

**James
Clavell**

A NEMES HÁZ

Magyar Könyvtár

James Clavell

A NEMES HÁZ

James Clavell

A NEMES HÁZ

I. kötet

Hűbéradóként ajánlom e könyvet Őfelsége II. Erzsébetnek, Britannia

királynőjének, s az ő koronagyarmatán, Hongkongon élő embereknek.

Kárhozat ellenségeikre.

Ez persze regény. A benne szereplő emberek és cégek a képzelet szülöttei, s ha olykor emlékeztetnek is egy-egy hongkongi vagy ázsiai emberre, illetve cégre, az nem az író szándéka szerint való. Egyszersmind itt szeretnék bocsánatot kérni minden hongkongi *jantól* - Hongkong minden lakójától - amiért átrendeztem gyönyörű városukat, amiért egyes eseményeket kiragadtam történelmi kontextusukból, amiért olyan embereket, helyszíneket, utcákat, cégeket és eseményeket találtam ki, amelyek remélhetőleg létezőknek tűnnek, de amelyek a valóságban sohasem léteztek, mivel ez itt alapjában véve mese...

ELŐJÁTÉK

1960. június 8.

23 óra 45 perc

Ian Dunrossnak hívták, s a szakadó esőben óvatosan kanyarodott be öreg MG-jével a hongkongi tengerparton magasodó Struan Building mellett húzódó Dirk's Streetre. Vad, sötét éjszaka volt. Szerinte az egész kolónián - itt, Hongkong szigetén, odaát az öblön túl, Kowloonban és az Új Területeken, amelyek már a kínai szárazföldön terülnek el - szinte teljesen elnéptelenedtek az utcák, minden teremtet lélek menedéket keresett magának. A Mary nevű tájfunzt várták. A kilences számú viharjelzést kora este adták ki, de a kétezer kilométer hosszan elnyújtózó viharfront első százötven- száznyolcvan kilométeres sebességű szellőkésői máris ideértek, vízszintes pászmákban hajtották az esőt a háztetőknek s a hegyoldalakra,

amelyek kalyibavárosaiban tízezrek várakoztak meglapulva, kiszolgáltatottan.

Dunross lassított, erőltette a szemét; az ablaktörők nem tudtak megbirkózni a patakokban ömlő esővel. A szél tépte-cibálta a kocsi vászon tetejét. Aztán egy pillanatra kitisztult a szélvédő. A Dirk's Street végén, közvetlenül előtte húzódott a Connaught Road a parti sétány és a védőgát, odalátszott az Aranykomp kikötőépületének kocka alakú tömbje. Ezeken túl pedig ott hullámszórt a tágas, jól védett tengeröböl, vizén vagy félezer hajó, jól felkészítve a viharra, kivette minden horgonyát.

Szemben a sétányon egy elárvult bódét kapott fel egy szélroham: nekivágta egy parkoló autónak, darabokra törte, majd autó és bódé jobbra-balra szánkázva kisiklott a képből. Dunrossnak nagyon erős csuklója volt, szilárdan tartotta a kormányt, az egész kocsit megreszkettető légörvényben. Az MG régi, de jól karbantartott jármű volt, feltuningolt motorral, tökéletes fékekkel. Dunross kissé kalimpáló szívvel kivárt egy kicsit - szerette a vihart - aztán óvatosan fölhajtott a járdára, s egészen közel az épülethez, annak szélárnyékában leparkolt és kiszállt.

Szöke, kékszemű, negyven-egynéhány éves, szikár, izmos férfi volt, ódivatú esőköpeny és sapka volt rajta. Így is eláztatta az eső, mire a mellékutcán végigsietve, majd a sarkon befordulva odaért a huszonkét emeletes épület főbejáratához. Az óriási kapu fölött a Struan-címer díszlett: Skócia vörös oroszlánja fonódott össze rajta Kína zöld sárkányával. Dunross vett egy mély lélegzetet, fölment a széles lépcsőn, és belépett.

- Jó estét, Mr.Dunross - köszöntötte a kínai portás.

- A tajpan hívatott...

- Igen, uram - a portás megnyomta neki a lift gombját.

Amikor a lift megállt, Dunross keresztülment a kis előtéren, kopogott, és belépett a tetőlakás nappalijába. - Jó estét, tajpan - mondta hűvös udvariassággal.

Alastair Struan a szépmívű kandallónak támaszkodva várta. Nagydarab, vörös képű, ápoltságos megjelenésű skót volt, ősz, enyhén pocakosodó, túl a hatvanon, és már tizenegy esztendeje uralkodott a Struan család fölött. - Iszol? - intett az ezüstvödörben behűtött Dom Pérignon felé.

- Köszönöm. - Dunross eddig még sohasem járt a tajpan magánlakosztályában. Elegáns kínai lakkbútorokkal berendezett, tágas szobában voltak. A padlót szép szőnyegek fedték, a falakon régi olajfestmények függtek, a cég első klippereit és gőzhajóit ábrázolták. A hatalmas panorámaablakok, amelyek mögött normális körülmények között Hongkongot, az öbölt és Kowloont lehetett látni, most feketék voltak, üvegtábláikat keskeny esőpatakok csíkozták.

Dunross töltött. - Egészségünkre - mondta kimérten.

Alastair Struan hasonló hűvösséggel biccentett, és válaszképpen megemelintette a poharát. - Korábban jöttél.

- Ha az ember öt perccel korábban jön, még pontos. Vagy nem erre tanított mindig apa? Olyan fontos, hogy pontban éjfélkor találkozzunk?

- Igen. Ez is hagyomány. Dirk hagyománya.

Dunross belekortyolt a borba, és szótlánul várakozott. A régi hajóóra hangosan ketyegett. Dunross egyre idegesebb lett, nem tudta, mire számíton. A kandalló fölött egy fiatal lány esküvői portréja függött. Azt a Tess Struant ábrázolta, aki tizenhat éves korában ment férjhez cégük alapítójának, Dirk Struannak a fiához, Culumhoz, a második tajpanhoz.

Nézegette a festményt. Az ablaktáblákat szélroham rezegettette meg. - Micsoda ronda éjszaka - mondta Dunross.

Az idősebb férfi nem szólt, csak egy megrovó pillantást vetett rá.

A csend egyre mélyült. Aztán nyolcat ütött az öreg óra, éjfél jelzett. Kopogtak az ajtón.

- Tessék - mondta Alastair Struan megkönnyebbülten, hogy elkezdhetik végre.

Lim Csu, a tajpan szolgája nyitott ajtót, majd félreállt, hogy bebocsássa Phillip Chent, Struanék compradorját.

- Üdvözlöm, Phillip. Pontos, mint mindig - mondta Alastair Struan. Próbált kedélyes hangot megütni. - Pezsgőt?

- Köszönöm tajpan, kérek. Jó estét, Ian Struan Dunross - fordult Phillip Chen szokatlan szertartásossággal a fiatalabb férfi felé. A legjobb körök angolságával beszélt. Közel járt már a hetvenhez, és sokkal inkább látszott kínainak, mint európainak. Jóvágású, világos bőrű, ősz hajú, kiugró pofacsontú eurázsiai férfi volt, koromfekete kínai szemekkel. - Rémes egy éjszaka, ugye?

- Valóban az, Chen bácsi - felelte Dunross a kínaiaknál szokásos udvarias megszólítási formát használva Phillippel szemben, akit éppúgy szeretett és tisztelt, mint amennyire megvetette nagybátyját, Alastairt.

- Azt mondják, ez a tájfun különösen cefet lesz. - Alastair Struan finom üveg poharakba töltötte a pezsgőt. Először Phillip Chennek nyújtott oda egyet, aztán Dunrossnak. - Egészség!

Ittak. Az ablakokat újabb esőroham rázta meg. - Örülök, hogy nem hajón töltöm a mai éjszakát - mondta elgondolkodva Alastair Struan. - Szóval itt van hát megint, Phillip.

- Igen, tajpan. Megtiszteltetés számomra. Nagyon nagy megtiszteltetés. - Érzékelte a két férfi közötti feszültséget, de nem törődött vele. Az ilyesmi teljesen természetes, gondolta, amikor a Nemes Ház tajpanja átruházza hatalmát.

Alastair Struan megint belekortyolt a poharába, ízlett neki az ital.

Csak nagy sokára szólalt meg. Tudod, Ian, az is a szokásokhoz tartozik, hogy amikor a tajpan átadja a céget a következő tajpának, mindig jelen van egy tanú is. Ez a tanú mindig és kizárólag a mindenkori compradorénk. Hányadszor is tanúskodik most, Phillip?

- Ezzel együtt negyedszer, tajpan.

- Phillip csaknem valamennyiünket ismer, sok titkunk tudója. Igaz, öreg barátom? - Phillip Chen csak mosolygott– Bízz benne, Ian. A tanácsai aranyat érnek. Megbízhatasz benne.

Már amennyire egy tajpan megbízhat bárkiben is, gondolta komoran Dunross. - Értem. Alastair Struan letette a poharát. - Először is hivatalos formában fölteszem neked a kérdést, Ian Dunross Struan: akarsz-e a Struan cég tajpanja lenni?

- Akarok.

- Megesküszöl-e Istenre, hogy a most következő hivatalos aktust titokban tartod, és nem feded fel, csak az utódod előtt?

- Esküszöm.

- Mondd végig az egész mondatot.

- Esküszöm az élő Istenre, hogy a most következőket titokban tartom, és nem fedem fel, csak az utódom előtt.

- Fogd. - A tajpan egy időtől megsárgult pergament nyújtott át Dunrossnak. - Olvasd hangosan.

Dunross a kezébe vette. Szálkás betűkkel rótt, de tökéletesen olvasható írományt látott. A dátumra pillantott: 1841. augusztus 30. Végigsajgott rajta az izgatottság. - Ez Dirk Struan kézírása?

- Az. Nagyjából-egészében... Egy részt a fia, Culum Struan írt hozzá. Természetesen vannak róla fotókópiáink, ha netán valami baja esne. Olvasd!

"Ezen testámentumom kötelező érvényű mind az utánam következendő tajpanokra, kiknek is az általam, Dirk Struan által, a Struan Ház megalapítója által előírott módon, hangosan s tanúk előtt fel kell olvasniok ezen testámentumot, majd ennek utána, mielőtt még örökömbe lépnének, szent esküvéssel kell fogadniok, hogy a testámentumban foglaltakat megtartják, s az abban foglalt titkokat egész életükön át híven őrzik. Mindezt az oly kívánatos folyamatosság fenntartásának céljából óhajtom így, s hogy átsegéljem utódaimat mindazon gond s bajokon, melyek az elkövetkezendő esztendőök során az általam ontott vér, becsületbeli adósságaim s mind azon módszerek általláthatatlansága folytán, melyek honosak itt Kínában, mely országgal eljegyeztük magunkat s mely minden kételyen felül unicális e földön, rájuk hárulnak majd. Íme hát végakaratom:

Elsőbben. Egyszerre csak egyetlen tajpan lehet, ki teljes korlátlan hatalommal bír a Ház felett; tetszése szerint fogadhat, el s bocsáthat el bárkit; alantasa néki mindahány kapitány, hajó és cég, bárhol legyenek is. A tajpan örökkön magányos, ez tisztjének öröme s mindazonáltal teherje is. Nyugodalma, s testi épsége fölött a Ház mindenik tagja köteles örködni. Bármilyen parancsot tégyen is, az úgy legyen. A Házban sosem alakítható tanács, elnökség, avagy click, melynek létrejöttkori célzatja, hogy határt szabjon a tajpan mindenekre kiterjedő hatalmának.

Másodjára. Midőn a tajpan bármely hajónknak tatfedélzetére hág, ő leszen ott a parancsnok, nem a kapitány: parancsol, mint hajós, s mint admirális. Mielőtte bárki is kapitánynak lenne állítva bármelyik hajónkra, ezen törvényre föl kell őt esketni Isten előtt.

Harmadjára. A tajpan egymaga választja utódját, ám csak a hat főt számláló belső kamarából. E hat főnek egyike a compradorénk, ki, míg áll a világ, mindig a Chen Ház valamely tagja legyen. A többi öt férfiú mind érdemes legyen a tajpani méltóságra, egytől egyig becsületes s tisztességes férfiú, ki egyszersmind már legalább teljes öt esztendeje híven szolgált a Nemes Házat, s ezen felül lélekben egészséges. E férfiúknak keresztényeknek és születésük, avagy frigyük jogán a Struan klánhoz tartozóknak lenniük szükséges, miben sem a magam, sem Robb öcsém közvetlen sarjai nem számolhatnak előnnyel - hacsak állhatatosságuk s erényeik a többinek elébe nem sorolják őket. Ha a tajpan úgy kívánja, ezen belső kamara lehet neki tanácsadója, ámde ismételten leszögezem: a tajpan voksa a belső kamara minden egyes tagjáéval szemben hetet számol.

Negyedszer. Ha netán a tajpan tengerbe vész, csatában elesik, vagy hat holdhónapra nyoma vész mielőtte még utódját kijelölte volna, utódot a belső kamara választ ennen tagjai közül. A belső kamara minden tagjának egy voksa van, nem véve közübük a compradorét, kinek is négy. Ilyetén körülmények között a tajpant társai előtt kell felesketni, s mind kik a nyílt szavazáskor ellene voksoltak, azonnal s mindennemű kárpótlás nélkül örök időkre kiakolbólítandók a Házból.

Ötödször. A belső kamara tagjainak kiválasztása, illetőleg onnani eltávolításuk csak a tajpan kénye-kedvén múlik. Visszavonulásakor a tajpan, minek idejét enmaga állapítja meg, a Ház vagyonából legfennebb tíz százalékot vihet magával, melybe is a hajók nem számlálhatók bele soha, mert hajóink, kapitányaik s legénységük a mi éltet adó elemünk, s jövődönk záloga.

Hatodszor. Compradorénak csakis olyan ember választható, akire a tajpan rámondja az áment. A compradore még megválasztása előtt köteles írásbani nyilatkozatot tenni, mely szerint aláveti magát a törvénynek, hogy bármikor, bárminemű magyarázatok nélkül elmozdítható tisztjéből, s ha a tajpan úgy kívánja, félreáll.

Végezetül. A tajpan maga választotta utódját a compradore színe előtt eskesse föl, mégpedig azon szavakkal, melyeket tulajdon kezem által róttam családi Bibliánkba, az Úr. 1841. esztendeje augusztus havának tizenharmadik napján."

Dunross fűjt egyet. - Az aláírás Dirk Struan, tanúként pedig... Ezeket a piktogramokat nem tudom kihüvelyezni, nagyon régimódiak.

Alastair Struan Phillip Chenre nézett, aki így szólt: - Az első tanú az én nagyapám nevelőapja, Csen Seng-arn, a cég első compradoréja. A második a nénikém, apám nagynénje, Csung Zsin Mejmej.

- Szóval igaz a legenda! - mondta Dunross.

- Részben - felelte Phillip Chen. - Kérdezze meg Sarah nénikémet. Most, hogy ön lett a tajpan, sok titkot fog megtudni tőle. Sarah nénikém idén lesz nyolcvannégy esztendő. Nagyon jól emlékszik a nagyapámra, Sir Gordon Chenre, s ugyanígy Duncan és Kate T'Chungra, akik Mejmej Dirk Struantól fogant gyermekei. Hát igen... rengeteg dologra emlékszik.

Alastair Struan odament lakkozott íróasztalához, és óvatosan fölemelte a súlyos, ütött-kopott Bibliát. Föltette a szemüvegét. Dunross érezte, hogy a tarkóján meredezni kezdenek a rövidre nyírt hajszálak.

- Mondd utánam. Én, Ian Dunross, a Struan klán tagja és keresztény ember, Istenre esküszöm Alastair McKenzie Duncan Struan, a tizenegyedik tajpan és Phillip T'Chung Sheng Chen, a negyedik compradere előtt, hogy a végakaratomnak, melyet színük előtt itt, Hongkongon olvastam fel, engedelmeskedem, hogy a Házat továbbra is Hongkonghoz s a kínaiakkal való kereskedéshez kötöm, s hogy míg tajpan leszek, üzleti ügyeim középpontja mindig Hongkong leend; esküszöm továbbá Isten színe előtt, hogy mind a felelősséget s becsületszóra tett ígéreteket, melyeket Dirk Struan tett örök barátjának, a Zsin-kua néven is ismeretes Csence Zsin-arnak, illetőleg az ő leszármazottainak, átvállalom; továbbá...

- Miféle ígéreteket?

- Vakon esküszöl Istenre, ahogy minden tajpan tette! Hamarosan megtudod, mit örököltél.

- És ha nem teszem?

- Erre ismered a választ!

Az esőcseppek vadul doboltak az ablaküvegen, Dunross számára úgy rémlett, ugyanolyan hevességgel, mint ahogy a szíve dörömböl a mellében a gondolatra: micsoda örültség egy ilyen megállapodásba belemenni. De tudta, hogy másképp nem lehet tajpan, így hát kimondta a szavakat, vállalta a kötelezettségeket Isten előtt, s ismételte tovább, amit felolvastak neki.

"... továbbá, hogy minden hatalmammat arra fogom használni, minden lehető módon azon fogok fáradozni, hogy cégünk továbbra is az Első Üzletház, Ázsia Nemes Háza legyen; Istenre esküszöm, hogy mindent elkövetek annak érdekében, hogy tönkretegyem és kiseprűzzem Ázsiából a Brock és Fiai nevezetű társaságot s különösképp annak alapítóját, ellenségemet, Tyler Brockot, fiát, Morgant, az ő örököseit és leszármazottaikat. Ezen fogadás alól csak Tess Brock, Culum fiam felesége és az ő leszármazottaik kivételek... "

Dunross megint elhallgatott.

- Ha majd befejezted, annyit kérdezhetsz, amennyit csak akarsz - mondta Alastair Struan. - Fejezd be!

- Rendben van. "Végezetül: esküszöm Isten előtt, hogy utódomat ugyanígy felesketem a végakaratom teljes tartalmára. Isten engem úgy segéljen!"

A csendet már csak az üvegen doboló esőcseppek hangja törte meg. Dunross érezte, hogy megizzadt a háta.

Alastair Struan letette a Bibliát, és levette a szemüvegét. - Ezzel hát megvolnánk. - Szertartásosan kezet nyújtott. - Szeretnék elsőként gratulálni, tajpan. Ha szükséged volna rám, bármiben állok rendelkezésedre.

- Megtiszteltetés számomra, hogy én lehetek a második gratuláló - mondta ugyanolyan szertartásosan és enyhe főhajtással Phillip Chen.

- Köszönöm. Dunrossban óriási volt a feszültség.

- Azt hiszem, mindnyájunknak jólesne valami innivaló - mondta Alastair Struan. - Engedelmeddel majd én töltök - fordult Dunross felé kimért udvariassággal. - Phillip?

- Kérek, tajpan. Egy...

- Már Ian a tajpan. - Alastair Struan kitöltötte a pezsgőt, s az első poharat Dunrossnak nyújtotta,

- Köszönöm - mondta Dunross - ízlelgetve a bókot. Tudta, hogy semmi nem változott. - A Nemes Házra - mondta, s felemelte poharát.

Mindhárman ittak, aztán Alastair Struan egy borítékot vett elő. Itt a levelem, amelyben lemondok arról a hatvan-egynéhány elnöki, igazgatói és igazgatótanácsi pozícióról, amely a tajpani tiszt velejárója. Ezekben a tisztségekben ugyanilyen automatikusan a helyemre kerülsz. A szokás úgy diktálja, hogy mostantól én legyek a londoni leányvállalatunk elnöke... Persze ezt a szokást bármikor megszüntetheted.

- Ezennel megszüntetem - vágta rá Dunross.

- Ahogy óhajtod - dűnnyögte az idős férfi, de a nyaka belevörösödött.

- Azt hiszem, az edinburghi First Central Bank elnökhelyetteseként nagyobb hasznára lehetnél a cégnek. Alastair Struan éles pillantást vetett Dunrossra. - Ezt miből gondolod?

- Szükségem lesz segítségre. A Struan cég jövőre részvénytársasággá alakul.

A két másik döbbenten meredt rá. - Micsoda?

- Részvénytársasággá alakulunk.

- Százharminckét esztendeje magántársaság vagyunk! - harsogta az idős férfi. - Magasságos Úristen a mennyekben! Hát nem mondtam el neked százszor, hogy épp ebben rejlik a mi erőnk? Nem kellene nekünk semmiféle istenverte részvényesek meg más kívülállók, akik állandóan beleütik az orrukat a magánügyeinkbe! - Egészen kivörösödött az arca, alig tudta féken tartani magát. - Hát nem figyeltél rám?

- Dehogynem. Nagyon is - felelte Dunross mindenfajta érzelemtől mentes hangon. - De az egyetlen lehetőségünk a fennmaradásra az, ha részvénytársasággá alakulunk. Csak így tudjuk megszerezni azt a tőkét, amelyre szükségünk van.

- Beszéljen vele, Phillip. Próbálja meg valahogy észre téríteni. A comradere ideges hangon megszólalt. - És mennyiben érinti ez a Chen Házát?

- Az eddigi comradore rendszer a mai estével véget ért. - Dunross látta, hogy Phillip Chen arca elfehéredik, de folytatta. - Magara vonatkozólag van egy tervem... Le is írtam. Mindent megváltoztat, mégsem változtat semmin. Hivatalosan továbbra is maga lesz a comradore, nem hivatalosan azonban más lesz a tevékenységi köre. A leglényegesebb változás, ami magát érinti, az az, hogy amíg most évente

körülbelül egymilliót keres, tíz év múlva húsz-, ötven év múlva pedig körülbelül harmincmillió üti majd a markát.

- Lehetetlen! - robbant ki Alastair Struan.

- A pillanatnyi vagyonunk körülbelül 20 millió amerikai dollárt ér. Tíz éven belül 200 millióra emelkedik, ötven éven belül pedig, ha a zszos is úgy akarja, 400 millióra. Az éves forgalmunk pedig el fogja érni az egymilliárdot.

- Te megőrültél - mondta Alastair Struan.

- Nem örültem meg. A Nemes Ház nemzetközi cég lesz... Örökre elmúltak már azok az idők, amikor a cég csupán egy hongkongi kereskedőház volt.

- A keserves mindenségit, emlékezz az esküdre! A mi központunk Hongkong!

- Nem fogom elfelejteni. És most halljam: miféle kötelezettségeket örököltem Dirk Struantól?

- Ott van minden a páncélszekrényben. Egy lepecsételt borítékban, amelyre az van írva: "Végakarát". Ott van a Boszorkány-féle "Útbaigazítás leendő tajpanok számára".

- Hol a páncélszekrény?

- A dolgozóban. A Nagy Házat ábrázoló festmény mögött. - Alastair Struan savanyú képpel a kandallópárkányon álló óra mellett heverő borítékra mutatott. - Abban van a kulcs... meg a mostani kombináció. Te persze majd megváltoztatod. A számokat írd le, és tedd be a bankba valamelyik tajpani magánszéfbe, baleset esetére. Az egyik kulcsot add oda Phillipnek.

- A szabályaink szerint - szólalt most meg Phillip Chen - amíg ön él, a bank köteles megtagadni a kinyitását.

- A következő kérdés: Tyler Brock és fiai. Tudomásom szerint azokat a nyomorultakat már vagy száz esztendeje eltörölték a föld színéről.

- El, ami a törvényes fiúági leszármazottakat illeti - mondta Alastair Struan. - Dirk Struan azonban bosszúálló természet volt, és bosszúja a síron túl is él. A páncélban találsz egy listát is, amely Tyler Brock leszármazottainak naprakész névsorát tartalmazza. Egész érdekes olvasmány, ugye, Phillip?

- Elég érdekes.

- Rothwellékről, Tommékről, Yadegarról meg a pereputtyáról tudsz. De szerepel a listán Tusker is, bár ő nem tud róla, aztán Jason Plumm, Depford-Smyth lord; és mindenekelőtt: Quillan Gornt.

- Az ki van zárva!

- Gornt nemcsak legnagyobb ellenségünk, a Rothwell-Gornt tajpanja, hanem Morgan Brock közvetlen leszármazottja is, noha csak balkézről. Ő az utolsó Brock.

- De hát ő azt állítja, hogy Edward Gornt, egy amerikai Kína-járó volt a dédapja.

- Ez így is van. Viszont Edward igazi apja Sir Morgan Brock volt; az anyja pedig Kristian Gornt, egy virginiai születésű amerikai lány. Persze ezt titokban tartották, a jobb körök akkor se voltak elnézőbbek, mint manapság. Amikor 1859-ben Sir Morgan a Brock cég tajpanja lett, elhozatta Virgíniából törvénytelen fiát, társtulajdonosi részt vásárolt neki egy régi amerikai kereskedőháznál, a sanghaji Rothwell és Társainál, aztán megpróbálták tönkretenni minket. Kis híján sikerült is nekik... Annyi bizonyos, hogy Culum Struan halálát ők okozták. De aztán jött Lochlin és Boszorkány Struan, akik víz alá nyomták Sir Morgant, és szétzúzták a Brock és Fiait. Edward Gornt sose bocsátott meg nekünk, és a leszármazottai se fognak. Lefogadom, hogy nekik is van valamiféle szerződésük az alapítójukkal.

- Gornt tudja, hogy mi tudjuk?

- Nem tudom. Viszont az ellenségünk. A családfája a többiekével együtt ott van a páncélszekrényben. Az én nagyapám jött rá a dologra, egészen véletlenül, kilencvenkilencben, a bokszerlázadás ideje táján. Nagyon érdekes névsor ez, Ian. Számodra főképp egyvalaki. Ő a feje a...

Hirtelen heves szélroham rázkódtatta meg az épületet. A márványasztalon álló kis elefántcsont faragványok egyike felborult. Phillip Chen idegesen felállította. Mindhárman az ablakokra pillantottak, nézték, milyen gyomorfelkavaróan torzul tükörképük a szél feszegette hatalmas üvegtáblákon.

- Tájfun! - suttogta Phillip Chen. A homlokán verejték gyöngyözött.

- Az. – Lélegzetvisszafojtva várták, míg az "ördögi szél" lecsillapodott. A szélrózsa minden irányából érkező szellőkések mindenfajta rendszer nélkül követték egymást, és néha elérték a kétszáznyolcvan kilométeres sebességet is. Pusztulás járt a nyomukban.

A szél rohama alábbhagyott. Dunross odament a barométerhez, megnézte, megkocogtatta. 980,3.

- Még süllyed - mondta.

- Jézusom.

Dunross szemét összehúzza nézett ki az ablakon. Az esőpatakocskák szinte vízszintesen folytak. - A Lasting Cloudnak holnap este kell megérkeznie.

- Igen, de most valahol a Fülő-szigetek környékén lehet. Moffat kapitány óvatosabb annál, mint hogy ebbe belefusson - mondta Struan.

- Szerintem nem. Moffat szereti betartani a menetrendet. Ez a tájfun nem volt belekalkulálva. Utasítanod kellett volna. - Dunross elgondolkodva belekortyolt a pezsgőjébe. - Jobb, ha a Lasting Cloud nem keveredik ilyesmibe.

Phillip Chen kiérezte hangjából az elfojtott dühöt.

- Miért?

- Mert rajta van az új számítógépünk, valamint kétmillió font értékű gázsugar hajtómű. És nincsenek biztosítva... legalábbis a hajtóművek nincsenek. - Dunross Alastair Struanra nézett

Az idős férfi védekező hangon válaszolt. - Csak így lehetett, különben nem kaptuk volna meg a fuvart. A hajtóművek úti célja Kanton, a vörös Kína. Te is tudod Phillip, hogy az ilyen árukat nem lehet biztosítani.

Phillip Chen csak némi szünet után szólalt meg. - Én úgy tudtam, hogy az új számítógép csak márciusban érkezik.

- Így is volt, de sikerült kisürgetnem - mondta Alastair.

- És kinek a nevére szólnak a hajtóművek papírjai? - kérdezte Phillip Chen.

- A miénkre.

- Ez roppant veszélyes. - Phillip Chen nagyon ideges volt. - Ön nem ért egyet vélem, Ian?

Dunross nem felelt.

- Különben nem kaptuk volna meg a megbízást - mondta Alastair Struan még az előbbinél is ingerlékenyebben. - Ha ez sikerül, megduplázzuk a pénzünket, Phillip. Szükségünk van a pénzre. Kínának meg még ennél is nagyobb szüksége van a hajtóművekre, ezt fehéren-feketén a tudomásomra hozták, amikor a múlt hónapban Kantonban jártam. Nekünk pedig szükségünk van Kínára... ezt is világosan értésemre adták.

- Igen, na de hát tizenkétmillió egyetlen hajón... ez óriási kockázat - ragaszkodott álláspontjához Phillip Chen.

Dunross megszólalt. - Bármilyen üzletet sikerül elhalásznunk a szovjetek orra elől, az előnyünkre válik. Egyébként pedig már benne vagyunk. Valamit elkezdte mondani az előbb arról a névsorról, Alastair, hogy szerepel rajta valaki, akiről tudnom kell. - hogy a feje a...

- A Marlborough Motorsnak.

- Nocsak - mondta Dunross, és kesernyésen elmosolyodott. - Mindig is utáltam azokat a disznókat, az apát is meg a fiát is.

- Tudom.

- Szóval. Nikklinék Tyler Brock leszármazottai? Nem fog sokáig tartani, mire kihúzzhatjuk őket a listáról. Helyes. Remek. Tudják, hogy rajta vannak Dirk Struan lajstromán?

- Nem hiszem.

- Az még jobb.

- Mi van ebben olyan jó? Te csak azért gyűlölsz az ifjabbik Nikklint, mert legyőzött téged. Alastair Struan dühösen Dunross felé bökött mutatójával. - Legfőbb ideje, hogy abbahagyd az autóversenyzést. Hagyd csak meg szépen a hegyi versenyeket, meg a macaui nagydíjat a félprofiknak. Nikklinéknek több idejük van a kocsikra, nekik az az életük, rád viszont más, jóval fontosabb versenyek várnak.

- A macaui nagydíj amatőr verseny, és azok a disznók csaltak tavaly.

- Ez sosem bizonyosodott be... Felrobbant a kocsid motorja. Rengeteg motor robban fel, Ian. Egyszerűen csak rossz zsoszod volt.

- Megbabrálták a kocsimat.

- Ez sem bizonyosodott be soha! Az Isten szerelmére, még te beszélsz rossz vérről? Vannak dolgok, amelyekben ugyanolyan ostoba vagy, mint maga Ördög Struan!

- Csakugyan?

- Csakugyan. És...

Phillip Chen gyorsan közbevágtott, nem akarta, hogy a két Struan összevessen – Ha annyira fontos ez az ügy, kérem, engedjék meg, hogy megpróbáljam kideríteni az igazságot. Vannak olyan forrásaim, amelyekhez önök nem tudnak hozzáférni. Kínai barátaim biztosan tudnak róla, tudniuk kell, róla, ha Tom vagy a fiatal Donald Nikklin benne volt a dologban. Természetesen - tette hozzá óvatosan - ha a tajpan továbbra is versenyezni kíván, akkor az csak őrajta múlik. Igaz, Alastair?

Az idős férfi uralkodott magán, de a nyaka még mindig vörös volt. - Igen, ahogy mondod. Én mégis azt tanácsolom, Ian, hogy hagyd abba. Most majd még inkább megpróbálják kitörni a nyakadat. Ők ugyanis legalább annyira utálnak téged. Mint te őket.

- Vannak még mások is a listán, akikről azonnal tudomást kell szereznem?

- Nincsenek - felelte némi hallgatás után Alastair Struan. Kibontott még egy üveg pezsgőt, s miközben töltött, folytatta. - Most már a tiéd minden... Minden öröm, minden teher. Örülök, hogy átadhattam neked a batyut. Ha majd átnézed a páncélszekrény tartalmát, mindent tudni fogsz: a jót is, a rosszat is. - Egy-egy poharat nyújtott oda a két másiknak, és ő is belekortyolt az italába. - Magasságos ég! Nem hiszem, hogy ennél jobb pezsgő valaha is készült volna Franciaországban.

- Én sem - mondta Phillip Chen.

Dunross úgy tartotta, hogy a Dom Pérignon túl drága és túlértékelik, s tudta, hogy az 54-es nem különösebben jó évjárat. De nem szólt.

Alastair Struan odament a barométerhez. 979,2-t mutatott. Csúnya viharok nézünk elébe. Na, mindegy. Claudia Chennél van számodra egy dosszié, Ian, abban vannak a fontos ügyek, meg a részvényeink teljes listája - a névleges tulajdonosok nevével együtt. Ha bármi kérdésed volna, holnapután délig keress meg vele, mert akkor indulok Londonba. Claudiát gondolom, megtartod.

- Természetesen. - Phillip Chen után Claudia Chen volt a második láncszem, amely összekapcsolta az egymást követő tajpanokat. A tajpan titkárnőjeként dolgozott, Phillip Chen harmad- vagy negyedfokú unokahúga volt.

- És mi a helyzet a bankunkkal... a Victoria Bank of Hongkong and China-val? Nem tudom, mennyi a pontos vagyónrészünk.

- Ezt mindig csak a tajpan tudhatja. Dunross Phillip Chenhez fordult. - Magának mennyi a vagyónrésze? A strómanokkal együtt.

A compradore megdöbbsent. Tétovázott.

- A jövőben a maga vagyónrészét a miénkkel együtt fogom használni a szavazásokkor. - Dunross merőn nézte a compradorét. - Most rögtön tudni akarom, ezenfelül holnap délig várok egy hivatalos nyilatkozatot, amelyben a szavazati jogát egyszer és mindörökre átruházza rám és a mindenkori tajpanra, ezen felül, arra az esetre, ha netán el akarná adni, opciót ad nekünk a részvényeire.

A csend egyre mélyült.

- Nézze, Ian... - kezdte Phillip Chen -... azok a részvények... Eltökéltse megingott Dunross akaratereje előtt. - Hat százalék... valamivel több, mint hat százalék. Meg... megírom a nyilatkozatot.

- Nem fogja megbánni. - Dunross most Alastair Struan felé fordult. Az idős férfi szíve kihagyott egy ütemet. - Mennyi a mi részünk? És mennyi van strómanok nevéen?

Alastair habozott. - Ezt csak a tajpan tudhatja.

- Természetesen. A mi compradorénk azonban tökéletesen megbízható - felelte Dunross, hogy arcot adjon az idős eurázsiaiának, mivel tudta, nagyon fájhatott neki, hogy egy másik ember jelenlétében rákényszerítette az akaratát. - Mennyi?

- Tizenöt százalék - mondta Alastair Struan.

Dunross levegő után kapkodott, Phillip Chen szintén. Magasságos Úristen a mennyekben! - szeretett volna kiáltani Dunross - tizenöt százalékunk van és hozzá még Phillip hat százaléka, és neked nem volt annyi eszed, hogy ezt a részt, ami minden bizonnyal a legnagyobb a részvényesek között, arra használd, hogy nagyobb tőkét szerezz vele, mikor már majdnem csődbe mentünk? Ehelyett azonban csak kinyújtotta a kezét a palackért, kitöltötte a három pohárba a még megmaradt pezsgőt. Ezalatt némileg lecsillapodott a szívverése.

- Helyes - mondta érzelmektől mentes hangon. - Reméltem is, hogy együtt még erősebbek leszünk, mint eddig bármikor. - Belekortyolt az italába. - Előrehozom a zártkörű gyűlést.

A két másik felkapta a fejét. A Struan, a Rothwell-Gornt cég és a Victoria Bank tajpanjai, bár riválisok voltak, 1880 óta minden esztendőben titkos találkozóra jöttek össze, hogy megvitassák a Hongkong és Ázsia jövőjét illető dolgokat.

- Lehet, hogy nem fognak beleegyezni - mondta Alastair.

- Ma reggel mindenkinek telefonáltam. Megállapodtunk, hogy hétfőn reggel kilenckor itt találkozunk.

- A banktól ki jön?

- Havergill, a vezérigazgató-helyettes... Az öreg szabadságon van, pillanatnyilag Japánban tartózkodik, onnan meg Angliába megy. Dunross arca megkeményedett. - Kénytelen leszek vele beérni.

- Paul rendes gyerek - mondta Alastair. - Ő lesz a következő nagyfőnök.

- Ha rajtam múlik, akkor nem - mondta Dunross.

- Ugye, ön sose kedvelte Paul Havergillt, Ian? - kérdezte Phillip Chen.

- Sose. Túl szűk látókörű, túl hongkongi, túl idejemúlt és túl fontoskodó.

- És önnel szemben az ön apját támogatta.

- Igen. De nem ez az oka annak, hogy mennie kell, Phillip. Azért kell mennie, mert a Nemes Ház útjában áll. Paul túlságosan konzervatív, túlságosan nagylelkű az Asian Properties iránt, és azt hiszem, titokban a Rothwell-Gornt szövetségese.

- Nem értek egyet - mondta Alastair.

- Tudom. De nekünk pénzre van szükségünk, hogy terjeszkedjünk, és én meg akarom szerezni ezt a pénzt. Tehát nagyon komolyan fel akarom használni a huszonegy százalékomat.

- Odakint erősödött a vihar, de egyikükön sem látszott, hogy észrevenné.

- Én nem tanácsolnám, hogy belekössön a Victoriába - mondta komolyan Phillip Chen.

- Én sem - mondta Alastair Struan.

- Nem fogok rászállni - ha a bankom hajlandó együttműködni velem. - Dunross egy percig az esőpatakocskákat figyelte – Egyébként Jason Plummot is meghívtam.

- Mi az ördögnek? - kérdezte ismét elvörösödő nyakkal Alastair Struan.

- Köztünk és az ő cége, az Asian Properties között...

- Plumm rajta van Dirk listáján, és a lehető legteljesebb mértékben szemben áll velünk.

- Négyünk közül nekünk van a legnagyobb szavunk Hongkongban, és... - Dunross elhallgatott, mert e pillanatban erős hangon megszólalt a telefon. Mindhárman a készülékre néztek.

- Most már a tiéd, nem nekem szól – mondta kesernyésen Alastair Struan.

Dunross fölvette a kagylót - Dunross. - Egy pillanatig hallgatott, majd azt mondta: - Nem. Mr. Alastair Struan már visszavonult, én vagyok a Struan cég tajpanja. Igen. Ian Dunross. Mi van abban a telexben? - Megint hallgatott. - Igen. Köszönöm.

Letette. Csak nagy sokára szólalt meg. - A tajpeji irodánk. A Lasting Claud Tajvan északi partjai közelében elsüllyedt. A jelek szerint nincs túlélő...

SZOMBAT

1963. augusztus 18.

20 óra 45 perc

A Rendőrtiszt az információs pult egyik sarkának támaszkodva, feltűnés nélkül figyelte a magas eurázsiai. Könnyű tropikál öltönyt, fehér inget és rendőrségi nyakkendőt viselt. A ragyogóan megvilágított repülőtéri csarnokban nagyon meleg volt, a levegő párás és mindenféle szagokkal terhes, s mint mindig, most is lármás kínaiak tolongtak benne, férfiak, nők, gyerekek, csecsemők. Rengeteg kantoni, néhány ázsiai, egy-két európai.

- Főfelügyelő úr!

Az információs pult mögött ülő lányok egyike egy telefonkagylót nyújtott felé. - Önt keresik, uram - mondta a lány, és bájosan elmosolyodott: fehér fogsor, fekete haj, ferde metszésű szemek, hibátlan, aranyfényű bőr.

- Köszönöm - mondta a rendőrtiszt, észrevéve, hogy a lány kantoni és új itt. Nem zavarta, hogy a lány mosolya üres, semmi sem rejlik mögötte, legfeljebb valami trágár kantoni kifejezés. - Tessék szólta bele a telefonba.

- Armstrong főfelügyelő úr? Itt a torony. A Yankee 2 épp most szállt le. Pontosan érkezett.

- Még mindig a tizenhatos kapu?

- Igen. Hat perc múlva ott fog állni előtte.

- Köszönöm. - A nagydarab Robert Armstrong a pulton áthajolva a helyére tette a kagylót. Észrevette a lány hosszú lábait, tomporának domborodását a kissé túl szűk, egyenruhaként viselt csongszamban, és egy pillanatra eltűnődött, vajon milyen lehet az ágyban. - Hogy hívják? - kérdezte, bár tudta, hogy a kínaiak nagyon nem szívesen mondják meg a nevüket egy rendőrnek, főleg egy európainak.

- Mona Leung, uram.

- Köszönöm, Mona Leung. - Armstrong, acélkék szemét a lányra szegezve, odabiccentett neki. Láta, hogy a lányon a neheztelés gyenge hulláma fut végig. Ez tetszett neki. A tiédbe is - gondolta, majd ismét prédája felé fordította figyelmét.

John Chen, az eurázsiai, az egyik kijáratnál állt - egyedül. Ez meglepte Armstrongot. És az is, hogy a férfi ideges. John Chen általában maga volt a nyugalom szobra, most azonban pillanatonként nézett az órájára, aztán fel az érkezéseket jelző táblára, majd megint az órájára.

Még egy perc, aztán kezdjük, gondolta Armstrong.

Keze a zsebe felé mozdult cigarettáért, aztán eszébe jutott, hogy két hete, a feleségének szánt születésnap ajándékként, felhagyott a dohányzással. Így aztán csak kurtán elkáromkodta magát, és kezét még mélyebbre dugta nadrágzsebébe.

Az információs pult körül űzött tekintetű utasok és földi utaskísérők siettek, nyomakodtak, jöttek-mentek, milliányi dialektusban érdeklődve: hol, mikor, hogyan, mit és miért. A kantoni dialektust jól értette. Valamennyire a sanghajit és a mandarint is. Ismert néhány csucsoni kifejezést, meg a legtöbb mocskos szavukat. Kicsit konyított a tajvanihoz is.

Otthagya a pultot; egy fejjel kimagaslott a tömegeből. Magas, széles vállú férfi volt, a lépte könnyed, ruganyos; tizenhét éve dolgozott a hongkongi rendőrségnél, ez idő szerint a kowlooni bűnügyi osztály vezetőjeként.

- Jó estét, John - mondta. - Mi újság?

- Nocsak, Robert - reagált John Chen azonnal éberre kapcsolva, amerikai angolsággal. - Köszönöm, minden a legnagyobb rendben. Hát magánál?

- Szintén. A repülőtéri összekötője jelentette a bevándorlásnak, hogy egy különleges gépet vár. Egy chartert... a Yankee 2- t.

- Igen... de nem charter. Magángép. Lincoln Bartletté... az amerikai milliomosé.

- Ő is rajta van? - kérdezte Armstrong, noha tudta, hogy Bartlett is a géppel jött.

- Igen.

- Kísérettel?

- Csak az ügyvezető elnökhelyettese van vele... a cég erős embere.

- Mr. Bartlett a barátja? - kérdezte Armstrong, bár erre is tudta a választ.

- A vendégünk. Szeretnénk üzletet kötni vele.

- Csakugyan? Épp most szállt le a gépe. Tudja mit? Jöjjön velem, majd én elintézem, hogy kihagyhassák a formáságokat. Ez a minimum, amit a Nemes Házért megtehetünk.

- Köszönöm a fáradságát.

- Nem fáradság. - Armstrong előrement, egy oldalajtón benyitott a vámosokhoz. Az egyenruhás rendőr felpillantott, nyomban tisztelgett is neki, aztán elgondolkozó pillantást vetett John Chenre, akit rögtön felismert.

- Nem cseng ismerősen számomra ennek a Lincoln Bartlettnak a neve - mondta Armstrong tovább játszva a kedélyes beszélgetőt. Kellene ismernem?

- Nem, hacsak nem foglalkozik üzlettel - felelte John Chen, majd sietve hozzáfűzte: - Rajtaütős a ragadványneve... Gyakran sikeresen csap le más cégekre és veszi át őket. Voltak köztük olyanok is, amelyek sokkal nagyobbak voltak, mint az övé. Érdekes ember. Tavaly ismertem meg, New Yorkban. A vállalkozásai évi forgalma csaknem félmilliárd dollár. Azt mondja, 45-ben kétezer dollárral kezdte, azt is kölcsönbe kapta. Jelenleg a legkülönbébb dolgokkal foglalkozik: petrolkémiai, nehéziparral, elektronikával, rakétákkal - nagyon sok megrendelést kap az USA kormányától - gyárt habzivacsot, poliuretán termékeket, műtrágyát... De van egy olyan gyára is, amelyik síléceket és sportszereket készít. Par-Con Industriesnek hívják a csoportját. Nem tud olyat mondani, amijük ne volna.

- Én azt hittem, hogy már a maga cégéé minden.

John Chen udvariasan elmosolyodott. - De nem Amerikában. És a cég nem az enyém. Én csak a Struan egyik kis részvényese vagyok, alkalmazott.

- De maga az egyik igazgató is, a nemes házi Chen legidősebb fia, tehát maga lesz a következő compradore. - A hagyományok szerint, a compradere olyan kínai vagy eurázsiai üzletember volt, aki valamelyik európai üzletház és a kínaiak között a kizárólagos közvetítő szerepét játszotta. Minden üzletkötés rajta keresztül bonyolódott le, és valamicske mindenből ott ragadt nála.

Mekkora vagyon és mekkora hatalom, gondolta Armstrong, Mégis, ha van egy kis szerencsénk, úgy kirúgjuk alólad a széket, hogy veled együtt a Struan cég is borul. Uram az egekben, mondta magában, már szájában érezte az előérzet émelyítő, édeskés ízét, ha ez megtörténik, akkora botrány lesz, hogy egész Hongkongot szétrobbantja. - Maga compradere lesz; ugyanúgy, ahogy az apja, a nagyapja és a dédapja is az volt. Ugye, a dédapja volt az első? Sir Gordon Chen, aki annak a bizonyos Nagy Struannak a compradoréja volt, aki megalapította a Nemes Házat és nagyjából-egészében Hongkongot is.

- Nem. Dirk compradoréja egy Csen Seng nevű férfi volt. Sir Gordon Chen Dirk fiának, Culum Struannak volt a compradoréja.

- Ugye, ők féltestvérek voltak?

- A legenda szerint igen.

- Ja igen, a legendák... a maszlag, amivel etetnek minket, Culum Struan, Hongkong másik legendás alakja... De ugyanilyen legendás alak Sir Gordon is... Maga szerencsés ember.

Szerencsés? - kérdezte magában keserűen John Chen. Szerencse, hogy egy skót kalóz balkézről való fiának a leszármazottja vagyok? Szerencse, hogy az a skót, ha a szóbeszédre lehet adni valamit, ópiumcsempész és ördöggel cimboráló gyilkos volt? Szerencse, hogy egy másik ősöm egy csivitelő kantoni lány, akit egy mocskos kis bordélyból váltottak ki, amely még ma is áll Macauban? Szerencse, hogy egész Hongkong ismeri a származásom, és mindkét faj lenéz miatta? - Nem vagyok szerencsés - mondta, nyugalmat erőltetve vonásaira. Fekete hajába imitt-amott már ősz szálak vegyültek, angolszász formájú ábrázatát tetszetősnek lehetett nevezni, jóllehet arcbőre kissé már megereszkedett, és fekete szeme csak távolról emlékeztetett ázsiaira. Negyvenkét éves volt. Tropicál öltöny volt rajta, hibátlan szabású, mint minden ruhája, lábán Hermes cipő, csuklóján Rolex karóra.

- Nem értek egyet - mondta Armstrong, és komolyan is gondolta. - A Struan cég, Ázsia Nemes Háza compradoréjának lenni... az már valami.

- Hát igen... valami - mondta színtelen hangon John Chen. Mióta csak az eszét tudta, ezzel az örökséggel kecsegtették. Érezte a figyelő szemeket; mint nézik őt, a legidősebb fiút, a sorban következőt, érezte a soha el nem múló kapzsiságot és irigységet. Állandó rettegésben élt e miatt az örökség miatt. Sose vágyott erre a hatalomra, erre a felelősségre. Épp tegnap volt megint egy éles vitája az apjával, csúnyább, mint eddig bármikor, - Nekem nem kell semmi a Struan cégtől - kiabálta. - Most mondom századszor, hogy én el akarok menni innen. Vissza akarok menni az Államokba, a magam életét akarom élni, méghozzá ott és úgy, ahol, és ahogy én akarom!

- Most mondom ezredszer, és nagyon figyelj rám. Én küldtelek téged Ameri...

- Hadd vezessem az amerikai érdekeltségeidet, apám! Van azokkal is épp elég dolog. Adhatnál nekem egy-két millió...

- Ajijje! Figyelj már végre rám! Mi itt, Hongkongon és Ázsiában keressük a pénzt! Téged azért küldtelek Amerikába tanulni, hogy felkészítsem a családot a modern világra. Erre vagy felkészítve, kötelességed, hogy a család...

- Ott van Richard meg a kis Kevin... Richard tízszer annyit ért az üzlethez, mint én, és alig bírja visszafogni magát. Na és mit szólnál James bácsikámhoz, aki...

- Azt fogod tenni, amit mondok! Jóságos Isten, tudod mennyire fontos nekünk ez az amerikai, ez a Bartlett! Szükségünk van a tudásodra és a...

- James bácsikámhoz vagy Thomas bácsihoz? James bácsi volna a legjobb neked is, a családnak is, meg a...

- Te vagy a legidősebb fiam. Te vagy a következő családfő és a következő comprador!

- Nem leszek az, erre esküszöm!

- Akkor többé nem kapsz egy huncut vasat sem!

- Miért, eddig talán olyan sokat kaptam? Az idegenek irigyelnek minket, de te alig adsz valamit a családnak! Mennyi pénzed van? Hány milliód? Ötven? Hetven? Száz?

- Ha nem kérsz most rögtön bocsánatot, és nem hagyod abba ezt az ostoba beszédet, ha nem hagyod abba egyszor és mindenkorra, kitagadlak! Most rögtön!

- Bocsánatot kérek, amiért felbosszantottalak. De sose fogok megváltozni! Soha!

- A születésnapomig adok neked időt. Addig még nyolc nap van hátra. Nyolc napod van, hogy engedelmes fiam légy. Ez az utolsó szavam. Ha addig nem gondolod meg magad, ivadékaiddal együtt örökre kitagadlak a családból! Most pedig tűnj el a szemem elől!

John Chennek összeszorult a gyomra az idegességtől. Gyűlölte ezt az állandó vitát, hogy apját a gutaütés környékezi a dühtől, gyűlölte felesége könnyeit, anyósa, testvérei és unokatestvérei kárörvendő pillantásait, gyűlölte, hogy minden lánytestvére, legtöbb nagybátyja és azok feleségei mind azt szeretnék, ha eltűnne. Irigységből, kapzsiságból. - A pokolba velük, gondolta. Viszont apának igaza van ezzel a Bartlettel kapcsolatban, bár nem úgy, ahogy ő gondolja. Nem: ez most nekem fontos. Mármint ez az üzlet. Ha ez sikerül, örökre megszabadulok.

Már csaknem a hosszú, fényesen megvilágított vámcsarnok túlsó végén jártak.

- Kimegy a szombati derbire? - kérdezte John Chen.

- Hogy a csudába ne mennék! - Az előző héten, mindenki örömeire, a roppant hatalmú Turf Club, a kolónián engedélyezett egyetlen szerencsejáték, a lóverseny rendezési jogának kizárólagos birtokosa, rendkívüli közleményt tett közzé. "Noha idei évadunk hivatalosan csak október 5- én kezdődik, illusztris kormányzónk, Sir Geoffrey Allison szíves engedelmeivel klubunk választmánya úgy határozott, hogy mindnyájunk örömeire és szorgalmasan dolgozó lakosságunk tiszteletére, mely állhatatosan hordozza történelmünk második legrosszabb aszályának terheit, augusztus 24-ét különleges versenynappá nyilvánítja, és... "

- Hallom, maga Aranylányra tesz az ötödik futamban - mondta Armstrong.

- Az idomár szerint esélyes. Kérem, jöjjön majd oda apám páholyához, és igyon meg velünk egy pohárával. Örülnék, ha volna valami jó tippje. Maga nagy játékos.

- Csak szerencsés. De az én tízdolláros tikketjaim nemigen hasonlíthatók össze a maga tízezer dolláros tétjeivel.

- Olyan sokat csak akkor teszek, ha valamelyik lovunk indul. Az elmúlt szezon valóságos katasztrófa volt számomra... Nem jönne rosszul egy nyerő tipp.

- Nekem se. - Uram az egekben, de még mennyire nem, gondolta Armstrong. Neked viszont, Johnny

Chen, tökmindegy, nyersz, vagy vesztess tíz darab ezrest. Vagy akár százat. Megpróbált úrrá lenni mardosó irigységén. Nyugi, parancsolt magára. Simlisek mindenütt vannak, neked pedig az a feladatod, hogy bármilyen gazdagok, bármilyen befolyásosak is, elkapd őket, és érd be a nyomorúságos fizetéseddel, amikor eközben minden utca sarkán ott tátong egy-egy aranybánya. Miért irigyled ezt a fattyút? Előbb-utóbb nagyon megüti még a bokáját. - Most jut eszembe, kiküldtem egy rendőrt a kocsijához, hogy hozza be a kapun. Ott fogja várni magát és a vendégét a folyosó előtt.

- Igazán nagyon köszönöm, hogy fáradt velem.

- Nem tesz semmit. Csak a maga tekintélye érdekében tettem. Úgy gondoltam, nem lehet egy hétköznapi ügy, ha személyesen jött ki a géphez. - Armstrong nem állta meg, hogy bele ne nyomjon még egy tüskét John Chenbe. - Mint mondtam, ha a Nemes Házi van szó, nekem semmi sem lehet drága.

- John Chen továbbra is udvariasan mosolygott, de magában azt gondolta: akaszd föl magad. Csak azért viselünk el, mert az vagy, ami vagy, egy befolyásos zsarú. De tudjuk, hogy majd belesárgulsz az irigységbe, nyakig úszol az adósságokban, megvesztegethető vagy, és fogalmad sincs a lovakról. Gebedj meg a neved napján! Tou nien lo mo az egész pereputtyodra, gondolta John Chen, de persze esze ágában sem volt kimondani. Armstrongot nagyon sokan utálta Hongkongban, John Chen azonban hosszú évek tapasztalata alapján tudta, hogy a főfelügyelő ravasz, kegyetlen, bosszúálló természete egy mocskos mandzsúval is fölveszi a versenyt. Fölemelte a kezét, és megérintette a félpénzt, amelyet egy vékony bőrszíjon hordott a nyakában. Megremegtek az ujjai, amint az ingen keresztül kitapintotta a fémdarabot. Megborzongott.

- Mi baj? - kérdezte Armstrong.

- Semmi. A világon semmi. - Szedd össze magad, parancsolt magára John Chen.

Maguk mögött hagyták a vámhivatal csarnokát, beléptek a bevándorlási területre. Odakint már sötét este volt. A faarcú, egyenruhás bevándorlási tisztek kis, takaros íróasztalai előtt ideges, nyugtalan, fáradt emberek álltak sorban. Az egyenruhások tisztelegtek Armstrongnak. John Chen érezte fürkész tekintetüket. Kutató pillantásaik keresztüztüében, mint mindig, most is összeszorult a gyomra, noha tudta, hogy nem fenyegetik kíváncsi kérdéseik. Szabályos brit útlevele volt, nem csupán afféle másodosztályú hongkongi, és magáénak mondhatta minden vagyontárgyak legértékesebbjét, az amerikai zöld kártyát, a külföldiek kártyáját, amelynek birtokában dolgozhatott, játszhatott, élhetett az Egyesült Államokban, rendelkezett mindazokkal a jogokkal, amelyekkel egy született amerikai, csak éppen nem szavazhatott. De hát ki a fene akar szavazni, gondolta farkasszemet nézve az egyik egyenruhással. Próbált bátornak mutatkozni, de továbbra is úgy érezte, hogy a férfi a veséjébe lát.

- Főfelügyelő úr! - Az egyik tiszt telefonkagylót nyújtott Armstrong felé. - Önt keresik, uram. John Chen követte tekintetével Armstrongot, aki most visszament, hogy átvegye a kagylót. Arra gondolt, milyen érzés lehet rendőrnek lenni, akinek ilyen rengeteg lehetősége van a panamázásra, aztán - talán milliomdszor immár - az futott át a fején, milyen érzés lehet szintiszta britnek vagy kínainak lenni, nem pedig ilyen mindkét fél által megvetett eurázsainak.

Nézte Armstrongot. A rendőr feszülten figyelt, majd a zsongásból is kihallhatóan azt mondta: - Ne, csak maradjanak. Személyesen veszem kézbe. Köszönöm, Tom.

Armstrong visszajött: - Elnézést - mondta, majd a bevándorlási hivatal kordonja mellett elhaladva, egy keskeny folyosón át a VIP várócsarnokba vezette John Chent. A tágas, elegáns aulában bár is működött és remek kilátás nyílt belőle a repülőtérre, a városra és az öbölre. Most gyakorlatilag néptelen volt, csak egy beutazási és egy vámiszt és Armstrong egyik embere ácsorgott a kivilágított betonra nyíló 16-os kapu üvegajtájánál. Látták, amint a 707-es beáll felfestett parkolóhelyére.

- Jó estét, Lee őrmester - mondta Armstrong. - Minden rendben?

- Igen, uram. A Yankee 2 épp most állítja le a motorjait. - Lee őrmester újfent tisztelgett, és kinyitotta előttük az ajtót.

A Yankee 2 odatornyosult fölénk, leállóban lévő sugárhajtóművei már csak tompán dörmögtek. A földi személyzet egyik tagja helyére manőverezte a magas, motoros meghajtású lépcsőt. A halványan megvilágított pilótafülke apró ablakain át megpillantották a repülőgép vezetőit. A gép közelében, egy árnyékos helyen ott várakozott John Chen sötétkék Silver Cloud Rollsa, egyenruhás sofőrje ott állt az ajtaja mellett, nem messze tőle egy rendőr.

Az utastér ajtaja kitárult, egy egyenruhás steward lépett ki rajta, hogy üdvözlje a betonon várakozó két repülőtéri tisztviselőt. Átnyújtotta nekik a repülőgép dokumentumait és vámáru-nyilatkozatát tartalmazó műanyag tasakot, majd barátságos társalgásba kezdtek. Aztán hirtelen elhallgattak, tiszteletteljesen, udvariasan tisztelegtek.

A lány magas volt, elegáns, gyönyörű és amerikai. Armstrong füttyentett. - Ajíjje!

- Bartlettnek van ízlése - dünnyögte John Chen. Felgyorsult a szívverése.

A lány lejött a lépcsőn. A két férfi amúgy férfi módra elábrándozva nézte.

- Manöken?

- A mozgása olyan. De lehet, hogy filmsztár.

John Chen előrelépett. - Jó estét. John Chen vagyok, a Struan cég képviselőjében. Mr. Bartlettet és Mr. Tchuluckot várom.

- Ó, szóval ön Mr. Chen. Nagyon kedves, hogy kifáradt ide, annak ellenére, hogy vasárnap van. Örülök, hogy megismerhettem. K. C. Tcholock vagyok. Linc azt mondja, hogyha ön...

- Casey Tcholock? John Chennek leesett az álla.

- Igen - mondta a lány kedves mosollyal, elnézően napirendre térve nevének rossz kiejtése felett. - Tudja, Mr. Chen, a két keresztnévem kezdőbetűje K, illetve C, innen kaptam a becenevem: Casey.

Armstrong felé fordította a tekintetét. - Jó estét. Szintén a Struan cégtől? - Dallamos hangja volt.

- Hm... Khm... Bocsásson meg... Ez az úr Armstrong főfelügyelő - hebegte John Chen, aki még mindig nem tért egészen magához.

- Jó estét - mondta Armstrong, megállapítva, hogy a nő így közelről még vonzóbb. - Isten hozta Hongkongban.

- Köszönöm. Főfelügyelő? Eszerint rendőr? - Beugrott neki- a név. - Ja, igen: Armstrong. Robert Armstrong? A kowlooni bűnügyi rendőrség vezetője?

Armstrong nem mutatta meglepetését. - Remekül van informálva, Miss. Tcholock.

A lány nevetett. - Ez is a munkakörömhöz tartozik. Valahányszor egy új helyre megyünk, különösképp, ha az a hely olyan, mint Hongkong, az én feladatomban az előkészítés... Így aztán egyszerűen elküldtettem magamnak a jelenlegi névsorukat.

- Nincs publikált névsorunk.

- Tudom. Viszont a hongkongi kormánynak van egy telefonkönyve, amit bárki megvehet néhány pennyért, és abban szerepel minden hivatalos személy. Benne van a rendőrség valamennyi osztálya a vezetőik nevével és otthoni telefonszámával egyetemben... Ugyanígy az összes kormányhivatal. Én a maguk New York-i közönségszolgálati irodájának révén szereztem meg.

- Na és ki a különleges osztály vezetője? - évődött Armstrong.

- Nem tudom: Azt hiszem, ilyen osztály nem szerepel abban a telefonkönyvben. Vagy igen?

- Néha.

A lány szemében enyhe rosszallás jelent meg. - Minden magángép elé ki szokott jönni, főfelügyelő úr?

- Csak azokhoz, amelyekhez kedvem van - mosolygott rá Armstrong. - Csak amelyekkel ilyen csinos, jól informált hölgyek érkeznek.

- Csak nincs valami baj? Valami probléma?

- Ugyan, dehogy, egyszerű rutinmunka. A Kai Tak is hozzám tartozik - felelte könnyedén Armstrong. - Vethetnék egy pillantást az útleveleire?

- Természetesen. - A lány tekintetében elmélyült a rosszallás. Kinyitotta a retiküljét, és átnyújtotta USA-útleveletét.

Armstrong, hosszú évek tapasztalatával a háta mögött, gyorsan, de nagyon alaposan megnézte. Született 1936. november 25-én Providence-ben, Rhode Islanden, magassága 173 centiméter, haja szőke, szembe barna. Az útlevele még két évig érvényes. Szóval huszonhat éves... Fiatalabbnak gondoltam, bár ha az ember jobban megnézi, van valami furcsa a tekintetében.

Látszólag találomra lapozgatott. A három hónapra érvényes hongkongi vízum rendben. Tucatnyi beleptető bélyegző, valamennyi angol, francia, olasz vagy dél-afrikai. Kivéve egyet: Szovjetunió, idén

júliusban. Hétnapos ott-tartózkodás. Megismerte a moszkvai bélyegzőt.

- Lee őrmester!

- Parancs, uram.

- Bélyegeztesse le a hölgynek - mondta közömbös hangon Armstrong, és lemosolygott a lányra. – A formásoknak ezennel eleget tett. Gyakorlatilag addig maradhat Hongkongon, ameddig óhajt. A harmadik hónap vége felé egyszerűen bemegy a legközelebbi rendőrségre, és ott meghosszabbítják a vízumát.

- Nagyon köszönöm.

- Hosszabb ideig marad nálunk?

- Az attól függ, hogyan tudunk megegyezni - mondta a lány némi szünet után, és rámosolygott John Chenre. - Remélem, hosszú ideig üzletfelek leszünk.

- Igen - mondta John Chen - vagyis hogy mi is ezt reméljük. Még mindig kábult volt a meglepetéstől, agya lázas igyekezettel dolgozott. Egyszerűen lehetetlen, hogy Casey Tcholak nő legyen.

Mögöttük Sven Svensen, a steward jött le ruganyos léptekkel a lépcsőn, kezében két légitáskával. - Tessék, Casey. Biztos, hogy ennyi elég lesz ma éjszakára? - Igen, biztos. Köszönöm, Sven.

- Linc azt mondta, menjen csak. Nincs szüksége segítségre a vámosoknál?

- Nincs, köszönöm. Mr. John Chen volt olyan kedves, és kijött elénk. És Armstrong főfelügyelő is, a kowlooni bűnügyi rendőrség vezetője.

- Rendben. - Sven jól megnézte magának a rendőrt. - Azt hiszem, jobb, ha visszamegyek.

- Minden rendben? - kérdezte a lány.

- Azt hiszem - vigyorodott el Sven Svensen. - A vámosok most nézegetik a pia- és cigarettakészleteinket. - Csupán négy dolog volt, aminek Hongkongra történő beviteléhez importengedély vagy vámáru-nyilatkozat kellett: az arany, a szeszes ital, a dohány és a benzin. És - a kábítószereken kívül - csupán két dolog, amit semmiképpen nem engedtek be: fegyver és lőszer.

Casey mosolyogva nézett fel Armstrongra. - Rizst nem hoztunk, főfelügyelő úr, Linc nem él velem.

- Akkor nehéz időszak elébe néz itt.

A lány felnevetett, majd ismét Svensenhez fordult. - Viszlát holnap. Köszönöm.

- Pontban kilenckor! - Svensen beszállt a repülőgépbe, Casey pedig John Chen felé fordult.

- Linc azt mondta, ne várjunk rá. Remélem, nem haragszanak.

- Eh?

- Mehetünk? A kowlooni Victoria and Albert Szállóban foglaltunk szobát. Casey a táskáiért nyúlt, de e pillanatban egy hordár bukkant fel a sötétségből, és átvette tőle. - Linc majd később jön... vagy talán csak holnap.

John Chen elképedve nézett rá. - Mr. Bartlett nem jön?

- Nem. Ha megkapja az engedélyt, a gépen tölti az éjszakát. Ha nem, utánunk jön taxival. Mindenesetre holnap együtt ebédel velünk, úgy, ahogy megbeszéltük. Áll még, ugye?

- Igen, természetesen, de... - John Chen megpróbálta működésre bírni az agyát. - Ezek szerint töröljük a délelőtti tízre tervezett találkozót?

- Semmi esetre sem. Ott leszek, ahogy megbeszéltük. Egyébként is úgy volt, hogy Linc nem vesz részt azon a találkozón. Ott úgyis csak pénzügyekről lesz szó, nem üzletpolitikáról. Biztosra veszem” hogy megértik. Linc nagyon fáradt, Mr. Chen - mondta Casey. - Csak tegnap érkezett vissza Európából. - Ismét Armstrongra nézett.

- A kapitány engedélyt kért a toronytól, hogy Linc a gépen alhasson. A torony azt mondta, egyeztetni a dolgot a bevándorlási hivattal. Aztán visszaszól, de én azt hiszem, ebben az ügyben végső soron ön dönt, főfelügyelő úr. Nagyon hálásak lennénk, ha engedélyezné. Linc tényleg nagyon hosszú ideje küszködik már a hosszú utazások okozta akklimatizálódási problémákkal.

- Armstrong azon vette észre magát, hogy így felel: - Na, akkor majd eltársalgok vele erről egy kicsit.

- Köszönöm, nagyon köszönöm - mondta a lány, majd John Chennek címezve, így szólt: - Bocsássa meg nekünk, Mr. Chen, hogy ilyen sok gondot okozunk. Mehetünk? - A hordárral a nyomában elindult a 16-os kapu felé, de John Chen a Rollsra mutatott. Nem arra... Erre parancsoljon, Miss. Tchu... hm... Casey.

Casey szemei elkerekedtek. - És a vámvizsgálat? - Ma este elmarad - felelte Armstrong. Tetszett neki a lány. Egy kis meglepetés öfelsege kormányhivatala részéről.

- Úgy érzem magam, mint egy látogatóba érkezett királynő.

- Parancsoljon velünk.

A lány beszállt az autóba. Kellemes bőrszag. Luxus. Aztán észrevette, hogy a hordár a kapun át sietős léptekkel bemegy a repülőtér várócsarnokába. - És mi lesz a csomagjaimmal?

- Azok miatt ne aggódjon - mondta kissé bosszúsan John Chen. - Előbb ott lesznek a lakosztályában, mint ön.

Armstrong egy pillanatig még tartotta az ajtó kilincset.

- John két kocsival jött. Az egyikkel önért és Mr. Bartlettért... a másikkal a poggyászáért.

- Két kocsival?

- Természetesen. Ne feledje, hogy már Hongkongon van - mondta Armstrong.

Nézte, mint távolodik az autó. Szerencsés ember ez a Lincoln Bartlett, gondolta, majd egy pillanatra átfutott az agyán, hogy vajon miért érdeklődik a lány iránt a különleges osztály.

- Maga csak menjen ki ahhoz a géphez, és nézze meg személyesen annak a nőnek az útlevelét - mondta neki aznap reggel a különleges osztály igazgatója. - És Mr. Lincoln Bartlettét is.

- Megkérdezhetném, hogy miért, uram?

- Nem, Robert, nem kérdezheti meg. Maga már nem ezen az osztályon dolgozik... odaát Kowloonban van szép, kényelmes beosztása. Valóságos szinekúra. Stimmel?

- Stimmel, uram.

- Nagyon megkérem Robert, el ne szúrja valahogy ezt a ma esti dolgot... Egy rakás nagyfejű van a dologban. Rengeteg kellemetlenséget vállalunk azért, hogy folyamatosan tudassuk magukkal, mit csinálnak a rossz fiúk.

- Tudom, uram.

Armstrong felsóhajtott, és elindult Lee őrmester után a folyosón.

Tou nien lo mo az összes pléhgallérosra, és különösképpen a különleges osztály igazgatójára.

A folyosó végén egy vámtiszt várt rájuk Svensen társaságában. - Jó estét, uram - mondta. - A fedélzeten minden rendben. A gép felszerelésében van egy harmincnyolcas, meg egy százas doboz töltény hozzá, felbontatlanul, aztán egy Verey Light pisztoly. Ezen kívül három vadászfegyver meg egy tizenkettes kaliberű sörétes, munícióval együtt, ezek Mr. Bartlettéi. Mindet megvizsgáltam, rajta vannak a vámáru-nyilatkozaton. A nagykajütben van egy lezárt fegyverszekrény. A kulcsa a kapitánynál.

- Rendben.

- Parancsol még valamit, uram?

- Nem, köszönöm. - Armstrong a kezébe vette a repülőgép vámáru-nyilatkozatát, és nézegetni kezdte. Rengeteg bor, cigaretta, szivar, sör és tömény ital. Tíz láda 59-es Dom Pérignon, tizenöt 53-as Puligny Montrachet, kilenc láda Château Haut Brion az 53-as évjáratból. - 1916-os Lafitte Rothschildjük nincs, Mr. Svensen? - kérdezte halvány mosollyal.

- Nincs, uram - vigyorgott Svensen. - A 16-os nagyon gyenge évjárat. Van viszont egy fél láda 1923-as. Ott van a következő oldalon.

Armstrong lapozott egyet. A lista különféle borokkal és szivarokkal folytatódott. – Rendben van - mondta. - Amíg a repülőtéren vannak, természetesen mindez vámraktárban lesz.

- Természetesen. Már be is zártam... az egyik embere le is plombálta. Az illető azt mondta, hogy egy tizenkettes csomagolású sört nyugodtan a hűtőben hagyhatok.

- Ha a tulaj szeretné importálni valamelyik bort, csak szóljon.

Nem csinálunk nagy fölhajtást, és őfelsége alsó fiókjába is elég egy szerényebb összeget dobniuk.

- Tessék? - Svensen nem értette.

- Hogy? Ja, ez csak egy angol szójáték. Egy nő komódjának legalsó fiókjára utal, ahová az illető hölgy azokat a holmikát teszi, amelyekre majd később lesz szüksége. Nézze el nekem. Kérem az útlevelét. - Svensennek kanadai útlevele volt. - Köszönöm.

- Megengedi, hogy bemutassam Mr. Bartlettnek? Már várja magát. Svensen vezetésével fölszálltak a gépre. A belső tér elegáns és egyszerű volt. A kis folyosóról egy nappaliszerű helyiség nyílt, benne hat mély bőrfotel meg egy szófa. A repülőgép tat felőli részébe egy ajtón át vezetett az út. Az egyik fotelben egy légikisasszony szundikált, útításkái ott heverték mellette, a pilótafülke ajtaja balra volt. Nyitva állt.

A kapitány és az elsőtiszt-másodpilóta a helyén ült, még mindig a papírmunkával bíbelődtek.

- Bocsásson meg, kapitány úr. - mondta Svensen. - Engedje meg, hogy bemutassam Armstrong főfelügyelő urat. - Félreállt.

- Jó estét, főfelügyelő úr. - mondta a kapitány. - Jannelli kapitány vagyok. Bemutatom a másodpilótánkat. Bill O'Rourke-ot.

- Jó estét. Szabad az útleveleiket?

Mindkét pilótáé tele volt vízumokkal és beléptető bélyegzőkkel. Vasfüggöny mögötti országoké nem volt köztük. Armstrong odaadta őket Lee őrmesternek bélyegzésre.

- Köszönöm, kapitány úr. Most jár először Hongkongon?

- Nem, Korea idején már voltam itt egyszer-kétszer betegszabadságon, lábadozóban. És volt egy hat hónapos turném a Far Easternnel, első tiszt voltam a világ körüli útjukon 56-ban, a zavargások idején.

- Miféle zavargásokról beszél? - kérdezte O'Rourke.

- Majd szétverték Kowloont. Vagy kétszázezer kínai egyik pillanatról a másikra nekiállt törni, zúzni, tombolni, gyújtogatni. A zsaruk... bocsánat, a rendőrök próbálták őket nyugalomra inteni, de erre a csőcselék ellenük fordult, nekiesett a zsaruknak, azok meg erre előhoztak két géppuskát, lelőttek öt-hat hőzöngőt, amire aztán nagyon gyorsan lecsillapodott minden. Errefelé csak a rendőrségnek van fegyvere, szerintem nagy ötlet. - Armstronghoz fordult. - Szerintem remek munkát végeztek.

- Köszönöm, Jannelli kapitány. Eredetileg honnan indultak ide hozzánk?

- L.A.–ból... Los Angelesből. Lincnek... Mr. Bartlettnek ott van a központi irodája.

- A Honolulu-Tokió útvonalon jöttek?

- Igen.

- Mennyi időre állt meg Tokióban?

Bill O'Rourke nyomban fellapozta a hajózáplót. - Két óra tizenhét percre. Csak feltöltöttük a tartályainkat.

- Szóval épp csak annyira, hogy kinyújtóztassák a lábukat? Jannelli válaszolt. - Csak én szálltam ki. Minden leszállás után meg szoktam nézni a gépemet.

- Bölcs szokás - mondta udvariasan a főfelügyelő. - És itt mennyi ideig maradnak?

- Ezt nem tudom, ez Linctől függ. Valószínűleg holnapig. Tizennégy nulla-nulla előtt nem indulhatunk. A parancsunk úgy szól, hogy állandóan legyünk indulásra készek.

- Remek gépe van, kapitány. Tizennégy nulla-nulláig maradhat. Ha meg akarja hosszabbítani az itt-tartózkodását, szóljon be tizennégy óra előtt a földi irányításnak. Ha ezzel megvan, fáradjon a vámosokhoz, ott azon a kapun át. Kérem, hogy a teljes legénység vámáru-nyilatkozatát egy tételben nyújtsák be.

- Rendben. Amint feltöltötték a tartályainkat.

- Ön és a legénysége tudatában vannak, hogy a kolónia területére mindennemű lőfegyver behozatala a legszigorúbban tilos? Minket itt Hongkongon nagyon idegesítenek a lőfegyverek.

- Engem is, főfelügyelő úr... és nem csak itt. Ezért van csak nekem kulcsom a fegyverszekrényhez.

- Helyes. Ha bármi gondja adódna, csak szóljon be az irodámra. - Armstrong megfordult, és szorosan Svensen nyomában kilépett az előtérbe.

Jannelli látta, hogy megvizsgálja a stewardess útlevelét. Jenny Pollard csinos lány volt. - Micsoda seggfej - dünnyögte, majd halkán hozzátette: - Nekem itt bűzlik valami.

- Micsoda?

- Arra volnék kíváncsi, mióta szokás, hogy a bűnügyi rendőrség góréja koszos útleveleket nézegessen? Biztos vagy benne, hogy nincs a fedélzeten semmi érdekes?

- Tuti. Én mindig mindent megnézek. Még Sven raktárait is. Linc és Casey holmijába nem túrtam bele... de hát ők úgysem csinálnak semmiféle hülyeséget.

- Négy éve repülök Linckel, de ilyesmire még sose volt példa. Ennek ellenére itt rettentően bűzlik valami. - Jannelli fáradtan nyújtózkodott, és kényelmesebbre fészkelte magát a pilótaülésben. - Jézusom, de jól jönne most egy kis masszírozás meg egy hét kimenő.

Az előtérben Armstrong odaadta az útlevelet Lee őrmesternek, aki lebélyegezte. - Köszönöm, Miss. Pollard.

- Én is köszönöm.

- A legénység ezzel megvolna, uram - mondta Svensen. - Akkor most mehetünk Mr. Bartletthez?

- Igen. Legyen szíves.

- Svensen bekopogott a középső ajtón, majd válaszra sem várva benyitott. - Linc, bemutatom Armstrong főfelügyelő urat - mondta fesztelenül.

- Hozta Isten - mondta Bartlett, és felállt íróasztalától. - Iszik valamit, megkínálhatom? Egy sört?

- Nem, köszönöm. Talán inkább egy csésze kávé.

Svensen már indult is a tat felé. - Már jön is - mondta.

- Érezze otthon magát. Tessék, az útlevelem - mondta Bartlett. Bocsásson meg egy pillanatra. - Visszaült az írógépéhez, és két ujjal kopácsolni kezdett.

Armstrong feltűnés nélkül tanulmányozta. Bartlettnek vörhenyes-szőke haja volt, szürkés-kék szeme, határozott, jó arca. Hája semmi. Rövid ujjú ing, farmernadrág. Armstrong belekukkantott az útlevelébe. Los Angelesben született, 1922. október 1-jén. Nem látszik negyvennek, gondolta. A moszkvai bélyegzés ugyanaz, mint Miss. Tcholak, egyéb vasfüggöny mögötti látogatás nincs.

Tekintete körülsiklott a helyiségen. Tágas volt, szélessége megegyezett a repülőével. A tat felőli részének közepén egy rövid folyosó húzódott, amelyről két fülke és két illemhely nyílt. A folyosó túlvégén egy másik ajtó állt, amely mögött Armstrong a tulajdonosi lakosztályt sejtette.

Az a helyiség, amelyben most tartózkodtak, úgy volt berendezve, mint valami kommunikációs központ. Telex, nemzetközi telefonvonalak, beépített elektromos írógépek. Az egyik falon egy világóra. Iratszekrények, másológép, egy papírokkal teleszórt beépített íróasztal. Könyvespolcok. Adókönyvek. Néhány puhafedelű könyv. A többi háborúkról, tábornokokról szóló, vagy tábornokok tollából való. Húszasával. Wellington, Napóleon, Patton, Eisenhower könyve, a Keresztes hadjárat Európában, Szun Ce: A háború művészete...

- Parancsoljon, uram - szakította félbe egy hang Armstrong szemlélődését.

- Jaj, köszönöm, Svensen. - Armstrong elvette a kávé, és öntött bele egy kis tejszínt.

Svensen egy új, frissen bontott, behűtött sörösdobozt tett le Bartlett mellé, elvette az üreset, aztán visszament a gép konyhájába, és becsukta maga után az ajtót. Bartlett belekortyolt a sörbe, átfutotta, amit

írt, aztán megnyomta egy berregő gombját. Svensen abban a pillanatban megjelent. - Szóljon Jannellinek, kérje meg a tornyot, hogy ezt küldjék el. - Svensen bólintott és távozott. Bartlett elengedte magát, és megpördült forgószekével. - Bocsásson meg... Ezt muszáj volt most elküldenem.

- Nem probléma, Mr. Bartlett. Az éjszaka itt töltésére vonatkozó kérése el van fogadva.

- Köszönöm... nagyon köszönöm. Maradhatna Svensen is? - Bartlett elvigyorodott. - Nem vagyok valami házias.

- Rendben van. Meddig lesz itt a gépe?

- Ez a holnapi tárgyalásunk függvénye, főfelügyelő úr. Reméljük, hogy sikerül üzletet kötnünk Struanékkal. Egy hétig, tíz napig.

- Akkor holnap át kell állnia egy másik parkolóhelyre. Délután négykor érkezik egy másik VIP gép. Már megkértem Jannelli kapitányt, hogy tizennégy óra előtt hívja fel a földi irányítást.

- Köszönöm. Szokásban van a kowlooni bűnügyi rendőrségnél, hogy a vezetője foglalkozik az itteni parkoltatással?

Armstrong elmosolyodott. - Szeretem tudni, hogy mi folyik az osztályomon. Unalmas, de megrögzött szokás. Nem túl gyakori vendégek mifelénk a magángépek... Se az, hogy Mr. Chen személyesen jöjjön ki valaki elé. Ha tehetjük, igyekszünk előzékenyek lenni. A reptér legnagyobb része Struanék tulajdona, John pedig személyes jó barátom. Maguk is régóta ismerik egymást?

- Eltöltöttem vele egy kis időt New Yorkban és L. A.-ben, és nagyon megkedveltem. Tudja, főfelügyelő úr, a helyzet úgy áll, hogy ezt a gépet én szoktam... - Megszólalt az egyik telefon. Bartlett fölvette - Halló, Charlie! Mi újság New Yorkban? ... Hát ez óriási. Mennyi? ... Jól van, vegye meg mindet... Igen, mind a kétszázezer részvényt... Persze, mindjárt hétfő reggel, amint nyit a piac. Telexezzen nekem egy visszaigazolást... - Bartlett letette a telefont, és Armstronghoz fordult. - Bocsásson meg. Tudja, ez az én kommunikációs központom, elveszett ember volnék nélküle. Ha itt parkolunk egy hétig, jöhetünk-mehetünk nyugodtan?

- Sajnos, ez kissé meredek lenne, Mr. Bartlett.

- Ez most mit jelent? Igen, nem, vagy talán?

- Afféle szleng, azt jelenti, nehéz ügy. Sajnálom, de itt nálunk a Kai Takon elég merevek a biztonságiak.

- Ha plusz ember szükséges hozzá, boldogan fizetem.

- Ez biztonsági, és nem pénzkérdés, Mr. Bartlett. Majd meglátja, a hongkongi telefonrendszer is első osztályú. - És a különleges osztály is könnyebben le tudja hallgatni a beszélgetéseidet, fűzte hozzá gondolatban.

- Nos, ha esetleg mégis el tudná intézni, hálás lennék. Armstrong ivott egy korty kávé. - Most jár

először Hongkongon? - Igen. Most járok először Ázsiában. Eddig Guadalcanal volt a legközelebb hozzá, ameddig eljutottam. Negyvenháromban. - A hadsereggel? - Őrmester voltam, utász. Építkezéseken dolgoztam... mindenfélét építettünk: hangárokat, hidakat; táborokat, mindent. Jó iskola volt. - Bartlett meghúzta a sörös dobozt. - Tényleg nem iszik semmit?

- Nem, köszönöm. - Armstrong felhajtotta a kávéját és fölemelkedett. - Köszönöm a kávé.

- Megenged egy kérdést?

- Természetesen.

- Milyen ember Dunross? Ian Dunross. A Struan cég feje.

- A tajpan? Armstrong felnevetett. - Ez attól függ, kitől kérdezi, Mr. Bartlett. Még nem találkozott vele?

- Nem, még nem. Majd holnap. Vele ebédelek. Miért nevezi tajpannak?

- A tajpan kantoni nyelvjárásban legfőbb vezetőt jelent, azt az embert, akinek a legnagyobb a hatalma. A kínaiak számára az összes régi európai kereskedőház feje tajpan. De még a tajpanok között is mindig van egy legnagyobb. A tajpan. Struanék cégét Nemes Háznak vagy Nemes Hongnak is nevezik. A hong társaságot jelent. Az eredete egészen a Kína-járó kereskedők és Hongkong kapcsolata kezdetéig nyúlik vissza. Hongkongot voltaképpen 1841. január 26-án alapították. A Struan és Társai alapítója afféle élő legenda volt, sőt bizonyos értelemben még ma is az... Dirk Struan. Egyesek szerint kalóz volt, mások szerint herceg. Mindenesetre egy vagyont keresett azon, hogy indiai ópiumot csempészett Kínába, ahol az így szerzett ezüstön teát vásárolt, és azt klippereivel Angliába szállíttatta. Kereskedőfejedelem lett belőle, kiérdemelte a tajpan titulust, és Struanék azóta is igyekeznek mindig mindenben az elsők lenni.

- És azok?

- Akad egy-két cég, amelyik ott liheg a nyakukba, főleg a Rothwell-Gornt, de azt hiszem, igennel kell válaszolnom. Annyi mindenesetre biztos, hogy Hongkongban nincs olyan áru, nincs olyan étel, termék, amelyben ne lenne benne valamilyen formában a Struan, a Rothwell-Gornt, az Asian Properties, a Blacs - a Bank of London and China - vagy a Victoria Bank.

- Na és maga Dunross? Milyen ember?

Armstrong egy pillanatra elgondolkozott. - Ez megint csak attól függ, hogy ki kérdezi, Mr. Bartlett - mondta könnyedén. - Én csak felületesen ismerem... társaságból. Időnként összefutunk a lóversenyen. Eddig kétszer találkoztam vele hivatalosan. Kellemes ember és nagyon érti a dolgát... Azt hiszem, a briliáns jelző illene rá a leginkább.

- Ő meg a családja birtokolja a Struan cég nagy részét?

- Ezt nem tudom biztosan. Kétlem, hogy a család tagjain kívül bárki is tudná. De nem a részvényei miatt került a tajpani székbe. Na nem... Struanéknál ez nem így megy. Ebben viszont biztos vagyok. - Armstrong Bartlett szemébe nézett. - Vannak, akik azt mondják, hogy Dunross kegyetlen és gyilkolni is

képes. Nem szeretném, ha az ellenségem volna.

Bartlett ivott egy kis sört. A szeme körüli vékony ráncokat furcsa mosoly húzta fel. - Előfordul, hogy egy ellenség többet ér, mint egy jó barát.

- Megesik. Remélem, hasznos lesz az itt-tartózkodása.

Bartlett nyomban felállt. - Köszönöm. Kikísérem. - Kinyitotta az ajtót, előretessékelte Armstrongot és Lee őrmestert, és egészen a kiszálló lépcsőig kísérte őket. A gép ajtajához érve mélyen beszívta a levegőt. Megint érzékelte, milyen különös a szél. Nem volt se kellemes, se kellemetlen, se bűzös, se illatos - csak különös és furcsa módon izgató. - Mi ez a szag, főfelügyelő úr? Casey is észrevette abban a pillanatban, amint Sven kinyitotta az ajtót.

Armstrong habozott. Aztán elmosolyodott. - Ez Hongkong maga, Mr. Bartlett. A pénz.

2.

23 óra 48 perc

- Tanúim az összes istenek, hogy rettentő balszerencsés vagyok ma este - mondta Négyujjú Vu, és a padlóra köpött. A taton ült, tengerjáró dzsunkájának magas farán, amely ott horgonyzott a Hongkong déli partján elterülő Aberdeeni-öböl egyik legnagyobb csónakvárosában. Meleg, párás éjszaka volt. Négyujjú Vu három barátjával madzsongozott. Partnerei ugyanolyan öregek és viharverték voltak, mint ő, mindhárman saját dzsunkájuk kapitányai. Ennek ellenére az ő flottájába tartoztak, és tőle kapták a parancsokat. Hivatalosan Vu Sang-fangnak hívták. Alacsony, írástudatlan halászember volt, foga kettőhárom, bal kezéről hiányzott a hüvelykujja. A dzsunkája régi, ütött-kopott, bűzös jószág. Ő volt a tengeren élő Vuk feje, flottáik parancsnoka, s zászlója, az Ezüst Lótusz, ott lobogott mind a négy tengeren.

Ismét rá került a sor, fölemelt egy elefántcsont lapocskát. Rápillantott, s mivel nem javított a kezében lévőkön, zajosan lecsapta, és megint kiköpött. A köpet megcsillant a fedélzeten. Négyujjú Vu barátaihoz hasonlóan foszlott, lehordott atlétatrikót és fekete kulinadrágot viselt, és tízezer dollárt tett fel erre az egyetlen partira.

- Ajijje! - mondta utálkozást színlelve Ragyás Tang, noha a lap, amit most vett fel, nagyon közel hozott számára egy nyerő kombinációt ebben a játékban, amely leginkább talán a kopogós römire hasonlít. - Ciceréljenek meg minden anyát, kivéve a miénket, ha nem nyerek! - Széles mozdulattal lecsapta a lapot.

- Cicerézzék meg a tiédet, ha te nyersz és nem én!- vágta rá a harmadik, mire mind a négyen fölnevettek.

- És cicerézzék meg azokat az Arany-hegyről való külföldi ördögöket, ha nem jönnek meg ma este - mondta Jóidő Pún.

- Megjönnek - mondta magabiztosan Négyujjú Vu. A külföldi ördögök szeretnek pontosak lenni. Ennek ellenére kiküldtem Hetedik Fiút a repülőtérré, hogy megbizonyosodhassunk. Lapért nyúlt, hogy fölvegye, de abbahagyta a mozdulatot, hátranézett és kritikus szemmel figyelt egy kelet felé araszoló, halkan pöfögő halászdzsunkát, amely a keskeny, csónakok szegélyezte kanyargós vízi úton a kikötő szűk bejárata irányába tartott. Csak a helyzetjelző fényei égtek, jobb és baloldalon. A látszat szerint halászatra indult, valójában azonban Négyujjú Vu hajói közé tartozott, és azért futott ki, hogy a nyílt tengeren találkozzon egy ópiumrakománnyal érkező thaiföldi halászhajóval. Miután NégyujjúVu látta, hogy a dzsunka rendben elhagyja a kikötőt, ismét a játékra összpontosított. Apály ideje volt, de a csónaksziget körül most is mély víz hullámzott. A part felől rothadó kagylók, uszadék és szemét bűze érződött.

A szampanok és dzsunkák legnagyobb részén sötét volt már, lakóik aludtak. Csak imitt-amott égett egy-egy olajlámpás. A legkülönbélebb méretű vízi járművek ringatóztak a hullámokon, látszólag mindennemű rendszer nélkül, bizonytalanul egymáshoz kötve; az úszó falvak között csak keskeny tengeri sikátorok húzódtak. Ezek az úszó falvak voltak a vízen élő tankák és haklók otthonai, akik vizek hátán születtek és haltak. E vízi járművek nagy része sose mozdult el a helyéről, csak ringtak egymáshoz kötözve, míg el nem süllyedtek, szét nem hullottak, víz alá nem nyomta őket egy tájfun, vagy el nem hamvadtak azoknak a látványos tűzvészeknek valamelyikében, amelyek gyakorta végigsöpörtek a dzsunkákon, szampanokon, ha egy vigyázatlan kéz vagy láb fölborított egy lámpást, vagy beleejtettek valami gyúlékonyat az örökösen lobogó nyílt tüzekbe.

- Nagypapa! - kiáltott egy ifjúórszem.

- Mi van? - kérdezte Négyujjú Vu.

- A rakparton! Nézd! Hetedik Fiú! Az alig tizenkét éves fiú a part felé mutatott. Vu és a többiek felálltak, a víz széle felé meregették a szemüket. A fiatal kínai éppen kifizetett egy taxist. Farmernadrág, tiszta pólótrikó és tornacipő volt rajta. A taxi körülbelül százméternyire, az egyik modern mólóhoz kikötött óriási úszó étterem bejárója közelében állt meg. Négy ilyen hivalkodó, három-, négy-ötemeletes, lámpafényben tündöklő vendéglő állt itt egymás közelében, mesés bíbor, zöld és arany színekben, ciradás kínai tetőkkel, istenekkel, vízköpőkkel és sárkányokkal hivalkodva.

- Jó szemed van, Harmadik Unoka. Na, eredj Hetedik Fiú elé.

A gyerek már rohant is, mezítlábasan futott végig a dzsunkát a többivel összekötő recsegő járópallón. Négyujjú Vu a hetedik fiát nézte, aki az egyik móló felé tartott, ahol az Öbölben dolgozó komp szampanok csoportosultak. Amikor látta, hogy a csónakos, akit elé küldött, odalép hozzá, hátat fordított a partnak, és visszaült. - Na, gyerünk, fejezzük be a partit - mondta savanyú képpel. - Ez a legutolsó játszám, még az éjjel ki kell mennem a partra.

Játszottak egy percig, hol fölvettek, hol eldobták a lapokat.

- Ajíjje! - kiáltott fel Ragyás Tang, megpillantva az éppen felemelt lapot. Heves mozdulattal, színével fölfelé lecsapta, s lerakta mellé a többi tizenháromat is, ami még a kezében volt. Nyert. - Ezt nézzétek meg, az összes istenekre!

Vu és a többiek csak bámultak. - Bevizelek! - mondta Vu. - Hugyozok rád és az összes ivadékkodra,

Ragyás Tang! Hogy lehet valakinek ilyen szerencséje?!

- Még egy partit, Négyujjú Vu? Húszezerbe? - kérdezte lelkesen Tang. Meg volt győződve, hogy ma este az öreg ördög, Csi Kung, a szerencsejátékosok istene, ott ül a vállán.

Vu ingatni kezdte a fejét, de e pillanatban egy tengeri madár szállt el panaszos rikoltással a feje fölött. - Negyvenbe - mondta tüstént meggondolva magát Vu, mennyei jelzésként értelmezve a hangot. Negyvenezer vagy semmi! De kockán játszunk ki, mert már nincs időm.

- Az összes istenekre mondom, nincs annyi készpénzem, de a mellé a húszezer mellé, amennyivel tartozol, holnap reggel, amikor a bankok nyitnak, felveszek a dzsunkámra annyi kölcsönt, amennyit csak lehet, ezenkívül mindaddig neked adom az ezutáni arany- és ópiumszállítmányok hasznát, míg csak ki nem fizettelek, hallod-e!

Jóidő Pún epésen közbeszólt. - Ez túl sok egyetlen partira. Elment az eszetek, vén cicerézők!

- Egy dobás - mondta Vu. - A nagyobb nyer, rendben?

- Ajíjje, ti megbolondultatok - mondta Pún, de azért őt is ugyanúgy izgatta a dolog, mint a többieket. - Hol vannak a kockák?

Négyujjú Vu elővette a kockákat. Három volt belőlük. - Dobj hát azért az elcicerézett jövődért, Ragyás Tang! Ragyás Tang a tenyerébe köpött, halk fohászt mormolt, aztán nagyot rikkantva dobott.

- Ohohó! - kiáltott fel szenvedő hangon. Egy négyes, egy hármas meg még egy négyes.

- Tizenegy! - A másik három férfi visszafojtott lélegzettel figyelt.

Vu megköpkögte, megátkozta és megáldotta a kockákat, aztán dobott. Egy hatos, egy kettes meg egy hármas. - Tizenegy! Ó, összes hatalmas és apró istenek! Még egyszer... Dobj még egyet!

A fedélzeten még jobban sűrűsödött az izgalom. Ragyás Tang dobott. - Tizennégy!

Vu, megmámorosodva a feszültségtől, koncentrált, aztán dobott. - Ajíjje! - robbant ki, majd vele együtt a többiek. Egy hatos, egy négyes és egy kettes.

- Híííí. - Ez volt minden, ami Ragyás Tang torkán kifért. Boldogan, hasát fogva nevetett, miközben a többiek gratuláltak neki, és együttérzésükről biztosították a vesztest.

Vu vállat vont, de a szíve még mindig hevesen dörömbölt a mellében. - Átkozott legyen minden tengeri madár, amelyik egy ilyen alkalommal átrepül a fejem fölött!

- Ó, hát ezért gondoltad meg magad, Négyujjú Vu?

- Igen... jelnek vettem. Nemigen szoktak a tengeri madarak éjszaka rikoltani.

- Ez már igaz. A helyedben én is ezt tettem volna.

- Zsosz! - mondta Vu, aztán felderült a képe. - Íííí, játszani még a Felhő és Esőnél is jobb, hallod-e!

- De nem az én koromban!

- Hát hány éves vagy te, Ragyás Tang?

- Hatvan... talán hetven. Majdnem olyan öreg vagyok, mint te.

A haklóknak nincsenek születési okmányaik, mint a falusiaknak. De nem érzem magam harmincnál többnek.

- Hallottátok, hogy az aberdeeni piacra, a Szerencsés Orvosságok Boltjába friss koreai ginsenggyökér érkezett? Vannak közöttük százévesek is! Az aztán felszítja a tüzet az ember fütykösében!

- Nincs az ő fütykösével semmi baj, Jóidő Pún. A harmadik felesége megint gyereket vár! - Vu megpillantotta fogatlan vigyorát, és egy ötszáz dolláros bankjegyek alkotta vastag tekercset vett elő. Úgyesen nekifogott számlálni, noha a bal hüvelykujja hiányzott: Évekkel ezelőtt csapták le neki egy csempészúton, folyami kalózzal vívott csetepatéban. Egy pillanatra abbahagyta a számolást, mert hetedik fia a fedélzetre lépett. A fiatalember huszonhat éves volt, kínai létére szokatlanul magas. Ügyetlen léptekkel közeledett. A fejük fölül egy beérkező sugárhajtású gép vijjogása hallatszott.

- Megjöttek, Hetedik Fiú?

- Igen, apám.

Négyujjú vidáman csapott a felfordított hordócskára. Pompás. Akkor kezdhetjük!

- Nézd csak, Négyujjú Vu - szólalt meg elgondolkodva Ragyás Tang, a kockára mutatva. - Egy hatos, egy négyes meg egy kettes... ez tizenkettő, aminek a jegyei önmagukban is hármat adnak. A mágikus hármost.

- Igen, látom magam is.

Ragyás Tang szélesen elvigyorodott, s észak-északkelet felé intett, amerre a Kai Tak repülőtér volt, hatmérföldnyire tőlük, az aberdeeni hegyek és a kowlooni öböl mögött. - Talán fordul a szerencséd, hallod-e?

HÉTFŐ

Kora reggel egy dzsip, és benne, két overallos szerelő jelent meg a repülőtér keleti végén lévő 16-os kapunál, s állt meg a Yankee 2 elülső futóművénel. A lépcső még a helyén volt, a gép főajtaja tenyérnyire nyitva. A szerelők, mindketten kínaiak, kiszállták, egyikük hozzáfogott átvizsgálni a szárnyak alatti nyolckerekes leszállóművet, társa, ugyanolyan műgonddal, az orrfutóművet vette szemügyre. Módszeresen ellenőrizték a gumikat, a keréktárcsákat, a hidraulikus fékeket, aztán bekukkantottak a futóműházakba. Mindketten zseblámpát használtak. A szárnyak alatt munkálkodó szerelő villáskulcsot vett elő, s a tüzetesebb vizsgálat érdekében felállt az egyik kerékre. A feje és a válla eltűnt a futóműházban. Egy pillanat múltán halkan, kantoni nyelvjárásban felkiáltott: - Ajíjje! Hé, Lim, ezt nézd meg! A másik férfi odaballagott hozzá és fölnézett, fehér overallján izzadságfoltok látszottak. - Innen lentről nem látom, hogy azok-e vagy sem.

- Hát akkor, testvér, kapd be a legnagyobb büszkeségedet, és ugorj fejest egy pöcegödörbe. Naná, hogy azok. Gazdagok vagyunk. Míg élünk, rizst eszünk! De csöndesen! Föl ne ébreszd ezeket a szaros külföldi ördögöket itt a fejünk fölött! Fogd meg... A férfi egy hosszú, vitorlavászonba burkolt csomagot nyújtott le Limnek, aki elvette tőle, odavitte a dzsiphez, és gyors, halk mozdulatokkal berakta. Aztán egy másik ugyanilyen, majd egy kisebb csomag következett, mindkét férfi izzadt és nagyon ideges volt. Gyorsan, de halkan dolgoztak. Újabb csomag. Még egy...

Ekkor Lim észrevette a száguldva közeledő rendőrségi dzsipet, amint kibukkan a sarok mögül. Ezzel egyidejűleg egyenruhások, köztük eurázsiaiak özönlöttek ki a 16-os kapun. – Beköptek! - zihálta futás közben, bár maga is tudta, hogy a menekülés reménytelen. A dzsip könnyedén utolérte. Megállt, remegett a felgyülemlett feszültségtől, hegyesen kiköpött és elkáromkodta magát.

Társa azonnal leugrott és beszökkent a vezetőülésre, de még mielőtt elfordíthatta volna a slusszkulcsot, már rázúdultak és megbilincseltek.

- Na, te kis olajosságú - sziszegte a fülébe Lee őrmester - hát mit gondolsz, hova kerülsz most?

- Sehová, biztos úr, ő volt, ő, az a nyomorult disznó, megesküdött, hogy átvágja a torkomat, ha nem segít nekik. Anyám sírjára esküszöm, hogy nem tudok semmit!

- Sose volt neked anyád, te nyomorult hazudozó. Ötven évre börtönbe kerülsz, ha nem beszélsz!

- Az összes istenekre esküszöm, biztos úr, hogy...

- Teszek én a te esküözésedre, te tetves. Kitől kapod a pénzt ezért a munkáért?

Armstrong közeledett feléjük lassú léptekkel a betonon, szájában érezve a gyilkolás émelyítő ízét. - Na, lássuk csak, mit fogtunk, őrmester - mondta angolul. Hosszúideje tartott már ez a virrasztás, fáradt volt, borostás, semmi kedvet nem érzett hozzá, hogy az ártatlanságát bizonygató szerelő nyüszítését hallgassa, így hát halkan, tökéletes útszéli kantonisággal így szólt: - Még egy parányi, jelentéktelen

hangocska, és szólok az embereimnek, hogy morzsolják szét a titkos zacskódat, te lepratelepi kurvapeccér.

A férfi megdermedt.

- Na jó. Halljam a neved.

- Tan Su-ta, nagyuram.

- Ne hazudj! A haverodat hogy hívják?

- Lim Ta-cseng, de nem a haverom, nagyuram, most láttam életemben először.

- Ne hazudj! Ki fizet ezért a munkáért?

- Én nem tudom, ki fizet neki, nagyuram. Csak annyit mondott, hogy elvágja a torkomat, ha...

- Ne hazudj! Annyi szar van a szádban, mintha magad volnál a szar istene! Mi van azokban a csomagokban?

- Nem tudom. Esküszöm az őseim sír...

- Ne hazudj! - kiáltott rá gépiesen Armstrong, tudván, hogy a hazugságok elkerülhetetlenek.

Az átlagos kínai nem olyan, mint mi - mondta neki annak idején első tanítója a rendőrségen, egy régi motoros. - Félreértés ne essék, nem azt mondom én, hogy eleve tisztességtelen vagy valami ilyesmi... Egyszerűen csak más. Hekus előtt a csillagot is lehazudja az égről. Hiába érsz tetten egy ilyen csirkefogót, akkor is hazudni fog, és olyan sikamlós lesz, mint egy rakás szarba tűzött, beolajozott pózna. Vegyük például a neveiket. Mindegyik kínainak négy neve van. Van neki egy gyerekkorában, kamaszkorában, aztán mikor felnőtt, aztán pedig választ egyet magának - Úgy váltogatják, mint más a gatyáját. Na és azok a nevek - hogy az Isten akárhová tegye őket. Lao Csi Hszing... a száz ősi név! Egész Kínában alapjában véve mindössze száz vezetéknev létezik, azok közül is húsz Csu, nyolc Jü, tíz Vu, és csak a jó ég a megmondhatója, hány Ping, Li, Csen, Csin, Csing, Yang meg Fu, amelyek mindegyikét öt különböző fekvésben lehet ejteni, így aztán az isten se tudja, hogy ki kicsoda!

- Eszerint elég nehéz a gyanúsítottakat azonosítani, ugye, uram?

- Csillagos ötös, ifjú Armstrong, csillagos ötös, fiam. Begyűjthetsz úgy ötven Lit, ötven Csangot és négyszáz Vongot, hogy két rokon nem akad közöttük. Az isten akárhová tegye őket! Hát ez a probléma itt, Hongkongban.

Armstrong felsóhajtott. Tizennyolc év után a kínai nevek még mindig ugyanolyan érthetetlenek voltak a számára. És ráadásul mindegyik kínainak van ragadványneve, amelyen általában ismerik. - Hogy hívnak? - kérdezte ismét, de nem is figyelt a válaszra. Hazudsz! Őrmester! Bontsa ki valamelyik csomagot, hadd lássuk, mi van benne!

Lee őrmester félrehajtotta az utolsó vászondarabot is. A csomagban egy M 14-es karabély volt, olyan, amilyet az Egyesült Államok hadserege használ. Új volt és jól be volt olajozva.

- Ezért, te ribanc bal csöcsének ördögi fattya - csikorogta Armstrong - ötven évig fogsz üvölteni!

A férfi ostobán, elképedten meredt a fegyverre, aztán lassan nyöszörögni kezdett. - Cicerézzenek meg az összes istenek, ha tudtam, hogy fegyverek.

- Egy frászt nem tudad! - mondta Armstrong. - Őrmester! Vágja be ezt a rakás szart a kocsiba, és csukja le fegyvercsempészség vádjával.

A férfit gorombán elvonszolták. Az egyik fiatal kínai rendőr kibontott egy újabb csomagot. Egy kicsi, szögletes csomagot. - Ne mozdulj! - kiáltott rá angolul Armstrong, - Lehet, hogy valamelyikben álcázott pokolgép van. - A fiatal rendőr és hallótávolságon belül az összes többi megdermedt. - Mindenki távolodjon el a dzsiptől! - A fiatal rendőrt kiverte a veríték. Engedelmeskedett. - Őrmester, szóljon a tűzszerészeknek. Most már nem kell sietni.

- Igenis, uram. - Lee őrmester a rendőrautó URH- telefonjához lépett. Armstrong besétált a gép szárnya alá, és felnézett a nagy futóműházba. Nem látott semmi szokatlant. Főlkapaszkodott az egyik kerékre. - Jézusom... - suttogta. - A futóműház belső oldalán, egymással szemben, öt-öt csempészszerkesztő volt kialakítva. Az egyik csaknem üres volt, a többi négy teljesen tele. Armstrong a csomagok formájából úgy ítélte, hogy azokban is M 14-esek és töltények lehetnek vagy gránátok.

- Van valami odafent, uram? - kérdezte Thomas felügyelő. Angol fiatalember volt, három éve szolgált a testületnél. - Vessen rá egy pillantást. De ne nyúljon semmihez.

- Jézusom! Ez két riadóosztagnak is elég volna!

- Elég. De kiknek jöhetett?

- A komcsiknak?

- Vagy a nacionalistáknak... Vagy a bűnözőknek. Esetleg a...

- Mi az ördög folyik odalent?

Armstrong megismerte Lincoln Bartlett hangját. Az arca kifejezésteleenné vált, leugrott. Thomas úgyszintén. Odament a lépcső aljához. - Erre magam is kíváncsi volnék, Mr. Bartlett - szólt fel kurtán.

Bartlett a repülőgép főajtájában állt, mellette Svensen. Mindkettejükön pizsama és köntös volt, hajuk összekócolódott álmukban.

- Szeretnék erre egy pillantást vetni - mutatott Armstrong a puskára, amely most félig letakarva hevert a dzsipben.

Bartlett, Svensennel a nyomában, nyomban lesietett a lépcsőn. Mi folyik itt?

- Megkérném Mr. Svensen, szíveskedjék a gépen várakozni. Svensen már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de végül nem szólt. Bartlettre nézett, aki bólintott- Csináljon hat kávé, Sven, jó? - Természetesen, Linc.

- Megtudhatnám, mi ez a história, főfelügyelő úr?

- Ez!- mutatta Armstrong.

- Ez egy M14-es. - Bartlett szemei összeszűkültek. - Mi van vele?

- A jelek szerint a repülőgépén fegyvereket csempésznek be.

- Az lehetetlen.

- Épp az imént kaptunk el két embert kirakodás közben. Ott az egyik nyomorult - bökött ujjával Armstrong a megbilincselts szerelő felé, aki mogorván állt a dzsip mellett. – A másikat már berámoltuk a meseautóba. Megkérhetném, hogy nézzen be a futóműházba?

- Természetesen, hogyan?

- Álljon föl a kerékre.

Bartlett megfogadta a tanácsot. Armstrong és Thomas felügyelő feszülten figyelt, hol fogja meg a gépet, hogy azonosítani tudják az ujjlenyomatát. Bartlett elképedten meredt a rekeszekre. - Megáll az eszem! Ha a többiben is ez van, akkor ez egy kész arzenál!

- Az. Kérem, ne nyúljon hozzájuk.

Bartlett még egyszer megnézte magának a rekeszeket, aztán - immár teljesen éberén - lemászott. - Ez nem közönséges csempészmunka. Azok a rekeszek direkt erre a célra készültek.

- Igen. Nincs ellene kifogása, hogy átkutassuk a gépet?

- Nincs. Természetesen nincs.

- Rajta, felügyelő - mondta nyomban Armstrong. - Nagyon óvatosan csinálják. És most, Mr. Bartlett, talán volna szíves magyarázatot adni. - Én nem csempészek fegyvereket, főfelügyelő úr. És azt sem hiszem, hogy a kapitányom ilyesmit tenne... Se Bill O' Rourke. Sem pedig Svensen.

- Na és hogy áll a helyzet Miss. Tcholockkal?

- Jaj, az isten szerelmére...!

- Ez nagyon komoly ügy, Mr. Bartlett - mondta jeges hangon Armstrong. - A repülőgépet ezennel zár alá veszem, és amíg a nyomozás folyik, a rendőrség engedélye nélkül további értesítésig sem ön, sem legénysége egyetlen tagja nem hagyhatja el a kolóniát. Nos, tehát: hogy áll a helyzet Miss. Tcholockkal?

- Ez lehetetlen, a legteljesebb mértékben ki van zárva, hogy Casey belekeveredjen bármiféle fegyverekkel kapcsolatos ügyletbe, fegyvercsempészsébe vagy bármiféle csempészetbe egyáltalán. Lehetetlen. - Bartlett hangja bocsánatkérően csengett, de nem volt benne félelem. - Ugyanez érvényes miránk, többiekre is. - Élessé vált a hangja. - Gondolom, fülest kapott.

- Mennyi időre álltak meg Honoluluban?

- Egy-két órára, épp csak hogy feltankoljunk, már nem emlékszem pontosan: - Bartlett egy pillanatra elgondolkozott. - Janelli kiszállt, de ő mindig ki szokott szállni. Azokat a rekeszeket nem lehetett egy-két óra alatt telerámolni.

- Biztos benne?

- Nem, de lefogadom, hogy még az előtt csinálták, hogy elhagytuk az Államokat. De hogy hol, mikor, ki és miért, arról fogalmam sincs. Magának van?

- Még nincs. - Armstrong feszülten figyelte Bartlettet. - Talán volna szíves visszafáradni az irodájába, Mr. Bartlett. Ott fölvehetnénk a vallomását.

- Semmi kifogásom. - Bartlett az órájára nézett. Reggeli 5 óra 4 perc volt. - Essünk túl rajta, aztán megeresztek néhány telefont. Még nem vagyunk rákapcsolva a maguk hálózatára. Van itt helyi telefon? - intett a fogadócsarnok felé.

- Van. Természetesen, ha nem bánja, szeretnénk még ön előtt kihallgatni Janelli kapitányt és Mr. O'Rourke-ot. Ők hol szálltak meg?

- A Victoria and Albertben.

- Lee hadnagy!

- Parancs, uram.

- Menjen be a központba.

- Igenis.

- És - ha ezt is megengedi - ön előtt még Miss. Tcholockkal is szeretnénk beszélni.

Bartlett, oldalán Armstronggal, fölment a lépcsőn. Végül így szólt: - Rendben van... feltéve, ha

személyesen hallgatja ki, és csak háromnegyed nyolc után. Miss. Tcholock mostanában rengeteget dolgozik, és most is nehéz nap előtt áll. Nem szeretném, ha fölöslegesen háborgatnák.

Bementek a repülőgépbe. Sven, immár felöltözve és láthatólag teljesen megkavarodva állt a hajókonyha előtt. Mindenütt egyenruhás és civil rendőrök nyüzsögtek, szorgalmasan kutattak.

- Mi van a kávékkal, Sven? - Bartlett a kis előtéren át iroda-dolgozószobája felé vezette Armstrongot. A tat felől, a kis folyosó túlsó végén álló ajtó nyitva volt. Armstrong egy nagy franciaágyat látott a tulajdonosi lakosztályban. Thomas felügyelő fiókokban kotorászott.

- A szentségit! - morogta Bartlett.

- Elnézését kérem - mondta Armstrong - de ez elengedhetetlen.

- De ettől még nem vagyok köteles örülni is neki, főfelügyelő úr. Sose szerettem, ha idegenek beleütik az orrukat a magánügyeimbe.

- Meg tudom érteni. - A főfelügyelő magához intette az egyik civilruhás rendőrt. – Szung!

- Parancs, uram.

- Legyen szíves, vezesse a jegyzőkönyvet.

- Egy pillanat, spóroljunk egy kis időt - mondta Bartlett. Egy elektronikus műszerfalhoz lépett és lenyomott két gombot. Egy ikerkazettás magnó elindult. Bartlett beledugott egy mikrofont és az asztalra állította. – Két szalagra vesszük fel, az egyik az öné, a másik az enyém. Aztán, majd ha az embere legépelte... Szóval, ha alá kell írni, itt vagyok.

- Köszönöm.

- Hát akkor kezdjük.

Armstrong hirtelen nyugtalanná vált. - Kérem, Mr. Bartlett, szíveskedjen nekem elmondani, mit tud arról az illegális rakományról, amit a repülőgépe futóművében találtunk.

Bartlett megismételte, hogy fogalma sincs az egészből. - Nem hiszem, hogy a legénységem bármelyik tagja is benne volna az ügyben. Tudomásom szerint soha egyikük sem került összeütközésbe a törvénnyel. Arról tudnék.

- Mióta dolgozik magánál Janelli kapitány?

- Négy éve. O'Rourke két éve. Svensen azóta, hogy 58-ban megvettem ezt a gépet.

- És Miss. Tcholock?

Bartlett csak némi hallgatás után válaszolt - Hat... majdnem hét éve.

- Miss. Tcholock az ön cégének egyik magas beosztású tagja?

- Igen. Nagyon magas beosztású.

- Ez ugye elég szokatlan, Mr. Bartlett?

- Igen. De ennek semmi köze a jelenlegi problémához.

- Ön ennek a repülőgépnek a tulajdonosa?

- A cégem a tulajdonosa. A Par-Con Industries Incorporated.

- Van önnek ellensége? Valaki, aki esetleg szívesen hozná önt ilyen nagyon kellemetlen helyzetbe? Bartlett elnevette magát. – Van-e a kutyának bolhája? Az ember nem barátkozással kerül egy évi ötszázmillió dolláros forgalmat lebonyolító cég élére.

- Van személyes ellensége?

- Maga mondja. A fegyvercsempészet speciális üzletág. Ezt csak egy profi tehetné. - Ki tudott róla, hogy Hongkongba szándékozik repülni?

- Ezt az utat már körülbelül két hónapja lekötöttük. A gépem személyzete tudta. És a szervezőim is. Bartlett összeráncolta a homlokát. – Voltaképpen nem volt titok. Nem volt ok titkolni - mondta, majd hozzáfűzte: - Persze Struanék is tudták... egészen pontosan. Legalább két hete. Valójában 12- én telexen megerősítettük az érkezésem, megadtuk az érkezés és a távozás becsült időpontját. Én szerettem volna korábban nyélbe ütni, de Dunross azt mondta, neki 19-e, hétfő jobb volna, ez pedig ma van. Talán őt kellene megkérdeznie.

- Meg fogom kérdezni, Mr. Bartlett. Köszönöm, uram. Egyelőre elég lesz ennyi is.

- Ha megengedi, főfelügyelő úr, nekem volna néhány kérdésem. Milyen büntetés jár itt fegyvercsempészésért?

- Tíz év, feltételes szabadlábra helyezés nélkül.

- Mennyi ennek a rakománynak az értéke?

- Megfelelő vevő bármilyen árat megad érte, mert Hongkongon senkinek - az ég adta világon senkinek - nem lehet fegyvere.

- És ki a megfelelő vevő?

- Bárki, aki zavargást, felkelést akar előidézni, tömeggyilkosságot akar elkövetni, bankot akar rabolni, vagy valamilyen hasonló nagyságrendű bűntényt szándékozik elkövetni.

- Kommunisták?

Armstrong elmosolyodott és a fejét rázta. - Nekik nem kell löniük ránk, hogy átvegyék a hatalmat a kolónián, nekik nem kell M14-eseket becsempészniük - van nekik saját fegyverük épp elég.

- Nacionalisták? Csang Kaj-sek emberei?

- Őket az Egyesült Államok kormánya több mint elegendő mennyiségű fegyverrel látja el, Mr. Bartlett. Tehát ők sincsenek rászorulva a csempészarura.

- Gengszterbandák háborúja?

- Jóságos ég, Mr. Bartlett! A mi gengszterbandáink nem lövöldöznek egymásra. A mi gengszterbandáink, vagy ahogy mi hívjuk őket: a triádok értelmes, civilizált kínai módra rendezik nézeteltéréseiket: késekkel, fejszékkel, csatakorbácsokkal és a rendőrségre befutó névtelen telefonhívásokkal.

- Lefogadom, hogy Struanéktól volt valaki. A rejtélyre náluk fogja megtalálni a megoldást.

- Lehetséges. - Armstrong furcsán felnevetett, majd megismételte: - Lehetséges. És most, ha megbocsát...

- Természetesen. - Bartlett kikapcsolta a magnetofont, kivette belőle a két kazettát, és az egyiket odaadta Armstrongnak.

- Köszönöm, Mr. Bartlett.

- Mennyi időt vesz igénybe a gép átkutatása?

- Ez attól függ. Talán egy órát. Lehet, hogy szólnunk kell valamilyen szakértőnek. Megpróbáljuk lehetőség szerint szőrmentén csinálni. Eltávozik a gépről ebéd előtt?

- Igen.

- Ha el akar menni, vagy vissza akar jönni, kérem, szóljon be az irodámba. A száma 88- 77- 33. Egyelőre ideállítok egy állandó őrszemet. A Vicben száll meg?

- Igen. Bemehetek most a városba, tehetem, amit akarok?

- Igen, uram, feltéve, hogy amíg a vizsgálatunk tart, nem hagyja el a kolóniát.

Bartlett elvigyorodott. - Ezt az üzenetet már jól hallhatóan és érthetően vettem egyszer.

Armstrong távozott. Bartlett lezuhanyozott, felöltözött, megvárta, amíg a lépcső előtt álló őrszem kivételével eltűnnek a rendőrök, aztán átment az irodájába, és becsukta az ajtót. Hét óra harminchét volt. Odament a kommunikációs központjához, felkattintott két mikrokapcsolót, és lenyomta az adógombot.

Néhány pillanatig csak statikus recsegés hallatszott, majd Casey álmos hangja jelentkezett. - Tessék, Linc.

- Geronimo - mondta Bartlett jól tagoltan a mikrofonba.

Hosszú szünet következett. - Vettem - mondta a lány. A hangszóró elnémult.

4.

9 óra 40 perc

A Rolls legördült a Kowloon és a Hongkongi- sziget között közlekedő komphajóról, s a Connaught Roadon Kelet felé fordulva besorolt a sűrű forgalomba. Nagyon meleg, párás reggel volt, a felhőtlen égen ragyogott a nap. Casey mélyebbre fészkelte magát a fekete ülésben, s fokozódó izgalommal pillantott az órájára.

- Sok idő, Miss. - mondta az éles szemű sofőr. - Nemes Ház utca vége, magas épület, tíz perc, tizenöt, sebaj.

- Jó.

Ez az élet, gondolta Casey. Egy nap majd nekem is lesz saját Rollsom, halk, rendes, udvarias kínai sofőrrel és nem kell aggódnom a benzin ára miatt. Soha többé. Lehet, hogy - végre-valahára - ez lesz az a hely, ahol megszerzem magamnak a lelépési pénzemet. Elmosolyodott magában. Linc volt az első, aki elmagyarázta neki a lelépési pénz fogalmát. Ő leszarási pénznek nevezte. Annyi pénz, amelynek birtokában szarhat mindenkire és mindenre. - A leszarási pénz a legértékesebb dolog a világon... de a legdrágább is - mondta akkor Linc. - Ha nekem dolgozol... ha velem dolgozol, de nekem... én segítek neked, hogy megszerezd a leszarási pénzed. Csak azt nem tudom, Casey, hajlandó leszel-e majd megadni az árát.

- Miféle árát?

- Nem tudom. Csak azt tudom, hogy ez személyenként változik - mindenkinél más és más... És mindig drágább, mint a mennyit hajlandó érte fizetni az ember.

- Te már megszerezted?

- Persze.

Hát, gondolta Casey, eddig nem volt túl magas az ár. Évi ötvenkétezer dollárt keresek, van csinos költség számlám, a munkám révén szélesedik a látóköröm. Viszont a kormány túl sokat fölöz le magának, nem marad annyi, hogy elég legyen lelépési pénznek. - A lelépési pénz mindig valamilyen cég bekebelezéséből származik - mondta annak idején Linc. - Nem a szokásos készpénzforgalomból.

Mennyi kellene? Casey eddig még sose tette föl magának ezt a kérdést.

- Félmillió? Az hétszázalékos kamattal 35 ezret hoz évente, de abból még adózni is kell. A mexikói kormány tizenegy százalékot kínál, mínusz egy százalék kezelési költség. Az is adóköteles. Nem adóköteles, 4 százalékos kötvényekben félmilliónak húszezer dollár a hozadéka, viszont a kötvény nem biztonságos, és az ember nem kockáztatja a lelépési pénzét.

- Ez az első szabály - mondta Linc. - Sose kockáztasd. Soha. - Aztán felnevetett azzal a lefegyverző nevetésével, amivel mindig levette a lábáról. – Sose kockáztasd a leszársi pénzedet, legfeljebb egyszer vagy kétszer.

Egymillió? Kettő? Három?

Most foglalkozz a megbeszéléssel, és ne álmodozz, figyelmeztette magát. Nem álmodozom, de az áram kétmillió dollár, kávéban egy bankban. Adómentesen. Ezt akarom: Kétmillió 5,25 százalékos kamattal, adómentesen, 105 ezer dollárt hoz évente. Ez bőségesen elegendő nekem és családomnak, míg világ a világ. És 5,25 százaléknál többet is kaphatok. De hogyan szerezzek kétmillió dollárt?

Nem tudom. De érzem, ez lesz az a hely, ahol megszerzem.

A Rolls hirtelen lefékezett, mert a szorosan egymás nyomában haladó autók, emeletes buszok, taxik, teherautók, kézi kocsik, furgonok, kerékpárok, kordék és imitt-amott feltűnő riksák között gyalogosok tömege kerülgette a járműveket. Emberek ezrei siettek minden irányba, áradatuk a járdákról lecsordulva az úttestet is elborította a reggeli csúcsforgalomban. Valóságos emberi hangyaboly volt.

Casey idejövetele előtt elég részletesen tájékozódott Hongkongról, de arra a hatásra, amit a szinte hihetetlen népsűrűség gyakorolt rá, nem volt felkészülve.

- Ilyet még életemben nem láttam, Linc - mondta ma délelőtt a szállodába érkezve, hogy aztán néhány perc múlva már induljon is, a tárgyalásra. - Tíz óra elmúlt már, amikor idehajtattunk a repülőtérre, de az utcákon még ezrével tolongtak az emberek, köztük gyerekek is, és minden - éttermék, piac, boltok - nyitva volt.

- Sok ember sok hasznot hoz - különben minek jöttünk volna ide?

- Azért, hogy egy Júdás, John Chen közreműködésével és segítségével elcsaklizzuk Ázsia Nemes Házát. Linc együtt nevetett vele. - Helyesbíték. Azért vagyunk itt, hogy üzletet kössünk Struanékkal és hogy körülnézzünk.

- Ezek szerint változott a terv? - A taktika igen. A stratégia marad ugyanaz.

- Minek köszönhető a változás, Linc?

- Az este hívott Charlie. Vettünk még kétszáz ezer Rothwell-Gornt részvényt.

- Eszerint a Struanéknak tett vételi ajánlat csak fal, és az igazi célpontunk a Rothwell-Gornt?

- Még mindig három célpontunk van: a Struan, a Rothwell-Gornt és az Asian Properties. Körülnézünk és várunk. Ha a szituáció megfelelő, támadunk. Ha nem, akkor a Struanékkal kötendő szabályos megállapodás révén is kereshetünk évi 5- 8 milliót. Ez a szép benne.

- Te nem öt-, vagy nyolcmillióért jöttél ide. Mi az igazi ok?

- A szórakozás.

A Rolls néhány méter megtétele után ismét megtorpant, a városközpont felé közeledve még jobban sűrűsödött a forgalom. Jaj, Linc, gondolta Casey, a te szórakozásod valójában kalózkodás.

- Most először Hongkongban, Miss.? - szakította félbe gondolatait a sofőr.

- Igen, most először. Tegnap este érkeztem.

- Az nagyon jó. Idő rossz, sebaj. Nagyon szagos, nagyon vizes. Mindig vizes nyáron. Első nap nagyon csinos, hallod-e.

Az első nap azzal kezdődött, hogy a CB-rádió éles zümmögése verte fel álmából. És a Geronimo.

Ez volt a jelszavuk veszély esetére: légy óvatos. Casey gyorsan lezuhanyzott és felöltözött, nem tudván, honnan fenyeget veszély. Épp föltette a kontaktlencséit, amikor megszólalt a telefon. - Armstrong főfelügyelő vagyok. Elnézését kérem, hogy ilyen korán zavarom, Miss. Tcholock, de benézhetnék magához egy pillanatra?

- Természetesen, főfelügyelő úr. - Casey tétovázott. - Csak öt perc türelmet kérek... jó, ha az étteremben találkozunk?

Ott találkoztak. Armstrong kihallgatta, de csak annyit mondott neki, hogy csempészárut találtak a repülőgépen. - Mióta dolgozik Mr. Bartlettnél?

- Hét éve.

- Volt valami problémájuk korábban a rendőrséggel? Bármilyen jellegű.

- Már mint Lincnek? Vagy nekem?

- Neki. Vagy magának.

- Soha semmi. Mit találtak a gépen, főfelügyelő úr?

- Úgy látom, nem nagyon izgatja fel az ügy, Miss. Tcholock.

- Miért kellene izgatnom magam? Én nem tettem semmi törvényelleneset, mint ahogy Linc sem. Ami pedig a gép legénységét illeti, az csupa gondosan leinformált szakember, épp ezért kétkeltem, hogy bármi közük volna a csempészethez. Kábítószerrel van szó, ugye? Miféle kábítószerrel?

- Miért kellene kábítószernek lennie?

- Hát nem azt szoktak csempészni erre felé?

- Egy nagy tétel fegyverről van szó.

- Mi??

Újabb kérdések következtek, amelyek legnagyobb részére Casey választ adott, aztán Armstrong elment. Casey megitta a kávéját, és negyedszer is elhárította a jól vasalt, mosolygó pikolófiú ajánlatát, aki friss, meleg, házi sütésű kiflivel kínálta, olyasmikkel, amilyeneket három éve látott Dél-Franciaországban.

Ó, Nizza, Cap D'Ail, meg a provence-i borok... És a drága Linc, gondolta, miközben visszafelé sétált a lakosztályába, hogy ott várja a telefonját.

- Casey? Ide figyelj, azt...

- Jaj, Linc, úgy örülök, hogy hívtál - mondta nyomban a lány, szándékosan félbeszakítva Bartlettet. - Armstrong főfelügyelő járt itt néhány perce... Én meg tegnap este elfelejtettem szólni neked, hogy hívd fel Martint a részvények miatt. - A Martin szintén jelszó volt, azt jelentette: "Azt hiszem, lehallgatnak minket."

- Nekem is eszembe jutott, de most már nem érdekes. Mondd el pontosan, mi történt.

Így hát Casey elmondta neki. Röviden beszámolt a történetekről. A többit majd személyesen, ha odaérek. Most rögtön indulok a szállóba. Milyen a lakosztály?

- Fantasztikus! A tiédet Illatos Tavasznak nevezik, itt van közvetlenül az enyém mellett, úgy érzem, normális körülmények között az enyémhez is tartozik. Érzésem szerint legalább tíz szobainas nyüzsög itt lakosztályonként. Fölhívtam a szobaszolgálatot, hogy kérjek egy kávé, és még le se tettem, már hozták is, ezüsttálcán. A fürdőszoba akkora, hogy kényelmesen meg lehet rendezni benne egy húszfős házibulit, és még egy háromtagú combo számára is volna hely.

- Jó, akkor várj meg.

Letelepedett a fényűző nappali egyik puha bőrdíványára, élvezte a körülötte lévő tárgyak szépségét. Gyönyörű kínai lakkszekrények, egy tükrökkel kirakott beugróban egy jól felszerelt bárpult, diszkrét virágdíszek, egy üveg névre szóló címkéjű whisky - Lincoln Bartlett - az igazgatóság üdvözlete mellé. A ő hálószobája tőle jobbra, az egyik oldalon volt, Bartletté a másikon, mindkettő akkora, amilyet még nem látott, mindkettőben hatalmas franciaágy állt.

Miért tettek a gépünkre fegyvereket, és ki tette?

Gondolataiba merülve nézett ki a faltól falig húzódó ablakon, tekintete végigsiklott a táj képét uraló Peakon, a Csúcson, Hongkong szigetének legmagasabb hegyén. A Viktória királynőről elnevezett város, Victoria a partvonalnál kezdődött, majd a hirtelen magasodó hegyek lábánál lépcsőzetesen emelkedni kezdett, a meredekebb részekben ritkásabban fedve a hegyoldalt, de azért még a gerinc közelében is álltak

bérházak. A Peakra vezető drótkötélpálya felső végpontja fölött csak egyet látott. Fantasztikus kilátás nyílhat belőle, futott át az agyán.

Az öböl szikrákat szóró kék vizén a forgalom ugyanolyan sűrű volt, mint odalent Kowloon utcáin. A kikötőben személy- és teherhajók horgonyoztak egymás mellett vagy pöfögtek be és ki, boldogan bőgetve kürtjüket. Odaát, a Hongkong felőli hajójavítónál egy brit romboló horgonyzott, közelében az Egyesült Államok haditengerészetének egyik sötétszürke fregattja. Mindenütt a legkülönbözőbb méretű dzsunkákat lehetett látni - jobbra halászhajók voltak - akadtak köztük motorosok is, míg mások nehézkesen vitorláztak, egyik erre, a másik arra. Zsúfolt, kétfedélzetű komphajók jöttek- mentek, parányi evezős vagy motoros szampanok közlekedtek félelem nélkül.

Hol él ez a rengeteg ember? - kérdezte magában döbbenten Casey. És miből tartják fenn magukat?

Egy szobainas nyitotta ki kopogtatás nélkül az ajtót generálkulcsával, s Linc Bartlett viharzott be. - Remekül nézel ki, Casey - mondta, becsukva maga után az ajtót.

- Te is. Ez a fegyverügylet elég rázós, ugye?

- Van itt valaki? Egy szobalány a szomszéd szobában?

- Kettesben vagyunk, de úgy veszem észre, a szobainasok akkor jönnek és mennek, amikor úri kedvük tartja.

- Mire ideértem az ajtóhoz, ez az előbbi már elő is rántotta a kulcsát. - Bartlett elmesélte, mi történt a repülőtéren, majd lehalkította a hangját. - Mi van John Chennel?

- Semmi. Épp csak néhány szót váltottunk, kicsit idegesnek látszott. Nem volt kedve csevegni. Szerintem még most sem tért magához a megdöbbenéstől, hogy nő vagyok. Elhozott ide, és azt mondta, negyed tízre küldenek értem kocsit.

- Eszerint bevált a terv?

- Remekül.

- Nagyszerű. Megkaptad?

- Nem. Azt mondtam, te csak arra hatalmaztál fel, hogy átvegyem, és felajánlottam, hogy szignálom a szándéknyilatkozatot. Erre úgy csinált, mintha meg volna lepve, és azt mondta, hogy amikor majd ebéd után hazavisz, még szeretne négyszemközt beszélni veled.

- Nem számít. A kocsid néhány percen belül megérkezik. Az ebédnél találkozunk.

- Szóljak Struanéknak a fegyverekről? Megmondjam Dunrossnak?

- Ne. Egyelőre csak várjunk, lássuk, ki hozakodik elő vele.

- Te elképzelhetőnek tartod, hogy ők voltak?

- Nagyon is. Ismerték a menetrendünket, és okuk is volt rá.

- Mi?

- Hogy lejárassanak minket.

- De miért?

- Talán azt hiszik, hogy ismerik a haditervünket.

- De hát akkor nem lett volna okosabb a részükről, ha nem csinálnak semmit... hogy beetessenek minket?

- Talán az lett volna. Így viszont ők kezdték a játszmát. Első nap: Hf3. Megindult ellenünk a támadás.

- Igen... De ki indította? És feketével játszunk vagy fehérrel? Bartlett szemei összeszűkültek, eltűnt belőlük a barátságos tekintet. - Amíg nyeresben vagyunk, ez engem nem érdekel, Casey. - Elment.

Valami lóg a levegőben, gondolta Casey. Valami veszély, amiről nem akar nekem beszélni.

- A titoktartás létfontosságú, Casey - mondta egyszer még kapcsolatuk kezdetén Bartlett. - Napóleon, Caesar, Patton és a többi nagy hadvezér gyakran még a saját törzskara előtt is titokban tartotta az igazi tervét. Csak azért, hogy bizonytalanságban tartsa őket, s következesképpen az ellenséges kémeket. Ha én nem mondom el neked valamit, Casey, az nem bizalmatlanság. Neked viszont soha semmit nem szabad eltitkolnod előlem.

- Ez sportszerűtlen.

- Az élet az. A halál is. A háború sem sportszerű. A nagy üzlet háború. Én úgy játszom, mintha háború volna, és ezért fogok nyerni.

- Mit?

- Azt akarom, hogy a Par-Con Industries nagyobb legyen, mint a General Motors és az Exxon együttevée.

- Miért?

- Mert úri kedvem úgy diktálja.

- Jó, de most mondd el az igazi okot is.

- Na, ezért szeretlek én téged, Casey. Mert figyelsz és kapsz.

- Én is szeretlek téged, Rajtaütő.

Mindketten nevetni kezdtek, mert tudták, hogy nem szeretik egymást, legalábbis nem a szó szoros értelmében. És abban már a kezdet kezdetén megállapodtak, hogy a rendkívüli érdekében félreteszik a szokásos dolgokat. Ennek hét éve.

Casey az ablakon át az öblöt és az öbölben lévő hajókat nézte. Összezúzni, szétrombolni és győzni. A "nagy üzlet", a világ legizgalmasabb Monopoly-játszmája. A "főnököm pedig Rajtaütő Bartlett, a szakma művésze. De eljár felettünk az idő, Linc. Ez az év, a hetedik esztendő, az utolsó év, amely a születésnapomon, november 25-én, a huszonhetedik születésnapomon ér véget...

- Halk kopogtatást hallott, majd nyomban ezután egy zárba dugott kulcs hangját, s már fordult, hogy kiszóljon: szabad, de a jól vasalt szobainas már bent is volt.

- Jó reggelt, Miss., én vagyok Első Szobainas, Nappalos Csang. Csang öszülő hajú, aggályosan pedáns férfi volt. Arcán sugárzó mosoly terült szét. - Takarítás akar?

- Maguk sose várják meg, míg valaki kiszól, hogy szabad? - kérdezte éles hangon Casey.

Csang értetlenül meredt rá. - Kérem?

- Mindegy, nem érdekes - legyintett lemondóan Casey.

- Csinos nap, hallod-e? Melyik előbb? Gazda szobája vagy kicsi asszonyé?

- Az enyémet: Mr. Bartlett még nem használta az övét.

Csang fogatlanul elvigyorodott. Ajíjje, szóval a tiédben gyömszölődtetek? Bár az úr érkezése és távozása közt mindössze tizennégy perc telt el, és mikor távozott, egyáltalán nem látszott kipirultnak...

Ajíjje! Először azt mondják, két idegen férfi ördög jön az én lakosztályomba, aztán az egyikről kiderül, hogy nő... Ezt megerősítette Éjszakás Ng is, aki természetesen átkutatta a nő poggyászatát, és komoly bizonyítékokat talált arra, hogy a vendég csakugyan nő... És ezt ma reggel nagy csámcsogva Harmadik Mosdóslány Fung is igazolta.

Arany fanszór! Roppant pikáns!

Ráadásul Aranyszór nemcsak hogy nem az úr főfelesége, még csak nem is a második, hanem ami a legrosszabb: még annyi jó ízlés sincs benne, hogy úgy tenne, mintha az volna, hogy tiszteletben lehessen tartani a szálloda szabályait, és mindenki megőrizhesse az arcát.

Csang kuncogni kezdett, mert ebben a szállodában mindig is elképesztő szabályok voltak érvényben arra vonatkozólag, hogy milyen körülmények között tartózkodhatnak nők férfiak lakrészében - ó, istenek, hát mire valók az ágyak? - és most egy nő itt nyíltan barbár bűnben él! Ó, milyen magasra hágtak az indulatok tegnap este! Barbárok! Tou nien lo mo az összes barbárra! De ez a nő egészen biztosan sárkány, mert állta az eurázsiai igazgatóhelyettes és az eurázsiai éjszakai igazgató tekintetét, de még magának az öreg lisztes képűnek, Nagy Szél Főigazgatónak a tekintetét is.

- Nem, nem, nem! - nyüszített állítólag az öreg lisztesképű.

- De, de, de! - mondta neki erre a nő, és ragaszkodott hozzá, hogy az Illatos Tavasz másik felét kapja.

Ekkor történt, hogy tiszteletre méltó Mong, a főportás, főtriados és következésképpen a szálloda első embere megoldotta a megoldhatatlant. - Az Illatos Tavasz lakosztálynak három ajtaja van, hallod-e? – mondotta. - Egy-egy a két hálósobára, egy pedig a nappalira. Engedjék be a hölgyet az Illatos Tavasz B-be a saját ajtaján, különben is az a rosszabbik szoba, viszont a nappalira, tehát az úr lakosztályára nyíló ajtaját zárják be kulcsra. De a kulcsot hagyják ott valahol elől. Ha a lisztesképű lotyó maga nyitja ki az ajtót, végül is nem tehetünk semmit... Ha pedig holnap vagy holnapután történetesen valami keveredés támadna a szobafoglalások körül, és a mi tiszteletre méltó főigazgatónk kénytelen volna felkérni az Aranyhegyek Földjéről érkezett milliomost meg a szajháját, hogy távozzanak, nagyon fogjuk sajnálni, de épp elég előjegyzésünk van, és arcunk is, amire vigyáznunk kell.

Így történt hát.

A B lakrész ajtaját kinyitották, és Aranyszórt bevezették, hogy aztán a nő kinyitotta-e az összekötő ajtót? Ki annak a megmondhatója? Igaz ugyan, hogy most nyitva van, de én aztán nem mondom el senki idegennek, lakat van a számon. Mint mindig.

Ajíjje, de ha a külső ajtók szemérmesen zárva vannak is, a belsők attól még állhatnak buján tárva-nyitva. Ugyanúgy, mint a nő jádekapuja, tűnődött Nappalos Csang. Tou nien lo mo, kíváncsi volnék, milyen érzés lehet egy akkora jádekaput megrohamozni, mint az övé. - Ágyazni, Miss.? - Kérdezte negédesen angolul.

- Azonnal távozzon.

Rettenetes, milyen rémes hangzása van ennek a barbár nyelvnek. Huh!

Nappalos Csang legszívesebben harákkolt volna egyet, hogy eltávolítsa szájából a köpésistent, de ezt tiltotta a szálloda szabályzata.

- Hallod-e, Nappalos Csang! – mondta derűsen Harmadik Mosdóslány Fung a hálósobába lépve és meggyőződés nélkül kopogtatva - jóval azután, hogy benyitott. - Igen, Miss., nagyon sajnálom, Miss. - mondta angolul, majd Csanghoz fordulva ismét kantoni nyelvjárásban folytatta. - Még nem végeztél? Olyan édes tán a kakája, hogy belebújnál a fenekébe?

- Tou nien la mo a tiédbe, húgom! Vigyázz a nyelvedre. ha nem akarod, hogy öreg atyád elfenekeljen!

- Olyan fenekeléssel, amire a te Öreg anyácskád vágyik, úgyse tudsz szolgálni. Na gyerünk, hadd segítsek megvetni neked az ágyát. Fél óra múlva kezdődik egy madzsongjátzsma. Tiszteletre méltó Mong küldött, hogy szóljak neked.

- Köszönöm, néném. Hallod-e, te tényleg láttad a szőrzetét?

- Hát nem megmondtam? Szoktam én hazudni? Tiszta arany, világosabb, mint a haja. A kádban ült, olyan közel voltam hozzá, mint most tehozzád. Ja igen, és a mellbimbója olyan rózsaszínes, nem barna.

- Ííí! Nahát!

- Pont olyan, mint egy kocáé.

- Rémes!

- Az. Olvastad a mai Commercial Daily-t?

- Nem, húgom, még nem. Miért? - Csak azért, mert a csillagjósok azt mondják, hogy ez a hét nagyon kedvező lesz a számomra, a gazdasági rovat vezetője meg azt írja, hogy új fellendülés van kilátásban.

- Tou nien lo mo! Ne mondd!

- Ezért aztán ma reggel megmondtam az alkuszomnak, hogy vegyen még ezer Nemes Házat, ugyanannyi Aranykompot, negyven Második Legnagyobb Házat és ötven Jó Szerencse Propertiest. A bankárjaim nagylelkűek, de most már nem maradt egy lélek sem Hongkongban, akitől akár egy rézgarast is kaphatnék vagy kölcsönözhetnék!

- Ííí, nagyon könnyelmű vagy, húgom. Nekem sincs egy garasom sem. Múlt héten kölcsönt vettem föl a bankomtól az osztalékomra, és vettem hatszáz Nemes Házat. Ez kedden történt. Én még 25,23- ért vásároltam!

- Ajíjje, tiszteletre méltó Csang! A tegnapi esti záráskor már 29,14-en állt. - Harmadik Mosdóslány Fung automatikusan elvégezte a számítást. - Máris nyertél 2348 hongkongi dollárt! Egyébként úgy hallottam, hogy a Nemes Ház licitálni fog a Jó Szerencse Propertiesre. Ha tényleg megteszik, az ellenségeik megpukkadnak a méregtől! Ha! A Második Legnagyobb Ház tajpanja port fog fangani!

- Hahaha! De közben a részvények ára a csillagos égig szökik! Mindhárom cégé! Tou nien lo mo, honnan szerezhetnék még egy kis készpénzt?

- A lóversenyen, Nappalos Csang! Vegyél fel ötszázat a mostani nyereségedre, és tedd fel szombaton befutóra vagy hármas befutóra. Az én két szerencseszámom a négyes és az ötös...

- Mindketten felkapták a fejüket: Casey lépett a szobába. Csang angolra váltott. - Tessék, Miss.

- Van egy kis szennyes a fürdőszobában. Volna szíves elvitetni?

- Ó, igen, én elintézem. Ma hat órakor lesz rendben, se baj. - Milyen ostobák is ezek a külföldi ördögök! - gondolta megvetően Csang. Hát minek néz ez engem? Üresfejű trágyadombnak? Hát persze, hogy intézkedem a szennyes felől, ha van szennyes.

- Köszönöm.

Mindkét kínai megbabonázva figyelte, mint ellenőrzi a távozni készülő vendég még utoljára a sminkjét a fürdőszoba tükreben.

- Ugye, egy kicsit sincs megereszkedve a melle, húgom? - kérdezte Csang. - Rózsaszín mellbimbók,

hallod-e. Rendkívüli!

- Mondtam már: pont olyan, mint egy kocáé. Te mit viselsz a füled helyén? Éjjeliedényt?

- Te meg a szádból csinálsz azt, Harmadik Mosdóslány Fung.

- Kaptál már tőle borraivalót?

- Nem. Az úr túl sokat adott, ő meg semmit. Undorító, hallod-e?

- Az. De hát mit csináljunk? Ezek az Aranyhegyek Országából való népek tényleg nagyon civilizálatlanok, Nappalos Csang.

5.

9 óra 50 perc

Dunross E típusú Jaguárja fölért az emelkedő tetejére, keletnek fordult, és a Magazine Gap irányába bőgő motorral indult lefelé a Peak Roadon. A kanyargós, kétsávos úton csak néhány helyen volt lehetőség az előzésre, és a legtöbb fordulója hirtelen esésű volt. Ma száraz volt a burkolata, és az utat jól ismerő Ian Dunross gyorsan, simán, élénkvörös sportkocsiját mindvégig a belső íven tartva vette a hegyoldal felőli sáv kanyarjait. Az egyikből kijöve villámgyorsan visszakapcsolt és beletaposott a fékbe, mert egy ösöreg, tohonya teherautó bukkant fel előtte. Türelmesen kivárta a megfelelő pillanatot, s akkor gyorsan és biztonságosan megelőzte, mielőtt még az előtte lévő, be nem látható kanyarból odaérhetett volna egy szembejövő jármű.

Most egy rövid szakaszon belátta maga előtt az utat. Üres volt. Lenyomta a gázpedált. A kanyarok egyik-másikában megfaroltatta kissé a kocsit, kihasználta az út teljes felületét, hogy a legrövidebb vonalon haladhasson: szeme, keze, lába, a fék és a sebességváltó összehangoltan dolgozott, egész testével érzékelte a motor és a kerekek hatalmas erejét. Vele szemben hirtelen egy teherautó tűnt fel, s vetett véget szabadságának. A másodperc tört része alatt kapcsolt vissza, fékezett és húzódott vissza saját sávjába. Sajnálta az elvesztett szabadságot. Ismét rákapcsolt, sebesen folytatta útját az újabb alattomos kanyarok felé. Hamarosan egy másik teherautó, ezúttal egy utasokkal teli lassította le haladását. Néhány méternyi távolságból követte, tudta, hogy egy darabig most nem lesz lehetősége az előzésre. Az egyik utas, egy lány észrevette a rendszámtábláját, az 1-10-10-et, mutogatni kezdett, mire mindenki odanézett, izgatottan fecsegni kezdett, egyikük pedig rávágott a vezetőfülke tetejére. A sofőr előzékenyen lehúzódott a keskeny útpadkára, és intett Dunrossnak, hogy előzzön... Dunross megbizonyosodott, hogy biztonságos-e az előzés, aztán odaintett az utasoknak, és mosolyogva elhúzott mellettük.

Újabb kanyarok következtek, Dunrossnak az előzés lehetőségére való várakozás, az előzés és a veszély egyaránt kedvére volt. Aztán rákanyarodott a hegyről lefelé vivő Magazine Gap Roadra, ahol még kényesebbek voltak a kanyarok, a forgalom sűrűsödött, lelassult. Megelőzött egy taxit, majd három másik

kocsit, és még mindig a megengedett sebességnél gyorsabban haladt, amikor a sávjába visszatérve észrevette a lesben álló motoros rendőröket. Visszakapcsolt, és az engedélyezett 30 mérföldes sebességgel gurult el előttük. Barátságosan odaintett nekik. Visszaintettek.

- Most már tényleg vissza kellene fognia magát, Ian - mondta nem sokkal azelőtt egyik barátja, Henry Foxwell, a közlekedésrendészet vezetője. - Komolyan mondom.

- Sose volt balesetem... eddig. Meg se büntettek.

- Ugyan már, Ian... maga is tudja, hogy nincs a szigeten olyan rendőr, aki el merné kapni gyorsajtásért. Magát, a tajpant? Elgondolni is rossz. Félttem magát. A száguldozást tartogassa Monacóra vagy a macaui nagydíjra.

- Monacóban profik versenyeznek. Én nem kockáztatok, és különben sem szoktam olyan gyorsan hajtani.

- Száztizenhárom kilométeres sebesség Wongniechongban éppenséggel nem nevezhető lassúnak. Igaz, hajnali négy óra huszonháromkor történt, gyakorlatilag üres úton, de ettől még ott 50 kilométer a sebességhatár.

- Sok olyan Jaguar van Hongkongon, mint az enyém.

- Igen, tudom. Hét darab. No de egy élénkvörös sportváltozat, egyedi rendszámmal? Fekete vászontetővel. versenykerekekkel és gumival, amelyik söpör, mint a veszett fene? Most csütörtökön. Radarral mérték. Azt hiszem... barátainál volt vendégségben. Ha jól tudom, a Sinclair Roadon.

Dunrosst hirtelen előntötte a düh, de uralkodott magán. - Tényleg? - kérdezte, de csak a szája mosolygott. - Csütörtökön? Igen, rémlik már... John Chennél vacsoráztam, a Sinclair Towersben. De mostanáig abban a hiszemben voltam, hogy négy huszonháromra már hazaértem.

- Én ebben teljesen biztos vagyok, mint ahogy abban is, hogy az a rendőr rosszul látta a rendszámot, a színt, meg minden egyebet. Foxwell barátian hátba vágta Dunrosst. - Ezzel együtt azt mondom, fogja vissza magát egy kicsit. Nagyon bosszantana, ha éppen az én főnökségem idején ölné meg magát. Várja meg inkább, amíg visszahelyeznek a különleges osztályra... vagy a rendőr-akadémiára. Rendben? Ami meg az előbbieket illeti, én biztos vagyok benne, hogy tévedett az a rendőr.

Dehogy tévedett, mondta magában Dunross. Ezt te is tudod, én is tudom, John Chen is meg fogja tudni, így tehát Vejvej is.

Ezek szerint tudtok Vejvejről! Ez érdekes.

- Figyeltet? - kérdezte nyersen.

- Jóságos ég, dehogy! - Foxwell megdöbbsent. - A különleges osztály figyelt egy bűnözőt, akinek van egy lakása a Sinclair Towersben. Véletlenül látták meg. Nekem pedig megsúgták. Tudja, hogy megy ez.

- Nem, nem tudom.

- Azt mondják, hogy okos ember egy szóból is ért.

- Hát, ha ez így van, akkor mondja meg azoknak a fiúknak ott a különleges osztályon, hogy a jövőben legyenek különlegesen okosak.

- Szerencsére nagyon diszkréték.

- Ennek ellenére jobban örülnék, hanem kerülne jegyzőkönyvbe, hogy mikor és hova megyek.

- Efelől biztos vagyok. Az ilyesmi nem kerül papírra.

- Helyes. Ki az a bűnöző a Sinclair Towersben?

- Az egyik kapitalista nagykutyánk, akinek állítólag titkos kapcsolatai vannak a komcsikkal. Dögunalmas história, de hát valamiből a különlegeseknek is élniük kell.

- Ismerem az illetőt?

- Tudtommal maga mindenkit ismer.

- Sanghaji vagy kantoni?

- Nem mindegy?

- Ahá. Szóval európai.

- Ez csak egy közönséges csirkefogó, Ian. Ne haragudjon, de pillanatnyilag nagyon nagy a titkolózás az ügy körül.

- Hagyja most ezt... Elvégre, a miénk az a háztömb. Ki az? Nem mondom meg senkinek.

- Tudom, de akkor sem mondhatom meg. Ne haragudjon. Viszont van a maga számára egy érdekes feltételezésem. Tegyük fel, hogy van egy befolyásos ember, aki nős, és van egy barátnője, akinek a nagybátyja történetesen az illegális Kuomintang hongkongi titkosrendőrségének főnökhelyettese. Tegyük fel, hogy a Kuomintang szeretné a maga oldalára állítani ezt az illetőt. Nyilvánvaló, hogy az említett hölgyön keresztül nyomást gyakorolhatnak rá. Így van?

- Így - felelte Dunross könnyedén. - Ha egyszer az az illető ilyen hülye volt... - Tudta már, mi a helyzet Vejvej Zsen nagybátyjával, sőt néhányszor találkozott is vele Tajpejben, baráti összejöveteleken. És szimpatikusnak találta. Nincs itt semmi probléma, gondolta, mivel a lány nem az ágyasom, még csak nem is a szeretőm, bármilyen szép és kívánatos is egyébként.

Elmosolyodott magában, sodródott kocsijával a Magazine Gap Road forgalmának áramlatában, hogy aztán sorba állva várja, hogy besorolhasson a körforgalomba, s folytathassa lefelé vivő útját a Garden Roadon a nyolcszáz méterrel odább lévő Central és a tenger felé.

Innen már látta a Struan cég magasba törő, modern irodaépületét. Huszonkét emelet magas volt, a Connaught Roadra és a tengerre nézett, csaknem pontosan szemben a Hongkong és Kowloon között ingázó Aranykomp kikötőjével. Mint mindig, most is tetszett neki a látvány.

A sávokat váltogatva igyekezett előrejutni a sűrű forgalomban, elvándorolt a tőle balra lévő Hilton Szálló és a Krikett stadion előtt, aztán ráfordult a Connaught Roadra, amelynek járdáin csak úgy nyüzsögtek a járókelők. A Struan Building főbejárata előtt megállította a kocsit.

Nagy nap ez a mai, gondolta, megjöttek az amerikaiak.

És ha a zosz is úgy akarja, Bartlett lesz az a hurok, amely egyszer és mindenkorra kiszorítja a szuszt Quillan Gorntból. Istenem, ha ezt nyélbe tudjuk ütni...!

- Jó reggelt, uram. - Az egyénruhás portás feszesen tisztelgett.

- Jó reggelt, Tom. - Dunross kikászálódott az alacsony építésű kocsiból, és kettesével véve a fokokat felszaladt a márványlépcsőn a hatalmas üvegajtóig. Eközben egy másik portás beült a kocsiba, hogy elvigye földalatti parkolóhelyére, egy harmadik pedig kinyitotta Dunross előtt az ajtót. Dunross egy villanásra megpillantotta az éppen beálló Rolls tükörképét. Megismerte, hátranézett. A kiszálló Casey láttán önkéntelenül, elismerőleg füttyentett. A lánynál aktatáska volt. Méret után készült tengerzöld selyemruhája nagyon konzervatív szabású volt, de még így sem tudta leplezni alakjának karcsúságát, lépteinek táncosságát, sőt hajának csillogó aranyát színe folytán még ki is emelte. Casey, megérezve Dunross tekintetét, körülnézett. Azonnal megismerte Dunross; felmérték egymást, s noha a pillanat rövid volt, mindkettejüknek hosszúnak rémlett. Hosszúnak és ráérősnek.

A lány mozdult elsőnek, elindult Dunross felé. Dunross félútig elé ment.

- Jó napot, Mr.Dunross.

- Jó napot. Ugye, meg nem találkoztunk?

- Nem, de magát könnyű fénykép alapján felismerni. Azt hittem, hogy csak később lesz szerencsém. Az én nevem...

- Ne fáradjon - vágott vigyorogva a lány szavába Dunross. - Az este felhívott John Chen. Egészen fel volt dűlva. Isten hozta Hongkongban, Miss. Tcholock. Miss., ugye?

- Igen. Remélem, nem kavarja meg nagyon a dolgokat a tény, hogy nő vagyok.

- De igen, megkavarja, nagyon is. De majd megpróbálunk alkalmazkodni. Megtisztelne azzal, hogy Mr. Bartlettel együtt a vendégem lenne a szombati lóversenyen? Együtt ebédelnék, meg ilyesmi.

- Biztos remek volna, de ezt előbb egyeztetnem kell Linckel... Elég, ha délután válaszolok?

- Persze. - Lenézett a lányra. Az meg vissza. A portás még mindig tartotta az ajtót.

- Hát akkor parancsoljon, Miss. Tcholock, kezdődjék a csata.

A lány gyors pillantást vetett Dunrossra. - Miért kellene csatáznunk? Azért vagyunk itt, hogy üzletet kössünk.

- Na igen, persze. Ne haragudjon, csak Sam Ackroyd egyik mondását idéztem. Majd egyszer megmagyarázom. - Betessékelté és a liftek felé vezette a lányt. Jó néhányan álltak már sorba előttük, akik láttukra most nyomban félreálltak, hogy beszállhassanak az első liftbe - Casey nagy zavarára.

- Köszönöm - mondta Dunross, aki nem tapasztalt semmi rendkívülit. Betessékelté a lányt, megnyomta a legfelső gombot, a 20-ast, s eközben gépiesen érzékelte, hogy a lány nem kölnizte be magát, ékszert sem visel, csupán a nyakában egy vékony aranyláncot.

- Miért áll ferdén a bejárati ajtó? - kérdezte Casey. - Tessék?

- A bejárati ajtó mintha kissé hátra volna döntve... nem pontosan függőleges... Csak úgy eltűnődtem, hogy vajon mi lehet az oka.

- Maga remek megfigyelő. Az ok a feng suj. Négy évvel ezelőtt, amikor az épületet emeltették, valahogy elfelejtettük kikérni a feng suj szakértő véleményét. Ez valami olyasmi, mint az asztrológus, olyan ember, aki az égre, a földre, a vízáramlatokra, a démonokra meg hasonló dolgokra specializálódik, és meg tudja állapítani, hogy az ember a sárkány hátára akar-e építkezni vagy a fejére.

- Hogy?

- Jól hallotta. Tudja, Kínában minden épület a Földszarkány valamely testrészén áll. A legbiztonságosabb hely a háta, a feje borzasztó veszélyes, a szemgolyóján lenni pedig katasztrofális. No, szóval utólag azért megkérdeztük a feng suj emberünket, aki hál istennek azt mondta, hogy a sárkány hátán vagyunk - különben el kellett volna költöznünk - de a démonok beszívárognak az ajtón, és ez az oka minden bajnak. Azt tanácsolta, állítsuk máshogy az ajtót, ezért aztán az utasításainak megfelelően változtattunk rajta, és most már nem tudnak bejönni.

Casey felkacagott. - Jó, de most mondja meg az igazi okot.

- Feng suj. Eleinte nagyon rossz zszosunk volt itt - balszerencsések voltunk - sőt rettenetes pechünk volt, míg át nem állítottuk az ajtót. - Dunross arcvonásai egy pillanatra megfeszültek, aztán ismét kisimultak. - Abban a pillanatban, amint megváltoztattuk a dőlésszögét, minden rendbe jött.

- Azt akarja mondani, hogy maga komolyan hisz ebben? A démonokban meg a sárkányban?

- Egyikben sem hiszek. De az ember a maga kárán tanulja meg, hogy Kínában a legjobb megpróbálni úgy viselkedni, mint a kínaiak. Ne feledje, hogy bár Hongkong brit terület, azért még kínai.

- Maga is a saját...

A lift megállt, kinyílt az ajtaja, s egy faburkolatú folyosó, egy íróasztal és egy csinos, értelmes tekintetű kínai recepciós lány vált láthatóvá. Egy pillanat alatt felmérte Casey öltözékét és ékszereit.

Te tehát, gondolta Casey, aki ugyanolyan pontosan felmérte a lányt, s viszonzta annak negédes mosolyát.

- Jó reggelt, tajpan - szólalt meg mézédés hangon a recepciós lány.

- Mary, bemutatom magának Miss. K. C. Tcholockot. Kérem, vezesse be a tárgyalóba.

- Na, de... - Mary Li igyekezett palástolni megdöbbenését. - De hát, akire ők várnak, az egy... - Fölemelte a telefont, de Dunross megállította. - Csak vezesse be. Most rögtön. Nem kell bejelenteni. - Caseyhez fordult és rámosolygott. - Most már sínen van. Nemsokára találkozunk.

- Köszönöm. Viszlát.

- Kérem, kövessen, Miss. Tcholock - mondta Mary Li, és szűk, combjain magasan sliccelt csongszamjában, hosszú, selyemharisnyás lábaival, sikkes léptekkel elindult a folyosón. Casey egy pillanatig figyelte. A szoknya szabása lehet, ami ilyen szembetűnően szexissé teszi a járásukat, gondolta. Dunrossra pillantott, és felvonta egyik szemöldökét.

Dunross elmosolyodott. - Viszlát nemsokára, Miss. Tcholock.

- Kérem, szólítson Caseynek.

- Szívesebben szólítanám Kamalian Ciranousznak. A lány leesett állal bámult rá. - Honnan tudja a keresztnévemet? Szerintem még Linc sem emlékszik rájuk.

- Tudja, nem árt, ha van az embernek egy-két magas polcon ülő barátja - felelte mosolyogva Dunross. - À bien tôt.

- Oui, merci - válaszolt automatikusan a lány.

Dunross hosszú léptekkel elindult az ellenkező irányba, a lift felé, aztán megnyomta a gombot. Az ajtók azonnal szétnyíltak, majd bezárultak mögötte.

Casey elgondolkodva sétált a várakozó Mary Li után, aki még mindig hegyezte a fülét, hogy megfejtse a legapróbb hangárnyalat jelentését is.

Odabent a liftben Dunross elővett egy kulcsot, beledugta a zárba és elfordította. Ezzel üzembe helyezte a liftet. Csak a legfelső szinteket lehetett megközelíteni vele. Megnyomta az alsó gombot. Rajta kívül csak három embernek volt ilyen kulcsa: Claudia Chennek, a titkárnőjének; Sandra Yinek; és az Első Inasának, Lim Csunak. A huszonegyedik emeleten volt a privát dolgozószobája és a belső kamara ülésterme. A huszonkettedik, a tetőlakás a tajpan magánlakosztálya volt. A tetőlakást és az alagsori garázst közvetlenül összekötő lifthez csak neki volt kulcsa.

- Ian - mondta Alastair Struan, elődje a tajpani tisztben, mikor Phillip Chen távozása után átnyújtotta neki a kulcsokat - a magánéletednél nincs értékebb tulajdonod. Dirk Struan ezt is lefektette a végakaratóban, és milyen bölcsen tette! Sose feledd, hogy a magánélet nem luxus vagy hívság, mint ahogy a tajpan magánlakosztálya sem az. Egyszerűen csak megadja neked azt a rejtékhelyet, amire szükséged

van, ahol esetleg meg is bújhatsz. Majd jobban megérted ezt a dolgot, ha végigolvastad a végrendeletet, és átvizsgáltad a tajpan páncélszekrényének a tartalmát. Minden erőddel védj azt a páncélszekrényt. Nem lehetsz eléggé óvatos. Rengeteg titok rejtőzik benne... néha túl sok is... és akad köztük egy-két elég csúnya.

- Remélem, nem fogok csalódást okozni - felelte udvariasan, de megvetette nagybátyját. Majd szétvetette már az izgatottság, hogy végre-valahára elnyerte a díjat, amiért oly sokat dolgozott és kockáztatott.

- Nem fogsz csalódást okozni. Te biztos nem – mondta kimérten az idős férfi. - Kiálltad a próbát, és mióta az eszedet tudod, erre a posztra vágytál. Így van?

- Így - felelte Dunross. - Próbáltam is felkészülni rá. Csak meglepett, hogy átadod.

- Nem születésed jogán kaptad meg a Struan cég legmagasabb posztját - az csak a belső kamarai tagsághoz elegendő - hanem azért, mert lehetséges utódaim közül téged tartalak a legalkalmasabbnak, és mert tudom, hogy évek óta intrikálsz, könyökölsz, nyomakodsz ezért a helyért. Így van?

- A Struan cégnek változtatásokra van szüksége. De beszéljünk nyíltan: a Nemes Ház bajban van. Ez nem teljes mértékben a te hibád: ott volt a háború, aztán Korea, aztán Suez... Hosszú időn át rossz zsosz járt rád. Évekig fog tartani, amire egyenesbe jövünk. Ha Quillan Gornt vagy húsz halálos ellenségünk bármelyike megtudná az igazságnak csak a felét is, ha sejtené, mennyire túlköltekeztünk, egy héten belül megetné velünk saját értéktelen papírjainkat.

- A részvényeink jók...! Nem értéktelenek! Túlzol, mint mindig.

- Egy dollár részvényünk valójában húsz centet ér, mert nincs elég tőkénk, nincs megfelelő likviditásunk. A tönk szélén állunk.

- Badarság!

- Gondolod? - Dunross hangja most először élesedett ki. - Ha a Rothwell-Gornt tudná, milyen kötelezettségeink vannak, és hogy ehhez milyen kevés pénz áll a rendelkezésünkre, egy hónap alatt a víz alá nyomhatna minket. Az idős férfi csak nézett rá, nem válaszolt. Végül így szólt: - Ez csak átmeneti állapot. Az évnek ebben a szakában ez normális jelenség!

- Badarság! Te nagyon is jól tudod, miért adtad át nekem a kormánykereket. Mert én vagyok az egyetlen, aki képes rendet teremteni azon a roncstelepen, amit te meg az apám, a te bátyád magatok után hagytatok.

- Igen, magam is így gondolom, ez igaz - fortyant fel Alastair Struan. - Az egyszer biztos, hogy elég sok kering az ereidben Ördög Struan véréből.

- Köszönöm. Elismerem, nem tűröm, hogy bármi is az utamba álljon. És ha már ez az őszinteség éjszakája, azt is megmondhatom neked, miért gyűlöltél egész életedben, és hogy miért gyűlölt a tulajdon apám is.

- Rájöttél?

- Rá. Azért, mert én túléltem a háborút, a te fiad meg nem, az unokaöcséd, Linbar pedig, aki a te ágadon az utolsó Struan, kedves fiú, de semmire se jó. Igen, én életben maradtam, szegény bátyáim pedig nem, és ezt apám a mai napig nem képes megemészteni. Ez az igazság. Így van?

- Így - felelte Alastair Struan. - Igen, félek tőle, hogy így van.

- Én meg nem félek tőle. Én nem félek semmitől. Dunross nagymamának gondja volt erre.

- Jó napot, tajpan - mondta élénken Claudia Chen, mikor a lift ajtaja kinyílt. Derűs, hatvanöt körül járó, őszülő hajú eurázsiai asszony volt, az óriás íróasztal, ami mögött ült, a huszonegyedik emelet halljának egész képét uralta. Claudia Chen negyvenkét esztendeje szolgált már a Nemes Házat, s az utóbbi huszonötben közvetlenül annak egymást követő tajpanjait. - Ne ho ma? Hogy van?

- Ho ho - felelte szórakozottan Dunross. Jól. Angolra váltott. - Bartlett telefonált?

- Nem. - Claudia összehúzta a szemöldökét. - Csak délre várjuk. Próbáljam meg elérni?

- Nem érdekes. Felhívta Fostert Sydneyben?

- Nem sikerült elérni. Ugyanez érvényes Mr. MacStruanra és Edinborough-ra is. Van valami probléma? - Claudia Chen azonnal ráérezett Dunross hangulatára.

- Hogy? Ja, nem, semmi. - Dunross ellépett Claudia Chen asztala mellett, bement a kikötőre néző irodájába, és leült egy karosszékbe a telefon mellé. Titkárnője becsukta az ajtót, és ölében készenlétben tartott jegyzetfüzetével leült a közelében.

- Csak eszembe jutott a nap, amikor átvettem a céget - mondta Dunross.

- Vagy úgy. Zsosz, tajpan.

- Az.

- Zsosz - ismételte Claudia Chen. - És már elég régóta.

Dunross felnevetett. - Régóta? A régóta az negyven emberöltő. Még csak három éve, de a világ nagyon gyorsan változik. Vajon milyen lesz a következő egy-két év?

- Még ilyenebb, tajpan, Hallom, hogy a kapu előtt összefutott Miss. Casey Tcholockkal.

- Hát ezt meg honnan tudja? - emelte fel a hangját Dunross.

- Magasságos ég, tajpan! Nem fedhetem fel a forrásaimat. De hallottam, hogy nagyon megnézték egymást. - Marhaság! Ki beszélt erről magának?

- Tegnap este felhívtam a szálló igazgatóját, hogy megkérdezzem, rendben van-e minden. Az a

csacsi-ember túlbuzgóságában rojtosra beszélte a nyelvét. Már azt is kezdte volna mondani nekem, hogy Miss. Tcholock és Mr. Bartlett egy ágyban alszanak-e. Alig bírtam leállítani. Elvégre 1963-at írunk, modern korban élünk, amelyben sok minden meg van engedve, és különben is az egy gyönyörű lakosztály, amelynek két külön bejárata és két külön szobája van, de egyébként nem is ez a legfontosabb, mert a lényeg az, hogy ez a két ember a vendégünk - kuncogott Claudia Chen. - Egy kicsit szorosabbra vettem a kantárszárat... Ajjje, a hatalom remek játékszer.

- Megmondta Linbarnak vagy a többieknek, hogy K. C. nő?

- Nem. Senkinek, Azt tudtam, hogy maga tudja. Barbara Chentől tudom, hogy John Chen már telefonált magának Casey Tcholockkal kapcsolatban. Na, és milyen a hölgy?

- Az egyik jelzője talán az „ágybavaló”, lehetne - vigyorgott Dunross.

- Igen... és ezen kívül?

Dunross elgondolkozott egy pillanatra. - Nagyon vonzó, nagyon elegáns, bár ma kissé visszafogta magát, gondolom a mi kedvünkért. Nagyon magabiztos, remek megfigyelő: észrevette, hogy a bejárati ajtóval nem stimmel valami, rá is kérdezett, - Egy papírvágó kést vett a kezébe, játszadozni kezdett vele. - Johnnak nagyon nem tetszett. Azt mondta, komoly pénzt tenne rá, hogy Tcholock is csak olyan, mint azok a szárnalmas amerikai nők, akik olyanok, mint a Kaliforniai gyümölcs: szemre gyönyörűek, zaftosak, de a világon semmi ízük.

- Szegény John... Bármennyire szereti is Amerikát, vannak bizonyos dolgok, amelyekben mégis jobban kedveli az ázsiai módit. Dunross elnevette magát. - Azt pedig, hogy a tárgyalás művészetéhez mennyire ért Miss. Tcholock, hamarosan megtudjuk. - Elmosolyodott. - Bejelentés nélkül küldtem be.

- Van rá ötven hongkongi dollárom, hogy akkor már legalább egyikük tudta, hogy Tcholock nő.

- Phillip Chen, persze... de az a vén róka biztos nem szólt róla a többieknek. Fogadjunk egy százasa, hogy se Linbar, se Jacques, se Andrew Gavallan nem tudta.

- Áll - vágta rá Claudia boldogan. - Már ki is fizetheti, tajpan. Ma reggel nagyon diszkréten utánanéztem a dolognak.

- Vegye ki a kézikasszából - mondta savanyúképpel Dunross.

- Sajnálom. Claudia Chen kinyújtotta a kezét. - A fogadás az fogadás. Dunross kelleetlenül odaadott neki egy vörös százdolláros bankjegyet.

- Köszönöm. Most pedig van rá egy százasom, hogy Casey Tcholock kenterbe veri Linbart, Jacques-ot és Andrew Gavallant.

- Maga már tud valamit - mondta gyanakodva Dunross. - Igaz? - Egy százasa?

- Jó.

- Pompás! - mondta élénken Claudia Chen, majd témát váltott.

- Mi lesz a Mr. Bartlettel megbeszélte vacsorával, a golfpartival meg a tajpeji kiruccanással? Ezekre a helyekre nem vihet nőt. Lemondjam?

- Ne. Majd én beszélek Mr. Bartlettel, meg fogja érteni. Majd meghívom mindkettejüket a szombati derbire.

- Akkor az két létszámfölötti. Majd lemondok Pangékat, ők nem fogják bánni. Mindkettejüket az asztalához ültessem?

- Dunross a homlokát ráncolta. - Mindketten díszvendégek. Miss. Tcholockot ültesse mellém, Mr. Bartlettet pedig Penelope mellé.

- Igenis. Felhívom Mrs. Dunrosst, és megmondom neki. Ja, és Barbara, John Chen felesége szeretne beszélni önnel. - Claudia felsóhajtott, és lesimított egy parányi ráncot sötétkék csongszamján, John nem ment haza az éjjel- nem mintha ebben bármi szokatlan volna. Viszont most már tíz óra tíz, és én sem találom sehol. Nem volt ott a reggeli misén sem.

- Igen, tudok róla. Mivel az este Ő tárgyalta Bartlettel, mondtam neki, hogy a mait kihagyhatja. „Reggeli misének” a mindennapi kötelező, reggel nyolcórai értekezletet nevezték a bennfentesek, amelyen a tajpan elnökletével a Struan cég valamennyi leányvállalatának igazgatója részt vett. - Nem volt szükség rá ma reggel, délig semmi dolga.- Dunross az öbölre mutatott - valószínűleg kint van a hajóján. Remek vitorlásidő van.

- Barbara nagyon odavan, tajpan, még önmagához képest is.

- Az a szerencsétlen asszony mindig odavan. John kint lesz a hajóján. Vagy Ming-li lakásán. Ott próbálta már?

Claudia Chen felhúzta az orrát. - Az ön apjának volt egy szavajárása: Ne szólj szám, nem fáj fejem. Ennek ellenére azt hiszem, közölhetem önnel, hogy Ming-li már csaknem két hónapja Második Barátnő lett. Az új kegyencnő Illatos Virágnak nevezi magát, és John egyik magánlakásában lakik, az Aberdeen Main Roadnál.

- Milyen kényelmes! Az egész közel van John kikötőhelyéhez.

- Ahogy mondja. A virág egyébként stimmel, a hölgy a wanchai Szerencsesárkány Táncpalota egyik lehullott virága. Viszont ő sem tudja, hol van John. Az éj folyamán nem járt egyiküknél sem, bár Lehullott Virág kisasszony azt mondja éjfélre várta, meg volt beszélve. - És maga honnan tudja mindezt? - kérdezte csodálattól eltelve Dunross.

- A hatalom révén, tajpan... és annak a hálózatnak a révén, amelyet már öt nemzedék óta építgetünk. Különben hogyan maradnánk életben, hallod-e? - kuncogott Claudia Chen. - Akar egy kis pletykát hallani? John Chen nem tudja, hogy hiába esküdözött neki a közvetítő, a lány nem volt szűz, amikor először párnázott vele.

- Mi?

- De nem ám. Pedig ötszáz dollárt, amerikaiat... - Megszólalt az egyik telefon, Claudia Chen felkapta, és beleszólt: - Kérem, tartsa egy kicsit a vonalat -, lenyomta a "Tartás" feliratú billentyűt, s még ugyanazzal a lélegzettel, lelkesen folytatta: -... fizetett érte készpénzben, de se a lány könnyei, sem pedig a... bizonyítékok nem voltak valódiak. Szegény John... De én azt mondom, megérdemelte. Minek kell egy férfinak az ő korában szűzlány ahhoz, hogy táplálja a jangját? Hány éves is? Negyvenkettő? Claudia Chen megnyomta a "Be" feliratú gombot. - A tajpan irodája, parancsoljon - mondta előzékenyen a kagylóba.

Dunross csak nézte. Egyszerre szórakoztatta és elképesztette, amit látott, csodálta Claudia Chen információforrásait, tömörségét és tanulságosságát, s hogy mekkora örömet leli a titkok megismerésében. És továbbadásukban. De csakis a klán tagjainak és legbelső bizalmasaiknak.

- Egy pillanat türelmet kérek csak. - Claudia Chen lenyomta a "Tartás" gombot. - Armstrong főfelügyelő szeretne beszélni önnel. Odalent van Kok főfelügyelő társaságában. Elnézését kéri, amiért bejelentés nélkül érkezett, és azt kérdezi, tudna-e szakítani számára egy percet.

- Ja persze, a fegyverek. A rendőrségünk napról napra jobban működik - mondta savanyú mosollyal Dunross. - Csak délutánra vártam őket.

Reggel hétkor már részletes jelentést kapott Phillip Chentől, akit a rajtaütésben részt vett egyik őrmester - a Chen család egyik rokona hívott fel.

- Vegye igénybe minden forrásunkat, Phillip - mondta Dunross, akit nagyon aggasztott ez a história - és tudja meg, ki tette ezt és, miért.

- Már tudakozódom. Véletlennek kissé erős, hogy azok a fegyverek éppen Bartlett gépén érkeztek.

- Roppant kellemetlen volna, ha bármilyen formában is, de valamiképpen belekeverednénk az ügybe.

- Tudom - felelte Phillip Chen.

Dunross látta, hogy Claudia türelmesen várja a válaszát. - Mondja meg Armstrongnak, hogy tíz perc türelmet kérek, aztán hozza fel őket. Claudia elrendezte a dolgot, aztán így szólt: - Ha Kok főfelügyelő már ebben a korai szakaszban bekapcsolódik, akkor az ügy még annál is komolyabb, mint gondoltuk.

- A különleges osztálynak azonnal be kell kapcsolódnia. Lefogadom, hogy már az FBI-jal és a CIA-vel is fölvevtek a kapcsolatot. Brian Kok ittléte teljesen logikus: régi cimborája Armstrongnak, és emellett a rendőrség egyik legjobb koponyája.

- Ez igaz - mondta büszkén Claudia. - Remek férje lesz valakinek. - Feltéve, ha az illető hölgy a Chen család tagja. A Chenek nem engednek ki a kezükből ekkora hatalmat, hallod-e? - Köztudomású volt, hogy Brian Kokot szemelték ki az első kínai kerületi biztos posztjára.

- Nyilvánvaló, hogy egy ilyen hatáskört családon belül kell tartani - felelte Claudia. Csengett a telefon. Fölvette. - Igen, megmondom neki, köszönöm. - Bosszúsan letette a kagylót. - A kormányzó szárnysegédje... hogy ne felejtsük el, ma este hatra várják a koktélpertira. Mintha én elfelejteném!

Dunross fölvette az egyik telefont, és tárcsázott.

- Vijjj!- hallatszott a kagylóból az áma, a kínai szolgálólány hangja. - Halló!

- Csen tajtaj - mondta Dunross tökéletes kantoni dialektusban. Mrs. Chent kérem, Dunross vagyok.

Várt. - Á, Barbara! Jó reggelt.

- Ó, Ian! Jó reggelt. Hallott már valamit Johnról? Ne haragudjon, hogy ilyesmivel zavarom.

- Nem zavar. Még nem hallottam róla, de amint megtudok valamit, megmondom neki, hogy hívja fel magát. Lehet, hogy kiment hajnalban a Lóversenypályára, hogy megnézzé, hogyan dolgozik Aranylány az edzésen. Hívta már a Turf Clubot?

- Igen, de azt mondták, nem reggelizett náluk, és nem látták a reggeli edzésén sem. A mennykő csapjon belé! Olyan meggondolatlan! Ajíjje, férfiak!

- Valószínűleg kint van a hajóján. Itt nálunk délig semmi dolga, és remek vitorlásidő van. Ismeri őt... A horgonyzóhelyén kereste már?

- Azt csak akkor tehetem, ha odamegyek, mert nincs telefon. Be vagyok jelentve a fodrásznőmhöz, azt egyszerűen nem mondhatom le, egész Hongkong a maga partiján lesz ma este. Én most egyszerűen nem rohanhatok le Aberdeenbe.

- Küldje el valamelyik sofőrjét - mondta Dunross szárazon.

- Tang ma szabadnapos, Vu-csatra pedig szükségem van. Egyszerűen nem küldhetem most Aberdeenbe... az legalább egy óra, engem pedig kettőtől négyig madzsongpartira várnak.

- Megmondom Johnnak, hogy hívja fel magát. Gondolom, ez úgy déltájban lesz.

- Én legkorábban csak ötre érek haza. Ha majd összefutok vele, ezért megkapja a magáét. Hát nagyon köszönöm, ne haragudjon, hogy zavartam. Viszlát.

- Viszlát. - Dunross letette a kagylót, és felsóhajtott. - Ez azt hiszi, én vagyok John szárazdadája.

- Beszéljen John apjával, tajpan - mondta Claudia Chen.

- Már beszéltem. Egyszer. És egyszer elég. Nem csak John a hibás. Ez a nő egy szentet is kihozna a sodrából. - Dunross elvigyorodott. Most viszont nagyon begurult... Johnnak legalább egy smaragd gyűrűbe vagy egy bundába fog kerülni a kiengesztelése.

Megint megszólalt a telefon. Claudia fölvette. - Itt a tajpan irodája, hogy? Vagy úgy. - Jókedve elillant, a hangja megkeményedett. - Egy pillanat türelmet kérek. - lenyomta a "Tartás" gombot. - Jokohama, Hiro Toda személyesen. Dunross ismerte Claudia véleményét, tudta, hogy gyűlöli a japánokat, és nagyon nincs ínyére, hogy a Nemes Ház kapcsolatban áll velük. Dunross sem tudta megbocsátani a

japánoknak, hogy mit műveltek Ázsiában a háború alatt, hogy hogyan bántak a legyőzöttekkel. A védtelen férfiakkal, nőkkel, gyerekekkel. Nem tudta megbocsátani a hadifogolytáborokat és a szükségtelen vérontást. Amit, mint katonák tettek a katonákkal, nem róta fel nekik. A háború az háború. Ő maga a németek ellen harcolt. Claudia viszont itt volt Hongkongban. A japán megszállás alatt az európai civileket a Stanley börtönbe csukták. Claudia, eurázsiai lévén, ebből kimaradt, s nővérel és bátyjával együtt rendszeresen csempészett élelmet, gyógyszert és pénzt a fogolytáborba. A Kampejtaj, a japán katonai rendőrség elkapta. Emiatt nem lehetett gyereke.

- Mondjam, hogy házon kívül van?

- Ne. - Két évvel ezelőtt Dunross hatalmas tőkét kötött le a jokohamai Toda Shipping Industriesnél: két óriási teherhajót rendelt náluk a háború által megtizedelt Struan-flotta számára. Azért választotta ezt a japán hajógyárat, mert az ő hajóik és feltételeik voltak a legjobbak, garanciát vállaltak a szállítás határidejére s mindenre, amire a brit hajógyarak nem, és mert tudta: ideje felejteni. - Jó napot, Hiro - szólt a kagylóba; szimpatikus volt neki a japán férfi. Örülök, hogy hallom a hangját. Mi újság Japánban?

- Kérem, bocsásson meg a háborgatásért, tajpan. Japánban minden rendben, bár egy kicsit meleg van és párás a levegő. Semmi új.

- Hogy állnak a hajóim?

- Minden a legnagyobb rendben, tajpan, ahogy megállapodtunk. Csak szerettem volna tájékoztatni, hogy szombat délelőtt üzleti ügyben átruccanok Hongkongra. Ott töltöm a hétvégét, aztán megyek tovább Szingapúrba és Sydneybe, de a szerződésünk lezárására időben vissza fogok érni Hongkongra. Még mindig az a szándéka, hogy mindkét vízrebocsátáson itt lesz Jokohamában?

- Igen, feltétlenül. Mikor érkezik szombaton?

- Tizenegy tízkor, a Japan Air Lines gépén.

- Küldök ön elé egy kocsit. Volna kedve egyenesen a Boldogságvölgybe jönni, a lóversenyre? Velünk ebédelne, aztán a kocsim elvinné a szállodába. A Victoria and Albertben száll meg?

- Nem, ezúttal a Hiltonban. Bocsásson meg nekem, tajpan, igazán nem szeretnék kellemetlenséget okozni önnek.

- Számomra ez öröm. Kiküldöm ön elé valamelyik emberemet. Valószínűleg Andrew Gavallant.

- Nagyszerű. Hát akkor köszönöm, tajpan. Már előre örülök a találkozásnak, és sajnálom, hogy alkalmatlankodtam.

Dunross letette a kagylót. Vajon miért telefonált, mi lehetett a valódi oka? - tűnődött. Hira Toda, Japán legkorszerűbb hajóépítő komplexumának igazgatója soha nem tesz semmi hirtelen, előzetesen át nem gondolt dolgot. Dunross a szerződésükre gondolt, amelynek perfektuálásához szeptember 1-jén, 11-én és 15-én 2-2 millió amerikai dollárt kellett még átutálnia a japán cégnek, a többit pedig, további hatmilliót kilencven napon belül. Összesen tehát tizenkétmillió dollárt, ami pillanatnyilag nem áll rendelkezésére. És nem volt még a kezében a hajóbérlő által aláírt szerződés sem, ami nélkül nem

kaphatott bankkölcsönt. – Se baj - mondta könnyedén - minden rendben lesz.

- Számukra - mondta Claudia. - Tudja, hogy én nem bízom bennük, tajpan. Egyikükben sem.

- Ne hibáztassa őket, Claudia. Ők most csupán megpróbálják gazdasági módszerekkel elérni azt, amit katonai eszközökkel nem sikerült.

- Úgy, hogy mindenkinek aláknálnak a világpiacon.

- Keményen dolgoznak, sokat keresnek, és ha hagyjuk, a fejünkre nőnek. - Dunross szeme is összeszűkül. - De hát végtére is, ha az ember megkapirgál egy kicsit egy angolt vagy egy skótot, egy kalózra bukkan. És ha olyan barmok vagyunk, hogy engedjük, akkor meg is érdemeljük, hogy a víz alá nyomjanak.

- De miért segítjük az ellenséget?

- Csakugyan ellenségeink voltak - mondta nyugodtan Dunross. - De csak húsz-egynéhány évig, a kapcsolataink pedig vagy száz évre nyúlnak vissza. Nem mi voltunk az első kereskedők Japánban? Nem Boszorkány Struan vásárolta 1860-ban az első telket Jokohamában? Nem ő rendelkezett úgy, hogy a Struan cég üzletpolitikájának egyik alappillére mindig a Kína- Japán- Hongkong háromszög legyen?

- Igen, tajpan, de nem gon...

- Nem, Claudia. Száz éve kötünk szerződéseket a Toda, a Kaszigi és a Toranaga családdal, pillanatnyilag pedig nagyon fontos számunkra a Toda Shipping. Megint megszólalt a telefon. Claudia felvette. - Igen, vissza fogom hívni - mondta a kagylóba, majd Dunrosshoz fordult. - A szállítók, akik az élelmiszereket hozzák a ma esti összejövételre.

- Mi a gond?

- Semmi, tajpan... Sírnak. Végtére is ez a tajpan huszadik házassági évfordulója. Egész Hongkong ott lesz, és el kell őket kápráztatni. - Megint csengett a telefon, Claudia fölvette. - Nagyszerű! Kapcsolja fel... Bill Foster Sydneyből. Dunross átvette a kagylót. - Bill... Nem, maga volt az első a listán. Lezárta már azt a Woolara Properties-ügyletet? ... Hogy mi az akadálya? Nem érdekel. - Dunross az órájára pillantott. - Maguknál még csak kilenc múlt néhány perccel. Hívja fel őket most rögtön, kínáljon nekik részvényenként ötven ausztrál centtel többet, és mondja meg nekik, hogy az ajánlatunk a mai tőzsdézárásig érvényes. Utána hívja fel a sydneyi bankunkat, és mondja meg nekik, hogy szólítsák fel a Woolarát, hogy a ma esti zárásig fizessék vissza minden adósságukat. Az még annyira sem érdekel, már így is harminc nappal csúsznak. Azonnal át akarom venni az irányítást annál a cégnél. Nélkülük ugrik az új teherhajónk bérleti szerződése, és kezdhetjük előlről az egészet. Csütörtökön pedig kapja el a Quantas 543-as járatát, szeretném, ha itt lenne a konferencián. – Dunross letette a telefont. - Amint befejezték a megbeszélést Tcholockkal, hívassa föl hozzám Linbart, és foglaljon neki helyet a Quantas péntek reggeli, 716-os sydneyi gépére.

- Igen, tajpan. - Claudia feljegyezte, majd egy papírlapot nyújtott át Dunrossnak. - A mai programja.

Dunross rápillantott a papírra. Délelőtt négy igazgató tanácsi értekezlet. Leányvállalatoké: 10,30-

kor Aranykomp, 11-kor Struan's Motor Imports of Hongkong, 11.15-kor Chong-Li Foods, 11.30-kor pedig a Kowloon Investments. 12.40-tól 14.00-ig ebéd Lincoln Bartlettel és Miss. Casey Tcholockkal. Délután ismét igazgatótanácsi ülések, Peter Marlowe-val 16,00-kor, Phillip Chennel 16,20-kor. 18.00-kor koktél a kormányzónál, 20.00-kor a házassági évfordulója alkalmából rendezendő összejövétel, 23.00-kor fel kell hívni Skóciában Alastair Struant, a nap folyamán pedig még legalább tizenöt embert Ázsia-szerte.

- Ki ez a Marlowe? - kérdezte.

- Író, a Vicben szállt meg... Emlékszik, egy hete írt egy levelet, kérte, hogy fogadja. Egy Hongkongról szóló könyvhöz gyűjt anyagot.

- Ja, igen... az a nyugdíjas angol pilótatípus.

- Az. Mondjam le? - kérdezte Claudia.

- Ne. Tartsuk magunkat a menetrendhez – felelte Dunross. Vékony fekete bőrtasakot vett elő a farzsebéből, amelyen rövid feljegyzések céljára szolgáló kártyák voltak, most tíz-tizenkettőt átadott a titkárnőjének. A lapok gyorsírásos jegyzeteivel voltak teleróva. - Itt van néhány távirat és telex, ezeket azonnal el kell küldeni, a többi pedig különféle igazgatótanácsi ülésekre való feljegyzés. Hívja fel nekem Zsent Tajpejben, aztán Havergillt a bankban, utána pedig kezdődhet a műsor.

- Igen, tajpan. Hallom, Havergill visszavonul.

- Csodás. És ki az utód?

- Azt még senki sem tudja.

- Remélem, Johnjohn lesz az. – Fogja munkára a kémeit. Van rá egy százasom, hogy előbb tudom meg, mint maga...

- Áll!

- Helyes. - Dunross kinyújtotta a kezét, és negédes hangon folytatta. - Már ki is fizetheti. Johnjohn az.

- Hogy? - meresztette rá a szemét Claudia.

- Tegnap este döntöttük el... az összes igazgatóval. Megkértem őket, hogy ma tizenegyig senkinek se szóljanak róla.

Claudia kelleetlenül elővett egy százast, és Dunross felé nyújtotta. Ajíjje, pedig ezt a százast különösen kedveltem.

- Köszönöm - mondta Dunross, és zsebre vágta a bankjegyet. Ez a százas nekem is nagyon a szívemhez nőtt.

Kopogtak az ajtón. - Tessék! - szólt ki Dunross.

Sandra Yi, a magántitkárnője lépett be. - Bocsásom meg, tajpan, de két ponttal emelkedett a piac, és Holdbrook vonalban van, a kettesen. - Alan Holdbrook a Struanék által megbízott tőzsdei alkusz cég vezetője volt.

Dunross megnyomta a kettes vonal gombját. - Claudia, amint ezt lebeszéltem, hozza fel Armstrongot. - Claudia és Sandra Yi távozott. - Hallgatom, Alan.

- Jó reggelt, tajpan. Mindenekelőtt: mindenki azt mondja, hogy meg fogjuk próbálni felvásárolni az Asian Properties papírjait.

- Ezt valószínűleg Jason Plumm terjeszti, hogy az éves közgyűlés előtt fölnyomja a részvényei árát. Maga is tudja, mire képes az a minden hájjal megkent csirkefogó.

- A részvényeink ára tíz centtel emelkedett, talán éppen a tőkeerő láttán.

- Helyes. Azonnal vegyen nekem húszezret.

- Fedezettel?

- Persze, hogy fedezettel.

- Rendben. A másik szóbeszéd: többmillió dolláros üzletet kötöttünk a Par-Con Industries-zal... hatalmas beruházás.

- Lila köd - felelte Dunross könnyedén, de közben dühösen törte a fejét, hogyan szivároghatott ez ki. Elméletileg csak Phillip Chen tudhatott a tervről, amely az Asian Properties széttűzésére irányult - és rajta kívül még ketten, Edinborough-ban: Alastair Struan, meg az öreg Sean MacStruan. A Par-Con-féle ügyletről pedig szigorúan csak a belső kamara tagjai tudhattak.

- Harmadszor: valaki nagyban vásárolja fel a részvényeinket.

- Ki?

- Nem tudom. De itt valami szaglik, tajpan. Ahogy az utóbbi hónapban emelkedni kezdtek a részvényeink... Tudomásom szerint nincs rá más magyarázat, mintegy vevő, illetőleg több vevő: A Rothwell-Gornttal ugyanez a helyzet. Tudomásomra jutott, hogy valahol külföldön kétszáz ezret vásároltak föl belőle, egy tételben.

- Tudja meg, hogy ki.

- Jézusom, bár csak tudnám! A piac nagyon ideges. Sok kínai pénz kering. Rengeteg az apró kötés... Néhány részvény itt, néhány részvény ott, de ha ezt kábé százezerrel megszorozzuk, széteshet a tőzsde... vagy épp az egekig emelkedhetnek az árak.

- Értem. Csörögjön még ide zárás előtt. Köszönöm, Alan. - Dunross letette a telefont, érezte, hogy megizzadt a háta. - A szentségit mondta hangosan. - Mi a fene folyik itt?

- A külső irodában, Claudia Chen épp néhány iratot nézett át Sandra Yivel, aki anyai ágon az unokahúga volt, s emellett talpraesett, szemrevaló, huszonzét éves nő, akinek az agya úgy működött, mint egy számológép. Claudia az órájára pillantott, és kantoni dialektusban megszólalt - Brian Kok főfelügyelő odalent vár, kérlek, vezesd fel, húgom... hat perc múlva.

- Ajíjje, igen, néném! - Sandra Yi sietve ellenőrizte a sminkjét, és elsuhogott. Claudia mosolyogva nézett utána, és arra gondolt, hogy, Sandra Yi tökéletes... és tökéletesen alkalmas volna feleségnek Brian Kok számára. Jókedvűen visszaült az íróasztalához, és hozzáfogott legépelni a telexeket. Minden megvan, aminek meg kell lennie, gondolta. Nem, mert a tajpan mondott még valamit... Mit is? Ja, igen. Feltárcsázta saját otthoni számát.

- Vijjj - szólt bele a kagylóba Ah Szam, az áma.

- Ide figyelj, Ah Szam - mondta Claudia kantoni dialektusban. - Ugye, neked harmadfokú unokahúgod az a Harmadik Mosdóslány, Fung, aki a Vicben dolgozik?

- Igen anyám - válaszolt Ah Szam azzal az udvarias formulával, amellyel a kínai szolgálólányok szólítják úrnőjüket. De csak negyedfokú unokatestvérem, és a Fung-tatok sarja, nem a mi águnké, a Fung-szamoké.

- Ezzel most ne törődj, Ah Szam. Hívd fel, és tudj meg tőle mindent arról a két idegen ördögről, aki az Aranyhegyekből érkezett. Az Illatos Tavasz lakosztályban szálltak meg. – Claudia türelmesen lebetűzte a nevüket, majd finoman hozzátette: - Úgy hallom, különös párnázási szokásaik vannak.

- Ajíjje, ha van valaki, aki ki tudja kémlelni őket, hát akkor Harmadik Mosdóslány Fung az. Hah! Miféle különös szokásaik?

- Nagyon különösek, Ah Szam. Na, gyerünk, láss munkához, te kis olajosságú! - mosolyodott el Claudia, és letette.

Nyílt a liftajtó, Sandra Yi betessékelt a két rendőrtisztet, majd vonakodva távozott. Brian Kok követte tekintetével. Harminckilenc éves volt, kínai létére szokatlanul magas, száznyolcvanhárom centi, nagyon jóképű, a haja kékesfekete. Mindkét férfi civil ruhát viselt. Claudia udvariasan csevegni kezdett velük, de amint látta, hogy a kettős vonal lámpácskája kialszik, nyomban bevezette őket Dunrosshoz, és becsukta az ajtót.

- Ne haragudjon, hogy bejelentés nélkül jöttünk - mondta Armstrong.

- Semmi vész, Robert. Fáradtnak látszik.

- Sűrű éjszakám volt. Rengeteg a gazság Hongkongban - felelte könnyedén Armstrong. - Nyüzsögnek a gazfickók, és a szentek vallják kárát.

Dunross elmosolyodott, és Kokra pillantott. – Hogy s mint, Brian? Brian Kok visszamosolygott. - Kösz, remekül, Ian. A tőzsdén fölfelé mennek az árak, van néhány dollárom a bankban, a Porschém még nem esett szét, a nők pedig még mindig nők.

- Hál'istennek! Ott lesz vasárnap a hegyi versenyen?

- Ha formába tudom hozni Lulut, akkor igen. Kellene szereznem egy külső hidraulikus tengelykapcsolót. - A mi üzletünkben próbálta már?

- Igen, de sok örömöm nem volt benne, tajpan. Maga indul?

- Attól függ. Vasárnap délután át kell mennem Tajpejre... Ha időm engedi, ott leszek. Beneveztem. Na, és mi újság a különleges osztályon? Brian Kok elvagyorodott. - Csupa mámor és derű. - A különleges osztály a kolónián folyó felforgató tevékenység felderítésével és megelőzésével foglalkozó féltitkos különleges ügyosztály teljesen független elit egysége volt, amelynek megvoltak a maga külön titkos módszerei, titkos pénzügyi alapjai és óriási hatalma. Es kizárólag a kormányzónak tartozott felelősséggel.

- Dunross hátradőlt a székén. - Miről van szó?

Armstrong válaszolt. - Biztos vagyok benne, hogy már tudja. A Bartlett gépén talált fegyverekről.

- Ja, igen, hallottam ma reggel - mondta Dunross. - Miben segíthetek? Sejtik, kinek szánták? És hogy kik a csempészek? Igaz, hogy elkaptak két embert?

Armstrong sóhajtott. - Igaz. Valóban szerelők mindketten, még a nacionalisták légierejénél képezték ki őket. Priuszuk nincs, de gyanítjuk, hogy titkos szövetségek tagjai. Mindketten a 49-es exodus óta vannak itt. Egyébként kérem, hogy amiről most beszélünk, maradjon hármunk között.

- Na és a felettesei?

- Szeretném őket is bevonni... De amit most mondok, azt csak a maga fülének szánom.

- Miért?

- Okunk van feltételezni, hogy a fegyvereket a Struan cég valamelyik tagjának szánták.

- Kinek? - kérdezte élesen Dunross.

- Bizalmasan?

- Igen. Kinek?

- Mennyit tud Lincoln Bartletről és Casey Tcholockról?

- Bartletről részletes dossziénk van, Tcholockról nincs. Ha érdekli, adhatok egy másolatot, ha megígéri, hogy bizalmasan kezeli. - Természetesen. Jó hasznát vennénk.

Dunross lenyomta a belső telefon gombját.

- Parancsoljon, uram! - hallatszott Claudia hangja.

- Készítsen egy másolatot a Bartlett-dossziéről, és amikor majd távozik, adja oda Armstrong főfelügyelő úrnak. - Dunross elengedte a gombot.

- Már nem raboljuk soká az idejét - mondta Armstrong. - Mindig van dossziéja a potenciális üzletfeleiről?

- Nem mindig, de szeretjük tudni, kivel van dolgunk. Ha ez a Bartlett-féle üzlet létrejön, milliókat hozhat neki is, nekünk is, ezernyi új munkahelyet Hongkongnak - üzemeket, raktárépületeket, hatalmas építkezéseket - de ugyanilyen arányú kockázattal is jár. Az üzleti életben mindenki tájékozódik partnere anyagi helyzetéről. Mi talán csak egy kicsit gondosabban szoktunk eljárni. Ötven dollárt teszek egy törött kalaptű ellenében, hogy neki is van dossziéja mirőlünk.

- Bűnözőkkel való kapcsolat nem szerepel a dossziéjában?

Dunross meghökkent. - Maffia? Vagy valami efféle? Jóságos ég, nem, nincs benne semmi ilyesmi. Egyébként is: ha a maffia megpróbálná itt megvetni a lábát, nem csak tíz M14-es karabélyt, kétezer tölténytárat meg egy láda kézi gránátot küldenének.

- Veszettül jók az információi - szólt közbe Brian Kok. - Túlságosan is jók. Alig egy órája csomagoltuk ki a holmit. Ki informálta? - Maga is tudja, hogy Hongkongon nincs titok.

- Manapság már a saját zsaruiban sem bízhat az ember.

- A maffia hússzor ekkora szállítmányt küldött volna, és pisztolyokat, amerikai stílusban. De bárki küldte is ezt a szállítmányt, maffia itt eleve kudarcra van ítélve. Az itteni titkos társaságokat sose volnának képesek kiszorítani. Nem, ez nem a maffia műve. Inkább valaki helybeli. Kitől kapott fülest a szállítmányról, Brian?

- A tokiói reptéri rendőrségtől - felelte Kok. - Az egyik szerelőjük rutinvizsgálatot végzett a gépen - tudja milyen lelkiismeretesek. A szerelő jelentette a főnökének, az meg az ottani rendőrségnek, akik felhívtak minket, mi meg azt mondtuk, hadd jöjjön.

- Ez esetben vegyék fel a kapcsolatot az FBI-jal és a CIA-vel, és mondják meg nekik, hogy nyomozzanak vissza egészen Honoluluig vagy akár Los Angelesig.

- Az útvonaluknak is utánanézett?

- Persze. Ez nyilvánvaló... És miből gondolják, hogy valaki a Struan cégtől?

- Mindkét csibész azt mondta, hogy... - Armstrong elővette jegyzetömbjét, belelapozott. - A kérdésünk így hangzott: "Hová kellett volna vinniük a csomagokat?" Más-más módon fogalmazva, de mindkettő ugyanazt mondta: "A tizenötös raktárhoz, a 17-es hangár háta mögé." - Armstrong Dunrossra nézett.

- Ez semmit sem bizonyít. A Kai Takon mi foglaljuk le a legtöbb tárolókapacitást, és csupán az, hogy épp a mi egyik raktárunkhoz rámoltak le, nem bizonyít semmit sem - hacsak azt nem, hogy az illetők nagyon okosak. Mirajtunk annyi áru megy keresztül, hogy könnyű volna bevinni egy idegen teherautót. -

Dunross elgondolkodott egy percre. - A 15-ös épp a kijáratnál van... a lehető legjobb helyen. - A telefonért nyúlt. - Mindjárt szólok a biztonsági embereimnek, hogy...

- Kérem, egyelőre még ne tegye.

- Miért ne?

- A következő kérdésünk ez volt - folytatta Armstrong: - "Ki bérelte föl magukat?" Erre persze légből kapott nevekkel és személyleírásokkal válaszoltak, tagadtak mindent, de nemsokára sokkal segítőkészebbek lesznek. - Armstrong savanyúan elmosolyodott. - Az egyikük, amikor az őrmesterem egy kicsit csavargatni kezdte a fülét, persze csak képletesen, szóval az egyik ekkor azt mondta - nézett a jegyzetömbjébe Armstrong: - "Szálljanak le rólam, nekem nagyon befolyásos barátaim vannak! " "Neked? Egy szál sincs!", mondta erre neki az őrmester, mire az illető azt felelte: "Nekem talán nincs, de a tiszteletre méltó Cu-jannak és Nemes Házi Csennek van."

Megsűrűsödött körülöttük a csend. Hallgattak.

Hogy a mennykő csapna ezekbe a rohadt fegyverekbe, gondolta dühöngve Dunross. Az arca azonban nyugodt maradt, nem vesztette el a fejét. - Több mint száz Csen dolgozik nálunk, egy részük rokona a többinek, más részük nem... A Csen ugyanolyan gyakori név errefelé, mint Amerikában a Smith.

- És a Cu-jan? - kérdezte Brian Kok.

Dunross vállal vont. - Ő a Struan cég egyik igazgatója, de igazgatója ezen kívül a Blacsnek, a Victoria Banknak és még vagy negyven más cégnek. Hongkong egyik leggazdagabb embere, a neve pedig olyan, amilyenből Ázsiában tizenkettő egy tucat. Mint a Nemes Házi Csen.

- És arról van tudomása, hogy az illető állítólag nagyon magas polcon ül a triádoknál? Közelebbről a Zöld Kínban? - kérdezte Brian Kok.

- A befolyásos sanghajiak mindegyike ugyanilyen gyanús. Jézusom, Brian, maga is tudja, hogy Csang Kaj-sek állítólag évekkel ezelőtt a Zöld Kínak adta Sanghajt annak fejében, hogy segítsék az északi hadjáratban. Vagy talán nincs igazam, amikor azt mondom, hogy a Zöld Kín többé-kevésbé még ma is a nacionalisták egyik hivatalos titkos társasága?

- És hogyan szerezte a pénzét ez a Cu-jan, Ian? - kérdezte Brian Kok. - Hogyan vagyonosodott meg?

- Nem tudom. Majd maga megmondja, Brian.

- A koreai háborúban tollasodott meg. Penicillint, gyógyszereket és benzint csempészett át a határon a kommunistáknak. Főleg benzint. A koreai háború előtt egy ágyékkötő és egy rozoga riksa volt minden vagyona.

- Ezek csak mendemondák, Brian.

- A Struan cég is nagyon megszédte magát.

- Igen. De nagyon botor dolog volna akár négy szemközt, akár nyilvánosan arra célozni ezzel, hogy csempészettel kerestük a pénzt. - mondta jóindulatúan Dunross. – Nagyon botor dolog.

- Akkor mivel?

- A szóbeszéd szerint a Struan cég vagy százhusz esztendővel ezelőtt csakugyan egy kis csempészettel kezdte, de ez akkoriban tiszteletre méltó foglalkozás volt, és a brit törvények sose tiltották. Mi már hosszú-hosszú évek óta törvénytisztelő tőkésék és Kína-járók vagyunk.

Brian Kok nem mosolygott. - Azt is rebesgetik, hogy a penicillin, amit Cu-jan szállított, javarészt rossz volt. Nagyon rossz.

- Ha ez igaz, akkor kérem, kapja el, Brian - mondta hidegen Dunross. - Szerintem ez is csak szóbeszéd, amit Cu-jan irigy konkurensei terjesztenek. Ha ugyanis igaz volna, már ott heverne az öböl fenekén, mint a többi, aki ilyesmivel próbálkozott, vagy úgy járt volna, mint Rossz Por Vong. - Egy hongkongi csempészre célzott, aki a koreai háború idején hatalmas tétel hamisított penicillint adott el a határon túlra, s az így szerzett pénzt hongkongi értékpapírokba és telkekbe fektette be. Hét év múlva már nagyon gazdag ember volt. Aztán néhány hongkongi triádost kapott, hogy egyenlítse ki a számlát. Ettől kezdve az illetőnek minden héten eltűnt vagy meghalt egy-egy családtagja. Vízbe fúlt, autóbaleset áldozata lett, megfojtották, megmérgezték, megkéselték. A tetteseket sose fogták el. A gyilkosságsorozat tizenhét hónapon és három héten át tartott, aztán abbamaradt. Ekkor már csak a csempész és egy félhülye kisunokája élt. Megvannak ma is, még mindig ugyanabban a tágas, valamikor fényűző tetőlakásban laknak egy szolga és egy szakács társaságában, éjjel- nappal őriztetik magukat, sose teszik ki a lábukat, tudván, hogy sem őrség, sem pénz nem változtathat annak a mondatnak a véglegességén, amely annak idején bekeretezve jelent meg a helyi kínai napilapban: "Rossz Por Vong és minden atyafia megbüntetik."

- Robert meg én egyszer kihallgattuk azt a disznót - mondta Brian Kok.

- Csakugyan?

- Igen. Retteg. Minden ajtaján két zár és lánc van, minden ablaka beszögezve, bedeszkázva, csak itt-ott van egy-egy kis nyílás, hogy ki lehessen kukucskálni. A gyilkosságok kezdete óta nem járt utcán. Olyan büdös volt nála, mintegy disznóólban. Semmi egyebet nem csinál, csak kínai sakkot játszik az unokájával, meg tévét néz.

- És vár. - tette hozzá Armstrong. - Mert egy nap eljönnek mindkettejükért. Az unokája ma már úgy hat-hét éves lehet.

- Szerintem ez is csak az én álláspontomat igazolja. Cu-jan nem olyan, mint ez az ember, soha nem is volt olyan. És ugyan mi hasznát vehetné Cu-jan néhány M14-esnek? Érzésem szerint elég, ha egyet füttyent, és a nacionalista hadsereg fele tankostul-ágyústul mellé áll.

- Tajvanban igen, de nem Hongkongban.

- Volt Cu-jannak valamikor közös ügylete Bartlettel? - kérdezte Armstrong. - Részt vett a maguk tárgyalásain?

- Igen. Járt egyszer a képviselőtünkben New Yorkban és Los Angelesben. Mindkétszer John Chennel. Ők parafálták azt a megállapodást a Struan és a Par-Con Industries között, amit itt, ebben a hónapban kötünk meg véglegesen - vagy mondunk vissza. A nevemben ők hívták meg hivatalosan Bartlettet Hongkongra.

Armstrong kínai kollégájára nézett, s így szólt: - Ez mikor történt? - Négy hónapja. Ennyi időre mindkét félnek szüksége volt az előkészületekhez.

- Azt mondja, John Chennel? - mondta Armstrong. - Hát ő éppenséggel nyugodtan lehet Nemes Házi Chen.

- Maga is tudja, hogy John nem az a típus - mondta Dunross. Semmi oka rá, hogy ilyesmibe keveredjen. Ez csak szerencsétlen véletlen lehet.

- Van ezen kívül egy másik érdekes véletlen is - mondta Brian Kok. - Cu-jan és John Chen egyaránt ismer egy Banastasio nevű amerikait, legalábbis mindkettejüket látták a társaságában. Mond valamit magának ez a név?

- Nem. Ki ez az ember?

- Spekuláns és emellett védelmi pénzek kizsarolásával foglalkozik. Azt is rebesgetik, hogy közeli kapcsolatban áll az egyik Cosa Nostra családdal. Vincenzo Banastasio.

Dunross szemei összeszűkültek. - Azt mondja: "látták a társaságában". Kik látták?

- Az FBI.

Megsűrűsödött a csend.

Armstrong a zsebébe nyúlt cigarettáért.

Dunross odatolta elé az ezüst cigarettásdobozt. - Tessék.

- Jaj, ne, köszönöm... Csak elgondolkoztam. Két hete abbahagytam. Bele kell pusztulni - mondta Armstrong, majd megpróbálva elterelni figyelmet a nikotinhiányról hozzátette: - Az FBI azért továbbította

nekünk az információt, mert Cu-jan és Mr. John Chen nagy tekintélynek örvend erre felé. Megkértek minket, hogy tartsuk szemmel őket.

Dunrossnak ekkor hirtelen eszébe jutott Foxwell egyik megjegyzése, miszerint a Sinclair Towersben egy kiemelkedő pénzembert figyelnek, aki titkon kommunista. Jézusom, gondolta, Cu-jan és John Chen is ott lakik! De hát az lehetetlen, hogy bármelyikük is kommunistákkal álljon össze.

- A heroin persze nagy üzlet - mondta Armstrong. Nagyon kemény lett a hangja.

- Mit akar ezzel mondani, Robert?

- A kábítószerüzletek finanszírozásához rengeteg pénz kell. Ilyen nagyságrendű összegeket csak bankok, illetve bankárok tudnak biztosítani, titokban, persze. Cu-jan számos bank igazgatótanácsának a tagja. Mr. Chen szintén.

- Alaposan fontolja meg az ilyesfajta kijelentéseket. Robert! - csikorogta Dunross. - Nagyon veszélyes következtetéseket von le mindennemű bizonyíték nélkül. Az ilyesmiért pert lehet indítani.

- Igaza van, bocsánat. Visszavonom. Ezzel együtt a kábítószer-kereskedelem nagy üzlet, és itt Hongkongon rengeteg narkó megy keresztül, legfőképpen az Egyesült Államokba. Még nem tudom, hogyan, de rá fogok jönni, kik az itteni csempészek.

- Ez dicséretes. Cégünkötől és személy szerint tőlem minden segítséget megkap hozzá, amit csak kíván. Magam is gyűlölöm a kábítószereket.

- Én nem gyűlölöm a kábítószert, tajpan. És a forgalmazóit sem... Ez is csak üzlet... Illegális, persze, de akkor is csak egy üzletág. Én kaptam a feladatot, hogy megtudjam, kik az itteni tajpanjai. Önmagamnak tartozom vele, hogy végére járjak.

- Ha segítségre van szüksége, csak szóljon.

- Köszönöm. - Armstrong fáradtan fölemelkedett. - Mielőtt elmennénk, szeretnék megemlíteni még két véletlen egybeesést. Amikor a ma reggeli kihallgatáson felmerült Cu-jan és a Nemes Házi Chen neve, szerettünk volna nyomban elbeszélgetni velük, de nem sokkal azután, hogy rábukkantunk a fegyverekre, Cu-jan a reggeli járáttal Tajpejre repült. Érdekes, nem?

- Állandóan ingázik - mondta Dunross feltámadó nyugtalansággal. - Cu-jan hivatalos az aznap esti összejövetelre. Roppant különös volna, ha nem jelenne meg.

Armstrong bólintott. - A jelek szerint nagyon hirtelen határozott úgy, hogy elrepül. Nem volt helyfoglalása, nem volt jegye, nem volt poggyásza, egyszerűen csak adott valakinek néhány dollárt, aki föltette a gépre. Csak egy aktatáska volt nála. Furcsa, eh?

Brian Kok megszólalt. - Kizárt eset, hogy Tajvan kiadja.

Dunross fürkész tekintetet vetett rá, majd ismét Armstrongra nézett. Olyan volt a szeme, mint a befagyott tenger. - Két véletlen egybeesést említett. Mi a másik?

- Nem találjuk John Chent.

- Ezt meg hogy értsem?

- Nincs se otthon, se a barátnőjénél, se egyéb szokásos tartózkodási helyén. Hónapok óta, mióta az FBI leadta nekünk a drótot, szemmel tartjuk őt és Cu-jant is. Súlyossá vált a csend. - A hajóján nézték? - kérdezte Dunross, de biztos volt benne, hogy ott is keresték.

- A hajója ott horgonyoz a szokásos helyén, tegnap óta nem futott ki. A csónakos legénye se látta.

- A golfpályán?

- Ott sincs - felelte Armstrong. - Se a lóversenypályán. Az idomár szerint nem volt ott a reggeli edzésen sem, pedig várták. Eltűnt. Felszívódott. Elpárolgott.

6.

11 óra 15 perc

A tárgyaló helyiségre döbrent csönd ült.

- Mi baj? - kérdezte Casey. - A számok önmagukért beszélnek.

Az asztal körül ülő négy férfi ránézett. Andrew Gavallan, Linbar Struan, Jacques deVille és Phillip Chen - valamennyien a kamara tagjai.

Andrew Gavallan magas, vékony, negyvenhét éves ember volt. Az előtte fekvő papírlapra pillantott. To nien lo mo minden nőre, aki üzleti ügyekbe ártja magát, gondolta ingerülten. - Talán nem ártana egyeztetnünk Mr. Bartlettel - mondta vonakodva. Nagyon kihozta a sodrából, hogy egy nővel kell tárgyalniuk.

- Már közöltem önökkel, hogy ezekben a dolgokban teljes körű meghatalmazásom van - felelte Casey Tcholock, türelmet erőltetve magára. - A Par-Con Industries elnökhelyettese vagyok, én foglalkozom a cég pénzügyeivel, és a hatáskörömhöz az is hozzátartozik, hogy tárgyaljak önökkel. Ezt a múlt hónapban írásban is megerősítettük. Casey fékezte indulatait. A tárgyalás eddig nagyon nehezen ment. A négy férfi először megdöbrent, hogy egy nő a tárgyalópartner, aztán jött a szokásos eltúlzott udvariaskodás, várták, hogy ő foglaljon helyet, ő szólaljon meg elsőként, nem ültek le, míg meg nem kérte őket, utána meg csak csevegtek, nem akartak az üzletre térni, nem akartak vele - egy nővel- alkudozni, egyre csak azt hajtogatták, mennyire örülne a feleségük, ha elkísérhetné őt bevásárolni... aztán meg leesett az álluk, mikor látták, hogy a tervezett üzlet legkisebb részleteit is ismeri. Hozzá volt szokva az ilyesmihez és normális körülmények között meg is tudott birkózni vele. De ma nem. Jézusom, gondolta, muszáj

sikerülnie. Meg kell találnom velük a közös nyelvet.

- Voltaképpen nagyon egyszerű ez az egész - mondta nekik még a tárgyalás kezdetén jól bevált formuláját, hogy feloldja zavarukat. - Felejtsék el, hogy nő vagyok, és próbáljanak meg a képességeim alapján megítélni. Nos, tehát három napirendi pontunk van: a poliuretángyár, a számítógéplízingszervezetünk, és végül az a képviselőnk, amely Ázsia-szerte teríti a petrokémiai termékeinket, műtrágyáinkat, gyógyszerkészítményeinket és sportáruinkat. Vegyük először a poliuretángyárat, a vegyi anyag-ellátást és a finanszírozás tervezett menetrendjét. - Nyomban át is nyújtotta nekik a grafikonokat és az előkészített dokumentációkat, majd nagyon egyszerűen és nagyon röviden szóban is összefoglalta a számokat és százalékokat, a bank- és adóterheket, hogy még a legegyszerűbb elme is megértse a beruházás lényegét. Most meg itt ülnek, és némán merednek rá.

- Végül Andrew Gavallan törté meg a csöndet. - Ez nagyon... hatásos, drágám.

- Nem hiszem, hogy drága lennék magának, mikor ekkora üzletet hozok - mondta nevetve Casey. - Egyébként pedig annyit dolgoztam már ennek az üzletnek az összehozásán, hogy a hátam is belegörcbült.

- Na de mademoiselle - szólt Jacques deVille behízsgő, franciás bájjal - a maga háta egyszerűen tökéletes.

- Merci, monsieur - felelte nyomban Casey, majd elfogadható franciasággal hozzátette: - De kérem, hagyjuk most a hátamat, és foglalkozzunk inkább az üzlettel. Nem szerencsés a kettőt összekeverni.

Újabb csend.

Linbar Struan szólalt meg. - Parancsol egy kávét?

- Nem, köszönöm, Mr. Struan - felelte Casey, óvatosan tartva magát tárgyalópartnerei szokásához, nem szólítva őket túl hamar a keresztnévükön. - Akkor most rátérhetnénk esetleg a javaslatunkra? Arra, amit a múlt hónapban küldtünk önöknek... Amelyben megpróbáltam felvázolni a megoldást mind az önök problémáira, mind a mienkre.

Újabb csend. Aztán a harmincnégy éves, vörhenyesszőke, kék szemű, merész tekintetű Linbar Struan szólalt meg, még mindig az eddigi stílust erőltetve: - Biztos, hogy nem kér egy kávét? Vagy inkább teát óhajt?

- Nem, köszönöm. Eszerint elfogadják a javaslatunkat. Phillip Chen köhintett. - Elviekben benne vagyunk, hogy a Par-Connal különféle területeken üzleti kapcsolatba lépjünk. Ezt a megállapodás tervezet is tartalmazza. Ami pedig a poliuretángyárakat illeti...

Casey egy ideig hallgatta az üzletkötés általános jellegéről beszélő Phillip Chent, aztán ismét megpróbált rátérni a részletkérdések megvitatására, ami tulajdonképpen az egész tárgyalás célja volt. De roppant nehezen ment, érezte, hogy állandóan kitérnek előle. Sose volt még ilyen kinkeserves tárgyalása. Talán azért nem, mert ezek itt angolok, és eddig még sose tárgyaltam angolokkal.

- Van netalán valamilyen részlet, amellyel kapcsolatban további adatokra volna szükségük? - kérdezte. - Ha van valami, ami esetleg nem egészen világos...

Gavallan válaszolt. - Mindent nagyon jól értünk. A számadatok viszont, amelyeket elének tett, kissé féloldalasak. Mi finanszírozzuk a gyárak építését. A gépeket önök adják, de azoknak a költsége három év alatt amortizálódik, ami teljesen összezavarja a készpénz körforgását, és azt jelenti, hogy legalább öt évig nincs profit.

- Engem úgy tájékoztattak, hogy önöknél, itt Hongkongon az a szokás, hogy az épület teljes építési költségét három év alatt leírják - felelte Casey ugyanolyan élesen, s ugyanakkor boldogan, hogy végre próbára teszik a képességeit. - Mi csupán azt javasoltuk, hogy járjunk el az önök szokásai szerint. Ha öt évet vagy akár tízet óhajtanak, megkaphatják, feltéve, hogy ugyanez érvényes az épületekre is.

- De önök nem fizetnek a gépekért, hanem csak lízingelik őket, és a közös vállalat havi költsége magas.

- Pillanatnyilag mekkora kamatlábakkal dolgozik a bankjuk, Mr.Gavallan?

Megbeszélést követően megmondták neki. Casey néhány másod percre számolt a logarlécével. - Mai kamatlábakkal számolva, ajánlatunk elfogadása esetén heti 17 ezer hongkongi dollárt takarítanak meg gépenként, ami azt jelenti, hogy a szóban forgó időszakban összesen... - Újabb gyors számolás. -... harminckét százalékkal több hasznot jelent az önök számára, mint az önök által szorgalmazott megoldás. És dollármilliókról van szó.

Némán meredtek rá.

Andrew Gavallan feltett néhány kérdést a számokkal kapcsolatban, de Casey egyszer sem ingott meg. A férfiak ellenszenvé fokozódott.

Csend.

Biztos volt benne, hogy megzavarta őket a számaival. De hát mit mondhatnék még, hogy meggyőzzem őket? - gondolta növekvő nyugtalansággal. Egy rakás pénzt keresnének, ha mozdulnának végre, mi is jól járnánk, én meg végre megkaphatnám a lelépési pénzemet.

Egyedül a poliuretán üzlet csaknem havi nyolcvan ezer dollárt hoz az elkövetkezendő tíz év során a Struannak meg a Par-Connak, és Linc azt mondta, én is kivehetem belőle a részemet.

- Mennyit akarsz? - kérdezte Linc közvetlenül azelőtt, hogy eljöttek az Államokból.

- Ha már megkérdezted - felelte Casey -, akkor ötvenegy százalékot.

- Hármat.

- Jaj, ne, Linc. Szükségem van a lelépési pénzemre.

- Vidd az egész paklit, és opciót adok neked százezer Par-Con részvényre, négy dollárral a piaci ár alatt.

- Rendben. De nekem kell a poliuretángyár is. - Casey visszafojtott lélegzettel várt. - Én indítottam el, és szeretném megtartani. Ötvenegy százalék. Nekem.

- Mit adsz cserébe?

- Struanékat.

- Áll.

Casey most látszólag nyugodtan várta tárgyalópartnerei választát. Mikor elérkezettnek látta a pillanatot, ártatlan arccal kérdezte: Ezek szerint elfogadják az ajánlatunkat úgy, ahogy megtettük? Fele-fele alapon. Ennél jobbat nemigen tudok elképzelni.

- Én még mindig azt mondom, hogy önökre nem ötven százalék költség esik közös vállalkozásunk finanszírozásában - felelte élesen Andrew Gavallan. - Önök visszlízing alapon biztosítják a gépeket és az anyagokat, tehát a kockázatuk nem mérhető a miénkhez.

- Ez csupán adózási okok miatt van így, uraim, hogy csökkentsük a készpénzkiáramlást. A mi részünket így is készpénzzel fedezzük. A számok ugyanazt az összeget adják. Az, hogy nekünk sikerült némi engedményt kapnunk itt vagy ott, nem oszt, nem szoroz - mondta Casey, majd, ha lehet, még ártatlanabban, bedobta legjobb csaliját: - Mi az Államokban finanszírozunk, ahol megvan az ehhez szükséges gyakorlatunk. Önök Hongkongban finanszírozzák az üzletet - itt viszont önök a szakértők.

Quillan Gornt visszafordult irodája ablakától. - Ismétlem, Mr. Bartlett: önnek Struanék nem tudnak olyan ajánlatot tenni, aminél mi jobbat ne kínálnánk. Bármilyen megoldásról van is szó.

- És bármilyen összegről?

- Bármilyen összegről. - Az angol visszasétált üres tetejű íróasztalához, leült és ismét Bartlettre nézett. A Rothwell-Gornt Building legfelső emeletén voltak, amely szintén a Connaught Roadra és a tengerpartra nézett. Gornt vállas, kemény arcú, szakállas férfi volt, jó száznyolcvan magas, a szeme barna, fekete haja és dús fekete szemöldöke őszes. - Nem titok, hogy nagyon komoly konkurenciái vagyunk egymásnak, de biztosíthatom önt, hogy képesek vagyunk minden területen többet kínálni és nyújtani Struanéknál, és a finanszírozás ránk háruló részét egy héten belül megoldjuk. Mindketten nagyon jól járnánk, ha társulnánk. Én azt javaslom, itt Hongkongban hozzunk létre egy közös vállalatot, mivel itt nagyon kedvező az adózás: tizenöt százalék minden Hongkongon keresett összeg után, a világ többi részén keresett pénz pedig adómentes. Gornt elmosolyodott. - Ez jobb, mint az Egyesült Államokban.

- Sokkal jobb - mondta Bartlett. Egy magas támlájú bőrszéken ült. - Toronymagasan.

- Ezért érdeklődik Hongkong iránt?

- Ez az egyik oka.

- És a többi?

- Pillanatnyilag még nincs itt jelen egy olyan nagy és erős amerikai cég, mint az enyém, pedig kellene lennie. A csendes-óceáni térség korát éljük. Ön is jól járna velünk. Megvan az a gyakorlatunk és befolyásunk az Egyesült Államok piacán, amivel önök nem rendelkeznek. A másik oldalról nézve pedig a Rothwell-Gorntnak - na és a Struannak - megvan az a gyakorlata és tekintélye az ázsiai piacon, amivel mi nem rendelkezünk.

- És hogyan képzeled az együttműködést?

- Mindenekelőtt szeretném megtudni, mit akarnak Struanék. Már tárgyalásban vagyok velük, és nem szeretek az óceán fölött repülőgépet váltani.

- Azt kapásból meg tudom mondani önnek, hogy Struanék mit akarnak: minden hasznot megkaparintani és mindenki mást a pokolba küldeni. - Gornt mosolyában nem volt melegség.

- Az üzlet, amiről tárgyalok velük, abszolút tisztességesnek látszik.

- Ebben nagymesterek. Megjártsszák a feddhetetlent, belemennek a fele-fele részesedésbe, aztán egy alkalmas pillanatban lefölozik a hasznot, és kiszállnak a buliból.

- Ezt velünk nem lehet megcsinálni.

- Csaknem másfél évszázados gyakorlatuk van benne. Kidolgoztak már egy-két trükköt.

- Akárcsak maguk.

- Természetesen. De a Struan egészen másképp csinálja. Nekünk saját állóeszközeink és cégeink vannak, ők mindenütt résztulajdonosok. A legtöbb fiókvállalatuknál alig öt százalékát birtokolják a részvényeknek, de egy különleges szavazási módszer révén, vagy azáltal, hogy a részvénytársasági alapszabályokban előírták, hogy a tajpanjaiknak a fiókvállalatoknál is döntő szavuk van, mégis teljes mértékben a kezükben tartanak mindent.

- Egész ügyesnek hangzik.

- Az is. Mert csakugyan ügyesek. Mi azonban jobban és becsületesebben játszunk, és emellett szerződéseink és kapcsolataink révén az USA és Kanada kivételével nagyobb- és napról napra erősödő befolyásunk van a Csendes-óceán partvidékén.

- Miért?

- Azért, mert mi Sanghajban, Ázsia legnagyobb városában kezdtünk üzletelni, ahol mi lettünk a legnagyobb cég. Struanék mindig Hongkongra koncentráltak, ami egészen a legutóbbi időkig csak amolyan vidéki porfészeknek számított.

- Sanghajnak viszont lóttek, mióta 49-ben a komcsik elvágták a kínai szárazföldtől. Már nem is bonyolít le külkereskedelmet, minden Kantonon keresztül megy.

- Ez igaz. Azonban éppen a sanghajiak azok, akik eljöttek Kínából ide délre, hozták magukkal a

pénzt, a szellemi tőkét és a vállalkozó kedvet. Ők tették Hongkongot azzá, ami, és ami lesz: az egész Csendes-óceán legnagyobb jelenlegi és jövőbeli világvárosává.

- Beleértve Szingapúrt is?

- Feltétlenül.

- És Manilát?

- Feltétlenül.

- Na és Tokiót?

- Tokió, míg világ a világ, a japánoké marad. - Gornt szeme felszikrázott. - Hongkong Ázsia legnagyobb városa, Mr. Bartlett. Aki a kezében tartja, előbb- utóbb egész Ázsiát uralni fogja. Mármost a kereskedelem, a beruházások, a hajózás és a nagy üzletek terén.

- Na és mi a helyzet a vörös Kínával?

- Véleményünk szerint Hongkong hasznos a KNK, vagyis a Kínai Népköztársaság számára. Afféle "nyitott kapu" vagyunk számukra, amit azért ellenőrzésük alatt tartanak. A jövő Hongkongé és a Rothwell-Gornté.

- Miért?

- Mivel azelőtt Sanghaj volt Kína üzleti és ipari központja, az iram diktálója, ezért a sanghajiak a legrámenősebb, legtörtetőbb kínaiak, mint ahogy mindig is azok voltak és azok is lesznek. A legjobbjaik most itt élnek nálunk. Hamarosan tapasztalni fogja, mi a különbség a kantoniak és a sanghajiak között. A sanghajiak a vállalkozók, a gyárosok, a tőzsdések, a nemzetközi ügyekben járatos emberek. A nagy textil- és hajóbárók, a tőzsdések kivétel nélkül sanghajiak. A kantoniak családi cégeket működtetnek, Mr. Bartlett, afféle magányos farkasok, a sanghajiaknak viszont a kisujjukban van a társas viszony, a különféle közös cégek alapítása, és mindenekelőtt a bank- és finanszírozási ügyletek. - Gornt megint rágyújtott - Ebben rejlik a mi erőnk, ezért vagyunk különbek a Struan cégnél, és ezért leszünk végül a legelsőek.

Linc Bartlett figyelmesen nézte a vele szemben ülő férfit. A dossziéból, amelyet Casey készített elő, tudta, hogy Gornt Sanghajban, brit szülők gyermekeként született, negyvenkét éves, özvegy, van két felnőtt gyermeke, és 1942-től 1945-ig kapitányként szolgált a csendes óceáni térségben az ausztrál gyalogosoknál. Azt is tudta róla, hogy immár nyolc éve, mióta apjától átvette, nagyon sikeresen kormányozza hűbértartását, a Rothwell-Gornt céget.

Kényelmesebbre fészkelte magát a puha bőrfotelben. - Ha magának konkurensa a Struan cég, és ennyire biztos benne, hogy végül maguk lesznek a legnagyobbak, akkor miért vár? Miért nem falja fel őket most rögtön?

Gornt merev, csontos arca maga volt a figyelem. - Leghőbb vágyam. De még nem tehetem. Három évvel ezelőtt egyszer már majdnem megtettem... Erejüket meghaladó ügylétekbe bocsátkoztak, a zosz a tajpanjuk ellen fordult.

- Mi az a zsosz?

- Kínai szó, szerencsét, sorsot jelent, de egy kicsit több annál. Gornt elgondolkodva figyelte Bartlettet. - Mi itt nagyon babonások vagyunk errefelé. A zsosz nagyon fontos számunkra, ugyanúgy, mint az időzítés. Alastair Struant elhagyta a zsosza. Vagy megváltozott. Az utolsó éve annyira katasztrofálisan alakult, hogy elkeseredésében lemondott Ian Dunross javára. Nem sok híja volt, hogy tönkremenjenek. Mindenki szabadulni akart a részvényeiktől. Megpróbáltam elkapni őket, de Dunross kivédte a tőzsde rohamát, és megszilárdította piaci pozícióját.

- Hogyan?

- Mondjuk úgy, hogy nyomást gyakorolt bizonyos bankárcsoporthoz.

Gornt hideg dühvel idézte fel magában a percet, amikor megtudta, hogy Havergill korábbi titkos megállapodásuk ellenére nem ellenezte, hogy a bank hatalmas, rövid lejáratú kölcsönt folyósítson a Struan cégnek, amely időt adott Dunrossnak, hogy összeszedhesse magát. Emlékezett rá, milyen tájékozva hívta fel Havergillt. - Ezt meg mi az ördögért csinálta? - kérdezte tőle. - Százmillió rendkívüli kölcsön? Az ég szerelmére! Tudja, hogy ezzel kihúzta a nyakukat a hurokból? Már a markunkban voltak. Miért csinálta? - Havergill ekkor elmondta, hogy Dunrossnak sikerült maga mellé állítania az igazgatótanács megfelelő számú tagját, és rendkívül erős nyomást gyakorolt rá. - Semmit sem tehettem...

Gornt, az amerikaiakra nézett. Akkor vesztettem, gondolta, most azonban érzem, hogy te vagy az a huszonnégy karátos aranykulcs, amellyel működésbe hozzuk a pokolgépet, amely örökre kiveti Struanékat Ázsiából. - Dunross a szakadék szélén táncolt akkoriban, Mr. Bartlett, és szerzett magának néhány könyörtelen ellenséget. Most azonban körülbelül egyforma erősek vagyunk. Kábé döntetlenre állunk: ők nem tudnak fölfalni minket, mi se őket.

- Hacsak nem hibáznak.

- Vagy nem hibázunk mi. - Az idősebb férfi füstkarikát fújt, követte tekintetével. Csak nagy sokára nézett ismét Bartlettre. - Végül mi nyerünk. Az ázsiai időfogalom némiképp eltér az amerikaitól.

- Én is így hallottam.

- Nem hiszi?

- Ismerem az életben maradás szabályait, amelyek mindenhol érvényesek. Legfeljebb a fokozatuk változik.

Gornt elnézte, mint kacskaringózik cigarettája füstje a mennyezet felé. Az irodája tágas volt, régi, használat patinázta bőrfotelek álltak benne, a falain remek olajfestmények függtek, gondozott bor és finom szivarok illata terjengett benne. Gornt ódon, magas hátú, faragott, vörös bársonnyal kárpitozott széke keménynek, praktikusnak és masszívnak hatott. Mint a tulajdonosa, gondolta Bartlett.

- Jobb ajánlatot tudunk tenni Struanéknál, a világ összes fokozatán.

Bartlett felnevetett.

Elmosolyodott Gornt is, de Bartlett észrevette, hogy a szemében nincs mosoly. - Nézzen körül Hongkongon, Mr. Bartlett. Kérdezősködjön: felőlünk is, róluk is. Aztán döntsön.

- Ezt fogom tenni.

- Hallom, zár alá vették a repülőgépét.

- Jól hallotta. A reptéri rendőrök valamiféle fegyvereket találtak rajta.

- Különös... Ha esetleg szüksége volna valamilyen segítségre a gép felszabadítását illetően, talán szolgálatára lehetnék.

- Azzal segítene, ha meg tudná mondani nekem, hogy ki tette ezt és miért.

- Fogalmam sincs... de fogadni mernék, hogy Struanéknál akad valaki, aki tudja.

- Miből gondolja?

- Pontosan ismerték a menetrendjét.

- Akárcsak önök.

- Ez igaz. Viszont nekünk semmi közünk a dologhoz.

- Ki tudott erről a mostani találkozásunkról, Mr. Gornt?

- Ön meg én. Ahogy megállapodtunk. Innen nem szivárgott ki semmi, Mr. Bartlett. A tavalyi négyszemközti New York-i találkozásunk óta minden telefonon történt... Még egy megerősítő telex se íródott. Teljes mértékben egyetérték önnel az óvatosságot, az ügy bizalmas kezelését és a személyes, négyszemközti tárgyalásokat illetően. De nincs valaki önöknél, aki esetleg tudott a mi... egymás iránti érdeklődésünkről?

- Rajtam kívül senki.

- Még az a hölgy, az ügyvezető elnökhelyettese sem? - kérdezte Gornt, nem palástolva meglepetését.

- Még ő sem. Mikor tudta meg, hogy Casey nő?

- Még New Yorkban. Ön is tudja, Mr. Bartlett, hogy aligha vennénk fontolóra egy olyan partnerrel való együttműködést, akinek a hitelképességéről és bizonyos vezető munkatársairól nem informálódtunk.

- Helyes. Így időt takarítunk meg.

- Kíváncsi volnék, hogyan kerül egy hölgy egy ilyen kulcsfontosságú pozícióba.

- Ő a jobb kezem, sőt a bal is. Sose volt még külön alkalmazottam.

- Akkor miért nem tudott a mai találkozásról?

- Az életben maradás egyik legfontosabb szabálya, hogy az ember hagyja nyitva maga előtt a lehetőségeket.

- Vagyis?

- Vagyis én nem egy igazgatótanácson keresztül irányítom a dolgaimat. Emellett pedig szeretek rögtönözni, és bizonyos manővereket titokban tartani. - Bartlett egy pillanatra elgondolkozott, aztán hozzáfűzte - Ez nem bizalmatlanság. Valójában még meg is könnyítem vele Casey dolgát. Ha valaki rájön Struanéknál hogy találkoztunk, és megkérdezi tőle, hogy miért, a meglepetése őszinte lesz.

Gornt egy percig hallgatott. - Nagy ritkaság egy igazán megbízható ember. Nagyon ritka fajta.

- Miért akarna valaki M14-eseket és gránátokat becsempészni Hongkongra, és ehhez miért pont azén gépemet akarná felhasználni?

- Ezt nem tudom, de gondom lesz rá, hogy megtudjam. - Gornt elnyomta a cigarettáját. A hamutartó porcelánból készült - és a Szung-dinasztia korából származott. - Ismeri Cu-jant?

- Egyszer-kétszer találkoztam vele. Miért?

- Nagyon rendes ember, bár Struanék egyik igazgatója.

- Sanghaji?

- Igen. Az egyik legkiválóbb. - Gornt fölpillantott, a szeme olyan volt, akár a jég. - Lehet, hogy a velünk való üzletelésnek egyéb hasznát is veszi, Mr. Bartlett. Úgy tudom, Struanék megint messzebbre nyújtózkodtak, mint ameddig a takarójuk ér... Dunross túl sokat tett fel a flottájára, és különösen sok pénzt tett fel két óriás teherhajóra, amely japánban készül a részére. Az első majdnem teljes ára körülbelül egy hét múlva esedékes. Emellett mindenütt azt beszélnek, hogy fel akarja vásárolni az Asian Propertiest. Hallott már róluk?

- valami nagy telek- és ingatlanüggyel foglalkozó cég, amely egész Hongkongot behálózza.

- Igen. Ők a legnagyobbak. Még Struanék KI-jénél is nagyobb.

- A Kowloon Investments is Struanékhoz tartozik? Azt hittem, önálló cég.

- Látszólag az is. De a KI-nek Dunross a tajpanja - mindig ugyanaz a tajpanjuk.

- Mindig?

- Mindig. Benne van a részvénytársasági alapszabályukban. De Ian most elgaloppírozza magát, és

könnyen lehet, hogy a Nemes Ház hamarosan nemtelemné válik. Pillanatnyilag nagyon gyenge lábakon állnak készpénz terén.

Bartlett elgondolkodott egy percre, aztán megkérdezte: - Miért nem fog össze egy másik céggel, mondjuk az Asian Properties-zel, és miért nem eszi meg Struanékat? Én így szoktam csinálni az Államokban, ha szükségem van egy cégre, de egyedül nem tudom megszerezni.

- Ez hozta ide, mifelénk, Mr. Bartlett? - kérdezte döbbenetet szimulálva Gornt: – Meg akarja enni a Struan céget.

- Lehetséges?

Gornt alaposan szemügyre vette a mennyezetet, mielőtt válaszolt. - Lehetséges - de társra volna szüksége hozzá. Elképzelhető, hogy az Asian Properties-zel is meg tudná csinálni, de kétlem. Jason Plummban, a tajpanjukban nincs elég mersz. Önnek miránk van szüksége. Csak nálunk találja meg azt a helyzetfelismerést, lendületet, tudást és elszántságot, amire ehhez az ügylethez szükség van. Ezzel együtt elég sok pénzt kellene kockáztatnia. Készpénzt.

- Mennyit?

Gornt leplezetlen jókedvvel nevetett föl. - Ezen még gondolkodom. Először azt kell tudnom, mennyire gondolja komolyan.

- És ha komolyan gondolnám, hajlandó volna beszállni?

Gornt ugyanolyan rezzenéstelen szemmel nézett Bartlettre, mint az órá. - Először biztosnak kellene lennem, hogy komolyan gondolja. Tökéletesen biztosnak. Nem titok, hogy megvetem az egész Struan-féle társaságot és különösen Ian Dunrossst, és szeretném lesöpörni őket az asztalról. Ön tehát már ismeri az én hosszú távú elképzeléseimet. Én viszont nem ismerem az önét. Egyelőre.

- És érdemes volna... megenni Struanékat?

- De még mennyire, Mr. Bartlett. Nagyon is... nagyon érdemes - felelte joviálisan Gornt, majd ismét megkeményedett a hangja. - De még mindig nem tudom, mennyire gondolja komolyan.

- Ha beszéltem Dunross-szal, megmondom.

- Ugyanezt az elképzelést akarja fölvetni neki is? Mármint, hogy maguk ketten meg tudnák enni a Rothwell-Gorntot?

- Én azért jöttem ide, Mr. Gornt, hogy a Par-Conból nemzetközi céget csináljak. Hajlandó volnék körülbelül harmincmillió dollárt befektetni egy kereskedelmi hálózat, gyárak, raktárak létrehozásába. Egészen a legutóbbi időig nem is hallottam a Struanról... de a Rothwell-Gorntól se. Sem pedig arról, hogy konkurensei egymásnak.

- Rendben van, Mr. Bartlett, maradjunk ennyiben. Bármit tesz is, az érdekes lesz. Igen... Érdekes lesz látni, hogy vajon meg tud-e fogni egy kést.

Bartlett értetlenül meredt rá.

- Ez egy régi kínai szakácsbölcesség, Mr. Bartlett. Szokott főzni?

- Nem.

- Nekem ez az egyik vesszőparipám. A kínaiak szerint ahhoz, hogy az ember rendesen tudja használni, nagyon fontos, hogy tudja, miként kell rendesen fogni egy kést. Ellenkező esetben már eleve rosszul fog neki a dolognak és megvágja magát. Tehát?

Bartlett mosolygott. - Szóval megfogni a kést... Nem fogom elfelejteni. Én nem tudok főzni, nem is akartam sose megtanulni... Egyébként Casey főztje sem ér egy fabatkát sem.

- A kínaiak szerint van három olyan művészeti ág, amelyben egyik civilizáció sem fogható az övékéhez: az irodalom, a festészet és a konyhaművészet. Kedveli a jó ételeket?

- Életemben a legfinomabbat Róma közvetlen közelében ettem a Via Flamián, a Casaléban.

- No, akkor végre megegyeztünk valamiben, Mr. Bartlett. A Casale nekem is az egyik kedvencem.

- Casey vitt el egyszer oda... Spagetti a'la matriciana al dente, buscetti egy üveg jéghideg sörrel, utána piccata és további sörök... Sose fogom elfelejteni.

Gornt elmosolyodott. - Talán itt tartózkodása során tud majd rá időt szakítani, hogy egyszer nálam vacsorázzon. A'la matricianát nálam is kaphat, és merem állítani, hogy állja az összehasonlítást. Ugyanannak a receptnek az alapján készül.

- Örömmel venném.

- hozzá egy üveg Valpolicella, vagy valamilyen kitűnő toszkániai bor.

- Ami engem illet, én a tésztafélékhez jobban szeretem a sört. A jégbehűtött amerikai sört, egyenesen a dobozból.

Némi szünet következett, aztán Gornt megkérdezte: - Mennyi ideig marad Hongkongon?

- Ameddig kell - felelte Bartlett habozás nélkül.

- Értem. Akkor mit szólna, mondjuk a jövő héthez? Legyen kedd? Vagy inkább szerda?

- Köszönöm, a kedd megfelel. Elhozhatom Caseyt is?

- Természetesen - mondta Gornt, majd kissé színtelenebb hangon hozzátette: - Addigra talán biztosabb lesz benne, hogy mit is akar tenni.

Bartlett elnevette magát. - Ön pedig addigra megtudja, meg tudom-e fogni rendesen a kést.

- Talán igen. Valamit azonban szeretnék a figyelmébe ajánlani, Mr. Bartlett. Ha egyszer egyesítjük erőinket és megtámadjuk Struanékat, onnantól kezdve már gyakorlatilag lehetetlen komoly sebek nélkül kiszállni, és ez alatt valóban nagyon komoly sebek értendők. Én teljesen biztos akarok lenni a dolgomban. Maga ugyanis, ha sebekkel borítva is, de bármikor visszavonulhat az Egyesült Államokba, hogy aztán később folytassa a harcot. Mi viszont maradunk... tehát a kockázatunk nem egyenlő.

- De a zsákmány sem. Ön egy felbecsülhetetlen értékű dolgot nyerne általa, ami számomra tíz centet sem ér. Az ön cége lenne a Nemes Ház.

- Igen - felelte Gornt, s szemhéja lassan lecsukódott. Hátrahajolt egy újabb cigarettáért, s eközben az íróasztal mögött a lábával megnyomott egy padlóba rejtett kapcsolót. - A legjobb volna, ha mindezt majd kedden.

A házitelefon kattánása hallatszott. - Bocsásson meg, Mr. Gornt. Óhajtja, hogy elnapoljam az igazgatósági tanácsulást? - kérdezte Gornt titkárnöje.

- Nem - felelte Gornt. - Csak várjanak. - Igen, uram. Miss. Ramos van itt. Tudna szakítani számára néhány percet?

- Egy pillanat - adta Gornt a meglepettet, s Bartlettre nézett. - Akkor megállapodtunk?

- Igen. - Bartlett azonnal felállt. - Akkor kedden. Addig aludjunk néhányat rá. - Az ajtó felé indult, de Gornt megállította. - Egy pillanatra még, Mr. Bartlett - mondta, majd beleszólt a házitelefonba. - Kérje meg, hogy fáradjon be. - Kikapcsolta a készüléket, és felállt.

Nyílt az ajtó, és egy fiatal nő lépett be. Huszonöt éves, gyönyörű teremtés volt. Rövid fekete haja- és ferde metszésű szeme eurázsiai származásról tanúskodott. Szűk, sokat mosott amerikai farmer és blúz volt rajta. - Hello, Quillan - mondta, a mosolya szinte beragyogta a szobát. Enyhe amerikai akcentussal beszélte az angolt. - Bocsáss meg, hogy megzavartalak, de most jöttem vissza Bangkokból, és látni akartalak.

- Örülök, hogy itt vagy, Orlanda. - Gornt rámosolygott a lányt bámuló Bartlettre. - Ez az úr Linc Bartlett, Amerikából. Orlanda Ramos.

- Örvendek - mondta Bartlett.

- Üdvözlöm... Ó, maga Linc Bartlett? A fegyvercsempész amerikai milliomos? - kérdezte nevetve Orlanda.

- Tessék?

- Jaj, ne vágjon már ilyen döbrent arcot, Mr. Bartlett. Egész Hongkong erről beszél... Tudja, ez voltaképpen csak egy nagy falu. - Jó, de most komolyan: honnan tudja?

- A ma reggeli lapban olvastam.

- Az lehetetlen! Csak ma reggel fél hatkor történt.

- Benne van a Faj Paoban, az Expressben, a kilenc órai kiadásban, a Lapzárta című rovatukban. Ez egy kínai újság, és a kínaiak mindenről tudnak, ami errefelé történik. De ne aggódjon, az angol újságoknak csak a délutáni kiadásában lesz benne. Arra viszont számíthat, hogy egy jó óra múlva már ott nyüzsögnek a riporterek a küszöbén.

- Köszönöm. - Más se hiányzott már, mint hogy az az istenverte sajtó rám vesse magát, gondolta bosszúsan Bartlett.

- Ne féljen, Mr. Bartlett, én nem kérek magától interjút, bár magam is szabadúszó riporter vagyok, kínai újságoknak dolgozom. Én roppant diszkrét természet vagyok - mondta Miss. Ramos - Ugye, Quillan?

- Feltétlenül, erről kezeskedem. - mondta Gornt. - Orlanda abszolút megbízható.

- Persze ha ön szeretne nekem interjút adni, abban az esetben szívesen állok rendelkezésére. Holnap.

- Fontolóra veszem.

- Kezeskedem róla, hogy gyönyörű képet festek magáról!

- A kínaiak tényleg mindenről tudnak errefelé?

- Természetesen - vágta rá a lány. - De kuaj lo, idegen nem olvas kínai újságokat, kivéve néhány öreg motorost... mint például Quillant.

- Meg az egész különleges osztályt, meg úgy általában az egész rendőrséget- mondta Gornt. - Meg Ian Dunrosst - tette hozzá a lány, a nyelve hegyével megérintve fogait.

- Ehhez is ért? - kérdezte Bartlett.

- Ért bizony. Ördög Struan vére csörgedez az ereiben.

- Nem értem.

- Majd megérti, ha már egy ideje itt lesz.

Bartlett elgondolkodott, homlokát ráncolta. - Ön is tudott a fegyverekről, Mr. Gornt?

- Csak annyit, hogy a rendőrség illegálisan behozott fegyvereket foglalt le „a tegnap este érkezett amerikai milliomos repülőgépén”. Az én kínai újságom reggeli kiadásában is benne volt, a Szing Paóban. - Gornt gúnyosan elmosolyodott. - Ez a kantoni nyelvjárás The Times-a. Az ő Lapzárta rovatukban is benne volt. Orlandával ellentétben engem azonban meglep, hogy magát még nem rohanta meg az angol sajtó. Pedig amúgy nagyon rámenősek itt Hongkongban.

Bartlettet megcsapta Orlanda parfümjének illata, de kitartott előző kérdése mellett. - Meglep, hogy ön nem említette a dolgot, Mr. Gornt.

- Miért kellett volna szóba hoznom? Mi köze a fegyvereknek a mi esetleges jövőbeli együttműködésünkhöz? - mosolyodott el Gorn. - De ha bekövetkezik a legrosszabb, megígérem, hogy Orlanda meg én meglátogatjuk majd a börtönben.

Miss. Ramos nevetett. - De meg ám!

- Előre is köszönöm. - Megint a parfüm. Bartlett elhessegette magától a fegyverek gondolatát, és a lányra összpontosította a figyelmét. - Ramos... Ez ugye spanyol név?

- Portugál. Macauból. Apám a Rothwell-Gornnál dolgozott Sanghajban - anyám sanghaji. Egészen negyvenkilencig Sanghajban nevelkedtem, aztán néhány évet az Államokban töltöttem, San Franciscóban jártam középiskolába.

- Tényleg? Nekem Los Angeles a szülővárosom... A Valleyben jártam középiskolába.

- Szeretem Kaliforniát - mondta a lány. - És magának hogy tetszik Hongkong?

- Még csak most érkeztem - vigyorgott Bartlett. - Úgy veszem észre, elég hatásosra sikerült a belépőm.

Orlanda Ramos nevetett. Gyönyörű, fehér fogak. - Hongkong nem rossz hely, feltéve, ha az ember úgy havonta kiruccanhat róla egy kicsit. Rá kellene szánnia egy hétvégét Macaura... régimódi, nagyon takaros város, alig negyvenmértföldnyire van innen, elég gyors hajók járnak oda meg vissza. Egész más, mint Hongkong. - A lány ismét Gornhoz fordult. - Hát akkor még egyszer elnézést kérek a zavarásért, Quillan, tényleg csak egy pillanatra ugrottam be... - Az, ajtó felé indult.

- Ne, várjon... Már végeztünk, éppen indultam - szólt Bartlett. Még egyszer köszönöm, Mr. Gorn. Viszlát kedden, ha addig nem találkozánk. Remélem, még látjuk egymást, Miss. Ramos.

- Örülnék. Tessék, a névjegyem... Ha tényleg biztosítja számomra az interjút, én biztosítom magának a jó sajtót. - Orlanda Ramos kezét nyújtott. Bartlett megfogta a kezét, érezte melegségét.

Grant kikísérte, aztán becsukta az ajtót, visszament az íróasztalához, és kivett egy cigarettát. A lány tüzet adott neki, elfújta a gyufát, aztán leült abba a fotelbe, amelyből Bartlett fölállt.

- Jóképű pasas - mondta.

- Az. Viszont amerikai, naiv és ugyanakkor nagyon magabiztos csirkefogó, akinek talán nem ártana egy kicsit letörni a szarvából.

- Erre kellenék én?

- Esetleg. Olvastad a dossziéját?

- Persze. Nagyon érdekes... mosolygott Orlanda.

- Nem szabad tőle pénzt kémed. - mondta élesen Gornt.

- Ajíjje, hát ilyen ostobának tartasz, Quillan? - kérdezte felvillanó szemmel, harapósan a lány.

- Ugyan már.

- Miért akarna ez az ember fegyvereket csempészni Hongkongra? - Tényleg, drágám: miért? Taláncsak kihasználta valaki. - Nyilván. Ha nekem ennyi pénzem volna, én nem próbálkoznék ilyen ostobasággal.

- Nyilván - mondta Gornt.

- Jut is eszembe, hogy tetszett az a műsorom, hogy szabadúszó riporter vagyok? Szerintem remekül csináltam.

- Jól csináltad, de ne becsüld le. Nem hülye. Nagyonis jól vág az agya. Sőt. Beszámolt a lánynak a Casale étteremmel kapcsolatos beszélgetésről. - Ez túl szép ahhoz, hogy véletlen legyen. Biztos, hogy neki is van dossziéja rólam, még hozzá részletes. Nem sokan tudják, hogy kedvelem azt az éttermet.

- Lehet, hogy én is benne vagyok.

- Lehet. Vigyázz, nehogy rájöjjön, hogy nem vagy újságíró.

- Ne izgulj, Quillan... Téged és Dunrosst kivéve egyik tajpan sem olvassa a kínai újságokat, és még te se tudod mindegyiket olvasni. Különben is jelent már meg-egy-két cikkem "Különtudósítónk jelenti" Ha tényleg nyilatkozik nekem, meg tudom írni. - Orlanda Ramos közelebb tolt a hamutartót Quillan Gornthoz. - Ne aggódj. Láttad, hogy adtam elő magam neki. Milyen voltam?

- Tökéletes. Filmszínésznőnek kellett volna menned.

- Akkor kérlek, szólj néhány szót az érdekemben a barátodnak, Quillan drágám. Nagyon kérlek. Charlie Wang Hongkong legnagyobb producere, és többszörösen le van neked kötelezve. Annyi filmet forgat... nekem meg csak lehetőségre volna szükségem, hogy megmutathassam... Sztár lehetne belőlem! Quillan...! Nagyon szépen kérlek...

- Felőlem... - mondta Gornt szárazon - De szerintem nem vagy az esete.

- Tudok alkalmazkodni. Vagy nem játszottam pontosan úgy Bartlettnek, ahogyan kívántad? Nem vagyok tökéletesen öltözve, amerikai stílusban?

- De, dehogynem. - Gornt a lányra nézett, majd óvatosabban folytatta. - Tökéletesen megfelelneél neki. Arra gondoltam, hogy esetleg hosszabb távra is gondolhatnál, mint egy futó kapcsolat...

A lány csupa fül lett. - Tessék?

- Te meg az a Bartlett úgy illeltek egymáshoz, mint egy kettőbe tört pénzdarab két fele. Te jó kedélyű, szép, okos, iskolázott lány vagy, éppen a megfelelő korban, a párnázásban csodákat művelsz, az eszed

vág, mint a borotva, ráadásul van rajtad annyi amerikai máz, hogy a pasas ne érezzen idegennek. Gornt kifújta a füstöt. - És nem ismerek olyan nőt, aki olyan remekül tudná költeni a pénzt, mint te tennéd. Igen... remek pár lennétek. Ez az ember nagyon jól megfelelne neked, te pedig jócskán földerítenéd az életét. Így van?

- Így - vágta rá a lány. - De még mennyire. - Orlanda Ramos elmosolyodott, aztán összeráncolta a homlokát. - És mi a helyzet azzal a nővel, akit magával hozott? Közös lakosztályuk van a Vicben. Úgy hallottam, gyönyörű nő. Te mit tudsz róla, Quillan?

Gornt halványan elmosolyodott. - Kémeim szerint nem alszanak együtt, bár több mint baráti viszonyban vannak egymással. Orlanda Ramosnak leesett az álla. - Csak nem homokos a pasas? Gornt fölnevetett. Hosszan, jóízűen. - Csak nem gondolod, hogy ilyesmit művelnék veled, Orlanda? Nem, biztos, hogy nem az. Csak van egy furcsa megállapodása Caseyvel.

- Micsoda?

Gornt vállat vont.

Egy perc múltán a lány megkérdezte: - Mit csináljak a nővel?

- Ha Casey Tcholock az utadban van, távolítsd el. Van elég nagy karmod.

- Te egy... Vannak pillanatok, amikor egyáltalán nem szeretlek

- Mindketten realisták vagyunk, te is, én is. Így van? - Gornt hangja taplószáraz volt.

Orlanda kiérezte belőle a feszültséget. Nyomban felpattant, áthajolt az íróasztal fölött, és könnyedén megcsókolta a férfit. - Te magad vagy az ördög - mondta engesztelően. - Ezt a régi szép időkért kaptad.

Gornt keze a lány melléhez tévedt, a vékony szöveten át megérezte teste melegét. Emlékek ébredtek benne, felsóhajtott. - Ajíjje, Orlanda, volt egy-két szép napunk, ugye?

Orlanda Ramos tizenhét esztendő kora óta Gornt szeretője volt. Gornt volt az első férfi az életében. Gornt csaknem öt évig megtartotta és valószínűleg tovább is tartott volna a dolog, de a lány egy alkalommal kihasználva távollétét - elment egy fiatalemberrel Macauba, és Gorntnak fülébe jutott. És lemondott Orlandáról. Azonnal. Pedig akkor már volt egy gyerekük is, egy egyéves kislány.

- Nézd, Orlanda - mondta akkor a bocsánatért könyörgő lánynak - nincs itt mit megbocsátani. Százszor mondtam már neked, hogy a fiataloknak fiatalokra van szükségük, és hogy eljön majd a napja, amikor... Töröld meg a szemed és menj férjhez ahhoz a fiúhoz... hozományt is kapsz, és áldásom rátok... - Orlanda csak sírt, sírt, de Gorntot nem tudta meglágyítani. - Jó barátok maradunk nyugtatgatta a lányt - és szükség esetén támogatlak majd.

Másnap elfojtott dühe minden erejével a fiatal angol felé fordult, aki az Asian Properties egyik kistsztszervezője volt, és egy hónap alatt tönkretette.

- Ez becsületbeli kérdés - magyarázta nyugodtan a lánynak.

- Tudom és meg is értem... de akkor én most mit csináljak? - nyüszített Orlanda. - Holnap elhajózik Angliába, azt akarja, hogy menjek vele, legyek a felesége, de hát hogyan mehetnék hozzá, mikor se pénze, se állása, se kilátásai...

- Töröld meg a szemed, és eredj el bevásárolni.

- Tessék?

- Jól hallottad. Tessék, ez a tiéd. - Adott neki egy első osztályú, Londonig érvényes repülőjegyet, retúrt, ugyanarra a gépre, amelyen a fiatalember is utazott - turista osztályon. A kezébe nyomott még ezer fontot is, friss, ropogós tízesekben. - Vegyél magadnak egy halom szép ruhát, és járj színházba. A Connaughtban van szobafoglalásod, tizenegy napra, csak alá kell írnod a számlát. A visszautad bukoltatva van. Érezd jól magad, gyere vissza üdén, frissen, gondtalanul!

- Jaj, köszönöm, Quillan, kedvesem, köszönöm... Nagyon bánom már. Megbocsátasz nekem?

- Nincs mit megbocsátani. De ha még egyszer szóba állsz vele, vagy meglátnak azzal az emberrel... Akkor többé nem leszek barátságos se hozzád, se a családotodhoz.

Orlanda könnyek között hálálkodott, átkozta magát az ostobaságáért, a mennyekhez fohászkodott, hogy sújtsák haragjukkal áruelőját. Másnap a repülőtéren, majd a repülőgépen a fiatalember megpróbált beszélni vele, aztán még Londonban is, de a lány mindannyiszor gorombán elzavarta. Pontosan tudta, merre van a húsos fazék. Aznap, amikor elutazott Londonból, a fiatalember öngyilkos lett.

Amikor Gornt erről tudomást szerzett, rágyújtott egy jó szivarra, és elvitte Orlandát a Victoria and Albertbe. Gyertyafénynél, damaszttal és ezüstneművel terített asztalnál vacsoráztak, aztán, miután megitta Napoleon konyakját s a lány a maga mentalikőrijét, hazaküldte Orlandát, egyedül, abba a lakásba, amit még mindig fenntartott neki. Rendelt még egy konyakot, és maradt még, nézte az öböl fényeit, a Peaket, ízlelgette a bosszú édességét, az élet nagyszerűségét, visszanyert arcát.

- Ajíjje, volt egy-két szép napunk - mondta most megint. Még mindig kívánta Orlandát, de a macaui eset óta többé nem párnázott vele.

- Quillan... - kezdte a lány. Az ő vérét is megpezsdítette Quillan érintése.

- Nem.

Orlanda tekintete a belső ajtó felé kalandozott. - Kérlek... Már három éve, és azóta egyszer sem, senkivel...

- Köszönöm, de nem. - Gornt eltartotta magától, keze szelíden, de határozottan fogta a lány karját. - A legjobban már részünk volt - mondta, mint egy gourmand, aki egy ételről beszél. - Nem szeretem a másodosztályú dolgokat.

Orlanda fél fenékkal odaült az íróasztal szélére, és duzzogva figyelte. - Ugye, te mindig győzöl? - kérdezte.

- Aznap, mikor Bartlett szeretője leszel, kapsz tőlem valamit - felelte nyugodt hangon Gornt. - Ha elvisz Macauba, és mindenki szeme láttára ott marad veled három napig, kapsz tőlem egy vadonatúj Jaguárt. Ha megkéri a kezéd, neked adom a lakást, amiben laksz, mindenestül, nászajándékba pedig veszek neked egy házat Kaliforniában. A lány levegő után kapkodott, aztán diadalmasan elmosolyodott.

- De fekete legyen és XK-E! - Elillant a jókedve. - Miért olyan fontos ez a pasas? Miért ilyen fontos neked?

Quillan csak nézett rá.

- Ne haragudj - mondta Orlanda. - Bocsáss meg, ezt nem kellett volna megkérdeznem. - Elgondolkodva cigarettáért nyúlt, rágyújtott, aztán áthajolt az asztalon, és odaadta Gorntnak.

- Köszönöm - mondta Gornt, a lány keblének ívét nézegetve. Élvezte a lányt, csak azt sajnálta, hogy oly mulandó ez a szépség. Egyébként nem szeretném, ha Bartlett tudomást szerezne a megállapodásunkról.

- Én sem - sóhajtott kényszeredett mosollyal Orlanda, majd felállt, és megvonta a vállát - Ajjje, a mi kettőnk kapcsolata amúgy se tartott volna örökké, Macau nélkül sem. Megváltoztál volna... Rám untál volna, a férfiak már csak ilyenek.

Megnézte a sminkjét, megigazította a blúzáét, csókot lehelt a férfi arcára, és elment. Gornt egy ideig merev tekintettel bámulta a csukott ajtót, aztán elnyomta a lánytól kapott cigarettát, amelybe - nem akarva, hogy rúzsa megfesse a száját - bele se szippantott. Rágyújtott egy másikra, és dudorászni kezdett.

Nagyszerű, gondolta boldogan. Most majd elválik, kedves nagyképű barátocskám, Mr. Bartlett, most majd kiderül, hogy áll a kezében a kés. Ez nem sör meg makaróni.

Megcsapta az orrát a lány parfümjének enyhén még mindig érezhető illata, s egy pillanatra visszasüppedt párnázásaik emlékképei közé. De akkor még fiatal volt, figyelmeztette magát. Szerencsére errefelé nincs felár a fiatalságra és a szépségre, a pótlásához elég egy telefonhívás vagy egy százdolláros.

A telefon ért nyúlt és egy titkos számot tárcsázott. Örült, hogy Orlandában több a kínai, mint az európai. A kínaiak nagyon gyakorlatias emberek.

A bűgás abbamaradt, és meghallotta Paul Havergill pattogós hangját. - Tessék!

- Quillan vagyok, Paul. Mi újság?

- Hello, Quillan! Azt természetesen tudja, ugye, hogy novemberben Johnjohn veszi át a bankot?

- Igen. Sajnálom.

- Szégyen-nyalázat. Azt hittem, meg fognak erősíteni, de a tanács Johnjohnra választotta. Tegnap este hirdették ki hivatalosan. Persze megint Dunross keze van a dologban, a klikkje meg az istenverte részvénytársaság révén. Hogy sikerült a tárgyalás?

- A mi kis amerikaink ráharapott a csalira, pontosan úgy, ahogy megjósoltam magának. - Gornt nagyot szívott a cigarettáján, és erősen koncentrált, hogy hangján ne érződjék az izgatottsága. - Mit szólna egy kis magán akcióhoz még visszavonulása előtt?

- Mire gondol?

- Maga ugye november végén távozik?

- Igen, huszonhárom év után. Bizonyos értelemben nem is bánom.

Én sem, gondolta Gornt elégedetten. Eljárt már fölötted az idő, teljesen begyepesedtél. Csak egyetlen tényező szól melletted: gyűlöled Dunrosst. - Addig még majdnem négy hónapunk van. Az rengeteg idő kettőnk és amerikai barátunk számára.

- Mit forgat a fejében?

- Emlékszik még, volt nekem egy elméleti játéktervem, amelynek a "Verseny" nevet adtam?

Havergill egy pillanatig gondolkodott. - Hogy, miként lehet átvenni vagy lesöpörni a pályáról egy konkurens bankot. Ez volt az, ugye? Miért kérdezi?

- Tegyük fel, hogy valaki elővette ezt a régi tervet, leporolgatta, imitt-amott igazított rajta, aztán megnyomta a "Start" feliratú gombot... két nappal ezelőtt. Tegyük fel, hogy valaki tudta, hogy Dunross meg a többiek kigolyózzák magát, és szeretett volna bosszút állni ezért. A Verseny tökéletesen beválna.

- Nem értem, miért. Mi értelme volna megtámadni a Blacset? A Blacs a Bank of London, Carton and Sanghai a Victoria Bank legfőbb konkurens volt. Semmi értelme.

- Na és ha valaki megváltoztatta a célpontot?

- Mire?

- Majd átmegyek és elmagyarázom.

- Ki a célpont?

- Richard. - Richard Kwang tartotta kezében a Ho-Pak Bankot, a Hongkongban működő számos kínai bank legnagyobbikát.

- Jóságos ég! De hát ez... - Hosszú hallgatás következett. - Quillan, maga tényleg... maga tényleg beindította a Versenyt?

- Igen. Kettőnkön kívül senki sem tud róla.

- De mi köze ennek Dunrosshoz?

- Majd később elmagyarázom. Ki tudja fizetni Ian a hajóit? Gornt érzékelte a pillanatnyi szünetet. -

Igen - hallotta Havergill hangját.

- Igen, de...

- Biztosra veszem, hogy nem lesz vele gond.

- Milyen problémája van még Dunrossnak?

- Már megbocsásson, de ez nem volna etikus.

- Persze, persze - mondta savanyúképpel Gornt. – Hadd tegyem fel kissé másképp a kérdést: egy kicsit megingott a talaj a lábuk alatt. Nos?

Ezúttal hosszabb hallgatás következett. - Adott pillanatban egy kisebb rengés is romba döntheti őket, mint ahogy bármely más céget. Még a magáét is.

- De nem a Victoria Bankot.

- Nem, azt nem.

- Helyes. Háromkor találkozunk. - Gornt letette a kagylót, megtörölte a homlokát. Nagyon ideges volt. Elnyomta a cigarettáját, gyors fejszámolást végzett, rágyújtott, egy újabb cigarettára, aztán tárcsázott. - Quillan vagyok, Charles. Van egy kis ideje?

- Van. Parancsoljon velem.

- Mérlegkimutatásra volna szükségem. - A „mérleg" jelszó volt, és az ügyvéd számára azt jelentette, hogy hívja fel azt a nyolc megbízott embert, akik Gornt számára adtak és vettek a részvényt piacon, titokban, nehogy kiderüljön, ki áll a kötések mögött. Minden pénz és minden részvény az ügyvéden ment keresztül, így sem a megbízottak, sem az alkuszok nem tudták, kinek a tranzakcióit hajtják végre. - Meglesz a mérleg. Milyen fajtára van szüksége, Quillan?

- Nyitottan akarok eladni. - Ez a kifejezés azt jelenti, hogy valaki olyan részvényeket akar eladni, amelyek egyelőre még nincsenek a birtokában, mert arra számít, hogy a teljesítés időpontjáig lemegy az áruk, a különbség pedig az ő zsebébe vándorol. Persze, ha az illető rosszul spekulál, és az illető részvények ára időközben fölmege, akkor ő az, akinek állnia kell a különbséget.

- Milyen részvényeket és mennyit?

- Százezer Ho-Pakot...

- Szentséges ég...

-... és ugyanennyit holnap nyitáskor, a nap hátralévő részében pedig további kétszázszázat. A további utasításokat majd akkor adom meg.

A vonal másik végén döbbsent csend támadt. - Ho-Pakot mondott?

- Azt.

- Idő kell hozzá, ennyit összeszedni... Jóságos ég, Quillan! Négyszázezret?

- Tudja, mit? Csapjon hozzá még egy százast. Legyen összesen kábé félmillió.

- De hát... a Ho-Pak olyan szilárd, mint a beton. Évek óta nem ment lejjebb.

- Tudom.

- Hallott valamit?

- Pletykákat - mondta Gornt komoly hangon, de magában kuncogva. – Mit szólna egy korai ebédhez a klubban?

- Ott leszek.

Gornt megszakitotta a vonalat, és egy másik titkos számot tárcsázott.

- Tessék.

- Én vagyok - mondta Gornt óvatosan, - Egyedül van?

- Igen. Mi van?

- A jenki négyszemközt egy rajtaütést ajánlott.

- Ajíjje. És?

- És Paul benne van - mondta Gornt. A túlzó állítás szinte magától jött a szájára. - Természetesen a legteljesebb titokban. Az imént beszéltem vele.

- Akkor benne vagyok. Feltéve, ha megkapom Struanék hajóit, a hongkongi ingatlan ügyleteiket, meg a thaiföldi és szingapúri földbirtokaik negyven százalékát.

- Maga viccel!

- Ha Struanék eltaposásáról van szó, semmi sem drága, igaz, öregfiú?

Gornt hallgatta a halk, gunyoros nevetést, és gyűlölte érte Jason Plumot. - Maga ugyanúgy utálja, mint én - mondta.

- Ez igaz. Magának viszont szüksége van rám meg a barátaimra. És akár benne van Paul, akár nincs, maga meg a jenki nélkül és a barátaim nélkül nem tudják megcsinálni.

- Különben nem is hívtam volna magát.

- Szeretném, ha nem felejtene el, hogy az amerikai részéből nem kértem egy körömfeketőt sem.

Gornt hangja nyugodt maradt. – És mi köze ennek az egészhez? - Ismerem magát. Ismerem magát, öregfiú.

- Csakugyan?

- Csakugyan. Maga nem fogja beérni közös barátunk tönkretételével, maga az egész tortát akarja majd.

- Na, ne mondja.

- De mondom. Már régóta szeretne egy hídfőállást az Államokban.

- Maga is.

- Én ugyan nem. - Mi tudjuk, hol keressük a kenyerünkre a vaját. Mi nem akarunk a legelsők lenni. Mi beérjük Ázsiával. Nem vágyunk semmiféle nemes dologra.

- Nem?

- Nem. Akkor megegyeztünk?

- Nem - felelte Gornt.

- Rendben, akkor lemondok a hajókról, viszont Ian üzletei közül enyém a Kowloon Investments, a Kai Tak-féle buli, és a thaiföldi és szingapúri földbirtokok negyven százaléka, amihez még hozzájön a Par-Con huszonöt százaléka és három hely az igazgató-tanácsban.

- Fújja föl magát!

- Hétfőig áll az ajánlat.

- Melyik hétfőig?

- Jövő hétfőig.

- Tou nien lo mo az összes hétfőjébe!

- Meg a magáéba. Teszek egy utolsó ajánlatot. A Kowloon Investments, a teljes Kai Tak-buli, harmincöt százalék valamennyi thaiföldi és szingapúri földjükből, továbbá tíz százalék a jenki részéből, és három hely az igazgatótanácsban.

- Ennyi az egész?

- Ennyi. Ez az ajánlatom is hétfőig érvényes. Arra pedig ne is gondoljon, hogy menet közben fölhalhat

minket.

- Megőrült?

- Mondtam, amit mondtam. Ismerem magát. Megegyeztünk?

- Nem.

Ismét a halk, gonosz nevetés. - Szóval hétfőig. Jövő hétfőig. Ennyi idő elég rá, hogy meggondolja.

- Találkozunk ma este Ian partiján? - kérdezte Gornt tapogatózóan.

- Magának felforrt az agyvize! Akkor se mennék oda, ha... Jóságos ég, Quillan, maga tényleg elfogadja a meghívását? Odamegy?

- Személyesen?

- Eddig nem állt szándékomban, de most már azt hiszem, elmegyek. Nem szívesen maradnék le egy mulatságról, amely talán Struanék utolsó tajpanjának utolsó partija...

7.

12 óra 1 perc

Casey szemszögéből nézve a tárgyalóteremben még mindig nyögvenyelősen haladtak a dolgok. Ezek nem fognak ráharapni egyetlen csalijára sem. Egyre nyugtalanabb lett, s mostanra már kínos kis félelmek kerülgettek.

Jacques deVille őt figyelte elgondolkodva, Phillip Chen dudorászott, Linbar az iratait rendezgette. Aztán Andrew Gavallan leírta az utolsó százalékszámot is, amit diktált neki. Felsőhajtott és ránézett. - Nyilvánvaló, hogy a finanszírozást közösen kell vállalnunk mondta éles hangon. A helyiségben magasra szökött a feszültség, s Casey alig tudta elfojtani jókedvét, amikor a férfi így folytatta: - Mennyivel volna hajlandó beszállni a Par-Con a közös finanszírozásba, az egész ügyletet tekintve?

- Az idén 18 millió dollárral - vágta rá azonnal Casey, s örömmel tapasztalta, hogy tárgyalópartnerei csak nehezen tudják palástolni meglepetésüket.

- A Struan cég tavalyi tiszta nyeresége a nyilvánosságra hozott adatok szerint csaknem 28 millió volt, s Bartlett és Casey ehhez szabta ajánlatának mértékét.

- Ajánljunk nekik elsőre 20 milliót - mondta Linc Caseynek. - Ha huszonötre palizod be őket, az még mindig remek. A lényeg a közös finanszírozás, de ezt nekik kell felajánlaniuk.

- De hát nézd meg a mérlegüket, Linc. Ennek alapján nem lehet megállapítani, mennyi a tényleges nyereségük. Könnyen lehet tízmillió dollár ide, vagy oda... még több is. Nem tudjuk, hogy igazából milyen erősek... vagy gyengék. Nézd csak ezt a tételt: „14,7 millió fenntartva fiókvállalatokban” Miféle fiókvállalatokban, hol vannak azok a vállalatok és mit csinálnak? Itt egy másik: "7,4 millió átcsoportosítva a... "

- Na és akkor mi van? Mondd már, akkor nem 25, hanem 30 millió. A tervünk ettől még érvényes.

- Jó, de ez a fajta könyvelés, amit ezek csinálnak...Uram az egekben, Linc, ha ennek mi csak egy százalékát művelnénk az Államokban, az adóhivatal ötven évre leültetne minket.

- Le. Viszont az itteni törvények szerint ez itt rendben van. És épp ez az egyik fő oka, hogy Hongkongra jöttünk.

- Szerintem 20 túl sok nyitásnak.

- Ezt rád bízom, Casey. Csak azt ne feledd, hogy Hongkongban hongkongi szabályok szerint folyik a játék... És én be akarok szállni a játékukba.

- De miért? Csak azt ne mondd, hogy „mert úri kedvem így tartja”. Linc nevetett. - Jó, jó... akkor a te úri kedvedért. Csak üsd nyélbe ezt a Struan-féle üzletet!

A helyiségben fokozódott a páratartalom. Casey szeretett volna a zsebkendőjéért nyúlni, de nem mozdult, nyugalmat erőltetett magára, várta, hogy nyilatkozzanak.

Gavallan törte meg a csendet. – Ha elfogadnánk... mikor erősítené meg Mr. Bartlett ezt a 18 millió dolláros ajánlatot?

- Ez meg van erősítve - felelte negédesen, elengedve a füle mellett a sértést. - Felhatalmazásom van rá, hogy 20 millió dollárig ajánlatot tehessek önöknek, anélkül, hogy erről Linc, vagy a tanács véleményét kikérném - mondta, szándékosan hagyva nekik helyet a manőverezésre. Aztán ártatlanul hozzátette: - Ezek szerint megállapodtunk? Helyes. - Az iratait kezdte rendezgetni. - Akkor most...

- Egy pillanat- szólt Gavallan, kissé egyensúlyát veszítve. - Tízennyolcmillió az... Mindenesetre ezt még meg kell mutatnunk a tajpannak.

- Vagy úgy - mondta meglepetést tettetve Casey. - Azt hittem, egyenlő szintű partnerekként tárgyalunk, hogy önöknek, uraim, ugyanolyan hatáskörük van, mint nekem. Talán jobb volna, ha a jövőben közvetlenül Mr. Dunross-szal tárgyalnék.

Andrew Gavallan elvörösödött. - A végső döntés a tajpané. Mindenben.

- Nagyon örülök, hogy ezt tudomásomra hozta, Mr. Gavallan. Mert én csak 20 millióig dönthetek. - Sugárzó mosolyt villantott rájuk. – Rendben van, akkor vigyék a tajpanjuk elé. Viszont nem ártana, ha limitálnánk az ajánlat megfontolására szánt időt.

Újabb csend.

- Ön mit javasol? - kérdezte Gavallan, csapdában érezve magát.

- A lehető legrövidebb időt. Nem tudom, önök milyen tempóban szeretnek dolgozni - felelte Casey. Phillip Chen szólalt meg.

- Mi volna, ha ebéd utánra halasztanánk a választ, Andrew?

- Helyes. Jó ötlet.

- Nekem megfelel - mondta Casey. Sikerült, gondolta. Húszmillióban fogok megállapodni, amikor 30 is lehetett volna, pedig ezek itt férfiak, szakemberek, nagykorúak. Csak épp baleknak néznek. Végre megkapom a lelépési pénzemet. Uram az egekben, add, hogy ez az üzlet létrejöjjön, mert akkor örökre megszabadulok.

És mit fogok csinálni?

Az nem lényeges, felelte önmagának. Majd kitalálom. Hallotta saját hangját, amint a sablonszöveget mondja: - Akkor most menjünk végig tételesen, beszéljük meg, hogyan szeretnék ezt a 18 milliót...

- Tizenhatalm aligha elegendő - vágott a szavába Phillip Chen, ennyi kis hazugság nem jelentett számára gondot, - van még egy egész sor járulékos költség...

Casey tökéletes tárgyalási stílusban vitázott velük, és hagyta, hogy az összeget 20 millióra tornásszák, aztán - látszólag vonakodva - azt mondta: - Uraim, önök kivételesen jó üzletemberek. Rendben van, legyen 20 millió. - Látta az elfojtott mosolyokat - ő viszont kacagott magában.

- Rendben van - mondta Gavallan roppant elégedetten.

- Akkor most talán térjünk rá arra - ütötte a vasat Casey - hogy miként képzelik el a közös vállalat struktúráját. Természetesen a tajpanjuk - pardon: a tajpan - jóváhagyásával- igazította ki magát épp a megfelelő mértékű alázatossággal.

- Gavallan bosszúsan figyelte, nagyon szerette volna, ha Casey férfi. Akkor most közölhetném veled, gondolta, hogy micsoda a seggedbe és szard össze magad, aztán meg röhögnénk egy jót, mert te is tudod, meg én is tudom, hogy bármit teszünk is, előbb mindig egyeztetnünk kell valakivel, legyen az Dunross, Bartlett, egy igazgatótanács vagy egy feleség. És ha férfi volnál, akkor most nem szivárgott volna be ide a tárgyalóba a szexualitás, aminek itt semmi keresnivalója. Jézusom... Ha legalább egy vén szatyor volnál, még ki lehetne bírni valahogy, na de egy ilyen csinibaba, mint te?!

Az ördög szállta még ezeket az amerikai nőket. Az isten szerelmére, miért nem tudtok ott maradni, ahova valók, miért nem érik be azzal, amit jól csinálnak? Ostoba tyúk! Az is mekkora ostobaság volt ettől a nőtől, hogy belement a közös finanszírozásba, és még nagyobb ostobaság volt részéről, hogy belement a további kétmillióba, holott ők úgy ültek le, hogy végső esetben tízmillióval is beérik. Az ég szerelmére, ha egy kicsit türelmesebb vagy, sokkal jobb üzletet köthetnél volna! Ez a baj titeletek, amerikaiakkal: nincs bennetek semmi finomság, semmi türelem, semmi elegancia, fogalmatok sincs az alkudozás művészetéről, te pedig drága hölgyem, ráadásul égsz a vágytól, hogy bizonyíts. De most már

tudom, hogyan kell bánni veled.

Linbar Struanra pillantott, aki lopva Caseyt nézegette és várta, hogy Gavallan, Phillip, vagy Jacques folytassa. Ha tajpan leszek, gondolta dühösen Gavallan, majd én megmutatom neked Linbar. Vagy megszoksz, vagy megszöksz. Téged be kell dobni a mélyvízbe és otthagyni, hogy megtanulj önállóan gondolkodni, önmagadra támaszkodni és nem csak a nevedbe meg az örökségedbe kapaszkodni. Minél több munkára van szükséged, hogy lelohassza kissé ifjúi jangodat... és minél előbb megnősülsz újra, annál jobb.

A szeme Jacques deVille-re villant, aki visszamosolygott rá. Hej, Jacques, gondolta gyűlölködve Gavallan, te vagy az én legnagyobb ellenfelem. Azt csinálod, amit én szoktam: keveset mondasz, mindenre odafigyelsz, sokat gondolkozol, durva vagy, kemény, s ha kell, álnok is. De vajon mi a véleményed erről az egyezségről? Elkerülte valami a figyelmemet? Mit jósol az a ravasz párizsi ügyvédkoponyád? Vagy úgy, most jövök rá: azóta hallgatsz, hogy ez a lány letromfolta a hátával kapcsolatos élcetet.

Szívesen lefektetném, gondolta közömbösen, tudva, hogy már Linbar és Jacques is ugyanerre az álláspontra jutott. Naná. Ki nem? Na és te, Phillip Chen?

Na, nem. Te nem. Te az egész fiatalokat kedveled, még hozzá furcsamód az olyanokat, akiket már előkészítettek neked - ha hinni lehet a szóbeszédnek.

Ismét Caseyre nézett. Érezte, hogy türelmetlen. Nem látszol lesbikusnak, gondolta. Vagy mégis ez volna a másik gyöngye pontod? Jézusom, borzasztó pazarlás volna!

A közös vállalatnak hongkongi törvények szerint kell működnie - mondta.

- Igen, természetesen. Ha van...

- A Sims, Dawson és Dick majd elmondja nekünk a mikéntjét. Megbeszélék velük egy találkozót holnapra, vagy holnaputánra.

- Erre nincs szükség, Mr. Gavallan. Már megkaptam az előzetes javaslatukat, természetesen ez csak feltételezéseken alapuló, bizalmas anyag, arra az esetre, ha ma sikerülne megállapodnunk.

- Tessék? - Leesett állal nézték Caseyt, aki most egy röviden, tömören megfogalmazott szerződéstervezet öt példányát húzta elő táskájából és nyújtotta át nekik.

- Megtudtam, hogy ők az önök ügyvédei - mondta derűsen a lány. - Egy kicsit utánuk néztem az embereinkkel, akik úgy tájékoztattak, hogy ők a legjobbak, részünkről tehát a dolognak ez a része rendben van. Felkértem őket, hogy gondolkodjanak el azon, hogyan kellene nyélbe ütni közös ügyletünket. Van valami kifogásuk ellene?

- Nincs - felelete Gavallan, és hirtelen nagyon dühös lett, amiért a saját cégük nem közölte velük, hogy a Par-Con tudakozódott náluk. Olvasni kezdte a papírlapot.

Tou nien lo mo ebbe a Caseybe, vagy hogy a fenébe hívják, átkozódott magában Phillip Chen, akit dühített, hogy arcot vesztek. Hogy száradna ki és telne meg porral mindörökre az aranyárkocskád,

amiért ilyen modortalan vagy, s miért ilyen undorító, nőhöz nem illő szokásaid vannak! Az ég óvjon minket az amerikai nőktől! Ajíjje, fogadkozott magában, drágán megfizet Lincoln Bartlett, amiért ránk merészelte erőltetni ezt a... Ezt a némbert. Hogy volt képe ehhez?

Agyának másik fele ezalatt a küszöbönálló üzlet lélegzetelállító nagyságát latolgatta. Ez elméletileg legalább százmillió amerikai dollár a következő néhány év folyamán, mondta magában. Szinte beleszédült. Ez megadja a Nemes Háznak az a stabilitást, amire szüksége van.

Ó, boldog nap! - villant kárörvendően a szeme. Közös finanszírozás, fele-fele arányban! Hihetetlen! Milyen ostobák ezek, hogy ilyen gyorsan belementek, még egy parányi engedményt sem kértek cserébe! Ostobák, de hát mit is várhat az ember egy ostoba nőtől? Ajíjje, az egész Csendes-óceán tele lesz azzal a rengeteg poliuretán habbal, amit majd gyártunk: csomagoláshoz, építkezéshez, alapozáshoz, szigeteléshez. Egy gyár itt, egy Tajvanon, egy Szingapúrban, egy Kuala Lumpurban, egy pedig, a legelső, Djakartában. Milliókat fogunk keresni, tízmilliókat. Ami pedig a számítógéplízinget illet, azon a bérleti díjon, amit ezek ajánlanak nekünk - tíz százalékkal az IBM árai alatt, amihez még a mi 7,5 százalékos közvetítői díjunk is hozzájön, de ötbe is belemegyünk, ha ragaszkodnak hozzá -, jövő hét végére eladok hármat Szingapurba, egyet ide, egyet Kuala Lumpurba, egyet meg annak a szállítványozónak, annak a kalóznak Indonéziába, darabonként 67 500 dollár tiszta haszonnal, vagyis hat telefonhívással összesen 405 000 dollárt keresek. És akkor ott van, még Kína...

És ott van még Kína... Ó, nagy, közepes és apró istenek, segítetek ezt az üzletet nyélbe ütni, és én egy új templomot - mit, templomot: katedrálist építtetek nektek Tajpingsanban - fogadkozott vakbuzgó hevülettel. Ha Kína lazít egy kicsit a gyepión, ha csak egy egészen parányit is, mi fogjuk műtrágyával ellátni egész Kuantung tartomány gyapotmezőit, aztán egész Kínáét, és a következő húsz év folyamán több százmillió dollárt keresünk ezen az üzleten, még hozzá amerikai és nem hongkongi dollárt!

A hatalmas profit gondolata komoly mértékben enyhítette haragját. - Azt hiszem, ez a tervezet alapjául szolgálhat a további tárgyalásainknak - mondta, miután elolvasta az okmányt. - Szerinted, Andrew? - Szerintem is. - Gavallan letette az irományt - Ebéd után felhívom őket. Mikor volna alkalmas Mr. Bartlett számára... és természetesen az ön számára, hogy találkozzunk?

- Ma délután vagy holnap bármikor, minél előbb, annál jobb. De Linc nem lesz ott. Valamennyi részletkérdéssel én foglalkozom, ez a feladatom - mondta hűvösen Casey. - Ő a hosszútávú tervekkel foglalkozik, és a végleges megállapodásokat csak akkor írja alá hivatalosan, ha én már jóváhagytam a részleteket. Erre való egy főparancsnok, nemde? - Sugárzó mosolyt villantott rájuk.

- Megbeszélék egy időpontot, és üzenetet hagyok önnek a szállodában - mondta Gavallan.

- Nem intézhetnénk ezt el esetleg most rögtön? És akkor letudhatnánk.

Gavallan savanyú képpel pillantott az órájára. Hál'istennek mindjárt ebédidő. - Jacques! Te hogy állsz holnap? - Délelőtt jobb volna, mint délután.

- Johnnak is - mondta Phillip Chen.

Gavallan fölvette a kagylót, és tárcsázott. - Mary, hívja föl Dawson, és beszéljen meg vele egy találkozót holnap délelőtt tizenegyre. Ott lesz Mr. deVille, Mr. John Chen és Miss. Casey is. Náluk

Letette. - Jacques és John foglalkozik a részvénytársasági ügyeinkkel. John jól ismeri az amerikai dolgokat, Dawson pedig szakember.

Holnap tíz harmincra küldöm önért a kocsit.

- Nagyon kedves, de ne fáradjon vele.

- Ahogy óhajtja - mondta udvariasan Gavallan. - Azt hiszem, talán ideje volna ebédelni.

- Még van egy negyedóránk - válaszolta Casey. - Talán belevághatnánk abba a témába, hogy hogyan gondolják a finanszírozást a mi oldalunkról. Vagy ha óhajtják, hozathatunk néhány szendvicset, és folytathatjuk a tárgyalást.

Döbbsenten néztek rá. - Ebéd közben? - Miért ne? Régi amerikai szokás.

- Hála az égnek, errefelé nem járja - mondta Gavallan.

- Nem szokás - csattant Phillip Chen hangja.

Casey érezte, hogy rosszallásuk úgy telepszik rá, mint egy koporsólepel, de nem törődött vele. Le vagyok tojva, gondolta ingerülten, aztán összeszedte magát, hogy higgadt tudjon maradni. Ne hagyj, te hülye, hogy ezek a barmok föléd kerekedjenek! Édesdeden elmosolyodott. - Ha azt kívánják, hogy ebéd idejére tartsunk szünetet, én benne vagyok.

- Helyes - mondta nyomban Gavallan. A többiek megkönnyebbülten felsóhajtottak. - Az ebéd tizenkettő negyvenkor kezdődik, de gondolom, ön előtte még szeretné bepúderezni az orrát.

- Igen, köszönöm - felel Casey. Tudta, hogy a többiek szeretnék, ha minél előbb kihúzná a lábát, hogy megvitathassák: először őt, aztán az üzletet. Fordított sorrend volna a helyes, gondolta, de nem fogják megfordítani. Nem: minden ugyanúgy megy majd, ahogy szokott: először fogadásokat kötnek, hogy ki ér el nála először eredményt. De egyikük sem fog elérni semmit sem, mert pillanatnyilag egyikük sem érdekel, bármennyire vonzó is a maguk módján. Egyébként pedig ugyanolyanok, mint a többi férfi, akit ismerek: a szerelem nem érdekli őket, csak a szexre kíváncsiak.

Kivéve Lincet.

De most ne gondolj Lincre és hogy mennyire szereted, ne gondolj arra, milyen rettenetesek voltak ezek az évek. Rettenetesek és csodálatosak.

Emlékezz az ígéretedre.

Nem gondolok Lincre és a szerelemre.

Nem gondolok rá a születésnapomig. Addig még kilencvennyolc nap. A kilencvennyolcadik napon letelik a hét esztendő, és mivel addigra megkapom az én drágámtól a lelépési pénzemet, tényleg egyenlők leszünk, és - Isten segedelmével - megszerezük a Nemes Házat. Ez lesz számára a jegyajándékom? Vagy az övé nekem?

Vagy búcsúajándék.

- Merre van a női toalett? - kérdezte, miközben fölemelkedett. A többiek már álltak, fölé tornyosultak, kivéve Phillip Chent, akinél két- három centivel magasabb volt. Gavallan útba igazította.

Linbar Struan ajtót nyitott neki, majd becsukta utána. Aztán elvigyorodott. - Van rá egy ezresem, hogy sose fogod elkapni, Jacques. - Megtoldom egy ezressel - mondta Gavallan. - És külön tízezer, hogy neked sem sikerül, Linbar.

- Áll - vágott vissza Linbar - feltéve, ha még egy hónapig itt lesz.

- Kezdesz lassulni, pajtás - mondta Gavallan, és Jacqueshoz fordult. - Hát te?

A francia elmosolyodott. - Fogadok veled húszezerbe Andrew, hogy soha életedben nem fogsz egy ilyen nőt ágyba bűvészkedni... És ugyanez vonatkozik rád is, ifjú Linbar. Ötvenezret teszed rá a lovad ellenében.

- Az Isten szerelmére, én szeretem azt a lovat! Nemes Csillagnak jó esélye van a győzelemre. Az istállónk legjobb lova.

- Ötven.

- Száz, és akkor hajlandó vagyok fontolóra venni.

- Nincs az a ló, ami annyira kellene nekem. - Jacques rámosolygott Phillip Chenre. - Te mit gondolsz, Phillip?

Phillip Chen felállt. - Azt, hogy hazamegyek ebédelni, és rátok, csődörökre hagyom az ábrándozást. Mindenesetre érdekes, hogy mindannyian a többiek kudarcára fogadtok... Nem mintha bármelyi kőtöknek is sikerülhetne. - Mindannyian elnevelték magukat.

- Elég ostoba volt, hogy belement a kétmillió pluszba, nem? - mondta Gavallan.

- Ez az üzlet egyszerűen fantasztikus - mondta Linbar Struan. Jézusom, Phillip bácsi, ez fantasztikus!

- Akárcsak a nő derrière-je - mondta deVille szakértő hangon. Eh, Phillip?

Phillip Chen jóindulatúan rábólintott és kiment, de amint megpillantotta a női mosdóba éppen belépő Caseyt, azt gondolta magában: Ajíjje, hát kinek kell egy ekkora tehén?

Odabent a női mosdóban Casey döbbsen nézett körül. Tiszta volt, de csatornaszag terjengett benne, egymásra tornyozott vödrök álltak benne, némelyikben víz is volt. A kőlapos padló vizes és maszatos volt. Hallottam már, hogy az angolok nem sokat adnak a higiénia, gondolta utálkozva, na de hogy itt, a Nemes Házban... Fúj! Elképesztő!

Bement az egyik fülkébe, amelynek szintén nedves és csúszós volt a padozata. Miután végzett,

meghúzta a fogantyút, de semmi sem történt. Megpróbálta még egyszer, aztán megint, de még mindig semmi. Elkáromkodta magát, és fölemelte a tartály fedelét: száraz és rozsdás volt belül. Ingerülten elhúzta a reteszt, kinyitotta az ajtót, odament a mosdóhoz, kinyitotta a csapot - de nem jött víz.

Mi van itt? Fogadni mernék, hogy ezek a nyomorultak szándékosan küldtek ide!

A kéztörölők tiszták voltak, így aztán fogott egy vödört, ügyetlen mozdulatokkal vizet öntött az egyik mosdó csészébe, kicsit kifröccsentett, kezét mosott, megtörülközött, dühösen vette észre, hogy a cipőjére víz csöppent. Egy hirtelen gondolat hatására fogott egy másik vödört, leöntötte a végét, majd egy harmadik vödör vizét felhasználva, megint kezét mosott. Csupa piszokban érezte magát, mikor kijött.

Biztos eltört valahol valami átkozott cső, és csak holnap jön a vízvezeték-szerelő, hogy a mennykő csapna minden vízvezetékbe! Nyugalom, figyelmeztette magát. Nem szabad hibázni.

A folyosó padlóját finom kínai selyemszőnyeg borította, a falakon klippereket és kínai tájakat ábrázoló olajfestmények függtek. Ahogy közeledett, fojtott hangokat, majd nevetést hallott a tanácsteremből, olyasfajta nevetést, amelyet valamilyen obszcén tréfa vagy kétértelmű megjegyzés szokott kiváltani: Tudta, hogy abban a pillanatban, amint benyit, eltűnik a jó kedély és a baráti légkör, s visszatér a feszélyezettség csöndje.

Benyitott, minden férfi felállt.

- Valami baj van a vízhálózatukkal? - kérdezte Casey, uralkodva dühén.

- Nem, nem hiszem - felelte meglepetten Gavallan.

- Csak azért, mert nincs víz. Nem tudott róla?

- Persze, hogy nincs, amikor... Ja! - Gavallan egy pillanatra elhallgatott. - Ön a Vicben lakik, és így... Még senki sem beszélt önnek a vízhiányról?

Mindannyian egyszerre kezdtek beszélni, de Gavallan leintette őket. - A Vicnek és még egy-két szállodának külön ellátó rendszere van, de mindenki más számára csak minden negyedik nap van víz, négy órán át, így aztán vödröket kell használni. Eszembe se jutott, hogy ön erről nem tud. Elnézést.

- És akkor mit csinálnak? Négynaponta?

- Igen, és négy órára. Reggel hattól nyolcig, aztán délután öttől hétig. Roppant kínos, mert ez persze azt jelenti, hogy kénytelenek vagyunk négy napig készletet tárolni. Vödrökben, fürdőkádban, amiben csak lehet. Sajnos kezdünk kifogyni a vödrökből, holnap lesz vizes napunk. Jóságos ég! Remélem, magának jutott még!

- Igen, de... Ezt úgy kell értenem, hogy el vannak zárva a főcsapok? Mindenütt? - kérdezte Casey hitetlenkedve.

- Mindenütt - felelte türelmesen Gavallan. - Kivéve azt a négy órát, minden negyedik napon. De önnek a Vicben nem kell ezzel foglalkoznia. Mivel ők közvetlenül a parton vannak, az uszályokról naponta

fel tudják tölteni a tartályukat - persze fizetniük kell érte.

- Akkor nem is tudnak fürödni vagy zuhanyozni?

Linbar Struan fölnevetett. - A harmadik napra már mindenki rogyant ebben a hőségben, de legalább mindannyian ugyanabban a kanálisban fetrengünk. Mindenesetre az életben maradás egyik feltétele, hogy mielőtt az ember kimegy, meggyőződik róla, hogy akad-e még egy vödör víz.

- Erről nekem fogalmam se volt - mondta Casey, s rémülten gondolt rá, hogy ő három vödör vizet használt el.

- Kiürültek a ciszternáink - magyarázta Gavallan. - Idén még alig esett, és a tavalyi is száraz esztendő volt. Rettentő kellemetlen, de ez van. Zsosz.

- Hát akkor honnan szereznek vizet?

Üres tekintettel néztek rá. - Természetesen Kínából. Az Új Területekre csővezetéken a határon át, vagy tartályhajókkal a Gyöngy-folyótól. A kormányzat épp most bérelt egy tíz hajóból álló tankerflottát, egy Pekinggel kötött megállapodás alapján. Naponta körülbelül tízmillió gallonnal hoznak. Csak ez a bérlet több mint 25 milliójába kerül a költségvetésnek. A szombati újság azt írta, hogy mi itt három és fél millióan mintegy harmincmillió gallon vizet fogyasztunk naponta - és ebben benne van az ipar is. Úgy hallom, önöknél az Államokban személyenként és naponta körülbelül százötven gallon vizet használnak el.

- És ez mindenre érvényes? Négynaponként négy óra?

- Még a Nagy Házban is vödörözni kell. - Gavallan megint vállat vont. - Igaz, a tajpannak van egy lakása Sek-Óban, annak saját kútja. Ha meghív, szinte röpködünk, hogy lemossuk magunkról a koszt.

Casey ismét a három vödör elhasznált vízre gondolt. Jézusom, gondolta, csak nem használtam el mindet? Nem emlékszem, hogy maradt volna.

- Azt hiszem, még sok tanulnivalóm van - mondta. Van, gondolták a többiek. De még mennyi!

- Tajpan!

- Tessék, Claudia - szólt Dunross a házi telefonba.

- A Caseyvel folytatott tárgyalás ebédszünet miatt félbeszakadt.

Andrew vár a négyes vonalon. Linbar most jön fölfelé.

- Őt tegye át ebéd utánra. Cu-jan előkerült már?

- Nem. A gép menetrendszerűen landolt, nyolc negyvenkor. Nincs a tajpeji irodájában. Se a lakásán. Természetesen folytatom a keresést. Még valami: épp az imént futott be egy érdekes hívás. Mr. Bartlett

állítólag a Rothwell-Gornthoz ment ma délelőtt, és négy szemközi megbeszélést folytatott Mr. Gornntal.

- Biztos ebben? - kérdezte Dunross. Mintha hirtelen egy jeges kéz markolt volna a gyomrába.

- Igen, teljesen.

Nyomorult, gondolta Dunross. Lehet, hogy Bartlett azt akarta, hogy tudomást szerezzek a dologról? - Köszönöm - mondta, egy időre félretéve a kérdést. De nagyon örült, hogy megtudta. - Van ezer dollárja, amit szombatán bármelyik lóra föltehet.

- Ó, köszönöm, tajpan!

- Hát akkor dologra, Claudia! - Dunross lenyomta a négyes számú gombot. - Tessék Andrew, hogy áll a dolog?

Gavallan beszámolt a legfontosabbokról.

- Húszmillió készpénzben? - kérdezte Dunross hitetlenkedve.

- Méghozzá gyönyörű, ropogós USA-dollárokból! Dunross a telefonon keresztül is érezte, hogy Gavallannak szinte sugárzik a képe. - És amikor megkérdeztem tőle, hogy Bartlett mikor fogja megerősíteni az egyezséget, a kis tyúknak még volt képe azt felelni, hogy "Ó, ez már meg van erősítve... húszmillió dollárig elmehetek ezen a tárgyaláson anélkül, hogy vele vagy bárki mással konzultálnom kellene." Maga szerint ez lehetséges?

- Nem tudom. - Dunross egy kis gyengeséget érzett a térdében. Minden percben várom Bartlettet. Majd megkérdezem.

- Hej, tajpan, ha ez sikerül...

Dunross azonban már nemigen figyelt Gavallan eksztatikus áradozására. Hihetetlen ez az ajánlat.

Túl szép. Vajon mi lehet a hátulütője? Mi a hátulütője?

Mióta tajpan lett, a vártnál sokkal többet kellett manővereznie, hazudnia, hízelegnie, fenyegetőznie, hogy elkerülje az örökölt, valamint a természeti és politikai katasztrófákat, amelyek mintha elárasztották volna a világot. Még a részvényeik piacra dobása sem adta meg neki a szükséges tőkét és időt, mert az egész világot sújtó gazdasági válság darabokra tépte a piacot. Aztán tavaly augusztusban lecsapott a Wanda nevű tájfun, katasztrófát hagyva maga után: több százan meghaltak, százezren váltak földönfutóvá, ötszáz halászbárka, húsz hajó süllyedt el. Az egyik háromezer tonnás teherhajójukat a partra vetette a tenger, félig kész óriásdokkjuk tönkrement, az egész építési programjuk hat hónap késedelmet szenvedett. Ősszel jött a kubai válság és az újabb recesszió. Idén tavasszal De Gaulle megvétózta Nagy-Britannia közös piaci tagságát - újabb recesszió. Kína és az oroszok vitája után szintén...

És most húszmillió dollárt ajánlanak nekem - ezzel szemben valahogyan érintve vagyunk egy fegyvercsempészési történetében, Cu-jan a jelek szerint szökésben van, John Chen pedig az ég tudja, hol!

- Magasságos Úristen a mennyekben! - tört ki dühösen.

- Tessék? - hagyta félbe elképedve a mondatot Gavallan. - Mi van?

- Semmi, semmi, Andrew - mondta Dunross.. - Magával semmi bajom. Meséljen nekem a nőről. Milyen?

- Jól számol, gyors, magabiztos, de türelmetlen. Egyébként pedig évek óta nem láttam ilyen jó bőrt, a dudái meg különösen figyelemreméltók. - Gavallan beszámolt a fogadásokról is. - Szerintem Linbar van a legjobb pozícióban.

- Kirúgom Fostert. Linbart meg leküldöm a helyére Sydneybe hat hónapra, amíg itt lecsendesednek a hullámok.

- Nem rossz ötlet - nevetett Gavallan. - Így legalább nem pancsol bele a levesünkbe... Bár azt mondják, odalent Ausztráliában igencsak szívélyesek a hölgyek.

- Maga szerint sikerülni fog nyélbe ütni?

- Igen. Phillip nagyon lelkesedett érte. Ezzel együtt az az igazság, hogy elég rohadt dolog egy nővel tárgyalni. Maga szerint nem tudnánk kihagyni, és közvetlenül Bartlettel tárgyalni?

- Nem. Bartlett teljesen világosan megírta, hogy a tárgyalásokon K. C. Tcholock képviseli.

- Hogy aza...! Mit meg nem tesz az ember a Nemes Házért! - Megtalálták már a gyenge pontját?

- A türelmetlenség. Szeretné "fiúsítani" magát. Szerintem az az Achilles-sarka, hogy rettentően szeretné elfogadtatni magát a férfiak világával.

- Nincs abban semmi rossz, ha valaki ezt hajszolja... vagy a szent Grált. Dawsonnal tizenegyre beszélték meg?

- Igen.

- Szóljon oda Dawsonnak és mondja le, de csak holnap reggel kilenc után. Mondja meg neki, hogy kérjen elnézést, és tegye át szerda délre.

- Jó ötlet. Kibillenteni a nőt az egyensúlyából, ugye?

- Mondja meg Jacques-nak, hogy én fogom vezetni a tárgyalást.

- Igen, tajpan. No és John Chen? Akarja, hogy ott legyen?

Dunross csak némi szünet után válaszolt. - Igen. Találkozott már vele?

- Még nem. Ebédre várjuk... Kerestessen?

- Ne. Phillip hol van?

- Hazament. Félháromra jön vissza.

- Helyes - gondolta Dunross, John Chen addig maradhat talonban. - Figyeljen rám... - A belső telefon felberregett. - Egy pillanat türelmet, Andrew. - Lenyomta a "Tartás" feliratú gombot. - Tessék, Claudia. - Bocsásson meg a zavarásért, tajpan, de most értem el telefonon Mr. Zsent Tajpejen a kettesen, és Mr. Bartlett most lépett be a kapun.

- Vezesse be rögtön, miután Zsennel végeztem. - Dunross visszakapcsolt a négyes vonalra. - Lehet, hogy kések egy-két percet, Andrew. Vitessen nekem oda italokat meg ilyesmiket, Magam kísérem fel Mr. Bartlettet.

- Rendben.

- Dunross lenyomta a kettes vonal gombját. - Cao an - mondta mandarin nyelvjárásban. - Hogy van? - Örült, hogy sikerült elérnie Vej-vej nagybátyját, Zsen Tang-va tábornokot, a hongkongi illegális Kuomintang titkosrendőrség helyettes főparancsnokát.

- Sejsz - felelte a tábornok, majd angolra váltott. - Miről van szó, tajpan?

- Gondoltam, nem árt, ha tud róla, hogy... - Dunross röviden beszámolt a fegyverekről és Bartletről, és hogy a rendőrség is tud a dologról. Cu-janról és John Chenről nem tett említést.

- Ajíjje! Hát ez csakugyan nagyon érdekes.

- Az. Nekem is ez a véleményem. Nagyon érdekes.

- Meg van győződve róla, hogy nem Bartlett áll a dolog mögött?

Meg. Nem látom, mi oka lett volna rá. Elképzelni se tudom. Nagy ostobaság volna ilyesmihez a saját gépét használni. Márpedig Bartlett nem ostoba - mondta Dunross. - Kinek volna szüksége errefelé ilyesféle fegyverekre?

Csend következett - Bűnözőknek.

- Triádosoknak? Háromszögeseknek?

- Nem minden triádos bűnöző- mondta Zsen Tang-va.

- Nem.

- Gondom lesz rá, hogy megtudakoljam. Abban biztos vagyok, hogy nekünk semmi közünk hozzá, Ian. Még mindig úgy gondolja, hogy jön vasárnap?

- Úgy.

- Helyes. Addigra kideríték valamit. Koktél hatkor?

- Nyolc óra megfelelne? Láta már Cu-jant?

- Úgy tudtam, csak hétfégre várható. Nem úgy volt, hogy ő hozza össze a hétfői négy személyes megbeszélésünket az amerikaival?

- De igen, csak úgy hallottam, hogy reggel felszállt egy gépre. Dunross hangja nem árulta el az érzelmeit.

- Biztos telefonál majd... Akarja, hogy hívja fel magát?

- Igen. Bármikor. Semmi fontos. Akkor, viszlát vasárnap nyolckor.

- Viszlát, és köszönöm az információt. Ha bármit megtudok, azonnal hívom.

Dunross letette a kagylót. Nagyon figyelte Zsen hangjának árnyalatait, de nem fedezett fel bennük semmi mesterkéeltséget. Hol a pokolban lehet Cu-jan?

Kopogtattak.

- Tessék. - Dunross felállt, és Bartlett elé ment. - Isten hozta. Mosolyogva kezét nyújtott. - Ian Dunross vagyok.

- Linc Bartlett. - Határozottan kezét szorították. - Korán jöttem?

- Pontos, mint az óra. Bizonyára tudja, hogy kedvelem a pontosságot - nevetett Dunross. - Hallom, a tárgyalások jól haladnak. - Jól - felelte Bartlett, azon gondolkodva közben, nem a Gornttal folytatott beszélgetésére céloz-e Dunross. - Casey jól ismeri az adatokat és a számokat.

- A munkatársaimra nagy hatást gyakorolt... azt mondta nekik, hogy ő is kimondhatja a végső szót. Stimmel ez, Mr. Bartlett?

- Húsz millióig teljes körű felhatalmazása van. Miért?

- Semmi különösért. Csak szerettem volna tisztában lenni a felállással. Kérem, foglaljon helyet... van még néhány percünk. Az ebéd csak tizenkettő negyvenkor kezdődik. Úgy tűnik, gyümölcsöző vállalkozásnak nézünk elébe.

- Magam is remélem. Mit szólna hozzá, ha nyomban azután, hogy egyeztettem Caseyvel, összejönnénk mi ketten?

Dunross a naptárára nézett. - Holnap tízkor. Itt?

- Itt.

- Dohányzik?

- Nem, köszönöm. Néhány éve abbahagytam.

- Én is... de azért még kívánom – Dunross hátradőlt a székén. - Van egy-két apróság, amit szeretnék még ebéd előtt megbeszélni önnel, Mr. Bartlett. Vasárnap délután átmegegyek Tajpejre, kedden ebédutáni jövök vissza. Szeretném, ha velem tartana. Szeretném bemutatni néhány embernek, és talán összehozhatnánk egy jó kis golfpartit. Ott nyugodtan cseveghetnénk, megnézhetné az építendő gyárak helyét... Már mindent elrendeztem, de Miss. Tcholockot semmiképpen nem vihetjük.

Bartlett a homlokát ráncolva gondolkodott, hogy vajon a kedd véletlen-e. - Armstrong főfelügyelő azt mondta, nem hagyhatom el Hongkongot.

- Biztos vagyok benne, hogy ezt el lehet intézni.

- Ezek szerint tud a fegyverekről is? - kérdezte Bartlett, és nyomban el is átkozta magát az elszólásért. A szeme azonban nem rebbent.

- Igen. Zaklatja valaki más is ezzel kapcsolatban? - kérdezte Dunross, figyelve Bartlett arcát.

- A rendőrök még Caseyre is rámásztak! Jézusom! A repülőgépet zár alá vették, mindannyian gyanúsítottak vagyunk, nekem pedig fogalmam sincs semmiféle fegyverről.

- Emiatt ne idegeskedjen, Mr. Bartlett. A rendőrségünk kiváló.

- Nem vagyok ideges, csak dühös.

- Meg tudom érteni - mondta Dunross. Örült, hogy az Armstronggal történt találkozása titokban maradt. Nagyon örült. Jézusom, gondolta hirtelen émelyegni kezdő gyomorral, ha kiderül, hogy John Chen és Cu-jan benne van valahogy ebben a történetben, Bartlett tényleg begurul, visszalép az üzlettől, összeáll Gornttal, aztán...

- Hogyan szerzett tudomást a fegyverekről?

- A Kai Tak-i kirendeltségünk szólt ide ma reggel.

- Sose fordult még elő ilyesmi?

- Dehogynem - felelte könnyedén Dunross. - De hát egy kis csempészsben nincs semmi rossz, még a fegyvercsempészetben sem... Sőt valójában mindkettő nagyon tiszteletreméltó foglalkozás. Csak persze mi máshol foglalkozunk ilyesmivel.

- Hol?

- Mindenhol, ahol őfelsége a királynő kormánya kívánja. – Dunross elnevette magát. - Mi mindannyian kalózkodunk vagyunk errefelé, Mr. Bartlett, legalábbis a kívülállók szemével nézve. Szünetet tartott. - Feltételezve, hogy el tudom intézni a dolgot a rendőrséggel: benne van a tajpeji kiruccanásban?

- Casey nagyon szűkszavú- mondta Bartlett.

- Én nem arra céloztam, hogy nem megbízható. - Egyszerűen csak nem hívja meg?

- Van itt néhány szokás, ami meglehetősen eltér az önökétől, Mr. Bartlett. Miss. Tcholock a legtöbb alkalommal szívesen látott vendég, néha viszont... Nos, sok kínos szituációt előznénk meg, ha nem volna jelen.

- Casey nem jön egykönnyen zavarba.

- Én nem is az ő kínos helyzetéről beszélek. Ne haragudjon, hogy ilyen nyersen fejezem ki magam, de hosszú távon talán így a jobb.

- És ha én ezt nem tudom „lenyelni”?

- Az valószínűleg azt jelenti, hogy nem fog tudni élni egy egészen kivételes lehetőséggel, márpedig az roppant sajnálatos lenne, főleg abban az esetben, ha hosszútávú együttműködést szeretne kialakítani Ázsiával.

- Még gondolkodom rajta.

- Bocsásson meg, de nekem már most egyértelműen tudnom kell.

- Azonnal?

- Igen.

- Akkor akassza föl magát!

Dunross elvigyorodott. - Ezt sajnos nem tehetem, viszont addig is tudnom kell, hogy igen vagy nem.

Bartlett felnevetett. - Hát, ha már így teszi fel a kérdést, rendben van: benne vagyok.

- Helyes. A feleségemnek természetesen gondja lesz Miss. Tcholockra, amíg mi távol vagyunk. A kisasszony presztizse nem fog csorbát szenvedni.

- Köszönöm, de Casey miatt ne aggódjon. Inkább azt mondja meg, hogyan fogja Armstrongot elintézni.

- Nem fogom "elintézni", egyszerűen csak megkérem a rendőrfőnököt, engedélyezze, hogy a kiruccanás idejére átvállalhassam a magáért való felelősséget.

- Feltételes szabadlábra helyezés az ön őrizete alatt?

- Igen.

- És honnan tudja, hogy nem kapom magam, és nem lógok meg? Lehet, hogy fegyvercsempész vagyok.

Dunross fürkészt szemmel méregette. - Meglehet. Az is lehet, hogy megpróbál megszökni... Én viszont vissza tudom hozni magát. Ahogy a filmekben mondják: élve vagy halva. Hongkongon és Tajpejen hazai pályán játszom.

- Élve vagy halva?

- Persze csak átvitt értelemben.

- Hány embert ölt már meg életében?

Mindkét férfi határozottan érzékelte, hogy a beszélgetés hangneme megváltozott.

Így, kettőnk között még elmegy - gondolta Dunross. Egyelőre.

- Tizenkettőt - válaszolta higgadtan, noha meglepte a kérdés. Tizenkettőben biztos vagyok. Vadászpilóta voltam a háború alatt. Spitfire-en. Leszedtem két együléses vadászt, egy Stukát és két bombázót, Dornier 17-eseket, ezek négytagú legénységgel repültek. Zuhantában mindegyik kigyulladt. Tizenkettőben biztos vagyok, Mr. Bartlett. Persze lecsaptunk vonatokra, autókaravánokra, csapattestekre is. Miért kérdezi?

- Hallottam, hogy pilóta volt. Azt hiszem, én nem öltem meg senkit. Táborokat, bázisokat építettem a Csendes-óceán térségében, meg ilyesmiket. Sose lőttem rá senkire.

- De vadászni azért szeret?

- Igen. Ötvenkilencben részt vettem egy szafarin Kenyában. Lőttem egy elefántot meg egy nagy kudut, és egy csomó vadat a kondér számára.

Dunross csak egy kis idő elteltével szólal meg. - Azt hiszem, én szívesebben lövök repülőgépekre, vonatokra és hajókra. Háborúban az emberek csak amolyan járulékos költségek. Nemde?

- Ha egyszer az uralkodó már a csatamezőre küldte a tábornokot, akkor már biztosan. Ez benne van a pakliban.

- Olvasta Szun Cutól: A háború művészetét?

- Még sose olvastam jobb könyvet a háborúról - felelte lelkesen Bartlett. - Különb, mint Clausewitz vagy Liddel Hart, pedig Krisztus előtt 500-ban íródott.

- Valóban? - Dunross hátradőlt, örült, hogy elterelődött a szó az ölésről. Évek óta nem is jutott már eszembe, gondolta. Azt hiszem, ez nem éppen tisztességes dolog azokkal az emberekkel szemben. - Tudja, hogy Szun Cu könyve már 1782-ben megjelent franciául? Érzésem szerint Napóleonnak is volt belőle egy példánya. Oroszul biztos, hogy létezik... És Maónál is mindig volt egy kötet, amely már számfüles volt a sok használatától - mondta Dunross.

- Olvasta?

- Apám belém verte. Eredetiben, piktogramos írásban kellett olvasnom, utána pedig nagyon komolyan kikérdezett.

Az egyik ablaktáblát egy légy rohamozta dühödten. - Az apja katonát akart nevelni magából?

- Nem. Szun Cu, akárcsak Machiavelli, inkább az életről írt, mint a halálról... inkább az életben maradás, mint a háború technikájáról. - Dunross az ablakra nézett, felállt, odament, s jól fegyelmezett indulattal megölte a legyet, láttára Bartlettben kis figyelmeztető csengettyűk szólaltak meg.

Dunross visszament az íróasztalához. - Apám úgy gondolta, tudnom kell, hogyan maradhat életben az ember, és hogyan kell nagy embercsoportokat mozgatni. Azt akarta, hogy egy nap majd méltó legyek a tajpani tisztségre, noha az volt a véleménye, hogy úgyse viszem odáig. - Elmosolyodott.

- Ő is tajpan volt?

- Igen, méghozzá nagyon jó. Eleinte.

- Mi történt?

Dunross keserűen felkacagott. - Elég gyorsan rábukkant az egyik féltve takargatott családi szégyenfoltunkra. Nos, röviden: volt kettőnk között egy nagyon makacs, hosszan elhúzódó véleménykülönbség. Végül lemondott az elődöm, Alastair Struan javára.

- Él még?

- Igen.

- Ez a brit eufemizmussal megfogalmazott "véleménykülönbség" azt jelenti, hogy háborúban állt vele?

- Szun Cu nagyon pontosan meghatározza, mikor kell hadba szállni, Mr. Bartlett. Nagyon rossz dolog háborúzni, ha az embernek nem muszáj, írja. Idézem: „A hadvezetés legfőbb művészete abból áll, hogy harc nélkül törjük meg az ellenfél ellenállását.”

- És maga megtörte?

- Mivel apám okos ember volt, Mr. Bartlett, visszavonult a csatamezőről.

Dunross arcán megfeszültek a vonások. Bartlett figyelmesen nézte. Mindketten tudták, hogy akaratlanul is egy csata körvonalait vázolják fel.

- Örülök, hogy Hongkongra jöttem - mondta az amerikai. - Örülök, hogy megismerhettem.

- Köszönöm. De talán eljön a nap, amikor nem fog ennek így örülni.

Bartlett megrántotta a vállát. - Lehet. Addig viszont készül itt egy megállapodás... ami nekem is jó, magának is jó. - Hirtelen elmosolyodott: Gornit jutott eszébe, meg a kés nyele. - Mindenesetre most még

örülök, hogy itt vagyok Hongkongon.

- Volna kedvük eljönni hozzám ma este Caseyvel? Lesz nálam egy kis összejövetel, úgy fél kilenc tájban.

- Puccos?

- Csak öltönyös. Megfelel?

- Meg. Casey azt mondta, maga amolyan szmokingos fajta - felelte Bartlett, majd észrevette a falon függő olajfestményt: régi munka volt, egy csinos kínai dzsunka lakó lányt ábrázolt, egy angol kisfiút tartott a karján, akinek szőke haja copfba volt fonva. - Ez egy Quance? Egy Aristotle Quance?

- Igen, az - válaszolta Dunross, alig titkolva meglepetését. Bartlett odament a képhez, és szemügyre vette. - Eredeti? - Igen. Ennyire ért a festészethez?

- Nem, de idefelé jövet a gépen Casey mesélt nekem Quance-ről. Azt mondta, szinte fényképszerűen festett, igazi, hű tanúja a kezdeti időknek.

- Igazat mondott.

- Ha jól emlékszem, akkor ez állítólag egy Mejmej nevű lány portréja, Csung Mejmejé, a gyerek meg az egyik fiú, akit Dirk Struannak szült.

Dunross nem szólt, csak nézte Bartlett hátát.

Bartlett egy kicsit közelebb hajolt. – Nemigen látni a szemeket. Szóval a fiú Gordon Csen, a későbbi Sir Gordon Chen? - Megfordult, és Dunrossra nézett.

- Ebben nem vagyok biztos, Mr. Bartlett. Ez csak az egyik legenda... Bartlett egy pillanatig elgondolkodva nézett rá. Körülbelül egy súlycsoportban voltak: Dunross kicsivel magasabb, Bartlett vállasabb. Mindkettejüknek kék szeme volt, Dunrossé kissé zöldesebb, mindkettejüké távol ülő.

- Élvezi, hogy a Nemes Ház tajpanja? - kérdezte Bartlett.

- Igen.

- Nem tudom pontosan, mi egy tajpan hatásköre erre felé, de a Par-Connál én azt veszek fel és rúgok ki, akit akarok, ha meg úgy tetszik, lehúdom a rolót.

- Akkor maga tajpan.

- Akkor én is szeretek tajpan lenni. Szeretném megvetni a lábamat Ázsiában - maga pedig az Egyesült Államokban. Mi ketten együtt zsebre vághatnánk az egész csendes-óceáni térséget.

Ha bele nem törne a bicskánk, gondolta Dunross. Rokonszenvesnek találta Bartlettet, pedig tudta, hogy ez veszélyes lehet.

- Nekem megvan, ami magának hiányzik, magának pedig az, ami nekem nincs meg.

- Így van - felelte Dunross. - És van valami, amit mindketten hiányolunk: az ebéd.

Az ajtó felé indultak, Bartlett ment előre, de nem nyúlt rögtön a kilincshez. - Tudom, hogy ez errefelé nem szokás, de ha már elmegyek magával Tajpejre, talán nem ártana, ha a keresztnévünkön szólítanánk egymást, és elkezdenénk azon gondolkodni, hogy mennyibe játsszuk azt a golfpartit. Bizonyára tudja, hogy az én handicapem hivatalosan tizenhármas, én is tudom, hogy a magáé hivatalosan tízes.

- Én benne vagyok - felelte nyomban Dunross. - Viszont mi itt nem szoktunk pénzben játszani, csak golyókban.

- Átkozott legyenek, ha én fölteszem az enyémet egy golfpartira. Dunross nevetett. - Talán még annak is eljön az ideje... Mi általában fél tucat golflabdában szoktunk játszani, vagy valami hasonlóban. - A britek szerint csúnya dolog pénzben fogadni, Ian?

- Nem. Mit szólna öt darab százashoz, csapatonként, és a győztes viszi.

- Amerikai vagy hongkongi dollár?

- Hongkongi. Barátok között csak hongkongiba. Eleinte.

Az ebédet a tizenkilencedik emeleti igazgatósági étteremben tálalták. L alakú sarokhelyiség volt, magas mennyezetű, kék függönyös, padlóján kék mintás kínai szőnyegek, hatalmas ablakain át Kowloont és a Kai Takon fel- és leszálló gépeket lehetett látni, távolabbra, nyugaton a Stonecutters- szigetet meg a Tsing Yi-szigetet, azokon túl pedig az Új Területek egy részét. A hatalmas, antik ebédlőasztal, amely körül húszan is kényelmesen elfértek, tányéralátéttel, finom ezüstneművel és Waterford legjobb kristálypoharaival volt terítve. A hat vendéget négy hallgatag, jól képzett pincér szolgálta ki, fekete nadrágot viseltek, fehér zubbonyukra a Struan-címer volt hímezve.

Mire Bartlett és Dunross megérkezett, már megkezdődött a koktélok felszolgálása. Casey vodkamartinit kért, ugyanazt, amit a többiek, kivéve Gavallant, aki dupla gint rendelt. Bartlettnak, anélkül, hogy megkérdezték volna, egy doboz jéghideg Budweisert hoztak, György korabeli ezüsttálcán.

- Ezt meg honnan tudják? - kérdezte derülten Bartlett.

- A Struan cég figyelmessége - mondta Dunross. - Hallottuk, hogy így szereti. - Bemutatta Gavallannak, deVille-nek és Linbar Struannak, elfogadott egy pohár jégbe hűtött Chablais-t, aztán rámosolygott Caseyre. - Hogy van?

- Köszönöm, remekül.

- Bocsássanak meg - fordult Bartlett a többiekhez - de át kell adnom egy üzenetet Caseynek, mielőtt még elfelejtem. Casey, légy szíves, hívd fel holnap Washingtonban Johnstont, és kérdezd meg tőle, ki a legjobb kapcsolatunk az itteni konzulátuson.

- Felhívom. Ha őt nem tudom elérni, akkor majd megkérdezem Tim Dillert.

Minden mondat, amelyben a Johnston név szerepelt, kódolt mondat volt, azt jelentette: Hogy halad a tárgyalás? A válaszban a Diller azt jelentette: jól, a Tim Diller, hogy nagyon jól, a Jones azt, hogy rosszul, a George Jones meg hogy nagyon rosszul.

- Jó ötlet - mosolygott vissza a lányra Bartlett, és Dunrosshoz fordult. - Szép ez a helyiség.

- A célnak megfelel- válaszolta Dunross.

Casey, elérve a szerénykedést, felkacagott. - Eddig nagyon jól haladtak a tárgyalásaink, Mr. Dunross. Tettünk önöknek egy megfontolásra érdemes ajánlatot.

Hogy ezek az amerikaiak hogy tudnak ilyesmivel így előhozakodni... Nincs bennük semmi finomság. Ez a nő még azt sem tudja, hogy az üzleti ügyek ebéd utánra valók, nem ebéd előttre. - Igen, Andrew már nagy vonalakban beszámolt róla - felelte Dunross. Parancsol még egy pohárával?

- Nem köszönöm. Véleményem szerint a javaslatunk mindenre kiterjed.. Van valamilyen részletkérdés, amiben bővebb tájékoztatásra volna szükségük?

- Biztos vagyok benne, hogy a maga idején erre is sor kerül mondta Dunross. - Amint áttanulmányoztam, bizonyára lesz néhány kérdésem önhöz. Egy sört Mr. Bartlettnek - tette hozzá, ismét megpróbálva későbbre halasztani az üzleti ügyeket. Jacqueshoz fordult. - Ça va?

- Oui, merci. A rien. - Még semmi.

- Ne aggódjon - mondta Dunross. Előző nap Jacques imádott lánya és a veje komoly autóbalesetet szenvedett franciaországi nyaralásuk során - hogy mennyire komolyat, arról még nem érkezett hír.

- Ne aggódjon.

- Nem aggódom - felelte deVille, franciás vállrándítással palástolva aggodalma mélységét.

Jacques Dunross első fokú unokatestvére volt, és negyvenötben lépett be a Struan céghez. A háború rettenetes dolgokat hozott a számára. 1940-ben feleségét és két kisgyereket átküldte Angliába, de ő Franciaországban maradt. Egészen a háború végéig. Maquisard volt, börtönbe került, elítéltek, megszökött, ismét csatlakozott az ellenállókhöz. Most az ötvennegyediket taposta, erős, hallgatag férfi volt, aki azonban veszélyes is tudott lenni, ha felingerelték, a melle akár a hordó, a szeme barna, a keze durva. Többször megsebesült.

- Elvileg tehát megegyeztünk?- kérdezte Casey. Dunross elfojtott egy sóhajt, és a lány felé fordult.

- Elképzelhető, hogy egy-két kisebb jelentőségű részletkérdésben ellenvéleményen leszek. Mindenesetre a tárgyalás további részére vonatkozóan már veheti úgy, hogy nagyjából megállapodtunk.

- Nagyszerű - mondta Casey boldogan.

- Remek - mondta ugyanolyan örömmel, sörösdobozát fölemelve Bartlett. - Igyunk a sikeres befejezésre, a nagy profitra és mindnyájunkra.

Ittak. A többiek érzékelték Dunross szavaiban a veszély jeleit, s azon törték a fejüket, vajon milyen pontokkal kapcsolatosan lehet ellenvéleménye.

- A maga részéről hosszú időt vesz igénybe a perfektuálás, Ian? - kérdezte Bartlett, mindenki hallotta az Iant. Linbar Struannak megvonaglott az arca. De legnagyobb csodálkozásukra Dunross csak annyit mondott: Nem. - Mintha ez a bizalmaskodás teljesen természetes volna. Csak annyit tett hozzá: - Kétlem, hogy az ügyvédek valami leküzdhetetlen akadállyal állnának elő.

- Holnap tizenegykor találkozunk velük - mondta Casey. - Mr. deVille, John Chen és én. Az előzetes ámenjük már a birtokunkban van... Nem jeleznek semmiféle problémát.

- Dawson kiváló jogász... Főleg az USA adóügyeihez ért nagyon.

- Talán nem ártana, Casey, ha idehoznánk a New York-i adószakértőnket - mondta Bartlett.

- Persze, Linc, amint megvagyunk. És Forrestert - felelte a lány, majd Dunrosshoz fordulva hozzátette: - Ő a poliuretán részlegünk vezetője.

- Helyes. Az üzlet többi részét halasszuk ebéd utánra - mondta Dunross. - Nálunk az a szabály, Miss. Casey, hogy evés közben nem beszélünk üzletről - árt az emésztésnek. - Intett Linnek - Nem várunk John Chenre.

Pincérek jelentek meg, székeket húztak ki, névjegyek kerültek az ezüst névjegytartókba, s már tálalták is a levest.

A menükártyáról megtudhatták, hogy a leveshez sherryt, a halhoz Chablist szolgálnak fel - vagy bordeaux-i vörös bort, ha valakinek inkább marhasülthöz és yorkshire-i pudinghoz van gusztusa - köretként párolt fejtett babot, burgonyát és sárgarépat hoznak. A desszert lekvárral töltött és sherryvel megöntözött mandulás piskóta tejszínhabbal. Végül sajttal és portói.

- Mennyi ideig marad nálunk, Mr. Bartlett? - kérdezte Gavallan.

- Ameddig kell, Mr. Gavallan, de hadd javasoljak valamit. Mivel a jelek szerint még hosszú ideig leszünk üzleti kapcsolatban egymással, örülnénk, ha elhagyná a "Mr."- t meg a Miss. "- t, és egyszerűen csak Lincnek és Caseynek szólítana minket.

Gavallan mereven nézte Bartlettet. Szerette volna azt mondani:

"Nézze, Mr. Bartlett, mi jobban szeretjük kivárni, míg a dolgok maguktól jutnak el erre a szintre... Mifelénk ez az egyik módja a barátok és az ismerősök megkülönböztetésének. De mivel a tajpan egy szóval sem tiltakozott az elképesztő "Ian" megszólítás ellen, nem tehetek semmit." - Ahogy óhajtja, Mr. Bartlett - válaszolta udvariasan. - Semmi szükség a szertartásosságra.

Jacques deVille, Struan és Dunross jót derült magában a "Mr. Bartlett"-ten és azon a módon, ahogy Gavallan olyan fajta lekezeléssé alakította az ajánlat elfogadását, amit ez a két amerikai soha életében nem fog megérteni.

- Köszönöm, Andrew - mondta Bartlett, majd hozzáfűzte - Ian, engedelmeivel még egyszer megszegném a szabályokat, és föltennék még egy utolsó kérdést ebéd előtt: Így, vagy úgy, de perfektuálni tudja az ügyet a maga részéről jövő keddig?

A helyiségben hirtelen megdermedt a levegő. Lim és a többi szolga döbbenetesen torpant meg. Minden szempár Dunross felé fordult.

Bartlett úgy érezte, túl messzire ment, Casey biztos volt benne. Figyelte Dunross: az arckifejezése nem változott, csak a szeme. Az ebédlőben mindenki tisztában volt vele, hogy a tajpának most valami olyasmit mondtak, amit egy pókerjátzmában szokás: lökd ide a tétet, vagy szállj ki. Jövő keddig.

Vártak. A csönd egyre sűrűbb lett. És nyúlt.

Aztán Dunross megtörte. - Ezt majd holnap megmondom - szólt nyugodt hangon. A pillanat elmúlt, titkon mindenki felsóhajtott, a pincérek folytatták a dolgukat, mindenki kiengedett. Csak Linbar nem. Még mindig izzadt a tenyere, mert a jelenlévők közül egyedül ő ismerte azt a jellemvonást, amely Dirk Struan valamennyi leszármazottjában megvolt: egy furcsa, már-már ősi, hirtelen késztetést a vérontásra - amit az imént felszínre bukkanni látott, de csak éppen hogy, nem egészen. Ezúttal elmúlt. De a tudata és közelsége megrémítette.

Az ő ága egyébként Robb Struantól, Dirk Struan féltestvérétől és üzlettársától származott, így ereiben egy csöpp sem volt Dirk Struan véreből. Fájtalta is nagyon, s ezért még jobban utálta Dunross.

Boszorkány Struan verjen meg, te mocsok, Boszorkány Struan verjen meg az összes ivadékkal együtt, gondolta, és önkéntelenül is megborzongott a vénasszony gondolatára.

- Mi van magával, Linbar? - kérdezte Dunross.

- Ó, semmi, tajpan - felelte Linbar, csaknem kiugorva a bőréből.

- Semmi... csak egy futó gondolat. Bocsánat. - Miféle gondolat?

- Boszorkány Struan jutott az eszembe.

Dunross kanala félúton megállt a levegőben. A többiek rámeredtek. - Úgy látom, nem tesz valami jót az emésztésének - mondta Dunross.

- Sajnos nem, tajpan.

Bartlett Linbarra majd Dunrossra pillantott. - Ki az a Boszorkány Struan?

- A család egyik fekete báránya - mondta fanyar nevetéssel Dunross. - Van belőlük jó néhány a családban. - Kiében nincs? - mondta Casey.

- Boszorkány Struan volt a mi családi mumusunk... még ma is az.

- Nem, azért ma már nem az, tajpan - mondta Gavallan. - Már vagy ötven éve halott.

- Könnyen lehet, hogy csak velünk együtt, Linbarral, Kathyvel és velem, a mi nemzedékünkkel fog sírba szállni, bár azt is kétlem. Dunross különös tekintettel nézett Linbarra. - Lehet, hogy Boszorkány Struan ma éjjel kiszáll a sírjából és fölfal minket?

- Esküszöm, engem kilel a hideg az ilyen viccektől, tajpan.

- A ragya cifrázza ki Boszorkány Struant - mondta Dunross. - Ha élne, megmondanám a szemébe is.

- Igen, azt hiszem, én is. - Gavallan váratlanul fölnevetett - Ezer örömmel.

- Akárcsak én. – Dunross vele nevetett, de aztán észrevette, milyen arcot vág Casey. - Csak a szánk nagy, Casey. Nem tudom, hisz-e az ilyesmikben, de Boszorkány Struan gonosz lélek volt, a pokol küldötte. Annak a Culum Struannak volt a felesége, aki cégünk alapítójának, Dirk Struannak a fia volt. Lánykori nevén Tessnek, Tess Brocknak hívták, és Dirk gyűlölt ellenségének, Tyler Brocknak a lánya volt. A szájhagyomány szerint Culum 1841-ben megszöktette Tesst, aki akkoriban tizenhat éves, gyönyörű lány volt. Culum meg a Nemes Ház örököse. A történet nagyon hasonlít a Rómeó és Júliához, azzal a különbséggel, hogy ők nem haltak meg. Ez azonban mit sem enyhített a vérbosszún, amit Dirk esküdött Tyler meg a Brock família ellen, sőt csak még jobban elmérgesítette és bonyolította a helyzetet. A szóban forgó hölgy 1825-ben született Tess Brock-ként, és 1917-ben Boszorkány Struanként halt meg, kilencvenkét esztendőskorában, fogatlanul, kopaszon, eltompult elmével, de halála pillanatáig veszélyesen és félelmetesen. Különös dolgokat produkál az élet...

- Igen. Néha egészen hihetetlen - mondta elgondolkodva Casey. Miért változik meg annyira az ember, mikor megöregszik... Miért keseredik meg annyira? Főleg a nők.

Divat, vágta volna rá legszívesebben Dunross, és mert a nők és a férfiak másként öregednek. Nem igazságos, de az élet már csak ilyen. A nő látja, hogy a bőre kezd ráncosodni és megereszkedni látja, hogy a teste már nem olyan üde és rugalmas, és látja, hogy a férje még mindig jól tartja magát és még megnézi maguknak a nők, aztán látja az ifjú csinibabákat, és halálra rémül a gondolattól, hogy a férfi ott fogja hagyni ezek miatt, és végül igaza is lesz, mert a férfi ráun az állandó szekálásra és a mártíromság önmaga szította kínjaira - és mert a természetében van az a leküzdhetetlen vágy, mely mindig a fiatalság felé taszítja.

- Ajjje, nincs még egy olyan aphrodisiacum a világon, mint a fiatalság - szokta volt mondogatni az öreg Csencsen, Phillip Chen apja, Ian mentora. - Nincs, Ian fiam, nincs hozzá fogható. Nincs, nincs, nincs. Figyelj rám. A jangnak jin nedvekre van szüksége, de fiatal nedvekre, igen bizony, fiatalnak kell lenniük, mert a fiatal nedvek meghosszabbítják az életedet és táplálják a jangodat... de úgy ám! Sose feledd: minél idősebb a férfi vesszeje, annál több fiatalságra, változatosságra és ifjúi hévre van szüksége, hogy erőteljesen tudjon működni. Minél több, annál jobb! De ne feledd azt sem, hogy bármilyen páratlan, élvezetes, gyönyörűséggel teli és mennyei is a combjuk közt rejtőző szépséges szelence, bármi édes és kéjes is, légy óvatos vele! Hah! Mert csapda is, kelepce, kízókamra és koporsód is lehet! - Az öregember ekkor kacagni kezdett, csak úgy rázkódott a pocakja, arcán könnyek csurogtak. - Ugye, hogy

csodálatosak az istenek? Megadják nekünk a mennyet itt a földön, de megéled a poklot is, amikor nem tudod rábírní egyszemű, tar szerzetesed, hogy fölemelje fejét, és belépjen a paradicsomba. Ez a zsz, gyermekem. Ez a mi zszunk - hogy addig vágyakozunk a mohó szakadék után, míg föl nem emészt bennünket, hahaha...

Biztos, hogy nagyon nehéz lehet a nőknek, főleg az amerikaiaknak, gondolta Dunross. Ez az öregedési trauma, hogy olyan elháríthatatlanul gyorsan bekövetkezik, túl korán... Amerikában rosszabb lehet megélni, mint bárhol máshol a világon.

De miért közöljek veled egy igazságot, kérdezte magában Dunross, amit lelked mélyén már magad is érzel? Vagy mondjam el, hogy csak az amerikai módi követeli, hogy az ember próbálja megszerezni azt az örök fiatalságot, amit sem isten, sem ördög, sem sebész nem adhat meg neki? Az ember nem lehet huszonöt éves harmincöt évesen, negyvenöt éves korában nem lehet olyan fiatal, mint egy harmincöt éves, és hiába akar negyvenöt esztendő lenni, amikor ötvenöt. Sajnálom, tudom, hogy ez nem igazság, de attól még tény.

Ajíjje, hála legyen Istennek - gondolta ájtatosan, hála legyen Istennek - ha van - hála legyen az összes nagy és kis isteneknek, hogy férfi vagyok, és nem nő. Sajnállak téged, te amerikai nő, mondta magában Dunross.

Fennhangon pedig ezt mondta: - Gondolom, ez azért van, mert az élet nem egy leányálom, és mert gyerekkorunkban annyi badarságot és hamis értéket táplálnak belénk. A kínaiak sokkal-sokkal okosabbak, Uramisten, milyen sokkal, de sokkal okosabbak! Boszorkány Struan esetében talán csak az a rossz Brockvére tette. Szerintem ez volt a zsz... A sorsa, a szerencséje, vagy balszerencséje. Hét gyereket szült Culumnak, négy fiút és három lányt. A fiúk mind idő előtt haltak meg. Kettőt itt, Hongkongban vitt el a "ragya" - feltehetőleg valamilyen járvány, a harmadikat Sanghajban ölték meg, megkéselték, a negyedik meg vízbe fulladt Skóciában, Ayr környékén, ahol a családi földbirtokaink vannak. Már ez is elég hozzá, hogy egy anya beleőrüljön, és ehhez még hozzá kell számítani azt az irigységet és gyűlöletet, amely őt és Culumot egész életükön át körülvette. És ha ehhez még hozzávesszük mindazt a gondot, amit az ázsiai viszonyok jelentettek, hogy a Nemes Ház mások fiainak a kezére került... Őt is meg lehet érteni. - Dunross egy pillanatra eltűnődött, aztán folytatta. - A legenda szerint otthon mindvégig ő viselte a nadrágot, egészen halála napjáig zsarnokoskodott a Nemes Házon, minden tajpanon, minden menyen, minden vejen és minden unokán... Még a halála után is. Emlékszem, volt egy angol dajkám, hogy a pokol tüzén égjen mindörökre, az mondogatta nekem mindig: "Viselkedj rendesen, Ian úrfi, különben ideidézem Boszorkány Struant, és fölfalatlak vele...!" Nem lehettem több öt-hat évesnél.

- Borzasztó - mondta Casey.

Dunross vállat vont. - A dajkák már csak ilyenek. - De nem mind, hál istennek - szólt Gavallan.

- Nekem sose volt egy se, akinek egy csöpp esze is lett volna. A gan szunok meg még rosszabbak voltak.

- Mi az a gan szun?- kérdezte Casey.

- Azt jelenti: "félemler", ami az amá pontos meghatározása. 1949 előtt Kínának ezen a vidékén a legtöbb régi európai és eurázsiai család gyerekeinek mindig megvolt a maguk „félemlere”, aki gondjukat

viselte. Sokszor egész életükben maguk mellett tartották őket.

A legtöbb gan szun fogadalmat tett, hogy nem megy férjhez. Könnyen föl lehet ismerni őket a hosszú copfjukról, leért egészen a derekukig. Az én gan szunomat Ah Tatnak hívják. Nagyszerű öreglány, még most is nálunk van - mondta Dunross.

- Én az enyémet inkább tekintetem anyámnak, mint az igazit - mondta Gavallan.

- Eszerint magának Boszorkány Struan a dédanyja? - kérdezte Casey Linbartól.

- Jézusom, dehogy! Nem... nem, én nem Dirk Struantól származom - felelte Linbar. Casey észrevette, hogy a homloka gyöngyözni kezd. Nem értette. - Az én ágam Dirk féltestvérétől, Robb Struantól ered. Robb Struan Dirk üzlettársa volt. A tajpan Dirk egyenesági leszármazottja, de ennek ellenére... egyikünknek sem ősanyja a Boszorkány.

- Maguk mind rokonok? - kérdezte Casey, különös feszültséget érzékelve a szobában. Linbar válasz helyett Dunrossra nézett.

- Igen,- mondta Dunross. - Andrew a húgomat, Kathyt vette feleségül. Jacques unokatestvérem. Linbar pedig... Linbar a nevünk hordozója. - Dunross elnevette magát. - Még mindig elég sok ember él Hongkongon, aki emlékszik a Boszorkányra. Mindig hosszú, turnürös, fekete ruhában járt, a fején egy fura kalappal, amelyen egy óriási, molyrágta toll díszelgett. Mindene reménytelenül divatjamúlt volt, és ehhez még egy fekete, ezüsfogantyújú bot járult. Általában egy hordszékszerű alkotmányon közlekedett az utcán, amit négy kuli cipelt. Úgy százötvenöt magas, ha lehetett, de vaskos volt és kemény, mint egy kuli vádlija. A kínaiak is rettegtek tőle. Tiszteletre Méltó Gonosz Szemű És Sárkányfogú Öreg Idegen Ördöganya volt a ragadványneve.

- Stimmel - kacagott fel kurtán Gavallan. - Az apám és a nagyanyám még ismerte. Nekik saját kereskedelmi cégük volt itt és Sanghajban, de az első világháború idején gyakorlatilag tönkrementek, és tizenkilencben betársultak a Struan céghez. Apám mesélte, hogy srác korában gyakran követte a Boszorkányt az utcán, és amikor az öreglány tényleg begurult, akkor az volt a szokása, hogy kikapta a műfogsorát, és azzal csattogtatott rájuk. - Mindenki együtt nevetett Gavallannal, ahogy utánozta a szituációt. - Apám esküdött rá, hogy a fogak vagy félméteresek voltak, és valamiféle rugóra jártak. Csámcsámcsám!

- Látod, Andrew, erről egészen meg is feledkeztem - szólt közbe vigyorogva Linbar. - Az én gan szunom, az öreg Ah Fu, jól ismerte Boszorkány Struant, és valahányszor csak szóba hoztam előtte, mindig az ég felé fordította a szemét, úgy könyörgött az isteneknek, hogy oltalmazzák azoktól a gonosz szemektől meg bűbajos fogaktól. Kyle bátyám meg én... - Linbar egy pillanatra elhallgatott, majd megváltozott hangon folytatta - Gyakran ugrattuk vele Ah Fút.

Dunross Caseyhez fordult. - Van egy portré odafent a Nagy Házban... vagyis kettő. Ha érdekli, egy nap szívesen megmutatom magának.

- Ó, nagyon köszönöm... Örömmel. Dirk Struanról is van kép?

- Több is. És van egy, amelyik az öccsét, a féltestvérét, Robbot ábrázolja.

- Szívesen megnézném.

- Én is - mondta Bartlett. - A fenébe is, én egy szál fényképet se láttam sose a nagyszüleimről, a dédapám portréjáról nem is beszélve. Pedig világéletemben foglalkoztattak az őseim - hogy milyenek lehettek, honnét jöhettek, de mindössze annyit tudok róluk, hogy az egyik nagyapámnak valamikor a hőskorszakban Nyugaton, egy Jerico nevezetű városban teherhajózási vállalata volt. Óriási lehet, ha valaki tudja, honnan származik. Maguknak szerencsésük van. Bartlett ez idáig csak ült és figyelte a felszín alatti áramlatokat. próbált kapaszkodókat keresni arra az időpontra, amikor majd el kell döntenie: Dunross vagy Gornt. Ha Dunross, akkor Andrew Gavallan ellenség, akinek mennie kell, mondta magában. A kis Struan utálja Dunrosst, a francia egyelőre rejtély, Dunross meg akár a nitroglicerin. - Ez a maguk Boszorkány Struanja fantasztikusan hangzik mondta. - És az a Dirk Struan is szédületes figura lehetett.

- Ez a jellemzés már valóságos gyöngyszeme az eufemizmusnak! - mondta felvillanó szemmel Jacques deVille. - Dirk Ázsia legnagyobb kalóza volt! Majd amikor megnézi a portréját, felismeri rajta a családi vonásokat. A tajpanunk kiköpött mása, és ma foi, minden rossz tulajdonságát örökölte.

- Állítsa le magát, Jacques - szólt rá kedélyesen Dunross. - Ez nem igaz - mondta Caseynek. - Jacques csak ugrat. Egyáltalán nem hasonlítok Dirkre.

- De az ő leszármazottja.

- Igen, az vagyok. A dédanyám Winifred, Dirk egyetlen törvényes lánya volt, aki Lechie Struan Dunrosshoz, a klán egyik tagjához ment férjhez. Egyetlen fiuk született, ő az én egyik nagyapám, ő követte Culumot a tajpani tisztségben. Tudomásom - szerint a családom, a Dunross család Dirk Struan egyetlen törvényes leszármazottja.

- Azt mondta, törvényes?

Dunross elmosolyodott. - Dirznek több fia és lánya volt. Az egyik fia, Gordon Csen, egy kínai nőtől született, akit valójában Sennek hívtak, és akiről ön is tud: ez a mai Chen-ág. Van egy T'Chung-ág is - ők annak a Duncan Csungnak és Kate Csungnak a sarjai, akiket a híres Csung Mejmej szült Dirznek. Mindez azonban csak legenda, és bár mindenki hisz bennük, eddig még senki sem tudta bizonyítani vagy cáfolni őket. - Dunross kis ideig habozott, mosolya őszinteségét a szeme körüli ráncok is jelezték. - Őseink Hongkongban és Sanghajban - hogy is mondjam... elég barátián viselkedtek, a kínai nők pedig akkoriban éppen olyan szépek voltak, mint ma. Eleink viszont elég ritkán vették feleségül a kedveseiket, a tableta meg csak nagyon újkeletű találmány, így aztán nem lehet mindig tudni, ki kinek a rokona. Az az igazság, hogy ilyesmiről nem szoktunk társaságban beszélni... Vérébeli britek módjára úgy teszünk, mintha ez a kérdés nem is létezne, pedig mindannyian tudjuk, hogy létezik. Így aztán senkinek sem esik csorba a tekintélyén. A hongkongi eurázsiai családok gyermekei általában az anyjuk nevét veszik fel, sanghajiak az apjukét. A jelekből ítélve úgy látszik, túltettük magunkat ezen a problémán.

- Minden a jóakarathoz tartozik - mondta Gavallan.

- Néha - mondta Dunross.

- Ezek szerint John Chen a rokona? - kérdezte tőle Casey.

- Gondolom, ha az Édenkertig megyünk vissza, mindenki rokona mindenkinek - felelte Dunross a semmibe meredve. Nem tetszik nekem, hogy John eltűnt, gondolta nyugtalanul. Nem az a fajta, aki bármilyen ok miatt is holmi fegyvercsempészési históriába keveredne. Vagy ha már igen, akkor nem olyan ostoba, hogy hagyja magát elkapni. Cu-jan? Vele más a helyzet, sanghaji, könnyen pánikba eshetett - ha belekeveredett ebbe az ügybe. Johnt nagyon sokan ismerik, valaki biztos látta volna, ha reggel fölszáll egy gépre, ez tehát kiesik. Ha meglógott, akkor bárkán vagy dereglyén kellett mennie... De hova? Macauba? Nem, ez nem jön számításba. Hajó? Könnyen lehetséges. Hongkongból egész éven át naponta harminc-negyven kisebb-nagyobb hajó indul a szélrózsa minden irányába, ehhez jön még az ezernyi jövő-menő dzsunka, s mi sem egyszerűbb, mint néhány dollár segítségével megszökni a szigetről - vagy éppen beszökni. Becsempészni. Férfiakat, nőket, gyerekeket. Kábítószer. Bármit. De emberek, kábítószer, fegyver, szeszes ital és benzin kivételével nincs értelme semmit sem becsempészni - mivel minden más vámmentesen és korlátlan mennyiségben vihető be.

Kivéve az aranyat. Dunross elmosolyodott magában. Hivatalos engedéllyel unciánként harmincöt dolláros áron hozzuk be az aranyat macaui továbbításra, hogy aztán ott mi történik vele, ahhoz senkinek semmi köze. Viszont óriási hasznot hoz. Igen, gondolta, és ma délután ülészik a Nelson Trading igazgatótanácsa. Helyes. Ez az a fajta üzleti kockázat, amely sose mond csődöt.

Miközben elvett egy kis halat a felé kínált ezüsttálcaról, észrevette, hogy Casey merőn figyeli. - Parancsoljon, Casey.

- Ó, csak azon tűnődtem, honnan tudta meg a keresztnévemet felelte a lány, majd Bartlettnek címezve folytatta: - A tajpának volt egy kis meglepetése a számomra, Linc. Mielőtt még egyáltalán be lettünk volna mutatva egymásnak, Kamalian Ciranoush-nak szólított, de olyan könnyedén, mintha csak azt mondta volna: Maryjane.

- Perzsa név? - kérdezte nyomban Gavallan.

- Eredetileg örmény.

- Kamalian Ciranoush - mondta kedvtelve Jacques. - Très jolie, mademoiselle. Ils ne sont pas difficiles sauf our les cretins. (Nagyon szép nevek, kisasszony. És a kiejtésük sem nehéz, legfeljebb a hülyéknek.)

- Ou les (vagy az) angoloknak - fűzte hozzá Dunross. Mindenki nevetett.

- Honnan tudta meg, tajpan? - kérdezte Casey. A "tajpan" könnyebben jött a nyelvére, mint az "Ian". Ez az Ian nem is illik rá, gondolta, ahogy eszébe jutott Boszorkány Struan, a férfi múltja, és azok az árnyak, amelyek mintha körüllejték volna.

- Megkérdeztem az ügyvédjétől.

- Hogyhogya?

- Tegnap este éjfél tájban felhívott John Chen. Ön nem mondta meg neki, mit jelent a nevében a K. meg a C. engem pedig érdekelt. Ahhoz még korán volt, hogy felhívjam a Los Angeles-i irodáját, ott még

csak reggel nyolcra járt, ezért aztán inkább a New York-i ügyvédjét hívtam. Apám szokta mondogatni, hogy ha az ember nem tud valamit, kérdezze meg.

- Maga el tudta érni Seymour Steigler III-at egy szombati napon? - kérdezte elhűlve Bartlett.

- Igen. A lakásán, White Plainsben.

- De hát az otthoni száma nincs is benne a telefonkönyvben.

- Tudom. Fölhívtam egy kínai barátomat az ENSZ-ben, ő nyomozta ki nekem. Mr. Steigernek azt mondtam, hogy szeretném meghívni önöket, és egy meghívásnál fontos a pontos címzés. Egyébként ez igaz is, nem?

- De - mondta Casey, akinek nagyon imponált ez a magatartás. De még mennyire.

- Te már tegnap este tudtad, hogy Casey nő? - kérdezte Gavallan. - Igen. Valójában hónapok óta tudtam már, csak azt nem, hogy mit jelent a nevében a K. meg a C. Miért kérdezed?

- Csak úgy. Casey, ön az imént azt mondta, hogy a neve örmény eredetű. A családja a háború után emigrált az Egyesült Államokba?

- Az első világháború után, 1918-ban - kezdte Casey gyakran elmondott történetét. - A családnevünk eredetileg Csolokjan volt. Amikor a nagyszüleim megérkeztek New Yorkba, az egyszerűség kedvéért, hogy az amerikaiaknak könnyebb legyen kimondani, elhagyták a „jan”- t. De azért én mégis a Kamalian Ciranoush nevet kaptam. Mint tudják, Örményország a Kaukázus déli részén található, délen Iránnal és Törökországgal, északon Szovjet-Grúziával határos. Valamikor független ország volt, de mostanra Szovjet-Oroszország és Törökország teljesen magába olvasztotta. Az egyik nagyanyám grúz volt - a régi időkben gyakori volt az ilyen vegyes házasság. A népem teljesen szétszóródott az ottomán birodalomban, körülbelül két millióan lehettek, de aztán jöttek a pogromok, főleg 1915-16-ban... - Casey megborzongott. - Valójában népirtás volt. Alig félmillióan maradtak életben, akik aztán szétszóródtak a világban. Az örmények kereskedők, művészek, festők, ékszerészek, írók voltak, de akadt köztük katona is. A török hadseregben csaknem ötvenezer örmény szolgált, mielőtt az első világháború idején a törökök lefegyverezték, rangjuktól megfosztották és agyonlőtték őket - tábornokokat, tiszteket, közkatonákat egyaránt.. Elit kisebbséget alkottak, mint ahogy már századok óta.

- Emiatt gyűlölték őket a törökök? - kérdezte deVille.

- Annyi bizonyos, hogy szorgalmas, összetartó emberek voltak, kiváló kereskedők és üzletemberek, a kereskedelem és az üzleti élet jelentős részét a kezükben tartották. A nagyapám szerint a vérünkben van a kereskedelem. A fő ok azonban valószínűleg az volt, hogy az örmények keresztények - az övék volt az első keresztény állam a rómaiak idején - a törökök pedig természetesen mohamedánok. A tizenhatodik században a törökök meghódították Örményországot, és onnantól kezdve állandósultak a határháborúk a keresztény cári Oroszország és a "hitetlen" törökök között. Egészen 1917- ig tulajdonképpen a cári Oroszország védelmezett minket... Az ottomán törökök mindig nagyon kegyetlen, nagyon különös emberek voltak.

- Az ön családja még a zavargások előtt kijutott?

- Nem. A nagyszüleim meglehetősen gazdagok voltak, és mint sokan mások, ők is azt hitték, hogy velük semmi sem történhet. Épp hogy csak el tudtak menekülni a katonák elől, egy hátsó ajtón surrantak ki két fiukkal, egy lányukkal meg azzal a holmival, amit sebtében össze tudtak kapkodni. A családnak többi részének nem sikerült. A nagyapámék lefizettek valakit, aki kicsempészte Isztambulból és föltette Őket egy halászdereglyére, amellyel aztán eljutottak Ciprusra, ahol valahogy megszerezték az amerikai vízumot. Volt egy kis pénzük és néhány ékszerük... és nagyon tehetséges emberek voltak.. A nagyanyám még él. Még nagyon keményen tud alkudozni.

- A nagyapja kereskedő volt? - kérdezte Dunross. - Innen az érdeklődés az üzleti élet iránt?

- Annyi bizonyos, hogy mire kezdtünk a magunk lábára állni, belénk verték - felelte Casey. - Nagyapám Providence-ben alapított egy kis optikai céget, amely lencsákat és mikroszkópokat készített, meg egy export-import céget, amely főként szőnyeggel és parfümmel kereskedett, kisebb részt pedig némi arannyal és drágakővel. Apám ékszereket tervezett és készített. Ő már meghalt, de neki is volt egy külön kis boltja, Providence-ben. Az öccse, Bghos nagybátyám, a nagyapámnál dolgozott. Mióta nagyapa meghalt, az export-import céget a nagybátyám vezeti. Kicsi, de stabil cég. A nővérem meg én úgy nőttünk fel, hogy állandóan ott láttuk magunk körül az alkudozást, a tárgyalást és a profitkeresést. Nagyszerű játék volt, és mindannyian egyenlő felekként vettünk benne részt.

- Na és... Parancsol még egy kis süteményt, Casey?

- Azt hiszem, ennyi elég lesz - válaszolta a lány. - A középiskola elvégzése után beiratkoztam egy kétéves közgazdasági tanfolyamra Katherine Gibbshez, Providence-ben: gépelés, gyorsírás, egy kis könyvelés, iktatás, meg az üzleti élet legalapvetőbb ismeretei. De mióta számolni tudtam, esténként, hétvégeken, iskolai szünetekben mindig ott voltam nagyapánál, és segítettem neki az üzleti ügyek intézésében. Megtanított gondolkodni, tervezni, terveket megvalósítani, így aztán legtöbbet magából a gyakorlatból tanultam. Persze az iskola mellett elvégeztem még néhány speciális kurzust is... főként esti iskolákban.

- Casey elnevette magát. - Tavaly még a Harvard üzleti iskoláján is átrágtam magam. Volt néhány ember a fakultáson, aki ettől majdnem elájult. Ezzel együtt ma már azért valamivel könnyebb a nőknek.

- És hogyan lett a Par-Con frontembere... vagyis hogy „frontasszonya”? - kérdezte Dunross.

- Az éleselméjűségem révén - felelte Casey, és a többiek vele nevettek. Aztán Bartlett szólalt meg. - Caseynek szinte ég a keze alatt a munka, Ian. Gyorsolvasásban olyan fantasztikus, hogy nagyobb teljesítményre képes, mint két gyakorlott szakember együttvéve. Remekül megszagolja a veszélyeket, nem fél a döntésektől, és nem pirul el egykönnyen.

- Ebben vagyok a legjobb - mondta Casey. - Köszönöm, Linc.

- És nem nehéz ez magának, Casey? - kérdezte Gavallan. - Mint nőnek, nem kell nagyon sok dologról lemondania ahhoz, hogy tartani tudja a lépést? Nem lehet könnyű nő létére férfimunkát végezni.

- Én nem tekintem a munkámat férfimunkának, Andrew - replikázott nyomban Casey. - A nők feje és teljesítőképessége épp olyan jó, mint a férfiaké. Linbar és Gavallan ennek hallatán nyomban szelőd

csipkelődésbe kezdett, de Dunross leállította őket: - Azt hiszem, ezt később is folytathatjuk. De most komolyan, Casey: hogyan jutott el idáig a Par-Connál?

Most az igazi történetet mondjam el neked, te Ian, eleven mása Dirk Struannak, Ázsia legnagyobb kalózának, vagy azt, ami már legendává vált, kérdezte magában, Casey.

Aztán hallotta, hogy Bartlett belevág a történetbe. Tudta, hogy ezalatt nyugodtan foglalkozhat mással gondolatban, mert már vagy százszor hallotta Linc verzióját, részben igaz volt, részben hamis, s részben olyan, amilyennek Bartlett hinni akarta a történeteket. És vajon mennyi igaz a te históriádból, Boszorkány Struanból, Dirk Struanból, mi az igazi történeted, és hogyan lettél tajpan? Belekortyolt a portóiba, élvezte sima édességét, hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai.

Valami nem stimmel, gondolta. Határozottan érzem. Valami nem stimmel Dunross-szal.

De mi?

- Hét évvel ezelőtt ismerkedtem meg Caseyvel - kezdte Bartlett - Kaliforniában, Los Angelesben. Egy nap levelet kaptam egy bizonyos Casey Tcholoctól, a providence-i Hed-Opticals elnökétől, azt írta, fúzióról szeretne tárgyalni velem. Akkoriban építkezésekkel foglalkoztam Los Angeles egész területén: lakónegyedeket építettem, szupermarketeket, néhány jókora irodaházat, ipari létesítményeket, bevásárló központokat... mindent. A forgalmunk elérte a 3,2 milliót, épp akkor alakultunk részvénytársasággá - de még mindig fényévek választottak el a Nagy Táblától. Azt...

- A New York-i értéktőzsdére gondol?

- Igen. Nos, beállít hozzám Casey, ragyog, mint a nyári nap, és azt mondja nekem, fuzionáljak a Hed-Opticals-szal, amely elmondása szerint az előző évben 277 ezer 600 dollárt jövedelmezett, aztán egyesült erővel hajtsunk rá a szakma legnagyobb cégére, a Randolph Opticalusra: évi 53 millió dolláros bevétel, Nagy Tábla, markában az optikapiac java része, a bankban meg egy rakás pénze. Mondom neki, rendben van, maga megőrült, de miért épp a Randolphot pécézte ki? Erre azt mondja, először is azért, mert ő a Bartlett Constructions részvényese - mielőtt hozzám jött, vásárolt tíz darab egydolláros részvényt - nekem egyébként akkoriban egymillió volt belőlük, és épp akkor adtam el ötszázet pariban - és úgy gondolta, jól állna a Bartlett Constructionsnek, ha az övé volna a Randolph, másodszor pedig azért, "mert ez a gazember George Toffer, a Randolph Opticalcs tulajdonosa egy hazug, csaló tolvaj, és ki akar túrni az üzletből".

Bartlett elvigyorodott, lélegzetvételn yi szünetet tartott. Dunross nevetve közbeszólt: - Igaz ez, Casey?

Casey gyorsan visszakapcsolt a mélézásból. - Igaz. Azt mondtam, hogy George Toffer egy hazug, csaló, tolvaj gazember. Ma is az. Casey hidegen elmosolyodott. - És az is biztos, hogy ki akart túrni az üzletből.

- Miért?

- Mert megmondtam neki, hogy hagyjon békén... hogy kopjon le rólam.

- És miért mondta ezt neki?

- Én épp akkoriban vettem át a Hed-Opticals vezetését. Nagypám az előző évben meghalt, és Bghos nagybátyám meg én földobtunk egy dollárt, hogy ki melyik boltot kapja... Én nyertem. Egy-két évvel azelőtt a Randolph felajánlotta, hogy megveszi a cégünket, de elutasítottuk - volt egy takaros kis üzemünk, jó munkásokkal, jó szakemberekkel - köztük számos örménnyel - miénk volt a piac egyik kis szelete. Viszont nem volt tőkénk, nem volt manőverezési lehetőségünk. De azért megéltünk, és a gyártmányaink elsőrangúak voltak. Közvetlenül azután, hogy átvettem az irányítást, George Toffer "véletlenül épp arra járt és bekukkantott." Nagyon nagy véleménnyel volt önmagáról, magasságos ég, de milyen nagy véleménnyel! Azt állította, a hadseregben kitüntették a hősiességéért, de én megtudtam, hogy erről szó se volt. Na, ez a típus. Na, szóval, tett nekem egy nevetséges ajánlatot, azzal, hogy ő majd átveszi a Hed-Opticals-t... a szegény kislánytól, akinek inkább a konyhában volna a helye, és ehhez jött még a másik szöveg, hogy „jöjjön el hozzám ma este vacsorára, úgymint szalma vagyok néhány napig, miért ne éreznék jól egy kicsit magunkat" Mondtam, hogy köszönöm, nem kérek, amitől nagyon felhúzta az orrát. De rettentően. Ezzel együtt azt mondta, rendben van, és visszatért az üzletre, és azzal állt elő, hogy jó, akkor, nem vesz meg minket, de legyünk az alvállalkozói néhány ügyletében. Jó ajánlatot tett, és némi alkudozás után megállapodtunk a feltételekben. Azt mondta, ha ezt teljesítem, megduplázza a mennyiséget. A következő hónapban elvégeztük a munkát, jobban és olcsóbban, mint ahogy ő bármikor is képes lett volna megcsinálni, szerződés szerint leszállítottuk neki. Rengeteget keresett rajta. Ő viszont megszegte a szerződés szóbeli záradékát, és levont - ellopott - tőlem 20 378 dollárt. Aztán másnap az öt legjobb vevőm átment Randolphhoz, a következő héten pedig további hat... Mindegyiküknek a termelési költségek alatti árakat kínáltak. Ezután hagyott egy-két hétig puhulni, aztán felhívott. - Aggyisten, kisanyám - vartyogott nagy vidáman, mint varangy a pocsolyában -, leugrom egy hétre Martha's Vineyardra. - Ez egy kis sziget a keleti part közelében. - Jöjjön le maga is, kirúgunk egy kicsit a hámból, és közben elbeszélgetünk egy kicsit a jövőről, meg a rendelés megduplázásáról. - Mondtam neki, előbb fizesse ki, amivel tartozik, amire csak röhögött, hogy azzal még vár, amíg benő a fejem lágya, és azt mondta, okosabban teszem, ha inkább fontolóra veszem az ajánlatát, mert ha a dolgok így mennek tovább, hamarosan nem lesz Hed-Opticals. Elküldtem melegebb éghajlatra - folytatta Casey. - Ha begurulok, egész jól cifrázom, három nyelven is közöltem vele, hogy mit csináljon magával és hova menjen. Egy hónap múltán már egyetlen vevőm sem volt.

Egy újabb hónap elteltével a munkások kénytelenek voltak más helyek után nézni. Akkortájt jutott eszembe Kalifornia. Nem akartam keleten maradni. - Szárazon elmosolyodott. - Ma már úgy mondanám: meg akartam őrizni az arcomat, de akkoriban még nem ismertem ezt a kifejezést. Arra az elhatározásra jutottam, hogy két hétre szabadságolom magam, hogy végiggondoljam, mit tegyek. Aztán egy nap, ahogy lődörögtem egy sacramentói állami vásáron, megláttam Lincet. Bartlett Construction részvényeket árult egy bódében, én meg vettem...

- Mit csinált? - kérdezte Dunross.

- Jól hallotta - mondta Bartlett.- Több, mint húszezret adtam el ezen a módon. Felhasználtam minden lehetőséget: állami vásárokat, csomagküldő szolgáltatásokat, szupermarketeket, tőzsdeügynököket, bevásárlóközpontokat... a beruházási bankok mellett. De fel ám! Folytasd, Casey.

- Nos, elolvastam a prospektusát, figyeltem őt egy ideig, és úgy vettem észre, tele van ambícióval és lendülettel. A vállalati mérlegének az adatai kivételes növekedési ütemről tanúskodtak, és arra gondoltam, hogy aki képes saját kezűleg piacra dobni a saját részvényeit, az még biztos sokra viszi. Így aztán vettem tőle tíz részvényt, írtam neki, és elmentem hozzá. Itt a vége, fuss el véle.

- Egy csudát van vége, Casey - mondta Gavallan.

- A többit mondd el te, Linc - mondta a lány.

- Jó. Na, szóval...

- Egy kis portóit, Mr... bocsánat: Linc?

- Köszönöm, Andrew, de... hm, nem kaphatnék inkább még egy sört? - Már hozták is. - Szóval Casey eljött hozzám. Miután elmondta a mondókáját, körülbelül ugyanazt, amit most - azt mondtam neki: Csak egy valamit áruljon el nekem, Casey. A Hed-Opticals tavaly nem egész háromszázezret jövedelmezett. Idén mennyit fog?

- Semmit - mondja erre azzal a mosollyal, ahogy csak ő tud mosolyogni. - Én vagyok a Hed-Opticals várható hozadéka. Sőt a teljes vagyona is.

- No és mi értelme volna ezzel a semmivel fuzionálni? Van nekem saját gondom is, épp elég.

- Én tudom, hogyan lehet a Randolph Opticalst zsebre vágni.

- Hogyan?

- A Randolph 22 százaléka három ember tulajdonában van. És mindhárman utálják Toffert. Huszonkét százalékkal már átvehetné az irányítást. Azt is tudom, hogyan lehet elcsaklizni a strómanjaikat. És ami a legfontosabb: ismerem Toffer gyengéit.

- És mik volnának azok?

- Hiú, megalomániás, de mindenekfölött: hülye.

- Ha hülye volna, nem vezethetne egy ilyen céget.

- Eleinte talán nem volt az, most viszont igen. Megérett a fölfalásra.

- És magának mi haszna volna ebből?

- Toffer. Magam akarom kirúgni.

- Egyéb?

- Ha be tudom bizonyítani magának... Ha sikerül megennünk a Randolph Opticalst, mondjuk hat hónap alatt, akkor szeretnék... Szeretnék egy egyéves, de hét évre meghosszabbítható szerződést kötni magával, olyan fizetésért, amit méltónak talál a képességeimhez, és szeretnék a cége ügyvezető alelnöke lenni, és a beszerzésekkel foglalkozni. És mindezt, mint ember, nem mint nő, mint egy magával egyenlő ember. Természetesen maga a főnök, de engem ugyanolyan egyenlő félként kezel, mint egy férfit, mint egy egyéniséget... ha úgy teljesítek.

Bartlett elvigyorodott, ivott egy korty sört. - Rendben, mondtam, megegyeztünk. Mit veszthetünk, gondoltam... én azt a rongyos háromnegyed milliómat, ő meg a nagy semmit - viszont elcsaklizhatjuk a Randolph Opticalst. Így aztán kezét ráztunk, mint férfi a nővel. - Bartlett elnevette magát. - Életemben először kötöttem üzletet nővel - és azóta se bántam meg.

- Köszönöm, Linc - mondta halkán Casey, és hirtelen minden jelenlévő férfi irigyelni kezdte Bartlettet.

És mi történt aztán, hogy kirúgtad Toffert? - töprengett Dunross a többiekkel együtt. Ekkor kezdtétek?

- Na és simán ment? - kérdezte Bartlettől. - Mármint az átvétel. - Zűrös volt, kaptunk néhány sebet is, de a leckék, amelyeket akkor megtanultunk, ezer százaléig kifizetődtek. Öt hónap múlva a kezünkben volt a Randolph. Casey meg én meghódítottunk egy céget, amely ötvenhárom és félszer nagyobb volt, mint a miénk. A döntő pillanat előtt egy órával négymillió dollár bankadósságom volt és nagyon közel jártam a börtönhöz, de a következő órában már enyém volt a vállalat. Nem akármilyen csata volt. Másfél hónap alatt átszerveztük a céget. A Par-Con Randolph most évi 150 millió dollárt forgalmaz, és a részvényei árfolyama fölfelé kúszik. Klasszikus villámhadjárat volt, amely mintául szolgált a Par-Con Industrieshoz.

- Na és azzal a George Tofferrel mi lett, Casey? Hogyan rúgta ki?

Casey levette sárgásbarna szemét Lincről, Dunrossra nézett, és azt gondolta: Uramisten, mennyire szeretnék megszerezni!

- Abban az órában, amint megszereztük a cég fölötti ellenőrzést... - kezdte, de elhallgatott, mert a helyiségben lévő egyetlen telefon megszólalt. Hirtelen feszültség támadt. Mindenki - még a pincérek is - a telefon felé fordult, csak Bartlett nem. Gavallan és deVille arcából lefutott a vér. - Mi történt? - kérdezte Casey.

Dunross válaszolt. - Az egyik háziszabályunk úgy szól, hogy ebéidő alatt egyetlen telefonhívást sem kapcsolnak ide, kivéve, ha vészhelyzet adódik... Nem a cég, hanem valamelyikünk számára.

Mindnyájan Limet nézték, aki most letette a kávé tálcaát. Úgy rémlett, egy örökkévalóságba telik, mire végigmegy a helyiségen, és fölveszi a telefont. Mindnyájuknak volt felesége, gyermeke, családja, és most mind arra gondoltak, vajon ki halhatott meg, miféle katasztrófa történhetett, és Istenhez fohászkodtak, hogy valaki másnak szóljon a telefon, és eszükbe jutott a két nappal korábbi hívás. Amikor Jacques-ot keresték. És amikor, alig egy hónapja, Gavallant: az anyja haldoklott. Az elmúlt évek során valamennyien kaptak itt telefonhívást. Csupa rossz hírt.

Andrew Gavallan biztosra vette, hogy őt keresik. A felesége, Dunross húga, Kathren kórházban volt, kimerítő vizsgálatokon esett keresztül: hetek óta beteg volt, de nem tudták kideríteni az okát. Jézusom, szedd össze magad, szólt magában, mindenki téged néz.

- Vjjj! - Lim egy pillanatig hallgatott, majd megfordult, és Dunross felé nyújtotta a kagylót. - Önt keresik, tajpan.

A többiek ismét lélegezni kezdtek, és Dunrossra néztek. Magabiztos léptekkel ment a telefonhoz. -

Halló! - hogy mi? Micsoda? Ne... Ne, rögtön ott leszek... Ne, ne csináljanak semmit, rögtön ott leszek...
- Látták az arcán a döbbenetet, ahogy a halálos csöndben letette a kagylót. Némi szünet után megszólalt. -
Andrew, szóljon Claudiának, hogy halassza el a ma délutáni igazgatótanácsi ülést. Maga és Jacques folytatják Casey-vel a megbeszéléseket. Phillip hívott. Sajnos, úgy néz ki, hogy John Chent elrabolták.

8.

14 óra 35 perc

Dunross kiszállt a kocsijából, és besietett a hatalmas, kínai stílusú udvarház kapuján, mely magasan fent a Struan Kilátója nevezetű hegygerincen épült. Elhúzott egy fátyolos tekintetű szolga mellett, aki becsukta utána a kaput, és bement a nappaliba. A viktoriánus stílusban berendezett helyiség harsány színekben pompázott, rosszul összeválogatott bútorokkal és csecsebecsékkel, nippekkel volt telezsúfolva.

- Jó napot, Phillip - mondta Dunross. - Együttérzek magával. Szegény John... Hol a levél?

- Itt. - Phillip felálltában fölvette a szófa ülésén heverő papírlapot. - De előbb azt nézze meg - mutatott egy deformálódott cipőskatulyára, amely a kandalló mellett álló márványasztalon feküdt.

Ahogy keresztülment a helyiségen, Dunross észrevette, hogy a túlsó sarokban, egy magas hátú széken ott ül Dianne, Phillip Chen felesége. - Ó, jó napot, Dianne... Fogadja együttérzésemet - ismételte.

Az asszony szenttelenül vállat vont. - Zsosz, tajpan. - Ötvenkét éves volt, eurázsiai, a második felesége Phillip Chennek, elegáns, felékszerezett családanya, barna csongszamot viselt, nyakában felbecsülhetetlen értékű jade-gyöngy nyakláncot, ujjain rengeteg gyűrűt, köztük egy négykarátos gyémánt szoliter. - Ez a zsosz - mondta.

Dunross bólintott, ezúttal még a szokásosnál is ellenszenvesebbnek találta az asszonyt. Belenézett a dobozba, de nem nyúlt a tartalmához. A laza gombócokká gyúrt újságpapíron egy töltőtollat látott, amelyben felismerte John Chen tulajdonát, egy jogosítványt, néhány karikára fűzött kulcsot, egy levelet, amely John Chennek volt címezve a Sinclair Towers 14A- ba, és egy kis nylonzacskót, amelybe valamiféle ruhadarab volt félig begyömöszölve. A zsebéből elővett toll végével felhajtotta a jogosítvány fedőlapját: John Chené volt.

- Nézze meg a zacskót is - mondta Phillip.

- Nem nézem. Félek, hogy elkenem rajta az ujjlenyomatokat, ha vannak rajta - felelte Dunross, ostobaságnak érezve a mondatot.

- Ja, igen... erről meg is feledkeztem. A mindenségit. Hát persze, az ujjlenyomatok! Az enyém... Persze én bontottam fel. Az enyém biztos rajta van... tele van velük minden.

- Mi van benne?

- A... - Phillip Chen odalépett, és mielőtt Dunross megakadályozhatta volna, kihúzta a zacskóból a ruhadarabot. A nylonzacskóhoz nem nyúlt. - Szövegeten nem marad meg az ujjlenyomat, ugye? Ezt nézze! - A textildarabon egy majdnem: teljes, levágott emberi fül hevert, a vágás egyenes és határozott, nem cakkos szélű.

Dunross halkán elkáromkodta magát. - Hogyan került ide a doboz? - kérdezte.

- Küldönc hozta. - Phillip Chen reszkető kézzel visszacsomagolta a fület, és visszatette a dobozba. - Én csak... Én csak egyszerűen kibontottam, ahogy szokás, Másfél órája hozta valaki.

- Ki?

- Nem tudjuk. A lány azt mondta, egy fiatalember. Egy robogón ülő fiatalember. A lány nem ismeri, a rendszámot se nézte meg. Sok csomagot kapunk így. Nem volt a dologban semmi szokatlan... Talán csak a címezése: "Mr. Phillip Chennek saját kezű felbontásra. Fontos!" Ez volt ráírva a dobozra, a lány nem vette észre azonnal. Mire a csomag hozzáam került és elolvastam a levelet... már csak egy fiatalember volt, aki csak annyit mondott, hogy "Csomag Mr. Phillip Chennek", és már ment is.

- Fölhívta a rendőrséget?

- Nem, tajpan. Azt mondta, ne csináljak semmit.

Dunross odament a telefonhoz. - John feleségének szóltak már? Dianne nyomban rávágta: - Miért Phillipnek kellene közölnie velem a rossz hírt? Az a nő akkora botrányt fog csinálni, hogy lerepül a háztető. Még hogy felhívni Barbarát? Na nem, kedves tajpan, ezt nem... Inkább a rendőrséget, majd ők közlik velem. Ők tudják, hogy kell az ilyesmit csinálni.

Dunross ellenszenve fokozódott. - Jobb volna rögtön idehívni. - A rendőrkapitányságot tárcsázta, és Armstrongot kérte. Házon kívül volt. Dunross üzenetet hagyott neki, aztán Brian Kokot kérte.

- Parancsoljon, tajpan.

- Brian, ide tudna jönni most rögtön? Phillip Chen házában vagyok, Struan kilátóján. John Chent elrabolták. - Dunross beszámolt a doboz tartalmáról.

A vonal túlsó végén döbrent csend támadt, aztán: - Rögtön ott leszek - mondta Brian Kok. - Ne nyúljanak semmihez, és ne beszéljenek senkivel.

- Rendben.

Dunross letette a telefont. - Most lássuk a levelet, Phillip. - Phillip Chen óvatosan, a pereménél tartva a lapot, odaadta neki. A kínai piktogramokat jól olvashatóan írták, de nem iskolázott ember. Dunross lassan olvasni kezdte, a legtöbb jelet ismerte.

„Mr. Phillip Chen! Van szerencsém értesíteni, hogy nagy szükségem van 500 000 hongkongi dollárra,

amiről ezennel értesítem. Ön olyan gazdag, hogy ez az összeg annyit se számít önnek, mint kilenc ökörnek egy szőrszáluk kihúzása. Tartva tőle azonban, hogy esetleg mégis megtagadja, nincs más választásom, mint hogy túsul ejtem a fiát. Remélem háromszor is alaposan meggondolja, és komoly megfontolás tárgyává teszi kérésemet. Az ön dolga, hogy értesíti-e a rendőrséget vagy sem. Mellékelten elküldöm önnek a fia néhány használati tárgyát, bizonyítékként annak, hogy milyen helyzetben van a fia. Elküldöm az egyik fülét is, hogy lássa, milyen könyörtelen és kegyetlen vagyok. Ha simán kifizeti a pénzt, fia biztonsága biztosítva lesz. Farkasember "

Dunross a doboz felé intett. - Bocsásson meg, de... felismeri ezt itt? Phillip Chen idegesen felnevetett, a felesége szintén, - Maga felismeri, Ian? Születése óta ismeri Johnt. Az ilyesmi nem... Hát hogy ismerhet fel valaki egy ilyen... hogyan, hallod-e?

- Tud még valaki erről?

- Nem. Kivéve persze a szolgákat, Szaros T'Chungot meg néhány barátomat, aki itt ebédelt. Itt voltak... itt voltak, amikor a csomag érkezett. Közvetlenül az előtt mentek el, hogy maga megjött.

Dianne Chen fészkelődni kezdett a székén, és kimondta, amire Dunross is gondolt: - Szóval akkor délután már egész Hongkong tudni fogja.

- Igen. Reggel pedig araszos betűkkel hirdetik majd a lapok. Dunross megpróbált rendet teremteni az agyában kavargó számtalan kérdés és válasz között. - Holtbiztos, hogy a sajtó tudomást fog szerezni a... hm... a füléről meg a Farkasemberről, és hatalmas felhajtást csinál majd körülötte.

- Az biztos. - Phillip Chennek eszébe jutott, mit mondott Szaros T'Chung, miután mindannyian elolvasták a levelet. "Legalább egy hétig ne fizess, öreg barátom, és világhírű leszel! Ajíjje! Egy levágott fül meg egy Farkasember! Ííí, világhírű leszel!"

- Talán nem is az ő füle, és az egész csak trükk – mondta most reménykedve.

- Lehetséges. – Ha ez John füle, gondolta Dunross nagyon rossz érzésekről gyötörve, és ha már az első nap, mindenféle tárgyalás és alkudozás nélkül elküldik, akkor lefogadom, hogy szerencsétlen John már halott. - Nem volt értelme így megcsonkítani - mondta. - Ugye, fizet?

- Persze. Még szerencse, hogy nem Szingapúrban vagyunk.

- Az. - A szingapúri törvény szerint abban a pillanatban, hogy valakit elraboltak, zárolták az illető családjának folyószámláit, nehogy fizetni tudjanak az emberrablóknak. Korábban az emberrablás szinte népbetegséggé vált arrafelé, és alig egy-két tettet sikerült letartóztatni. A kínaiak inkább fizettek, és nem szóltak a rendőrségnek. Micsoda gazember! Szegény John!

- Parancsol egy kis teát? - kérdezte Phillip Chen. - Vagy valami más innivalót? Nem éhes?

- Nem, köszönöm. Megvárom Brian Kokot, aztán megyek. Dunross a dobozra és a kulcsokra nézett. Sokszor látta már ezt a kulcscsomót. - A rekeszkulcs hiányzik - mondta.

- Milyen kulcs? - kérdezte Dianne Chen.

- John kulcskarikáján egy páncélrekesz kulcsa is szokott lenni.

Az asszony nem állt föl. - És most nincs ott? - Nincs.

- Talán téved. Talán nem mindig tartotta rajta.

Dunross az asszonyra, majd Phillip Chenre nézett. Üres tekintettel néztek vissza rá. Eszerint, gondolta Dunross, ha nem az emberrablóknál van, akkor ti tettétek el. A helyetekben én is ez tettem volna. Isten tudja, mi lehet abban a páncélrekeszben. - Lehet, hogy tévedek - mondta szenvtelenül.

- Teát, tajpan? - kérdezte Dianne, és Dunross mintha egy parányi mosolyt vett volna észre a szeme sarkában.

- Igen, azt hiszem, kérek - felelte. Már tudta, hogy náluk van a kulcs.

Az asszony felállt, hangosan teáért kiáltott, és visszaült. - Ííí, jó volna, ha igyekeznének már... mármint a rendőrök.

Phillip az ablaknál állt, és a kiszáradt kertet nézte. - Eshetne már.

- Kíváncsi vagyok, mennyibe fog ez nekünk kerülni - suttogta az asszony.

Dunross némi szünet után visszakérdezett: - Számít az?

- Persze, hogy számít! - vágta rá Dianne. - Nagyon is számít, tajpan!

- Igen, számít - visszhangozta Phillip Chen. - Ötszázezer dollár! Ajíjje! Ötszázezer dollár, egy egész vagyon! Átkozott háromszögesek! Egyébként, ha ötszázat kérnek, azt le tudom nyomni százötvenre. Istennek hála, hogy nem egymilliót akarnak! - Szemöldöke magasba szökött, arca még jobban elszürkült. - Tou nien lo mo minden emberrablóra! Darabokra kellene vagdalni mindegyiket.

- Ahogy mondd - szólt Dianne, - Mocskos triádások. A rendőrségnek ügyesebbnek kellene lennie. Okosabb és éberebb rendőrökre volna szükségünk, akik jobban vigyáznak ránk.

- Ne legyen igazságtalan! - csattant fel Dunross. - Évek óta nem volt már nagyobb emberrablási ügy Hongkongban. Szingapúrban havonta ejtenek túsul valakit! Fantasztikusan alacsony a bűnözési arányszámunk... a rendőrségünk remekül dolgozik. Remekül.

- Hah! - húzta fel az orrát Dianne. - Korrupt fráterek egytől egyig.

Csak azért állnak rendőrnek, hogy megszédjék magukat. Én ugyan nem bízom egyikükben sem... Tudjuk, amit tudunk. Ami pedig az emberrablást illeti, hah, a legutóbbi hat éve történt. Az egyik harmadfokú unokatestvéremet rabolták el, Fu Szan-szungot... A családnak hatszázezer dollárjába került, hogy kiváltsa... Csaknem tönkrementek.

- Na, ne mondd! - szólt gunyorosan Phillip Chen. - Kolibri Szung meg a tönkremenés... Kizárt eset. -

Kolibri Szung ötven körüli, gazdag sanghaji hajótulajdonos volt, kínaiaknál szokatlanul keskeny és hosszú orrú. Ragadványnevét úgy szerezte, hogy állandóan csak a tánctermeteket járta, Szingapúrban, Bangkokban, Tajpejen, Hongkongon, virágról virágra röppent, ezernyi hölgy mézesköcsögébe is belekanalazott, bár talán nem nagyon mélyen, mert a szóbeszéd szerint szívesen beírta egy kis nyalakodással is.

- Ha jól emlékszem, a rendőrség a pénz legnagyobb részét visszaszerezte, a tetteseket meg húsz évre leültették.

- Igen, tajpan, ez igaz. De hónapokig tartott nekik. És fogadni mernék, hogy akadt a rendőrségen egy-két ember, aki többet tudott, mint amennyit elmondott.

- Képtelen badarság! - mondta Dunross. - A világon semmi oka ilyesmit feltételezni.

- Tökéletesen egyetértek - mondta ingerlékenyen Phillip Chen. Végül is elkapták őket, Dianne. - Az asszony ránézett. Phillip Chen azonnal hangnemet váltott. - Persze azért akadhatnak korrupt rendőrök, drágám, mi viszont szerencsések vagyunk az itteniekkel, nagyon szerencsések. Nem is nagyon izgatnám magam emiatt a... John miatt, elvégre csak váltságdíjról van szó, és a családunk mostanáig elég szerencsés volt... Szóval nem is izgatnám magam, ha nem volna ez a... az ott - intett utálkozva a doboz felé. - Rémes! Barbár munka!

- Az - mondta Dunross, aki épp azon törte a fejét, hogy ha ez nem John Chen füle, akkor vajon kié? Hol szerez az ember egy fület? Csaknem fölnevetett a kérdés bizarr humorán. Aztán megint azon kezdett töprengeni, nincs-e valamiféle kapcsolat az emberrablás, Cu-jan, a fegyverek és Bartlett között. Az áldozat megcsonkítása nem vall kínaira. És főleg az nem, hogy rögtön ezzel kezdi. Az emberrablás ősi kínai művészeti ág, amelynek egyértelmű szabályai vannak: fizess, tartsd a szád, és akkor nem lesz problémád, vagy halogasd a fizetést, fecsegy, és akkor sok problémád lesz.

Odaállt az ablakhoz, nézte a kertet, a város északi részének széles látképét s az alattuk elterülő tengert. Az azúrkék vizet hajók, dzsunkák és szampanok szántották. Az égbolt tiszta volt, semmi sem utalt közelgő esőre, délnyugatról egyenletesen fújt a nyári monszun, ő pedig azon tűnődött, milyenek lehettek elei idejében a hátszéllel száguldó, vagy éppen széllel szemben manőverező klipperek. Dirk Struannak mindig volt egy titkos őrszeme idefent a hegy tetején. Innen elláthatott messze délre, keletre és nyugatra, rálátott a Hongkongot dél felől közelítő Sheung Sz Mun csatornára, amely az egyedüli útvonala volt az otthonról, Angliából érkező hajóknak. Struan kilátójától az őrszem már messziről észrevehette a közeledő postahajót, és tikon jelezhetett a völgyben lévőeknek. A tajpan ilyenkor egy gyors kuttert küldött ki, hogy elsőnek vehesse kezébe a postát, s ezáltal néhány óra előnyre tegyen szert konkurensével szemben. Ez a néhány óra különbség vagyont és csődöt jelenthetett - olyan nagy időbe telt az otthonról idáig vezető út. Nem úgy, mint ma, gondolta Dunross, az azonnali információ korában. Szerencsések vagyunk, nem kell csaknem két évet várnunk egy válaszra, mint Dirknak. Uramisten, micsoda férfi lehetett...!

Nem szabad elhibáznom ezt a Bartlett-féle üzletet. Meg kell szereznem azt a húszmilliót.

- Az üzlet nagyon jónak látszik - mondta Phillip Chen, mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Igen. Nagyon jónak.

- Ha tényleg leteszik azt az összeget, egy vagyont keresünk, a Nemes Ház számára pedig kész heung

jau - tette hozzá Phillip Chen sugárzó mosollyal.

Dunross mosolya inkább kesernyés volt. A heung jaút, ami kínaiul "illatos pomádé"-t jelent, általában pénz, jutalom, kenőpénz értelemben használják: szerte az egész világon heung jaút fizet valamilyen formában a triádoknak minden kínai vendéglő, csaknem valamennyi üzlet, minden játékkaszinó, minden tánchelyiség, minden könnyű erkölcsű hölgy.

- Elképesztő, hogy az üzleti életben minden kínai heung jaú-t fizet.

- Ugyan már, tajpan - mondta Dianne, mintha csak egy gyerekhez beszélne. - Hogyan létezhetne bármilyen üzlet is védelem nélkül? Az embernek fizetnie kell, hát fizet, sebaj. Valamilyen formában mindenki fizet heung jaút. - Megcsörrentek jade-gyöngyei, ahogy megmozdult a széken, bogárszeme szénfeketén villant a kínaiak által nagyra tartott fehér arcában. - No és mi lesz ezzel a Bartlett-féle üzlettel, tajpan? Maga szerint nyélbe tudjuk ütni?

Dunross ránézett. Dianne, Dianne, gondolta, tudsz minden lényegeset arról, amit Phillip tud a saját üzleti ügyeiről meg az enyémeiről... Phillip sírna a dühtől, ha tudná, mi mindent tudsz. Azt is tudod, hogy ha nem jön létre ez a Bartlett-féle üzlet, a Struan cég nagy bajba kerül, viszont ha sikerül, a részvényeink ára megint az égbe szökik, és megint gazdagok leszünk - és gazdag leszel te is, ha idejében be tudsz szállni, ha elég korán tudsz vásárolni. Ismerlek titeket, hongkongi hölgyek, tudom rólatok mindazt, amiről szegény Phillipnek fogalma sincs, mert az én ereimben egy csepp kínai vér sem csordogál. Tudom, hogy ha pénzről van szó, ti, hongkongi hölgyek vagytok a világ legkegyetlenebb női - vagy talán csak a leggyakorlatiasabbak. És azt is tudom, hogy téged, Dianne, most majd szétvet az öröm, hiába próbálsz az ellenkezőjét mutatni. Mert John Chen nem a te fiad. Ha pedig ő nincs többé, a te két fiad lépne a helyébe, és az idősebb, Kevin örökölné. Ezért aztán imádkozni fogsz, imádkozni, oly buzgón, mint még soha életedben, hogy John sose kerüljön elő. Örülsz. Johnt elrabolták, valószínűleg meg is ölték. De mi van a Bartlett-féle üzlettel?

- A nők nagyon gyakorlatiasak - mondta.

- Ezt meg hogy érti, tajpan? - kérdezte az asszony összeszűkülő szemekkel.

- Távlatokban gondolkodnak.

- Én néha egyáltalán nem értem magát, tajpan - felelte némi éllel a hangjában az asszony. - Mit tehetnénk még ezen kívül John Chenért? Semmit. Megtettünk mindent, amit tehetünk. Ha majd megtudjuk kinek és hogyan kell kifizetni a váltságdíjat, megtárgyaljuk a dolgot, fizetünk, aztán megy minden, ahogy eddig. A Bartlett féle üzlet viszont fontos, nagyon fontos, bármi történjék is, roppant fontos, hallod-e? Mo csing, mo meng. Ha nincs pénz, nincs élet.

- Ahogy mondod. Ez nagyon fontos üzlet, tajpan. - Phillip megpillantotta a dobozt, és megborzongott. - Tekintettel a körülményekre, azt hiszem, megbocsát nekünk, tajpan, ha ma este inkább... szóval, hogyha nem...

- Nem, Phillip - szólt közbe határozottan Dianne. - Nem. El kell mennünk. A Ház arcáról van szó. Ott leszünk, ahogy terveztük. Bármilyen nehéz lesz is számunkra, elmegyünk. Terv szerint.

- Hát, ha te mondd...

- Igen. - De még mennyire, hogy elmegyünk, gondolta az asszony, s máris azon kezdte törni a fejét, hogyan aknázhatna ki legjobban a megjelenésük keltette drámai hatást. – Ott leszünk ma este, és egész Hongkongról fog beszélni. Természetesen Kevint is visszük, elvégre lehet, hogy már ő az örökös. Ajíjje! És kit vegyen el? Ideje a jövőre is gondolni. Huszonkét éves, épp a legjobb korban van, nekem pedig gondolkodnom kell, hogyan alakítsam a jövőjét. Egy feleség kellene... De ki legyen az? Legjobb lesz gyorsan kiválasztani a megfelelő lányt, mielőtt még valamilyen fiatal, sárló kanca meg a kapzsi anyja megkaparintja magának. Ajíjje, gondolta idegesen, az istenek óvjanak az ilyesmitől! - Igen - mondta, szeméhez emelve a zsebkendőjét, mintha könnyezne. - Johnért amúgy sem tehetünk egyebet, mint hogy várunk... és tovább dolgozunk, tovább munkálkodunk a Nemes Ház hasznára. - Csillogó szemmel nézett föl Dunrossra. - Ugye, ez a Bartlett-féle üzlet mindent meg fog oldani?

- Igen. - És igazatok van, gondolta Dunross. Pillanatnyilag nem tehetünk többet. A kínaiak nagyon okos és gyakorlatias emberek.

Gondolj inkább arra, ami fontos, figyelmeztette magát. Arra, ami fontos... Például hogy megkockáztatod-e. Gondolkodj. Ugyan hol találnál ennél alkalmasabb helyet és időpontot, mint hogy belevágj abba a tervbe, amivel már attól a pillanattól fogva játszad, mióta megismerted Bartlettet?

Sehol.

- Figyeljenek - mondta, végérvényesen és visszavonhatatlanul eldöntve a kérdést, aztán a szolgák szállása felé nyíló ajtó felé pillantott, mintegy meggyőződve róla, hogy maguk vannak-e. A hangját összeesküvő módjára suttogóra fogta, Phillipnek és a feleségének előre kellett hajolnia, hogy hallják. - Ma ebéd előtt négyszemközt tárgyaltam Bartlett-tel, Megegyeztünk. Némi igazítás még hátra van, de jövő kedden hivatalosan is aláírjuk a szerződést. A húszmillió biztosítva van, a jövő évre pedig további húszmillió.

Phillip Chen maga volt a mosoly. - Gratulálok. - Ne olyan hangosan, Phillip - sziszegte ugyanolyan boldogan a felesége. - Azoknak a teknősszájú rabszolgáknak a konyhában olyan fülük van, hogy Jáváig ér. Ez óriási hír, tajpan.

- A lényeg, hogy köztünk maradjon - mondta Dunross halkán. Ma délután utasítom az alkuszainkat, hogy szép csöndben kezdjék meg a Struan-részvények felvásárlását... hogy vegyenek annyit, amennyit csak tudnak. Maguk tegyék ugyanezt, kis tételekben, minél több alkusz és stróman igénybevitelével - szóval a szokásos módon.

- Igen, hogyne.

- Én ma délelőtt vásároltam negyvenezret személyesen.

- Mennyire fog fölmenni az árak? - kérdezte Dianne Chen.

- A duplájára!

- És mikorra?

- Harminc nap alatt.

- Íííí- kuncogott diadalmasan az asszony. - Még ilyen...

- Igen - mondta barátságosan Dunross. Úgy bizony. Ti pedig nem fogjátok elmondani, csak a legközelebbi rokonaitoknak, akiből azért akad épp elég, és ők is csak a legközelebbi rokonaik tömkelegének adják tovább, és mindenki csak vesz, vesz és vesz, mert a tipp a létező legbizalmasabb családi tipp, és nemigen van olyan tipp a világon, ami ennél jobban meglóditja a felvásárlást. Mert holtbiztosan kiszivárog, hogy családi manőverről van szó, aminek hallatán még többen fognak beszállni, és a Par-Con-egyezmény hivatalos bejelentése csak olajat önt a tűzre, a rákövetkező héten pedig bejelentem, hogy a vállalat beolvasztása céljából ajánlatot teszek az Asian Properties tőzsdei árfolyamon felüli felvásárlására, mire egész Hongkong vásárolni fog. A részvényeink ára az égbe szökik. Aztán a megfelelő pillanatban ejtem az Asian Propertiest, és elindulok a valódi cél felé.

- És mennyit vegyünk, tajpan? - kérdezte Phillip Chen. Már lázasan számolgatta a várható hasznot.

- Amennyit csak bírnak. De a családban kell maradnia. A mi részvényeink fogják vezetni a rumot.

Dianne levegő után kapkodott. - Bum lesz? Fellendülés?

- Igen. És mi fogjuk irányítani. Megérett rá az idő, Hongkongban mindenki készen áll. Mi adjuk majd hozzá az eszközöket, mi fogjuk irányítani, imitt-amott lökünk rajta egyet, és az emberek egymást fogják letiporni.

Csend támadt. Dunross figyelte, mint ül ki Dianne arcára a kapzsiság. Az asszony a jade-gyöngyeit babrálta. Dunross látta, hogy Phillip a távolba réved, és tudta, hogy compradoréja gondolatainak egy része azok körül a fizetési meghagyások körül forog, amelyeket ő ellenjegyzett a Struan cégnél, és amelyek két-négy héten belül teljesítendők: 12 millió USA- dollár a jokohamai Toda Shipping Industriesnak a két szuperóriás teherhajóért. 6 millió 800 ezer dollár az Orlin International Merchant Banknak, és 750 ezer Cu-jannak, aki most külön problémát jelent a számára. Gondolatainak nagyobbik része azonban Bartlett húszmilliója és az árfolyam-emelkedés körül forog... a megduplázódás körül, amit az imént megfellebbezhetetlenül bejelentett.

Megduplázódik?

Ki van zárva... Nem létezik, nincs az az isten...

Hacsak nem üt be egy bum. Hacsak nem üt be egy bum... Dunross érezte, hogy felgyorsul a szívverése. - Ha beüt egy bum... Jézusom, Phillip! Meg tudjuk csinálni!

- Igen... Igen, egyetértetek, Hongkong megérett. Meg. - Phillip Chen szeme felvillant, ujjaival dobolni kezdett. - És mennyit vegyünk, tajpan?

- Amennyit csak...

Dianne izgatottan Dunross szavába vágott. - Phillip! A múlt héten a csillagjósom azt mondta, hogy ez

a hónap nagy változásokat fog hozni az életünkben. Egy hossz...! Biztos erre célzott.

- Igen, emlékszem is, hogy mondtad nekem, Dianne. Hohohó!

Mennyit vegyünk, tajpan? - kérdezte ismét.

- Amennyit csak bírnak, az utolsó vasukért is! Óriási üzlet lesz. De csak péntekig marad a családban. Szigorúan csak péntekig. Pénteken, miután a tőzsde bezár, kiszivárogtatom a Bartlett-féle üzletet...

- Íííí- vijjogta Dianne.

- A hétfőn én csak annyit leszek hajlandó mondani, hogy "no comment", magának. Phillip, meg gondja legyen rá, hogy ne lehessen megtalálni. Hétfő reggelre már mindenki toporzékolni fog a türelmetlenségtől, Nekem még mindig a "no comment" lesz a jelszavam, de hétfőn már nyíltan vásárolunk. Hétfőn pedig, rögtön zárás után bejelentem, hogy aláírtuk a szerződést. Kedden...

- Akkor jön a hossz! A bum!

- Igen.

- Ó, boldog nap! - káromta Dianne önfeledten. - Minden áma, minden háziszolga, minden kuli, minden üzletember arra a véleményre jut majd, hogy a zsosza tökéletes, és előkaparja minden megtakarított pénzét, befekteti minden garását, és minden részvény ára az egekbe szökik. Milyen kár, hogy holnap nem lesz vezércikk... De még jobb lenne egy asztrológus valamelyik újságban... mondjuk Százéves Fong....vagy... - Szinte bandzsított az izgalomtól. - Mi van az asztrológusunkkal, Phillip?

Phillip Chen meglepetten nézett rá. - Az öreg Vak Tunggal?

- Miért ne? Kap a markába egy kis heung jaút... vagy ígérünk neki néhány részvényt, mindegy, milyet. Hallod-e?

- Hát én...

- Na, bízd csak rám. Épp eléggé le van kötelezve nekem az öreg Vak Tung, elég klienst küldtem hozzá. Miért? Van szerinted abban bármi rossz is, ha bejelenti, hogy lát néhány égi jelet, amelyek hatalmas fellendülést jeleznek Hongkong életében?

9.

17 óra 25 perc

Dr. Meng, a rendőrorvos állított a mikroszkópon: egy metszetet vizsgált, amit a fülből vágott ki.

Brian Kok türelmetlenül figyelte. Az orvos apró, pedáns kis kantoni férfi volt, vastag lencsés szemüvegét most a homlokára tolta. Mikor nagysokára fölneézett, automatikusan az orrára csúszott. - Hát, Brian, ezt valószínűleg élő emberről vágta le, nem halottról... Valószínűleg. És valószínűleg úgy nyolc- tíz órája. Ez a véraláfutás itt... itt, a hátsó oldalán. - Meng doktor óvatosan a fül hátsó oldalának felső részén látható elszíneződésre mutatott. - Ez itt feltétlenül arra utal, hogy az illető még élt.

- És mi okozhatta ezt a sérülést, doktor úr? Maga a vágás?

- Inkább valaki, aki szorosan tartotta a mintát, miközben eltávolították - válaszolta megfontoltan az orvos.

- És mivel? Késsel, borotvával, zsebkéssel, kínai bárddal...? Húsvágó bárddal?

- Valamilyen éles eszközzel.

Brian Kok felsóhajtott. - Bele lehet ebbe halni? Belehalhat egy olyan ember, mint John Chen?

Meng doktor egymáshoz illesztette ujjai hegyét. - Elképzelhető... nem valószínű. Nem volt valami baj a szívével?

- Az apja szerint nem... A házi orvosával még nem tudtam beszélni, szabadságra ment, de John világéletében makkegészségesnek látszott.

- Egy ilyen csonkításba valószínűleg nem hal bele egy egészséges férfi, de egy-két hétig biztos nagyon kényelmetlenül érzi magát - Az orvos vigyorgott. - Fölöttébb kényelmetlenül.

- Jézusom... - mondta Brian. - Tényleg nem tud semmi olyasmit mondani nekem, amin elindulhatnék?

- Én csak egy törvényszéki kórboncnok vagyok, Brian, nem látok...

- Azt meg tudja mondani, hogy ez egy eurázsiai füle vagy egy százszázalékos kínaié?

- Nem. Ennek a mintának az alapján ez szinte lehetetlen. Annyi viszont bizonyos, hogy nem angolszász, nem indiai és nem néger. Meng doktor levette a szemüvegét, és rövidlátón hunyorgott a magas főfelügyelőre. - Gondolom, a Chen-házban elég nagy felfordulást okozott, hallod-e?

- Igen. A Nemes Házban is. - Brian Kok egy pillanatra elgondolkodott. - És erről a Farkasemberről, erről az örültről mi a véleménye? Maga szerint kínai?

- Az írás származhat civilizált embertől is... de ugyanúgy elképzelhető az is, hogy egy kuaj lo írta, aki civilizált ember benyomását akarta kelteni. De ha az illető civilizált férfi, vagy nő volt is, ez még nem jelenti, hogy aki a cselekményt végrehajtotta és aki a levelet írta, ugyanaz a személy.

- Ezt tudom. Mi a valószínűsége annak, hogy John Chen meghalt?

- A csonkításból kiindulva?

- Abból a tényből kiindulva, hogy a Farkasember, vagy ami valószínűbb: a Farkasemberek még a tárgyalások megkezdése előtt elküldték ezt a fület.

Az apró férfi elmosolyodott. - Szun Cúra gondol? - kérdezte szárazon. - "Ölj meg egyet, s tízezret félemlítesz meg." Nem tudom. Nem töröm a fejem imponderábilákon. Én csak a lóversenyen szoktam esélyeket latolgatni, Brian. Vagy a tőzsdén. Apropos, mi a véleménye John Chen Aranylányáról? Mit fog futni szombaton?

- Nagy favorit. Kifejezetten esélyes. De esélyes Struan Nemes Csillaga, Gornt Kalauzhala, de még inkább Richard Kwang Karamell Leánykája, én rá fogadok. Viszont Aranylány imádja a versenyt. Kábé három az egyről fog indulni. Elég könnyű járású, a talaj fekszik majd neki. Nem lesz eső. Esőben meghal.

- Miért? Lehet, hogy eső lesz?

- Elképzelhető. Azt mondják, viharfront közeledik. Még egy parányi felhő is komoly változást eredményezhet.

- Eszerint jó volna, ha nem esne vasárnapig, hallod-e?

- Ebben a hónapban nem lesz eső - hacsak nincs óriási szerencsénk.

- Ha esik, esik, ha nem, nem, sebj. Jön a tél, az majd elviszi ezt az átkozott párasságot. - Meng doktor a faliórára pillantott. Tizenhét harmincöt volt. - Vólna kedve egy kupicára, mielőtt bezárjuk a boltot?

- Nem, köszönöm. Még van egy kis dolgom. Átkozottul kellemetlen egy história ez.

- Holnapra már meg tudom mondani, mit árul el a szövetdarab, a csomagolópapír meg a többi. Talán akad ujjlenyomat is - mondta az orvos.

- Erre azért ne fogadjon. Ez az egész história nagyon szagos nekem. Itt bűzlik valami.

Meng doktor bólintott. - Minden bűdös, aminek köze van a Nemes Házhoz, meg a kirakatcégekhez, a Chen Házhoz. Igazam van?

Brian Kok szoi japra, Kuantung tartomány egyik fő dialektusára, sok Hongkongon élő kantoni nyelvére váltott. - Ej, testvér, nem gondolod, hogy minden egyes kutyatartó kapitalista bűzlik, és közülük a Nemes Ház meg a Chen Ház szarja a legtöbbet?

- Jaj, testvér, hát te nem tudod még odabent a fejed mélyén, hogy az egész világon a változás szelei kavarnak? És hogy Kína, a maói gondolat és Mao elnök halhatatlan irányítása alatt a világ vezető...

- A hittérítést tartsa meg magának - vágott a szavába hidegen Brian Kok, ismét angolra váltva. - Mao legtöbb gondolata Szun Cu-tól, Konfuciusztól, Marxtól, Lao Cetől és másoktól való. Tudom, hogy költő, hogy nagy költő, de jogtalanul uralkodik Kínán, ahol most megszűnt a szabadság.

- A szabadság? - kérdezett vissza dacosan az apró férfi. - Mire való arra a néhány évre a szabadság,

ami alatt Kína Mao elnök vezérletével ismét Kína lett, és visszafoglalta jogos helyét a világban? Kínától ma már az összes mocskos kapitalista retteg! Még a revizionista Oroszország is.

- Igen. Egyetérték. És ezért hálás is vagyok neki érte. Ha pedig magának nem tetszik itt, akkor menjen csak vissza Kantonba, dolgozzon annyit abban a kommunista paradicsomban, hogy a töke is leszakadjon, és tou nien lo mo az összes kommunistára meg a szimpatizánsaikra!

- El kellene mennie oda, és megnézni a saját szemével. Azt csak a propaganda mondja, hogy a kommunizmus rossz Kínának. Maga nem olvas újságokat? Kínában ma már senki sem éhezik.

- Na és mi van azzal a huszonegymillióval, akit megölték a hatalomátvételnél? És mi van az agymosásokkal?

- Az is csak propaganda! És az, hogy maga angol meg kanadai magániskolákba járt, és úgy beszél, mint egy kapitalista disznó, még nem jelenti, hogy maga is közéjük való. Ne feledkezzen meg a gyökereiről.

- Nem feledkezem meg. Nagyon is jól emlékszem rájuk.

- Az apja nagy hibát követett el, amikor elküldte magát! - Köztudott volt, hogy Brian Kok Kantonban született, és hogy hatéves korában Hongkongba küldték iskolába. Olyan jó tanuló volt, hogy kilencszázharminchétben tizenkét esztendősen ösztöndíjat nyert az egyik kiváló angol magániskolába, ahová el is utazott. Harminckilencben, a második világháború kitörésekor az egész iskolát átköltöztették Kanadába. Negyvenkettőben érettségizett, az évfolyam legjobbjaként, majd belépett a Kanadai Királyi Lovascsendőrséghez, ahol civil ruhásként Vancouver óriási kínai negyedébe osztották be. Beszélte a kantonit, a mandarint, a szei japot, és remekül végezte a munkáját. Ezerkilencszáznegyvenötben saját kérésére áthelyezték a Hongkongi Királyi Rendőrséghez, bár a kanadaiak nem szívesen engedték el. - Maga kár beléjük, Brian,- folytatta Meng doktor. - Magának a tömegeket kellene szolgálnia, és a pártnak dolgoznia!

- A párt negyvenháromban megölte apámat, anyámat és a családom legnagyobb részét!

- Ez sose bizonyosodott be! Sose. Ez csak szóbeszéd. Talán a Kuomintang ördögei tették... akkoriban Kantonban káosz uralkodott. Én csak tudom, ott voltam! De az is lehet, hogy azok a disznó japánok voltak. Vagy triadosok. Ki tudja? Maga mitől olyan biztos benne?

- Mert biztos vagyok és kész.

- Volt tanú? Nem volt. Ezt maga mondta nekem! - recsegte Meng doktor, rövidlátóan hunyorogva a főfelügyelőre. - Ajíjje, maga kínai! . Használja hát a képzettségét Kína és a tömegek javára, és ne ezeknek a kapitalista hűbéruraknak dolgozzon.

- Akassza föl magát!

Meng doktor nevetett, a szemüvege az orra hegyére csúszott. - Várjon csak, várjon, Kar-sun Kok főfelügyelő úr! Egy nap majd kinyílik a szeme.

- Addig viszont keressen nekem néhány tetves nyomot! - Brian Kok kiviharzott a laboratóriumból, végigtrappolt a folyosón, megállt a lift előtt. Az inge egészen a hátára tapadt. Bárcsak esne már, gondolta.

Belépett a liftbe. Már volt benne néhány rendőr, üdvözölték egymást. A másodikon kiszállt, végigballagott a folyosón, bement a szobájába. Armstrong már várta, tunyán lapozgatott egy kínai újságot. - Üdv, Robert - mondta Kok. Örült, hogy látja. - Mi újság?

- Semmi. Nálad?

Brian Kok elmondta, mit tudott meg Meng doktortól.

- Az a kis hülye, meg az "elképzelhető"-i! Ez csak a hullákért tud lelkesedni... és még akkor is kétszer megnézi, nem él-e az illető.

- Van azért még más is, amiért lelkesedik... Például Mao elnökért.

- Mi van, már megint föltette a régi lemezt?

- Föl - vigyorgott Brian Kok. - Mondtam neki, hogy menjen vissza Kínába.

- Sose fog.

- Tudom. - Brian az irattálcáján tornyosuló papírtoronyra meredt, és felsóhajtott. - Nem helybelire vall ez a korai füllemetszés.

- Nem - ha normál emberrablásról van szó.

- Tessék?

- Lehet, hogy bosszú, és az emberrablás csak ködösítés - mondta Armstrong, s gyűrött arcán megkeményedtek a vonások. - Egyetértek veled és Dunross-szal. Szerintem is hidegre tették már.

- De miért?

- Lehet, hogy menekülni próbált, verekedni kezdett, mire az illető, vagy illetők pánikba estek, és még mielőtt észrevették volna, mit csinálnak, már megkéselték vagy jól fejbe kólintották valamivel. Armstrong nagyot sóhajtott, és nyújtózkodni kezdett, hogy kilazítsa elmerevedett vállát. - Mindenesetre a lényeg az, öreg cimbora, hogy a nagy fehér főnök gyors megoldásra vágyik. Megtisztelt egy telefonhívással, és közölte: a kormányzó személyesen telefonált neki, hogy kifejezze aggodalmát.

- Brian Kok halkán elkáromkodta magát. - Szárnyakon jár a rossz hír! Az újságokban még semmi?

- Egyelőre semmi, de már egész Hongkong tele van vele, és reggelre úgy alánk fűtenek, hogy leég a hajunk. Egyéb se hiányzott, mint egy ilyen tetves Farkasember, karöltve ezzel a ragyaverte, szőrös szívű, mindenütt csak keresztbetevő hongkongi sajtóval... Nagyon félek tőle, hogy vért pisálunk, míg el nem kapjuk ezt a rohadékot.

- De elkapjuk, erre mérget vehetnek.

- El. Iszunk egy pofa sört? Vagy inkább egy nagy gin tonikot? Én kibírnám.

- Jó ötlet. Megint a gyomrod?

- Az. Mary azt mondja, a sok visszanyelt jóindulat okozza. - Nevetve indultak az ajtó felé, és már a folyosón voltak, amikor a telefon megszólalt.

- Hagyd azt a vackot, ne vedd föl, csak bajnak van - mondta Armstrong, tudva, hogy se Brian, se ő nem hagyná soha.

Brian Kok fölvette a kagylót, és megmerevedett.

Roger Crosse volt az, a különleges osztály igazgatója. - Parancsoljon, uram.

- Kérem, Brian, azonnal jöjjön föl hozzám.

- Igenis.

- Armstrong ott van magánál?

- Itt, uram.

- Hozza őt is - kattant a telefon.

- Igen, uram. - Brian Kok letette a beszélőt. Érezte, hogy megizzadt a háta. - Az Úr szólít, futólépés.

Armstrong szíve kihagyott egy ütemet. - Micsoda? Engem? - Brian Kok már a lift felé igyekezett, amikor utolérte. - Mi a francot akar ez tőlem? Már nem vagyok KO-s.

- Nekünk nem az a dolgunk, hogy tudjuk, miért kell zöldre festeni az eget, hanem csak az, hogy ha ő úgy akarja, befessük. - Brian Kok megnyomta a Fel gombot. - Mit izgulsz? - Biztos valami fontos ügy. Lehet, hogy Kína?

- Csou En-laj kiütötte a nyeregből Maót, és a mérsékeltek kerültek hatalomra? - Álmodozó! Mao a hivatalában fog meghalni, Kína isteneként.

- Maóról egyetlen pozitívumot lehet elmondani: hogy inkább kínai, mint kommunista. Istenverte komcsik! - Nem gondolod, hogy esetleg megint a szovjetek mozgolódnak a határnál, Brian? Valami újabb incidens? - Elképzelhető. Fennáll a háború veszélye... Kína és a Szovjetunió között háború lesz. Maónak ebben is igaza van. - A szovjetek nem ilyen ostobák. - Erre azért ne vegyél mérget, öreg cimborá. Nem most mondom először, de most újra mondom: a szovjetek a világ ellenségei. Háború lesz... Te meg nemsokára tartozol nekem egy ezressel, Robert. - Nem szívesen fizetném ki azt a fogadást. Rengeteg lesz a halott.

- Rengeteg. De attól még megtörténhet. Maónak ebben is igaza van. Igen, rettenetes lesz, de nem

katasztrófális. - Brian Kok ingerlékenyen újra megnyomta a lift hívógombját. Hirtelen fölkapta a fejét. - Lehet, hogy Tajvanról megindult végre az invázió?

- Megint a régi hagymázos álom? Az ópiumgőzös ábránd? Ugyan már, Brian! Csang Kaj-sek soha az életben nem fogja kitenni a lábát Tajvanról. - Ha nem teszi ki, akkor nagy szarban van a világ. Ha Mao kap harminc évet a konszolidációra... Jézusom, gondolj bele. Egymilliárd gépember... Csangnak nagyon igaza volt, hogy üldözte azokat a nyomorult komcsikat... ők Kína igazi ellenségei. Ők mételyezik meg Kínát. Jézusom, ha ezek kapnak rá időt, hogy beidomítsák a gyerekeket...!

Armstrong halványan elmosolyodott. - Ha valaki most hallana, azt hinné, véres szájú nacionalista vagy. Fogd vissza magad, fiacskám. A világ már csak ilyen mocskos, és az is marad. Te viszont, te kapitalista dög, te szombatn szépen kimégy a lóversenyre, vasárnap hegyet mászol és egy rakás madár várja már, hogy megkopaszd. Stimmel?

- Ne haragudj. - Beszálltak a liftbe. - Az a nyomorult kis Meng teljesen kihozott a sodromból - mondta Brian, és megnyomta a legfelső emelet gombját.

Armstrong kantoni dialektusra váltott. - Anyád is bevarrhatta volna inkább, testvér, mint hogy téged világra csinált.

- A tiédet meg egy féltökű kóbor majom vágta telibe egy disznószaros gödörben. Armstrong, szélesen elvigorodott. - Nem rossz, Brian - mondta angolul. - Egész ügyes.

Megállt a lift. Egymás mellett mentek végig a jellegtelen folyosón.

Az ajtóhoz érve rendbe szedték magukat. Brian halkan bekopogott. - Tessék.

Roger Crosse ötven fölötti, magas, vékony férfi volt, világoskék szemű, gyérülő hajú, hosszú ujjú. Az íróasztala ugyanolyan pedáns, mint az öltözéke. Maga az iroda spártai. A székekre mutatott. Leültek. Crosse tovább olvasta a kezében tartott dossziét. Végül gondosan becsukta, és maga elé fektette. Közönséges, szürke dosszié volt. - Egy amerikai milliomos csempészett fegyverekkel, egy volt kábítószer-kereskedő, nagyon gyanús sanghaji milliomos Tajvanra repül, most meg elrabolnak nekünk egy nagyon fontos embert, amihez Uram az egekben! - még egy farkasembert meg egy levágott fület is hozzá kell számítani. És mindez tizenkilenc óra alatt. Hol az összefüggés?

Armstrong törte meg a csendet. - Gondolja, hogy van, főtanácsos úr?

- Nem kell lennie?

- Elnézését, uram, de nem tudom. Egyelőre.

- Ez bosszantó, Robert. Nagyon bosszantó.

- Tudom, főtanácsos úr.

- Azt is mondhatnám: kellemetlen, mégpedig leginkább azért kellemetlen, mert a nagyfejűek állandóan itt lihegnek a nyakunkban. És amikor nekem a nyakamba lihegnek... - Rájuk mosolygott, mindkettejüknek össze kellett szedniük magukat, hogy össze ne rezzenjenek. - Bizonyára emlékszik még, Robert, hogy én figyelmeztettem tegnap magát: befolyásos személyek is belekeveredhetnek.

- Emlékszem főtanácsos úr.

- Ami pedig magát illeti, Brian, magának magas beosztást szánunk. Nem gondolja, hogy ideje volna már mással is törődni, mint a futtatással, az autóversenyzéssel és szinte mindenkivel, aki szoknyát visel, és kétségtelen tehetségét ennek a szerény rejtélynek a kibogozására fordítani?

- De igen, főtanácsos úr.

- Akkor, kérem, tegye. És nagyon gyorsan. Azért osztottam be Robert mellé, mert a következő néhány napban esetleg szükség lehet a maga szakértelmére. Nagyon szeretném, ha nagyon, de nagyon gyorsan megoldaná ezt a históriát. Ugyanis van egy kis gondunk. Tegnap este az amerikai konzulátusról felhívott az egyik barátunk. Bizalmasan. - A dossziéra mutatott. - Íme, az eredmény. A barátunk tippje révén a hajnali órákban sikerült szert tennünk erre az anyagra. Ez persze másolat, az eredetit természetesen visszaadtuk, és a... Crosse egy pillanatig kereste a megfelelő szót -... futár, egyébként egy amatőr, zavartalanul távozott. Ez egy jelentés, afféle szakmai beszámoló, különféle témákról. Mind nagyon érdekes. Az egyik címe: "A KGB Ázsiában", és azt állítja, hogy az említett szervezetnek van egy "Szevrin" fedőnevű szupertitkos kémhálózata, amelynek szerte egész Délkelet-Ázsiában vannak magas pozíciókban lévő beépített emberei... A kormányban, a rendőrségen, az üzleti életben - tajvani szinten- és első sorban itt, Hongkongon.

Brian Kok önkéntelenül füttyentett egyet.

- Ahogy mondja - mondta barátságosan Crosse. - Ha igaz.

- És, ön szerint igaz, főtanácsos úr? - kérdezte Armstrong.

- Van egy olyan érzésem, Robert, hogy ha egészségügyi okokra való hivatkozással korengedményes nyugdíjazását kérné, minden bizonnyal megkapná. Az agylágyulás elég ok az ilyesmire. Vagy gondolja, hogy ha világosan látnék ebben az ügyben, részeltetném magam abban a kétes élvezetben, hogy a kowlooni BO segítségét kérem?

- Nem, főtanácsos úr. Elnézést kérek. Crosse feléjük fordította a dossziét, és kinyitotta a címlapjánál.

Mindkettejüknek leesett az álla. A címlapon ez állt: "Bizalmas tájékoztató Ian Dunross számára. Kézbesítve. 3/1963. jelentés. Egyetlen Példány."

- Igen - mondta Crosse. - Igen. Most először van a kezünkben konkrét bizonyíték arra vonatkozólag, hogy Struanék saját hírszerző hálózatot működtetnek. - Rájuk mosolygott, úgy érezték, mintha egész testüket apró tűkkel kezdenék szurkálni. - Fölöttébb kíváncsi volnék, hogy miként tudnak bizonyos kalmárok olyan bizalmas jellegű információkhoz hozzájutni, amelyekről nekünk elméletileg évtizedekkel előbb tudnunk kellene.

- Igen, főtanácsos úr.

- Ez a jelentés nyilvánvalóan egy sorozat egyik darabja. Ja, igen: ez itt a Struan-cég 16-os számú kutatási részlegétől származik, és egy bizonyos A.M. Grant írta alá... három napja, Londonban.

Brian Koknak megint leesett az álla. – Grant? Ez Alan Medford Grant volna, a londoni Stratégiai Tervező Intézet munkatársa?

- Ötös, Brian, csillagos ötös. Igen. Az aláíró maga Alan Medford Grant, személyesen. Egy igazi nagyfejű. Őfelsége a királynő kormányának a tanácsadója titkos ügyekben, aki igazán ismeri a dörgést. Maga ismeri, Brian?

- Tavaly, mikor a főtisztképző tanfolyamon vettem részt Londonban, egyszer- kétszer találkoztam vele. A távol-keleti magasabb szempontú stratégiai elgondolásokról tartott szemináriumot. Ragyogó volt. Kifejezetten ragyogó.

- Még szerencse, hogy angol, és a mi oldalunkon áll. Ezzel együtt... - Crosse megint sóhajtott. - Őszintén remélem, hogy ezúttal téved, mert ha nem, akkor még annál is mélyebben ülünk a slamasztikában, mint gondoltam. A jelek szerint már alig-alig maradtak titkaink. Kínos. Nagyon kínos. Ami pedig ezt illeti - veregette meg ismét a dossziét - valóban nagyon meg vagyok döbbenve.

- A címzett megkapta az eredetit? - kérdezte Armstrong.

- Meg. Dunross ma délután négy tizenhétkor személyesen vette át. - Crosse hangja még

selymesebbé vált. - Istennek hála, kitűnő kapcsolatban vagyok a vízen túli kuzinjainkkal. Akárcsak maga, Robert. És nem úgy, mint maga, Brian. Maga ugye sose szerette Amerikát?

- Sose, főtanácsos úr.

- És szabad tudnom, miért nem?

- Túl sokat beszélnek, nem lehet rájuk titkot bízni. Ezenkívül hangosak, és én ostobáknak találtam őket.

Crosse hidegen elmosolyodott. - Ez még nem ok arra, hogy ne legyenek jó kapcsolatai velük, Brian. Talán maga az ostoba.

- Igen, főtanácsos úr.

- Ugyanis korántsem mindegyikük ostoba. - Az igazgató becsukta a dossziét, de nem fordította vissza maga felé. Mindketten megbabonázottan meredtek rá.

- Elmondták az amerikaiak, hogyan tettek szert a dossziéra, főtanácsos úr? - kérdezte meggondolatlanul Armstrong. - Robert, én már komolyan kezdek hinni benne, hogy az a kowlooni szinekúra az agyára ment. Felterjesszem rokkantsági nyugdíjra?

A nagydarab férfi arca megvonaglott. - Ne, köszönöm, ne. - Mi talán fel szoktuk fedni előttük a forrásainkat?

- Nem, főtanácsos úr.

- Ez egy roppant kínos ügy, és rengeteg arcba került. Az enyémbe. Vagy maga nem így látja, Robert?

- De igen.

- Végre, ez azért már haladás. - Crosse hátradőlt és hintázni kezdett a székén. A tekintete szinte beljük fűrődött. Mindketten azon töprengtek, vajon ki adhatta le a drótot, és miért.

A CIA nem lehet, gondolta Brian Kok. Ők maguk csípték volná el a dossziét, nekik nincs szükségük a KO-ra ahhoz, hogy elvégezze helyettük a piszkos munkát. Azok az örült csirkefogók bárki szennyésébe beletúrnak - gondolta utálkozva. De ha nem ők, akkor ki?

Ki? Egy olyan ember, akinek köze van a hírszerzéshez. de aki nem tudta, vagy nem akarta elcsípni a levelet, és jó, bizalmas viszonyban van Crosse-szal. Egy konzulátusi tisztviselő? Lehet. Johnny Mishauer, a tengerészeti hírszerzéstől? Ez nem az ő asztala. De akkor kicsoda? Nem sokan jöhetnek számításba... Hohó! Ott van az az FBI-os, Crosse pártfogoltja... Ed Langan. Most már csak azt kellene kitalálni, honnan szerezhetett tudomást Langan a dossziéről? Londonból kapott fülest? Lehetséges, bár az FBI-nak nincs ott irodája. Ha a tipp Londonból jött volna, akkor valószínűleg az MI-5 vagy MI-6 tette volna rá a kezét, rögtön a forrásnál, nekünk csak megtelexezték volna, értésünkre adva, hogy milyen tehetetlen hülyék vagyunk mi itt ebben a hátsó udvarban. Lehet, hogy a futár gépe leszállt Libanonban? - Úgy emlékszem, van ott egy FBI-os. De ha az értesülés nem Londonból, vagy Libanonból származik, akkor magáról a

repülőgépről kellett jönnie. Talán egy baráti informátor, aki ott volt a gépen, és aki látta a dossziét, vagy a borítóját? A legénység valamelyik tagja? Ajíjje! Pan Am, vagy TWA gép volt? Az FBI-nak - nagyon helyesen mindenféle szakmával vannak kapcsolatai, még hozzá nagyon szoros kapcsolatai. Vasárnap jön gép? Igen. A Pan Am húsz-harminckor érkező járata. Mire az illető a szállodájába ért, már késő volt a kézbesítéshez. Tökéletes.

- Különös, hogy a futár Pan Am-géppel jött és nem BOAC-vel, pedig az sokkal jobb járat - mondta Brian Kok. Meg volt elégedve magával, hogy ilyen indirekt úton következtette ki a megoldást.

- Igen. Nekem is ez a véleményem - felelte nyíltan Crosse. - Roppant szokatlan az ilyesmi egy brittől. Bár igaz, ami igaz, a Pan Am időben szokott landolni, míg a jó öreg BOAC esetében manapság ezt nemigen lehet állítani. - Ismét biccentett Brian felé. - Újabb ötös. És még egy nagy piros pont is.

- Köszönöm, főtanácsos úr.

- Egyéb következtetések?

Brian kis ideig gondolkodott. - A tippért cserébe ön belement, hogy Langannek is ad egy másolatot.

- És?

- És megbánta.

Crosse felsóhajtott. - Miért?

- Ezt csak azután tudom megmondani, ha elolvastam a dossziét.

- Brian, maga ma délután még önmagát is felülmúlja. Az igazgató közömbösen babrálta a dossziét. Mindketten tudták, hogy szándékosan cukkolja őket, de egyikük sem tudta, miért. - Van ennek az anyagnak a többi részében néhány nagyon érdekes egybeesés. Olyan nevek például, mint Vincenzo Banastasio... olyan találkozóhelyek, mint a Sinclair Towers... Mond valamit maguknak a Nelson Trading? Mindketten ingatták a fejüket.

- Ez az egész roppant érdekes. Komcsik erre, komcsik arra... Egy fél téglát sem lehet úgy elhajítani, hogy el ne találjunk egyet. - Crosse tekintete még fagyosabb lett. - A jelek szerint még a mi sorainkban is akad belőlük, és feltehetőleg főfelügyelői szinten.

- Lehetetlen! - szólalt meg önkéntelen Armstrong.

- Mennyi ideig is szolgált maga nálunk, a különleges osztályon, édes fiam?

Armstrong kis híján összerezett. - Majdnem öt évig, főtanácsos úr.

- Sorge, a kém lehetetlen volt... Kim Philby lehetetlen volt... Uram az egekben: Philby! - Az angol férfi, aki az MI-6-nak, a brit katonai hírszerzés tengerentúli hírszerzési és kémelhárítási osztályának magas rangú ügynöke volt, az év januárjában szökött a Szovjetunióba. Esete megrázta az egész nyugati világot, s főképpen azért, mivel Philby egészen a legutóbbi időkig a washingtoni brit nagykövetség első

titkára volt, akinek feladatkörébe tartozott, hogy mindennemű nemzetbiztonsági ügyben a legmagasabb szinten tartsa a kapcsolatot az Egyesült Államok védelmi minisztériumával, a külügyminisztériummal és a CIA-vel. - Hogy ennyi boldog éven át szovjet ügynök legyen, és ne jöjjenek rá, ez lehetetlenség, ugye, Robert?

- Igen, főtanácsos úr.

- És mégis az volt, éveken át, ismerte a legbizalmasabb ügyeinket is. Negyvenkettőtől ötvennyolcig egészen biztosan. És mikor kezdte a kémkedést? Az Úr legyen nekünk irgalmas: 1931-ben, Cambridgeben. A másik főáruló, a szintén cambridge-i Burgess meg a barátja, Macain szervezte be a pártba, hogy pörkölődjenek a pokol tüzén mindörökre. - Néhány éve történt csak, hogy a két szóban forgó, magas rangú diplomata - aki a háború alatt maga is a hírszerzésnél teljesített szolgálatot - nagy hirtelen a Szovjetunióba repült - csak másodpercekkel előzve meg a brit kémelhárítókat, és a botrányt, amely megrázta Brithont és az egész NATO- t. - És kit szerveztek be még?

- Nem tudom, főtanácsos úr. - mondta Armstrong óvatosan. - De annyi szent, hogy mostanra már mind fontos tisztségeket töltenek be a külügyben, az oktatásban, a sajtóban - abban főleg - és Philbyhez hasonlóan csontig berágták magukat.

- Ha emberekről van szó, semmi sem lehetetlen. Semmi. Egyszerűen ijesztő. - Crosse sóhajtott egyet, és megigazgatta a dossziét. - Na igen. A különleges osztályon szolgálni azonban megtiszteltetés.

- Így van, Robert?

- Így.

- A különleges osztályra behívják az embert, önkéntesek jelentkezését nem fogadják el. Így van?

- Így, főtanácsos úr.

- Ugye, sose kérdeztem meg magától, hogy miért nem maradt nálunk?

- Nem, főtanácsos úr.

- Nos?

Armstrong elfojtott egy nyögést, és mély lélegzetet vett. - Azért nem, mert én rendőr szeretek lenni, nem pedig titokzatos árnyalak. Jól érzem magam a kapitányságon. Szeretem összemérni magam a bűnözőkkel, élvezem az üldözést, az elfogást, aztán a bíróságon a bizonyítási eljárást, szeretem betartani a szabályokat... a törvényt.

- Mi meg itt a KO- n fittyet hányunk az ilyesmikre, ugye? Minket nem érdekel semmiféle bíróság, semmiféle törvény, csak az eredmény?

- A különleges osztálynak és a bűnügyi rendőrségnek más-más szabályai vannak - mondta óvatosan Armstrong. - Nélkülük kutyaszorítóba kerülne a kolónia.

- Abba. Bizony abba. Az emberek ijesztők, a fanatikusok meg úgy szaporodnak, mint férgek a hullában. Maga jó titkos ügynök volt. Úgy gondolom, elérkezett az ideje, hogy visszafizesse őfelsége a királynő kormányának, annak a hosszú hónapokig tartó gondos kiképzésnek a költségeit, amelyben részesült.

Armstrong szíve két ütemet is kihagyott, de nem szólt semmit, csak visszafojtott lélegzettel várakozott, és magában hálát adott az Úrnak, hogy akarata ellenére még maga Crosse se helyezheti át a bűnüldözési osztályról. Utált a hírszerzésnél dolgozni - bár eleinte még izgalmas volt és a kiválasztottság nagy bizalomról árulkodott. Ám ez gyorsan elhalványult. Utalta a módszert: sötét hajnalban lecsapni a csibészre, in camera caritatis kihallgatni, bizonyítékokkal nem sokat vacakolni, az eredmény a fontos, meg egy gyors titkos kitoloncolási parancs, amit a kormányzó ír alá, aztán nyomás, kilökní a határon túlra, vagy egy Tajvanra tartó dzsunkába, a fellebbezés és a visszatérés lehetősége nélkül. Örökre.

- Ezek nem brit módszerek, Brian - mondogatta annak idején a barátjának. Én a nyílt, tisztességes tárgyalások híve vagyok.

- Most mit izgatod magad? Légy egy kicsit gyakorlatiasabb, Robert. Te is tudod, hogy ezek a nyomorultak mind bűnösök... hogy az ellenségeink, ellenséges komcsi ügynökök, akik a szabályainkat kijátszva maradtak itt, hogy tönkretegyenek minket és a társadalmunkat... néhány mocskos ügyvéd támogatásával és segítségével, akik harminc ezüstpénzért, vagy még kevesebért is bármire hajlandók. Kanadában ugyanez a helyzet. A lovascsendőrségnél az életünket is megutáltuk: a saját ügyvédek és politikusaink voltak az ellenségeink. Meg újdonsült kanadaiak - érdekes módon mindig brit származásúak - meg az összes szocialista szakszervezetis, akik a főkolomposok voltak mindenfajta agitációban. Mit izgatod magad, ha ezen az áron megszabadulhatsz a parazitáktól?

- Mert izgatom magam, és kész. És nem csupa kommunista csirkefogóval vagyunk itt körülveve. Van itt egy rakás nacionalista csirkefogó is, akik...

- A nacionalisták mindössze ki akarják ebrudalni a komcsikat Hongkongról.

- Sóder. Csang Kaj-sek a háború után el akarta hapolni a kolóniát. Miután az amerikaiak elárultak minket, egyedül a brit haditengerészet volt az, amely megakadályozta ebben. Még mindig szeretné ránk tenni a kezét. És ebben nem különbözik Mao Ce-tungtól!

- Ha a KO-nak nincs ugyanakkora mozgástere, mint az ellenségnek, akkor hogyan várható el tőle, hogy továbbra is kihúzzon minket a csávából.

- Brian fiam, én csak azt mondtam, hogy én nem szeretek a KO-n dolgozni. Te élvezni fogod. Én viszont egyszerűen csak zsarú akarok lenni, nem holmi tetves James Bond.

Igen, gondolta keserűen Armstrong, csak egy közönséges zsarú akarok lenni a BO-n, míg nyugdíjba nem megyek, és vissza nem költözöm a jó öreg Angliába. Isten a tanúm, épp elég nyűg nekem ez az átkozott Farkasember. Ismét Crosse-ra emelte a szemét, és igyekezett minél közömbösebb arcot vágni.

Crosse egy pillanatig mereven nézte, aztán megveregette a dossziét. - E szerint az anyag szerint még annál is mélyebben ülünk a lekvárban, mint gondoltam. Kínos. Roppant kínos. Fölpillantott. - Ez a jelentés korábbiakra hivatkozik, amelyeket szintén Dunrossnak küldtek. A lehető leggyorsabban látni

szeretném őket. Sürögösen és csöndesen.

Armstrong Brian Kokra nézett. - Claudia Chen? - Nem. Nem létezik. Ki van zárva.

- Akkor mit javasol, Brian? - kérdezte Crosse. - Érzésem szerint mindaz, ami nekem most eszembe jutott, amerikai barátomban is fel fog merülni... És ha az illető megtéved, és képes továbbadni az anyagot, az anyag egy kópiáját a CIA itteni igazgatójának... Őszintén csalódott volnék, ha megint ők lennének az elsők.

Brian Kok egy percre elgondolkodott. - Küldhetnénk egy különleges csoportot a tajpan irodájába meg a tetőlakásába, de ahhoz részint idő kellene - mivel fogalmunk sincs, hol keressük az anyagot - másrészt pedig éjszaka kellene csinálni. Ez rázós lehet, főtanácsos úr. A többi jelentés - már ha létezik - valószínűleg odafent van a Nagy Ház széfjében, vagy a Shek-O-i lakásán, sőt az is előfordulhat, hogy a... magánlakásán, a Sinclair Towersben, vagy egy másikon? Aminek a létezéséről még csak nem is tudunk.

- Aggasztó - bólintott Crosse. - Megdöbbentő, milyen pipogya kezd lenni a hírszerzésünk még a saját házunk táján is. Sajnálatos.

- Bezzeg, ha kínaiak volnánk, mindenről tudnánk, ugye, Brian?

- Igen, főtanácsos úr.

- Ha viszont nem tudjuk, hol van az anyag, ez azt jelenti, hogy meg kell kérdezni.

- Tessék?

- Meg kell kérdezni. Dunross ez idáig mindig nagyon segítőkésznek tűnt. Maguknak végül is a barátjuk. Kérjék meg, hogy mutassa meg azokat a jelentéseket.

- És ha nemet mond vagy azt, hogy már megsemmisítette őket? - Akkor használja azt a tehetséges koponyáját. Hízelegjen neki egy kicsit, ügyeskedjen, győzze meg, Brian. Vagy ajánljon neki csereüzletet.

- És van valami olyasmink, amit felajánlhatnék neki cserére, főtanácsos úr?

- A Nelson Trading.

- Tessék?

- Részben benne van a jelentésben. A későbbiek folyamán örömmel állok további szerény adatokkal a rendelkezésére. - Értem, főtanácsos úr. Köszönöm.

- Robert! Mit tett eddig John Chen, illetve a Farkasember, vagy Farkasemberek felkutatása érdekében?

- Az egész BO ezen dolgozik, főtanácsos úr. A kocsija rendszámát azonnal kiadtuk körözésre. Egyebek között kihallgattuk a feleségét, Mrs. Barbara Chent. Szinte hisztérikus állapotban volt, de azért vágott az esze... a könnyáradat ellenére is.

- Értem.

- Azt mondta, nem szokatlan jelenség, hogy a férje későig kimarad: gyakran este is vannak üzleti tárgyalásai, és az is előfordul, hogy már kora reggel kimegy a lóversenypályára, vagy a yachtjára. Biztos vagyok benne, hogy tud a férje nagyvilági életéről. John Chen tegnap esti mozgását hajnali kettőig könnyű volt lenyomozni. Fél tizenegy tájban tette ki Casey Tcholockot az Old Vic előtt, aztán...

- Találkozott John Chen tegnap este Bartlettel?

- Nem, főtanácsos úr. Bartlett egész idő alatt a Kai Takon tartózkodott, a repülőgépén.

- Beszélte vele John Chen?

- Nem, hacsak nem tudták valahogy rákapcsolni a repülőgépet a telefonhálózatunkra. Egészen a ma hajnali fogásig figyeltük a gépet.

- Folytassa.

- Miután hazafuvarozta Miss. Tcholockot - egyébként, mint megtudtam, az apja Rollsán - az autókomp hongkongi fejállomáshoz hajtatott, ahol a Queert's Roadon bement egy zártkörű kínai klubba, a sofőrjét meg kocsiszul elküldte... - Armstrong a jegyzetfüzetébe pillantott. - A Tong Lau Clubba ment. Itt egy barátjával és üzlettársával találkozott, bizonyos Vó Szang-csivel, és madzsongozni kezdtek. Éjfél tájban hagyták abba. Ezután Vó Szang-csi és a két további játékos társaságában - mindketten a barátai, az egyik, Ta Pan-fat újságíró, a másik, Po Csa-szik tőzsdei alkuusz - kijöttek, és fogtak egy taxit. - Robert Armstrong hallotta saját hangját, amint a megszokott rendőrmódiba zökkenve, sorolni kezdi a tényeket, örült neki, és ez az öröm elterelte figyelmét a dossziéről, s mindazokról a titkokról, amelyeket ismert, és elterelte gondolatait a pénzről, amelyre oly égető szüksége volt. Uramisten, gondolta, bárcsak közönséges rendőr lehetnék. Utálta a különleges osztályt, és azt is, hogy szükség van rá. - Ta Pan-fat szállt ki elsőnek, a Queen's Roadon, a lakása előtt, aztán ugyanazon az úton, csak valamivel távolabb, Vu Szang-csi. John Chen és Po Csa-szik - gyanítjuk, hogy ez az illető kapcsolatban áll a triádokkal, most ellenőrizzük a lehető legnagyobb alaposággal - szóval John Chen és Po Csa-szik ezután a Causeway Baybe hajtatott, a Sunning Road-i Ting Ma garázsba, hogy átüljenek John Chen kocsjába, egy 1960-as Jaguárba. - Armstrong megint a jegyzetfüzetébe nézett, szeretett volna pontos lenni, a kínai nevek még ennyi év után is zavarba ejtették. - Mindezt megerősíti a garázs egyik szerelőinasa, Tong Ta-vej is.

John Chen ezután hazavitte a barátját a Boldogság-völgybe, a Village Street 17- be, ahol Po Csa-szik kiszállt. Eközben Vó Szang-csi, John Chen üzlettársa, aki melleleg Struanék szállítási cégének a vezetője, amely a kezében tart minden fuvar, ami a Kai Takra, vagy onnan kifelé irányul, elment a Fleming Road-i Sap Wah érterembe. Állítása szerint mintegy harminc percet töltött ott, amikor John Chen csatlakozott hozzá. Kijöttek és beültek Chen kocsjába. Fel akartak csípni néhány táncosnőt az utcán, hogy elvigyék őket vacsorázni...

- Képes volna táncterembe járni és táncosnőket hajkurászni? - kérdezte elgondolkodva Crosse. - Mi mostanában az árfolyam, Brian? - Az éjszaka említett szakaszában hatvan hongkongi dollár, főtanácsos úr.

- Tudom, hogy Phillip Chen zsugori hírében áll. John Chen is ilyen fajta?

- Az éjszakának abban a szakaszában a lányok már kezdenek kiszállingózni a klubokból, főtanácsos úr. - felelte szolgálatkészen Brian Kok - ha addig nem találtak partnert. A legtöbb klub egykor zár. Vasárnap nemigen megy az üzlet. Megszokott dolog, hogy a férfiak ilyenkor ott cirkálnak... Semmi értelme nem volna kidobni hatvan, vagy két-háromszor hatvan dollárt, ugyanis a rendes lányok kettesével-hármasával járnak, és az ember előbb általában elviszi őket vacsorázni. Nem volna érdemes annyi pénzt kidobni az ablakon.

- Maga is szokott így cirkálni, Brian?

- Nem, főtanácsos úr. Nincs rá szükségem.

Crosse felsóhajtott, s ismét Armstronghoz fordult. - Folytassa, Robert.

- Nem tudtak felcsípni egy lányt sem, és végül továbbmentek a Gloucester Roadra, a Sap Chuk szállóba, ahol beültek a Copacabana Night Clubba vacsorázni. Körülbelül egykor értek oda. Háromnegyed kettőkor jöttek ki. Vo Szang-csi szerint John Chen beült a kocsijába, elhajtani viszont nem látta... Ő ezután hazasétált, mivel a közelben lakik. Azt mondja, John Chen nem volt se részeg, se rosszkedvű, semmi ilyesmi, jókedvűnek látszott, bár korábban a klubban, a Tong Lauban ingerlékenynek tűnt, hirtelen kiszállt a madzsongjátzmából is. Itt a vége. Tudomásunk szerint John Chent ezután már nem látta egyetlen barátja sem... se a családja.

- Nem mondta Vo Szang-csinek, hogy hová megy?

- Nem. Vo Szang-csi azt mondta nekünk, ő először azt gondolta, hazament, de aztán azt mondta: "Lehet, hogy a barátnőjét látogatta meg." Megkérdeztük tőle, hogy hívják a hölgyet, de erre azt felelte, hogy nem tudja. Miután megszorogattuk egy kicsit, derengeni kezdett neki egy név, Illatos Virágszál, de se cím, se telefonszám. Ez minden.

- Illatos Virágszál? Ilyen névvel egy sereg lány szaladgálhat az éjszakában.

- Igen, főtanácsos úr.

Crosse egy percre a gondolataiba merült. - Miért akarná Dunross eltüntetni John Chent?

A két rendőrtiszt leesett állal nézett a felettesére. - Kapcsolja be azt a komputeragyát, Brian.

- Nem volna oka rá, főtanácsos úr. John Chen nem jelent fenyegetést Dunross számára, ez kizárt eset... még abban az esetben is, ha, compradore lesz. A Nemes Házban minden hatalom a tajpané.

- Valóban az?

- Igen, ahogy maga a név mondja. - Brian Kok egy pillanatra elhallgatott, megint elbizonytalanodott. - Igen, uram... legalábbis a Nemes Házban igen.

Crosse Armstrong felé fordult. - Nos?

- Semmiféle okot nem tudok elképzelni rá. Egyelőre.

- Hát akkor törje rajta egy kicsit a fejét.

Crosse rágyújtott. Armstrongba belehasított a nikotinéhség. Nem fogom tudni betartani a fogadalmamat, gondolta. A mennykő csapna beléd, Crosse, hogy még téged is el kell viselnünk! Mi a fenét forgatsz a fejedben? Láta, hogy Crosse egy csomag Senior Service-t kínál felé, világéletében ezt szívta... Ne próbáld becsapni magad: még mindig szívod. - Köszönöm, nem kérek, uram - hallotta saját hangját, s egész testén végigborzongott a gyomrába hasító kín.

- Nem dohányzik, Robert?

- Nem, főtanácsos úr, abbahagytam... Most próbálok felhagyni vele.

- Csodálatra méltó! És miért akarná Bartlett eltenni John Chent láb alól?

A két rendőr ismét szájtátva nézett rá, majd Armstrong szólalt meg rekedtes hangon. - Ön tudja, főtanácsos úr?

- Ha tudnám, miért kérdezném magukat? A maguk dolga, hogy megtudják. Valahol van valamilyen kapcsolat. Túl sok itt a véletlen egybeesés, túl sima, túl kézenfekvő itt minden... és túlságosan szagos. A KGB kezét érzem a dologban, és ha én a saját területemen ilyesmit érzek, bevallom, kissé ingerült szoktam lenni.

- Igen, főtanácsos úr.

- Na, jó. Figyeltessék Mrs. Phillip Chent... könnyen lehet, hogy belekeveredett valamibe. Annyi mindenesetre bizonyos, hogy számára elég sok forog kockán. Phillip Chent is kövessék egy-két napig.

- Erről már gondoskodtam, főtanácsos úr - felelte Armstrong. Mindkettejüket figyeltetem. Phillip Chent nem azért, mintha gyanúsítanám, hanem épp azért, mert érzésem szerint a feleségével együtt ugyanúgy fog viselkedni, mint ilyen esetben mások: nem működnek együtt velünk, nem mondanak nekünk egy mukkot sem, titokban alkudoznak, kifizetik a váltságdíjat, aztán amikor vége, megkönnyebbülten felsóhajtanak.

- Ahogy mondja. Csak azt nem tudom, miért hiszik ezek az illetők - bármilyen iskolázottak is - hogy olyan sokkal okosabbak nálunk, és miért nem segítenek nekünk annak a munkának az elvégzésében, amiért fizetnek minket.

Brian Kok úgy érezte, mintha keresztüldöfné Crosse vasvilla szeme, a hátán kiütött a veríték. Szedd össze magad, gondolta. Ez a nyomorult csak egy idegen ördög, egy modortalan, trágyaevő, trágyából gyúrt senkiházi, Tou nien lo mo, majom csinálta idegen ördög.

- Mint ön is tudja, főtanácsos úr - felelte udvariasan - ősi kínai szokás, hogy nem bíznak egyetlen rendőrben és a kormányzat egyetlen tisztviselőjében sem... Négyezer év tapasztalatuk van.

- Egyetértek ezzel a hipotézissel. De van egy kivétel: a britek. Mi ugyanis minden kétséget kizáróan

bebizonyítottuk, hogy bennünk meg lehet bízni, értünk a kormányzáshoz, és a hivatalnokaink általában megvesztegethetetlenek.

- Igen, főtanácsos úr.

Crosse pöfékelve méregette egy percig, majd azt mondta: - Robert, tudja, miről beszélgetett John Chen és Miss. Tcholock?

- Nem tudom, főtanácsos úr. Még nem tudtuk kihallgatni a hölgyet - reggel óta Struanéknál van. Esetleg fontos lehet? - Maga ott lesz Dunross ma esti összejövetelén?

- Nem, főtanácsos úr.

- Brian?

- Én igen, főtanácsos úr.

- Helyes, Robert, én biztosra veszem, hogy Dunrossnak nem lesz ellene kifogása, ha magammal viszem. Este nyolcra jöjjön értem. Ma este egész Hongkong ott lesz... Tartsák nyitva a szemüket és a fülüket. - Elmosolyodott saját tréfáján, és nem zavarta, hogy a két rendőr nem mosolyog vele. - Most olvassák el a jelentést. Hamarosan visszajövök. Magát pedig megkérem, Brian, ne okozzon nekem csalódást ma este. Roppant bosszantó lenne.

- Igen, főtanácsos úr.

Crosse kiment.

Miután magukra maradtak, Brian Kok elővette a zsebkendőjét, és megtörülgette a homlokát. - Ez a szarházi, mindig a frászt hozza rám.

- Én ugyanígy vagyok vele, cimbora. Mindig is így voltam.

- Ez tényleg képes egy különleges csoportot küldeni Struanékhoz? - kérdezte Brian Kok hitetlenkedve. - A Nemes Ház kellős közepébe?

- De még mennyire. Sőt: képes maga vezetni. Neked ez még csak az első szezonod a KO-nál, pajtás, így hát nem ismered olyan jól ezt az embert, mint én. Ha ez a buzi úgy érzi, fontos ügyről van szó, képes egy kivégzőosztag élére állni. Nyugodtan lefogadhatod, hogy ő maga szerezte meg ezt a dossziét, személyesen. Egy haveromról tudom, hogy kétszer járt a határon túl - egyedül! Na, ehhez szólj valamit.

Briannak leesett az álla. - És a kormányzó tudja?

- Nem hinném. Megütné a guta. Ha pedig az MI-6 tudomást szerezne róla, őt lassú tűzön sütnék ropogósra, Crosse-t meg a londoni Towerbe csuknák.

- Ki az a haverod?

- A kantoni emberünk.

- Vu Fong-fong?

- Nem, egy új fiú... legalábbis az én időmben még új volt. A hadseregben.

- Ta Kuo-sza kapitány?

Armstrong vállat vont. - Már nem emlékszem. Brian Kok elmosolyodott. - Aha...

- Crosse átment a határon. Ő az egyszemélyes törvénykezés.

- Jóságos ég... Két évvel ezelőtt még Macauba se ugorhatott át az ember, ha a KO- n dolgozott, ez meg átjárkál a határon. Ez begolyózott, hogy ekkora kockázatot vállal.

- Be. - Armstrong Crosse- t kezdte imitálni. - És mondja csak, édes fiam: hogyan fordulhat elő, hogy kalmárok előbb szereznek tudomást bizonyos dolgokról, mint mi? Mi sem egyszerűbb - válaszolt saját kérdésére, hangjából eltűnt a gunyoros él. - Költenek rá. Amikor mi már rég kifordítottuk a bukszánkat, ezeknek még mindig van száz véka aranyuk. Ezt Crosse is tudja, te is tudod, az egész világ tudja. Magasságos ég, hát hogyan dolgozik az FBI, a CIA, a KGB vagy a koreai hírszerzés? Pénzzel! Hát meddig tart Alan Medford Grantot meggyőzni? Dunross lefizette. Adott neki tízezer fontot, annyiért már elég sok jelentéshez hozzá lehet jutni. De lehet, hogy még ennyi sem kellett. Miért, mi mennyit kapunk? Évi kétezer fontot, és ezért, háromszázhatvanötösör huszonnégy órát dolgozunk... Egy sima zsarunak négyszázzal szúrják ki a szemét. Te is tudod, micsoda kálváriát kell jármunk, hogy egy fülesért titokban odanyomhassunk valakinek tíz darab ezrest. Hova lenne az FBI, a CIA, vagy az az istenverte KGB a kimeríthetetlen keret nélkül? Uram az egekben - sóhajtott fel keserűen - fél évbe telne, mire megkapnánk a pénzt, már ha egyáltalán megkapnánk. Miközben Dunross, meg még vagy ötven hozzá hasonló, kifizeti a mellényzsebéből. - A nagydarab férfi görnyedten, ernyedten ült a székén, szeme vörös volt a kialvatlanságtól, pofacsontjait kiugratta a feje fölött függő lámpa fénye. Ránézett az előtte heverő dossziéra, de még nem nyitotta ki, csak találgatta, miféle rossz hírek lesznek benne. - Könnyű a Dunross-féleknek mondta.

Brian Kok bólintott, megtörölgette a tenyerét, aztán eltette a zsebkendőjét. - Azt mondják, Dunrossnak van egy titkos alapja, a tajpani keret, amit még Dirk Struan alapozott meg a kezdeti időkben abból a zsákmányból, amire Fucsou felperzselésével és kifosztásával tett szert. Ehhez a pénzhez mindig csak a tajpan nyúlhat hozzá, és mindig csak ilyesféle célokra veheti igénybe, heung jaúra, megvesztegetésre és hasonlókra - időnként talán még egy kis gyilkosságra is.

Azt rebesgetik, több millióról van szó.

- Erről én is hallottam. Uram az egekben, de jó volna, ha... Na, mindegy. - Armstrong a dossziéért nyúlt, egy pillanatig tétovázott, aztán felállt, és a telefonhoz ment. - Haladjunk csak szépen fontossági sorrendben - mondta gunyoros vigyorral az ajkán kínai barátjának. - Nem árt, ha előbb beszélünk néhány nagyfejűvel. - A kowlooni rendőrkapitányság számát tárcsázta. - Armstrong vagyok, kapcsolja nekem Tang-po főtörzsőrmestert.

- Jó napot, uram, parancsoljon. - Tang-po főtörzsőrmester hangja bizalmas, baráti volt.

- Jó napot, főtörzs - mondta Armstrong. - Információra van szükségem. Tudni akarom, kinek szánták a fegyvereket. Tudni akarom, kik rabolták el John Chent. Három napot adok, hogy előkerítsék nekem John Chent... vagy a holttestét. Azt a Farkasembert, vagy Farkasembereket pedig nagyon gyorsan tegyék lakat alá.

Pillanatnyi csend következett. - Igen, uram.

- Szivárogtassa ki a következőket. A nagy fehér atya most csakugyan roppant dühös. Márpedig ha ő csak egy kicsit is bosszús, olyankor általában főfelügyelőket és felügyelőket helyeznek át más egységekhez... sőt főtörzsőrmestereket, még egészen kiválókat is. Egyesekkel még az is megtörténik, hogy közrendőrré fokozzák le és a határőrizetre rendelik őket. Olyanok is akadnak, akiket kirúgnak, vagy kitoloncolnak, sőt leültetnek. Eh?

Ezúttal hosszabb szünet következett. - Értem, főfelügyelő úr.

- Ha pedig komolyan begurul, az okos ember menekül, amerre lát - már ha teheti - mielőtt a korrupcióellenes hadjárat lesújt a bűnösökre - de még esetleg az ártatlanokra is. Újabb szünet.

- Értem, főfelügyelő úr. Továbbítom, főfelügyelő úr. Azonnal.

- Köszönöm, főtörzs. A nagy fehér atya ezúttal tényleg nagyon berágott. De szeretnék még valamit mondani. - Armstrong még jobban suttogóra fogta. - Esetleg megkérhetne a testvéreit, hogy segítsenek. Bizonyára megértik majd, hogy az én szerény gondom egyben az övék is. - Kantoni nyelvjárássra váltott. - Ha a sárkány böffent, egész Hongkong összetolja magát, hallod-e? Még hosszabb szünet. - Gondom lesz rá, uram.

- Köszönöm. - Armstrong letette a kagylót.

Brian Kok elvigyorodott. - Azt hiszem, ettől egy ideig remegni fog néhány gyűrűs elzáró izom.

Armstrong bólintott és leült, de arcán továbbra sem lazultak el a vonások. - Nem szeretem gyakran megjátszani ezt a labdát... olyannyira nem, hogy pályafutásom során most csinálom másodszor. De nem volt más választásom. Te is hallottad az öreget: világosan beszélt. Ha rám hallgatsz, te is ezt csinálod az embereiddel. - Naná. Ha a sárkány böffent... A legendás Öt Sárkányra céloztál?

- Igen.

Most Brian Kok rokonszenves arca merevedett meg, hideg fekete szemek, aranyszín bőr, szögletes, csaknem teljesen szőrtelen áll. - Tang-pó volna az egyik?

- Nem tudom, nem biztos. Mindig volt egy olyan érzésem, hogy ő az, de nem volt semmi, amin tovább mehettem volna. Nem vagyok benne biztos, Brian. Ő az egyik? - Nem tudom.

- Különben mindegy. Engem csak az érdekel, hogy valamelyikhez eljusson az üzenet. Ami engem illet, meg vagyok győződve róla, hogy az Öt Sárkány létezik, és hogy ez az öt sárkány nem más, mint öt kínai főtörzsőrmester, vagy akárcsak törzsőrmester, és az ő kezükben van Hongkong összes illegális

szerencsejátéka, ezen kívül jó néhány védelmi zsarolás, meg egypár táncterem és táncos lány... mondjuk tizenegyből öt. Öt törzsőrmester a tizenegy lehetségesből. Eh?

- Szerintem is létezik az Öt Sárkány, Robert. Lehet, hogy többen vannak, lehet, hogy kevesebben, de az biztos, hogy az utcai szerencsejátékok mind a rendőrség égisze alatt folynak.

- Valószínűleg a királyi rendőrség kínai tagjainak védő pajzsa alatt, fiam - javította ki Armstrong. - Egyelőre nincs bizonyítékunk, pedig évek óta hajkurásszuk, és már egy szalmaszálba is belekapaszkodnánk. Kétlem, hogy valaha is be tudjuk bizonyítani. – Elmosolyodott. - Majd talán te, ha főparancsnok leszel.

- Az ég áldjon meg, állítsd már le magad, Robert.

- Miért? Még csak harminckilenc éves vagy, elvégezted azt a tanfolyamot, amit csak a leendő fejesek szoktak, és máris főfelügyelő vagy. Van egy százasom egy tízes ellenében, hogy leszel te még főkapitány.

- Áll.

- Százezret kellett volna mondanom - sóhajtott Armstrong tetetett keserűséggel. - Abba nem mentél volna bele.

- Próbáld ki.

- Nem próbálok. Nem kockáztathatok ekkora dohányt - előfordulhat, hogy egy-két éven belül megölnék, vagy kilépsz a testülettől. – Ha viszont ez nem következik be, felmászol az uborkafa tetejére - már ha föl akarsz mászni.

- Mindketten föl akarunk.

- Én ugyan nem... én ahhoz túlságosan angol vagyok. - Armstrong barátságosan megveregette Brian Kok hátát. - Nagy nap lesz. De te sem fogod lekapcsolni a Sárkányokat... még akkor sem, ha lesz ellenük bizonyítékod, amit egyébként kétlek.

- Nem kapcsolom le őket?

- Nem. Engem nem zavar a szerencsejáték. Minden kínai szeret játszani, és ha az illegális szerencsejátékot néhány kínai őrmester irányítja, bármennyire törvénytelen is, még mindig így a legtisztább és legtisztességesebb. Ha ők nem csinálják, a háromszögesek veszik át, akkor pedig megint egyetlen nagy tonggá állnak össze azok az ócska kisbandácskák, amelyeket oly nagy gonddal igyekszünk egymástól távol tartani. És akkor aztán tényleg megnézhetjük magunkat. Te ismersz engem, fiam, tudod, hogy nem vagyok egy szarkeverő, ezért nem is leszek soha főkap. Én megvagyok a jelenlegi status quóval. A Sárkányok irányítják a szerencsejátékokat, mi meg nem engedjük egyesülni a triadosokat. Amíg a rendőrök összetartanak és minden kétséget kizárólag ők alkotják Hongkong legerősebb tongját, addig béke lesz az utcákon, a lakosságot jól kordában lehet tartani, és a bűnözés, az erőszakos bűnözés minimális szinten marad.

Brian Kok fürkész tekintetet vetett Armstrongra. - Ugye, ezt komolyan gondolod?

- Igen. Komikus, de a Sárkányok jelenleg a legerősebb támaszaink közé tartoznak. Nézzünk szembe a tényekkel, Brian: a kínaiakat csak kínaiak tudják kormányozni. A jelenlegi helyzet nekik is megfelel, ők sem szeretik az erőszakos bűntényeket. Így aztán szükség esetén kapunk segítséget - legalábbis időnként - olyan segítséget, amelyet mi, idegen ördögök sehonnan máshonnan nem kaphatnánk meg. Ne érts félre, én sem rajongok azért, hogy a rendőreink között vannak korruptak és törvénszegők, nem élvezem a megvesztegetést meg a többi mocskos kis dolgot, amire rákényszerülünk, de kérdem én tőled, hogyan működne a világ bármely rendőrsége, ha időnként nem piszkolná be egy kicsit a kezét, és nem súgnának neki tetves kis spiclik? Szóval véleményem szerint mindaz a rossz, amit a Sárkányok jelentenek, egyfajta szükségletet elégít ki. Hongkong az Kína, Kína pedig különleges eset. Épp ezért amíg csak illegális szerencsejátékról van szó, engem nem érdekel. Ha rajtam állna, én ebben a percben törvényessé tenném a szerencsejátékokat, viszont letörném mindenki derekát, aki védelmi zsarolásból él, legyen szó tánctermekekről, lányokról, vagy bármiről. Tudod, hogy nem bírom a striciket. A szerencsejáték más tészta, hogyan lehet a kínaiakat lebeszélni a szerencsejátékokról? Sehogy. Hát akkor tegyük törvényessé, hadd legyen mindenki boldog. A hongkongi rendőrség már évek óta szorgalmazza ezt a megoldást, de minden évben elutasítják. Tudomásom szerint már húsz éve. De nem és nem. És tudod, miért nem? Macau miatt. Ilyen egyszerű. Mert azt a drágalátos Macaut a szerencsejáték meg az aranycsempészet tartja a felszínen, mi, meg az Egyesült Királyság. Nem hagyhatjuk régi szövetségünket megfulladni.

- Éljen Robert Armstrong, az új miniszterelnök!

- Állítsd le magad. Ez az igazság. Az illegális szerencsejáték után kapott jutt az egyetlen titkos alapunk - és ennek is nagy része a besúgóink zsebébe vándorol. Ugyan honnan máshonnan vennénk nagy hirtelen a pénzt? A hálás kormányzattól? Na, ne röhögtes. Néhány dollárral több adóból, amit a hálás polgárság perkál le, akit védelmezünk?

- Talán igen, Robert. Talán nem. De az biztos, hogy egy nap még visszaüt ez a dolog, hogy az a steksz... az a dohány, ami véletlenül éppen ott hever az örszoba egyik fiókjában... Nincs igazam?

- De igen, csak éppen rám nem vonatkozik, mivel én nem vagyok benne, nem teszek hozzá és nem is veszek el belőle, mint ahogy a túlnyomó többség sem. Se britek, se kínaiak. Csak azt nem tudom, hogy akkor hogyan tudunk mi háromszázhuszonheten, szerencsétlen idegen ördög rendőrtisztek elkommandórozni nyolcezer néhány száz civilizált gyalogrendőrt és nyomozót, meg három és fél millió civilizált kis csirkefogót, hallod-e?

Brian Kok elnevette magát. Nevetése ragadósnak bizonyult, Armstrong is nevetni kezdett, aztán azt mondta: - Hogy a mennykő csapjon beléd! Hagysz itt papolni...

- Beléd is. Na, akkor most mi lesz: te olvasod el először vagy én? Armstrong lenézett a kezében tartott dossziéra. Vékony volt, mindössze tizenkét sűrűn gépelt lapot tartalmazott. A "Tartalom" című oldalon a következőket lehetett olvasni: Első rész: Politikai és gazdasági előrejelzés az Egyesült Királyságra; Második rész: A KGB Ázsiában; Harmadik rész: Arany; Negyedik rész: Jelenlegi CIA műveletek.

Armstrong fáradtan az íróasztalra polcolta lábait, s kényelmesebbre fészkelte magát a karosszékben. Aztán meggondolta magát, és visszaadta a dossziét. - Nesze, olvasd. Te amúgy is gyorsabban olvasol. Én már nagyon unom a rossz híreket.

Brian Kok alig leplezett türelmetlenséggel nyúlt a dossziéért, a szíve hevesen kalimpált. Kinyitotta az irattartót, és olvasni kezdett.

Armstrong figyelte. Láta, hogy barátja arca hirtelen megváltozik, és lefut belőle a vér. Ezt nagyon idegesítőnek találta. Brian Kokot nem lehetett egykönnyen megdöbbenteni. Csak nézte, amint szó nélkül végigolvassa, majd visszalapoz, hogy még egyszer átfusson egy-két bekezdést. Brian Kok lassan becsukta a dossziét.

- Rossz - mondta Armstrong.

- Rosszabb. Vannak benne olyan... Ha nem A.Medford Grant írta volna alá, azt mondanám, begolyózott. Azt állítja, hogy a CIA-nek komoly kapcsolatai vannak a Maffiával, azt tervezik, hogy taccsra teszik Castrót, Vietnamban csakúgy nyüzsögnek, benne vannak a kábítószerügyletekben meg a jó ég tudja, mi minden másban... Tessék... olvasd el magad.

- És mi a mi bajunk?

- Elég csinos. – Brian Kok kinyitotta a dossziét, és megkeresett egy bekezdést. - Figyelj. "Semmi kétség a felől, hogy a hongkongi rendőrség kötelékében jelenleg egy magas szintű kommunista ügynök működik. Bizonyos szigorúan titkos iratokból, amelyeket az NDK- s belbiztonsági szervezet idén márciusban disszidált főparancsnok helyettese, Hans Richter tábornok juttatott el hozzánk, egyértelműen kiderül, hogy az illető fedőneve »Barátunk«, és hogy már legalább tíz, de esetleg tizenöt éve jelenlegi helyén működik. A kapcsolata valószínűleg egy KGB- tiszt, aki a Vasfüggöny mögül baráti látogatásra érkező üzletembernek, bankszakembernek, vagy újságírónak adja ki magát, esetleg egy Hongkongban kikötött, vagy ott javított szovjet teherhajó matrózának szerepében lép fel. Egyéb, dokumentumokkal alátámasztott információk alapján tudjuk, hogy »Barátunk« továbbította az ellenségnek valamennyi fenntartott rádiófrekvencia adatait, a hongkongi kormányzat legmagasabb rangú tisztségviselőinek, köztük a kormányzónak és a rendőrfőnöknek a titkos telefonszámát, és legtöbbjük szigorúan bizalmasan kezelt dossziéjának tartalmát...

- A dossziéjukat? - kérdezett közbe Armstrong. - Csatolva vannak?

- Nincsenek.

- A mocskos életbe! Folytasd, Brian –... dossziéjának tartalmát, egy esetleges, kommunisták provokálta felkelésre vonatkozó részletes rendőrségi intézkedési tervet és ugyanezt a kowlooni zavargások megismétlődésének esetére, valamennyi, felügyelőnél magasabb rangban lévő rendőr dossziéjának tartalmát, a jelenleg Zsen Tang-va tábornok parancsnoksága alatt működő hongkongi Kuomintang hat vezető nacionalista titkos ügynökének a nevét (A melléklet), egy részletes listát a Vu Fong-fong főügynök parancsnoksága alatt, a hongkongi különleges hírszerzés kötelékében működő kuantungi ügynökökről (B melléklet)."

- Jézusom! - nyögte Armstrong. - Azonnal értesítenünk kell az öreg Fong-fongot, meg a legényeit. - Igen.

- Vu Tat-szing is szerepel a névsorban?

Kok megnézte a függelékét. – Szerepel. Figyelj csak, ez a rész így fejeződik be: "... Az ön bizottságának az a véleménye, hogy amíg ezt az árulót nem eliminálják, egész Hongkong belbiztonsága kockán forog. Egyelőre még nem tudjuk, miért nem továbbították ezt az információt eddig magának a rendőrségnek. Feltételezzük, hogy mindez azzal a jelenséggel van összefüggésben, miszerint a szovjetek minden szinten beszivárogtak az Egyesült Királyság adminisztrációjába, megteremtve ezzel a Philby-félék létezésének feltételeit, s egyben lehetővé téve, hogy ilyen és ehhez hasonló információkat eltemessenek, elkenjenek, vagy elferdítsenek (mint történt az a 4/1962. számú tanulmány esetében). Javasoljuk, hogy e jelentést, vagy egyes részleteit azonnal szivárogtassa ki a hongkongi kormányzónak, vagy rendőrfőnöknek - ha megbízhatónak tartja őket." - Brian Kok fölnézett, szinte beleszédült. - Van itt még egy-két más tészta is... Jézusom... Az Egyesült Királyság politikai helyzete, aztán ez a Szevrin... Olvasd. - Tehetetlenül ingatta a fejét. - Jézusom, ha ez igaz... akkor nyakig vagyunk benne. Magasságos atyaúristen!

Armstrong halkán elkáromkodta magát. – Ki lehet az? Ki a kém? Magas polcon kell lennie. Ki az?

- Az egyetlen ember... - mondta Brian Kok hosszú csend után - az egyetlen, akinek minderről tudomása lehetett, az maga Crosse.

- A jó ég áldjon meg, ne gyere most nekem ilyenekkel!

- Gondolj csak bele, Robert. Ismerte Philbyt. Nem járt-e ő is Cambridge-be? A háttere mindkettőnek hasonló, azonos korosztály, a háború alatt mindketten az Intelligence Service-nél dolgoztak... akárcsak Burgess és Maclean. Ha Philby képes volt ennyi ideig ellavírozni, Crosse miért ne volna rá képes?

- Lehetetlen!

- Ki más, ha nem ő? Nem szolgált-e világ életében az MI6-on? Nem ő ruccant ki ide az ötvenes évek elején, és nem őt hozták ide öt évvel ezelőtt, hogy a hírszerzés külön ágaként létrehozza a KO- t? Nem ő az igazgatója azóta is?

- Ez nem bizonyít semmit.

- Nem?

Sokáig hallgattak. Armstrong feszülten figyelte a barátját. Jobban ismerte annál, mint hogy ne tudja, mikor beszél komolyan. - Tudsz valamit? - kérdezte idegesen.

- Tételezzük fel, hogy Crosse homoszexuális.

- Neked felforrta az agyvized! - robbant ki Armstrong. - Nős ember, és... Lehet, hogy egy piszkos csirkefogó, de ilyesminek soha még a legkisebb gyanúja se merült fel vele kapcsolatban.

- Ez igaz. Viszont nincs gyereke, a felesége szinte állandóan Angliában van, ha meg itt van, akkor külön szobában alszanak.

- Ezt honnan tudod?

- Az áma biztosan tudja, és ha komolyan kíváncsi vagyok rá, nagyon könnyű kideríteni.

- Ez még nem bizonyít semmit. Sok házaspár alszik külön szobában. Szerintem tévedsz.

- És ha volna bizonyítékom?

- Miféle bizonyítékom?

- Hova szokott járni Crosse szabadságra? Malájföldre, a Cameron-felvidékre. Tétélezzük fel, hogy van ott egy barátja, egy fiatal maláj, akiről mindenki tudja, miféle.

- Akkor fotókat kérnék, de mindketten nagyon jól tudjuk, milyen könnyen meg lehet buherálni a fényképeket - vágta rá Armstrong. Magnófelvételeket kérnék, de azokról is tudjuk, hogy meg lehet őket buherálni. Maga a srác? Az sem bizonyít semmit... A hamis tanúzás a világ legősibb trükkje. Soha még csak a gyanúja sem... De ha történetesen biszex lenne, az sem bizonyítana semmit: nem minden deviáns áruló.

- Nem. Viszont minden deviáns kiteszi magát a zsarolás veszélyének. És ha Crosse homokos, akkor nagyon gyanús. Nagyon. Stimmel?

Armstrong nyugtalanul körülpillantott. - Erről itt még beszélni sem szeretek. Lehet, hogy tele vagyunk poloskával.

- És ha mégis homokos?

- Ha esetleg mégis az, attól még úgy kirúghat bennünket, hogy a lábunk sem éri a földet. Ezt egyébként is megteheti.

- Lehet. Viszont ha ő az, akkor legalább tudja, hogy rászálltunk, ha meg nem ő az, kiröhög minket, én még röpülök a KO-ról. Annyi viszont biztos, hogy farba rúghat minden kínait, aki a testületnél dolgozik.

Armstrong szemei elkerekedtek. – Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Lehet, hogy létezik egy dosszié, ami róla szól, és lehet, hogy tizedes fölött minden kínai olvasta.

- Micsoda?

- Ugyan már, Robert, te is tudod, mennyire összetartanak a kínaiak. Lehet, hogy létezik egy dosszié, amelyik...

- Azt akarod mondani, hogy valamennyien tagjai vagytok valamiféle egyletnek? Valamilyen tongnak, titkos társaságnak? Háromszögesek a testületben?

- Én csak azt mondtam: lehet. Ez csak feltételezés, Robert. Feltételes módban beszéltem.

- És ki a fősárkány? Te?

- Én egyetlen szóval sem állítottam, hogy van valami ilyesfajta tömörülés. Én azt mondtam: lehet.

- És léteznek más dossziék is? Például rólam.

- Lehetséges.

- És?

- Ha létezik - mondta Brian Kok csillapítólag - akkor valami olyasmi lehet benne, hogy jó rendőr vagy, megvesztegethetetlen, hogy elég sokat kockáztattál a tőzsdén, de nem jött be, és sürgősen szükséged van kábé húszezer dollárra, hogy kiegyenlítsd az adósságaidat... meg még néhány dolog.

- Micsoda?

- Ez itt Kína, öregem. Szinte mindenről tudomásunk van, amit az itteni kuaj lo művel. Ez számunkra létkérdés.

Armstrong különös pillantást vetett rá. - Ezt miért nem mondtad még nekem sose?

- Most sem mondtam semmit. Az égvilágon semmit. Én csak azt mondtam: lehet, és most is csak ezt tudom mondani. De ha ez itt mind igaz... - Brian Kok átnyújtotta a dossziét, és letörölte a felső ajkán gyöngyöző izzadságot. - Olvasd el magad. Ha ez igaz, akkor nyakig ülünk a lekvárban, és villámgyorsan kell kapálóznunk. Amit mondtam, az mind csak feltételezés. Kivéve, ami Crosse-ra vonatkozik. Ide figyelj, Robert. Fogadok veled egy ezresbe... ezret teszek egy ellen, hogy ő a vamzer.

10.

19 óra 43 perc

Dunross letette a kék dossziét. Most olvasta harmadszor. Először akkor, amikor kézhez kapta - mindig azonnal elolvasta - aztán útban a kormányzó palotája felé. Most becsukta, és egy percre a combjára fektette, agyában egymást kergették a gondolatok. A dolgozószobában ült, a Peak tetejének közelében álló Nagy Ház első emeletén. Az ólomkeretekkel tagolt ablakok kivilágított kertekre, s azokon messze túl a városra és a hatalmas öbölre néztek.

Az antik állóóra ütése háromnegyed nyolcat jelzett.

Még negyedóra, gondolta Dunross. Aztán megjönnek a vendégeink, megkezdődik az összejövetel, és elkezdődik az új társasjáték. Vagy talán csak folytatjuk a régit.

A magas mennyezetű, tölgyfaborítású szobát sötétzöld bársonyfüggönyök és kínai selyemszőnyegek díszítették. Férfiszoba volt, kényelmes, ódon, kissé megkopott, de nagy becsben tartott helyiség. Dunross

hallotta az odalent szöszmötölő szolgák beszélgetésének fojtott hangjait. A ház előtt egy kocsi ért fel a tetőre, s haladt tovább.

Megszólalt a telefon. - Tessék. Á, jó estét, Claudia.

- Még nem értem el Cu-jant, tajpan. Nem volt az irodájában. Nem telefonált?

- Nem. Még nem. Próbálkozzon tovább.

- Igenis. Viszlát nemsokára.

Dunross egy magas támlájú füles karosszékből ült, szmokingban, nyakkendőjét még nem kötött. Szórakozottan bámult ki az ablakon, sose tudta megunni ezt a panorámát. Ma este azonban rossz előérzetek gyötörték, a Szevrinre gondolt, az árulóra, és mindazokra a kellemetlenségekre, amelyeket a jelentés jósolt.

Mit tegyen?

Felállt, és könnyű, hosszú léptekkel a Dirk Struan ábrázoló olajfestményhez sétált, amely a kandalló fölött függött. A súlyos, faragott, aranyozott keretről imitt- amott lepergett már az aranyfüst, és az egyik oldalát rejtett zsanérokkal szerelték fel. Félrehajtotta a képet, és kinyitotta a mögötte rejlő széfet. Számos papír volt benne, egyik-másik bíborszín szalaggal átkötve, akadtak köztük régiék, újak, néhány kis doboz, az egyik oldalfalra akasztva egy jól leolajozott, töltött Mauser, egy doboz lőszer, egy vastag, régi Biblia, finom, régi bőrborítóján a belepréselt Struan-címerrel, továbbá hét ugyanolyan kék dosszié, mint amelyet most a kezében tartott.

Elgondolkodva a többire tette a dossziét. Egy pillanatig üres tekintettel nézte őket, és már csukta be a széf ajtaját, amikor a Bibliára esett a pillantása. Félbehagyta a mozdulatot. Ujjai hegyével végigsimított a könyvön, aztán kivette és felnyitotta. A vastag előzéklaphoz két durván kettőbe tört régi kínai bronzérme egy-egy felét ragasztották pecsétviasszal. A jelekből ítélve nyilvánvaló volt, hogy valamikor még négy félpénzt tartottak itt, de most már csak a lenyomatukat őrizték a sárguló papírlaphoz tapadó vörös viaszdarabok. A lap tetejére kalligrafikus, gömbölyded betűkkel ez volt írva: "Az Úristenre esküszöm, hogy bárkinek, aki e pénzdarabok másik felét felmutatja, teljesítem bárminemű kérését." Dirk Struan írta alá először 1841. június 10-én. Az ő neve alatt Culum Struané, majd a többi tajpané következett, az utolsó Ian Dunrossé volt.

Az első félpénz lenyomata mellé ez volt írva: "Vu Fang-csoj, részben kifizetve az Úr 1841. esztendejében, augusztus havának 16. napján.", és Dirk Struan írta alá. Ezt Culum Struan aláírása és a "teljesen kifizetve" bejegyzés egészítette ki 1845. június 18-án. A második viaszpecsét mellett: "Szun Csen-jat, teljesen kifizetve 1911. október 10-én." Boszorkány Struan lendületes kézjegye állt mellette.

Micsoda rokonszenves pimaszság, gondolta Dunross, micsoda magabiztosság, hogy így és nem Tess Struanként írta alá a nevét az eljövendő nemzedékek számára.

És vajon hány, generáció számára? - kérdezte magától Dunross. Hány tajpan írja még alá vakon, s esküszik szent esküvással, hogy megtartja egy már csaknem másfél évszázada halott ember végakarátát?

Elgondolkozva futtatta végig ujjait a két félpéncz egyenetlen törésvonalán. Egy perc múltán határozott mozdulattal összecuska és helyére tette a Bibliát, babonásan végigsimított rajta, aztán bezárta a széfet. Visszahajtotta a képet, és fölneézett a portréra: zsebre dugott kézzel állt a kerettel szemben, lépésnyire az óriási kandalló előtt álló régi kínai selyemellenzőtől.

Ez a Dirk Struant ábrázoló kép volt a kedvence, akkor hozatta ide a családi képekkel díszített hosszú folyosóról és akasztatta ide, a díszhelyre, Boszorkány Struan portréja helyére, amely a Nagy Ház felépülése óta függött itt, amikor ő lett a tajpan. Mindkettőt Aristotle Quance festette. Dirk Struan ezen a képen egy karmazsin függöny előtt állt széles vállúan, kihívó tartásban, jól szabott fekete kabátban, fehér mellényben, fehér, zsabós ingben, fehér nyakkendővel. Vastag szemöldök, erős orr, borotvált arc, vörös haj, pofaszakáll, ívelt, érzéki ajkak, szúrós szemek, amelyek zöldjét csak kiemeli a fekete, a fehér és a karmazsin.

Dunross halványan elmosolyodott, nem félénken, nem irigykedve, inkább megnyugodva őse tekintete előtt - tudván, hogy ereiben legalábbis részben Dirk Struan vére csörgedez. Mint már annyiszor korábban, gunyoros üdvözlésre emelte poharát a képmás felé: Egészségedre.

A szemek farkasszemet néztek vele.

Mit tennél te, Dirk, te ördögfattyá? - gondolta Dunross.

- Valószínűleg csak annyit mondanál, hogy keresd meg az árulókat, és öld meg őket - töprengett fennhangon. - És valószínűleg igazad is lenne.

A rendőrségbe beépült kém problémája nem rázta meg annyira, mint a Szevrin-féle kémhálózat, annak USA-beli kapcsolataival és a kommunisták titkos és elképesztő britanniai előnyomulásával kapcsolatos információ. Honnan a pokolból veszi ezeket az értesítéseket Grant? - tette fel magában századszor is a kérdést.

Első találkozásuk jutott eszébe. Alan Medford Grant alacsony, manószzerű, kopaszodó férfi volt, nagy szemű, lapátfogú, ízléses, halszájka mintás öltönyt és keménykalapot viselt, Dunross rögtön rokonszenvesnek találta.

- Ne aggódjon. Mr. Dunross - mondta annak idején, 1960-ban, amikor Dunross abban a pillanatban, hogy tajpan lett, a szolgálatába fogadta. - Biztosítom önt, hogy ha azon a nem kizárólagos alapon, amelyről beszélünk, én vezetem az ön kutatási bizottságát, nem lesz semmiféle érdekellentét köztünk és öfelsége kormánya között. Ami azt illeti, én ezt már tisztáztam is velük. Én csak olyan anyagokat adok át önnek - természetesen bizalmasan és természetesen csakis az ön számára és bárminemű publikálásukat a legkategorikusabban kizárva - csakis olyan bizalmas információkat adok át önnek, amelyek véleményem szerint nem veszélyeztetik a nemzet érdekeit. De azt hiszem, ebben azonosak az érdekeink, nemdebar?

- Azt hiszem.

- Megkérdezhetem, honnan szerzett tudomást rólam?

- Van néhány magas beosztásban lévő barátunk, Mr. Grant. Bizonyos körökben elég gyakran hallani az ön nevét. Még az is elképzelhető, hogy egy külügyminiszter ajánlotta - felelte óvatosan Dunross.

- Vagy úgy.

- Megfelelnek önnek az általam javasolt feltételek?

- Igen. Egyelőre egy évben állapotunk meg, és ha minden jól megy, öt évre meghosszabbítjuk.

- Rendben van - mondta Dunross. - Ha elérjük az általam kívánt eredményt, a tiszteletdíját megduplázzuk.

- Ön nagyon nagylelkű. De engedelmével megkérdezném: miért ilyen bőkezű - talán a tékozló jobb kifejezés volna - irántam és a tervezett bizottság iránt?

- Szun Cu azt írja: "Mi az, ami a bölcs uralkodót, vagy a jó hadvezért ütőképessé teszi, s mi által oly dolgokra képes, mire az átlagember képtelen? Az előzetes ismeret. Előzetes ismeretekre csak kémek által lehet szert tenni. Az állam számára semmi sem oly fontos, mint hogy jó kémekkel rendelkezzenek. Tízszerte kevesebbe kerül a legjobb kémeket alkalmazni, s bőkezűen megfizetni, mint egy parányi hadsereget szerényen fenntartani. "

Alan Medford Grant arca szinte sugárzott - pontosan! Az én évi nyolc és fél ezer fontom valóban bőkezű honorárium, Mr. Dunross.

- Tud számomra jobb befektetést?

- Ha azt nyújtom, amit szeretnék, és ha én meg az általam választottak az e téren működő legjobb szakemberek, akkor nem tudok. Ezzel együtt évi harminc-egynéhány ezer font fizetésekre... plusz a százezer fontos költséghatár, és mindez informátoroknak és információkért... Nos, remélem, elégedett lesz.

- Ha tényleg ön a legjobb, akkor ezerszeresen megtérül a befektetésem - felelte akkor Dunross, és komolyan is gondolta.

- Én természetesen minden tőlem telhetőt el fogok követni. És most szeretném konkrétan tudni, milyen jellegű információkra számít tőlem.

- Minden kereskedelmi és politikai jellegű értesülés érdekel, ami előremozdítja a Struan cég terveit, különös tekintettel a Csendes-óceán partvidékére, a szovjet, amerikai és japán elképzelésekre. A kínai ügyekről valószínűleg mi tudunk többet. Inkább több információt küldjön, mint kevesebbet. Gyakorlatilag bármilyen információ nagyon hasznos lehet, mivel szeretném kivonni a céget a kínai kereskedelemből, pontosabban szeretném a céget nemzetközivé tenni, és megszüntetni a kínai kereskedelemtől való jelenlegi függőségét.

- Nagyon helyes. Akkor tehát először: nem szívesen bíznám a jelentésemet a postára.

- Gondoskodom futárról.

- Köszönöm. Másodszor: A bizottság tagjainak kiválasztása, illetve elbocsátása tekintetében szabad

kézre van szükségem... A pénzt belátásom szerint költhetem?

- Rendben van.

- Öt tag elegendő.

- Mennyit akar fizetni nekik?

- Évi ötezer font remek volna. Ennyiért a legjobbak közül választhatok. Szükség esetén kisegítő szakértőket alkalmazok. Ami pedig a pénzalapokat illeti... mivel a legtöbb kapcsolatunk külföldi, sokan pedig Svájcban élnek, a pénzhez is ott lehet majd hozzáférni?

- Maradjunk abban, hogy én negyedévenként egyenlő részletekben befizetem egy svájci bankszámlára azt az összeget, amiben megállapodtunk. Onnan szükség szerint vehet fel pénzt. Csak az ön aláírására fogják kiadni, vagy az enyémre. Közvetlenül nekem számol el minden negyedév végén. Ha kódot akar használni, benne vagyok.

- Nagyszerű. De neveket nem fogok tudni mondani... Nem mondhatom meg, kinek adok pénzt.

Dunross némi szünet után válaszolt. - Rendben.

- Köszönöm. Úgy látom, értjük egymást. Mondana nekem egy konkrét példát, hogy mire kíváncsi?

- Például nem szeretném, ha úgy befürödnék, mint az elődöm Suez miatt.

- Ötvenhatra gondol, mikor Eisenhower megint elárult minket, és emiatt kudarcba fulladt az Egyiptom ellen indított brit-izraeli-francia támadás - mert Nasszer kisajátította a csatornát?

- Igen. Nekünk egy egész vagyonba került. Tönkretette a középkeleti érdekeltségeinket, csaknem csődbe jutottunk. Ha az előző tajpan előre tudja, hogy a Szezi-csatornát esetleg lezárják, milliókat kereshettünk volna azzal, hogy rakert foglalunk le, bővítjük a flottánkat... Vagy ha legalább azt megsúgja nekünk valaki, mit forgatnak a fejükben az amerikaiak, főként azt, hogy Eisenhower megint a szovjetek mellé áll velünk szemben, jelentősen csökkenthetjük volna a veszteségeinket.

A kistermetű férfi szomorúan válaszolt. - Tudja, mivel fenyegetőzött? Azzal, hogy ha nem vonulunk ki azonnal Egyiptomból, alig néhány órányira a győzelemtől, akkor befagyaszt minden brit, francia és izraeli követelést. Nézetem szerint minden jelenlegi közép-keleti problémánk ennek az USA-döntésnek a következménye. Az Egyesült Államok fennállása során először áment mondott a nemzetközi kalózkodásra, és ezzel példát mutatott az elkövetkező kalózkodásokra. Államosítás... Vicc. Mondjuk inkább, hogy rablás... vagy kalózkodás. Eisenhower rosszul tájékoztatták. És még rosszabbul tájékoztatták, amikor belement abba az értelmetlen jaltai egyezménybe, amivel a betegség gyötörte Rooseveltt meg az az inkompetens Attlee lehetővé tette Sztálinnak, hogy felfalja Európa nagy részét, holott még a legfajfejűbb politikus és a legvaskalaposabb tábornok számára is nyilvánvaló volt, hogy ez az egyezmény, katonai kihatását tekintve szöges ellentétben áll a legalapvetőbb nemzeti értékeinkkel. Szerintem Rooseveltt utált minket, utálta az egész brit birodalmat.

A kistermetű férfi összeillesztette ujjai hegyét, és szélesen elmosolyodott. - Meg kell vallanom, az

alkalmazásomnak van egy nagy hátránya is az ön számára, Mr. Dunross. Én testestül-lelkestül britpárti és kommunistaellenes vagyok. És legfőképpen a KGB-t ellenzem, annak a szovjet külpolitikának a legfontosabb eszközét, amely nyíltan és mindörökké elkötelezte magát a mi elpusztításunk mellett. Azt hiszem, nem árt, ha ezt a merészebb előrejelzéseimbe belekalkulálja. Emellett a lehető legteljesebb mértékben ellenzem a bal szárnya által mozgatott brit Munkáspárt irányvonalát, és sosem szűnök meg figyelmeztetni senkit sem, aki hajlandó meghallgatni, hogy a Munkáspárt indulója a "Vörös zászló". - Alan Medford Grant megvillantotta sajátos koboldmosolyát. - Legjobb, ha mindjárt az elején tisztázzuk, ki hol áll. Én royalista és lojalista vagyok, és hiszek a brit parlamentarizmusban. Tudatosan sose fogok önnek hamis információt adni, de az értékeléseimben előfordulhat időnként egy kis fals. Hallhatnék valamit az ön politikai nézeteiről?

- Hongkongban nem szolgálhatunk ilyesmivel, Mr. Grant. Mi nem szavazunk, nálunk nincsenek választások... Mi csak egy gyarmat vagyunk, sőt egy szabadkikötővel rendelkező gyarmat, nem pedig egy demokrácia. Nálunk a korona uralkodik... azaz a kormányzó, a korona nevében, önkényuralmi módszerekkel. Van ugyan egy törvényhozó tanácsunk, de az csak ráüti a pecsétet mindenre, amit a kormányzó mond, a politikája pedig a laissez-faire. A kormányzó okos ember, nem avatkozik bele semmibe. Hallgat az üzletemberekre, a társadalmi változtatásokkal nagyon óvatos, hagyja, hogy mindenki keressen, vagy ne keressen, építkezzen, terjeszkedjen, tönkremenjen, jöjjön vagy menjen, álmodjon, vagy ébren maradjon, éljen-haljjon tetszése szerint. A maximális adó tizenöt százalék, és ez is csak a Hongkongon keresett pénzre vonatkozik. Mi arrafelé nem politizálunk, nem is akarunk... mint ahogy Kína sem örülne, ha politizálnánk. A status quo nekik is jó. Ami engem illet, én royalista vagyok, pártolom a szabadságot, a szabad hajózást és a szabad kereskedelmet. Skót vagyok, támogatom a Struan-céget, a hongkongi laissez-fairet, és a szabadságot a világ bármely pontján.

- Azt hiszem, meg fogjuk érteni egymást. Helyes. Sose dolgoztam még magánembernek... csak a kormánynak. Számomra ez jó lesz. Remélem, nem fog csalódnai bennem. - Grant néhány pillanatra elgondolkodott. - Mint Suez ötvenhatban? - Az alacsony termetű férfi szeme körüli ráncok mélyebbre gyűrődtek. - Nos, akkor számíton rá, hogy Amerika elveszti a Panama-csatornát.

- Ez nevetséges!

- Nem kell ennyire megdöbbenni, Mr. Dunross. Egyszerű képlet. Tíz-tizenöt év fű alatti ellenséges előkészítő munka, a liberális szónoklatok előretörése Amerikában, amelyhez még az emberi természet jóra valószínűségében hívó jóakarók hathatós munkája járul, plusz egy csipetnyi gondosan kiszámított panamai mozgolódás - diákság meg a többi, mindenekelőtt, mint mindig: a diákság - amit néhány magasan képzett, türelmes, hivatásos agitátor és szupertitkos KGB-szakértő pénze és hosszútávú tervezőmunkája mozgat művészien a háttérből... Nos, a csatorna egy adott idő múlva igenis az Egyesült Államok ellenségeinek a kezére kerülhet.

- Ezt sose hagynák.

- Önnek igaza van, Mr. Dunross, de az oroszok ettől még megpróbálhatják. Vagy el tud képzelni jobb eszközt egy ellenségeskedéssel teli, vagy akár válságos időszakban a nyíltan hirdetett kapitalista főellenség ellen, minthogy képesek a Panama-csatornát lezárni? Elég egyetlen elsüllyedt hajó, egy megrongált zárszerkezet, és a csatorna évekre bedugul.

Dunross még emlékezett rá, hogy mielőtt válaszolt volna, mindkettejüknek töltött egy pohárral. - Ezek

szerint komolyan javasolja, hogy készüljünk fel erre az eshetőségre.

- Igen - felelte az emberke a maga rendkívüli nyílt módján. - Én nagyon komolyan veszem a munkámat, Mr. Dunross. Az én munkám, a magam választotta feladatom az, hogy felderítsem és értékeljem az ellenfél lépéseit. Nem vagyok sem oroszellenes, sem kínai ellenes, sem NDK-ellenes, és nem vagyok az ellensége - a keleti blokk egyetlen nációjának sem. Épp ellenkezőleg: tiszta szívemből segíteni szeretnék nekik. Meggyőződésem, hogy háborúban állunk, és hogy az emberek igazi ellensége a kommunista, legyen az illető a brit, a szovjet, a kínai, a magyar, az amerikai, vagy az ír kommunista párt tagja... vagy akár a marsbeli. Meggyőződésem továbbá, hogy ezek valamennyien így vagy úgy, de kapcsolatban vannak egymással, és hogy tetszik, vagy nem tetszik, de a hálójuk középpontjában a KGB ücsörög. - Belekortyolt a poharába, amelyet Dunross néhány pillanattal azelőtt töltött tele neki. - Remek ez a whisky, Mr. Dunross.

- Loch Vey... Ayrben, a szülőföldemen készíti egy kis szeszfőzde. Szintén a mi cégünk.

- Csodálatos! - csettintett az apró ember, Dunross pedig elhatározta, hogy ha az első információk érdekesnek bizonyulnak, küld neki egy láda Loch Veyt karácsonyra.

- Nézze, Mr. Dunross, én nem vagyok se fanatikus, se demagóg. Csak afféle hitese szakértő és jós. Vannak, akik bélyeget gyűjtenek. Én titkokat.

Az alattuk lévő félig rejtett útkanyarulatban felbukkanó autó reflektorainak fénye egy pillanatra elvonta Dunross figyelmet. Odasétált az ablakhoz, tekintetével kísért a kocsi, míg el nem tűnt, élvezte a finoman beállított motor zsongását, aztán visszaült magas hátú füles foteljébe, s ismét eltűnődött. Hát igen, Mr. Grant, uraságod csakugyan titkokat gyűjt, gondolta újfent elámulva a kis ember tudásának széles spektrumán.

Szevrin... Magasságos mindenható! Ha ez igaz...

Vajon mennyire pontos ezúttal a jóslatod? Mennyire bízhatom benned ezúttal? Mennyit kockáztathatok?

Grant az előző jelentéseiben két olyan előrejelzést adott, amelyek eddig beigazolódtak. Egy évvel az események előtt megjósolta, hogy De Gaulle meg fogja vétózni Anglia közös piaci csatlakozását, hogy a franciák egyre inkább brit- Amerika- és szovjetellenesek lesznek, és hogy De Gaulle bizonyos külső tényezők hatására és egyik legbizalmasabb tanácsadója ösztönzésére - aki egyébként egy szupertitkos KGB-ügynök - aranyspekuláció útján hosszú távú rohamot indít az Egyesült Államok gazdasága ellen. Dunross mindezt túl messzire menő következtetésnek tartotta és elvetette - vesztett is rajta eleget.

Hat hónappal ezelőtt Grant megjósolta a kubai rakétaválságot, hogy Kennedy odadobja a kesztyűt, blokádot von Kuba köré, nyomást gyakorol rá, nem roppan össze a katasztrófa politika terhei alatt, és hogy Hruscsov a nyomás hatására meghátrál. Dunross akkor, fél éve tehát, elfogadva, hogy Grantnak igaza lesz, noha az előrejelzés időpontjában egy kubai rakétaválság fölöttébb valószínűtlennek tűnt, komoly összegeket mozgató meg: félmillió fontot fektetett későbbi határidőre történő hawaii cukorszállításba, további hatszáz ezret hasonló célokra a tőzsdén, továbbá hatszáz ezret a tajpan titkos alapjából, valamint kötött egy előzetes megállapodást, miszerint amint megtalálja rá a szükséges anyagi fedezetet, hawaii cukornád-ültetvényeket vásárol. És most a markomban van, gondolta jókedvűen. A Par-Con.

- Már csaknem a markomban van - igazította ki magát félhangosan.

Mennyire bízhatok ebben a jelentésben? Grant és a bizottsága minden jelentősége ellenére eddig csak hatalmas befektetés, gondolta. Viszont szinte olyan, mintha saját jóst tartanék. Néhány bevált jóslat még nem garantálja, hogy mind beválják. Hitlernek saját jósa volt. Julius Caesarnak szintén. Légy bölcös, légy óvatos, figyelmeztette magát. Mit tegyek? Most vagy soha.

Szevrin. Alan Medford Grant így írt: "Hozzánk eljuttatott, és a Sûret által június 16-án elkapott francia kém, Marie d' Orleans által alátámasztott dokumentumok jelzik, hogy a KGB V. osztálya (Dezinformáció, Távol- Kelet) Szevrin fedőnév alatt egy számunkra mind ez ideig ismeretlen, szigorúan titkosan működő, az egész Távol- Keletre kiterjedő kémhálózatot épített ki. A Szevrin célját egyértelműen rögzíti az ellopott Alapító okirat:

" Cél: a revizionista Kína elsorvasztása, amelyet a SZU központi bizottsága fő ellenségként tart számon, amelyet csak az Egyesült Államok előz meg.

Eljárás: Hongkongnak, mint a kapitalizmus távol-keleti bástyájának, Kína első számú valuta- és külföldi segítségforrásának, technikai bázisának folyamatos bomlasztása.

Módszer: lassú, folyamatos beszivárgás a sajtóba és a médiába, a kormányzervekbe, a rendőrségbe, az üzleti és oktatási életbe a Központ által ellenőrzött baráti külföldiek segítségével, de az Ázsia-szerte alkalmazott legkülönlegesebb eljárásoknak megfelelően.

Kezdeti időpontja: azonnal.

A művelet időtartama: körülbelül harminc év. Céldátum: 1980- 83.

Minősítés: Vörös Egyes.

Anyagi támogatás: maximális.

Jóváhagyta: L. B. 1950. március 14. "

Érdeemes megjegyezni - folytatta Grant - hogy L. B. (minden valószínűség szerint Lavrentyij Berija) 1950-ben írta alá ezt a dokumentumot, amikor a Szovjetunió ország-világ előtt a kommunista Kína szövetségese volt, és Kínát titokban még ekkor is második számú ellenségüknek tekintették. (Lásd korábbi 3/1962. számú, Szovjetunió - Kína tárgyú jelentésünket.)

Kína az a történelmi léptékű díj, amelyre az imperialista és hegemonista Oroszország mindig is vágyott, s amelynek megszerzésére mindig is törekedni fog. Kína birtoklása, vagy balkanizált csatlós államokra történő feldarabolása az orosz külpolitika állandó sarokköve. Ezt természetesen megelőzi Nyugat-Európa eltörlése, mivel az oroszok elképzelése szerint azt követően Kínát kényelmesen bekebelezhetik.

Mint a dokumentumokból kiviláglik, a Szevrin hongkongi sejtje egy ottani illetőségű, Arthur fedőnevű irányítóból és hat ügynökből áll. Arthurról mindössze annyit tudunk, hogy a 30-as évekbeli

angliai toborzások óta a KGB embere. Nem tudjuk, hogy Angliában született-e, vagy hogy a szülei angolok-e, csak azt, hogy ötven év körüli lehet. A feladata természetesen hosszú távú, titkos műveleteket irányoz elő.

Részben lefordított, a Csehszlovák Állambiztonsági Szervezettől lopott, 1959. április 6-án kelt szigorúan titkos hírszerzési dokumentumok tanúsága szerint "az ottani sejt vezetője, Arthur saját közlése szerint 1946 és 1959 között hat kulcsembert szervezett be, akik a következő helyeken tevékenykednek: Hongkongi Gyarmatügyi Hivatal (fedőnév: Charles), Kincstári Hivatal (fedőnév: Mason), Tengerészeti Hivatal (John), London and China Bank (Vincent), Hongkongi Telefon Társaság (William), Struan (Frederick). A szokásoknak megfelelően csak az összekötő ismeri a többiek valódi kilétét. Hét titkos lakást rendeztek be, többek között Hongkong szigetén a Sinclair Towersben, és Kowloonban a Kilenc Sárkány Szállóban. A Szevrin New York-i összekötőjének fedőneve Guillio. Maffia- és CIA- kapcsolatai miatt az illető számunkra nagyon fontos."

A feltételezések szerint - folytatta Grant - Guillio azonos Vincenzo Banastasióval, az ismert gengszterrel és a Sallapione család jelenlegi donjával. Ennek ellenőrzése USA-beli forrásaink révén jelenleg folyamatban van. Nem tudjuk, hogy a hongkongi rendőrségre beépült ellenséges titkos ügynök a Szevrinhez tartozik-e (részletesen lásd a jelentés egy külön részében), de feltételezésünk szerint igen.

Nézetünk szerint Kína annak érdekében, hogy ellensúlyozza a hegemonista szovjet törekvéseket, valamint azt a hiányt és káoszt, amit a szovjet pénzügyi támogatások és szakemberek 1960-ban elrendelt visszavonása okozott, a jövőben kénytelen lesz mind jobban bővíteni a Nyugattal folytatott kereskedelmét. A termés gyenge. Következésképpen az elkövetkezendő évek során Kína jó felvevő piacot fog kínálni mindennemű stratégiai és hadianyag számára, valamint élelmiszerek és alapvető élelmezési cikkek számára. Amerikai rizstermés hosszú távú előre történő felvásárlása ajánlatos.

Maradtam továbbra is Ön alázatos szolgája: AMG. London, 1963. augusztus 15."

Sugárhajtású repülőgépek, tankok, závárszerkezetek, rakéták, motorok, teherautók, benzin, gumiabroncs, elektronika, élelmiszer, kergették egymást a gondolatok Dunross agyában. Áruk végtelen skálája, amelyeket könnyű beszerezni, behajózni, és ha az ember kereskedni tud, nincs semmi a világon, ami egy háborúnál jobban felhajtana a profitot. Kína azonban egyelőre - bármire van is szüksége, bármit mond is Grant - nem vásárol.

Ki lehet az az Arthur?

És ki lehet a Struan céghez beépített ember? Jézusom! John Chen, Cu-jan, csempészett fegyverek... és ehhez még egy KGB-ügynök a cégnél. Ki lehet az? Csak nem az...

Halkan kopogtak az ajtón.

- Tessék - mondta Dunross, megismerve felesége kopogtatását.

- Mindjárt nyolc óra, Ian - mondta Penelope, a felesége. - Gondoltam, jobb, ha szólok.

- Köszönöm.

- Milyen napod volt? Rémes ez a dolog John Chennel, ugye? Gondolom, olvastad az újságokat. Lejössz?

- Igen. Pezsgőt?

- Köszönöm - mondta Penelope.

Dunross töltött neki is, magának is. - Most jut eszembe, Penn, meghívtam egy pasast, ma délután ismerkedtem meg vele, a Királyi Légierő pilótája volt. Rendes tagnak látszik. Peter Marlowenak hívják.

- Vadászrepülő volt?

- Igen. De Hurricane-en repült... nem Spitfire-en. Új ez a ruha?

- Új.

- Csinos vagy.

- Köszönöm, de sajnós nem vagyok az. Százévesnek érzem magam, de azért köszönöm. - Az asszony leült egy másik füles fotelbe, parfümje ugyanolyan finom volt, mint a vonásai. - Peter Marlowe-t mondtál? - Igen. A szerencsétlent negyvenkettőben elkapták Jávában. Három és fél évig volt hadifogságban.

- Szegény. Lelőtték?

- Nem, a japánok megszórták a repteret, mielőtt felszállhatott volna. Lehet, hogy ez volt a szerencséje. A Zerók két gépet még a földön megsemmisítettek, kettőt pedig közvetlenül felszállás után... A pilóták bennégték. Minden jel szerint ez a négy Hurricane volt az utolsó... az egész távol-keleti légiháború utolsó négy megsemmisült gépe. Micsoda pech!

- Rettenetes.

- Az. Hál'istennek mi Európában harcoltunk. - Dunross figyelte az asszonyt. - Azt mondja, egy évet töltött Jáván, aztán a japánok átvitték egy szingapúri munkatáborba.

- Changiba? - kérdezte Penelope megváltozott hangon.

- Igen.

- Tényleg?

- Két és fél évet töltött ott. - "Csangi" maláj nyelven futószőlőt jelent, és ez volt a neve annak a szingapúri börtönnek, amelyben a japánok a II. világháború idején egyik hírhedt hadifogolytáborukat rendezték be.

Az asszony elgondolkodott egy percre, aztán halványan, idegesen elmosolyodott. - Találkozott ott Robinnal? - Robin Grey a bátyja volt, egyetlen élő rokona, a szülei 1943-ban haltak meg Londonban egy

bombázáskor, közvetlenül az előtt, hogy ő meg Dunross összeházasodtak.

- Marlowe azt mondta, úgy rémlik neki, emlékszik rá, de láttam rajta, hogy nem szívesen beszél azokról az időkről, így aztán nem forszíroztam a témát.

- Meg tudom érteni. Mondtad neki, hogy Robin a bátyám?

- Nem.

- Robin mikorra várható?

- Nem tudom pontosan. Néhány napon belül. Délután a kormányzó azt mondta, hogy a delegáció jelenleg Pekingben van. - A brit parlament kereskedelmi bizottságának három párt - a Konzervatív, a Liberális és a Munkáspárt - képviselőiből összeállított küldöttségét a kínaiak azért hívták meg, hogy kereskedelmi ügyekről tárgyaljanak velük. A delegáció két hete érkezett meg Hongkongra, ahonnan nyomban tovább is repült Kantonba, a tárgyalások színhelyére. Az effajta meghívás nagyon ritka volt, parlamenti delegációk meghívása még ritkább, az pedig, hogy Pekingbe is meghívták őket, kuriózum számba ment. Robin Grey a Munkáspárt képviselőjeként volt tagja a küldöttségnek. - Mi a véleményed, Penn drágám, nem kellene egy kis ünnepséget rendeznünk Robin tiszteletére? Elvégre évek óta nem láttuk, most jár először Ázsiában... Nem volna ideje elásni a csatabárdot és békét kötni vele?

- Én nem hívom meg. Olyan eset nincs.

- Nem volna ideje fátylat borítani a múltra?

- Nem. Én ismerem őt, te nem. Robin éli a maga életét, mi meg a miénket. Ebben már évek óta megegyeztünk. Nem, én soha többé nem akarom látni, Borzalmas, veszélyes, mosdatlan szájú és dögunalmas ember.

Dunross elnevette magát. - Elismerem, hogy ellenszenves fráter, és a politikájával sem értek egyet, viszont ő csak egy a hat képviselő közül. Ez egy fontos delegáció. Muszáj valamit tennem a szórakoztatásuk érdekében.

- Hát akkor szórakoztasd őket, Ian. De lehetőleg ne itt. Vagy szólj idejében, hogy el tudjam húzni a csíkot a gyerekekkel együtt. Ez arc kérdése és kész. - Penelope fölszegte a fejét. - Ne hagyjuk, hogy tönkre tegye ezt a mai estét! Mit keres ez a Marlowe Hongkongon?

- Író. Azt mondja, Hongkongról készül írni. Jelenleg Amerikában él. Jön a felesége is. Erről jut eszembe, meghívtam az amerikaiakat is, Linc Bartlettet és Casey Tcholockot.

- Remek! - nevetett Penelope Dunross. - Négy vagy negyven plusz vendég úgyse számít... a legtöbbjét különben sem ismerem, Claudia meg a maga szokásos pontosságával szervezett meg mindent. Felvonta egyik szemöldökét. - Szóval egy fegyvercsempész a kalózok között! Nem fog kilógni a kompániából.

- Fegyvercsempész?

- Mindenki azt mondja. Nem láttad azt a cikket a délutáni Mirrorban, Ian? Ah Tat szerint az amerikai rossz zosz... Már le is adta a személyzet valamennyi tagjának, a gyerekeknek és nekem is, úgyhogy ez most már hivatalos. Adryonnal közölte, a csillagjosa a lelkére kötötte, hogy figyelmeztessen: óvakodj, mert kelet felől rossz befolyás fenyeget. Ah Tat biztos benne, hogy ez az amerikaira vonatkozik. Még nem beszélte vele tele a fejedet?

- Még nem.

- Istenem, de szeretném, ha én is úgy tudnék kantoniul csevegni, mint te meg a gyerekek! Rögtön megmondanám ennek a vén hárpiának, hogy tartsa meg magának a babonáit meg a véleményét... Olyan idegesítő.

- Az életét adná a gyerekekért.

- Tudom, hogy ő a gan szunod, hogy szinte ő nevelt fel, és hogy azt hiszi magáról, Isten ajándékozta a Dunross családnak. Szerintem viszont akkor is egy házsártos, visszataszító vén boszorka, és utálok. - Penelope édesdeden elmosolyodott. - Hallom milyen csinos az amerikai lány.

- Jó fellépése van, nem csinos. Alaposan megizzasztotta Andrew-t.

- El tudom képzelni. Egy nő, aki üzletről beszél...! Mit meg nem érünk még ebben a világban... És érti a dolgát?

- Ezt még korai volna megítélni. De nagyon okos. Annyi bizonyos, hogy... eléggé elbizonytalanítja a dolgokat..

- Láttad ma este Adryont?

- Nem. Miért? - kérdezte nyomban Dunross, felismerve felesége hangjában azt a bizonyos árnyalatot.

- Már megint beslisszolt a gardróbomba. A legjobb nejlonharisnyáim fele eltűnt, a többi holmi feltúrva, a sálaim egyetlen hatalmas gubancban, eltűnt az új blúzom és az új övem. A legjobb kölnimet is zsebre vágta. Nem tudom már, mit csináljak ezzel a gyerekekkel.

- Egy tizenkilenc éves lányt már nemigen lehet gyerekeknek nevezni - mondta kelletlenül Dunross.

- Elegendem van belőle! Százszor megmondtam már neki!

- Majd beszéljek vele megint.

- Úgyse mégy vele semmire.

- Tudom.

Az asszony együtt nevetett Dunross-szal. - Megéri a pénzét.

- Tessék. – Dunross egy karcsú dobozát nyújtott át a feleségének. - Boldog huszadikat!

- Jaj, Ian, köszönöm. A tiéd odalent van. Gyere és... - Penelope megtorpant, és kinyitotta a dobozt. Egy faragott jade karkötő volt benne, a követ remekműű ötvösmunkával foglalták áttört ezüstkeretbe. Gyűjteménybe való darab volt. - Jaj, de szép, köszönöm, Ian. - Csuklójára húzta a vékony aranylánc fölé. Dunross se valódi örömet, se valódi csalódást nem érzékelt a hangjában. - Gyönyörű - mondta Penelope. Odahajolt Dunrosshoz, könnyedén arcon csókolta. - Köszönöm, drágám. Hol szerezted? Tajvanon?

- Nem, itt a Cat Streeten, Yang Csun-kitnél, a...

Kivágódott az ajtó, és egy lány viharzott be. Magas, karcsú teremtés, nagyon szőke. - Remélem, nem baj, hogy meghívtam ma estére egy barátomat, épp most telefonált, hogy jön, de késni fog, de gondolom, nem baj, nagyon lezser srác, tök baresz - hadarta egy szuszra.

- Az Isten szerelmére, Adryon - mondta Dunross - hányszor kérjelek még meg, hogy kopogj, mielőtt berontasz ide!? És volnál szíves érthetően beszélni? Mi az, hogy tök baresz?

- Jó, frankó, lezser, menő. Ne haragudj, apa, de nem tudom, miért vagy ilyen izés, ma már Hongkongban is tudja mindenki, mi az a lezser meg baresz. Egyébként rohanok, mert buli után elmegyünk... Későn jövök, úgyhogy ne...

- Várj egy pill...

- Ez az én blúzom! Az új blúzom! - tört ki Penelope, - veszed le azonnal! Százszor megmondtam már neked, hogy ne kotorássz a szekrényemben!

- Jaj, mama - mondta Adryon - neked úgyse kell, akkor meg miért ne adhatnád kölcsön ma estére? - Megváltozott a hangja. - Kérlek... Nagyon szépen kérlek... Apa, mondd meg neki. - Tökéletes áma-kantonira váltott. - Tiszteletre méltó atyám... kérlek segíts Első Lányodnak elérni az elérhetetlent, különben sírni fog, sírni, sírni, sírni, soká... - Ugyanazzal a lélegzettel, de már angolul folytatta. - Anya... Neked úgyse kell, én meg nagyon fogok vigyázni rá, tényleg ugye, megengeded?

- Nem.

- Na, mama... Nagyon kérlek, vigyázok rá, megígérem.

- Nem.

- Anya!

- Hát, ha annyira kell ne...

- Jaj, kösz! - A lány sugárzóan elmosolyodott, sarkon perdült, kirohant, bevágta maga után az ajtót.

- Jézus az egekben! - mondta Dunross savanyú képpel. - Csak tudnám, miért pont mögötte csapódnak be mindig az ajtók!

- Legalább most nem direkt csinálta - sóhajtott Penelope. - Azt hiszem, nem bírnék elviselni még egy

ilyen csatát.

- Én sem. Hál'istennek Glenna értelmesen viselkedik.

- Ez csak átmeneti jelenség, Ian. Akárcsak Adryon, ő is az apjára üt.

- Frászt! Nekem nincs ilyen pocsk módorom - mondta éles hangon Dunross. - És ha már itt tartunk, nagyon remélem, hogy Adryon ezúttal valami normális fiút talált magának, nem a szokásos rémei egyikét. Ki ez, akit most iderángatott?

- Nem tudom, Ian. Én is most hallottam róla először.

- Rémes, micsoda alakok tetszenek neki... Emlékszel arra a dinnyefejű, kőkorszakból itt rekedt félkegyelműre, akibe "örülten bele volt zúgva"? Uram az egekben, pedig még a tizenötöt se töltötte be...

- Már majdnem tizenhat volt.

- Hogy is hívták azt a rémet? Ja, igen: Byron. Byron, hogy az ég szakadna rá!

- Akkor se kellett volna azzal fenyegetned azt a szerencsétlent, hogy szétlövöd a fejét. Csak afféle bakfisszerelem volt.

- Az a gorilla meg a bakfisszerelem...?! - mondta Dunross még az addigiaknál is savanyúbban. - Az a gorilla? Na és arra a másakra, a gorilla előttire emlékszel? Arra az elmeegógyászati esetre - hogy is hívták?

- Victornak. Victor Hoppernek. Ő volt az, aki... Emlékszel? Ő volt az, aki megkérdezte, nincs-e ellene kifogásunk, ha lefekszik Adryonnal.

- Mit csinál?

- Ne izgasd fel magad ennyire, Ian. Ennek már legalább négy éve. Én nemet mondtam neki, megmondtam, hogy pillanatnyilag nem lehet, Adryon még csak tizennégy éves, de ha betölti a huszonegyet, áldásom rájuk. Aztán volt egy másik halva született ötlete is, hogy...

- Jézusom! Megkérdezte tőled, hogy...

- Legalább megkérdezte, Ian! Már ez is haladás. Elvégre ez a világ legtermészetesebb dolga. - Penelope felállt, töltött Dunrossnak és magának egy kis pezsgőt. - Még tíz év, és jönnek az unokák. Boldog évfordulót! - Felkacagott, koccintott Dunrossal, ivott, és rámosolygott a férjére.

- Megint igazad van - mosolygott vissza rá Dunross. Nagyon szerette. Hány éve, hány boldog éve... Szerencsém van, gondolta. Áldott volt az az első nap. 1940-ben, az Angliai Csata idején történt egy meleg, napos augusztusi napon, Biggin Hillben, a Királyi Légierőnél. Penelope a női légierőnél szolgált, akkor helyezték oda. Dunrossnak az volt a nyolcadik napja a háborúban, aznap a harmadik bevetése, és akkor lőtte le az első gépet. A Spitfire-e tele volt golyó ütötte lyukakkal, a gép szárnyaiból egész darabok hiányoztak, a függőleges vezérsík éle cakkosra töredezett. Le kellett volna zuhannia, de nem zuhant le, a

Messerschmitt meg pilótástól igen, ő pedig szerencsésen, véresen, kábultan a félelemtől, a szegénytől és a megkönnyebbüléstől visszajött, az ellenség, az a fiatalember a másik pilótafülkében meg ordított, ahogy spirálban zuhant lefelé, mert égett.

- Jó napot hadnagy úr - szólította meg akkor Penelope Grey. - Isten hozta itthon. Tessék. - Adott neki egy csésze forró, édes teát, de nem szólt többet, holott azonnal tájékoztatnia kellett volna Dunrosst - a híradósoknál szolgált. De nem mondott semmit, csak mosolygott, várta, hogy Dunross a halál egéből leérjen az élet földjére. Dunross nem köszönte meg neki, csak itta a teát. Életében nem ivott még jobbat.

- Elkaptam egy Messerschmittet - mondta, amikor már képes volt megszólalni. A hangja ugyanúgy remegett, mint a térde. Nem emlékezett rá, hogyan csatolta ki magát és hogyan kászálódott ki a pilótafülkéből, se arra, hogyan mászott fel arra a teherautóra a többi túlélővel. - Egy I09-es volt.

- Igen, hadnagy úr, Miller százados már megerősítette a telitalálatot, és kéri, maradjon készenlétben, mert bármelyik pillanatban felszállási parancsot kaphat. Kösz a telitalálatot, ezzel is kevesebben vannak azok az átkozottak... De szeretnék egyszer felszállni magával, hogy segítsek elpusztítani azokat a szörnyetegeket...

De hát nem is szörnyetegek, gondolta akkor Dunross, legalábbis az első gép, az első pilóta, akit lelőtt, nem volt az... Csak egy fiatalember, mint ő maga, talán épp ugyanolyan idős, üvöltve égett, üvöltve halt meg, olyan volt, mint egy hulló, lángoló falevél... Ma délután vagy holnap pedig talán rajtam a sor... vagy nemsokára... Olyan sokan vannak, olyan sok az ellenség, mi meg alig.

- Tommy visszajött? Tom Lane.

- Sajnos, nem. A... a százados úr azt mondja, Lane hadnagy úr Dover fölött kiugrott.

- Rettenetesen félek, hogy kigyulladok és lezuhanok - mondta Dunross.

- Jaj, nem, hadnagy úr, maga nem. Magát nem fogják lelőni. Tudom. Nem, magát nem. Sose fogják eltalálni, soha, soha - mondta Penelope, a szeme kék, a haja szőke, az arca szép, nincs még tizennyolc sem, de erős, nagyon erős és nagyon magabiztos.

Dunross hitt neki, s ez a hit segítette át a következő négy hónapon, s olykor napi öt bevetésen. És noha a lány tévedett, és Dunrosst mégis lelőtték, de túlélte, és csak kisebb égési sérüléseket szenvedett. Aztán amikor kikerült a kórházból - többé nem szállhatott fel - összeházasodtak.

- Szinte hihetetlen, hogy már húsz éve - mondta most, visszafojtva túlradó boldogságát.

- És még előtte kettő - felelte Penelope hasonló érzésekkel.

- És még előtte...

Nyílt az ajtó. Penelope felsóhajtott. Ah Tat tipegett be, valamilyen keveréknyelven hadrikálva, amelyben öt kantoni szóra jutott egy angol. - Ajíjje, fiam, hát te még nem vagy kész, tisztelt vendégeink bármelyik pillanatban itt lehetnek, neked meg nincs megkötve a nyakkendőd, és az az anyátlan idegen, akit Észak- Kuantungból hozattál ide teljesen fölöslegesen a házukba, hogy ma este ő főzzön... annak az

egydolláros utcalánynak a fattya Észak- Kuantungból, ahol minden ócska tolvaj és mocskos szajha szakácsnak képzelet magát... Hah! Ez az ember meg a hozzá hasonlóan szánalmas idegen személyzet beszennyezi a konyhákat és feldúlja házuk békéjét. Okó! - folytatta lélegzetvétel nélkül az aprócska, aszott öregasszony, miközben fölnyújtotta a karját, és karomszerű körmökben végződő ujjjaival ügyesen megkötötte Dunross nyakkendőjét - és ez még nem minden! Második Lány... Második Lány egyszerűen nem akarja fölvenni azt a ruhát, amit tiszteletre méltó Első Feleség választott neki, és haragja egészen Jáváig repül! Íí, micsoda család! Nesze, fiam. Egy telexborítékot vett elő a zsebéből, s odaadta Dunrossnak. - Itt van még egy barbár üzenet, megint egy gratuláció e boldog nap alkalmából, hogy szegény öreg anyácskádnak személyesen kelljen felvonszolni magát a lépcsőn szegény öreg lábaival, mert a többi mihaszna szolga semmire se jó, csak nyúlkál mindenhova az enyves kezével. - Egy pillanatra szünetet tartott, hogy lélegzetet vegyen.

- Köszönöm, anyám - mondta udvariasan Dunross.

- Tiszteletre méltó atyád idejében a szolgák még dolgoztak, tudták, mi a kötelességük, és a te öreg anyácskádnak nem kellett mocskos idegeneket kerülgetnie a saját Nagy Házunkban! - Az idegen személyzetet szidva az orra alatt, kivonult. - Most már ne késlekedj, fiam, különben... - Még beszélt, amikor becsukta maga mögött az ajtót.

- Hát ennek meg mi baja? - kérdezte kimerülten Penelope.

- Az ellátásról gondoskodó céget csepüli, nem szereti az idegeneket... Tudod, milyen. - Dunross felnyitotta a borítékot. Egy félbehajtott telex volt benne.

- És mit akart Glennával kapcsolatban? - kérdezte Penelope, aki bár alig tudott valamit kantoniul, kihallotta Ah Tat szavaiból a Második Lány jelentésű ji-csat kifejezést.

- Csak annyit, hogy botrányt rendezett a ruha miatt, amit választottál neki.

- Miért, mi baja vele?

- Ah Tat nem mondta. Nézd, Penn, legegyszerűbb volna talán ágyba dugni Glennát... Elvégre már amúgy is le kellett volna feküdnie és...

- Hol élsz te? Lefektetni? Majd ha piros hó esik. Még maga Boszorkány Struan se tudná visszatartani az első felnőtt estéjétől, hogy az ő szavaival éljek. Te engedted meg neki, Ian, te hagytad rá, nem én!

- Igen, de te voltál az, aki...

- Nem. Nem olyan kicsi már. Harmincadikán lesz tizenhárom.

Penelope nyugodtan megitta a pezsgőjét. - De azért beszélek én ennek az ifjú hölgynek a fejével. - Felállt. Észrevette, milyen arcot vág Dunross. A férfi a telexbe bámult.

- Mi történt?

- Megölték az egyik emberünket. Londonban. Grantot. Alan Medford Grantot.

- Jaj. Én nem ismertem, ugye?

- Azt hiszem, Ayrshire-ban találkoztál vele egyszer. Alacsony, manószerű ember volt. Az egyik partink vendége volt az avisyardi kastélyban... amikor legutóbb nyaralni voltunk.

Penelope a homlokát ráncolta. - Nem emlékszem. - Elvette a felé nyújtott telexet. Ez állt benne: "Sajnálattal értesítem, hogy A.M. Grant ma délelőtt egy motorkerékpár baleset következtében életét veszítette. Mihelyt részleteket tudok, közlöm. Részvétem. Üdvözlettel: Kiernan." - Ki ez a Kiernan?

- A segédje.

- Ez a Grant... barátod volt?

- Bizonyos értelemben.

- Fontos volt számodra?

- Igen.

- Jaj, sajnálom.

Dunross egy vállrándítás erejéig összeszedte magát, és próbált nyugodt hangon beszélni, de magában vadul káromkodott. - Előfordul. Zsosz.

Penelope szerette volna együttérzéséről biztosítani, rögtön látta, mennyire megrázta az eset a férjét. Tudta, hogy nagyon fel van zaklatva, de próbálja titkolni. Szeretett volna nyomban mindent megtudni erről az ismeretlen férfiről. De uralkodott magán.

Ez a feladatom, figyelmeztette magát. Nem kérdezősködni, nyugodtnak lenni, egyszerűen csak ott lenni... Aztán fölcsipegetni a morzsákat, de csak ha engedélyt kapok rá. - Lejössz?

- Egy perc múlva.

- Ne maradj sokáig, Ian.

- Nem maradok.

- Még egyszer köszönöm a karkötőt - mondta Penelope. Tényleg nagyon tetszett neki. - Szívesen - mondta Dunross, de az asszony tudta, hogy már nem igazán hallja. Már a telefonnál állt, távolsági beszélgetést kért. Penelope kiment, halkán becsukta az ajtót, aztán megállt elgyötörten, kalimpáló szívvel az épület keleti és nyugati szárnyát összekötő hosszú folyosón. Átok minden telexre, minden telefonra, átok a Struan cégre, átok Hongkongra, átok minden összejövetelre és tányérnyalóra! Ó, hogy szeretnék örökre eltűnni innen, örökre elfelejteni Hongkongot, a munkát, a Nemes Házat, a nagy üzleteket, a Csendes-óceán partvidéket, a tőzsdét meg ezt az egész átkozott...

- Anyúúúú!

Glenna hangja a folyosó keleti végében lévő szobája mélyéről hallatszott: Penelope minden érzékszervével oda figyelt. Glenna visításából düh és csalódottság csendült ki, de veszélyt nem jelzett, így aztán Penelope sem sietett, csak visszakiabált. - Megyek... Mi van, Glenna?

- Hol vagy, anyúúúú?

- Megyek már, drágám! - kiabált vissza az asszony. Már fontos gondolatok jártak a fejében. Csinos lesz Glenna abban a ruhában. És tudom már, mondta magában boldogan, kölcsön adom neki a kis gyöngysoromat. Azzal tökéletes lesz.

Meggyorsította lépteit.

Odaát az öböl túloldalán, Kowloonban Tang-po, a BO főtorzsórmestere, a Fősárkány fölkapatott a recsegő lépcsőn, és belépett a helyiségbe. Titkos szövetségének legszűkebb vezetősége már ott volt. Verjétek már bele abba a tökbe, amit a két fületek között hordtok: a Sárkányok azt akarják, hogy olyan gyorsan találjátok meg Nemes Házi Chent meg azokat a ragyaverte, szarabáló Farkasembereket, hogy az isteneknek még pislogni se legyen idejük!

- Igen, nagyúr - zúgták kórusban az alárendeltjei, akiket megdöbbsentett a hangja.

Tang-po titkos lakásán voltak, egy apró, közönséges, három helyiségből álló lakásban, alig három háztömbnyire a Kowloon-félsziget csúcsaként magasodó Peakkel és az öböllel szemben lévő Tsim Sha Tsui kerületi rendőrkapitányságtól, egy bűzös sikátor ócska boltocskái fölött magasodó közönséges bérház negyedik emeletén. Kilencen voltak: egy őrmester, két káplár, a többi a BO civil ruhás nyomozója, mind kantoni, csupa válogatott ember, aki vérrel pecsételt esküt tett hűségére és titoktartására. Ők voltak Tang-po titkos tongja, testvéri szövetsége, amely felügyeletet gyakorolt a Tsim Sha Tsui körzet illegális szerencsejátékai fölött.

- Nézzetek körül mindenhol, beszéljétek mindenkivel. Három napunk van - mondta Tang-po. Ötvenöt éves, erős felépítésű férfi volt, őszülő hajú, vastag szemöldökű, rangja az elérhető legmagasabb alantás tiszti rang. - Ezt én parancsolom így, összes sárkánytestvéremmel és magával a Legmagasabbal együtt. - Emellett - tette hozzá száját elhúzva - Hatalmas Trágyahegy megígérte, hogy ha kudarcot vallunk, valamennyiünket a határra és más hasonló helyekre helyeztet át, és még sose fenyegetőzött, hogy az összes istenek pisáljanak le onnan a magasból minden idegen ördögöt, főleg azokat az anyátlan cicerezőket, akik nem fogadják el a nekik jogosan járó kenőpénzeket, és nem hajlandók civilizált emberek módjára viselkedni!

- Ámen! - mondta rá nagy buzgón Lee őrmester. Időnként erőt vett rajta az ájtatosság, mivel gyerekkorában katolikus iskolába járt.

- Hatalmas Trágyahegy ma délután egyértelműen megmondta: vagy eredményt produkálunk, vagy megyünk ki a határra, ahol húszmérföldes körzetben nemhogy kenőpénz, de még egy serbli sincs, amibe belevizelhettünk. Ajíjje, óvjanak az összes istenek a kudarcról!

- Úgy legyen - mondta ki mindnyájuk gondolatát Ho káplár, és felírt valamit a jegyzetfüzetébe. Markáns arcú férfi volt, esti iskolába járt, könyvelést tanult, ő vezette a testvéri szövetség könyveit, ő

tartotta nyilván a találkozók időpontját.

- Bátyám - kezdte udvariasan Lee őrmester - van valamiféle határozott összegű jutalom, amit felajánlhatunk az informátorainknak? Van valamilyen maximum, vagy minimum?

- Van - felelte Tang-po, majd óvatosan hozzátette: - A Fősárkány azt mondta, ha három napon belül sikerül, százezer hongkongi dollár... - Az óriási jutalom hallatán néma csend támadt. - Fele Nemes Házi Chen megtalálásáért, fele az emberrablókért. Emellett tízezer dollár jutalom annak a testvérünknek, akinek az informátora valamelyik nyomóra vezet. És előléptetés.

- Tízezer Chenért és másik tízezer az emberrablókért? - kérdezte a káplár. Ó, istenek, adjátok, hogy enyém legyen a jutalom, fohászzkodott magában, mint mindannyian. - Így kell érteni, bátyám?

- Tou nien lo mo, hát nem ezt mondtam? - reccsent rá Tang-po, s szívott egyet a cigarettájából. - Genny van tán a füledben?

- Jaj, nem, tiszteletre méltó úr. Kérlek, bocsáss meg. Mindegyiküknek a jutalom járt a fejében. Ííí, gondolta Lee őrmester, tíz darab ezres és előléptetés három napon belül! Ha három napon belül sikerül, akkor még kimehetek a derbire, és... Ó, összes hatalmas és apró istenek, áldjatok meg ez egyszer, és aztán még egyszer szombaton, a hármas befutónál!

Tang-po a jegyzeteit nézegette. - És most más témákra térünk.

Nappalos Csang és a tiszteletre méltó Szong együttműködése révén a testvéri szövetség tagjai az eddigi reggel héttől nyolcig terjedő idővel szemben ezentúl reggel nyolc és kilenc között használhatják a Victoria and Albert Szálló zuhanyozóját. Feleségek és szeretők előzetes beosztás szerint. Ho káplár, ezt te szervezed meg.

- Bocsáss meg, tiszteletre méltó nagyúr - szólalt meg az egyik fiatal nyomozó - hallottál már Aranyszőrűről?

- Eh?

A fiatalember beszámolt, mit mondott neki ma reggel Nappalos Csang, amikor bement hozzá a szálló konyhájára reggeliért. Mindenki hahotázott.

- Ajíjje! Ehhez mit szólsz? Mint az arany, hallod-e?

- Te párnáztál már idegen ördöggel, tiszteletre méltó nagyúr?

- Nem, soha. Nem. Ajíjje, már a pusztá gondolata is... Brrr!

- Én azért megpróbálnám - mondta nevetve Lee őrmester - csak hogy lássam, milyen. Mind vele nevettek, és valaki felkiáltott. - A jádekapu az jádekapu, bár azt mondják, vannak idegen ördögök, akiknek féloldalas!

- Én meg azt hallottam, hogy ferde a résük!

- Tiszteletre méltó úr, van még valami más is - mondta a nevetés elültével a fiatal nyomozó. - Nappalos Csang azt mondta, mondjam meg neked, hogy Aranyszőrűnek van egy miniatűr rádió adóvevője... Nappalos Csang azt mondja, még sose látott jobbat, jobb, mint a miénk, jobb még a KO-énál is. Állandóan magával hordja.

Tang-po rámeredt. - Ez érdekes. Minek egy ilyen idegen ördögasszonynak egy ilyen micsoda?

- Talán van valami köze a fegyverekhez? - kérdezte Lee őrmester.

- Nem tudom, öcsém. Egy nő adóvevővel... Érdekes. Amikor az embereink tegnap este átkutatták a poggyászat, nem találták meg, tehát nyilván a retiküljében tartja. Na, jó. Ho káplár, a találkozonk vége után hagyj ott Nappalos Csang számára egy kis ajándékot... Mondjuk két pirosat. - A piros bankjegy hongkongi százdolláros volt. - Nagyon szeretném tudni, kinek szánták azokat a fegyvereket tette hozzá elgondolkozva. - Gondoskodjatok róla, hogy az informátoraitok erről is tudjanak.

- Nemes Házi Chennek van valami köze a fegyverekhez meg ahhoz a két idegen ördöghöz? - kérdezte Lee.

- Azt hiszem, van, öcsém. Azt hiszem. Ez is nagyon érdekes... de fület küldeni nem civilizált módszer... ilyen hamar... Nem, ez nem vall civilizált emberre.

- Ó, ezek szerint úgy gondolod, hogy a Farkasemberek idegen ördögök? Vagy néhány megcicerézett félemler? Esetleg portugálok?

- Nem tudom - mondta savanyú ábrázattal Tang-po. - De a mi körzetünkben történt, így hát ez az ügy mindnyájunk arcát fenyegeti. Hatalmas Trágyahegy nagyon dühös. Az arca is veszélybe került.

- Íííí- mondta Lee - annak a megcicerézettnek borzasztó modora van.

- Az. De talán az adóvevőről szóló információ lecsillapítja egy kicsit. Azt hiszem, meg fogom kérni minden testvéremet, hogy minden eshetőségre számítva figyeltessék Aranyszőrűt és fegyvercsempész barátját. Na, nézzük, mi is van még... - Tang-po ismét a jegyzeteibe nézett. - Ja, igen. Miért csökkent harminc százalékkal a Happy Hostess Night Clubtól járó részesedésünk?

- Nemrég új tulajdonos kezébe került, tiszteletre méltó úr - felelte Lee őrmester, akinek körzetébe a táncterem tartozott. - Fél szemű Pok eladta egy Vang nevezetű megcicerézett sanghajinak. Boldog Vangnak. Boldog Vang panaszodik, hogy az illatos pomádé túl sok, nagyon gyenge az üzletmenet.

- Tou nien lo mo az összes sanghajiba. Tényleg gyengén megy?

- Kicsit gyengén, de nem nagyon.

- Én is tanúsíthatom, tiszteletre méltó úr - mondta Ho káplár. - Éjfélkor ott voltam, hogy beszédjem attól a cicerézőtől a heti előleget... Az egész bűzös cicerézőhely talán ha félig volt tele.

- Idegen ördögöket láttál?

- Kettőt-hármat, tiszteletre méltó nagyúr, Egyik sem volt fontos ember.

- Adjátok át a tiszteletre méltó Boldog Vangnak az üzenetemet: három hete van, hogy fellendítse az üzletmenetet. Utána ismét megvizsgáljuk a dolgot. Ho káplár, te szólj néhány lánynak az Új Nagy Keletiben, hogy körülbelül egy hónapig ajánlják a Happy Hostesst... nekik rengeteg idegen ördög vendégük van. Vangnak pedig mondd meg azt is, hogy holnapután érkezik egy atommeghajtású repülőgépanyahajó, a Corregidor, RR-re. - Az angol kifejezést használta, a koreai háború idején gyökeret vert "rest and recreation", pihenés és felüdülés kifejezés közkeletű rövidítését. - Megkérdezem a wanchai és a kikötő területén lévő sárkány testvéremet, átküldhet-e hozzájuk Boldog Vang néhány szórólapot. Ezer Aranyországból érkezett barbár biztos segítene rajta. Nyolc napig lesznek itt.

- Még ma este intézkedem, tiszteletre méltó úr - ígérte Ho káplár.

- A kikötői rendőrségnél lévő barátomtól tudom, hogy hamarosan egész sor hadihajó látogatására számíthatunk. Növelik a hetedik amerikai flotta létszámát. - Tang-po összeráncolta a homlokát. - Állítólag megkészszerzik. A szárazföldről az a hír érkezett, hogy hamarosan nagyon sok amerikai katona megy Vietnamba... Már működtetnek is ott egy repülőteret... Legalábbis a titkos társaságuk, a CIA működtet.

- Ííí, ez üzleti szempontból nagyon jó! Mi fogjuk javítani a hajóikat, meg szórakoztatni az embereiket. Helyes! Ez nagyon jó nekünk.

- Igen, nagyon jó. Részükről viszont nagy ostobaság. A tiszteletre méltó Csou En-laj hónapok óta küldi nekik az udvarias figyelmeztetéseket, hogy Kína nem örül a jelenlétüknek. Miért nem hallgatnak rá? Vietnam a mi külső, barbár övezetünk! Ostobaság épp abban a rettenetes dzsungelben és épp azok ellen a megvetésre méltó barbárok ellen harcolni. Ha Kína évszázadokon át nem volt képes leigázni ezeket a külső barbárokat, akkor hogyan volnának képesek rá ők? - Tang-po felnevetett, s rágyújtott egy újabb cigarettára. - Hát az öreg félszemű Pok hová ment?

- A vén rókának sikerült megszereznie az állandó vízumot, és rögtön fel is ült az első gépre, amelyik San Franciscóba ment. Vítte a feleségét meg a nyolc gyereket is.

Tang-po a könyvelőjéhez fordult. - Tartozik nekünk?

- Ó nem, tiszteletre méltó úr. Mindent pontosan, az utolsó fillérig kifizetett, Lee őrmesternek gondja volt rá.

- Mennyibe került a vén cicerezőnek? Mármint a vízum...

- A távozását megkönnyítette az a háromezer hongkongi dollár, amit javaslatunkra Szek Pun-szo káplárnak adott a bevándorlásin – természetesen mi is megkaptuk a százalékunkat -, és segíttünk neki megtalálni a megfelelő gyémántkereskedőt, hogy vagyonát a legjobb kék-fehér kövekbe fektethesse. - Ho a könyvébe nézett. - A mi kétszázalékos jutalékunk összesen 8960 hongkongi dollárra rúgott.

- Na nézd csak, az öreg Félszemű! - mondta elégedetlen Tang-po.

- Egész ügyesen csinálja. És mit írt be a vízumkérő lapra, mi az az „egyedülálló szolgáltatás”,

amelynek végzése miatt oda akar költözni? Lee őrmester válaszolt. - Szakács lesz egy étteremben a kínai negyedben, a Jó Étkezdében. Okó, én már kóstoltam egyszer a főztjét, szinte ehetetlen.

- Majd fölbérel valakit, hogy álljon a helyére - mondta valaki, ő meg ingatlanokkal, vagy szerencsejátékkal foglalkozik, esetleg nyit egy bár. - Íí, micsoda zszsz!

- És maga az USA-vízum mibe került neki?

- Ó, a Paradicsomba való bejutáshoz szükséges arany ajándék - sóhajtott Ho. - Úgy hallottam, ötezer amerikai dollárt fizetett, hogy rögtön a névsor elejére kerüljön.

- Ajíjje, ez több a szokásosnál! Miért?

- Úgy tudom, azt is megígérték neki, hogy ennek fejében az öt év leteltével rögtön megkapja az amerikai útlevelet, és nem nagyon fogják firtatni az angol tudását... Ti is tudjátok, hogy az öreg Fél szemű egy szót se beszél angolul.

- Ezek a megcicerézett aranyországiak... Beszedik a baksist, de nincsenek megszervezve. Semmi stílusérzékük - mondta Tang-po rosszállóan. - Elpotyogtatnak imitt-amott egy-két vízumot... holott mindenki tudja, hogy ha valaki a megfelelő időben a megfelelő összeget leteszi, rögtön vehet egyet. Hát akkor miért nem csinálják rendesen, civilizált módon? Heti húsz vagy akár negyven vízum is... Mind bolondok ezek az idegen ördögök!

- Tou nien lo mo, igazad van - mondta Lee őrmester, s közben máris arra gondolt, mennyi kenőpénzt kasszírozhatna, ha ő lehetne a hongkongi USA-konzulátus vízumosztályának a vezetője. - Ííí!

- Egy civilizált embert kellene beültetnünk abba a székbe, és hamarosan mi lennénk San Francisco mandarinjai! - mondta Tang-po, és mindnyájan vele hahotáztak. - De legalább egy férfit tettek volna arra a posztra – tette hozzá Tang-po utálkozva – nem egy ilyet, akinek az a legnagyobb öröme, ha egy gőzölgő csutka tolatyúzik a bűzsatornájában, vagy ha az övé valaki máséban!

Ezen még jobban hahotáztak. – Ide figyeljete! – rikkantott egyikük. Úgy hallottam, hogy az az idegen ördög, Bűdösorrú Disznóhas, aki a közmunkaügynél dolgozik, az a barátja... Tudjátok, aki olyan építési engedélyeket árul, amiket nem volna szabad kiadni.

- Ez már régi hír, Csan, szakálla van. A legújabb hír az, hogy az alkonzulunk összeállt egy fiatalemberrel aki... - Tang-po óvatosan fogalmazott -, aki egy jónevű könyvelőnek, egyben egy vezető kommunistának a fia.

- Ííí, ez nem jó – mondta Lee őrmester, aki rögtön tudta, kiről van szó.

- Nem bizony – bólintott rá Tang-po. – És főleg azért nem jó, mert tegnap tudomásomra jutott, hogy a fiatalembernek itt a szomszédban van egy titkos lakása. Az én körzetemben! És az én körzetember fordul elő a legkevesebb bűneset.

- Ez így van – bólogattak büszkén a többiek.

- Beszéljünk vele, bátyám? – kérdezte Lee.

- Nem, csak tartsátok szemmel. Mindent tudni akarok erről a két emberről. Mindent. Ha böffentenek, azt is jelentsétek. – Tang-po felsóhajtott. Megadta Lee őrmesternek a címet, és kijelölte a feladatokat. – Mivel mindannyian itt vagytok, ezért úgy döntöttem, hogy előre hozom a holnapi fizetésnapot. – Kinyitotta terjedelmes táskáját, amelyben a pénzt hozta. Mindenki megkapta a rendőri fizetését, plusz a hivatalos költségtérítést.

Háromszáz hongkongi dollár a költségtérítés nélkül nem lett volna elég ahhoz, hogy egy rendőr eltartsa akár egy kis családot is, fenntartsa egy akár csak két helyiségből álló lakást, amelyben csak egyetlen vízcsap van, vécé, fürdőszoba nélkül, egyetlen gyereket se tudta volna iskolába járatni belőle, nem lett volna elég ahhoz sem, hogy küldjön belőle valamicskét kuantungi szülőfalujában nélkülöző szüleinek, nagyszüleinek, nagybátyjainak, nagynénjeinek, akik évek hosszú során át összekuporgatott pénzcsekkéjüköt adták neki, hogy végig tudjon menni a Hongkongba vezető rögös úton.

Tang-po is ezek közé az emberek közé tartozott. Nagyon büszke volt rá, hogy hatévesen, egyedül, meg tudta tenni az utat, megtalálta a rokonait és hogy később, tizennyolc éves korában – harminchat évvel ezelőtt – belépett a rendőrséghez. Híven szolgált a királynőt, a rendőrséget kifogástalanul, a japánokat a megszállás alatt egyáltalán nem, és most Hongkong egyik legfontosabb körzetét irányította. Köztiszteletben álló, gazdag ember volt, egyik fia San Franciscóban járt egyetemre, egy másik a kanadai Vancouverben volt egy étterem társtulajdonosa; támogatta Kuantungban élő családját és ami a legfontosabb: körzetében, Tsim Sha Tsuiban kevesebb felderítetlen rablás, könnyebb-súlyosabb testi sértés fordult elő, mint bármely más körzetben, gyilkosság az elmúlt négy esztendőben mindössze három esett, azoknak is mind elfogták és bíróság elé állították a tetteseit, köztük egy idegen ördög tengerészt: egy honfitársát ölte meg, akivel egy táncosnő miatt különbözött össze. Kisebb tolvajlások szinte alig fordultak elő, egyetlen idegen ördög turistát sem zargattak koldusok, vagy besurranó tolvajok, noha ez volt a legnagyobb idegenforgalmi körzet, ahol több mint háromszázezer ember lakott, akiket el kellett igazgatni, meg kellett védeni a gonosztevőktől és önmaguktól.

Ajíjje, így van ez, gondolta Tang-po. Ha mi nem volnánk, ezek a csontfejű, ciceréző parasztok egymás torkának ugranának, garázdálkodnának, fosztogatnának, gyilkolnának, aztán fölharsanna az obligát csöcselék-jelszó: "Halál az idegen ördögökre!" És aztán megint kezdődnének a forrongások, hogy az ördög cicerézzen, minden gonosztevőt és nyughatatlan bajkeverőt!

- Nos, akkor tehát három nap múlva találkozunk - mondta nyájasan. - Lakoma Csangnál. Már megrendeltem egy tízszemélyes lakomát. Addig fél szemmel mindenki kukkoljon az istenek lukába, és tudja meg, amit kértem. El akarom kapni a Farkasembereket és vissza akarom kapni John Chent. Lee őrmester, te maradj még egy percre. Ho káplár, te összegezd az adatokat, és holnap ötre tedd elém a kimutatásokat.

- Igenis, tiszteletre méltó nagyúr.

Kinyomakodtak. Tang-po újabb cigarettára gyújtott. Lee őrmester szintén. Tang-po köhögött.

- Abba kellene hagynod a dohányzást, bátyám.

- Neked is. - Tang-po vállát vont. - Zsosz. Ha mennem kell, hát majd megyek. Zsosz. Ezzel együtt a főfeleségemnek azt mondtam, hogy abbahagytam. Állandóan pöröl velem.

- Mutass nekem egy nőt, amelyik nem ezt csinálja, és ha tudsz ilyet, ki fog derülni róla, hogy csak egy tág búzcsatornájú férfi!

Nevettek.

- Ez az igazság. Múlt héten addig nyuggatott, míg elmentem az orvoshoz. És tudod, mit mondott az az anyátlan ciceréző? Azt mondta: jó lesz, ha abbahagyod a dohányzást, öreg mielőbb, különben húsz holdhónap sem se telik bele, s nem marad belőled egyéb, csak egy urnára való hamu, a főfeleséged meg majd fiúkra költi minden pénzedet, és az ágyasod is friss gyümölcsöket kóstolgat.

- A disznó! Ó a disznó!

- Az. Jól rámijesztett... Szinte itt érzem a szavait a titkos zacskómban. De lehet, hogy igazat mondott.

Zsebkendőt vett elő, kifújta az orrát, sípolva lélegzett, hangosan harakolt, és a köpőcsészébe köpött.
- Figyelj, öcsém. Fősárkányunk azt mondja, itt az ideje, hogy beszervezzük Csempész Jüant, Fehér Por Lít, meg az unokaöccsét, Négyujjú Vút.

Lee őrmester döbbenetesen mered rá. Ezt a három embert tartották a hongkongi ópiumkereskedelemből a főtitkárságéknak. Importáltak, exportáltak. Helyi fogyasztásra, és a szóbeszéd szerint aranyországi továbbszállításra, ahol a nagy pénz terem. Becsempészték az ópiumot, aztán morfiummá, majd heroinná alakították. - Ez rossz, nagyon rossz. Még sose ártottuk bele magunkat ebbe az üzletágba.

- Nem - mondta óvatosan Tang-po.

- Ez nagyon veszélyes lehet. A kábítószeresek tüzzel-vassal üldözik. Maga Hatalmas Trágyahegy is nagyon feni a fogát erre a három emberre.

Tang-po a plafonra meredt, majd így szólt: - A fősárkány így magyarázta: Egy tonna ópium az Aranyháromszögben 67 ezer amerikai dollárba kerül. Ha ezt morfiummá alakítják, aztán heroinná, aztán a heroint ötszázalékosra hígítják, ahogy Aranyország utcáin árulják, és odaszállítják, már 680 millió amerikai dollárt ér. Egyetlen tonna ópium. - Tang-po köhögött, s újabb cigarettára gyújtott.

Lee hátát kiverte a verejték. - Hány tonna mehet keresztül ennek a három cicerézőnek a kezén?

- Nem tudjuk. De a fősárkányt úgy tájékoztatták, hogy az egész Aranyháromszögben, azaz Jünnanban, Burmában, Laoszban és Thaiföldön évente 380 tonna terem. A legtöbbje onnan származik. A fősárkány azt mondja, ez a három, évi 50 tonnával dolgozik. Ötven tonnában biztos.

- Igen. - Tang-po is izzadt. - Fősárkányunk azt mondta, most kellene beszállnunk. A mennyiség egyre növekszik. És van egy elképzelése, hogyan lehetne magunk mellé állítani a tengerészeteket.

- Tou nien lo mo, azokban a tengeri csavargókban nem lehet megbízni.

- Nekem is ez a véleményem, de a fősárkány azt mondja, szükségünk van a tengeri csavargókra. Néhány megbízható fickó azért biztos akad köztük. Másképp nem tudjuk megoldani, akkor alkalmanként, előre megbeszélte pillanatokban lecsapunk egy-egy szállítmányra, és a húsz, vagy akár az ötven százalékát is feláldozzuk Hatalmas Trágyahegy lecsillapítására. - Tang-po gyakorlottan kiköpött. - Ha össze tudjuk hozni a tengerészeteket, a kábítószereseket meg a Hármak Bandáját, a mostani heung jaúnk annyi lesz az akkorihoz képest, mint egy csecsemő vizelete az öböl vizéhez képest.

A szobában megsűrűsödött a csönd.

- Ehhez új tagokat kellene toboroznunk, és az mindig veszélyes.

- Tudom.

Lee fogta a teáskannát, és töltött magának egy kis jázmineát. Hátán már szinte folyt a veríték, letaglózó hatású volt a szoba füsttől terhes, fojtogató levegője. Hallgatott.

- Mi a véleményed, öcsém?

A két férfi nem volt egymás rokona, csak azért használták ezeket az udvarias kínai megszólítási formákat, mert már több mint tizenöt éve megbíztak egymásban. Lee 1956-ban, a zavargások idején megmentette egyszer fölöttese életét. A forrongások idején tanúsított hősiességéért ki is tüntették. Most harmincöt éves volt, nős, és három gyermek apja. Tizenhat esztendeje szolgált a testületnél, és a havi fizetése mindenestül 843 hongkongi koronára rúgott. Villamossal járt munkába. Ha nincs a testvéri szövetség révén szerzett mellékes jövedelme, a többiekhez hasonlóan járhatott volna kerékpáron, vagy gyalog. A villamosozás napi két órát vett igénybe.

- Szerintem nagyon rossz ötlet - mondta. - A kábítószer, mindenfajta kábítószer rettentő rossz dolog... Nagyon rossz. Az ópium is rossz, bár az öregeknek jót tesz... Rossz a fehér por, a kokain is, de nem annyira rossz, mint a halál fecskendője. Rossz zszos volna a halál fecskendőjével foglalkozni.

- Én is ezt mondtam neki.

- De azért engedelmeskedsz?

- Ami jó egy testvérünknek, mindegyikünknek jó kell, hogy legyen - tért ki óvatosan a válasz elől Tang-po.

Lee megint csak hallgatott. Nem tudta, hogyan választják a sárkányokat, nem tudta, hányan is vannak valójában, és hogy ki a főszarkány. Ő csak azt tudta, hogy az ő sárkánya Tang-po, és Tang-po bölcs és elővigyázatos ember, aki szíven viseli az érdekeiket.

- A főszarkány azt is mondta, hogy egy-két ciceréző idegen ördög felettesünk már rettentően szeretné megkapni a részét a szerencsejáték- pénzünkből.

Lee utálkozva kiköpött. - Miért, talán tesznek valamit érte? Nem csinálnak semmit, legfeljebb behunyják azt a megcicerézett szemüket. Kivéve a Kígyót. - A Kígyó Donald C. C. Smyth főfelügyelő ragadványneve volt, aki kínai alárendeltjei szeme láttára, nyíltan megszervezte a maga hálózatát körzetében, East Aberdeenben, s pénzért árulta a szívességeket és a védelmet fűnek- fának.

- Kivéve a Kígyót! Azt a cicerézőt a csatornába kellene fojtani. Olyan bűdös már, hogy a felettesei, akiket ő pénzel, már nem sokáig fogják tudni leplezni a bűzét. És az ő bűzétől mindnyájan bűdösek leszünk.

- Még két éve van nyugdíjig - mondta komoran Lee. - Lehet, hogy a hátsójába dugja az ujját és úgy várja ki szépen, a közvetlen felettesei meg fújhatnak hat font tollat. Azt mondják, nagyon magas polcon ülő

barátai vannak.

- És addig? - kérdezte Tang-po.

Lee sóhajtott. - Én azt tanácsolom, bátyám, légy óvatos, ne csináld, ha nem muszáj. Ha viszont muszáj... - Vállat vont. - Zsosz. El van már döntve?

- Nincs, még nincs. Csak szóba került a szokásos heti megbeszélésünkön, hogy gondolkodjunk rajta.

- A Hármak Bandájának tagjait megkörnyékezték már.

- Tudomásom szerint Fehér Por Li puhatolózott már náluk, öcsém. A jelek szerint szövetkezni akarnak egymással.

Lee-nek leesett az álla. - Vérszövetség?

- Úgy látszik.

- Összeállnak ezek az ördögök?

- Ez a hír járja. Lefogadom, hogy Négyujjú Vu lesz a legfőbb tigris.

- Ajíjje! Pont ő? Azt mondják, saját kezűleg tett el láb alól vagy ötven embert - mondta komoran Lee. Megborzongott a veszélyérzettől. - Legalább háromszáz fizetett verekedőjük lehet. Mindannyiunk számára az volna a legjobb, ha ez a három már nem élne... vagy rács mögött ülne.

- Egyetértek. Fehér Por Li viszont azt mondja, hogy terjeszkedni akarnak, és egy kis támogatásunkért óriási ellenszolgáltatást garantálnak. - Tang-po felitatta homlokáról az izzadságcsöppeket, köhögött, és újabb cigarettára gyújtott. - Nézd, öcsém - mondta halkán. - Fehér Por Li esküszik rá, hogy rengeteg amerikai pénzt kínáltak neki, készpénzt, bankpénzt és egy hatalmas boltot az ottani áruik számára azon a Manhattan nevű helyen.

Lee érezte, hogy homlokát ismét kiveri a veríték. - Egy ottani bolt... Ajíjje, az milliókat jelent. Garantálják?

- Igen. És csak nagyon keveset kérnek cserébe, hogy hunyjuk be a szemünket, gondoskodjunk róla, hogy a tengerészetiek és a kábítószeresek csak a megfelelő hajóra csapjanak le, és ha kell, ők is csukják be a szemüket. Avagy nem áll-e az ősi könyvekben: ha nem préseled ki, ami jár neked, a villám sújt le rád.

Újabb csend. - És mikor dől el... Mikor hozzák meg a döntést? - A jövő héten. Ha a döntés igen, a szervezés hónapokat fog igénybe venni, talán egy évet is. - Tang-po az órájára pillantott, és felállt. - Ideje zuhanyozni. Éjszakás Szong vacsorára vár minket utána.

- Íííí, nagyszerű. - Lee idegesen eloltotta a mennyezetről függő egyetlen villanykörtét. - És ha a döntés nem?

Tang-po elnyomta a cigarettáját, köhögött. - Ha nem... - Vállat vont. - Az istenekkel ellentétben nekünk csak egyetlen életünk van, így hát kötelességünk gondolni a családunkra. Az egyik rokonom Négyujjú Vu egyik kapitánya...

11.

20 óra 30 perc

- Jó estét, Brian. - Isten hozta.

- Jó estét, tajpan, gratulálok. Remek időnk van - mondta Brian Kok. Libériás pincér tűnt elő a semmiből, Brian Kok elvett egy pezsgővel teli kristály poharat a tálcájáról. - Köszönöm, hogy meghívott.

- Nagyon örülök, hogy eljött. - Dunross a Nagy Ház tánctermeinek ajtajában állt sudáran, kedélyesen. Penelope néhány lépésnyire tőle üdvözölte az érkezőket. A félig telt táncterem ajtajai tárva-nyitva álltak, az elegánsan öltözött nők és a szmokingos férfiak java része a lámpák világította teraszon, illetve a kertben álldogált vagy ült kisebb csoportokban az asztalok körül. Az est leszálltával hűvös szellő érkezett.

- Penelope, drágám - szólt át a feleségének Dunross - ugye emlékszel Brian Kok főfelügyelő úrra?

- Hát persze, hogy emlékszem - fúrta át magát az embereken boldog mosollyal az ajkán az asszony. Egyáltalán nem emlékezett - hogy van?

- Jól, köszönöm. Gratulálok!

- Köszönöm... Érezze otthon magát. Negyed tízkor tálaljuk a vacsorát, ha netán elvesztette volna a kártyáját, Claudiánál van ülésrend. Jaj, bocsásson meg egy percre... - Penelope sarkon fordult, hogy újabb érkezőket üdvözöljön, s közben igyekezett felmérni, minden jól megy-e, nem ácsorog-e valaki egymagában.

- Maga nagyon szerencsés ember, Ian - mondta Brian Kok. - A felesége évről évre fiatalodik.

- Igen.

- Hát akkor igyuk ezt a következő húsz évre. Egészségükre! - Koccintottak. Az ötvenes évek eleje óta voltak barátok, az első hegyi versenyen ismerkedtek meg, és azóta is baráttan rivalizáltak egymással. Mindketten a Hongkongi Sportkocsi és Rally Club alapító tagjai voltak.

- No és maga, Brian? Nem hozott hölgyet magával? Egyedül jött?

- Nincs konstans barátnőm. - Brian Kok lehalkította a hangját. - Úgy tervezem, örökre agglegény maradok.

- Álmodozó! Ez az év a maga éve... Maga Hongkong legjobb partija. Még Claudia is szemet vetett magára. Magának már befellegzett, öregfiú.

- Jézusom! - Brian Kok hangja komolyra váltott. - Mondja, tajpan, beszélhetnék magával ma este két percig négy szemközt?

- John Chenről? - kérdezte azonnal Dunross.

- Nem. Minden emberünk őt keresi, de egyelőre még semmi. Másról van szó. - Üzleti ügy?

- Igen.

- Bizalmas?

- Bizalmas.

- Rendben van, mondta Dunross. - Vacsora után megkeresem. Mit szólna ahhoz, ha...

A hátuk mögött kirobbanó nevetés arra készítette őket, hogy megforduljanak. Csodálói gyűrűjében, akik között ott volt Linbar Struan, Andrew Gavallan és Jacques deVille is, Casey állt a teraszra nyíló magas franciaablakok előtt.

- Íííí - dűnnyögte Brian Kok.

- Nem rossz - vigyorgott Dunross.

Casey Tcholockon egy szinte áttetszően vékony, nagyon szűk, bokáig érő, smaragdzöld selyemruha volt. - Jézusom, most van rajta, vagy nincs?

- Tessék?

- Van rajta fehérnemű?

- Nézze meg, és megtudja.

- Meg is tenném. Döbbenetes nő.

- Szerintem is - mondta Dunross - de van egy olyan érzésem, hogy a többi nőnek nem tetszik.

- A vak is látja, hogy a melle tökéletes.

- Látni éppenséggel nem látni. Sajnos. Csak képzeletben.

- Lefogadom, hogy nincs még egy ilyen kellemes fogású didi egész Hongkongban.

- Ötven dollárt teszek egy rézgaras ellenében, hogy téved. Feltéve, ha az eurázsiaiakat is bele vesszük.

- És hogyan döntjük el, hogy ki nyert?

- Nem tudjuk eldönteni. Én egyébként bokapárti vagyok.

- Tessék?

- Az öreg Csencsen apó szokta mondogatni: "Először mindig a bokáját nézd meg, fiam, abból kiderül a származása, kiderül, hogyan fog viselkedni, hogyan lovagol, hogyan csinálja... amit minden lány csinál. Viszont sose feledd: az ég alatt minden holló fekete!"

Brian Kok elvigyorodott, aztán barátságosan odaintett valakinek.

A helyiség túlfeléről egy magas, kiélt arcú férfi intett vissza neki. Egy elképesztően gyönyörű nő állt mellette, magas, szőke, zöld szemű. Ő is vidáman integetett.

- Na végre, egy angol szépség!

- Tessék? Ja, Fleur Marlowe? Tényleg gyönyörű. Nem is tudtam, hogy ismeri Marlowe-ékat, tajpan.

- Én meg azt nem tudtam, hogy maga ismeri őket, Brian. Délután ismerkedtem meg velük. És maga?

- Ó, én már vagy két hónapja. Marlowe gyakori vendégünk.

- Csakugyan?

- Igen. A működési területünkkel ismerkedik.

- Tényleg? És miért?

- Néhány hónapja írt egy levelet a parancsnokunknak, amiben az állt, hogy hamarosan Hongkongra jön, a regényéhez gyűjt anyagot, és ehhez kéri a segítségünket. Azt hiszem, az öreg véletlenül olvasta az első könyvét, és látta néhány filmjét is. Természetesen leinformáltuk, rendes embernek látszik. - Brian Kok tekintete Casey felé fordult. - Az öregnek az volt a véleménye, hogy nem árt, ha valaki egy kicsit csiszolgat az image-ünkön, ezért aztán azt válaszolta Peternek, hogy bizonyos határokon belül megismerkedhet a rendőrség munkájával. - Ismét Dunrossra nézett, és halványan elmosolyodott. - Ő tudja, miért.

- És mi volt az az első könyv?

- Changi a címe, a hadifogságban töltött idejéről szól. Az öreg bátyja ott halt meg, így aztán gondolom, ez az elevenébe talált. - Maga olvasta?

- Én nem... nekem még túl sok hegyet kell megmásznom. Épp csak belelapoztam. Peter azt mondja, mese, de én nem hiszek neki. - Brian Kok felnevetett. - A söriváshoz viszont ért. Robert egyszer-kétszer meghívta a Százpintesre, és derekasan helytállt. - A Százpintes rendőrségi kanbuli volt, amelyen a tiszteknek egy százpintes söröshordóval kellett megbirkózniuk. A buli akkor ért véget, amikor a sör

elfogyott.

Brian Kok szinte falta a szemével Caseyt, Dunross pedig már vagy milliomodszer gondolkodott el rajta, hogy vajon mit esznek az ázsiaiak az angolszászokon és viszont.

- Min mosolyog, tajpan?

- Csak úgy. De ez a Casey nem rossz, mi?

- Ötven dollárom van rá, hogy bat jam gai, hallod-e?

Dunross egy pillanatra elgondolkodott, gondosan mérlegelte a fogadás tárgyát. A bat jam gai betű szerinti fordításban fehér csirkehúst jelent. A kantoniak így nevezték azokat a nőket, akik leborotvtázták a szeméremszőrüket. - Tartom! Téved, Brian, a hölgy szí ja gai - ez szójas csirkét jelent - illetve az ő esetében vörös, lágy és kellemesen illatos. Nekem elhiheti, ebben szakember vagyok!

Brian elnevette magát. - Mutasson be neki.

- Mutatkozzon be. Maga már nagykorú.

- Ha bemutat, hagyom magát nyerni a vasárnapi hegyi futamon.

- Álmodozó! Hát csak rajta, van rá egy ezresem, hogy én nyerek.

- És milyen oddsszal adja?

- Maga viccel!

- Kérdezni szabad. Jézusom, de szívesen felleltároznám ezt a nőt!

De vajon hol lehet a szerencsés, Mr. Bartlett?

- Azt hiszem, a kertben... Megmondtam Adryonnak, hogy gardírozza. Bocsásson meg egy percre... - Dunross elfordult, hogy köszönjön valakinek, akit Brian nem ismert.

Több mint százötven vendég volt már jelen, akiket mind személyesen üdvözöltek a háziak. Kétszázötven személyre terítettek vacsorához, gondosan kidolgozott ülésrend szerint, figyelembe véve a tekintély és szokás diktálta elveket. A kerek, gyertyák világította asztalok már ott álltak a fűvön. A termekben libériás pincérek kínálták metszett kristálypoharakban a pezsgőt, ezüsttálcákon, ezüstedényekben a füstölt lazacot és a kaviárt. Az emelvényen egy kis zenekar játszott.

Brian Kok néhány egyenruhát is látott a szmokingok között: amerikai, britet, gyalogságit, tengerészetit, repülőst. Az nem lepte meg, hogy az európaiak vannak túlsúlyban. Ez egy olyan parti volt, amelyre csak a kolónia hajtóereje, a britek legszűkebb köre, azoknak európai barátai, valamint néhány kimagasló eurázsiai, kínai és indiai személyiség volt hivatalos. Brian Kok a vendégek legtöbbszörét ismerte:

Paul Havergill a hongkongi Victoria Banktól, az öreg Sir Samuel Samuels, multimilliomos, vagy

hűsz ingatlan, bank, kompjárat és alkusz cég tajpanja, Christian Toxe, a China Guardian főszerkesztője, aki e pillanatban Richard Kwanggal, a Ho-Pak Bank elnökével beszélget, a multimilliomos hajótulajdonos. V. K. Lam Phillip Chennel és Dianne Chennel társalog, velük van a fiuk, Kevin is, Zeb Cooper, a legrégebb amerikai kereskedőház, a Cooper-Tillman cég örököse Sir Dunstan Barre-t, a Hongkongi és Lantaói Gazdaságok tajpanját hallgatja. Brian Kok Ed Langant, az FBI emberét is észrevette a vendégek között. Ez meglepte. Nem tudta, hogy Langan és az a férfi, akivel beszélget, Stanley Rosemont, a CIA Kína-figyelő részlegének aligazgatója, Dunross barátja. Végigsiklatta tekintetét a társalgó férfiak csoportján, és a többnyire elkülönülten társalgó feleségeken.

Mind itt vannak - gondolta. Gornt és Plumm kivételével itt van minden tajpan, itt az összes kalóz, vérfertőző gyűlöletben egyesülve, hogy lerója tiszteletét a tajpan előtt.

Vajon melyik a kém, az áruló, a Szevrin irányítója, melyikük Arthur? Európának kell lennie.

Lefogodom, hogy itt van. El fogom kapni. Igen: most, hogy már tudok róla, hamarosan elkapom. Elkapjuk, elkapjuk valamennyit - gondolta komoran. Tetten érzük ezeket a gazembereket, és a köz javára örökre elveszük a kedvüket a kalózkodástól.

- Pezsgőt, tisztelt úr? - kérdezte csupa fog mosollyal egy pincér kantoni nyelvjárásban.

Brian elvett egy teli poharat. - Köszönöm.

A pincér meghajolt, hogy elrejtse ajkait. - Mikor a tajpan ma este bejött, volt nála egy kék dosszié - suttogta hadarva.

- Van itt széf, titkos rejtekhely? - kérdezte Brian ugyanilyen óvatosan, ugyanebben a dialektusban.

- A szolgák szerint van, fölöttünk, az irodájában - felelte a férfi.

Borpincér Fengnek hívták, és a KO titkos informátorhálózatának ügynöke volt. Fedőfoglalkozásának - pincérként dolgozott annál a cégnél, amely Hongkong legelőkelőbb összejöveteleinek és rendezvényeinek ellátásáról gondoskodott - remek hasznát vette. - Azt mondják, talán a festmény mögött... - Hirtelen elhallgatott, és rossz angolsággal folytatta - Pezsegő, miszi? - kérdezte szélesen mosolyogva, egy feléjük közeledő aprócska, idős eurázsiai hölgy felé kínálva a tálcát. - Nagyon-nagyon első osztály.

- Ne miszizz engem, te pimasz kölyökkutya! - reccsent rá kantoni dialektusban az öregasszony.

- Igenis, tiszteletre méltó néném, bocsáss meg, tiszteletre méltó néném! - A pincér vigyorogva elmenekült.

- Nos, ifjú Brian Kok - mondta fölfelé tekergetve a nyakát az idős hölgy. Nyolcvannyolc éves volt, Sarah Chennek hívták, Phillip Chen a nagynénjét tisztelte benne. Aprócska, sápadtfehér arcú, madárszerű öregasszony volt, a szeme ferde metszésű, tekintete ide-oda rebbenő, szúrós. Törékenynek látszott, de a tartása egyenes volt, és roppant lelkielő lakozott benne. - Örülök, hogy látlak. Hol van John Chen? Hol van az én szerencsétlen unokaöcsém?

- Nem tudom, tiszteletre méltó úrnő - felelt udvariasan Brian Kok.

- Mikor hozod vissza nekem Első Unokaöcsémet?

- Hamarosan. Megteszünk minden tőlünk telhetőt.

- Helyes. És ha Phillip titokban ki akarja fizetni John váltságdíját, ne avatkozzatok közbe. Erre gondod legyen.

- Igenis. Megteszem, amit tehetek. John felesége itt van?

- Eh? Micsoda? Nyisd ki a szád, fiam!

- Barbara Chen itt van?

- Nincs. Korábban itt volt, de amikor megjött az a nő, "megfájdult a feje", és elment. Hah! Én egyáltalán nem hibáztatom! . Vizenyős szeme a helyiség túloldalán álló Dianne Chent figyelte. - Hah, az a nő! Láttad, hogy vonult be?

- Nem láttam, tiszteletre méltó úrnő.

- Hah! Úgy vonult be, mint maga Dame Nellie Melba. Szeméhez tartott zsebkendővel, legidősebb fiát, Kevint maga után vonszolva - nem kedvelem azt a fiút - szegény Phillip unokaöcsém meg úgy kullogott mögötte, mint egy lesajnált kukta. Hah! Egyetlenegyszer fordult elő az életben, hogy Dianne Chen sírva fakadt: az ötvenhatos tőzsdei krachnál, amikor egy vagyont veszített a részvényein és összevissza pisilte a bugyogóját. Hah! Most nézd meg, hogyan páváskodik! Úgy tesz, mintha fölzaklatná az ügy, holott mindenki tudja, hogy csak megjátssza magát. Már is úgy viselkedik, mintha ő volna az özvegy császárné. Legszívesebben jól összecsipkedném a képét! Undorító! - Az öregasszony megint Brian Kokra nézett. - Keresd meg az unokaöcsémet. John Chent... Nem akarom, hogy az a nő vagy a kölyke legyen a házunk lopanja.

- De a tajpanja azért lehet, ugye?

Mindketten elnevezték magukat. Csak nagyon kevés európai tudta, hogy jóllehet a tajpan magasztos vezetőt jelent, a régi idők Kínájának bizalmas szóhasználatában e kifejezést a nyilvánosházak vagy nyilvános illemhelyek felügyelőire alkalmazták. Ezért soha egyetlen kínai sem nevezi magát tajpannak, hanem kizárólag lopannak, ami szintén magasztos vagy legfőbb vezetőt jelent. A kínaiak és az eurázsiaiak remekül mulattak, hallván, hogy az európaiak milyen előszeretettel nevezik magukat tajpannak, ostoba módon nem ismerve a korrekt kifejezést.

- Igen, ha a fiú megfelel erre a célra - mondta kuncogva az öregasszony. - Keresd meg John Chent, ifjú Brian Kok!

- Megkeresem. Meg fogjuk találni.

- Helyes. És most szeretném hallani, szerinted milyen esélyei vannak szombaton Aranylányoknak?

- Ha nem esik az eső, jók. Három az egyhez érdemes rá fogadni.

De érdemes odafigyelni Nemes Csillagra is... neki is jók az esélyei.

- Helyes. Vacsora után keress meg. Beszélni akarok veled.

- Igenis, tiszteletre méltó úrnő. - Brian Kok mosolyogva nézett a távolodó öregasszony után, és tudta, nem akar egyebet, mint afféle önkéntes házasságközvetítő módjára a nyakába varrni valamelyik unokahúgát. Ajíjje, gondolta, hamarosan tennem kell valamit ez ügyben.

Ismét Casey felé fordult. Derűsen tapasztalta, milyen rosszalló tekintettel méregeti a többi nő - és titkon milyen csodáló pillantásokkal a kísérőik. Aztán Casey fölnézett, észrevette, hogy a helyiség túlsó oldalán álló Brian Kok őt nézi, és egy pillanatra a férfiéhoz hasonló őszinte tetszést mutatva visszanézett rá.

Tou nien lo mo, gondolta idegesen Brian Kok, szinte meztelennek érezve magát. De jó volna elkapni egy fordulóra. Aztán észrevette Roger Crosse-t, és a mellette álló Armstrongot. Összeszedte magát, és elindult feléjük.

- Jó estét, főtanácsos úr.

- Jó estét, Brian. Nagyon elegáns.

- Köszönöm. - Brian Koknak több esze volt, mint hogy valami hasonló bókkal viszonzza az udvariasságot. - Vacsora után beszéllek a tajpanggal.

- Helyes. Utána rögtön keressen meg. - Igenis, főtanácsos úr.

- Szóval gyönyörűnek találja az amerikai lányt?

- Igen. - Brian Kok felsóhajtott magában. Elfeledkezett róla, hogy Crosse remekül olvas szájról angolul, franciául és valamicskét arabul - egyetlen kínai nyelvjárást sem beszélt - és hogy a szeme olyan, mint a sasé.

- Szerintem inkább csak feltűnő - mondta Crosse.

- Igen, főtanácsos úr. - Brian Kok látta, hogy Crosse merőn figyelni a lány ajkait, és tudta, hogy így, a terem másik felében állva is érti, amit mond. Dühös volt magára, amiért nem fejlesztette ki magában ezt a képességet.

- Úgy veszem észre, a hölgy számítógéprajongó. - Crosse ismét feléjük fordult. - Érdekes, nem? - Igen, főtanácsos úr.

- Borfiú Feng mit mondott?

Brian beszámolt.

- Helyes. Fenget meg fogom jutalmazni. Viszont nem számítottam rá, hogy Langan és Rosemont is itt

lesz.

- Lehet, hogy csak véletlen - mondta Brian Kok. - Mindketten lelkes lóversenylátogatók. Mindkettő bejáratos a tajpan páholyába.

- Nem hiszek a véletlenekben - mondta Crosse. - Ami pedig Langant illeti, maguk természetesen semmit sem tudnak.

- Természetesen, főtanácsos úr.

- Helyes. Akkor talán a dolguk után láthatnának.

- Igen, főtanácsos úr. – A két férfi megkönnyebbülten hátat fordított Crosse-nak, és elindult, de egy hirtelen támadt sustorgás megtorpantotta őket. Minden szempár az ajtóra szegeződött. Quillan Gornt állt ott a fekete szakállával, fekete szemöldökével, annak tudatában, hogy észrevették. A többi vendég sietve folytatta a társalgást, a tekintetüket elfordították, de a fülüket hegyezték.

Crosse halkán füttyentett. - Mit keres ez itt?

- Ötvenet teszek egy ellen, hogy valami rosszban sántikál - mondta a szintén döbbsent Brian Kok.

Gornt belépett a táncterembe, kezét nyújtott Dunrossnak és a mellette álló Penelopének. A közelükben tartózkodó Claudia Chen kétségbeesetten törte a fejét, hogyan szervezze át ilyen rövid idő alatt a tajpan asztalának ülésrendjét, mivel az nyilvánvaló, hogy Gorntnak ott a helye.

- Remélem, nem bánják, hogy az utolsó pillanatban meggondoltam magam - mondta Gornt. Csak a szája mosolygott.

- Ugyan, dehogy - felelte Dunross. Neki is csak a szája mosolygott.

- Jó estét, Penelope. Úgy éreztem, személyesen kell gratulálnom.

- Ó, köszönöm - felelte Penelope kifogástalan mosollyal, de hevesen dobogó szívvel. - Szomorúan hallottam, mi történt a feleségével.

- Köszönöm. - Emelda Gornt izületi gyulladásban szenvedett, és már évek óta tolószékhez volt kötve. Az év elején tüdőgyulladás, kapott, és meghalt. - Nagyon rájárt a rúd szegényre - mondta Gornt. - Hallom John Chennek is rossz zsoza van.

- Nagyon.

- Gondolom olvasták a délutáni Gazette-t.

Dunross bólintott, Penelope válaszolt. - Mindnyájunkat halálra rémített. - Valamennyi délutáni lap ordító címekkel és nagy terjedelemben tálalta a levágott fül és a Farkasemberek esetét. Néhány másodpercre csend támadt. Penelope sietett megtörni. - A gyerekek jól vannak?

- Jól. Annagrey szeptemberben Kaliforniába megy egyetemre. Michael jelenleg itt tölti a nyári szünidőt. Örömmel mondhatom, hogy mindnyájan kitűnő egészségnek örvendenek. És az önökéi?

- Remekül vannak. Én is nagyon szeretném, ha Adryon egyetemre menne. Sajnos manapság nagyon nehéz a gyerekekkel.

- Én azt hiszem, mindig is nehéz volt velük. - Gornt halványan elmosolyodott. - Apám is gyakran emlegette, milyen nehéz eset voltam. - Gornt ismét Dunrossra nézett.

- Igen. Az édesapja hogy van?

- Köszönöm kérdését, él és virul. Azt mondja, jót tesz neki az angliai klíma. Karácsonyra idelátogat. - Gornt elfogadta a felkínált pezsgőspoharat. Tekintetének súlya alatt a pincér behúzta a nyakát, és elmenekült. Gornt fölemelte a poharát. - Sok boldogságot. És gratulálok.

Dunross viszonzta az udvariasságot, de még mindig meg volt döbbenve, hogy Gornt eljött. Csupán az udvariasság és az arc indokolta, hogy Gorntnak és más ellenségeinek is küldött meghívót. Udvarias elutasításra számított - és Gornt korábban már elutasította.

Mit keres itt?

Azért jött, hogy a kárunkon örvendezzen, gondolta Dunross. Mint az a mocskos apja. Biztos ezért jött. De miért? Miféle gonoszsgot művelhetett velünk? Bartlett? Bartlettel volna kapcsolatos?

- Gyönyörű ez a terem, nagyon szépek az arányai - mondta Gornt. - Maga a ház is szép. Mindig irigyeltem maguktól.

Tudom, te nyomorult, gondolta dühösen Dunross, s eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor Gornt a Nagy Házban járt: tíz éve, 1953-ban, amikor Ian apja, Colin Dunross volt a tajpan. Struanék karácsonyi összejövetelén történt, amely a hagyományoknak megfelelően akkor is a szezon legnagyobb báli rendezvénye volt, erre állított be Quillan Gornt az apjával. Williammal, a Rothwell-Gornt cég tajpanjával - akkor is váratlanul. Vacsora után a biliárdteremben játékra összegyűlt tíz-tizenkét férfi füle hallatára parázs vita robbant ki a két tajpan között. Ez volt az az időszak, amikor Gorntéknak és sanghaji barátaiknak nagy nehezen sikerült megakadályozni Struanékat abban, hogy átvegyék a South Orient Airways-t, amely a kommunistáknak a szárazföldön aratott győzelme folytán akkoriban vált elérhetővé. Ez a légitársaság tartott a kezében minden járatot, amely Sanghajból Hongkongba, Szingapúrba, Tajpejre, Tokióba és Bangkokba vagy ezekről a helyekről Sanghajba indult, és ha sikerült volna egyesíteni az Air Struannal, gyakorlatilag Struanéké lett volna a hongkongi bázisú távol-keleti légiforgalom monopóliuma. A két férfi kölcsönösen alattomos üzelmekkel vádolta egymást - mindkettő jogosan.

Igen, gondolta Dunross, akkoriban mindketten a szakadék szélén táncoltak. William Gornt minden lehetséges eszközt megragadt, hogy a Rothwell-Gornt óriási sanghaji veszteségei után megvesse a lábát Hongkongban. És amikor Colin Dunross látta, hogy a Struan cég egymaga nem tud többségbe kerülni, egy megbízható kantoni csoporthoz fordult, hogy kiragadja William Gornt markából a South Orient Airways-t.

- Belemászott, Colin Dunross, belemászott! - mondta akkor kárörvendve William Gornt. - Beleesett a csapdánkba, és most már soha többé nem tartóztathat fel minket. Itt maradunk és kikergetjük Ázsiából, és

magával együtt az egész istenverte Nemes Házat. A South Orient csak a kezdet. Mi győztünk!

- Egy frászt győztek! A Jan-Vong-Szun csoport együttműködik velünk. Miénk a szerződés.

- Ezennel törölve. - William Gornt intett legidősebb fiának és leendő örökösének, Quillannek, aki egy okmányt vett elő. - Ez egy szerződés köztünk és a Jan-Vong-Szun csoport között, amely a Csong-Feng csoport megbízottja - mondta boldogan - amely a Ta-Veng Szap csoport megbízottja, amelynek tagjai az eredeti költség plusz egy dollárért eladták a South Orientet a Rothwell-Gorntnak! - Quillan Gornt teátrális mozdulattal a biliárdasztalra fektette a szerződést. - A South Orient a miénk!

- Nem hiszem el!

- Pedig elhiheti. Boldog karácsonyt. - William Gornt harsányan, gúnyosan felkacagott, és távozott. Quillan a helyére tette dákóját, ő is nevetett. Ian Dunross az ajtónál állt.

- Egy nap az enyém lesz ez a ház! - sziszegte oda neki Quillan Gornt, majd megfordult, és odakiáltott a többieknek: - Ha bármelyikük munkát akar, forduljon hozzám. Nemsokára munkanélküliek lesznek. Már nem sokáig lesz nemes a maguk Nemes Háza. - Ott volt Andrew Gavallan, Jacques deVille, Alastair Struan, Lechie és David MacStruan, Phillip Chen, sőt John Chen is.

Dunross még nem felejtette el, hogy dühöngött az apja aznap egész éjszaka, átkozva minden árulót, strómant és rossz zoszt, miközben neki, Dunrossnak, egész idő alatt az járt a fejében, hogy hányszor figyelmeztette már apját, de az mindig lesöpörte az asztalról a figyelmeztetéseket. Jézusom, mennyi arcot vesztettünk! Akkoriban egész Hongkong rajtunk röhögött... Gornt meg a sanghaji strómanjai nagy ívben lepisálták a Nemes Házat.

Hát igen. De az az este ugyanakkor megpecsételte Colin Dunross bukását is. Az volt az az éjszaka, amikor elhatároztam, hogy mielőtt még a Nemes Ház örökre elveszne, apámnak mennie kell. Alastair Struan volt az eszközöm. Segítettem neki félreállítani apámat. Alastair Struan lett a tajpan. És ő is maradt, amíg meg nem okosodtam és erősödtem annyira, hogy félreállítsam.

Vajon elég okos vagyok-e már?

Nem tudom, gondolta Dunross ismét Quillan Gorntra figyelve, hallgatva udvarias szólamait, hallva saját hangját, amint hasonló udvariassággal válaszolgat rájuk, miközben agyában egy hang egyre csak azt hajtogatja: még nem felejtettem el a South Orientet, se azt, hogy kénytelenek voltunk mélyen áron alul eladni nektek a légitársaságunkat és elveszíteni az irányítást a belőle létrehozott új cég, az All Asia Airways felett. Semmi nincs feledve. Akkor vesztettünk, de most mi fogunk győzni. Mindent megnyerünk, erre esküszöm!

Casey elragadtatva figyelte a két férfit. Már az első pillanatban észrevette Quillan Gorntot, fölismerte a dossziéjában lévő fényképről. Még így, a terem másik felében állva is érzékelte erejét és férfiasságát, idegesítően hatott rá. Úgy érezte, szinte tapintani tudná a feszültséget a két harcra kész férfi között... Két, farkaszemet néző bika.

Andrew Gavallan azonnal tájékoztatta Gornt kilétéről. Casey nem árulta el, hogy már hallott róla, csak megkérdezte Gavallant és Linbar Struant, miért döbbsentek meg annyira Gornt láttán. Most, hogy

négyesben maradtak - Casey, Gavallan, deVille és Linbar Struan, elmesélték neki a "Boldog karácsonyt!" meg az "Egy nap az enyém lesz ez a ház" históriáját.

- És mit csinált a tajpan... vagyis Ian? - kérdezte Casey.

Gavallan válaszolt. - Csak nézett Gorntra. Érezni lehetett, hogy ha volna nála egy pisztoly, egy kés vagy akár egy füttykös, nem habozna használni. Egyszerűen látni való volt. És mivel fegyvere nem volt, látszott rajta, hogy bármely pillanatban a két öklével vagy a fogaival ugrik neki Gorntnak. De csak állt szobormereven és csak nézte Gorntot, az meg hátrált két lépést, a szó szoros értelmében kivonta magát az ütőtávból. De azért ennek a nyomorult Gorntnak vannak cojones. Sikerült valahogy összeszednie magát, és egy pillanattal farkasszemét nézett Iannel. Aztán lassan, szótlánul kikerülte, nagyon óvatosan, szemét egy pillanatra se véve le róla, és kiment.

- Mit keres itt ma este ez a nyomorult? - morogta Linbar.

- Fontos ügy lehet - mondta Gavallan.

- De melyik? - kérdezte Linbar. - Melyik fontos ügy?

Casey őt nézte, de a szeme sarkából érzékelte, hogy Jacques deVille figyelmeztetőleg csóválja a fejét, Linbar és Gavallan rögtön kapcsolt is. De Casey azért megkérdezte:

- Tényleg: mit keres itt Gornt?

- Nem tudom - felelte Gavallan, és Casey el is hitte neki.

- Találkoztak már a nevezetes karácsony óta?

- Igen, persze, nagyon sokszor - válaszolta Gavallan. - Persze csak társaságban. Van egy csomó bizottság, igazgatótanács és hasonló, amelynek mindketten tagjai. - Idegesen hozzáfűzte: - De... Szóval én biztosra veszem, hogy csak várnak.

Casey látta, hogy a férfiak tekintete ismét a két ellenfél felé fordult, s ő is odanézett. A szíve kalapált. Látta, hogy Penelope otthagya a két férfit, és odamegy Claudia Chenhez. Egy perc múltán feléjük pillantott. Casey tudta, hogy Gavallannak jelez valamilyen módon. Aztán őrá nézett Dunross. Gornt - Dunross tekintetének irányát követve - szintén. Mindkét férfi őt nézte... érezte vonzerejüket. Egészen belekábult. A benne lakozó kisördög feléjük taszigálta a lábait. Már örült, hogy így öltözött, kissé kihívóbban, mint eredetileg terezte, de hát Linc azt mondta, ma este nem kell olyan hivatalosnak lennie.

Menet közben érezte, mint dörzsölődik testéhez a selyem, megkeményedtek a mellbimbói. Érezte, hogy a két férfi tekintete végigtapogatja, levetkőzteti, de ez most különös módon nem zavarta. Járása észrevehetően még macskaszerűbbé vált.

- Jó napot, tajpan - mondta tettetett ártatlansággal. - Azért nézett rám, hogy csatlakozzam önökhöz?

- Igen - vágta rá Dunross. - Azt hiszem, önök már ismerik egymást.

Casey megrázta a fejét, és rájuk mosolygott, nem vette észre a csapdát. - Nem, még nem találkoztunk. De természetesen tudom, kicsoda Mr. Gornt. Andrew elmondta.

- Ez esetben engedjék meg, hogy hivatalosan is bemutassam önöket egymásnak. Mr. Quillan Gornt, a Rothwell-Gornt tajpanja. Miss. Tcholock, Miss. Ciranoush Tcholock Amerikából.

Casey kezet nyújtott, tudatában volt, milyen veszéllyel jár, ha a két férfi közé kerül. Lelke egyik felét jólesően bizsergette ez a veszély, míg a másik fele rémülten kiáltott rá: Jézusom, mit keresel te itt?!

- Már sokat hallottam önről, Mr. Gornt - mondta Casey, elégedetten tapasztalta, hogy sikerült uralkodnia a hangján. Gornt kezének érintését kellemesnek találta, más volt, mint Dunrossé, durvább, de nem olyan erős. - Hallom, hogy a cégek közötti rivalizálás nemzedékek óta tart már.

- Csak három nemzedéken. A nagyapám volt az első, aki megtapasztalta Struanék nem éppen gyöngéd könyörületét - mondta könnyedén Gornt. - Valamelyik nap szívesen elmesélném önnek, hogy fest ez a legenda a mi nézőpontunkból.

- Talán el kellene szívniuk a békepipát - mondta Casey. - Ázsia elég nagy hozzá, hogy mindketten elférjenek benne.

- Ahhoz az egész világ is kevés - mondta kedélyesen Dunross.

- Szerintem is - bólintott rá Gornt, és ha Casey nem ismeri a valóságot, a hangjukból és a viselkedésükből ítélve azt hihette volna, hogy csak ugratják egymást.

- Nálunk az Államokban rengeteg óriás cég van, és békén megférnek egymás mellett. Pedig riválisok.

- Ez nem Amerika, Miss. Tcholock - mondta Gornt higgadtan.

- Mennyi időre tervezi az itt-tartózkodását?

- Ez Linctől függ. Linc Bartlett-től. A Par-Connal dolgozom.

- Igen, tudom. Nem említette, hogy kedden nálunk ebédelnek? Casey fülében megszólaltak a veszélyt jelző csengők. - Kedden?

- Igen. Ma délelőtt beszéltük meg. A megbeszélésünkön. Nem említette?

- Nem - felelte még mindig döbbsen Casey. Mindkét férfi feszülten figyelte, ő meg legszívesebben elvonult volna valahová öt percre, hogy végiggondolja ezt az egészet. Jézusom, gondolta, és nagyon össze kellett szednie magát, hogy a kérdés mögött rejlő utalások özönében is meg tudja őrizni a higgadtságát. - Nem - ismételte. - Nekem Linc nem szólt semmiféle megbeszélésről. Miben állapotok meg?

Gornt a kifejezéstelen arccal hallgató Dunrossra nézett. - Csak abban, hogy jövő kedden együtt ebédelünk. Mr. Bartlett és ön... ha ráér.

- Nagyon kedves magától... Köszönöm.

- És hol van most Mr. Bartlett - kérdezte Gornt.

- A kertben... azt hiszem.

- Utoljára a teraszon láttam - mondta Dunross. - Adryon is vele volt. Miért kérdezi?

Gornt egy arany cigarettatárcát vett elő, odakínálta Caseynek. - Köszönöm, nem - mondta a lány: - Nem dohányzom.

- Zavarja, ha rágyújtok?

Casey nemet intett.

Gornt rágyújtott. és Dunrossra nézett. - Épp csak szeretnék köszönni neki, mielőtt elmegyek - mondta könnyedén. - Remélem, nem haragszik, hogy csak néhány percre ugrottam be... Engedelmével nem maradok itt vacsorára. Van néhány sürgős teendőm, ami nem halasztható. Ugye, megért?

- Természetesen - felelte Dunross. - Sajnálom, hogy nem tud maradni.

Egyik férfi arcáról sem lehetett leolvasni semmit sem. Csak a szemükből. Gyűlöletet. Dühöt. Érzelmek mélysége megdöbbentette Caseyt.

- Kérje meg Ian Dunrosst - fordult hozzá Gornt - hogy mutassa meg magának a Hosszú Galériát. Úgy tudom, akad ott néhány remek portré, bár én sosem jártam ott... csak a biliárdteremben. - Casey hátán végigfutott a hideg, ahogy a Gornttal farkasszemet néző Dunrossra pillantott.

- Visszatérve erre a ma délelőtti megbeszélésre... - mondta immár ismét világosan gondolkodva Casey, úgy ítélve, az lesz a legjobb, ha most rögtön, Dunross jelenlétében tisztáz mindent. - Ezt mikor beszélték meg?

- Körülbelül három hete - felelte Gornt. - Úgy tudtam, ön az ügyvezető igazgatója, meglep, hogy nem szólt róla önnek.

- Linc a mi tajpanunk, Mr. Gornt. Én neki dolgozom. Nem köteles nekem beszámolni - felelte Casey, immár nyugodtabban. - Kellett volna szólnia, Mr. Gornt? Már úgy értem, fontos dologról van szó?

- Lehet, hogy arról. Igen. Hivatalosan megerősíthetem, hogy Struanék bármely ajánlatánál jobbat tudunk ajánlani. Bármilyen ajánlatuknál. - Gornt ismét a tajpanra nézett. A hangja kissé megkeményedett. - Személyesen akartam közölni magával, Ian, hogy mindketten ugyanabban a csárdában dudálunk.

- Ezért jött?

- Ez csak az egyik ok.

- És a másik?

- Mert kedvem leltem benne.

- Mióta ismeri Mr. Bartlettet?

- Úgy hat hónapja. Miért?

Dunross vállát vont, majd Caseyre nézett, aki a barátságosságon kívül semmit sem tudott leolvasni az arcáról vagy a modorából. Maga nem tudta, hogy a Rothwell-Gornttal is tárgyalnak?

Casey elgondolkozva ingatta a fejét, áldotta Bartlett okos, messzetelektől taktikáját. - Nem tudtam. Vannak folyamatban lévő tárgyalásaink, Mr. Gornt?

- Azt hiszem, felelhetek igennel - mosolygott Gornt.

- Hát akkor majd meglátjuk - mondta Dunross. - Meglátjuk, ki csinál jobb üzletet. Köszönöm, hogy személyesen közölte velem, bár erre nem volt szükség. Természetesen tudtam, hogy önöket is érdekli a dolog. Nem érdemes ezt túllihegni.

- A helyzet úgy áll, hogy van egy ok, ami miatt érdemes hangsúlyozni - felelte élesen Gornt. - Se Mr. Bartlett, se a társaságunkban lévő hölgy nem tudja, mennyire fontos magának a Par-Con. Úgy éreztem, ezt kötelességem a tudomásukra hozni. És a magáéra is. És természetesen gratulálni is szerettem volna.

- Miért olyan fontos, Mr. Gornt? - kérdezte Casey, immár elkötelezve.

- Mert a Par-Con-féle ügylet és az általa generált készpénzfolyósítás nélkül Struanék csődbe mennének, néhány hónapon belül könnyen a víz alá kerülhetnek.

Dunross felkacagott, az a néhány ember, aki titokban figyelte őket, megborzongott, és önkéntelenül is hangosabban folytatta mondókáját. Megdöbbenetette őket a Struan cég esetleges bukása, s ugyanakkor lázasan gondolkodtak: miféle üzlet? Par-Con? Vegyek vagy adjak? Struant vagy Rothwell-Gorntot?

- Kizárt eset - mondta Dunross. - Olyan nincs.

- Szerintem pedig nagyon jó esély van rá. - Gornt hangja megváltozott. - Mindenesetre, ahogy mondani szokták: majd meglátjuk.

- Meg... Addig viszont... - Dunross, észrevéve az idegesen közeledő Claudiát, elhallgatott.

- Bocsásson meg, tajpan - mondta Claudia. - London a vonalban.

- Köszönöm. - Dunross megfordult, és intett Penelopénak. Az asszony azonnal odament hozzá. - Penelope, kérlek, szórakoztasd egy percig Quillant és Miss. Tcholockot. Telefonom van... Quillan egyébként nem marad itt vacsorára... sürgős ügyei szólítják. - Vidáman odaintett nekik, és kiment. Casey egy ragadozó kecsességet vélte felfedezni a mozgásában.

- Nem marad itt vacsorára? - kérdezte Penelope leplezni kívánt, de jól érzékelhető megkönnyebbüléssel.

- Nem. Bocsássa meg, hogy alkalmatlankodtam, hogy csak így beállítottam, miután elhárítottam a kedves meghívásukat. Sajnos, nem tudok maradni.

- Ó. Akkor... bocsásson meg egy pillanatra, egy másodperc, és itt vagyok.

- Miattunk fölösleges aggódni - mondta Gornt udvariasan - gondoskodunk mi magunkról. Még egyszer elnézését kérem, amiért alkalmatlan voltam. Ön gyönyörű, Penelope. Maga semmit sem változik. - Penelope megköszönte a bókot, Gornt pedig megnyugtatta, hogy menjen csak egészen nyugodtan. Penelope hálással odament a közelben várakozó Claudia Chenhez.

- Érdekes ember maga - mondta Casey. - Egyik pillanatban még csatázik, a másikban már charmeur.

- Tudja, nekünk angoloknak megvannak a magunk szabályai, békében éppúgy, mint háborúban. Csak azért, mert az ember gyűlöl valakit, még nem kell a pokolba küldeni, szembeköpní vagy megsérteni a feleségét. - Gornt lemosolygott Casey-re. - Megkeressük a maga Mr. Bartlettjét?

Már másodszor mondja ezt a "maga Mr. Bartlettjét"-t, gondolta Casey. Puhatólózik? Vagy csak piszkálódni akar? - Persze, miért ne? - Casey elindult a kert felé, érzékelte a többi vendég nyílt vagy sunyi tekintetét, kedvtelve kóstolgatta a veszélyt. - Mindig ilyen drámai belépővel szokott a színre lépni?

Gornt felnevetett. - Nem. Ne haragudjon, amiért kissé heves voltam, Ciranoush... Bocsássa meg, ha kínos helyzetbe hoztam.

- A Linckel folytatott négy szemközti tárgyalásra céloz? Nem hozott kínos helyzetbe. Linc nagyon okosan tette, hogy az én tudomásom nélkül vette fel a kapcsolatot az ellenféllel. Ez olyan cselekvési szabadságot adott nekem ma délelőttre, amivel különben nem rendelkeztem volna.

- Ezek szerint magát nem bosszantja, hogy Mr. Bartlett ebben az ügyben nem avatta bizalmába?

- Ennek semmi köze a bizalomhoz. Én is gyakran visszatartok információkat, és csak a megfelelő időpontban tálalom neki, hogy megkíméljem. Linc most nyilvánvalóan ugyanezt tette velem. Jól megértjük egymást. Legalábbis azt hiszem, én megértem őt.

- Akkor mondja meg nekem, hogyan üssem nyélbe ezt az üzletet.

- Ahhoz először tudnom kell, mit akar. Dunross fején kívül.

- Én nem akarom a fejét, nem kívánom a halálát, szó sincs ilyesmiről... Én csak azt akarom, hogy a Nemes Ház dőljön össze. Ha egyszer Struanék kitűnnek a képből, mi leszünk a Nemes Ház. Gornt vonásai megkeményedtek. - Aztán mindenfajta kísértet nyugovóra térhet.

- Meséljen nekem ezekről a kísértetekről.

- Ez most nem megfelelő időpont, Ciranoush. Itt a falaknak is füle van. Ez négy szemközti téma. - Most már a kertben sétáltak. Kellemes, langyos szellő lengedezett, felettük csillagokkal volt tele az égbolt. Linc Bartlett nem volt a teraszon, ezért aztán a széles kőlépcsőn lesétáltak a többi vendég között az

alsó kertbe, a gondozott gyepet behálózó ösvények irányába. Váratlanul rájuk köszönt valaki.

- Jó estét, Quillan! Micsoda kellemes meglepetés.

- Jó estét, Paul. Miss. Tcholock, engedje meg, hogy bemutassam, magának Paul Havergillt. Jelenleg ő irányítja a Victoria Bankot.

- Sajnos, csak átmenetileg, Miss. Tcholock, és csak azért, mert a főigazgató betegszabadságon van. Néhány hónap múlva visszavonulok.

- Legnagyobb sajnálatunkra - tette hozzá Gornt, majd bemutatta Caseyt a csoport többi tagjának: Lady Joanna Temple-Smithnek, egy ötven körüli, magas, hosszúarcú nőnek, majd Richard Kwangnak és feleségének, Mai-lingnek. - Richard Kwang a mi legkiválóbb kínai bankunk, a Ho-Pak elnöke.

- Mi itt a bankszakmában mind baráti vetélytársai vagyunk egymásnak, Miss... hm... Miss... kivéve persze a Blacset.

- Bocsásson meg, de... - mondta Casey.

- Ja, a Blacs! Ez a Bank of London, Canton, and Sanghai beceneve. Valamicskével talán nagyobbak nálunk, körülbelül egy hónappal régebbiek, de errefelé a miénk a legjobb bank, Miss... ööö...

- Nekem a Blacsék a bankárim - mondta Gornt Caseynek. - Jó szolgálatot tesznek nekem. Első osztályú bankárok.

- Másodosztályúak, Quillan.

Gornt ismét Casey felé fordult. - Van egy mondásunk, miszerint a Blacs-nél úriemberek vannak, akik megpróbálnak bankárok lenni, a Victoriánál meg bankárok, akik megpróbálnak úriemberek lenni.

Casey nevetett. A többiek udvariasan mosolyogtak.

- És a vetélkedésük csupán baráti, Mr. Kwang? - kérdezte Casey.

- Csakis. Nem mernénk mi szembeszegülni a Blacs-szel vagy a Victoriával - felelte nyájasan Richard Kwang. Alacsony, köpcös, imitt-amott őszes hajú, könnyen elmosolyodó férfi volt, az angolsága tökéletes. - Úgy hallom, Miss Tchelek, a Par-Connak beruházási szándékai vannak Hongkongon.

- Egyelőre csak körülnézni jöttünk, Mr. Kwang. Még semmi sincs eldöntve. - Casey átsiklott fölötte, hogy a férfi rosszul ejtette ki a nevét.

Gornt lehalkította a hangját. - Magunk közt szólva, én hivatalosan közöltem mind Bartlettel, mind pedig Miss Tcholockkal, hogy bármit kínálnak is Struanék, én ráígérek. A Blacs száz százalékig támogat, de máshol is vannak megbízható bankjaim. Remélem, mielőtt a Par-Con elkötelezi magát, minden lehetőséget fontolóra vesz.

- Gondolom, ez nagyon bölcs dolog lenne - mondta Havergill. Persze Struanéknak pozícióelőnyük

van.

- A Blacs és Hongkong nagy része aligha értene ebben önnel egyet - mondta Gornt.

- Remélem, nem lesz semmiféle összezördülés, Quillan - mondta Havergill. - A Struan a legnagyobb ügyfelünk.

Richard Kwang ismét megszólalt. - Akárhogy is, Miss Tchelek, jó volna itt tudnunk egy olyan nagy amerikai céget, mint a Par-Con. Reméljük, sikerül nyélbe ütniük valamilyen megállapodást. Ha Mr. Bartlettnek netán segítségre volna szüksége... - A bankár egy névjegyet nyújtott át Casey-nek. A lány elvette, kinyitotta selyemretiküljét, - a férfihoz hasonló sima mozdulattal - már jó előre felkészülve az azonnali névjegycserére, ami Ázsiában a jó modor szigorúkövetelménye - átnyújtotta a magáét. A kínai bankár ránézett a kártyára, s ráncokba ugrott a homloka.

- Elnézését kérem, hogy még nincs átírva piktogramokra - mondta Casey. - A mi bankjaink az Államokban a First Central New York - a California Merchant Bank and Trust Company. - Büszkén mondta ki a neveket, tudta, hogy a két bankóriás együttesen több mint hatmilliárd dollár fölött rendelkezik. - Örülnék, ha... - Casey hirtelen elhallgatott, érezte, hogy megfagy körülötte a levegő. - Valami baj van?

- Igen is, meg nem is - felelte Gornt némi hallgatás után. - Mindössze arról van szó, hogy a First Central New York nem valami népszerű errefelé.

- Miért nem?

Havergill válaszolt. - Simliseknek bizonyultak... vagyis angolul, hm... gazfickóknak, Miss ööö... Miss. A First Central New Yorknak már a háború előtt is volt itt valamiféle ügylete, aztán a negyvenes évek közepén, amikor mi a Victoriánál a többi brit intézménnyel együtt még épp csak hogy kezdtünk föltápászkodni a padlóról, terjeszkedni kezdett. Negyvenkilencben, amikor Mao elnök a szárazföldről Tajvanra kényszerítette Csang Kaj-seket, a maoista csapatok nagy számban gyűltek össze alig néhány mérföldnyire északra az Új Területek határától. Borotvaélen táncoltunk, nem lehetett tudni, hogy az a horda le akarja-e rohanni a kolóniát vagy sem. Rengetegen elmenekültek, közülünk persze senki, de a kínaiak közül aki tudott, futott. A First Central New York pedig behajtotta a kintlévőségeit, kifizette a betéteseit, becsukta a kapuit és elmenekült - és mindezt egyetlen hét leforgása alatt.

- Erről nem tudtam - mondta megrendülve Casey.

- Nyomorult gyáva nyulakként viselkedtek, drágám, már bocsánat a kifejezésért - szólt Lady Joanna, nem titkolt megvetéssel. Természetesen az övék volt az egyetlen bank, amelyik elhúzta a csíkot... vagyishogy elmenekült. De hát ők végül is csak... Mit várhat az ember tőlük, drágám?

- Valószínűleg többet, Lady Joanna - válaszolta Casey. Nagyon dühös volt a folyószámla ügyeikért felelős alelnökre, amiért erre nem figyelmeztette. - Talán voltak enyhítő körülmények. Komoly kölcsönökről volt szó, Mr. Havergill?

- Sajnos, akkortájt nagyon komolyaknak számítottak. Ez a bank rengeteg üzletet és embert tett tönkre, rettenetes nagy gyászt okozott, rengetegen elvesztették az arcukat. De azért - mosolyodott el Havergill - jól jártunk a távozásukkal. Két évvel ezelőtt volt képük új alapítási engedélyért fordulni a pénzügyi

hivatalunkhoz!

Richard Kwang kedélyesen hozzáfűzte: - És ez az, amit soha többé nem kapnak meg! Tudja, Miss Tcholock, nálunk minden külföldi banknak évente meg kell újítani a működési engedélyét. Mi pedig remekül megvagyunk a First Central nélkül, sőt ha már itt tartunk: bármilyen más amerikai bank nélkül. Azok ugyanis... Szóval itt van a Victoria, a Blacs vagy a Ho-Pak, és azt hiszem, Miss K. C. - mindhárom tökéletesen ki tudja elégíteni a Par-Con igényeit. Ha önnek és Mr. Bartlettnek volna kedve egy kicsit elbeszélgetni.

- Örömmel felkeresném. Mr. Kwang. Mondjuk holnap? A bankügyleteink nagy részével én foglalkozom. Valamikor délelőtt megfelelne?

- Igen, természetesen. Tapasztalni fogja, hogy versenyképesek vagyunk - mondta Richard Kwang szemrebbenés nélkül. - Tízkor?

- Nagyszerű. Kowloonban, a V and A-ben szálltunk meg. Ha esetleg mégsem felelne meg a tíz óra, kérem, tudassa - mondta Casey. - Örülök, hogy személyesen is megismerhettem, Mr. Havergill. Ugye, áll még a holnapi találkozónk?

- Természetesen. Négykor, ugye? Alig várom már, hogy elbeszélgethessek Mr. Bartlettel.... és persze magával is, drágám. - Havergill magas, nyúlánk férfi volt, a szemei kissé dülledeek. Casey legyűrte első látásra ébredt ellenszenvét. Szükségem lehet erre a pasasra meg a bankjára gondolta.

- Köszönöm - mondta illő tartózkodással, s rámosolygott Lady Joannára. - Milyen csinos a ruhája, Lady Joanna - mondta, bár nagyon rondának találta, és nem tetszett neki a nő hosszú, vékony nyakát körülfogó aprószemű gyöngysor sem.

- Ó, köszönöm, drágám. A magáé is Párizsból való?

- Közvetve. Balmain-ruha, de New Yorkban vettem. - Rámosolygott Richard Kwang feleségére, aki egy nagyon világos bőrű, magát jól tartó, szolid kantoni hölgy volt, keskeny szemnyílásokkal és gondosan kimunkált frizurával. A nyakában hatalmas, fenséges jadefüggőt viselt, az ujján pedig egy hétkarátos gyémántgyűrűt. - Örülök, hogy megismerhettem, Mrs. Kwang - mondta Casey. Az ékszerek jelezte gazdagság áhítattal töltötte el. - Linc Bartlettet kerestük. Nem látta véletlenül?

- Egy ideje nem - készségeskedett Havergill. - Azt hiszem, bement a keleti szárnyba. Úgy tudom, van ott egy bár. Adryonnal, Dunross lányával volt.

- Gyönyörű lány lett ebből az Adryonból - mondta Lady Joanna.

- Nagyon szép pár. Elbűvölő férfi ez a Mr. Bartlett. Ugye, nem nős, drágám?

- Nem - felelte Casey hasonló udvariassággal, de magában feljegyezte Lady Temple-Smith-et az utálandó személyek listájára. - Linc legényember.

- Akkor pedig hamarosan megfogja valaki magának, nekem elhiheti. Úgy veszem észre, Adryonra máris nagy hatást gyakorolt. Volna kedve eljönni hozzánk csütörtökön teára, drágám? Szeretném magát

bemutatni a lányoknak. Van egy klubunk, a Harmincon Túliak klubja, akkor van a klubnapunk.

- Köszönöm - mondta Casey. - Nem felelek meg ugyan az előírásoknak... de azért szívesen elmegyek.

- Jaj, bocsásson meg, drágám! Azt hittem... Küldök egy kocsit magáért. Quillan, itt marad vacsorára?

- Nem, nem tudok. Sürgős dolgom van.

- Kár. - Lady Joanna kivillantotta rossz fogait.

- Engedelmezzel most... Épp csak megkeresem Mr. Bartlettet, aztán már rohanok is. Viszlát szombaton. - Gornt a karját nyújtotta Caseynek, és továbbvezette.

Nézték, mint távolodnak. - A maga közönséges módján egész csinos kis nő, ugye? - mondta Lady Joanna. - Chuluck. Ez valami közép-európai név?

- Valószínűleg. De az is lehet, hogy valami közép-keleti, török vagy valami ilyesmi, tudja... esetleg balkáni... - Havergill hirtelen elhallgatott. - Ja, értem, mire gondol. Nem. Nem hiszem. Egyáltalán nem néz ki zsidónak.

- Sajnos, az ember manapság már igazán nem tudhatja. Ugye? Lehet, hogy átalakította az orrát. Manapság már csodákra képes az orvostudomány, ugye?

- Nekem nem jutott eszembe ilyen szempontból megnézni. Hm... Gondolja?

Richard Kwang odaadta Casey kártyáját a feleségének, aki egy pillanat alatt elolvasta, s nyomban ugyanazt a következtetést vonta le belőle. - Paul, a névjegye szerint ő a cég főkönyvelője és ügyvezető igazgatója... Ez azért már valami, nem? A Par-Con hatalmas vállalat.

- Igen, kedves barátom, de amerikai. Amerikában nagyon furcsa dolgok is megesnek. Ezek biztos csak üres titulusok.

- Hogy arcot adjon általuk a szeretőjének? - kérdezte Lady Joanna.

12.

21 óra

A dákó meglökte a fehér golyót, amely ettől végiggurult a zöld asztalon, a túlsó zsebbe lökött egy vörös golyót, és szépen megállt egy másik vörös mögött. Adryon lelkesen tapsolt. - Ó, Linc, ez óriási volt! Pedig én biztos voltam benne, hogy csak felvág. Jaj, csinálja meg még egyszer!

Linc Bartlett elvigyorodott. - Fogadjunk egy dollárba, hogy a következő lökésemmel elteszem azt a vöröset ott, a fehér meg itt fog megállni. - Két kis krétavonással megjelölte a helyet.

- Áll!

Bartlett az asztal fölé hajolt, célzott, lökött. A vörös golyó, mintha zsinóron húzták volna, úgy gurult a lyukba, a fehér egy milliméterre állt meg a krétajeltől.

- Ajjje! Nincs nálam pénz! A mindenségit, ráérek megadni?

- Egy úrilánynak, bármilyen gyönyörű is, illik azonnal kifizetni a kártyaadósságát.

- Tudom, apa is ezt szokta mondani. Holnap megfelel?

Bartlett élvezettel nézte, örült, hogy biliárdtudása ennyire imponál a lánynak. Adryonon térdig érő fekete szoknya és csinos selyemblúz volt. Hosszú, nagyon hosszú, tökéletes lábai voltak: - Nem! - Bartlett haragot színlelt, aztán együtt kacagtak a hatalmas helyiségben, a széles lámpa megvilágította a terjedelmes biliárdasztalt, de a terem többi része intim félhomályba burkolózott, csak a nyitott ajtón beszűrődő fény derítette fel.

- Hihetetlenül jól játszik - mondta Adryon.

- Ne árulja el senkinek, de a hadseregben ebből éltem.

- Európában?

- Nem. A csendes-óceáni térségben.

- Apám vadászrepülő volt. Hat gépet lőtt le, mire őt is leszedték. Aztán már nem szállhatott fel.

- Ezek szerint nagymenőnek számított.

- Maga is részt vett azokban a rémes partraszállásokban a japánok ellen?

- Nem... Én a műszakiaknál voltam. Mi csak akkor jöttünk, amikor már semmi vész nem fenyegetett.

- Vagy úgy.

- Bázisokat. repülőtereket építettünk Guadalcanalban meg szerte a csendes-óceáni szigeteken. Számomra könnyű volt a háború... nem úgy, mint a maga apja számára - mondta Bartlett, s miközben odasétált a dákó-állványhoz. Életében először sajnálta, hogy nem a tengerészgyalogságnál szolgált. Egészen elbátortalanította, amikor látta, milyen arcot vág a lány a „műszakiak” hallatán. - Meg kellene keresnünk a barátját, lehet, hogy már itt van.

- Á, ő nem érdekes! Nem igazi barátom, csak egy hete ismerkedtem meg vele egy barátnőm buliján. Martinnak hívják, újságíró, a China Guardiannál dolgozik. Nem a szeretőm.

- Minden angol hölgy ilyen nyíltan szokott tárgyalni róla, hogy ki a szeretője és ki nem?

- A tableta az oka. Örökre felszabadított minket a férfiak szolgálata alól. Most már egyenlők vagyunk.

- Egyenlő?

- Én igen.

- Akkor magának szerencséje van.

- Igen, tudom, hogy nagyon szerencsés vagyok. - Adryon figyelmesen nézte Bartlettet. - Maga mennyi idős, Linc?

- Öreg. - Bartlett a helyére lökte a dákót. Ez volt az első eset életében, hogy nem akarta bevallani a korát. Az istenit, gondolta, furcsa mód nyugtalanul. Mi van velem?

Semmi. Probléma egy szál se.

- Én tizenkilenc vagyok - mondta Adryon.

- Mikor van a születésnapja?

- Október 27-én. Skorpió vagyok. És a magáé?

- Október elején.

- Na, ne! Őszintén!

- Eskem-beskem, fakeszt, ha nem hiszed, elmehetsz.

Adryon boldogan csapta össze a tenyerét. - De hiszen ez csodás!

Apáé meg tizenkettedikén. Ez csodálatos... jó ómen. - Miért?

- Majd meglátja. - Adryon kinyitotta a retiküljét, és egy gyűrött cigarettacsomagot meg egy kopott arany öngyújtót vett elő. Bartlett kivette a kezéből az öngyújtót, felkattintotta, de nem gyulladt meg. A második és a harmadik próbálkozásra sem.

- Ez egy vacak - mondta a lány. - Sose működött rendesen, de apától kaptam. Szeretem. Persze néhányszor már sikerült leejtenem.

Bartlett nézegetni kezdte az öngyújtót, egyszer- kétszer ráfújt a kanócra, babrálta. - Nem is volna szabad dohányoznia.

- Apa is mindig ezt mondja.

- Igaza van.

- Tudom. De egyelőre szeretek cigizni. Maga hány éves, Linc?

- Negyven.

- Ó! - Bartlett látta a lányon a megdöbbenést. - Akkor maga ugyanolyan idős, mint apa! Vagyis majdnem. Ő negyvenegy. Ó...

- Mindkettő remek évjárat - mondta Bartlett szárazon, és közben azt gondolta: akárhogy nézed is, Adryon, tényleg vagyok olyan idős, hogy az apád lehetnék.

Adryon megint a homlokát ráncolta. - Furcsa, mert egyáltalán nem látszik ugyanannyi idősnek - mondta, majd sietve hozzátette: - Két év múlva huszonegy leszek, szóval gyakorlatilag túl leszek a csúcson, de egyszerűen képtelen vagyok elképzelni, milyen lehet majd huszonötnek lenni, harmincról meg negyvenről nem is beszélve... Uramisten, azt hiszem, akkor már szeretném inkább alulról szagolni az ibolyát!

- Huszonegy év... hát asszonyom, az már igencsak tekintélyes kor - mondta Bartlett. Rég beszélgettem már ilyen fiatal lánnyal, gondolta. Jó lesz észnél lenni. Ez a lány olyan, mint a dinamit. Fölkatintotta az öngyújtót, és meggyújtotta. - Maga csak tudja...

- Köszönöm - mondta Adryon, és néhányszor megszívta a cigarettát. - Maga nem dohányzik?

- Nem, már nem. Valamikor dohányoztam, de Casey addig küldözgette nekem a fényképekkel illusztrált szórólapokat, amelyek a dohányzás és a rák összefüggéseiről szóltak, míg végül megértettem. Miután elhatároztam magam, nem okozott gondokat a leszokás. Az meg szentigaz, hogy utána sokkal jobban ment a golf, a tenisz meg a... - Elmosolyodott. - Mindenféle sport.

- Casey óriási lány. Tényleg ő az ügyvezető igazgató?

- Tényleg.

- Azt hiszem, nem lesz... vagyis hogy szerintem nagyon nehéz dolga lesz itt. Biztos, hogy a férfiak nagyon rossznéven veszik, hogy vele kell tárgyalniuk.

- Az Államokban ugyanez a helyzet, de ott már kezdik megszokni, a Par-Cont hat év alatt hoztuk össze. Casey a legjobb férfiakkal is fölveszi a versenyt. Nyerő típus.

- A szeretője?

Bartlett ivott egy korty sört. - Az angol lányok mind ilyen szókimondók?

- Nem. - Adryon nevetett. - Csak kíváncsi vagyok. Mindenki azt mondja, hogy... szóval mindenki szerint igen.

- Tényleg?

- Igen. Egész Hongkong csak magukról beszél. Mindkettejüknek óriási volt a belépője. Maga a repülőgéppel meg a csempészett fegyverekkel, Casey meg az újságok szerint az utolsó európai, aki látta John Chent. Tetszett az interjúja.

- Á, azok a nyom... azok a firkászok egész délután ott ácsorogtak a küszöbömön. Megpróbáltam gyorsan lerázni őket.

- A Par-Con tényleg félmilliárd dollárt ér?

- Nem, csak körülbelül háromszázmilliót... de hamarosan elérjük a milliárdot. Nagyon rövid időn belül.

Bartlett látta, mint néz rá Adryon azokkal az őszinte, szürkészöld, oly érett s mégis oly fiatal szemekkel. - Nagyon érdekes ember maga, Mr. Linc Bartlett. Kellemes magával beszélgetni. Kedvelem magát, pedig eleinte nem tetszett. Tomboltam dühömben, mikor apa azt mondta, hogy nekem kell gardíroznom magát, meg bemutatni mindenkinek. Ugye, nem csináltam valami jól?

- Óriási volt.

- Jaj, ne vicceljen. - Adryon is elmosolyodott. - Teljesen kisajátítottam.

- Azért teljesen nem. Megismerkedtem Christian Toxe-szal, a főszerkesztővel, Richard Kwanggal, meg azzal a két amerikaival a konzulátusról, hogy is hívják azt a... Lannan?

- Langan, Edward Langan. Jóképű pasas. A másiknak a nevét nem értettem... Tulajdonképpen nem is ismerem őket, csak a lóversenyen szoktunk találkozni. Christian rendes pasi, a felesége meg szuper. Kínai nő, azért nincs itt ma este.

Bartlett felvonta a szemöldökét. - Mert kínai?

- Ja, mi meghívtuk, de nem akart eljönni. Ez arc kérdése. Meg akarta őrizni a férje arcát. Az előkelőségek nem helyeslik a vegyes házasságokat.

- A bemszülottekkal való házasságot?

- Így valahogy. – Adryon vállat vont. - Majd maga is tapasztalja.

Azt hiszem, most jobb lesz, ha bemutatom még néhány vendégnek, különben kihúdom a gyufát.

- Mi a véleménye Havergillről, a bankárról?

- Apa szerint egy hülye.

- Hát innen nézve akkor is egy huszonkét karátos hülye!

- Ez jó - nevetett együtt Bartlettel a lány.

- Linc!

A hang irányába néztek. Az ajtóban két sziluett rajzolódott ki az ellenfényben. Bartlett nyomban megismerte Caseyt, a férfit azonban nem. Onnan, ahol álltak, nem lehetett látni az arcát.

- Mi újság, Casey?

Könnyedén karon fogta Adryont, s a sziluettek felé terelte. - Épp a biliárd rejtelmekre oktatom Adryont.

Adryon elnevette magát. - Ez az idény legnagyobb túlzása. Szuperül csinálja, ugye, Casey?

- Igen. Linc, Quillan Gornt szeretne üdvözölni, mielőtt elmegy. Adryon megtorpant, minden vér lefutott az arcából. Bartlett is megállt, meglepetten nézett a lányra. - Mi baj?

- Jó estét, Mr. Bartlett - mondta feléjük lépve, s a lámpa fénykörébe kerülve Gornt. - Jó estét, Adryon.

- Maga mit keres itt? - kérdezte vékony hangon a lány.

- Csak néhány percre jöttem - felelte Gornt.

- Apával találkozott már?

- Igen.

- Akkor tűnjön el. Azonnal tűnjön el ebből a házból - mondta Adryon még mindig azon a vékony hangon.

Bartlett döbbenten meredt rá. - Mi az ördög ez az egész?

Gornt válaszolt. - Hosszú história - mondta higgadtan. - Várhat holnapig... vagy a jövő hétig. Csak szerettem volna megerősíteni a keddi ebédmeghívást. És ha hét végén szabadok, talán volna kedvük egy napot a hajómon tölteni. Mondjuk vasárnap, ha jó az idő.

- Köszönöm, azt hiszem, megfelel, de engedje meg, hogy csak holnap adjunk végleges választ - mondta Bartlett, még mindig nem tudva mire vélni Adryon viselkedését.

- Adryon - mondta Gornt barátságosan - Annagrey jövő héten indul, és megkért, kérjelek meg, hogy hívd föl. - Adryon nem válaszolt, csak nézett rá, Gornt pedig a másik kettő felé fordulva hozzátette: Annagrey a lányom. Jó barátnője Adryonnak... életük java részében egy iskolába járnak. A lányom most Kaliforniába megy egyetemre.

- Ó... ha esetleg tehetünk valamit az érdekében... - mondta Casey.

- Nagyon kedves öntől - mondta Gornt. - Kedden majd megismerik. Talán majd akkor megbeszéljük. Azt javasolnám, hogy...

A biliárdterem túlsó végében felpattant az ajtó, Dunross lépett be. Gornt elmosolyodott, és újra eddigi társaságához fordult. - Viszontlátásra, Mr. Bartlett... Ciranoush. Viszlát kedden. Viszontlátásra, Adryon. - Könnyedén meghajolt feléjük, végigment a termen, és megállt. - Viszontlátásra, Ian - mondta udvariasan. - Köszönöm a szíveslátást.

- Jó éjt - felelte Dunross hasonlóan udvariasan, s ajkán enyhe mosollyal félreállt.

Megvárta míg Gornt kimegy, aztán a többiek felé fordult. - Mindjárt találjak a vacsorát - mondta nyugodt hangon. És barátságosan. - Bizonyára szörnyen éhesek. Én már az vagyok.

- Ez meg... mit akart? - kérdezte Adryon remegő hangon.

Dunross mosolyogva odalépett hozzá. - Semmit. Semmi fontosat, kicsim. Öregkorára kezd benőni a feje lágya.

- Biztos?

- Biztos. - Dunross fél karral gyengéden magához szorította a lányát. - Ne fájjon az a csinos fejecske.

- Elment?

- El.

Bartlett már nyitotta a száját, de észrevette, hogyan néz rá Adryon feje fölött Dunross, s mégsem szólalt meg.

- Elment, és minden a legnagyobb rendben van - ölelte meg Dunross még egyszer a lányát, és Bartlett látta, hogy Adryon kezdi összeszedni magát. - Nincs miért aggódni.

- Linc épp biliárd trükköket mutatott, és akkor... Olyan hirtelen történt, úgy jelent meg, mint egy kísértet.

- Bennem is megállt az ütő, amikor megláttam. Olyan volt, mint Mefisztó - nevetett Dunross, majd Bartlettnek és Caseynek címezve hozzáfűzte: - Quillan imádja a drámai jeleneteket. - Bartlett szemébe nézett. - Vacsora után azért még elcseveghetünk erről.

- Szívesen - felelte Bartlett. Látta, hogy Dunross szemében nem tükröződik a mosolya.

Megszólalt a vacsorára hívó gong. - Na, hál istennek! - mondta Dunross. - Utánam mindenki, végre elhívunk! Casey, maga az én asztalomnál ül! - Szeretetteljesen átkarolta és kivezette a világosra Adryont.

Casey és Bartlett követte.

Gornt beült a közvetlenül a Nagy Ház előtt parkoló fekete Rolls Ezüst Fantom vezetőülésére. Szép este volt, bár a páratartalom megint megemelkedett. Nagyon elégedett volt önmagával. Most pedig jön a vacsora és Jason Plumm, gondolta. Ha az a nyomorult mellém áll, Ian Dunrossnak vége, enyém lesz ez a ház, enyém a Struan cég meg az egész hóbelevanc!

Jobban nem is csinálhattam volna. Először, szinte azonnal, Casey és Ian: mindent kitálaltam nekik. Aztán Havergillnek és Richard Kwangnak. Aztán jött Bartlett a biliárdteremben, és aztán megint maga Ian.

Tökéletes!

Meglátogattam Iant, Bartlettet, Caseyt, Havergillt, Richard Kwangot, és Plummot. Hiszen ha tudnák...!

Minden klappol. Kivéve Adryont. Kár érte, kár, hogy a gyerekek öröklik az apák bűneit. De hát ez az élet. Zsosz. Kár, hogy az a lány nem akar világot látni, nem akarja itthagyni Hongkongot, mint Annagrey - legalább arra az időre, amíg Ian Dunross meg én nem rendezzük egyszer és mindenkorra a dolgainkat. Jobb lenne, ha nem volna tanúja, mint zúzom szét az apját... És jobb volna Penelope számára is. Ha itt lesznek: zsosz, ha nem: az is. Viszont szeretném, ha Ian jelen volna, amikor a lóversenypályán birtokba veszem a páholyát, és átveszem a helyét a különféle bizottságokban, tanácsokban meg a törvényhozásban. Nemsokára mind az enyém lesz. Egész Ázsia engem fog irigyelni.

Felnevetett. Legfőbb ideje. Aztán minden kísértet nyugovóra térhet, hogy az isten verjen meg minden kísértetet!

Bekapcsolta a gyújtást, elindította a motort, élvezte a valódi bőr és a nemes faanyag luxusát, a jellegzetes, testes illatot. Sebességbe tette a kocsit, elindult lefelé a behajtn, elhaladt a parkoló mellett, ahol az összes többi kocsit állt, kigördült a Struan- klán címerévei díszített óriási kovácsoltvas kapun. Itt megállt egy pillanatra, hogy elengedjen néhány közeledő autót, s közben a visszapillantó tükörben meglátta a Nemes Házat. Magas volt, tekintélyes, ablakai világosak, hívogatók.

Nemsokára enyém leszel, gondolta. Olyan estélyeket rendezek benned, amelyeket még nem látott Ázsia. Talán nem ártana hozzá egy háziasszony.

Mondjuk ez az amerikai lány.

Döcögősen elnevette magát. - Ciranoush... milyen bájos név mondta hangosan ugyanazon az érzelemtől fűtött, fátyolos hangon, mint amit korábban használt. Gyerekjáték, gondolta magabiztosan. Elég egy kis régimódi udvariasság, egy-két pohár jó bor, valami könnyű, de kitűnő vacsora, egy kis türelem... hozzá még némi roppant előkelő angolság, férfias bölcselkedés, néhány szóvirág, és a leányzó máris a karjaimba omlik - amikor és ahol csak akarom. Akkor pedig, ha jól választom meg a pillanatot, jöhet néhány mocskos szavacska, némi precízen alkalmazott durvaság, és úgy törnek föl belőle elfojtott érzelmei, ahogy még egyetlen férfinak sem sikerült felszínre hoznia.

Mert ha jól látom, rettentő szüksége van már egy gyakorlott szeretőre. Ezek szerint Bartlett vagy nem megfelelő ebből a szempontból, vagy igaz, amit a bizalmas jelentés állít, és tényleg nem szeretői egymásnak. Érdekes.

De vajon tényleg kell neki ez a lány? Mint játékszer - talán. Mint eszköz - természetesen. Mint háziasszony? Nem, ahhoz túl rámenős.

Kiürült az út, Gornt kikanyarodott, lement az elágazásig, ott balra fordult, s hamarosan már a Peak Roadon gurult lefelé a Magazine Gap irányába, ahol Plumm tetőlakása volt. Úgy tervezte, vacsora után elmegy egy találkozóra, onnan pedig Wanchaiba, az egyik fenntartott lakására, Mona Leung ölelő karjaiba. Felgyorsult az érverése, ahogy a lány heves temperamentumára, annak iránta és az összes kuaj lo iránt érzett alig palástolt gyűlöletére gondolt, amely örök ellentétben állt a luxushoz való vonzódásával, a lakással, amit csak használatra kapott, és azzal a szerény pénzüsszeggel, amit Gornt havonta juttatott neki.

- Sose adj nekik elég pénzt - mondta Gorntnak az apja, William már a kezdet kezdetén. - Vehetsz nekik ruhákat, ékszereket, viheted őket nyaralni, azzal nincs gond. De sose adj nekik túl sok pénzt. Ezzel pórázon tarthatod őket. És sose hidd, hogy önmagadért szeretnek. Na, nem. Csak a pénzedet szeretik, kizárólag a pénzedet, semmi mást. És ez mindig így lesz. A lelkük mélyén megvetnek, mindig is lenéznek. Ha belegondolsz, nincs is ebben semmi rendkívüli: elvégre mi nem vagyunk kínaiak, és nem is leszünk soha.

- És ez alól nincs kivétel?

- Nem hiszem, hogy volna, kuaj lo számára nincs, fiam. Nem hiszem. Velem se fordult elő, pedig ismertem egypárat. A nő persze neked adja a testét, a gyerekeit, még az életét is, de mindig le fog nézni. Muszáj neki. Ő kínai, mi meg kuaj lo vagyunk.

Ajíjje, gondolta Gornt. Mindez sokszorosán bebizonyosodott már azóta. És sok lelki gyötrelemtől kímélt meg. Meg kéne látogatni az öreget, gondolta. Idén gyönyörű karácsonyi ajándékot viszek neki: a Struan céget.

Óvatosan hajtott lefelé a hegyoldalhoz simuló, kanyargós út bal oldalán, kellemes este volt, az útburkolat száraz, a forgalom csekély. Normális körülmények között sofőr vezette volna a kocsit, de Gornt nem akarta, hogy bárki is tudjon róla, hogy találkozik Plummal.

Nem, ehhez nem kell tanú, gondolta. És ahhoz sem, amikor majd Négyujjú Vú-val találkozom. Mi az ördögöt akarhat az a kalóz? Semmi jót. Biztos veszélyes lesz. Viszont a koreai háború idején nagy szolgálatot tett nekem, és talán most jött el az ideje, hogy valami viszontszolgálatot kérjen. Az adósságot előbb-utóbb számon kérik. Nincs is ezzel semmi baj, ez a kínai törvény. Ha az ember ajándékot kap, egy kicsit értékebb ajándékkal viszonzza. Ha az embernek valamilyen szolgálatot tesznek...

1950-ben, amikor a kínai kommunista csapatok véres csatákban és hatalmas veszteségek árán törtek utat maguknak a Jalutól délre, rettenetesen nagy szükségük volt mindennemű stratégiai anyagra, s boldogan és busásan megfizettek mindenkit, aki a számukra szükséges áruval át tudott csúszni a blokádon. A Mao hódításai miatt bekövetkezett előző évi óriási sanghaji veszteségei következtében kutyaszorítóba került a Rothwell-Gornt cég is. Ezért aztán 1950 decemberében Gornt és az apja hatalmas kölcsönöket vett fel, és a kötelező exportengedély beszerzése nélkül titokban egy hajórakománynyi penicillint, morfiomot, szulfamidot és egyéb gyógyszereket vásárolt a Fülöp- szigeteken. A rakományt bizalmas embereik segítségével egy bérelt tengerjáró dzsunkára rakták, és Vampoára, a Gyöngy-folyó egyik kopár szigetére küldték, Kanton közelébe. A megegyezés úgy szólt, hogy a vevők szállításkor aranyban fizetnek. A hajót azonban a Gyöngy-folyó torkolatvidékének egyik titkos hajózási útvonalán Csang Kaj-sek-párti

nacionalista folyami kalózok elfogták, és váltságdíjat követeltek. Gorntéknak nem volt pénzük a kiváltására, ráadásul tudták, hogy ha a nacionalisták rájönnek, hogy a Rothwell-Gornt az ő gyűlölt kommunista ellenségüknek szállít, örökre befellegzett a jövőjüknek Ázsiában.

Gornt a compradoréja útján megállapodott egy aberdeeni találkozóban NégyujjúVúval, aki a szóbeszéd szerint a Gyöngy-folyó torkolatvidékének egyik legnagyobb csempésze volt.

- Hol a hajó most? - kérdezte Négyujjú Vu rossz angolsággal. Gornt nem beszélte a haktól, Vu dialektusát, így aztán amennyire tudta, a pidgin English szókészletével magyarázta el, hol találja.

- Talán. Talán nem - mosolygott Négyujjú Vu. - Én telefonál három nap. Jelszó: ni cso va. Három nap, hallod-e?

A harmadik napon telefonált. - Rossz, jó, nem tud. Találkozik kettő nap, Aberdeen. Majom órája eleje. - Ez este tíz órát jelentett. A kínaiak tizenkét kétórás időszakra osztják a napot, mindegyiknek külön neve van. A sorrend mindig ugyanaz: hajnali négykor a Kakas órájával kezdődik, majd jön a Kutya, aztán sorra a többi: Vaddisznó, Patkány, Ökör, Tigris, Nyúl, Sárkány, Kígyó, Majom, Ló, Bárány.

Két nappal később Aberdeenben a Majom órájában, Vu dzsunkájának fedélzetén Gornt az utolsó fillérig, aranyban megkapta a rakomány teljes árát, plusz még negyven százalékot. A profit elképesztő volt: ötszáz százalék!

Négyujjú Vu vigyorgott.. - Csinál jobb üzlet, mint kuaj lo, sebj.

Huszonnyolcezer tael. - A tael valamivel több, mint egy uncia. - Legközelebb én hajóz. Igen?

- Igen.

- Te vásárol, én hajóz, én elad, negyven százalék enyém, eladás ár.

- Igen. - A hálás Gornt szívesen adott volna ennél jóval magasabb százalékot is, de Vu nem fogadta el.

- Csak negyven százalék eladás ár. - Gornt ráállt, de tudta, hogy ezzel a csempész lekötelezettje lett.

Az arany öt-taeles csempészrudakba volt öntve, unciája hivatalos árfolyamon harmincöt amerikai dollárt ért. A feketepiacon azonban, Indonéziába, Indiába csempészve, vagy vissza Kínába a kétháromszorosát... néha még többet is. Vu segítségével a Rothwell-Gornt ezen az egyetlen szállítmányon másfél millió dollárt keresett, s kezdett talpra állni.

Ezután még három szállítmány következett, mindkét fél számára óriási haszonnal. Aztán véget ért a háború, és ezzel a kapcsolatuk is.

Egy árva szót se hallottam tőle azóta, gondolta Gornt. Egészen eddig a ma délutáni telefonhívásig.

- Ó, öreg barát, lehet lát? Ma este? - kérdezte Négyujjú Vu. - Lehet? Bármikor. Én vár. Hely ugyanaz, mint régi napok. Igen?

Most kell hát viszonzni a szolgálatot. Rendben van.

Gornt bekapcsolta a rádiót. Chopin. Gépiesen vezetett a kanyargós úton, gondolatai már az előtte álló találkozáson jártak. A motor hangját alig lehetett hallani. Lelassított egy közeledő teherautó miatt, aztán kilendült és rákapcsolt, hogy a rövid egyenes szakaszon megelőzzön egy lomha taxit. Alaposan felgyorsult, aztán idejében fékezett egy nem belátható kanyar előtt, de ekkor mintha elpattant volna valami a motor belsejében, talpa a kocsi padlójának ütközött, a gyomra összeszorult, és túl gyorsan érkezett a hajtűkanyarba.

Pánikba esve taposott újra meg újra a fékre, de az nem fogott.

Kétségbeesetten tekergette a kormánykereket. Épp csak hogy be tudta venni a kanyart, ide-oda imbolyogva, a menetiránnyal ellentétes oldalon jött ki belőle. Szerencsére nem jött szembe semmi, de túlkorrigált, a hegyoldal felé rándult, a gyomra felkavarodott, megint túlkorrigált, most már nagyon gyorsan ment, és máris ott volt előtte a következő kanyar. Innentől még meredekebbé, még kanyargósabbá és keskenyebbé vált az út. Megint csak nagy ügyel-bajjal vette be a kanyart, de miután túljutott rajta, volt egy másodpercnyi ideje, hogy megrántsa a kéziféket, amitől kissé lelassult, de máris jött a következő kanyar, megint az ellenirányú sávban vágódott ki belőle, szembejövő kocsik reflektorai vakították el.

A taxi vezetője holtra váltan, dudáját bögetve húzódott előle a padkára, kis híján fölborult, de ezt néhány milliméternyivel sikerült elkerülnie, sikerült visszatérnie a saját sávjába, aztán csak száguldott tovább lefelé. Egy kurta egyenes szakaszon sikerült visszakapcsolnia, böngő motorral érkezett a következő kanyarba. Ha nincs beszíjazva, a hirtelen lassulás kiröpíti a szélvédőn. A keze szinte ráforrt a volánra.

Megint sikerült befordulnia, de kisodródott, hajszál híja volt csak, hogy nem ütközött egy szembe jövő kocsival, aztán megint visszacsúszott a sávjába, tekergette a kormányt, túlkorrigált, s bár lelassult kissé, az előtte álló lejtős, kanyargós úton nem volt vízszintes szakasz. A következő hajtűkanyarba is nagyon gyorsan érkezett, s kifelé jövet egy súlyosan megpakolt, tehetetlen teherautóval találta szemközt magát.

Pánikba esve balra rántotta a kormányt, és egy oldalvágással megúsza a teherautót. Megpróbálta rükvercbe rángatni a sebességváltót, de nem ment, a fogaskerekek csikorogva tiltakoztak. Döbbsen látta, hogy utolért egy lassan haladó járműoszlopot, a másik irányból is jönnek, és az út eltűnik az előtte lévő kanyarban. Úgy látta, nem tehet mást, balra tekerte hát a kormányt, neki a hegyoldalnak, hogy az majd talán lelassítja és megállítja.

Sivítva tiltakozott a fém, a bal hátsó ablak betört, a kocsi visszapattant. Egy szembe jövő kocsi fültépő dudálással próbált kitérni előle. Gornt becsukta a szemét, frontális ütközésre számítva kitámaszkodott, de az ütközés valamiért nem következett be, valahogy túljutott a szembe jövő kocsin, maradék erejével megint balra rántotta a kormányt, és nekiment a hegyoldalnak. A kocsi oldalával vágódott neki. A bal első sárhányó elrepült. A kocsi orra bokrokban, földben szántott, aztán nekiütközött egy kiugró sziklának, megfarolt, Gornt oldalra vágódott, de ahogy a kocsi visszapattant, a bal első kerék belefutott az út menti árokba, az megakasztotta, közvetlenül az előtt, hogy belerohant volna az előtte lévő bénult kis Minibe.

Gornt erőtlenül egyenesbe tornászta magát. A kocsi még mindig félig függőlegesen állt. Gorntól

patakokban ömlött a veríték, a szíve hevesen kalapált. Alig volt képes lélegezni és gondolkodni. Mindkét irányban leállt és összetorlódott a forgalom. Fentről és lentől egyaránt ideges dudálások hallatszottak, aztán Gornt sietős léptek kopogását hallotta.

- Nem esett baja, öregfiú? - kérdezte egy idegen.

- Nem, azt hiszem, nem. Elment... elromlott a fékem. - Gornt letörölte homlokáról a verítéket, és megpróbált gondolkodni. Megtapogatta a mellét, megmozgatta a lábát: nem érzett fájdalmat. - A fék nem fogott... éppen kanyarodtam... aztán hirtelen minden...

- A fék? Pedig ez nem jellemző a Rollsra. Azt hittem, valami crossversenyre készül! Óriási mázlija van. Már hússzor is azt hittem, hogy na, most kész. A maga helyében azért leállítanám a motort.

- Tessék? - Gorntnak csak most jutott el a tudatáig, hogy a motor még duruzsol és a rádió is szól. Levette a gyújtást és kihúzta a slusszkulcsot.

- Csinos kocsni lehetett - mondta az ismeretlen - de most csak egy halom ócskavas. Mindig kedveltem ezt a típust. Hatvankettes, ugye?

- Igen. Igen, az.

- Akarja, hogy hívjam a rendőrséget?

Gornt erőlködve próbált gondolkozni, a vér lüktetése még mindig harsányan dörömbölt a fülében. Erőtlen kézzel kikapcsolta a biztonsági övét. - Ne. Közvetlenül a hegy mögött van egy őrszoba. Elvinne odáig?

- Boldogan, öregfiú. - Az ismeretlen alacsony, köpcös férfi volt.

Végignézett a mindkét irányban feltorlódott autók, taxikon, teherautók, kínai sofőrjeiken és kínai utasaikon, akik szájtátva bámultak rájuk. - Rémes egy banda - dűnnyögte rosszkedvűen. - Az ember ott dögölhet meg tőlük az utcán, és még szerencséje van, ha átlépik. - Kinyitotta az ajtót, és kiségitette Gorntot.

- Köszönöm. - Gornt érezte, hogy remeg a térde. Egy pillanatra kénytelen volt a kocsiára támaszkodni.

- Biztos, hogy minden rendben?

- Igen... persze. Csak nagyon megijedtem. - Gornt az autójára nézett, próbálta felbecsülni a kárt. A kocsni orra aljnövényzetbe és földbe fúródott, a jobb oldalán hatalmas karcolás éktelenkedett. Borzalmas.

- Az, de legalább nem gyűrődött harmonikává! Magának óriási mázlija van, öregfiú, hogy egy jó kocsiiban ült. - Az ismeretlen meglengette, majd becsukta az ajtót. Tompa kattanás hallatszott. - Remek iparosmunka. Szerintem itthaghatja, nem valószínű, hogy ellopnák. - Nevetve vezette a saját kocsija felé Gorntot, amely közvetlenül mögöttük állt villogó helyzetjelzőkkel. - Ugorjon be, egy perc alatt ott vagyunk.

Ez volt az a pillanat, amikor Gorntnak eszébe jutott a Dunross ajkán látott gúnyos mosoly, amit akkor a színlelt bátorság jelének vélt. Kitisztult az agya. Lehetett ideje Dunrossnak, hogy megbabrálja...? Az ő szakértelmével... Biztos, hogy nem ő...?

- A piszkos disznó - morogta döbbenetben.

- Ne izguljon, öregfiú- mondta az ismeretlen, miközben óvatosan kikerülte a roncsot. - A rendőrség majd elintézi.

Gornt arca elkomorodott. - El. Ők majd elintézik.

13.

22 óra 25 perc

- Remek ez a vacsora, Ian, még a tavalyinál is jobb - szólt át áradozva Sir Dunstan Barre az asztal túloldaláról.

- Köszönöm. - Dunross udvariasan fölemelte öblös poharát, és ivott egy korty konyakot.

Barre felhajtotta portóiját, és újratöltött. Az arca pirosabb volt a szokásosnál. - Szokás szerint megint túl sokat ettem, a mindenségit! Eh, Phillip? Phillip!

- Igen... igen... sokkal jobb - motyogta Phillip Chen.

- Rosszul érzi magát, öreg cimbora?

- Nem... épp csak... Semmi bajom.

Dunross összeráncolta a szemöldökét, aztán már csak fél füllel figyelve rájuk, körüljáratta tekintetét a többi asztalon.

Az övénél, amelynek kerek lapja körül tizenketten is kényelmesen helyet foglalhattak, már csak hárman ültek. A teraszon és a fűvön álló asztaloknál férfiak üldögéltek szivarozgatva, konyakjuk vagy portóijuk fölött merengve, mások kisebb csoportokban álldogálva. A nők már mind bementek a házba. Dunross észrevette Bartlettet: egy büféasztal mellett állt, amely egy órája még szinte roskadozott a sült bányacombok, saláták, félig sült marhaszeletek, forrón tálalt, tésztában sült hagymás-gombás osztriga, a sült burgonya, rengetegféle zöldség, valamint a sokféle édesség, torta és fagyalatszobor súlya alatt. A maradékokat most egy kisebb hadseregnyi szolgáló igyekezett eltüntetni. Bartlett egészen elmerült a Roger Crosse-szal és az amerikai Ed Langannal folytatott beszélgetésbe. Nemsokára veled is foglalkozom, mondta magában. De előbb Brian Kok jön. Körülnézett.

Brian Kok nem ült ott az asztalnál, amelynél Adryon volt a háziasszony, nem látta a többinél sem, így aztán türelmesen hátradőlt, belekortyolt a konyakjába, és hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai.

Titkos dossziék, MI-5, különleges osztály, Bartlett, Casey, Gornt, Cu-jan... És most meghal Alan Medford Grant. Dunross szinte mellbe vágta az a telefonbeszélgetés, amelyet még a vacsora előtt folytatott Kiernannel, Alan Medford Grant londoni asszisztensével. - Valamikor ma reggel történt, Mr. Dunross. Esett az eső, az utak nagyon csúszósak voltak, ő meg, mint ön is tudja, imádott motorozni. Jött be a városba, mint rendesen. Tudomásunk szerint nincs tanú. Az illető, aki Esher közelében rátalált az A3-ason, csupán annyit mondott, hogy ő csak autózgatott szépen magányosan az esőben, és akkor egyszer csak ott volt előtte egy oldalára borult motorkerékpár, az út szélén meg egy rongycsomóként heverő ember. Azt mondja, mire odaért hozzá, AMG már halott volt, már amennyire ő ezt meg tudja állapítani. Kihívta a rendőröket, azok már el is kezdték a nyomozást, de... De hát mit is mondhatnék? Nagy veszteség valamennyiünk számára.

- Az. Volt családja?

- Tudomásom szerint nem volt. Természetesen azonnal értesítettem az MI-5-öt. - Hogy?

- Parancsol?

- Miért?

A vonalban erős statikus pattogás hallatszott. - AMG külön utasításokkal látott el. Eszerint ha bármi történik veled, azonnal fel kell hívnom két telefonszámot, önnek pedig sürgönyöznöm kell, amit meg is tettem. Egyik szám sem volt ismerős számomra. Az első, mint kiderült, az MI-6 egyik magas rangú tisztviselőjének otthoni száma volt. Az illető nem egészen fél óra alatt meg is érkezett néhány emberével, át is vizsgálta AMG íróasztalát, meg a papírjait. A legtöbbjét magukkal vitték. Amikor megtalálta az

utolsó jelentés másolatát, azét, amelyet önnek küldtünk, majd szétrobbant, aztán amikor kérte a többi másolatát és én AMG utasításához híven közöltem vele, hogy mielőtt meghallottuk, hogy ön megkapta az eredetit, én mindig megsemmisítettem a másolatot, kis híján agyvérzést kapott. A jelek arra mutatnak, hogy AMG nem volt birtokában öfelsége a királynő kormánya hozzájárulásának, amellyel jóváhagyták volna, hogy önnek dolgozzon.

- Nekem viszont Grant írásba adta, hogy előzetesen engedélyt kért rá a kormánytól.

- Tudok róla uram. Ön nem tett semmi törvényellenes dolgot, de ez az MI-6-os emberke ezzel együtt is csaknem beleőrült.

- Ki volt az illető? Hogy hívják?

- Nekem azt mondták, uram.... megmondták nekem, hogy ne említsek neveket. Egy felfuvalkodott hólyag volt, és a hivatali titkokra vonatkozó törvényről is dűnnyögött valamit.

- Az előbb két számot említett.

- Igen, uram. A másik egy svájci szám volt. Egy nő vette föl, és miután elmondtam neki, hogy mi történt, csak annyit mondott, hogy ó, nagyon sajnálom, és letette. Nem angol hölgy volt, uram, AMG végakarátának egyik érdekes vonása, hogy utasított: a két telefonszám tulajdonosának ne szóljak a másiktól. Én azonban, mivel ez az MI-6-os úriember, hogy enyhe kifejezést használjak, nagyon füstölgött, megmondtam neki. Erre azonnal felhívta, de foglalt volt, nagyon sokáig várt, de akkor is foglalt volt, aztán a központtól megtudta, hogy a vonalat átmenetileg megszakították. Rettentő dühös volt.

- Maga folytatja AMG jelentéseit?

- Nem, uram. Én csak afféle segéderő voltam mellette, én vettem egybe az információkat, amelyeket kapott. Én kizárólag az ő számára írtam jelentéseket, felvettem a telefont, amikor nem volt itt, kifizettem a hivatalos számlákat. AMG ideje java részét a kontinensen töltötte, de sose mondta, hová megy, egyáltalán: sose mondott magáról semmit, hogy is mondjam csak... Nem engedte, hogy bárki is bepillanthasson a kártyáiba. Nem tudom, ki vagy kik látták el anyagokkal... Még a whitehalli telefonszámát se tudom. Mint mondtam, roppant titkolózó természet volt...

Dunross felsóhajtott, ivott egy korty konyakot. Micsoda pech, gondolta. Baleset volt? Vagy meggyilkolták? És mikor zúdul a nyakamba az MI-6? A svájci bankszámla? Az sem törvényellenes, kettőnkön kívül senkinek semmi köze hozzá.

Mit tegyek? Valahol kell lennie egy utódjának. Baleset volt? Vagy meggyilkolták?

- Tessék? - kérdezte, nem értve, mit mondott Barre.

- Épp azt mondtam, milyen óriási jelenet volt, mikor Casey nem akart menni, maga meg kidobta. - A nagydarab férfi elnevette magát. - Maga aztán tökök gyerek, öregfiú!

A vacsora végeztével, közvetlenül a portói, a konyak és a szivar megérkezése előtt, Penelope felállt az asztalától, amelynél Linc Bartlett elmélyülten beszélgetett Havergillel, és a többi hölgyel együtt

távozott. Aztán Adryon állt fel a másik asztalnál, majd sorra végig az összes többtől felálltak és utána szállingóztak a nők. Felállt a Dunross jobbján ülő Lady Joanna is. - Gyerünk, lányok, ideje bepúderezni az orrunkat.

A nők engedelmesen felálltak, a férfiak pedig udvariasan leplezték megkönnyebbülésüket.

- Jöjjön, drágám - mondta Lady Joanna Caseynek, aki ülve maradt.

- Köszönöm, én jól elvagyok itt.

- Ebben biztos vagyok, de... hm... azért csak jöjjön.

Casey ekkor észrevette, hogy mindenki őt nézi. - Valami baj van? - Semmi, drágám - felelte Lady Joanna. - Csak errefelé az a szokás, hogy nők magukra hagyják egy kicsit a férfiakat, míg megisszák a portóijukat és elszívják a szivarjukat. Na, jöjjön.

Casey értetlenül meredt rá. - Úgy érti, hogy arra az időre, amíg a férfiak megvitatják az államügyeket meg a kínai tea árát, minket elküldenek?

- Ez csak egy illemszabály, drágám. Ha az ember Rómában van... - Lady Joanna gunyoros mosollyal figyelte Caseyt, élvezte a zavart csendet és a férfiak nagy részének megbotránkozó tekintetét. Minden szempár az amerikai lányra szegeződött.

- Ezt nem mondhatja komolyan. Ez a szokás már a polgárháború előtt kiment a divatból - mondta Casey.

- Amerikában kimehetett - mosolygott gonoszul Joanna. - Itt azonban más a helyzet, ez a sziget Angliához tartozik. Ez csak jó modor kérdése. Jöjjön már, drágám.

- Megyek... drágám - mondta ugyanolyan negédesen Casey. Majd.

Joanna felsóhajtott, vállat vont, szemöldökét kérdően felvonva Dunrossra nézett, rosszindulatúan elmosolyodott és a többi hölgyel együtt távozott. Az asztalnál döbrent csönd támadt.

- Tajpan, ugye maga nem bánja, ha maradok? - kérdezte nevetve Casey.

- Sajnálom, de tagadólag kell felelnem - felelte halkán Dunross. - Ez csak egy szokás, nincs benne semmi különös. Tulajdonképpen csak arról van szó, hogy a hölgyeké legyen az elsőbbség az illemhelyeknél és a vizesvödröknél.

Casey mosolya elhalványodott, az álla kezdett megemelkedni. És ha nekem nincs kedvem menni?

- Nálunk akkor is ez a szokás, Ciranoush. Amerikában szokás az újdonsült ismerőst rögtön a keresztnévén szólítani - itt nem. Szóval... - nézett vissza Dunross nyugodtan, de ugyanolyan hajlíthatatlanul, mint a lány -... ebben nincs semmi szégyellnivaló.

- Szerintem van.

- Nagyon sajnálom, de biztosíthatom, hogy nincs.

A többiek szótlanul álltak, figyelték a lányt, figyelték Dunross. Elképesztette őket Casey magatartása. Kivéve Ed Langant, aki rettenetes zavarba jött miatta. - Ugyan már, Casey - mondta, megpróbálva tréfára venni a dolgot - az ember nem harcolhat az egész világgal.

- Márpedig én egész életemben mást se teszek - felelte élesen és szemmel láthatóan nagyon dühösen Casey. Aztán váratlanul sugárzóan elmosolyodott. Néhány másodpercig dobolt ujjaival az abroszon, majd felállt. - Az urak bizonyára megbocsátanak... - mondta negédesen, és ellibeggett. Döbrent csend támadt a nyomában.

- Kidobásról szó sem volt - mondta most Dunross.

- Akkor is óriási jelenet volt - mondta Barre. - Kíváncsi volnék, vajon mitől gondolta meg magát. Eh, Phillip?

- Tessék? - kérdezte szórakozottan Phillip Chen.

- Egy pillanatig azt hittem, nekiugrik szegény Iannek. De aztán valamiért meggondolta magát. Vajon miért?

Dunross elmosolyodott. - Lefogadom, hogy semmi jóért. Olyan ingerlékeny ez a nő, mint egy marék skorpió.

- De azért jó dudái vannak - mondta Barre.

Nevettek. Phillip Chen nem. Dunross egyre jobban nyugtalankodott miatta. Egész este próbálta felderíteni, de sikertelenül. Phillip Chen gyászos képpel ülte végig a vacsorát, a kérdésekre csak egy-egy szóval válaszolt. Barre böfögve felállt. - Megyek, leeresztem a fáradt gőzt, amíg van rá hely. - Dülöngélve elindult a kert felé.

- Ne a kaméliákra! - kiáltott utána gépiesen Dunross, aztán összeszedte magát, próbált koncentrálni. - Ne idegeskedjen, Phillip mondta most, hogy kettesben maradtak. - Hamarosan megtalálják Johnt.

- Igen, biztos vagyok benne - felelte tompán Phillip Chen. Nem annyira az emberrablás miatt zúgott ennyire a feje, mint inkább attól, amit délután a fia páncélrekeszében talált. Azzal a kulccsal nyitotta ki, amit a cipősdobozból vett ki.

- Gyerünk, Phillip, vedd ki, ne légy hülye - sziszegte a felesége, Dianne. - Vedd ki... Ha mi nem tesszük meg, megteszi a tajpan!

- Igen, tudom. - Hála legyen minden isteneknek, hogy én nyitottam ki, gondolta még mindig sokkos állapotban, ahogy földézte magában, mit talált. Különféle méretű, javarészt témánként csoportosított borítékokat, egy naptárt és egy telefonkönyvecskét. Az "adósságok" feliratú borítékban összesen 97 ezer hongkongi dollár értékű elismervény illegális hongkongi bukmékerek részére címezve. Egy cetli, amelyen elismeri, hogy harmincezer hongkongi dollárt vett föl havi háromszázalékos kamatra egy ismert

uzsorástól, Fukar Szingtől, egy rég lejárt értesítés, amelyben a Ho-Pak Bank felszólítja, hogy fizessen be pénztárukba húszezer amerikai dollárt, egy múlt héten kelt levél Richard Kwangtól, amelyben azt írja John Chennek, hogy ha rövid időn belül nem intézkedik, kénytelen lesz az apjához fordulni. Volt még néhány levél, amely egy mindjobban elmélyülő barátságról tanúskodott, amely a fia és egy amerikai hazárdjátékos, bizonyos Vincenzo Banastasio között szövődött, aki biztosította John Chent, hogy az adóssága törlesztése nem sürgős: „... ráérsz vele, John, nálam te minden összegre jó vagy, részemről az év végéig bármikor megfelel...”. A levélhez egy tökéletesen szabályos, közjegyző által hitelesített ígervény volt csatolva, amely arra kötelezte a fiát, illetve annak örököseit és jogutódjait, hogy kívánatra 485 ezer amerikai dollárt fizessen, plusz a törvényes kamatokat.

A barom, a barom! - dühöngött, tudván, hogy a fia ennek az összegnek a negyedével sem rendelkezik, és hogy végül majd neki kell az adósságot kifizetni.

Aztán egy "Par-Con" feliratú vastag boríték ragadta meg a figyelmét, Egy Par-Con alkalmazási szerződés volt benne, amit K. C. Tcholock írt alá három hónapja, és amely mint a Par-Con különleges tanácsadóját alkalmazza John Chent, többek között a következő feltételekkel: "... 100 ezer dollár foglalo ellenében (amelyből 50 ezer dollár felvételét alulírott ezennel nyugtázza), amelyen felül, ha a Par-Con és a Struan, a Rothwell-Gornt vagy bármely más, a Par-Con által választott hongkongi cég között kielégítő szerződés jön létre, a Par-Con öt éven át egyenlő részletekben egymillió dollárt fizet John Chennek, továbbá a fent említett szerződés aláírása után, a következő bontásban törleszt Mr. Vincenzo Banastasiónak (Nevada, Las Vegas, Orchard Road 85.) 485 ezer dollárt: az első évben 200 ezret... "

- És ugyan miért? - kérdezte tehetetlenül Phillip Chen a páncélrekeszre meredve.

A hosszú szerződés azonban azon kívül, hogy John Chen a cég "különleges ázsiai tanácsadója", nem árult el semmit. Nem volt hozzacsatolva se jegyzet, se irat.

Sietős mozdulatokkal még egyszer megnézte a borítékot, hátha maradt benne valami, de semmi. Gyorsan végiglapozta a többi borítékot, de nem talált semmi érdekeset. Aztán észrevett egy vékony légiposta-borítékot, amely félig egy másikhoz tapadt. "Par-Con" mondta a felirata. Kézzel írt feljegyzések fotókópiáit tartalmazta, amelyeket a fia Linc Bartlettnek írt.

Az első hat hónapja kelt, és megerősítette, hogy írója, John Chen képes és hajlandó a Par-Connak kiszolgáltatni az egész Struan-komplexum legbizalmasabb üzleti titkait."... Természetesen ezt a legszigorúbban titokban kell tartani, Mr. Bartlett, de mint a Struan cég mellékelt 1956- 61-es mérlegeiből is kitűnik (a cég 61-ben bocsátott ki először részvényeket), amit tanácsolok, tökéletesen keresztülvihető. Ha megnézi a Struan- korporáció struktúrájának vázlatát, valamint a cég legnagyobb részvényeseinek és titkos holdingjainak listáját (apám is szerepel rajta), láthatja, hogy bármely cég felvásárlásába kíván is belevágni, a Par-Connak semmi problémája nem adódhat. Adja ehhez hozzá a fotókópiákat és azt a másik dolgot, amiről beszéltem, és esküszöm, hogy hihet nekem, garantálom a sikert. Én az életemet kockáztatom, fedezetnek, gondolom ez elég, de ha ön előre kifizet nekem most az első százezerből ötvenezeret, beleegyezem, ha ön szavatolja nekem, hogy az üzlet megkötése után visszaadja nekem - beleegyezem, hogy azt a másik dolgot megérkezésekor birtokba vegye és felhasználja a Struan cég ellen. Garantáltan felhasználható Struanékkal szemben. Dunross végül kénytelen lesz mindenbe belemenni. Kérem, hogy a szokásos postaládán keresztül válaszoljon, ezt a levelet pedig, megállapodásunkhoz híven, semmisítse meg."

- De mit vegyen birtokába? - motyogta Phillip Chen magán kívül az idegességtől. Remegő kézzel vette elő a második levelet. Ezt három hete keltezték. "Kedves Mr. Bartlett! Érkezésének időpontját tudomásul vettem. Minden elő van készítve. Alig várom már, hogy ismét találkozhassam önnel, és hogy megismerkedhessek Mr. K. C. Tcholockkal. Köszönöm az ötvenet, ami készpénzben szerencsésen megérkezett (minden további pénzösszeg a zürichi bankszámlára küldendő), a banki részleteket megérkezésekor közlöm. Köszönöm, hogy beleegyezett íratlan megállapodásunkba, mely szerint, ha az általam ígért módon segítségére tudok lenni, akkor három százalékkal benne vágyok az új Par-Con (Asia) Trading Company akciójában.

Csatolok még néhány érdekes dolgot: felhívom a figyelmét, hogy a Struan cég részéről szeptember 1-jén, 11-én és 15-én esedékes a Toda Shipping által gyártott új szuperóriás teherhajók kifizetése. Struané kasszájában nincs elég pénz e számlák kiegyenlítésére.

Más: válasz Mr. Tcholock kérdésére, mármint hogy milyen álláspontra helyezkedne apám egy esetleges átvétel vagy képviselőtén vívandó harc esetén. Apám semlegesíthető. A mellékelt fotókópiák csak ízelítők abból a sokból, amellyel rendelkezem. Ezek szerint apám az ötvenes évek eleje óta nagyon szoros kapcsolatot tart fent Fehér Por Lível és az unokatestvérével, a Négyujjú Vu néven is ismert Vu Sang-fanggal, és még ma is titkos csendestársuk egy ingatlanügynökségben, két hajózási vállalatban és egy bangkoki kereskedelmi lerakatban. Jóllehet a két említett illető jelenleg tiszteletre méltó üzletember, építési vállalkozó és hajómilliomos szerepében tetszeleg, köztudott, hogy esztendő óta virágzó kalóz- és csempésztevékenységet folytatnak, és kínai körökben erős meggyőződés, hogy ők az ópiumkereskedelem fősárcányai. Ha kiderül, hogy apám kapcsolatban áll velük, örökre elveszti arcát, elszakítja azt a nagyon erős láncot, amely a Struan céghez és az összes többi honghoz fűzi, és ami a legfontosabb: örökre véget vetne esélyeinek, hogy elnyerje azt, amire legjobban vágyik: a lovagi címet. Elegendő csupán az ezzel való fenyegetőzés, hogy semleges álláspontra helyezkedjen - sőt még ahhoz is, hogy szövetségesünk legyen. Természetesen tudom, hogy ezeknek és a többi iratoknak további megerősítésére van szükségük, hogy megálljanak a bíróság előtt, de ezek biztos helyen és nagy mennyiségben máris a rendelkezésemre állnak... "

Phillip Chennek most eszébe jutott, hogyan kutatott pánikba esve a többi dokumentum után, miközben agya egyfolytában azt sikoltotta: lehetetlen, hogy a fia ennyi titok tudója legyen, lehetetlen, hogy sikerült neki megszerezni a Struan cégnek a tőzsdére való kilépés előtti mérlegeit, lehetetlen, hogy tudjon Négyujjú Vuról és a vele kapcsolatos titkos ügyekről.

Ó, istenek, hiszen ez szinte minden, amit tudok! És mit tudhat még John? Mit mondott el még az amerikaiak?

Az izgatottságtól magán kívül kutatott át minden borítékot, de többet nem talált.

- Kell lennie valahol egy másik páncéldobozának... vagy széfjének - motyogta félhangosan. Alig volt képes gondolkodni.

Örjögve söpörte a papírokat az aktatáskájába, remélve, hogy egy alaposabb vizsgálat választ ad a kérdéseire, aztán becsapta a páncélrekesz ajtaját, és bezárta. Aztán egy hirtelen ötlet hatására ismét kinyitotta. Kihúzta a keskeny tálcát, és megfordította. Két kulcs volt ragasztószalaggal az aljához rögzítve. Az egyik egy páncélrekesz kulcsa volt, a számát gondosan kireszelték. Phillip Chen bénultan meredt a másikra. Rögtön megismerte. A saját páncélszekrénye kulcsa volt, azé a páncélszekrényé, amely a

hegygerincen épült házában állt. Az életét merete volna föltenni rá, hogy csak egyetlen kulcs van hozzá, az, amit mindig a nyakában hordott, amitől soha egy pillanatra sem vált meg, mióta az apja a halálos ágyán, immár tizenhat éve a kezébe adta.

- Okó - mondta hangosan, megint elöntötte a méreg.

Dunross szólt hozzá. - Nem jól érzi magát? Töltsek egy kis konyakot?

- Ne, köszönöm, ne - felelte remegve Phillip Chen, ismét visszazökkenve a jelenbe. Megpróbálta összeszedni a gondolatait, merőn nézett a tajpanra, tudva, hogy mindent el kellene neki mondani. De nem volt hozzá bátorsága. Nem meri, míg meg nem tudja, mennyi titkát rabolták el tőle. Még akkor sem fogja merni. Eltekintve a számos tranzakciótól, amelyeket a hatóságok könnyen félremagyarázhatnak, és a többiektől, amelyek nagyon kínosak lehetnek és mindenfajta polgári - ha ugyan nem bűnügyi perekhez vezethetnek. Ostoba angol törvény, micsoda ostobaság, hogy mindenkire ugyanaz a törvény vonatkozik, micsoda ostobaság, hogy nincs egy külön a gazdagoknak, egy másik meg a szegényeknek, hiszen akkor miért dolgozik, miért töri magát, kockáztat és spekulál annyit az ember, hogy meggazdagodjék. És akkor mindezek felül még be kell vallania Dunrossnak, hogy évek óta rendszeresen dokumentálja a Struan-cég üzleti titkait, ahogyan már az apja is csinálta - mérlegeket, részvényeket és egyéb titkokat, a lehető legbizalmasabb családi ügyeket, a csempészügyleteket, a leszámolásokat - és tudta, nem volna semmi értelme azzal védekezni, hogy csak a Ház érdekében tette, mert erre a tajpan joggal felelhetné, hogy igen, persze, csak éppen a Chen Ház és nem a Nemes Ház érdekében, és joggal fordulna ellene, joggal zúdítaná rá és atyafiságára haragja teljes özönét, és egy ilyen harcban a Struan családdal szemben csak vesztes lehet - Dirk Struan jó előre gondoskodott erről - és odaveszne minden, amit csaknem másfél évszázad alatt építettek fel.

Hála légyen az összes isteneknek, gondolta ájtatosan, hogy azért nem minden van a páncélszekrényben. Hála légyen az összes isteneknek, a többi dolog mélyen el van temetve.

Aztán hirtelen felötlött belőle néhány szó a fia leveléből: "... Adja ehhez hozzá a fotokópiákat és azt a másik dolgot, amiről beszéltem... "

Elsápadt, tántorogva felállt. - Megbocsásson, tajpan, én most... elbúcsúzom. Megyek Dianne-ért és... Köszönöm, jó éjszakát. - Elsietett a ház felé.

Dunross döbbenten nézett utána.

- Engedje meg, Casey - mondta Penelope - hogy bemutassam Kathren Gavallant, Ian húgát.

- Üdvözlöm! - Casey rámosolygott Kathrenre, első pillantásra rokonszenvesnek találta. Az egyik földszinti várószobában beszélgettek több nő társaságában, akik a sminkjüket igazgatták vagy sorban álltak, várva, hogy beléphessenek a szomszédos toalett szobába. A várószoba tágas, kényelmes, soktükörös helyiség volt. - Annyira hasonlít a szemük... ezer között is észrevenném - mondta Casey. - A kedves bátyja nagyon stramm férfi.

- Szerintünk is - mosolyodott el készségesen Kathren. Harmincnyolc éves, csinos nő volt, kellemes skót akcentussal beszélt, hosszú, virágos, mértéktartó selyemruhát viselt. - Bosszantó ez a vízkorlátozás, ugye?

- Igen. Gondolom, főleg a gyerekekkel lehet nehéz.

- Téved, chérie, a gyerekek egyszerűen imádják - kiáltott közbe Susanne deVille. Sikkes asszony volt, negyvenöt és ötven között lehetett, szavain egy kis franciás kiejtés érződött. - Így nem kell minden este fürödni.

- Az enyémekek ugyanezt csinálják - mosolygott Kathren. - Minket, szülőket idegesít, őket viszont nem zavarja. A háztartásban azonban gondokat okoz.

Penelope is megszólalt. - Istenem, hogy én mennyire gyűlölöm.

Ez a nyár egyszerűen rémes. És ma este még szerencsénk van, máskor ilyenkor már csurog rólunk a víz. - Egy tükör felé fordult, megnézte a sminkjét. - Alig várom már a jövő hónapot. Mondtam már neked, Kathren, hogy két hétre hazamegyünk? Én legalábbis biztosan. Ian megígérte, hogy ő is jön, de nála ezt sosem lehet tudni.

- Pedig neki is szüksége volna egy kis kikapcsolódásra - mondta Kathren. Casey látta, hogy egy pillanatra árnyék suhan át a szemén, és az arcfesték ellenére is észrevette a szeme alatti karikákat. Ayrbe mentek?

- Oda, meg egy hétre Londonba.

- Irigyellek. Maga meddig marad Hongkongon, Casey?

- Még nem tudom. Ez a Par-Contól függ.

- Igen, gondoltam. Andrew mondta, hogy egész nap tárgyalt velük.

- Úgy vettem észre, nincsenek oda az örömtől, hogy egy nővel kell üzleti dolgokról beszélgetniük.

- Ez enyhe kifejezés - mondta nevetve Susanne deVille, miközben fölemelte a szoknyáját, hogy lehúzza a blúzáét. - Az én Jacques-om félig francia, így aztán ő elfogadja, hogy nők is részt vesznek az üzleti életben. Na de az angolok... - Magasba szökkent a szemöldöke.

- Úgy vettem észre, a tajpant nem zavarja - mondta Casey - bár komoly tárgyalásokba még nem bocsátkoztam vele.

- Quillan Gornttal viszont igen - mondta Kathren. Casey, aki még itt is nagyon éber volt, valami rejtett célzást vélt felfedezni a hangjában.

- Nem, még vele sem - válaszolta - legalábbis mostanáig nem. A főnököm tárgyalt vele.

Közvetlenül vacsora előtt volt ideje elmondani Bartlettnek a Colin Dunrossról és Gornt apjáról szóló történetet.

- Jézusom! - reagált rá Bartlett. Akkor nem csodálom, hogy Adryonnak szikrázott a szeme. Ráadásul

épp a biliárdteremben... Egy pillanatra elgondolkodott, aztán vállat vont. - Mindegy, az egésznek csak annyi a jelentősége, hogy Dunrossra még több terhet rak.

- Lehet. Viszont én még életemben nem láttam ilyen mély ellenségeskedést, mint az övék, Linc. Lehet, hogy visszafelé sül el.

- Nem tudom elképzelni, hogyan... legalábbis egyelőre. Gornt jó hadvezérhez illően épp csak egy kis oldaltámadást indított. Ha nem lett volna már a birtokunkban a John Chentől kapott információ, Gornt szavai életbevágóan fontosak lettek volna számunkra. Gorntnak fogalma sincs róla, hogy már rég előtte járunk, ezért gyorsítja a tempót. Még elő se vettük a nagyágyúinkat, és ezek máris körüludvarolnak minket.

- És eldöntötted már, melyikét fogadod el?

- Még nem. Te melyikre tippelsz?

- Egyikre sem. Még nem. Mindkettő óriási. Mondd, Linc! Szerinted John Chent azért rabolták el, mert informált minket? - Nem tudom. Miért?

- Mielőtt Gornt megérkezett, odajött hozzám Armstrong főfelügyelő. Arról kérdezgetett, mit mondott nekem tegnap este John Chen, miről beszélgettünk, pontosan mi hangzott el. Én elmondtam neki mindent, amire vissza tudtam emlékezni... csak azt az egyet nem mondtam el, hogy úgy volt, hogy akkor veszem át tőle azt a bizonyos "valamit". Egyébként még mindig nem tudom, mi az a "valami".

- Semmi illegális, Casey.

- Nem szeretem ezt a fajta nem tudást. Főleg ebben a szituációban nem. Kezd nekem... hogy is mondjam? Kezd nekem magas lenni ez az egész: a fegyverek, ez a brutális emberrablás, a rendőrségnek ez a rámenőssége...

- Nincs benne semmi törvényellenes, maradjunk ennyiben. Célzott Armstrong valamiféle összefüggésre?

- Nem árult el semmit. Ez egy masszív, hallgatag angol rendőr, olyan udvarias, okos és képzett, amelyet egyébként csak a filmekben látni. Úgy vettem észre, meggyőződése, hogy titkolok valamit. - Casey kis ideig habozott. - Mije van John Chennek, Linc, ami olyan fontos a számunkra?

Casey előtt még most is ott volt a kép, ahogyan nézett rá e kérdés hallatán Bartlett: kék, sokatmondó, talányos és nevetős volt a szeme. - Egy pénzürméje - felelte higgadtan Casey kérdésére.

- Micsodája? - kérdezte elképedten Casey.

- Jól hallottad. Sőt tulajdonképpen csak egy félpénze.

- De hát mihez kezdesz te egy...

- Ennél többet most nem mondhatok neked, Casey. De mondd csak: lát valami kapcsolatot ez az Armstrong Chen elrablása és a fegyverügy között?

- Nem tudom. - Casey föl vonta a vállát. - Nem hiszem, Linc.

Még megtippelni se tudnám. Körmönfont pasas. - Casey ismét habozott. - Megegyeztél Gornttal, Linc? Kötöttél vele valamiféle egyezséget?

- Nem. Még nem állapotunk meg semmiben. Gornt egyszerűen csak ki akarja túrni Struanékat, és össze akar állni velünk, hogy szétzúzza őket. Azt mondtam neki, hogy majd kedden, vacsora közben beszélünk róla.

- És most, vacsora után, mit fogsz mondani a tajpának?

- Ez attól függ, miket kérdez. Azt ő is tudja, hogy bölcs dolog kipuhatolni az ellenség védelmét.

Casey eltűnődött: vajon ki lehet az ellenség? Nagyon idegennek érezte magát itt e között a sok nő között, akik részéről csak ellenségeskedést érzekelt. És ez alól csak Penelope és Kathren Gavallan kivétel - meg egy harmadik nő, akivel a toalett előtt álló sorban ismerkedett meg.

- Jó estét - szólította meg halkán a nő. - Hallom, maga is idegen erre felé.

- Igen, az vagyok - felelte Casey, elámulva a nő szépségén.

- Fleur Marlowe vagyok, Peter Marlowe a férjem, író. Maga óriásian néz ki!

- Köszönöm. Maga is, Szintén csak nemrég érkeztek?

- Nem, már három hónapja és két napja vagyunk itt, de ez az első igazán angol összejövétel, amelyen részt veszünk - felelte Fleur. A többiekkel ellentétben nem harapta el annyira a szavak végét. Legtöbbször kínaiak társaságában vagyunk, vagy kettesben, Az Old V and A szárnyépületében lakunk. Istenem - tette hozzá a toalett ajtajára nézve - siethetne már egy kicsit, mindjárt összetocsogom magam.

- Mi is a V and A-ben szálltunk meg.

- Igen, tudom, maguk valódi hírességek - kacagott Fleur Marlowe.

- Inkább csak hírhedettek. Nem is tudtam, hogy a szárnyépületben vannak komplett apartmanok is.

- Tulajdonképpen nincsenek. De azért egész lakályos. Két kis hálószoba meg egy nappali az egész. A konyha egy szekrény. Van egy fürdőszobánk, folyóvíz, lehúzható klotyóval, - Fleur Marlowenak nagy, sötét, szép metszésű szeme volt, és hosszú sötét haja. Casey úgy tippelte, körülbelül egyidős lehet vele.

- A férje újságíró?

- Író. Eddig csak egy könyve jelent meg. Jobbára forgatókönyveket ír Hollywoodnak, meg rendez. Ebből telik a szállodára. - És miért vannak kínaiakkal?

- Jaj, hát azért, mert Petert ők érdeklik. - Fleur Marlowe elmosolyodott, körülpillantott, és nagy

titokzatosan, suttogva folytatta. Egyre inkább eluralkodnak... angolabbak az angoloknál is. Hordják a régi iskolai nyakkendőket meg az ilyesmiket.

Casey a homlokát ráncolta. - De hát maga is angol.

- Igen is meg nem is. Angol vagyok, de Kanadában, Vancouverben nőttem fel. Az Államokban élek Peterrel meg a gyerekekkel, Kaliforniában, a régi jó Hollywoodban. Őszintén szólva nem is tudom, mi vagyok: Félig ez, félig az...

- Mi is Los Angelesben lakunk, Linc meg én.

- Szerintem óriási pasi. Maga egy szerencsés nő.

- Mekkora a gyerekeik?

- Négy és nyolc. Hál'istennek maradt még víz.

- Magának hogy tetszik Hongkong?

- Elbűvöl. Peter egy könyvhöz gyűjt itt anyagot, így aztán számára csodálatos. Istenem, ha csak a fele igaz a legendáknak... Mármint ami a Struanokat, a Dunrossokat meg a maga Quillan Gorntját illeti.

- Nem az enyém. Csak ma este ismerkedtem meg vele.

- Pedig kisebbfajta földrengést okozott, amikor végigsétált vele a termen - nevetett Fleur. - Ha marad még egy ideig, beszéljen Peterrel, ő tájékoztatja magát minden létező botrányról. - Dianne Chen felé intett a fejével, aki az egyik távolabbi tükör előtt púderezte az orrát. - Az ott John Chen mostohaanyja, Phillip Chen felesége. A második felesége - az első meghalt. Eurázsiai nő, szinte mindenki utálja, én viszont alig ismerek nála kedvesebb asszonyt.

- És miért gyűlölik?

- Mert irigyek rá, legalábbis a legtöbben. Végére is a Nemes Ház compradoréjának a felesége. Én már jó ideje ismerem, és hozzám nagyon rendes volt. Tudja, itt Hongkongban elég nehéz egy nőnek, főleg egy idegennek. Őszintén szólva nem is tudom miért, de úgy bánt velem, mintha a rokona volnék. Nagyszerű asszony.

- És eurázsiai? Teljesen kínainak látszik.

- Néha elég nehéz megállapítani. Peter szerint a lánykori neve T'Csung, az anyjáié meg Szung. A T'Csungok Dirk Struan egyik ágyasának a leszármazottai, a Szung-ág balkézről meg a híres festőtől, Aristotle Quance-től ered. Hallott már róla?

- Igen, persze.

- Az itteni legjobb hongkongi családok közül elég sok... hm... Szóval az öreg Aristotle négy különböző ágnak a...

E pillanatban nyílt a toalett ajtaja, és egy nő lépett ki. - Hál'istennek! - mondta Fleur.

Mialatt Casey a sorára várt, fél füllel odafigyelt a többiek társalgására. A témák mindig ugyanazok voltak: a ruhák, a hőség, a vízkorlátozás, az árnak és a személyzet más tagjainak hibái, a drágaság, az iskola. Végre rá került a sor. Mire kijött, Fleur Marlowe már eltűnt, Penelope jött oda hozzá. - Most hallottam, hogy nem akart távozni. Ne is figyeljen Joannára - mondta halkán. - Az egy hárpia, mindig is az volt.

- Én voltam a hibás... még nem ismerem az itteni szokásokat.

- Ez az egész egy nagy ostobaság, de hosszú távon sokkal könnyebb, ha hagyjuk a férfiakat, hogy maguk között intézzék a dolgaikat. Ami engem illet, én boldogan otthagynom őket. Legtöbbször szörnyen unalmas dolgokról beszélgetnek.

- Igen, néha csakugyan. De itt az elvről van szó, hogy egyenjogú felekként kezeljenek minket.

- Sose leszünk egyenjogúak, drágám. Itt biztosan nem. Ez itt a brit birodalom koronagyarmata, Hongkong.

- Mindenki ezzel jön. És mennyi ideig illik távol maradnunk?

- Hát úgy körülbelül fél óráig. Nincs pontosan meghatározva. Régóta ismeri Quillan Gorntot?

- Ma este találkoztam vele először - felelte Casey.

- Gornt... nem kifejezetten szívesen látott vendég ebben a házban - mondta Penelope.

- Igen, tudok róla. Elmesélték nekem annak a bizonyos karácsonynak a történetét.

- Na és mit meséltek?

Casey elmondta, amit hallott.

Feszült csend támadt, majd Penelope szólalt meg. - Nem szerencsés dolog, ha kívülállók családi perpatvarokba keverednek. Magának is ez a véleménye?

- Igen - felelte Casey - de hát ilyesmi minden családban előadódik. Linc meg én üzleti ügyben jöttünk ide... Abban a reményben, hogy az egyik nagy céggel közösen sikerül beindítanunk valamit. Mi kívülállók vagyunk itt, ezzel tisztában vagyunk - épp ezért keresünk egy itteni partnert magunknak.

- Hát akkor, drágám remélem, megismerkedik az itteni körülményekkel. Legyen türelmes és óvatos. Egyetértesz, Kathren? - kérdezte sógornőjét Penelope.

- Igen, Penelope, egyetérték. - Kathren ugyanolyan nyílt tekintettel nézett Caseyre, mint nemrég Dunross. - Remélem, jól választ majd, Casey. Errefelé mindenki nagyon bosszúálló.

- Miért?

- Az egyik ok az, hogy ez itt egy nagyon összebogozódott társaság, valamilyen formában mindenki mindenkivel kapcsolatban áll, mindenki ismer mindenkit, és szinte alig marad titokban valami. A másik ok, hogy itt nemzedékek óta fennálló gyűlölködések működnek, amelyeket minden generáció gondosan ápol. Ha itt valaki gyűlöl, az teljes szívéből gyűlöl. A harmadik ok, hogy ez itt egy kalóztársadalom, amelyben nagyon kevés a korlátozás, ezért aztán az ember bármifajta bosszúállást megúszhat. De még mennyire. Ok az is, hogy a tétek nagyon magasak. Ha itt valaki összeszed egy halom aranyat, akkor azt meg is tarthatja, még akkor is, ha törvénytelen úton tett szert rá. Hongkong csak egy átszállóhely ide senki sem azért jön, hogy itt lakjon, még akkor sem, ha kínai, hanem azért, hogy megszédje magát, aztán odébbálljon. Ilyen hely nincs még egy a világon.

- De hát a Struanok, Dunrossok meg Gornték nemzedékek óta itt élnek - mondta Casey.

- Ez igaz, de csak egyetlen ok miatt vannak itt: a pénz miatt. Nekünk itt a pénz az istenünk. És amint valaki megszerzi a pénzt, eltűnik innen, legyen az illető európai, amerikai - és főleg ha kínai.

- Túlzol Kathy drágám - mondta Penelope.

- Igen. De akkor is ez az igazság. Aztán van még egy ok: itt állandó katasztrófa veszélyben élünk: tűz, áradás, járvány, földcsuszamlás, lázadások. A lakosság fele kommunista, a másik fele nacionalista, és ezek úgy gyűlölik egymást, hogy azt európai ésszel föl sem lehet érni. Aztán itt van Kína... Bármely pillanatban elnyelhet minket. Ezért aztán a mának élünk, nem törődünk semmi mással, igyekszünk mindent egyszerre megkaparintani, mert ki tudja, mi lesz holnap... Jaj annak, aki az utamba áll! Hongkongon tényleg keményebbek az emberek, mert itt tényleg minden nagyon drága, és semmi sem marad meg.

- Kivéve a Peaket - mondta Penelope. - Meg a kínaiakat.

- De még a kínaiak is csak arra törekszenek, hogy gyorsan meggazdagodjanak itt, és aztán gyorsan odéballjanak... És főleg a kínaiak. Ha itt marad egy ideig, Casey, maga is látni fogja. Hongkong magát is elbűvöli majd... vagy megbabonázza, attól függően, honnan nézi. Üzleti szempontból a világ legizgalmasabb helye, és aki ide jön, hamarosan úgy érzi, a világ közepén van. Igen: egy férfi számára vad és izgalmas hely, egyszerűen csodálatos, számunkra viszont rémes, és Hongkongot minden nő, minden feleség gyűlöli, bármennyire is próbálja megjátszani az ellenkezőjét.

- Kathren, Kathren - mondta Penelope - már megint túlzásokba esel.

- Nincs ebben semmi túlzás. Mi itt állandóan fenyegetett helyzetben vagyunk Penny, és ezt te is tudod. Számunkra, nők számára ez egy eleve veszített csata... - Kathren elhallgatott, kényszeredetten elmosolyodott. - Bocsnat, azt hiszem, egy kissé belelovaltam magam. Elmegyek, megkeresem Andrewt, akar-e még maradni. Én mindenesetre elslisszolólok, ha nem haragszol, Penn.

- De nincs valami bajod, ugye?

- Nem, nincs semmi, csak fáradt vagyok. A kisebbik gyerekem kész istencsapása, alig várom már a jövő évet, amikor intézetbe megy.

- A kivizsgálás mit mutatott?

- Minden rendben. - Kathy fáradtan Caseyre mosolygott. - Ha van kedve, hívjon fel. Benne vagyok a telefonkönyvben. Ne válassza Gorntot, az végzetes lenne. Viszlát, drágám - intett Penelopénak, és távozott.

- Aranyos teremtés - mondta Penelope - de halálra dolgozza magát.

- Maga fenyegetettnek érzi magát?

- Én nagyon boldog vagyok a gyerekeimmel és a férjemmel.

- Casey azt kérdezte, fenyegetettnek érzed-e magad, Penelope. - Susanne deVille gyakorlottan púderezte az orrát, s most a tükörben nézegette magát. - Engem is érdekelne.

- Nem érzem. Néha torkig vagyok, de... de nem vagyok fenyegetettebb, mint te.

- Ó, chérie, hiszen én párizsi vagyok, hogyan lehetnék én fenyegetett helyzetben? Maga járt már Párizsban, ma cheri?

- Igen - felelte Casey. - Gyönyörű város.

- Párizs az maga az egész világ - mondta Susanne franciás szerénységgel. - Hú, legalább harminchatnak nézek ki.

- Ugyan már, Susanne. - Penelope az órájára nézett.. - Azt hiszem, lassan elindulhatunk visszafelé. Ha megbocsátanak egy percre...

Susanne néhány másodpercig követte tekintetével, aztán Casey felé fordult. - Jacques meg én negyvenhatban jöttünk Hongkongra.

- Maguk is a családhoz tartoznak?

- Jacques apja egy Dunross lányt vett feleségül az első világháború idején, a tajpan egyik nagynénjét. - Susanne közelebb hajolt a tükörhöz, és lesimított arcáról egy parányi púdercsomócskát. - A Struan cégnél nagy szerepet játszanak a családi kötelékek.

Casey észrevette, hogy a ravasz gall szemek őt figyelik a tükörből.

Susanne folytatta. - Én természetesen egyetérték magával: képtelenség, hogy a nőknek vacsora után távozniuk kell, már csak azért is, mivel ha a nők eljönnek, az egésznek elvész a sava-borsa, nem?

Casey elmosolyodott. - Szerintem is. Miért használta Kathren a "fenyegetett" szót? Miféle fenyegetésre gondolt?

- A fiatalságára, mi másra. Tízezrével nyüzsögnek körülöttünk a sikkes, kecses, bájos, fiatal chinoise-ok a hosszú fekete hajukkal, a gusztusos kis derriéres-ükkel meg az aranybőrükkel... És ezek a

lányok ráadásul értenek a férfiakhoz, a szexet meg annak tekintik, ami: természetesnek, mint az evést, vagy gyakran csereüzletnek. Csak azok a nehézkes angol puritánok ficamítják ki az asszonyaik gondolkodásmódját. Szerencsétlen teremtések! Hál'istennek, én franciának születtem. Szegény Kathy...

- Vagy úgy... - Casey rögtön megértette, miről van szó. - Rájött, hogy Andrew-nak viszonya van?

Susanne elmosolyodott, de nem felelt, csak a tükörképét nézegette. Aztán azt mondta: - Az én Jacques-omnak... Persze, vannak kis ügyei, mint ahogy minden férfinak vannak, és vannak nekünk is, ha okosak vagyunk. Viszont mi, franciák tisztában vagyunk azzal, hogy az ilyen félrelépések nem zavarnak meg egy jó házasságot. Pontosan annyi jelentőséget tulajdonítunk az ilyesminek, amennyit megérdemel. Non? Sötétbarna szemében mintha villant volna valami. - Oui!

- De azért nem könnyű, ugye? Nem könnyű egy asszonynak elviselni az ilyesmit.

- Egy asszony számára semmi sem könnyű, chérie, mert a férfiak szörnyen ostobák. - Susanne de Ville elsimított egy ráncot, aztán egy kis parfümöt tett a füle mögé és a mellei közé. - Ha itt nem alkalmazkodik a női szabályokhoz, és megpróbál férfimódra játszani, csalódás fogja érni. Pedig itt ragyogó esélyei vannak, mademoiselle, ha tudja, hogyan kell nőnek lenni. És ha nem felejt el, hogy Gornték mind életveszélyesek. Figyelje csak Linc Bartlettet, Ciranoush: máris akad itt néhány hölgy, aki szeretné megfogni, magát pedig megalázni.

14.

22 óra 42 perc

Fönt az első emeleten a férfi óvatosan kilépett a hosszú erkély árnyékából, és a nyitott franciaablakon át besiklott Dunross dolgozószobájának még mélyebb sötétjébe. Egy pillanatra megállt, fülelt, fekete öltözéke szinte láthatatlanná tette. Az ünnepség távolról beszűrődő hangjai csak még jobban elmélyítették a szoba csendjét. A férfi felkattintotta apró zseblámpáját.

A fénykör a kandalló fölötti festményre esett. A férfi közelebb ment. Dirk Struan mintha őt nézte volna, gúnyosnak rémlett az ajkán bujkáló mosoly. A fény a kép keretére siklott. A férfi óvatosan kinyújtotta a kezét, és megpróbálta elmozdítani - előbb az egyik, aztán a másik oldalon. A kép nesztelenül elfordult a faltól.

A férfi felsóhajtott.

Odahajolt a zárhoz, alaposan szemügyre vette, aztán egy kis kulcsosomót vett elő: álkulcsokat. Kiválasztott egyet, beledugta a zárba, de nem fordult el. A következővel is kudarcot vallott. Sorra próbálgatta a kulcsokat. A negyediknél halk kattanás hallatszott, és a kulcs is elfordult, de nem teljesen. A többi kulcs sem hozott eredményt.

A férfit kezdte bosszantani a dolog. Megint elővette a kulcsot, amellyel már majdnem sikerült, de

most sem nyitotta a zárat.

Gyakorlott ujjakkal végigsimított a páncélszekrény élein, de nem talált se rejtett kapcsolót, se titkos reteszt. Megint bedugta a zárba a kulcsot, amelyikkel már majdnem sikerült, de most se fordult el egészen.

Tétovázott. Egy perc múltán visszahajtotta a festményt a helyére - a szemek gúnyosan néztek rá - és az íróasztalhoz ment. Két telefon állt rajta. Annak a készüléknek a beszélőjét emelte föl, amelyről tudta, hogy nincsenek mellékállomásai a házban. Tárcsázott.

Monoton hangon ismétlődött néhányszor a kicsengést jelző bűgás, aztán megszakadt. - Tessék! - szólt bele egy férfihang angolul.

- Lop-szinget kérem - mondta a férfi a jelmondat első részét.

- Itt nincs semmiféle Lop-ting. Úgy látszik, rossz számot hívott.

Ezt a választ akarta hallani. - Üzenetet szeretnék hagyni - folytatta. - Sajnálom, téves. Nézze meg a telefonkönyvben.

Ez is helyes válasz volt. A kódszöveg ezzel véget ért. - Lim vagyok suttogta a kagylóba a fedőnevét. - Arthurt kérem: Sürgős.

- Egy pillanat.

A férfi hallotta, hogy a vonal túlsó végén átadják valakinek a kagylót. A száraz köhögést azonnal felismerte. - Tessék, Lim. Megtalálta a páncélszekrényt?

- Meg - felelte a férfi. - A kandalló fölötti festmény mögött van, de egyik kulcs sem illik bele. Különleges felszerelésre volna... - Hirtelen elhallgatott. Hangok közeledtek. Óvatosan letette a kagylót. Gyorsan, idegesen körülnézett, minden rendben van-e, aztán eloltotta a zseblámpáját, és kisurrant az északi homlokzat teljes hosszán végigfutó erkélyre. A holdfény egy pillanatra megvilágította alakját. Borpincér Feng volt az. A következő pillanatban már el is tűnt, fekete pincérkabátja tökéletesen beleolvadt a sötétségbe.

Nyílt az ajtó. Dunross lépett be, nyomában Brian Kokkal. Fölkapcsolta a villanyt. A szoba hirtelen meleg és barátságos lett. - Itt nem fognak zavarni minket - mondta Dunross. - Érezze otthon magát. - Köszönöm. - Brian Kokot most hívták meg először ide, az emeletre.

Mindkettejüknek konyakospohár volt a kezében. Odamentek az ablakok húsének közelébe, könnyű szellő mozgatta a pókháló vékonyságú függönyöket. Leültek két egymással szemben álló fotelbe. Brian Kok a festményre nézett. - Gyönyörű ez a portré.

- Az. - Dunross a képre pillantott, és megdermedt. A festmény egyik széle egy icipicit, szinte észrevehetetlenül, elállt a faltól, nem simult hozzá tökéletesen. Rajta kívül senki más nem vette volna észre. - Valami baj van, Ian?

- Nincs. A világon semmi - kapcsolts vissza Dunross, miután egy pillanat alatt ösztönösen fölmérte a

szobát, van-e benne idegen. Most már teljes figyelmével a kínai főfelügyelő felé fordult, de nagyon szerette volna tudni, ki és miért nyúlt a képhez. - Mi jár a fejében?

- Két dolog. Mindenekelőtt a teherhajója, az Eastern Cloud.

Dunross meghökkent. - Nocsak. - Az Eastern Cloud egyike volt a Struan cégszámos teherhajójának, amelyek Ázsia tengeri útvonalait járták. A tízezer tonnás vízi jármű az igen jól jövedelmező Hongkong-Bangkok-Szingapúr-Kalkutta-Madras-Bombay vonalon közlekedett. Időnként kikötött Rangoonban is. Kifelé menet hongkongi termékeket szállított, visszafelé indiai, malaysiai, thaiföldi és burmai nyersanyagokat, selymet, gyöngyöt, tikfát, jutát, élelmiszert. Hat hónappal ezelőtt az indiai hatóságok, miután Kalkutta kikötőjében rajtaütésszerűen átkutatták, zár alá vették, mert az egyik szénkamrájában 36 ezer tael csempészaranyat találtak. Több mint egy tonnát.

- Egy dolog az arany, excellenciás uram - mondotta akkor Dunross India Hongkongi főkonzuljának - és ahhoz nekünk semmi közünk. Megint más viszont a hajónk lefoglalása, amihez viszont nagyon is van!

- Roppantul sajnálom, Mr. Dunross sah, de a törvény az törvény. Az Indiába irányuló aranycsempészet nagyon komoly méreteket ölt, és a törvény szerint minden olyan hajót, amelyen csempészaranytalálást találnak, le lehet foglalni és el lehet adni.

- Igen, lehet. Ebben az esetben talán excellenciás uram rávehetné a hatóságokat... - Ám Dunross könyörgése süket fülekre talált, és a próbálkozás, hogy egy felsőbb szintű beavatkozás révén oldják meg a dolgot Indiában, sőt Londonban, ugyanilyen eredménytelen maradt. Az indiai és a hongkongi rendőrség nyomozása ugyan semmiféle bizonyítékot nem tudott felmutatni a hajó legénységének egyetlen tagja ellen sem, de az Eastern Cloud még mindig Kalkuttában vesztegelt zár alatt.

- Mi van az Eastern Clouddal? - kérdezte most Dunross.

- Véleményünk szerint rá lehetne venni az indiai hatóságokat, hogy engedjék el.

- És minek a fejében? - kérdezte gyanakodva Dunross.

Brian Kok nevetett. - Semminek a fejében. Nem tudjuk, kik a csempészek, viszont tudjuk, ki volt az informátor.

- Ki volt?

- Körülbelül hét hónappal ezelőtt ön megváltoztatta a hajók személyzetének kiválasztásával kapcsolatos elveit. Addig az időpontig a Struan cég kizárólag kantoni legénységet alkalmazott a hajóin, de ekkor ön valamilyen ok miatt úgy határozott, hogy sanghajiakat vesz fel. Így van?

- Így. - Dunross még emlékezett rá, hogy a változtatást Cu-jan - maga is sanghaji - javasolta, mondván: a Struan cég sok hasznot húzhatna belőle, ha segítséget nyújtana néhány északi menekültnek. - Végére is, tajpan - mondotta Cu-jan - ezek épp olyan jó tengerészek, ráadásul nem is kérnek sokat.

- Így aztán - folytatta Brian Kok - a Struan cég sanghaji legénységet szerződtetett az Eastern Cloudra - ha jól emlékszem, ez volt az első ilyen alkalom - mire a munka nélkül maradt kantoniak, akik emiatt

minden arcukat elveszítették, panaszra mentek triád csoportjuk vezetőjéhez, a vörös jogarhoz - aki...

- Az isten szerelmére, ne jöjjön nekem ilyesmivel! A mi hajósaink nem háromszögesek, nem triádosok!

- Sokszor mondtam már magának, Ian, hogy a kínaiak imádnak mindenféle titkos társaságokba tömörülni. Rendben van: nevezzük akkor a vörös jogart a szakszervezeti vezetőjüknek - noha tudom, hogy magánál szakszervezeti tagok sem dolgoznak. A lényeg az, hogy az a nyomorult, amikor híret vette a történeteknek, kijelentette: Okó, ezek miatt a nyomorult északi bugrisok miatt tényleg arcot veszítettünk, de majd én elintézem őket. És elmondta a dolgot egy indiai besúgónak, aki a várható jutalom egy tekintélyes részéért - amit természetesen előre kért, továbbadta értesüléseit az indiai konzulátusnak.

- Micsoda?

- Így történt - erősítette meg széles vigyorral Brian Kok. - A jutalmat húsz-nyolcvan arányban felosztották az indiai besúgó és az Eastern Cloud-ról eltávolított kantoni legénység között. Ilyenformán a kantoniak visszanyerték arcukat, a megvetett északi, sanghaji söpredéket bedugták valami mocskos indiai dutyiba, így végül ők veszítették el az arcukat.

- Jézusom!

- Ez történt.

- Van erre bizonyítéka?

- Hogyne volna. De elképzelhető, hogy ez a mi indiai barátunk a jövőben bizonyos... ellenszolgáltatások fejében segít nekünk a nyomozásainkban, ezért, hm... inkább nem neveznék nevén. Ami viszont az ön "szakszervezeti bizalmiját" illeti, nos, az ő neve Nagyszájú Tuk volt, és kábé három évig fűtőként működött az Eastern Cloudon. Azért mondom, hogy volt, mert sajnos nem fogjuk látni többé. Egy sanghaji illetőségű informátor barátunk révén sikerült az illetőt teljes, 14 karátos vörös jogaros szerelésében rajtacsípnünk. Az informátor a bátyja a bűzös indiai odúban sínylődő legénység egyik tagjának.

- A jogarost kitoloncolták?

- Egy szempillantás alatt. Nagyon nem szeretjük a titkos szövetségeket. Ezek mostanában már csak közönséges bűnbandák, mindenféle bűntényeket követnek el. Nagyszájút Tajvanra exportáltuk, ahol érzésem szerint nem fogják éppenséggel tárt karokkal fogadni, mivel az északi Sanghaji Zöld Kína titkos társaság meg a déli, Kantoni Tizennégy Karátos még mindig harcban áll a Hongkong fölötti uralomért. NagyszájúTukról tudjuk, hogy 426-os volt és...

- Mi az a 426-os?

- Bocsánat, azt hittem, tudja. A titkos társaságok minden tisztségviselőjének, szimbolikus titulusaikon kívül számuk is van, mindig olyan, amely osztható a misztikus hármas számmal. A vezető 489-es. A 489-es szám számjegyeinek összege huszonegy, amely jegyeinek összege szintén három, ezenfelül a huszonegy is osztható a teremtést jelképező hárommal, ami héttel szorozva a halál, az újjászületés jelképe. A rangsor

második embere a Fehér Legyező, a 438-as, a Vörös jogar a 426-os. A legkisebb rang a 49-es.

- De az isten szerelmére, az nem is osztható hárommal!

- Ez igaz. Viszont négyszer kilenc az harminchat, ami a vérrel megpecsételt titkos eskü száma. - Brian Kok széttárta a karját. Tudja, milyen lököttek vagyunk mi, kínaiak, ha számokról vagy számmisztikáról van szó. Az illető egy vörös jogar volt, Ian, egy 426-os. Elkaptuk. Ezek szerint legalább az egyik hajóján léteznek vagy léteztek háromszögesek. Stimmel?

- Úgy látszik. - Dunross már átkozta magát, amiért nem látta előre, hogy a dologból sanghaji- kantoni presztízsügy lesz, abból pedig baj származik. Most meg, miután erre rádöbrent, rögtön tudta, hogy megint csapdába került: hét hajóján sanghaji legénység volt, ötven-valahányon kantoni.

- Jézusom! Mégsem rúghatom ki a sanghajiakat, akiket már fölfogadtam! Ha meg nem rúgom ki őket, megint ugyanez lesz, mindkét oldal arcot veszít. Most mit csináljak?

- Jelöljön ki bizonyos útvonalakat kizárólag a sanghajiak számára, de csak azután, hogy konzultált a 426-osukkal, a vörös jogarral... bocsánat, a szakszervezeti megbízottjokkal és persze a kantoni megfelelőjével - de csak azután, hogy előbb kikéri egy ismert jövőmondó, véleményét, aki azt tanácsolja magának, hogy ez a megoldás mindkét fél számára fantasztikus zssossal járna. Mit szólna, mondjuk az öreg Vak Tunghoz?"

- Az öreg Vak Tunghoz? - nevetett Dunross. - Tökéletes! Brian, maga egy zseni! Na de jótett helyébe jót várj. Sűgok magának valamit, de csak ha köztünk marad.

- Rendben.

- Biztos?

- Biztos.

- Holnap reggel azonnal vásároljon Struan- részvényeket.

- Mennyit?

- Amennyit csak bír.

- És meddig tartsam őket?

- Ameddig a titkos zacskóját.

Brian halkán füttyentett. - Köszönöm. - Egy pillanatra belegondolt, aztán visszakanyarodott a megkezdett témára. - Visszatérve az Eastern Cloudra: megtudtunk egy érdekes részletet. Harminchatezer tael hivatalosan 1 514 520 amerikai dollárt ér. Viszont beolvastva a csempészeknél szokásos öt-taeles rudakba, és titokban partra téve Kalkuttában, a privát vevők számára egy ekkora szállítmány ennek az összegnek a két- háromszorosát éri... mondjuk négy és fél millió dollárt. Jól mondom?

- Nem tudom.

- Én viszont igen. Az elveszett haszon több mint hárommillió, az elveszett befektetés körülbelül másfél.

- Tehát?

- Nos, köztudott, hogy a sanghajiak ugyanolyan titoktartók és összetartók, mint a kantoniak, a csucsouiak, a fucsieniek vagy bármelyik más, apró kínai csoportosulás. Tehát a sanghaji legénység csempész volt. Azoknak kellett lenniük, Ian, bár ezt egyelőre nem tudjuk bizonyítani. Szóval fölteheti rá az utolsó dollárját is, hogy a sanghajiak az Eastern Cloudon Macauból Hongkongra is csempészték aranyat, amit Macauban sanghaji pénzen vásároltak, és amely pénz egy része következőképpen a Zöld Kín pénztárából származik.

- Ez nem szükségszerű.

- Kapott már hírt Cu-janról?

Dunross fürkész tekintetet vetett Brianre. - Nem. Maga igen?

- Még nem, de már puhatolózunk. - Brian ugyanolyan feszülten figyelte Dunrosst. - Annyit mindenesetre megtudtam, hogy a Zöld Kínt szétverték. A bűnözők nagyon nem szeretik, ha elvesztik nehezen megszerzett pénzüket, ezért a Struan cég sok bajra számíthat, ha nem tapossa el még csirájában a bajokat, ahogy tanácsoltam.

- A Zöld Kinnak nem minden tagja bűnöző.

- Ez csak nézőpont kérdése, Ian. A másik, amit megtudtam, és ez maradjon köztünk: biztosak vagyunk benne, hogy Cu-jan benne van az aranycsempészetben. A harmadik és egyben utolsó mondanóm pedig az, hogy ha egy bizonyos cég nem akarja, hogy a hajóit aranycsempészés miatt lefoglalják, akkor az a bizonyos cég könnyűszerrel csökkentheti ennek veszélyét, mégpedig azáltal, hogy kevesebb aranyat importál Macaura.

- Tessék? - mondta Dunross. Őt magát is meglepte, hogy sikerült ilyen nyugodt hangon reagálnia. Nagyon szerette volna tudni, mennyit tud valójában a különleges osztály, és mi az, amit csak találgatnak.

Brian Kok felsóhajtott, aztán folytatta annak az információnak a körvonalazását, amelyet Roger Crosse-tól kapott. - Nelson Trading.

Dunross nagy önuralommal közömbös arcot vágott. - Nelson Trading?

- Igen. Nelson Trading Company Limited of London. Mint ön is tudja, a hongkongi kormányzat a Nelson Tradinget ruházta fel azzal a kizárólagos joggal, hogy a hongkongi ékszerészek számára aranyat vásároljon a nemzetközi piacon, és ami ennél jóval fontosabb, felruházta azzal az ugyancsak kizárólagos joggal, hogy egy kisebb alvállalkozó, a szintén londoni székhelyű Saul Felheimer Bullion Company igénybevételeivel az arany-szállítmányokat Hongkongon vámmentesen átrakhassa és Macauba irányítsa. A Nelson Tradingnek és a Felheimer cégnek elég sok közös vonása van. Például több emberük mindkét

cégnek igazgatója, de ugyanígy közösek a jogtanácsosaik is.

- Valóban?

- Valóban. És azt hiszem, ön is tagja az igazgatótanácsnak.

- Majdnem hetven cég igazgatótanácsának vagyok tagja - mondta Dunross.

- Igen. És ezek között vannak olyanok is, amelyek nem teljesen a Struan cég tulajdonai, illetve még részben sem azok. Na és persze olyan is akad, amelyik titokban, strómanok beiktatásával, a Struan cég kizárólagos tulajdona. Így van?

- Természetesen.

- Szerencse, hogy itt, Hongkongon nem kell nyilvántartanunk az igazgatókat és a holdingokat.

- Mire akar kilyukadni, Brian?

- Egy másik véletlen egybeesésre: a Nelson Trading hivatalos központja Londonban ugyanabban az épületben székel, mint az ön brit leányvállalata, a Struan London Limited.

- Az egy hatalmas épület, Brian, a város egyik legjobb helyén. Talán száz cég is működik benne.

- Több ezer, ha beleszámolja azokat is, amelyeket az ott működő jogtanácsosok képviselnek, meg azt a rengeteg fal céget, amelyek kizárólagos tevékenysége abból áll, hogy más cégek a zűrös ügyleteit fedezzék.

- És? - Dunross agya most már teljes sebességre kapcsol: azon töprengett, vajon honnan szerezhetette Brian ezeket az információkat, és hova az ördögbe akar kilyukadni. A Nelson Tradinget 1953 óta, alapítása pillanatától kezdve számos stróman közbeiktatásával titokban birtokolta a Struan cég. A Nelson Tradinget kifejezetten a macaui aranykereskedelem kedvéért hozták létre, lévén Macau az egyetlen ország Ázsiában, ahol az arany behozatalát megengedi a törvény.

- Most jut eszembe, Ian: ismeri maga azt a macaui portugál zsenit, Lando Matát?

- Igen, ismerem. Nagyon rokonszenves ember.

- Igen, az... és kiváló kapcsolatokkal rendelkezik. A pletyka szerint vagy tizenöt évvel ezelőtt rávette a macaui hatóságokat, hogy monopolizálják a macaui aranyimportot, aztán csekélyke évi adó fejében, ami unciánként körülbelül egy dollárra rúg, adják el neki és még egy-két barátjának ezt a monopóliumot. Ugyancsak ő volt az az ember, aki arra is rávette a macaui hatóságokat, hogy engedélyezzék a szerencsejátékokat... és hogy ezt a monopóliumot is ruházzák őrá és néhány barátjára. Egész ügyes, nem?

Dunross nem válaszolt, csak nézett vissza Brian Kokra, akinek az ajka mosolygott ugyan, a szeme azonban nem.

- Így ment ez néhány évig szépen, simán - folytatta Brian - míg aztán ötvennégyben meg nem

környékezte az arany néhány hongkongi szerelmese - a hongkongi arany törvény ötvennégyben változott meg - akik egy olyan, immár törvényes lehetőséget kínáltak fel neki, amellyel a már amúgy is jól működő rendszert még jövedelmezőbbé lehetett tenni. Azt mondták: az ő cégük a legális unciánkénti 35 dolláros áron aranyrudat vásárol a macaui szindikátus nevében, aztán az aranyat repülőgépen vagy hajón nyíltan Hongkongra hozza. Itt a mi saját, hongkongi vámőreink törvényes védelme és felügyelete alatt a Kai Takon, vagy a kikötőben átrakják a Macauba tartó kompra vagy a Catalina szárnyashajóra. Amikor a komp vagy a szárnyashajó megérkezik Macaura, portugál vámőrök veszik át, és az arany szabályos, négyszáz unciás rudakban őrizet alatt kocsikra, konkrétan taxikba kerül, amelyek a bankba szállítják. Ez egy bunkerszerű, ronda kis épület, amelyben nem folyik semmiféle szokásos banktevékenység, ügyfelei - a szindikátuson kívül - nem ismeretesek, sose nyitja ki a kapuját, csak ha arany érkezik, és egyáltalán nem kedveli a látogatókat. Mit gondol, kié ez a bank? Mr. Mataé és a szindikátusé. Ha egyszer abba a bankba bekerül az arany, el is tűnik! - Brian Kok úgy mosolygott, mint egy bűvész, aki most mutatta be a legnagyobb trükkjét. - Idén eddig ötvenhárom tonna. Tavaly negyvennyolc tonna! Két évvel ezelőtt ugyanennyi, három éve szintén, és így tovább.

- Az elég sok - mondta készségesen Dunross.

- Sok. Nagyon furcsa, hogy a jelek szerint se a macaui, se a hongkongi hatóságokat nem érdekli, hogy ami bejön, az a jelek szerint soha nem jön ki. Követi a gondolatmenetemet?

- Igen.

- Abban a bankban persze ezalatt az történik, hogy a szabványos négyszáz unciás aranyrudakat átöntik két- vagy még inkább a szokásosabb öt-taeles tömbökbe, amelyeket sokkal könnyebb szállítani és csempészni. És most jön ennek az egész csodálatos láncolatnak az egyetlen törvénytelen pontja: az arany kijuttatása Macauból, és becsempészése Hongkongra. A Macauból való kivitele természetesen nem illegális, csak a becsempészése Hongkongra. De hát maga is tudja, én is tudom, hogy Hongkongra viszonylag könnyű bármit is becsempészni. A dolog hihetetlen szépsége abban rejlik, hogy ha az arany már egyszer itt van Hongkongon, bármilyen módon került is ide, bárki teljesen törvényesen birtokolhatja és semmiféle kérdést nem tesznek neki fel ezzel kapcsolatban - nem úgy, mint például az Államokban vagy Britanniában, ahol egyetlen állampolgárnak sem lehet a magán tulajdonában egyetlen aranyrúd sem. Itt viszont, miután legálisan birtokolja, legálisan exportálhatja is.

- És miért meséli el nekem most mindezt? - Dunross ivott egy korty konyakot.

Brian Kok meglötyögtette egy kicsit az óriási pohárban az öreg, illatos borpárlatot. A csend egyre mélyült. Végül megszólalt. - Szükségünk volna egy kis segítségre.

- Segítségre? A különleges osztálynak? Dunrosst meglepte a dolog.

- Igen.

- És a különleges osztályon belül kinek? Magának?

Brian Kok tévovázott. - Magának Mr. Crosse-nak.

- Miféle segítségre?

- Szeretné elolvasni Alain Medford Grand valamennyi jelentését.

- Tessék? - mondta Dunross, hogy időt nyerjen, erre egyáltalán nem számított.

Brian Kok elővette az elfogott jelentés első és utolsó oldalának fotókópiáját, és Dunross felé nyújtotta. - Épp most került a birtokunkba. - Dunross a lapokra pillantott. Nyilvánvalóan valódiak voltak. - Szeretnénk átfutni a többit is.

- Nem értem magát.

- A kényelem kedvéért nem hoztam magammal a teljes jelentést, de ha óhajtja, holnap megkaphatja - mondta Brian Kok rezzenéstelen tekintettel - Hálások volnánk érte... Mr. Crosse azt mondta, hálás volna a segítségéért.

A kívánság mögött megbúvó rejtett utalások óriási jelentősége egy pillanatra megbénította Dunrossot.

- Ez a jelentés... ugyanúgy, mint a többi, már ha még léteznek, magánjellegű dolog - hallotta saját óvatosan megválogatott szavait. - Legalábbis a bennük lévő információk bizalmasak, személyesen nekem, illetve a kormánzatnak szólnak. Biztos vagyok benne, hogy amire kíváncsiak, azokat az információkat a saját csatornáikon keresztül is be tudják szerezni.

- Igen, de Crosse főtanácsos úr nagyra értékelné, ha addig is lehetővé tenné számunkra, hogy beléjük kukkantsunk.

Dunross belekortyolt a poharába, szinte sokkos állapotba került.

Tudta, hogy simán letagadhatná a többi jelentés létezését, aztán elégethetné, elrejtethné, vagy egyszerűen ott hagyhatná őket, ahol vannak, de nem akart kitérni a különleges osztály segítségkérése elől. Úgy érezte, kötelessége támogatni őket. A különleges osztály a kolónia egyik legfontosabb szervezete, amely nélkül, meggyőződése szerint, mind a kolónia, mind a Struan cég ázsiai pozíciója tarthatatlan lenne. Ha AMG jelentéseinek csak a huszadrésze igaz, enélkül a csodálatra méltó kémelhárító tevékenység nélkül valamennyiük napjai meg lennének számlálva.

Jézusom! Ha ez rossz kezekbe kerül...

Összeszorult a melle, lázasan kereste a dilemma megoldását. A legutóbbi jelentés egyik részlete villant emlékezetébe: áruló a rendőrségen. Aztán eszébe jutott, hogy Kiernan azt mondta: az ő másolatain kívül több nem létezik. És ezekből mennyi az, amit csak ő tud, és mennyi, amit a brit hírszerzés is? Miért ez a titkolózás? Miért nem kért Grant engedélyt? Jézusom, mi van, ha tévedtem, amikor egy-két következtetést túlságosan erőszakoltnak, túl messzire menőnek ítéltem? Nem megfelelő kezekben, az ellenség kezében ezeknek az információknak a legnagyobb része halálos fegyver.

Nyugalmat erőszakolt magára, koncentrált. - Fontolóra veszem, amit mondott, és holnap megkeresem. Mindjárt reggel.

- Bocsásson meg, Ian, de nekem azt mondták, rag... hogy hangsúlyozzam a dolog sürgősségét.

- Azt akarta mondani, hogy ragaszkodjam?

- Igen. Ne haragudjon. Szeretnénk a segítségét kérni. Ezennel hivatalosan felkérem: működjön együtt velünk.

- Ezek szerint az Eastern Cloud és a Nelson Trading csereügylet?

- Az Eastern Cloud ajándék. Az információ szintén. A Nelson Trading nem a mi asztalunk, épp csak megakadt rajta a szemünk. Minden, amit mondtam, bizalmas. Tudomásom szerint nincs róluk semmiféle feljegyzés.

Dunross elnézte barátját: kiugró pofacsontjait, nagy, nehéz szemhéjú, nyílt tekintetű, rezzenéstelen szemeit, rokonszenves vonásait, sűrű, fekete szemöldökét.

- Maga olvasta ezt a jelentést, Brian?

- Igen.

- Akkor megérti a problémámat - puhatolózott Dunross.

- A rendőrségre befészkelődött árulóra céloz?

- Tessék?

- Igaza van, hogy óvatos. Nagyon is igaza. Arra a passzusra gondol, amely arra utal, hogy a beépült ellenség akár főtanácsosi szinten is elképzelhető?

- Arra. Tudja, ki az illető?

- Nem. Még nem.

- Gyanakszik valakire?

- Igen. Az illetőt most már megfigyelés alatt tartjuk. Nem kell aggódnia, Ian, a régebbi jelentéseket csak én fogom látni és Mr. Crosse. "Legszigorúbban bizalmas" minősítést fognak kapni.

- Egy pillanat, Brian... Én nem mondtam, hogy léteznek - mondta Dunross indignálódottságot színlelve. Láttam, hogy Brian Kok szemében megvillan valami: lehetett harag, lehetett csalódottság is. Az arca azonban közömbös maradt. - Képzelve magát az én helyembe, a laikuséba - folytatta továbbra is ezt a vonalat. Minden érzékszerve a lehető legélesebbre hangolódott. - Sült bolond volnék, ha ilyen anyagokat csak úgy a kezem ügyében hevertetnék, nem gondolja? Akkor már sokkal okosabb megsemmisíteni őket, miután felhasználtam a bennük közölt információkat. Nem?

- De.

- Függesszük fel ezt a kérdést. Mondjuk holnap reggel tízig.

Brian Kok habozni látszott, aztán megkeményedett az arca. - Ian, ez itt most nem holmi társasjáték. Itt nem néhány tonna aranyról, nem valami ügyes tőzsdei húzásról van szó, vagy valami homályos ügyletről, amit a vörös Kínával szeretnénk összehozni. Igaz, itt is milliókról van szó. A játék viszont vérre megy, és a szóban forgó milliók emberek, még meg nem született generációk, és a kommunista métely. A Szevrin rossz hír. A KGB nagyon rossz... Bár alkalomadtán még a CIA-s és Kuomintangos barátaink is tudnak ugyanilyen veszedelmesek lenni. Szerintem okosan tenné, ha ma éjszakára szigorú őrséget állítana fel itt az irományai védelmére.

Dunross közömbösen nézett a barátjára. - Szóval hivatalos véleményük szerint a jelentés pontos?

- Crosse szerint lehetséges. Azt hiszem, nem ártana, ha minden eshetőségre számítva ide helyeznénk egy embert. Mi a véleménye?

- Tegye, amit jónak lát, Brian.

- Állítsunk ki egy embert a Shek-Ó-ra?

- Tegye, amit jónak lát, Brian.

- Úgy veszem észre, nem veti szét a segítőkészség.

- Téved, barátom. Nagyon is komolyan veszem az érveit - mondta élesen Dunross. - Mikor és hogyan tettek szert a másolatra?

Brian Kok tétovázott. - Nem tudom, és abban sem vagyok biztos, hogy ha tudnám, válaszolnék-e erre a kérdésre.

Dunross felállt. - Hát akkor gyerünk, keressük meg Crosse-t.

- De hát miért gyűlölik Gornték és Rothwellék ennyire a Struant és Dunrossékat, Peter? - kérdezte Casey. Hús este volt, a gyönyörű kertben sétálgattak, Ó, Bartlett, Peter Marlowe és a felesége, Fleur.

- Az összes okot még nem ismerem - felelte az angol. Magas, szőke, harminckilenc éves férfi volt, a kiejtése iskolázott, szürkés-kék szemében különös feszültség parázslott. - A történet állítólag egészen Brockékig megy vissza... Eszerint van valami kapcsolat, valami családi kötelék a Gornt és a Brock família között, Az is elképzelhető, hogy maga az öreg Tyler Brock a kiindulópont. Hallottak már róla?

- Persze - felelte Bartlett, - Na és hogy kezdődött az ellenségeskedés?

- Dirk Struan suhanc korában hajósinas volt Tyler Brock egyik felfegyverzett kereskedőhajóján. Elég kegyetlen volt akkoriban a tengerészélet. Ami azt illeti, máshol sem volt külön a helyzet, na de ami a hajókon zajlott, az azért... A lényeg, hogy Tyler Brock valamilyen képzelt mulasztásért kegyetlenül megkorbácsolta Dirk Struant, és félholtan kirakta valahol a kínai parton. Struan ekkor tizennégy éves volt, és megesküdött Istenre és az ördögre, hogy ha felnő, szétzúzza a Brock és fiai céget, és kilencfarkú macskájával tanítja mőresre Tylert. Tudomásom szerint ez nem sikerült neki, viszont a szóbeszéd szerint

Tyler legidősebb fiát egy kínai csatakorbáccsal agyonverte.

- Mi az a csatakorbács? - kérdezte Casey idegesen.

- Olyasmi, mint a láncos buzogány: három- négy rövid vasrúd egymáshoz kapcsolva, egyik végén egy tüskés vasgolyóval, a másikon nyéllal.

- És Struan azért ölte meg, hogy így álljon bosszút az apján - kérdezte döbbenten Casey.

- Egyelőre még ezt sem tudom, de lefogadom, hogy alapos oka volt rá. - Peter Marlowe furcsán elmosolyodott. - Dirk Struan, az öreg Tyler meg a többi férfi, aki létrehozta a brit birodalmat, meghódította Indiát, megnyitotta Kínát... Óriások voltak! Mondtam már, hogy Tyler félszemű volt? 1830-ban ütötte ki az egyik szemét egy elszabadult felhúzókötéll. Vihar volt, teljes vitorlázattal hajszolta háromárbcos klipperét, a White Witchet, tele ópiummal, Struan után. Struan klipperének, a China Cloudnak egynapi előnye volt a versenyben, indiai brit ópiumot szállítottak a kínai piacra. Azt mesélik, Tyler csak egy kis brandyt öntött a szemeödrébe, aztán fölzavarta a matrózait az árbocokra, hogy húzzanak fel még több vásznat. - Peter Marlowe rövid szünetet tartott. - Dirk egy tájfunban vesztette az életét 1841-ben, a Boldogság-völgyben, Tyler meg tönkremenne, egy penny nélkül halt meg hatvanháromban.

- És miért ment tönkre, Peter? - kérdezte Casey.

- A legenda úgy tartja, hogy Tess, a legidősebb lánya - a későbbi Boszorkány Struan - éveken át tervezgette apja csődbe juttatását. Ugye, tudják, hogy ő Culumnak, Dirk egyetlen fiának a felesége volt? Nos, Boszorkány Struan titokban szövetséget kötött a Victoria Bankkal, amelyet még Tyler alapított az 1840-es években, meg a Cooper-Tillman céggel, amely Tyler államokbeli partnere volt. Jégre vitték Tytert, és a Brock-ház egyetlen hatalmas robajjal összeomlott. Brock mindenét elvesztette... a hajózási cégét, az ópium hajóit, birtokait, raktárait, értékpapírjait... mindent. Letörölték a tábláról.

- És mi lett vele?

- Nem tudom, ezt senki sem tudja biztosan, de a történet szerint az öreg Tyler még aznap, 1863. október 31-én este unokája, az akkor huszonegy esztendő Tom társaságában és hat tengerésszel átment Aberdeenbe - ez egy öböl Hongkong túloldalán - ott elrabolt egy tengerjáró lorhát - ez egy olyan hajótípus, amelynek kínai alépítménye, de európai vitorlázata van - és kihajózott. Úgy mesélik, szinte őrvongott a dühtől. Felhúzatta a főárbcra a Brock család árbocszalagját, az övében pisztolyok, a kezében véres tengerész kard... Négy embert öltek meg a hajó elrablásakor. Az öböl kijáratánál utolérte őket egy kutter, de ezt elsüllyesztették, akkoriban szinte minden vízi járművön voltak ágyúk a kalózok miatt, mivel ezeken a vizeken ősidők óta nyüzögtek a tengeri rablók. Így hát az öreg Tyler tengerre szállt, jó szél fújt kelet felől, vihar közelgett. Mielőtt még elhagyták volna Aberdeent, ordítani kezdett, átkokat szórt. Megátkozta Boszorkány Struant, megátkozta a szigetet, megátkozta a Victoria Bankot, amely elárulta, megátkozta Cooperéket, de a legtöbb átkot mégis az akkor már húsz esztendeje halott tajpanra szórta. És bosszút esküdött. Állítólag azt ordította, hogy északra megy zsákmányt szerezni, és újrakezdi. Fölépíti újra a cégét, és akkor... és akkor visszajövök, Istenemre... visszajövök, bosszút állok és én leszek a Nemes Ház! Istenemre, visszajövök... - idézte rekedtes hangon Marlowe Tyler Brockot. Bartlett és Casey hátán végigfutott a hideg. Marlowe folytatta.

- Tyler felment északra, és többé soha senki nem hallott róla, se a hajójáról, se a legénységről. Ennek

ellenére még ma is érezhető a jelenléte... Mint Dirk Struané. Ne felejtsek el tehát, hogy ha bármiféle üzletbe bocsátkoznak a Nemes Házzal, ezzel a két emberrel is számolniuk kell - vagy legalábbis a szellemükkel. Aznap éjjel, amikor Ian Dunross átvette a tajpani tisztet, tájfun tombolt, és a Struan cég elvesztette teherhajójának zászlóshajóját, a Lasting Cloudot. Valóságos pénzügyi katasztrófát okozott. Formosa, vagyis Tajvan közelében süllyedt el, mindenki meghalt, aki rajta volt, csak egy fiatal angol matróz úszta meg, aki a hídon tartózkodott. Megesküdött rá, hogy hamis fényjelekkel rácsalogatták őket a zátonyra, és a hajó süllyedése közben valami örült kacagást hallott.

Casey megborzongott.

Bartlett észrevette, könnyedén belekarolt. Casey rámosolygott.

- Peter! - mondta Bartlett. - Úgy veszem észre, az itteniek úgy beszélnek száz éve halott emberekről, mintha most is itt ülnének a szomszéd szobában.

- Régi kínai szokás - vágta rá Peter Marlowe. - A kínaiak szerint a múlt kormányozza a jövőt és magyarázza a jelent. Hongkong persze még csak százhusz éves, így aztán egy olyan ember, aki most nyolcvan... Vegyük például Phillip Chent, a jelenlegi compradorét. Ő most hatvanöt éves, az ő nagyapja volt a híres Sir Gordon Chen, Dirk Struan törvénytelen fia, aki nyolcvanhat esztendőskorában, 1907-ben halt meg. Phillip Chen akkor kilencéves volt. Egy kilencéves, értelmes fiú megjegyzi azokat a történeteket, amelyeket bálványozott nagyapja mesél neki az ő apjáról, a tajpanról és annak híres ágyasáról, Mejről. A szájhagyomány szerint az öreg Sir Gordon Chen talpig férfi volt, méltó előd. A két hivatalos felesége mellett nyolc különböző korú ágyasa volt, kiterjedt, gazdag, befolyásos Chen családot hagyott maga után. Kérjék meg Dunrosst, hogy mutassa meg maguknak az arcképeit. Én csak másolatokat láttam, de szerintem elég jóképű volt. Jó néhány tucat ember él még errefelé, aki ismerte Gordon Chent, az egyik nagy alapítót. És ha belegondolok, hogy Boszorkány Struan csak negyvenhat esztendeje halt meg... Nézzenek csak oda. - Marlowe egy aszott, bambuszszerűen vékony, de ugyanolyan szívósnak is látszó kis öregember felé intett a fejével, aki szaporán magyarázott valamit egy fiatal nőnek. - Az ott Vincent Megore, az ötödik legnagyobb hong, az International Asian Trading tajpanja. - Hirtelen elmosolyodott. - A legenda szerint tizennyolc éves korában Boszorkány Struan szeretője volt, és valójában nem is igazi skót, hanem afféle matrózcsemete, valamelyik közép-keleti kikötőből.

- Ugyan már, Peter - mondta Fleur. - Ezt csak most találtad ki!

- Nehogy azt hidd - felelte Marlowe, de továbbra is mosolygott. - Boszorkány Struan akkor még csak hetvenöt volt.

Mindannyian elnevették magukat.

- Ez az igazság? - kérdezte Casey. - Tényleg?

- Ki tudja errefelé, mi az igazság és mi a kitaláció, Casey? Nekem így mesélték.

- Én nem hiszem el - mondta határozottan Fleur. - Peternek szokása, hogy mindenféle történeteket talál ki.

- És ezt honnan szedte, Peter? - kérdezte Bartlett.

- Részben olvastam. A törvénytársi könyvtárban 1870-ig visszamenőleg megvannak az újságok. Aztán ott van „A hongkongi törvénytársak története”. Ha valakit érdekel Hongkong, remekül használhatja. Jézusom, hogy itt mik voltak... Úgynevezett kolóniai bírók és titkárságok, kormányzók, rendbiztosok... aztán a tajpanok, a magasan születettek és az alacsony sorból származók. Panamázás, gyilkosság, korrupció, házasságtörés, kalózkodás, megvesztegetés ... - volt itt minden. Na és kérdezősködtem is. Akad itt jó néhány régi motoros, aki szívesen emlékszik vissza a régi szép napokra, és aki rengeteget tud Ázsiáról és Sanghajról. Aztán vannak sokan olyanok, akik gyűlölnék valakit vagy irigykednek rá, és alig várják, hogy valami rosszat mondhassanak az illetőre. Persze próbálom rostálni a dolgokat, elválasztani az igazat a hamistól, de ez nagyon nehéz, szinte lehetetlen feladat.

Casey egy pillanatra gondolataiba merült. - Peter! Milyen volt Changi? Milyen volt valójában?

Marlowe arca nem változott, csak a szeme. - Changi genezis volt, az újrakezdés színhelye. - Mindannyian megdermedtek a hangjától, és Casey látta, hogy Fleur megfogja a férje kezét. Marlowe néhány pillanat múltán visszatért a jelenbe. - Jól vagyok, drágám - mondta. Kissé zavartan, szótlánul sétáltak tovább, le az alsó kertbe. Casey érezte, hogy tapintatlan volt. - Nem ártana inni valamit. Mit szól hozzá, Casey? - szólt barátságosan Peter Marlowe. Szent volt a béke.

- Benne vagyok. Köszönöm, Peter.

- Tudja, Linc - mondta Marlowe - van valami csodálatos feszültség itt a levegőben, amely nemzedékről nemzedékre száll ezek között a kalózkodók között... Mert ezek az emberek kalózkodók. Ezért olyan sajátos ez a hely, és ezért olyan nagyon sajátos az az emberfajta, amelyik itt terem. - Egy pillanatra elhallgatott, majd elgondolkodva hozzátette: - Úgy hallom, üzleti ügyben járnak itt. A maguk helyében én nagyon óvatos lennék.

15.

23 óra 5 perc

Dunross, Brian Kokkal a nyomában, Roger Crosse, a különleges osztály igazgatója felé tartott, aki kedélyesen beszélgetett a teraszon Armstronggal és a három amerikaival: Ed Langannal, John Mishauerrel, az egyenruhás fregattkapitánnyal, és Stanley Rosemonttal, egy magas, ötven fölötti férfival. Dunross nem tudta, hogy Langan az FBI embere, se azt, hogy Mishauer az USA haditengerészeti hírszerzője, csak azt, hogy mindketten a konzulátuson dolgoznak. Ezzel szemben tudott róla, hogy Rosemont a CIA alkalmazottja, bár arról, hogy vezető beosztásban van, nem volt tudomása. A nők már szállingóztak vissza az asztalokhoz, a teraszon és a kertben csevegtek. Férfiak lődörögtek poharukkal a kezükben, a parti kezdett előrehaladni, akárcsak az este. Néhány pár bent táncolt a táncteremben az édes, lassú zenére. Adryon is ott volt köztük, és Dunross észrevette Penelopét, amint sztoikusán lejt Havergill karján. Látta, hogy Casey és Bartlett elmélyülten társalog Peter és Fleur Marlowe-val, és sokért nem adta volna, ha hallja, miről folyik a szó. Könnyen lehet, hogy ez a Marlowe még komoly kellemetlenségeket okoz, futott át rajta. Máris túl sok titok tudója, és ha még a könyvünket is el akarja olvasni... Na, nem,

gondolta. Majd ha piros hó esik. Azt a könyvet sose fogja a kezébe venni, hogy tudott Alastair ennyire hülye lenni!

Alastair Struan néhány éve megbízott egy jónevű írót, hogy a Struan cég 125 esztendő fennállását megünnepelendő, örökítse meg a vállalat történetét, és válogatás vagy akár csak átlapozás nélkül rendelkezésére bocsátotta a régi főkönyveket és irományokat tartalmazó koffereket. Nem telt bele egy év, s az író egy életveszélyes családragénnyel állt elő, amely számos olyan eseményt és tranzakciót dokumentált, amelyeket már rég elfelejtettnek hittek: Első riadalmukban megköszönték az írónak a munkáját, és egy csinos extrahonoráriummal útjára bocsátották, a könyvet pedig, a létező két példányt, a tajpan páncélszekrényébe zárták.

Dunross annak idején fontolóra vette a megsemmisítésüket. Végül úgy határozott - az élet már csak ilyen, a zosz az zosz - hogy ha csak ők olvassák, nem okozhat bajt...

- Jó estét, Roger - mondta most kesernyés derűvel. - Szabad csatlakoznunk a társasághoz?

- Mi sem természetesebb, tajpan. - Crosse, akárcsak a többiek, melegen üdvözölte Dunrosst. - Érezze otthon magát.

Az amerikaiak udvariasan elmosolyodtak a tréfán, Néhány percig beszélgettek még - lényegtelen dolgokról, a szombati lóversenyről - aztán, érezve, hogy a többiek szeretnének magukra maradni, Langan, Rosemont és Mishauer kapitány udvariasan elnézést kért és távozott. Miután magukra maradtak, Brian Kok röviden és pontosan összefoglalta, mit mondott neki Dunross.

- Nagyra értékeljük a segítségét, Ian - mondta Crosse, vízkék szemének tekintetével szinte Dunross veséjébe hatolva. - Briannek igaza van, ez nagyon kockázatos lehet - mármint ha AMG-nek más jelentései is a birtokában vannak. De ha nincsenek, akkor is elképzelhető, hogy néhány kellemetlen alak szeretne efelől meggyőződni.

- Pontosán hogyan és mikor tett szert a legutóbbi jelentés másolatára?

- Miért?

- Maguk szerezték meg vagy egy harmadik fél révén jutottak hozzá?

- Miért?

Dunross hangja megkeményedett. - Mert ez fontos.

- Miért? - kérdezte Crosse.

A tajpan mereven nézett rá, a három férfi érezte a személyiségéből sugárzó erőt. Crosse azonban ugyanilyen nyakas volt.

- Részleges választ tudok adni a kérdésére, Ian - mondta hűvösen. - Ha megteszem, maga is válaszol az enyémre?

- Igen.

- Ma reggel szereztük meg a jelentése másolatát. Egy hírszerző - feltételezem, hogy Angliából - tájékoztatott egy itteni baráti amatőrt, hogy elindult tőlük egy futár magához, és valami olyasmit hoz, ami érdekes lehet a számunkra. Ez a hongkongi illető megkérdezte tőlünk, szeretnénk-e belenézni - természetesen tiszteletdíj ellenében. - Crosse olyan meggyőző volt, hogy a két rendőr, aki tudta, mi az igazság, őszinte csodálattal figyelte. - A fotókópiát ma reggel hozta a lakásomra egy kínai, akit még sose láttam. A pénzt megkapta, de ön nyilván tisztában van vele, hogy ilyen ügyekben nem szokás nevek után tudakozódni. Nos tehát: miért?

- Hánykor ma reggel?

- Hat óra négykor, ha pontos időt kíván. De miért olyan érdekes ez?

- Mert Alan Medford Gr...

- Jaj, apa, ne haragudj, hogy megzavarlak. - Adryon lépett oda hozzá, kifulladásra, egy magas, jóképű fiatalembert húzva maga után, aki gyűrött, zsákszerű zakójában, félrecsúszott nyakkendőjével és lestrapált, fekete-barna cipőjével kirítt ebből az elegáns környezetből. - Ne haragudj, hogy zavarlak, de nem lehetne valamit csinálni a zenével?

Dunross a fiatalembert nézte. Ismerte Martin Haplyt és a reputációját. Az Angliában tanult, huszonöt éves kanadai újságíró két éve költözött a kolóniára, és az üzletemberek valóságos csapásnak tekintették. Nagyon nehezen viselték maró szarkazmusát és azokat a mélyre ható elemzéseket, amelyekkel olyan tranzakciókat és üzleti fogásokat tárt fel, amelyek az egész nyugati világban egyedül Hongkongon számítottak törvényesnek.

- Apa, ez a zene kísérteties - ismételte sűrűleg Adryon. - Anya azt mondta, téged kérdezzek meg. Szólhatok a zenészeknek, hogy játsszanak valami mást?

- Rendben van, de ne csináljatok itt nekem happeninget. Adryon elnevette magát, Dunross pedig Martin Haply felé fordította figyelmét. - Jó estét.

- Jó estét, tajpan - mondta a fiatalember magabiztos, kihívó vigyorral. - Adryon hívott meg. Remélem nem baj, hogy csak vacsora után jöttem.

- Ugyan. Érezze jól magát - felelte Dunross, majd szárazon hozzáfűzte: - Sok barátja van itt.

Haply nevetett. - Azért hagytam ki a vacsorát, mert megszagoltam valami illatosat.

- Tényleg?

- Tényleg. A jelek szerint egy bizonyos nagy bankkal kapcsolatban álló körök csúnya pletykákat terjesztenek egy bizonyos kínai bank fizetőképességéről.

- A Ho-Pakra céloz? Badarság az egész. Pletyka. Megint egy szokásos hongkongi tőzsdei suskus.

- Valóban? - Dunross egész nap mást se hallott, minthogy Richard Kwang Ho-Pak Bankja túlhitelozte magát..- Biztos benne?

- Írtam róla egy cikket a holnapi Guardians-ba - válaszolta Martin Haply, majd könnyedén hozzátette: - De ha már a Ho-Paknál tartunk, hallotta, hogy ma délután az aberdeeni fiókból több mint százán minden pénzüket kivették? Lehet, hogy ez a bank megrohanásának kezdetét jelenti.

- Bocsáss meg, apa... Gyere már, Martin, nem látod, hogy apa most nem ér rá? - Adryon odahajolt Dunrosshoz, futólag megcsókolta, Dunross keze pedig gépiesen a dereka köré siklott, és megölelte.

- Mulass jól, drágám. - Nézett utána, amint Haplyvel a nyomában elszalad. Pimasz fráter, gondolta szórakozottan Dunross. Szerette volna már látni azt a másnapi cikket, tudván, hogy Haply szőrszálhasogatóan pontos, megvesztegethetetlen, és remekül érti a munkáját. Lehet, hogy Richard messzebbre nyújtózkodott, mint ameddig a takarója ér?

- Hol is tartottunk, Ian? Alan Medford Grantnál? - szakította félbe egy hang a gondolatait.

- Jaj, bocsánat, igen. - Dunross visszaült az asztalhoz, rendezte gondolatait. - AMG meghalt - mondta halkan.

Három asztaltársa leesett állal nézett rá.

- Ma este nyolc előtt egy perccel táviratot kaptam, és kilenc tizenegykor beszéltem Londenal, a titkárával. - Dunross figyelte őket. Azért voltam kíváncsi a mikor-ra, mert nyilvánvaló, hogy a maguk KGB-s kémjének - már ha létezik - bőven volt ideje felhívni Londont, és meggyilkoltatni szegény AMG- t. Így van?

- Így. - Crosse gyászos képet vágott. - Hánykor halt meg?

Dunross beszámolt a Kiernannel folytatott beszélgetéséről, de a svájci telefonhívással kapcsolatos részt kihagyta belőle. Valami azt súgta neki, hogy erről ne beszéljen. - Mármost a kérdés: baleset, véletlen, vagy gyilkosság?

- Nem tudom - mondta Crosse. - De én nem hiszek a véletlenekben.

- Én sem.

- Jézusom... - dűnnyögte Armstrong. - Ha AMG-nek nem volt engedélye... Csak a magas ég tudja, mi van azokban a jelentésekben. Meg maga, Ian. Ha az egyetlen létező példányuk magánál van, akkor most potenciálisan nagyobb veszélyt jelentenek, mint eddig bármikor.

- Ha léteznek - mondta Dunross.

- Léteznek?

- Holnap megmondom. Tízkor. - Dunross felállt. - Remélem, megbocsátanak - mondta könnyedén, udvariasan - de most már muszáj a többi vendégemmel is törődnöm. Csak még valamit: mi van az Eastern

Clouddal?

Roger Crosse válaszolt. - Holnap elengedik.

- Attól függ?

Crosse döbbsentnek látszott. - Jóságos ég, tajpan, ez nem csereügylet! Brian, maga nem mondta meg a tajpannak, hogy mi csak segíteni szeretnénk?

- Megmondtam, főtanácsos úr.

- A barátoknak illik segíteni egymást, nem, tajpan?

- De igen. Feltétlenül. Köszönöm.

Néztek utána, míg el nem tűnt a szemük elől.

- Vannak vagy nincsenek? - morfondírozott Brian Kok.

- Hogy léteznek-e? Szerintem igen - mondta Armstrong.

- Természetesen léteznek - mordult fel ingerlékenyen Crosse. - Csak az a kérdés, hol. - Egy percig gondolkodott, majd még ingerlékenyebben folytatta. - Brian, amíg maga Iannél volt, Borpincér Feng szólt nekem, hogy egyik kulcs sem passzol.

- Ez elég rossz hír, főtanácsos úr - válaszolta óvatosan Brian Kok.

- Az. Akkor ez az itteni páncélszekrény nem lesz könnyű eset.

Armstrong megszólalt. - Biztos, ami biztos alapon, talán meg kellene nézni Shek-Ót is, főtanácsos úr.

- Maga tartana ott ilyen dokumentumokat?

- Nem tudom, Dunross kiszámíthatatlan. Szerintem a tetőlakásán lehetnek, a Struan-épületben, valószínűleg az a legbiztonságosabb. - Maga járt már ott?

- Nem, főtanácsos úr.

- Brian?

- Én sem, főtanácsos úr.

- Én sem. - Crosse megcsóválta a fejét. - Roppant kellemetlen!

- Éjjel oda tudnánk küldeni egy egységet - mondta elgondolkodva Brian Kok. - A lakásnak külön lifte van, de különleges kulcs kell hozzá. Állítólag a garázsból is megy fel egy lift, amelyik csak a tetőlakáshoz szolgál.

- Londonban nagyon eltoltak valamit - mondta Crosse. - Fel nem foghatom, miért nem voltak rajta ezek a barmok. És azt sem értem, miért nem kért engedélyt AMG.

- Talán nem akarta, hogy a szakma tudomást szerezzen róla, hogy egy kívülállóval üzletel.

- Márpedig ha egy kívülálló akadt, akkor akadhatott több is. Crosse felsóhajtott, s gondolatokba merülve cigarettára gyújtott. Armstrongot gyötörni kezdte a nikotinéhség. Ivott egy korty konyakot, de nem segített.

- Langan továbbadta az ő példányát, főtanácsos úr?

- Igen. Itt Rosemontnak, a diplomáciai csomagban pedig Washingtonba, az FBI központjába.

- Na hiszen - húzta el a száját Brian Kok - akkor reggelre egész Hongkong tele lesz vele.

- Rosemont biztosított róla, hogy nem. - Crosse mosolyában nem volt derű. - Ezzel együtt jobb, ha felkészülünk.

- Talán ha Ian tudna erről, segítőkészebb lenne, főtanácsos úr.

- Nem kell, jobb, ha ez köztünk marad. Úgyis látom rajta, hogy törni valamiben a fejét.

- És mi volna - vetette fel Armstrong - ha Foxwell tanácsos úr beszélne veled? Régi jó barátok.

- Ha Briannek nem sikerült rávennie, akkor senki sem tudja.

- Esetleg a kormányzó?

Crosse megrázta a fejét. - Nincs rá ok, hogy őt is belekeverjük. Brian, Shek-Őt magára bízom.

- Keressük meg és nyissuk ki a páncélszekrényt, főtanácsos úr?

- Nem. Csak vigyen oda egy csoportot, és gondoskodjon róla, hogy senki se juthasson be. Robert, maga bemegy a központba, érintkezésbe lép Londonnal. Felhívja Penselyt az MI-5-ön, és Sinderst az MI-6-on. Megtudja a pontos időpontokat AMG-vel kapcsolatban, ellenőrzi a tajpan sztoriját. Nézzenek. utána mindennek, lehet, hogy több példány is létezik. Ha ezzel megvan, küldjön ide ma éjszakára egy háromtagú őrséget, főképp Dunross-t tartsák szemmel, persze úgy, hogy ne vegye észre. Egy óra múlva találkozom a szolgálatvezetővel a Peak Road és a Culum's Way sarkán, ennyi idő bőven elég magának. Egy másik csoportot állítson rá a Struan-épület figyelésére. Egy ember legyen a garázsban... sose lehet tudni. A kocsiját kölcsönveszem, Robert. Másfél óra múlva várom az irodámban. Induljanak.

A két férfi megkereste a házigazdát, elnézését kérték, köszönetet mondtak a vendéglátásért, aztán beültek Brian Kok kocsijába. Lefelé gurulva a Peak Roadon, Armstrong az öreg Porsche-ban végre kimondta, ami Dunross szavai óta mindkettejüknek a fejében járt. - Ha Crosse a kém, akkor bőven volt ideje Londonba telefonálni, vagy leadni a drótot a Szevrinnek, a KGB-nek vagy az ördög tudja, kinek.

- Szerintem is.

- Tizenhét óra jöttünk el tőle, az londoni idő szerint kábé délelőtt tizenegy... Ezek szerint mi nem lehettünk, nem volt rá időnk. - Armstrong fészkelődni kezdett, hogy valamiképp csillapítsa a gyomrát mardosó nikotinéhséget. - A fenébe, de jólesne egy cigi.

- Van egy csomag a kesztyűtartóban.

- Kösz, inkább nem... De nagyon jólesne. Olyan vagyok, mint egy vén piás az elvonókúrán! - Armstrong nevetett, de nevetésében nem volt jókedv. A barátjára pillantott. - Tudd meg szép csendben és amilyen gyorsan csak lehet, hogy Crosse-on kívül ki olvasta még AMG mai jelentését.

- Én is pont erre gondoltam.

- Mert ha csak ő olvasta... Szóval akkor ez is egy bizonyíték. Nem konkrét ugyan, de ahhoz is el fogunk jutni. - Elnyomott egy ideges ásítást, nagyon fáradtnak érezte magát. - Ha ő az, akkor tényleg nyakig ülünk a szarban.

Brian nagyon gyorsan és nagyon jól vezetett. - Mondta, hogy mikor adta át a másolatot Langannek?

- Igen. Délben. Együtt ebédelték.

- Akkor tőlük szivároghatott ki, a konzulátusról... Olyan az a ház, mint egy rádióstúdió.

- Elképzelhető, a szimatom mégis azt mondja, hogy nem. Rosemont megbízható pasas, Brian. És Langan is az. Profik.

- Én nem bízom bennük.

- Te senkiben sem bízol. Mindketten megkérték a központjukat, hogy ellenőrizzék Bartlett és Casey moszkvai bélyegzéseit.

- Helyes. Azt hiszem, én meg küldök egy telexet Ottawába, egy ottani barátomnak. Lehet, hogy náluk is van valami karton róluk. Micsoda bőr ez a Casey, mi? Szerinted volt rajta valami az alatt a gönc alatt?

- Tíz dollárom van rá egy penny ellenében, hogy sose fogod megtudni.

- Áll.

Kanyarhoz érkeztek, Armstrong lenézett a városra és az öbölre, a hongkongi oldalon, a hajójavítónál horgonyzó, kivilágított amerikai cirkálóra. - A régi szép időkben még öt-hat saját csatahajónk horgonyzott itt - mondta szomorúan. - A Királyi Haditengerészet...! Rombolókon szolgált a háború alatt, az angol haditengerészet főhadnagyaként. Két hajótörést vészelt át, először Dunkirknél, másodszor a normandiai partraszállás után három nappal, Cherbourg alatt.

- Hát igen... Kár értük, de hát változnak az idők.

- De nem javulnak, Brian fiam. Az a baj, hogy ez az egész tetves birodalom szétesett. Jobb volt, amikor még egyben Volt. Jobb volt ez az egész tetves világ! Ez a tetves háború...! Azok a tetves németek, tetves japánok...

- Igen. Ha már a haditengerészetnél tartunk: milyen volt Mishauer?

- Az az amcsi tengerészeti hírszerző? Semmilyen – mondta fáradtan Armstrong. - A szakterületéről locsogott. Megsúgta az öregnek, hogy az USA megduplázza a hetedik flotta létszámát. Ez akkora titok, hogy még telefonon se merte megkockáztatni. Vietnamban nagy szárazföldi offenzíva van készülőben.

- A barmok... majd pofára esnek, mint a franciák. Ezek nem olvasnak újságot? A hírszerzői jelentésekről már nem is beszélek.

- Mishauer azt is megsúgta, hogy holnapután egy nyolcnapos pihenőre megérkezik az atommeghajtású repülőgép-anyahajójuk. Szintén szig. biz. Megkért minket, hogy fokozzuk a biztonsági intézkedéseket, és pátyolgassuk a partra szálló jenkiket.

- Más már nem is hiányzott.

- Az - bólíntott Armstrong. - Főleg ha hozzávesszük, amit az öreg mondott: az esti apállyal beevickél javításra egy szovjet teherhajó. - Jézusom! - Brian korrigált egy akaratlan kormányozdulatot.

- Ahogy mondod. Mishauer kis híján szívrohamot kapott, Rosemont meg két percig káromkodott egyfolytában. Az öreg biztosította őket, hogy az eddigi gyakorlatnak megfelelően, természetesen egyetlen orosz matróz sem léphet partra különleges engedély nélkül, és szokás szerint mindegyiküket figyeljük, de ennek ellenére előfordulhat, hogy egy-kettőnek sikerül kicsúszni a hálónkból.

- Az előfordulhat - bólíntott Brian Kok; csak egy perc múltán szólalt meg újra. - Nagyon remélem, hogy megszerezzük azokat az AMG-féle jelentéseket, Robert. Ez a Szevrin olyan, mint egy tör Kína hasában.

- Egyetértek.

Szótlanul autóztak egy darabig.

- Vesztésre állunk, ugye? - kérdezte Armstrong.

- Igen.

16.

23 óra 25 perc

A szovjet teherhajó, a Sovetsky Ivanov a Vampoa Hajójavító előtt horgonyzott, amely Kowloon keleti oldalán, a tengertől visszanyert területen épült. A hajó reflektorfényben fürdött. Húszezer tonnás volt, többnyire messze fönn, északon, Vlagyivosztojk környékén járta a tengert. A hídja számos antennával és modern radarberendezéssel volt felszerelve. A tat- és az orr felőli lejárója tövében orosz matrózok lebzseltek. Mindkét lejáró közelében egyenruhás rendőr állt, egy-egy fiatalos megjelenésű kínai, a szabályzatnak megfelelően takaros khaki zubbonyban, térdnadrágban, térdzoknisban, fekete derékszíjjal, fekete cipőben. A partra lépő tengerésznek először saját matróz társai ellenőrizték a papírjait, aztán a rendőr, majd - amikor már elindult a hajójavító kapuja felé - két civil ruhás kínai lépett ki az árnyékból s szegődött a nyomába. Nyíltan.

Most egy újabb matróz jött le a tat felőli lejárón. Neki is megvizsgálták az iratait, s csakhamar öutána is elindult két kínai titkosrendőr.

Ezzel egyidejűleg a hajó tatjánál, a partról nem látható oldal mögül egy evezős csónak óvakodott ki, s húzódott gyorsan a rakpart falának árnyékába. Halkan siklott egy körülbelül ötvenméternyire lévő keskeny kőlépcső felé. Két férfi ült benne, a jól olajozott, rongyba bugyolált evezővillák nesztelenül forogtak. A kőlépcső tövében a csónak megállt. Mindkét férfi feszülten figyelt.

Az orr felőli járóon egy harmadik matróz indult meg lármásan tántorogva lefelé a csúszós lépcsőn. A lejáró tövében megállították, a papírjait kérték. Vita robbant ki. A parti őnök nem engedték partra szállni. A matróz, aki láthatólag részeg volt, harsányan káromkodott, megpróbálta megütni az egyik őnt, de az elhajolt előle, és egy jó nagyot behúzott neki. Mindkét rendőr figyelme az egyoldalú verekedés felé fordult. A csónak orrában ülő köpcös, zilált hajzatú férfi felszaladt a kőlépcsőn, keresztülfutott a reflektorokkal megvilágított rakodóparton és vágányokon, majd észrevétlenül eltűnt a hajójavító sikátoráiban. A csónak ráérősen elindult vissza, amerről jött, s egy perc múltán a verekedésnek is vége lett. A magatehetetlen részeget minden fölösleges durvaság nélkül visszavitték a fedélzetre.

Mélyen bent járva már a hajójavító zezugaiban, a zilált hajzatú férfi kényelmesre vette a tempót. Időről időre hátranézett, követi-e valaki. Könnyű, sötét nyári öltönyt és elegáns, gumitalpú cipőt viselt. Hajóskönyve szerint Igor Voranszkijnak hívták, és a Szovjet Kereskedelmi Flotta első osztályú matróza volt.

A kikötő kapuját és az ott posztoló rendőrt elkerülve vagy száz méteren át haladt a fal mentén, míg egy ajtóhoz nem ért. Az ajtó a Tajvanról bevándoroltak telepének egyik sikátorára nyílt, rozsdás bádoglemezekből, furnérból és kartonpapírból tákolt viskók labirintusára. Hamarosan maga mögött hagyta, és nemsokára már fényesen kivilágított, üzletekkel, árusító bódékkal, emberekkel teli utcákon járt, majd kiért a Charham Roadra. Ott leintett egy taxit.

- Mong Kok, amilyen gyorsan csak tud - mondta angolul. - A Yaumati Komphoz.

A taxis pimaszul az arcába bámult. - Eh?

- Ajíjje! - vágta rá nyomban Voranszkij, majd harsány, tökéletes kantonisággal folytatta. - Mong Kok! Süket vagy? Talán fehér port szippantgatsz? Aranyhegyekből érkezett idegen ördög turistának nézel engem?! Engem, aki már húsz éve Hongkongon élek? Ajíjje! A Yaumati Komphoz vigyél, Kowloon túlsó oldalára. Elmondjam, merre kell menni? Honnan jöttél te, Külső-Mongóliából? Idegen vagy itt, eh?

A sofőr mogorván lecsapta az órát, és belelépett a gázba. Előbb délnek, majd nyugatnak tartott. A hátsó ülésen ülő férfi figyelte a mögöttük jövő kocsikat. Nem tapasztalta, hogy követnék, de még mindig nem lélegzett fel. Ezek itt roppant agyafúrtak, gondolta. Csak óvatosan.

A Yaumati Komphoz érve kifizette a taxit - a szokásosnál valamivel kevesebb borralalót adott - elvegyült a tolongásban, majd ismét előbukkant, és leintett egy másik taxit. - Az Aranykomphoz.

A taxis álmosan bólintott, ásított, és elindult dél felé.

Jóformán még meg sem állt a kocsi a komp fejállomásánál, amikor a férfi kifizette a fuvarát, kilépett a taxiból, és beállt a kompok felé vezető utat elzáró forgókorlátok irányába araszoló sorba. Miután azonban túljutott a forgókorláton, nem a komphoz ment, hanem a férfitébe. Onnan kijöve egy telefonfülkéhez sietett, kinyitotta az ajtaját, és belépett. Most már tökéletesen biztos volt benne, hogy nem követik: kiengedett egy kicsit.

Bedobott egy érmét, és tárcsázott.

- Tessék - szólt bele egy férfihang angolul.

- Mr. Lop-szinget kérem.

- Nem ismerem ezt a nevet. Itt nincs semmiféle Mr. Lop-ting. Rossz számot hívott.

- Szeretnék üzenetet hagyni.

- Sajnálom, rossz számot hívott. Nézze meg a telefonkönyvben.

Voranszkij nagyot fúj, szívverése valamelyest lelassult. - Arthurral szeretnék beszélni – mondta tökéletes angolsággal.

- Sajnos, nincs még itt.

- Megmondták neki, hogy legyen ott, várja a hívásomat - mondta pattogósan Voranszkij. - Mi ez a változás?

- Szabad tudnom, kivel beszélek?

- Brownal - csattant Voranszkij hangja. A fedőnevét mondta.

Némiképpen meglágyult, amikor hallotta, hogy a vonal túlsó végén beszélő férfi nyomban tiszteletteljes tónusra vált. - Á, Mr. Brown, isten hozta ismét Hongkongon. Arthur telefonon ideszólt, hogy várjam az ön hívását. Megkért, hogy üdvözljem önt, és hogy közöljem: a holnapi találkozóra minden elő van készítve.

- Mikorra várja?

- Bármely pillanatban, uram.

Voranszkij némán elkáromkodta magát, mert egy órán belül vissza kellett telefonálnia a hajóra. Nem szerette, ha egy tervben menet közben változás állt be.

- Rendben van - mondta. - Mondja meg neki, hogy hívjon a 32-esen. - Ez volt a kódja a Sinclair Towersben lévő titkos lakásuknak. - Az amerikai megjött már?

- Meg.

- Helyes. Kísérője volt?

- Igen.

- Helyes. Van még valami?

- Arthur nem mondott többet, uram.

- Maga találkozott már a nővel?

- Nem.

- És Arthur?

- Nem tudom.

- Felvették már a kapcsolatot valamelyikükkel?

- Sajnos, nem tudom. Arthur nem mondta.

- És a tajpan? Vele mi van?

- Minden el van rendezve.

- Helyes. Mennyi ideig tart magának, hogy szükség esetén eljusson a 32-be?

- Tíz-tizenöt perc. Óhajtja, hogy ott találkozzunk önnel?

- Ezt majd később döntöm el.

- Jut is eszembe, Mr. Brown: Arthur úgy gondolta, hogy egy ilyen utazás után biztosan örülne egy kis társaságnak. A hölgy neve Ko, Maureen Ko.

- Nagyon kedves Arthurtól, nagyon figyelmes.

- A hölgy telefonszáma ott van a 32-es telefonja mellett. Csak csöngessen oda neki és fél órán belül ott lesz. Arthur szeretné tudni, hogy a felettese is önnel van-e ma este... hátha esetleg ő is igény tartana egy kis társaságra.

- Nincs itt. Holnap csatlakozik hozzánk, ahogy megbeszéltük. Holnap este azonban számít egy kis figyelmességre. Jó éjszakát. – Voranszkij magasabb KGB-s rangja tudatában arrogánsan, válaszra sem várva helyére akasztotta a kagylót. Ugyanebben a pillanatban felrántották az ajtót, egy kínai nyomult be, egy másik pedig elállta az ajtót. – Mi a fe...

Torkára forrt a szó. A gyilok hosszú és keskeny volt. Könnyen kijött. A kínai hagyta, hogy a test a földre omoljon. Egy pillanatig nézte a tehetetlen halmot, aztán beletörölte a tört, és visszatette a kabátujjában rejlő tokba. Rávigyorgott a nagydarab kínaira, aki, mintha csak telefonra várna, még mindig eltakarta a fülke ajtajának felső, üvegből készült részét, aztán bedobott egy érmét, és tárcsázott.

A harmadik kicsengésre fölvtették, és egy udvarias hang szólt bele.

- Tsim Sha Tsui rendőrség, jó estét kívánok.

A férfi maró gúnnyal elmosolyodott, és sanghaji dialektusban, nyersen beleszólt a kagylóba. - Tud sanghajiul?

Némi szünet, majd egy kattanás után ismét sanghaji dialektusban szólt valaki a telefonba. - Tang-po főtörzsőrmester vagyok. Kivel beszéllek?

- Egy szovjet disznó ma este olyan könnyedén keresztül siklott a hálótokon, anyátokat cicerésző barmok, mint a tehénszar. Most már megtért őseihez. Nekünk, 14K-soknak kell minden szaros munkát elvégezni helyettetek!

- Miféle szov...

- Fogd be a pofád, és figyelj! A hulla, ez a teknőspotyadék egy telefonfülkében hever az Aranykomp kowlooni kikötőjében. Azoknak az anyjukat ciceréző feletteseidnek meg mondd meg, hogy a szemüket Kína ellenségein és ne a saját agyoncicerézett, bűzös lukukban tartsák!

Letette a kagylót, és óvatosan kilépett a fülkéből. Egy pillanatra hátrafordult, leköpte a halottat, aztán becsukta az ajtót, és társával együtt beállt a Hongkongra tartó komp felé araszolók sorába.

Nem vették észre az őket követő férfit. Az illető alacsony, pocakos amerikai volt, ugyanúgy volt öltözve, mint az összes többi turista, nyakában ott lógott az elmaradhatatlan fényképezőgép. Most a kompart felőli korlátjának támaszkodva, tökéletesen beleolvadva a tömegbe, hol erre, hol arra fordította fényképezőgépet a Hongkong felé imbolygó hajón. A többi turistával ellentétben azonban mind a fényképezőgépe, mind a fényképezőgépe lencséje, mind a gépben lévő film egészen különleges volt.

- Szép jó estét, kolléga úr! - köszönt rá széles vigyorral egy másik turista, aki most lépett oda hozzá.
- Jól mulat, mi?

- Naná - mondta a férfi. - Óriási hely ez a Hongkong.

- Meghiszem azt - mondta a másik. Megfordult, nézte a panorámát. - Klasszisokkal jobb, mint Minneapolis.

Az első férfi is megfordult, de szeme sarkából továbbra is figyelte a két kínait. Lehalkította a hangját.
- Gáz van.

A másik turista elfehéredett. - Elvesztettük? Vissza nem játszotta magát, Tom, ez tuti. Mindkét kijáratot figyeltem. Azt hittem, kiszúrtad a fülkében.

- Hát ez az: kiszúrtak vele. Kipukkasztották. Nézz csak hátra, oda a középső sorra... az a fehér inges kínai fazon, meg aki mellette van.

Ez a két szarházi kicsinálta.

- Jézusom! - Marty Povitz, a Sovetsky Ivanov szemmel tartásával megbízott CIA-s csoport tagja alaposan megnézte magának a két kínait. - Kuomintang? Nacionalisták? Vagy komcsik?

- Tudja a franc. De a hulla még ott van abban a telefonfülkében.

Rosemont hol van?

- Valószínűleg... - Povitz hirtelen elhallgatott, s miközben az utasok a kijárat körül kezdtek csoportosulni, visszaváltott kedélyes turistára. - Azt nézze meg! - mutatott a Peak gerincére. A bérházak magasak voltak, ablakaik világosak, ugyanígy a hegyoldalt tarkító házaké, különösen egyé, egy nagyon magasé. Hongkong legmagasabb magánházáé. Fényszórók világították meg, ékszerként szikrázott. - Hát én nem tudom, ki lakik ott, de az tuti, hogy a világ tetején érezheti magát, mi?

Tom Connachie, a két férfi közül a magasabb rangú, felsóhajtott. - Biztos valami tajpan háza. - Elgondolkozva rágyújtott, nézte, mint repül spirálvonalban a fekete vízbe a levélgyufa, aztán ismét felvéve a fecsegő turista stílusát, készített egy felvételt a házról, majd még néhányat észrevétlenül a két kínairól is, míg csak végére nem ért a filmnek. Újratöltötte a gépet, az exponált tekercset lopva odaadta társának, majd ajkait alig mozgatva így szólt: - Amint kikötünk, szóljon fel Rosemontnak, mondja meg neki, hogy problémánk van, ezt meg még ma éjjel hívassa elő. Ha ez a két ürge lehorgonyoz valahol, telefonálok.

- Megörült? - kérdezte Povitz. - Nem követheti őket egyedül.

- Muszáj Marty, a felvételek fontosak lehetnek.

- Nem megyek.

- Az istenit magának, Marty, ennek a műveletnek én vagyok a tajpanja!

- A szabályzat szerint két...

- Teszek a szabályzatra! - sziszegte Connochie. - Maga csak hívja fel Rosemontot, és ne szúrja el a filmet. - Connochie fölemelte a hangját, és könnyedén megjegyezte: - Remek hajózáidőnk van, mi?

- Aha.

Connochie a Peak gerincén szikrázó fények fejé intett a fejével, majd különlegesen erős teleobjektíve keresőjét is feléjük irányította. - Ha valaki odafent lakik, az már tuti, hogy megfogta az isten lábát, mi?

Dunross és Bartlett egymással szemben állt a Hosszú Galéria lépcsőház felőli végénél. Kettesben.

- Megegyezett már Gornttal? - kérdezte Dunross.

- Nem - felelte Bartlett. - Még nem. - Ugyanolyan határozott és kemény volt, mint Dunross, ugyanolyan jól állt neki a szmoking is.

- Se maga, se Casey? - kérdezte Dunross.

- Egyikünk sem.

- De fontolgatja, ugye?

- Mi azért foglalkozunk üzlettel, Ian, hogy pénzt keressünk - akárcsak maga.

- Igen, de itt etikai kérdésekről is szó van.

- Hongkongi etikáról?

- Megkérdezhetem, hogy mióta folytat tárgyalásokat Gornttal?

- Körülbelül hat hónapja. Elfogadja a mai ajánlatunkat?

Dunross próbált úrrá lenni a fáradtságán. Nem állt szándékában ma este tárgyalni Bartlettel, de a körülmények így diktálták. Úgy érezte, a falon függő portrék szeme mind őt figyeli. - Maga keddet mondott. Kedden választ adok.

- Eszerint addig az időpontig jogomban áll Gornttal vagy bárki mással megegyezni. Ha viszont most rögtön elfogadja az ajánlatunkat, már meg is egyeztünk. Úgy tájékoztattak, errefelé maga a legjobb, a

Nemes Ház, ezért inkább társulnék magával, mint Gornttal - feltéve, ha megkapom ugyanazt a pénzt és az összes szükséges biztosítékot. Nekem van készpénzem, magának nincs. Maga ért Ázsiához, én nem. Ezért kellene megegyeznünk.

Igen, gondolta Bartlett némi rossz előérzettel, ugyanakkor azonban örült is, hogy aznap délelőtti, Gornttal kapcsolatos elterelő manővere ilyen gyors konfrontációt idézett elő, és sorompóba kényszerítette ellenfelét - mert az vagy, Ian, ellenfél vagy egészen addig, míg meg nem állapodunk. Ha ugyan megállapodunk.

Ez volna a megfelelő pillanat a villámháborúra?

Egész este tanulmányozta Dunross, el volt ragadtatva tőle is, a felszín alatt rejtett áramlatokról is, és egyáltalán, egész Hongkongtól, amely olyannyira különbözött mindentől, amivel eddigi élete során találkozott. Új dzsungel, új szabályok, új veszedelmek. De még milyen veszedelmek, gondolta kesernyésen. Ez a Gornt meg ez a Dunross olyan veszélyes, mint egy csörgőkígyókkal teli ingovány, ráadásul mérce sincs, amellyel pontosan meg lehetne állapítani, melyikük jelent nagyobb kockázatot. Olyan óvatosnak kell lennem, mint eddig még soha.

Érezte magában a feszültséget, érzékelte a falakról figyelő szemeket. Meddig merjem feszíteni a húrt, Ian? A potenciális profit óriási, óriási a díj, de elég egyetlen hiba, és Caseyvel együtt felfalsz engem. Kedvemre való ember vagy, Ian, de akkor is csak ellenfél, akit ráadásul kísértetek irányítanak. Igen, azt hiszem, Peter Marlowenak ha mindenben nem is, de ebben igaza van.

Jézusom! Kísértetek meg a gyűlöletnek ez a foka! Dunross, Gornt, Penelope, az ifjú Struan, Adryon... Milyen bátran viselkedett Adryon az első ijedelme után.

Farkasszemet nézett a rámeredő acélkék szemekkel. Mit tennék én a te helyedben, Ian, ezzel az észbontó és kívülről oly megingathatatlanak látszó örökséggel a hátam mögött? Nem tudom. Viszont ismerem magam, és tudom, mit mondott Szun Cu a csatamezőről: csak a neked megfelelő helyen és időpontban bocsátkozz ütközetbe. Hát ez az, gondolta. Itt és most.

- Mielőtt még döntenénk, árulja el nekem, Ian, hogyan fogja kifizetni a Toda Shippingnek a szeptember 3-án esedékes összeget?

Dunross nagyon meglepődött. - Tessék?

- Hajóbérleti szerződése még nincs, a bankja pedig anélkül nem ad pénzt, így hát magának kell előteremtenie, nem?

- A bank... Nincs semmi probléma.

- Én viszont úgy tudom, hogy maga máris húsz százalékkal túllépte a hitelkeretét. Ez nem azt jelenti, hogy hitelforrás után kell néznie? - Ha szükségem van rá, megkapom - felelte Dunross némi éllel a hangjában.

Bartlett tudta, hogy most megfogta.

- Tizenkétmillió készpénzben Todának... Elég tetemes, főleg, ha a többi adósságát is hozzávesszük.

- Miféle többi adósságomat?

- A szeptember 8-án esedékes 6 millió 800 ezer dolláros részletet, amellyel az Orlin International Banknak tartozik a fedezet nélkül felvett 30 millió dolláros kölcsönért, továbbá, azt az összesen 4,2 milliós veszteséget, amennyit a cége idén összehozott a tavalyi, papíron 7,5 millióra felértékelt első félévi nyereséggel szemben, és azt a 12 milliót, amit az Eastern Cloudnak meg azoknak az illegálisan szállított hajtóműveknek az elvesztése jelent.

Dunross arcából minden vér lefutott. - Úgy látom, remekül van informálva.

- Igen. Szun Cu szerint az embernek jól meg kell ismernie a szövetségeseit.

Dunross halántékán lüktetni kezdett egy vékony ér. - Nem ellenségeket akart mondani?

- A szövetségeseik néha ellenségekké válnak, Ian.

- Ez igaz. Szun Cu a kémek fontosságát is hangsúlyozta. A maga kémje csak a hetek valamelyike lehet.

Bartlett hasonló nyerseséggel válaszolt. - Miért volna nekem szükségem kémre? Ez az információ a bankoktól is beszerezhető - legfeljebb egy kicsit utána kell járni. Toda bankja a Yokohamai Japán Nemzeti Bank, elég sok üzlet kapcsán kötődik az Orlinhoz... Akárcsak mi, az Államok egész területén.

- Bárki is a kémje, az illető téved. Orlin hitelez nekem. Mindig hitelezett.

- Most azért ne fogadjon rá. Én ismerem azokat a csibészeket. Ha megszagolják, hogy valami váratlan és gyors spekulációs nyereségről van szó, olyan gyorsan fölhabálják magát, hogy azt sem veszi észre, hogyan történt.

- Felhabálni a Struant? - Dunross gúnyosan felnevetett. - Nincs az az isten, hogy az Orlin vagy bármelyik istenverte bank képes legyen minket tönkretenni - vagy hogy ebben sántikáljon.

- És ha Gornt kifőzött velük valamit?

- Jézusom... - Dunrossnak nagy erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon magán. - Tud valamit?

- Kérdezze meg tőle.

- Meg is kérdezem. De ha maga tud már valamit, mondja meg most rögtön!

- Magának mindenhol vannak ellenségei.

- Magának is.

- Igen. És ennek tudatában jól vagy rosszul tesszük, ha társulunk? - Bartlett állta Dunross tekintetét.

Aztán a folyosó túlsó végén függő festményre esett a pillantása. Ian Dunross nézett vissza rá a képről, elképesztő volt a hasonlóság, a háttérben egy háromárbcos klipper látszott.

- Az ott... Jézusom, ennek Dirknek kell lennie! Ez Dirk Struan! Dunross hátrafordult, és a portréra nézett. - Ő az.

Bartlett odament a képhez, és szemügyre vette. Így közelebbről már látszott, hogy a tengerészkapitány nem Dunross, de a vonásaikban így is volt valami érdekes rokon vonás. - Jacquesnak igaza van - mondta.

- Nincs.

- De igen. - Bartlett visszafordult, úgy tanulmányozta Dunrosst, mintha ő is csak egy kép volna, összevetette a kettőt. Csak sokára szólalt meg. - A szemek meg az áll vonala. Meg az a kihívó tekintet, amely azt sugallja: „Jobb, ha elhiszed, hogy bármely pillanatban laposra tudlak verni.”

A száj rámosolygott. - Most is? - Igen.

- A hitelkerettel semmi probléma. Se a régivel, se az újjal.

- Szerintem van.

- A Victoria Bank a miénk... nagy részvényesek vagyunk.

- Milyen nagyok?

- Szükség esetén vannak más hitelforrásaink is. De a Victól mindent megkapunk, amire szükségünk van. Náluk is van készpénz bőven.

- Richard Kwangnak nem ez a véleménye.

Dunross, aki eddig a portrét nézte, most hirtelen visszakapta a fejét. - Miért?

- Nem mondta, Ian. Nem mondott semmit, de Casey ismeri a bankárokat, és az az érzés alakult ki benne, hogy Richard Kwang így gondolja. Havergillről sincs valami nagy véleménnyel.

- És milyen más véleménye van még? - kérdezte Dunross némi szünet után.

- Hogy talán Gornttal kellene társulnunk.

- Tegyük.

- Lehet, hogy azt tesszük. Mi van Tajpejjel? - kérdezte Bartlett, hogy kizökkentse Dunrosst.

- Mi volna vele?

- Érvényes még a meghívás?

- Természetesen. Erről jut eszembe: a rendőrfőnök szívessége folytán magát az én védőőrizetemben elengedik. Armstrongot holnap értesítik erről. Magának csak egy papírt kell aláírni, amelyben megígéri, hogy amikor én visszaindulok, visszatér velem.

- Köszönöm, hogy elintézte. Caseyre még mindig nem vonatkozik a meghívás?

- Azt hittem, ma reggel ezt már megbeszéltük.

- Csak kérdeztem. Na és a gépem?

Dunross összeráncolta a szemöldökét, kissé elbizonytalanodott. - Azt hiszem, még mindig zár alatt van. Szeretne azzal ruccanni át Tajpejre?

- Hát elég kézenfekvő volna, nem? Akkor jöhetnénk-, mehetnénk, mikor jólesik.

- Majd meglátom, mit tehetek: - Dunross figyelmesen nézte Bartlett arcát. - Szóval az ajánlata keddig áll?

- Áll, ahogy Casey mondta. Kedden, az üzleti zárásig.

- Kedden éjfélig - vetette ellen Dunross.

- Maga mindig alkudozik, bármit mond is az ember?

- Maga nem?

- Rendben van, legyen kedd éjfél. De éjfél után egy perccel minden hitel és minden barátság törölve. - Bartlettnek szüksége volt rá, hogy nyomás alatt tartsa Dunross: ahhoz, hogy Gornt ellen felhasználhassa, most és nem kedden volt szüksége az ajánlatára. - Hogy is ívják azt az embert a Blacstól... az elnököt?

- Compton Southerby.

- Ja, igen, Southerby, Vacsora után beszélgettem vele. Azt mondta, ők teljes mellszélességgel Gornt mögött állnak. Célzott arra is, hogy Gornt szükség esetén egy rakás eurodollárt tud lehívni, - Bartlett látta, hogy ez a közlése is ült. - De még mindig nem tudom, hogyan fogja kifizetni a Toda Shippinget.

Dunross nem felelt azonnal. Még mindig kereste a kiutat az útvesztőből, de állandóan visszatért a kiindulóponthoz: a kémhez. Csak Gavallan, deVille, Linbar Struan, Phillip Chen, Alastair Struan, David MacStruan vagy a tulajdon apja, Colin Dunross lehet az. A Bartlett által említett adatok egyikéről-másikáról a bankok is tudhattak - az ideai veszteségeikről azonban nem. Túlságosan pontos volt az a szám. Meg is döbbsentette. És a "papíron 7,5 millióra felértékelt nyereség" is.

Nézte az amerikaiakat, szerette volna tudni, milyen bizalmas információk vannak még a birtokában. Érezte, hogy bezárul körülötte a csapda, nincs hely manőverezésre, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy nem szabad túl sokat engednie, különben mindent elveszít.

Mit tegyek?

Dirk Struan képmására pillantott. Kockáztass, fiam! Vagy nincs vér a pucádban?" - sugallta a gunyoros mosoly, a kihívó tekintet.

Jól van.

- Maga csak ne féltse a Struan céget. Ha úgy dönt, hogy társul velünk, én kétéves egyezséget ajánlok: 20 millió a jövő évben is mondta -, egy lapra téve fel mindent. - És a szerződés aláírásakor 7 milliót.

Bartlett rezzentelen arca nem mutatta örömét. - A két év rendben. Ami a készpénzt illeti: Casey kétmilliót ajánlott, a többit pedig másfél millió dolláros részletekben, minden hónap elsején. Gavallan azt mondta, ez elfogadható.

- Nem az. Én hetet szeretnék most, a többi havonként, egyenlő részletekben.

- Ebbe csak akkor megyek bele, ha fedezetként egy évre rám ruházza az új Toda-féle hajó fölötti rendelkezési jogot.

- Mi a fenének magának fedezet? - csattant fel Dunross. - Az egész üzletnek az a lényege, hogy társak leszünk, társak egy hatalmas ázsiai terjeszkedésben.

- Igen, de maga a mi hétmilliónkból kifizetheti a szeptemberben esedékes részletet a Toda Shippingnek, kicsúszhat az Orlin markából - mi meg semmit sem kapunk cserébe.

- Miért kellene bármit is adnom magának? A szerződést azonnal leszámítoztathatom, és a maga által biztosított húszmillióból tizennyolcat simán megkapok.

Persze, megkaphatod, gondolta Bartlett - miután aláírtuk a szerződést. Előtte viszont egy centet sem. - Rendben van, Ian, tegyük fel, hogy belemegyek az előleg összegének megváltoztatásába. De mit kapok cserébe? - Közömbös arccal a vele szemben lévő festményre pillantott, de nem látta: minden érzékszervével Dunrossra összpontosított, tudván, hogy már erősen közelednek a végkifejlethez. A Toda-féle óriási teherhajó bőven fedezné a Par-Con kockázatát.

- Ne felejtse el - folytatta - hogy az a huszonegy százalék, ami a Victoria Bank részvényeiből a magáé, a tőlük felvett kölcsön járulékos biztosítékként már, hogy úgy mondjam, zaciban van. Ha nem fizeti ki Todát vagy az Orlint, régi jó cimborája, Havergill kirúgja maga alól a számlit. Én azt tenném.

Dunross tudta, hogy legyőzték. Ha Bartlett pontosan tudja, mennyit birtokolnak összesen a bank részvényeiből - beleszámítva Chen titkos részvényeit és a strómanokat is! - akkor nem lehet megmondani, mi mindent tud még. - Rendben van - mondta. - Átruházom magára három hónapra a hajóimat, de a következő feltételekkel. Egy: garantálja számomra, hogy ez kettőnk közt marad, kettő: a szerződésünket hét napon belül aláírjuk, három: beleegyezik abba a pénzügyi elrendezésbe, amit javasoltam. Végül pedig: garantálja számomra, hogy amíg én be nem jelentem az ügyletet, egyetlen szót sem szivároztat ki.

- És mikor akarja bejelenteni?

- Valamikor péntek és hétfő között.

- Előre tudni akarom - mondta Bartlett.
- Természetesen. Huszonnégy órával előbb szólok.
- A hajók hat hónapra, a szerződés tíz napon belül.
- Nem.
- Akkor nincs üzlet.

- Tudomásul vettem - vágta rá Dunross. - Akkor térjünk vissza a társasághoz. - Sarkon fordult, és nyugodt léptekkel elindult a lépcső felé.

Bartlettet meglepte az alkudozás ilyen hirtelen megszakadása. Várjon! - mondta. A szíve kihagyott egy ütemet.

Dunross megállt a lépcső korlátjánál, és fél kézzel könnyedén rátámaszkodva, visszafordult.

Bartlett megpróbálta felmérni Dunrossot, a gyomra összeszorult az idegességtől. Dunross tekintetéből véglegességet olvasott ki. - Jó. A hajók január elsejéig, ez valamivel több, mint négy hónap, köztünk és Casey közt marad, szerződés jövő kedden - így van rá időm, hogy iderendeljem az adószakértőimet - a pénz folyósítása a maga feltételei szerint, azzal a megszorítással... Hánykor is találkozunk holnap?

- Tízben állapodtunk meg. Legyen tizenegy?

- Jó. Akkor megegyeztünk, azzal a kikötéssel, hogy ezt holnap tizenegykor megerősítjük.

- Nem. Magának nincs szüksége több időre. Nekem esetleg lehetne, de nekem sincs. - Megint az a halvány mosoly. - Igen vagy nem?

Bartlett ingadozott, minden ösztöne azt súgta: zárd le most, nyújts kezet, mondj igent, megkaptál mindent, amit akartál. Igen, de mi lesz Caseyvel? - Ez Casey ügylete. Húszmillióig döntési joga van. Nem volna ellenére, ha vele kellene kezet ráznia?

- Régi kínai szokás, hogy az üzletkötéseket mindig a tajpanok perfektuálják. Casey tajpanja a Par-Connak?

- Nem - felelte higgadtan Bartlett. - Én vagyok az.

- Akkor jó. - Dunross visszajött és kezet nyújtott, ugratta Bartlettet, játszott vele, olvasott a gondolataiban. - Akkor megállapodtunk?

Bartlett a felé nyújtott kézre nézett, aztán az acélkék szemekbe. A szíve kalapált. - Meg - de szeretném, ha Casey perfektuálhatná.

Dunross leengedte a kezét. - Még egyszer kérdezem: ki a Par-Con tajpanja?

Bartlett rezzenéstelen tekintettel nézett vissza rá. - Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó, Ian. Casey számára ez fontos, és én megígértem neki, hogy húszmillióig övé a labda.

Látta, hogy Dunross megint kezd elfordulni, ezért határozottan hozzátette: - Ian, ha nekem választanom kell e között az üzlet és Casey között, pontosabban a Caseynek adott ígéretem között, akkor itt nincs vita. Én csak egy szívessé... - Hirtelen elhallgatott. Mindketten a folyosó túlsó vége felé kapták a fejüket, ahonnan a homályból, ahol néhány magas támlájú dívány és fotel állt, valami nesz hallatszott. Valaki hallgatózik! Dunross abban a pillanatban megpördült, és macskamód, nesztelen rohamra lendült. Bartlett csaknem ugyanolyan gyorsan reagált. Dunross után rohant.

Dunross a zöld bársonydíványhoz érve megtorpant. Felsőhajtott.

Nem hallgatózó volt, hanem Glenna, saját tizenhárom esztendő lány: mélyen, összegömbölyödve aludt, csupa láb, volt, csupa kar, amilyenek a bakfisok szoktak lenni, angyalian mutatott gyűrött estélyi ruhájában, anyja vékonygyöngysorával a nyaka körül.

Bartlett szívverése is lelassult. - Jézusom... - suttogta - egy pillanatig azt... De gyönyörű ez a kislány!

- Van gyereke?

- Egy fiú és két lány. Brett tizenhat, Jenny tizennégy, Mary tizenhárom. Sajnos, elég ritkán látom őket. - Lélegzetét visszanyerve, Bartlett halkán folytatta. Ők most a keleti parton élnek. Sajnos, nincsenek nagyon oda értem. Az anyjuk... Hét éve váltunk el. Azóta újra férjhez ment, de... - Bartlett vállat vont, és lenézett a kislányra. Mint egy baba! Maga szerencsés ember.

Dunross lehajolt és fölnyalábolta a lányát. Glenna épp csak megrezzent, s elégedetten közelebb fészkelte magát apjához. Dunross elgondolkodva nézett az amerikaira, aztán így szólt: - Hozza fel ide Caseyt tíz perc múlva. Bármennyire nem értek is egyet, megteszem, amit kér, mert látom, hogy az ígéretét akarja megtartani. - Határozott léptekkel otthagya Bartlettet, és eltűnt a keleti szárnyon, ahol Glenna hálószobája volt.

Bartlett némi szünet után felnézett Dirk Struan portréjára. Ingerelte ez a mosoly. - Le vagy szarva - dünnyögte, érezte, hogy Dunross valahogy túljárt az eszén. Aztán elvigyorodott. - Eh, a mennykő csapjon bele! Legény a talpán a fiad, Dirk, öreg cimbora!

A lépcső felé indult. Menet közben egy félig elrejtett alkóvban egy portrét pillantott meg. Megállt. Az olajfestmény egy öreg, félszemű, őszülő szakállú, kampós orrú, sebhelyes arcú, öntelt tengerészkapitányt ábrázolt, a mellette lévő asztalon egy tengerészkard hevert.

Bartlett elképedten vette észre, hogy a kép hosszában és keresztben fel van hasítva, s a képmás szívét egy kurta tör szegezi a falhoz.

Casey merev tekintettel nézte a tört. Próbálta nem mutatni elképedését. Egyedül volt a galérián, nyugtalanul várakozott. Lentről tánczene hangjai szűrődtek fel: rhythm and blues. Könnyű szellőkés

kapaszkodott a függönyökbe, meglibbentette Casey egyik hajtincsét. Valahol a közelben egy szúnyog zümmögött.

- Ez Tyler Brock.

Casey meglepetten perdült hátra: Dunross figyelte. - Jaj, nem is hallottam, hogy jön.

- Ne haragudjon - felelte Dunross - nem akartam megijeszteni.

- Nem történt semmi.

Casey ismét a képet nézegette. - Peter Marlowe mesélt nekünk róla.

- Sokat tud Hongkongról, de nem mindent, és nem minden információja pontos. Akadnak köztük teljesen tévesek is.

Casey csak némi szünet után szólalt meg. Van valami... Szóval úgy érzem, egy kicsit hatásvadász dolog így itt hagyni ezt a kést, nem?

- Boszorkány Struan csinálta. Ő parancsolta, hogy hagyják így.

- Miért?

- Mert így tartotta kedve. Tajpan volt.

- De tényleg.

- Komolyan beszélek. - Dunross vállat vont. - Gyűlölte az apját, és azt akarta, sose feledjük, mit örököltünk.

Casey összeráncolta a homlokát, aztán az egyik szemben függő képre mutatott. - Az ő?

- Igen. Közvetlenül a férjhezmenetele után készült. - A festmény egy karcsú, tizenhét év körüli, világoskék szemű, szőke hajú lányt ábrázolt. Mélyen kivágott báli ruhát viselt - darázsderék, duzzadó keblek - a nyakában díszes, zöldköves nyakék függött.

Szótlanul nézték egy percig. A faragott, aranyozott keret alsó részére csavarozott kis rézlapon nem volt név, csak két évszám: 1825 - 1917. - Szokványos arc - mondta Casey - csinos, de mindennapi. Talán csak az ajka nem. Keskeny, szoros, mindent rosszálló... és kemény. Erő van benne. Quance-kép?

- Nem, nem tudjuk, ki festette. Állítólag ez volt a kedvenc arcképe. A Struan Building tetőlakásában van róla egy Quance-kép is, körülbelül akkortájt készült az is, mint ez. Egész más, mégis nagyon ugyanaz.

- Csináltatott később is portrét?

- Hármat. De amint elkészültek, mindhármat megsemmisítette.

- Fénykép maradt fent róla?

- Tudtommal nem. Gyűlölte a fényképezőgépeket... meg nem tűrte volna a házában. - Dunross felnevetett, de Casey látta rajta, hogy fáradt. - Egyszer, közvetlenül az első világháború kitörése előtt a China Guardian egyik riportere lefényképezte. Egy óra sem telt belé, Boszorkány Struan fegyverbe állította az egyik kereskedelmi hajónk legénységét, odaküldte őket a kiadóba, és azt a parancsot adta nekik, hogy ha nem kapják vissza azonnal a negatívot és az összes pozitívot, valamint ha a főszerkesztő nem ígéri meg, hogy "abbahagyja a zaklatását és felhagy a próbálkozásokkal", gyűjtsák fel az épületet. A főszerkesztő megígérte.

- Ilyesmit meglehet itt tenni és meg lehet úszni?

- Nem lehet - hacsak nem a Nemes Ház tajpanja az illető. Egyéb pedig köztudomású volt, hogy Boszorkány Struan nem tűri, hogy lefényképezzék, az a pimasz fráter pedig megszegte ezt a szabályt. Boszorkány Struan e tekintetben olyan volt, mint a kínaiak: vélte, valahányszor lefényképezik, elveszít egy darabot a lelkéből. Casey a nyakláncot nézegette. - Jáde? - kérdezte.

- Smaragd.

Caseynek elállt a lélegzete. - Akkor egy vagyont érhet.

Dirk Struan a végrendeletében órá hagyta, azzal a megkötéssel, hogy a nyakék sose kerülhet ki Ázsiából, és hogy mindig a mindenkori tajpan feleségéé. - Dunross furcsán elmosolyodott. - Boszorkány Struan egész életében megtartotta a nyakéket, és megparancsolta, hogy halálakor temessék el vele.

- Jézusom? És vele temették?

- Igen!

- Micsoda veszteség!

Dunross ismét a képmásra nézett. - Nem az - mondta megváltozott hangon. - Csaknem hetvenöt éven át tartotta meg a Struan céget Ázsia Nemes Házának. Ő volt a tajpan, az igazi tajpan, noha a címet mások birtokolták. Boszorkány Struan megküzdött az ellenséggel, a katasztrófákkal, hű maradt Dirk Struan örökéhez, szétzúzta Brockékat, tette, amit tenni kellett. Mit számít hát egy kis csecsebecse, ami minden bizonnyal egyébként sem került semmibe? Valószínűleg valami mandarin kincseskamrájából lopták, és nyilván a mandarin is lopta valakitől, akinek a parasztjai verítékével fizettek érte. Casey figyelte az arcát: mintha egy másik dimenzióból szólt volna hozzá. - Én csak reménykedem, hogy méltó leszek hozzá - mondta halkán Dunross, s Casey úgy érezte, hozzá, a képen látható lányhoz beszélt.

Tekintete elkalandozott, s végül Dirk Struan portréján állapodott meg. Ismét feltűnt neki a csodálatos hasonlóság. A tíz nagy portré mindegyikén jól láthatók voltak a jellegzetes családi vonások - kilenc férfi és egy nő. Az arcképek között különféle méretű tájképek lógtak: Hongkong, Sanghaj, Tiencsin, számos kép az elegáns Struan klipperekről és néhány kereskedőhajójukról. A tajpanokat ábrázoló portrék mindegyike alatt kis réztábla mutatta az illető nevét, születésének és halálának évét: Dirk Dunross, a IV Tajpan, 1852-1894, a Sunset Cloud teljes legénységével együtt az Indiai- óceánon a tengerbe vezett... Sir Lochlin Struan, a III. Tajpan, 1841- 1915"...Alastair Struan, a IX. Tajpan, 1900- "...Dirk Struan, 1798- 1841 ...

"Ross Lechie Struan, a VÜ. Tajpan, 1887- 1915, a Királyi Skót Ezred kapitánya, elesett az yperni ütközetben"...

- Ez maga a történelem - mondta Casey, úgy ítélve, ideje kikököteni erről a vágányról Dunross.

- Igen. Igen, ez az - nézett rá ismét Dunross.

- Maga a tizedik tajpan?

- Igen.

- És csináltatott már portrét?

- Még nem.

- De fog, ugye?

- Igen, ha eljön az ideje. Nincs ok a sietségre.

- Hogyan lesz valaki tajpan, Ian?

- Az előző tajpan választja ki.

- Maga kiválasztotta már az utódját?

- Még nem - felelte Dunross, de Casey úgy érezte, igen. De hát miért kötné az orromra? És miért kérdezek én tőle ennyi mindent?

Elfordította a tekintetét. Egy kisméretű portré ragadta meg a figyelmét. - Az ki? - kérdezte zaklatottan. A képről egy torz alakú, púpos férfi nézett rá kíváncsi szemekkel és gunyoros mosollyal. - Ő is tajpan volt?

- Nem. Ez Stride Orlov, Dirk rangelső hajóskapitánya. Amikor a tajpan meghalt abban az óriási tájfunban, és Culum vette át a céget, Orlov lett a klipper flottánk parancsnoka. A legenda szerint egészen kiváló tengerész volt.

- Ne haragudjon - mondta némi hallgatás után Casey - de van ebben az emberben valami, amitől nekem a hideg rohángál a hátamon. - Orlov derékszájába pisztolyok voltak tűzve, és a háttérben egy klipper látszott. - Ijesztő ez az arc.

- Ilyen hatással volt mindenkire - kivéve a tajpant és Boszorkány Struant. Állítólag még Culum is gyűlölte. - Dunross megfordult, figyelmes tekintettel méregette Caseyt. A lányt egyszerre bizsergette és nyugtalanította ez a tekintet.

- És miért kedvelte Boszorkány Struan? - kérdezte.

- A történet szerint közvetlenül a nagy tájfun után, amikor Hongkongban még mindenki, Culumot is

beleértve, romeltakarítással foglalatostkodott, Ördög Tyler megpróbálta átvenni a Nemes Házat. Parancsokat osztogatott, átvette az irányítást, gyerekekként kezelte Culumot és Tesst. Tesst a hajójára, a White Witchre vitette, Culumnak pedig megüzente, hogy napszálltára jöjjön a fedélzetre, különben így meg úgy. Tyler szerint a történetek után a Nemes Ház már Brock-Struan cég volt, és ő volt a tajpanja. És ekkor, nem tudni, hogyan - senki sem tudja, honnan merítette hozzá Culum a bátorságot, uramisten, csak húszéves volt akkor, Tess meg alig tizenhat Culum parancsot adott Orlovnak, hogy menjen ki a White Witchre és hozza ki a feleségét a partra. Orlov már ment is, azonnal, egyedül. Tyler ekkor a parton volt. Orlov kihozta Tesst. Egy halott és hat betört fejű vagy törött kezű-lábú ember maradt utána a fedélzeten. Dunross Caseyre nézett, s Casey felismerte arcán a tajpan jellegzetes, kissé gunyoros, kissé erőszakos, némiképp ördögi mosolyát. Ettől kezdve Tess - a későbbi Boszorkány Struan - imádta, legalább is így mesélik. Orlov addig szolgálta a flottánkat, míg el nem tűnt. Minden csúnyasága ellenére rendes ember és nagyszerű tengerész volt.

- Eltűnt? A tengerbe veszett?

- Nem. Boszorkány Struan szerint egy nap partra szállt Szingapúrban, és többé nem tért vissza. Mindig azzal fenyegetőzött, hogy elmegy, hazamegy Norvégiába. Így hát lehet, hogy hazament. Az is lehet, hogy megkéselték. Nem lehet tudni, Ázsia veszedelmes hely. Boszorkány Struan ugyan esküdött rá, hogy férfi nem ölhetette meg Stride Orlovot, ezt csak nő tehetné. Talán Tyler csalta törbe. Ki tudja?

Casey tekintete önkéntelenül is Tyler Brock portréja felé fordult.

Lenyűgözte ez az arc, s mindaz, amire a tör utalt. - És miért művelte ezt Boszorkány Struan az apja arcképével?

- Egyszer majd ezt is elmondom, de ma estére érje be annyival, hogy azt a tört a nagyapám krikett ütőjével kalapálta bele a falba, s Istent és ördögöt hívta segítségül az ellen, aki valaha is megpróbálná kihúzni az ő kését az ő falából. - Dunross rámosolygott Caseyre, akinek most ismét feltűnt, milyen rettenetesen fáradt. Örült neki, mert már rajta is kezdett úrrá lenni a fáradtság, és nagyon nem szeretett volna hibázni. Dunross kezet nyújtott - A kézfogás még hátravan.

- Nem - mondta Casey higgadtan. Örült, hogy végre rátérnek. Sajnálom, de nem tehetem.

Dunross ajkáról lehervadt a mosoly. - Tessék?

- Linc elmondta nekem, milyen változtatásokat kíván. Ez így most már egy kétéves ügylet... túllépi az előzetes megállapodásunk keretét, tehát nem mehetek bele.

- Nem?

- Nem - folytatta Casey ugyanazon a közömbös, de nem rideg hangon. - Sajnálom, de az én plafonom húszmillió, így hát Linc-kel kell megegyeznie. A bárban várja magát.

Dunross arcán egy pillanatra átsuhant a megértés - és a megkönnyebbülés, gondolta Casey - majd ismét nyugodt kifejezést öltött. - Szóval a bárban - mondta halkán, figyelve a lányt.

- Ott. - Casey testén hóhullám söpört végig, égni kezdett az arca, szeretne tudni, vajon látszik-e.

- Szóval nem parolázhatok magával - mondta Dunross. - Linc Bartletthez forduljak tehát?

- Casey nagyon koncentrált, de a szeme se rebbent. - Tajpan tajpanggal köt üzletet.

- Ez még Amerikában is alapszabály? - Dunrossnak puha, szelíd volt a hangja. - Igen.

- Ez a maga ötlete volt vagy az övé?

- Számít?

- Nagyon is.

- Ha azt mondom, Lincé, arcot vesz, ha azt mondom, az enyém, akkor is arcot vesz, noha másféle értelemben.

Dunross enyhén megcsóválta a fejét, és elmosolyodott. Mosolya hatására hóhullám söpört végig Caseyn. Jóllehet egy pillanatra sem engedett ki, mégis érezte: reagál Dunross természetes férfiasságára. - Így vagy úgy, de mindannyiunkat köt a becsület, nem? - kérdezte Dunross.

Casey nem válaszolt, elfordította a tekintetét, hogy időt nyerjen.

Meglátta Tess Struan arcképét. Vajon hogyan lesz egy ilyen csinos lányból Boszorkány? - ötlött fel benne. Milyen borzasztó lehet arcban és testben megöregedni, mikor az ember lelke még fiatal, még erős, állhatatos... milyen igazságtalan sors ez egy asszonymak. Lehet, hogy egyszer majd engem is Boszorkány Tcholockként emlegetnek? Vagy inkább "vén meleg Tcholock" leszek, ha még mindig egyedül, férj nélkül állok majd az üzleti világban, a férfiak világában, és még mindig azért dolgozom, amiért ők: egyéniségért, hatalomért és pénzért, és gyűlöli fognak, mert ugyanolyan jól vagy még jobban is csinálom, mint ők? Amíg mi vagyunk a győztesek, Linc meg én, nem érdekel. Játszd hát végig szépen a ma estére választott szerepedet - mondta magának, és köszönd meg a francia hölgynek a tanácsát. "Sose feledd, lányom - duruzsolta a fülébe örökön az apja - sose feledd, hogy a tanács, a jó tanács általában váratlan helyekről és váratlan időpontokban érkezik". - Igaza volt, gondolta boldogan. Ha Susanne nem hívja fel a figyelmemet, hogy miként kell egy nőnek ebben a férfiak vezette világban manőverezni, akkor talán nem adtam volna meg neked, Ian, ezt a tekintélyteremtési lehetőséget. De ez ne vezessen félre, Ian Struan Dunross: ez az én üzletem, és ebben én vagyok a Par-Con tajpanja.

Újabb hóhullám futott rajta végig, kellemetlennek érezte melegségét. Még soha nem fogalmazta meg így önmaga számára a Par-Connál betöltött pozícióját. Igen, gondolta nagyon elégedetten, igen, ez vagyok.

Kritikus szemmel még egyszer megnézte magának Tess Struan portréját, és rájött, mekkorát tévedett az előbb: ez a lány egyáltalán nem szokványos, sőt nagyon is különleges. Lehet, hogy már ilyen idős korában tajpan volt, ha csak embrióformában is?

- Maga nagyon nagylelkű - szakította félbe gondolatait Dunross.

- Én ugyan nem - vágta rá Casey, már számítva valami ilyesmire.

Visszanézett Dunrossra, és azt gondolta: ha kíváncsi vagy az igazságra, tajpan, hát tudd meg, hogy egyáltalán nem vagyok nagylelkű. Csak azért vagyok ilyen szerény, szelíd és kedves, hogy otthonosabban érezd magad.

Ám ezt csak gondolta, mondani nem mondott semmit, lesütötte a szemét, és illő halksággal rebegette: - Ön a nagylelkű, tajpan.

Dunross megfogta a kezét, fölé hajolt, és régimódi lovagiassággal kezét csókolt.

Casey nagyon meghökkent, de próbálta leplezni. Ezt még soha senki nem csinálta neki. Minden eltökéltsége ellenére meghatotta a dolog.

- Ciranoush - mondta Dunross tettetett komolysággal - ha bármikor szüksége van egy bajnokra, csak küldjön értem. - Váratlanul elvigyorodott. - Biztos átesem a ló túlsó oldalára, de azért csak szóljon. Casey felnevetett, egycsapásra elszállt belőle minden feszültség.

Nagyon rokonszenvesnek találta Dunrosst. - Megegyeztünk.

Dunross természetes mozdulattal átkarolta a derekát, s finoman a lépcső felé terelte. Caseynek jólesett az érintése. Túlságosan is jólesik, gondolta. Ez az ember nem gyerek. Légy óvatos.

17.

23 óra 58 perc

A Rolls csikorogva fékezett Phillip Chen háza előtt, a behajtón Phillip Chen dühtől vörösen pattant ki a hátsó ülésről. Dianne idegesen a nyomában. Az éj sötét volt, a város, a hajók, a hegyoldalak fényei messze lent ragyogtak. - Zárd be a kaput, aztán gyere be te is! - csattant rá Phillip Chen a nem kevésbé ideges sofőrre, és sietős léptekkel elindult a bejárati ajtó felé.

- Siess már, Dianne! - mondta, miközben ideges mozdulattal a zárba lökte a kulcsát.

- Mi a csuda van veled, Phillip? Miért nem mondhatod el nekem? Mi...

- Fogd be a szád! - kiáltott rá ingerülten Phillip Chen. Dianne döbbenetesen megmerevedett. - Te csak fogd be a szád, és csináld, amit mondok! - Fölrántotta az ajtót. - Hívd ide a szolgálókat!

- De Phi...

- Ah Szun! Ah Tak!

A két borzas, álmos áma sietve előtipegett a konyhából, s száj tátva, döbbenetesen bámultak a dühöngő házigazdát. - Tessék, apánk! Tessék, anyánk! - mondták egyszerre, kantoni nyelvjárásban. - Az összes

istenek legyenek irgalmasak, mi a...

- Fogjátok be a szátokat! - ordított rájuk vörös nyakkal és még vörösebb arccal Phillip Chen. - Most bementek abba a szobába, és mindaddig ott maradtok, míg nem szólok, hogy kijöhettek! - Kinyitotta az ajtót. Az ebédlőjükre szolgált, amelynek ablakai az északi útra néztek. - Mindnyájan itt maradtok, amíg nem mondom, hogy kijöhettek, és ha bármelyi kötök is kiteszi a lábát vagy kinéz az ablakon, mielőtt visszajövök... Van néhány barátom, akik koloncot kötnek a lábatokra, és valamennyiőtöket behajigálnak az öbölbe!

A két áma jajveszékelní kezdett, de Dianne-nal együtt sietve engedelmeskedett. Phillip Chen bevágta utánuk az ajtót.

- Hagyjátok abba! - visított Dianne Chen az ámákra, és erősen megcsípte az egyik arcát. Az öregasszony ettől abbahagyta a jajveszékelnést, eltátotta a száját, szemét az ég felé fordította. - Mi ütött itt mindenkibe? - kérdezte. - Mi lelte atyánkat? Ó, ó, ó, a dühe Jávára repült... Ó, ó, ó...

- Fogd be a szád, Ah Tak! - fortyant föl Dianne, a dühtől szinte magán kívül legyezve magát. Az összes istenekre: mi ütött ebbe az emberbe? Nem bízik bennem? Bennem, egyetlen, hűségés feleségében, élete szerelmében? Bennem, aki egész életemben csak... És így elrohanni a tajpan estélyéről, mikor minden olyan jól alakult... Rólunk beszél egész Hongkong, mindenki az én drága Kevinemet csodálja, hozzá törleszkedik, hisz most már nyilvánvalóan ő a Chen Ház örököse, mivel abban mindenki egyetért, hogy John Chen minden bizonnal belehalt a megrázkódtatásba, mikor levágták a fülét. Mindenki belehalna! Én egész biztos.

Megborzongott: megint úgy érezte, mintha az ő fülét vágnák az emberrablók, mint ma délután, álmában, mikor verejtkben fürödve riadt fel ebéd utáni szundításából.

- Ajíjje - motyogta csak úgy, maga elé. - Hát megőrült ez az ember?

- Igen, anyám - mondta bizalmaskodva a sofőrje - szerintem megőrült. Az emberrablás miatt. Még soha életemben nem láttam atyánkat ilyen álla...

- Téged meg ki kérdezett? - rikoltott rá Dianne. - különben is te vagy az oka az egésznek! Ha hazahozod az én szegény Johnomat, és nem hagyod ott azoknál a mézes- mázos, kikent- kifent lotyóknál, ez az egész sose történt volna meg!

Dühét látva, a két áma megint nyüszíteni kezdett, mire Dianne haragja egy pillanatra ismét feléjük fordult. - De ti is megéritek a pénzeteket! Hát miféle kiszolgálás van ebben a házban? Az embernek felfordul tőletek a gyomra! Vagy eszébe jutott-e valamelyikötöknek is megkérdezni, nincs-e szükségem orvosra vagy aszpirinre? Teára? Vagy egy borogatásra?

- Anyánk - mondta békítőleg az egyik áma, s reménykedve mutatva a kis pohárszékre - teát nem tudok készíteni, de nem parancsolsz egy kis konyakot?

- Micsodát?! Ja, igen. Jó. Igen. Adj egy kicsit, Ah Tak.

Az öregasszony nyomban odasietett a pohárszékhez, kinyitotta, elővett egy üveg konyakot, amelyről

tudta, hogy úrnője szereti, s töltött. - Szegény anyánk, hogy atyánk ilyen dühös legyen! Rettenetes! Mi ütött belé, és miért nem akarja, hogy kinézzünk az ablakon?

Azért, ti teknősbéka-potyadék tolvajok, gondolta Dianne, mert nem akarja, hogy meglássátok, amint a kertben előássa a titkos páncéldobozát. Még előttem is titkolózik. Kesernyésen elmosolyodott, belekortyolt a finom, sima konyakba, valamelyest megnyugtatta, hogy tudta, hol van eltemetve a vasládika. Nincs abban semmi rossz, hogy kileste, hová ássa el az ura, ezzel csak az ő védelmét szolgálta, arra az esetre, ha netalán, Isten ments, az istenek hirtelen elragadnák erről a földről, és nem lenne ideje megmondani, hol van a rejtekhely. Igenis kötelessége volt megszegni ígéretét, hogy nem fog leselkedni azon az éjszakán, amikor a japán megszállás idején Phillip bölcsen összeszedte és elásta értékeiket.

Nem tudta, mi van most a dobozban. Nem érdekelte. Phillip sokszor nyitotta-csukta már. Dianne-t csak az érdekelte, hogy mindig tudja, hol van a férje, hol vannak a páncéldobozai és a kulcsai. Sose lehet tudni.

Végül is, gondolta, ha Phillip meghal, nélkülem összeomlik a Chen Ház - Hagyd abba a nyavalygást, Ah Szun! - Felállt, összehúzta a hosszú függönyöket. Odakint sötét volt, semmit sem látott a kertből, csak a behajtott, a magas vaskaput és azon túl az utat.

- Töltsek még, anyám? - kérdezte az öreg áma.

- Köszönöm, te kis olajosság - felelte szeretetteljesen Dianne.

Az ital melege eloszlatta haragját. - Aztán megmasszírozhatod a nyakamat. Fáj a fejem. Ti meg üljete le, tartsátok a szátokat, és egy hangot se, míg atyánk vissza nem jön!

Egyik kezében zseblámpával, ásóval a másikban, Phillip Chen szapora léptekkel haladt a kerti ösvényen. Az ösvény szépen gondozott teraszokon át kanyargott lefelé, majd egy fás, bokros- részbe torkollt. Phillip Chen megtorpant egy pillanatra, betájolta magát, aztán odament a rejtekhelyhez. Néhány másodpercig tétozott még hátra is nézett, noha tudta, hogy a ház felől teljesen takarva van. Miután megbizonyosodott róla, hogy senki sem lesheti ki, felkattintotta a zseblámpáját. A fénykör bokrokon siklott végig, majd egy fa tövében állapodott meg. A hely érintetlennek látszott. Óvatosan félrekotorta a levéltakarót. Amikor látta, hogy az alatta lévő földet megbolygatták, csúnyán elkáromkodta magát. - Ó, az a disznó... a tulajdon fiam! - Nagy nehezen összeszedte magát, és ásni kezdett. A föld puha volt.

Mióta eljött az estélyről, egyre csak azon törte a fejét, mikor is ásta ki legutóbb a dobozt. Abban most már biztos volt, hogy tavasszal történt, a wanchai nyomornegyed egyik utcasorának birtokleveleire volt szüksége, amelyeket ötvenszeres áron adott el Donald McBride-nak, aki nagy építkezésbe kezdett a környéken.

- Hol volt akkor John? - motyogta most. - A házban?

Ásás közben próbált visszaemlékezni rá, de hiába. Csak azt tudta, hogy sose ásta ki olyankor a kazettát, amikor fennállt a felfedeztetés veszélye, vagy amikor idegenek voltak a házban, és hogy mindig körültekintően járt el. Na de John...? Ezt sose hittem volna. Biztos utánam lopózott valahogy.

- Az ásó fémbe ütközött. Phillip Chen gondosan letisztogatta a földet, levette a védőtakarót a

kazettáról, és kinyitotta a súlyos lakatot. A zsanérok jól be voltak olajozva. Phillip Chen remegő kézzel a nyitott kazettára irányította a zseblámpa fényét. Első pillantásra úgy látta, bizalmas szerződései, birtoklevelei, titkos kimutatásai hiánytalanul és érintetlenül ott vannak, de tudta, hogy valaki egészen biztosan kivette és elolvasta őket... Lemásolta vagy megjegyezte. A fia kazettájában lévő adatok néhány csakis innen származhatott.

Az ékszeres dobozok, kicsik és nagyok, mind megvoltak. Idegesen kezébe vette azt, amelyiket kereste, és kinyitotta. A félpénz és az iromány, amely a félpénz rendeltetését magyarázta, eltűnt.

Phillip Chen szemébe könnyek szöktek a dühtől. A szíve vadul kalapált, csak szívta magába a nedves föld szagát, és úgy érezte, ha most itt volna a fia, a tulajdon két kezével fojtaná meg, még hozzá boldogan.

- Jaj, fiam, fiam - hogy az összes istenek kergessenek a pokolra! Elgyengültek a térdei. Reszketve leült egy szikladarabra, és megpróbálta összeszedni az akaraterejét. Fülében ott doboltak a szavak, amelyeket apja a halálos ágyán mondott neki. „Nagyon vigyázz erre a félpénzre, fiam... ez családunk fennmaradásának és a Nemes Ház fölött való hatalmának a záloga.”

Ez 1937-ben történt, akkor jutottak tudomására a Chen Ház legféltettebb titkai: hogy a Nemes Ház mindenkori compradoréja egyben a hongkongi Hung Mun mindenkori vezetője is, elsőszámú embere ennek a titkos társaságnak, amely eredetileg azért alakult, hogy a gyűlölt mandzsu nagyurakkal szembeforduló kínaiak felkelésének élére álljon, s amely társaság Szun Jat-szen ideje alatt a 14K nevet vette föl, hogy a compradore az egyetlen legitim kapocs a sziget kínai hierarchiája és a 14K szárazföldi örökösei között, és hogy a Zsin-kua néven ismert Csence Zsin-am, a külföldiekkel való kereskedelem teljes császári monopóliumát élvező kohong legendás főkereskedője révén a Chen Ház jog és vér szerint, egyszer és mindenkorra összefonódott a Nemes Házal.

- Jól figyelj, fiam - suttogta a haldokló. - A tajpan, Dirk Struan, a te dédapád, Zsin-kua teremtménye, ahogy a Nemes Ház is. A Nemes Házat Zsin-kua táplálta, alakította. És Dirk Struant is. A tajpannak két ágyasa volt. Az első, Kaj-szung, Zsin-kua ötödik feleségének egyik lánya volt. Az ő fia volt Gordon Chen, az én apám, a te nagyapád. A tajpan második ágyasát Csung Zsin Mejmeknek hívták, öt éve volt már a tajpan szeretője, mikor közvetlenül a nagy tájfun előtt, amely mindkettejüket megölte, titokban összeházasodtak. Mejmek ekkor huszonhárom éves volt, csodálatos lány, Zsin-kua kedvenc unokája, akit tizenhét esztendőskorában adott el a tajpannak azzal a céllal, hogy észrevétlenül tanítsa meg urát civilizált módon viselkedni és gondolkodni. Ő az anyja Duncannek és Kate-nek, akik a T'Csung nevet vették fel, és apám házában nevelkedtek. Apám egy Peter Gavallan nevű sanghaji Kína-járó kereskedőhöz adta férjhez Kate-et, ilyenformán Andrew Gavallan is az unokatestvéred, bár ő nem tud erről... Rengeteg történetet kellene elmondanom neked, és oly kevés időm maradt... Sebaj, a családfák mind ott vannak a páncélszekrényben. Nagyon sok van belőlük. Tele vagyunk rokonokkal... a Vu, a Kwang, a Szung, a Kau, a Kok, a Ng meg az összes régi família rokonunk szegről-végről. Óvatosan élj a tudással. Itt a páncélszekrény kulcsa.

- És elárulok neked még egy titkot, Phillip fiam. A mi águnk apám második feleségétől származik. Mikor összeházasodtak, apám ötvenhárom éves volt, anyám meg tizenhat. Anyám John Jüannak, a híres amerikai kereskedő, Jeff Cooper törvénytelen fiának és egy eurázsiai hölgynek, Isobel Yaunak a lánya volt, Isobel Yau Robb Struan legnagyobb titokban nevelt eurázsiai leszármazottja volt, maga Robb Struan pedig a tajpan féltestvére és a Nemes Ház egyik alapítója és társtulajdonosa. Így tehát mindkét ágon Struanok vére csörgedezik bennünk. Alastair Struan unokatestvéred, Colin Dunross szintén... Mac

Struanék nem, az ő történetüket nagyapa naplójában elolvashatod. Tudod, fiam, akkoriban az volt a szokás, hogy az angol meg skót barbárok, akik idejöttek Kínába, nem vették feleségül azokat a nőket, akiket imádtak, és legtöbbször itt is hagyták őket, mikor visszatértek ködös, esős, borús, szürke szigetükre. Istenem, hogy utálok az angol éghajlatot, és hogy utálok a múltat!

- Igen, Phillip, mi eurázsiaiak vagyunk, nem tartozunk se ide, se oda. Én sose tudtam ezzel megbékélni. Ez a mi átkunk, ez a mi keresztünk, de csak rajtunk áll, hogy szerencsét kovácsoljunk belőle. Zsin-kua akaratának megfelelően gazdagon és erősen hagyom rád a Chen Házat... így add tovább te is majd a fiadnak, és gondod legyen rá, hogy ő is így adja majd tovább az övének - Bizonyos értelemben Zsin-kua adott életet nekünk, tőle származik a gazdagságunk, tőle származnak a titkok, amelyek tudói vagyunk, az ő révén tudjuk megőrizni a folyamatosságot és a befolyást... és ő adta nekünk az egyik félpénzt. Tessék, fiam, olvasd, mi áll itt róla.

A régi irattekerésre művészi kalligráfiával rótták a piktogramokat. A barbárok időszámítása szerint való 1841. esztendő hatodik hónapjának e nyolcadik napján én, a kantoni illetőségű Csence Zsin-arn, a kohong főkereskedője kölcsönadtam a Zöld Szemű Ördögnek, a Nemes Ház tajpanjának, az összes idegen ördögök főkalózának, aki háborút indított a Mennyei Birodalom ellen s elorozta tőlünk szigetünket, Hongkongot, negyven lek ezüstöt avagy az ő megnevezésük szerint egymillió sterlinget, s ezáltal, eme ezüstök révén megmentettem őt attól, hogy fölakasztassék főellensége és - riválisa, a Félszemű által. Viszonzásképp a tajpan különleges kereskedelmi előnyöket biztosít számunkra az elkövetkezendő húsz esztendőre, megígéri, hogy mindörökké a Chen Ház lesz a Nemes Ház compradoréja, továbbá megesküszik, hogy ő vagy a leszármazottai leróják minden adósságát, és teljesítik a félpénzek által rájuk rótt kötelességet. Négy pénzdarab van, amelyek kettőbe törettek. Négy félpénzt a tajpannak adtam. A tajpan megesküdött, hogy ha a másik négy félpénz valamelyikét bemutatják neki vagy valamelyik utána következő tajpannak, a félpénz hozójának kívánságát teljesítik. Akár a mi törvényünk vagy az övék szerint való a kérés, akár nem.

Egy félpénzt megtartok, egyet unokatestvéremnek. Vu Fang-csoj fővezérnek adok, egyet unokámnak, Gordon Chennek, a negyedik birtoklója titok. Te, ki a jövőben olvasod majd ez írást, ne feledd: ne kótyavetyéld el a félpénzt, mert a Nemes Ház tajpanjának ugyan bárminemű kérést teljesítenie kell, de csak egyszer. S ne feledd azt sem, hogy jóllehet maga a Zöld Szemű Ördög megtartja ígéretét s ugyanígy tesz majd minden utódja, a Zöld Szemű Ördög ettől még veszett barbár marad, s éppen a mi tanításunk révén ravasz, akár egy büzhödt mandzsu, s veszedelmes, akár egy viperafészek. "

Phillip Chen megborzongott, ahogy arra a hevességre gondolt, amely Ian Dunrossból bármely pillanatban kitörésre készen állt. Nem hiába a Zöld Szemű Ördög leszármazottja. Bár ami ezt illeti, az vagyok én is és az apám is.

Átkozott John! Mi üthetett belé? Micsoda ördögösséget eszelhetett ki Linc Bartlettel? Vajon Bartlettnél van már a félpénz? Vagy talán John még magánál tartotta, s így most az emberrablók kezébe került?

Miközben agya lázasan latolgatta az eshetőségeket, ujjai sorra nyitogatták az ékszeres dobozkákat. Semmi sem hiányzott. A legnagyobbat hagyta utoljára. Elszorult torokkal emelte fel a tetejét, de a nyakék még ott volt. Megkönnyebbülten felsóhajtott. A zseblámpa fényében megcsillanó smaragdok szépsége óriási örömmel töltötte el, még nyugtalansága is csillapodott valamelyest. Milyen ostoba volt Boszorkány Struan, mikor meghagyta, hogy vele kell temetni! Micsoda arcátlanság, micsoda rémes, szentségtelen

pazarlás lett volna! Milyen bölcs volt apám, hogy még a tűz előtt belenyúlt a koporsóba és kivette.

Vonakodva visszatette a nyakláncot, és bezárta a kazettát. A félpénz... Mit tegyek? Egyszer már majdnem felhasználtam, mikor a tajpan elvette a bankrészevényeinket - és vele hatalmunk legnagyobb részét. Igen... Én azonban úgy döntöttem, adok neki időt a bizonyításra. Ennek most már három éve, és még semmi sincs bizonyítva, és noha az amerikai üzlet nagyszerűnek ígérkezik, egyelőre még nincs aláírva. És most eltűnt a félpénz.

Hangosan, dühödten felmordult, a háta, a feje hasogatott.. Odalent ott volt az egész város, a Glessing-foknál hajók horgonyoztak, mások jöttek- mentek. Kowloon ugyanúgy ragyogott, mint máskor, egy nagy utasszállító épp felemelkedett a Kai Takról, egy másik épp rákanyarodott az egyik leszállópályára, egy harmadik villogó lámpákkal ott sívított el a feje fölött.

Mit tegyek? - kérdezte magától kimerülten. Bartlettnél van a félpénz? Johnnál? Vagy a Farkasembereknél?

Ha rossz kezekbe kerül, végünk.

KEDD

18.

0 óra 36 perc

- Nyilvánvaló, hogy Dunross babrálta el a fékeket, Jason!- mondta Gornt.

- Ugyan már, az ég szerelmére! Bemászni a maga kocsija alá, mikor kétszáz vendég van a házában? Ian nem ilyen ostoba.

Jason Plumm tetőlakásában voltak, a Boldogság-völgy felett. Kellemes volt az éjszakai levegő, bár a páráság tovább fokozódott. Plumm felállt, eldobta csikkre égett szivarját, elővett egy másikat, és meggyújtotta. Az Asian Properties, a harmadik legnagyobb hong tajpanja magasabb volt, mint Gornt, hatvan felé járt, az arca keskeny, előkelő, szmokingja vörös bársony - Ekkora marhaságra még Ian Dunross se képes.

- Téved. Dunrossban minden skót agyafúrtsága ellenére van valami állatias hirtelenség, kiszámíthatatlanság. Épp ez a gyenge pontja. Szerintem ő csinálta.

Plumm elgondolkozva összeillesztette ujjai hegyét. - A rendőrök mit mondtak?

- Nekik csak annyit mondtam, hogy bedöglött a fékem. Semmi szükség rá, hogy belekeverjem azokat a minden lében kanál alakokat. Legalábbis egyelőre nincs. De hát az isten szerelmére: egy Rolls fékje nem romlik el csakúgy. Na, mindegy. Tom Nikklintől holnap választ kapok, méghozzá egzakt választ - már ha létezik ilyen. A rendőrség utána is ráér.

- Egyetértek. - Plumm halványan elmosolyodott. - Semmi szükség rá, hogy a rendőrök kitergessék a szennyesünket. Vagy igen?

- Elvagyunk nélküle. - Mindketten elnevelték magukat.

- Magának óriási szerencséje van. A Peak Road nem épp a legalkalmasabb hely, hogy valakinek elmenjen a fékje. Szörnyen kínos lehetett.

- Egy pillanatig az volt, Jason, de miután túltettem magam a kezdeti ijedtségen, már nem okozott gondot - túlozta el némiképp az igazságot Gornt. Belekortyolt szódás whiskyjébe. Túl voltak már az elegáns vacsorán, a teraszon költöttek el, ahonnan az egész Boldogság-völgyet, a lóversenypályát, a várost és a mögötte hullámozó tengert be lehetett látni. Csak ketten voltak: Plumm felesége Angliába utazott nyaralni, a gyerekeik már felnőttek, elköltöztek Hongkongról. Most ott szivarozgattak egy-egy pompás fotelban üldögélve Plumm könyvekkel teli dolgozószobájában, amely a tízszobás tetőlakás többi részéhez hasonló mértéktartó luxussal volt berendezve. Ha van ember, aki meg tudja állapítani, hogy babrálták-e a kocsimat, akkor Tom Nikklin az az ember - jelentette ki határozottan Gornt.

- Na, igen. - Plumm ivott egy korty jégbe hűtött Perrier-vizet. Megint felpiszkálja a kis Nikklint, hogy tegye magát hasznossá Macauban?

- Én? Maga viccel? - Nem én, nem találok ebben semmi vicceset - röhincsel halkán, jól nevelten és gunyorosan Plumm. - Ha jól emlékszem, a három évvel ezelőtti versenyen történt, hogy Dunross motorja felrobbant, és Ian kis híján meghalt.

- A versenyautók állandóan bedöglenek.

- Igen, csakugyan gyakran előfordul, de az azért elég ritka, hogy ezt a bedöglést valamelyik vetélytárs segítse elő. - Plumm mosolygott.

Mosolygott Gornt is, pedig nem volt mosolyogni való kedve. Mit akar ezzel mondani?

- Semmit, kedves barátom. Mindenfélét beszélnek az emberek összevissza. - Az idősebb férfi közelebb hajolt, újratöltötte Gornt whiskys poharát, a szifonból szódát is spriccelt hozzá. - Valami olyasmit fecsegnek, hogy egy bizonyos kínai szerelő csekély honoráriumért. - hogy is mondják... belebabrált a szerkezetbe.

- Én nem hiszek ebben.

- Én meg abban nem hiszek, hogy be lehetne bizonyítani. Vagy az ellenkezőjét. Undorító, mi mindenre képesek egyesek néhány garasért.

- Így van. Még szerencse, hogy mi nagy pénzekkel dolgozunk.

- A számból vette ki a szót, barátom. Nna. - Plumm lepöccintette szivarjáról a hamut. - Mi az elképzelése?

- Nagyon egyszerű: feltételezve, hogy Bartlett az elkövetkezendő tíz napban nem írja alá a Struan-féle szerződést, úgy kipukkasztjuk a Nemes Házat, mint egy léggömböt.

- Nem maga az első, aki ezt tervezi, de még mindig a Struan a Nemes Ház.

- Ez igaz. Most viszont megingatható.

- Hogyan?

- A Toda Shipping-számlákkal és az Orlin-féle részlet révén.

- Ez nem áll. A Struannak óriási hitele van... Igen, tudom, túllépték a keretüket, de nem jobban, mint bárki más. Egyszerűen bővítik egy kicsit a hitelkeretüket - ha meg nem, akkor Ian elmegy Richard Kwanghoz... vagy a Blacshez.

- Tegyük fel, hogy a Blacs nem segít neki - nem fog - Richard Kwangot pedig semlegesítjük. Akkor már csak a Victoria marad.

- Abban az esetben Dunross több hitelt fog kérni a banktól, mi meg kénytelenek leszünk megadni neki. Paul Havergill az igazgatótanács elé terjeszti szavazásra. Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy a Struan-tömböt nem szavazhatjuk le, így aztán szépen rábólintunk, hogy arcot ne veszítsünk, és mint rendesen, úgy teszünk, mint akik boldogan engedelmeskednek.

- Igen, de ezúttal örömmel jelenthetem, hogy Richard Kwang Struanék ellen fog szavazni. Ezzel az igazgatótanács voksainak száma egyenlőre alakul, a hitelkérelem ügyét elnapolják, a Struan nem tud fizetni, és Dunrossnak vége.

- Az isten szerelmére, Richard Kwang még csak nem is tagja az igazgatótanácsnak! Maga megbolondult?

Gornt szívott egyet szivarján - nem, maga viszont elfelejtette a játéktervet. Azt, amit "szabad verseny"-nek szokás nevezni. Két nappal ezelőtt kezdődött.

- Richard ellen?

- Igen!

- Szegény Richard!

- Hát igen. Ő lesz a mi döntő szavazatunk. Ráadásul Dunrosst teljesen váratlanul éri egy ilyen irányú támadás.

Plumm merev tekintettel nézett Gorntra. - Richard és Dunross régi jó barátok.

- Igen, de Richard bajban van. A Ho-Pak ellen roham indult. Bármire hajlandó, csak hogy kievickélhessen a csávából. - Értem. Mennyi Ho-Pak részvényt adott el nyitottan?

- Sokat.

- És biztos benne, hogy Richardnak nincsenek tartalékai, amelyek bevetésével képes állni a rohamot? Biztos, hogy nem tud valahonnan pénzt szerezni?

- Ha tud is, mi bármikor leállhatunk.

- Ez igaz. - Jason Plumm szivarja füstspirálját figyelte. - Viszont ha Dunross nem tudja teljesíteni azokat a kifizetéseket, az még nem jelenti, hogy vége.

- Ez is igaz. Viszont a Ho-Pak katasztrófája után az a hír, hogy a Struan nem fizet, úgy lenyomja a Nemes Ház részvényeit, hogy lehajolni se lesz érdemes értük. A tőzsde nagyon ideges lesz, felrémlik a krach árnyéka, mi meg még rá is teszünk néhány lapáttal azáltal, hogy nyitottan árulunk. A menetrend szerint legközelebb csak két hét múlva lesz megint igazgatótanácsi ülés, hacsak Paul Havergill addig össze nem ránt egy rendkívüli tanácskozást. De ezt nem fogja megtenni. Miért tenné? Leghőbb vágya, hogy visszakapják a részvény-pakettjüket. Ilyenformán minden előre el lesz rendezve. A tanács hagyja néhány napig puhulni lant, aztán felajánlja, hogy Struanék bankrészvényei fejében - amelyek a hitel fedezeteként már amúgy is el vannak zálogosítva - hajlandó további hitelt nyújtani és helyreállítani a bizalmat.

- Dunross ebbe sose megy bele. Se ő, se Phillip Chen, se Cu-jan.

- Márpedig ha nem mennek bele, a Struan összeomlik - feltételezve, hogy keményen tartjuk a gyepelőt és a szavazáskor miénk a többség. És ha egyszer a bank kiveszi Dunrossék kezéből a pakettet... ha az igazgatótanácsban magáé a többség és következésképpen magáé a Victoria Bank, Dunrossnak lóttek.

- Jó, de mi van, ha valahonnan máshonnan sikerül hitelt szereznie?

- Akkor megússza néhány komoly sebbel és talán csak átmenetileg gyengül meg, Jason, de előbb-utóbb felfaljuk. Maga is tudja, hogy ez csak időzítés kérdése.

- És Bartlett?

- Bartlett és a Par-Con az enyém. Bartlett nem száll fel a Struan süllyedő hajójára. Erről kezeskedem.

Plumm hallgatott egy sort. - Lehetséges - mondta végül. - Igen, lehetséges.

- Szóval benne van?

- És a Struan után hogyan akarja bekebelezni a Par-Cont?

- Egyedül sehogy. Viszont mi ketten együtt... Elképzelhető. - Gornt elnyomta a szivarját. - A Par-

Con hosszú távú ügylet, egészen más jellegű problémákkal. De most a Struanról van szó. Nos?

- Ha megkapom Struanék hongkongi ingatlan részesedését, a thaiföldi és szingapúri földbirtokaik 35 százalékát, a Kai Tak-i üzletekben pedig fifty-fifty.

- Rendben, kivéve a Kai Takot. Arra nekem van szükségem, hogy kikerekítsem az All Asia Airways-t. Biztosra veszem, hogy megért engem, öregfiú. Ezzel szemben magáé egy hely az új társaság igazgatótanácsában, megkapja a részvények tíz százalékát pariban, benne lesz a Struan igazgatóságában és persze minden leányvállalatában.

- Tizenöt százalék és a Struan elnöksége, amit évenként váltunk egymás közt.

- Rendben, de az első év az enyém. - Gornt cigarettára gyújtott.

Miért is ne? - gondolta nagylelkűen. Jövő ilyenkorra a Struan fel lesz darabolva. Így hát a te elnöki titulusodnak, Jason, öregfiú, csak elméleti jelentősége lesz. - Ezek szerint mindenben megegyeztünk? Ha akarja, készíthetünk egy emlékeztetőt, egy-egy példányban.

Plumm mosolyogva ingatta a fejét. - Isten ments, dehogyan kell ehhez emlékeztető! Tessék! - Kezet nyújtott. - Benne vagyok!

A két férfi határozottan kezet szorított. - Le a Nemes Házzal! - Mindketten nevettek, nagyon elégedettek voltak az imént kötött egyezséggel. Struanék földbirtokainak megszerzése révén az Asian Properties Hongkong legnagyobb ingatlancégévé válik. Gornt sem jár rosszul: övé lesz Hongkong csaknem teljes légi és vízi szállítási, valamint faktorálási (faktorálás: rövid lejáratú exportkövetelés garantálása, megvásárlása a kereskedelmi kockázat átvállalásával) monopóliuma - és övé lesz Ázsia egyik legkimagaslóbb cége.

Helyes, gondolta Gornt. Akkor most gyerünk Négyujjú Vúhoz. Ha hívna nekem egy taxit, akkor most el is tűnnék.

- Vigye a kocsimat. A sofőröm...

- Köszönöm, de inkább taxival megyek. Tényleg nagyon köszönöm, Jason.

Így hát Plumm leszólt az Asian Properties tulajdonában lévő és a cég által üzemeltetett húszemeletes épület gondnokának. Míg vártak, koccintottak: egymás egészségére, a Struan romba döntésére, a várható nyereségre. A szomszédos szobában megszólalt egy telefon.

- Bocsásson meg egy pillanatra, öreg cimbora. - Plumm átment a másik szobába, és behajtotta maga mögött az ajtót. A szoba hálónak volt berendezve, olyankor használta, amikor sokáig dolgozott. Apró, nagyon nett helyiség volt, hangszigetelt falakkal, hajókajütőt idéző, beépített fekhellyel, zenét sugárzó hifi hangfalakkal, egy kis főzőlappal és egy hűtőszekrényvel. Az egyik fal mellett egész sor márkás rövidhullámú adó-vevő állt egymás mellett: Jason Plumm gyermekkorától óta szenvedélyes rádióamatőr volt.

Fölvette a telefont. - Tessék.

- Mr. Lop-szinggel szeretnék beszélni - mondta egy női hang.

- Itt nincs semmiféle Mr. Lop-ting - felelte könnyedén Plumm. - Sajnos, rossz számot hívott.

- Szeretnék üzenetet hagyni.

- Rossz számot hívott. Nézze meg a telefonkönyvben.

- Sürgős üzenet Arthurnak. A központ rádión közölte, hogy a találkozót holnaputánra halasztották. Legyen készenlétben: nulla hat nulla nullakor sürgős utasítások érkeznek. - Kattanás, majd ismét a tárcsahang hallatszott.

Plumm összeráncolt homlokkal tette le a kagylót.

Négyujjú Vu Jóidő Pún társaságában a dzsunkája palánkjánál állt, úgy figyelte, mint száll be Gornt az érte küldött szampanba.

- Nem sokat változott ennyi év alatt, mi? - mondta szórakozottan.

- Ezek az idegen ördögök mind egyformák nekem, sebaj. Hány éve is? Tíz? - kérdezte Pún, fanszörzetét vakargatva.

- Nem, már majdnem tizenkettő. Azok voltak a szép idők, hallod-e - felelte Vu. - Rengeteget kerestünk. Fölhajóztunk szépen Kanton felé, kikerültük az idegen ördögöket meg a talpnyalóikat. Mao elnök népe szívesen látott minket. Hát igen... A mieink voltak az urak, nem terpeszkedett mindenhol egy idegen ördög... vagy valami hájas hivatalnok, aki csak arra vár, hogy megkenjék a tenyerét illatos pomádéval. Akkoriban nyugodtan meglátogathatta az ember a családját meg a barátait, hallod-e. Nem úgy, mint most.

- A vörösök egyre keményebbek lesznek, egyre okosabbak és egyre keményebbek... rosszabbak, mint a mandarinok voltak.

Vu megfordult: a hetedik fia jött fel a fedélzetre. A fiatalemberen ezúttal tiszta, fehér ing, szürke nadrág és rendes cipő volt. - Légy óvatos! - kiáltott rá nyersen Vu. - Biztos, hogy tudod, mi a dolgod? - Igen, apám.

- Na, jó - mondta büszkeségét palástolva Négyujjú. - Nehogy valami hibát véts nekem.

Nézte fiát, amint ügyetlen léptekkel végigbilleg az átjáróként szolgáló, hanyagul odavetett pallón, amely a szomszédos dzsunkával, s azon keresztül - nyolc hajóval távolabb - egy rozoga kis deszkamólóval kötötte össze az ő dzsunkáját.

- Hetedik Fiú tud már valamit? - kérdezte halkán Pún.

- Nem, még nem - húzta el a száját Vu. - Hogy hogyan voltak képesek azok a kutyának való cobákok,

azok a barmok megfogadni magukat a fegyverekkel?! Fegyver nélkül minden munkánk kárba vész.

- Jó estét, Mr. Gornt. Paul Choy vagyok, Vu nagybátyám küldött ön elé, hogy mutassam az utat - ismételte tökéletes angolsággal a fiatalember a hazugságot, amelyet szinte már maga is igaznak hitt.

Gornt meglepetten megtorpant, aztán tovább mászott lefelé a recsegő lépcsőn, lába jobban szokva volta tengerhez, mint a fiatalemberé. - Jó estét - mondta. - Maga amerikai, Mr. Choy? Vagy csak ott tanult?

- Mind a kettő. - Paul Choy elmosolyodott. - Tudja, hogy van az.

Vigyázzon a fejére! Ezek a kötelek... és csúszós is. - Megfordult és elindult visszafelé. Valódi nevén Vu Fang-csojnak hívták, és apja hetedik fia volt, anyja a harmadik felesége az apjának, születésekor azonban Négyujjú Vu szerzett neki egy hongkongi születési bizonyítványt - dzsunkalakóknál ez nem volt szokásban - amelyen a fiú családneveként anyja leánykori nevét, keresztnévét a Pault tüntette fel, a fiú apjaként pedig az egyik unokatestvérét írta be.

- Figyelj rám, fiam - mondotta Négyujjú Vu, mikor Paul már akkora volt, hogy megértette. - Ha itt vagy a hajómon és haklo nyelvjárásban beszélsz, szólíthatsz apádnak - de idegen ördögök előtt soha, még haklóul sem. Minden más helyen a "bácsikád" vagyok, egyszerűen csak egy a sok nagybátyád közül. Megértetted?

- Igen. De miért, apám? Valami rosszat tettem? Kérlek, bocsáss meg, ha megbántottalak.

- Nem tettél semmi rosszat. Jó és igyekvő fiú vagy. Egyszerűen csak arról van szó, hogy jobb a családnak, ha neked más neved van. - De miért, apám? - Ha itt lesz az ideje, megtudod. - Tizenkét éves korában, miután bizonyította, mire képes és kiokosították, apja az Egyesült Államokba küldte. - Azért még most el, hogy megismerd az idegen ördögöket. Úgy fogsz beszélni, úgy fogsz aludni, mint ők, kívülről olyanná válsz, mint ők, de belül sosem felejtetted el, ki vagy és melyik a te néped, és nem felejtetted soha, hogy az idegen ördögök alja népség, szinte nem is nevezhetők embereknek, civilizáltaknak meg végképp nem.

Paul Choy elmosolyodott. Hiszen ha az amerikaiak tudnák (vagy a britek, irániak, németek, oroszok meg az összes többi - bőrszínre és fajra való tekintet nélkül, a tajpanoktól a klozetpucolóig), ha tudnák, mi a véleménye róluk még a legutolsó kínai kulinak is, megütné őket a guta, gondolta milliószor is. Nem arról van szó, hogy a Kínában élő sok-sok népcsoport lenézné az idegeneket: az idegenek egyszerűen nem jönnek számításba. Persze nincs igazunk, gondolta Paul Choy. Az idegenek is emberek, némelyik a maga módján még civilizált is - és műszaki dolgokban messze előttünk járnak. De ettől mi még különbek vagyunk...

- Miért mosolyodott el? - kérdezte Gornt. Kissé meggörnyedt a kifeszített kötelek miatt, és óvatosan kerülgette a hajók fedélzetén szanaszét heverő limlomot.

- Csak eszembe jutott, milyen furcsa is az élet. Alig egy hónapja még Kaliforniában szörföztem, Malibu Colonyn. Hát Aberdeen egy kicsit más, nem gondolja?

- A szagra céloz?

- Arra hát.

- Más.

- Dagálykor sem sokkal jobb. De úgy veszem észre, rajtam kívül senki sem érzi ezt a búzt.

- Mikor járt itt legutóbb?

- Vagy két éve... Tíz napra jöttem, az egyetem elvégzése után. Közgazdásznak tanultam. Azt hiszem, sose fogom megszokni. - Choy felnevetett. - Ez nem New England!

- Hová járt egyetemre?

- Először Seattle-ben, a Washingtonra, de aztán a Harvardon diplomáztam, a közgázon. Gornt megtorpant. - A Harvardon?

- Ott. Ösztöndíjjal.

- Nagyszerű. És mikor végzett?

- Tavaly júniusban. Olyan volt, mintha börtönből szabadultam volna! Ezek a lelkét is kitapossák az embernek, ha nem törí magát. Az a két év maga volt a pokol. Utána aztán egy haverommal nekivágtunk Kaliforniának, itt-ott dolgoztunk egy kicsit, hogy legyen pénzünk szörfözésre, meg hogy egy kicsit jól érezzük magunkat azután a rengeteg magolás után. Aztán... - vigyorodott el Choy - aztán úgy két hónapja Vu nagybátyám nyakon csípett, és azt mondta, ideje munkához látni. Így hát itt vagyok. Végére is ő fizette a taníttatásomat. A szüleim már rég meghaltak.

- Évfolyamelső volt a Harvardon?

- Harmadik.

- Az nagyon jó.

- Köszönöm. Most már nincs messze, az utolsó dzsunka a miénk.

Átegyensúlyoztak egy ingatag pallón, hallgatók csónaklások figyelték gyanakvó szemmel Gorntot, amint egyik úszó otthonról a másikra léptek, a családok tagjai aludtak, főztek, ettek, madzsongoztak, néhányan hálókat javítottak, gyerekek pecázgattak.

- Itt egy kicsit csúszós, Mr. Gornt. - Paul Choy átugrott a ragadós fedélzetre. - Megjöttünk. Ó, otthon, édes otthon! - Beleborzolt az őrt álló álmos fiúcska hajába, és haklo dialektusban - tudta, hogy Gornt ezt nem érti - odaszólt neki: - El ne aludj, kisöcsém, különben elvisznek minket az ördögök.

- Én nem alszom el - csipogta a fiúcska, gyanakvó szemekkel méregetve Gorntot.

Paul Choy vezetésével lementek a fedélközbe. Az öreg dzsunka kátránytól, tikfától, rothadt halaktól,

a tengervíz sójától és ezernyi vihartól szaglott. A hajóközepi lejáró aljában lévő ajtó egy nagy kajütre nyílt, amelynek szélessége a dzsunka szélességével, hossza az orr hosszával egyezett. A téglából hevenyészett, nyitott tűzhely fölött egy kormos kanna nyikorgott. A fölfelé kanyargó füst a fedélzetbe vágott szelelőlyukon távozott a szabadba. A kajüt egyik oldalán néhány ócska nádszék, asztal, és egy sor egyszerű fekvőhely állt.

Négyujjú Vu egyedül volt, sugárzó mosollyal intett az egyik szék felé. - Jó lát te, hallod-e - mondta akadozó, alig érthető angolsággal. - Whisky?

- Köszönöm - mondta Gornt. - Örülök, hogy látom.

Paul Choy jóféle whiskyt töltött két gyanús tisztaságú pohárba. - Vízze parancsolja, Mr. Gornt? - kérdezte.

- Nem, köszönöm, jó lesz tisztán. Ne túl sokat, ha szabad kérnem.

- Igenis.

Vu megfogta a poharát, és Gornt-ra emelte. - Jó lát te, hallod-e. - Igen. Egészségünkre.

Nézték, hogyan kortyol bele Gornt a poharába. - Jó - mondta Gornt. - Nagyon jó whisky.

Vu ismét megvillantotta sugárzó mosolyát, és Paulra mutatott. -

Enyém nővér fiú.

- Értem.

- Jó iskola... Aranyország.

- Igen, Ő is említette. Büszke lehet rá.

- Mi?

Paul Choy lefordította az öregembernek. - Ó, köszönöm, köszönöm. Ő beszél jól, hallod-e?

- Igen. - Gornt elmosolyodott. - Nagyon jól.

- Jól van, se baj. Cigaretta?

- Köszönöm. - Nézték Gorntot, mint veszi elő a cigarettáját. Aztán Vu is elővett egy szálát, és Paul Choy mindkettejüknek tüzet adott. Újabb csend.

- Öreg barát van jól?

- Igen. És maga?

- Jól. Újabb csend. - Enyém nővér fiú - mondta ismét az öreg tengerész. Gornt csak bólintott, de nem szólt semmit, hallgatott. Vunak tetszett, hogy csak ül ott türelmesen, civilizált emberhez illően várja, hogy a házigazda térjen először a tárgyra.

Van ezek között a rózsaszín ördögök között néhány, aki végre-valahára tanult már valamit. Sajnos akadnak olyanok is, hogy az ördög cicerézze őket, akik túl sokat tanultak... például a tajpan, azokkal a hideg, kék halszemeivel, amilyen a legtöbb idegen ördögé, úgy néznek vele az emberre, mint egy döglött cápa... A tajpan még a haklo nyelvjáráshoz is konyít valamelyest. Hát igen: a tajpan túlságosan is agyafúrt, túlságosan is civilizált, de hát az ő családja már nemzedékek óta itt él, és már az őseinek is megvolt a Gonosz Szemük. És ez alól csak az Ördögi Zöld Szem kivétel, a családjuk alapítója, aki egyezséget kötött az én ősómmal, a nagy tengeri hadvezérrel. Vu Fang-csojjal meg annak a fiával, Vu Kokkal. És megtartotta ezt az egyezséget, és gondoskodott róla, hogy a fiai és azoknak a fiai is megtartsák. Ezért hát, bár ő a család legveszélyesebb tagja, a tajpant régi barátunknak kell tekintenünk.

Az öregember megborzongott, aztán harákolni kezdett és kiköpött, hogy elijessze a minden ember torkában ott lapuló köpésistenséget. Figyelmesen nézegette Gorntot. Ííí, mondta magában, rémes lehet minden tükörben ezt a rózsaszín pofát látni... Csupa szőr, mint egy majom, ahol meg nem, ott fehér, akár a béka hasa. Pfuj!

Zavarát leplezendő, mosolyt kényszerített ajkára, és megpróbált olvasni Gornt arcából. De nem tudott. Sebaj, gondolta vidáman, ezért áldoztam annyi pénzt Hetedik Fiúra, ő majd tud.

- Lehet kér szívességet? - puhatolózott.

A hajó ringatózni kezdett, kellemesen nyikorogtak a gerendái. - Igen. Milyen szívességet kér, öreg barátom?

- Nővér fiú... ideje dolgoz... Ad munka? Négyujjú Vu látta Gornt arcán a megdöbbenést. Idegesítette, de nem mutatta. - Magyaráz - mondta angolul, majd Paul Choy felé fordulva, torokhangú haklo nyelvjárásban folytatta. - Magyarázd meg ennek a teknősbékaszar-evőnek, mit akarok. Ahogy már mondtam.

- A nagybátyám elnézését kéri, amiért nem tud közvetlenül beszélni önnel, Mr. Gornt, és engem kért meg, hogy magyarázzam el önnek - mondta udvariasan Paul Choy. - Azt mondta, kérdezzem meg öntől, hogy adna-e nekem állást a vállalata légi és hajózási részlegénél... Valamilyen gyakornoki munkakörre gondolt.

Gornt ivott egy kortyot. - És miért pont ott, Mr. Choy?

- Mint ön is tudja, a nagybátyámnak komoly hajózási érdekeltségei vannak, és szeretné, ha modernizálnám a szervezetét. Ha úgy gondolja, uram, - hogy esetleg tudna alkalmazni, részletesen be tudok számolni az eddigi ilyen irányú tanulmányaimról... A Harvardon töltött második évemben ezzel a területtel foglalkoztam, elsősorban a szállítás érdekelt. Közvetlenül az előtt, hogy a nagybátyám visszarán... visszahívott, az Ohio Bank nemzetközi osztálya elfogadta felvételi kérelmemet. - Paul Choy tévovázott egy kicsit, majd hozzátette. - Egyébként pedig azért, mert a nagybátyám ezt kéri.

- A haklón kívül milyen nyelvjárásokat beszél még?

- A mandarint.

- Hány piktogramot tud írni?

- Körülbelül négyezret.

- Gyorsírni tud?

- Csak gépelni, uram. Kábé nyolcvan szót írok percenként, de nem hibátlanul.

- Mi? - kérdezte Vu.

Gornt megvárta, míg Paul Choy lefordítja az elhangzottakat, magában mérlegre tette a fiatalembert - és Négyujjú Vút. Aztán megkérdezte: - És miféle gyakornok szeretne lenni?

- A nagybátyám azt akarja, hogy tanuljak meg mindent, ami egy hajózási és légi szállítási cég irányításához kell, tanuljak bele a hajóügynökségbe, a hajóbérlésbe, sajátítsam el a gyakorlati fogásokat, és hogy természetesen legyek hasznos fogaskerék az ön gépezetében. A jeniknél szerzett tapasztalatom és az elméleti képzettségem talán használható. Huszonhat éves vagyok. Érték az új típusú számítógépek elméletéhez. Természetesen programozni is tudok. A Harvardon konglomerátumokkal és készpénzáramlással is foglalkoztam.

- És ha nem válik be, vagy magának nem tetszik a dolog, mit fog szólni hozzá?

A fiatalember határozottan válaszolt. - Erre nem fog sor kerülni, Mr. Gornt - én legalábbis a belemet is ki fogom dolgozni, hogy ezt megelőzzem.

- Mi? Mit mondott? Pontosan! - reccsent élesen haktólul Négyujjú Vu, feszülten figyelt, azonnal észrevette a hanghordozás változását.

Fia pontosan elmondta.

- Helyes - mondta reszelős hangján Vu. - Mondd meg neki, de pontosan, hogy ha nem úgy dolgozol, hogy meg legyen veled elégedve, kitagadlak a családból, és haragom elemésztí napjaidat.

Paul Choy ingadozott, nem mutatta döbbenetét, de egész amerikai neveltetése azt üvöltötte: mondja meg apjának, hogy szarja össze magát, ő a Harvardon végzett, ő amerikai, amerikai útlevele van, amiért ő dolgozott meg, bármilyen bűzös szampanról vagy bármilyen istenverte familiából származik is. De elfordította a tekintetét, és nem mutatta dühét.

Ne légy hálátlan, parancsolt magára. Te nem vagy amerikai, nem vagy valódi amerikai. Kínai vagy, és családod fejének joga van uralkodni. Ha ő nincs, akkor ma talán egy úszó kuplerájt vezetnél itt, Aberdeenben.

Paul Choy felsóhajtott. Tudta, szerencsésebb, mint tizenegy fivére. Négy dzsunkatulajdonos itt Aberdeenben, egy Bangkokban lakik, és a Mekong-folyót járja, egynek kompja van Szingapúrban, egy

másiknak hajóépítő üzeme Indonéziában, kettő a tengerbe veszett, egy bátyja Angliában él - hogy ott mivel foglalkozik, nem tudta - végül a legidősebb tíz-tizenkét étkeztető dzsunkát, afféle úszó vendéglőt, három gyönyörhajót, és nyolc éjszakai hölgyet futtat.

Gornt némi szünet után megkérdezte: - Mit mondott? Pontosán mit mondott?

Paul Choy némi tétovázás után úgy döntött, szó szerint tolmácsolja. - Köszönöm, hogy ilyen őszinte hozzám, Mr. Choy. Bölcsen teszi.

Maga nagyon figyelemreméltó fiatalember - mondta Gornt. Az eredeti kérdés elhangzása óta most először fordította tekintetét a vén tengerész felé. Elmosolyodott. - Örömmel adok állást az unokaöccsének.

Vu sugárzott, Paul Choy igyekezett leplezni megkönnyebbülését. - Nem fogok önnek csalódást okozni, Mr. Gornt.

- Tudom.

Vu a palackra mutatott. - Whisky?

- Köszönöm, nem kérek. Ennyi elég lesz - felelte Gornt.

- Mikor kezd munka?

Gornt Paul Choyra nézett. - Mikor szeretne kezdeni?

- Holnap? Amikor önnek megfelel, uram.

- Holnap. Szerdán.

- Jaj, köszönöm! Nyolckor?

- Kilenckor, attól fogva pedig nyolckor. Heti hat munkanap természetesen. Túlóránia is kell majd, és keményen megdolgoztatom. Magán múlik, mennyit tud tanulni, és hogy milyen gyorsan bővíthetem a feladatkörét.

- Köszönöm, Mr. Gornt. - Paul Choy boldogan fordított az apjának. Vu ráérősen iszogatta whiskyjét. - Mennyi pénz? - kérdezte.

Gornt gondolkodott. Tudta, el kell találnia a megfelelő összeget, nem lehet túl sok, de túl kevés sem, hogy arcot adjon Paul Choynak és a nagybátyjának. - Havi ezer hongkongi dollár az első három hónapra, aztán majd meglátjuk.

A fiatal férfi nem mutatta csalódottságát. Ez alig kétszáz amerikai dollár. De azért hűségesen fordította haklóra.

- Kétezer lehet? - kérdezte örömét palástolva Vu. Az ezer hongkongi dollár tökéletesen megfelelő volt, csak azért alkudott, hogy arcot adjon az idegen ördögnek meg a fiának.

- Ha az unokaöccsét ki kell képezni, akkor sok értékes szakembernek kell rá időt fordítania - mondta udvariasan Gornt. - A tanítás költséges.

- Aranyhegyekben sok pénz - szögezte le Vu. - Kettő?

- Ezer első hónap, 1250 következő két hónap?

Vu a homlokát ráncolta. - Harmadik hónap 1500?

- Rendben van: a harmadik és a negyedik hónapban 1500. És négy hónap után felülvizsgálom a fizetését. Paul Choy pedig garantálja, hogy legalább két évig a Rothwell-Gorntnál dolgozik.

- Mi?

Paul Choy tolmácsolta. A fene essen bele, gondolta, hogyan megyek én heti ötven, vagy akár hatvan dollárból nyaralni az Államokba? A fene egye meg! És hol a jó égben fogok lakni? Valami istenverte szampanon? Gornt hangja térítette magához.

- Tessék, uram?

- Azt mondtam, hogy amiért ilyen őszinte hozzám, ingyen szállást biztosítunk magának a cég egyik házában, a The Gablesben. Ott lakik az Angliából érkezett összes igazgatási gyakornokunk. Ha már mindenáron tagja akar lenni az idegen ördögök valamelyik hongjának, akkor nem árt, ha a jövő vezetőivel barátkozik.

- Igen, uram! - Paul Choy képtelen volt abbahagyni a vigyorgást.

- Igen, uram. Köszönöm, uram.

Négyujjú Vu kérdezett valamit haklo nyelvjárásban. - Azt kérdezi, hol van az a ház, uram?

- A Peaken. Igazán nagyon szép épület, Mr. Choy. Biztosra veszem, hogy nagyon meg lesz elégedve.

- Azt lefogad... Igen, uram.

- Holnap este beköltözhet.

- Igen, uram.

Miután megértette, mit mondott Gornt, Vu jóváhagyólag bólintott. - Jó. Kettő év, aztán meglát. Talán több, hallod-e?

- Lehet.

- Jó. Köszönöm, öreg barát - mondta Vu, majd, haklóra fordította a szót. - Most kérdezd meg tőle, amit akartál... a bankkal kapcsolatban.

Gornt felálláshoz készülődött, de Paul Choy azt mondta: - Van még valami, amit a bácsikám szeretne megkérdezni öntől, ha volna még egy perce, uram.

- Persze, hogy van. - Gornt ismét elhelyezkedett a székén. Paul Choy látta rajta, hogy feszültebb és éberebb, mint eddig.

- A nagybátyám szeretné megkérdezni öntől, mi a véleménye a Ho-Pak Bank aberdeeni fiókjának, ma kezdődött megrohamozásáról.

Gornt rebbenéstelen tekintettel nézett vissza Paul Choyra. - Közelebbről?

- Mindenfélét beszélnek az emberek - mondta Paul Choy. - A nagybátyámnak sok pénze van ott, a legtöbb barátjának szintén. Nagyon kellemetlenül érintene, ha megrohannák a bankot.

- Én jó ötletnek tartanám, ha kivenné a pénzét. - Gornt megörült a váratlan lehetőségnek, hogy szíthatja egy kicsit a tüzet.

- Jézusom... - motyogta döbbenten Paul Choy. Mind ez ideig feszülten figyelte Gorntot, s ahogy az imént észrevette hirtelen feszültségét, most a hasonlóan hirtelen öröm jelei sem kerültek el a figyelmét. Egy pillanatra elgondolkodott, aztán úgy döntött, taktikát változtat, és kockáztat. - A nagybátyám szeretné tudni, hogy ön ad-e el nyitottan.

Gornt gyanakvóan visszakérdezett. - Erre ő kíváncsi, vagy maga, Mr. Choy?

- Mindketten, uram. A nagybátyámnak egész köteg részvénye van, és idővel szeretné rám bízni a velük való manőverezést - felelte az igazságot jócskán eltúlozva a fiatalember. - Magyaráztam neki a modern bankszakma és értéktőzsde működését. - hogy mik a mozgatórugói meg hogy miben különbözik az itteni attól, ami az Államokban van. A nagybátyám nagyon gyorsan kapcsol, uram. - Ez megint túlzás volt. Paul Choy mindedig úgy tapasztalta, apja előítéleteinek falán képtelenség rést ütni. - Azt kérdi, áruljon-e nyitottan?

- Igen. Szerintem igen. Mindenütt azt hallani, hogy a Ho-Pak messzebbre nyújtózkodott, mint ameddig a takarója ér... Rövid távra és olcsón vett föl hiteleket, és hosszú távra és drágán adott kölcsön. Klasszikus módja annak, hogy kerülhet egy bank komoly nehézségekbe. Szerintem a nagybátyjának a biztonság kedvéért ki kellene vennie a pénzét, és nyitottan eladni.

- A következő kérdés, uram: kihúzza-e a csávából a Ho-Pakot a Blacs vagy a Victoria Bank?

Gorntnak erőfeszítésébe került, hogy közömbös maradjon az arca. Hajó pöfögött el mellettük, az öreg dzsunka enyhén hintázni kezdett az oldalához csapódó hullámok hatására. - Miért tennék?

Csapdába kerültem - döbbsent rá Gornt. Nem mondhatom el nekik az igazságot... azt egyszerűen nem lehet tudni, ki jutna még hozzá az információhoz. Másfelől viszont nem merem nem megmondani ennek a vén csirkefogónak meg az átkozott ivadékának. A szívesség fejében kérdezi, fizetnem kell, ez arc kérdése.

Paul Choy látható izgalommal hajolt előre a székén. - Az én elméletem szerint, ha a Ho-Pak ellen

valóban roham indult, a többiek nem fogják tétlenül nézni, hogy csődbe menjen... Nem játsszák el még egyszer, amit tavaly az East India és a Canton Bank katasztrófájánál, mert az olyan hullámokat keltene, amelyeket a piac nagymenői nem kedvelnek. Mindenki konjunktúrára számít, és fogadni mernék, hogy az itteni nagymenők nem hagynák, hogy egy katasztrófa tönkretegyje ezt az esélyt. Így hát, mivel errefelé a Blacs meg a Victoria a legnagyobbak, logikus, hogy ők húzzák ki a lekvárból a Ho-Pakot.

- Mire akar kilyukadni, Mr. Choy?

- Ha valaki előre tudná, hogy amikor a Ho-Pak részvényei a mélypontra lesznek, a két bank közül valamelyik vagy mindkettő nagy felvásárlásba kezd, az az illető egy vagyont kereshetne.

Gornt törte a fejét, mit tegyen, de már fáradt volt, nem fogott úgy az agya, mint kellett volna. Többet vett ki belőlem az a baleset, mint hittem, gondolta. Dunross volt? Megpróbálta kiegyenlíteni a számlát az a nyomorult? Meg akart fizetni azért a karácsony estéért vagy a Pacific Orient- győzelemért és vagy ötven másikért is. Vagy talán azért a régi sebért, amit Macauban kapott?

Gornt hirtelen melegséget érzett, ahogy eszébe jutott, milyen rettentő izgalommal figyelte az autóversenyt, tudván, hogy a tajpan kocsijának motorja bármely pillanatban besülhet. Nézte, mint róják a zúgó-bömbölő kocsik a köröket, mígnem egyszer csak az addig élen álló Dunross nem bukkan elő, amikor jönnie kellett volna. Reménykedve várakozott, aztán megjött a hír: a tajpan kisodródott a Melco hajtűkanyarban, besült a motorja, óriási volt a csörömpölés. Összeszorult gyomorral várta a fejleményeket, aztán megjött az újabb híradás: a kocsik felrobbant, egyetlen hatalmas tűzgömbbé változott, de Dunross sértetlenül kászálódott ki belőle. Nagyon sajnálta, és ugyanakkor nagyon örült is neki.

Nem akarta, hogy Dunross meghaljon. Élve és tönkretéve akarta látni, úgy, hogy ezt Dunross is felfogja - ehhez élnie kellett.

Kis híján felkacagott. Nem, nem én nyomtam meg a gombot, amely működésbe hozta a tervet. Persze ösztökéltem egy kicsit a kis Donald Nikklint, többféle úton-módon értésére adtam, hogy egy kis heung jau, amely megfelelő kezekbe kerül...

Hirtelen észrevette, hogy Paul Choy és az öreg tengerész várakozón nézi, minden jókedve elillant. Összeszedte szétkalandozott gondolatait.

- Igen, ebben természetesen igaza van, Mr. Choy, de a premisszája téves. Persze most kizárólag elméleti síkon mozgunk. A Ho-Pak Bank egyelőre nem ment csődbe. Talán nem is fog. Viszont nincs rá semmi ok, hogy bármely bank megtegye azt, amit ön javasol, mint ahogy erre a múltban sem volt példa. Minden bank a saját lábán áll vagy bukik, épp ez a mi szabad versenyes rendszerünk szépsége. A maga által javasolt megoldás veszedelmes precedenst teremtene. Nyilvánvalóan lehetetlen volna minden rosszul irányított bankot feltámasztani. Egyik banknak sincs szüksége a Ho-Pakra, Mr. Choy. Mindkettőnek bőven van ügyfele. Eddig még egyik sem pályázott más banki területekre, és kétlem, hogy valaha is szükségük volna rá.

Sóder, gondolta Paul Choy. Egy bank ugyanúgy kénytelen növekedni, mint bármely más üzletág, ráadásul a Blacs és a Victoria az itteni vállalkozások két legmohóbbika - a Struan és a Rothwell Gornt után. Meg az Asian Properties meg az összes többi, hong után.

- Én biztosra veszem, hogy igaza van, uram. Vu nagybátyám azonban nagyon hálás lenne, ha tudatná vele, ha hall valamit ezzel kapcsolatban.

Paul Choy az apjához fordult, s haktóra váltott. – Én végeztem tiszteletre méltó bácsikám. Ez a barbár is úgy gondolja, hogy a bank esetleg bajba kerülhet.

Vu elsápadt. - Eh? Mekkora bajba?

- Reggel én leszek az első a sorban. Gyorsan ki kellene vened minden pénzedet.

- Ajíjje! Az összes istenekre! - mondta nyers hangon Vu. - Ha csak egyetlen megcicerézett rézpitykét vesztek is, a magam kezével vágom el Kwang torkát, nem nézem, hogy az unokaöcsém!

Paul Choy rámeredt. - Az unokaöcséd?

- A bankok az idegen ördögök megcicerézett találmányai, és csak arra jók, hogy elsinkófálják a becsületes ember vagyonát - dühöngött Vu. - Vérért veszem, ha nem kapok vissza mindent az utolsó rézpitykéig! Ez meg mit vartyog itt a bankról?

- Kérlek, légy türelemmel, tiszteletre méltó bácsikám. A barbárok szokása szerint úgy udvarias, ha nem váratjuk ezt a barbárt.

Vu elfojtotta dühét, s a maga pocsék pidgin-angolságával Gornthoz fordult. - Rossz bank, hallod-e? Köszönöm mond igaz. Bank rossz szokás, hallod-e?

- Időnként - felelte óvatosan Gornt.

Négyujjú Vu kinyitotta csontos, ökölbe szorult kezét, és nyugalmat erőltetett magára. - Köszönöm szívesség... akar nővér fiú is mond, hallod-e?

- Bocsánat, de ezt nem értem. Mit mond a nagybátyja, Mr. Choy? A fiatalember a látszat kedvéért egy percig csevegett az apjával, csak aztán válaszolt. - A nagybátyám nagyon nagy szívességnek tekintené, ha bizalmasan, előre értesülhetne bármifajta megrohanásról, átvételi, vagy segítségnyújtási kísérletről. Természetesen a legnagyobb diszkrécióval kezelné.

Vu bólogatott, de ezúttal csak a szája mosolygott. - Igen. Szívesség. - Kezet nyújtott és barátián kezét rázott Gorntal - tudta, hogy a barbárok kedvelik ezt a szokást. Ő civilizálatlan és visszataszító gesztusnak tartotta, amely ellentmond a kulturált viselkedés időtlen idők óta létező szabályainak. Viszont szeretne volna minél előbb kitaníttatni a fiát, és a Második Legnagyobb Cégnél kellett kitaníttatnia, s emellett szüksége volt Gornt információjára. Tökéletesen tisztában volt vele, mennyire fontos, hogy jó időben értesüljön az eseményekről. Íííí, gondolta, ha nem volnának barátaim az Ázsiai Tengerészeti Rendőrségnél, a hajóim bagót sem érnének.

- Kísérd ki a partra, öcsém. Ültesd be egy taxiba, aztán várj meg.

Küldj el Kétbárdos Tokért, te meg várj meg engem ott a taxiállomásnál.

Megint köszönetet mondott Gorntnak, aztán föl kíséerte őket a fedélzetre, megvárta, míg elmennek. Látta, hogy beszállnak a komp szampanjába, és elindulnak a part felé.

Kellemes éjszaka volt, kóstolgatta a szelet. Nedvesség volt benne.

Eső? Rögtön a csillagokat és az égboltot kezdte fürkészní, hosszú évek tapasztalatát híva segítségül. Eső csak viharral jön. A vihar tájfun is lehet. A nyári esők idősza lezárult már, de eső azért jöhet később is, váratlanul, hatalmas erővel, tájfun pedig, ha az isteneknek úgy tetszik, májustól novemberig bármikor.

Egy eső nem ártana, gondolta. Tájfun annál inkább. Megborzongott. Már majdnem a kilencedik hónapot írjuk.

A kilencedik hónapoz rossz emlékei kötődtek. Élete folyamán tizenkilenc tájfun ért meg ebben a hónapban, ebből hetet azóta, hogy az apja 1937-ben meghalt, és ő lett a Tengerjáró Vu Ház feje és flották kapitánya.

E hétből az első még abban az éven megjött. 115 csomós sebességgel (213 km/óra) törtek rájuk az észak- északnyugati szelek, a Gyöngy-folyam torkolatvidékén egy száz dzsunkából álló teljes flottát elsüllyesztettek. Több mint ezren fúltak vízbe, köztük a legidősebb fia egész családjával együtt. 49-ben, amikor az egész Gyöngy-folyami flottájának parancsot adott, hogy meneküljenek el a kommunista szárazföldről, s helyezték át bázisukat a hongkongi vizekre, a nyílt tengeren kapta el a tájfun, s kilencven dzsunkával és háromszáz szampannal együtt az ő hajóját is elsüllyesztette. Őt és családtagjait kimentették, de 817 embere odaveszett. Akkor keletről jöttek a szelek. Tizenkét évvel ezelőtt aztán megint észak-északnyugatról, és hetven dzsunkát követeltek. Tíz esztendővel ezelőtt a Susan névre keresztelt, kelet-délkelet felől nyolcvancsomós (Kb. 150 km/óra) szellökésekkel támadó tájfun a tajvani flottáját tizedelte meg, és ötszáz embert pusztított el, ugyanakkor messze lent délen, Szingapúr partjainál kétszáz embert ölt a vízbe, köztük egy másik fiát családostul. 57-ben Gloria jött, százcsomós (185 km/óra) szeleivel - megint rengetegen veszték a vízbe. Tavaly Wanda vonult át fölöttük, romokba döntve Aberdeent és az Új Területek úszó haklo falvainak túlnyomó többségét. Wanda észak északnyugat felől érkezett, aztán visszafordult, majd délnek kanyarodott.

Vu valamennyi tájfunra jól emlékezett, és emlékezett a napra is, amikor jöttek. Szeptember másodikán, nyolcadikán, megint másodikán, tizennyolcadikán, huszonkettedikén, tizedikén, Wanda pedig elsején. Igen, gondolta, és ez összesen hatvanhárom, amely osztható a bűvös hármas számmal, ez huszonegyet ad, amelynek két számjegye összeadva megint csak hármat. Ez azt jelentené, hogy idén szeptemberben harmadikán jön tájfun? Emberemlékezet szerint ez még sohasem fordult elő. Talán majd idén? A hatvanhárom kilencet ad. Lehet, hogy kilencedikén érkezik?

Megint belekóstolt a szélbe. Ezúttal még több nedvesség volt benne. Eső lesz. Valamelyest felélénkült a szél, most észak-északkelet felől fújt.

Harákolt, kiköpött. Zsosz! Lehet harmadika, kilencedike, vagy másodika, sebj. Csak egyetlen dolog biztos: hogy valamelyik égtáj felől jönni fog tájfun, és a kilencedik hónapban érkezik - vagy még ebben a hónapban, ami ugyanolyan rossz.

A szampan után nézett és látta, hogy a fia ott ül a középső ülésen a barbár mellett. Eltűnődött: vajon mennyire bízhat meg benne? Vág az esze a kölyöknek, az biztos, gondolta büszkén, és remekül ismeri a barbárokat. De vajon mennyire ragadtak rá a rossz szokásaik? Hamarosan kiderül. Ha egyszer tagja lesz a láncnak. Úgyis engedelmeskedni fog. Vagy meghal. A Vu Ház a múltban ópiummal kereskedett, és mindig a Nemes Házzal közösen, vagy a Nemes Háznak szállított. Néha külön is. Az ópium valaha tiszteletre méltó volt.

Vannak, akik számára még ma is az. Számomra, Csempész Mo számára, Fehér Por Li számára...
Tényleg: lépünk velük testvéri szövetségre, vagy se?

De hát fehér port...? Olyan más volna a fehér por? Nem csak egyszerűen egy valamivel erősebb ópium? Mint ahogy a pálinka erősebb a sörnél...?

A kereskedelmi oldalát nézve mi a különbség a fehér por és mondjuk a só között? Semmi. Csak éppen az idegen ördögök hülye törvénye szerint az egyik csempészáru, a másik meg nem. Ajíjje! Húsz évvel ezelőtt még, amíg el nem vesztették a Keleti Tenger-i démonokkal vívott háborújukat, a barbárok kormánya monopolizálta az itteni kereskedelmet.

Vagy nem az ópiumra épült Hongkong Kínával folytatott kereskedelme, nem a barbár Indiában termelt ópium tette sínre és tartotta egyenesben?

Most azonban, hogy a barbárok tönkretették saját termőföldjeiket, megpróbálnak úgy tenni, mintha ópiumkereskedelem sose létezett volna, sőt: olyan rettenetes és halálos bűn, hogy húszévi börtönt érdemel!

Ajíjje, hogyan érthetné meg egy civilizált ember egy barbárt?

Utálkozva lement. Ííí, de nehéz nap ez a mai, gondolta kimerülten. Először eltűnik John Chen. Aztán a repülőtéren elkapják azt a két megcicerézett kantoni kutyaedelt, a fegyverszállítmányomat meg elcsaklizzák azok a megcicerézett rendőrök. Délután meg küldönc jön a tajpan levelével: "Üdvözöllek Tisztelt Öreg Barátom. Kérlek, vedd fontolóra javaslatomat: építsd be Hetedik Fiút az ellenséghez - ez neki és nekünk is jó lesz. Estére hívd magadhoz Fekete Szakállt. Utána hívj fel." A levelet egy "öreg barát" írta alá, de az aláírás mellett ott volt a tajpan bélyegzője is.

Az "öreg barát" egy kínai számára olyan személyt vagy céget jelent, aki, illetve amely különlegesen nagy szolgálatot tett neki a múltban, olyan üzletfelet, aki hosszú éveken át bizonyította megbízhatóságát. A hosszú évek gyakorta több nemzedéket jelentenek.

Igen, gondolta Vu, a tajpan öreg barát. Annak idején ő javasolta, hogy adjak más nevet Hetedik Fiúnak és állítsak ki neki születési bizonyítványt, ő javasolta, hogy küldjem Aranyországba, ő egyengette az ottani útját, ő segített bejutni neki az egyetemre. Ő tartotta szemmel Hetedik Fiút anélkül, hogy az tudott volna róla... És ezzel a ravasz fogással megoldotta a fogós kérdést, hogy miként taníthatom úgy az egyik fiamat Amerikában, hogy annak a nevéen ne hagyjon foltot semmiféle ópiumügy.

Milyen bolondok a barbárok! A tajpan viszont nem az. Ő tényleg öreg barát - akárcsak a Nemes Ház.

Vu még jól emlékezett rá, mennyit keresett eddig ő maga és nemzedékek óta egész családja a Nemes Ház segítségével lebonyolított titkos üzleteken, hogyan kereskedtek háborúban, békében olyan helyeken, ahová a barbárok hajói nem jutottak el, vittek csempészárut, aranyat, benzint, ópiumot, gumit, gépeket, gyógyszereket - mindent, amire nagy kereslet volt. Még embereket is: segítettek nekik megszökni a szárazföldről vagy a szárazföldre, persze tekintélyes díjat téve zsebre az átkelésért. És mindezt legtöbbször a Nemes Ház közreműködésével, a mostani tajpanggal, előtte meg Öreg Karvalyossal, a nagybátyjával, az előtt az apjával, Veszett Ebbel, őelőtte meg a Karvalyos apjával - és a Vu Ház

mindvégig virágozott.

Négyujjú Vu jelenleg a Nemes Ház hat százalékát birtokolta: éveken át vásárolta föl a részvényeket, strómanok strómanjai mögé rejtőzve. Ma már övé volt az aranyjátékszási üzlet legnagyobb része, komoly pénze feküdt a Nemes Ház hongkongi, macaui, szingapúri és indonéziai beruházásaiban, valamint hajózási és bankügyleteiben.

Ezek a bankok, gondolta komoran. Ha csak egy rézpénzt veszítek is, átvágom az unokaöcsém torkát, de előbb még megetetem vele a titkos zacskóját.

Ekkor már lent volt a fedélzet alatt. Belépett a toldozott- foldozott, rendetlen kajütbe, ahol a feleségével aludni szokott. Az asszony félálomban hevert a szalmával tömött nagy fekhelyen, Vu jöttére az oldalára fordult. - Végeztél már? Jössz lefeküdni?

- Nem. Te csak aludj - felelte gyengéden Vu. - Még dolgom van. Az asszony készségesen engedelmeskedett. Tajtaj volt, Vu főfelesége, negyvenhét esztendeje házasodtak össze.

Vu átöltözött. Tiszta fehér inget vett föl, tiszta zoknit és cipőt, élesre vasalt szürke nadrágot. Halkan becsukta maga mögött a kajüt ajtaját, és fürge léptekkel fölment a fedélzetre. Nagyon kényelmetlenül érezte magát így felöltözve, mintha meg lett volna kötözve. - Hajnalra itt leszek, Negyedik Unoka - mondta.

- Igen, nagyapa.

- El ne aludj.

- Nem alszom el, nagyapa..

Vu kedveskedve beleborzolt a fiú hajába, s elindult a pallón át.

A harmadik dzsunkán megállt. - Jóidő Pún! - kiáltott.

- Igen... Tessék - felelte egy álmos hang. Az öregember egy zsákon szundikált, összegömbölyödve.

- Hívd össze a kapitányokat. Két óra múlva visszajövök.

Pún nyomban teljesen éber lett. - Kihajózunk? - kérdezte.

- Nem. Két óra múlva itt vagyok. Hívd össze a kapitányokat! Négyujjú Vu folytatta útját. Kompszampanjának evezőse mély meghajlással köszöntötte. Vu szemét összehúzva nézett a part felé. A fia ott állt a szerencse-rendszámú fekete Rolls mellett - a táblán egyetlen számjegy volt csupán, a nyolcas: 150 ezer hongkongi dollárért vásárolta a kormányzat árverésén - a fia mellett pedig alázatos testtartással ott várakozott Kétfárdos Tok, az egyenruhás sofőr és testőr. Mint mindig, most is jóleső érzés töltötte el a pompás gépezet láttán, és ez az érzés elfojtotta egyre növekvő aggodalmát. Természetesen nem ő volt az egyetlen az úszó falvak lakói közt, aki Rolls Royce-on járt. A szokás azonban úgy diktálta, hogy mindig az övé legyen a legnagyobb és legújabb. A 8-as, a baat, pedig a legszerencsésebb szám, mivel rímel a "növekvő jólét" jelentésű faat szóra.

Érezte, hogy egy vonásnyit változik a szél iránya. Fokozódott a nyugtalansága. Ííí, ez is elég rossz nap, de a holnapi még rosszabb lesz.

Vajon Aranyországba szökött John Chen, az a kutyának való cobák, vagy tényleg elrabolták? A nélkül a darab szar nélkül még mindig a tajpan pincsikutyája vagyok. Unok már pincsikutya lenni. A John Chen megtalálására kitűzött százezer hongkongi jó befektetés. Tízszer ennyit is megadnék John Chenért meg azért a megcicerézett félpénzéért. Hála érte az összes isteneknek, hogy beépítettem néhány kémet Nemes Házi Chen háza népe közé.

A part felé mutatott. - Igyekezz, öregember - parancsolt komor arccal a csónakosra. - Sok dolgom van még hajnal előtt!

19.

14 óra 23 perc

Kánikulai, nagyon párás idő volt, perzselő napsütés, a távolban gyülekező felhők. A Ho-Pak Bank aberdeeni fiókja előtt - reggeli nyitás óta egy pillanatra sem szűnt meg a nyüzsgés, kint és bent zajos, izzadó tömeg tolongott.

- Nincs több pénzem, tiszteletre méltó Sung, nem tudok fizetni suttogta az ijedt pénztárosnő, a máskülönben nett csongszamját izzadságfoltok csúfították.

- Mennyire van szüksége?

- 7457 dollárra egy Tok- szing nevű ügyfélnek, de még vagy ötvenen állnak a sorban.

- Menjen vissza az ablakához - mondta a nem kevésbé ideges igazgató. - Húzza az időt. Tegyen úgy, mintha még egyszer ellenőrizné a folyószámlát... A központ megesküdött, hogy egy órával ezelőtt útnak indított egy másik kontingenst. Talán a forgalom... Menjen vissza az ablakához, Miss Pang. - Gyorsan becsukta a lány után az ajtót, és izzadt kezével ismét fölkapta a telefont. - A tiszteletre méltó Richard Kwangot kérem. Sürgős...

A bankfiók pontban délelőtt tízkor nyitott, azóta vagy négy-ötszáz ember csoszogott oda a három pénztáráblak valamelyikéhez, hogy aztán teljes betétjét visszakövetelve, a zoszt áldva, utat könyököljön magának a szabad levegőre.

A páncélrekesz-bérlők meg akarták nézni a javaikat. Őket egyenként kísérte le egy hivatalnok, a megkönnyebbüléstől rogyadozó léptekkel, vagy éppenséggel boldogságtól sugározva mentek le a földalatti páncélterembe. Odalent a hivatalnok a kulcsával kinyitotta a rekesz egyik zárját, az ügyfél a sajátjával a másikat, aztán a hivatalnok távozott. Az állott levegőjű helyiségben magára hagyott kliens mindenekelőtt hálát rebegett az isteneknek és a zosznak, amiért lehetővé tették számára, hogy a szerencsések közé

tartozzon, aztán reszkető kézzel egy aktatászába, kisbőröndbe vagy, egy papírzsákba söpörte az értékpapírokat, készpénzt, aranyrudat, ékszer meg a többi titkos holmit - vagy egyszerűen csak a zsebeibe tömködté, amelyek már amúgy is tele voltak papírpénzzel. És ekkor hirtelen megijedt, hogy ekkora vagy van nála, hogy minden evilági kincse ilyen nyilvánvalóan ki van téve mindennek, egy pillanat alatt elszállt a boldogságuk s eloldalogtak, átadva helyüket egy ugyanolyan ideges és - eleinte - boldogságtól sugárzó ügyfélnek.

A sorbaállás jóval virradat előtt kezdődött. Az első harminc helyet Négyujjú Vu emberei foglalták el. A hír egy pillanat alatt elterjedt a kikötőben, csakhamar jöttek a többiek, aztán még többen, aztán - ahogy terjedt az újság - mindenki, akinek bármiféle betétje volt. A tömeg egyre nőtt. Az ideges, nyugtalanul várakozó emberek gyülekezete délelőtt tíz órára már kisebbfajta forrongás jellegét öltötte. Mostanra már egyenruhás rendőrök járkáltak közöttük, szótlánul, figyelő szemekkel, jelenlétük nyugtatólag hatott. Ahogy teltek múltak az órák, egyre többen jöttek, létszámnövekedésüket óvatosan és gondosan irányította az East Aberdeen-i rendőrőrs. Délre az egyik közeli utcában már ott várakozott két rabszállító kocs, és mellettük egy kocsirakományi, tüntetések szétosztatására kiképzett rendőri alakulat. Európai rendőrtisztekkel.

A tömeg túlnyomó részét halászok és helybeliek, haklók és kantoniak alkották. Talán ha tíz hongkongi születésű akadt közöttük. A többiek nemrég vándoroltak be a Kínai Népköztársaságból, vagy, ahogy ők nevezték szülőföldjüket: a Középső Birodalomból. Csak úgy tódultak Hongkong menedékébe, menekültek a kommunisták elől, a nacionalisták elől, az éhség vagy egyszerűen csak a szegénység elől, mint eleik tették már több mint száz év óta. Hongkong lakóinak kilencvennyolc százaléka kínai volt - ez az arány a Kolónia megalapítása óta nem változott.

A bankból kijövők mind azt felelték a kérdezősködőknek, hogy az utolsó fillérig kifizették őket. A várakozók ennek ellenére szinte rosszul voltak a balsejtelemtől. Mindannyian jól emlékeztek még az előző évi krachra és mindazokra a katasztrófákra, kudarcokra, becsapásokra, kapzsi uzsorásokra, sikkasztásokra és korrupcióra, aminek otthon, a szülőfalujukban voltak tanúi egész életükben, s hogy milyen könnyen elillanhat mindaz, amit egy életen át kuporgattak, bárki van is hatalmon: kommunisták, nacionalisták, vagy egy legfőbb hadúr. Négyezer éve így megy már.

Valamennyien gyűlölték a banktól való függőséget, de hát valahol biztonságba kellett helyezniük a készpénzüket, ha már egyszer ilyen ez az élet, és annyi a rabló, mint a bolha. Tou nien lo mo az összes bankra! Legtöbbjük az ördögök találmányának tartotta a bankokat - idegen ördögök találmányának. Igen: mert az idegen ördögök jövele előtt a Középső Birodalomban nem volt papírpénz, csak igazi pénz, ezüst, arany vagy réz - főképp ezüst meg réz - amit megtapogathatott, elrejtethetett az ember, ami sose párologott el. Nem úgy, mint ez a mocskos papírpénz. A patkányok is megrágnák. A papírpénz is az idegen ördögök találmánya. Mielőtt betették ide a lábukat, a Középső Birodalomban jó volt az élet. Most meg? Tou nien lo mo az összes idegen ördögre!

Reggel nyolckor az aberdeeni fiúk ideges igazgatója felhívta Richard Kwangot. - De tisztelt nagyúr, máris legalább ötszázan állnak sorba, egészen a partig ér a sor!

- Ne izgassa magát, tiszteletre méltó Sung! Aki készpénzt kér, fizesse ki neki. Ne aggódjon! De azért próbáljon meg beszélni velük, a legtöbbje csak babonás halászsember. Beszélje le őket a kivétről. Ha viszont az illető kitart a szándéka mellett, fizessen neki. A Ho-Pak ugyanolyan erős, mint a Blacs, vagy a Victoria! Rosszindulatú hazugság, hogy túlköltöttük magunkat! Fizessen! Alaposan ellenőrizzen minden

takarékkönyvet, és ne kapkodjon. Csak módszeresen.

Így aztán a fiók igazgatója és a pénztárosok próbálták megnyugtatni az ügyfeleket, hogy semmi okuk az idegeskedésre, csupán rosszindulatú híresztelésekről van szó, amit rágalmozók terjesztenek.

- Természetesen megkaphatja a pénzét, de nem gondolja, hogy...

- Ajíjje, adja már oda a pénzét - mondta ingerlékenyen a sorban következő. - A hölgy a pénzét akarja, én is a pénzemet akarom, itt áll a hátam mögött a sógorom, ő is a pénzét akarja, a nagynéném meg ott áll kint valahol. Ajíjje, én nem érek rá egész nap! Tengerre kell szállnom. Ez a szél azt jelzi, néhány napon belül vihart kapunk, nekem addig fognom is kell valamit...

A bank pedig fizetni kezdett. Kifizetett mindent.

Mint minden bank, a Ho-Pak is a letétekből folyósította a kölcsönöket - mindenféle kölcsönt. Hongkongban nagyon kevés rendelet és törvény szabályozza ezt a tevékenységet. Vannak bankok, amelyek készpénzüknek akár nyolcvan százalékát is kikölcsönzik, mivel biztosak benne, hogy a betéteseik sose fogják egyszerre visszakövetelni a pénzüket.

Csak éppen ma, Aberdeenben ez történt. Még szerencse, hogy ez csak egy volt a Ho-Pak tizennyolc hongkongi fiókja közül. A Ho-Pak még nem forgott veszélyben.

A nap folyamán a fiók igazgatójának háromszor kellett a központba telefonálnia soron kívüli pénzszállítmányért. És kétszer tanácsért.

Délelőtt tíz óra után egy perccel a komor ábrázatú Négyujjú Vu már ott ült a fióki igazgató íróasztala előtt. Paul Choy állt mellette, mögötte Kétbárdos Tok.

- Meg kívánja szüntetni valamennyi folyószámláját a Ho-Paknál? - kérdezte Sung levegő után kapkodva, reszketve.

- Igen. Azonnal - felelte Vu. Paul Choy rábólintott.

- Az igazgató erőtlenül tiltakozni próbált. - De hát nekünk nincs is any...

Vu rásziszegett. - Azonnal adják ide minden pénzemet. Készpénzben vagy aranyban, azonnal! Nem érti?

Sung arcán megrándultak az izmok. Felhívta Richard Kwangot, és gyorsan elmagyarázta a helyzetet. - Igen. Igen, nagyuram. - Vu felé nyújtotta a kagylót. - A tiszteletre méltó Kwang önnel kíván beszélni, tiszteletre méltó Vu.

Az öreg tengerészt azonban semmiféle rábeszélés nem tántoríthatta el. - Nem. Azonnal. Az én pénzemet és az embereim pénzét is. Azonnal. És azokról a másféle számlákról is, azokról a... azokról a különlegesekről, vagy mi a csudákról.

- De tiszteletre méltó bácsikám, abban a fiókban nincs annyi készpénz - próbálta csillapítani Richard

Kwang. - De szívesen adok bankcsekket.

Vu kirobbant. - Nekem nem csekk kell, hanem készpénz! Nem érted? Pénz! - Látván, hogy nem tudja, mi az a bankcsekk, a rémült Sung magyarázni kezdte. Paul Choy felderült. - Ez így teljesen rendjén van, tiszteletre méltó bácsikám – mondta. - A bankcsekk az...

Az öregember elbődült. - Hogyan lehet egy papírfecni olyan, mint a készpénz? Én pénzt akarok, pénzt! Most rögtön!

- Kérlek, hadd beszéljek a tiszteletre méltó Kwanggal, kiváló bácsikám - mondta csillapítólag Paul Choy, megértve a problémát. Talán a szolgálatodra tudok lenni.

Vu savanyú képpel bólintott. - Rendben van, beszélj vele, de én valódi pénzt akarok

Paul Choy kezébe vette a kagylót, bemutatkozott, aztán azt mondta: - Talán könnyebb volna angolul, uram. - Néhány percig beszélt, aztán elégedetten bólintott. Egy pillanat türelmet, uram. - Haklo dialektusban folytatta. - Kiváló bácsikám - magyarázta - a tiszteletre méltó Kwang az utolsó garasig kifizeti a követelésedet a központban. Részben állampapírokban. aranyban és ezüstben, részben pedig egy papír formájában, amit elvihetsz a Blacshez vagy a Victoriához, ahol kifizetik a többi. Ha viszont szabad valamit tanácsolnom, akkor azt mondom, hogy mivel nincs olyan biztonságos páncéltermed, ahova elzárhatnád azt a sok aranyat meg ezüstöt, fogadd el a bankcsekket, azzal bármelyik banknál új számlát nyithatsz. Most rögtön.

- Banknál! A bankok csak az idegen ördögök rákvarsái, amelyekkel civilizált rákokat fogdosnak!

Paul Choynak fél órájába került, mire meg tudta győzni. Ezután elmentek a Ho-Pak központjába, de Kétfárbos Tokot otthagyták a reszkető Sungnál. - Te itt maradsz, Tok. Ha nem kapom meg a pénzemet, akkor elhozod innen!

- Igen, nagyúr.

Így aztán bementek a központba, és Négyujjú Vu délre már át is helyezte a pénzét: felét a Blacsbe, fejét a Victoriába. Paul Choynak a lélegzete is elállt a megnyitott számlák összege láttán. Meg a készpénz láttán.

Húsz és egynéhány millió hongkongi dollár.

Ám hiába könyörgött, hiába magyarázott, az öreg tengerész nem volt hajlandó a pénze egy részét abba fektetni, hogy nyitottan adjon el Ho-Pakot, mondván: az ilyen játék a kuaj lo tolvajoknak való. Paul ezek után elsomfordált mellőle, odament minden fellelhető alkuszhoz, és megpróbált náluk a saját kontójára nyitottan eladni. - De hát, kedves barátom, magának nincs hitele. Természetesen, ha bemutatja nekem a kedves nagybátyja pecsétjét, vagy írásbeli kezességet, abban az esetben persze...

Fölfedezte, hogy az alkuszcégek szinte mindegyike európai, és a túlnyomó többsége brit. A tőzsdeigazgatóság valamennyi posztja európai kézen volt, túlnyomó többségét itt is a britek uralták. - Szerintem ez egyszerűen nincs így rendjén, Mr. Smith - mondta.

- Hát sajnos a helybeliek, Mr... Mr. Csí, ha jól értettem, ugye?

- Choy, Paul Choy.

- Ja, igen. Sajnos, a helybelieket nemigen érdeklik az olyan bonyolult, modern ügyletek, mint a tőzsdézés meg az alkuszi tevékenység...

Ön ugyebár tudja, hogy az itteniek mind bevándorlók? Amikor idejöttünk, Hongkong még csak egy kopár sziklasziget volt.

- Igen, tudom. De engem érdekelnek ezek a dolgok, Mr. Smith.

Az Államokban egy alkusz...

- Hát igen: Amerika...! Az egyszer biztos, hogy Amerikában másképp mennek ezek a dolgok, Mr. Csí. És most, ha megbocsát, minden jót.

Paul Choy magában fortyogva ment egyik alkusztól a másikig, de mind ugyanazt mondta. A nagybátyja nélkül egyik sem volt hajlandó üzletet kötni vele.

Most ott ült a törvényszék, a Struan cég toronyháza és a Rothwell Gornté közelében, a Memorial Square egyik padján, nézte az öblöt, és gondolkodott. Aztán bement a törvényszék könyvtárába, meggyőzte a fontoskodó könyvtárost. - A Sims, Dawson and Dicktól jöttem - mondta könnyedén. - Ügyvéd vagyok náluk, új fiú, most jöttem az Államokból. A tőzsdéről meg az alkuszi tevékenységről kellene nekik néhány gyors információ.

- A rendeletekre kíváncsi, uram? - kérdezte szolgálatkészen az idősödő eurázsiai férfi.

- Igen.

- Olyanok nincsenek, uram.

- Eh?

- Hát gyakorlatilag szinte semmi. - A könyvtáros a polcokhoz ment. A keresett rész mindössze néhány bekezdés volt egy hatalmas kötetben.

Paul Choy leesett állal nézett a férfira. - Ez minden? - Igen, uram.

Paul Choy körül megfordult a világ. - De hiszen akkor itt minden nyitva áll! Ez egy tárva- nyitva álló tőzsde!

A könyvtáros enyhe derültséggel nézett rá. - Igen, Londonhoz vagy New Yorkhoz képest az. Ami az alkuszi tevékenységet illeti, nos, alkusz az bárki lehet uram, feltéve, ha akad valaki, aki megbízza, hogy adjon el a nevében részvényeket, ha akad valaki, aki ezeket a részvényeket meg is veszi, és ezért mindketten hajlandók jutalékot fizetni az illetőnek. A probléma csupán az, hogy... ööö... a már meglévő cégek tökéletesen kezükben tartják a tőzsdét.

- És hogyan lehet megtörni ezt a monopóliumot?

- Hát, ami azt illeti, én nem nagyon pártolnám, uram. Tudja, mi hongkongiak voltaképpen meg vagyunk elégedve a jelenlegi helyzettel.

- Hát akkor hogyan lehet betörni a piacra? Hogyan lehet kiharcolni belőle egy szeletkét?

- Kétlem, hogy képes volna rá, uram. A britek nagyon odafigyelnek mindenre - mondta óvatosan a könyvtáros.

- Szerintem ez nem igazság.

Az idősebb férfi megcsóválta a fejét, halványan elmosolyodott, egymáshoz illesztette ujjai hegyét. Tetszett neki az előtte álló fiatal kínai, irigyelte tisztaságáért és amerikai iskolázottságáért. - Feltételezem, szeretne a saját szakállára játszani a tőzsdén, ugye? - kérdezte halkán.

- Igen... - Paul Choy rögtön rájött, hogy hibázott, megpróbálta elkenni. - Legalábbis... Dawson azt mondta, hogy...

- Ugyan már, Mr. Choy, Maga nem a Sims, Dawson and Dicktól jött - korholta szelíden a könyvtáros. - Ha ők felfogadnának egy amerikait, ami hallatlan újítás volna, arról én sok száz emberrel együtt jóval az illető ide érkezése előtt tudomást szereznék. Ön nem lehet más, mint Mr. Paul Choy, a nagy Vu Sang-fang unokaöccse, aki csak nemrég tért vissza Amerikából, a Harvardról.

Paul Choy leesett állal bámult rá. - Honnan tudja?

- Ez itt Hongkong, Mr. Choy. Borzasztó kicsi hely. Tudnunk kell, mi újság. Ez az életben maradás alapja. Szóval szeretne tőzsdézni?

- Igen, Mr...

- Manuel Pemera. Portugál vagyok, macaui. - A könyvtáros töltőtollat vett elő, s gyönyörű betűkkel néhány ajánló szót írt egy névjegy hátoldalára. - Tessék. Ishwar Sooranji jó barátom. Az irodája Kowloonban van, a Nathan Road közvetlen közelében. Indiai, párszi ember, pénzügyekkel, devizával foglalkozik, időnként részvényekkel is. Ő esetleg segíthet magának... de felhívom a figyelmét, hogy ha ő kölcsönöz vagy hitelt nyújt, az elég drága dolog. Úgyhogy, nem szabad hibáznia.

- Ez nagyszerű, Mr. Pemera, köszönöm - Paul Choy kezet nyújtott. Pemera meglepetten elfogadta. Paul Choy melegen megrázta, sietős léptekkel elindult kifelé, de aztán megtorpant. - Mondja, Mr. Pemera... ez a tőzsdedolog... Maga szerint van valami sanszom? Ha bármilyen halvány is...? Hogy beszállhassak.

Manuel Pemerának ezüstös ősz haja, hosszú, szép kezei és jellegzetes kínai arcvonásai voltak. Elgondolkozva vette szemügyre az előtte álló fiatalembert, majd halkán megszólalt. - Semmi sem akadályozhatja meg abban, hogy a saját tőzsdéjén, egy kínai tőzsdén saját céget létesítsen. Ezt a hongkongi törvény - illetve annak hiánya - minden további nélkül lehetővé teszi. - Felcsillantak az öreg szemek. -

Nem is kell hozzá más, csupán pénz, kapcsolatok, hozzáértés és néhány telefon...

- Kérem a pénzemet - suttogta rekedtes hangon az öreg áma: Az arca kivörösödött a Ho-Pak aberdeeni fiókjában uralkodó hőségától. - Itt a takarékkönyvem. - Már csak tíz perc hiányzott a három órához, és hajnal óta várakozott. Lehordott fehér blúzában és fekete pantallóján izzadságfoltok ütöttek ki. Hosszú, ősz copfja a hátára csüngött. - Ajíjje, ne lökdössenek! - szólt rá a mögötte állókra. - Hamarosan maguk is sorra kerülnek.

A fiatal, kimerült pénztárosnő elvette a könyvecskéjét, és ismét az órára pillantott. Ajíjje! Hála az isteneknek, háromkor zárunk, gondolta, de kínzó fejfájásán is keresztültört egy másik gondolat: hogyan fogják becsukni az ajtót, amikor ennyi ingerült ember szorong itt a rácsok előtt, és a kívülállók még tolják is őket.

A betétkönyv 323 hongkongi dollár és 23 cent követelést mutatott.

A pénztárosnő, tartva magát Mr. Sung utasításához, hogy csak lassan és pontosan, odament a kartotékokhoz, s próbálta nem meghallani a türelmetlen, fojtott hangú obszcenitásokat, amelyek már órák óta áramlottak felé. Megbizonyosodott róla, hogy a betétkönyvben szereplő összeg egyezik a nyilvántartásukkal, s miközben visszajött, leült hosszú lábú székére, kinyitotta fiókja zárját és kihúzta a fiókot, megint az órára pillantott. A fiókban nem volt elég pénz, ezért visszazárta, és bement az igazgató irodájába. A várakozókon az elfojtott düh hulláma söpört végig. A pénztárosnő alacsony, darabos mozgású lány volt. Szemek követték útján, aztán az óra irányába, majd ismét felé fordultak.

A lány kopogtatott az ajtón, belépett, és becsukta maga után. Nem tudom kifizetni az öreg Ah Tamot - mondta tanácstalanul. Csak száz dollárom van, húztam az időt, amennyire csak tudtam, de...

Igazgató Sung letörölte felső ajka fölül az izzadságcseppeket. Mindjárt három óra, Miss Cho, úgyhogy legyen ő az utolsó ügyfelünk. - Egy oldalajtón át a pánccéletteremhez vezette a lányt. Kinyitotta a vastag, súlyos pánccélajtót. A lány levegő után kapkodott az üres polcok láttán. Ebben a napszakban máskor tele voltak takaros bankjegykötegekkel, berolnizott ezüstpénzzel, a bankjegyek százasával, ezrével, illetve tízezérről kötegelve. Munkájának épp ezt a részét szerette a legjobban: zárás után szortírozni a pénzt, kezébe venni a kellemes tapintású, új, ropogós bankjegyeket.

- De hiszen ez rettenetes, tiszteletre méltó Sung - mondta. Közel állt a síráshoz. Vastag szemüvege bepárásodott, a frizurája félreállt.

- Ez csak átmeneti jelenség, Miss Cho, csak átmeneti. Ne felejtse el, mit írt a tiszteletre méltó Haply a Guardian mai számában. - Az igazgató kiürítette az utolsó polcot is, a vastartalékokat, s magában a még mindig késő utánpótlást szidta. - Tessék. - A látszat kedvéért tizenötezret adott a lánynak, aláíratta vele, aztán levett 15- 15 ezret a másik két pénztáros számára is. A pánccéletterem ezzel kiürült.

A fogadótérbe kilépve a tömeg hirtelen megélénkült, a látszólag nagy mennyiségű készpénz láttán izgatott suttogás futott végig az embereken.

Igazgató Sung odaadta a pénzt a két másik pénztárosnak, aztán megint eltűnt az irodájában.

Miss Cho takarosan elrendezte fiókjában a bankjegyeket, minden szempár öt és a két másik pénztárost figyelte. Egy ezres köteget a pultron hagyott. Elszakította a szalagot, módszeresen kiszámolta a háromszázhusz dollárt, három egydollárost meg az aprót, és kicsúsztotta az üvegablak nyílásán. Az öregasszony egy papírzacskóba söpörte a pénzt. A sorban következő máris a helyére lépett, és ingerülten Miss Cho arca elé dugta a betétkönyvét. - Itt van, az összes istenekre! A követeléseim hétezer...

E pillanatban megszólalt a három órát jelző csengő, mire nyomban megjelent Igazgató Sung, és fennhangon bejelentette: - Sajnálom, de zárunk kell. Minden pénztárosnak be kell zárnia a...

- Az összes istenekre! Hajnal óta várok itt...

- Tou nien lo mo, én már nyolc órája ácsorgok itt...

- Ajjje, csak fizessenek, van pénzük elég...

- Jaj, könnyörgök, könnyörgök, könnyörgök, könnyörögve kérem...

Normális körülmények között ilyenkor egy bank egyszerűen becsukja az ajtaját és kiszolgálja a bent lévőket, ezúttal azonban a három ijedt pénztárosnő engedelmesen bezárta a fiókját, a hangos morgolódás közepette kitette a ZÁRVA táblát, és elhátrált a feléjük nyúló kezek elől.

És ekkor a bankban összezsúfolódott tömeg hirtelen csőcselékké alakult.

Az elől állókat a kívülről befelé igyekvők nekiszorították a pultnak. Kezek nyúltak az inkább csak díszletet, mint valódi védelmet jelentő rácsok felé. Most már mindenki dühös volt. Egy öreg tengerész, aki épp sorra következett volna, benyúlt a kisablakon, és megpróbálta kirángatni a pénztárfiókot. Az öreg ámát összepréselte a száz, vagy talán még több ember alkotta, forrongó tömeg, csontos kezében szorosan markolta pénzes zacskóját. Úgy próbált félrehúzódní. Egy fiatalasszony alól kicsúszott a lába, taposni kezdtek. Próbált felállni, de a tömegben nem tudott, kétségbeesésében beleharapott egy lábba, így lett annyi helye, hogy immár pánikba esve, szakadt harisnyában, eltépett csongszamban felálljon. Rémülete csak még jobban felkorbácsolta az indulatokat, aztán valaki elkiáltotta magát: - Öljétek meg ezeket a senkiházi kurafiakat! - mire az emberek felkapták a jelszót: - Öljéteeeeek! Egy pillanatra megtorpantak, aztán egy emberként előre lendültek.

- Állj!

Angolul harsant a szó, aztán haklo, majd kantoni nyelvjárásban, aztán ismét angolul.

Hirtelen sűrű csönd támadt.

Egyenruhás, fegyvertelen főfelügyelő állt előttük higgadtan, elektromos szócsővel a kezében. A hátsó ajtón jött be az irodába, azon keresztül ide, és most az embereket nézte.

- Három óra - mondta halkán haklo nyelvjárásban. - A törvény szerint a bankok háromkor zárnak. Ez a bank most zárva van. Kérem, forduljanak vissza, és térjenek haza. Halkan!

Ismét csend, ezúttal dühösebb, majd némi fenyegető mozgolódás után egy férfi mogorván megszólalt:

- És mi lesz azzal a megcicerézett pénzzel? - mire a többiek szinte azonnal felkapták a jelszót, de a rendőrtiszt gyorsan, nagyon gyorsan elindult a megszólaló felé, felhajtotta a pult tetejét, és félelmet nem ismerve egyenesen odament hozzá a csőcselék között. A csőcselék elhátrált előle.

- Holnap - mondta halkán, a férfi fölé tornyosulva a rendőrtiszt. Holnap megkapja minden pénzét. - A férfi lesütötte a szemét, gyűlölte ezeket a hideg, kék halszemeket, meg ennek az idegen ördögnek a közelségét. Mogorván hátrált egy lépést.

A főfelügyelő a többiekre nézett, egyenesen a szemükbe. - Maga ott hátul - szólt, tévedhetetlen biztonsággal választva ki a megfelelő embert. Most már parancsolt a hangja, de még mindig ott volt benne az a csendes magabiztosság. - Forduljon vissza, és engedjen utat a többieknek.

A férfi engedelmeskedett. A csőcselék ismét tömeggé változott.

Pillanatnyi tétovázás után egy másik férfi is megfordult, és az ajtó felé kezdett nyomulni. - Tou nien lo mo, nem érek én rá egész nap, siessünk már - mondta rosszkedvűen.

Elindultak kifelé, morogva, dühösen - de egyenként, nem csőcselékként. Sung és a pénztárosnők megtörölték izzadó homlokukat, és remegve leültek a biztonságot nyújtó pult mögé.

A főfelügyelő fölsegítette az öreg ámát. Az asszony szája sarkában egy vércsepp ült. - Jól vagy, Öreg hölgy? - kérdezte a rendőr haklo dialektusban.

Az öregasszony értetlenül meredt rá. A főfelügyelő megismételte kantoni dialektusban.

- Ó, igen... igen - felelte rekedtes hangon az öregasszony, még mindig görcsösen szorítva melléhez a papírzacskót. - Köszönöm, tisztelt nagyúr. - Elcsoszogott, beleveszett a tömegbe. A helyiség elnéptelenedett. Az angol az utolsó ember után kiment a járdára, megállt az ajtó előtt, hangtalanul füttyörészve figyelte, hogyan oszlanak szét.

- Őrmester!

- Parancs!

- Most már elbocsáthatja az embereket. Holnap reggel kilencre legyen itt egy osztaggal. Állítson fel terelőkorlátokat, és csak hármásával engedje a bankba ezeket a nyomorultakat. Maga meg négy ember bőven elég lesz.

- Igenis. - Az őrmester tisztelgett. A főfelügyelő hátat fordított neki, visszament a bankba. Bezárta a bejárati ajtót, és rámosolygott Igazgató Sungra. - Nagyon párás az idő ma délután, ugye? - kérdezte angolul, hogy arcot adjon Sungnak. Hongkongban minden iskolázott kínai azzal hivalkodott, hogy beszéli.

- Igen, uram - válaszolt idegesen Sung. Mind ez idáig fölöttébb kedvelte és csodálta a főfelügyelőt, de most látott először egy gonosz szemű kuaj lót szembenézni a csőcselékkal, kiállni eléjük, mint egy gonosz istenség, odamerészkedni közéjük, ingerelve őket, hogy lángot és kénkövet köphessen rájuk.

Megborzongott. - Köszönöm, főfelügyelő úr.

- Menjünk be az irodájába, hogy fölvegyem a vallomását.

- Tessék, parancsoljon. - Sung kihúzta magát beosztottai előtt, ismét átvette fölöttük a parancsnokságot. - Maguk állítsák össze a kimutatásokat, és csináljanak rendet.

Az utat mutatva előrement, az irodájába érve leült, és sugárzó mosollyal a rendőrtisztre nézett. - Teát, főfelügyelő úr.?

- Nem, köszönöm. - Donald C. C. Smyth főfelügyelő jó kötésű, száznolcvan körüli férfi volt, kék szemű, szőke hajú, napbarnított arcú, feszes bőrű. Néhány papírlapot vett elő, és az asztalra tette őket. - Ezek az embereim folyószámlái. Holnap kilencre lezárja a számláikat, és kifizeti őket. A hátsó ajtóhoz fognak jönni.

- Igen, természetesen. Megtiszteltetés a számomra. Viszont arcot vesztek, ha ennyi értékes betétet vesznek ki tőlem. A bank ugyanolyan megbízható, mint tegnap volt, főfelügyelő úr.

- Természetesen. De azért holnap kilenckor. Készpénzben, ha szabad kérnem. A főfelügyelő újabb papírokat nyújtott át a fiókgazgatónak. És négy betétkönyvet. - Ezekért bankcsekket is elfogadok. Most rögtön.

- De főfelügyelő úr... ma rendkívüli nap volt. A Ho-Pakkal a világon semmi probléma. Ön bizonyára...

- Most. - Smyth negédesen elmosolyodott. - A kivétjegyek mind ki vannak töltve és alá vannak írva.

Sung a papírokra pillantott. Valamennyi név kínai volt, és tudta, hogy valamennyien egy Kígyó néven ismert férfi strómanjainak strómanjai. A folyószámlák összesen csaknem 850 ezer hongkongi dollárra rúgtak. És mindez csupán ebben az egyetlen fiókban, gondolta. Tisztelettel töltötte el a Kígyó ügyessége. Mije lehet ennek a Victoriában, a Blacsben, meg a többi aberdeeni fiókban?

- Rendben van - mondta megtörten. - De számomra nagyon sajnálatos, hogy ilyen sok folyószámlát szüntetnek meg nálunk.

Smyth ismét elmosolyodott. - Szóval ma a Ho-Pak még nem omlott össze?

- Jaj, dehogy, főfelügyelő úr - felelte döbbenten Sung. - A nyilvánosságra hozott aktívumunk egymilliárd hongkongi dollár, ebből több tízmillió a készpénztartalékunk. Csak ezekről az egyszerű emberekről van szó, átmenetileg megingott a bizalmuk. Láttam Mr. Haply cikkét a mai Guardianben?

- Láttam.

- Akkor jó. - Sung arca elkomorodott. - Rágalmak csupán, iriggy tajpanok és más bankok terjesztik! Ha Haply egyszer ezt írja, akkor úgy is van.

- Természetesen. Jut is eszembe, elég sok a dolgom ma délután.

- Igen. Persze. Azonnal megcsinálom. Olvasom a... hm... az újságban, hogy elkapták az egyik farkasembert.

- Van egy háromszöges gyanúsítottunk, Mr. Sung, de csak gyanúsított.

Sung megborzongott. - Ördögök! De maguk elkapják őket. Ördögök... Fület küldeni...! Biztos külföldiek. Lefogadom, hogy idegenek. Tessék, uram, kiállítottam a csekkeket...

Kopogtattak. Egy tizedes lépett be az ajtón, tisztelgett. - Bocsásson meg, főfelügyelő úr, de egy pénzszállító kocsi áll odakint. Azt mondják, a Ho-Pak központjából jönnek.

- Ajíjje - mondta Sung. Nagy kő esett le a szívről. - Legfőbb ideje. Kettőre ígérték.

- Mennyi? - kérdezte Smyth.

- Félmillió - készségeskedett a tizedes, és átnyújtotta a kísérő okmányokat. Alacsony, élénk tekintetű, értelmes ember volt.

- Akkor jó - mondta Smyth. - Azt hiszem, ez leveszi magukról egy kicsit a nyomást, Mr. Sung.

- Igen. Igen, leveszi. - Sung látta, hogy a két férfi csak néz rá, s nyomban lelkesen hozzátette: - Ha ön és az emberei nem lettek volna itt... Engedelmeivel most rögtön felhívnom Mr. Kwangot. Biztos vagyok benne, hogy hozzám hasonlóan megtiszteltetésnek venné, ha köszönetünk szerény jeleként hozzájárulhatnánk a rendőrség jótékonyági alapjához.

- Nagyon figyelmes, Mr. Sung, de ez nem szükséges.

- Én viszont rettenetes sok arcot veszték, ha nem fogadja el, főfelügyelő úr.

- Nagyon kedves - mondta Smyth, tudván tudva, hogy nélküle és odakint várakozó emberei nélkül Sung a pénztárosokkal és sok más emberrel együtt mostanra már halott lenne. - Köszönöm, de ez nem szükséges. - Eltette a bankcsekkeket, s távozott.

Mr. Sung ekkor a tizedesnek kezdett könyörögni, aki végül behívta a felettesét. Mok törzsőrmester szintén visszautasította. - Húszezredszer is: nem.

Mr. Sung azonban kitartott a szándéka mellett. És bölcsen tette.

Richard Kwang pedig ugyanolyan örömmel és magát megtisztelve értett egyet a húszezer dolláros önkéntes ajándékkal. Készpénzben, azonnal. - Fogadja bankunk mély háláját, Mok törzsőrmester.

- Köszönöm, tiszteletre méltó Igazgató Sung - felelte udvariasan Mok törzsőrmester, zsebre téve a pénzt. Boldog volt, hogy a Kígyó egységében szolgálhat, és ugyanakkor teljesen paff is volt, mert a húszezer hongkongi dollár pontosan egybevágott azzal az összeggel, amennyire a Kígyó a ma délutáni munkájuk értékét taksálta előzőleg. - Remélem, a bankjuk továbbra is virágozni fog, és önök a szokásos bölcsességükkel átvészelik ezt a vihart. Holnap természetesen minden rendben lesz. Pontban reggel kilencre itt leszünk a pénzünkért...

Az öreg áma még ott ült a rakpart egyik partján, próbált lélegzethez jutni. A bordái fájtak, de hát azok mindig fájnak, gondolta. Zsosz. Ah Tamnak hívták, és már épp kezdett felállni, amikor egy fiatalember lépett oda hozzá. - Ülj le, öregasszony, beszédem van veled. - A fiatalember alacsony volt, zömök, huszonegy éves, az arca himlőhelyes. - Mi van abban a zacskóban?

- Micsoda? Miféle zacskóban?

- Ebben a papírzacskóban, amit ezekhez az ócska, bűzös rongyaidhoz szorongatsz.

- Ebben? Semmi, tisztelt uraság. Csak az kis ez meg az, amit magamnak...

A fiatalember közben leült mellé a padra, közelebb hajolt hozzá, és rásziszegett: - Fogd be a szád, vén boszorkány! Láttam, hogy abból a megcicerézett bankból jöttél ki. Mennyi pénzed volt náluk?

Az öregasszony kétségbeesetten markolta a zacskót, rémületében a szemét is lehunyta, úgy zihálta: - Ez az összes megtakarított pénzem, tisztelt...

A fiatalember kitepte a kezéből és kinyitotta a zacskót. – Ajíjje! Megszámolta a kopott bankjegyeket. - Háromszázhuszonhárom! - mondta lehangoltan. - Hát kinél vagy te áma? Egy koldusnál? Nem valami okosan éled az életed.

- Jaj, igen, ahogy mondod, tisztelt uraság! - felelte az öregasszony, apró, fekete szemei most már alaposan végigpásztázták a fiatalembert.

- Az én heung jaúm húsz százalék - mondta a fiatalember, és nekifogott leszámolni.

- De tisztelt uraság - nyüszített az öregasszony - a húsz az nagyon sok! Viszont megtiszteltetés volna számomra, ha egy öregasszony hálájával együtt elfogadnál öt százalékot.

- Tizenöt.

- Hat!

- Tíz, és ez a végső ajánlatom. Nem érek rá egész nap!

- De uram, te még fiatal vagy és erős, biztos 489-es. Az erőseknek oltalmazniuk kell az öregeket és gyengéket.

- Ez igaz. - A fiatalember elgondolkodott egy pillanatra, szeretett volna igazságos lenni. - Rendben van, legyen hét százalék.

- Ó, milyen nagylelkű vagy, uram! Köszönöm, köszönöm szépen! -

Az öregasszony boldogan figyelte, amint a fiatalember kiszámol huszonkét dollárt, aztán farmernadrágja zsebébe nyúl, és leszámol hatvanegy centet. - Nesze. - A zacskóban maradt bankjegyekkel együtt odaadta az öregasszonynak.

Az öregasszony hálálkodott, nagyon meg volt elégedve az imént kötött alkuval. Az összes istenekre, gondolta kitörő örömmel, hét százalék legalább tizenöt helyett... nem is rossz. - Neked is van pénzed a Ho-Paknál, tisztelt uraság? - kérdezte udvariasan.

- Természetesen - mondta öntelten a fiatalember, mintha igaz, volna. - A triádomnak három éve van náluk folyószámlája. Csupán ebben a fiókban több mint - gondolatban megduplázta az először eszébe ötlött számot - ... több mint huszonötezerünk van.

- Íííí - nyüszített az öregasszony. - Ilyen gazdagnak lenni...! Abban a pillanatban, amint megláttalak, rögtön tudtam, hogy 14 karátos vagy és egész biztos, hogy egy tiszteletre méltó 489-es.

- Még annál is több - vágta rá büszkén, hencegve a fiatalember. Tudd meg, hogy én... - Nem fejezte be a mondatot, eszébe jutott vezetőjük figyelmeztetése, hogy legyen óvatos, így aztán nem mondta ki, hogy: "Én Kin Szop-ming vagyok, a Ragyás Kin, egyike a híres Farkasembereknek, és összesen négyen vagyunk." - Na, tűnj el, öregasszony - mondta, hirtelen megunva a dolgot. - Fontosabb dolgaim vannak, mint hogy itt hallgassam a locsogásodat.

Az öregasszony felállt, meghajolt, s e pillanatban észrevett egy férfit, aki a bankban előtte állt a sorban. A férfi kantoni volt, akárcsak ő maga. Ismerte ezt a kövér embert: tudta róla, hogy a mindig zsúfolt aberdeeni piacon van csirkés standja. - jól van - mondta - de ha akarsz még egy ügyfelet, én tudok egy könnyű esetet. Ott állt előttem a sorban. Több mint nyolcezret vett ki.

- Igen? Hol van? - kérdezte nyomban a fiatalember.

- Kapok tizenöt százalékot?

- Hetet... és ez az utolsó ajánlatom. Hét!

- Rendben van. Hét.

- Rendben van. Hét. Oda nézz, ott van! - suttogta az öregasszony- az a kövér férfi... hájas, mint egy mandarin, fehér ing van rajta... Az, amelyik úgy izzad, mintha most élvezte volna a felhőket meg az esőt!

- Látom. - A fiatalember felpattant, és a férfi után sietett. A sarkon utolérte. A férfi megdermedt, kis ideig alkudozott, aztán leszurkolt tizenhat százalékot, és saját ügyességét áldva eliszkolt. A fiatalember visszaballagott az öregasszonyhoz.

- Na, öregasszony... - mondta- 8162 dollár volt ennél a megcicerézettnél. Tizenhat százalék az annyi, mint...

- Ezerháromszázöt dollár, kilencvenkét cent, ebből pedig az én hét százalékom az 91 dollár és 41 cent - vágott a szavába az öregasszony.

A fiatalember pontosan kifizette, az öregasszony pedig ráállt, hogy holnap is eljön kémkedni neki.

- Mi a neved? - kérdezte a fiatalember.

- Ah Szu vagyok, uraság - hazudta az öregasszony. - És a tiéd?

- Mo Vu-fang - felelt egyik barátja nevével a fiatalember.

- Hát akkor a holnapi viszontlátásra - mondta boldogan az öregasszony. Még egyszer köszönetet mondott a fiatalembernek, s elégedetten elkacsázott az napi bevételével. A fiatalember is egész szépen keresett. Most már több mint háromezer dollártól dagadt a zsebe, holott reggel épp csak a buszjegyre valót tudta összekotorni. És még ez is csak afféle "talált pénz", mivel tulajdonképpen azért jött a Glessing-fokról Aberdeenbe, hogy egy újabb, váltságdíjat követelő levelet adjon föl Nemes Házi Chen részére.

- Csak a biztonság kedvéért - mondta az apja, a vezetőjük, mikor útjára indította. - Hogy tévútra vezessük azokat a megcicerézett rendőröket...

- De hát ebből nem lesz pénzünk - mondta erre utálkozva az apjának meg a másik kettőnek. - Hogyan teremtsük elő ezt a megcicerézettet, ha egyszer meghalt és el van temetve? Ki fizetne bizonyíték nélkül? Senki! Nagy hiba volt fejbe vágni azzal az ásóval.

- De hát meg akart szökni! - csattant fel az öccse.

- Ez igaz, öcsém. Viszont az első ütés nem is ölte meg, csak behorpasztotta egy kicsit a fejét. Nem kellett volna tovább ütlegelned.

- Tudom, de mit csináljak, megszálltak a gonosz szellemek, ezért ütöttem meg még egyszer. Mindössze négyet ütöttem rá! Ííí, hogy ezeknek az előkelő ficsúroknak milyen puha a koponyájuk!

- Hát ebben igazad van - mondta az apjuk. Alacsony, kopasz férfi volt, a szájában aranyfogak villogtak. Kin Minta, Kopasz Kin volt a neve. - Tou nien lo mo, most már mindegy, nincs értelme fölhánytorgatni. Zsosz. Ő volt a hibás, minek próbált meglógni. Láttátok a The Times reggeli kiadását?

- Nem, még nem láttam, apám - felelte.

- Na, jó, akkor fölolvassom nektek: "A rendőrfőnök ma bejelentette, hogy elfogtak egy háromszögest, akit azzal gyanúsítanak, hogy tagja annak a Farkasemberek néven ismert bandának, amely elrabolta John Chent. A rendőrség úgy gondolja, hogy most már bármely pillanatban megoldódhat az ügy."

Mindannyian nevettek: Ragyás Kin, az öccse, az apja és a társaság negyedik tagja, Kutyafulú Csen - Pun-po Csen - az egyik legjobb barátja, mert mindannyian tudták, hogy ebből egy szó sem igaz. Egyikük sem volt háromszöges, nem is voltak ilyen kapcsolataik, és nem is kapták még el soha egyiküket sem. Saját, külön testvéri szövetséget alkottak. North Point környékén szipolyozgatták a kisebb játéklarangokat. Az emberrablás az apjuk ötlete volt. Ííí, nem is volt rossz ötlet, gondolt vissza rá a fiatalember. És az apjuknak jutott eszébe az is, hogy miután John Chen olyan ostoba módon megölte magát azzal a szökési kísérlettel, vágják le az egyik fülét, és küldjék el. - Jó zsoszá alakítjuk az ő rossz zsoszá. Ölj meg egyet, hogy megretents tízezret! Ettől a fülküldéstől egész Hongkong halálra rémül, híressé és gazdaggá tesz minket!

Igen, gondolta most a fiatalember az aberdeeni napsütésben sütkérezve. De még nem gazdagodtunk

meg. Meg is mondtam ma reggel apámnak: - Én elmehetek, föladhatom azt a levelet, apám, ez nem rossz ötlet, Humphrey Bogart is ezt mondaná. Ennek ellenére még mindig úgy érzem, egy centet se fogunk vele keresni.

- Te azzal ne törődj. Figyelj rám! Olyan tervem van, ami még magához Al Caponehoz is méltó lenne. Várunk néhány napig, aztán felhívjuk Nemes Házi Chent. Ha nem fizet azonnal, készpénzben, elkapjuk magát a compradorét! Magát a Nagy Fukar Chent!

Félelemmel vegyes tisztelettel néztek rá mind a hárman.

- Igen. És ha nem hiszitek, hogy a fia fülének megpillantása után gyorsan fizetni fog, mert persze megmondjuk neki, hogy a fiáé. - akkor még az is megtörténhet, hogy kiássuk a hullát, és azt mutatjuk meg neki, hallod-e!

Ragyás Kin elvigyorodott, ahogy eszébe jutott, hogy röhögtek ezen. De még hogy röhögtek! A hasukat fogták, szinte gurultak bérelt lakásuk padlóján.

- És most dolgozra. Kutyafulú Csen, megint szükségünk volna a tanácsodra.

Kutyafulú Csen John Chen egyik távoli unokatestvére volt, nála is dolgozott, a számtalan Chen-féle vállalkozás egyikének vezetőjeként. - A fiúról adott információid tökéletesek voltak. Esetleg el tudnád nekünk mondani az apja szokásos mozgását is?

- Persze, tisztelt vezető, mi sem könnyebb ennél - felelte Kutyafulú Csen. - Phillip Chen a szokások rabja... és könnyen megijed. Akárcsak a tajtaja... Ajíjje, az a lisztesképű lotyó aztán tudja, melyik felén alszik az ágynak! Nagyon gyorsan fizetni fog, hogy visszakaphassa a fiát. Én most már biztos vagyok benne, hogy Phillip Chen nagyon készséges lesz. De a kétszeresét kell kérni annak, amiben megállapodtunk, mert nagyon tud alkudni. Mióta az eszemet tudom, abban a megcicerézett Chen Házban dolgozom, és ismerem milyen fukar.

- Nagyszerű. Hát akkor, az összes istenekre, beszéljük meg, hogyan és mikor raboljuk el magát Nemes Házi Chent.

20.

16 óra 01 perc

Sir Dunstan Barre-t azzal az alázattal tessékelték be Richard Kwang irodájába, amelyről úgy gondolta, kijár neki. A Ho-Pak kis, igénytelen épülete a központi Lee House Streeten állt, és ez az iroda is olyan volt, mint általában a kínai irodák: kicsi, zsúfolt, jellegtelen - munkára és nem reprezentálásra való. A kínaiaknál legtöbbször két- három ember dolgozik egyetlen irodában, s foglalkozik két- háromféle üzlettel, még hozzá úgy, hogy mindehhez egyetlen telefonjuk és egyetlen titkárnőjük van. Miért is ne? - mondja a bölcs. Ugyanannyi munka, de csak egyharmad rezsiköltség - ez több hasznot jelent.

Richard Kwang azonban nem osztozott az irodáján. Tudta, hogy ez nem tetszene a kuaj lo ügyfeleinek - és annak a néhánynak, aki fontos volt a bank számára. És Richard Kwang számára - mégpedig azok miatt a járulékos hasznok miatt, amit jelenthettek. Például a lehetséges és olyannyira óhajtott választmányi tagságot a szuper exkluzív Turf Clubban, vagy tagságot a Hongkongi Golf Clubban, vagy a Cricket Clubban... esetleg akár magában a Clubban... vagy bármelyik kisebb, de ugyanolyan exkluzív klubban, amelyeket a nagy hongok brit tajpanjai tartanak a kezükben, és ahol az igazán nagy üzletek kötöttek.

- Isten hozta, Dunstan - mondta nyájasan. - Hogy van?

- Remekül! És maga?

- Nagyszerűen. A lovam remekül dolgozott ma hajnalban.

- Igen, láttam, magam is kint voltam a pályán.

- Tényleg? Nem is láttam.

- Csak egy-két percre dugtam oda az orromat. A heréltem rakoncátlankodott. Lehet, hogy ki kell vennünk a szombati versenyből. Karamell Leányka viszont valósággal repült ma reggel.

- Csaknem megdöntötte a pályarekordot. Szombaton talán sikerül is neki.

Barre vihorászni kezdett. - Majd közvetlenül a futam előtt megkeresem magát, és akkor elmondjuk egymásnak a bizalmas fülesek! Az ember nem bízhat ezekben az idomároknak meg szokékban, nemde? Csak egymásban, vagy senkiben!

Csevegtek még egy ideig, aztán Barre rátért a tárgyra.

Richard Kwang próbálta palástolni döbbenetét. - Megszünteti a cég összes számláját?

- Meg, öregfiú. Ma. Sajnálom meg minden, de a cégem igazgatótanácsa... A pillanatnyi helyzetben ez a bölcs lépés, legalábbis addig, míg maga át nem vészeli ezt a...

- Csaknem gondolja komolyan, hogy bajban vagyunk? - kacagott Richard Kwang. - Nem olvasta Haply cikkét a Guardianben? "... rágalmak, amelyeket egyes tajpanok és egy bizonyos nagy bank terjeszt..."

- Ja, igen, láttam. Szerintem épp olyan, mint a többi számszáma.

Nevetséges! Ki tenne ilyesmit? Egyébként beszéltem ma reggel Paul Havergill-lel és Southerbyvel is, és mindketten azt mondták, Haply okosan teszi, ha megválogatja a szavait, ha rájuk akar célozni, mert különben beperlik sajtó útján elkövetett rágalmazásért és hitelrontásért. Korbácsot érdemelne az a taknyos! Na, mindegy... Szeretnék most rögtön egy bankcsekket kapni... Ne haragudjon, de tudja, milyenek ezek a bizottságok...

- Hogyne, persze. - Richard Kwang továbbra is mosolygott, de e percben még a szokásosnál is

jobban utálta ezt a nagydarab, pirosposzsgás embert. Jól tudta, hogy Barre igazgatótanácsa csak fejbőlintójanosok gyülekezete, azt teszik, amit Barre mond. - Nincsenek gondjaink. Egymilliárd dolláros bank vagyunk. Ami az aberdeeni fiókunkat illeti, csupán babonás helybeliekről van szó.

- Igen, tudom. - Barre figyelte Richard Kwangot. - Úgy hallom, ma délután a Mang Kok-i fiókjukban is akadtak kisebb problémák... és Tsim Sha Tsuiban... az Új Területeken, Sha Tinban... Sőt még - Uram, ne hagyj el! - Lantaón is. - Lantao a kolóniát alkotó csaknem háromszáz szigetből álló szigetcsoport legnagyobb tagja, alig tíz kilométernyire van Hongkongtól, de szinte néptelen, mert nincs vize.

- Néhány ügyfél kivette a betétjét - mondta megvetően Richard Kwang. - Nincs probléma.

De volt probléma. Ezt ő is tudta, és tartott tőle, hogy mindenki tudja, Először csak Aberdeenre korlátozódott, aztán a nap folyamán mind több és mind idegesebb fiókgazgató telefonált. Tizennyolc fiókjuk volt szerte a kolónián. Négyben kínos gyorsasággal folyt a betétek megszüntetése. Mong Kokban, amely a különben is zsúfolt Kowloonban is nyüzsgő kaptárnak hatott, kora délután sorbanállás kezdődött. Mindenki ki akarta venni az összes pénzét. A dolog nem öltött olyan fenyegető méreteket, mint Aberdeenben, de ahhoz elég volt, hogy világosan jelezze a megrendült bizalmat. Richard Kwang meg tudta érteni, hogy az úszó falvak lakói gyorsan tudomást szereztek róla, hogy Négyujjú Vu kivette a pénzét, és ezért rohanva követték a példáját. De Mong Kokban? Miért pont ott? És Lantaón miért? És miért Tsim Sha Tsuiban, a legtöbb hasznot hajtó fiókban, amely ott van az Aranykomp állandóan zsúfolt kikötőjének közvetlen közelében, ahol naponta százötvenezer ember jön és megy?

Ezt kitervelték!

Mosolygó Csing, legfőbb ellenségem és riválisom állna mögöttem? Vagy azok a cicerézők, azok az irigy, megcicerézett nyomorultak a Blacsnél és a Victoriánál?

Esetleg Keskeny Szarcsó Havergill mesterkedte ki? Vagy Compton Southerby a Blacstól? Mindig is gyűlölt. Ezek a bűzös kuaj lók! De hát miért esnének nekem? Az persze igaz, hogy sokkal jobban értek a bankhoz, mint ők, és ezért irigykednek, de hát én civilizált emberekkel üzletelek, alig érintem az ő köreiket. Miért? Vagy kiszivárgott talán, hogy jobb meggyőződéseim és tiltakozásom ellenére a bank társtulajdonosai ragaszkodtak hozzá, hogy vegyek fel rövid lejáratú, olcsó hiteleket, s az így szerzett pénzt fektessem hosszú lejáratú, magasan kamatozó ingatlanügyletekbe, és ezért most, a hülyeségük miatt, átmenetileg túlságosan kiköltekeztünk, és nem bírunk el egy rohamot?

Legszívesebben kiabált, üvöltött, a haját tépte volna. Lando Mata és Zsugori Tung, a macaui szerencsejáték- és aranszindikátus főrésztvényesei voltak a csendestársai. És persze Csempész Mo, aki tíz évvel ezelőtt segített neki megalapítani a Ho-Pakot, és összehozni az alaptőkéjét. - Olvasta ma reggel az öreg Vak Tung jóslatait? - kérdezte. Az arcán még mindig ott ült a mosoly.

- Nem. Mit mondott?

Richard Kwang elővette és átnyújtotta az újságot. - Minden jel arra utal, hogy fellendülés előtt állunk. A szerencsés nyolcas mindenütt ott van az égen, ezenfelül a nyolcadik hónapban vagyunk, nekem pedig nyolcadik hó nyolcadikán van a születésnapom...

Barre végigfutott a cikken. Jóllehet nem hitt a jóslatokban, annál azért régebben élt Ázsiában, mint

hogy teljesen figyelmen kívül hagyja őket. Felgyorsult a szívverése. Az öreg Vak Tungnak óriási tekintélye volt Hongkongban. - Ha ennek itt hinni lehet - mondta - akkor a világtörténelem legnagyobb konjunktúrájának nézünk elébe.

- Pedig máskor sokkal óvatosabb. Ajjje, nem is volna rossz, hallod-e?

- De nem ám. Jut is eszembe, Richard, öregfiú, befejezhetnénk akkor ezt a mi ügyletünket?

- Természetesen. Ez az egész tájfun csak egy osztriga kagylójában zajlik, Dunstan. Erősebbek vagyunk, mint valaha... a részvényeink egyetlen pontocskával sem estek, - A tőzsde nyitáskor tömegével árulták kisebb tételekben a részvényeiket, ha nem reagáltak volna rá azonnal, a sárga földig nyomta volna le az árfolyamukat. De Richard Kwang azonnal utasította az alkuszait, hogy vásároljanak, és ha kínálnak még, azt is. Így sikerült stabilizálni a helyzetet, hogy ezt az állapotot fenntartsa, csaknem félmillió részvényt kellett felvásárolnia, ami egy napi forgalmat tekintve, példátlan mennyiség volt. Egyik szakértője sem tudta megállapítani, ki árul nagy tételben. Négyujjú Vu kivételén kívül nem volt más oka bizalom hiányára, hogy az összes istenek verjék meg azt a vén ördögöt, meg azt a megcicerézett, Harvardon tanult unokaöccsét! - Mi volna, ha...

Megszólalt a telefon. - Bocsásson meg - mondta, majd nyersen beleszólt a kagylóba. - Megmondtam, hogy senkit se kapcsoljanak!

- Mr. Haply keresi a Guardiantól, azt mondja, fontos - mondta Mary Yok, a titkárnője, s egyben unokahúga. - És telefonált a tajpan titkárnője is. A Nelson Trading igazgatótanácsi ülését előrehozták ma délután ötre. Mr. Mata is ideszólt, hogy közölje, ő is ott lesz.

Richard Kwang szívverése három ütemet kihagyott. Miért? - kérdezte magában döbbenetben. Tou nien lo mo, hiszen eddig úgy volt, hogy jövő hétre halasztjuk. Okó, miért? Hirtelen félresöpörte a kérdést, hogy most Haplyval foglalkozzon. Úgy ítélte, hogy itt Barre előtt túlságosan kockázatos volna válaszolgatni neki. - Mondja meg neki, hogy néhány perc múlva visszahívom. - Rámosolygott az előtte ülő vörös képű férfira. - Halasszuk el ezt a dolgot egy-két nappal, Dunstan. Nincsenek problémáink.

- Nem tehetem, öregfiú. Sajnálom. Rendkívüli ülés volt, még ma el kell intézni. A társulat ragaszkodik hozzá.

- Azt hiszem, mi elég nagylelkűek voltunk a múltban... Most is van maguknál negyvenmilliónk fedezet nélkül... és hetvenmillióval benne vagyunk az új építési programjokban is.

- Igen, ez tagadhatatlan, Richard, és komoly profitjuk is származik majd belőle. De hát ezek a dolgok más lapra tartoznak, és azokat a kölcsönügyleteket hónapokkal ezelőtt, jóhiszemű tárgyalások után kötöttük meg, s megfelelő időben ugyanilyen jóhiszeműleg rendezzük is. Még soha nem maradtunk adósai se a Ho-Paknak, se másnak. - Barre visszaadta az újságot, s azzal együtt néhány aláírt és cégének jelzésével ellátott iratot. - Összevont számlák, egy csekk elég lesz.

Az összeg valamivel több, mint kilenc és fél millió volt.

Richard Kwang aláírta a bankcsekket, mosolyogva kikísérte Sir Dunstan Barre-t, aztán - amikor már nyugodtan tehetett - elátkozott mindenkit, aki csak eszébe jutott, majd visszament az irodájába, és bevágta

maga után az ajtót. Odabent belerúgott az íróasztalába, fölkapta a telefont, ráördített az unokahúgára, hogy hívja föl neki Haplyt, aztán úgy csapta le a kagylót, hogy csaknem összetörte a készüléket.

- Tou nien lo mo minden bűzös kuaj lóra! - rikoltotta a mennyezetnek. Ettől megkönnyebbült egy kicsit. Az a kutyának való cobák! És mi volna, ha... Mi volna, ha rábeszelném Kígyót, hogy tiltson be holnap minden sorbaállást? Esetleg eltörhetnének néhány kart...

Roszkedvűen töprengett. Micsoda mocsok egy nap... Már a pályán elkezdődött. Biztos volt benne, hogy az idomárja, vagy a zokéja élénkítő tablettákat ad Karamell Leánykának, hogy gyorsabb futásra serkentsék, és ezáltal lenyomják az oddszát - most már bizonyára favoritnak tekintik - aztán szombaton majd nem adnak neki több drogot, előrántanak egy esélytelen gebét, és betakarítják vele a termést. Nélküle. Mocskos ebsont mindahány! Csaló! Hát azt hiszik ezek, azért tartok versenylovat, hogy veszítsek rajta?!

Richard Kwang harákkolt, köpött egyet a köpöcsészébe. A kivéteikkel elvitték a készpénzem java részét. Na, mindegy, Lando Matával, Csempész Móval, Zsugori Tunggal és a tajpanggal a hátam mögött biztonságban vagyok. Üvölni, sikoltozni, káromkodni, zokogni volna kedvem, ugyanakkor tudom, hogy valójában se a banknak, se nekem nem eshet komoly bajunk. Annál fontosabb vagyok nekik.

Igen... rohadt egy nap. Eddig egyetlen kellemes része volt csak: ma reggel, mikor találkozott Caseyvel. Jólesett ránézni, élvezte a lány szabados, tiszta, okos, ropogós amerikaiasságát. Pénzügyekről beszélgettek, csak úgy, általánosságokban, és érezte, hogy be fog tudni szállni az üzletükbe, ha nem is teljes mellszélességgel, de részlegesen biztosan. Holtbiztos, hogy óriási pénzeket lehet leszakítani rajtuk keresztül. Milyen naiv ez a lány, gondolta. Meglepő, milyen tájékozott a bankügyletekben és a pénzügyi dolgokban, Ázsiáról viszont fogalma sincs. Milyen naiv, hogy ilyen nyíltan beszél a terveikről. Hála légyen az összes isteneknek az amerikaiakért!

- Én szeretem Amerikát, Miss Casey. Évente kétszer el is megyek oda, hogy egyem néhány jó steaket meg elugorjak Las Vegasba - na és természetesen az üzletet sem hanyagolom.

Íí, gondolta boldogan, az aranyországbeli kurvák a világ legjobb és legkészségesebb kuaj lói - és milyen olcsók a hongkongi lányokhoz képest! Okó! Milyen óriási érzés párnázni velük, érezni azokat a dezodorozott hónaljukat, hatalmas melleiket, combjaikat, hátsójukat... De köztük is a vegasiak a legjobbak. Emlékezz csak arra az aranyhajú szőkére, aki egy fejjel magasabb volt nálad, de mikor lefeküdtetek...

Megszólalt a magántelefonja. Felkapta, mint mindig, most is ingerlékenyen: már a beszerelések utálta ezt a készüléket. De kénytelen volt felszereltetni. Amikor az előző titkárnője hosszú évek után itthagya, mert férjhez ment, a felesége a kedvenc unokahúgát erőltette a helyére. Persze azért, hogy kémkedjen, gondolta savanyúan. Íí, de hát mit tehet az ember?

- Tessék - szólt bele tünődve, hogy vajon mire lehet kíváncsi a felesége.

- Nem hívtál egész nap... Órák óta várok rád!

Nagyot ugrott a szíve: készületlenül érte a lány hangja. Kantoni csicsergését - leszámítva a nyafogást - ugyanolyan édesnek találta, mint a jade-kapuját. - Figyelj rám, Kicsi Kincs! - mondta csillapítólag.

Szegény atyádnak egyetlen szabad perce sem volt egész nap, és...

- Téged egyszerűen már nem érdekel a te szegény anyácskád. Én a tengerbe ölöm magam, vagy keresek magamnak valakit, aki majd dédelget, ó, jaj, szegény fejemnek...

A sírás hallatán Richard Kwangnak fölment a vérnyomása. – Ide figyelj, te kis olajösszajú, este tízkor felugrom érted. Elmegyünk Wanchaiba, a kedvenc étterembe, eszünk egy nyolcfogásos...

- A tíz az már túl késő, és nekem nem kell semmiféle nyolcfogásos vacsora, hanem egyszerűen csak egy marhaszelet, és én a V and A-be akarok menni, föl a tetőre, és pezsgőt inni!

Richard Kwang agya veszélyt jelzett: esetleg meglátják, és besúgják a tajtajának. Okó! A barátai és ellenségei, egész Hongkong előtt viszont rengeteg arcot nyer, ha meglátják, ki az új szeretője: Venus Poon, a felemelkedőben lévő friss, egzotikus megjelenésű tévé sztár.

- Jó, akkor tízkor oda...

- A tíz az már késő. Kilenckor.

Richard Kwang gondolatban gyorsan sorra vette aznap estére megbeszélte programjait, hogy vajon Venus belefér-e. - Nézd, Kicsi Kincs, majd meglá...

- Tízkor már késő. Kilenckor. De látom, már nem törődsz velem. Én belehalok.

- Ide figyelj! Atyádnak három találkozója van ma és...

- Majd szétmegy a fejem, ha arra gondolok, hogy már nem érdekellek... - zokogott Venus. - Nyomorult szolgáltnak fel kell vágnia az ereit, vagy... - Richard Kwang észrevette a lány hangjának változását, gyomra görcsbe rándult a fenyegetésre. - Vagy elmegy másokkal, akik hívják, és akik természetesen sokkal kevésbé értékes személyek, mint tisztelt atyja, de ennek ellenére ugyanolyan gazdagok és...

- Rendben van, Kicsi Kincs. Kilenckor.

- Jaj, hát mégis szeretsz?!- Venus Poon ugyan a kantoni nyelvjárást használta, de a "szeretsz" szót mégis angolul mondta. A modern kínaiban az angol lett a szerelem nyelve, saját nyelvükben nem lévén romantikus szavak. - Mondd! - szólt parancsolólag Venus. Mondd, hogy szeretsz!

Richard Kwang szájalmasan elnyekeregte, aztán letette a kagylót.

A lisztes képű lotyója! - gondolta bosszúsan. De hát tizenkilenc éves, joga van egy kicsit követelőzőnek és zsémbesnek lenni, főleg ha az ember már hatvan felé ballag, de mellette húsznak érzi magát, és császári jangja ismét a mámor forrása. Íííí, ilyen remek szeretőm még nem is volt, mint ez a Venus Poon. Drága, az igaz, de... Íííí, az aranycsatornájában olyan izmok vannak, amelyekről csak a legendás Kung császár írt!

Érezte, hogy megmoccan a jangja, kedvtelve megvakarta. Na, ma éjjel megkapja tőlem az a pimasz

kis fruska! Veszek egy különlegesen nagy szerszámot, de úgy ám, amelyiken egy olyan apró csengettyűvel felszerelt gyűrű van. Okó! Attól majd viháncol!

Addig viszont jobb lesz, ha a holnapon töröm a fejem, hogyan készüljek fel a holnapi napra?

Hívd fel fősárcány barátodat, Tang-po főtörzsőrmestert a Tsim Sha Tsui körzetben, kérd meg, gondoskodjon róla, hogy a körzetében és a Kowloonban lévő fiókoknál legyen rendőri őrizet. Telefonálj a Blacsnek, aztán Tung unokatestvérednek az óriási Tung Po Bankba, utána meg Mosolygó Csing unokabátyádnak és Havergillnek, hogy értékpapírokra és ingatlanokra folyósítsanak rendkívüli készpénz kölcsönt a Ho-Paknak. Ja igen: és hívd fel régi jó barátodat, Joe Jacobsont, a Chicago Federal and International Merchant Bank alelnökét, az Ő bankjuk csaknem négymilliárd dollár fölött rendelkezik, és Joe többszörösen is a lekötelezted. De még mennyire, hogy az. Rengeteg kuaj lo és rengeteg civilizált ember a lekötelezted. Hívd fel valamennyit!

Richard Kwang hirtelen magához tért az ábrándozásból: a tajpan által összehívott értekezlet jutott eszébe. Összeszorult a szíve. A Nelson Tradingnek óriási arany- és készpénz letétjeik vannak nálunk! Okó, ha a Nelson...!

Idegcsőrömpöléssel csengett a telefon. - Bácsikám! Mr. Haply van a vonalban.

- Jó napot, Mr. Haply, örülök, hogy hallom a hangját. Bocsásson meg, amiért az imént nem értem rá.

- Nem tesz semmit, Mr. Kwang. Csak néhány adatot szeretnék egyeztetni, ha lehetséges. Először is az aberdeeni lázongással kapcsolatban. A rendőrség azt...

- Nemigen lehet azt lázongásnak nevezni, Mr. Haply. Néhány nagyhangú, türelmetlen ember összejött, ennyi az egész - felelte Richard Kwang. Nem kedvelte Haply kanadai- amerikai akcentusát, és nem szerette, hogy udvariasnak kell lennie hozzá.

- Épp most nézegetek néhány fényképet. Mr. Kwang, azokat, amelyek a ma délutáni Timesban láthatók. Nekem nagyon úgy tűnik, hogy itt lázongásról van szó.

A bankár kényelmetlenül fészkelődött székében, és komoly erőfeszítésébe került, hogy a hangja nyugodt maradjon. - Nos hát... ami azt illeti, én nem voltam ott... Beszélnem kell Mr. Sunggal.

- Én már beszéltem vele, Mr. Kwang. Fél négykor. Fél óra hosszat.

Azt mondta, ha nincs ott a rendőrség, darabokra szedik a helyiséget. - Haply néhány másodperc szünetet tartott. - Önnek jogában áll bagatellizálni a történeteket, de... Nézze, én segíteni próbálok, de tények nélkül nem tudok, így hát, ha hajlandó volna nyíltan... Hányan akarták kivenni a pénzüket Lantaón?

- Tizennyolcan - felelte Richard Kwang, megfélemezve a tényleges számot.

- A mi emberünk harminchatot mondott. Sha Tinban nyolcvankettőt. Mang Kokban?

- Maroknyian.

- Az én emberem szerint negyvennyolcan voltak, és záráskor még jó százan kintrekedtek. Tsim Sha Tsuiban mi a helyzet?

- Még nincsenek számaim, Mr. Haply - mondta mézesmázosan Richard Kwang, miközben majd szétrobbant az idegességtől, és a pattogósan feltett kérdéseket is utálta.

- Az összes délutáni kiadás tele van a Ho-Pak megrohanásával. Némelyek még magát a szót is leírják.

- Okó...

- Hát igen. Szerintem nem árt, ha rázós napra számít holnap, Mr. Kwang. Szerintem az ellenfelei jól megszervezték magukat. Túl pontosan klappol itt minden ahhoz, hogy ez véletlen legyen.

- Nagyra értékelem a törődését, Mr. Haply - mondta Richard Kwang, majd óvatosan hozzátette: - Ha esetleg úgy gondolja, hogy tehetnék valamit az ön érdekében...

A kagylóból megint az az irritáló nevetés hallatszott. - A nagy betéteseik közül volt olyan, aki ma kiszállt?

Richard Kwang a pillanat tört részéig habozott, de Haply magára vállalta a felelősséget. - Négyujjú Vúró természetesen tudok. A nagy brit hongokra gondoltam.

- Nem, Mr. Haply, még nem.

- Mindenütt azt beszélnek, hogy a Hongkong and Lantao Farm's bankot fog cserélni.

Richard Kwang úgy érezte, mintha egy túske volna a titkos zacskójában. - Reméljük, hogy nem igaz, Mr. Haply, Kik azok a tajpanok, és melyik az a nagy bank, vagy nagy bankok? A Victoria vagy a Blacs?

- Lehet, hogy kínai. Ne haragudjon, de nem adhatom ki a forrásaimat. Annyit viszont mondhatok, hogy nem árt, ha összeszedi magát. Nagyon úgy fest, hogy a nagyfiúk rászálltak magára.

21.

16 óra 25 perc

- Nem alszanak együtt, tajpan - mondta Claudia Chen.

- Eh? - nézett föl szórakozottan Dunross a papírokból, amelyeket lapozgatott.

- Nem alszanak együtt. Legalábbis az éjjel nem aludtak együtt.

- Kik?

- Bartlett meg a maga Ciranousha. Dunross abbahagyta a munkát. - Tényleg?

- Tényleg. Külön szoba, külön ágy, közös reggeli a nagyszobában... Mindketten üdén, frissen, illedelmes köntösben, ami azért érdekes, mert egyébként egyikük sem visel semmit az ágyban.

- Tényleg?

- Tényleg. Legalábbis az éjjel nem viseltek.

Dunross elvigyorodott, Claudia Chen örült, hogy értesülése ilyen hatást vált ki. Dunrossnak ez volt ma az első őszinte mosolya. Claudia Chen reggel nyolckor érkezett, Dunross azóta úgy dolgozott, mint egy megszállott. Megbeszélésekre rohangált: a rendőrségre, Phillip Chenhez, a kormányzóhoz, kétszer a bankba, egyszer meg fel a tetőlakosztályba, de hogy ott kivel találkozott, azt Claudia nem tudta. Ebédelni sem ért rá, és a portás szerint már hajnalban bent volt.

Claudia Chen látta, milyen nyomás nehezedik ma Dunrossra, az a fajta teher, amely alatt előbb-utóbb minden tajpan meggörnyed és néha bele is szakad. Claudia Chen tanúja volt, mint roppant össze fokról fokra Ian apja a hatalmas károk hatására, amelyek a háború alatt érték flottájukat, milyen hatással van rá Hongkong elvesztésének katasztrófája, fiainak és unokaöccseinek halála... Rossz zosz rossz zosz után. A kínai szárazföld elvesztése aztán végképp összezúzta. Claudia Chen látta, mint töri meg Suez Alastair Struant, aki sosem épült fel ebből a csapásból. Látta, mint éri egyik rossz zosz a másik után, mígnem a részvényeik ellen indított, Gornt vezérelte roham darabokra törte.

Rettenetes lehet ez a feszültség, gondolta. Merő aggodalom az életük: az embereinkért, a Házért, az ellenségeink miatt, a váratlan természeti és ember okozta katasztrófák miatt, és a múltnak mindazon bűnei, kalózkodásai és ördögi mesterkedései miatt, amelyek időnként elő-előtörnek saját Pandora-szelencénk fedele alól. Kár, hogy a tajpanok nem kínaiak, gondolta. Akkor a múlt bűnei sokkal enyhébbek lennének.

- És mitől olyan biztos ebben, Claudia?

- Egyiknek sincs hálóruhája... se pizsama, se olyan átlátszó micsodák.

- Honnan tudja?

- De tajpan! Nem fedhetem fel a forrásaimat!

- Mit tud még?

- De tajpan...! - felelte Claudia Chen, aztán mosolyogva témát változtatott. - Fél óra múlva kezdődik a Nelson Trading igazgatótanácsi ülése. Ön szolt, hogy emlékeztessen. Kaphatnék addig néhány percet?

- Igen. Negyed óra múlva. Nos - mondta Dunross azzal a határozottsággal, amit Claudia Chen túlságosan is jól ismert már - mit tud még?

Claudia Chen sóhajtott, majd fontoskodva belelapozott a jegyzetömbjébe. - Casey még nem volt

férjnél. Sok kérője volt, de egyik se tartott sokáig. Sőt, ha a pletykának hinni lehet, még nem is volt neki igazi...

Dunross szemöldöke magasba szökött. - Ezt úgy értsem, hogy szűz még?

- Ebben nem vagyunk biztosak... Csak annyit tudunk, hogy nem szokott este sokáig, vagy hajnalig időzni férfitársaságban. Egyetlen férfi van csak, akivel nyilvánosság előtt mutatkozik, Mr. Bartlett, és vele is csak ritkán. Leszámítva az üzleti utakat. Az úr egyébként nagy kókler, vagy ahogy hallottam, inkább szoknyapeccér. Egyetlen nő sem...

- Kitől hallotta?

- Naa...! Egyébként a szépfiúnak, Mr. Bartlettnek nincs állandó barátnője. Ötvenhatban vált el, abban az évben, mikor a maga Ciranousha belépett hozzá.

- Nem az én Ciranoushom - mondta Dunross.

Claudia mosolya még szélesebbre húzódott. - A hölgy huszonhat éves. A Nyilas jegyében született.

- Szóval rávett valakit, hogy csórja el az útlevelét. Vagy hogy kukkantson bele.

- Jóságos ég, tajpan, dehogy! - Claudia úgy tett, mintha meg volna döbbenve. - Én nem kémkedem emberek után. Csak kérdezősködöm. Viszont van rá egy százasom, hogy a hölgy és Mr. Bartlett időnként azért össze-összejönnek.

- Ezen nincs mit fogadni. Meg volnék lepve, ha nem így lenne.

Bartlett nyilvánvalóan szerelmes Caseybe... és viszont. Láttá, hogyan táncoltak egymással. Nincs ezen mit lefogadni.

Claudia Chen szeme sarkában megsűrűsödtek a ráncok - Akkor milyen arányban adja azt, hogy sose voltak egymás szeretői?

- Eh? Tud valamit? - kérdezte Dunross gyanakodva.

- Mi az oddsz, tajpan?

Dunross figyelmesen méregette, csak aztán válaszolt. - Ezer az... Adom magának tíz az egyhez.

- Áll! Egy százasba. Köszönöm, tajpan. Akkor most beszéljük meg a Nelson...

- Honnan szerezte ezeket az információkat? Eh?

Claudia Chen egy telexet húzott elő a kezében tartott papírok közül. A többi Dunross "Elintézendő" feliratú iratkosarába tette. Maga telexezett tegnapelőtt este a New York-i emberünknek, hogy nézzen utána, mit lehet megtudni a lányról, és ellenőrizze a Bartlett-dossziében foglaltakat. Ez az imént érkezett.

Dunross kivette a kezéből, és átfutotta. Nagyon gyorsan olvasott, és a memóriája szinte fényképszerűen működött. A telexben száraz tömondatokban ott állt mindaz, amit Claudia Chen nagy hűhóval továbbadott, valamint az is, hogy K. C. Tcholocknak nincs priusza, 46 ezer dolláros betétje van a San Fernando Savings and Loannál, a Los Angeles-i California Bankban pedig 8700 dolláros folyószámlája.

- Megdöbbenő, milyen könnyen meg lehet tudni az Államokban, hogy mekkora bankbetétje van valakinek, nem, Claudia?

- Elképesztő. Én sose fordulnék hozzájuk.

Dunross elvigyorodott. - Legfeljebb kölcsönért. És legközelebb egyszerűen csak adja ide nekem a telexet.

- Igen, tajpan. De nem izgalmasabb ügy, ahogy én adom elő?

- De igen. Viszont hol van ebben a telexben szó meztelenségről? Ezt csak kitalálta!

- Szó sincs róla, ezt a saját külön forrásomból tudom. Harmadik Mosdóslány... - Claudia már későn hallgatott el: beleesett Dunross csapdájába.

Dunross üdvözülten elmosolyodott. - Áhá! Egy kém a V and A-ben! Harmadik Mosdóslány! Ki az? Melyik az, Claudia?

Hogy arcot adjon Dunrossnak, Claudia úgy tett, mintha bosszankodna. - Ajíjje! Egy kémfőnök nem fedheti fel a titkait, hallod-e? Halványan elmosolyodott. - Itt a lista, hogy kik keresték. Ahányat csak tudtam, átnyomtam holnapra... Időben átcsörgök magának a tanácskozás előtt.

Dunross bólintott, de Claudia látta, hogy ismét lehervadt ajkáról a mosoly, s megint gondolataiba merül. Kiment, Dunross nem hallotta, hogy csukódik az ajtó. Kémfőnökök járnak az eszében, AMG, a találkozó, amit délelőtt tízkor bonyolított le Brian Kokkal és Roger Crosse-szal, és egy másik, ami még várt rá hatkor.

A délelőtti tanácskozás kurta, éles és dühös volt. - Először is kérdezte - van valami újság AMG ügyében?

Roger Crosse kapásból válaszolt. - A jelek szerint baleset volt. A testén nincsenek gyanús jelek. Senkit sem láttak a közelben, nincs guminyom, nincs nyoma ütközésnek, vagy erős fékezésnek... illetve csak a motoré. Akkor, ha lehetne, térjünk rá a dossziékra, Ian. Most jut eszembe: tudjuk már, hogy mindegyikből csak egyetlen példány létezik, és az magánál van.

- Sajnálom, de nem teljesíthetem a kérésüket.

- Miért nem? - Crosse hangjában volt némi barátságtalan felütés.

- Még nem mondtam, hogy léteznek-e a jelentések, vagy sem, viszont...

- Jaj, Ian, az ég szerelmére, ne tegye magát nevetségessé! Persze, hogy léteznek. Hülyének néz minket? Ha nem léteznének, már tegnap este közölte volna, és akkor most nem ülnénk itt. Melegen ajánlom, hagyja, hogy lemásoljuk őket.

- Én pedig melegen ajánlom, hogy próbáljon meg egy kissé jobban uralkodni az indulatain.

- Ha maga most azt hiszi, Ian, hogy kijöttem a sodromból, akkor nagyon rosszul ismer engem. Ezennel hivatalosan felkérem, hogy szolgáltassa ki azokat a dokumentumokat. Ha megtagadja, az esetben a hivatali titoktartás törvénye által biztosított jogkörömnél fogva ma este hatkor - tajpan, Nemes Ház, barát, ide vagy oda - letartóztatom. Elzárjuk a másokkal való érintkezés lehetőségétől, és addig turkálunk a papírjai közt, a páncélszekrényében és a páncélrekeszeiben, míg meg nem találjuk azokat a jelentéseket! És most legyen szíves, adja elő őket!

Dunross lelki szemei előtt újra megjelent a feszülten figyelő arc, a rámeredő jeges szemek, Brian Koknak, őszinte barátjának döbbenete. - Nem.

Crosse felsóhajtott. A hangjából kiérződő fenyegetés megreszkettette Dunross bensőjét. - Utoljára kérdezem: miért nem?

- Mert úgy gondolom, hogy nem megfelelő kezekbe kerülve, kárt okozhat öfelsége a ki...

- A jóég áldja meg magát! Én a különleges osztály vezetője vagyok!

- Tudom.

- Akkor szíveskedjék megtenni, amit kérek.

- Sajnálom. Az éjszaka legnagyobb részét azzal töltöttem, hogy kigondoljak valamilyen biztonságos módszert, aminek révén átad...

Roger Crosse felállt. - Hatra itt leszek a dossziéért. Ne égesse el őket, Ian. Ha megpróbálkozik vele, megtudom, és sajnos kénytelenek lennénk megakadályozni. Hatkor.

Előző éjjel, mikor már mindenki aludt a házban, Dunross átment dolgozószobájába, és ismét elolvasta a jelentéseket. Most, olyan dolgok ismeretében, amelyekről a jelentések kézhez vételekor nem volt tudomása - AMG halála, illetve esetleges meggyilkoltatása, az MI-5, az MI-6 és minden valószínűség szerint a KGB belekeveredése, Crosse elképesztő idegessége, valamint tekintetbe véve, hogy az anyagok egyike-másika esetleg elérhetetlen a titkosszolgálat számára, továbbá az az eshetőség, hogy számos következtetés, amelyeket annak idején túlzásnak tartott, talán nem is az... ebben a megvilágításban valamennyi jelentés új jelentőséget kapott. Egyikbe-másikba szinte belerendült.

Átadni őket nagyon kockázatos. Ilyen előzmények után megtartani őket lehetetlen.

Az éjszaka csöndjében fontolóra vette, hogy megsemmisítse-e az iratokat. Végül úgy döntött: kötelessége megtartani őket. Egy pillanatra átfutott rajta, hogy egyszerűen ott hagyja őket az asztalon, a terasz sötétjére néző, tárva-nyitva álló franciaablakok előtt, és visszafekszik. Ha Crosse annyira aggódik ezek miatt a papírok miatt, akkor az emberei úgymint figyelik. A páncélszekrénybe zárni az iratokat nem

volna biztonságos. A páncélszekrényt egyszer már babrálták. Babrálhatják megint. Egy precíz, jól megszervezett, profi támadás ellen egyetlen páncélszekrény sem nyújt teljes biztonságot.

Ült a sötétben, kényelmesen felpolcolt lábakkal, érezte, mint árad szét benne az izgatottság, mint öleli körül a veszély, a fizikai veszély kellemes, gyönyörű, mámorító melegsége. A veszély, amit a közelben ólálkodó ellenség jelent, hogy borotvaélen táncol élet és űr között. Csak egyvalami keserítette meg ezt az édes érzést: a tudat, hogy a Struan céget belülről árulták el. Újra és újra felmerült benne a kérdés: azonos a Szevrin-féle kém azzal, aki Bartlettéknek kiadta a titkaikat? A hetek valamelyike? Alastair, Phillip, Andrew, Jacques, Linbar, David MacStruan Torontóban, vagy az apja? Elképzelhetetlen.

Gondolatban sorra vette mindegyiket. Tárgyilagosan, érzelmektől mentesen. Mindnek megvolt rá a lehetősége, és oka is: irigység és gyűlölet - egyiknek többé, másoknak kevésbé. De egyikük se adná el a Nemes Házat egy idegennek. Egyik sem. Valamelyikük mégis megtette.

Ki?

Teltek az órák. Ki?

Szevrin, mi legyen a jelentésekkel, meggyilkolták-e AMG- t, mennyi igaz a jelentésekből?

Ki?

Most már hűvös volt az éj, hívogatta a terasz. Kiment, megállt a csillagos ég alatt. A szellő s az éj szívesen fogadta. Mindig is szerette az éjszakát, Mikor ott repült éjszakánként egyedül a felhők felett... sokkal jobb volt, mint nappal, oly közel voltak a csillagok, szeme állandóan ellenséges bombázók vagy vadászok után kutatott, hüvelykujja az elsütőbillentyűn... Hát igen, akkoriban nagyon egyszerű volt az élet: ölj, vagy megölnek.

Állt egy darabig a teraszon, aztán felfrissülten visszament, elzárta a jelentéseket, leült a franciaablakokkal szemben álló nagy fotelbe, végiggondolta a lehetőségeket, és kiválasztott egyet. Ezután elégedetten nyugovóra tért, szundított egy órát, majd - mint rendesen - közvetlenül virradat előtt felébredt.

A gardrobe-ja a dolgozószobájából nyíló hálószobája mellett volt.

Magára kapta a ruháit, és csendben távozott. Üres volt az út. Tizenhat másodpercet lefaragott a rekordjából. Fölérve a Struan Building tetőlakosztályába megfürdött, megborotválkozott, átöltözött - tropikálöltönyt vett fel - aztán lement egy emelettel lejjebb lévő irodájába. Szokatlanul párás volt az idő, az ég is furcsának látszott. Trópusi vihar közeledik, gondolta Dunross. Talán ezúttal szerencsénk lesz, nem úgy járunk vele, mint a többivel, és hoz esőt. Hátat fordított az ablaknak, és a Nemes Ház dolgaira összpontosított.

Az éjszaka folyamán egész halom telex gyűlt össze, amelyekkel mind foglalkozni kellett: ügyletekkel, vállalkozásokkal, problémákkal és üzleti lehetőségekkel - szerte az egész kolónián és a nagyvilágban. A szélrózsa minden irányában. Északon fel egészen a Yukonig, ahol a Struan közös olajkutatásokat folytatott a fakitermeléssel és bányászattal foglalkozó kanadai óriáscéggel, a McLean Woodley-vel közösen. Szingapúrban, Malájföldön, Délen egészen lent, Tasmániában, ahonnan gyümölcsöt és ásványvizet szállított Japánba. Nyugat felé Britanniáig, keleti irányban New Yorkig nyúltak a Dunross által

megálmodott, immár új, nemzetközi Nemes Ház csápjai. Gyengék voltak még, tapogatózó, hiányzott belőlük az a tartás, amely nélkül nincs növekedés. Nem baj. Hamarosan megerősödnek. A Par-Con ügylet megerősíti a hálónkat, olyan lesz, mint az acél, a középpontban Hongkonggal, és velünk az irányítóközpontban. Hála legyen Istennek a telexért és a telefonért.

- Mr. Bartlettet kérem.

- Tessék.

- Ian Dunross vagyok, bocsásson meg, hogy ilyen korán zavarom.

Át tudnánk tenni a találkozónkat fél hétre? - Igen. Valami gond van?

- Nem, csak közbejött valami. Nagy a lemaradásom.

- John Chenről tud már valamit?

- Sajnos még nem. Ha bármit megtudok, értesítem. Adja át üdvözetem Caseynek.

- Átadom. Egyébként remek volt a tegnapi esti buli. A lánya elbűvölő!

- Köszönöm. Fél hétre átmegyek magához a szállodába. Természetesen Caseyt is várom, viszlát! - mondta Dunross.

Casey, gondolta. Casey és Bartlett. Casey és Gornt. Gornt és Négyujjú Vu.

Négyujjú Vu reggel beszámolt neki Gornt látogatásáról. Dunrosst kellemes érzések töltötték el, amikor meghallotta, hogy ellensége kis híján a halálát lelte. A Peak Road nem épp a legjobb hely arra, hogy valakinek elmenjen a fékje, gondolta.

Kár, hogy nem döglött meg az a nyomorult. Sok fejfájástól mentesített volna. Elhessegette a gondolatot, és megint Négyujjú Vúra koncentrált.

Az öreg tengerész tört angolságával és Dunross haklo tudása révén egész jól megértették egymást. Vu mindent elmondott. Dunrosst meglepte, hogy Gornt azt tanácsolta Vúnak, hogy vegye ki a pénzét a Ho-Pakból. És idegesítőnek is találta. A Haply-féle cikkel egyetemben.

Tud valamit ez a nyomorult Gornt, amit én nem? Elment a bankba. - Mi folyik itt, Paul?

- Ezt hogy érti?

- A Ho-Pak körül.

- Ja, a Ho-Pak! A roham? Szerintem sokat árt az egész bankszakmának. Szerencsétlen Richard... Egészen biztosra vesszük, hogy van elég tartaléka ennek a viharnek az átvészeléshez, azt viszont nem tudjuk, milyen kötelezettségei vannak. Természetesen abban a pillanatban felhívtam, amint elolvastam Haply nevetséges cikkét. És meg kell mondanom magának, Ian, felhívtam Christian Toxe-ot is, és

félreérthetetlenül közöltem vele, hogy tartsa kordában a riportereit és hagyjon fel az ilyesmivel, különben megbánja.

- Úgy hallottam, Tsim Sha Tsuiban sorban álltak.

- Tényleg? Ezt nem tudtam. Majd utánanézek. Ezzel együtt biztos, hogy a Ching Prosperity és a Lao Fat Bank támogatni fogja. Uram az egekben... Richard keze alatt a Ho-Pak az egyik legnagyobb bankká nőtte ki magát. Csak a magas ég a megmondhatója, mi történik itt, ha tönkremegy. Még a mi aberdeeni fiókunkban is volt néhány betétmegszüntetés. Reméljük, csak buborék az egész, szétpukkad magától, elfújja a szél. Apropos szél: maga szerint kapunk egy kis esőt? Lóg az eső lába, nem? A hírekben azt mondták, lehet, hogy vihar jön. Maga szerint lesz eső?

- Nem tudom. Reméljük. Csak szombaton ne essen.

- Uram segíts, csak akkor ne! Borzalmas lenne, ha elmosná a versenyeket. Meg is örülnénk. Ja, egyébként már akartam mondani, Ian: remek volt a tegnapi esti parti. Örültem, hogy megismerhettem Bartlettet és a barátnőjét, hogy haladnak a Bartlettel folytatott tárgyalásai?

- Remekül! Elárulok valamit magának, Paul.

Dunross elmosolyodott magában, ahogy eszébe jutott, hogy e szavai után mennyire lehalkította a hangját, jóllehet Havergill gondosan hangszigetelt, könyvekkel teli irodájában voltak. - Megegyeztünk. Első nekifutásra két év. Legkésőbb hét nap múlva aláírjuk a papírokat. Évenként húsz- húszmillió kápét adnak, az ezután következő évekről még meg kell állapodnunk.

- Gratulálok, drága barátom! Szívem mélyéből gratulálok! Na és az előleg?

- Hét.

- De hisz ez csodás! Ennyiből simán kijön minden. Nagy érzés lesz végre kiradírozni Toda követelését a kimutatásokból. És ha Orlinéknak is jut egy millió, talán hajlandók lesznek még egy kicsit várni, és akkor végre elfeledheti ezt a sok rossz évet, és bizalommal nézhet a jövőbe.

- Igen.

- Van már bérlő a hajóira?

- Nincs. De mire meg kell kezdenem a törlesztéseket, addigra lesznek, majd ők fedezik a részleteket.

- Észrevettem, hogy részvényei ára két ponttal emelkedett.

- Ez még csak a kezdet. Harminc napon belül megduplázódik.

- Tényleg? És miből gondolja?

- A konjunktúrából.

- Eh?

- Minden jel erre mutat, Paul. Erősödik a bizalom. A mi Par-Con üzletünk lesz a fellendülés nyitánya. Már elég régóta esedékes. - Csodálatos volna! És mikor jelenti be a Par-Con-ügyletet?

- Pénteken, a tőzsde zárása után.

- Ragyogó. Magam is ezt tenném. Hétfő reggelre már százak fognak tolongani a tőzsde kapujában, nyitásra várva. - Addig viszont maradjon a családban.

- Természetesen. Jut is eszembe: hallotta, hogy Quillan kis híján meghalt az éjjel? Közvetlenül a parti után. Bedöglött a fékje a Peak Roadon.

- Igen, hallottam. Kár, hogy nem halt meg... a Második Legnagyobb Cég részvényeinek ára az egekbe szökött volna a boldogságtól! - Jaj, Ian... Szóval azt mondja, hogy konjunktúra? Komolyan gondolja?

- Elég komolyan, hogy nagy felvásárlásokba kezdjek. Volna kedve egymilliót kölcsönözni nekem? Struan-részvények vásárlására. - Személy szerint magának, vagy a cégnek?

- Nekem.

- És megtartjuk a pakettet?

- Persze.

- És ha lemegy az áruk?

- Nem megy le.

- És ha mégis, Ian?

- Mit javasol?

- Nos, mivel úgymint családban marad a dolog, én azt mondom, hogy ha a mai zárásra két ponttal lejjebb megy, adjuk el, és a veszteséget terheljük a maga számlájára.

- Három. A kétszeresére fog szökni az értéke.

- Jó. De addig, míg alá nem írják a Par-Con ügyletet, legyen csak kettő. A Nemes Ház így is állandóan túllépi az automatikusan megújuló hitelkeretét. Maradjunk kettőben, eh?

- Rendben van.

Két ponttal biztonságban vagyok, nyugtatta magát Dunross. Azt hiszem.

Mielőtt eljött a bankból, benézett Johnjohn irodájába. Bruce Johnjohn a főigazgató második helyettese és Havergill leendő utódja volt, kellemes, köpcös figura, akiben egy kolibri vitalitása lakozott.

Dunross neki is elmondta mindazokat a híreket, amelyeket Havergillnek. Johnjohn ugyanúgy örült. A feltételezett konjunktúráról illetőleg azonban óvatosságra intett, és Havergill-lel ellentétben nagyon aggasztotta a Ho-Pak megrohanása.

- Ez nekem nagyon nem tetszik, Ian. Itt nagyon bűzlik valami.

- Szerintem is. Haply cikkéről mi a véleménye?

- Marhaság az egész, úgy ahogy van. Mi nem folyamodunk ilyen svindlikhez. Ugyanekkor hülyeség a Blacsról feltételezni ugyanezt. Miért akarnánk kilőni - már ha egyáltalán képesek lennének rá - egy nagy kínai bankot? Talán a Ching Bank a bűnös. Talán. Talán az öreg Mosolygó Ching... évek óta rivalizálnak Richarddal. Szerintem öt- hat bank foghatott össze ellene, köztük Ching. De még az is elképzelhető, hogy Richard betéteseinek tényleg megijedtek. Már három hónapja hallok mindenféle szóbeszédet, hogy vagy tucatnyi bizonytalan építkezésbe szálltak bele. Egyébként pedig az a véleményem, hogy ha a Ho-Pak kipukkad, azt mindannyian megérezzük. Nagyon vigyázzon, hogy mit csinál, Ian!

- Örülni fogok, ha már maga ül odafent, Bruce.

- Ne becsülje le Pault... nagyon okos ember, és rettentő sokat tesz Hongkongért meg a bankért. Most kényes idők jönnek Ázsiában, Ian. Szerintem nagyon okosan teszi, hogy megpróbál Dél- Amerika felé terjeszkedni... óriási piac, és általunk még kiaknázatlan terület. Dél- Afrikán nem gondolkodott még?

- Mi van vele?

- Ebédeljünk együtt a jövő héten valamelyik nap. Szerda jó? Van egy ötletem a maga számára.

- Tényleg? Micsoda?

- Várjunk még vele egy kicsit, tajpan. Hallotta, mi történt Gornttal?

- Igen.

- Nagyon szokatlan eset egy Rollsnál, nem?

- De.

- Nagyon döngeti a mellét, hogy elszipkázza maga elől a Par-Cont.

- Nem fogja.

- Találkozott ma már Phillippel?

- Phillip Chennel? Nem. Miért?

- Csak úgy.

- Miért?

- Összefutottam vele a pályán. Olyan volt... Nagyon feldúltak. látszott, rémesen nézett ki. Nagyon megviselte John elrablása. - Magát nem viselné meg?

- De. Dehogynem. De nem gondoltam, hogy ő meg az Első Fiú ennyire közel áll egymáshoz.

Dunross Adryonra, Glennára, és a fiára, Duncanre gondolt, aki most tizenöt esztendő volt, és Ausztráliában nyaralt egy barátja birkafarmján. Mit tennék, ha valamelyiküket elrabolnák? Mit tennék, ha egy nap én is egy levágott fület kapnék?

Megőrülnék.

Beleőrülnék a dühbe. Megfeledkeznék minden másról, felkutatnám és megölném az emberrablókat. És a bosszúm ezer évig tartana...

Kopogtattak. - Tessék! Nahát, isten hozott, Kathy! - mondta örömmel, mint mindig, ha láthatta a húgát.

- Ne haragudj, hogy zavarlak, Ian drágám - hadarta Kathy Gavallan az ajtóból - de Claudia azt mondta, hogy a következő megbeszélésed előtt van meg néhány perced. Nem baj?

- Hát persze, hogy nem baj - felelte nevetve Dunross, félretolva feljegyzéseit.

- Jaj, akkor jó. - Kathy Gavallan becsukta az ajtót, és leült az ablak közelében álló magas támlájú székre.

Dunross nyújtózkodott, hogy enyhítse kissé háta sajgását, és húgára mosolygott. - Micsoda klassz kalapod van. - Kathy fején egy világos szalmakalap ült, sárga szalagja ugyanolyan színű volt, mint mértéktartó szabású selyemruhája. - Na, mi újság?

- Szklerózis multiplexem van.

Dunross elképedten meredt rá. - Micsoda?

- A vizsgálatok ezt mutatják. Tegnap mondta az orvos, de tegnap még nem volt egészen biztos, vagyis... Ma még egyszer megnézte a leleteket, egy specialistával is konzultált, és nem tévedés. - Nyugodt volt a hangja, nyugodt az arca, egyenes derékkal ült a széken, csinosabb volt, mint amilyennek eddig Dunross bármikor is látta. - Muszáj volt elmondanom valakinek. Ne haragudj, hogy ilyen váratlanul közlöm. Úgy gondoltam, esetleg tudnál nekem segíteni, hogy most mit csináljak... Nem ma, hanem, majd amikor lesz egy kis idő... talán hétvégén... - Látta, milyen arcot vág Dunross, idegesen felnevetett. - Azért ennyire nem súlyos a helyzet. Azt hiszem.

Dunross hátradőlt a nagy bőrszékben, próbált úrrá lenni a döbbenetén. - Szklerózis multiplex... Ez azért elég komoly, ugye?

- Az. Igen, az. Állítólag az idegrendszert támadja meg, és pillanatnyilag még nincs ellenszere. Nem tudják, mi okozza, azt sem tudják, hogyan... vagy mitől kapja meg az ember.

- Hívatunk más specialistákat. De nem is: még jobb, ha elmegy Pannel Angliába. Ott, vagy Európában biztos van ennek specialistája. Kell, hogy legyen rá valamilyen gyógy mód, Kathy, kell lennie!

- Nincs, drágám. Anglia viszont nem rossz ötlet. Tooley doktor azt mondja, jól tenném, ha valamelyik Harley Street-i specialistával kezeltetném magam. Szeretném, ha Penn elkísérne. A betegségem még nincs nagyon előrehaladott állapotban, és ha vigyázok, nincs mitől tartani.

- Ez mit jelent?

- Azt, hogy ha vigyázok magamra, szedem a gyógyszereket, délutánonként alszom egy kicsit, hogy ne fáradjak ki, akkor még képes leszek gondoskodni Andrew-ról, a házról és a gyerekekről, időnként teniszezhetek, vagy golfozhatok is egy kicsit, de csak délelőttönként és tényleg keveset. Tudod, arról van szó, hogy a betegség elharapózását meg tudják akadályozni, csak az eddigi roncsolást nem tudják kijavítani. A doktor azt mondta, hogy ha nem vigyázok magamra, és nem pihenek eleget, és főleg a pihenést hangsúlyozta, szóval, ha nem pihenek eleget, akkor újakezdődik, és minden ilyen alkalommal rosszabb lesz. Hát ez van.

Dunross szótlánul nézte, nem mutatta iránta érzett aggodalmát.

Összeszorult a szíve, fejében egymást kergették az ötletek, mit tehetne a húgáért. Jézusom, szegény Kathy! - gondolta. - Értem. Hál'istennek, pihenhetsz annyit, amennyit csak akarsz - mondta nyugodtan, akárcsak az imént Kathy. - Akarod, hogy beszéljek Tooleyval?

- Azt hiszem, nem ártana. De nem kell megijedni, Ian. Tooley azt mondta, hogy ha vigyázok magamra, nem lesz semmi bajom, én meg erre azt mondtam neki, hogy ha ezen múlik, olyan jól fogok viselkedni, mint egy kisangyal, úgyhogy ezen nem fog múlni. - Kathyt magát is meglepte, milyen nyugodt a hangja, milyen nyugodtan pihen ölében a keze, ujjai mit sem árulnak el a rettegésből, amely környékezi. Szinte érezte, mint szivárognak be szervezetébe a kórt okozó baktériumok és mikrobák, mint zabálják az idegeit, mint rágják szép lassan, ráérősen, apránként az idegszállait, mígnem egészen felerősödik a bizsergés és a zsibbadás az ujjjaiban és a lábujjaiban, aztán a csuklójában, a bokájában, a lábában és... és... Jézusom! Magasságos ég...!

Apró zsebkendőt vett elő a retiküljéből, finoman leitatta orrát és homlokát. - Rémes, milyen párás ma az idő, ugye?

- Igen. De hát hogy jött ez ilyen hirtelen, Kathy?

- Az az igazság, hogy nem is jött olyan váratlanul. Csak eddig nem tudták megállapítani. Ezért csinálták azt a sok vizsgálatot. - Kathy betegsége körülbelül hat hónapja kezdődött, enyhe szédülésekkel, fejfájásokkal. Főleg golfozás közben tapasztalta. Megállt a labda mögött, hozzákészült az ütéshez, de elhomályosodott előtte a kép, a tárgyak körvonalai elmosódtak, a labda kettéhasadt, két- majd háromfelé osztódott, aztán megint kettő lett belőle, és egy pillanatra sem álltak meg. Andrew csak nevetett, azt mondta, optikushoz kéne mennie. De nem segített se szemüveg, se aszpirin, se az erősebb gyógyszerek. Aztán az öreg Tooley doki, időtlen idők óta a család háziorvosa, elküldte a Peakre, a Matilda Kórházba kivizsgálásra, megnézte az agyát, nincs-e tumora. De nem találtak semmit, mint ahogy a többi vizsgálattal sem. Csak az a borzalmas gerinclumbálás mutatta ki. Aztán más vizsgálatok is megerősítették.

Tegnap. Ó, édes Jézusom, csak tegnap lett volna, hogy tolószékre ítélték, s hogy végül ne legyek más, mint egy magatehetetlen, nyáladzó roncs?

- Andrew-nak szóltál?

- Nem, drágám. - Kathy ismét összeszedte magát. - Még nem mondtam meg neki. Még nem bírtam. Szegénykém olyan könnyen felizgatja magát. Majd este. Nem lettem volna képes megmondani neki, míg nem szólok neked. Neked kellett először elmondanom. Elvégre máskor is neked mondunk először mindent, nem? Mármint Lechie, Scotty meg én. Mindig te tudtál meg mindent elsőként... - A gyerekkoruk jutott eszébe, azok a boldog idők... Hongkongon, Ayrben, az avisyardi kastélyban, abban a kellemes, tengerre néző, zegzugos házban, amely ott áll a hangafüves dombtetőn...

Karácsony, húsvét járt az eszébe, a hosszú nyári vakációk, milyen jókat játszottak Iannel, Lechievel, az idősebb és Scottal, a fiatalabb ikerfiúval... Akkor volt a legjobb, mikor apa nem volt otthon, mert tőle mindannyian félték, csak Ian nem, mindig ő volt a szószólójuk, a védelmezőjük, mindig ő vette magára a büntetéseket - ma este nem kapsz vacsorát, és ötszázszor leírod, hogy "többé nem feleselek", gyerekek hallgass a neve - mindig őt verték meg helyettünk, de sose panaszkodott. Jaj, szegény Lechie és Scotty...

- Jaj, Jan - törtek fel hirtelen a könnyei - ne haragudj. - Aztán már érezte is, hogy Dunross karjai átölelik, és végre megnyugodott, a lidércnyomás kezdett eloszlani. De tudta, hogy teljesen sose fog eltűnni. Soha. Mint ahogy a bátyjai sem térnek vissza soha, legfeljebb álmaiban, s mint ahogy nem tér vissza drága Johnny-ja sem. - Nincs semmi baj, Ian - mondta könnyek között. - Nem magam miatt sírok, tulajdonképpen nem magamat sajnálom. Lechie és Scotty jutott eszembe, meg Ayr, amikor még kicsik voltunk, meg az én Johnnym, olyan rettenetesen sajnálom őket...

Először Lechie halt meg. A Highland-i Könnyűgyalogsági Ezred hadnagya volt. 1940-ben, Franciaországban eltűnt. Nyomtalanul. Egyik pillanatban még ott állt egy út mellett, aztán eltűnt, a levegőben csípős szag terjengett: Dunkirk felé mentükben a náci páncélosok zárótűzet zúdítottak arra a kis kőhídra, amely egy patak fölött ívelt át. A háború alatt mindvégig abban reménykedtek, hogy Lechie valamelyik rendesebb hadifogolytábor rabja, nem egy olyan borzalmasba került, amilyenekről hallottak. A háború után még hónapokig kutattak, de sehol semmi, sehol egy tanú, sehol a legcsekélyebb nyom nem akadt, így aztán a család, s végül a pap is beletörődött, hogy Lechie elesett.

Scott harminckilencben még csak tizenhat éves volt, és a biztonság kedvéért Kanadába küldték, hogy ott fejezze be a tanulmányait, de aztán tizennyolcadik születésnapján, immár mint pilóta, üvöltve tiltakozó apja ellenére belépett a Kanadai Légierőhöz, mert meg akarta bosszulni Lechie-t. Azonnal gépre ültették, egy bombázószázad tagja lett, és még idejében átért velük, hogy részt vegyen a normandiai partraszállás hadműveleteiben. 1945. február 14-ig számos kisvárost és várost bombázott tönkre immár századparancsnokként és a Hadi Érdemkereszt tulajdonosaként, amikor a rettenetes drezdai irtóhadjáratból visszafelé jövet egy Messerschmitt megtámadta a Lancasterüket, s noha pilótatársa haza tudta vinni a sérült gépet Angliába, Scotty addigra már meghalt a baloldali ülésen. Kathy ott volt a temetésen, ott volt Ian is egyenruhában, betegszabadságra jött Csungkingból, ahol - sebesülése után - földi szolgálatot teljesített: összekötő volt a Királyi Légierő és Csang Kaj-sek légierije között. Kathy ott zokogott Ian vállán, siratta Lechie-t, siratta Scottyt, siratta az ő Johnnyját. Mert akkor már özvegy volt. John Selkirk repülőhadnagyot, a Hadi Érdemkereszt tulajdonosát, a háború egy másik boldog, sérthetetlen, legyőzhetetlen istenségét lelőtték: gépe égő fáklyaként bukkott le az égről, neki magának csak a

hamvai szállingóztak a földre. Johnynak nem volt temetése. Nem volt mit eltemetni. Mint Lechie esetében. Csak egy távirat jött. Külön-külön mindegyiküknek. Jaj, Johnny, szerelmem, szerelmem, szerelmem...

- Olyan rettenetes, hogy meghaltak, Ian... És miért?

- Nem tudom, kicsi Kathy - felelte Dunross, még mindig magához szorítva hűgát. - Nem tudom. És azt sem tudom, hogy miért éppen én maradtam életben, és miért nem ők.

- Jaj, én úgy örülök, hogy te élsz! - Kathy Gavallan magához szorította a bátyját, aztán összeszedte magát. Nagy akaraterővel úrrá lett szomorúságán. Letörölte könnyeit, elővett egy kis kézitükröt, megnézte magát. - Úristen, hogy nézek ki! Bocsáss meg egy percre. Dunross irodájához fürdőszoba is tartozott, az ajtaját egy könyvespolc álcázta. Kathy Gavallan bement és rendbehozta a sminkjét.

Mikor kijött, Dunross még mindig az ablakon bámult kifelé. Andrew jelenleg nincs az irodájában, de amint visszaér, megmondom neki - mondta.

Jaj, ne, drágám, ezt nekem kell. Nekem. Muszáj. Ez így tisztességes. - Kathy Gavallan rámosolygott és megsimogatta. - Szeretlek, Ian.

- Szeretlek, Kathy.

22.

16 óra 55 perc

A papírdoboz, amelyet a Farkasemberek küldtek Phillip Chen-nek, Roger Crosse íróasztalán feküdt. A doboz mellett ott volt a zsarolólevél, a kulcskarika, a jogosítvány, a toll, de még azok a letépett, gyűrött újságfoslányok is, amelyeket a csomagoláshoz használtak. Ott volt a kis műanyag zacskó és a foltos rongy is. Csak a tartalmuk hiányzott.

Minden fel volt címkézve.

Roger Crosse egyedül volt a szobában, megbabonázva nézte a tárgyakat. Egy újságlapot vett a kezébe. Mindegyik gondosan ki volt simítva, legtöbb címkején rajta volt a kínai újság neve és megjelenésének dátuma. Crosse megfordította, valami rejtett információt, valami rejtett nyomot keresett, ami fölött eddig átsiklott a figyelmük. Nem talált semmit. Gondosan visszatette, és állát tenyerére támasztva gondolatokba merült.

A házi telefon mellett az íróasztalon ott hevert Alan Medford Grant jelentése is. A szobában teljes csönd honolt. Az apró ablak Wanchaira és a kikötő Glessing-fok körüli szakaszára nézett.

Megcsörrent a telefon. - Tessék.

- Mr. Rosemont van itt a CIA-tól, és Mr. Langan az FBI-tól, uram. - Jöjjenek. - Roger Crosse letette a kagylót. Kinyitotta íróasztala legfelső fiókját, az AMG jelentést a bekódolt telexre tette, és bezárta a fiókot. A középső fiók egy hifi magnetofont rejtett. Crosse megnézte, rendben van-e vele minden, aztán megérintett egy rejtett gombot. A magnó tárcsái nesztelenül forogni kezdtek. Az asztalon álló házi telefonban egy érzékeny mikrofon volt elrejtve. Crosse elégedetten bezárta a fiókot. Egy másik rejtett kapcsoló segítségével zajtalanul kinyitott egy rezeszt az ajtaján, aztán felállt, és ajtót nyitott.

- Isten hozta önöket, uraim, fáradjanak be - mondta barátságosan. Becsukta az ajtót a két amerikai mögött, és kezet rázott velük. Észrevétlenül visszazárta a rezeszt. - Foglaljanak helyet. Teát?

- Nem, köszönjük - mondta a CIA-s.

- Mit tehetek önökért?

Mindkét férfi egy-egy nagy borítékot tartott a kezében. Rosemont kinyitotta a sajátját, és egy köteg hússzor huszonötös, gemkapoccsal két csomóba csíptetett, jó minőségű fényképet vett elő. - Tessék nyújtotta át a fölső csomót.

A felvételek Voranszkijt ábrázolták: keresztülfut a rakparton, Kowloon utcáin siet, taxiba száll, kiszáll egy taxiból, telefonál. Kínai gyilkosairól még több kép volt. Az egyik azt ábrázolta, amint épp otthagyják a telefonfülkét: a háttérben jól látni lehetett a földre roskadt testet. Crosse-t csak tökéletes önuralma tartotta vissza, hogy ne mutassa ki elképedését, s ne kezdjen őrvöngeni a dühtől. - Nagyszerű - mondta halkán és nagyon is tudatában a Rosemont kezében lévő másik kötegnak, az asztalra tette a fotókat. - És? Rosemont és Ed Langan a homlokát ráncolta. - Maguk is követték? - Természetesen - hazudta Crosse csodálatra méltó természetességgel. - Drága barátaim, ez itt Hongkong. Viszont nagyon szeretném, ha hagynák, hogy végezzük a munkánkat és nem avatkoznának bele.

- Rog, mi... hm... Mi nem akarunk beleavatkozni, mi csak támogatni akarjuk.

- Nem biztos, hogy szükségünk van támogatásra. - Crosse hangjában ezúttal már némi él is volt.

- Persze. - Rosemont elővett egy cigarettát, és rágyújtott. Magas, vékony, jóarcú férfi volt, kefefrizurája őszült. A keze erős volt, akár az egész ember. - Tudjuk, hová vackolt be a két gyilkos. Legalábbis úgy hisszük - mondta. - Az egyik emberünk azt mondja, kiszúrta őket.

- Hány emberrel figyelték a hajót?

- Tízzel. Nem vették észre, hogy az ürgét maguk is követték. Az elterelő akcióval kis híján minket is átverték.

- De csak majdnem - felelte udvariasan Crosse, törve a fejét, hogy vajon miféle elterelő akcióról lehet szó.

- Az embereinknek nem volt alkalmuk átkutatniuk az ürge zsebeit. Csak azt tudjuk, hogy a fülkéből két számot hívott... - Rosemont észrevette, hogy Crosse szeme enyhén összeszűkül. Ez érdekes, gondolta, Crosse ezt nem tudta. És ha ezt nem tudja, akkor lehet, hogy az emberei nem is követték az ürgénket. Lehet, hogy hazudik és a komcsi addig tekergett itt Hongkongban, míg meg nem késelték. - Rádión hazaküldtük a pofalemezét, hamarosan visszahívunk minket. Ki volt az illető?

- Az iratai szerint Igor Voranszkij, a szovjet kereskedelmi flotta leső osztályú tengerésze.

- Van róla dossziéjuk, Rog?

- Ez azért elég szokatlan, hogy maguk így együtt mennek valahová, nem? Már úgy értem, hogy a filmekben mindig azt látni, hogy az FBI meg a CIA hadilábon áll egymással.

Ed Langan elmosolyodott. - De még mennyire, hogy hadilábon. Mint maguk és az MI-5... mint a KGB, a GRU és vagy ötven más szovjet szervezet. De néha egybe esnek az érdekeink: mi az USA területén vagyunk illetékesek, Stanék külföldön, de mindketten ugyanazért dolgozunk: a biztonságért. Arra gondoltunk, hogy megkérdezzük magát: mi volna, ha most mind a hárman összefognánk. Könnyen lehet, hogy nagy ügryről van szó, és Stan meg én... elvesztettük a lábunk alól a talajt.

- Ez az igazság - mondta Rosemont, de nem hitte.

- Rendben van - mondta Crosse. Szüksége volt az információkra. De nyissanak maguk.

Rosemont felsóhajtott. - Jól van, Rog. Egy ideje állandóan duruzsolnak a fülünkbe, hogy Hongkongban készül valami... nem tudjuk mi, de az szentség, hogy valami köze van az Államokhoz. Szerintem az AMG-jelentés a kapocs. Nézze csak: itt van Banastasio - maffiózó. Nagymenő. Főleg kábítószerben utazik. Most ehhez vegyük hozzá Bartlettet és a fegyvereket. A fegyverek...

- Bartlett kapcsolatban áll Banastasióval?

- Ebben nem vagyunk biztosak. Most vizsgáljuk. Az viszont biztos, hogy a fegyvereket L.A.-ben, Los Angelesben, a repülőgép anyakikötőjében rámosták föl a gépre. Fegyvereket! Fegyverek, kábítószer, és a mi fokozott érdeklődésünk Vietnam iránt. Honnan a kábítószer? Az Aranyháromszögből. Vietnamból, Laoszból és a kínai Jünnan tartományból. Most, hogy benne vagyunk Vietnamban és...

- Bent vannak, és mint már ötvenszer rámutattam, ez elég nagy meggondolatlanság a maguk részéről.

- Nekünk sincs több közünk a politikához, mint magának, Rog. A második pont: itt van a mi atommeghajtású repülőgép-anyahajónk, tegnap este meg befut az az istenverte Sovetsky Ivanov. Ez így túl jól klappol. Talán innen szivárgott ki valami. Aztán Ed leadja magának a drótot, megszerezzük AMG

Londonból érkezett, tébolyító leveleit, most meg itt van ez a Szevrin! Kiderül, hogy egész Ázsia tele van a KGB embereivel, itt meg éppenséggel az egyik legmagasabb polcon ül valamelyikük.

- Ez még nem bizonyosodott be.

- Ez igaz. Viszont én hallottam már egyet és mást AMG-ről. Az az ember nem hülye. Ha ő egyszer azt mondja, hogy Szevrin sínen van, és hogy itt szőr van a levesben, akkor itt szőr van a levesben. Természetesen nálunk, a CIA-nál is vannak beépült emberek, akárcsak a KGB-ben. Biztos vagyok benne, hogy Edéknél is akad az FBI-ban...

- Alig hinném - vágott közbe élesen Ed Langan. - Minálunk válogatott, magasan képzett emberek vannak. Maguk azok, akik bárkit berángatnak. - Mi - hagyta rá Rosemont, és megint Crosse felé fordult. - Vissza a kábítószerre. A vörös Kína nagy ellenségünk, és...

- Megint téved, Stanley. Nem a Kínai Népköztársaság a nagy ellenség, hanem az oroszok.

- Kína kommunista ország. A komcsik ellenségeink. Na már most nem volna buta dolog az Államokat olcsó kábítószerrel elárasztani, még hozzá úgy, hogy a vörös Kína... jó: a Kínai Népköztársaság húzná föl a zsilipkapukat.

- De nem ők húzzák fel. Ázsiában a miénk a legjobb narkócsoprot, és még soha nem bukkantak egyetlen olyan adatra sem, ami megerősítené ezt a maguk elfuserált hivatalos teóriáját, mármint, hogy ki áll az üzlet mögött. Nem találtak rá semmi bizonyítékot. A Kínai Népköztársaság ugyanúgy tiltja a kábítószer-kereskedelmet, mint bármely más ország.

- Gondoljon, amit akar - mondta Rosemont. - Rog, magának van kartonja erről az ügynökről? KGB-s, ugye?

Crosse cigarettára gyújtott - Voranszkij már tavaly is járt itt. Akkor Szergej Kudrjov volt a fedőneve, de ugyancsak első osztályú tengerészként, ugyanezzel a hajóval érkezett. Nem valami találékonyak, ugye? - Egyik férfi sem mosolyodott el. Valódi nevén Jurij Bakjan őrnagynak hívták, a KGB 6. osztályának első igazgatóságán szolgált.

Rosemont mélyet sóhajtott.

Az FBI-os rápillantott. Ezek szerint igaza van. Minden egybevág.

- Lehet. A magas férfi elgondolkozott egy percre. - És arról tudnak, hogy tavaly kivel vette fel a kapcsolatot, Rog?

- Turistának adta ki magát, Kowloonban szállt meg, a Kilenc Sárkányban...

- Ez AMG jelentésében is benne van, mármint a szálloda - mondta Langan.

- Igen. Kábé egy évig rajta voltunk a szállodán. Nem találtunk semmit. Bakjan, vagyis Voranszkij úgy viselkedett, mint egy turista. Éjjel-nappal figyeltük. Két hétig maradt, aztán közvetlenül kihajózás előtt visszasettenkedett a fedélzetre.

- NŐ?

- Semmi. Semmi állandó. Időnként beült a wanchai Jó Szerencse Táncterembe. Minden jel szerint nagy bika, de nem kérdezősködött, átlagembereken kívül senkivel sem találkozott.

- A Sinclair Towersben járt?

- Nem.

- Kár - mondta Langan -, az csuda lett volna Cu-jannak van ott egy lakása. Cu-jan ismeri Banastasiót, John Chen is ismeri Banastasiót, ezzel máris visszaérkeztünk a fegyverekhez, a kábítószerhez, AMG-hez és a Szevrinhez.

- Vissza - mondta Rosemont, majd hozzátette: - Utolérte már Cu-jant?

- Nem. Szerencsésen megérkezett Tajpejbe, aztán eltűnt.

- Maga szerint ott dekkol valahol?

- Szerintem igen - felelte Crosse. Valójában azonban úgy vélekedett, hogy Cu-jan már meghalt: megölték a nacionalisták, a kommunisták, a maffia, vagy a háromszögesek. Jó lenne tudni, hogy vajon kettős ügynök volt-e, vagy netán minden titkosszolgálat legfőbb réme: hármass ügynök.

- Meg fogják találni. Vagy ha nem maguk, akkor mi. Vagy a tajvani fiúk.

- Mondja, Roger: elvezette magukat valahová Voranszkij?

- Soha sehová, pedig évek óta szemmel tartottuk. A bangkoki szovjet kereskedelmi kirendeltségen dolgozott, eljárt Hanoiba, meg Szöulba, de titkos tevékenységéről nem tudunk. Egyszer még ahhoz is volt képe, hogy brit útlevelet kérjen, és majdnem meg is kapta. Szerencsére az embereink minden folyamodványt átnyálaznak és az övében találtak néhány lyukat. Sajnálom, hogy meghalt... tudják, milyen nehéz felismerni az ilyeneket. Rengeteg időbe és munkába kerül. - Crosse szünetet tartott, rágyújtott. - Az őrnagyi rang elég magas és azt sejteti, hogy valami nagyon bűdös dologról lehet szó. Az is lehet, hogy valamiféle specialista volt, aki azt a parancsot kapta, hogy csak lébecoljon itt Ázsiában és húsz, vagy harminc éven át vonuljon a legteljesebb illegalitásba.

- Ezek a nyomorultak olyan régóta tartogatják a tervüket, hogy már megbűdösödött - sóhajtott Rosemont. A hullával mik a tervei?

Crosse elmosolyodott. - Az egyik munkatársammal, aki jól beszél oroszul, felhívtam a hajó kapitányát, Gregor Szuszlovot. Szuszlov természetesen párttag, de teljesen ártalmatlan. Van egy barátnője, akinek lakást tart fenn Mong Kokhan, egy pincérlány, aki szerény tartásdíjat kap tőle, és ezért elszórakoztatja, amikor itt van. Kijár a lóversenyre, színházba megy, néha átruccan Macauba egy kis játéokra. Jól beszél angolul. Figyeljük. Nem szeretnénk, ha valamilyen forrófejű fickó miatt valami baja esne egy ismert ellenségünknek.

- Ezek szerint Szuszlov rendszeres vendég itt?

- Igen. Évek óta járja ezeket a vizeket, Vlagyivosztokban van a bázisa. Egyébként volt tengeralattjáró-parancsnok. Itt nálunk főleg a külvárosokban kószál, és általában nyomás alatt.

- Tessék?

- Részeg, de nem nagyon. Van itt nálunk néhány rózsaszín brit, például Sam és Molly Finn, velük lófrál.

- Ezek azok, akik állandóan beírnak az újságoknak?

- Ezek. Inkább csak kellemetlenek, biztonsági szempontból nemigen jelentenek kockázatot. Nos, az én oroszul tudó emberem, utasításaimnak megfelelően, közölte Szuszlov kapitánnyal, hogy rettenetesen sajnáljuk, de az egyik tengerészüket minden jel szerint szívroham érte az Aranykomp kikötőjénél, egy telefonfülkében. Szuszlov illendő módon megdöbbsent... és nagyon megértő volt. Voranszkij zsebében "véletlenül" ott volt a gyilkos telefonbeszélgetésének pontos, szó szerinti leírása. Oroszul írtuk, mintegy nemtetszésünk további jeleként. Azon a hajón csak profik vannak, elég intelligensek, hogy tudják: ha nem szolgáltatnak rá nagyon alapos okot, vagy nem provokálnak minket, nem semmisítjük meg az ügynökeiket... Tisztában vannak vele, hogy csak figyeljük az általunk ismerteket, és ha nagyon idegesítőek, kitoloncoljuk őket. - Crosse Rosemontra pillantott, a szeme szúrós volt, a hangja azonban tárgyilagos maradt. - a mi módszereink hatásosabbak, mint a kés, a garott, a mérge, vagy golyó. A CIA-s férfi bólintott. - De ki akarhatta megölni őket?

Crosse megint a fényképre nézett. Nem ismerte a két kínait, az arcuk azonban jól látható volt, a holttest a háttérben pedig szinte hihetetlen erejű bizonyíték. - Meg fogjuk találni őket. Bárkik legyenek is. Az illető, aki telefonalt a rendőrségre, azt állította, hogy 14 Karátosok. Ezzel szemben csak sanghaji nyelvjárásban beszélt, azt is nangpói tájszólással, úgyhogy ez valószínűtlen, de feltehetőleg háromszögesek. Talán a Zöld Kín emberei. Annyi biztos, hogy a gyilkos szakember: tökéletesen, sebészi pontossággal használt a kést. Egy pillanat alatt, hangtalanul végzett az áldozatával. Lehet, hogy egy CIA-gyakornok, aki Csang Kaj-sek hírszerző szervezeténél tölti a tanulóéveit. Vagy talán a koreai hírszerzőktől jöhetett... elvégre azok is szovjetellenesek, nem? Az is elképzelhető, hogy a népi Kína ügynökei, bár ez valószínűtlen. Az ő ügynökeik nem szoktak kuaj lókat gyilkolni, Hongkongban pedig végképp nem.

Rosemont bólintott, nem reagált a burkolt rosszallásra. Odaadta Crosse-nak a többi felvételt is, szüksége volt az angol segítségére. Ezek a fényképek arról a házról készültek, amelybe bementek. Meg a háztábláról. Az emberünk nem ismeri a piktogramokat, de ez állt rajta: "Első Évszak utca, 14-es szám" Egy mocskos kis sikátor a North Point-i buszgarázs mögött.

Crosse ezeket is gondosan szemügyre vette. Rosemont az órájára pillantott, aztán felállt, odament a szoba egyetlen ablakához, kinézett a kikötőre. - Oda nézzenek! - mondta büszkén.

A másik kettő odament hozzá. A hatalmas, atommeghajtású repülőgép-anyahajó épp akkor került meg a North Point-ot, a hongkongi oldalon lévő hajójavító irányába tartott. A hajó díszruhába öltözött, kötelező zászlói vígan lobogtak a szélben, széles fedélzetén fehér ruhás tengerészek nyüzsögtek, veszedelmes, lökhajtásos vadászgépei takaros sorokban álltak, egymás mellett. Csaknem 84 ezer tonna. Füstoszlop sehoh, csak egy terjedelmes, baljós kinézetű hídkomplexum, meg egy háromszázharminc méter

hosszú, a hossz tengelyhez képest ferdén álló kifutópálya, amely egyidejűleg képes fogadni és indítani gépeket. Egy nemzedék első tagja.

- Ez már hajó - szólt irigykedve Crosse. 1960-ban történt szolgálatba állítása óta most először látogatott el Hongkong kikötőjébe a kolosszus. - Csinos - mondta. Nagyon bosszantotta, hogy a hajó amerikai és nem brit. - Mennyi a csúcsebessége?

- Nem tudom, sok minden mással együtt ez is titkos. - Rosemont Crosse felé fordult. - Nem tudná elküldeni valahova a jó fenébe innen azt a szovjet kémhajót?

- Dehogynem. Akár föl is robbanthatnánk, ami semmivel sem volna kisebb ostobaság. Nyugalom, Stanley. Az ilyesféle dolgokban nem árt egy kis finomság. A hajók kijavítása - és néhányukra csakugyan ráfér - jó jövedelem és hírszerzési forrás, és azonnal, készpénzben fizetnek. A módszereink hosszú évek óta állják a próbát.

Na igen, gondolta Rosemont minden neheztelés nélkül, ma viszont már nem állják. Nem létezik már a brit birodalom, nincs már brit rádzs, megváltozott az ellenség is: okosabb, keményebb, elszánt, fanatikus totalitáriánus, nem ismer szabályokat, bőkezűen költ világméretű terve megvalósítására, kerül, amibe kerül. Nektek, briteknek nincs már dohányotok, nincs ütőerőtök, nincs haditengerészetetek, nincs hadseregetek, nincs légierőtök, - az a tetves kormányotok tele van gennyes szocialistákkal meg ellenséggel, és szerintünk elárultak titeket. Belülről fúrtak meg benneteket, az elhárításotok ott kapalózik a verem fenekén, amelyet Klaus Fuchs, Philby meg a többiek ástak nektek. Jézusom...! Mi nyertük meg nektek mind a két istenverte háborút, mi vállaltuk a költségek legnagyobb részét, pedig mindkét alkalommal ti szúrtátok el a békét. És ha nincs a mi stratégiai légierőnk, nincsenek a rakétáink, a nukleáris csapásmérő eszközeink, a haditengerészetünk, a hadseregünk, a légierőnk, az adófizetőink meg a dohányunk, már rég halottak lennétek, vagy még ma is ott rohadnátok valahol Szibériában. Mindezek ellenére, tetszik, vagy nem tetszik, most kénytelen vagyok megegyezni veled. Nekünk szükségünk van erre a hongkongi "ablakra", most meg konkrétan a rendőreidre, hogy őrizzék az anyahajót.

- Köszönöm a plusz embereket, Rag - mondta. - Nagyra értékeljük a segítségedet.

- Mi se szeretnénk semmiféle zúrt, amíg itt van. Takaros hajó. Irigylem maguktól.

- A kapitány szigorúan őrizteti majd, és nagyon rövid pórázra fogja a legénységet... Minden partraszállót tájékoztatnak és figyelmeztetnek. Mi száz százaléig együtt működünk velük.

- El fogok juttatni magukhoz egy listát azokról a szórakozóhelyekről, amelyeket ajánlatos elkerülniük a tengerészeiknek... Vannak köztük olyan helyek, ahol kommunisták szoktak összejönni, és akadnak olyanok is, ahová a mi legényeink járnak a H.M.S. Dartról.

- Crosse elmosolyodott - lehet, hogy él még a régi virtus.

- Köszönjük. Nézze, Rog, nekem kissé erős ez a Voranszkij-féle gyilkosság. Ne küldjek át magukhoz valakit, aki beszél a sanghajit, hogy segítse a vizsgálatot?

- Ha szükségünk lesz segítségre, szólok.

- Akkor megkaphatnánk most a tajpan többi AMG-féle jelentésének a másolatát? Aztán nem is zavarnánk tovább.

Crosse-t kényelmetlenül érintette a kérés, noha felkészült rá. - Ehhez szükségem van a Whitehall jóváhagyására.

Rosemont meglepődött. - Az angliai górénk járt a maguk nagy fehér főnökénél, aki jóváhagyta. Már egy órája itt kell lennie.

- Tényleg?

- Persze. A mennykő csapna belé, nekünk fogalmunk sem volt róla, hogy AMG-t a tajpan pénzeli, arról nem is beszélve, uram az egekben! hogy AMG szigorúan bizalmas anyagokat szolgáltat ki neki. Mióta Ed megkapta AMG végakarátának és tanúvallomásának a fotokópiáit, szinte izzanak a drótok. Utasítást kaptunk Washingtonból, hogy sürgősen szerezzük be a többi jelentés másolatát. A svájci telefonhívást most próbáljuk lenyomozni, de..

- Hogy?

- Kiernan hívását. A második telefonját.

- Nem értem.

Rosemont megmagyarázta.

Crosse összeráncolta szemöldökét. - Nekem erről nem szóltak az embereim. Dunross sem említette. Miért hazudna nekem Dunross? Vagy miért hallgatná el előlem? - Pontosan beszámolt nekik, mit mondott neki Dunross. - Nem volt oka rá, hogy elhallgassa, nem?

- Nem volt. De mondja csak, Rog: kóser fiú ez a tajpan?

Crosse elnevette magát. - Ha úgy érti, hogy testestül-lelkestül brit royalista kalóz-e, akit hűsége a cégéhez, önmagához és a királynőhöz köt - nem feltétlenül ebben a sorrendben - akkor a válaszom határozott igen.

- Akkor, ha megkapjuk a kópiákat, már itt sem vagyunk, Rog.

- Amint megkapom a Whitehall jóváhagyását.

- Ha esetleg leszólna a dekódoló helyiségükbe... Egy 1-4a prioritású utasítás. Az van benne, hogy elismervény ellenében adja át nekünk a másolatokat.

Az 1-4a jelű közlemények nagyon ritkák voltak. Azonnali dekódolást és azonnali cselekvést követeltek.

Crosse tétovázott, szeretett volna kimászni a csapdából. Nem mertte megmondani nekik, hogy még

nincs nála a többi jelentés. Fölvette a telefont, és tárászott, - Crosse. Van valami maguknál számomra a forrástól? Egy 1-4a?

- Nincs, uram, csak az, amit egy órája felküldtünk... amit alá is írt - felelte a rádiós tiszt. - Köszönöm. - Crosse letette a kagylót. - Még semmi.

- Hogy a fene... - morogta Rosemont, majd hozzátette: - Megesküdtek, hogy már leadták, és hogy mire ideérünk, megkapja. Bármely pillanatban megérkezhet. Ha nincs ellenére, megvárjuk.

- Hamarosan le kell mennem a központi körzetbe. Valamivel később, ma este nem volna jó?

Mindkét férfi ingatta a fejét. Langan felelt. - Várunk. Azt az utasítást kaptuk, hogy állandó őrizet mellett, futárral, azonnal küldjük el nekik. Egy katonai szállítógép érkezik hamarosan a Kai Takra a futárért... Még csak le se másolhatjuk itt a jelentéseket.

- Nem lihegik kissé túl a dolgot?

- Ezt maga tudja. Mi van bennük?

Crosse az öngyújtójával játszadozott, amelyre a Cambridge-i egyetem címere volt vésve. Gólya kora óta megvolt. - Igaz, amit AMG állít a CIA-vel és a maffiával kapcsolatban?

Rosemont állta a tekintetét. - Nem tudom. Maguk használtak először mindenféle gyanús alakokat a második világháború idején. Maguktól tanultuk, hogy az embernek ki kell használnia a lehetőségeit... Ez volt a maguk legfontosabb szabálya. Egyébként pedig - fejezte be Rosemont teljes meggyőződéssel - ez a háború a mi háborúnk, és bármi lesz is, mi fogunk győzni.

- Igen, győznünk kell - mondta ugyanolyan magabiztosan Langan. - Mert ha ezt most elveszítjük, vége a világnak, és nem lesz még egy dobásunk.

A Sovetsky Ivanov zárt hídján három férfi állt, messzelátóját az atommeghajtású repülőgép anyahajóra szegezve. Egyikük civilben volt, gégemikrofonjának zsinórja egy magnetofonhoz vezetett. Szakértő módon kommentálta a látottakat. A másik kettő időnként kiegészítette. Mindketten könnyű tengerésztszti egyenruhát viseltek: Egyikük Gregor Szuszlov kapitány volt, másikuk az első tiszt.

Az anyahajó ügyesen manőverezett, körülötte vontatóhajók várakoztak készenlétben, de nem volt rájuk szükség. Komphajók, teherhajók dudáltak vidám istenhozottat. Az anyahajó tattedélzetén tengerész zenekar játszott. Fehér ruhás matrózok integettek a mellettük elhaladó hajóknak. Rendkívül párás idő volt, a délutáni nap hosszú árnyékokat rajzolt.

- A kapitány érti a dolgát - mondta az első tiszt.

- Igen, de ennyi radarral még egy gyerek is elirányítaná - válaszolta Szuszlov kapitány. Széles vállú, szakással férfi volt, barátságos arcú, mélyen ülő barna, szlávos szemekkel. Azok az antennák ott fenn az árbocán úgy néznek ki, mint a nagyon nagy hatótávolságú radarok. Ugye, Vaszilij?

A műszaki szakértő egy pillanatra félbeszakította a diktálást. Igen, kapitány elvtárs. De nézzen csak oda a tatjára! Négy F5-ös elfogó vadász áll a jobb oldali repülőfedélzetén!

Szuszlov füttyentett. - Úgy volt, hogy ezeket csak jövőre állítják hadrendbe.

- Stimmel-, mondta a szakértő.

Szuszlov állított a fókuszon. Az anyahajó kissé elfordult. Szuszlov légebomba-állványokat pillantott meg. - Vajon hány F5-ös lehet még a gyomrában, és hány atomtöltetű robbanófejük lehet hozzájuk?

Egy percre mindhárman szótlánul nézték az anyahajót.

- Lehet, hogy ezúttal szerencsénk lesz, kapitány elvtárs - mondta az első tiszt.

- Reméljük. Akkor talán nem kerül olyan sokba Voranszkij halála.

- Hülyék ezek az amerikaiak, hogy idehozzák ezt a hajót... Hát nem tudják, hogy Ázsia minden ügynöke erre feni a fogát?

- Szerencse, hogy épp itt vagyunk. Nagyon megkönnyíti a feladatunkat. - Szuszlov ismét a F5-ösöket nézte: úgy hatottak, mint darazsak a legyek között.

Körülötte a parancsnoki hídon mindenütt modern felderítő műszereket lehetett látni. Az egyik radar a kikötőt pásztázta. Őszülő hajú, közönyös tengerész figyelte a képernyőt, a repülőgép-anyahajó nagy, tiszta radarképe világosan kirajzolódott a milliányi apró pontocska között.

Szuszlov az anyahajó fenyegető kinézetű hídkomplexuma felé fordította távcsövét, aztán, végigpásztázta a hajót. Akaratlanul is megborzongott a mérete és ereje láttán. - Állítólag még egyszer sem vett fel üzemanyagot... pedig hatvanban bocsátották vízre.

Mögötte nyílt a rádiószoba ajtaja, egy rádiósmatróz lépett be, tisztelgett, és egy táviratot nyújtott át. - Sürgős a központból, kapitány elvtárs.

Szuszlov átvette, aláírta az átadókönyvet. A távirat kusza szóhalmaz volt. Még egy utolsó pillantást vetett az anyahajóra, mellére engedte messzelátóját, aztán lesétált a hídról. A kajütje hátul, ugyanezen a fedélzetén volt. Az ajtaját - csakúgy, mint a híd két feljáróját - őrizték.

Bezárta maga után a kajüt ajtaját és kinyitott egy kis rejtett pánccsaszekrényt. A kódkönyve a pánccsaszekrény titkos rekeszében volt. Leült az asztalhoz, gyorsan megfejtette az üzenetet. Gondosan elolvasta, aztán egy ideig a semmibe meredt. Még egyszer elolvasta, helyére tette a kódkönyvet, bezárta a pánccsaszekrényt, aztán egy hamutartóban elégette az eredeti táviratot. Fölvette a telefonját. - Híd? Szóljanak Metkin elvtársnak, hogy jöjjön a kajütömbé! - Odament a kajütablakhoz, gondolatokba merülve várakozott. A kajütben rendtelenség uralkodott. Az íróasztalon egy bekeretezett fénykép: vaskos, öntudatosan mosolygó asszony. Egy másik kép: jóképű, tengerész egyenruhás fiatalember, meg egy bakfis. Az úgy-ahogy bevetett fekhelyen könyvek, egy teniszütő és egy újság.

Kopogtatás. Kinyitotta az ajtót. Az a tengerész állt ott, aki az imént még a radar képernyőjét figyelte.

- Gyere be, Dimitrij. - Szuszlov a megfejtett távirat felé intett, aztán bezárta az ajtót.

A tengerész alacsony, zömök, jó arcú, őszülő hajú férfi volt, hivatalosan a hajó politikai tisztje, s mint ilyen, legmagasabb rangú embere. Kezébe vette és elolvasta a megfejtett üzenetet: "Egyes számú prioritás. Gregor Szuszlovnak. Azonnal átveszi Voranszkij hatás- és feladatkörét. Londoni jelentés szerint a CIA és az MI-6 erősen érdeklődik bizonyos kék fedelű dossziékban található információk iránt, amelyeket AMG, a brit hírszerzés koordinátora szivárogtatott ki Ian Dunrossnak, a Struan cég vezetőjének. Utasítás Arthurnak: azonnal szerezze meg a jelentéseket. Ha Dunross már megsemmisítette őket, készítsen kivitelezhető tervet arra vonatkozólag, miként lehetne Dunrosst elfogni, és kémiai hatóanyagok alkalmazásával kivallatni. A tervet sürgönyözze meg." A tengerész arca elkomorodott. Szuszlovra nézett. - AMG? Alan Medford Grant?

- Igen.

- Hogy égne ezer évig a pokol fenekén.

- Ha van igazság ezen a világon, vagy a másikon, akkor égni fog. Szuszlov savanyúan elmosolyodott. Odament a faliszekrényhez, kivett egy félig teli vodkásüveget, meg két poharat. - Ide figyelj, Dimitrij. Ha csődöt mondok... vagy nem jövök vissza, vedd át a parancsnokságot. Felemelte a kulcsot. – Kinyitod a páncélszekrényt. Ott vannak az utasítások, a kódkönyv, meg minden.

- Hadd menjek ma este én helyetted. Te fontosabb...

- Nem. Köszönöm, barátom. – Szuszlov barátilag megveregette a politikai tiszt vállát. – Ha velem valami történne, átveszed a parancsnokságot és végrehajtod a küldetésünket. Erre képeztek ki minket.

Poharát Dimitrijéhez koccintotta. – Ne izgulj, minden rendben lesz – mondta; nagyon örült, hogy azt teheti, amihez kedve van, nagyon elégedett volt a munkájával és az életben betöltött pozíciójával. Titokban a KGB Első Direktorárusa 6. osztályának ázsiai igazgatóhelyettese volt, ez a részleg irányította a Kínában, Észak-Koreában és Vietnámban folyó titkos tevékenységeket, a Vlagyivosztoki Egyetemen külpolitikát és kémelhárítást oktatott, a KGB ezredese volt, s végül, ami mind közül a legfontosabb: a Távols- Kelet egyik magas rangú pártembere. - A központ kiadta a parancsot. Errefelé nem árt, ha nagyon óvatosak vagyunk.

- Persze, hogy nem árt. Emiatt ne aggódj, Gregor. Mindent meg tudok oldani. Csak miattad aggódom - mondta Metkin. Évek óta hajóztak már együtt, nagyon becsülte Szuszlovot, bár nem tudta, honnan van benne ez a nyomasztó tekintély. Néha kísértésbe esett, hogy megpróbálja kinyomozni. Egyelőre jól megvagyok, gondolta. Jövőre viszont nyugdíjba megyek, és talán szükségem lesz befolyásos barátokra. Ilyenekre viszont csak úgy tudok szert tenni, ha kiszimatolom, miféle rejtegetnivalóik vannak. De Szuszlov ide vagy oda, tisztességben-becsületben fogok visszavonulni. Csendben, nyugalomban éldegélek majd otthon a Krímben. Metkin szíve mindig szaporábban kezdett verni, ha a gyönyörű tájra és a Fekete- tenger remek klímájára gondolt, arról ábrándozott, hogy élete hátralévő részét ott tölti majd a feleségével, nyugalomban, biztonságban, s időnként a fia is meglátogatja majd őket, aki jelenleg nagy jövőjű KGB-tisztként Washingtonban szolgál.

Ó, Istenem, óvd meg a fiamat az árulástól és a hibákról, fohászodott buzgón, aztán hirtelen

émelyegni kezdett, mint mindig, ha arra gondolt, hogy a felettesei talán tudják, hogy hívó, hogy paraszt szülei hitben nevelték. Ha, tudják, akkor lőttek a Krímnek, elküldik valahova a fagyba, az isten háta mögé, soha többé nem lesz igazi otthona. - Voranszkij... - mondta, s mint mindig, most is gondosan titkolta gyűlöletét, amit ez iránt az ember iránt érzett. - Magas beosztású ügynök volt, ugye? Min csúszott el?

- Elárulták. - felelte komoran Szuszlov. - Megkeressük a gyilkosait, ezért megfizetnek. És ha a következő késen az én nevem áll... - A nagydarab férfi vállat vont, aztán hirtelen felnevetett, újratöltötte a poharakat. - És akkor mi van, mi? Az ügy érdekében halok meg, a pártért és Oroszország anyácskáért!

Koccintottak, ittak.

- Mikor mégy ki a partra?

Szuszlov lenyelt egy kortyot az erős italból. Lassan elárasztotta bensejét a melegség, hatására kevésbé nyugtalanítónak tűntek az ijesztő körülmények. A kajütablak felé mutatott. - Amint révbe ér és kiköt - mondta harsányan felkacagva. - Csinos kis hajó, mi?

- Nincs semmink, amivel ártani tudnánk ennek a teknőnek, kapitány, ugye? Vagy azoknak a vadászgépeknek. Nincs semmink.

Szuszlov elmosolyodott, és megint töltött. - Nincs, elvtársam, de ha az ellenségnek nincs valódi hite, akkor, ha száz ilyen hajójuk van is, az se számít.

- Igen, de Amerika kiszámíthatatlan, elég, ha egy tábornokuk begolyózik, s eltöröl bennünket a föld színéről.

- Igen, megtehetik, de nem fogják meg tenni. Ehhez nem elég tökök gyerekek. - Szuszlov megint ivott. - Egyébként még egy kis idő, és a seggükbe dugjuk az orrukat. - Felsőhajtott. - Alig várom már, hogy elkezdjük.

- Az rettenetes lesz.

- Korántsem. Egy rövid, szinte vértelen háború Amerika ellen, aztán a többi úgy kipukkad, mint egy gennyhólyag.

- Vértelen? Na és az atombombáik? Meg a hidrogénbombáik?

- Sose mernék bevetni ellenünk, annál jobban be vannak ők szarva most a mi bombáinktól! Mert ők biztosak benne, hogy mi bevetjük.

- És bevetjük?

- Nem tudom. Néhány parancsnok megtenné. Nem tudom. Az biztos, hogy visszavágnánk velük. De elsőként? Nem tudom. Szerintem önmagában a fenyegetés is elég. Én abban is biztos vagyok, hogy sose lesz szükség valódi háborúra. - Meggyújtotta a papírlap sarkát, amelyre az üzenet megfejtését írta, és a hamutartóba tette. Ha még vagy húsz évig eltart az enyhülési folyamat - ezt is az orosz génusz találta ki - nagyobb és jobb flottánk, nagyobb és jobb légierőnk lesz, mint nekik. Pillanatnyilag ugyan több tankunk és

katonánk van, de hajók, és repülőgépek hiányában várunk kell. Húsz év nem nagy idő Oroszország anyácskának, ha arra kell várnia, hogy ő kormányozza a világot.

- És Kína? Kínával mi van?

Szuszlov felhajtotta a vodkát, és megint újratöltötte a poharakat. A palack, ezzel kiürült, a fekhelyére dobta. A pattogva, kunkorogva égő papírra meredt. - Talán Kína a hely, ahol használni kellene az atomunkat – mondta tárgyilagos hangon. – Kínában nincs semmi, amire szükségünk volna. Semmi. Viszont egy csapásra megoldanánk a Kína-problémát. Hány katonaköteles emberük is van a legutóbbi becslés szerint?

- Tizennyolc és huszonöt év között 116 millió.

- Gondolj csak bele! Száztizenhatmillió sárga ördög, nekünk meg nyolcezer kilométer közös határunk van velük!- Fölhajtotta az innivalóját. - Az atommal egyszer és mindenkorra megoldanánk a Kína-problémát. Gyorsan, egyszerűen, véglegesen.

A másik férfi bólintott. - Na és ez a Dunross? Meg AMG papírjai?

- Megszerezzük tőle. Végére is, gondolj csak bele, Dimitrij: az egyik emberünk a család tagja, a másik az egyik partnere, egy harmadik ott ül a különleges osztályon, bármerre lép is, ott van Arthur és a Szevrin, emellett még ott van az a tucatnyi dekadens képviselő a parlamentjünkben, aki csak a hívásunkra vár. Egy- kettő még a kormányukban is akad. - Mindketten elnevelték magukat.

- És ha megsemmisítette az iratokat?

Szuszlov vállat vont. - Azt mondják, fényképezőgépszerű memóriája van.

- Itt akarod kihallgatni?

- Veszélyes volna ilyen gyorsan lebonyolítani egy ilyen kábszeres kihallgatást. Még sose csináltam. Hát te?

- Én sem.

A kapitány a szemöldökét ráncolta. - A ma esti jelentkezéskor mondd meg a központnak, hogy minden eshetőségre számítva, tartsanak készenlétben egy szakembert... Mondjuk Koronszkijt Vlagyivosztokból, ha el lehet érni.

Dimitrij Metkin elgondolkodva bólintott. Egy újság ötlött a szemébe, gyűrötten, odadobva hevert a kapitány fekhelyén: az aznap reggeli Guardian. Odament, kezébe vette, felvillant a szeme. – Te Gregor... Ha el kell kapnunk ezt a Dunrossot, mi volna, ha rájuk kennénk? Akkor annyi időd lenne rá, amennyit csak akarsz. - Az újság ordító főcíme így szót: "A FARKASEMBEREK-FÉLE EMBERRABLÁS GYANÚSÍTOTTAI". - És ha Dunross esetleg nem kerülne elő... esetleg a mi emberünk lehetne a tajpan! Na?

Szuszlov röhögni kezdett. - Dimitrij, te egy zseni vagy.

Rosemont az órájára nézett. Már elég hosszú ideje várt. - Megenged egy telefont, Rog?

- Persze.

A CIA-s elnyomta a cigarettáját és a konzulátuson lévő CIA központi számát tárcsázta.

- Rosemont vagyok, adja nekem a 2022- t. Ez az egyik mellék volt.

- 2022. Chapman. Kivel beszélek?

- Rosemont. Üdv, Paul. Van valami újság?

- Csak annyi, hogy Marty Povitz jelentése szerint nagy a nyüzsgés az Ivanov hídján, komoly messzelátókkal bémézkodnak. Három pasas. Az egyik civil, a másik a kapitány meg az első tiszt. Az egyik rövid távú radarjuk antennája állandóan túlórázik. Akarod, hogy értesítsük a Corregidor kapitányát?

- Egy fenét. Így is már épp eléggé csóváljuk a farkunkat előtte. Azt mondd meg nekem, Phil, megerősítették-e már a 40-41-ünket.

- Persze, Stan. Mikor is jött be... egy pillanat... Helyi idő szerint 16 óra háromkor.

- Kösz, Phil, viszlát.

Rosemont megint rágyújtott. Langan, aki nem dohányzott, elhúzta a száját, de nem szólt semmit, mert Crosse is cigarettázott.

- Mondja, Rog, mire játszik tulajdonképpen? - kérdezte Langan megdöbbenésére éles hangon Rosemont. - Tizenhat nullaháromkor ugyanúgy megkapta a maga 1-4a-ját, mint mi a miénket. Miért húzza az időt?

- Mert pillanatnyilag így látom célszerűnek - felelte udvariasan Crosse.

Rosemont elvörösödött, Langan nemkülönben. - Hát én meg nem. Mi utasításokat kaptunk, hivatalos utasításokat, hogy azonnal vegyük át a mi példányainkat.

- Nagyon sajnálom, Stanley.

Rosemont nyaka most már vérvörös volt, de uralkodott magán. Maga nem engedelmeskedik az 1-4a-nak?

- Pillanatnyilag nem.

Rosemont feláll, és az ajtó felé indult. - Rendben van, Rog, de ezért minden létező paragrafust a fejére olvasnak. - Elhúzta a reteszt, felrántotta az ajtót, és távozott. Langan felállt, ő is elszánt arcot vágott.

- Mi az oka, Roger?- kérdezte.

Crosse nyugodtan visszanézett rá. - Minek?

Ed Langan kezdett méregbe gurulni, de hirtelen felkapta a fejét, az arcára döbbenet ült. - Jézusom, Roger! Még nem szerezte meg! Ugye, erről van szó?

- Ugyanmár Ed – felelte könnyedén Crosse -, maguknak igazán tudniuk kell, mennyire értjük a dolgunkat.

- Ez nem válasz, Roger. Megszerezték, vagy sem? – Az FBI-os mereven nézett Crosse szemébe, de Crosse nem jött zavarba. Langan végül kiment, becsukta maga után az ajtót. Crosse nyomban megérintett egy rejtett kapcsolót. A retesz becsukódott. Egy másik rejtett kapcsoló leállította a magnót. Crosse fölvette a telefont, és tárcsázott. - Brian? Dunross jelentkezett már?

- Nem, uram.

- Jöjjön, odalent találkozunk. Azonnal. Armstrongot is hozza.

- Igen, uram.

Crosse letette. Elővette a hivatalos letartóztatási parancsot, amelynek felzete így szólt: "LETARTÓZTATÁSI PARANCS HIVATALI TITOKTARTÁSI KÖTELEZETTSÉG MEGSZEGÉSE MIATT". A megfelelő rovatba gyorsan beírta: Ian Struan Dunross. és mindkét példányt aláírta. A felsőt eltette, a másikat a fiókjába zárta. Tekintetével körülpásztázta a szobát, minden rendben van-e. Miután úgy találta: igen, óvatosan egy kis papírfecnit dugott a fiókja és az asztal közötti résbe, hogy ha valaki kinyitná és kotorászna benne, észrevegye. Kiment. Erős biztonsági záruk nyelvei csettentek helyükre.

23.

17 óra 45 perc

Dunross a Struan tanácstermében, ült a Nelson Trading többi igazgatójával, és Richard Kwangra nézett. - Nem, Richard. Sajnálom, de nem várhatok holnap zárás utánig.

- Magának ez nem jelentene különbséget, tajpan. Nekem igen. Richard Kwang izzadt. A többiek is őt figyelték: Phillip Chen, Lando Mata és Zeppelin Tung.

- Én ezzel nem értek egyet, Richard - mondta élesen Lando Mata. - A Madonnára! Úgy látszik, maga nem fogja föl, mennyire komoly ez a roham!

- Szerintem se - mondta Zeppelin Tung. Csak úgy remegett az arca a visszafojtott dühtől.

Dunross felsóhajtott, Tudta, hogy ha most nem volna itt, a többiek már javában veszekednének és ordítóznának egymással, válogatott obszcenitásokat vágnának egymás fejéhez, mint ahogy az minden hivatalos tanácskozáson szokás kínaiak között, egy ilyen fontos megbeszélésről nem is szólván. De a Nemes Ház törvénye szerint minden igazgatósági tanácsulást angol nyelven kellett lefolytatni, ami nem tette lehetővé a kínai káromkodásokat, és kizökkentette a kínaiakat. Természetesen épp ez volta rendelkezés célja. - Ezt a dolgot most kell megoldani, Richard.

- Egyetértek. - Lando Mata ötven körüli, jóképű, markáns arcú portugál volt, fekete szeme, fekete haja és aranyos árnyalatú bőre egyértelműen jelezte anyja kínaiságát, Hosszú ujjai szünet nélkül doboltak a tárgyalóasztalon. Tudta, hogy Richard Kwang sose merné felfedni, hogy a bankot valójában ő, Zsugori Tung és Csempész Mo tartja a kezében. A bankunk az csak egy vállalkozás a sok közül, gondolta dühösen, de az aranyunk az más história. - Nem veszélyeztethetjük az aranyunkat, vagy a készpénzünket!

- De nem ám! - mondta idegesen Zeppelin Tung. - Apám azt mondta, hogy ezt világosan mondjam meg. Az aranyát akarja!

- Madre de Dios, csaknem ötven tonna aranyunk van a pánccéltermeiben!

- Valójában még annál is több - mondta a gyöngyöző homlokú Zeppelin Tung. - Apám megadta nekem a számokat... 1 792 668 uncia, 298 778 öt-taeles rúdban. - A tágas teremben párás hőség uralkodott, az ablakok nyitva voltak. Zeppelin Tung Zsugori Tung legidősebb fia volt, jól öltözött, erős felépítésű, negyvenéves férfi, apró, keskeny metszésű szemekkel, előkelő angol kiejtéssel. Ragadványnevéhez egy film adta az ötletet, amit Zsugori az ő születése napján látott. – Stimmel Richard?

Richard Kwang megigazította maga előtt a jegyzetlapot, amely a Nelson Trading pillanatnyi mérlegét és aranykészleteinek adatait tartalmazta. Ha ma este le kell mondania az aranyról és a készpénzről, az komolyan árt a bank likviditásának, és ha kiderül, mint ahogy nyilvánvalóan kiderül, az egész épület meginog.

- Most mit fogsz csinálni, te tompaagyú ebcson? – visítózott vele a felesége közvetlenül az előtt, hogy eljött az irodájából.

- Halogatom, halogatom, és reménykedem, hogy...

- Ne! Mondd, hogy beteg vagy! Ha beteg vagy, nem tudod nekik odaadni a pénzünket! Nem mehatsz el a tanácskozásra! Rohanj haza, mi meg majd úgy teszünk, mintha...

- Nem tehetem, a tajpan személyesen telefonált, Meg az ebcson Mata is! Nem merek nem menni! Okó!

- Akkor meg találd ki, ki csinálja ezt velünk és fizess ki! Hát hová tetted a fejed? Kit sértettél meg? Biztosan megsértetted valamelyik mocskos kuaj lót! Keresd meg és fizess neki, különben elveszítjük a bankot, elveszítjük a Turf Club tagságunkat, elveszítjük a lovakat, a Rollst és az arcunkat örökre! Ajíjje! Ha nincs a bank, te sose leszel Sir Richard Kwang, nem mintha nekem annyira számítana, hogy Lady Kwang vagyok-e, vagy sem, nem erről van szó! Csinálj valamit!

- Richard Kwang érezte, hogy izzadságcseppek gördülnek végig a hátán, de megőrizte hidegvérét, próbált kiutat keresni az útvesztőből. - Az arany olyan biztonságban van, amilyenben csak lehet, a készpénzünk szintén. A kezdet kezdete óta mi vagyunk a Nelson Trading bankja, és soha a legcsekélyebb problémánk sem volt. Az elején sokat kockáztattunk a maguk érdekében...

- Ugyan már, Richard - mondta Mata, leplezve megvetését. - Az ember nem kockáztat aranyat. És főleg nem a mi aranyunkat. - Az arany a Great Good Luck Company of Macaué volt, amely már csaknem harminc éve birtokolta a szerencsejátékok monopóliumát. A társaság pillanatnyi vagyona meghaladta a kétmilliárd amerikai dollárt. A cég harminc százaléka Zsugori Tung személyes tulajdonában volt, negyven százalékat személyesen Lando Mata birtokolta, a fennmaradó harminc százalékat pedig az előző évben elhunyt Csempész Mo örökösei.

És köztünk legyen szólva, gondolta Mata, miénk a Ho-Pak ötven százaléka is, azé a Ho-Paké, amit te, te hülye ebszar, veszélybe sodortál. - Nagyon sajnálom, Richard, de én arra szavazok, hogy a Nelson Trading cseréljen bankot - legalábbis átmenetileg. Zsugori Tung tényleg nagyon fel van dülva... és nálam van a Csín család meghatalmazása.

- De Lando - kezdte Richard Kwang - nincs miért aggódni. - Ujjával az asztalon heverő félig nyitott újságra, a China Guardianre bökött. - Haply mostani cikke megint azt állítja, hogy semmi bajunk - hogy ez az egész vihar csak egy pohár vízben zajlik, és egy rosszindulatú...

- Lehetséges. A kínaiak viszont adnak a szóbeszédre, és a megrohanás tény - szakította félbe élesen Mata.

- Apám hisz a szóbeszédeknek - tette hozzá buzgón Zeppelin Tung. - És hisz Négyujjú Vúnak is. Négyujjú felhívta ma délután, hogy megmondja, kivette minden pénzét, és neki is ezt tanácsolja. Egy óra múlva Lando meg én már a Catalinánkban ültünk és jöttünk. Maga tudja, mennyire utálok repülni, Richard, mint ahogy azt is nagyon jól tudja, hogy ha az én apám egyszer azt mondja valamire, hogy azonnal, akkor azt azonnal meg kell csinálni.

Ez igaz, gondolta utálkozva Richard Kwang, az a bűzös, faszari vénember ötven centért még a sírjából is képes lenne kimászni. - Én azt mondom, várjunk még egy napot, és...

Dunross, hogy arcot adjon nekik, hagyta beszélni őket. Már idejövetele előtt eldöntötte, mit tegyen. A Nelson Trading a Struan leányvállalata lévén, a többi igazgatónak valójában nem sok szava volt. Mindazonáltal, bár a Nelson Trading élvezte a hongkongi kormányzat arany-behozatali monopóliumát, a Great Good Luck aranyüzlete - vagyis Zsugori Tung és Lando Mata - nélkül a haszna szinte a nullával lett volna egyenlő.

A Nelson Trading egy dollár jutalékot kapott minden uncia aranyért, amit a társaság számára Macau kikötőjében partra tett, és további egy dollárt minden Hongkongból kiszállított unciáért. Azért pedig, mert az egész hongkongi ötletet a Nelson Trading javasolta, a tényleges haszon tíz százalékat kapta. Ebben az évben a japán kormány hivatalosan 55 dollárban rögzítette az arany unciánkénti árát, ami unciánként 15 dollár hasznot jelentett. A feketepiacon többet. Indiában csaknem 98 dollárt.

Dunross az órájára pillantott. Néhány percen belül megérkezik Crosse.

- Több mint egymilliárd fölött rendelkezünk, Lando - ismételte Richard Kwang.

- Helyes - szólt közbe Dunross pattogósan, lezárva az ügyet. - Eszerint magának mindegy, Richard. Nincs értelme várakozni. Már tettem bizonyos előkészületeket. A kamionunk este nyolcra ott lesz az oldalbejáratuknál.

- De...

- Miért olyan későn, tajpan? - kérdezte Mata. - Még hat óra sincs. - Mert addigra már sötét lesz, Lando. Nem szeretnék fényes nappal fölrakodni ötven tonna aranyat. Csirkefogók mindig akadnak, sose lehet tudni...

- Uramisten, csak nem... háromszögesekre gondol? - Zeppelin Tung meg volt döbbenve. - Felhívom apámat, küldjön néhány embert.

- Helyes - mondta Mata. - Azonnal telefonáljon.

- Erre nincs szükség - szólt Dunross. - A rendőrség azt tanácsolta, ne csináljunk túl nagy felhajtást. Azt mondták, lesznek ott elegenden.

Mata tétovázott. - Hát, ha maga mondja, tajpan... A maga felelősségére.

- Természetesen. - felelte Dunross udvariasan.

- És, honnan tudjuk, hogy a Victoria biztonságos-e?

- Ha a Victoria megbukik, - akkor nem is vagyunk Kínában. Dunross fölemelte a telefonkagylót, és a bankot, Johnjohn közvetlen számát tárcsázta. - Bruce? Ian. Szükségünk van a páncélteremre... pontosan fél kilenckor.

- Rendben van. A biztonsági embereink ott lesznek, hogy segítsenek.

- Az oldalbejáráthoz jöjjenek a Dirk's Street felőlihez.

- Rendben.

- A rendőrség tud róla?

- Igen.

- Helyes. Jut is eszembe, Ian... Richard még ott van?

- Igen.

- Szóljon ide nekem, amint tud... ma este otthon leszek. Utánanéztem a dolgoknak, és úgy veszem észre, elég rosszul áll a szénája. Kínai bankár barátaim mind nagyon idegesek. Hozzánk hasonlóan még a Mok-tung is átélt ma egy kisebb rohamot Aberdeenben. Mi természetesen minden szükséges készpénzt

meghítelezünk Richardnak az állampapírjaira és más banki fedezeteire, de a maga helyében én kivenném tőlük az összes készpénzemet. Vegye rá a Blacset, hogy a ma esti kifizetéskor a maga csekkjével foglalkozzanak először. - Mindennemű bankcsekk kifizetés és bankkölcsön-folyósítás a Bank of London, Canton and Shanghai alagsorában bonyolódott le, éjfélkor, a hét öt napján.

- Köszönöm, Bruce. Viszlát később. - Dunross letelte a kagylót, és a többiekhez fordult. - Mindössze ennyi a dolgunk. Az átszállítást természetesen titokban kell tartani. Richard, szükségem van egy bankcsekkre a Nelson Trading betétje ellenében!

- Nekem meg az apám egyenlege ellenében! - visszhangozta Zeppelin.

Richard Kwang még próbálkozott. - Holnap kora reggel átküldöm a csekkeket.

- Ma este - mondta Mata - akkor még ma ki tudják fizetni. Még keskenyebbre szűkült a szeme. - És persze a személyes betétemet is kérem.

- Nincs annyi készpénzem, hogy fedezze ezt a három csekket... nincs a világnak olyan bankja, amelyiknek volna - robbant ki Richard Kwang. - Még a Bank of Englandnek sincs.

- Tudjuk. Épp ezért hívjon fel valakit, aki hajlandó fedezet ellenében kölcsönözni. Hívja Havergillt, vagy Southerbyt. - Mata ujjai abbahagyták a dobolást. - Mindketten várják a hívását.

- Tessék?

- Igen. Mindkettejükkel beszéltem ma délután.

Richard Kwang nem szólt semmit. Módot kell rá találnia, hogy ma este ne kelljen kiadni a pénzt. Mert ha ma nem kell, akkor nyer egy napi kamatot és holnap talán nem is kell fizetni. Tou nien lo mo minden bűzös kuaj lóra és fél kuaj lóra, akik még rosszabbak! A mosolya ugyanolyan negédes volt, mint Matáé. - Nos, ahogy óhajtják. Ha önök ketten egy óra múlva befáradnak hozzám a bankba...

- Nekem még jobb ötletem van - mondta Dunross. - Phillip elkíséri magát. Neki odaadhatja az összes csekket. Ugye megteszi, Phillip?

- Hogyne, természetesen, tajpan.

- Helyes, köszönöm. Ha egyenesen a Blacshez megy velük, akkor éjfélkor ki is fizetik. Így rengeteg ideje lesz, Richard. Ugye?

- Ó, hogyne, tajpan - felelte felragyogva Richard Kwang. Épp ebben a pillanatban jutott eszébe egy briliáns megoldás. Szívrohamot fog szimulálni! A bank felé menet, a kocsiban meg is csinálja, és akkor...

És akkor észrevette Dunross tekintetének hidegségét, a gyomra görcsbe rándult. Meggondolta magát. Miért kell ezeknek ennyi pénz? - gondolta, miközben felállt. - Azt hiszem, pillanatnyilag nincs rájuk szükségük, ugye? Akkor jöjjön, Phillip. - Kimentek. Sűrű csend támadt.

- Borzalmasan néz ki ez a szerencsétlen Phillip - mondta Mata.

- Igen. Nem is csoda.

- Ezek a mocskos háromszögesek. - Zeppelin Tung megborzongott. - Ezek a Farkasemberek biztos külföldiek, különben nem küldik azt a fület. - Megint összerázkódott. - Remélem Macauba nem jönnek át. Mindenki azt mondja, hogy Phillip már tárgyal velük, hogy Macauban alkudozik a Farkasemberekkel.

- Ez nem igaz - mondta Dunross.

- Ne higgye, tajpan, hogy magának elmondaná. Én se mondanám el senkinek. - Zeppelin Tung komor tekintettel bámulta a telefont. - Tou nien lo mo minden bűzös emberrablóra.

- A Ho-Paknak vége? - kérdezte Mata.

- Ha Richard nem tudja megőrizni a likviditását, akkor igen.

Dunstan ma délután lezárta az összes számláját nála. - Á, szóval megint csak beigazolódott egy pletyka!

- Sajnos. - Dunross sajnálta Richard Kwangot és a Ho-Pakot, de elhatározta, hogy másnap reggel nyitottan fog eladni. - A részvényei bagót sem fognak érni.

- És hogyan érinti ez a maga által jósolt bumot?

- Én jósoltam?

- Úgy hallom, nagy tételben vásárolja a Struan-részvényeket. - Mata halványan elmosolyodott. Phillip, Phillip tajtaja, meg az egész családja ezt teszi.

- Bárki bármikor vásárol a részvényeinkből, okosan teszi, Lando. Nagyon az értéke alatt jegyzik. Zeppelin Tung feszülten figyelt: A szívverése felgyorsult. Ő is hallotta már, hogy Nemes Házi Chen sokat vásárolt ma. - Látták az öreg Vak Tung mai rovatát? A küszöbönálló bumról. A leghatározottabban állítja.

- Igen - mondta komolyan Dunross. Felnevetett, amikor ma reggel olvasta a cikket, hirtelen magasba szökött Dianne Chen befolyásáról alkotott véleménye. Szokása ellenére még egyszer átfutotta az írást, s eltöprengett, hogy a jövőmondó vajon tényleg a saját véleményét mondja-e.

- Rokona az öreg Vak Tung, Zep? - kérdezte.

- Nem, tajpan, tudomásom szerint nem. Tou nien lo mo, micsoda hőség! De jó lesz már visszamenni Macauba... ott sokkal jobb az idő. Indul az idej grand prix-n, tajpan?

- Igen, remélem.

- Remek! Átkozott Ho-Pak! Ugye megkapjuk Richardtól a csekkjeinket? Apám vérfürdőt rendez, ha csak egy pennyje is elvész.

- Tudom - mondta Dunross, és észrevette Mata furcsa pillantását.

- Mi van?

- Semmi. - Mata Zeppelinre pillantott. - Zep, tényleg nagyon fontos volna, hogy gyorsan megkapjuk az édesapja hozzájárulását. Talán nem ártana, ha maga meg Claudia megpróbálná elérni.

- Jó ötlet. - A kínai engedelmesen felállt, kiment, becsukta az ajtót. Dunross Mata felé fordította figyelmét - Nos?

Mata néhány másodpercig tétovázott, aztán halkán válaszolt. Ian, én komolyan gondolkodom rajta, hogy kiveszem az összes pénzemet Macauból és Hongkongból, és áteszem New Yorkba.

Dunross zavarodottan nézett rá. - Ha ezt megteszi, belerendül az egész rendszerünk. Ha maga kiszáll, kiszáll Zsugori is, aztán a Csin család, Négyujjú... meg az összes többi.

- Mi a fontosabb, tajpan: a rendszer vagy a saját pénzünk?

- Nem örülnék, ha meginogna a rendszer.

- Megegyezett már a Par-Connal?

Dunross Mata szemébe nézett. - Szóban igen. Szerződés hét napon belül. Ha kiszáll, azzal mindnyájunknak árt, Lando. Még hozzá nagyon. És ami nekünk rossz, az nagyon rossz lesz magának, és nagyon nagyon rossz Macaunak.

- Fontolóra veszem, amit mondott. Szóval a Par-Con Hongkongra jön. Nagyszerű... És ha az American Superfoods is át tudja venni a Hongkongi General Storet, az csak újabb lökést ad a bumnak. Lehet, hogy az öreg Vak Tung ezúttal sem túloz. Talán szerencsénk lesz. Előfordult már, hogy tévedett?

- Nem tudom. Ami engem illet, nem hiszem, hogy közvetlen kapcsolatban állna a mindenhatóval, sokan viszont meg vannak győződve róla.

- Nem ártana egy bum, sőt nagyon is jól jönne. Jobban nem is lehetne időzíteni. - Mata furcsa hangsúllyal hozzáfűzte még: És egy kis olajozással mi is hozzájárulhatunk történelmünk eddigi legnagyobb bumjához. Eh?

- Beszállna?

- Csinékkal együtt tízmillió amerikai dollárral. Zsugoriról tudom, hogy nem érdekelné. Maga csak mondja meg, hova és mikor.

- Félmillióért Struant csütörtökön zárás előtt, a többit terítve a Rothwell-Gornt, az Asian Properties, a Hongkongi Kikötő, a Hongkongi Energiaszolgáltató, az Aranykomp, a Kowloon Investments és a Hongkong General Stores között.

- És miért csütörtökön? Miért nem holnap?

- A Ho-Pak le fogja nyomni az árakat. Ha csütörtökön vásárolunk, közvetlenül zárás előtt, egy vagyont keresünk.

- Mikor jelen ti be a Par-Con kötést?

Dunross habozott. - Pénteken, zárás után - felelte végül.

- Jó. Beszállok maga mellé, Ian. Nem is tízmillióval, hanem tizenöttel. Ad el holnap nyitottan Ho-Pakot?

- Persze. Mondja, Lando, maga tudja, ki áll a Ho-Pak megrohanása mögött?

- Nem. De Richard túlköltötte magát, és ez nem volt bölcs dolog. Az emberek mindenfélét beszélnek... A kínaiak amúgy sem bíznak a bankokban, és reagálnak a pletykákra. Szerintem össze fog omlani.

- Jézusom!

- Zsosz. - Mata abbahagyta a dobolást. - Meg akarom háromszorozni az aranyimportunkat.

Dunross rámeredt. - Miért? Már így is teljes kapacitással működik. Ha nagyon meghajtja őket, hibákat fognak elkövetni, nőni fog a lefoglalt rész aránya. Pillanatnyilag minden tökéletesen ki van egyensúlyozva.

- Ez igaz, viszont Négyujjú Vu és mások biztosítottak róla, hogy képesek néhány hajórakományra valót biztonságosan leszállítani nekünk.

- Nem érdemes meghajtani őket... se a piacot. Semmi szükség rá.

- Hallgasson meg egy percig, Ian. Indonéziában zűrök vannak, zűrök vannak Kínában, Indiában, Tibetben, Malájföldön, Szingapúrban, a Fülöp-szigeteken forrong a nép, most meg mindehhez jönnek az amerikaiak, bevonulnak Délkelet-Ázsiába, ami számunkra csodás lesz, nekik meg rettenetes. Hatalmas infláció lesz, és mint rendesen, Ázsia minden épelméjű üzletembere meg akar majd szabadulni a papírpénztől, és aranyat akar venni. Nekünk készen kell állnunk ennek az igénynek a kielégítésére.

- Mit hallott, Lando?

- Sok érdekességet, tajpan. Például hogy bizonyos magas beosztású amerikai tábornokok teljes körű konfrontációra törekednek a kommunistákkal szemben. Vietnámot szemelték ki.

- De hát az amerikaiak ott sose fognak győzni. Kína nem hagyja, még annyira sem, mint Koreában. Bármely történelemkönyvben elolvasható, hogy Kína minden olyan esetben átlépte a határát, amikor az ütközőzónáiba idegenek hatoltak be.

- A konfrontációra ennek ellenére sor fog kerülni.

Dunross néhány pillanatig fürkészt szemekkel méregette Lando Matát, akinek hatalmas vagyona és a kereskedelem tisztaságának hosszú ideje való gyakorlása, mint ő maga fogalmazta, szabad bejárást biztosított a legtitkosabb helyekre is. - Mit hallott még, Lando?

- Megduplázták a CIA költségvetését.

- Ez nyilván hivatali titok. Senki sem tudhat róla.

- Így van. De én tudom. Elképesztő, milyen lyukas a biztonsági rendszerük. Délkelet-Ázsiában mindenben benne van a CIA keze. Azt hiszem, néhány félrevezetett fanatikus még azzal is megpróbálkozik, hogy benyalja magát az Aranyháromszög ópiumkereskedelmébe, hogy így segítse a baráti mekongi hegyi törzseket, és hogy így buzdítsa őket a vietkong elleni harcra.

- Jézusom!

- Bizony. Tajvani testvéreink tombolnak. Mindezek mellett az USA kormánya egyre több és több pénzt öl repülőterekbe, kikötőkbe, utakba. Okinaván, Tajvanon és főleg Dél-Vietnamban. Bizonyos magas összeköttetésekkel rendelkező politikus családok azzal segítenek, hogy nagyon kedvező feltételekkel szállítsák mindehhez a cementet és az acélt.

- Kik?

- Hát kik gyártják a cementet? Mondjuk talán... mondjuk New Englandben?

- Magasságos édes Jézusom! Biztos ebben?

Mata savanyúan elmosolyodott. - Még olyasmiről is hallottam, hogy egy Dél-Vietnamnak nyújtott óriási kormánykölsön nagy részét egy nemlétező repülőterre költötték, ami még ma is áthatolhatatlan dzsungel. Bizony Ian, most már ilyen nagyban megy a rongyszedés. Így hát kérem, holnaptól rendeljen három hajórakományt. A jövő hónapban beindítjuk a szárnyashajó járatunkat, amivel a Macau és Hongkong közötti vízi utat az eddigi három órától hetvenöt percre csökkentjük.

- Nem biztonságosabb ennél a Catalina?

- Nem. Nem hiszem. A szárnyashajó sokkal több arany szállítására képes, és bármilyen vízi járműnél gyorsabb ezen a környéken... A legjobb radarral lesz felszerelve, így a kalózok sem jelentenek veszélyt.

Dunross csak némi hallgatás után válaszolt. - Ennyi arany nagyon sok bűnözőt csábít. Még talán nemzetközi kaliberűeket is.

Mata felvillantotta sajátos halvány mosolyát. - Csak jöjjenek. Elmenni nem fognak. Ázsiában messzire elér a kezünk. - Megint dobolni kezdett az ujjaival. - Nézze, Ian, mi régi jó barátok vagyunk... szeretném kikérni a tanácsát.

- Boldogan... Bármiben.

- Hisz a váltásban?

- Üzleti értelemben?

- Igen.

- Az attól függ, Lando - vágta rá Dunross. - A Nemes Ház az elmúlt másfél évszázad során bizonyos dolgokban alig, más dolgokban viszont nagyon sokat változott. - Figyelte az idősebb férfit, várta, hogyan reagál.

Mata csak nagy sokára szólalt meg. - A macaui kormányzat néhány hét múlva kénytelen lesz ismét árverésre bocsátani a szerencsejáték koncessziót... - Dunrosst ebben a pillanatban már nem érdekelte a dolog. Macauban minden nagy üzlet egy-egy monopólium, a monopóliumot pedig az a személy vagy társaság kapja, aki, vagy amely a legtöbbet fizet. -... és ez az ötödik év. Az árverés nyílt, de a gyakorlatban nagyon megválogatjuk, kit hívunk meg rá. - Mata kis időre elhallgatott, aztán folytatta. - Régi szövetségesem, Csempész Mo már meghalt. A leszármazottai legtöbbször két kézzel szórja a pénzt, vagy inkább a Nyugat iránt érdeklődik, Dél- Franciaországban fektet be, vagy inkább golfozik ahelyett, hogy a szindikátus állapotával és jövőjével törődne. A Mo família esetében az évezredes szabály érvényesül: tízezer kuli közül egynek sikerül aranyat találni, pénzt csinálni belőle, földet vásárolni, vagyont gyűjteni, meggazdagodni, fiatal ágyasokat vásárolni, akik- miatt aztán gyorsan kiég. A második generáció már elégedetlen, költekeznek, földet zálogosít el, hogy arcot vegyen magának, meg hogy fussa a nők kegyeire. A harmadik nemzedék eladja a földet, és tönkre megy. A negyedik nemzedék kuli. - Nyugodt, szinte szelíd volt a hangja. - Az én öreg barátom halott, a fiaihoz, unokáihoz nincs közöm. Gazdagok, az én jóvoltomból rettentő gazdagok, meg is találják a maguk fajtáját. Ami viszont Zsugorit illeti... Zsugori a halálán van.

Dunrosst meglepte a közlés. - De hát alig egy hete találkoztam vele, akkor egészségesnek látszott, Törékenynek nézett ki, mint mindig, de majd elvitte a lendület és az erő.

- Haldoklik, Ian. Tudom, mert én tolmácsoltam a portugál specialistáknak. Nem bízik egyik fiában sem - nekem legalábbis ezt mondta. Hónapokig tartott, míg rávettem, hogy nézesse meg magát, de mindkét orvos véleménye teljesen egyértelmű volt: vastagbélrák. Tele van vele az egész belseje. Egy, legfeljebb két hónapot adtak neki... és ennek már egy hete. - Mata elmosolyodott. - Az öreg Zsugori csak káromkodott, szidta őket, azt kiabálta, tévednek, hülyék, és nehogy azt higgyék, hogy egy centet is kapnak tőle a rossz diagnózisért. - A karcsú portugál keserűen fölnevetett. - Hatszázmillió amerikai dollárja van, de ezeknek az orvosoknak egy rézpitykét se fog adni, nem is hallgat rájuk, inkább issza tovább azokat az undorító szagú és ízű kínai gyógynövény-főzeteket, és hébe-hóba elszív egy pipa ópiumot. Egyszerűen nem hajlandó elfogadni egy nyugati, egy kuaj lo diagnózisát... Tudja, milyen. Maga ugye elég jól ismeri?

- Igen. - Az iskolai szünetekben Dunrosst mindig dolgozni küldte az apja, valamelyik régi barátjához. Zsugori Tung is közéjük tartozott, és Dunross máig sem felejtette el azt a borzalmas nyarat, amelyet a szindikátus macaui bankjának dohos alagsorában töltött, igyekezve elnyerni mentora tetszését, s minden akaraterejét összeszedve, hogy ne zokogjon a dühtől, hogy mit kell kiállnia, miközben minden barátja odakint játszik. De most már örült annak a nyárnak. Zsugori nagyon sok dologra megtanította, amit a pénzről tudni kell: az értékére, hogy miként kell szert tenni rá, hogyan kell megőrizni, hogyan lehet uzsorakamatra kiadni, s hogy normális esetben hány százalékra kölcsönöznek a kínaiak: havi kettőre.

- Ha kell, kérj kétakkora értékű zálogot, de ha az illető nem tud adni, akkor csak nézz a szemébe! -

szokta volt a fülébe ordítani Zsugori. - Ha nincs zálog, akkor természetesen nagyobb kamatot számítasz. És elkezdesz gondolkodni: megbízhatok ebben az emberben? Vissza fogja tudni fizetni a pénzt? Szorgalmas, vagy naplopó? Nézd meg alaposan, te ostoba, ő a zálogod! Mennyit akar az én nehezen megszerzett pénzemből? Dolgos ember? Ha igen, akkor mit számít neki az a havi két vagy négy százalék? Semmit. Viszont az én pénzemen fog meggazdagodni, ha az a zosza, hogy gazdag legyen.

Az embernél különb zálogra nincs is szükség! Ha egy gazdag ember fia állít be hozzád kölcsönt kérni az örökségére, és odanyomja rá az apja pecsétjét, adj neki, bármennyit kér is. Majd elszórja táncosnőkre, de sose bánd: az ő pénze, nem a tiéd! És hogy miként leszel gazdag? Takarékossgal! Pénzt gyűjtesz, harmadán földet vásárolsz, harmadát kiadod kamatra, harmadát megtartod készpénzben. Csak civilizált embernek kölcsönzöl, kuaj lóban sose bízz... - kotkodácsolta számtalanszor.

Dunross még jól emlékezett az öregember jéghideg tekintetére, szinte teljesen fogatlan szájára... Zsugori Tung analfabéta volt, mindössze három piktogramot tudott elolvasni és leírni, a saját nevét, de az agya olyan volt, mint egy számítógép, az utolsó réz garasig tudta, ki mennyivel tartozik neki, és az mikor esedékes. Soha senki nem tudta becsapni kölcsönügyletekben. Nem érte meg az állandó zaklatás.

Dunross tizenhárom éves volt azon a nyáron, és Lando Mata összebarátkozott vele. Mata akkoriban, ugyanúgy mint most, olyan volt, mint valami jelenés, titokzatos szellem, aki tetszése szerint közlekedik Macau kormányköreiben, mindig a háttérben, alig láthatóan, alig ismertén, csupán egy különös ázsiaiként, aki kénye-kedve szerint jön és megy, összeszedi, ami megnyeri tetszését, hihetetlen vagyonokat ragad magához, amikor kedve támad. Még ma is alig maroknyian ismerték a nevét, még kevesebben őt magát. Még Dunross sem járt soha a villájában a Törött szökőkút utcában, a hatalmas vaskapu és magas kőfal mögött rejtőző, szélesen és hosszan elterülő épületben, és valójában ő is alig tudott róla valamit, nem tudta, honnan jött, kik voltak a szülei, hogyan sikerült megszereznie két ilyen mérhetetlen gazdagságot eredményező monopóliumot.

- Sajnálom az öreg Zsugorit- mondta most Dunross. - Mindig goromba pokróc volt a vén nyavalyás, de sose bánt keményebben velem, mint a fiaival.

- Hát igen. A halálán van. Zosz. Az örököseihez meg semmi közöm. Csinékhez hasonlóan ők is gazdagok lesznek, ahányan csak vannak. Még Zeppelin is - mondta gúnyos mosollyal Lando Mata. - Még Zeppelinnek is jut vagy 50-75 millió amerikai dollár.

- Jézusom... ha az ember belegondol, mennyi pénz van a szerencsejátékban...

Mata szemei összeszűkültek. - Változtatnom kellene?

- Ha szeretne valamilyen emlékművet hagyni maga után, akkor igen. A szindikátus pillanatnyilag csak kínai szerencsejátékokat engedélyez: fantant, dominót, kockát. Ha az új csoport modern, távlatokban gondolkodó emberekből állna, és modernizálna... Ha építenének egy új, hatalmas kaszinót rulettasztalokkal, blackjack-el, chemin de ferrel, amerikai kockajátékkal, egész Ázsia Macauba tódulna.

- Maga szerint mi az esélye, hogy Hongkong legalizálja a szerencsejátékot?

- Semmi. Maga még nálam is jobban tudja, hogy szerencsejáték és arany nélkül Macau szép lassan a tengerbe süllyedne, márpedig a brit és a hongkongi üzletpolitika egyik alappillére, hogy ennek sohasem

szabad megtörténnie. Nekünk itt van a lóverseny, maguknak ott vannak a zöldasztalok. Viszont egy modern vezetéssel, új szállodákkal, új játékokkal, új szárnyashajókkal annyi lenne a bevétele, hogy kénytelen volna saját bankot nyitni.

Lando Mata egy papírlapot vett elő, rápillantott, aztán odaadta Dunrossnak. - Itt van négyszer három név, akinek esetleg lehetőségük lesz licitálni. Kíváncsi volnék a véleményére.

Dunross nem nézett a névsorra. - Azt akarja, hogy válasszam ki azt a csoportot, amit már úgylis kiválasztott?

Mata elnevette magát. - Ian, Ian, maga nagyon ismer engem! Hát igen, kiválasztottam azt a csoportot, amelyik sikerrel fog járni, ha elég komoly összeget kínál a liciten.

- Tudja-e csoportok valamelyike, hogy maga esetleg beveszi őket társnak?

- Nem.

- Na és Zsugori... meg Csinék? Nem fognak az első szóra lemondani a monopóliumukról.

- Ha Zsugori még az árverés előtt meghal, új szindikátus jön létre. Ha nem, akkor is lesz változás, de másképpen.

Dunross a névsorra nézett. És elállt a lélegzete. A papíron csupa jól ismert hongkongi és macaui kínai neve állt, csupa tekintélyes emberé, akik egyik-másikának egész érdekes múltja volt. - Hát az biztos, hogy nem ismeretlen emberek, Lando.

- Na, igen. Ekkora gazdagság kiérdekléséhez, egy szerencsejáték birodalom irányításához nagy koncepciójú emberekre van szükség – mosolyodott el Lando Mata.

Dunross is elmosolyodott. - Egyetérték. De hát akkor én miért nem szerepelek a névsorban?

- Mondjon le egy hónapon belül a Nemes HáZRól, és megalakíthatja a saját szindikátusát. Garantálom, hogy sikeresen fog licitálni. Negyven százalékát én állom.

- Sajnálom. Lando, de ez nem megy.

- Tíz éven belül fél-egymilliárd dollárra nőhetne a személyes vagyona.

Dunross vállat vont. - Mit számít a pénz?

- Mo csing, mo meng!

- Ez igaz, viszont nincs a világon annyi pénz, amennyiért én lemondanék. De hajlandó vagyok megegyezni magával. A Struan strómanokon keresztül hajlandó vinni magának a szerencsejáték-üzletet.

- Sajnálom, így nem. Csak mindent vagy semmit alapon.

- Jobban és olcsóbban, jobb érzékkel csinálnánk, mint bárki más.

- Ha lemond. Mindent vagy semmit.

Dunross feje belefájdult ekkora pénz gondolatába, de Lando Mata hangjából kihallotta a véglegességet. - Tisztességes ajánlat, de sajnos nem vagyok rá kapható - mondta..

- Én pedig biztosra veszem, hogy mint magánember... nagyon örülnék magának, mint... mint konzultánsnak.

- Ha kiválasztom a megfelelő csoportot?

- Talán. - A portugál elmosolyodott.

Dunross elgondolkodott: vállalhatja-e vagy sem egy ilyen szövetség veszélyeit. A macaui szindikátus tagjának lenni nem ugyanaz, mint a Turf Club gondnoki tisztje. - Ezen még gondolkodom. Tudatni fogom, mire jutottam.

- Rendben van, Ian. Két napon belül, eh?

- Jó. Elárulná nekem, mennyit kell ajánlani a sikeres licithez? Mármint abban az esetben, ha úgy dönt, hogy változtat.

- Egy leendő konzultánsnak ezt tudnia kell. Akkor most már csak egyvalami, aztán mennem kell. Azt hiszem, nem fogja többé látni a barátját, Cu-jant.

Dunross szeme elkerekedett. - Tessék?

- Tegnap reggel felhívott Tajpejről. Nagyon izgatott volt. Arra kért, küldjem át érte a Catalinát, hogy szép csendben vegye fel őt. Azt mondta, sürgős, és majd személyesen magyarázza meg, mihelyt leszáll vele a gép, egyenesen hozzám jön. - Mata gondosan manikűrözött körmeit nézegette. - Cu-jan régi barátom, máskor is tettem már szívességet egy-egy régi barátomnak, így hát engedélyt adtam a felszállásra. Cu-jan viszont nem jött el hozzám, Ian. A repülő csónakra, arra persze felült... a sofőröm ott várta a mólón. - Mata felnézett. - Hihetetlen az egész. Cu-janon mocskos kuliöltözék és szalmakalap volt. Motyogott valamit, hogy majd este benéz hozzám, aztán beugrott az első taxiba, és úgy elporzott, mintha az ördögök volnának a sarkában. A sofőröm alig kapott levegőt.

- Nem történt valami tévedés? Biztos, hogy őt látta a sofőr?

- Igen, Cu-jant mindenki ismeri. Szerencsére a sofőröm portugál, van benne némi kezdeményezőkétség. Utánaeredt. Cu-jan taxija észak felé tartott. A Sorompó Kapunál megállt, Cu-jan kipattant belőle, rohant, ahogy csak a lába bírta, és átrohant a Sorompó Kapun. Be Kínába. Az emberem látta, hogy odaszaladt vörös Kína katonáihoz, aztán eltűnik az őrházban.

Dunross hitetlenkedve nézett Matára. Cu-jan Hongkong és Tajvan egyik legismertebb tőkése és antikommunistája volt. A szárazföld bukása előtt amolyan kisebbség hadúrának számított Sanghaj környékén. - Cu-jan sose lenne szívesen látott vendég a Kínai Népköztársaságban - mondta. - Soha!

Szerintem ő az első, akit lapátra tennének.

Mata habozott. - Hacsak nem nekik dolgozott.

- Az egyszerűen lehetetlen.

- Kínában semmi sem lehetetlen.

Tizenkilenc emelettel lejjebb Roger Crosse és Brian Kok kiszállt a rendőrautóból. Robert Armstrong követte őket. Egy civilruhás KO-s jött eléjük.

- Dunross még az irodájában van, főfelügyelő úr.

- Helyes. - Robert Armstrong ott maradt a bejáratnál, a másik kettő beszállt a liftbe. A huszadikon szálltak ki.

- Ó, jó estét, uram - mondta Claudia, és rámosolygott Brian Kokra. Zeppelin Tung a teleformál várakozott. Meghökkenően bámult a két rendőrtisztre, szemmel láthatóan felismerte őket.

Roger Crosse felelt. - Mr. Dunross vár engem.

- Igen, uram. - Claudia Chen lenyomta a tanácsterem gombját, s egy pillanat múltán beleszólt a telefonba: - Mr. Crosse van itt, tajpan.

- Adjon nekem egy percet - felelte Dunross - aztán vezesse be. Matához fordult. - Crosse van itt. Ha ma este nem érném el a bankban, holnap reggel jelentkezem.

- Jó. Nos... kérem, hívjon fel, Ian. Szeretnék négyszemközt beszélni magával. Ma este vagy holnap.

- Ma este kilenckor - válaszolta nyomban Dunross. - Vagy holnap bármikor.

- Hívjon ma kilenckor. Vagy holnap. Köszönöm. - Mata végigsétált a termen, és kinyitott egy alig észrevehető, könyvespolcnak álcázott ajtót. Ez az ajtó egy külön lépcsőházra nyílt, amely az alattuk lévő emeletre vezetett. Mata becsukta maga mögött.

Dunross elgondolkodva nézett utána. Vajon mit forgat a fejében?

A fiókjába tette és bezárta feljegyzéseit, aztán hátradőlt az asztalfőn álló székében, és megpróbálta összeszedni magát. Az ajtót nézte, a szívverése felgyorsult kissé. Összerezcent, mikor megszólalt a telefon.

- Tessék.

- Ne haragudj a zavarásért apa - mondta szokásos hadaró tempójában Adryon - de anya szeretné tudni, mikor jössz vacsorázni.

- Késni fogok. Mondd meg neki, hogy csak fogjon hozzá. Mikor jöttél haza az éjjel? - kérdezte Dunross, mert hirtelen eszébe jutott, hogy nem sokkal virradat előtt hallotta megjönni a lánya kocsiját.

- Korán - felelte Adryon, és Dunross már vette a levegőt, hogy alaposan letolja, amikor tudatára ébredt, milyen szomorú a lánya hangja.

- Mi van, kincsem? - kérdezte.

- Semmi.

- Mi van?

- Tulajdonképpen semmi. Remek napom volt, a barátoddal, Linc Bartlettel ebédeltem... aztán elmentünk vásárolgatni. De az a lökött Martin majmot csinált belőlem.

- Hogyhogy?

- Egy teljes órát vártam rá. Randink volt, el akartunk menni a V and A-be teázni, de nem jött. Hülye tahó.

Dunross szélesen elvigyorodott. - Egyszerűen csak arról van szó, lányom, hogy egyesekben nem lehet megbízni. Nahát! Felültetni téged...! Ennek nincs bőr a képén!- felelte megfelelő komolysággal, de belül örült, hogy Haply végre megkapja, ami jár neki.

- Ez egy csúszómászó! Egy huszonnégy karátos viperafajzat!

- Nyílt az ajtó. Crosse és Brian Kok jött be. Dunross biccentett nekik, intett, hogy jöjjenek. Claudia becsukta utánuk az ajtót.

- Mennem, kell drágám. Szeretlek, kicsim. Viszlát! - Dunross letette a kagylót. - Jó estét - mondta, immár egyenesbe jőve.

- Kérem a jelentéseket, Ian.

- Természetesen, de előbb el kell mennünk a kormányzóhoz.

- Előbb a jelentéseket. - Miközben Dunross a telefonért nyúlt és tárcsázott, Crosse elővette a letartóztatási parancsot.

Dunrossnak csak egy pillanatig kellett várnia.

- Jó estét, excellenciás uram, Megjött Crosse főtanácsos úr... Igen, excellenciás uram. Adom. - Crosse-nak nyújtotta a kagylót. - Magát kéri.

Crosse zord arccal tétovázott néhány másodpercig, aztán átvette. - Crosse rendőrfőtanácsos – szólt a telefonba. Egy percig hallgatott. - Igen, excellenciás uram. Ahogy óhajtja. - Letette a kagylót, és Dunrosshoz fordult. - Na, halljam: mi az ördögben mesterkedik?

- Semmiben. Csak óvatos vagyok.

Crosse megmutatta neki a letartóztatási parancsot. - Londonból felhatalmaztak, hogy kormányzó ide vagy oda, ha ma este hatkor nem kapom meg a jelentéseket, letartóztathatom.

Dunross ugyanolyan rezzentelen tekintettel nézett vissza rá. Csak rajta.

- Ian Struan Dunross, ezennel letartóztatom! Sajnálom.

Dunross kissé fölszegte a fejét. - Rendben van. De előbb akkor is elmegyünk a kormányzóhoz!

24.

18 óra 20 perc

A tajpan és Roger Crosse a kormányzói palota bejárata felé lépdelt a fehér kavicsokon. Brian Kok ott maradt a rendőrautónál. Nyílt a kapu. A fiatal szolgálattevő, aki a Királyi Tengerészet egyenruháját viselte, udvariasan üdvözölte, majd egy elegáns fogadószobába tessékelte őket.

Sir Geoffrey Allison őexcellenciája, a Kiváló Szolgálatért Érdemrend és a Brit Birodalom Rendjének birtokosa, hatvan felé közeledő, vörhenyesszőke hajú, nett, halk szavú, kőkemény férfi volt. Antik íróasztalánál ülve alaposan szemügyre vette a belépőket. - Jó estét - mondta könnyedén, és intett, hogy foglaljanak helyet. A szolgálattevő becsukta az ajtót, magukra hagyta őket. – A jelek szerint van egy kis gondunk, Roger - mondta Allison - Iannek van néhány nagyon bizalmas jellegű irománya, amelyeket törvényesen birtokol, és amelyeket vonakodik átadni magának... Maga pedig ezt kívánja tőle.

- A törvényeknek megfelelően, uram. London felhatalmazott, hogy a hivatali titkok védelméről szóló törvénynek megfelelően járjak el. - Igen, tudok róla, Roger. Egy órája beszéltem a miniszterrel, aki azt mondta - és én egyetérték velem - hogy aligha tartóztathatjuk le Iant. A Nemes Házat nem lehet ilyen ripsz-ropsz elintézni. Bármekkora szükségünk volna is azokra, az AMG-féle irományokra, ez nem volna sem okos, sem célravezető eljárás. Ugyanígy nem volna sem okos, sem célravezető holmi handabandázással vagy ilyesmivel próbálkozni. Vagy igen?

- Ha Ian segítene nekünk – felelte Crosse -, semmi ilyesfélére nem volna szükség. Egyértelműen értésére adtam, hogy őfelsége a királynő kormányát közelről érinti az ügy. Úgy vettem észre, excellenciás uram, egyszerűen nem érti. Pedig segítenie kellene nekünk.

- Tökéletesen egyetérték. A miniszter úrnak ugyanez volt a véleménye. Ma délelőtt azonban, amikor Ian megkeresett, elmondta nekem, hogy miért ilyen... ilyen óvatos... És nagyon is nyomósak az indokai, ha szabad magam így kifejezni! A miniszter úr is így vélekedik. - A szürke szemek pillantása szúróssá vált. - Kérem, közölje velem a rendőrségemre beépült kommunista ügynök nevét! Kik a Szevrin-féle beépített emberek?

Feszült csönd támadt. - Nem tudom, excellenciás uram.

- Ez esetben szíveskedjék nagyon gyorsan megtudni. Ian volt olyan szíves, és átadta nekem betekintésre azt az AMG jelentést, amelyet maga egyébként helyesen elfogott. - A kormányzó arca belevörösödött, ahogy idézte: "... ezt az információt ajánlatos volna bizalmasan közölni a rendőrfőnökkel, vagy a kormányzóval, ha ők megbízhatónak tekinthetők..." Magasságos ég! Hát mi folyik itt?

- Nem tudom, excellenciás uram.

- Pedig magának tudnia kellene, Roger. - A kormányzó szúrós szemmel méregette a két férfit. - Szóval? Ki lehet a téglá? Miféle ember?

- Ön, én, Dunross, Havergill, Armstrong... bárki - válaszolta kapásból Crosse. - Egyvalami azonban biztos: az illető szerintem már olyan mélyen beásta magát, hogy szinte már el is felejtette, kicsoda valójában, és hogy mi is a valódi politikai meggyőződése. Rendkívüli ember lehet, mint ahogy a Szevrin minden embere. - A keskeny arcú férfi Dunrossra nézett. - Valami nagyon különleges dologról lehet szó. A különleges osztály elég jó eredményeket tud felmutatni, és ugyanez érvényes a CIA-re is, de mind ez idáig a legcsekélyebb sejtelmünk sem volt a Szevrinről.

- És hogyan akarja elkapni őket? - kérdezte Dunross.

- És maga hogyan akarja elkapni a Struanhoz beépült embert?

- Fogalmam sincs. - Lehet, hogy ez a Szevrin-féle kém ugyanaz, mint aki Bartlettnek elárulta a titkainkat? - kérdezte magában Dunross idegesen. - Ha magas polcon ül, akkor a hetek valamelyike... ami teljességgel elképzelhetetlen.

- Hát ez az - mondta Crosse: - Teljességgel elképzelhetetlen, egyikük azonban mégis kém. Ha egyet elkapnánk, valószínűleg ki tudnánk szedni belőle a többiek nevét - már ha ismeri őket. - A másik két férfit megdermesztette a hangjából kicsendülő egyértelműség. - Ahhoz viszont, hogy elkapjuk valamelyiküket, egyiküknek botlania kell. Vagy nekünk kell egy kis szerencse.

A kormányzó elgondolkodott, aztán így szólt: - Ian biztosított, hogy az előző jelentések nem neveznek meg senkit... Nem is céloznak senkire. Így tehát ezek pillanatnyilag nem segítenek.

- Bizonyos területeken segíthetnének, excellenciás uram.

- Tudom. - Halk szó volt, de azt jelentette: fogd be a szád, maradj veszteg, és várd meg, míg befejezem. Sir Geoffrey hagyta kicsengeni a csöndet. - A jelek szerint tehát a gondunk mindössze annyi, hogy meg kell kérnünk Iant, legyen a segítségünkre. Ismétlem: szerintem is indokolt az óvatossága. - Megmerevedtek a vonásai. Philbytől, Burgesstől és Macleantól jó leckét kaptunk mindannyian. Megvallom, valahányszor felhívom Londont, mindig eszembe jut, hogy nem valami mocskos árulóval beszélek-e. - Zsebkendőt vett elő, kifújta az orrát. - Na, elég ebből. - Kérem, Ian, szíveskedjek közölni Rogerrel, milyen feltételekkel hajlandó átadni neki az AMG-jelentések kópiáit.

- Hajlandó vagyok személyesen átadni az MI-6, vagy az MI-5 vezetőjének, vagy helyettes

vezetőjének, azzal a kikötéssel, hogy őexcellenciája írásban garantálja nekem, hogy az illető valóban az, akinek mondja magát.

- A miniszter úr egyetért ezzel, excellenciás uram?

- Ha magának megfelel, Roger. - Ez is udvariasan hangzott el, mégis benne rejlett: jól teszed, ha igent mondasz, Roger.

- Megfelel, excellenciás uram. Mr. Sindere hozzájárult?

- A BOAC szívessége folytán péntekre itt lesz.

- Értem. - Roger Crosse Dunrossra nézett. - Jobban örülnék, ha addig is én őrizhetném a jelentéseket. Ideadná nekem egy lepecsételt...

Dunross a fejét ingatta. - Jó helyen vannak.

Crosse is a fejét ingatta. - Nincsenek. Ha mi tudunk róla, mások is tudhatnak. És mások talán nem ügyelnek annyira a játékszabályokra, mint mi. Tudnunk kell, hol vannak a jelentések... Éjjel-nappal őrizni kell őket.

Sir Geoffrey bólintott. - Ez elég tisztességes, nem, Ian?

Dunross egy pillanatig gondolkodott. - Rendben van. A Victoria. Bank egyik páncélrekeszében vannak. - Crosse vörösödő nyakkal nézte, hogy Dunross elővesz egy kulcsot, és az asztalra teszi. A kulcs számai gondosan ki voltak reszelve. - A bankban körülbelül ezer páncélrekesz van. Egyedül én ismerem a számát. Ez az egyetlen kulcs van hozzá. Ha volna szíves magánál tartani, Sir Geoffrey, akkor... Nos, azt hiszem, a kockázat elkerülése érdekében ennél többet nem tehetek.

- Roger?

- Igen, excellenciás uram. Ha önnek megfelel.

- A bankban minden bizonytalansággal jó helyen vannak. Annyi bizonyos, hogy képtelenség volna mindet feltörni. Rendben van, akkor ezzel el is intéztük. Ian, a letartóztatás ezennel vissza van vonva. Megígéri tehát, hogy abban a pillanatban, amint megérkezik, kiszolgáltatja Sindere-nek a jelentéseket? - A szemek ismét szúróssá váltak. - Elég sok gondot veszek így is a nyakamba.

- Igen, excellenciás uram.

- Helyes. Akkor ezzel megvoldánk. Arról a szerencsétlen John Chenről még semmi hír, Roger?

- Semmi, pedig mindent megteszünk.

- Borzalmas egy történet. Mondja, Ian, mi ez a felhajtás a Ho-Pak körül? Tényleg bajban van?

- Igen, excellenciás uram.

- Tönkre fog menni?

- Nem tudom, de a legtöbben úgy gondolják.

- A mennykőbe! Ennek nagyon nem örülök. Nagyon árt a jó hírünknek. Na és a Par-Con féle üzlet?

- Jól áll. Remélem, hogy a jövő héten kedvező hírekkel szolgálhatok, excellenciás uram.

- Nagyszerű. Jól jönne nekünk itt néhány nagy amerikai cég. - Sir Geoffrey elmosolyodott. - Hallom, milyen döbbenetesen szép az a lány. Most jut eszembe: holnap érkezik Pekingből a parlament kereskedelmi bizottsága. Csütörtökön fogadom őket... Ugye, számíthatok magára?

- Természetesen, excellenciás uram. A vacsorán csak férfiak vesznek részt?

- Nem is rossz ötlet.

- Meghívom őket a szombati versenyekre... a létszám feletti beférnek a bank páholyába.

- Helyes. Köszönöm, Ian. Tudna még egy percre maradni, Roger?

Dunross felállt, kezét fogott a kormányzóval, és kiment. Jóllehet Crosse-szal, a rendőrségi kocsival jött ide, saját Rollsa várta. Brian Kok elé jött. - Mi az ábra, Ian?

- Megkértek, hogy ne mondjak semmit. – majd a főnöke.

- Hát, ha így gondolják... És sokáig marad?

- Nem tudom. Minden rendben Brian. Nincs ok aggodalomra. Azt hiszem, tisztességesen jártam el.

- Remélem. Ne haragudjon... rémes egy szakma.

- Tudom. - Dunross beült a Silver Cloud hátsó ülésére. - Aranykomp - szólt előre kurtán.

Sir Geoffrey két remekmívű, áttetsző porceláncsészébe töltötte ki a finom sherryt. - Egészen ijesztő ez az AMG-féle história, Roger - mondta. - Sajnos én még mindig nem edződtem hozzá az áruláshoz, az aljassághoz és mindazokhoz a visszataszító dolgokhoz, amire az ellenség képes... Még ennyi idő elteltével sem tudom megszokni. - Sir Geoffrey világéletében a diplomáciai testületnél szolgált, leszámítva a háborús éveket, amikor a brit hadsereg csapattisztje volt. Beszélt oroszul, mandarinul, franciául, olaszul. - Borzalom.

- Az, excellenciás uram. - Crosse figyelmesen nézte. - Biztos benne, hogy megbízhat Ianben?

- Pénteken nem lesz szüksége London újabb engedélyére. Királyi rendeletre cselekszik. Pénteken a kezünkben lesz az anyag.

- Köszönöm. – Crosse megfogta a porceláncsészét, zavarta a törékenysége. - Köszönöm.

- Azt ajánlom, a biztonság kedvéért két embere legyen ott állandóan a bankban, egy KO-s meg egy BO-s, egy civilruhás pedig őrizze a tajpant - természetesen diszkrétan.

- Mielőtt távozom, intézkedem a bank felől. A tajpant már megfigyelés alá helyeztem.

- Már?

- Igen, excellenciás uram. Feltételeztem, hogy valamilyen módon megpróbálja majd a saját céljainak megfelelően manipulálni a helyzetet. Ian nagyon agyafürt ember. Végére is a Nemes Ház tajpanja sose hülye.

- Ez igaz. Egészség! - Finoman koccintottak. A csészéknek gyönyörű csengése volt. - Ez eddig a legjobb tajpan, akivel találkoztam. - Nem említette excellenciádnak Ian, hogy valamikor az utóbbi időkben újraolvasta a jelentéseket? Esetleg az éjszaka.

Sir Geoffrey homlokát ráncolva igyekezett felidézni aznap délelőtti beszélgetésüket. - Nem hiszem. De várjunk csak egy pillanatra, mit is mondott... Szó szerint azt mondta: „Amikor először olvastam a jelentéseket, úgy gondoltam, AMG egyik-másik következtetése kissé túlságosan előreszalad. Most azonban... hozzávéve azt is, hogy meghalt, már megváltozott a véleményem...” Ez jelentheti azt is, hogy nemrég újraolvasta őket. Miért?

Crosse a fény felé tartva nézegette a papírvékonyaságú porceláncsészét. - Gyakran hallom, hogy Dunrossnak fényképezőgépszerűen működik a memóriája. És ha a páncélrekeszben elhelyezett anyagokhoz nem lehet hozzájutni... Nem csodálkoznék, ha a KGB kísértésbe esne, hogy elkapja Iant.

- Jóságos ég! Ugye, nem gondolja, hogy képesek volnának ekkora ostobaságra? A tajpant?

- Ez csak attól függ, mennyire fontos nekik az anyag - válaszolta szenvtelenül Crosse. - Talán okosabb is volna, ha viszonylag nyíltan őriznék Dunross- az elijesztheti őket, ha esetleg ilyesmit forgatnak a fejükben. Megemlítené ezt Iannek, excellenciás uram?

- Természetesen. - Sir Geoffrey néhány szót firkantott a jegyzetömbjére. - Jó ötlet. Átkozott egy história. Nem lehetséges, hogy ezek a Farkasemberek... lehet, hogy van valami összefüggés a csempészett fegyverek és John Chen elrablása között?

- Nem tudom, uram. Még nem. Armstrongot és Brian Kokot állítottam az ügyre. Ha van összefüggés, ők megtalálják. - Crosse elnézte, mint játszik a lemenő nap fénye az áttetsző, halvány porkék porcelánon, amely mintha még hangsúlyozta volna is a száraz La Ina sherry aranyát.

- aÉrdekes a színeknek ez a játéka.

- Igen. Tang Jing csészék... 1736-ban kapták ezt a nevet a császári üzem igazgatójáról. Csen Leung császár nevezte el így őket. - Sir Geoffrey Crosse-ra emelte a tekintetét. - Ellenséges kém a rendőrségemen, a gyarmatügyi hivatalomban, a kincstárügyi hivatalomban, a tengerészeti bázison, a Victoriában, a telefontársaságnál, de még a Nemes Házban is... Megbéníthatnak minket, viszályt

szíthatnak köztünk és a Kínai Népköztársaság között.

- Igen. - Crosse a csészét méregette. - Szinte hihetetlen, hogy ilyen vékony. Még sose láttam ilyen csészét.

- Gyűjtő?

- Nem, excellenciás uram. Sajnos nem értek a porcelánokhoz.

- Ezek a kedvenceim, Roger. Valódi ritkaságok. Kínaiul to taj a nevük: testetlen. Annyira vékony, hogy a külső és a belső máza összeérni látszik.

- Szinte félek megfogni.

- Ó, nagyon erős. Persze kényes, de erős. Ki lehet az az Arthur?

Crosse felsóhajtott. - A jelentésből semmi sem derül ki erre vonatkozólag. Az égvilágon semmi. Vagy ötvenszer elolvastam. A többi jelentésben kell lennie valaminek, bármi legyen is erről Dunross véleménye.

- Valószínű.

A finom mívű csésze egészen lenyűgözte Crosse-t. - Ugye, a porcelán tulajdonképpen agyag?

- Az. Ez a fajta azonban kétféle agyag keverékéből készül. Az egyik a kaolin, ami a lelőhelyéről, Kauling dombos vidékéről kapta a nevét, a másik pedig a pan tunce, az úgynevezett "kis fehér kockák". A kínaiak ezeket a porcelán testének, illetve csontvázának nevezik. Sir Geoffrey odasétált a díszes, bőrtetejű asztalhoz, és odavitt Crosse-hoz egy körülbelül húsz centiméter magas és már- már átlátszóan áttetsző palackot. - Ez a kék is figyelemre méltó. Amikor az agyag már teljesen kiszáradt, bambuszcsövön át kobaltot fújnak a porcelánba. A színt valójában sokezernyi parányi kis kék pontocska adja. Ezután mázzal vonják be és kiégetik. Körülbelül 1300 fokon. Visszatette a palackot az asztalra, élvezte a mives munka látványát és tapintását.

- Nagyon érdekes.

- Azelőtt császári ediktum tiltotta a kivitelét. Mi, kuaj lók csak hua siból, sikamlós kőből, vagy tun niből, téglagyagból készült tárgyakat vásárolhattunk. - Sir Geoffrey műértő módjára, ismét szemügyre vette a csészéjét. - Az a zseni, aki ezt készítette, körülbelül évi száz dollárt kereshetett.

- Talán túl volt fizetve - mondta Crosse. A két férfi összemolygott.

- Lehet.

- Meg fogom találni Arthurt, excellenciás uram, és a többieket is. Számíthat rá.

- Tartok tőle, hogy kénytelen vagyok ezt tenni, Roger. A miniszter meg én egyetértésre jutottunk: értesíteni kell a miniszterelnököt... és a vezérkari főnököt.

- Akkor rengeteg emberen megy keresztül az információ, és az ellenség szükségszerűen rájön, hogy a nyomukban vagyunk.

- Igen. Ezért kell gyorsan dolgoznunk. Vettem magának négy napos kegyelmet, Roger. Addig a miniszter nem adja tovább a dolgot.

- Időt vett, excellenciás uram?

- Képletesen mondva. Az ember az életben állandóan adósságleveleket ad és kap... még a diplomáciai testületben is.

- Értem. Köszönöm.

- Bartlett-ről és Miss Casey-ről semmi?

- Semmi, excellenciás uram. Rosemont és Langan megkérte róluk a naprakész adatokat. A jelek szerint van valami kapcsolat Bartlett és Banastasio között... de még nem tudjuk biztosan, milyen. Egyébként Bartlett és Miss Tcholock a múlt hónapban Moszkvában járt.

- Nocsak! - Sir Geoffrey újratöltötte a csészéket. - Azzal a szerencsétlen Voranszkijjal mit csinált?

- Visszaküldtem a holttestét a hajóra. - Crosse tömören összefoglalta, miről beszélt Rosemonttal és Langannel. A fényképekről is beszámolt.

- Micsoda szerencsés húzás! Kezdenek kiokosodni a kuzinjaink - mondta a kormányzó. - Jó lesz, ha mielőbb megtalálja a gyilkosokat, mielőtt még a KGB, vagy a CIA kapja el őket.

- Figyeljük a házat. Amint kiteszik a lábukat, fülön csípjük őket.

Természetesen senkivel sem érintkezhetnek majd. Az Ivanov körül megszigorítottam az őrséget. Mostantól kezdve senki nem siklik át a hálón, ezt megígérhetem. Egy lélek sem.

- Helyes. A rendőrfőnök azt mondta, ő is fokozott éberségre utasította a BO-t. - Sir Geoffrey elgondolkozott egy percre. - Küldök egy feljegyzést a minisztériumnak, hogy miért nem hajtotta végre az 1-4a-t. A Londoni amerikai összekötő biztos nagyon fel lesz háborodva, de hát, a jelen körülmények között maga nemigen tehetett másként.

- Ha szabad valamit javasolnom, talán jobb volna megkérni az illetőt: ne említse, hogy nem kaptuk még meg a jelentéseket. Elképzelhető, hogy ez az információ is rossz kezekbe juthatna. Ha nem muszáj, ne verjük nagydobra.

- Igaza van. - A kormányzó ivott egy korty sherryt. - Elég bölcs dolog nem beleavatkozni a dolgokba.

- Igen, excellenciás uram.

Sir Geoffrey az órájára pillantott. - Néhány perc múlva felhívom, akkor még ebéd előtt elérem. De

van egy probléma, amibe nem tudok nem beleavatkozni. Az Ivanov. Ma reggel a nem hivatalos közvetítőnk értésemre adta, hogy Peking nagy aggodalommal figyeli annak a hajónak az itteni jelenlétét. – A Kínai Népköztársaság hangsúlyozottan nem hivatalos hongkongi szóvivőjének és legmagasabb rangú kommunista tisztségviselőjének ekkortájt Kína központi bankjának, az ország teljes valutaforgalmát és a Hongkongnak szállított fogyasztói javak, valamint a szinte teljes szükségletet fedező víz- és élelmiszer-szállítmányok ellenértékeként kapott USA dollár milliárdokat kezelő Bank of China egyik elnökhelyettesét tekintették. Britannia mindig is fenntartotta, még hozzá elég határozottan, hogy Hongkong brit terület, koronagyarmat 1841 óta. Hongkong egész történelme során Britannia soha nem engedte meg, hogy Kína bármely hivatalos képviselője Hongkongon székeljen. Soha.

- Egyfolytában csak az Ivanov miatt rágtam a fületem - folytatta Sir Geoffrey - és azt akarta, foglaljuk jegyzékbe, hogy Peking rendkívüli módon rosszalja egy szovjet kémhajó itteni jelenlétét. Még arra is célozgatott, hogy talán az volna a legbölcsebb, ha kiutasítanánk... Végül is, mondja nekem, hallottuk, hogy az egyik tengerésznek álcázott KGB-ügynököt meg is ölték itt. Megköszöntem az ügyeink iránt tanúsított érdeklődését, és közöltem vele, hogy tájékoztatni fogom a feletteseimet - a megfelelő időpontban. - Sir Geoffrey ivott egy korty sherryt. - Csak az az érdekes, hogy a jelek szerint az atommeghajtású repülőgép-anyahajó nem zavarja.

- Ez különös! - mondta meglepetve Crosse.

- Talán valamilyen újabb politikai iránymódosításra utal... külpolitikai irányváltásra. Ki akarnának békülni az Egyesült Államokkal? Nem hiszem. Minden jel arra mutat, hogy betegesen gyűlölik az USA-t. - A kormányzó sóhajtott, és megint töltött. - Ha a Szevrin létezése kiszivárog, ha kiderül, hogy mi itt alá vagyunk aknázva... Jóságos ég, ezek ideggörcsöket kapnak! És igazuk is lesz.

- Ne aggódjon, excellenciás uram, meg fogjuk találni az árulókat. Megtaláljuk őket.

- Megtaláljuk? Erre kíváncsi vagyok. - Sir Geoffrey leült a széles ablakpárkányra, kinézett a gondosan ápolt gyepre, az angolkertre, a bokrokra, a virágágyásokra, a kert magas, fehér falára. A nap leszállóban volt. A kormányzó felesége a kert túlsó végében sétált egy savanyúképű, homlokát ráncoló kínai kertész kíséretében, és virágot szedett. Sir Geoffrey elnézte egy percig. Harminc éve házasodtak össze, három gyermekük mind családos volt már, elégedetten, békében éltek egymással. - Mindig ezek az árulók... - mondta szomorúan. - A szovjetek mesterien alkalmazzák őket. Könnyű ezeknek a Szevrin-féle árulóknak agitálni, elcsepegtetni egy kis mérget itt meg ott, nagyon könnyű Kínát felháborítani, ezt a szegény, amúgy is idegengyűlölő Kínát. Nagyon könnyű megingatni a mi itteni pozíciónkat. És ami a legrosszabb: ki a maguk kémje? Ki épült be a rendőrségre? Ahhoz, hogy ilyen információhoz juthasson, legalább főfelügyelőnek kell lennie.

- Fogalmam sincs. Ha lett volna, már rég semlegesítettük volna.

- Zsen tábornokkal és a nacionalista ügynökeivel mit szándékozik tenni?

- Békén hagyom őket... már hónapok óta ismerjük a kilétüket.

Sokkal könnyebb ismert ellenséges ügynökökkel dolgozni, mint ha még azt is ki kell szimatolnunk, hogy kik azok.

- Ebben igaza van – és nyilvánvalóan mind helyett jönne más. Szomorú, nagyon szomorú! Mi is csináljuk, ők is csinálják. Nagyon szomorú és nagyon ostoba história... Pedig micsoda paradicsom lehetne ez a világ.

Egy méh zümmögött be az ablakon. Sir Geoffrey kissé elhúzta a függönyt. A méh kirepült. - Megkért tegnap a miniszter, hogy az idelátogató képviselőket, a parlament kereskedelmi bizottságának tagjait, akik holnap érkeznek ide Kínából, a lehető legnagyobb biztonsággal, körültekintően, de ugyanakkor a legteljesebb diszkrécióval őrizzük.

- Értem.

- Úgy néz ki, hogy a Munkáspárt hatalomra kerülése esetén egyikük-másikuk miniszter lesz. Nem ártana, ha a kolónia jó benyomást gyakorolna rájuk.

- És ön szerint van rá esélyünk? Mármint a Munkáspártnak.

- Én nem foglalkozom ilyesfajta kérdésekkel, Roger - felelte a kormányzó színtelen, kissé megrovó hangon. – Nem foglalkozom pártpolitikával, én őfelségét, a királynőt képviselem. Mint magánember azonban nagy örömmel látnám, ha néhány szélsőségesük letűnne a színről, és hagynák, hogy a magunk eszközeivel boldoguljunk, már csak azért is, mert nyilvánvaló, hogy baloldali szocialista filozófiájuk nagy része idegen az angol életviteltől. - Sir Geoffrey hangja megkeményedett. - Napnál világosabb, hogy néhányuk a maga jószántából, vagy félrevezetett balekként, ez most mindegy, de segíti az ellenséget. S ha már itt tartunk, meg is kérdezem: van a mostani vendégeink között olyan, aki biztonsági-szempontról kockázatot jelent?

- Az attól függ, mire gondol, excellenciás uram. Van köztük két nagyszájú, baloldali szakszervezetis figura: Robin Grey és Lochin Donald McLean. McLean még dicsekszik is a Brit Kommunista Párthoz fűződő kapcsolataival. Igen előkelő helyen áll nálunk abban a névsorban, amely a biztonsági szempontból figyelmet érdemlő emberek nevét tartalmazza. A többi szocialista mérsékelt. A konzervatív képviselők mind mérsékelt, középosztálybeli emberek, valamennyien voltak katonák. Csak egy van köztük, aki a birodalmi politika rendíthetetlen híve: Hugh Gothrie, a Liberális Párt képviselője.

- Na és a nagyszájúak? Azok is voltak katonák?

- McLean bányász volt, az apja legalábbis az. Kommunista élete legnagyobb részét a skóciai szénmezőkön töltötte, szakszervezeti bizalmi és vezető volt. Robin Grey a hadseregben szolgált, kapitányként, a gyalogságnál.

Sir Geoffrey fölnézett. - Nemigen gondolná az ember, hogy exkapitányokból lesznek a nagyhangú szakszervezeti képviselők.

- Hát nem. - Crosse kortyintott egyet, ízlelgette a sherry aromáját, kedvére való volt. A saját ismeretanyaga méginkább. - Mint ahogy azt sem, hogy rokona a tajpannak.

- Eh?

- Robin Grey nővére Penelope Dunross.

- Jóságos ég! - Sir Geoffrey elképedten meredt Crosse-ra. - Biztos?

- Biztos, excellenciás uram.

- De hát akkor... de hát akkor miért nem említette ezt még sohasem Ian?

- Nem tudom. Talán szégyelli. Mr. Grey tökéletes ellentéte Mrs. Dunrossnak.

- De hát... Magasságos ég! Biztos benne?

- Igen, excellenciás uram. Brian Kok jött rá. A kínai vízum igénylésekor a képviselőknek ki kellett tölteniük a szokásos formanyomtatványt, meg kellett adniuk a születési időpontjukat, a foglalkozásukat, a legközelebbi hozzátartozójukat, meg az ilyesmiket. Brian a szokás szerint átnézte a vízumkérelmeket, nehogy a határon valami probléma legyen. És véletlenül észrevette, hogy Mr. Grey a „legközelebbi hozzátartozó” rovatba azt írta: „nővérem, Penelope Grey”, és a címeként az ayri Avisyard-kastélyt jelölte meg. Brian emlékezett rá, hogy ez Dunrossék családi kastélyának a címe. - Crosse elővette ezüst cigarettatárcáját. - Nem zavarja, hogy rágyújtok?

- Nem, csak nyugodtan.

- Köszönöm. Nos, ennek körülbelül egy hónapja. Én elég fontosnak ítéltém a dolgot, ezért utasítottam Briant, hogy járjon utána. Viszonylag rövid idő alatt egyértelműen kiderült, hogy Mrs. Dunross csakugyan a nővére és a legközelebbi rokona Mr. Greynek. Tudomásunk szerint Mrs. Dunross közvetlenül a háború után összeveszett a bátyjával Grey kapitány Changiban volt hadifogságban, Szingapúrban kapták el negyvenkettőben. Negyvenöt vége felé került haza. A szülei időközben, London negyvenhármas bombázásakor meghaltak. Negyvenötben Penelope már Dunross felesége volt, negyvenháromban esküdtek össze, nem sokkal azután, hogy Dunross gépét lelőtték. Mrs. Dunross a háború alatt segédszolgálatos volt a légierőnél. Miután hazatért, találkoztak, de tudomásunk szerint ettől kezdve soha többé. Természetesen nem tartozik ránk, de annak a veszekedésnek elég...

Crosse elhallgatott: halkán kopogtak az ajtón. Sir Geoffrey mogorván kikiáltott. - Tessék!

Kinyílt az ajtó. – Elnézését kérem, excellenciás uram. – mondta udvariasan a szolgálattevője. Lady Allison kért meg, hogy tudassam: épp most indult meg a víz.

- Nagyszerű! Köszönöm. - Az ajtó becsukódott. Crosse nyomban felállt, de a kormányzó intett, hogy üljön vissza. - Nem, kérem, fejezze be, Roger. Néhány perc már nem számít - bár meg kell vallanom, alig várom már. Nem akar lezuhanyozni, mielőtt elmegy?

- Köszönöm, excellenciás uram, de nekünk van saját ciszternánk a rendőrkapitányságon.

- Ja igen. Elfelejtettem. Folytassa. Hol is tartott...? Ja igen. A veszekedésnél.

- Elég komoly veszekedés lehetett, mert a jelek szerint az volt köztük az utolsó. Grey egyik barátja néhány napja elmondta az egyik emberünknek, hogy tudomása szerint Robert Greynek nincs élő rokona. Nagyon gyűlölhetik egymást.

Sir Geoffrey üres tekintettel meredt a csészejére. Hirtelen saját nyomorúságos gyerekkora jutott eszébe, hogy mennyire gyűlölte az apját: annyira gyűlölte, hogy harminc éven át egyszer sem látogatta meg, egyszer sem írt neki, még az elmúlt évben, amikor már haldoklott, akkor sem vette magának a fáradságot, hogy meglátogassa, s békét kössön azzal az emberrel, aki életet adott neki. - Rettenetesen viselkednek egymással szemben az emberek - dűnnyögte lehangoltan. - Tudom. Igen. Elég egy pillanat és kirobban a családi botrány, Aztán amikor már késő, az ember megbánja... őszintén megbánja. Rettenetesen egymáshoz az emberek...

Crosse szótlánul figyelte, hagyta, hadd kalandozzon el a tárgytól, hadd tárulkozzon fel, meg se moccan, nehogy véletlenül kikökkentse. Kíváncsi volt ennek az embernek a titkaira, takargatnivalóira. Akárcsak Alan Medford Grant, Crosse is titkokat gyűjtött. Az isten verje meg azt a nyomorultat meg azokat az átkozott jelentéseit! Az isten verje meg Dunrosst, meg a mesterkedéseit! Hogy az isten haragjában szerezhethém meg azokat a jelentéseket Sindert előtt? Sir Geoffrey a semmibe meredt. Valahol valamelyik falban gurgulázni kezdett egy vízcső; Sir Geoffrey visszazökkent a jelenbe. Észrevette, hogy Crosse figyel. - Hmm... Hangosan gondolkodtam. Egy kormányzó esetében nem túl szerencsés szokás, ugye?

Crosse elmosolyodott és elkerülte a csapdát. - Tessék?

- Nna. Nos, mint mondotta, ez tényleg nem a mi dolgunk. - A kormányzó egy befejezést sugalló mozdulattal lehajtotta sherryjét; Crosse tudta, hogy el van bocsátva. Felállt. - Köszönöm, excellenciás uram.

Miután magára maradt, a kormányzó felsóhajtott. Néhány másodperc tűnődés után felemelte a különleges telefon kagylóját, és bemondta a központosnak a miniszter titkos londoni számát.

- Geoffrey Allison vagyok.

- Jó napot, Geoffrey!

- Jó napot, miniszter úr. Az imént beszéltem Rogerrel. Biztosított, hogy a rejtékhelyet és Dunrosst éjjel-nappal őrizni fogják. Mr. Sindert elindult már?

- Péntekre ott lesz. Remélem, annak a tengerésznek a szerencsétlen balesete miatt nem kell kellemetlen utóhatásokkal számolnunk? - Nem kell. Minden arra utal, hogy kézben tartjuk a dolgokat.

- A miniszterelnököt nagyon aggasztotta a dolog.

- Értem - mondta a kormányzó. - Ami az 1-4a-t illeti... talán egyelőre még semmit sem kellene közölnünk a barátainkkal.

- Már hallattak magukról. Aggasztóan csalódottak voltak. A mi embereink nemkülönben. Nos, jól van, Geoffrey. Szerencsére ezen a héten hosszú víkendünk van. Majd hétfőn informálom őket, akkor válaszolok az átiratukra.

- Köszönöm, miniszter úr.

- Van maguknál egy amerikai szenátor, Geoffrey. Azt hiszem, kalauzolni kellene.

A kormányzó összeráncolta a homlokát. A kalauzolni szónak titkos jelentése volt kettejük között: "nagyon gondosan figyelni". Az elnöki tisztségre is esélyes. Wilf Tillman szenátor, útban egy nagy sajtóviesszhanggal kísért saigoni tényfeltáró küldetésre, kis időre megállt Hongkongon.

- Amint leteszem a telefont, intézkedem. Van még valami? - kérdezte Sir Geoffrey. Már nagyon szeretett volna fürdeni.

- Nincs, csak arra kérem, küldjön nekem egy bizalmas feljegyzést a szenátor programjairól. - A program is kód volt, azt jelentette: a gyarmatügyi minisztérium részletes információt vár. - Ha majd tud rá időt szakítani.

- Pénteken az asztalán lesz.

- Köszönöm Geoffrey. Holnap a szokásos időben megint elcsevegünk. – A vonal megszakadt.

A kormányzó elgondolkodva helyére tette a hallgatót. Beszélgetésüket a vonal mindkét végén elektronikusan kódolták, illetve dekódolták. Ezzel együtt is óvatosak voltak. Tudták, hogy az ellenség a világ legfinomabb és legkorszerűbb lehallgató berendezéseivel rendelkezik. Épp ezért a kormányzó az igazán szigorúan bizalmas beszélgetéseket, vagy tanácskozásokat mindig az állandóan őrzött, betonfalú, cellaszerű kis alagsori helyiségben bonyolította le, amelyet a biztonsági szakemberek hetente gondosan megvizsgáltak: nincs-e benne poloska.

Micsoda átkozottul kellemetlen história, gondolta Sir Geoffrey. Micsoda átkozottul kellemetlen história, kész kémregény! Roger? Elképzelhetetlen. De hát Philby is az volt.

25.

18 óra 20 perc

Gregor Szuszlov kapitány fesztelenül Odaintett a kowlooni kikötő kapujában álló rendőrnek: két civil ruhás nyomozó kísézője negyven-ötven lépés távolságból követte. Szuszlov jól szabott öltönyében egy percre megállt a járda szélén, figyelte a forgalmat, aztán leintett egy taxit, és beszállt. Kis szürke Jaguár indult utána, a BO két embere ült benne: egy civil a volánnál, mellette pedig Lee őrmester.

A taxi a szokásos sűrű forgalomban haladt a Chatham Roadon, a vasútvonal mentén dél felé, hogy aztán Kowloon legdélibb csücskén, az Aranykomp kikötője közelében, a vasút végállomását keresztezve, nyugatnak forduljon a Salisbury Roadra. Ott megállt. Szuszlov fizetett, kiszállt és felszaladt a Victoria and Albert Hotel lépcsőjén. Lee őrmester követte, a másik nyomozó leparkolt a Jaguárral.

Szuszlov könnyed, hosszú léptekkel besétált, aztán megállt egy percre a hatalmas, díszes és magas mennyezetű, régimódi ventilátorokkal felszerelt, zsúfolt előcsarnokban: üres asztalt keresett az asztalok tengerében. A helyiség koktélos poharakban meg-megcsörrenő jégkockák csilingelésétől és beszélgetések hangjaitól volt eleven.

Főképp európaiakat lehetett látni: Imitt- amott egy-egy kínai párt.

Szuszlov elindult közöttük, talált egy szabad asztalt, harsányan dupla vodkát rendelt, leült, és az újságját kezdte olvasni. Kisvártatva egy lány állt meg mellette.

- Jó napot- mondta.

- Ginny, daragaja! -. Nézett föl széles vigyorral Szuszlov. Felállt, megölelte a lányt, fölemelte apró lábairól, a körülöttük ülő nők döbbsen, megbotránkozva, a férfiak titkolt irigységgel nézték. – Ezer éve nem láttalak, galubcsik.

- Ajíjje - felelte a lány fölvetve a fejét, meglebbent rövid frizurája. Leült, érzekelte, egyidejűleg élvezte és gyűlölte a rámeredő tekinteteket. – Jöttél későn. Minek engem hagy várni? Egy ilyen hölgy nem vár egyedül a Victoriában, hallod-e.

- Igazad van galubcsik! – Szuszlov egy keskeny csomagocskát vett elő, s újabb sugárzó mosoly kíséretében a lány kezébe nyomta. Nesze, ezt egyenesen Vlagyivosztokból hoztam!

- Ó! Hogyan köszönjem meg? – Ginny Fu huszonnyolc éves volt, éjszakánként általában hét-nyolcszáz méternyire innen, Hong Kok egyik mellékutcájában, a Boldog Ivók Bárban dolgozott. Néha át-átruccant a Jó Szerencse Táncterembe. Többnyire azzal foglalatzkodott, hogy barátnőit helyettesítette a boltokon belüli apró boltocskák pultjai mögött, ha azoknak kliensük akadt. Fehér foga, fekete szeme és haja, arany bőre volt, rikító csongszamja slicce egészen magasra fölért harisnyás combjain. Izgatottan nézegette az ajándékot. - Ó, köszönöm, Gregor, köszönöm szépen! - Retiküljébe tette a csomagot, és a férfit mosolygott. Aztán a pincér felé fordult a tekintete, aki tálcáján Szuszlov vodkájával, arcán pedig azzal a sunyi, nyíltan megvető kifejezéssel közeledett, ahogy minden kínai néz egy kínai lányra, aki egy kuaj lo társaságában ül. Harmadosztályú lotyók... Ugyan ki más ülne nyilvános helyen egy kuaj lo mellé, főleg a Victoria halljában? Gyakorlott pimaszsággal tette le az italt és nézett vissza a lányra

- Tou nien lo mo a moslékevő őseidre - sziszegte a lány útszéli kantonissággal. - A férjem az itteni rendőrség egyik 489-ese, elég egy szót szólnom neki, és abban a pillanatban, ahogy kiteszed innen a lábad, letépeti a testedről azokat a szánalmas mogyorókat, amiket te a töködnek nevezel!

A pincér elfehéredett. - Eh?

- Forró teát! Hozz nekem forró teát te megcicerézett, és ha beleköpsz, szólok a férjemnek, aki csomót

köttet arra a szalmaszállra, amit te a farkadnak nevezel!

A pincér elmenekült.

- Mit mondtál neki? - kérdezte Szuszlov. Angolul nagyon jól beszélt, kantoniul azonban csak néhány szót.

Ginny Fu édesdeden elmosolyodott: - Csak teát kértem - tőle. Tudta, hogy a pincér ezek után már automatikusan bele fog köpni a teába, vagy ami még valószínűbb, a biztonság kedvéért egy barátját kéri meg rá, így hát ő nem fog belőle inni, s ezáltal Gregor még több arcot vesz. Mocskos ebsont! - Legközelebb, nem akarok találkozni itten, sok ronda ember - mondta parancsolóan. Körülpillantott, orrát fintorítva grimaszolt néhány középkorú angol nőre, aki őt bámulta. - Túl sok bűdös test - mondta hangosan, ismét megrázva a haját s felkacagva magában, látva, hogy a nők elvörösödnek és elfordulnak. - Ez az ajándék, Gregy... Nagyon köszönöm!

- Semmiség - felelte Szuszlov. Tudta, hogy a lány nem fogja most kinyitni a dobozt - vagy legalábbis nem öelötte - ami egy nagyon értelmes kínai szokás. Így ha a lánynak nem tetszik az ajándék, csalódást okoz neki, vagy hangosan szitkozódik, mert amit kapott, nem megfelelő méretű, színű, vagy az ajándékozó fukarságról, rossz ízlésről, vagy bármi ilyesmiről tanúskodik, egyikük sem veszít arcot. - Nagyon okos!

- Mi?

- Semmi.

- Jól nézel ki.

- Te is. - Három hónap telt el Szuszlov legutóbbi ittjárta óta, és noha Vlagyivosztokban élő felesége ukrán anyától és kínai apától származó eurázsiai nő volt, nagyon élvezte Ginny Fu társaságát.

- Gregy - mondta a lány, aztán lehalkította a hangját, és kihívóan rámosolygott. - Befejez ivás! Kezdünk nyaralást! Van vodkám... meg másom is.

Szuszlov visszamosolygott rá. - Azt meghiszem, galubcsik!

- Hány napod van?

- Legalább három, de...

- Ó! - Ginny Fu próbálta leplezni csalódottságát.

-... közben időnként vissza kell mennem a hajómra. Ma miénk az éjszaka legnagyobb része, aztán a holnap meg a holnap éjszaka. És a csillagok tündökölni fognak!

- Három hónap hosszú idő, Gregy.

- Hamarosan megint itt leszek.

- Tudom. - Ginny Fu elhessegette csalódottságát, s megint fontoskodóvá vált. – Befejez ital és kezdünk! - Észrevette a teájával sietve közeledő pincért. Szinte a veséjébe fúrta a tekintetét, miközben az letette a tálcát. - Hah! Ez hideg és nem friss! - mondta utálkozva. – Hát minek nézel te engem? Kutyának való mocskos, idegen ördög cobáknak? Na, nem! Én civilizált ember vagyok, a Négy Tartományból származom, és mivel gazdag apám minden pénzét eljátszotta, eladott engem ágyasnak, és így lettem második felesége ennek az idegen ördög rendőrfőnöknek! Te pedig vizelej a kalapodba! – Felállt.

A pincér egy lépést hátrált.

- Mi van? - kérdezte Szuszlov.

– Ne fizess a teáért, Gregy. Nem forró! – mondta Ginny Fu parancsolólag. Ne adj borraivalót!

Szuszlov fizetett. Ginny Fu belekarolt úgy mentek ki, szemek követték őket. Ginny Fu felszegte a fejét, de lelke mélyén utálta ezeknek a rábámuló kínaiaknak a tekintetét, még azét a jól vasalt inasét is, aki kinyitotta előttük az ajtót: legkisebb öccsére hasonlított, akinek eltartásáért és iskoláztatásáért ő fizetett.

Dunross épp ekkor jött fel a lépcsőn. Derűsen felcsillanó szemmel megvárta, míg elhaladnak mellette, aztán nagy hajlongások közepette már tessékelte is befelé az udvariasan vigyorgó inas. Dunross a házi telefon felé indult a tolongáson át. Sokan azonnal felfigyeltek rá, követték tekintetükkel. Kikerült egy fényképezőgépekkel teleaggatott turistacsoportot, s eközben észrevette Jacques de Ville-t és Susanne-t, a feleségét, akik egy sarokasztalnál ültek. Kőarccal bámultak a poharukba. Dunross fáradt derűltséggel megcsóválta a fejét. Szegény Jacques! Megint rajtakapta az asszony, és most az orra alá dörgöli a hűtlenséget. Zsosz! Szinte hallotta az öreg Csencsen nevetését. „A férfi élete szenvedés, ifjú Ian! Úgy bizony... az örök jin háborút visel a mi roppant védtelen jangunk ellen... ”

Más esetben Dunross úgy tett volna, mintha nem venné észre őket, nem zavarta volna meg őket magánügyeikben, most azonban valamilyen ösztöne az ellenkezőjét tanácsolta.

- Jó napot, Jacques... Susanne. Mi újság?

- Ó, jó napot, tajpan. - Jacques de Ville udvariasan felállt. - Kérem, foglaljon helyet.

- Nem, köszönöm, nem tehetem. - Dunross észrevette barátja szomorúságának mélységét, és eszébe jutott a franciaországi autóbaleset. Jacques lánya, Akril, meg a veje! - Mi történt? De pontosan! - Úgy mondta, mint egy főnök, aki azonnali választ követel.

Jacques némi tétovázás után válaszolt. - Pontosán a következő, tajpan: Akriltől hallottam. Cannes-ból telefonált, közvetlenül az előtt, hogy eljöttem az irodából. – „Apa... apa, Borge meghalt... Hallod, amit mondok? Már két napja próbállak elérni... frontális ütközés volt, és a... a másik ember... Meghalt az én Borge-om... hallasz engem?” Jacques hangja teljesen színtelen volt. - Aztán megszakadt a vonal. Tudjuk, hogy Avril a cannes-i kórházban van, úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha Susanne azonnal odamegy, de a gépe valami miatt csak később indul, így aztán csak várunk itt.

Közben próbálják elérni Cannes t, de én nem fűzök sok reményt hozzá.

- Jézusom... nagyon sajnálom - mondta Dunross, próbálva elhessegetni azt a kellemetlen érzést.

Amely keresztülfutott rajta, miközben agya gépiesen fölcserélte Avrilt és Adryont. Avril még csak húszéves, Borge Escary pedig remek fiatalember. Alig másfél éve házasodtak össze, s fiuk születése óta most mentek először nyaralni. Mikor indul a gép?

- Most azt mondták, nyolckor.

- Mit szólna hozzá, Susanne, ha addig vigyáznánk a kicsire?

Szálljon fel a gépre maga is, Jacques... én itt mindenről gondoskodom.

- Nem - felelte Jacques. - Köszönöm, de nem. Az a legjobb, ha csak Susanne megy. Ő majd hazahozza Avrilt.

- Igen - szólalt meg Susanne, és Dunrossnak csak most tűnt fel, mennyire összeroskadt. - Ott vannak az ámák... Jobb, ha csak én megyek, tajpan. Merci, de nem, így a legjobb. - Könnyek peregtek végig az arcán. - Olyan igazságtalan, ugye? Borge olyan aranyos fiú volt!

- Igen. Ne idegeskedjen, Susanne. szólok Penn-nek, ő majd minden nap átmegy megnézni, rendben van-e minden a kicsi és Jacques körül. - Dunross gondolatban mindkettejüket mérlegre tette. Bízott benne, hogy Jacques jól tartja magát. Helyes, gondolta, majd mintha utasítást adna, megszólalt. - Jacques! Ha majd rendben föltette Susanne-t a gépre, menjen vissza az irodájába. Telexezzen a marseille-i emberünknek. Utasítsa, hogy foglaljon le egy lakosztályt a Capitolban, aztán menjen ki Susanne elé kocsival és tízezer dollár értékű frankkal. Közölje vele: én utasítom, hogy amíg Susanne ott van, éjjelnappal álljon a rendelkezésére. Holnap hívjon fel, tegyen részletes jelentést Avriltól, a balesetről, ki vezetett, és ki volt a másik kocsit vezetője.

- Igen, tajpan.

- Biztos, hogy jól érzi magát?

Jacques kényszeredetten elmosolyodott. - Oui. Merci, mon ami.

- Rien. Rettenetesen sajnálom, Susanne... és ha bármit tehetünk, hívjon. R-beszélgetésre. - Otthagyták őket. A marseilles-i emberünk érti a dolgát, gondolta. Ő majd mindent elintéz. Jacques meg valódi vasember. Mindenre gondoltam? Igen, azt hiszem. Pillanatnyilag minden el van intézve.

Isten óvja Adryont, Glennát, Duncant és Pennt, gondolta. Meg Kathyt és a többieket mind. És engem – amíg a Nemes Ház győzhetetlen. Az órájára pillantott. Potosan fél hét. Fölemelte a házi telefont. - Mr. Bartlettet kérem. - Egy pillanat múltán meghallotta Casey hangját.

- Halló!

- Ó, halló, Ciranoush – mondta Dunross. – Kérem, szóljon neki, hogy itt vagyok, a hallban.

- Persze, rögtön szólok. De nem volna kedve feljönni? Éppen...

- Nem akar inkább maga lejönni? Arra gondoltam, ha nincs nagyon elfoglalva, elvinném magammal a

következő megbeszélésemre... esetleg érdekelheti. És ha ráér, utána elmehetnénk valahova vacsorázni.

- Örömmel. Egy pillanat, megnézem.

Dunross hallotta, hogy elismétli, amit mondott, és eltűnődött a Claudiával kötött fogadásán. Lehetetlen, hogy ezek nem fekszenek le egymással, vagy hogy nem voltak egymás szeretői. Hiszen olyan közeli kapcsolatban vannak. Ez nem volna természetes!

- Rögtön lent leszünk, tajpan! - Dunross mosolyt hallott a hangjában. A legelső főpincér már ott sündörgött körülötte, várva a ritka megtiszteltetésre, hogy leültethesse a tajpant. Amint hírért vette, hogy Dunross a bejárat felé közeledik, máris riasztotta a második főpincért. Délutános Poknak hívták, őszülő hajú, méltóságteljes férfi volt, egy bambusz pálcával kormányozta beosztottai.

- Ó, tisztelt uraság, micsoda öröm! - mondta most kantoni nyelvjárásban, tisztelettudó meghajlással. - Ettél rizst ma már? - Kínaiul ez a köszönés és a hogylét felől való érdeklődés udvarias formája.

- Igen, köszönöm, bátyám - felelte Dunross. Gyerekkora óta ismerte Délutános Pokot. Amióta az eszét tudta, Délutános Pok déltől este hatig főpincér volt itt a hallban. Sokszor előfordult, hogy gyerekként egy-egy verés vagy pofozás után, vagy valamilyen megbízatással idejött, és ilyenkor az öregember leültette valamelyik sarokasztalhoz, odatett elé egy süteményt, kedvesen megsimogatta a fejét, és sose fogadott el pénzt tőle. - Látom, jól megy sora!

- Köszönöm, tajpan. Ön is majd kicsattan. De még mindig csak egyetlen fia van! Nem gondolja, hogy legfőbb ideje volna, hogy a tisztelt főfelesége második feleséget keressen magának?

Összemosolyogtak. - Kérem, kövessen - mondta fontoskodva az öregember, és elindult a kiválasztott asztal felé, amely mintegy varázsütésre jelent meg egy tágas, kellemes helyen, amit négy energikus pincér teremtett a többi vendég és asztal hátrábszorítása révén. Most már ott álltak az asztal körül, szélesen mosolyogva, szinte vigyázban.

- A szokásost, uram? Kérdezte a borpincér. Van egy palack ötvenkettesem.

- Tökéletes - mondta Dunross, tudva, hogy a La Doucett-ről van szó, amit annyira kedvel. Szívesebben ivott volna ezúttal teát, de a bor elfogadása arc kérdése volt. A palack már oda is volt készítve egy jegesvödörbe. - Mr. Bartlettet és Miss Tcholockot várom. - Egy másik pincér nyomban elindult eléjük a lifthez.

- Ha bármire szüksége van, kérem, csak szóljon. Délutános Pok meghajolt és odábszétált a hallban lévő pincérek idegesen érzékelték jelenlétét. Dunross leült, s Peter és Fleur Marlowe-t vette észre, amit épp két bájos, négy-, illetve nyolcéves, csintalan kislányukat próbáltak féken tartani. Felsőhajtott, s magában hálát adott az égnek, hogy az ő lányai már túl vannak ezen a koron. Jólesően kortyolgatta a borát, s kisvártatva a felé néző és integető öreg Willie Tuskot pillantotta meg, Visszaintett.

Kamaszkorában hetente háromszor-, négyszer is ájtott Hongkongról ide, Tuskhoz, üzleti utasításokat hozott neki az öreg Sir Ross Struantól, Alastair apjától, vagy a saját apjától, aki éveken át irányította a Nemes Ház külföldi ügyleteit. Tusk időnként a Nemes Ház rendelkezésére bocsátotta szakértelmét: mindent megcsinált, aminek bármi köze volt a Thaiföldről, Burmából, vagy Malájföldről való

árukihozatalhoz, vagy az oda irányuló hajószállítmányokhoz, s mindezért csak egy csekély heung jaút, és a szokásos hét és fél százalékos hasznát számította fel.

- Minek az a fél százalék. Tusk bácsi? - jutott eszébe Dunrossnak egyszer feltenni a kérdést, fölfelé sandítva a férfit, akinél ma már jó fejjele magasabb volt.

- Ez a fél százalék az én babapénzem, Ian öcsém,

- Mi az a babapénz?

- Egy kis zsebpénz, amit a babáknak, a magam választotta hölgyeknek adok.

- De miért adsz pénzt hölgyeknek?

- Hát ennek hosszú sora van, fiam.

Dunross elmosolyodott magában. Hát igen: ez egy hosszú-hosszú történet. Ismeretei e részét több tanítótól tanulta, akadt köztük jó is, nagyon jó is, de néhány rossz is. Mikor tizennégy éves lett, az öreg Csencsen bácsi szerezte neki élete első szeretőjét.

- Tényleg komolyan gondolod, Csencsen bácsi?

- Tényleg, de el ne mondd senkinek, mert apád nadrágtartót csinál a beleimből. – Hah! - folytatta a kedélyes öregember - ezt egyébként apádnak kellett volna elintéznie, vagy meg kellett volna kérnie engem, hogy intézzem el. Sebaj. Most viszont...

- De hát mikor csináljam, mikor legyen a... Tényleg biztos vagy benne? Vagyis hogy azt akarom kérdezni, hogy mennyit kell fizetni és mikor, Csencsen bácsi? Mikor? Vagyis hogy előtte, utána, vagy mikor? Ez az, amit nem tudok.

- Sok mindent nem tudsz te még! Még alt sem tudod, hogy mikor beszélj és mikor ne. Hát hogyan tanítsalak ki, ha állandóan járatod a szádat? Hát ráérek én egész nap?

- Nem, uram.

- Íííí - mondta erre az öreg Csencsen szokásos fülig érő mosolyával - Íííí, micsoda szerencsés fickó vagy te! Először indulsz a pazar hasadékba! Ugye, ez lesz az első? Az igazat mondd!

- Hát... ööö... hát ööö... igen.

- Akkor jó!

Dunross csak évek múltán tudta meg, hogy hongkongi és macaui nyilvánosházak leghíresebbjei titokban licitáltak a jogért, hogy első párnázása alkalmából ők láthassák vendégül a leendő tajpant, a nagy Zöld Szemű Ördög dédunokáját. Ez - a rengeteg arcon túlmenően, amit a ház nyer nemzedékekre azáltal, hogy a Nemes Ház compradoréja őket választotta -, a választott hölgy számára is óriási zoszt jelent. A kínai tanok szerint még a legalantasabb férfiember első esszenciája is mesés értékű elixír, éppúgy, ahogy

az idősödő férfi számára ugyanilyen értékes és jangja megfiatalítása céljára ugyanilyen hatásos a szűzlány jinjének nedve.

- Magasságos ég, Csencsen bácsi! - fakadt ki Dunross. - Igaz ez? Te tényleg eladtál engem? Azt akarod mondani, hogy te tényleg eladtál engem egy mocskos háznak? Engem?

- Persze. - Az öregember csak pislogott rá és vihogott, vihogott. Ekkor már ágyhoz kötve feküdt a Struan Kilátója gerincén álló Csen házban, csaknem vak volt már, a napjai meg voltak számlálva, de jó kedélyéből mit sem vesztett. - Ki mondta meg neked, eh? Eh, ifjú Ian?

Tusk volt az, az özvegy Tusk, Kowloon tánctermeinek, bárjainak és nyilvánosházainak nagy barátja mesélte el, mint az egyik mamaszantól hallott legendát, aki úgy hallotta, hogy a Nemes Háznál az a szokás, hogy mindig a compradore készíti elő a Zöld Szemű Ördög Struan leszármazottjának első párnázását. - Bizony, öregem - mondta Tusk, - Dirk Struan azt mondta Sir Gordon Chennek, az öreg Csencsen apjának, hogy ha nem választanak jól, a Chen házra veti gonosz szemét.

- Ostobaság - felelte erre Dunross, mire Tusk mentegetődni kezdett, hogy ő csak elmesélt egy legendát, amely most már része a hongkongi folklórnak, és ostobaság, vagy sem, Ian, öreg cimborá, a maga első tiltolija több ezer hongkongi dollárt ért annak a vén csoroszlyának!

- Szerintem ez rettentően ronda dolog volt, Csencsen bácsi!

- De miért? A lehető legnagyobb hasznot hajtó árverés volt. Egy petázkodba se került, mégis óriási élményt adott neked. Nekem se került semmibe, sőt kaptam húszezer hongkongi dollárt. A lány háza rengeteg arcot nyert, a lány szintén. Neki nem került semmibe, viszont éveken át hatalmas vendégköre volt, mert rengetegen akarták közelebbről megismerni a te első választottad specialitásait.

Dunross csak Sikkes Jáde néven ismerte a lányt. Sikkes Jáde huszonkét éves volt és nagyon gyakorlott: tizenkét éves korában adták el szülei a háznak, azóta gyakorolta mesterségét. Ha úgy hozta kedve, kedves volt és szelíd - máskor tűzokádó sárkány. Dunross örülten szerelmes volt belé, s két nyarat töltött vele - két nyári szünetet, amelyekre hazatért az angliai kollégiumból - ennyi időre szólt a Csencsen által kötött szerződés. Dunross harmadik nyári szünetére visszaérkezve nyomban a nyilvánosházba rohant, de a lány addigra már eltűnt.

Dunross máig nem felejtette el, milyen szórakozott volt akkoriban, s hogy mennyire szerette volna megtalálni. De a lány nyomtalanul eltűnt.

- Mi történt vele, Csencsen bácsi? De komolyan.

Az óriási ágyban fekvő öregember felsóhajtott: elfáradt már.

- Ideje volt, hogy elmenjen. Egy fiatalembernél mindig fennáll a veszély, hogy túl sokat ad egy lánynak: túl sok időt, túl sok gondolatot fordít rá. Ideje volt, hogy elmenjen... Őutána már magad is tudtál választani, és különben is: neked a Házzal kellett foglalkoznod, nem vele... Jaj, ne próbáld leplezni a vágyad, én megértelek, nagyon is megértelek... És ne aggódj, fiam, az a lány rendesen meg lett fizetve, és nem fogant gyereket tőled...

- Hol van most?

- Tajvanra ment. Gondom volt rá, hogy kapjon annyi pénzt, amennyiből saját házat tud nyitni, azt mondta, ahhoz volna kedve... és a megállapodásban, amit kötöttem, az is benne volt, hogy kiváltottam. Belekerült vagy ötezrembe... vagy tízbe... már nem emlékszem... Kérlek, bocsáss meg, elfáradtam. Muszáj aludnom egy kicsit. - Kérlek, gyere vissza holnap, fiam...

Dunross elgondolkodva kortyolgatta a borát. Ez volt az egyetlen eset, hogy az üreg Csencsen fiának szólította - gondolta. Micsoda remek öregember volt! Bárcsak én volnék olyan bölcs, olyan kedves és bölcs, bárcsak méltó lennék hozzá!

Csencsen egy hét múlva meghalt. Temetésénél pompásabbat még sose látott Hongkong; ezer hivatásos gyászoló és dobos követte koporsóját a sírhoz. A fehér ruhás siratóasszonyok hangosan jajveszékelve szolongatták az egeket, kérve az isteneket, egyengessék e nagyszerű ember lelkének útját az Úr vagy az újjászületés felé, vagy afele, ami a halott lelkére vár. Csencsen elméletileg keresztény volt, ezért a biztonság kedvéért két misét tartottak, egy keresztényt és egy buddhistát...

- Jó estét, tajpan!

Casey áll ott, oldalán Linc Bartlettel, mindketten mosolyogtak, de mind ketten kissé fáradtnak látszottak.

Dunross üdvözölte őket. Casey szódás whiskyt rendelt, Bartlett sört.

- Milyen napja volt? - kérdezte Casey.

- Vegyes - válaszolta Dunross némi szünet után. - És maguknak? - Zsúfolt - felelte Casey. - Az ügyvédjük, Dawson lemondta a ma délelőtti megbeszélésünket. Áttettük holnap délre. A napom többi része azzal telt, hogy az Államokba telefonálgattam meg telexelgettem, szerveztem a dolgokat. Remek itt a kiszolgálás, nagyszerű ez a szálloda. Mi a magunk részéről készen állunk a szerződés aláírására.

- Ennek örülök. Azt hiszem, én is ott leszek holnap Dawsonnál a megbeszélésen - mondta Dunross. - Az egy kicsit meggyorsítja a dolgokat. Majd szólok neki, hogy jöjjön át hozzánk, a mi irodánkba. Küldök magukért egy kocsit tizenegy tízre.

- Erre nincs szükség, tajpan. Tudom, merre van a komp - felelte Casey. - Ma délután befizettem magam egy retúrra. Életemben nem kaptam még ennyit kétszer öt amerikai centért. Hogyan tudják ilyen alacsonyan tartani a viteldíjakat?

- Tavaly negyvenhétmillió utast szállítottunk. - Dunross Bartlettre pillantott. - Ott lesz a holnapi megbeszélésen?

- Ha nincs rám szüksége valamilyen különleges dolog miatt, akkor nem - felelt könnyedén Bartlett. - Elejétől fogva Casey intézi a papírmunkát, tudja, mit akar. A csütörtöki Pan-Am járattal megjön Seymour Steigler III. a vezető jogtanácsosunk és adószakértőnk. Ő majd elrendezi a dolgokat a maguk ügyvédekkel, hogy hét napon belül vígan aláírassuk...

- Pompás. - Hajlongó, mosolygó pincér jelent meg az italokkal, és újratöltötte Dunross poharát. Miután elment, Casey megkérdezte: - Ezek a hajók, tajpan... Külön megállapodásba kívánja foglalni őket? Ha az ügyvédek fogalmazzák meg, akkor a dolog nem marad hatszemközt. Hogyan csináljuk?

- Én megfogalmazom a megállapodást, és rányomom a csopunkat. Ezzel törvényes és kötelező érvényű lesz, és így hármunk között maradhat. Eh?

- Mi az a csop, Ian? - kérdezte Bartlett.

- Ugyanaz, mint a bélyegző. - Dunross egy vékony, hosszúkás, körülbelül öt centiméter hosszú és egy centiméter széles bambusztokot vett elő, és hátrtolta szorosan illeszkedő fedelét. A vörös selyemmel bélelt dobozában ott feküdt a csop, megmutatta nekik. Elefántcsontból készült. Az egyik végére néhány domború kínai piktogram volt vésvé. - Ez a saját csopom... kézzel van kifaragva, úgyhogy szinte lehetetlen hamisítani. Az ember belenyomja ezt a végét itt a tintába... A vörös és szinte szilárd tinta a dobozka egyik végében, külön kis rekeszben volt. -... aztán rányomja a papírra. Hongkongban nagyon gyakori, hogy nem írják alá, hanem csak lecsopolják az okmányokat. A legtöbbje csop nélkül nem is szabályos. A cég bélyegzője egyébként ugyanolyan, mint ez, csak valamivel nagyobb. - És mit jelentenek ezek az írásjegyek?

- Szójáték a nevemre meg az ősemére. Betű szerint azt jelentik: "nagy hírű, borotvaéles, szerte a nemes zöld tengereken". A szójáték a Zöld Szemű Ördögre – így hívták Dirköt - a Nemes Házra és a skót katonai tört, vagy kést jelentő dirk szóra épül. - Dunross elmosolyodott, és eltette a csopot. - De van más jelentése is: "a Nemes Ház tajpanja". A kínai nyelvben... - Biciklicsengő hangja hallatszott, Dunross felkapta a fejét. Egy szállodainas járkált körbe egy póznára szerelt kis táblával, amelyre krétával firkantották fel a keresett személy nevét. Nem őket hívták, így hát Dunross folytatta. - A kínai írásnak mindig több jelentési szintje van. Ez teszi olyan bonyolulttá és érdekessé.

Casey egy étlappal legyezgette magát. A mennyezeti ventilátorok keltette enyhe légmozgás ellenére is meleg volt a hallban. Casey zsebkendőt vett elő, s kétoldalt az orrához szorította. - Errefelé mindig ilyen párás az idő?

Dunross elmosolyodott. - Ma még viszonylag száraz a levegő. Néha heteken át kilencven-kilencvenöt százalék a páratartalom. Hongkongban az ősz meg a tavasz a legkellemesebb. A július, az augusztus, a szeptember meleg és párás. Ennek ellenére most esőt jósolnak. Még tajfunt is kaphatunk. A rádióban úgy hallottam, hogy tőlünk délre egy alacsony nyomású zóna alakult ki. Ha szerencsénk van, eső lesz belőle. Itt a V and A-ben ugye nincs vízkorlátozás?

- Nincs – felelte Bartlett -, de azóta, hogy tegnap este láttam azokat a vödröket a házában, azt hiszem, többé sose fogom magától értetődőnek tekinteni a vízszolgáltatást.

- Én sem - mondta Casey. - Borzasztó nehéz lehet.

- Meg lehet szokni. Egyébként megfelel a dokumentumra vonatkozó javaslatom? - kérdezte Dunross Bartlettet. Szerette volna már letudni a dolgot, s ugyanakkor haragudott magára, amiért hagyta magát belecsalni a csapdába, hogy meg kelljen kérdeznie. Komor derűvel nyugtázta, hogy Bartlett a válaszadás előtt egy pillanatig habozik, és Caseyre néz.

- Persze. Forrester, a poliuretán részlegünk vezetője ugyanazzal a járással érkezik, mint Steiger. Úgy gondoltam, rögtön bevonhatnánk a munkába. Ugye, nincs értelme várni a papírokra?

- Nincs. - Dunross pillanatnyi gondolkodás után úgy döntött, kipróbálja az elméletét: - És mennyire ért a szakmájához ez az illető?

- Ért hozzá.

Casey hozzáfűzte: - Charlie Forrester mindent tud, amit a szakmájához tudni kell. Ért a gyártáshoz, az áruelosztáshoz, az eladáshoz.

- Akkor jó. - Dunross Bartlettnek fordult, és ártatlanul megkérdezte: - Volna kedve elhozni Tajpejre? - Látta, hogy az amerikai szemé megvillan, s tudta, hogy jól tippelt. Tekergőzz csak, te nyomorult, gondolta. Szóval még nem mondtad meg Caseynek! Még nem felejtettem el milyen kínos perceket szerezteél nekem az este a titkos információiddal. Ebből mássz ki, ha tudsz! - Amíg mi golfozunk, vagy valami ilyesmit csinálunk, összeeresztjük ezt a Forrestert az én szakértőimmal... egyeztetetik a lehetséges helyszíneket mozgásba lendíthetik a dolgot.

- Jó ötlet - mondta Bartlett, de feszengésnek nyoma sem látszott rajta, Dunross szemében nagyot nőtt. - Tajpej? Ugye, ez Tajvanon van? - kérdezte Casey izgatottan. Tajpejbe megyünk? Mikor?

- Vasárnap délután - felelte nyugodt hangon Bartlett. - Ian meg én átugrunk egy-két napra, hogy...

- Nagyszerű, Linc - mondta mosolyogva a lány. - Amíg ti golfoztok, én megbeszélék néhány dolgot Charlie-val. Aztán legközelebb én játszom a tajpanggal. Mennyi a handicapje, Mr. Dunross?

- Tíz - felelte Dunross - és mivel Linc Bartlett tudja ezt, biztos vagyok benne, hogy maga is tudja.

Casey nevetett. - Elfelejtettem ezt, a kiemelt fontosságú adatot. Az enyém tizennégy, ha nagyon jó napom van.

- Egy-két ütés plusz-mínusz?

- Úgy valahogy. A nők legalább annyira csálnak a golfban, mint a férfiak.

- Tényleg?

- Tényleg. Viszont a férfiakkal ellentétben a nők inkább le szoktak tagadni a handicapjükből. A handicap amolyan státusszimbólum-féle nem? A nők ritkán játszanak néhány dollárnál többre, így aztán megengedhetik maguknak, hogy egy-két ütést letagadjanak a handicapjükből. Na de a férfiak? Láttam már, hogyan üti egyikük-másikuk szándékosan félre a labdát, mikor már nagyon jól álltak, s tarthattak tőle, hogy az eredmény nyomán egy-két ütéssel csökkenthetik a handicapjuket. Persze ezt csak akkor csinálják, ha nem pénzben megy a játék. Maguk mennyibe szoktak játszani?

- Ötszáz hongkongiba.

Casey füttyentett. - Lyukanként?

- Csudát - mondta Bartlett. - Játszmánként.

- Ezzel együtt azt hiszem, jobb lesz, ha én csak kibicelek.

- Az mit jelent? - kérdezte Dunross.

- Hogy csak nézem. Ha beszállnék, Linc képes volna az utolsó bugyogómat is elnyerni tőlem. - Casey mosolya mindkét férfit átmelegítette. Dunross, aki szándékosan csalta kelepcébe Bartlettet, e mosoly hatására elhatározta, hogy ki is húzza belőle.

- Ez nagyszerű ötlet, Casey - mondta, figyelve a lányt - de ha már itt tartunk, talán jobb volna, ha előbb Hongkongot nézné meg Forresterrel... ez lesz a legnagyobb piacunk. És ha a jogtanácsosuk csütörtökön érkezik, esetleg mindjárt fogadhatná őt is. - Dunross Bartlettre nézett, arca maga volt ártatlanság. - Ha el akarja halasztani az utunkat, engem az sem zavar, rengeteg időnk lesz még átruccanni Tajpejre. Most azonban mennem kell.

- Nem akarom elhalasztani - mondta Bartlett. - Casey, te intézed az itteni ügyeket. Seymour minden tőle telhető módon a segítségedre lesz. Csinálok most vele egy előzetes körutat, aztán majd együtt nyélbe ütjük.

Casey rézzenéstelen arccal kortyolt bele a poharába. Szóval nem vagyok meghívva, mi? - gondolta hirtelen támadt ingerültséggel. - Elmegy vasárnap?

- Igen - felelte Dunross. Nem érzett változást a lány hangjában, de biztos volt benne, hogy bejött a húzása. - Délután. Lehet, hogy délelőtt részt veszek egy helyi versenyen, ezért korábban nem tudok indulni.

- Hegyi versenyen? Maga alpinista, tajpan?

- Jaj, nem. Én csak autóval mászom hegyet... Az Új Területeken. Ha érdekli Önöket az ilyesmi, kérem jöjjenek el megnézni. - Bartletthez fordult. - Onnan egyenesen kimehetnénk a reptérre. Ha fel tudom szabadítani a gépét, én biztos onnan megyek. De ezt majd holnap intézem.

- Linc - szólalt meg Casey - mi van Armstronggal meg a rendőrséggel? Azt mondták, nem mehetsz el.

- Ezt már elintéztam - mondta Dunross. - Feltételesen szabadlábba helyezték az én őrizetemben.

Casey elnevette magát. - Fantasztikus! Csak meg ne lógj, Linc!

- Nem lógok meg.

- Szóval vasárnap elutazik, tajpan. És mikor jön vissza?

- Kedden, vacsoraidőben.

- Kedden írjuk alá?

- Igen.

- Nem túl szoros ez így, Linc?

- Nem. Állandó kapcsolatban leszünk. Mindenben megegyeztünk, már csak papírra kell vetni.

- Ahogy óhajtod, Linc. Mire visszajöttök, minden készen lesz az aláírásra. Tajpan! Ha esetleg valami probléma adódik, Andrew-val kell megbeszélnem?

- Igen. Vagy Jacques-kal. - Dunross a túlsó sarok felé pillantott.

Már mások ültek az asztalnál. Nem baj, gondolta. Amit lehetett: megtettem. - Tajpejjel jó a telefon-összeköttetés, úgyhogy emiatt nem kell aggódni. És most hadd kérdezzem meg: volna kedvük ma este velem vacsorázni?

- Hogyne volna - felelte Bartlett.

- És milyen jellegű vacsorához volna kedvük?

- Mit szólna egy kínai menühöz?

- Bocsássanak meg, de ezt pontosabban kell behatárolni - mondta Dunross. - Amit az imént mondott, az valami olyasmi, mintha azt mondaná, hogy európai kosztra vágyik, amiben ugye az olasz konyha széles kínálatától a bágyadt angol ételekig minden benne van.

- Nem kellene ezt inkább a tajpanra bízunk, Linc? - kérdezte Casey. - Tajpan, meg kell vallanom, én szeretem az édes-savanyút, a mandulás csirkemellet, a csop szujt, meg a sült rizst, de sajnos ennél tovább nemigen terjednek az ismereteim.

- Az enyéme sem – ingatta a fejét Bartlett. És nem kedvelem a kígyót, a kutyát, meg a hasonló egzotikus dolgokat.

- Pedig a kígyó a megfelelő időszakban nagyon jó – mondta Dunross. – Főleg az epe... teába keverve. Remek erősítőszert és frissítő! Az osztrigaszószban főzött fiatal csau-csau pedig egyenesen fenséges.

- Maga már próbálta? Evett már kutyát? – Casey meg volt döbbenve. - Azt mondták, csirke. Nagyon hasonlított is rá az íze. Arra viszont vigyázni kell, hogy sose fogyasszon egyszerre kutyát és whiskyt, Casey. Azt mondják, olyan lesz tőle a hús az ember gyomrában, mint a kő, pokoli kellemetlen érzés.

Dunross hallotta önmagát, mint viccelődik, mint cseveg, s közben Jacques-ot és Susanne-t figyelte, akik most szálltak taxiba. Sajnálta őket, sajnálta Kathyt meg mind a többieket, szeretett volna maga felülni arra a gépre, hogy odarohanjon Avrilért és hazahozza... Olyan aranyos lány, családtag...

Hogy a jó égbe élhet az ember egyidejűleg magánéletet és irányíthatja a Nemes Házat úgy, hogy nem

őrül bele? Hogyan segíthet a családján, hogyan köthet üzleteket és csinálhatja az összes, többi?

"Ez a tajpani tiszt öröme és fájdalma" - mondta már sokszor álmában Dirk Struan.

Hát igen. De oly kevés az öröm.

Tévedsz. Dirknak van igaza, túl komolyan veszed a dolgokat. Pedig komoly problémát csak a Par-Con, a tőzsde, Kathy, az AMG jelentések, Crosse, John Chen, a Toda Shipping és Lando Mata ajánlatának elutasítása jelent, nem feltétlenül ebben a sorrendben. Milyen rengeteg pénz...

Mit akarok én az élettől? Pénzt? Hatalmat? Vagy egész Kínát? Láta, hogy Casey és Bartlett őt nézi. Mióta ezek megjöttek, gondolta, csak bajom van. Visszanézett rájuk. A szűk nadrágba és testhez álló blúzba öltözött Caseyre érdekes is volt. - Bízzák csak rám - mondta. Úgy érezte, aznap este kantoni ételeket enne a legszívesebben.

Megint meghallották a telefonos boy csengőjét, odanéztek: a táblára a "Miss K. C. Tcholock" név volt felírva. Dunross intett a fiúnak. - A boy odavezeti a telefonhoz, Casey.

- Köszönöm,- A lány felállt. Tekintetek kísérték hosszú, elegáns, lábait és érzéki járását - a nők féltékenyen, gyűlölködve.

- Maga egy csirkefogó - mondta higgadtan Bartlett.

- Tessék?

- Jól hallotta. - Bartlett vigyora elvette a szituáció minden élet. - Húsz az egyhez fogadom, hogy Tajpejt csak szondának szánta De nem vetem a szemére, Ian. Kemény voltam az este, kénytelen voltam az lenni, így hát rászolgáltam egy kis froclizásra. De nem csinálja ezt még egyszer Caseyvel, mert leharapom a fejét.

- Ennyire komoly?

- Igen. Casey obligón kívül van. - Bartlett a lány után nézett. Casey Marlowe-ék asztalához érve megállt egy pillanatra, üdvözölte a házaspárt, meg a gyerekeket, aztán folytatta útját. - Tudja, hogy nincs meghívva.

Dunross zavarba jött. - Biztos? Én azt hittem... Abban a pillanatban, amint rájöttem, hogy még nem szólt neki, én... Ne haragudjon, azt hittem, nem fecsegek ki.

- Tökéletesen csinálta, hogy a fene egye meg! De még mindig tízet teszek öt ellen, hogy Casey tudja, hogy nincs meghívva. - Bartlett megint elmosolyodott, s Dunross megint eltűnődött, mit rejt ez a mosoly. Jobban oda kell figyelnem erre a csirkefogóra, gondolta. Szóval Casey obligón kívül van? Vajon mit akar ezzel valójában mondani?

Szándékosan választotta a szálloda hallját: azt akarta, lássák csak együtt a híres - vagy hírhedt - Bartlettel és hölgyével. Tudta, hogy ezzel felszítja a küszöbönálló üzletkötésről keringő pletykákat, s ezáltal még jobban felrázza a tőzsdét, és kibillentli egyensúlyukból a kisztrésznényeseket. Ha a Ho-Pak

tönkremegy is, de nem ránt magával más bankokat, akkor még beüthet a bum. Ha Bartlett és Casey hajlandó hajlani egy kicsit, és ha igazán megbízhatók bennük, óriási pénzt vághatok zsebre. De nagyon sok a "ha". Túl sok. Pillanatnyilag nem én irányítom ezt az ütközetet. Bartlett és Casey a kezdeményező. Vajon meddig lesznek hajlandók elmenni az együttműködésben?

Hirtelen Armstrong főfelügyelő és Brian Kok szavai jutottak eszébe, s szabadítottak fel benne egy eddig lappangó gondolatot. Nyugtalansága fokozódott.

- Magának mi a véleménye erről a Banastasióról? - kérdezte tárgyilagos hangon.

- Vincenzóról? - reagált azonnal Bartlett. - Érdekes pasas. Miért? - Csak úgy - felelte Dunross látszólag közömbösen, de valójában megdöbbenve, hogy sejtése beigazolódott. - Régóta ismeri?

- Három-négy éve. Casey meg én kimentünk néhányszor vele, a turfra... Del Marban. Nagy spíler, Vegasba is jár. Képes ötvenezret fölteni egyetlen futamra... nekünk ezt mondta. Nagyon jó viszonyban van John Chennel. Magának is barátja?

- Nem, még nem volt hozzá szerencsém, csak Johntól hallottam egyszer-kétszer a nevét – felelte Dunross. Meg Cu-janét.

- Mi van Cu-jannal? Ő is nagy spíler. Amikor Los Angelesben találkoztam vele, alig várta már, hogy Vegasba induljon. Ő is ott volt a turfon, mikor legutóbb kimentünk John Chennel. Még semmi hír Johnról, vagy az elrablóról?

- Semmi.

- Micsoda pech.

Dunross alig figyelt rá. A Bartletről összeállított dosszié egyetlen sora sem utalt maffia-kapcsolatokra. Banastasio viszont mindent összekapcsolt. A fegyvereket, John Chent, Cu-jant, Bartlettet.

A maffia piszkos pénzt és kábítószert jelent, valamint állandó kutatást olyan kirakatüzletek iránt, amelyekben tisztára moshatják a pénzüket. Cu-jan valamikor a koreai háború idején masszívan benne volt a gyógyszer szállítási üzletekben, most pedig, a szóbeszéd szerint, Négyujjú Vúval az oldalán, ugyanilyen vastagon benne van a Tajpejre, Indonéziába és Malájföldre irányuló aranycsempészetben. Lehet, hogy Banastasio meg fegyvereket szállít... de kinek? Beletenyerelt valamibe az a szerencsétlen John Chen, azért rabolták el?

Jelenti-e mindez, hogy a Par-Con pénzének egy része a maffia pénze? Lehet, hogy a Par-Con részben vagy egészen a maffia kezében van?

- Úgy rémlik, mintha John azt mondta volna, hogy Banastasio az egyik legnagyobb részvényesük - mondta, megint csak vaktában találgatva.

- Vincenzónak elég vaskos pakettje van a részvényeinkből, de nem tagja az igazgatóságunknak, nem tölt be semmilyen tisztséget. Miért?

Most Bartlett szeméi szűkültek össze, Dunross szinte érezte, mint tapogatják körül az agyhullámai, mint próbálják kipuhatolni, hogy vajon hová akar kilyukadni ezzel a kérdéssel. Ezért úgy döntött, hogy lezárja ezt az irányt. - Érdekes, milyen kicsi valójában ez a világ, nem?

Casey magában fortyogva vette föl a kagylót. - Központ? Miss Tcholock vagyok. Úgy tudom, keresnek.

- Igen, egy pillanat türelmet.

Szóval nem vagyok meghívva Tajpejre, gondolta Casey dühöngve, De miért nem mondta ezt meg egyenesen a tajpan, miért jött így hátulról? És miért nem szólt Linc sem? Jézusom, ő is a tajpan hatása alá került, mint én az este? Minek ez a titkolózás? Mit forralnak ezek?

Szóval Tajpejre mennek... Hallottam már, hogy férfiaknak való hely, és ha egy kis disznólkodásra vágytok a hétvégén, felőlem nyugodtan. De csak akkor, ha nem üzleti ügyről lesz szó. Miért nem mondta Linc? Mit takargat?

Mind jobban forrt benne a düh, aztán eszébe jutott, mit mondott az a francia nő azokról a gyönyörű és készséges kínai lányokról, s dühe valamilyen furcsa aggodalommá változott. Linc iránti aggodalommá.

Istenverte férfiak!

Isten verje meg a férfiakat meg ezt az egész világot, amit úgy alakítottak ki, hogy csak nekik legyen megfelelő. És errefelé még inkább, mint bárhol, ahol eddig megfordultam.

Istenverte angolok! Milyen elegánsak, szellemesek, udvariasak, csupa parancsoljon, meg köszönöm, felállnak, ha belép az ember lánya, kihúzzák neki a széket, de e vékony máz alatt pontosan olyan nyomorult férgek, mint az összes többi férfi. Sőt. Mert álszentek, igenis azok! De majd én megmutatom nekik. Eljön még a napja, hogy kimegyünk a golfpályára, Mr. Tajpan Dunross, és ajánlom, nagyon kapd össze magad, mert ha formában vagyok, alig tízzel játszom par fölött... elég korán megtanultam ezt a játékot ebben a férfivilágban. És attól kezdve az orrod alá dörgölöm. Naná. Vagy esetleg játszhatunk egy parti poolt vagy karambolbiliárdot. De úgy ám! És azt is tudom, milyen az az alányesett golyó.

Hirtelen öröm villant át rajta a gondolatra, mikor eszébe jutott az apja, aki a biliárd alapjaira taníttatta. Viszont Linc tanította meg rá, hogyan kell a dákóval olyan falsot adni a golyónak, hogy az az ütközés után visszafelé guruljon. Mindez akkor történt, mikor egyszer Casey ostoba módon kihívta egy partira. Linc először lemosta az asztalról, aztán taníttatni kezdte.

- Mielőtt csatába bocsátkozol valakivel, Casey - mondotta - nem árt, ha előbb kipuhatolod a gyenge pontjait. Az imént azért mostalak le, hogy bebizonyítsak neked valamit: én nem a szórakozás kedvéért szoktam játszani. Kizárólag a győzelemért. Én nem játszadózom veled. Meg akarlak szerezni, és semmi más nem számít. Felejtjük el a megállapodásunkat, házasodjunk össze, és...

Mindez alig néhány hónappal az után történt, hogy belépett Linc Bartlett cégéhez. Még csak húszéves volt, és már szerelmes Bartlettbe. De ebben az időben még fontosabb volt számára, hogy bosszút álljon azon a másik férfin, hogy vagyont szerezzen, s hogy megtalálja önmagát, - ezért hát így felelt: - Nem, Linc. Hét évben egyeztünk meg. Ebben előre, egyenlő felekként megállapodtunk. Én segítek neked

meggazdagodni, és eközben én is megszerzem a magam részét, és nem tartozunk egymásnak semmivel. Te bármikor, bármilyen indokkal kirúghatsz engem, én bármikor, bármiért itthagylak. Egyenlő felek vagyunk. Én nem tagadom, hogy tiszta szívemből szeretlek, de ez még nem változtat a megállapodásunkon. De ha a huszonhetedik születésnapomon még mindig hajlandó vagy feleségül venni, ám legyen. Hozzád megyek, veled élek, elhagylak - ahogy akarod. De most nem. Igen, szeretlek, de ha most elkezdünk szerelmeskedni, én... én akkor sose volnék képes... Egyszerűen képtelen vagyok rá, Linc, most ez nem megy. Még nagyon sok mindent kell megtudnom önmagamról.

Casey felsóhajtott. Micsoda bizarr egyezés. Adhatok, vehetek, tárgyalhatok - megérte az a sok magányos év, a könnyek?

Fogalmam sincs. Egyszerűen nem tudom. És a Par-Con? Elérem-e valamikor is a célokat, a Par-Cont és Lincet, vagy választanom kell majd kettejük közül?

- Ciranoush? - hallatszott a hallgatóból.

- Ó, jó estét, Mr.Gornt! - Caseyn jóleső melegség ömlött végig. - Micsoda kellemes meglepetés - mondta.

- Remélem, nem zavarom?

- Egyáltalán nem. Mit tehetek önért?

- Csak szerettem volna megbizonyosodni felőle, hogy áll-e még az a vasárnapi program, amit magával és Mr. Bartlettel terveztünk... Hogy ráérnek-e. Hajókirándulást tervezek, és maguk lennének a legkedvesebb vendégeim.

- Ne haragudjon, Mr. Gornt, de Linc sajnos nem ér rá. Egész vasárnapra be van táblázva.

Casey hallotta a pillanatnyi tétovázást, majd a leplezett örömet Gornt hangjában. - Nem volna kedve nélküle is eljönni? Arra gondoltam, meghívnám néhány régi üzletfeletem. Biztos érdekesnek találná őket.

Lehet, hogy a Par-Con szempontjából nagyon hasznos lenne, ha elmennék, gondolta Casey. És különben is: ha a tajpan meg Linc nélkül mennek Tajpejre, miért ne mehetnék én nélkülük hajózázni? - Szívesen elmegyek - felelte barátságosan - ha biztos benne, hogy nem zavarok.

- Már hogy zavarna? - Fölvesszük magát a parton, közvetlenül a szálloda előtt, az Aranykomp mellett. Tízkor. És nincs szükség nagystélyire. Szeret úszni?

- Persze.

- Akkor jó... nagyon frissítő a víz. Vízisi?

- Imádom!

- Nagyszerű!

- Vigyek valamit? Ennivalót, bort, vagy bármit?

- Van a hajón minden! Kimegyünk az egyik külső szigetre, piknikezünk, vízisízünk... Napszállta után jövünk vissza.

- Szeretném, ha ez a kirándulás magunk között maradna. Úgy tudom, Konfuciusz mondta: „Csukott szájba nem repül légy”

- Konfuciusz sok mindent mondott. Egyszer a holdsugárhoz hasonlított egy hölgyet.

Casey habozott, veszélyt szimatolt, de aztán saját hangját hallotta, amint könnyedén válaszol: – Gardedámot vigyek?

- Talán nem ártana. – Gornt hangjában mosoly bujkált.

- Mit szólna Dunrosshoz?

- Hát őt elég bajos volna gardedámnak tekinteni... és valószínűleg tönkretenne egy tökéletesnek ígérkező napot.

- Magam is alig várom, Mr. Gornt.

- Köszönöm - felelte Gornt, és nyomban le is tette.

Te pofátlan disznó! - mondta kis híján hangosan Casey. Azt hiszed, mindent megengedhetsz magadnak? Egyszerűen leteszi a kagylót, azt se mondja, befellegzett.

Én Linchez tartozom, engem nem lehet csak úgy felszedni. Akkor meg miért kokettáltál vele a telefonban, meg a partin? És miért mondtad annak a nyomoroncnak, hogy ne fecsegen a vasárnapi kirándulásról?

A nők szeretnek titkolózni, gondolta keserűen. A nők nagyon sok olyasmit szeretnek, amit a férfiak is.

26.

20 óra 35 perc

A kuli a Ho-Pak Bank sivár pánccéltermében állt, abban, amelyben az aranyat őrizték. Alacsony, öreg ember volt, koszlott, rongyos trikót és nadrágot viselt. A két ór fölsegítette görnyedt hátára a vitorlavászon-zsákot, ő pedig megigazította homlokpántját és nyakizmát megfeszítve, két kezével megmarkolva a két kopott hevedert, nekiveselkedett. Most, hogy immár a teljes súly ránehezült, érezte, hogy túlterhelt szíve kalapálni kezd, és ízületei pihenőért sikoltanak.

A zsák valamivel több, mint negyven kilót nyomott - alig kevesebbet, mint Ő maga. A magas banktisztviselő az imént pecsételte le. A zsákban pontosan 250 darab ötöteles - csaknem pontosan 17 dekás - csempész aranyrúd volt, amelyből egy is elég lett volna ahhoz, hogy a kuli családjával együtt hónapokig gondtalanul élhessen. Az öregembernek azonban eszébe sem jutott lopni. Minden idegszálával arra koncentrált, hogy úrrá legyen rettentő küszködésén, hogy mozgatni bírja a lábait, kivegye a részét a munkából, hogy majd a rakodás végeztével megkapja bérét és megpihenhessen.

- Mozogj már! - szólt rá kedvetlenül az előmunkás. - Még több mint húsz megcicerézett tonnát kell fölrakodnunk. A következőt!

Az öregember nem válaszolt. Sok értékes energiába került volna.

Nagyon kell takarékoskodni az erejével, ha végig akarja csinálni ezt az éjszakát. Nagy erőfeszítéssel elindult, gacsos, visszeres lábikrái sok-sok évi munka sebeit viselték.

Miközben kifelé csoszogott a nyirkos betonhelyiségből, egy másik kuli állt a helyére. A két netten öltözött bankhivatalnok vigyázó tekintete előtt soha elfogyni nem akarónak rémlőn sorakoztak a polcokon a precíz tornyocskákba rendezett kis aranyrudak – várták, hogy a következő zsákba tegyék, megszámozzák, majd újraszámolják, s nagy műgonddal lepecsételjék őket.

Az öregember megingott a keskeny lépcsőn. Nagy nehezen visszanyerte egyensúlyát, feltette a lábát a következő lépcsőfokra – már csak huszonnyolc van hátra – aztán az azután következőre, és éppen sikerült feljutnia a lépcsőpihenőre, mikor a lába felmondta a szolgálatot. Nekitántorodott a falnak, nekitámaszkodott, hogy könnyítsen a terhen, a szíve zakatolt, két keze erősen markolta a hevedereket, tudta, sose lesz képes még egyszer fölvenni a terhet, ha most kibújik a hámból; imádkozott, nehogy most jöjjön arra az előmunkás, vagy valamelyik helyettese. A testét gyötrő fájdalmak ellenére is meghallotta a háta mögül közeledő lépéseket, följebb cibálta a hátán a zsákot, és megpróbált újra elindulni. Csaknem orra bukott.

- Hé, Kilenckarátos Csu! Rosszul érzed magad? - kérdezte santungi dialektusban a másik kuli, és megigazította neki a zsákot.

- Nem... Nem. - Kilenckarátos Csu megkönnyebbülten lihegett: hálát rebegett a zszosznak, hogy tiztagú bandájuk vezetője, földije volt az, aki ugyanabból a távoli északi faluból származott mint ő maga. - Hogy ciceréznek meg az összes istenek... megcsúszott a lábam...

A másik férfi alaposan megnézte magának a fejük fölött függő egyetlen, csupasz villanykörte gyenge fényében. Láta az elkínzott, vizenyős szemeket, a megfeszülő izmokat. - Majd megmondom annak az anyátlan idegennek, aki azt képzelem, van annyi esze, amennyinek egy előmunkásnak kellene lennie, hogy elmentél könnyíteni magadon. - Belenyúlt rongyos, szakadozott nadrágja zsebébe, és egy kis összetekert ezüstpapírt nyújtott át az öregembernek. - Nesze. Majd... levonom a ma esti béredből.

Az öregember köszönetet motyogott. Teste már maga volt a fájdalom, alig bírt gondolkodni. A másik férfi a vállára vette a zsákot, nyögött egyet az erőfeszítéstől, nekifeszült a homlokpántjának, aztán lassan, csomókba rándult vádlikkal elindult föl a lépcsőn, örült az imént kötött üzletnek.

Az öregember egy poros beugróba húzódott a lépcső pihenőről, és guggolásba ereszkedett. Remegő

ujjakkal simította ki a csipetnyi fehér port tartalmazó ezüstpapírt. Gyufát gyújtott, és vigyázva alátartotta, hogy áthévítse. A por feketedni és füstölni kezdett. Óvatosan az orra alá tartotta, és mélyen, újra, meg újra magába szívta a füstöt, mígnem a por utolsó szemcséje is elenyészett.

A falnak támasztotta a hátát. A fájdalom hamarosan megszűnt, eufória költözött a helyére. Egész testét átítatta. Megint fiatalnak és erősnek érezte magát, tudta, hogy simán végig fogja dolgozni a műszakot, és szombaton, amikor kimegy a lóversenyre, megcsípi a hármas befutót. Igen, ez lesz a szerencsés hete: a nyereménye legnagyobb részéből vesz egy kis birtokot, igen, mindenekelőtt egy kis birtokot, aztán beüt a bum, a birtokom egyre jobban felvirágzik, akkor eladom, egy vagyont keresek rajta, azon veszek egy másik birtokot, aztán még többet, még többet, tiszteletre méltó ősapa leszek, térdem körül ott hancúroznak majd az unokáim...

Felállt, kihúzta magát, aztán lement megint a lépcsőn, beállt a sorba, türelmetlenül várta, hogy ő következzen. - Tou nien lo mo, mozogjatok már! - mondta dallamos santungi dialektusában. - Nem érek itt rá egész éjszaka! Éjfélkor egy másik munkára kell mennem.

Ez a másik munka a központi kerületben, a Ho-Paktól nem messze, egy építkezésen várt rá. Kilenckarátos Csú áldotta a zsosztát, hogy egyetlen éjszaka két ilyen rendkívüli munkához segítette a rendes nappalin kívül, amikor építőmunkásként dolgozott. Tudta, hogy a drága fehér por lehelt erőt belé és söpörte el a fájdalmát. Természetesen tisztában volt vele, hogy a fehér por veszélyes. Kilenckarátos Csú azonban értelmes, óvatos ember volt, és csak olyankor élt vele, amikor ereje végére ért. Erre mostanában már naponta sor került, legtöbbször kétszer is, de ez nem aggasztotta. Zsosz - gondolta vállat vonva, aztán már vette is hátára a következő zsákot. Gazdaember volt valamikor, egy földműves család legidősebb fia az északi Santung tartományban, a Sárga-folyó állandóan változó, termékeny deltájában, ahol évszázadok óta termesztették a gyümölcsöket, gabonát, szóját, mogyorót, dohányt és minden zöldségféléket.

Hej, ami gyönyörű földjeink, gondolta boldogan, immár fölfelé kapaszkodva a lépcsőn, s észre se véve szíve kalapálását, a mi gyönyörű földjeink a zsendülő vetéssel...! Milyen szépek is voltak... De aztán, úgy harminc éve, jöttek a rossz idők. Jöttek az ördögök a Keleti Tengerről az ágyúikkal meg a tankjaikkal, feldúlták földjeinket, aztán meg, miután Csang Kaj-sek hadúr meg Mao Ce-tung hadúr kiverte őket, egymás ellen kezdtek harcolni, s a vetés megint veszendőbe ment. Elmenekültünk az éhínség elől, ezért jöttem ide fiatal feleségemmel és két fiammal erre a helyre, Illatos Kikötőbe, idegenek, déli barbárok és idegen ördögök közé. Gyalog jöttünk végig az úton. De kibírtuk. Az út legnagyobb részén a hátamon cipeltem a gyerekeket. A két fiam most már tizenhat, illetve tizennégy éves, és van két lányunk is. Mindegyiküknek jut rizs naponta egyszer, és egy nap visszamegyünk a falumba, visszaveszem a földjeinket, megint beültetem őket, Mao elnök pedig szívesen fogad minket és megengedi, hogy visszavegyük a földünket és boldogan élünk, nagyon gazdagon és nagyon boldogan...

Kiért az épületből, kilépett az éjszakába, megállt a kamion mellett. Kezek ragadták meg a zsákját, s rakták a többihez, miután kétszer is ellenőrizték a számokat. Az utcában két kamion állt. Az egyik már tele volt, örök vigyázták. A rakodást egyetlen fegyvertelen rendőr figyelte tunyán. Meleg éjszaka volt.

Az öregember sarkon fordult, hogy visszainduljon. Ekkor vette észre a három közeledő európaikat... két férfit és egy nőt. Megálltak a távolabbi kamion mellett, őt nézték. Kilenckarátos Csúnak leesett az álla.

- Tou nien lo mo! Nézd azt a kurvát... azt a szalmahajú szörnyszülöttet – mondta csak úgy a

levegőbe.

- Hihetetlen! - tódította egy másik kuli.

- Az - mondta Kilenckarátos Csu.

- Felháborító, milyen öltözékben járnak a kurváik az utcán - mondta utálkozva egy vén, aszott rakodómunkás. - Riszálják, a seggüket azokban a tapadós nadrágjaikban, az alsó ajkaik minden megcicerézett ráncát látni lehet!

- Az ember beledugja az egész öklét meg a karját, de akkor sem ér a fenekére! - mondta röhögve egy harmadik kuli.

- Ugyan, ki akarná bedugni egy ilyennek? - kérdezte Kilenckarátos Csu. Hangosan harákkolt, kiköpött, s miközben elindult lefelé, már újra a szombati nap körül kalandoztak a gondolatai.

- Rémes, hogy állandóan köpködnek. Undorító! - mondta émelyegve Casey.

- Régi kínai szokás - mondta Dunross. - Hitük szerint az ember torkában egy gonosz köpésistenség lakik, s ha az ember nem köpi ki időnként, megfullad tőle. Persze a köpködést tiltják a törvények, de füttyülnek rá.

- Mit mondott ez az öregember? - kérdezte Casey a bank mellékbejáratában eltűnő Kilenckarátos Csu után nézve. Túltette már magát a haragon, s örült, hogy Dunross-szal és Bartlettel mehet vacsorázni. - Nem tudom... nem értem ezt a nyelvjárást.

- Fogadni mernék, hogy nem bók volt.

- Dunross felnevetett. - Meg is nyerné, Casey. Nem sokra tartanak minket.

- Az az öregember úgy megvan nyolcvanéves, mint nyolc, mégis úgy vitte azt a zsákot, mintha tollal volna tele. Hogyan tudnak ilyen fiatalosak maradni?

Dunross csak vállat vont, de nem válaszolt. Ő tudta.

A kamion mellett újabb kuli tűnt fel, letette terhét, megbámulta Caseyt, harákkolt, kiköpött és elkacsázott. - A tiédbe... dűnnyögte Casey, aztán rettenetes műharákolás után egy hatméteres köpést imitált, majd együtt nevetett a két férfival. A kínai csak nézett.

- Mi ez az egész, Ian? Mit keresünk mi itt? - kérdezte Bartlett.

- Gondoltam, talán volna kedvük megnézni ötven tonna aranyat.

Casey-nek leesett az álla - Azokban a zsákokban arany van?

Dunross levezette őket, pánccélterembe. A bankhivatalnokok udvariasan köszöntötték őket, a fegyvertelen örök és rakodók csak bámultak. Az amerikaiakat nyugtalanította a tekintetük,

Nyugtalanágukat azonban hamarosan eltompította az arany látványa. Acélpolcok vették körül őket, a polcokon takaros aranyrúd- máglyák: egy sorban tíz rúd, minden máglya tíz sor magas.

- Fölemelhetek egyet? - kérdezte Casey.

- Csak tessék - mondta Dunross a vendégeit figyelve, próbálva fölbecsülni mohóságuk mértékét. Én nagy tétekben játszom, gondolta ismét. Tudnom kell, hogy ezeknél mi a mérce.

Casey még sose tartott a kezében ennyi aranyat. Bartlett sem. Remegett a kezük. Casey kerekre tárgult szemmel végigsimított az egyik kis rúdon, - aztán megemelte. - Milyen kicsi, mégis milyen nehéz mormogta.

- Ezeket nevezik csempészrudaknak, mert könnyű elrejteni és szállítani őket - mondta Dunross. tudatosan megválogatva a szavait. - A csempészek egy vászonból készült mellényfélét szoktak magukra öltetni, amelyben sok kis zseb van, azokba rejtik az aranyat. Azt mondják, egy jó futár egy úton harmincöt kilót is elvisz. Persze ehhez erősnek és gyakorlottnak kell lennie.

Bartlett mindkét tenyerén egy-egy aranyrudat latolgatott, el volt bűvölve tőlük. - Hány ilyen tesz ki harmincöt kilót?

- Körülbelül kétszáz.

Casey ránézett, nagy barna szemei a szokottnál is nagyobbak tűntek. - Ez itt mind a magáé, tajpan?

- Jóságos ég, dehogy! Egy macaui cégé. Most átviszik a Victoria Bankba. A törvény szerint amerikaiak és angolok nem birtokolhatnak aranyrudat. De úgy gondoltam, talán érdeklí magukat. Nemigen lát az ember egyszerre ötven tonna aranyat.

- Eddig még sose fogtam fel, mi is az az igazi pénz – mondta Casey. – Most már viszont megértem, miért villant úgy fel mindig az apám meg a nagybátyám szeme, amikor aranyról beszéltek.

Dunross figyelmesen nézte. Nem látott benne mohóságot. Csak ámulatot.

- Gyakori a bankoknál az ilyen szállítmány? – kérdezte Bartlett rekedtes hangon.

- Mindennapos - felelte Dunross – s közben azon törte a fejét, vajon bekapta-e a horgot Bartlett, s nem azon töri-e a fejét, miként hajthatna végre egy maffiózó stílusú bankrablást barátjával, Banastasióval. - Körülbelül három hét múlva újabb hatalmas szállítmány érkezik hozzánk – táncoltatta meg a csalit.

- Mennyit ér ötven tonna arany? - kérdezte Bartlett.

Dunross elmosolyodott magában: Zeppelin Tung jutott eszébe, aki centre pontosan ismerte a számokat. Mintha számítana. - Törvényesen körülbelül 63 millió dollár.

- És maguk csak így rámolják, néhány öregemberrel, két közönséges kamionra, örök nélkül?

- Persze. Ez Hongkongban nem probléma, épp ezért reagál olyan érzékenyen a fegyverekre az itteni

rendőrség. Ha egyszer a kolónián csak nekik van fegyverük, a káromkodáson kívül mit tehetnek egyebet?

- De hát hol vannak a rendőrök? Összesen egyet láttam itt, annál se volt fegyver.

- Én azért azt hiszem, akad néhány a környéken - felelte szándékos visszafogottsággal.

Casey összehúzott szemmel méregette az aranyrudat, élvezte a fém tapintását. - Olyan hűvösnek, olyan állandónak érződik. Mondja, tajpan! Ha ez itt törvényesen 63 millió dollár, akkor mennyit ér a feketepiacon?

Dunross parányi izzadság gyöngyöcskéket látott a lány felső ajka fölött. – Amennyit hajlandók érte fizetni. Úgy hallom, pillanatnyilag Indiában van a legjobb piaca. Indiába leszállítva körülbelül 80- 90 dollár az unciánkénti ára.

Bartlett ravaszul elmosolyodott, és helyére tette a kezében tartott négy aranyrudat. - Az tekintélyes profit.

Szótlanul figyelték, amint a két banktisztviselő kétszer is átszámolja a rudakat, és lepecsételi a következő zsákot. A két rakodó a zsákot egy meggörnyedt hátra emelte, és a férfi elkacsázott.

- Azok ott mik? - kérdezte Casey, néhány sokkal nagyobb aranyrúdra mutatva, amelyeket a pánclétermek egyik részén tároltak.

- Azok szabványos, négyszáz unciás rudak – felelte Dunross. – Körülbelül 11 kiló harminc dekát nyomnak. – A rúd egy sarló-kalapács embléma és a 99,999-es szám volt beütve. Ez orosz rúd, 99,99-es tisztaságú. A dél-afrikai általában csak 99,98-as, ezért az orosz a keresettebb. A londoni aranytőzsdén természetesen mindkettőhöz könnyen hozzá lehet jutni. – Dunross hagyta, hadd nézelődjenek még egy ideig a vendégei, aztán megkérdezte: - Mehetünk?

Odakint az utcán még mindig csak az egy szem rendőr meg a bank tunya, fegyvertelen őrei ácsorogtak, a két kamionször cigarettafüstök üldögélt a kocsik vezetőfülkéjében. Időnként egy-egy autó húzott el mellettük. Néha gyalogosok is feltűntek.

Dunross örült, hogy kiszabadult a pánclétermek zárt légköréből. Mióta egyszer kisfiúkorában az apja valamilyen vétségért, amire ma már nem emlékezett, egy szekrénybe zárta, gyűlölte a pincéket és a cellákat. Arra viszont emlékezett, hogyan szabadította ki és állt ki érte Ah Tat, az ámaja, és emlékezett arra is, hogyan állt ott, fölfelé sandítva az apjára, s hogyan próbálta visszafojtani a rettegés visszafojthatatlan könnyeit.

- De jó megint kint lenni a szabad levegőn – mondta Casey. Zsebkezdőt vett elő, megtörölte az arcát. Tekintete akaratlanul is a már csaknem megtelt kamionban sorakozó zsákok felé fordult. - Ez az igazi pénz - suttozta szinte csak magának. Borzongás futott rajta végig: Dunross azonnal rájött, hogy megtalálta a gyenge pontját.

- De meginnék most egy üveg sört! - mondta Bartlett. - Ennyi pénzről megszomjazik az ember.

- Én is meginnék egy whiskyt szódával - mondta Casey. A varázs megtört.

- Átsétálunk a Victoriához, megvárjuk, míg megkezdik a lerakodást, aztán eszünk valamit, és - Dunross megtorpant. A kamionok mellett, félig az árnyékban, két beszélgető férfit vett észre. Kissé megmerevedett.

A két férfi is észrevette őt. Martin Haply, a China Guardian újságírója volt az egyik, Peter Marlowe a másik.

- Nocsak! Üdvözlöm, tajpan! - lépett oda Dunrosshoz magabiztos mosollyal a fiatal Martin Haply. - Nem gondoltam, hogy itt lesz. Jó estét, Miss Casey, Mr. Bartlett. Elmondaná, tajpan, mi a véleménye a Ho-Pak-ügyről?

- Miféle Ho-Pak-ügyről?

A bank megrohanásáról uram.

- Nem tudtam, hogy megrohanták.

- Nem olvasta véletlenül a cikkemet, amelyet a különféle fiókokról írtam, meg arról a szóbeszédről, ami...

- Nézze, kedves Haply – szakította félbe könnyedén Dunross – maga nagyon jól tudja, hogy én nem töröm magam az interjúkért, nem is igen szoktam kötélnek állni... utcasarkon pedig végképp nem.

- Tudom, uram. – Haply a zsákok felé intett a fejével. – Ennek a sok aranyak az átszállítása elég kemény csapás a Ho-Pakra. Ha ennek híre megy, megpecsételi a bank sorsát.

Dunross felsóhajtott. – Felejtse el a Ho-Pakot, Mr. Haply. Válthatnék magával néhány szót négyszemközt? – Megfogta a fiatalember könyökét, és szelíd erőszakkal kissé távolabbra vezette. Csak akkor engedte el, amikor már félig takarva, az egyik kamion mögött álltak. – Mivel maga a lányom körül legyeskedik – mondta Dunross lehalkítva a hangját, aminek hallatán Haply összerezzent és önkéntelenül hátrált egy fél lépést -, szeretném, ha tudná, hogy én nagyon szeretem Adryont, és úriemberek között léteznek bizonyos szabályok. Feltételezem, hogy maga úriember. Ha nem az, akkor Isten legyen irgalmas magához, mert én magam fogom felelősségre vonni, méghozzá azonnal és könyörület nélkül. – Dunross sarkon fordult és visszament a többiekhez. Hirtelen maga lett a megteszesült kedélyesség. – Jó estét, Marlowe, hogy van?

- Köszönöm tajpan, remekül. – A magas férfi is a kamionok felé intett a fejével. – Elképesztő... Ekkora vagyon!

- Mikor szerzett tudomást az átszállításról?

- Körülbelül egy órája szólt egy újságíró barátom. Azt mondta, vagy ötven tonna aranyat szállítanak át innét a Victoriába. Gondoltam, nem volna érdektelen megnézni, hogyan csinálják. Remélem... remélem rólam nem hiszi, hogy az utcasarkon akarom kifaggatni.

- Ugyan. – Dunross Caseyhez és Bartlettéhez fordult. – Na látják, mondtam, hogy Hongkong olyan,

mint egy kis falu, itt nem lehet sokáig titkolózni. Viszont ez az egész itt – mutatott a zsákokra - csak ólom... hamisítvány. A valódi szállítmány vagy egy órája elment már. És nem volt ötven tonna, hanem csak néhány ezer uncia. A Ho-Pak aranykészletének legnagyobb része még érintetlen. – Rámosolygott Haplyra, aki viszont nem mosolygott, csak komor arccal figyelt.

- Szóval ez itt mind hamisítvány? – kapkodott levegő után Casey, aplyra, aki viszont nem mosolygott, aplyracsak komor arccal figyelt.

-

Peter Marlowe fölnevetett. – Megvallom, nekem eddig is egy kicsit valahogy olyan rögtönzöttnek rémlett ez az egész művelet!

- Nos, akkor jó éjt, uraim – mondta fesztelenül Dunross Marlowenak és Martin Haplynek, s egy pillanatra belekarolt Casey karjába. - Jöjjenek, ideje vacsorázni. – Elindultak.

De hát tajpan... mondta Casey -, amiket odalent láttunk, meg az, amelyiket a kezembe vettem, az is hamisítvány volt? A nyakamat tettem volna rá, hogy valódiak. Te nem, Linc?

- De igen – bólintott Bartlett. Viszont ez az elterelő hadművelet okos dolog. Én is ezt csináltam volna.

Befordultak a sarkon, a Victoria Bank óriási épülettömbje felé ballagtak. A levegő meleg volt, szinte a bőrikhöz tapadt.

Casey idegesen felkacagott. – Egyszer tartok a kezemben ennyi aranyat, és akkor is hamis!

- Valódi volt – mondta halkan Dunross. Casey megtorpant. Ne haragudjon, hogy összekavartam Casey – folytatta Dunross. – Csak Haply és Marlowe miatt csináltam, hogy egy kissé gyanússá tegyem szemükben az informátorukat. Aligha tudnak bizonyítani bármit is. Megkértek, hogy intézzem úgy az átszállítást, hogy körülbelül egy órával ezelőtt befejeződjön. Ezt – nagy körültekintéssel – meg is tettem. – Felgyorsult a szívverése. Kíváncsi lett volna, hányan tudnak AMG jelentéseiről, a páncélrekeszről és a páncélrekesz számáról.

Bartlett a szemébe nézett. – Én bevettem amit mondott, így hát gondolom ők is bevették – mondta, de közben azt gondolta: miért vittél oda minket aranyat nézni? Ez az amit tudni szeretnék.

- Érdekes dolog ez, tajpan – mondta újabb ideges kis nevetés kíséretében Casey. – Az elején tudtam, egyszerűen tudtam, hogy az arany valódi. Aztán elhittem magának, hogy hamis. És most megint magának hiszek. Ilyen könnyű hamisítani?

Igen is meg nem is. Biztosan csak királyvízzel lehet megállapítani a valódiságát. A legerősebb terheléssel. Ez az egyetlen hiteles módja. Ugye? – tette hozzá Dunross Bartlett felé fordulva. Látta az amerikai ajkán a bizonytalan mosolyt, s arra gondolt: vajon megértette-e Bartlett?

Azt hiszem, igaza van, Ian. Az arany esetében... és emberekről szólva is.

Dunross visszamosolygott. Helyes, gondolta komoran, tökéletesen értjük egymást.

Nagyon későre járt, már az Aranykomp is leállt. Casey és Linc Bartlett egy kis bérelt bárkán pöfögött át az öböl vizén; csodás éjszaka volt, hullám alig, a szélbe kellemes tengerillat vegyült. Az egyik evezőpadon ültek, Hongkonggal szemben, kart karba öltve. Még életükben nem ettek ilyen finom vacsorát, ráadásul rengeteget nevettek, Dunross sziporkázott. A Hilton tetején fejezték be, megittak egy-két konyakot. Mindketten csodálatosan érezték magukat: megbékélve a világgal, megbékélve önmagukkal.

Casey megérezte karján az enyhe szorítást és kissé odasimult Bartletthez. – Romantikus, ugye, Linc? Nézd a Peaket, meg a fényeket... Hihetetlen. Soha életemben nem jártam még ilyen gyönyörű és izgalmas helyen.

- Még Dél-Franciaországnál is jobban tetszik?

- Az egészen más volt. - Két éve a Côte d'Azurön nyaraltak. Ekkor nyaraltak először együtt. És utoljára. Túl nagy erőfeszítést követelt mindkettejüktől az önuralom. - Fantasztikus ez az Ian, ugye?

- Igen. És te is.

- Köszönöm, kegyes uram, ön is. - Elnevezték magukat, boldogok voltak együtt.

A kowlooni rakparthoz érve Linc kifizette a bárkást, s karonfogva indultak a szálloda felé.

- Jó esztét, uram, jó esztét, kiszasszony - fogadta őket az öreg, pösze liftes. Fent a folyosón Éjszakás Csang sietett eléjük, hogy kinyissa nekik a lakosztály ajtaját. Bartlett gépiesen a kezébe nyomott egy dollárt, aztán nagy hajlongások kíséretében bementek. Éjszakás Csang becsukta az ajtót...

Casey bezárta.

- Iszol valamit? - kérdezte Bartlett.

- Kösz, nem. Elrontaná a konyak utóízét.

Casey látta, hogy Bartlett őt nézi. A nappali közepén álltak, Bartlett háta mögött az óriási panorámaablakban ott tündökölt egész Hongkong. Bartlett hálósobája jobbra, Caseyé balra. Casey érezte, mint lüktet nyakában a véna, az ágyéka egy tócsa, és Linc olyan jóképű...

- Hát akkor... köszönöm ezt a kellemes estét, Linc. És... viszlát holnap - mondta. De nem mozdult.

- Három hónap múlva lesz a születésnapod, Casey

- Tizenhárom hét és hat nap múlva.

- Stornózzuk, és házasodjunk össze most, Holnap?

- Te olyan... olyan csodálatos vagy hozzám, Linc, olyan jó, hogy ilyen türelmes vagy és elviseled az... ezt az örültségemet. – Casey rámosolygott Bartlettre. Puhatolózó mosoly volt. – Most már csak rövid idő van hátra. Csináljuk úgy, ahogyan megállapodtunk. Jó?

Bartlett csak állt, nézte, kívánta. Aztán azt mondta: - Persze. Az ajtajához érve megtorpant. - Igazad volt ezzel a hellyel kapcsolatban, Casey. Tényleg romantikus és izgalmas. Rám is ilyen hatással van. Nem tudom, de talán jobb volna, ha átköltöznél egy másik szobába.

Becsukódott az ajtaja.

Casey pedig álomba sírta magát.

SZERDA

27.

5 óra 45 perc

A két versenyló hatalmas iramban kanyarodott rá a célegyenesre. Hajnalodott, nyugaton még sötét volt az ég. A Boldogság-völgyi lóversenypályán jó néhányan figyelték a reggeli tréninget. Dunross Kalózt, a nagy herélt pejt lovagolta, fej-fej mellett vágattak Nemes Csillaggal, amelynek nyergében Dunross főzsokéja, Tom Leung ült. Nemes Csillag galoppozott a korlát mellett, és mindkét lónak bőven voltak még tartalékai. Dunross előtt feltűnt a céloszlop, s hirtelen erős késztetést érzett, hogy a ló vékonyába mélyessze sarkantyúját, és megelőzze a másik lovat. A zsoké megérezte a kihívást, és átnézett rá. Mindketten tudták, hogy ez csak edzés, nem verseny, és az egész csak az ellenfelek megtévesztését szolgálja, ezért Dunross végül elfojtotta szinte perzselő versengési vágyát.

Mindkét ló hátracsapta a fülét. Oldaluk izzadságban fürdött. Mindkettő érezte foga között a zabla vasát. Már a célegyenes felénél jártak, izgatottan dübörögtek a céloszlop felé. A belső, homokos edzősáv nem volt olyan gyors, mint az ovális, füves pálya, nagyobb erőfeszítésre kényszerítette őket. Mindkét lovas kiállt a nyeregből, előredőlt, szorosra vette a száját.

A kanca, Nemes Csillag kisebb súlyt vitt. Kezdett elhúzni. Dunross gépiesen megsarkantyúzta és szidni kezdte Kalózt. Gyorsult a tempó. A két ló között nőni kezdett a távolság. Dunrossban magasra szökött a versenyláz. A lovak még mindig csak félsebességgel galoppoztak, úgyhogy biztonságban érezte magát. Az ellenfelek egyetlen idomárja sem tudja pontosan bemérni őket. Erősebben sarkantyúzta a lovát; megkezdődött a verseny. Mindkét ló tudta. Vágtaugrásaik hosszabbodtak. Nemes Csillag orrhossznyival vezetett, aztán érezve a mellé nyomuló Kalózt, mindenfajta biztatás nélkül felgyorsított, elhúzott, és fél hosszal nyert.

A lovasok visszafogták a tempót, s laza testtartással állva a kengyelben, tovább kocogtak körbe a tetszetős pályán, amely amolyan zöld tisztásként terült el az egymásra zsúfolt épületek és a hegyoldalakat tarkító magas házak között. Mikor Dunross, ezúttal már csak sétagaloppban, ismét a célegyeneshez ért, lépésre fogta a lovat, s azon a helyen, ahol a versenyek lefutása után a győztes paripát szokták megjáratni, leszállt a nyeregből.

Szeretetteljesen megpaskolta a kanca nyakát, a kantárszárat egy lovasz kezébe nyomta. A férfi nyeregbe lendült és folytatta a ló edzését.

Dunross megmozgatta egy kicsit a vállait; szíve kellemesen vert, szájában vér ízét érezte.

Remekül érezte magát, megfeszült izmai. Kellemesen sajogtak. Világéletében lovagolt. Hongkongon elméletileg még mindig amatőr sport volt a versenylovaglás. Dunross fiatalkorában két évadot is végigversenyzett, és folytatta is volna, apja – az akkori tajpan és a Turf Club főgondnoka - majd később mindkét tisztben utódja, Alastair Struan azonnali elbocsátás terhe mellett eltiltotta a pályától és a lóversenyzéstől. Így aztán a versenyzést abbahagyta, de kedvtelésből továbbra is lejárt a Struan istállóba lovagolgatni.

Felkelni, mikor az emberek legnagyobb része még alszik, vágózni a derengő fényben... A testmozgás, a kellemes izgalom, a sebesség, a veszély volt az, ami legjobban kitisztította a fejét.

Köpött egyet, hogy eltávolítsa szájából a vereség édeskés, émelyítő ízét. Így már jobb valamivel, gondolta. Ma elkaphattam volna Nemes Csillagot, de a kanyarban kellett volna megpróbálnom, nem az egyenesben.

Más lovak is dolgoztak a homokos pályán, mind többen csatlakoztak a körforgásba, illetve hagyták ott. Tulajdonosok, idomárok, zsokék gyűltek kisebb csoportokba véleményt cserélni, mafuk - lovászok – járattak pokróccal letakart lovakat. Dunrosstól nem messze Karamell Leányka, Richard Kwang e pillanatban rövid vágóra fogott nagyszerű kancája dübörgött el, fehér csillaggal a homlokán, mutatósan. Zsokéja keményen kézben tartva lovagolta. A túloldalon Kalauzhal, Gornt kitűnő csődöre ugrott vágóba, s eredt a Struan- istálló egy másik lovának, Türelmetlennek, egy fiatal, kipróbálatlan kancának a nyomába. Türelmetlent csak nemrég, az idei évad első árverésén vásárolták. Dunross kritikus szemmel figyelte: úgy érezte, hiányzik belőle az állóképesség. Egy-két év, aztán majd meglátjuk, gondolta. E pillanatban Kalauzhal elhúzott a kanca mellett, amely ettől megijedt, meg is csúszott, aztán a csődör nyomába eredt, míg a zsokéja vissza nem fogta, hogy megtanítsa: vágózni akkor kell, amikor a lovas akarja, s nem amikor a ló.

- Nocsak, tajpan! – köszönt Dunrossra az idomárja, egy húsos képű, hetven felé közeledő, ősz hajú, kőkemény orosz emigráns, aki már a harmadik versenyévadot töltötte a Struan-istállónál.

- Nocsak, Alekszej.

- Szóval magába bújt az ördög, megsarkantyúzta, amikor látta, hogy Nemes Csillag megelőzi.

- Kalóz mindig nyerni akar. Nemes Csillag szintén, ez köztudott - felelte higgadtan Dunross.

- Igen, tudom, de jobban örültem volna, ha ezt ma csak kettőnknek juttatja eszébe, és nem - az apró

termetű férfi bőrkeményedéses hüvelykujjával a báméskodók felé bökött és elvigyorodott - és nem Ázsia összes csirkefogójának.

Dunross is elvigyorodott. - Maga túl sokat vesz észre.

- Ezért fizetnek.

Alekszej Travkin jobban tudott lovagolni, inni, dolgozni, éjszakázni, mint bármely feleannyi idős ember. Különcszámba ment az idomárok között. Az évek során számos történetet mesélt a múltjáról - miképpen azoknak az embereknek a legtöbbször, akik belesodródtak a nagy oroszországi felfordulásba és forradalomba, aztán átkerültek Kínába és Kína forradalmaiba, hogy aztán most itt tévelyegjenek Ázsia ösvényein valamilyen soha nem található nyugópontot keresve.

Alekszej Ivanovics Travkin 1919-ben hagyta el Oroszországot, ahonnan először a mandzsúriai Harbinba ment, majd onnan le, dél felé, egészen a sangh-ji Nemzetközi Településig. Itt kezdődött a lovas karrierje. Mivel nagyon jó lovas volt és többet tudott a lovagról, mint az emberek legtöbbször önmagáról, hamarosan idomár lett belőle. Az újabb exodus idején, 49-ben megint dél felé menekült, ezúttal Hongkongba, ahonnan tovább sodródott Ausztráliába, az ottani lovaskörökbe. Ázsia azonban visszahívta, és ő visszajött. Dunross akkoriban épp idomárt keresett, és felajánlotta neki a Nemes Ház istállóját.

- Elfogadom, tajpan - vágta rá az ajánlatra Travkin.

- De hát a pénzről még nem is beszéltünk - mondta Dunross.

- Maga úriember, én is az vagyok. Maga engem a lehető legjobban meg fog fizetni, részben az arc miatt, részben pedig azért, mert a szakmában én vagyok a legjobb.

- Tényleg?

- Ha nem így volna, felajánlotta volna nekem ezt az állást? Maga sem szeret veszíteni.

A legutóbbi évad mindkettejüknek jól sikerült. Az első nem volt ilyen jó. Mindketten tisztában voltak vele, hogy a mostani lesz az igazi megmérettetés.

Nemes Csillag sétált el mellettük, szépen dolgozott.

- Mit fog futni szombaton? - kérdezte Dunross, fejével, a kamera felé intve.

- Meg fogja próbálni.

- És Karamell Leányka?

- Az is. Kalauzhal is. Meg az összes többi... mind a nyolc futamban. Ez nem akármilyen verseny. Nagyon kell vigyáznunk a lovainkra.

Dunross bólintott, aztán Gorntot és Sir Dunstan Barre-t pillantotta meg, a járatónál beszélgettek - epeömlést kapnék, ha Kalauzhal megverné a lovamat.

Alekszej elnevette magát, majd szárazon azt mondta: - Ebben az esetben talán jobb volna, ha maga lovagolná Nemes Csillagot, tajpan. Akkor veszély esetén nekiszoríthatná a kanyarban a korlátnak Kalauzhalat, vagy belevághatna az ostorral a zsokéja szemébe. Eh? Az idős férfi fölnézett Dunrossra. - Nem ezt csinálná?

Dunross is elmosolyodott. - Mivel nem én fogom lovagolni, ezt sose tudja meg.

Egy mafu lépett oda hozzájuk, köszönt Travkinnak, és egy papírlapot nyújtott át neki. - Üzenet, uram. Mr. Choi kéri, hogy ha lesz egy perce, vessen egy pillantást Kurdisztánra. Szorulása van.

- Mindjárt megyek. Mondja meg neki, hogy Kalóz abrakjába ma meg holnap dupla adag korpát tegyen. – Travkin megint Dunrossra nézett, aki Nemes Csillagot figyelte feszülten. Összeráncolta a szemöldökét. - Nem akar szombaton lovagolni?

- Pillanatnyilag nem.

- Mert nem is tanácsolnám.

Dunross nevetett. – Tudom. Viszlát holnap, Alekszej. Holnap Türelmetlennel dolgozom. - Barátságosan vállon veregette a lovászmestert, és elment.

Alekszej Travkin egy ideig nézett utána, aztán tekintete a gondjaira bízott lovaik és éppen látható ellenfeleik felé fordult. Tudta, hogy ez a szombat veszedelmeket is hordoz, és Nemes Csillagot őrizni kell. Elmosolyodott magában: élvezte, hogy benne lehet egy ilyen nagy tétekre menő játékban.

Kinyitotta kezében tartott papírlapot. Rövid, orosz nyelvű szöveg volt rajta: „Üdvözet Kurgánból, Fenség! Híreim vannak Nyesztorováról”. Travkinnak elállt a lélegzete. Arcából lefutott a vér. A büdös szentségit! Szeretett volna ordítani. Ázsiában senki sem tudja, hogy Kurganban, a Tobol folyó síkságán születtem, sem azt, hogy az apám Kurgan és Tobol hercege volt, sem azt, hogy Nyesztorovát, az én drága gyermekfeleségemet, míg én az ezredemmel voltam, elnyelte a forradalom... Esküszöm mindenre, ami szent, hogy soha senki előtt nem mondtam ki a nevét, még magam előtt sem.

Döbbenetében még egyszer elolvasta a levélkét. Ez is a szovjetek, minden oroszok ellenségeinek ördögi praktikája lenne? Ó, Uram Jézus, segíts meg!

A „Nyesztorováról” szó után így fejeződött be a levél: „Kérlek, jöjj el a Zöld Sárkány étterembe, ma délután. Egy mellékutcában van, amely közvetlenül a Natha Road 189 mellett nyílik. A hátsó helyiségben várlak.” – Aláírás nem volt.

A nyergelőn túl, a céloszlop tájékán Richard Kwang éppen az idomárja felé tartott, mikor a lelátón észrevette hatodik unokabátyját, Mosolygó Chinget, az óriási Ching Prosperity Bank elnökét, amint messzelátója segítségével épp Kalauzhalat figyeli.

- Üdvözöllek, Hatodik Kuzin - mondta fesztelenül, kantoni nyelvjárásban. - Ettél ma már rizst?

A gyanakvó öregember nyomban éberré vált. - Tőlem egy petákot se kapsz - mondta rekedtes hangon, miközben ajkai jellegzetes, mosolyszerű grimaszba torzulva hátrahúzódtak kiálló fogain.

- És miért nem? - kérdezte hasonló nyerseséggel Richard Kwang.

- Én nemrég 17 milliót adtam neked kölcsön egy megcicerézett...

- Igen, de az egy kilencvennapos ügylet volt és jó befektetés. Negyvenszázalékos kamatot fizettünk rá! - vicsorgott az öregember.

- Te nyomorult, vén ebsont, én adtam neked pénzt, mikor szükséged volt rá! Most itt az idő, hogy visszaadd a kölcsönt!

- Mit adjak én vissza? Mit? - Mosolygó Csing kiköpött. - Egy vagyont fizettem vissza neked az évek során. Én vállaltam a kockázatot, és te söpörted be a hasznot. - Rosszabbkor nem is jöhetett volna ez a katasztrófa! Az utolsó rézgarasig kihelyeztem mindent! Én nem vagyok olyan, mint egyes bankárok, én mindig jó célokra fektetem be a pénzt.

A jó cél a szóbeszéd szerint a kábítószer volt. Richard Kwang ezt persze sose kérdezte meg, és biztosan senki sem tudta, de mindenki sejtette, hogy a javarészt Bangkokból kiinduló szállítmányok ellenértékének egyik legnagyobb „mosodája” mosolygó Ching bankja. - Ide figyelj, kuzin, gondolj a családra! - kezdte Richard Kwang. - Ez csak egy átmeneti probléma. Azok a megcicerézett idegen ördögök támadtak ránk. Ilyenkor a civilizált embereknek össze kell fogniuk!

- Igen, de a Ho-Pak megrohanásának te vagy az oka. Te és senki más. És a te bankodat rohanták meg, nem az enyémet. Valamivel megsértetted azokat a megcicerézetteket! Ki vannak rúgva rád... te nem olvasod az újságokat? És úgy hallom, ráadásul valamilyen nagyon rossz üzletbe helyezted ki a készpénzedet. Magad dugtad kezéd-lábad a kalodába, kuzin! Szerezz pénzt attól a maláj lotyó szülte ördögfattya félvér társadtól! Neki milliárdjai vannak. Vagy eredj Zsugorihoz... - Az öregember kotkodácsolva fölnevetett. - Tízet adok neked minden egyes dollárra, amit az a vén ciceréző kölcsönöz neked!

- Ha nekem vége, a Ching Prosperity Bank sem húzza sokáig.

- Te engem ne fenyegezz! - vágott vissza dühödten az öregember.

Szája szögletében parányi nyálfoszlány libegett, ha kinyitotta a száját, torz mosolyra húzódó ajkai pattintották szét. - Ha neked vége, annak nem én vagyok az oka! Akkor miért kívánsz rossz zoszt a családnak? Ha ma... Ajíjje, ha ma rám ragasztod a rossz zoszodat és azok az ebsont betétesek megrohannak, egy napig sem tudom tartani magam!

Richard Kwang némileg megkönnyebbült, hallván, hogy a Ching birodalom sincs biztonságban. Ez jó, nagyon jó. Jól jönnének az üzletei, főként a bangkoki kapcsolata. Fölpillantott a totalizátor fölötti nagy órára, és felnyögött. Egy-két perccel múlt hat óra. Tízkor nyitnak a bankok, nyit a tőzsde, és jöllehet megállapodott már a Blacs-szel, a Victoriával, a Bombay-val és az Eastern Bank of Kowloonnal, hogy értékpapírok ellenében nyújtanak neki annyi készpénz kölcsönt, amennyi kell, sőt még marad is, mégis ideges volt. És dühös. Kénytelen volt néhány nagyon kemény feltételt elfogadni, amihez nagyon nem fűlt a

foga. – Ugyan már, kuzin... Mindössze ötvenmillió kellene tíz napra. Én meg meghosszabbítom két évre a 17 milliódat, és harminc napon belül adok még hozzá húszat.

- Ötvenmillió három napra, napi tízszázalékos kamattal, fedezetként rá a mostani kölcsönöd, és további fedezetként betáblázom a központi kerületben lévő ingatlanodat!

- Cicerézd fülbe anyádat! Az az ingatlan négyszer annyit ér!

Mosolygó Csing vállat vont, szeméhez emelte a távcsövét és megint Kalauzhalat kezdte nézegetni. – Ez a nagy fekete megveri Karamell Leánykát is?

Richard Kwang savanyú ábrázattal nézett Gornt lovára. - Nem, hacsak az a zsiszikes szájú idomárom össze nem szövetkezik, hogy meghúzzák, vagy megetessék valamivel!

- Búzhódt tolvajok! Egyikben sem lehet megbízni! Az én lovam még egyetlen pénzdíjat sem nyert. Soha. Még egy harmadik díjat sem! Undorító!

- Ötvenmillió egy hétre... napi két százalékra?

- Öt. És hozzá a központi...

- Soha!

- A birtok részvényeinek ötven százaléka.

- Hat százalék - mondta Richard Kwang.

Mosolygó Csing felbecsülte a kockázatot. És a várható hasznot. Óriási. Ha. Ha a Ho-Pak nem omlik össze. De még ha összeomlik is, a kölcsönt bőven fedezi az ingatlan. Igen, óriási lesz a profit – feltéve, ha nem rohanják meg őt is. Talán kockáztatnom kellene, zálogba csaphatnék néhány következő szállítmányt, és fölemelhetném az ötvenmilliót.

- Tizenöt százalék, és ez az utolsó ajánlatom – mondta tudván, hogy délben, mikor már látja, hogy áll a piac, meg a Ho-Pak elleni roham, szükség szerint visszavonja vagy megváltoztatja majd az ajánlatát, és addig is nagy haszonnal, fedezet nélkül ad el Ho-Pak részvényeket. – És ráadásnak ráteszed még Karamell Leánykát.

Richard Kwang csúnyán elkáromkodta magát, aztán addig alkudozott, míg meg nem állapodtak, hogy az ötvenmillió délután kettőtől felvehető. Készpénzben. Ennek fejében, járulékos biztosítékként Mosolygó Csing megkapja a központi ingatlan részvényeinek 39 százalékát és a kanca tulajdonjogának negyedrészt. Karamell Leányka volt az áldomás.

- Mi lesz szombaton?

- Eh? - kérdezte Richard Kwang. Nagyon utálta már ezt a mosolyt, meg a kapafogakat.

- A lovunk az ötödik futamban indul, hallod-e? Ide figyelj, Hatodik Kuzin, talán nem ártana néhány

szót váltanunk Kalauzhal zsokéjával. Meghúzzuk a lovunkat, úgylis favorit lesz, és biztos, ami biztos, megpakoljuk Kalauzhalat meg Nemes Csillagot.

- Jó ötlet. Majd szombat reggel eldöntjük. – Aranylányt legjobb volna kivenni, eh?

- John Chen idomárja is ezt javasolta.

- Íííí, az a hülye meg elraboltatja magát. Elvárom tőled, hogy közöld velem, ki fog győzni! – Mosolygó Ching harakolt és kiköpött. – Tudni akarom, ki fog nyerni!

- Hogy az összes istenek tojjanak a fejedre! Mit gondolsz, mi nem szeretnénk tudni? Azok a bűzhödt idomárok, meg zsokék...! Undorító, ahogy az orrunknál fogva vezetnek minket, tulajdonosokat, akiknek a kenyerét eszik! Hát ki fizeti őket?

- A Turf Club, a tulajdonosok, de legfőképpen a fogadók, akiknek fogalmuk sincs semmiről. Hallom, az este az Old Vicben jártál, idegen ördögök főztjét etted.

Richard Kwang sugárzóan elmosolyodott. A Venus Poon társaságában elköltött vacsorája óriási siker volt. A lány az új, térdig érő Christian Dior ruháját viselte, amit ő vett neki, egy fekete, testhez simuló selyemruhát, alatta pókháló vékonyságú fehérneműt. Bele is dobbant a szíve, amikor meglátta, hogy Venus kiszáll a Rollsból és elindul fölfelé az Old Vic lépcsőjén. Még a titkos zacskója is belebizsergett.

Látva, milyen hatást kelt a belépője, Venus Poon maga volt a mosoly, csak úgy villogtatta vaskos arany karpereceit, és nem volt hajlandó liftbe szállni: a nagy, széles lépcsőn vonult fel az emeletre. Richard Kwang majd megfulladt a magába fojtott ujjongástól és rettegéstől. Átsétáltak a jól öltözött, kikent-kifent, imitt-amott estélyi ruhás vendégek között: férjek és feleségek, turisták, helybeliek, a legkülönbözőbb korú és nemzetiségű szeretők és leendő szeretők asztalai között. Richard Kwang egy vadonatúj, fekete Savile Row-öltönyt viselt, amely a legdrágább és legkönnyebb kasmíri gyapjuszövetből készült. Foglalt asztaluk felé haladva - ez külön száz dollárjába került – számos barátjának intett oda, négyszer pedig kis híján felnyögött: négy közeli ismerősével elhízott, túlélészserezett felesége is ott volt. Az asszonyok fágyos tekintettel méregették.

Richard Kwang megborzongott. Minden feleség sárkány, gondolta. Okó! És hiába próbál hazudni nekik az ember: még ki se mondta, máris hamisan cseng. Mire hazaér, Mejling már legalább három barátnőjétől értesül Venus Poonról. Akkor ő majd hagyja egy ideig, hogy handabandázzon, visítozzon, zokogjon, s a haját tépje, hadd eressze ki magából az ördögi szelet, aztán közli vele, hogy az ellenségei töltötték meg epével a fejét, hogyan hallgathat ilyen gonosz asszonyokra, aztán jámboran beszámol neki arról a bokáig érő nercbundáról, amit három hete rendelt neki, és amiért épp ma akar elmenni, hogy a szombati lóversenyre már fölvehesse. Ettől aztán megint szent lesz a családi béke, egészen a legközelebbi esetig.

Röhincselni kezdett a gondolatra, hogy milyen esze volt, amikor megrendelte az a nercet. Eredetileg Venus Poon számára rendelte, és egy csöppet sem zavarta, hogy ma reggel, alig egy órája, ölelkészük hevében meg is ígérte neki: még ma este megkapja, hogy a szombati lóversenyen már viselhesse. Ez a bunda különben is túl drága annak a kis lotyónak, gondolta. Negyvenezer hongkongiba került. Majd kap egy másikat. Talán kéz alatt is tudok szerezni egyet...

Észrevette, hogy Mosolygó Ching gúnyosan vigyorog rá.

- Mi van?

- Venus Poon, hallod-e.

- Azon gondolkodom, hogy finanszírozok egy-két filmet és sztárt csinállok belőle – felelte fellengzősen Kwang: büszke volt a fedőtörténetre, a felesége megpuhítására irányuló hadművelet részeként találta ki.

Mosolygó Chingre nagy hatást gyakorolt. - Íííí, de hát az elég rázó üzlet, hallod-e?

- Az, de azért vannak bizonyos módszerek... amelyekkel fedezni lehet a kockázatot - kacsintott bennfentes módjára Richard Kwang.

- Ajíjje! Csak nem olyan meztelenkedős filmre gondolsz? Ó! Szólj, ha indul a produkció, esetleg benéznék egyszer-kétszer. Venus Poon meztelenül! Ajíjje! Ezért egész Ázsia hajlandó lenne fizetni. És milyen a párnázásban?

- Tökéletes! Most már, hogy kitanítottam, tökéletes. Még szűz volt, amikor elő...

- Micsoda zszsz! - áradozott Mosolygó Csing. - Hányszor vetted be a bástyát?

- Az éjszaka? Háromszor. És mindig erősebben rohamoztam, mint előtte! - Richard Kwang előrehajolt. - Még életemben nem láttam olyan bibét, mint az övé, de nem ám. Na és a háromszöge! A szőre, mint a selyem, a belső ajkai finomak, rózsaszínűek. Na és a jádekapuja... Íííí! A jádekapujának valódi szív alakja van, a négyzethüvelykje tökéletes ovális, rózsaszín, illatos, a gyöngyszem a lépcsőn szintén rózsaszín... - Richard Kwang egészen beleizzadt, ahogy visszaemlékezett, hogyan tárulkozott fel a szófán a lány, miután egy hatalmas nagyítóüveget nyújtott át neki. - Vizsgáid meg tüzetesen az istennőt, aki előtt kopasz szerzetesed hódolni kíván. – És Richard Kwang megvizsgálta. Milliméterről milliméterre.

- Életemben nem volt még ilyen párnázó partnerem – folytatta lelkesen, kiségg eltúlozva a valóságot. – Már arra gondoltam, hogy veszek neki egy nagy gyémántgyűrűt. Szegény kis lisztesképű... zokogott ma reggel, amikor eljöttem tőle a lakásáról. A lakást egyébként tőlem kapta. Öngyilkossággal fenyegetődzött, annyira *in love* belém.

- Íííí, micsoda szerencsés ember vagy! Mosolygó Ching nem beszélt angolul, csak a szerelemmel kapcsolatos szavakat ismerte. Megérezte, hogy hátulról valaki figyel, és hátrapillantott. A lelátó szomszédos szektorában, vagy ötvenméternyire, valamivel fölöttük, Hatalmas Trágyahegy, az idegen ördög rendőr, a kowlooni bűnügyi rendőrség gyűlölt vezetője állt. A nyakában távcső lógott, hideg halszemei Mosolygó Chingre szegeződtek. Ajíjje, dűnnyögte magában Ching.

- Eh? Mi van veled, Mosolygó Ching?

- Semmi, csak vizelnem kell. Ha kell a pénzem, kettőre küldd át a papírokat. - Mosolygó Ching rosszkedvűen indult az illemhely felé, - s azon törte a fejét, hogy vajon tudják-e a rendőrök, hogy minden

pillanatban megérkezhet az Aranyhegyekből az az idegen ördög, a fehér por főtigrise, idegen neve szerint Vincenzo Banastasio.

Hangosan haráskolt és kiköpött. Ha tudják: zszsz, ha nem tudják, az is. Hozzám úgysem nyúlhattok, én csak egy bankár vagyok.

Mikor Robert Armstrong észrevette, hogy Mosolygó Ching Bankár Kwanggal beszélget, rögtön tudta, hogy valami rosszban sántikálnak. A Chingről, a Prosperity Bankról és a kábítószer-kereskedelemtől keringő hírek a rendőrségre is eljutottak, de eddig nem találtak konkrét bizonyítékot sem Ching, sem a bank ellen, sőt még közvetett bizonyítékból sem gyűlt össze annyi, amelynek alapján őrizetbe lehetne venni, ki lehetne hallgatni és rövid úton ki lehetne toloncolni.

Nem érdekes, gondolta higgadtan Armstrong, egyszer úgyis elcsúszik valamin. A lovak felé fordította távcsövét. Kalauzhal, Nemes Csillag, Karamell Leányka, Aranylány, John Chen kancája... Melyik van formában?

Ásított, fáradtan nyújtózkodott. Hosszú volt az éjszaka, és egy szemhunyást sem aludt. Az este már épp el akart jönni a kowlooni rendőrkapitányságról, amikor izgatott nyüzsgés támadt: újabb ismeretlen telefonált, mondván, hogy John Chent az Új Területeken látták egy Sha Tau Kwok nevezetű apró halászfaluban, a határ legkeletibb csücskén.

Armstrong nyomban kiment egy osztaggal és viskóról viskóra átkutatta a települést. Nagyon óvatosan kellett eljárniuk, mivel a határ egész körzete rendkívül kényes terület volt, s főleg ez a falu, ahol a három határátkelő egyike működött. A falu lakói – kemény, vakmerő, nyakas, harcias emberek – nem szerették, ha háborgatták őket. És főleg azt nem, ha az idegen ördögök rendőrsége. A riasztás vaklármának bizonyult, de a kutatás során lelepleztek két illegális házi szeszfőzdet, egy kis heroin üzemet, amely nyers ópiumból morfiomot, s ebből heroint állított elő, és szétrobbantottak hat illegális játéklarangot.

Mire Armstrong visszatért a kowlooni kapitányságra, már újabb üzenet várta: John Chen ezúttal a hongkongi oldalon, Wanchaiban bukkant fel, a kikötőben, a Glessing fok közelében. Állítólag látták, amint betuszkolták egy lakóházba, a jobb fülén piszkos kötés volt. A hívó ezúttal megadta a nevét és a jogosítványa számát, hogy igényt tarthasson arra az ötvenezer hongkongi dollárra, amit a Struan cég és Nemes Házi Chen tűzött ki a nyomravezetőnek. Armstrong ismét kivezényelte egységét, körülvette a megjelölt helyet, és személyesen vezette az alapos kutatást. Mire lefújta a műveletet és elbocsátotta embereit, már hajlani ötre járt.

- Brian, engem már nagyon hív az ágy - mondta. - Micsoda mocsok fang-pi éjszaka volt ez a mai...

Brian Kok is ásított. - Az. De ha már ezen az oldalon vagyunk, mit szólnál hozzá, ha beugranánk a Parába megreggelizni, aztán megnéznénk a reggeli munkákat?

Armstrong fáradtsága egy csapásra elillant. - Óriási!

A Wanchai Roadon, a Boldogság-völgyi lóversenypálya mellett lévő Para étterem éjjel- nappal nyitva állt. Kitűnő konyhája volt, olcsó árai, s mindenki tudta, hogy a háromszögesek és barátnőik egyik kedvenc találkahelye. Mikor a két rendőr belépett a tágas, zajos, nyüzsgő terembe, hirtelen csend támadt.

A tulajdonos, Fállábú Ko eléjük bicegett, és széles mosollyal a legjobb asztalhoz vezette őket.

- Tou nien lo mo rád, öreg barát - mondta mogorván Armstrong, néhány válogatott, útszéli kantoni kifejezést is hozzátéve, s félreérthetetlen pillantást vetett a leesett állal bámuló fiatal brigantik legközelebbi csoportjára, amelynek tagjai erre idegesen elfordították a fejüket.

Fállábú Ko nevetett, kivillantak rossz fogai. – Nagyuraim, megtisztelitek szerény intézményemet.
Dim szum?

- Jöhet. – A dim szum - kicsi kaja, vagy kicsi étel – falatnyi apróra vágott rákkal, zöldségfélékkel, vagy hússal töltött, párolt, vagy ropogósra sütött tészta, amit egy csipetnyi szójával, vagy másféle mártással fogyasztanak.

- Nagyságodék kimennek a pályára?

Brian Kok bólintott, s miközben kortyolgatta jázminteaóját, tekintete a vendégeket pásztázta, akik közül ez sokat nagyon idegesített. – Ki nyer az ötödikben? – kérdezte.

A tulajdonos habozott, tudta, jobb, ha az igazat mondja. Hangját lehalkítva, kantoni nyelvjárásban válaszol. – A tiszterek szerint még se Aranylányt, se Nemes Csillagot, se Kalauzhalat, vagy Karamell Leánykát nem lehet tutira venni. – Látta, hogy a szigorú, feketésbarna szemek megállapodnak rajta; próbált nem reszketni. – Az összes istenekre, ezt mondják.

- Na jó. Szombat reggel benézek. Vagy az őrmesteremet küldöm. Neki megsúghatod, ha valami suskus készül. És ha kiderül, hogy valamelyik lovat beetették, vagy meghúzták, és nekem erről szombat reggel nem volt tudomásom... akár ötven évig is ülhetsz a tojásaidon.

Fállábú Ko idegesen elmosolyodott. – Értem nagyuram. Most engedelmeddel megyek, és hozom nektek a legfinomabb...

- Mielőtt még elmegy: mit hallottál mostanában John Chenről?

- Semmit. Az égvilágon semmit, tiszteletre méltó nagyúr – felelte Fállábú. A felső ajka fölött apró izzadságcseppek ütözköztek ki. – Illatos Kikötő olyan tiszta az információktól, mint egy szűzlány legféltettebb kincse. Semmit sem hallottam, nagyuram. Még egy ebszellentésnyit sem, pedig mindenki kinézi a szemet. Csak annyit tudok, hogy óriási külön jutalmat tűztek ki.

- Mit? És mennyit?

- Ha három napon belül megtalálják, még százezer dollárt.

Mindkét rendőr füttyentett. - És ezt ki ajánlotta fel? - kérdezte Armstrong.

Fállábú Ko rezzenéstelen szemmel vállat vont. - Azt senki sem tudja, nagyuraim. Állítólag valamelyik sárkány... vagy a sárkányok közösen. Százezer és előléptetés, ha három napon belül előkerül... ha élve előkerítik. Kérlek, hadd menjek most már a dim szumokért.

Szótlanul néztek utána. - Miért másztál így a képére? – kérdezte Armstrong.

- Mert halálosan unom már azt a lisztes, álszent pofáját... meg ezeket a rohadt kis csirkefogókat. Egy kilencfarkú macska egykettőre megoldaná a háromszögesek okozta gondjainkat.

Armstrong rendelt egy sört. – Amikor rászálltam Tang-po őrmesterre, nem gondoltam, hogy ilyen hamar eredményt érek el vele. Száz darab ezres az rengeteg pénz! Ez nem egy közönséges emberrablás. Jézus, Mária, ez óriási jutalom! John körül valami nagyon fontosnak kell lennie.

- Szerintem is. Már hogyha igaz.

Hiába törték a fejüket, semmit sem tudtak kisütni. A pályára kiérve Brian Kok elment, hogy közölje a kapitánysággal, hol vannak, Armstrong pedig távcsövén keresztül a kancát nézegette. Karamell Leányka épp elhagyta a pályát, s elindult a domboldalon lévő istállók felé. Csak úgy duzzad az erőtlől, gondolta Armstrong. Ahogy az összes többi. A szentségit! Melyik a nyerő?

- Robert!

- Á, jó reggelt Peter.

Peter Marlowe szólította meg. – Ilyen korán kelt, vagy le se feküdt?

- Az utóbbi.

- Észrevette, hogy Nemes Csillag mindenfajta biztatás nélkül is nekidurálta magát?

- Jó szeme van.

Peter Marlowe elmosolyodott, és megrázta a fejét. Az egyik ló körül néhány férfi álldogált, rájuk mutatott. – Donald McBride mondta.

- Vagy úgy. - McBride a Turf Club versenyintézőségének legnépszerűbb tagja volt, eurázsiai építési vállalkozó, aki '49-ben, Sanghajból jött Hongkongra. - Megmondta, ki a nyerő? Ha valaki tudja, akkor ő az.

- Ezt nem mondta, viszont meghívott szombatra a páholyába. Maga is futtat?

- Ne csinálja ezt! Maga fog ott ülni a klubpáholyban. Én nem ugrálom körül az előkelőségeket.

Egy ideig mindketten a lovakat nézték. - Ez az Aranylány elég jónak látszik.

- Mind annak látszik.

- John Chenről van már valami?

- Semmi. - Armstrong a távcsövén keresztül megpillantotta Dunrosst: a versenyintézőség tagjaival beszélgetett. Nem messze tőle ott állt a KO egyik embere, akit Crosse Dunross szemmel tartásával bízott

meg. Lehetne már péntek, gondolta Armstrong. Minél előbb megkapjuk azokat az AM G-jelentéseket, annál jobb. Enyhe émelygés fogta, el, és nem tudta, hogy a papírok, a Szevrin okozta nyugtalanság, vagy egyszerűen csak a fáradtság miatt. Cigarettaért nyúlt – de félbehagyta a mozdulatot. Nem kell neked füst – parancsolt magára. - Abba kellene hagynia a dohányzást, Peter. Nagyon ártalmas.

- Igen, tudom. Magának hogy megy a leszokás?

- Simán. Erről jut eszembe, Peter: az öreg jóváhagyta a határ menti új útját. Holnapután, pénteken reggel pontban hatkor a kowlooni kapitányságon. Megfelel?

Peter Marlowe szíve nagyot dobbant. Végre bekukkanthat a szárazföldi Kínába, az ismeretlenbe. Az Új területek egész határvonalaán mindössze egyetlen olyan kilátó állt a turisták rendelkezésére, ahonnan átnézhetek Kínába, de a hely, amelyen magasodott elég messze volt a határtól, így aztán nem sokat lehetett látni. Még távcsővel sem. - Óriási! - mondta lelkesen. Armstrong javaslatára írta meg az a levelet a főparancsnoknak, amelyben az engedélyét kérte.

A határ menti út parttól partig kanyarodott. Le volt zárva a forgalom elől, csak helybeliek közlekedhettek rajta, s ők is csak gyalogszerrel és csak meghatározott szakaszain. Voltaképpen a kolónia és Kína között elterülő széles senkiföldjén futott. Napjában egyszer, szigorúan szabályozott körülmények között, járőr haladt végig rajta. A hongkongi kormányzat semmiféleképpen nem kívánt ujjat húzni a Kína Népköztársasággal.

- De van egy feltétele, Peter: legalább egy évig nem beszélhet róla.

- Szavamat adom.

Armstrong megint lenyelt egy ásítást. - Maga az első jenki, aki végigmegy azon az úton. Valószínűleg az utolsó is.

- Óriási! Köszönöm!

- Miért szerezte meg az állampolgárságot?

Peter Marlowe némi szünet után válaszolt. - Én író vagyok. Minden bevételém ebből származik, vagy legalábbis majdnem minden. Az emberek most kezdik olvasgatni, amiket írok. Talán csak a kritizálás joga tetszett meg.

- Járt már a Vasfüggöny mögött?

- Igen. Júliusban ott voltam a moszkvai filmfesztiválon. Többek között az amerikai versenyfilmről is írtam. Miért?

- Semmiért- felelte Armstrong, s Bartlett és Casey moszkvai útja jutott eszébe. Elmosolyodott. - Csakúgy.

- Jótett helyébe jót várj. Hallottam valamit zöngicsélni a Bartlett féle fegyverekről.

- Tényleg? – Armstrong rögtön éber lett. Peter Marlowe ritka jelenségnek számított Hongkongban, mármint abban a tekintetben, hogy minden társadalmi réteg befogadta, és számos egymással rossz viszonyban lévő csoport is barátjának tekintette.

- Valószínűleg csak pletyka, de néhány barátom szerint...

- Kínaiak?

- Igen. Szerintük ez a fegyverszállítmány csak aféle minta, és a címzettje pedig az egyik kedves kínai kalóz polgártársunk, de legalábbis olyasvalaki, akiről köztudott, hogy csempész. Ennek a valakinek a feladata pedig az, hogy a szállítmányt juttassa el a Dél-Vietnamban működő gerillacsapatok egyikének, amelyet Vietkongnak hívnak.

Armstrong felmordult. - Ez azért egy kicsit erős, Peter. Hongkong nem az a hely, ahol fegyverszállítmányokat szoktak átpakolni.

- Tudom. Ez viszont egy különleges tétel, az első és egyik pillanatról a másikra, nagyon rövid határidőre rendelték. Hallott már a Delta Force-ról?

- Nem - felelte Armstrong. Megdöbbenett, hogy Peter Marlowe már tud arról, amiről Rosemont, a CIA embere, mint szigorúan bizalmas államtitkokról beszélt nekik.

- Tudomásom szerint különlegesen kiképzett amerikai katonákról van szó, Robert, egy olyan csapatestről, amely kisebb egységekre osztva működik Vietnamban az American Technical Group irányítása alatt, amely a CIA fedőneve. A jelek szerint olyan jól működik, hogy a Vietkongnak hirtelen nagy mennyiségű modern fegyverre lett szüksége, és ezért hajlandók bőkezűen fizetni. Ezért rámosták föl nagy sietve ezt a néhány darabot Bartlett gépére.

- Bartlett benne van?

- A barátaim nem hiszik - mondta némi szünet után Marlowe. - A fegyverek egyébként rendszeresített USA-fegyverek. Így van, Robert? Na, szóval, ha ez a tétel megfelel a vevőknek, a nagy tételben való szállítás már könnyen megy.

- Könnyen? Hogyan?

- Úgy, hogy a fegyvereket az USA szállítja.

- Tessék?

- Ahogy mondom. - Peter Marlowe arca elkomorodott. - Tulajdonképpen nagyon egyszerű. Tegyük fel, hogy ezeket a Vietkong gerillákat pontosan és előre tájékoztatják a Vietnamba induló szállítmányokról: mikor, honnan indulnak az Egyesült Államokból, hova és mikor érkeznek, hány és milyen típusú fegyvert szállítanak, kezdve a pisztolyoktól egészen a rakétákig...

- Jézusom!

- Hát igen. Maga ismeri Ázsiát. Egy kis heung jau ide, egy kis heung jau oda, és már indulhat is az eltérítés. Ilyen egyszerű.

- Ez így olyan, mintha saját raktárunk lenne! – mondta döbbenten Armstong. – És hogyan fizetnek? Egy itteni bankon keresztül?

Peter Marlowe ránézett. – Ópiummal. Idehozzák. És valamelyik itteni bank finanszírozza.

A főfelügyelő sóhajtott. Hirtelen minden a helyére került. – Hibátlan. - mondta.

- Az. Van egy mocskos áruló az Államokban, aki egyszerűen eladja a menetrendet. Ezzel az ellenség hozzájut mindazokhoz a fegyverekhez, és lőszerkehez, amelyekre a mi katonáink elpusztításához szüksége van. És mindezért méreggel fizetnek, ami nekik semmibe sem kerül – szerintem ez az egyetlen eladható árujuk, ami nagymennyiségben és könnyen rendelkezésükre áll. Az ópiumot a kínai csempész szállítja ide, itt alakítják át heroinná, mert itt vannak a szakemberek. Az államokbeli árulók a maffiával állapodnak meg, a mely óriási haszonnal árusítja a heroint a kölykeinknek, s ilyenformán megrontja és tönkreteszi a legfontosabb tartalékunkat: az ifjúságot.

- Ahogy mondtam: hibátlan. Hogy néhány csirkefogó mi mindenre nem képes pénzért! Armstrong ismét felsóhajtott, és megmozgatta a vállait. Elgondolkodott egy percre. Ez a hipotézis mindent megmagyaráz. - Jelent magának valamit a Banastasio név?

- Olasznak hangzik - válaszolta Peter Marlowe rezzenéstelen arccal. Az információi két eurázsiai portugáltól származtak, két újságírótól, akik utálták a rendőrséget. Amikor megkérdezte tőlük, hogy továbbadhatja-e ezeket az értesüléseket, deVega így felelt: "Persze de a rendőrök úgysem fogják elhinni. Ne mondja, hogy tőlünk hallotta, és ne említsen más nevet se, se Négyujjú Vút, se Csempész Pát, se a Ching Prosperityt, vagy Banastasiót, senkit."

Armstrong némi szünet után megkérdezte: - És mit hallott még? - Sok mindent, de azt hiszem, ennyi elég lesz mára... Ma én vagyok a soros, én keltem a gyerekeket, és készítem el a reggelijüket, és én

totyogok el velük az iskolába. - Peter Marlowe cigarettára gyújtott; Armstrong tüdejébe ismét belenyilallt a nikotinhiány. - Egy valamit azért még elmondok, Robert. Egy zszurnaliszta ismerősöm megkért, hogy továbbítsam magának: úgy hallotta, hogy nemsokára valami nagy kábítószeres találkozó lesz Macauban.

A kék szemek összeszűkültek. - Mikor? – Nem tudom.

- Miféle találkozó?

- Fejesek. Szállítók, importőrök, exportőrök, nagykereskedők. Ilyeneket említett.

- És Macauban hol?

- Nem mondta.

- Nevek?

- Semmi. Csak annyit mondott még, hogy a találkozón egy Amerikából idelátogató VIP is részt vesz.

- Bartlett?

- A jó ég áldja meg magát Robert! Nem tudom, és az illető nem is mondta. Én egyébként ezt a Linc Bartlettet rendes tagnak, talpig becsületes embernek nézem. Szerintem csak irigységből próbálják befeketíteni.

Armstrong savanyú mosolyra húzta a száját. - Én csak egy gyanakvó zszaru vagyok. A legmagasabb polcokon éppúgy ülnek brigantik, mint a pöcegödörökben. Megkérem magát Peter, adjon át egy baráti üzenetet a zszurnaliszta barátjának: ha információval akar nekem szolgálni, hívjon fel.

- Fél magától. Akárcsak én.

- Csak össze ne tojják magukat. - Armstrong visszavigyorgott Marlowe-ra; kedvelte ezt az embert. Nagyon örült az információnak, és tudta, hogy Marlowe megbízható közvetítő, aki be tudja fogni a száját. – Peter, kérdezze meg tőle, hol, mikor és ki lesz ott Macauban azon a találkozón és... - Armstrongnak hirtelen eszébe villant valami. Minden mindegy alapon megpróbálkozott vele. – Peter! Ha ki akarná választani a csempészaruk be- és kivitelére legalkalmasabb helyet a kolónián, mit választana?

- Aberdeent vagy Mirs Bayt. Ezt minden hülye tudja... Mióta Hongkong az ami, mindig is ezeket a helyeket használták.

Armstrong felsóhajtott. - Igaza van. - Aberdeen, gondolta. És melyik aberdeeni csempész? Bármelyik a kétszáz közül. A legbiztosabb tippnek Négyujjú Vu látszik. Négyujjú Vu a nagy fekete Rolls Royceával és a szerencsés nyolcas számmal a rendszámtábláján, Kétbárdos Tokkal, azzal a mocskos brigantival, meg azzal a fiatal unokaöccsével, akinek jenki útlevele van, és aki a Yale-en, vagy hol végzett. Négyujjú Vu a legbiztosabb tipp. Aztán ott van Jóidő Pún, Csempész Pa, Ta Szap-fok, Halász Pok... Jézusom, végtelen a sor, és ezek még csak azok, akikről tudunk. Mirs Bayben, északkeletre, az Új Területek mellett? A Pa testvérek, Nagyszájú Fang, meg még vagy ezer más... Most már nagyon örült az értesülésnek: valahogy egyre csak Négyujjú Vu körül jártak a gondolatai, bár soha nem merült fel a gyanúja, hogy az öreg benne

volna a heroin kereskedelemben. – Hát – mondta – jótett helyébe jót várj... Mondja meg a zszurnaliszta barátjának, hogy a képviselőcsoport, a kereskedelmi delegáció ma érkezik Pekingből... Mi van?

- Semmi – felelte Marlowe, tőle telhető közömbös arccal. – Mit is mondott?

Armstrong feszülten figyelte, aztán folytatta. – A delegáció a délutáni vonattal érkezik Kantonból. Tizenhat harminckettőre érnek a határhoz, ott átszállnak... Az utolsó pillanatban változtatták meg az útitervet, mi is csak most értesültünk róla, úgyhogy a barátjának talán leeshet egy exkluzív interjú. Állítólag nagyon sikeres volt az útjuk.

- Köszönöm. A barátom nevében. Nagyon köszönöm. Nyomban továbbítom. Hát akkor én most...

Brian Kok sietett oda hozzájuk. – Jó reggelt Peter. – Erősen lihegett. – Bocsáss meg, Robert, de Crosse azonnal látni akar minket.

- Hogy az a magasságos...! - mondta kimerülten Armstrong.

Mondtam neked, hogy ne siesd úgy el azt a bejelentkezést. Az a szarházi sohasem alszik. – Megdörzsölte gyűrött arcát, karikás szemét. - Menj a kocsióért, Brian, a főbejáratnál találkozunk.

- Jó. - Brian Kok elloholt. Armstrong zavarodottan nézett utána.

- Kigyulladt a városháza? - próbált kedélyeskedni Peter Marlowe.

- A mi szakmánkban mindig ég valahol egy városháza. - A Főfelügyelő Marlowe szemébe nézett. - Mielőtt elmegyek, szeretnek még megtudni magától valamit, Peter. Miért olyan fontos magának ez kereskedelmi delegáció?

Marlowe csak némi hallgatás után válaszolt. - A háború alatt ismertem egyiküket. Robin Grey hadnagyot. Vagy két éven át a tábor csendőrség felügyelője volt Changiban. – Marlowe hangja színtelenné vált, olyan színtelenné és fagyossá, amelyet Armstrong addig elképzelni sem tudott. - Gyűlöltem azt az embert, és ő is gyűlölt engem. Remélem, nem találkozom itt vele. Ez minden.

A járató túlszélén álló Gornt messzelátóján át a Brian Kok után ballagó Armstrongot figyelte, aztán az idomárok és zsokek egyik csoportja felé tartó Peter Marlowe-t kezdte nézni.

- Pimasz csirkefogó! - mondta.

- Eh? Kicsoda? Ja, Marlowe? - Sir Dunstan Barre röhincselni kezdett. - Nem pimasz, csak mindent tudni akar Hongkongról. A maga ködös múltja izgatja, öregfiú, meg a tajpané.

- Magának nincs semmi rejtegetnivalója, Dunstan? – kérdezte halkán Gornt. – Azt állítja, hogy a maga családja liliumfehér?

- Isten ments! – Barre hirtelen kedélyesre váltott, hogy elvegye Gornt hangjának élet. Mindnyájan gyanúsak vagyunk! De hát ilyen az élet, nem?

Gornt nem válaszolt. Megvetette Barre-t, de szüksége volt rá. – Rendezek egy kis jachtbulit vasárnap, Dunstan. Volna kedve eljönni? Már hogyha kedveli az ilyesmit.

- Nocsak! És ki lesz a díszvendég?

- Úgy gondoltam, kanbuli lesz... feleségek nélkül, eh?

- Vagy úgy! Számíthat rám – vágta rá felderülve Barre. Barátnőt hozhatok?

- Akár kettőt is, öreg cimborá, minél többet, annál jobb. Kis, válogatott társaság lesz. Jön Plumm is, belevaló fiú, a barátnője nagyon jópofa. – Gornt észrevette, hogy Marlowe irányt változtatott és néhány versenyintéző felé közeledik, akik között Donald McBride vitte a prímet. Egy hirtelen gondolat hatására még hozzátette az addig mondottakhoz: - Azt hiszem, meghívom Marlowe-t is.

- És miért, ha egyszer olyan tolakodónak tartja?

- Mert esetleg érdekli a Struanok valódi története, alapító kalózáinké és a maiaké. – Gornt felszínesen elmosolyodott; Barre el nem tudta képzelni, miben sántikálhat.

- A vörös képű férfi megtörölte a homlokát. - Jézusom, eshetne már! Maga tudja, hogy Marlowe Hurricaneken repült? Három tetves boche-t szedett le az Angliai Csatában, aztán elküldték Szingapúrba, abba a mézárszékbe. Sose bocsátom meg azoknak a tetves japcsiknak, amit ott a fiainkkal műveltek. Meg itt. Kínában.

- Én sem – bólintott komoran Gornt. – Tudott róla, hogy az apám 37-ben ott volt Nankingnál, részt vett Nanking bevételében?

- Nem tudtam. Jézusom! És hogy úszta meg?

- Néhány emberünk elbújtatta egypár napra... több nemzedék óta vannak ott kapcsolataink. Aztán bemesélte a japcsiknak, hogy ő a londoni Times tudósítója és nekik drukkol, és így visszadumálta magát Sanghajba. Még ma is vannak róla lidércálmai.

- A lidércnyomásokról jut eszembe, öregfiú: nem valami ilyesmit akart felidézni tegnap Ian számára a partiján?

- Maga szerint ő babrálta meg a kocsimat, hogy egyenlítsen?

- Eh? – Barre elképedt. Jóságos ég! Csak nem azt akarja mondani, hogy megbabrálták a kocsiját?

- A főfékhenger valamilyen ütés következtében megrepedt. A szerelő szerint lehet, hogy egy kövel megütötték.

Barre rámeredt és ingatni kezdte a fejét. Ian nem hülye. Elég vad, az igaz, de nem hülye. Ez gyilkossági kísérlet lenne.

- Nem ez volt az első eset.
- A maga helyében én nem mondanék ilyesmit nyilvánosság előtt, öregfiú.
- Remélem, magát nem kell nyilvánosságnak tekintenem, öregfiú.
- Nem, persze, hogy...

- Helyes – Gornt fekete szeme Barre-ra szegeződött. – Olyan idők jönnek most, amikor a barátoknak össze kell tartaniuk.

- Igen? – Barre nyomban felfigyelt.
- Igen. A tőzsde nagyon ideges. Ez a Ho-Pak história sok tervünket felboríthatja.
- Az én Hongkong and Lantao Farms cégem úgy áll, mint a Peak.
- Áll, feltéve, hogy a svájci bankárai továbbra is hajlandók hitelezni magának.

Barre pirospozsgás arca elfehéredett. - Eh?

- Az ő kölcsönük nélkül maga nem tudja átvenni a Hongkong Docks and Wharvest meg a Royal Insurance of Hongkong and Malayziát, nem tud terjeszkedni Szingapúrban, nem tud befejezni jónéhány kényes ügyletet, amely ott van felröva a határidőnaplójában. És e nélkül a kölcsön nélkül újdonsült barátja, Mason Loft, a Threadneedle Street szépreményű, ifjú ügyeletes zsenije sem tud segíteni magának. Igaz?

Barre csak nézett, hátát kiverte a hideg veríték, megdöbbenette, hogy Gornt ismeri a titkait. - Ezeket meg hol hallotta?

Gornt fölnevetett. - Van néhány magas polcon ülő barátom, öreg cimborá. De ne izguljon, én fedezem az Achilles-sarkát.

- De hát... nem vagyunk veszélyben.

- Persze, hogy nem. - Gornt ismét a lovak felé fordította a távcsövét. - Most jut eszembe, Dunstan: lehet, hogy a bank következő tanácsülésén szükségem lesz a szavazatára.

- Mihez?

- Még nem tudom – Gornt lenézett beszélgetőtársára. – Csak tudnom kell, hogy számíthatok-e magára.

- Igen. Természetesen igen. - Barre idegesen törte a fejét, hogy vajon mit forgat a fejében Gornt, és ebben hol van számára a csapda. – Bármikor örömmel állok a rendelkezésére, öregfiú.

- Ad el nyitottan Ho-Pakot?

- Persze. Istennek legyen hála, én tegnap kivettem minden pénzemet. Miért?

- Úgy hallom, Dunrossnak nem jön össze a Par-Con-féle ügylet. Azon gondolkodom, nem kellene-e a Struant is nyitottan adnom.

- Tényleg? Nem jön össze? És miért nem?

- Gornt gúnyosan elmosolyodott. – Azért nem, kedves Dunstan...

- Jó reggelt, Quillan, jó reggelt Dunstan, bocsássanak meg, hogy félbeszakítom a társalgásukat – lépett oda hozzájuk Donald McBride, két férfival a nyomában. – Engedjék meg, hogy bemutassam Mr. Charles Biltzmann, az American Superfoods alelnökét. Ő lesz az új General Stores-Superfoods egyesülés vezetője és mostantól fogva a kolónián székel. Mr. Gornt és Sir Dunstan Barre.

A magas, vörhenyesszőke amerikai szürke öltönyt és nyakkendőt viselt, orrán keret nélküli szemüveget. Fesztelenül kezét nyújtott. - Örülök, hogy megismerhetem magukat. Egész kis takaros pályájuk van. Gornt lelkesedés nélkül rázott kezét vele. Biltzmann mellett Richard Hamilton Pugmire, a H. K. General Stores jelenlegi tajpanja, a Turf Club választmányi tagja, egy alacsony, negyven-ötven közötti férfi állt, aki valamiféle állandó kihívásként viselte apró termetét. - Szép jó reggelt! Na, ki nyer az ötödikben?

Gornt fölé tornyosult. - Futam után megmondom.

- Jaj, ne csinálja már, Quillan...! Maga is tudja, hogy ez már jóval a lovak fölvezetése előtt eldőlt.

- Ha ezt bizonyítani is tudja, azt hiszem, mindnyájan kíváncsiak volnánk rá. Igaz, Donald?

- Én tudom, hogy Richard csak tréfált - válaszolt Donald McBride. - Már hatvan fölött járt, mosolya melegsége egész lényét, kellemes eurázsiai vonásait átjárta. Biltzmann felé fordulva folytatta. - Minden lóversenypályán puszognak bundázásokról. Mi minden tőlünk telhetőt megteszünk ellene, és ha rajtakapunk valakit, azt lenyakazzuk! De legalábbis kitiltjuk a pályáról.

- A fene beléjük! Bundáznak az Államokban is, de szerintem itt, ahol csak amatőrök vannak, és minden nyíltan megy, könnyebb a helyzet - mondta könnyedén Biltzmann. - Az a maga csődőre, Quillan... Ugye ausztrál ló, félvér?

- Igen - felelte kurtán Gornt. Nem tetszett neki az amerikai bizalmaskodása.

- Don elmagyarázta nekem az itteni futtatások néhány szabályát. – Szeretnék én is bekerülni a lovastársaságba. Remélem, megkapom a szavazati jogot is.

A Turf Club igen előkelő és szigorúan vezetett klub volt, kétszáz szavazati joggal rendelkező taggal, és négyezer nem szavazóval. A tagok páholyába csak a szavazó tagok léphettek be. Csak szavazó tagok tarthattak lovakat. Csak szavazó tag ajánlhatott évente maximum két új nem szavazó tagot felvételre, amiről a választmány titkosan szavazott, döntésük ellen nem volt apelláta. És csak szavazó tagok lehettek tagjai a választmánynak.

- Igen- fejezte be Biltzmann - ez egyszerűen nagyszerű volna.

- Biztosra veszem, hogy el lehet intézni – mondta mosolyogva McBride. - A klub állandóan keresi a friss vért és az új lovakat.

- Itt kíván letelepedni, Hongkongon, Mr. Biltzmann? - kérdezte Gornt.

- Szólítson Chucknak. Hosszú távra jöttem. Ha jól tudom, én vagyok az ázsiai Superfoods új tajpanja. Remekül hangzik, ugye?

- Csodálatosan! – felelte lesújtólag Barre.

Biltzmann lelkesedve folytatta, még nem állt rá a füle az angol hangsúlyokra. - Én vagyok a mi New York-i igazgatótanácsunk jó balekja, akit mindenre rá lehet venni. De ahogy Missouriban mondják: itt van a dohány eltemetve. - Elmosolyodott, de senki sem követte a példáját. - Legalább két évig leszek itt- és már alig várom minden egyes percét. Rögtön el is kezdünk berendezkedni. Az arám holnap érkezik, és...

- Csak nem nászúton van, Mr. Biltzmann?

- Jaj, nem, ez csak amolyan amerikaias kifejezés. Már húszéves házaspár vagyunk. Amint sikerül úgy berendezkednünk, ahogy az arám akarja, boldogan látnánk vendégül magukat vacsorára. Mit szólnának valami faszénnel sült kajához? Bírok szerezni prima steaket, lapockát, havonta egyszer átugrom New Yorkba. Meg idahói krumplit - fejezte be büszkén Biltzmann.

- Főleg a krumplinak örülök- mondta Gornt. A többiek visszahúzódtak, kivártak, tudván, mennyire lenézi Gornt az amerikai konyhát, és főleg a szénné égetett steakeket meg a hamburgert és az „összekutyult sült krumplit”, ahogy nevezte a Biltzmann által említett fogást. - Mikor ütök nyélbe az egyesülést?

- A hónap végén. Már minden elő van készítve. Remélem ezen a remek kis szigeten is beválnak a mi amerikai módszereink.

- Gondolom, építenek maguknak egy szép házat.

- Á, dehogy – felelte Biltzmann. - Dickie barátom megszerezte nekünk a cég Blore Street-i lakóházának tetőlakását. Úgyhogy máris a csúcson vagyok.

- Milyen stílusos – mondta Gornt. A többiek elfojtották nevetnékjüket. A kolónia legrégebbi és leghíresebb nyilvánosháza mindig a Blore Street egyes szám alatt áll. Alapítója Mrs. Fortheringhill „ifjú hölgyei”-nek egyike, Nellie Blore volt, aki 1860-ban állítólag a Culum Struantól kapott pénzen nyitotta meg műintézetét, amely még most is eredeti szabályai szerint működött: kizárólag európai és ausztrál hölgyekkel, és nem fogadtak sem külföldi, sem bennszülött urakat.

- Igazán stílusos – ismételte Gornt -, bár nem hiszem, hogy sikerül bejutnia.

- Tessék?

- Semmi, semmi. Biztos vagyok benne, hogy a Bloore Street a legmegfelelőbb.

- Remek a kilátás, de a vízvezeték nem jó – mondta Biltzmann. Az arám majd elintézi.

- A kedves felesége vízvezeték szerelő? - kérdezte Gornt.

Az amerikai nevetett. - Frászt az, de nagyon ért az ilyen ház körüli dolgokhoz.

- Bocsássanak meg, muszáj beszélnem az idomárommal - biccentett Gornt a többiek felé. - Donald, volna egy perc? A szombati dolgokkal kapcsolatban.

- Természetesen. Egy perc és itt vagyok, Mr. Biltzmann.

- Jó, jó. De szólítson Chucknak. Minden jót.

McBride utolérte Gorntot. Miután magukra Maradtak, Gornt így szólt: - Maga komolyan gondolta, hogy be kéne venni szavazó tagnak?

- Hát... igen - feszengett McBride. - Ez az első eset, hogy egy nagy amerikai cég versenytárgyaláson jogot szerez magának, hogy Hongkongra jöhessen. Biltzmann nagyon fontos lesz a számunkra.

- De ez még nem ok arra, hogy bevegjük. Legyen csak nemszavazó. Akkor fölmehet a tribünre. És ha maga meg akarja hívni a páholyába, az a maga dolga. Na de szavazó tagnak? Jóságos ég! Ez képes és versenyszínek helyett azzal jelöli majd a lovait, hogy rájuk íratja: Superfood.

- Szerintem csak új még, Quillan, még nem érzi a labdát. Biztos bele fog rázódni. Időnként melléfog egy kicsit, de rendes ember. Emellett elég jól van eleresztve, és...

- Mióta nyitja a pénz a Turf Club kapuját? Jóságos ég, Donald! Ha erről volna szó, egy pillanat alatt elárasztanának minket mindenféle felkapaszkodott kínai spekulánsok meg szerencselovagok. Szellenteni se lenne helyünk.

- Én nem hiszem. Talán éppen az volna a jó megoldás, ha növelnék a szavazó tagok számát.

- Nem. A leghatározottabban nem. Persze maguk választmányi tagok azt tesznek, amit óhajtanak. De azért azt ajánlom, vegye fontolóra, amit mondtam. - Gornt szavazó tag volt, de nem tagja a választmánynak. A kétszáz szavazó tag minden évben titkos szavazással választotta meg a tizenkét tagú választmányt. Gornt neve minden évben ott szerepelt a választmányi tagságra jelöltek nyílt listáján, de sose kapott elég voksot. A választmányi tagok legtöbbször a tagság minden évben újraválasztotta, míg csak vissza nem vonultak, így aztán időről időre fellángolt a választási tülekedés.

- Rendben van – mondta McBride. – Ha a neve szóba kerül, megemlítem az ellenvetését.

Gornt halványan elmosolyodott. – Ha ettől sem választják be, akkor soha.

McBride göcögve nevetett. - Nem hiszem, Quillan, most nem ez lesz. Pug kért meg, hogy vezessem körül és mutassam be. Meg kell vallanom, sehol sem keltett valami jó benyomást. Bemutattam Paul

Havergillnek, mire rögtön elkezdte magyarázni neki, még hozzá nem is a legfinomabb stílusban, mi a különbség az itteni és az Államokbeli bankügyletek között. A tajpának meg... McBride őszülő szemöldöke magasba szökött. - Neki azt mondta, hogy borzasztóan örül, hogy megismerkedtek, mert nagyon kíváncsi Boszorkány Struanra meg Dirk Struanra, meg a család összes kalóz és ópiumcsempész őseire! - Sóhajtott. - Ian és Paul minden bizonnyal megteszi magának azt a szívességet, hogy kigolyózza, úgyhogy emiatt nem hiszem, hogy emésztenie kellene magát. Egyébként nem is értem, miért adja el nekik Pug a céget.

- Mert Pug nem olyan, mint az apja, Mióta az öreg Sir Thomas meghalt, a General Stores egyfolytában lefelé csúszik. Ezzel együtt Pugnak megvan a maga külön kis hatmillió dollárja belőle meg egy, öt évre szóló, felbonthatatlan szerződése... Így aztán az öröm az övé a gond meg a családé. Vissza akar vonulni. Angliába akar menni Ascotba, meg ilyen helyekre

- Nocsak! Nem is olyan buta ez az öreg Pug! - McBride elkomolyodott. - Quillan, ez az ötödik futam... óriási az érdeklődés. Félek, hogy belepiszkál valaki. Megszigorítjuk a lovak őrzését. Azt suttogják, hogy...

- Dopping?

- Igen.

- Mindig pusmognak az ilyesmiről, és valaki mindig megpróbálja. Szerintem a választmány jól végzi a dolgát.

- A választmány tegnap este megállapodott, hogy új szabályt hoz: a jövőben minden futam előtt kötelező lesz a doppingvizsgálat, ugyanúgy, mint a nagyobb angol és amerikai pályákon.

- És ez már szombaton így lesz? Hogyan fogják ezt addigra megoldani?

- Meng doktor, a rendőrség orvosszakértője hajlandó vállalni, amíg nem tudunk felvenni egy szakembert.

- Jó ötlet – mondta Gornt.

McBride felsóhajtott. – Az. De a hatalmas sárkánynak nem ellenfele a helybeli kígyó. - Sarkon fordult és elment.

Gornt állt még egy ideig, aztán odament az idomárjához, aki Kalauzhal mellett állva beszélgetett a zsokéval, a szintén ausztráliai Bluey White-tal. White papíron Gornt egyik hajózási vállalkozása igazgatójaként szerepelt, de ezt a titulust csak azért kapta, hogy megőrizhesse amatőr státuszát.

- 'reggelt, Mr. Gornt - mondták. A zsoké sapkája ellenzőjéhez emelte a kezét.

- Reggelt. - Gornt egy pillanatig méregette őket, aztán halkán azt mondta: - Bluey, ha nyer, öt darab ezres a külön jutalom, ha Nemes Csillag mögött végez, ki van rúgva.

A kemény kis ember elfehéredett. - Rendben, főnök.

Az idomár nyugtalankodott. - Kalauzhal remek formában van, Mr. Gornt. Mindent meg fogunk pró...

- Ha Nemes Csillag nyer, maga ki van rúgva, Akkor is ki van rúgva, ha nem nyer, de Kalauzhal mögötte végez.

- Rendben van, Mr. Gornt. - A férfi letörölte az ajka fölött hirtelen kiütöző izzadságcseppeket. - De én nem...

- Én nem sugallok magának semmit, hogy mit tegyen. Én csak közlöm magával, mire számíthat. - Gornt udvariasan biccentett és elsétált. Bement a klub éttermébe, amely a pályára nézett, s megrendelte kedvenc reggelijét: tojást Benedict módra, saját, különleges holland sajtjával, amelyet kizárólag az ő számára tartottak a konyhán, - és az ugyancsak általa szállított jávai kávé.

A harmadik csésze kávénál tartott, amikor odajött hozzá a pincér:

- Bocsásson meg uram, telefonon keresik.

Odament a telefonhoz. – Gornt.

- Jó reggelt, Mr. Gornt. Paul Choy vagyok... Mr. Vu unokaöccse... Remélem, nem zavarom.

Gornt nem mutatta meglepetését. – Elég korán hív Mr. Choy.

- Igen, uram, de szerettem volna korán kezdeni az első napomat – hadarta a fiatalember -, és alig voltam itt egy-két perce, amikor megszólalt a telefon. Mr. Bartlett volt az, Linc Bartlett, tudja, akinek a gépén csempészett fegyverek érkeztek, a milliomos.

Gornt meghökkent. - Bartlett?

- Igen, uram. Azt mondta, szeretné elérni önt és célozgatott rá, hogy az ügy sürgős, már otthon is kereste. Belegondoltam, hogy hol lehet, és oda lyukadtam ki, hogy talán kiment a pályára megnézni az edzést, és gondoltam, nem árt, ha csipkedem maga. Remélem, nem zavarom?

- Nem. Mit mondott? - kérdezte Gornt.

- Csak azt, hogy beszélni akar önnel, és hogy a városban van-e. Én erre azt mondtam, hogy nem tudom, de megnézem, hagyjon üzenetet és visszahívjuk.

- Honnan telefonált?

A Vic and Albertből, Kowloon 662233, 773-as mellék. Ez az irodája száma, nem a lakosztályáé.

Gorntra nagy hatással volt a dolog. - Csukott szájba nem repül légy, Mr. Choy.

- Jézusom, Mr. Gornt! Emiatt soha nem kell aggódnia - mondta buzgón Paul Choy. - Vu bácsikám ezt úgy a fejünkbe verte, hogy egy életen át ne felejtjük el.

- Helyes. Köszönöm, Mr. Choy. Hamarosan találkozunk.

- Igen, uram.

Gornt letette, gondolkodott egy percet, aztán tárcsázta a szálloda számát. - A 773-ast kérem.

- Linc Bartlett.

- Jó reggelt, Mr. Bartlett, Gornt vagyok, Miben állhatok a rendelkezésére?

- Köszönöm, hogy visszahívott. Zavaró híreket hallottam, amelyek részben összefüggenek azzal a dologgal, amiről beszélgettünk.

- Valóban?

- Jelent magának valamit az a név, hogy Toda Shipping?

Gorntot hirtelen nagyon kezdte érdekelni a dolog. - A Toda Shipping, egy hatalmas japán konglomerátum - hajógyárakkal, acélművekkel, nehézipari létesítményekkel. Struanék két hajót rendeltek tőlük, tudomásom szerint teherhajókat. Miért?

- Úgy tudom, a Toda benyújtott néhány számlát a Struannak, amely három részletben összesen hatmillióról szól - elsején, tizenegyedikén és a rákövetkező hónap tizenötödikén -, és egy másikat, szintén hatmillióról, az kilencven napon belül esedékes. Ezen felül nyolcadikán még az Orlin International Banknek is ki kell fizetniük 6,8 milliót. Ismeri őket?

Gorntnak nagy erőfeszítésébe került, hogy megőrizze higgadtságát. – Igen... igen, hallottam már róluk – mondta. Elképesztette, hogy az amerikai ilyen pontosan ismeri a Struan cég fizetési kötelezettségeit. – És?

- Tudomásom szerint Struannak csak 1,3 milliója van készpénzben, nincsenek tartalékai, nincs annyi készpénze, hogy teljesítse a kifizetéseket. Nagyobb bevételre csak a Kowloon Investments ingatlanügyleteiből rájuk eső részre számíthatnak, ezt 17 millió, de csak novemberben esedékes, és húsz százalékkal túllépték a hitelkeretüket a Victoria Banknál.

- De hát ez... ez roppant bizalmas értesülés – hápogott Gornt, a szíve majd kiugrott a helyéről, nyakán megszorult a gallér. A hússzázalékos kerettúllépésről tudott – Plumm mondta meg neki - ezt a bank összes igazgatója tudja. De a készpénzállományukra, a pénzáramlásukra vonatkozó részleteket nem ismerik.

- Miért mondja el nekem mindezt, Mr. Bartlett?

- Mennyi készpénzt tud felszabadítani?

- Már mondtam magának: hússzor olyan erős vagyok, mint a Struan - felelte gépiesen Gornt; könnyen jött szájára a hazugság, agyában egymás után villantak fel az információ inspirálta csodásnál csodásabb

Lehetőségek. - Miért?

- Ha belemegyek a Struan-féle üzletbe, Dunross arra fogja felhasználni a készpénzemet, hogy kiszabaduljon a Toda és az Orlin szorításából – mármint ha a bankja nem folyósít neki további kölcsönöket.

- Ez így van.

- A Victoria támogatni fogja?

- Mindig támogatja. Miért?

- Mert ha nem, akkor Dunross nagy bajban van.

- A Struannak komoly pakettje van a bank részvényeiből. A bank kénytelen támogatni.

- De túllépte a hitelkeretét, és Havergill gyűlöli. Chen részvényeivel és a strómanokéval együtt a Struannak 21 százaléka van.

Gornt csaknem elejtette a kagylót. - Ezt meg hogy az ördögben tudta meg? Ezt kívülálló nem tudhatja!

- Stimmel - hangzott az amerikai higgadt hangja - de ettől még tény. Össze tudja hozni a többi 79-et?

- Tessék?

- Ha volna egy társam, aki most az egyszer ellene tudná fordítani a bankot, és máshol sem kapna hitelt... Kerek-perec: az egész csak időzítés kérdése. Dunross életveszélyesen túlköltekezett, pillanatnyilag nagyon gyenge lábakon áll. Ha a bankja nem hitelez neki, kénytelen lesz eladni valamit – vagy valahonnan máshonnan hitelt szerezni. Mindkét esetben halálosan legyengül, és bagóért zsebre lehet vágni.

Gornt megtörölte izzadó homlokát, egészen beleszédült. – Honnan az ördögből szerezte ezeket az információkat?

- Erről majd később.

- Mikor?

- Ha majd megállapodtunk a taktikai húzásokban.

- És mennyire biztos, hogy ezek az adatok helytállóak?

- Teljesen. Megvan az utolsó hét évük mérlege.

- Gorntnak elállt a lélegzete. – Ez lehetetlen!

- Akar fogadni?

Gornt most már komolyan megrendült, lázasan törte a fejét. Légy óvatos – intette magát. Az ég szerelmére, szedd össze magad! – Ha maga ezt mind tudja, és ha még ehhez azt is tudja, hogy hogyan fonódnak össze a korporációjuk egyes elemei, ha ezt mind tudja, akkor azt csinálunk a Struannal, amit akarunk.

- Azt is tudjuk. Beszáll?

- Természetesen - hallotta saját, nyugodt hangját Gornt, noha egyáltalán nem volt nyugodt. - Mikor találkozhatunk? Ebédkor?

- Mit szólna hozzá, ha most rögtön összejönnénk? De nem itt, és nem a maga irodájában. Ez nagyon diszkrét ügy.

Gorntnak szűrni kezdett a szíve. A szájában valami undorító ízt érzett. Nem tudta, mennyire bízhat Bartlettben. – Tudja, mit? Küldök magáért egy kocsit. Abban elbeszélgethetünk.

- Nem rossz ötlet, de talán jobb volna, ha a hongkongi oldalon találkoznánk. Egy óra múlva az Aranykomp kikötőjében.

- Tökéletes. Jaguárral jövök, a rendszáma 8888. A taxiállomáson parkolok le - mondta Gornt, és letette.

Néhány másodpercig a telefonra meredt, aztán visszament az asztalához.

- Remélem, nem rossz hírt kapott, Mr.Gornt?

- Hogy? Ja, nem. Hozzon nekem egy fél üveg Taittinger Blanc de Blancsot. Ötvenötöst. - Hátradőlt; borzasztóan furcsán érezte magát. Az ellensége szinte a markában van - ha már az amerikai adatai igazak, és ha meg lehet benne bízni, és nem Dunross valamilyen fondorlatos tervéről van szó. Megjött a bor, de alig kóstolt bele, egész lényével koncentrált, elemzett, készült.

Gornt meglátta a tömegben a magas amerikaiat, s egy pillanatig irigykedve nézte karcsú, izmos alakját és könnyed, lezser öltözékét – farmer, nyitott nyakú ing, blézer – és szemmel látható önbizalmát. Észrevette a márkás fényképezőgépet, gúnyosan elmosolyodott, aztán Caseyt kezdte keresni. Csalódva vette tudomásul, hogy Bartlett egyedül érkezett. De ez a csalódottság mit sem rontott lelkesítő előérzetén, amely a kagyló letétele óta ott pezsgett benne.

Áthajolt az ülés fölött és kinyitotta járdá felőli ajtót. – Isten hozta a hongkongi oldalon, Mr. Bartlett – mondta kényszeredett kedélyességgel, s elindította a motort. A Gloucester Roadon hajtott a Glessing-fok és a Yacht Club felé. – Elképesztőek az értesülései.

- Kémekek nélkül nem működhet az ember.

- Működhet, de csak az amatőr. Hogy van Miss Casey? Azt hittem ő is jön.

- Casey nem tud erről. Még nem.

- Nem?

- Nem. Sejtelme sincs róla.

- Én azt hittem... - mondta Gornt némi szünet után - hogy Miss Casey a cége alelnöke... a jobbkeze, ahogy maga nevezte.

- Az is. Viszont a Par-Con főnöke én vagyok, Mr. Gornt.

Gornt látta a rezzentelen tekintetet, és most először érzett rá, hogy ez az igazság, és téves volt eredeti feltételezése. - Ebben soha sem kételkedtem - mondta. Minden érzékszervével feszülten figyelte Bartlettet, várta, hogy kirukkoljon a mondandójával.

Bartlett végül azt mondta: - Le tudunk itt állni valahol? Szeretnék mutatni valamit.

- Hogyne. - A tengerpart mentén haladó Gloucester Roadon szokás szerint sűrű volt a forgalom. Gornt egy perc múltán talált egy parkolóhelyet a Causeway Bay tájfunmenedékének vízi járművek alkotta szigetei közelében.

- Tessék – Bartlett egy dossziét nyújtott át. A Struan cég mérlegének pontos másolata volt benne az azt megelőző évről, hogy megjelentek a tőzsdén. Gornt szeme végigfutott a számokon. - Jézusom - motyogta. Eszerint a Lasting Cloud 12 milliójukba került?

- Csaknem belebuktak. Állítólag mindenféle rizikós áruk voltak a hajón. Repülőgép-hajtóművek Kínának, biztosítás nélkül.

- Még jó, hogy biztosítás nélkül! Hogy az ördögbe lehetne csempészárura biztosítást kötni? – Gornt próbálta megjegyezni a sok számot. Zúgott a feje. Ha ennek csak a felét tudom, legutóbb elkaptam volna őket. Megtarthatom?

- Ha megegyeztünk, kap egy kópiát - Bartlett visszavette a dossziét, és egy papírlapot nyújtott át helyette. Ezt nézze meg, már csak az arányok miatt. - A papírlapon, grafikusán ábrázolva ott állt, mennyit birtokol a Struan a Kowloon Investments részvényeiből, hogy a Struan tajpanja különféle stróman vállalatokon keresztül miként tartja teljes mértékben a kezében az óriási biztosítási, ingatlan- és kikötő-munkálati céget, amely a közhiedelem szerint egész más vállalat volt, s így is szerepelt a tőzsdén.

- Csodálatos - sóhajtott fel Gornt, akit hatalmába kerített a megoldás szépsége. - A Struan csak alig néhány százalékát birtokolja a forgalomban lévő Kowloon Investments részvényeknek, de valójában, titokban száz százalékig a kezében van.

- Az Államokban ezért börtön jár.

- Hál' istennek, Hongkongban mások a törvények, és ez itt teljesen törvényes, ha kissé agyafúrt is. - Mindketten nevettek.

Bartlett zsebre tette a papírt. - Hasonló részletekkel tudok szolgálni a többi érdekeltségükről is.

- Ne haragudjon a nyerseségért, de mit forgat a fejében, Mr. Bartlett?

- Egy közös támadást a Struan ellen, még ma. Egy villámháborút. Fele-fele alapon. Maga megkapja a Peaken a Nagy Házat, a presztízst, a jachtját, ezenfelül a Turf Clubbeli páholyát és a választmányi tagságát.

Gornt éles pillantást vetett Bartlettre. Bartlett elmosolyodott. - Tudjuk, mi a szíve vágya. De minden másban fele-fele.

- Kivéve a Kai Takkal kapcsolatos üzleteket. Azokra szükségem van a légitársaságom miatt.

- Rendben, de akkor enyém a Kowloon Investments.

- Nem - vágta rá éberen Gornt. – A Kowloon is fele-fele, mint ahogy a többi.

- Nem. Magának szüksége van a Kai Takra, nekem meg a Kowloon Investmentsre. Remek kiindulópont volna a Par-Con ázsiai terjeszkedéséhez.

- Miért?

- Mert Hongkongban minden nagy vagyon ingatlanon alapul. A K.I. tökéletes bázis lesz számomra.

- További rajtaütésekhez?

- Persze – felelte fesztelenül Bartlett. – A maga Jason Plumm barátja a következő. Simán le tudjuk nyelni az Asian Propertiesét. Fele-fele, rendben?

Gornt csak hosszú idő után válaszolt. – És utána?

- Hongkong és Lantao Farms.

Gornt szíve nagyot ugrott. Világéletében gyűlölte Dunstan Barre-t, és ez a gyűlölet tavaly még meg is hátrahagyta, mikor Barre a királynő születésnapja alkalmából lovagi címet kapott, amit Gornt meggyőződése szerint a Konzervatív Párt pénzügyi alapjait gyarapító célirányos hozzájárulásokkal ügyeskedett ki magának. – És őt hogyan nyelné le?

- Mindig van egy olyan időpont, amikor egy hadsereg, egy ország, vagy egy cég gyenge lábakon áll. Az előrejutás érdekében a hadvezéreknek vagy a cégek vezetőinek időnként meg kell ragadniuk az előttük álló lehetőségeket. Aki előre akar jutni, annak muszáj. Mindenki sarkában lihegnek ellenségek, akik meg akarják szerezni, ami az övé, akik ki akarják túrni a helyéről, akik a birtokaira törnek. Ha az ember gyenge lábakon áll, nagyon kell vigyáznia.

- Maga most gyenge lábakon áll?

- Nem. Két évvel ezelőtt volt egy ilyen pillanat, de az már rég elmúlt. Most már rendelkezem azzal

az erővel, amire szükségem van... amire szükségünk van. Már hogyha maga benne van.

Fejük fölött sirálycsapat keringett, bukott le, emelkedett föl. - Nekem milyen szerepet szán? – kérdezte Gornt.

- Maga törí majd az utat, maga lesz a támadó ék. Én az utóvéd.

Miután maga lyukat ütött a védelmén, én mérem rá a döntő csapást. Nyitottan fogjuk adni a Struant - remélem, a Ho-Pak-féle históriába már beszállt?

- Igen, nyitottan adtam, de egyelőre csak szerény mértékben - hazudta gördülékenyen Gornt.

- Helyes. Az Államokban ilyenkor az ember ráveszi az illető cég könyvelőit, hogy szivárogtassák ki a pénzügyi adatokat. Pillanatok kérdése, és az egész város erről beszél. Meg lehet csinálni itt is?

- Elképzelhető. De az ő könyvelőikkel nem megy.

- Még megfelelő összegért sem?

- Azért sem. Viszont, egy kis pletykát el lehet terjeszteni. Gornt komoran elmosolyodott. - Nagyon nem szép Dunrosstól, hogy eltitkolja a részvényesei előtt, milyen nehéz helyzetben van... Ez lehetséges. Azután?

- Amint a tőzsde kinyit, maga elkezdi nyitottan adni a Struant. Nagyban.

Gornt cigarettára gyújtott. – És maga mit csinál?

- Nyíltan semmit. Ez a titkos adu.

- És ha tényleg az, és az én ütésemet viszi haza vele? – kérdezte Gornt.

- Mit szólna hozzá, fedeznék minden kockázatot? Az elég bizonyíték lenne rá, hogy maga mellett állok?

- Tessék?

- Én fizetek minden veszteséget, és enyém a mai, a holnapi és a pénteki profit ötven százaléka. Ha péntek délutánra nem sikerül megszalasztanunk, maga közvetlenül zárás előtt mindent visszavásárol és vesztettünk. Ha úgy néz ki a helyzet, hogy elkaptuk Dunrosst, akkor közvetlenül a zárás előtt eladunk, amennyit csak lehet. Hadd puhuljon csak a hétvégén. Hétfőn aztán jövök én, kirántom alóla a szőnyeget, és megindul a villámháború. Az eredmény biztos.

- Az. Ha magában meg lehet bízni.

- Ma tíz órára leteszek kétmillió dollárt a maga nevére bármely svájci bankban, amit maga megnevez. Ez tízmillió hongkongi dollár, ennyi holtbiztosan fedez minden esetleges árfolyamcsökkenésből származó veszteséget. Erről a kétmillióról én nem kérek papírt, nincsenek megszorítások, nem kell bón

vagy más efféle. Nekem elég a maga szava, hogy ez az esetleges veszteségek fedezetéül szolgál. Ugyanakkor megegyezünk, hogy fele-fele arányban osztozunk, azzal a kivétellel, hogy a Kowloon Investments az enyém, a Struan Kai-Tak-i üzlete a magáé, Casey-nek meg nekem pedig elintézi, hogy a Turf Club szavazati joggal bíró tagjai legyünk. Mindezt kedden írásban rögzítjük - miután szétzúztuk a Struant.

- Maga deponál számomra kétmillió amerikai dollárt, és egyedül rajtam áll, hogy mikor veszem ki a veszteségeim fedezésére? - hitetlenkedett Gornt.

- Igen. Én ennyit kockáztatok. Mi baja lehet így magának? Semmi. És mivel Dunross tudja, hogy maga mit érez iránta, ha maga megtámadja, nem fog gyanakodni, nem sejti, hogy pillanatokon belül megindítom ellene a villámháborút.

- Ez az egész annak a függvénye, hogy pontosak-e a számai... hogy megfelelnek-e a valóságnak a mennyiségek és az időpontok.

- Ellenőrizze őket. Biztosan meg tudja csinálni valahogy... legalább annyira, hogy önmagát meggyőzze.

- Miért ez a hirtelen változás, Mr. Bartlett? Nemrég még azt mondta, keddig vár... esetleg tovább is.

- Utánanéztünk egy kicsit a dolognak, és nem tetszettek a számok, amik kijöttek. Mi nem tartozunk Dunrossnak semmivel. Bolondok volnánk társulni vele, mikor ilyen gyenge. Nos, amit én ajánlok, az egy nagy buli, remek esélyekkel: a Nemes ház két rongyos millió ellenében. Ha sikerül, százmilliókban számolhatjuk a nyereséget.

- És ha veszünk?

Bartlett fölvolta a vállát. – Akkor talán hazamegyek. Vagy összehozunk egy Rothwell-Gornt-Par-Con üzletet. Az ember időnként nyer, de sokkal többször veszít. De ezt a rajtaütési lehetőséget nem szabad kihagyni. Maga nélkül viszont nem megy. Ismerem már annyira Hongkongot, hogy tudjam: itt különleges szabályok szerint folyik a játék. Ezeket most nincs időm megtanulni. De hát minek is tanulnám, mikor itt van nekem maga, aki ismeri az összeset.

- Vagy itt van magának Dunross?

Bartlett elnevette magát, Gornt nem hallott ki belőle alattomoságot. - Maga nem költötte túl magát, maga nem áll gyenge lábakon. Dunross meg igen... ez a pechje. Na, mit szól hozzá? Lecsapunk?

- Nagyon meggyőző, amit mond. Kitől szerezte az értesüléseit? Meg a papírokat.

- Kedden megmondom. Ha már szétzúztuk a Struant.

- Vagy úgy! Szóval még törleszteni is kell valami titokzatos úriembernek?

- Mindenért fizetni kell. Ez lejön a haszonból, de nem lesz több öt százaléknál.

- Pénteken kettőkor, Mr. Bartlett? Akkor döntök, hogy visszavásárolom-e az eladott részvényeket, igénybe véve ehhez a maga kétmillióját, vagy pedig tanácskozunk, és folytatjuk a támadást.

- Pénteken kettőkor.

- Ha hétfévégén folytatjuk, fedezi a további kockázatot?

- Nem, de erre nem is lesz szüksége. Kétmillió a maximum. - Péntek délutánra vagy megindulnak lefelé a Struan részvények és megfutamítjuk Dunrosst, vagy nem. Ez nem egy hosszútávú, gondosan megszervezett bekerítés. Ez egy egyszeri, egyetlen kísérlet, hogy susztermattot adjunk az ellenfélnek. - Bartlett vidáman elvigyorodott. - Rongyos kétmillió dollárt kockáztatok egy olyan játékban, amely bekerül majd a történelemkönyvekbe. Egy hét se telik bele és elcsaklizzuk Ázsia Nemes Házát!

Gornt csak bólintott; vívódott. Mennyire bízhatok meg benned, te nyomorult. Rajtaütős, aki a kezekben tartod az Ördög Dunrosshoz vezető ajtó kulcsát? Kipillantott az ablakon, a dzsunkák között egy kislány manőverezett egy farevezős csónakkal, oly ismerős és biztonságos volt számára a tenger, mint másnak az anyaföld. – Gondolkozni fogok azon, amit mondott.

- Meddig?

- Tizenegyig.

- Sajnálom, ez egy rajtaütés, nem afféle szokványos üzletkötés. Most vagy soha!

- Miért?

- Sok a teendő, Mr. Gornt. Vagy most rögtön megállapodunk, vagy egyszer és mindenkorra vissza az egész.

Gornt az órájára nézett. Rengeteg idő van még. Elég egy telefonhívás a megfelelő kínai újsághoz, és amit mond nekik, egy óra múlva a standokon lesz. Savanyúan elmosolyodott magában. Az ő titkos aduja Havergill volt. Minden tökéletesen klappol.

Egy sirály rikkantott a fejük fölött, s egy termiket meglovagolva a Csúcs felé vitette magát. Gornt nézte, aztán a gerincen álló, a domboldal zöldjén fehérén kirajzolódó Nagy Ház tűnt a szemébe.

- Megegyeztünk - mondta, és kezet nyújtott.

Bartlett megrázta. - Nagyszerű. De szigorúan köztünk marad?

- Igen.

- Hova kéri a kétmilliót?

- Zürichbe, a Bank of Switzerland and Zürich 181819 számú számlára. - Gornt, észrevéve, hogy remegnek az ujjai, a zsebébe nyúlt. Leírom magának.

- Fölösleges. A maga nevén fut a számla?

- Jóságos ég, dehogy! Canborra Limited néven.

- Akkor a Canborra Limited ezennel kétfélmillió dollárral gazdagabb. És ha van egy kis szerencsénk, három nap múlva maga lesz a Nemes Ház tajpanja. Na, erre mondjon valamit! - Bartlett kinyitotta az ajtót, és kiszállt. - Viszlát.

- Várjon!- szólt utána meglepetten Gornt. Kiteszem magát, ahol... - Nem, köszönöm. Telefonálnom kell, aztán negyed tízkor randevúm van a barátnőjével, Orlandával. Miss Ramosszal - remélem, nem veszi rossz néven. Utána meglehet, hogy készíték néhány felvételt. Bartlett vidáman odaintett Gorntnak és elsétált.

Gornt megtörülte izzadó tenyerét. Mielőtt eljött a klubból, felhívta Orlandát, hogy telefonáljon Bartlettnek, hívja el egy randevúra. Remek, gondolta még mindig a döbbenet hatása alatt. Ha szeretők lesznek, márpedig Casey ide vagy oda, azok lesznek, Orlanda majd szemmel tartja Bartlettet. Nagyon sokat nyerhet rajta.

Irigykedve figyelte Bartlettet. Az amerikai néhány pillanat múlva eltűnt a wanchai tömegben.

Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Túl szépen klappol, túl könnyű, túl szép ez az egész, gondolta. És mégis... És mégis! Remegő kézzel rágyújtott. Honnan szerezte Bartlett ezeket az adatokat?

Tekintete akarata ellenére is a Peaken álló Nagy Ház felé fordult. A ház, s a mérhetetlen gyűlölet visszarepítette gondolatait őseihez: Sir Morgan Brockhoz, akit Dirk Struan ölt meg, Tyler Brockhoz, akinek tulajdon leánya lett az árulója. Magában önkéntelenül megújította a bosszúesküt, amit apjának fogadott, aki ugyanezt fogadta az ő apjának s így vissza egészen a saját húga által tönkretett, koldusbotra jutott emberi roncsig, Sir Morgan Brockig, aki az elhalt Brockokk árnyai nevében könyörögve kérte, hogy álljanak bosszút a Nemes Házon, s a világ leggonoszabb emberének minden ivadékán.

Ó, istenek, adjatok erőt nekem, fohászkozott Quillan Gornt. Adjatok, hogy az amerikai szavai igaznak bizonyuljanak. És én bosszút állok.

28.

10 óra 50 perc

Aberdeen fölött kissé felhős volt az ég, sütött a nap. Fojtogató volt a hőség, harminchárom fok és kilencvenszázalékos páratartalom. Apály ideje. A rothadó tengeri hínár, szerves hulladék és iszapos parti sáv szaga csak még nyomasztóbbá tette a léghőrt.

A fokozatosan szűkülő korlátok között, amelyeket a rendőrök állítottak fel a Ho-Pak előtt, vagy ötszáz kedvetlen, türelmetlen ember tolongott. A korlátok között egyszerre csak egy ember fért át. A

legkülönbözőbb korú férfiak, nők - néhányuk csecsemővel - állandó pozícióharcot folytattak egymással, senki sem volt hajlandó a sorára várni, mind megpróbált előre furakodni.

- Nézze ezeket a barmokat - mondta Donald C. C. Smyth főfelügyelő. - Ha rendesen sorba állnának, és nem tolakodnának, sokkal gyorsabban menne az egész, elég volna egy szál rendőr, mi meg elmehetnénk ebédelni, és nem kellene készenlétbe helyezni a rohamrendőrséget. Szóljon nekik!

- Igen, uram - felelte udvariasan Mok főtörzsőrmester. Ajíjje, gondolta, miközben a járőrök felé tartott, ez a szerencsétlen hülye még mindig nem érti, hogy mi, kínaiak nem vagyunk ostoba idegenek, ördögök, vagy olyanok, mint a Keleti Tenger-i ördögök, akik hajlandók órákig türelmesen sorban állni. Na nem... Mi, civilizált emberek ismerjük az életet, tudjuk, hogy mindenki önmagáért harcol. Bekapcsolta a rendőrségi rádió adó-vevőt. - Itt Mok főtörzsőrmester. A főfelügyelő úr utasítása: egy rohamosztágot sürgősen. Parkoljanak le a halpiac mögött, és maradjanak érintkezésben velünk!

- Igenis!

Mok felsóhajtott és rágyújtott. Az utca túloldalán, a Blacs és a Victoria aberdeeni fiókjai előtt is korlátok kígyózta: a sarkon túl, a Ching Prosperity Bank előtt szintén. Mok főtörzsőrmester borotvaélesre vasalt khakis szín zubbonyának hónaljában nagy izzadságkarikák sötétlettek. Nagyon ideges volt. Ez a tömeg roppant veszélyes, nem volna jó, ha megisméltódnének a tegnapi események. Ha a bank három előtt bezár, ezek itt szétverik a házat. Mok őrmester nem tagadta önmaga előtt, hogy ha neki is volna még pénze odabent, ő rontana elsőként az ajtónak. Ajíjje, gondolta. Nagyon hálás volt Kígyónak, amiért tekintélye révén elérte, hogy ma reggel az utolsó fillérig megkapta a pénzét.

- Le van hugyozva az összes bank! – dünnyögte az orra alatt. – Segítsetek istenek, engedjétek, hogy a Ho-Pak ma minden ügyfelét kifizesse! Holnap szabadnapos leszek, ráér akkor csődbe menni. – Elnyomta a cigarettáját.

- Főtörzsőrmester úr!

- Tessék.

- Oda nézzen! - mondta a hozzá siető, ügybuzgó, szemüveges, civilruhás nyomozó. Nem sokkal múlhatott húszéves.

- A Victoria Banknál. Az öregasszony. Az az öreg áma.

- Hol? Ja, igen, látom. - Mok egy ideig figyelte az öregasszonyt, de nem látott rajta semmi szokatlant. Az öregasszony néhány perc múltán keresztül nyomakodott a tömegben, és egy farmernadrágos, fiatal, vagány fülébe kezdett sugdosni, aki az egyik korlátnak támaszkodva állt. Egy öregember felé mutogatott, aki épp akkor lépett ki a bankból. A fiatalember nyomban az öreg után somfordált, az öreg áma pedig visszapréselte-könyökölte-szitkozódta magát a terelőkorlát elejéhez, ahonnan szemmel tarthatta a ki- és belépőket.

- Ez már a harmadik, uram - mondta a fiatal nyomozó. - Az öreg áma megmutat valakit a vagánynak, aki épp kilép a bankból, a vagány meg utánaered. Néhány perc múlva visszajön. Ez már a harmadik ilyen eset. Láttam, hogy a vagány odacsúsztatott valamit az öregasszonynak. Szerintem pénzt.

- Jól van. Jól csinálta, Szemüveges Vu. A vagány valószínűleg háromszöges, szépen leveszi a kuncsaftokat. A vén boszorkány az anyja lehet. Kövesse azt a csirkefogót, én majd eléje kerülök a másik irányból. Vigyázzon, észre ne vegye!

Mok főtörzsőrmester elment a sarokig, végigballagott egy standokkal, utcai árusokkal, nyitott portálú boltocskákkal szegélyezett sikátoron; óvatosan mozgott a tömegben. A másik sikátorba befordulva észrevette, hogy egy öregember pénzt ad a fiatal vagánynak. Megvárta, míg Vu elállja a sikátor túlsó végét, aztán súlyos léptekkel megindult.

- Mi folyik itt?

- Mi? Eh? Semmi, a világon semmi - felelte idegesen az öregember, izzadságtól csöpögő arccal. – Mit akar tőlem? Nem csináltam semmit!

- Miért adtál pénzt annak a fiatalembernek, hallod-e? Láttam, hogy pénzt adtál neki! - A fiatal csirkefogó pimaszul, félelem nélkül nézett vissza Mokra, eltöltötte a tudat, hogy ő maga Ragyás Kin, egyike az egész Hongkongot halálra ijesztő Farkasembereknek. - Megszóltott? Megpróbált pénzt kivásalni belőled? Úgy néz ki, mint egy három szöges!

- Ó! Hát én... én... tartoztam neki ötszáz dollárral. Épp most vettem ki a bankból és kifizettem. - Az öregember láthatólag félt, mégis tovább handabandázott. - Az unokaöcsém! - Már kezdtek köréjük gyűlni. Valaki harakolt és kiköpött.

- Miért izzadsz ennyire?

- Hogy az összes istenek cicerézzenek meg minden disznót! Meleg van! Mindenki izzad. Mindenki!

- Ez a megcicerézett igazság - kiáltotta valaki.

Mok mogorva képpel a várakozó fiatalemberhez fordult. - Mi a neved?

- Hatodik Fiú Vong!

- Hazudsz! Fordítsd ki a zsebeidet!

- Én? Én nem csináltam semmit! Ismerem a törvényt. Letartóztatási parancs nélkül nem kutathat ki!

Mok vasmarka lecsapott a fiatalember csuklójára, és olyat csavart rajta, hogy az fölvinnyogott. A tömeg nevetett, de nyomban el is hallgatott, amikor valahonnan a semmiből előkerült Szemüveges Vu, és elkezdte motozni a fiatalembert. Mok keze satuként tartotta Ragyás Kint. A bankjegy tekercsek és az aprópénz láttán a tömegben nyugtalan moraj hullámszórt végig. - Ezt honnan szeded? - mordult Mok.

- Az enyém. Én... én pénzkölcsönző vagyok, és épp most hajtom be a...

- És hol van a területed?

- A... Third Alley-n, az Aberdeen Roadnál.

- Na, akkor gyérünk. - Odamegyünk, és megnézzük.

Mok elengedte a fiatalembert, aki még mindig félelem nélkül, dühösen nézett rá. – Előbb adja vissza a pénzemet! – mondta Ragyás Kin, majd a körülöttük állókhoz fordult. – Ti láttátok, hogy elvette! Én becsületes pénzkölcsönző vagyok! Ezek az idegen ördögök szolgái, mindnyájan ismeritek őket! Az idegen ördögök törvénye szerint nem lehet egy becsületes polgárt kikutatni!

- Adjátok vissza neki azt a megcicerézett pénzét! – kiáltotta valaki.

- Ha egyszer pénzkölcsönző, akkor...

A tömeg vitatkozni kezdett, Ragyás Kin pedig észrevett közöttük egy rést, és már ugrott is. Az emberek utat engedtek neki, hagyták, hogy végigrohanjon a sikátoron és belevesszen a forgatagba, de amikor Szemüveges Vu utána eredt, összezárták előtte soraikat, lökdösődni kezdtek, és kissé ellenségesekké váltak. Mok visszahívta Szemüveges Vut. Eközben a pillanatnyi zűrzavarban az öregember eltűnt. – Hadd menjen az az anyátlan gané! – mondta kimerülten Mok. Csak egy háromszöges... egy a sok triádos közül, aki a törvénytisztelő embereken élősködik.

- Mit csináltak a megcicerézett pénzével? - kiabált be valaki a tömeg hátsó soraiból.

- Odaadom valamelyik vénasszony menhelynek - kiáltotta vissza hasonló nyerseséggel Mok főtörzsőrmester. - Te pedig eredj, rondíts nagyanyád fülébe!

Valaki felröhögött. A tömeg lassan oszolni kezdett, aztán ment mindenki a dolga után. Egy perc múltán Mok és Szemüveges Vu már úgy állt a sikátorban, mint két kő egy patakban: a járókelők kerülgették őket. A főutcára visszaérve Mok megtörülte a homlokát. Tou nien lo mo!

- Miért ilyenek ezek, főtörzsőrmester úr? - kérdezte a fiatal nyomozó, - Hiszen mi csak segíteni akarunk. Miért nem ismerte be az az öregember, hogy az a nyomorult háromszöges meg akarta zsarolni?

- Az embereket nem lehet tankönyvekből megismerni - válaszolta barátságosan Mok. Ismerte a fiatalokat, ismerte aggodalmaikat. Szemüveges Vu új ember volt, egyike azoknak a frissen végzett egyetemistáknak, akik nemrég léptek be a testületbe. Nem tartozott Mok egységébe. - Légy türelmes. Ezek az emberek azért nem akartak mellénk állni, mert rendőrök vagyunk, és ezek még mindig azt hiszik, hogy mi csak saját magunkon akarunk segíteni, nem másokon. Mióta Kínában rendőrök vannak, mindig is ez volt a helyzet.

- De hát ez itt Hongkong- felelte büszkén a fiatalember. - Mi mások vagyunk. Mi brit rendőrök vagyunk.

- Azok. - Mok megborzongott. Nem akarta kiábrándítani ezt a fiatalembert. Valaha én is lojális voltam, lojális a királynő, és a kuaj lo zászló iránt. De ez már elmúlt. Amikor segítségre, oltalomra, biztonságra lett volna szükségem, nem kaptam. Egyetlenegyszer sem. Volt idő, amikor a britek gazdagok és erősek voltak, de aztán elvesztették a háborút a Keleti Tenger-i ördögökkel szemben. Abban a háborúban elvesztették az összes arcukat, az a háború megalázta őket, a nagy tajpanok mint holmi

közönséges tolvajok, a Stanley börtönbe kerültek – még a Nemes Ház tajpanja meg a Nagy Banké is, sőt a kormányzó őfőméltósága is -, közönséges bűnözőkként kezelték őket, asszonyostul, gyerekestül bevágták őket a Stanleybe, úgy bántak velük, mint egy darab szarral!

Aztán vége lett a háborúnak, és noha végül ők alázták meg a keleti ördögöket, soha többé nem nyerték vissza se a hatalmukat, se az arcukat.

Se Hongkong, se egész Ázsia nem lesz már olyan, mint annak előtte. A britek évről évre szegényednek, egyre csökken a hatalmuk – ugyan miképp védenének meg engem és a családomat a gonosztevőktől gazdagság és hatalom nélkül? Nekem filléreket fizetnek, és úgy bánnak velem, mint egy kutyával. Egyetlen védelemben bízhatok: a pénzemben, az aranyamban, aminek révén szükség esetén elmenekülhetünk... Vagy a földbe, házba fektetett pénzemben, ha maradhatunk. Pénz nélkül hogyan taníttathatnám a fiaimat Angliában, vagy Amerikában? Talán majd a hálás kormányzat fizeti? Nem fizet az egy megcicerézett rézgarast sem. Tőlem viszont elvárják, hogy életem kockáztatása árán is tisztítsam meg az utcákat ezektől a megcicerézett háromszögesektől, zsebtolvajoktól, meg ettől a veszekedett, leprás, szaros csöcseléktől!

Megborzongott. A családom biztonsága, mint mindig, most is az én kezemben van. Milyen bölcsek is őseink tanításai! Vagy talán lojális volt hozzám a rendőrfőnök, amikor pénzre volt szükségem, nem többre, csak egy harmadosztályú hajójegyre, hogy a fiam elmehessen Amerikába, iskolába? Nem. A Kígyó viszont segített. Tízezer dollárt adott nekem kölcsön mindössze tízszázalékos kamatra. A fiam úgy utazott, mint egy mandarin, háromévi tandíjjal a zsebében ült fel a Pan American repülőgépére, és ma már okleveles építész, megvan a zöldkártyája, jövő hónapban meglesz az amerikai útlevele is, akkor visszajöhet, és egy ujjal sem nyúlhatnak hozzá. Segít majd megóvni a nemzedékeket, és megóvja a saját meg a fiaiét, de még az unokáiét is!

Igen, a Kígyó adott nekem pénzt, és abból, amit az ő révén kerestem, mára már hiánytalanul, kamatokkal együtt vissza is fizettem neki. Én hű leszek a Kígyóhoz – amíg ellenem nem fordul. Mert egy nap ellenem fordul, minden kuaj lo ezt teszi, minden kígyó ezt csinálja. Most viszont főszárkány vagyok, és nincs az az isten, nincs az az ördög, de még maga a Kígyó sem árthat a családomnak, nem nyúlhat a svájci, vagy kanadai bankszámlámhoz.

- Gyere, ballagjunk vissza, Szemüveges Vu öcsém – mondta barátságosan. A terelőkorlátokhoz visszaérve beszámolt a történetekről Smyth főfelügyelőnek.

- Tegye a pénzt a házikasszánkba főtörzs, mondta Smyth. – És rendeljen egy nagy vacsorát ma estére az embereink számára.

- Igen, uram.

- Ez a Vu nyomozó, aki szeretne átkerülni a KO-ra?

- Igen, uram. Szemüveges Vu nagyon jó eszű fiú.

Smyth magához hívatta Vút, megdicsérte. – Na, hol az az öreg áma? Vu megmutatta neki. Látták, hogy türelmetlenül nézeget a sarok felé, ahol a fiatalember eltűnt. Egy perc múltán kifurakodott a tömegből és káromkodva-dohogva elcsoszogott.

- Menjen utána, Vu - rendelkezett Smyth. - Vigyázzon, nehogy meglássa. Ez a banya elvezeti ahhoz a mocskos kis gazemberhez. Legyen óvatos, és ha a vénasszony bevacol valahol, hívja fel a főtörzs urat.

- Igenis, főfelügyelő úr.

- Ne vállaljon semmiféle kockázatot. Lehet, hogy az egész bandát le tudjuk általa kapcsolni. Biztos, hogy egy egész bandáról van szó. - Igenis, főfelügyelő úr.

- Elmehet. - Nézték, amint a vénasszony nyomába ered. - Ez a fiú még viszi valamire. De nem nálunk, ugye, főtörzs? - Ahogy mondja, főfelügyelő úr.

- Azt hiszem, ajánlani fogom a KO-nak. Talán...

Hirtelen baljós csend támadt, majd kiabálás és dühöd moraj harsant. A sarok felől két rendőr tűnt fel futólépésben. Távollétük ideje alatt a tömeg szétszedte a terelőkorlátokat, elsodorta a négy rendőrt, és már a bankfiókot rohamozta. Igazgató Sung és beosztottai hiába próbálták becsukni az ajtót az ordító, káromkodó tömeg előtt. Egymás után borultak fel a korlátok.

- Hívja a rohamosztagot!

Mok a járőrökcsihoz rohant. Smyth fogta elektromos szócsövét, és félelmet nem ismerve a sor elejéhez sietett. Ráparancsolt az emberekre, hogy hagyják abba a verekedést, de a nagy ordításban nem lehetett érteni. Aztán az utca túlvége felől futva jött az erősítés. Gyorsan és gyakorlottan siettek Smyth támogatására, de a csöcselék egyre jobban lábra kapott. Sungnak és pénztárosainak sikerült valahogy becsukniuk az ajtót, de a nyomakodók megint felrántották. Aztán egy téglá repült át a tolongók feje fölött, s vágódott az egyik kirakatablakba. Egyetértő moraj kísérte. Az elől lévők igyekeztek félreállni az útból, a hátul állók próbáltak az ajtóhoz jutni. Újabb téglák repültek az épület felé, aztán deszka és gerendadarabok, amelyeket egy szomszédos építkezésen ragadtak fel. Egy kődarab teljesen szétzúzta a hatalmas táblaüveget. A tömeg felbődült és előrenyomult. Egy lány elesett, összetiporták.

- Gyerünk! - kiáltotta Smyth. – Segítsenek! – Felkapta az egyik terelőkorlátot, s négy rendőr segítségével, mint valami pajzsral elkezdte visszaszorítani a csöcselék első vonalát. A morajlást túlordítva kiáltotta a rendőröknek, hogy használják a vállukat. Dulakodni kezdett az őrző csöcselékkel. Más rendőrök is követték a példájukat. Közben újabb téglák repültek a bank felé, majd felharsant a kiáltás: - Öljétek meg ezeket a megcicerézett tolvaj bankosokat, öljétek meg őket, ellopták a pénzünket!

A tömeg felkapta a kiáltást. - Öljétek meg őket...!

- A pénzemet akarom...!

- Öljétek az idegen ördögöket!

Smyth azonnal érzékelte a közelében álló emberek hangulatváltozását, a szívverése is elállt. A csöcselék felkapta a jelszót, elfeledkezett a bankról, és már nyújtották is érte a kezüket. Látott már ilyet, és tudta, hogy vége. Ötvenhatban látta először, amikor kétszázezer kínai egyik pillanatról a másikkra esztelen dühöngésben tört ki Kowloonban. Ha nem épp egy könnyű géppuska mögött áll, meg is ölik. Négy

férfit lőtt le, ezzel sikerült utat vágnia magának, és biztonságos helyre jutni. Most nem volt fegyvere. Az életéért küzdött. A sapkáját letépték, valaki megragadta a derékszíját, egy ököl az ágyékába sújtott, egy másik az arcába, karmok kapdostak a szeme felé. Mok és a többiek bátran belevetették magukat az eszeveszett tülekedésbe, hogy kiszabadítsák. Valaki egy féltéglával mellbe vágta Mokot, egy másik egy léccel csapott az arcába nagy sebet szakítva vele. Smyth-t teljesen körbevették, kétségbe esetten próbálta kezével és karjával védeni a fejét. E pillanatban üvöltő szirénával, megfárolva, a sarok mögül felbukkant a rohamrendőrség kocsija. A tíztagú osztag durván nekiesett a csöcseléknek, és kirángatta a kezük közül Smyth-t. Smyth szájából csurgott a vér, bal karja tehetetlenül lógott.

- Egyben van uram?

- Egyben, de a keserves mindenségit, állítsák fel azokat a tetves korlátokat! Távolítsák el ezeket a nyomorultakat a banktól! Elő a fecskendőkkel!

De nem volt szükség a fecskendőkre. A rohamrendőrök első kemény rohamának hatására a csöcselék eleje elbátortalanodott, a többi pedig biztonságos távolságba hátrált, onnan méregették ellenséges tekintettel a rendőröket; néhányuk még mindig hangosan mocskolódva. Smyth megragadta a hangosbeszélőt. – Ha bárki húszlépésnyinél közelebb jön – mondta kantoni nyelvjárásban, azt letartóztatjuk és kitoloncoljuk! – Megpróbálta visszanyerni a lélegzetét. – Azok, akik szeretnének bejutni a Ho-Pakba, százlépésnyire innen álljanak sorba.

A fenyegető tömeg ingadozott, aztán látva, hogy Mok és a rohamrendőrök előrelendülnek, sietve hátrálni, és egymást tiporva oszolni kezdtek.

- Azt hiszem, kiugrott a vállam! - mondta Smyth, és csúnyán elkáromkodta magát.

- Mit csináljunk ezekkel a trógerekkel, uram? - kérdezte Mok. Erős fájdalmai voltak, zihált, arca vérézett, egyenruhája rongyokban lógott rajta.

Smyth a kezébe fogta a könyökét, hogy enyhítsen egyre növekvő fájdalmán, s az utca túloldalán álló, mogorván bámuló emberekre nézett. - Tartsa itt a rohamosztagot, és hívjon ide még egyet Nyugat-Aberdeenből. Értesítse a központot. Hol a francban van a sapkám? Ha elkapom azt a férget...

- Uram! - kiáltott oda az egyik rendőr. A lány mellett térdelt, akit letaposott a tömeg. Konzumnő, vagy táncosnő lehetett, azoknak van ilyen szomorú, édes, de kemény, fiatalon is öreg kinézetük. A szájából vér szivárgott, zihálva kapkodta a levegőt.

- Jézusom! Hívjanak mentőt!

És miközben Smyth tehetetlenül nézte, a lány fuldoklani kezdett saját vérében, és meghalt.

Christian Toxe, a Guardian főszerkesztője a vállával szorította a füléhez a telefonkagylót, úgy jegyzetelt. – Hogy hívták a lányt, Dan? – harsogta, hogy túlkiabálja a szerkesztőség zsongását.

Ezt nem tudom biztosan. Az egyik betétkönyvön a Szu Ci-jan név van feltüntetve – felelte a vonal másik végéről, Aberdeenből Dan Yap, a riporter. – 4360 dollár volt benne. A másik betétkönyv más

névre szolt, azt mondja, hogy... Tartsd egy percre, épp most megy el a mentő. Te hallasz rendesen, Chris? Óriási itt a forgalom.

- Hallak, mondd tovább. Mi van a másik betétkönyvvel?

- A másik Tak Heung-fa névre szól. Pont háromezer van benne. A Tak Heung-fa név ismerősnek rémlett. – Számodra mond valamit ez a két név? – kérdezte Toxe. Magas, gyűrött arcú ember volt, rendetlen szerkesztőségi kalitkájából telefonált.

- Semmit, legfeljebb annyit, hogy az egyik azt jelenti, hogy Akácvirág Szu, a másik meg, hogy illatos Virág Tak. Csinos lány volt, úgy nézem, talán eurázsiai...

Toxe hirtelen úgy érezte, mintha egy jeges kéz markolt volna a gyomrába: Saját három lánya jutott az eszébe, hat-, hét- és nyolcévesek voltak, és bájos kínai felesége. Hiába próbált megfedkezni róla, újra és újra felvillant benne a titkolt aggodalom: vajon helyes dolog-e Nyugat és Kelet keveredése, és vajon milyen jövő vár az ő drágáira ebben a tetves, mocskos, bigott világban.

Összeszedte magát, koncentrált. - Egy táncoslányhoz képest ez elég sok pénz, igaz?

- Igaz. Állítólag kitarotta valaki. Akad egy kis érdekesség is: a retiküljében egy gyűrött borítékban találtak egy két hete íródott levelet, tiszta limonádé. A borítékra írt cím... várj csak... Tak Heung-fának, Aberdeen, Tsung-pan Street, Fifth Alley 14. Afféle nyálás, csöpögős, örök szerelemről áradozó levél. De iskolázott írás.

- Angol? - kérdezte meglepetten Toxe. Sebesen jegyzetelt.

- Nem. Piktogramos. De valahogy olyan... lehet, hogy egy kuaj lo írta.

- Szereztél másolatot?

- A rendőrség nem en...

- Szerezz egy fotokópiát. Kérj kölcsön, vagy lopj egyet a délutáni kiadáshoz. Egy heti fizetésed a prémium, ha sikerül.

- Még ma délután, kápé?

- Igen.

- Vedd úgy, hogy megvan.

- Alá van írva?

- "Egyetlen love-od". Így, a „love” angolul.

- Mr. Toxe! Tulajné önagysága a kettesen! - Az angol titkárnő kiáltott be a nyitott ajtón, íróasztala alig egy-két lépésnyire volt az üvegfaltól.

- Jóságos ég, majd visszahívom. Mondja meg neki, hogy egy hatalmas sztori nyomában vagyunk! – kiáltott vissza Toxe, majd megint a kagylóba kezdett beszélni. – Dan, nyomd ezt a sztorit, maradj ott a rendőrök közelében, menj el velük a lány lakására... már ha az ő lakása. Tudd meg, ki a tulajdonos, kik a lány szülei, hol laknak. És hívjál! – Toxe letette, és kikiabált a segédszerkesztőnek. – Hahó! Mac!

A magas, savanyú képű, őszülő hajú férfi felállt az asztalától, és bevánszorgott. – Mi van?

- Azt hiszem, kellene egy különkiadás. A főcím:... - lefirkantotta egy cetlire. – A csőcselék megölte Illatos Virágot!

- Mit szólnál ahhoz, hogy a „A csőcselék letiporta Illatos Virágot”? - Vagy: „Az első áldozat Aberdeenben”.

- A csőcselék letiport jobb.

- Akkor legyen az. - Martin! - kiáltotta Toxe. Martin Haply fölnézett, felállt az íróasztalától, és odament Toxéhoz. Toxe ujjával végigszántott a haján, aztán elmondta nekik mindazt, amit Dan Yapról hallott. - Martin, te írod a fölvezetést.: "Egy gyönyörű lányt összetiport a tömeg - de vajon kik a valódi gyilkosok? A tehetetlen kormányzat, amely nem hajlandó újraszabályozni az idejétmúlt bankrendszerünket? Vagy inkább a szóbeszéd kezdeményezői? Csakugyan olyan egyszerű dolog a Ho-Pak megrohanása, mint amilyennek látszik?" satöbbi, satöbbi, satöbbi.

- Nyomom. - Haply elvigyorodott, és visszament a nagyterembe az íróasztalához. Lenyelt egy korty hideg kávé a műanyag pohárból, aztán gépelni kezdett. Asztalán magasra tornyozva kézikönyvek, kínai újságok és tőzsdei jelentések álltak. A háttérben telegépek kattogtak. Korrektorok, gyakornokok görnyedtek levonatok fölé.

- Martin! Hogy áll a tőzsde?

Martin Haply oda se nézve tárcsázott, aztán visszakiáltott a főszerkesztőnek. - A Ho-Pak lement 26, 40-re, négy ponttal esett tegnap óta. A Struan is esett egy pontot, de valami nagy felvásárlás van folyamatban. A Hongkong Lantao három ponttal emelkedett... épp most erősítették meg Dunstan Barre tegnap kivette a pénzüket.

- Tényleg? Akkor megint neked volt igazad! A jó fenébe!

- A Victoria fél ponttal lejjebb ment... a bankok mind idegesek, és nincs vevő. Azt mondják, a központban kezdenek sorba állni a Blacs és a Victoria előtt. - Mindkét férfinak leesett az álla.

- Küldj ki valakit a Vichez, nézze meg! - Mac kisietett. Jézusom, gondolta Toxe görcsberánduló gyomorral. Jézusom, ha a Vicet is megrohanják, elsüllyed ez az egész redves sziget, és vele együtt minden megtakarított pénzem!

Hátradőlt öreg karosszékében, lábát az asztalra polcolta. Szerette a munkáját, élvezte a nyomást és az azonnali cselekvést követelő helyzeteket.

- Hívjam a nagyszóznőy?- szólt be a titkárnője, egy kerekded, kizökkenhetetlen teremtes.

- Kit? Afene, Peg, ezt el is felejtetem. Persze... Hívja a Sárkányt. A Sárkány a kiadó, Mong Pa-tok felesége volt, a kiterjedt Mong família fejéé, aki e mellett az újság mellett még három kínai napilapot és öt képeslapot mondhatott magáénak és aki egészen a kezdet kezdetéig vezette vissza származását. A Mong család állítólag az újság első tulajdonos-főszerkesztőjétől, Morley Skinnertől származott. A történet szerint Skinner Dirk Struantól kapta az újságot, annak viszonzásaként, hogy Gort macaui meggyilkolásának agyonhallgatásával segítette őt Tyler Brockkal szemben. A párbajt állítólag Dirk Struan provokálta ki. Csatakorbáccsal verekedtek meg. Toxe egyszer, néhány éve hallotta az idős Sarah Chent, amint pityókásan mesélte, hogy amikor Brockék eltemették Gorth holttestetét, nem ismerték meg. Az idős asszony elmondta azt is, hogy az apjának, Sír Gordon Chennek szinte az egész kínai negyedtet mozgósítania kellett, hogy Brockék fel ne gyűjtsák Struanék raktárházait. Így aztán Tyler Brock Tajpingsant gyűjtotta fel helyettük. Csak azért nem égett le az egész város, mert épp aznap éjjel jött az a hatalmas tájfun, az az óriási katasztrófa, amely tönkretette Dirk Struan Nagy Házát, elpusztította őt magát és titkos kínai feleségét, Mejmajt.

- A kettesen várja.

- Mi? Ja! Köszönöm, Peg. - Toxe felsóhajtott.

- Parancsoljon, Mrs. Mong.

- Láttam a Ho-Pakról szóló cikkeiket tegnap meg ma, hogy nem igazak a Ho-Pakról szóló híresztelések, és hogy bizonyos tajpanok indították, meg egy másik nagy bank. Látom, ma is van egy ilyen cikkük.

- Igen. Haply száz százalékgig biztos benne.

- A férjem meg én úgy tudjuk, hogy ez nem igaz. Se tajpanok, se bankok nem terjesztenek ilyen szóbeszédet, és nem is terjesztettek. Talán jobb volna ha, leállítanák ezt a támadást.

- Ez nem támadás, Mrs. Mong, hanem állásfoglalás. Tudja, mennyire adnak a kínaiak a mendemondákra. A Ho-Pak ugyanolyan biztosan áll a lábán, mint a kolónia bármely más bankja. Szerintünk, a pletykát egy nagy bank...

- Semmiféle tajpan és semmiféle nagy bank. A férjemnek meg nekem nem tetszik ez az állásfoglalás. Kérem, változtassanak rajta – mondta Mrs. Mong. Toxe kiérezte hangjából a sziklakeményiséget.

- Ez szerkesztői hatáskörbe tartozik, a szerkesztőséget pedig én irányítom - felelte komoran.

- A lap a miénk. Ez a mi újságunk. És ha mi mondjuk magának, hogy hagyja abba, akkor maga abbahagyja.

- Ez utasítás?

- Persze, hogy utasítás.

- Rendben van. Utasítására abbahagyjuk.

- Nagyon helyes! - A vonal megszakadt. Christian Toxe kettétörte és falhoz vágta a ceruzáját, aztán káromkodni kezdett. A titkárnője felsóhajtott, diszkréten becsukta az ajtót. Toxe kidühöngte magát, aztán kinyitotta. – Van egy kis kávé, Peg? Mac! Martin!

Visszaült az íróasztalához. Megreccsent a széke. Megtörülte izzadt arcát, rágyújtott egy cigarettára, mélyen leszívta a füstöt.

- Tessék, Chris – lépett be Haply.

- Martin, ugrik a mű, amit kértem tőled, írd helyette egy másikat a hongkongi bankokról, meg hogy nem ártana valamilyen formában létrehozni egy bankokat biztosító szervezetet...

A két férfi leesett állal meredt rá.

- A kiadónknak nem tetszik, hogy pletykákat emlegetünk.

Martin Haply elvörösödött. - Hát akkor szard le! A saját füleddel hallottad, miket mondtak a tajpan buliján!

- Az nem bizonyít semmit. Nincs bizonyítékod. Leszállunk erről a vonalról. Bizonyíték nélkül nem ugrálhatok.

- De hát...

Toxe nyaka elvörösödött. - A rohadt életbe! Leszállunk róla! - bömbölte. – Meg vagyok értve?

Haply már nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát. Dühtől fuldokolva sarkon fordult és kiment. Végigsietett a tágas termen, fölrántotta az ajtót, és bevágta maga után.

Christian Toxe nagyot fújt. - Hogy ennek a kölyöknek milyen izgága természete van!

Elnyomta a cigarettáját és másikra gyújtott. - Jézusom, rémes, mennyit szívok! - mondta. Még mindig fortyogott, barna szemei az idősebb férfira szegeződtek. - Valaki fölhívhatta a Sárkányt, Mac. Mrs.Sárkány Mong helyében te mit kérnél viszonzásul a szívességért?

Mac arca hirtelen felderült– Hát nem egy szavazó tagsági belépőt a Turf Clubba!

Singh, az indiai riporter jött be, kezében egy félméteres telexpapírral. – Talán tudnád használni a különszámban, Chris.

Reuters jelentések voltak, s Közel-Keletről érkeztek. „Teherán 8 óra 32 perc: Magas szintű iráni diplomáciai források szerint az ország északi határa közelében, nem messze az olajban gazdag azerbajdzsáni határvidéktől, ahol ismét zavargások robbantak ki, váratlanul kiterjedt szovjet katonai manőverekre került sor. Washingtoni jelentés szerint az amerikaiakat felkérték, hogy küldjenek megfigyelőket a körzetbe.”

A következő hír így szólt: "Tel Aviv, 6 óra: Tegnap késő este a Knesszet megerősítette hogy újabb óriási öntözési terv készült, amelynek alapja, hogy a Jordán folyó vizét a Negev-sivatag déli részébe terelik. A bejelentés nyomban tiltakozásokat és ellenséges reagálásokat váltott ki Jordániában, Egyiptomban, és Szíriában."

- A Negevbe? Nem ott van az izraelieknek az a halál frankó atomerőműük?- kérdezte Toxe.

- De ott. Újabb remek érv a békekonferencia tárgyalóasztalára. Ehhez kell nekik a víz?

- Nem tudom, Mac, de az biztos, hogy kiszárad tőle néhány jordániai és palesztin torka. Víz, víz... mindenütt csak víz, nekünk meg annyi sincs, hogy lezuhanyozzunk. Jézusom, de jó volna már egy kis eső! Singh, te tupírozd fel ezeket a híreket, jók lesznek az utolsó oldalra. Nem ezektől fogják vinni a lapot. A címdalra kapardj össze valamit a Farkasemberekről. "A rendőrség hatalmas kerítőhálót feszített ki, de Mr. John Chen veszedelmes elrablóinak mind ez ideig sikerült kibújniuk belőle. A családhoz közel álló források szerint Mr. John Chen apja, a Struan cég compradoréja még nem kapott zsarolólevelet, de ez minden percben várható. A China Guardian kéri olvasóit, segítsenek elkapni ezeket az elvetemült... - Valami ilyesmit.

Aberdeenben ezalatt Szemüveges Vu az öregasszonyt figyelte, aki bevásárló kosárral a karján épp most lépett ki az egyik lakóház kapuján, s vegyült el a keskeny utca zajos nyüzsgésben. Vu óvatosan követte. Nagyon elégedett volt önmagával. Mialatt várta, hogy az öregasszony ismét felbukkanjon, sikerült szóba elegyednie egy utcai áruossal, aki a házzal szemben, a töredezett aszfaltozású járdán szokta leállítani a taligáját; teát és apró csészékben meleg kondzsit, rizskását árult. Vu vett egy csészével, s miközben eszegette, az árus sok mindent elmondott neki Ah Tamról, az öregasszonyról, aki tavaly költözött ide. Egy Kanton közelében fekvő kis faluból érkezett a kolóniára, azzal az óriási menekültáradattal, amelynek hullámai tavaly nyáron csaptak át a határon. Nincs családja, és a családnak, amelynél dolgozik, nincs húsz év körüli fia, bár ő, az árus, ma reggel egy fiatalember társaságában látta. – Ah Tam azt mondja, egy Ningtok nevű faluban élt...

Ez volt az a pillanat, amikor Vu úgy érezt, most megfogta az isten lábát. Mert az ő családja is ningtoki volt, beszélt az ottani dialektust.

Most mintegy húszlépésnyiről követte az öregasszonyt, nézte, milyen biztos kézzel turkál a zöldségek között, csak a legjobb hagymafejeket és főzeléknek valókat válogatja ki, amelyek alig néhány órája érkeztek az Új Területek parcelláiról. Nagyon keveset vásárolt, amiből Vu arra következtetett, hogy szegény családnál dolgozik. Az öregasszony ezt követőleg egy csirkés standnál állt meg, alig lézengő tyúkok, összekötött lábú, tehetetlenül heverő, girhes csirkék ketrecai előtt. A gömbölyded tulajdonos leállt vele alkudozni; mindketten élvezték a mosdatlan szájú beszédet, a sértéseket, hol ezt, hol azt a csirkét választották majd dobták vissza, aztán egy harmadikat, tapogatták őket, legyintettek rájuk, míg meg nem egyeztek. Az öregasszonynak - gyakorlott, jól felvágott nyelvű vevő lévén - sikerült valamit lealkudnia az árból. Az árus ekkor gyakorlott mozdulattal, szinte oda se figyelve kitekerte a jérce nyakát, s odadobta kopasztásra és tisztításra ötéves lányának, aki ott guggolt egy toll- és hulladékpupacon.

- Hallod-e csirkés uraság! - szólt oda Vu. - Én is vennék egy madarat ezen az áron. Azt ott! - mutatott egy szemrevaló csirkére, oda se figyelve a férfi morgolódására. - Néném - szólította meg udvariasan az

öregasszonyt - jó sok pénzt takarítottál meg nekem. Meghívhatlak egy csésze teára, míg megtisztítják a madarainkat?

- Ó, köszönöm, igen, fáradtak már ezek a vén csontok. Oda menjünk! - Meggömbült ujjával a szemben lévő bódéra mutatott. - Onnan szemmel tarthatjuk, hogy megkapjuk-e, amiért fizettünk. - A csirkés valami obszcenitást dünnyögött; nevettek rajta.

Az öregasszony az utca túloldalára vezette Vút, leült egy padra, teát és süteményt rendelt, és kisvártatva már arról beszélt Vúnak, mennyire utálja Hongkongot és mennyire utál idegenek között élni. Vu a nyers ningtoki tájszólása révén gyorsan megoldotta a nyelvét, aztán mikor az öregasszony is átváltott erre a dialektusra, meglepetést színlelve hallgatta, hogy Ah Tam is, ugyanabból a faluból származik, és milyen csodálatos is egy földre találni ennyi hónap után itt, idegenek között. Az öregasszony elmondta, hogy hétesztendő kora óta ugyanannál a ningtoki családnál dolgozott, de sajnos három évvel ezelőtt az úrnője, akit ő nevelt fel, s aki azóta hozzá hasonló öregasszony lett, meghalt. - Ottmaradtam a házban, de nehéz idők jöttek. A tavalyi éhínség borzalmas volt. A faluban sokan úgy döntöttek, hogy ide jönnek. Mao elnök emberei nem bánták, sőt inkább ösztökéltek minket, "haszontalan szájakat" ahogy mondták ránk. Így aztán nekivágtunk. Valahogy átvergődtünk a határon, ide is találtam, aztán itt álltam egy garas nélkül, éhesen, nem volt családom, nem voltak barátaim, nem volt kihez forduljak. Nagy sokára sikerült munkát találnom, főző áma lettem a Csung családnál, akik utcatisztítók. Egy garast se kapok az ebcsonoktól, csak koszt-kvartélyt, ráadásul Csung főfelesége egy nyüves szájú boszorkány, de nemsokára mindőjüktől megszabadulok! Ugye azt mondtad, a te apád tíz éve jött ide veletek?

- Igen. A folyó mentén, a bambuszirtás mellett volt a földünk. Az apámat Vu Cso-tam-nak hívták, és...

- Igen, azt hiszem, emlékszem a családra. Igen, most már emlékszem. Ismerem azt a földet. Én a Vu Ting-tok családnál dolgoztam, több mint száz év óta övék a keresztúti patika.

- Ó, a tiszteletre méltó Patikáros Vu! Hát persze! - Vu csakugyan jól ismerte a családot, Patikáros Vu világ életében maoista szimpatizáns volt. Egyszer menekülnie kellett a nacionalisták elől. Szerették és becsülték az ezer lelket számláló faluban.

- Szóval akkor te Vu Cso-tam fia vagy, öcsém! - mondta Ah Tam. - Ííí, csodálatos hely volt a régi időkben Ningtok. Az utolsó három év viszont... rettenetes.

- Hát igen. Mi szerencsések voltunk. A földünk termékeny volt, műveltük is, mint mindig, de aztán néhány év múltán idegenek jöttek, és azzal vádoltak mindenkit, akinek földje volt, hogy kizsákmányolók! Pedig csak a saját földünket műveltük. Időnként elvittek néhány gazdát, néhányat agyonlőttek, ezért aztán tíz évvel ezelőtt az apám úgy határozott, hogy elmenekülünk. Ő már meghalt, de az anyám él még, itt lakunk nem messze.

- Régen sokszor kellett menekülni, és gyakori volt az éhség. Úgy hallom mostanában már jobb a helyzet. Te is így hallottad? Idegenek jöttek ugye? Jöttek és mentek. Meg megint. Nem olyan rossz a faluban öcsém! Nem bizony! Az idegenek békén hagynak minket. Békén hagyták az úrnőt is meg minket is, mert atyánk fontos ember volt, és a kezdetektől fogva Mao elnököt támogatta. Az úrnőt Fang-lingnek hívták, ő már meghalt. A környékünkön nincs termelőszövetkezet, így aztán az élet olyan, mint volt, igaz, mindnyájunknak tanulmányozni kell Mao elnök vörös könyvecskéjét. Nem olyan rossz már az élet a

faluban, és minden barátnőm ott lakik... Hongkong visszataszító, nekem a szülőfalum az otthonom. Család nélkül nem élet az élet. Nemrég viszont... - Az öregasszony lehalkította a hangját, kuncogni kezdett, és lelkesen folytatta. – Most viszont kegyesek voltak hozzám az istenek! Még egy-két hónap, és hazamegyek, haza, végleg. Lesz annyi pénzem, hogy visszavonulhassak és megvegyem azt a kis házat az utcánk végén. Talán még egy kis földcskére is futja, és...

- Visszavonulsz? - adta alá a lovat Vu. – Na de hát miből, néném? Azt mondtad, egy garast sem kapsz...

- Á! - fortyant fel az öregasszony, - van egy barátom, komoly ember.

- Miféle barátod?

- Egy nagyon komoly üzlettársam, akinek szüksége van a segítségemre. És amiért ilyen hasznos vagyok neki, megígérte, hogy rengeteg pénzt ad nekem...

- Ezt csak most találtad ki - korholta Vu – Hát ki vagyok én? Valami hülye idegen, akinek...

- Hát akkor tudd meg, hogy az én barátom olyan komoly ember, hogy ha akarja, az egész szigetet rabszolgasorba hajtja!

- Ilyen ember nem létezik!

- De még mennyire, hogy létezik! - Ah Tam megint lehalkította a hangját, s rekedtes sustorgással Vu fülébe sziszegte - Na és a Farkasemberek?

Szemüveges Vunak leesett az álla. - Micsoda?

Az öregasszony megint kuncogni kezdett, tetszett neki a hatás, amit szavaival keltett. - Bizony.

A fiatalember szinte beleszédült, ahogy felillantak benne a lehetőségek: ha ez igaz, megkapja a jutalmat, előléptetik, talán még a különleges hírszerzéshez is felveszik. - Ezt csak úgy mondd!

- Hát hazudnék én egy földimnek? Elhiheted, ha mondom: a barátom közülük való. Igazi 489-es, és hamarosan az ő testvéri szövetségük lesz a leggazdagabb egész Hongkongban!

- Íííí, hogy neked micsoda szerencséd van, néném! Ha legközelebb találkozol a barátoddal, kérdezd meg tőle, tudna-e használni egy magamfajta embert. Foglalkozásomra nézve pénzbehajtó vagyok, – verekedő, de a triádom szegény, a vezetőnk pedig hülye és nem idevalósi. A barátod is ningtoki?

- Nem. Ő az... unokaöcsém - felelte az öregasszony. Szemüveges Vu tudta, hogy hazudik. – Nemsokára találkozom vele. Majd később jön. Tartozik nekem egy kis pénzzel.

- Íííí, az jó! Csak nehogy valami bankba tedd, és főképp a Ho-Pakba ne, különben...

- Ho-Pakot mondtál? - kérdezte gyanakodva az öregasszony, s szemei olyan keskenyre szűkültek, hogy szinte elvesztek arca ráncában. - Miért jössz nekem a Ho-Pakkal?

- Semmi, néném. - Vu dühöngött az elszólás miatt, tudta, hogy az öregasszony most már sokkal elővigyázatosabb lesz. – Csak láttam ma délelőtt, mennyien állnak sorba előtte.

Az öregasszony nem volt meggyőzve, de bólintott, aztán észrevette, hogy elkészült a csirkéje, már be is csomagolták. Megköszönte Vúnak a teát és a süteményt, s magában motyogva elcsoszogott. Vu a lehető legóvatosabban követte. Az öregasszony időnként hátranézett, de nem vette észre. Megnyugodva hazament.

A CIA-s kiszállt a kocsijából, és gyors léptekkel besietett a rendőrkapitányság épületébe. Az információs pultnál ülő egyenruhás őrmester ráköszönt. - Jó napot, Mr. Rosemont.

- Mr. Crosse-hoz jöttem.

- Igen, uram, már várja önt.

Rosemont savanyú ábrázattal a lifthez sétált. Hányingerem van ettől az egész szigettől, gondolta, meg ezektől az istenverte angoloktól.

- Jó napot, Stanley! - köszönt rá Armstrong. - Hát maga? Mi járatban?

- Ó, üdvözlöm, Robert. A főnökével van randim.

- Nekem ma már volt részem ebben a gyönyörben. Pontban reggeli hét óra egykor. - Megérkezett a lift, beszálltak.

- Remélem, van valami jó híre Crosse számára - mondta ásítva Armstrong. - Rettentően be van rágva.

- Tényleg? Maga is hivatalos?

- Sajnos.

Rosemont elvörösödött. - A francba! Bizalmas megbeszélésről volt szó.

- Bennem meg lehet bízni.

- Hát persze, hogy meglehet, Robert. Meg Brianban és minden másban. De valamelyik nyomorultban nem.

Armstrong jókedve elpárolgott. - Nem?

Nem. - Rosemont nem mondott többet. Tudta, hogy megsértette az angolt, de nem érdekelte. - Ez az igazság, gondolta keserűen. Minél előbb kinyitják azt a csipás szemüket ezek a pudingfejűek, annál jobb.

Megállt a lift. Végigmentek a folyosón, aztán Brian Kok betessékelte őket Crosse szobájába. Rosemont érzékelte, hogy a háta mögött helyükre csusszannak a reteszek, s arra gondolt, micsoda ostoba,

értelmetlen és fölösleges ez az egész, ez az ember egy cégéres ökör.

- Bizalmas találkozóra kértem Rog.

- Ez az. Robert tökéletesen megbízható, Brian szintén. Miben állhatok a rendelkezésére Stanley? – kérdezte Crosse kimért udvariassággal.

- Rendben van, Rog. Hosszú listám van ma a maga számára. Az első: velem, az egész testületemmel együtt, föl egész washingtoni igazgatónkig maga nyakig ül a drekkben.. Felkértek, közöljem magával – egyebek között – hogy a vamzerük ezúttal még önmagát is felülmúlta.

- Hogy?

Rosemont hangja most már szinte csikorgott. – Bevezetésként csak annyit, hogy az imént közölte egyik kantoni forrásunk, hogy az éjjel az összes emberünkkel egyetemben hazavágták Fong-fongot. A búvóhelyük megszűnt - fölrobbantották. - Armstrong és Brian Kok döbbsentnek látszott, Crosse arcáról semmit sem lehetett leolvasni. - Ez a maguk vamzerének a műve, Rog. És valószínűleg a tajpannál lévő AMG-féle papírok idézhettek elő.

Crosse Brian Kokra nézett. - Használja a vészhelyzeti rádiókódot. Ellenőrizze!

Miközben Brian Kok kifelé sietett, Rosemont folytatta. - Fölrobbantották a szerencsétleneket.

- Azért utána nézünk. A következő?

Rosemont keserűen elmosolyodott. - A következő? Ami a tajpannak küldött AMG-jelentésekben benne volt, azt szinte hiánytalanul tudják már a londoni hírszerző körökben - mármint az ellenkező oldalon.

- Hogy az isten verjen meg minden árulót - morogta Armstrong.

- Magam is ezt a nézetet pártolom, Robert - mondta Rosemont.

- Harmadszorra egy kis gyöngyszem: AMG halála nem baleset volt.

- Tessék?

- Hogy ki tette, azt még senki sem tudja, de hogy hogyan, azt már igen. Egy autó elütötte a motort. Még nem tudunk semmit, se típust, se rendszámot, nincs tanúnk, se semmink, de hogy AMG-t elgázolták, az biztos. És természetesen innen adtak jelt rá.

- Akkor engem miért nem informált még a forrás? Miért magától kell megtudnom? – kérdezte Crosse.

Rosemont hangja élesebbé vált. – Csak imént hívtak Londonból. Nálunk most hajnali ötre jár, úgyhogy az emberei talán úgy gondolják, ráérnek előbb szép kényelmesen megreggelizni, befalni azt az istenverte szalonnás tojásukat, meg meginni azt az istenverte teájukat, becsoszognak az irodába és majd csak aztán értesítik magát. Armstrong gyors pillantást vetett Crosse-ra; arckifejezése láttán összerezzen.

- Elképzeltető... elképzeltető, hogy úgy van, amint mondja, Stanley - mondta Crosse. – Mi van még?

- A fényképek, amelyek, azokról a tagokról készültek, akik Voranszkijt kinyírták, és amelyeket odaadtunk magának... Mi történt?

- Figyeltük a házat, de, a két férfi nem jött ki, így aztán hajnalban rajtaütöttünk. Szobáról szobára átkutattuk az egész épületet, de senkit sem találtunk, aki hasonlított volna a fényképekre. Két órán át kotorásztunk, de nem volt sem titkos ajtó, se más efféle. A két pasas nem volt ott. Talán tévedett az emberük...

- Most nem. Marty Povitz teljesen biztos volt a dolgában. Amint kihüvelyeztük a címet, rögtön figyelni kezdtük a házat, de volt egy időszak, amikor nem volt teljesen, tehát előlről és hátulról is fedezve. Szerintem fülest kaphattak és megint csak a maguk vamzerétől. - Rosemont egy telexmásolatot vett első, és odaadta Crosse-nak, Crosse elolvasta, elvörösödött, és továbbadta Armstrongnak.

„Dekódolva. Washingtonból, Igazgatótól Rosemontnak, a hongkongi állomás igazgatóhelyettesének: Sinders az MI-6-ról Londonból, a forrástól azt az utasítást viszi, hogy ön menjen vele pénteken, legyen tanuk ént jelen az iratok átadásánál, és azonnal szerezzon egy fotókópiát.”

- Erről a mai postájában maga is kap másolatot. Rag – mondta az amerikai.

- Ezt megtarthatom? - kérdezte Crosse.

- Meg. Egyébként Dunrosst is szemmel tartja egy emberünk.

Crosse dühös lett. – Felkérem, hogy ne avatkozzon a hatáskörünkbe!

- Mondtam már, hogy maga most nyakig ül a drekkben, Rog! – Rosemont feszült arccal egy másik táviratot tett az asztalra.

„Rosemontnak, Hongkongba. Ez a táviratot személyesen kézbesítse a KO főnökének. További parancsig Rosemontnak joga van bármely általa megválasztott módon, külön utasítás nélkül segédkezni az ellenség leleplezésében. Ennek során azonban köteles betartani a törvényes előírásokat, és önt folyamatosan tájékoztatni a tevékenységéről. Forrás 8-989/3”

Rosemont látta, hogy Crosse lenyel egy dühös kifakadást.

- És mire van még felhatalmazása? - kérdezte Crosse.

- Semmire. Egyenlőre. A következő: pénteken ott leszünk a bank...

- Maga tudja, hova tette Dunross a dossziékat?

- Tele van vele a város – mármint a szakma. Mondtam magának, hogy a vamzerük agyondolgozza magát. – Rosemont váratlanul kitört. – A jó ég áldja meg magát, Rog, maga ugyanúgy tudja, mint én, hogy ha az ember bizalmasan közöl valakivel valamit Londonban, az annyi, mintha az egész városnak elmondaná! Biztonsági problémák nálunk is akadnak, na de hogy maguknál mi megy...! Az amerikai nagy nehezen lecsillapodott. – Jobb lett volna, ha rögtön őszintén megmondja nekem, hogy a Dunross-ügyet elpuskálták... Sok fejfájástól kímélt volna meg bennünket, és a tekintélyünkön sem esett volna csorba.

Crosse cigarettára gyújtott. - Talán igen. Talán nem. Csak a biztonság miatt csináltam.

- Megismer még? Én a maga oldalán állok!

- Valóban?

- Erre a nyakát teheti! - vágta rá dühöngve Rosemont. – És ha rajtam áll, én még napszállta előtt fölnyitok minden egyes páncélrekeszt. És teszek a következményekre.

- Istennek hála ezt nem teheti meg.

- Az ég szerelmére, háborúban vagyunk! Csak a magas ég tudja, mi van a többi dossziében. Lehet, hogy kiderül belőlük, ki az a rohadt vamzerük! Akkor pedig elkapjuk, és megkapja tőlünk, ami jár neki!

- És ha nincs bennük semmi? - Crosse hangja úgy csattant, mint a korbács.

- Ezt meg hogy érti?

- Dunross beleegyezett, hogy pénteken átadja Sindernak a dossziékat. Mi van, ha nincs bennük semmi? Mi van, ha elégette a lapokat és csak a borítókat adja át nekünk? Akkor mi a fenét csinálunk?

Rosemont leesett állal bámult rá.

- Jézusom... Ez elképzelhető?

- Persze, hogy elképzelhető! Dunross okos ember. Lehet, hogy nem is léteztek azok a jelentések. Vagy a páncélrekeszben lévőek hamisak. Vagy nem ott vannak. Nem tudjuk, hogy ott vannak, csak Dunross szavára támaszkodhatunk. Jézusom! Ötvenféle helyzet is elképzelhető. De maguk olyan okosak ott a CIA-nél? Megmondják nekem, melyik páncélrekeszben vannak, és én személyesen nyitom fel.

- Szerezze meg a kulcsot a kormányzótól, adja ide nekem, tegye lehetővé, hogy néhány legényemmel

öt órára diszkrétén bejuthassak, és...

- Szó sem lehet róla! – mordult fel hirtelen elvörösödve Crosse. Armstrong szinte érezte a belőle sugárzó erőszakosságot. Szegény Stanley, ma te vagy a célpont. Végigszaladt a hátán a hideg; eszébe jutott, milyen volt, amikor neki kellett így Crosse-szal szembenéznie. Hamar rájött, hogy jobb, ha igazat mond neki, ha rögtön kitálat minden. Egy pillanatig sem volt kérdéses előtte, hogy ha Crosse komolyan rászállna egy kihallgatáson, megtörné. Hál' istennek, nincs rá oka, hogy kipróbálja, gondolta hálásan, majd a dühtől kivörösödött Rosemont felé fordította a tekintetét. Vajon kik lehetnek az informátorai, honnan tudja, hogy Fong-fongot és az embereit taccsra tették?

- Szó sem lehet róla! - ismételte Crosse.

- Akkor meg mi a francot csináljunk? A seggünket vakarjuk péntekig?

- Igen. Várunk. Erre kaptunk utasítást. Dunrosst még akkor sem csukhatják le, ha kitépett néhány lapot, vagy akár egy egész marokra valót, vagy éppenséggel egész dossziékat tüntetett el. Arra sem kényszeríthetjük, hogy beszéljen nekünk!

- Ha az igazgató vagy a forrás úgy dönt, hogy rá kell szállni, megvannak rá a módszereink. Az ellenség is ezt tenné.

Crosse és Armstrong Rosemontra meredt. Végül Armstrong fagyosan megjegyezte: - De ettől még nem volna helyes.

- De helytelen sem. A következő: ezt kizárólag magának, Rog. Armstrong azonnal felállt, de Crosse intett neki, hogy maradjon. - Nem - mondta Rosemont. - Sajnálom, Rog, de ez parancs – a maga főnöke meg az enyém így állapotodott meg.

Armstrong látta, hogy Crosse tökéletesen játssza az ingadozót. – Várjon odakint Robert. Ha átcsöngetek, jöjjön be. Addig nézze meg Briant.

- Igen főtanácsos úr. – Armstrong kiment, becsukta az ajtót; sajnálta, hogy a legérdekesebb résznél nem lehet jelen.

- Nos?

Az amerikai újabb cigarettára gyújtott. – szigorúan bizalmas. Ma hajnalban, négy órakor nagy létszámú Delta Force-egységek támogatásával az egész 92-es légideszant ezred átugrott Azerbajdzsánba (Rosemont Kelet-Azerbajdzsánról, Irán északnyugati csücskéről beszél), és végig az iráni-szovjet határ mentén legyezőállást vett fel. – Crosse szeme elkerekedett. – Mindez a sah határozott kívánságára történt, válaszként a határ közvetlen közelében észlelhető nagyarányú szovjet katonai előkészületekre, és a szokásos, szovjetek által finanszírozott, Irán szerte kirobbant lázongásokra. Jézusom, Rog, miért nem szereltet már be ide egy légkondicionálót? – Rosemont megtörölte a homlokát. – Jelenleg Irán egész területén hírzárlat van. Reggel hatkor támogató egységek landoltak Teheránban. A mi hetedik flottánk az öböl felé tart, a hatodik, a földközi-tengeri már elfoglalta harcállásait Izrael partjainál, a második, az atlanti-óceáni a Balti-tenger felé hajózik, a NORAD riadókézsültségben, a Poseidonok mind milliméternyire a vöröstől.

- Jézus a mennyekben, hát mi folyik itt?

- Hruscsov megint megpróbál rátenyerelni Iránra. Mindig is ideális célpont volt a szovjetek számára. Úgy érzi, előnyös helyzetben van. Irán a közvetlen szomszédja, az ő utánpótlási vonalai rövidek, a mieink óriási hosszúságúak. A sah biztonsági emberei tegnap fölfedezték, hogy a következő napok valamelyikére egy "demokratikus, szocialista" forradalom kirobbantását készítették elő Azerbajdzsánban. A Pentagon erre ugrik, mint a leforrázott macska. Ha Irán elvész, vele vész az egész Perzsa-öböl, aztán Szaúd-Arábia, ezzel pedig eldugul Európa olajforrása, és bedugul egész Európa.

- Nem ez az első eset, hogy a sah bajba kerül. Nem reagálják túl egy kicsit maguk ezt a helyzetet?

Az amerikai vonásai megkeményedtek. - Hruscsov azért táncolt vissza Kubában - erre se volt még példa, hogy a szovjetek kifaroljanak valahonnét - mert JFK nem blöffölt, és a komcsik csak egyetlen érvet ismernek: az erőt. A mindent elsőprő, földbe passzírozó erőt. Okosan teszi Nyikita, ha most visszavonulót fúj, különben a kezébe adjuk a fejét.

- Maguk képesek vállalni a kockázatot, hogy az egész világ felrobbanjon néhány analfabéta, fosztogató, fanatikus örült miatt, akiknek mellest talán van valami igazuk is?

- Én nem foglalkozom politikával, Rog. Engem csak az érdekel, hogy győzünk. – Az iráni olaj, a Perzsa-öbölbeli olaj, a szaúdi olaj a Nyugat ütőere. Nem hagyhatjuk, hogy az ellenség rátegye a kezét.

- Ha akarják, úgyis megszerzik.

- Most az egyszer nem. Tudja, mi a hadművelet fedőneve? Menetgyakorlat. Az elképzelés lényege az, hogy nagy erővel bevonulunk, elijesztjük őket, aztán gyorsan, csendben kivonulunk, hogy az ellenségén kívül senki se tudjon a dolgról, főleg ne valami nyomorult liberális szimpatizáns képviselő, vagy újságíró. A Pentagon szerint a szovjetek nem számítanak rá, hogy képesek vagyunk ilyen messziről ilyen gyorsan és nagy erővel reagálni. Ha viszont látják, mi van, ijedtükben hazatakarodnak és bezárkóznak – egészen a legközelebbi alkalomig.

Sűrűsödött a csend.

Crosse dobolni kezdett az ujjával. – És most mit várnak tőlem? Miért mondja el nekem mindezt?

- Mert a főnökség erre utasított. Azt akarják, hogy minden szövetséges hírszerző főnök tudjon róla, mert ha ez a história kiderül, mindenütt szimpátiatüntetések, forrongások lesznek, mint rendesen, jól irányított, felbérelt csőcselékkel végrehajtott zavargások, és az ilyesmire fel kell készülni. Az AMG-jelentésekben az áll, hogy a Szevrint aktivizálták - talán itt van az összefüggés. Különben is: maga itt Hongkongban létfontosságú a számunkra. Maga a Kínába vezető hátsó ajtó, a Vlagyivosztokra és a Szovjetunió egész keleti részére nyíló hátsó ajtó, és a mi legrövidebb útvonalunk a csendes-óceáni flottájukhoz és atom-tengeralattjáró bázisaikhoz. Rosemont újabb cigarettát pöckölt elő, remegett a keze. - Nézze, Rog - mondta, úrrá lévén fojtogató dühén - felejtjük most el ezt a cégek közötti hülye rivalizálást, jó? Talán tudunk segíteni egymásnak.

- Miféle atom-tengeralattjárókról beszél? - kérdezte szándékosan gúnyosan, cukkolva Rosemontot

Crosse. - Tudtommal a szovjeteknek még nincsenek atom-tengeralattjáróik, és...

- Jézusom! - robbant ki Rosemont. - Hát maguk a seggükben tartják az eszüket? Nem látnak, nem hallanak? Enyhülésről papolnak, szájkosarat akarnak ránk erőltetni, ezek meg a belüket is kiröhögik rajtunk. Az egész Ohotszki-tenger tele van az atom tengeralattjárókkal, a rakétakilövő, meg haditengerészeti bázisaikkal! - Rosemont felállt, odament az egyik falat csaknem teljesen eltakaró óriási Kína és Ázsia- térképhez, és ujjával a Japántól északra elterülő Kamcsatka-félszigetre bökött - Petropavlovszk, Vlagyivosztok... Hatalmas munkálatokat folytatnak végig Szibéria egész keleti partján, itt Komszomolszkban, az Amúr torkolatánál és – Szahalinon. De Petropavlovszk a legnagyobb. Tíz éven belül ez lesz Ázsia legkorszerűbb repülőterekkel, atombiztos tengeralattjáró-dokkokkal, vadászgépekkel felszállásra alkalmas, atombiztos kifutópályákkal és rakétasilókkal kiegészített hadikikötője, ahonnan egész Ázsiát fenyegethetik – Japánt, Koreát, Kínát, a Fülöp-szigeteket – de még Hawaiiit és a mi nyugati partunkat is.

- Az USA erői túlsúlyban vannak, és mindig is erősebbek lesznek. Maga megint túllihegi a dolgot.

Rosemont arca elkomorodott. – Azt mondják rám, héja vagyok. Ez nem igaz. Csak realista vagyok. Az oroszok a hadiösvény felé tartanak. A mi Midas III-unk kiszúrt egy egész rakás különféle szarságot, a mi ... - Elhallgatott, legszívesebben bokán rúgta volna magát a fecsegéséért. – Szóval a lényeg: elég sokat tudunk arról, hogy mit csinálnak most. És nem ekevasat kovácsolnak.

- Szerintem téved. Ők se kívánják jobban a háborút, mint mi.

- Akar bizonyítékot? Amint megkapom rá az engedélyt, holnap megkapja! – mondta az amerikai, akinek elevenébe talált Crosse megjegyzése. – Ha bizonyítva látja, jobban fogunk tudni együttműködni?

- Én azt hittem, már eddig is elég jól együttműködtünk.

- Szóval? Benne van?

- Ahogy óhajtja. A forrás számít részemről valamilyen speciális reakcióra?

- Nem, csak álljon készenlétben. Szerintem még a mai napon végigmegy az összes csatornákon.

- Jó. - Crosse váratlanul egészen barátságos hangon folytatta. - Mondja, Stanley, tulajdonképpen mi idegesíti magát ennyire?

Rosemontból elillant az ellenségesség. - Az éjjel elvesztettük az egyik legjobb kelet-berlini szervezetünket, egy csomó rendes srácot. Az egyik haveromat a határon találták el, amikor megpróbált visszajutni hozzánk. Szerintünk biztos, hogy a dolognak köze van az AMG-ügyhöz.

- Fogadja részvéteimet. Tom Owen volt, ugye?

- Nem, ő már egy hónapja elhagyta Berlint. Frank O'Connelről van szó.

- Azt hiszem, nem ismertem. Szomorú história.

- Nézze, Rog, itt a maguk vamzere keveri a szart. - Rosemont felállt, odament a térképhez. Sokáig, mereven nézte. - Hallott már Imanról?

- Miről?

Rosemont vaskos ujjá a térképre bökött. A város Vlagyivosztoktól 290 kilométernyire északra, a szárazföld belsejében terült el, számos vasútvonal futott össze benne. – Ipari központ, vasútvonalak, gyárak, üzemek.

- És? - kérdezte Crosse.

- Van tudomása az ottani reptérről?

- Miféle reptérről?

- A föld alatt levőről. Mert a föld alatt van az egész létesítmény, közvetlenül a város mellett, egy hatalmas, természetes barlangrendszerben. Minden valószínűség szerint a világ egyik csodája. Az egész bázis japánok és nácik rabszolgamunkájával építették negyvenöt és negyvenhét között. Állítólag vagy százezren. És az egész föld alatt van, Rog. Elfér benne 2500 repülőgép legénységgel, földi személyzettel együtt. És bombabiztos, még az atombombának is ellenáll. Nyolcvan repülőgép-kijárója van, egy gigantikus felszállóhelyre vezetnek, amely tizennyolc kisebbfajta hegyet fog körül. Az egyik emberünknek kilenc órájába telt, mire autóval körbement rajta. És ez negyvenhatban történt. Milyen lehet akkor most?

- Sokkal jobb - ha létezik.

- Harcra kész. Hírszerző körökben, maguknál és nálunk már negyvenhatban tudtak róla, sőt néhány jobb fajta firkász is. Akkor most mi ez a nagy csend? Az a bázis önmagában is komoly fenyegetés számunkra, mégsem kiált tüzet senki. Még Kína sem, márpedig az szentség, hogy tudnak Imanról.

- Nem tudom.

- Én meg igen. Szerintem valaki sok más dologgal együtt szándékosan elsüllyesztette ezt is. - Az amerikai felállt, nyújtózkodott. - Jézusom! A világ darabokra hullik, nekem meg majd szétmegy a derekam. Nem tud egy jó csontkovácsot?

- Járt már Thomas dokinál a Pedder Streeten? Én csak hozzá járok.

- Nem bírom azt a tagot. Állandóan várni kell nála, nem hajlandó időpontot adni.

Megszólalt a telefon, Crosse fölvette.

- Tessék, Brian. – Rosemont figyelte Crosse arcát, hogyan reagál a hallottakra. – Egy pillanat. Megvagyunk ezzel a résszel, Stanley?

- Persze, Már csak néhány rutinügy van hátra.

- Jó. Amint felért, jöjjenek be Roberttel együtt. Nem tudunk kapcsolatba lépni Fong-fonggal

Valószínűleg jók az értesülései. Negyvennyolc órán belül FH vagy EE lesz belőlük.

- Nem értem.

- Feltehetőleg halott, vagy feltehetőleg elfogták.

- Kemény. Sajnálom, hogy rossz hírt hoztam.

- Zsosz.

- A Menetgyakorlat és az AMG-ügy ismeretében mit szólna hozzá, ha védőőrizetbe vennék Dunrosst?

- Szó sem lehet róla.

- ivatkozhatHivatkozhat a

Hivatkozhat a hivatali titoktartási törvényre.

- Szó sem lehet róla.

- Én javasolni fogom. Most jut eszembe: Ed Langan FBI-legényei kiderítették, hogy Banastasiónak és Bartlettnek van kapcsolata egymással. Banastasio a Par-Con egyik nagyrészvényese. Állítólag ő adta a dohányt a legutóbbi egyesüléshez, ami a nagymenők sorába emelte a Par-Cont.

- Na és Bartlett és Tcholock moszkvai útja?

- Mindössze annyit tudtunk kideríteni, hogy turistaként mentek. Lehet, hogy tényleg, lehet, hogy csak falból.

- A fegyverekről kiderült valami? - Armstrong reggel beszámolt Crosse-nak Peter Marlowe elméletéről, Crosse pedig nyomban parancsot adott Négyujjú Vu figyelésére, és tekintélyes jutalmat ajánlott fel információért.

- Az FBI szerint biztos, hogy Los Angelesben rakták fel a gépre. Sima ügy lehetett, a Par-Con hangárját nem őrzik.

Utánanézték a maguk által megadott sorozatszámoknak is. Mind ugyanabból a szállítmányból való, abból, amelyik valahogy „elkeveredett” a gyár és Camp Pendleton között, ez a haditengerészet dél-Kaliforniai raktára. Lehet, hogy egy nagy fegyvercsempész buliba tenyereltünk bele. Az utóbbi fél évben több mint hétszáz M 14-es „keveredett el”. És ha már itt tartunk... - A diszkrét kopogtatás hallatán Rosemont elhallgatott. Crosse a kapcsolóhoz nyúlt. Nyílt az ajtó, Armstrong és Brian Kok jött be, Crosse intett nekik, hogy üljenek le. - És ha már itt tartunk, emlékszik a CARE- ügyre? - folytatta Rosemont.

- Arra az állítólagos korrupciós históriára, itt Hongkongban?

- Arra. Lehet, hogy van valamink a maga számára.

- Helyes. Robert, ugye egy időben maga foglalkozott ezzel az üggyel?

- Igen, uram. - Robert Armstrong felsóhajtott. Három hónappal ezelőtt az Egyesült Államok konzulátusának egyik alkonzulja felkérte a BO-t, hogy indítson vizsgálatot az adományok kezelése ügyében: nem akad-e a láncolatban néhány enyveskezű adminisztrátor, aki imitt-amott le-lecsíp a pénzekből. A nyomozás még nem zárult le, folytak a kihallgatások. - Mire jutott, Stanley?

Rosemont kotorászni kezdett a zsebeiben, aztán egy gépelt cetlit húzott elő. Három név és egy cím állt rajta: Thomas K.K.Lim (Idegen Lim), Mr. Tak Csu-lan (Lapátkezű Tak), Mr. Lo Tup-lin (Kapafogú Lo), Központi Kerület, Princes Building, 720-as szoba. – Thomas K.K.Lim amerikai, eléggé tehetős, jó kapcsolatai vannak Washingtonnal, Vietnammal és Dél-Amerikával. Ezen a címen szokott üzletelni a másik két taggal. Fülest kaptunk, hogy van egy-két homályos üzlete az AID-vel, és hogy Lapátkezű Tak nyakig van a CARE-buliban. Ez nem a mi hatáskörünk, úgyhogy maguknál van a labda. – Rosemont megint nyújtózott egyet. – Hát ez is valami. Az egész világ lángokban áll, de nekünk még mindig csirketolvajokkal kell foglalkoznunk. Örület! Majd jelentkezem. Részvétem Fong-fong, meg az embereik miatt.

Elment.

Crosse röviden tájékoztatta Armstrongot és Brian Kokot arról, amit a Menetgyakorlat fedőnevű hadműveletről hallott.

Brian Kok keserűen megjegyezte: - Egy nap még valami nagy marhaságot csinálnak ezek az örült amcsik. Nagy hülyeség atomot bedobni egy ilyen borotvaéles szituációban.

Crosse rájuk nézett. - El akarom kapni azt a beépített embert. És még azelőtt, hogy a CIA leleplezi. Ha ők jönnek rá először, hogy az... - A keskeny arcú férfit szemmel láthatólag majd szétvetette a düh. – Brian, maga menjen el Dunrosshoz. Mondja meg neki, hogy AMG halála nem baleset volt, és ne menjen úgy sehova, hogy az embereink nincsenek ott a közelében. Mondja meg neki, hogy nagyon örülnék, ha a megbeszéltnél korábban, bizalmasan átadná nekünk a papírokat. Azután már nincs mitől félnie.

- Igen, főtanácsos úr. - Brian Kok tisztában volt vele, hogy Dunross úgyis azt teszi majd, amit jónak lát, de nem nyitotta ki a száját.

- A szokásos zavargás-elhárítási tervünk a Menetgyakorlat indukálta iráni problémák melléktermékeként bekövetkező zavargások kezelésére is alkalmas. Mindazonáltal nem árt, ha figyelmeztetjük a BO-t, hogy... - Elhallgatott. Robert Armstrong homlokát ráncolva nézegette a Rosemonttól kapott cetlit. - Mi az, Robert?

- Nincs Cu-jannak egy irodája a Princes Buildingben?

- Brian?

- Többször követtük oda. Egy üzletfelét szoktak meglátogatni... - Brian Kok az emlékezetében kutatott. - Egy hajózási cég. Az illető neve Ng. Vi Szi Ng, ragadványnevén Fényképész Ng. 721-es szoba. Leinformáltuk, de teljesen rendben lévőnek találtuk. Az övé az Asian and Chine Shipping és még vagy

ötven más kisebb cég. Miért?

- Ezen a papíron a 720-as szoba szerepel. Lehet, hogy Cu-jan az összekötő kapocs John Chen, a fegyverek, Banastasio és Bartlett között... talán még a Farkasemberekhez is köze van - felelte Armstrong.

Crosse átvette a cetlit. Némi szünet után megszólalt. - Robert azonnal induljon egy osztaggal és nézzen körül a 720-asban meg a 721-esben.

- Nem az én területem főtanácsos úr.

- Milyen igaza van! - vágta rá maró gúnnyal Crosse. - Igen. Tudom. Maga a kowlooni BO-n szolgál, nem a központin. Én azonban mindennek ellenére engedélyezem az akciót. Menjen és hajtsa végre. Most rögtön.

- Igen, főtanácsos úr. - Armstrong vörös arccal távozott.

Egyre sűrűbbé vált a csönd.

Brian Kok nem szólt, sztoikusán meredt az asztal lapjára. Crosse nagy műgonddal kiválasztott egy cigarettát, rágyújtott, aztán hátradőlt. – Azt hiszem, Robert a vamzer, Brian.

29.

13 óra 38 perc

Robert Armstrong egy egyenruhás rendőr őrmester kíséretében kiszállt a járőr-kocsiból, és a járóelők tömegén át a Központi Kerületben emelkedő magas, ódivatú épület földszintjét alkotó, ékszer- és régiségboltokkal, valamint az elektronika legújabb csodáit kínáló üzletekkel teli Princess Arcade tátongó torka felé indult. Utat könyököltek maguknak a liftekhez, és csatlakoztak a liftre várók nyüzsgő sokaságához. Végül bepréselődtek egy liftbe. A levegő sűrű és bűzös volt, a hangulat ideges. A kínaiak sanda, gyanakvó pillantásokat vetettek rájuk.

A hetediken kiszálltak. A homályos, keskeny folyosó két oldalán bizonytalan jellegű irodák ajtajai sorakoztak. Armstrong egy percre megállt az útmutató tábla előtt. A 720-as szoba a Ping-sing Wah Developments bérleményeként volt feltüntetve, a 721-es az Asian and China Shippingeként. - Armstrong, oldalán Yat őrmesterrel, súlyos léptekkel elindult a folyosón.

Amint ráfordultak a keresztfolyosóra, egy középkorú, fehér inges, fekete nadrágos kínait pillantottak meg, aki épp akkor lépett ki a 720-as számú helyiségből. Észrevette őket, elsápadt, visszaugrott. Mikor Armstrong az ajtóhoz ért, arra számított, hogy zárva lesz. De nyitva volt, s mikor felrántotta, látta még, hogy a fehér inges kisurran a hátsó ajtón, egy másik férfi meg nagy igyekezetében csaknem feldönti, úgy rohan utána. Bevágódott mögöttük az ajtó.

Armstrong sóhajtott. A három zsúfolt, piszkos, rendetlen helyiségből álló iroda előterében két borzas hajú titkárnő ült, eltátott szájjal bámultak rá, az egyiknek a levegőben, csirkelevessel és cérnametéllel teli csészéje fölött állt meg az evőpálcikákat tartó keze. A tészta lecsúszott a pálcikákról, és visszapottyant a levesbe.

- Jó napot- köszönt Armstrong.

A két nő levegő után, kapkodva meredt rá, majd az őrmesterre, aztán megint rá.

- Szíveskedjenek közölni, hol van Mr.Lim, Mr.Tak és Mr. Lo.

Az egyik lány vállat vont, a másik közönyösen ismét evéshez látott. Hangosan. Piszkos, rendetlen iroda volt. Az asztalokon telefon, szétszórt iratok, műanyag poharak, piszkos tányérok, evőcsészék, használt evőpálcikák. Egy teáskanna, teáscsészékkel. Színültig telt szemétkosarak.

Armstrong elővette a házkutatási parancsot, és megmutatta nekik.

A lányok csak néztek rá.

Armstrong ingerülten rájuk szólt. - Beszélnek angolul? A két lány föl pattant. – Igen, uram - felelték kórusban.

- Jól van. Mondják meg a nevüket az őrmesternek és válaszoljanak a kérdéseire.

E pillanatban nyílt a hátsó ajtó, és két szigorú arcú rendőr beteretelte a két férfit, aki az imént elszaladt. Már vártak rájuk. - Na, jól van. Jól csinálták, köszönöm, tizedes, és most halljam, hová igyekeztek?

A két férfi szapora kantonisággal nyomban tiltakozni kezdett, hogy ők ártatlanok.

- Kuss! – förmedt rájuk Armstrong. Elhallgattak. - Adják meg a nevüket! - Szótlanul meredtek rá, Kantoniul folytatta. - Mondják meg a nevüket, de nehogy hazudni merjenek, mert megcicerézettül dühös leszek!

- Ő Tak Csu-lan – mutatott társára az egyik kínai, akinek szembetűnően előreálló fogai voltak.

- Téged hogy hívnak?

- Egem... ööö... Lo Tup-szapnak, nagyuram. De én nem csináltam semmit...

- Lo Tup-szap? Nem inkább Lo Tup-lin?

- Jaj, nem, főfelügyelő úr, az a bátyám.

- És hol van?

A kapafogú férfi vállat vont. – Nem tudom, Kérlek ne...

- És mi volt olyan sürgős számodra, Kapafogú Lo?

- Megfeledeztem egy megbeszélte találkozóról, nagyuram. Roppant fontos ügy. És nagyon sürgős is, egy vagyont vesztek, ha nem megyek oda azonnal. Kérlek, engedj most már el, tiszteletre méltó nagy...

- Maradsz! Itt a házkutatási parancs. Átkutatjuk az irodát, és lefoglalunk minden olyan papírt, ami...

A két férfi nyomban szenvedélyesen tiltakozni kezdett. Armstrong megint elhallgattatta őket. - Azt akarjátok, hogy most rögtön a határra vitesselek benneteket? - A két férfi elfehéredett, és a fejét rázta. - Jó. Akkor most halljam, hol van Thomas K. K. Lim? - Egyikük sem válaszolt. Armstrong ujjával a fiatalabbik mellére bökött. Téged kérdezlek, Kapafogú Lo! Hol van Thomas K. K. Lim?

- Dél- Amerikában, nagyuram - feleli idegesen Lo.

- Hol?

- Nem tudom, uram, ő csak társbérlő itt az irodában. Ez a megcicerézett asztal az övé - intett Kapafogú Lo ideges mozdulattal a tulsó sarok felé. Egy rendetlen íróasztal, egy iratszekrény és egy telefon állt ott. - Én nem csináltam semmi rosszat, nagyuram. Idegen Lim nem idevalósi, az Aranyhegyekből jött. Ő meg, Negyedik Kuzin Tak egyszerűen csak közösen bérlti vele az irodát, nagyuram. Idegen Lim csak jön-megy itt, ahogy kedve tartja, semmi közünk hozzá. Csak nem bűnöző? Mert ha csinált is valamit, nekem fogalmam sincs róla!

- És a CARE- program pénzének lopkodásáról mit tudsz? - Eh? A két férfi szájátva bámult rá.

- Informátoraink tudomásunkra hozták, hogy lopkodjátok a segélyprogram pénzét, amely éhező nők és gyerekek megsegítésére van szánva!

A két férfi nyomban ártatlanságát kezdte hangoztatni.

- Elég! Majd a bíró eldönti! Beviszünk titeket a főkapitányságra, és ott vallomást tesztek. - Armstrong visszaváltott angolra. - Őrmester, vigye be ezeket a főkapitányságra. Tizedes, maga...

Tiszteletre méltó uraság - kezdte Kapafogú Lo akadozó, ideges angolsággal - beszélhetnénk ott, az irodában? - A belső, hasonlóképpen piszkos és rendetlen helyiség felé mutatott.

- Jó.

Lo ment előre, Armstrong követte, fölét tornyosult. A férfi idegesen bezárta az ajtót, és kinyitott egy fiókot. - Ha itt valaki bűnös, az nem én vagyok, nagyuram. Én nem tudok semmit. - Kihúzta a fiókot. Tele volt használt, vörös százdollárosokkal. Százasaival voltak kötegelve. - Ha elengedsz, nagyuram... - vigyorgott Armstrongra a bankjegyekkel játszadozva.

Armstrong lába meglendült: berúgta a fiókot, pereme becsípte Lo ujjait. A férfi felordított, és ép kezével felrántotta a fiókot. - Jaj, jaj, hogy az a megcicerézett...!

- Armstrong egészen lehajolt a kővé dermedt kínai arcába. – Na, ide figyelj te kutyaeledel! Ha nem tudnád, a rendőrök megvesztegetését tiltja a törvény! És ha nekem panaszt mersz emelni a rendőri brutalitás miatt, személyesen tépem le és morzsolom porrá a titkos zacskódat!

Kalapáló szívvel támaszkodott neki az íróasztalnak, émelyítő ízt érzett a szájában, majd szétrobbant a dühtől a kísértés és a rengeteg pénz látványa miatt. Milyen egyszerű volna zsebre vágni, kifizetni az adósságait, és még maradna is belőle bőven tőzsdére, lóversenyre, aztán itthagyni Hongkongot, mielőtt még késő lesz.

Milyen könnyű volna... Sokkal könnyebb, mint ellenállni... ennek a lehetőségnek éppúgy, mint az ezernyi többinek. Csupán ebben a fiókban legalább harminc-negyvenezer dollár van. És ahol egy pénzes fiók akad, ott akad több is, és ha rászállok erre a nyomorultra, a tízszeresét is felköhögi.

Elkapta és gorombán megszorította a férfi kezét, aki erre megint felordított. Középső ujja első perce szét volt zúzódva, Armstrong úgy tippelte, hamarosan leesik néhány körme, sziszeg majd egy kicsit, de ennyivel megússza. Dühös volt magára, amiért kijött a sodrából. Fáradt vagyok - gondolta, de tudta, hogy itt most nem csak a fáradságról van szó. - Mit tudsz Cu-janról?

- Mi? Én? Semmit. Ki az a Cu-jan?

Armstrong elkapta a mellén az inget, és megrázta. - Cu-jan! A fegyvercsempész Cu-jan!

- Semmit sem tudok, nagyuram!

- Ne hazudj! Arról a Cu-janról beszélek, aki ide jár a szomszédba Mr.Ng-hez! .

- Cu-jan? Ja, ő? Fegyvercsempész? Nekem erről fogalmam se volt. Azt hittem, üzletember. Ő is északi, mint Fényképész Ng...

- Kicsoda?

- Fényképész Ng, nagyuram... Vi Szi Ng itt a szomszédban. Sose jönnek át Cu-jannal, nem is állnak szóba velünk.. jaj... húúúú... a kezem... nekem orvosra van szükségem.

- Hol van most Cu-jan?

- Nem tudom, nagyuram... Ó, hogy az a megcicerézett... Jaj, a kezem... Jaj, jaj, húúúú...

Armstrong ingerülten egy székre lökte, és felrántotta az ajtót. A három rendőr és a két titkárnő szótlanul nézett rá. – Őrmester! Vigye be ezt a csirkefogót a főkapitányságra, rendőrtiszt megvesztegetésének megkísérlése vádjával. Ezt nézze meg... - Intett az őrmesternek, hogy menjen be, és megmutatta neki a fiókot.

Yat őrmester szeme elkerekedett. – Tou nien lo mo!

- Számolja meg, írassa alá mindkettővel, hogy stimmel az összeg, aztán vigye be velük együtt, és szolgáltatassa be.

- Igen, uram.

- Tizedes, maga álljon neki átvizsgálni az iratokat. Itt leszek a szomszédban. Hamarosan visszajövök.

- Igen, uram.

Armstrong kiment. Tudta, hogy a pénzt az irodában fellelhető többivel együtt gyorsan megszámlolják – ha az a fiók tele van, tele van a többi is -, aztán Yat őrmester, Lo és Tak gyorsan megegyezik a beszolgáltatandó összegben, a fennmaradó pénzt pedig elosztják egymás közt. Lo és Tak azt hiszi majd, hogy ő teszi zsebre az oroszlánrészét, a saját emberei pedig örültnek nézik, mert ez nem igaz. Mindegy. Nem érdekes. A pénz lopott pénz, Yat őrmester és az emberei pedig ahhoz képest, hogy milyen felelősség nyugszik a vállukon, egészen nevetséges fizetést kapnak. Egy kis heung jau nem árt meg nekik - égből pottyant ajándék.

Vagy nem?

Kínában gyakorlatiasnak kell lenni, gondolta kesernyésen, miközben bekopogott és benyitott a 721-es ajtaján. Ebédjét fogyasztó csinos titkárnő nézett föl rá, hófehér rizs, pörkölt sertéshúscsíkok és zöld brokkoli gőzölgött gusztusos csészéjében.

- Jó napot. - Armstrong megvillantotta az igazolványát. - Mr. Vi Szi Nggel szeretnék beszélni.

- Sajnos nincs bent, uram - mondta a lány jó angolsággal és közömbös tekintettel. - Ebédelni ment.

- Hová?

- Azt hiszem, a klubjába. Csak öt után jön vissza.

- Melyik az a klub?

A lány megmondta. Armstrong még sose hallott róla, de lévén Hongkongban többszáz zártkörű kínai ebéd-, vacsora-, és madzsongklub, ez nem jelent semmit.

- Magát hogy hívják?

- Virginia Tongnak - mondta a lány, majd egy utógondolat hatására hozzátette még: - Uram.

- Nincs ellene kifogása, ha körülnézek? Armstrong látta, hogy a lány szeme idegesen megrebben. – Itt a házkutatási parancs.

A lány átvette, elolvasta. Csillagos ötös kisasszony, gondolta Armstrong. – Nem lehetne vele ötíg várni?

- Most csak épp körülnézek.

A lány vállat vont, felállt, kinyitotta a belső iroda ajtaját. A kis kopár helyiségben néhány rendetlen

írásztal, telefon, iratszekrény állt, a falon hajózásiplakátok és hajómenetrendek függtek. Kétoldalt és hátul is volt egy-egy ajtó. Armstrong benyitott a 720-as felőliin: nyirkos kis helyiség, benne egy bűdös vécésze, meg egy koszos mosdókagyló. A hátsó ajtó be volt reteszelve. Elhúzta a reteszt és kilépett a sivar lépcsőfordulóra: tűzlépcső, vészkijárat. Becsukta az ajtót, visszatolta a reteszt. Virginia Tong egész idő alatt figyelte. A szoba harmadik ajtaja zárva volt.

- Volna szíves kinyitni?

- Csak Mr. Vi Színek van hozzá kulcsa, uram.

Armstrong felsóhajtott. - Házkutatási parancsom van, Miss Tong, szükség esetén be is rúghatom ezt az ajtót.

A lány csak nézett. Armstrong megrándította a vállát, hátrált két lépést, és nekikészült, hogy berúgja az ajtót. Tényleg.

- Egy... egy pillanat, uram - hebegte a lány. - Megnézem... megnézem, nem hagyta-e itt a kulcsot.

- Jó, Köszönöm. - A lány kihúzott egy fiókot, úgy tett, mintha keresgélne, aztán egy másikban, majd egy harmadikban kezdett kotorászni, míg végül egy pénzes doboz alatt talált egy kulcsot. - Ó, itt van! - mondta, mint aki csodát lát. Armstrongnak feltűnt, hogy megizzadt. Jól van, gondolta. A lány kinyitotta az ajtót, és hátralépett. Közvetlenül az ajtó mögött egy másik ajtó volt. Armstrong kinyitotta, és meglepetten fűttengett. A tágas szoba pazarul be volt rendezve: vastag szőnyegek, elegáns bőrgarnitúra, rózsafa bútorok, értékes festmények. Bement. Virginia Tong az ajtóból követte tekintetével. A rózsafából készült, faragott, antik, bőrtetejű íróasztal üres volt, tiszta, fényes, virágokkal teli váza és két bekeretezett fénykép állt rajta, mindkettő ugyanarról a szélesen mosolygó kínairól készült: az egyikén egy felkoszorúzott versenylovat vezetett, a másikon szmokingot viselt, és a kormányzóval fogott épp kezét - Dunrossal a háttérben.

- Ez Mr. Ng?

- Igen, uram.

Az egyik oldalon egy hifi- rádió és lemezjátszó, meg egy bárszekrény állt. A szoba szemben lévő oldalán is nyílt egy ajtó, félig nyitva állt. Belökte. Elegáns, nagyon nőies hálószoza volt mögötte, hatalmas, bevetetlen franciaágygal, tükrös mennyezettel. A hálóból egy belső építész tervezte fürdőszoba nyílt, tele parfümökkel, borotválkozás utáni szerekkel, csillogó, modern szerelvényekkel, és sok vödör vízzel.

- Érdekes - mondta Armstrong, és a lányra nézett. A lány nem szólt semmit. Armstrong látta nejlonharisnyás lábait, kisportolt alakját, jól ápolt körmeit és haját. Nagy sárkány lehet, gondolta. És drága. Elfordult a lánytól, elgondolkodva körülnézett. Erre a különálló lakosztályra nyilván az a külső iroda kereste meg a rávalót. Hát, ha gazdag vagy, gondolta némi irigységgel Armstrong, és egy kis diszkrét helyre vágysz, ahol délutánonként elhancúrozhatsz, az még nem törvénytelen. Nem, nem. És azt sem tiltja a törvény, hogy csinos titkárnőt tarts. Nyomorult mázlista. El tudnék képzelni magamnak egy ilyen odút.

Közömbösen kihúzta az íróasztal egyik fiókját. Üres volt. Az összes fiókja üres volt. Kihúzogatta a fiókokat a hálószobában is, de nem talált semmi érdekeset. Az egyik szekrényben egy drága fényképezőgépre, néhány kisebb világító berendezésre és takarítószerekre bukkant. De semmi gyanúsra.

Elégedetten ment vissza a nappaliba, úgy érezte, semmi sem kerülte el a figyelmét. A lány még mindig figyelte, és noha igyekezett leplezni, Armstrong érezte, hogy ideges.

Érthető, gondolta. A helyében én is ideges lennék, ha a főnököm távollétében valamilyen rohadt kuaj lo kutakodna itt. Abban, hogy valaki fenntart egy ilyen kis fészket, nincs semmi rossz. Sok gazdag embernek van ilyen lakása Hongkongban. A rózsafa bárszekrény tűnt a szemébe. A zárjában lévő kulcs mintha hívogatta volna. Kinyitotta. Semmi különös. Aztán éles, gyakorlott szeme észrevette az ajtó furcsa vastagságát. Egypercnyi vizsgálódás után kinyitotta az áljátékot. Tátva maradt a szája. A bárszekrény falai tucatnyi fényképpel voltak kitapétázva: csupa teljes szépségében tündöklő jádekapu. Minden fotó takarosan be volt keretezve, kis címke jelölte rajtuk a nevet és az időpontot. Armstrong akaratlanul is harsányan, zavartan felröhögött, aztán hátrapillantott. Virginia Tong eltűnt. Armstrong gyorsan végigpásztázott a neveken. Virginia Tongé hátulról a harmadik volt.

Csak nehezen lett úrrá újabb nevetésrohamán. Tanácstalanul csóválta a fejét. Hogy mire nem képesek egyesek...! És egyes nők a pénzért...! Azt hittem, már mindent láttam, na de ilyet... Szóval Fényképész Ng, eh? Szóval innen a ragadványneved.

Túltéve magát az első meghökkenésen, tanulmányozni kezdte a felvételeket. Mind ugyanabból a látószögből, ugyanolyan távolságról készült.

Jóságos ég, gondolta elképedten egy-két percnyi szemlélődés után, tényleg nagyon sok különbség van köztük... ha az ember embert elfelejti, mit is néz tulajdonképpen, óriási különbségeket fedezhet fel formában, méretben, a lépcsőn heverő gyöngy kidomborodásában, a fanszörzet mennyiségében és minőségében... Ajíjje, az ott egy bat zsam gai! Megnézte a nevet. Mona Leung. Hol hallottam én ezt a nevet? Ez furcsa... a kínaiak általában úgy tartják, hogy a fanszörzet hiánya balszerencsét hoz. De hiszen ez... Jóságos ég! Közelebbről is megnézte a következő címkét, hogy biztos legyen benne. Nem tévedett. Venus Poon. Ajíjje, gondolta lelkesülten, szóval ilyen neki, ilyen hát a tévé üdvöskéje, aki oly tehetségesen alakítja a szüzi ártatlanság figuráját!

Szinte zsongott a feje. Venus Poon fotográfiájára koncentrált. Hát, ha összehasonlítjuk... mondjuk Virginia Tongéval, hát... kétségtelenül van benne valami finomság. Határozottan. Ha viszont belegondolok ebbe az egészbe, azt hiszem, én inkább maradok a titokzatosságnál. Nem vagyok rájuk kíváncsi. Egyikre sem.

Tovább olvasgatta a neveket. - Mi az isten! - szaladt ki a száján egy ismerős név láttán: Elizabeth Mithy. Valamikor a Struannál volt titkárnő, ő is azok közé az Ausztrália és Új- Zéland kisvárosaiból érkezett, sodródó lányok közé tartozott, akik valahogy ide vetődtek néhány hétre, hogy aztán hónapokig, esetleg évekig maradjanak, és jelentéktelen állásokban dolgozzanak, míg csak férjhez nem mennek, vagy el nem tűnnek örökre. Eldobom magam! Liz Mithy!

Armstrong megpróbálta kikapcsolni magából az érzelmeket, de önkéntelenül is összehasonlítgatta a fehér és a kínai lányokat, de nem talált köztük különbséget. Hál'istennek, röhhincselte magában. Ezzel együtt örült, hogy a fényképek fekete- fehérek és nem színesek voltak.

- Hát - mondta hangosan, még mindig erős zavarban - a törvény nem tiltja a fényképezést, és tudomásom szerint azt sem, hogy kiaggassa őket a saját szekrényében. A hölgyek nyilván készségesen közreműködtek... - Felmordult, egyszerre derült és utálkozott. A mennykő csapjon belém, ha valamikor is megértem a kínaiakat! Szóval Liz Mithy, eh? - dűnnyögte. Futólag ismerte, a lányt, amikor az még a kolónián lakott, tudta róla, hogy nem az a tartózkodó típus, na de hogy Ngnék pózoljon... És így? Ha az apja megtudná, agyvérzést kapna. Hál 'istennek, Marynek meg nekem nincs gyerekünk.

Ne hazudj magadnak! Majd megvadulsz, annyira szeretnél gyereket, de nem lehet. Legalábbis Marynek nem, azt mondják az orvosok - így hát nekem sem lehet.

Nagy erőfeszítéssel kiverte fejéből a soha nem felejthető átkot. Bezárta a szekrényt, kiment, becsukta maga után az ajtót.

A külső irodában Virginia Tong a körmeit ráspolyozta. Láthatólag dühös volt.

- El tudná érni telefonon Mr. Nget? – kérdezte Armstrong.

- Nem, négyig nem – felelte fel sem pillantva, mogorván a lány.

- Akkor kérem, hívja Mr. Cu-jant – próbálkozott egy vaktában leadott lövéssel Armstrong.

A lány fejből tárcsázta a számot, türelmetlenül várakozott, egy percig torokhangú kantonit beszélt, aztán lecsapta a kagylót. Elment. Elutazott, az irodája nem tudja hová.

- Mikor látták utoljára?

- Három-négy napja. - A lány bosszúsan kinyitotta a határidőnaplóját, hogy megnézzze. – Pénteken. - Belenézhetnek?

A lány némi tétovázás után vállat vont és odaadta, aztán folytatta a körömrészelgetést.

Armstrong gyorsan végigfutott a heteken és a hónapokon. Sok nevet ismert: Richard Kwang, Jason Plumm, Dunross – ő többször is szerepelt - Thomas K. K. Lim - a titokzatos amerikai a szomszédos irodából - Johnjohn a Victoria Banktól, Donald McBride, egy Mata nevű ember szintén többször. Ki ez a Mata? - kérdezte magában, sose hallotta ezt a nevet. Már épp vissza akarta adni a könyvecskét, amikor egy gondolat hatására előrelapozott. "Szombat délelőtt 10 óra: Banastasio" Nagyot ugrott a szíve. Ez most szombat.

Szótlanul visszatette a határidőnaplót az asztalra, aztán gondolatokba merülten nekitámasztotta hátát az egyik iratszekrénynek. A lány nem figyelt rá. Kinyílt az ajtó.

- Bocsásson meg, uram, telefonon keresik! – mondta Yat őrmester. Sokkal derűsebbnek látszott, mint amikor elváltak, amiből Armstrong tudta, - hogy az alkudozás gyümölcsözőnek bizonyult. Örült volna, ha pontosan tudja, mennyire, de hát ez arc kérdése, ráadásul így vagy úgy, de lépnie kellene.

- Rendben. Őrmester, maga maradjon itt, míg vissza nem jövök – mondta. Nem akarta, hogy távolléte

alatt a lány titokban telefonáljon valakinek. Kiment. Virginia Tong föl se pillantott.

A másik irodában Kapafogú Lo még mindig a kezét fújogatta-nyöszörgött; a másik férfi, Lapátkezű Tak a közömböst adta: iratok között turkált, hangosan szidta a titkárnőjét az ügyetlenségéért.

Armstrong megjelenésére mindkét férfi harsányan bizonygatni kezdte az ártatlanságát. Lo még nagyokat nyögött is hozzá.

- Csönd! Minek csípted be az ujjaid a fiókba? – kérdezte Armstrong, de nem várt válaszra. - Akik becsületes rendőröket próbálnak megvesztegetni, azonnali kitoloncolást érdemelnek! A döbönt csendben fölvette a telefont. - Armstrong.

- Jó napot, Robert, Don vagyok, Don Smyth Kelet-Aberdeenből...

- Á, jó napot! - Armstrong meglepődött, nem számított rá, hogy a Kígyó keresi. Utálta mind a Kígyót magát, mind pedig azt, amit állítólag a kerületében művelt, de udvariasan válaszolt. Mert más, ha alacsonyabb rangú kínai rendőrök, vagy közrendőrök egészítik ki jövedelmüket az illegális szerencsejátékból, és megint más, ha egy brit tiszt él vissza a befolyásával, s úgy préseli ki a csúszópénzt, mint valami régimódi mandarin. Ám hiába gyanította szinte mindenki, hogy Smyth megvesztegethető, bizonyíték nem volt rá, sose érték tetten, sose indítottak vizsgálatot ellene. Úgy tartották, van néhány nagyon befolyásos pártfogója, aki a saját ügyletei mellett vastagon benne van az ő bulijában is. - Mi újság?

- Azt hiszem, mázlink van. Ugye maga foglalkozik John Chen elrablásával? - kérdezte Smyth.

- Én. - Armstrong érdeklődése hirtelen felélénkült. Smyth bulija nem befolyásolta rendőri munkájának minőségét - az egész kolónián Kelet-Aberdeenben volt a legalacsonyabb a bűnözési ráta. - Igen, én. Mit találtak?

Smyth beszámolt neki az öreg ámáról meg a Mok őrmesterrel és Szemüveges Vúval történekről, majd hozzáfűzte: - Tehetséges az a srác, Robert. Ha esetleg kedve volna átvenni a KO-hoz, én ajánlom. Na, szóval ez a Vu követte a vén tyúkot, megvárta, míg bemegy egy igencsak mocskos házba, aztán felhívott minket. Betartja az utasításokat, ez elég ritka jelenség mostanában. Azt mondtam neki, várjon ott a közelben, és ha kijön a banya, álljon rá. Magának mi a véleménye?

- Huszonnégy karátos nyom!

- És mit ajánl? Várjunk, vagy hozzuk be a vén tyúkot egy rendes kihallgatásra?

- Várjunk. A nyakam teszem rá, hogy a Farkasember sose jön vissza, de holnapig azért várhatunk. Figyeltesse a házat, és folyamatos tájékoztatást kérek.

- Rendben. Úgy lesz, ahogy óhajtja.

Armstrong hallotta, hogy a vonal túlsó végén Smyth röhincselni kezd. El nem tudta képzelni, minek örül ennyire. Aztán eszébe jutott az óriási jutalom, amit a fősárcányok ajánlottak fel. - Hogy van a karja?

- A vállam. Kiugrott, hogy a fene enne meg, ráadásul elvesztettem a kedvenc sapkám. De különben minden a legnagyobb rendben. Mok őrmester most nyálazza végig a nyilvántartásunkban szereplő pofalemezeket, és adtam mellé egy rajzoló is... Egyébként azt hiszem, én is láttam az ürgét. Tiszta ragya a pofája. Ha van róla dossziénk, napszálltára el is kapjuk.

- Nagyszerű. Mi újság maguk felé?

- Uraljuk a helyzetet, de elég cefet. A Ho-Pak egyelőre fizet még, de nagyon lassan... mindenki azt mondja, hogy szándékosan húzzák az időt. Úgy tudom, az egész kolónián ez a helyzet. Végük, Robert. Ezek addig állnak ott, míg az utolsó centet is ki nem veszik. De már a Vic előtt is sorban állnak és nem akar fogyni a tömeg...

Armstrongnak elállt a lélegzete. - A Vic előtt?

- Ott. Zsákszámra fizetik ki a pénzt, de be nem vesznek semmit. Csak úgy nyüzsögnek a háromszögesek... a zsebtolvajok aratnak. Nyolcat letartóztattunk, és szétvertünk vagy húsz-egynéhány verekedést. Elég ronda a szitu.

- De hát a Vicnek kutya baja!

- De nem Aberdeenben, és nem most, pajtás. Én jól állok. Kivettem minden pénzemet. Magának sem tudok okosabbat ajánlani.

Armstrongnak görcsbe ugrott a gyomra. Minden megtakarított pénzét a Victoriában tartotta. - A Vicnek nem lehet semmi baja. A kormányzat pénzét is ők kezelik.

- Ahogy mondja. Viszont egyetlen olyan pont sincs a szabályzatukban, amely szerint a maga pénzét is garantálnák. Megbocsát, de várnak rám.

- Persze. Köszönöm a drótot. Jobbulást.

- Azt hittem, szétverik a fejem. A mocskok egyszer csak rákezdték a régi nótát, az „öljétek a kuaj lókat!" kezdetűt. Azt hittem, ottmaradok. - Armstrong megborzongott. Az ötvenhatos forrongások óta vissza-visszatérő rémálma volt, hogy megint ott van az őrző, üvöltő csöcselék közepén. Kowloonban történt. A gyülevész népség felborította a svájci konzul és felesége kocsiját, aztán felgyújtotta. Armstrong több rendőrrel együtt keresztülfúrta magát a tömegben, hogy segítségükre siessen. Mire eljutottak az autóhoz, a férfi már meghalt, fiatal felesége pedig égett. Mire kicibálták, minden ruha leégett róla, a bőre úgy hámlott, mintha megnyúzták volna. É s körülöttük ott dühöngött a csöcselék, férfiak, nők, fiatalok: "Öljétek az idegen ördögöket!"

Megint megborzongott, orrában érezte az égett hús szagát. – Jézusom! A nyomorultak...!

- Hát igen, ez is benne van a pakliban. Ha adódik valami, szólok. Ha az a tetves Farkasember visszajön Aberdeenbe, úgy elkapjuk a nyakát, hogy egy életre megemlegeti.

Phillip Chen hirtelen abbahagyta postája lapozgatását, az arca hamuszürke lett. A borítékra rá volt írva: „Phillip Chennek saját kezű felbontásra”

- Mi az? - kérdezte a felesége.

- Tőlük jött - mutatta remegő kézzel Phillip Chen a levelet. – A Farkasemberekről.

- Ó! - Az ebédlőasztalnál ültek, a nappali egyik sarkában, a Struan Kilátója tetején álló házukban. Az asszony idegesen letette a kávéscsészéjét. - Nyisd ki, Phillip... de zsebkendővel fogd meg... hátha vannak rajta ujjlenyomatok.

- Hát persze Dianne, milyen ostoba is vagyok! - Phillip Chen nagyon öregnek látszott. A zakóját a szék támlájára vetette, az inge merő egy víz volt. A háta mögötti nyitott ablakon enyhe szellő áradt be, de az is meleg volt és párás, az egész szigetet borongós délután ülte meg. Phillip Chen megfogta elefántcsont levélbontóját, óvatosan felnyitotta a borítékot, és széthajtogatta a levélpapírt. - Igen... A Farkasemberek küldték... Váltásdíjat kérnek.

- Olvasd fel.

- Jól van. "Üdvözlét Phillip Chennek, a Nemes Ház compradoréjának! Tisztelettel értesítelek a fizetendő váltásdíjról. Ötszázezer dollár teneked annyi, mint disznó sívítása a vágóhídon, számunkra, szegény gazdaemberek számára viszont..."

- Hazudnak! - sziszegte Dianne; szépmívü, jádeköves arany nyakláncán megcsillant egy tompa fényű napsugár. – mintha gazdaemberek azzal foglalkoznának, hogy elrabolják és megcsönkítsák John Chent. Mocskos, bűzös, idegen háromszögesek! Folytasd Phillip.

-... szegény gazdaemberek számára és éhező unokáink számára viszont valóságos megváltás. Hogy értesítetted-e a rendőrséget, számunkra annyi, mint vizelés az óceánba. De most ne fordulj hozzájuk. Ne. Mostantól tartsd titokban a dolgot, különben fiad veszélybe kerül, nem fog visszatérni, és minden rossz a te hibád lesz. Ma este hatkor felhívlak. Ne szólj senkinek, még a feleségednek se, addig...

- Mocskos háromszögesek! A mocskos lotyók fiai megpróbálnak viszályt szítani férj és feleség között! - mondta dühösen Dianne.

-... addig pedig készítsd elő a váltásdíjat százdolláros bankjegyekben... - Phillip Chen ingerülten pillantott az órájára. - Nem sok időm van, hogy bemenjek a bankba. Azt hi...

- Fejezd be a levelet!

- Jó, jó, csak légy türelemmel, drágám. - nyugtatgatta feleségét Phillip Chen, hallva Dianne hangjában az ismerős élt, túlerőltetett szíve kihagyott egy ütemet. - Hol is tartottam? Ja, igen... a bankjegyeknél. "Ha híven engedelmeskedsz utasításaimnak, talán már ma éjjel visszakaphatod a fiadat... " - Ó, Uram, add, hogy így legyen! - zökkent ki egy pillanatra Phillip Chen, majd folytatta a felolvasást. „Ne szólj a rendőrségnek, és ne próbálj minket csapdába csalni. Szemünk most is rajtad van. Írva a Farkasember keze által." - Phillip Chen levette a szemüvegét. A szeme fáradt volt, karikás. Homlokát kiverte a veríték. - Szemünk most is rajtad van? Lehet, hogy valamelyik szolgál... vagy sofőr az ő emberük?

- Ugyan már, dehogy! Évek óta szolgálnak nálunk.

Phillip Chen letörülte homlokáról az izzadságcseppeket. Rettenetesen félt, szeretne volna már, ha ott volna John, szeretne volna biztonságban tudni, szeretne volna megfojtani. – Az még nem jelent semmit. Azt hiszem az lesz a legjobb... ha hívom a rendőrséget.

- Eszedbe ne jusson! Eszedbe ne jusson, amíg nem tudjuk, mit kell tenned. Eredj a bankba, de csak kétszáz ezret vegyél ki, ennyire biztos le tudod alkudni. Ha többet hozol ki, esetleg még kísértésbe esel, és az egészséget odaadod nekik ma este... már ha komolyan gondolják, amit írnak.

- Igen... ez jó ötlet. Ha ennyiben meg tudnánk állapotodni... - Phillip Chen tétovázott. - Na és a tajpan? Szerinted nem kellene szólnom a tajpannak, Dianne? Ő esetleg tudna segíteni.

- Hah! - mondta lesujtólag Dianne. – Ugyan mit segítene? Ebcsont háromszögesekkel van dolgunk, nem holmi idegen ördögengszterekkel. Ha segítségre van szükségünk, a saját fajtánk között kell keresnünk. - A szeme szúrt, mint a vasvilla. - És most elmondod nekem szépen, mi a valós helyzet, miért voltál olyan dühös tegnapelőtt este, miért viselkedsz úgy, azóta is, mint egy megveszett kandúr, amelynek tüske ment az ülepébe, és miért nem foglalkozol az üzlettel!

- Én foglalkozom! - védekezett Phillip Chen.

- Hány részvényt vásároltál? Eh? Hány Struan-részvényt? Kihasználtad az előnyt, hogy a tajpan elmondta nekünk, hogy bum várható? Emlékszel az Öreg Vak Tung jóslatára?

- Persze, persze, hogy emlékszem! – hebegte Phillip Chen. - Titokban... titokban megkésztettem a részvényeinket, és ugyanilyen titokban utasítottam az alkuszainkat, hogy - vegyenek még feleannyit!

Dianne Chen számítógép agya felderült a hatalmas profit gondolatára, s a kilátásra, hogy mekkora haszna lesz azokból a részvényekből, amelyeket egész pénztárcáját kiürítve, a maga zsebére vásárolt. Arca és hangja azonban továbbra is olyan maradt, mint a jég. Mennyit adtál érte?

- Átlagban 28,90-et.

- Hah! A mai újság szerint a Nemes Ház 28,80-nal nyitott - húzta, fel helytelenítőleg az orrát Dianne; dühös volt, amiért a férje öt centtel olcsóbban vásárolt, mint ő. - Nyitáskor már ott kellett volna lenned a tőzsdén, szimatolni, de te... átalszod az életedet.

- Nem éreztem magam valami jól, drágám.

- És ez már tegnapelőtt este óta így megy. Mitől dühödtél fel olyan rettenetesen? Hallod-e?

- Semmiért. - Phillip Chen felállt, menekülni igyekezett. – Semmi...

- Ülj le! Semmiért ordítottál velem, a te hűségesebb feleségeddel a szolgák füle hallatára? Semmiért parancsoltál be, a saját nappalimba, mint valami közönséges szajhát? Hallod-e? - Dianne Chen hangja fokozatosan emelkedni kezdett. Ösztönösen érezte: ez a legmegfelelőbb pillanat, amikor egyedül vannak a házban, tudta, hogy, férje most védtelen. - Hát azt hiszed, bánhatsz így velem, Dianne Mairwei T'Chunggal, akinek a nagy Dirk Struan vére csörgedezik az ereiben, aki szűzen jött hozzád, wanchai, Nort Point-i, sőt lantaói birtokokkal, részvényekkel, angliai iskolázatással? Azt hiszed, bánhatsz így velem, aki sose panaszkodik a horkolásod meg a kurvázásaid miatt, de még azt a kölyköt sem teszi szóvá soha, akit annak a táncosnőnek csináltál, és akit Amerikába küldtél iskolába?!

- Eh?

- Tudok én terólad meg arról a lotyóról mindent, meg az összes többiről, meg minden disznóságról, amit csinálsz, és tudom nagyon jól, hogy sose szerettél, csak a pénzem kellett, meg föl akartál vágni velem...

Phillip Chen megpróbálta befogni a fülét, de nem tudta. A szíve kalapalt. Utálta a veszekedéseket, utálta Dianne visítózását, amely mintha pontosan arra a hullámhosszra lett volna behangolva, amelytől rezegni kezdett az agya, a hátán felborzolódott a szőr, a gyomra meg olyan lett, mint a kő. Próbálta félbeszakítani az asszonyt, de az lehengerelte, olyan félrelépésekkel, hibákkal és bizalmas jellegű dolgokkal vádolta, hogy Phillip Chent egészen megdöbbsentette: hát ezt is tudja?

-... és a kluboddal mi van?

- Eh? Miféle klubommal?

- Azzal a zártkörű, negyvenhárom tagú, kínai ebédelési klubbal, amit 74-esnek neveznek, a Pedder Streeten található, Sanghajból érkezett főszakácsa van, tizenéves pincérlányai, hálószobái, szaunái, meg olyan szerkezetei, amilyeneket mocskos vénemberek használnak a kiszáradt csutkájuk felélesztésére! Eh?

- Szó sincs semmi ilyesmiről - hebegte Phillip Chen, akit elképesztettek az asszony ismeretei. - Ez egy közön...

- Te ne hazudj nekem! Nyolcvanhétezer jó amerikai dollárt tettél le beugróként Szaros T'Chunggal meg azzal a két lisztesképű barátoddal, és még most is fizetsz havi négyezret! És miért? Jobban tennéd, ha inkább... Hova a fenébe még?

Phillip Chen meghunyászkodva visszaült. – A... fürdőszobába... Ki kell mennem...

– Hah! Valahányszor beszélgetünk egy kicsit, neked ki kell menned! Egyszerűen csak szégyelled, hogy így bánsz velem, és furdal a lelkiismeret... - Dianne ekkor észrevette, hogy még egy pillanat, és a férje visszatámad. Ezért hirtelen hangnemet váltott. – Szegény Phillip! Szegény fiam! – turbékolta. - Miért vagy ilyen mérges? Hát bánt téged valaki?

Így aztán Phillip Chen elmondta neki, és amint mondani kezdte, úgy kezdett megkönnyebbülni, úgy enyhült a szorongása, félelme, dühe. A nők nagyon okosak és ravaszok az ilyen dolgokban, gondolta bizakodóan, miközben sietve sorolta tovább a történeteket. Elmesélte Dianne-nek, mit tapasztalt a bankban, ahol felnyitotta John páncélrekesztét, beszámolt Linc Bartlett leveleiről, és hogy megtalálta a hálósobájukban lévő páncélszekrény kulcsának a másolatát. – Hazahoztam az összes levelet – mondta szinte sírva - ott vannak odafent, elolvashatod a saját szemeddel. A tulajdon fiam! Elárult minket!

- Jóságos ég, Phillip - hápogta Dianne - ha a tajpan rájön, hogy te meg Atya Csencsen egész idő alatt lemásoltátok a... ha megtudja, tönkretesz minket!

- Igen, tudom! Ezért vagyok ennyire kiborulva! Dirk Struan végrendelete alapján erre megvan a joga és a lehetősége. Koldusbotra jutnánk. De ez még nem minden. John megtalálta a kertben a titkos kazettánkat, és...

- Micsoda?!

- Megtalálta és kiásta. – Phillip Chen elmesélte asszonyának a félpénzzel kapcsolatos dolgokat.

- Ajíjje! – Dianne Chen a legteljesebb döbbenettel meredt a férjére, lelke egyik fele rettegett, a másik viszont ujjongott, mert tudta, hogy ezek után - akár előkerül, akár nem - John örökre tönkretette magát. Nem John lesz az örökös! Mostantól fogva az én Kevinem az Első Fiú és a Nemes Ház jövődó compradoréja! Aztán a félelem felülkerekedett benne az ujjongáson, és döbbenetesen suttogta: - Ha ugyan lesz még Chen Ház...

- Mi? Mit mondtál?

- Semmit, nem érdekes. Várj egy pillanatra, Phillip, hadd gondolkozzam. Ó, az az átkozott kölyök! Hogy tehette ezt velünk John, akit egész életében csak dédelgettünk! Te most menj el a bankba, vedd ki a háromszázadot... hátha nem tudod jobban lealkudni. Mindenáron vissza kell szereznünk John-t. Vajon magánál tartotta a félpénzt, nála volt? Vagy valamelyik kazettájában?

- Abban kell lennie... vagy a Sinclair Towers-i lakásán rejtette el. Dianne arca elkomorodott. – És hogy a kutassuk át a lakását, amikor az a nő ott ül? A felesége. Az a lotyó, Barbara! Ha az megszagolja, hogy keresünk valamit... - Hirtelen eszébe villant valami. – Jól értettem Phillip? Bárki jelentkezik a félpénzzel, megkapja, amit kíván?

- Igen.

- Ííí! Micsoda hatalom!

- Az.

Dianne-nak most már kifogástalanul dolgozott az agya. – Phillip – mondta ismét összeszedve magát, minden mást elfeledve -, nekünk most minden segítségre szükségünk van. Hívd fel az unokatestvéredet, Négyujjút! ... Phillip Chen meglepetten nézett föl a feleségére, aztán elmosolyodott. - ... Kérd meg, hogy küldje ide néhány fogdmegjét, kövessenek titokban, amikor kifizeted a váltságdíjat, aztán kövessék a

Farkasembert a barlangjába, és mindenáron szabadítsák ki Johnt. Egy szót se szólj neki a félpénzről, elég, ha annyit mondsz, hogy segítsen kiszabadítani szegény Johnt. Mert erről van szó. Mindenáron vissza kell kapnunk szegény Johnt.

- Igen - felelte Phillip Chen; már sokkal jobban érezte magát. Négyujjú remek ötlet: úgyis tartozik nekem egy-két szolgálattétellel. És azt is tudom, hol érem el ma délután.

- Helyes. Akkor indíts a bankba, de előbb add ide a páncélszekrény kulcsát. Letelefonálom a fodrászomat, és most rögtön elolvasom John papírjait.

- Jól van. - Phillip Chen nyomban felállt. - Fent vannak a kulcsok - hazudta és kisietett -, nem akarta, hogy Dianne belenézzen a páncélszekrénybe. Sok minden volt benne, nem akarta, hogy a felesége mindenről tudomást szerezzen. Jobb, ha máshová rejtem őket, gondolta nyugtalanul, sose lehet tudni. Túláradó jókedve elpárolgott, nyomasztó aggodalmai visszatértek. Jaj, szegény fiam, gondolta, s csaknem elsírta magát. Mi ütött beléd? Mindig jó apád voltam, úgy szeretlek, ahogy anyádat szerettem, és történjék bármi, te leszel az örökösöm. Szegény Jennifer, szegény kicsikém... Belehaltál az első fiam megszületésébe. Ó, összes istenek, adjátok vissza a fiamat, erőben, egészségben, bármit művelt is, engedjétek, hogy kievickéljunk ebből az örületből és én egy új templomot emelek a tiszteletetekre!

A széf a rézagy támlája mögött volt. Phillip Chen elhúzta az ágyat, kinyitotta széfet, kivette John papírjait, aztán a saját legbizalmasabb iratait, leveleit és váltóit, a zakója zsebébe tömkölte őket, aztán lement.

- Itt vannak John levelei - mondta. - Gondoltam, megkíméllek az ágytologatásától.

Dianne észrevette duzzadozó zsebeit, de nem szólt.

- Pontosan fél hatra itt leszek – ígérte Phillip Chen.

- Jó. Óvatosan vezess! – felelte szórakozottan Dianne, aki most már egész lényével egyetlen dologra koncentrált: hogyan szerezze meg a félpénzt Kevin és a maga számára. Titokban.

Megszólalt a telefon. Phillip Chen megtorpant az ajtó felé mentében. Dianne fölvette. – Vjjjj? – Dianne szemei elhomályosultak. – Ó, üdvözlöm, tajpan! Hogy van? Phillip Chen elfehéredett.

- Köszönöm jól – válaszolta Dunross. – Phillip otthon van?

- Igen, igen, egy pillanat. - Dianne Dunross hangja mögött számos más hangot is hallott, ráadásul Dunross szavaiban valami kimondatlan, fojtott sürgetést érzett, ami csak fokozta ijedelmét. Téged keresnek Phillip. – Igyekezett nem mutatni az idegességét. A tajpan! Odanyújtotta a telefont, jelbeszéddel mutatva férjének, hogy tartsa kissé távolabb a fülétől a kagylót, hogy ő is hallja.

- Tessék tajpan.

- Üdvözlöm Phillip. Mik a tervei ma délutánra?

- Semmi különös. Épp most indulok a bankba. Miért?

- Mielőtt még odamenne, ugorjon be a tőzsdére. Megőrült a piac. A Ho-Pak megrohanása most már az egész kolóniára kiterjedt. Richard ugyan teljes erőből ellenáll, de dűledezik az egész. Bármely pillanatban beüthet a krach. Úgy hallom, a roham egy csomó más bankra is átterjedt... a Ching Prosperityre, de még a Vicre is... - Phillip Chen és a felesége zavartan összenézett. - Tudomásom szerint a Vicnek gondjai vannak Aberdeenben meg a Központiban. Zuhan minden, a legjobb részvények is: a V and A, a Kowloon Investments, a Hongkong Power, a Rothwell-Gornt, az Asian Properties, a HKLF, a Zong Securities, a Solomon Textiles... Mindenki!

- Hány pontot estek a részvényeink?

- Ma reggel óta? Hármat.

Phillip Chen levegő után kapkodott, csaknem elejtette a telefont. – Micsoda?

- Jól hallotta – mondta udvariasan Dunross. – Valaki elkezdett pletykákat terjeszteni rólunk, már az egész tőzsde tele van vele, hogy bajban vagyunk, nem tudjuk kifizetni jövő héten se a Todát, se az Orlint. Azt hiszem már nyitottan árulják a részvényeinket.

31

14 óra 45 perc

Gornt a tőzsdén ült alkusza, Joseph Stern mellett, és elégedetten nézte a nagytáblát. A telefoncsörgésektől hangos, lármás, izzadó brókerekkel, kínai hivatalnokokkal és küldöncökkel teli tágas teremben párás hőség uralkodott. A tőzsde normális körülmények között nyugodt, kellemes hely volt. Ma azonban nem. Mindenki feszülten koncentrált. És idegesen. Sokan a zakójukat is levetették.

Gornt részvényei emelkedtek egy ponttal, de Gornt rá se hederített. A Struan 3,50-et esett, a Ho-Pak dűledezett. Utolsó óráit éli a Struan, gondolta, minden megszervezve, minden megkezdődött. Bartlett pénze alig egy órája a svájci bankszámláján, minden megszorítás nélkül - egyszerűen csak kétmillió dollár, egy ismeretlen számláról átutalva az övére. Hét telefonhívás indította a szóbeszédet. Egy nyolcadik, Japánnal folytatott beszélgetés megerősítette a Struan-számlák esedékességének időpontját. Hát igen, gondolta, megkezdődött a támadás.

Egy alkusz újabb Ho-Pak eladási ajánlatokat írt ki a táblára. Nem akadt rájuk azonnal vevő.

Mióta elkezdte titokban nyitottan árulni a Ho-Pak részvényeket – ez hétfőn, közvetlenül a tőzsde háromórás zárása előtt történt, jóval a bank erőteljes megrohanása előtt – már több milliót nyert. A Ho-Pak részvényei hétfőn 28,60-on álltak, most pedig Richard Kwang minden erőfeszítése ellenére is csak 24,30-on, ami több ponttal kevesebb volt, mint a bank megnyitása óta, tizenegy éve bármikor.

Félmillió szorozva 4,30-cal, az kétmillió százötvenezer, számolt boldogan Gornt, ennyit nyernék

rajta, ha most rögtön visszavásárolnám – kétnapi munkáért nem is rossz. De még nem vásárolom vissza, dehogya vásárolom. Most még nem. Most már biztos, hogy a Ho-Paknak vége. Ha nem ma, akkor holnap. Csütörtökön. És ha nem, akkor pénteken, legkésőbb hétfőn, mert egy megrohanást a világ egyetlen bankja sem bír ki. És akkor, ha majd beüt a krach, néhány centért vagy dollárért visszavásárolom, és meghúszszorozom ezt a félmilliót.

- Adjon el kétszázézet - mondta, immár nyíltan folytatva az eladást. A többi részvény gondosan el volt rejtve különböző strómanok nevéen.

- Jóságos ég, Mr. Gornt! - kapkodott levegő után az alkusza. – A Ho-Paknak ehhez csaknem ötmillió kell, hogy fedezze. Ebbe beleinog az egész tőzsde.

– Bele - válaszolta kedélyesen Gornt.

- Pokoli nehéz lesz nyélbe ütni.

- Akkor fogjon hozzá.

Az alkusz vonakodva elindult, de ekkor csörögni kezdett az egyik telefon. – Tessék! Ó, üdvözlöm Nappalos Csang - mondta az alkusz elfogadható kantoniséggel. – Parancsoljon.

- Remélem meg tudja menteni az összes pénzemet, tiszteletreméltó közbenjáró. Hogy áll a Nemes Ház?

- 25,30-on.

Csalódott sikoly. - Jaj, nekem, szegény fejemnek! És már egy ebsont félóra sincs zárásig! Jaj, nekem! Kérem, adja el! Adja el rögtön az összes Nemes Ház céget, a Nemes Házat, a Good Luck Propertiest, az Aranykompot és a... A Második Legnagyobb Cég hogy áll?

- 23,30-on.

- Ajíjje! Reggel óta egy pontot zuhant? Micsoda borzalmas zszos, tanúk rá az összes istenek! Eladni. Kérem, azonnal adjon el mindent!

- De Nappalos Csang, a tőzsdének igazán semmi baja...

- Azonnal! Nem hallotta, miket beszélnek? - A Nemes Ház össze fog dőlni. Ííí, - adja el, egy percet se vesztegessen! De várjon még egy pillanatra, a kolléganóm, Fung-tat is szeretne beszélni magával.

- Parancsoljon Harmadik Mosdóslány Fung!

- Ugyanazt akarom mondani, amit Nappalos Csang, tiszteletreméltó közbenjáró. Eladni, mielőtt végem! Adjon el mindent, aztán hívjon vissza, hogy mennyiért sikerült. Oké Kérem, siessen!

Az alkusz letette a telefont. Ez már az ötödik pánikszerű utasítás volt, amit régi ügyfeleitől kapott. Nagyon nem örült nekik. Ostoba dolog pánikba esni, gondolta nyilvánartását lapozgatva. Nappalos

Csangnak és Harmadik Mosdóslány Fungnak összesen több mint 40 ezer hongkongi dollárja feküdt különféle részvényekben. Ha most eladja nekik, hasznuk lesz belőle, egész csinos hasznuk, de a Struan mai árverése szinte az egész profitjukat elviszi.

Joseph Stern a Stern and Jones cég feje volt, amely már ötven esztendeje működött Hongkongban. Csak az első világháború kitörése után lettek tőzsdei alkuszok. Addig pénzkölcsönzéssel, pénzváltással és hajózási felszerelésekkel foglalkoztak. Joseph Stern alacsony, fekete hajú, erősen kopaszodó, hatvanon felüli férfi volt, sokan úgy tartották, néhány nemzedékkel korábbról származó kínai vér is csörgedez az ereiben.

Odament a táblához és megállt annál az oszlopnál, amelybe az Aranykomp is fel volt írva. Az eladási oszlopba felírta Csang és Fung részvényeit. Nem volt nagy ajánlat.

- Harminc centtel jegyzés alatt veszem - mondta egy alkusz.

- Az Aranykompot nem rohanták meg- felelte éles hangon Stern.

- Nem rohanták meg, viszont Struan cég. Igen vagy nem?

- Maga nagyon jól tudja, hogy az utóbbi negyedévben nőtt az Aranykomp profitja.

- Jézusom, rémes, micsoda hőség van itt! Maga szerint nem futná a zsebünkben egy légkondicionálóra? Nos, öregfiú, akkor igen vagy nem?

Joseph Stern elgondolkodott egy percre. Nem akarta szítani az idegességet. Épp tegnap szökött egy dollárral feljebb az Aranykomp árfolyama, mivel az üzleti világban mindenki tudta, hogy jövő héten lesz az éves közgyűlésük, jó évet zártak. Viszont ismerte a tőzsdék aranyszabályát: a tegnapi semmi köze a mához. Az ügyfél azt mondta: eladni.

- Húsz centtel alatta? - kérdezte.

- Harminc. Ez az utolsó ajánlatom. Mit törí magát? Maga úgyis megkapja a pénzét Áll a harminc?

- Áll. – Stern „végigdolgozta a táblát”, megbízói részvényeinek túlnyomó részét simán eladta, bár engedni kényszerült az árból. A Ho-Pak-paketten csak nehezen sikerült túladnia. Most annál az oszlopnál állt meg, amely a bankok részvényeinek árfolyamát tüntette fel. Sok volt az eladási ajánlat. A legtöbbje kis szám. Joseph Stern odaírta az aljára a kétszáztezret. A termen végighullámzott a döbbenet. Stern nem törődött vele, csak Forsythe-ot, Richard Kwang alkuszát figyelte. Ezen a napon egyedül ő vásárolt Ho-Pak-ot.

- Quillan tönkre akarja tenni a Ho-Pakot? – kérdezte egy másik alkusz.

- Már úgyis ostromolják. Akar venni?

- Egy fészkes fenét, azt! Árul Struant is nyitottan?

- Nem. Nem árulok.

- Jézusom! Nem tetszik nekem ez az egész.

- Nyugalom, Harry - szólt oda egy másik. - Egyszerűen csak mozgásba jött egy kicsit a tőzsde.

- Óriási nap, mi? - szólította meg egy harmadik alkusz. – Krach lesz? Én már helyen vagyok, reggel mindent eladtam. Lesz krach?

- Nem tudom.

- Elképesztő ez a Struan- história, nem?

- Maga minden pletykának felül?

- Nem, dehog. Viszont a mondás szerint fél szóból is ért az okos.

- Én nem hiszem el.

- A Struan 3,5 pontot zuhant egyetlen nap alatt, öregfiú, ami azt mutatja, hogy elég sokan elhiszik. Én is eladtam délelőtt a Struanjaimat. Maguk szerint kibírja Richard a rohamot?

– Hát ez... - Joseph Stern azt akarta mondani, hogy ez Isten kezében van, de menet közben rájött, hogy Richard Kwang jövőjét most a betétese tartják a kezükben, és ők már döntöttek. - Zsosz - mondta szomorúan.

- Az. Hál' istennek a mi százalékunk biztos, akár esik, akár fúj. Nagy mázli, nem?

- Nagy - visszhangozta Stern. Titkon gyűlölte ezt az önelégült, nagyképű, felsőosztálybeli kiejtést, amely a drága brit magániskolákat végzett embereket jellemezte. Zsidó lévén, nem járhatott ilyen iskolába. Láta, hogy Forsythe leteszi a telefont, és a táblát nézi. Megkopogtatta a táblának azt a részét, ahová az ajánlatot írta. Forsythe intett, hogy menjen oda hozzá. Keresztülfúrta magát a tolongáson; szemek kísérték útján.

- Vesz? - kérdezte.

- Majd ha itt lesz az ideje, Joseph, öregfiú - mondta Forsythe. - Engedjen meg egy privát kérdést: nem tudná rávenni Gorntot, hogy szálljon le rólunk? Okom van azt hinni, hogy egy gyékényen árul azzal a balfácán Southerbyvel.

- Hivatalosan vádolja ezzel? - kérdezte Stern.

Ugyan már, ez csak egy magánvélemény, az ég szerelmére! Nem olvasta Haply cikkét? Hogy a pletykát egy bizonyos nagy bank meg néhány tajpan terjesztik? Maga tudja, hogy Richard jól áll. Úgy áll, mint... mint Rothschildék! Maga is tudja, hogy Richard mögött több mint egy milliárd áll, és...

- Én láttam a 29-es összeomlást, öregfiú. Ott billiók álltak a háttérben, mégis mindenki tönkrement. Ez készpénz, hitel és likviditás kérdése. Meg a bizalomé. Nos, vevő az ajánlatunkra, igen, vagy nem?

- Valószínűleg.

- Meddig tartja fenn ezt az álláspontját? - kérdezte Stern.

Forsythe ránézett. – Örökre. Én csak egy tőzsdei alkusz vagyok. Én csak utasításokat hajtok végre. Veszek vagy eladok, negyed százalék a hasznom.

- Már ha az ügyfél fizet.

- Kénytelen. Nálunk van a pakettje, eh? Vannak szabályaink. Amíg viszont gondolkodom, menjen a pokolba.

Stern elnevette magát. – Én brit vagyok, és mint ilyen, a mennybe jutok, ha nem tudná. Idegesen visszament az asztalához. - Szerintem zárás előtt venni fog.

Háromnegyed három volt. – Jó - felelte Gornt. - Most pe... Elakadt a szava. A teremben támadt zsongás hallatán mindketten hátranéztek. Casey és Linc Bartlett társaságában Dunross tűnt fel, odamentek Alan Holdbrooknak, a Struan alkuszának asztalához, amely az aula túlsó oldalán állt.

- Nem hittem, hogy ma még visszajön - mosolygott gúnyosan Gornt.

- A tajpan sosem szalad el a problémák elől. Nem természete. - Stern elgondolkozva figyelte a társaságot. - Úgy látom, nagyon jóban vannak. Talán nem igaz a szóbeszéd és Ian mégis nyélbe üti a Par-Con-üzletet és kifizeti a számláit.

- Nem tudja. Ez az üzlete kútba hull. - mondta Gornt. Bartlett nem hülye. Bolond lenne beszállni egy düledező cégbe.

- Néhány órája még fogalmam sem volt róla hogy a Struan tartozik az Orlin Banknak. És arról se, hogy a Toda-féle kifizetés körülbelül egy hét múlva esedékes. Arról a még képtelenebb pletykáról meg, miszerint a Vic nem fogja támogatni a Nemes Házat, végképp nem. Ez egy nagy marhaság. Felhívtam Havergillt, ő is ezt mondta.

- Mi mást mondott volna?

Stern hallgatott egy sort. – Érdekes, hogy ezek a hírek mind ma bukkantak föl.

- Nagyon érdekes. Adjon el kétszázezer Struant.

Stern szeme elkerekedett, bozontos szemöldöke magasba szökött. – Nem gondolja, Mr. Gornt, hogy...

- Nem. Kérem, tegye, amire kértem.

- Azt hiszem, ezúttal téved. A tajpan nagyon okos. Meg fogja szerezni azt a támogatást, amire szüksége van. Maga pedig megégeti a kezét.

- Változnak az idők. Változnak az emberek. Ha a Struan túlköltekezett és nem képes fizetni... Nos, kedves barátom, ez itt Hongkong, én meg remélem, hogy elvéreznek a nyomorultak. Legyen inkább háromszázezer.

- És milyen áron, Mr. Gornt?

- A jelenlegi árfolyamon.

- Ez időbe telik. Mire összeszedem, mire apránként eladogatom...

- Most arra céloz, hogy nem elég jó a hitelem, vagy arra, hogy képtelen végrehajtani egy szokványos tőzsdei műveletet?

- Egyikre sem, dehogy - felelte Stern, nem akarta megsérteni egyik legnagyobb ügyfelét.

- Helyes. – Akkor kezdje el nyitottan árulni a Struant. Azonnal. Gornt kellemesen dobogó szívvel nézett a távozó Stern után.

Stern Sir Luis Basilióhoz ment, a patinás Basilio and Sons alkusz cég fejéhez, akinek magának is sok Struan-részvénye volt, számos komoly ügyfelének pedig még több. Kölcsönvette a szükséges részvényeket, aztán odament a táblához és felírta az óriási tételt a kínálati rovatba. Hangosan csikorgott a kréta. A terem fokozatosan elcsöndesedett. A tekintetek Dunrossra, Alan Holdbrookra és az amerikaiakra siklottak, aztán Gornt, majd megint Dunrossra. Gornt látta, hogy Linc Bartlett és Casey őt nézi. Örült, hogy itt van a lány. Casey nagyon kaliforniaian mutatott: sárga selyemszoknya és blúz volt rajta, aranszőke haját zöld kendő fogta össze. Mitől olyan kíváncsi ez a nő? - tűnődött szórakozottan Gornt. Mintha valami állandó, furcsa vonzerő lebegné körül. Miért? Talán, mert még sose volt dolga férfival?

Rámosolygott Caseyre, könnyedén fejet hajtott. A lány bizonytalanul visszamosolygott; Gornt némi borút vélt felfedezni benne. Bartlett felé irányuló üdvözlése hasonlóan udvarias viszonzásra talált. Aztán Dunrossra pillantott; farkasszemet néztek.

A csend csak sűrűsödött. Valaki idegesen köhögött. Mindenki tudatában volt a kínálat óriási mivoltának és távolabbra mutató jelentőségének.

Stern megint megkopogtatta az ajánlatát. Holdbrook előrehajolva konzultált Dunross-szal, aki enyhén megrándította a vállát, aztán nemet intett a fejével, s halkán beszélgetni kezdett Bartlett-tel és Caseyvel.

Joseph Stern ott maradt a táblánál. Valaki vételi szándékot jelentett be egy kisebb tételre. Alkudozni kezdtek. Kis idő elteltével már ötvézezer részvény cserélt gazdát, és árfolyamuk 24,90-re módosult. Stern 250 ezerre javította át a 300 ezret, és továbbra is a táblánál maradt. Eladott még néhány tételt, de a részvények túlnyomó többsége nem kelt el. Egy idő után, mivel nem jelentkezett vevő, visszament a helyére. Megizzadt.

- Ha az a szám holnapig ott marad, nemigen használ a Struannak.

- Ha nem, hát nem. - Gornt még mindig Caseyt figyelte. Casey meg Dunrosst. Gornt leült,

gondolkodott. - Adjon el százezer Ho-Pak-ot... és kétszázezer Struant.

- Jóságos ég, Mr. Gornt! Ha a Struan összedől, beleremeg az egész piac, még a saját cégét is elvesztheti!

- Kicsit átrendeződik a helyzet, az biztos.

- Vértürdő lesz. Ha a Struannak vége, vele együtt buknak más cégek is, részvényesek ezrei jutnak koldusbotra...

- Nem hiszem, hogy ki kellene oktatnia Hongkong gazdasági életéről, Mr. Stern - szólt közbe fagyosan Gornt. - Ha nem kívánja végrehajtani az utasításaimat, majd máshoz fordulok.

Stern elvörösödött. – Először fel kell hajtanom a részvényeket. Egy ekkora szám... ilyen összeg...

- Hát akkor igyekezzen! Szeretném még ma a táblán látni!

Stern elment. Gornt elégedetten nézett utána, rettenetesen élvezte a pillanatot. Pimasz fráter, gondolta. Ezek az alkuszok csak élősködők, egytől egyig. Tökéletes biztonságban érezte magát. Bartlett pénze már ott van a számláján. Akár most is visszavásárolhatná az eladott Ho-Pak- és Struan-részvényeket, máris milliókat nyerne. Elégedett pillantása megint Caseyre siklott. A lány őt nézte. Gornt semmit sem tudott kiolvasni az arcából.

Joseph Stern eközben utat tört magának az alkuszok között, megint Basilio asztalánál állt meg. Sir Luis Basilio levette szemét a tábláról, és mosolyogva nézett Sternre. - Nos, Joseph? Újabb adag Nemes Ház-részvényt kíván kölcsönvenni?

- Igen.

– Quillan számára? – kérdezte Sir Luis. Elegáns, alacsony, ceruzavékony úriember volt, már túl a hetedik ikszen. Ebben az évben ő volt a tőzsdebizottság elnöke.

- Igen.

- Jöjjön barátom, üljön már le egy percre, beszéljünk egy kicsit. Mennyit kér?

- Kétszáztezret.

Sir Luis összevonta a szemöldökét. - Háromszázezer a táblán... és most még kettő hozzá? Mi ez? Totális támadás?

– Hát... Gornt nem mondta, de én azt hiszem, az.

- Nagy kár, hogy ez a két ember képtelen kibékülni.

- Az.

Az idősebb férfi némi szünet után még halkabban folytatta. - Azon gondolkodom, hogy felfüggesztem a Ho-Pak- részvények forgalmazását, és az ebédszünet után a Nemes Házét is. Nagyon aggódom. Ha most, ebben a szituációban a Ho-Pak összedől és mellé még a Nemes Ház is, abba az egész tőzsde tönkremehet. Madonna! Elképzelhetetlen, hogy a Nemes Ház összedőljön! Százával rántana magával minket, talán egész Hongkongot is! Ez elképzelhetetlen!

- Lehet, hogy a Nemes Háza is ráfér a renoválás. Megkaphatom, a kétszázézet?

- Előbb feleljen egy kérdésemre igennel vagy nemmel, és ha igennel, akkor azt is mondja meg, mikor. Függeszük fel a Ho-Pakot? Függeszük fel a Struant? A maga kivételével már minden bizottsági tagot megkérdeztem. Körülbelül egyenlő arányban oszlanak meg a vélemények.

- Egyik sem volt soha felfüggesztve. Most se volna jó. Ez egy szabad társadalom... azt hiszem, a kifejezés legjobb értelmében. Szerintem hagyni kell, hadd forrja ki magát, hadd döntsék el maguk közt a sorrendet... Struanék, Gornt meg a többiek... Kerüljön legfelülre a legjobb, a legrosszabb meg... - Stern fáradtan csóválta a fejét. - Hát igen, én könnyen beszélek Luis, én alig vagyok benne ebben a kettőben.

- Hát akkor miben van a pénze?

- Gyémántokban. A zsidóknak apró dolgokra van szükségük, amiket magukkal tudnak vinni, el tudnak rejteni, könnyen mobilizálni tudnak.

- De hát itt nincs mitől félnie, Joseph. Hány év óta él és virul itt a családja? Nézze meg Solomont... egész Ázsiában Ő meg a családja a leggazdagabb.

- A zsidók számára a félelem életforma. És hogy gyűlölnék, mind.

Az idősebb férfi megint felsóhajtott. - Ó ez a szép világ, ez a gyönyörű világ... milyen gyönyörű is lehetne! - Megszólalt az egyik telefon, apró keze finom mozdulatával fölvette; folyékonyan, dallamosan beszélt portugálul a kagylóba, de Stern semmit sem értett belőle. Mindössze a Sir Luis által nagy tisztelettel többször is kimondott "Senor Mata"szavakat vette ki a beszélgetésből, de ez a név semmit sem jelentett neki. Sir Luis egy perc múltán nagyon elgondolkodva tette le a kagylót. - Rögtön ebéd után felhívott a pénzügyi főtanácsos. Rettentő zaklatott volt. Nemsokára meglátogat minket egy parlamenti delegáció, mondta, és egy bankcsőd borzasztó kínos volna valamennyiünk számára. - Mosolya egy koboldéra emlékeztetett. Mikor javasoltam neki, hogy az angliai gyakorlathoz hasonlóan hozzunk egy olyan rendeletet, amely a kormányzó aláírásához köti a bankok irányítását, a szerencsétlen csaknem szívrohamot kapott. Nem lett volna szabad ugratnom. - Stern is elmosolyodott. - Mintha szükségünk volna a kormányzat beavatkozására!- Sir Luis tekintete szigorúbbá vált. - Nos, Joseph, mire szavaz? Hagyjuk, függeszük fel valamelyiket, függeszük fel mindkettőt, és ha igen, akkor mikor?

Stern az órára pillantott. Ha most odamegy a táblához, még bőven van ideje mindkét ajánlatot felírni, és Forsythe-ot színvallásra kényszeríteni. Jó érzés volt tudni, hogy ha csak átmenetileg is,- mindkét cég sorsát ő tartja a kezében. - Talán nagyon hasznos lenne talán nagyon rossz. Hogy áll most a szavazás?

- Döntetlenre, mint mondtam. - A teremben megint izgatott zsongás támadt, mindketten felkapták a fejüket. Újabb Struan-részvények cseréltek gazdát. Az árfolyamuk 24,70-re zuhant. Most Phillip Chen hajolt oda Holdbrook asztalára.

- Szegény Phillip, pocsékul néz ki- mondta együttérzően Sir Luis.

- Eléggé. Sajnálom ezt a Johnt. Kedveltem. Mi van ezekkel a Farkasemberekkel? Maga szerint nem lihegik túl az újságok?

- Nem, nem hiszem. - Az idős férfi szeme körül ráncokba ugrott a bőr. – Nem jobban, mint maga Joseph.

- Tessék?

- Maga már eldöntötte, hogy passzol. Arra játszik, hogy kifussunk az időből. Ugye? Ezt akarja, ugye?

- Tud jobbat?

- Ha nem volnék ilyen öreg, igazat adnék magának. De mivel ilyen öreg vagyok, és nem tudom, mi lesz holnap,- sőt még azt sem, hogy megérem-e, szeretném még ma látni, ami ma látható. Rendben van. A szavazatát tartózkodásnak veszem, s mivel így a bizottság szavazatai egyenlő arányban oszlanak meg, élni fogok a rám ruházott döntési joggal. Kaphat kétszázezer Nemes Ház-részvényt péntekig, péntek kettőig. Lehet, hogy akkor visszakérem – a saját cégemre is gondolnom kell. Eh? A ráncos arc éles tekintetű, de barátságos tekintetének hatására Stern felállt. - És most mit tesz, barátom? - kérdezte Sir Luis. Stern szomorúan elmosolyodott. - Alkusz vagyok.

Odament a táblához, határozott kézzel felírta a kínálati rovatba a Ho-Pakot, aztán az újonnan támadt csendben odament a Struan rovathoz, és átérezve, hogy főszereplővé lépett elő, világosan olvasható számjegyekkel felírta az összeget. Érezte a teremben vibráló gyűlöletet és irigységet. Több mint félmillió Nemes Ház-részvény szerepelt a kínálati oldalon, több mint a tőzsde addigi történetében bármikor. Stern kivárt, várta, hogy kifussanak az időből. Némi érdeklődést keltett, amikor Soorjani, a párszi vásárolt néhány tételt, de ő köztudottan Dunrossék embere volt. Százötvenezeret vett összesen, ám még ez is eltörpült Gornt óriási kínálata mellett. Szinte fájt már a csönd. Már csak egy perc volt hátra.

- Veszünk! – A tajpan hangja törte meg a csendet.

- Mindet? – kérdezte rekedtes hangon, kalimpáló szívvel Stern.

- Igen. A maga kínálatát és az összes többit. Mostani árfolyamon!

Gornt felpattant. - És miből? - kérdezte epésen. - Ez csaknem kilencmillió készpénzben.

Dunross is állt, ajkán kihívó mosoly ült. - A Nemes Ház jó ennyire... és még jó néhány millióra. Kétkelkedik benne valaki?

- Én kétkelkedem... - és holnaptól nyitottan adom! E pillanatban felharsant a zárást jelző csengő csörömpölése, a feszültség megtört, az aulában mormolni kezdett az embertömeg.

- Jézusom, micsoda nap...

- Szegény tajpan...
- Hát ezt én nem bírom tovább...
- Vajon megveri ezúttal Gornt a tajpant?
- Lehet, hogy egy szó sem igaz a pletykákból...
- Jézusom! Én egy egész kis vagyont kerestem a jutalékaimból...
- Szerintem Ian már menekül...
- Ne feledd, hogy öt napja van a fizetésre...
- Holnap nem fog tudni vásárolni...
- Jézusom, holnap! Ki tudja, mi lesz holnap!

Casey fészkelődni kezdett a széken, a szíve hevesen dobogott. Levette a szemét Gorntól és Dunrossról, és megint Bartlettre nézett, aki hangtalanul füttyörészve nézte a táblát. Casey tisztelettel vegyes csodálattal figyelte – és egy kicsit ijedten.

Linc Bartlett közvetlenül idejövetelük előtt beavatta a tervbe, elmondta, miről beszélt Gorntal előbb telefonon, aztán személyesen. - Most már mindent tudsz, Casey - mondta halkán, vigyorogva. - Most már mindketten fenik a késüket. A csatát viszont mi irányítjuk, méghozzá mindössze potom kétmillióért. Ezek most egymás torkának esnek, készek kiontani egymás belét, fölfalni egymást. Mi meg várunk. Hétfő lesz a nagy nap. Ha Gornt győz, nyerünk. Ha Dunross győz, nyerünk. Akár így, akár úgy: mi leszünk a Nemes Ház.

32

15 óra 3 perc

Alexi Travkin, a Nemes ház versenylovainak idomárja végigsétált a nyüzsgő kowlooni Natham Roadon, majd belépett a zöld Sárkány étterembe. A bal hóna alatt egy kis harmincnyolcast hordott. Korához képest könnyű léptekkel haladt.

A kicsi és jellegtelen étterem tíz- tizenkét asztalán nem volt abrosz. Az egyiknél négy kínai ült, nagy lármásan ették metélttésztaival dúsított levesüket. Travkin beléptére a kasszánál támaszkodó, unott pincér felnézett a lóversenyújságból, s egy étlapért nyúlt. Travkin megrázta a fejét, és a hátsó helyiségbe vezető boltív felé folytatta útját.

A szűk helyiségben négy asztal állt. Csak az egyiknél ült egy férfi.

- Zdrasztvujtye - mondta lustán Szuszlov. Jól szabott, könnyű ruhát viselt.

- Zdrasztvujtye – felelt - Travkin; szlávos metszésű szemei még jobban összeszűkültek. Oroszul folytatta - Ki maga?

- Egy barátja, felség.

- Kérem, ne szólítson így, nem vagyok felség. Ki maga?

- Csak egy jóbarát. Maga, valamikor herceg volt. Foglaljon helyet. – Szuszlov udvariasan egy székre mutatott. Az asztalon egy felbontott vodkásüveg és két pohár állt. – Az apja, Nyikolaj Petrovics is herceg volt, akárcsak a nagyapja, és így tovább nemzedékekre visszamenőleg. Kurgan, sőt Tobol hercegei voltak.

- Maga talányokban beszél, barátom – mondta nyugodtan Travkin, és leült Szuszlovval szemben. A hóna alatt lapuló 38-as némileg enyhítette nyugtalanságát. – A kiejtéséből ítélve maga moszkvai... és grúz.

Szuslov nevetett. - Remek füle van, Kurgan herceg. Igen, moszkvai vagyok, de Grúziában születtem. A nevem nem fontos, de jó barátja vagyok...

- Nekem, Oroszországnak vagy a szovjeteknek?

- Mind a háromnak. Vodkát? - kérdezte Szuszlov, megemelve a palackot.

- Miért ne? - Travkin megvárta míg Szuszlov teletölti a két poharat, aztán megragadta a túlsót, a Szuszlov előtt állót, és fölemelte. Egészség!

Szuslov tétozás nélkül felkapta a másik poharat, odakoccintotta Travkinéhez, mindketten fölhajtották, aztán újratöltött. - Egészség! - Maga írt nekem?

- A feleségéről vannak híreim.

- Nekem nincs feleségem. Mit akar tőlem, barátom? - Travkin szájából sértésként hangzott a szó: Szuszlov szeme dühösen villant, felnézett, kihúzta magát.

- Ez egyszer megbocsátom a gorombaságát, Alekszej Ivanovics - mondta méltóságteljesen. - Erre nem adtam okot magának. Vagy megsértettem talán?

- Ki maga?

- A felesége neve Mihajla Nyesztorova, akinek az apja az az Anatolij Szergejev herceg volt, akinek hercegsége azt a Karagandát fogja közre, amely viszonylag közel esik a maga családjának az Uraltól keletre eső birtokaihoz. Szergejev kozák volt, nagy kozák herceg, ugye?

Travkin kérges keze nem mozdult, az arca is közömbös maradt, hirtelen elsápadását azonban nem tudta megakadályozni. Ismét teletöltötte a két poharat, az üveg már félig kiürült. Belekortyolt a pálinkába.

– Jó ez a vodka, nem az a hűgy, amit Hongkongban árúznak ezen a néven. Hol szerezte?

- Vlagyivosztokban.

- Vagy úgy. Egyszer jártam ott. Koszos, lapos város, de a vodkája jó. – Na, akkor halljam, mi az igazi neve és mit akar tőlem?

- Jól ismeri Ian Dunrosst?

Travkin meghökkent. – én idomítom a lovait... Ez most már a... harmadik évem nála. Miért?

- Szeretné látni Nyesztorova hercegnőt?

- Magasságos Jézus Krisztus az égben! Én nem tudom, kicsoda maga, de már mondtam magának, hogy nekem nincs feleségem. És most utoljára kérdezem: mit akar tőlem?

Szuszlov teletöltötte a poharát, és hangja még barátságosabbra váltott. - Alekszej Ivanovics Travkin, a maga felesége, a hercegnő ma hatvanhárom éves. Jakutskban lakik a...

- A Léna partján? Szibériában? - Travkin úgy érezte, nyomban szétrobban a szíve. - Miféle gulag az, maga gané?

A boltív túlsó oldalán, az immár üres helyiségben a pincér egy pillanatra odakapta a fejét, aztán ásított egyet, és folytatta az olvasást.

- Az nem gulag, miért kellene gulagnak lennie? - kérdezte megkeményedő hangon Szuszlov. - A hercegnő a maga jószántából költözött oda. Mióta Kurganból elment, ott lakik. - Szuszlov a belső zsebébe nyúlt, és elővette levéltárcáját. - Ez a jakutski dácsája mondta, s egy fényképet tett az asztalra. - Azt hiszem, a családjáé volt. – A kis házat hó borította, egy szép tisztáson állt, sövénykerítése rendesen meg volt nyírva, a kéményéből kanyargó füsttel egész jól mutatott. A kunyhó elől egy bebagylált figura intett vidáman a fényképezőgép felé - távolabbról, mintsem az arcát tisztán lehetett volna látni.

- És ez a feleségem volna? - kérdezte reszelős hangon Travkin.

- Igen.

- Nem hiszek magának!

Szuszlov másik felvételt vett elő. Egy arcképet. A fehér hajú asszony ötven-hatvanéves lehetett, s noha a világ gondjai mély nyomokat hagytak rajta, arca még mindig őrizte finom és előkelő vonásait. Mosolyának melegsége megtörte Travkint.

- Maga... maga KGB-s gané - mondta rekedtesen; határozottan felismerte az asszonyt. - Maga mocskos, rohadt anyagyilkos...

- Mert megtaláltam? - kérdezte Szuszlov dühösen. - Mert elintéztem, hogy gondoskodjanak róla, hogy békén hagyják, ne háborgassák, és ne küldjék el valamelyik... átnevelő táborba, ahová az egész fajtaival

együtt való? - Ingerülten újrátöltött magának. - Én büszkén vallom, hogy orosz vagyok. Maga emigrált, elment. A maguk fatája birtokolta az apámat meg a nagyapámat. Apám 1916-ban a barikádon halt meg, anyám szintén... És mielőtt meghaltak, éhezünk... - Szuszlov nagy önuralommal elhallgatott. Némi hallgatás után más hangon folytatta. – Mindkét oldalon bőven van mit meg megbocsátani és elfelejteni. De hát ez már mind a múlté. És higgye el nekem, mi szovjetek nem vagyunk vadállatok... nem mindegyikünk az. Nem mindegyikünk olyan, mint a véres kezű Berija, meg az a gyilkos sátán, Sztálin... Nem mindegyikünk. – Megtalálta a cigarettáját. – Dohányzik?

- Nem. Maga a KGB vagy a GRU embere? - Travkin mind az elsőt, az állambiztonsági bizottságot, mind a katonai hírszerzést ismerte. Nem ez volt az első alkalom, hogy megkörnyékezték. Unalmas, jelentéktelen fedőtörténetével mind ez ideig sikerült leráznia őket. Most azonban csapdába került. Ez az ember túl sokat tud róla. Ki vagy, te féreg, és mit akarsz tőlem? - gondolta a cigarettára gyújtó Szuszlovot figyelve.

- A felesége tudja, hogy maga él.

- Képtelenség. Ő meghalt. Meggyilkolta a csőcselék, mikor a kurgani palo... házunkat kifosztották, felgyújtották és porig rombolták. Százmérföldes körzetben a legszebb, legvédtelenebb udvarház volt.

- A tömegeknek joguk van a...

- Nem az én népem volt, és importált trockisták vezették őket, akik utána százával mészárolták le a parasztjaimat... míg el nem tette őket láb alól a saját csőcselékük.

- Talán így volt, talán nem – mondta fagyosan Szuszlov. – Ezzel együtt, hercegem, Nyesztorovának egy öreg szolgáló segítségével sikerült elmenekülnie. Kelet felé tartott, mert úgy gondolta, arra találja magát, maga után megy Szibérián át Mandzsúriába. A szolgálója osztrák származású volt, Pavehennek hívták.

Travkin úgy érezte, nem kap levegőt. - Ez is hazugság - hallotta saját hangját, de már maga sem hitt benne. Az asszony kedves mosolya darabokra törte a szívét. - Az én feleségem meghalt. És nem juthatott volna fel ilyen messzire északra.

- Márpedig feljutott. A vonatot, amelyen szökött, észak felé térítették. Ősz volt. Megjöttek az első havak is, ezért a felesége úgy döntött, hogy Jakutskban várja ki a telet. Kénytelen volt... Szuszlov egy újabb fényképet tett az asztalra. - Gyereket várt. Ez itt a maga fia, meg a fia családja. Tavaly készült. - Jóképű, negyvenes férfit mutatott a kép, a szovjet légierő őrnagyi egyenruháját viselte, öntudatosan mosolygott a fényképezőgép lenscéjébe, fél karral egy csinos, harminc év körüli asszonyt ölelt át, aki egy csecsemőt tartott a karján. Egy szélesen mosolygó, foghíjas, hat-hétéves forma kislány, meg egy tíz év körüli, komolynak látszani igyekvő fiú állt előttük. - A felesége nagyapja után Pjotr Ivanovicsnak nevezte el a fiút.

Travkin nem nyúlt a fényképhez. Csak nézte. Falfehér arccal. Aztán elfordította a tekintetét, töltött magának, majd – mintha egy utógondolat hatása alatt cselekedne – Szuszlovnak is. - Gyönyörűen megkomponált história – mondta tőle telhetőleg meggyőzőleg. – Ragyogó.

- A csecsemő neve Viktória, a kislányé Nyikola, a maga nagyanyja után. A fiút Alekszejnek hívják.

Ivanovics őrnagy bombázó pilóta.

Travkin nem válaszolt. Megint a szép idős asszony portréját kezdte nézni, s noha közel állt már a síráshoz, hangján még nem érződött. – Szóval tudja, hogy élek, eh?

- Tudja.

- Mióta?

- Három hónapja. Körülbelül. Az egyik emberünk mondta meg neki.

- És kik maguk?

- Akarja látni?

- Miért csak három hónapja mondták meg neki? Miért nem egy éve... vagy három éve?

- Mert csak fél éve jöttünk rá, hogy ki maga.

- És hogyan?

- Azt hitte, sose jönnek rá?

- Ha ő tudná, hogy élek... ha a maguk valamelyik embere megmondta volna neki... akkor már írt volna. Maguk kérték volna meg rá, ha... Travkin hangja furcsán csengett. Szinte magánkívül volt, úgy érezte, mintha lidércálom volna az egész. Próbált gondolkodni. – Írt volna.

- Írt is. Néhány napon belül meg is kapja tőlem. Akarja látni?

Travkinnak minden erejére szüksége volt, hogy összeszedje magát. A családi felvételre mutatott. – És ő... Ő is tudja, hogy élek?

- Nem. Ők nem. Nem miattunk, Alekszej Ivanovics. A felesége akarta így. A biztonság kedvéért... Úgy gondolta, ezzel megóvjá a fiát. Mintha mi a fiakon állnánk bosszút az apák bűneiért! A felesége két telet töltött Jakutskban. Akkorra Oroszországban már helyreállt a béke, így aztán maradt. Remélte, hogy maga él még, de már nemigen hitt benne. A fiú abban a hitben nőtt fel, hogy maga halott, és semmit nem tudott, magáról. Még ma sem tud. Mint láthatja, mindketten büszkék lehetnek rá. A középiskolában a legjobb tanuló volt, így aztán egyetemre került, mint manapság minden tehetséges gyerek. Tudja, Alekszej Ivanovics, az én időmben az egész járásban én voltam az első, aki egyetemre került, a legelső parasztyerek. A Szovjetunióban ma már mindenki egyenlő eséllyel indul.

- És hány hulla kellett hozzá, mire idáig jutottak? – kérdezte Travkin.

- Jó néhány – felelte komoran Szuszlov. – Mind bűnözők voltak, vagy a Szovjetunió ellenségei.

- Meséljen róluk!

- Fogok. Majd egyszer.

- Harcolt a második világháborúban? Vagy komisszár volt?

- Negyvenötödik hadsereg, tizenhatodik páncélos hadtest. Ott voltam Szevasztopolnál... meg Berlinben. Akarja látni a feleségét?

- Az életem is odaadnám érte, ha ez itt tényleg a feleségem és tényleg él.

- Él. El tudom intézni.

- Hol?

- Vlagyivosztokban.

- Nem. Itt, Hongkongban.

- Sajnálom, de ez lehetetlen.

- Na persze. - Travkin nevetésében nem volt derű. - Hát persze, hogy lehetetlen, barátom. - Egyenlőre elfelezve kitöltötte a még megmaradt vodkát, - Egészség!

Szuszlov mereven nézett rá, aztán lassan, elgondolkodva fölvette a három fényképet. Nyúlt, nyúlt a csend. Szuszlov megvakarta a szakállát. - Rendben van. Itt. Hongkongban. - Travkin szíve nagyot ugrott. - Minek fejében?

Szuszlov elnyomta a cigarettáját. – Információért. És együttműködésért.

- Miféleért?

- Mindent tudni akarok a Nemes Ház tajpanjáról, - tudni akarom mindazt, amit maga tud Kínáról, tudni akarom, kiket ismer, kikkel találkozott.

- És az együttműködés?

- Azt majd később közlöm.

- És maga ennek fejében idehozza a feleségemet Hongkongra?

- Igen.

- Mikor?

- Karácsonyra.

- Milyen garanciát ad rá?

- Semmilyen. De ha segít nekem, a felesége karácsonyra itt lesz. Travkin a fényképeket nézte, amelyekkel Szuszlov most játszózni kezdett, aztán észrevette a tekintetét, és görcsbe rándult a gyomra. Szuszlov folytatta. – Így, vagy úgy, de kénytelen lesz őszinte lenni hozzám. Mert akár kihozzuk a feleségét, akár nem, a fia az unokáival együtt akkor is a túsunk marad.

Travkin fölhajtotta a vodkáját. – Most már elhiszem, hogy maga tényleg az, ami. Hol akarja kezdeni?

- A tajpánál. De előtte még csapok egyet. - Szuszlov felállt, megkérdezte a pincért, merre van a mosdó, aztán eltűnt a konyhán át.

Most, hogy egyedül maradt, Travkint hatalmába kerítette a kétségbeesés. Kezébe vette a házikót ábrázoló felvételt, amely még mindig ott hevert az asztalon. A szeme megtelt könnyekkel. Megtörölte a szemét, megtapogatta a hóna alatt lapuló revolvért, de most nem segített. A józan esze azt súgta, legyen okos, ne higgyen ennek az embernek, szíve mélyén azonban tudta már, hogy bármit meg fog tenni, minden kockázatot vállal, csak viszontláthassa a feleségét.

Éveken át bujkált ezek előtt a vadászok előtt, tudta, hogy állandóan a nyomában vannak. Annak idején a transzibériai vasútvonalon túl, körzetében a fehérek vezetője volt, sok vöröst megölt. Végül belefáradt az öldöklésbe, és 1919-ben elhagyta az országot. Sanghajba ment, az lett új otthona, míg meg nem érkeztek a japán hadak. Hogy ne kerüljön a kezükre, beállt a kínai gerillákhoz, velük együtt, harcolva tört magának utat előbb dél, majd nyugat, Csungking felé, hogy ott csatlakozzon a többi fosztogatóhoz - angolokhoz, franciákhoz, ausztrálokhoz, kínaiakhoz, bárkihez, aki meg tudta fizetni - egészen addig, míg a japánok feltétel nélkül meg nem adták magukat. Akkor visszament Sanghajba, ahonnan aztán hamarosan ismét menekülni kényszerült. Mindig csak menekülök, gondolta.

Mindenre, ami szent, tudom, hogy már meghaltál, drágaságom.

Tudom. Elmondta nekem valaki, aki tanúja volt, hogy a csöcselék kirabolta a palotánkat, és látta, hogy körülvesznek téged...

És, most?

Valóban élnél?

Travkin gyűlölettel nézett az ajtó felé, tudta, hogy mostantól kezdve mindaddig nem hagyja nyugodni a gondolat, míg bizonyosságot nem szerez a feleségéről. Ki lehet ez a görény? Hogy találtak meg?

Rosszkedvűen várakozott. Várt, míg egy hirtelen pánikrohamában a férfi után nem indult, hogy megkeresse. A mosdóban senkit sem talált. Kirohant az emberektől hemzsegő utcára. A férfinak nyoma veszett.

Epe ízt érzett a szájában, csaknem rosszul lett az idegességtől. Hogy a jó ég áldja meg, mit akar ez a tapjantól?

33

17 óra 50 perc

- Isten hozott, Ian - fogadta Penelope. - Korán jöttél ma. Milyen napod volt?

- Megjárja - felelte Dunross szórakozottan. Az eddigi bajok mintegy betetőzésekként közvetlenül az irodájából való eljövetele előtt felhívta Brian Kok, aki egyebek között elmondta, hogy AMG-t feltehetőleg meggyilkolták, és figyelmeztette, hogy legyen nagyon óvatos.

- Szóval megint a szokásos, ugye? - kérdezte nyomban az asszony.

- Iszol valamit? Mit szólnál egy kis pezsgőhöz?

- Jöhét. - Dunross e pillanatban észrevette Penelope mosolyát, s visszamosolygott rá, mindjárt sokkal jobban érezte magát. - Penn, te egy gondolatolvasó vagy! - Egy kisasztalra dobta az aktatáskáját és követte feleségét a Nagy Ház egyik nappalijába. A pezsgő már ott volt bekészítve a jegesvödörbe, kibontva, két pohárba már ki is volt töltve, a harmadik ott várta a jégen Dunrosst.

- Kathy odafent van, Glennának mesél - mondta Penelope, miközben töltött Dunrossnak. - Épp, az imént... most mondta el, mi baja van.

- Értem. - Dunross átvette a poharat. - Köszönöm. Andrew hogyan fogadta? Egész nap egy szót se szólt róla.

- Ma este fogja neki megmondani. Azért bontottam pezsgőt, hogy abból merítsen egy kis bátorságot. - Penelope feszengve nézett fölt Dunrossra. - Ugye rendbe fog jönni, Ian?

- Azt hiszem. Hosszasan elbeszélgettem Tooley dokival. Bátorított, megadta a három legjobb angol specialista nevét, meg a három legjobb amerikaiét. Táviratoztam a három angolnak, hogy adjanak időpontot, Ferguson doktor pedig légi postán küldi nekik a kórismét... Mire odaérsz, már ott lesz.

Penelope ivott egy korty pezsgőt. A könnyű szellő sokkal elviselhetőbbé tette a fojtogató, fülledt meleget. A kertre néző franciaablakok nyitva voltak. - Szerinted rögtön utaznunk kellene? Számíthat néhány nap is?

- Nem hinném.

- De azért menjünk?

- Ha rajtad állna Penn, mi már az első gépen rajta lennénk.

- Igen. Ha megkértelek volna.

- Megkérhettél volna.

- Igen. Azt hiszem, meg. Mára foglaltattam helyet. Kathy szerint is jól tettem. A BOAC járatára.

Dunross meglepődött. - Claudia nem említette.

Penelope elmosolyodott. - Személyesen telefonáltam. Már elég önálló vagyok. Három helyet foglaltattam: Glennának, Kathynek és magamnak. A kórtörténetet magunkkal vihetjük. Úgy gondoltam, Kathynek a gyerekei nélkül kellene mennie. Remekül ellesznek az ámaikkal.

- Biztos, hogy így lesz a legjobb. Tooley doki határozottan megmondta, hogy kímélnie kell magát. Ez a legfontosabb, meg a sok pihenés. - Dunross rámosolygott a feleségére. - Köszönöm, Penn.

Penelope a pezsgősüveg és a vödör oldalán kicsapódott parányi vízcseppeket nézte. - Azért ez rettenetes, nem?

- Még annál is rosszabb, Penn. Gyógyíthatatlan. Tooley azt mondja, gyógyszereléssel talán meg lehet

állítania folyamatot. – Dunross kiürítette a poharát s mindkettejüknek töltött. - Üzenet?

- Jaj, ne haragudj! Van, ott vannak a kisasztalon. Egy perce kerestek Marseilles-ből.

- Susanne?

- Nem, egy Deland nevű ember.

- Ő az ottani ügynökünk.

- Borzasztóan sajnálom ezt a Borge fiút.

- Én is. – Dunross átfutotta az üzeneteket. Johnjohn a bankból, Holdbrook, Phillip Chen, és az elmaradhatatlan „Claudia kéri, hívja vissza”. Felsőhajtott. Alig másfél órája jött el az irodából, és már különben is hívni akarta. Az ördög nem alszik, gondolta, s elmosolyodott.

Nagyon élvezte a percet, amikor fölébe kerekedett Gorntnak a tőzsdén. Nem aggasztotta a gondolat, hogy a kifizetendő pénz pillanatnyilag nem áll rendelkezésére. Ötnapi laufom van, gondolta. Ha a zsosz is úgy fordul, mindent el tudok intézni. Ha a zsosz úgy akarja.

Azóta, hogy néhány perccel tíz után pánikba esett alkusza felhívta, hogy beszámoljon neki a tőzsdén lábra kapott híresztelésekről és részvényeik árfolyamának mozgásáról, mást se tett, mint minden rendelkezésére álló módon felkészült egy hirtelen, váratlan roham kivédésére. Phillip Chen, Holdbrook, Gavallan és deVille útján minden elérhető nagyobb részvényest tájékoztatott, hogy a híresztelés, miszerint a Struan nem volna képes eleget tenni kötelezettségeinek, képtelenség és azt a tanácsot adta nekik, hogy ne adjanak kölcsön Gornt számára semmiféle Struan-részvényt, legfeljebb néhány darabot, azt is csak azért, hogy ezáltal bizonytalan helyzetben tartsák.

Néhány kiválasztottnak a legszigorúbb titoktartásra kérve őket elmondta, hogy a Par-Con- ügylet már le van fixálva, alá van írva, csak a pecsét hiányzik róla, és hogy elérkezett végre a nagy pillanat, amikor egyszer és mindenkorra szétzúzhatják a Rothwell-Gorntot.

- Ha Gornt nyitottan árul, hadd csinálja. Mi gyengének tettetjük magunkat, de támogatjuk az árfolyamatot. Pénteken aztán bejelentjük a Par-Cont, a részvényeink ára az egekbe szökik, Gornt meg még a gatyáját is elveszti – mondta külön-külön mindegyiknek. - Visszaszerezzük tőle a légitársaságunkat, de mellé még az övét is, a hajóit nemkülönben, és vízen és levegőben mi fogjuk a kezünkben tartani az ázsiai szállításokat.

Ha tényleg szét tudnánk zúzni Gorntékat, gondolta áhítatosan, nemzedékeken át nyugodtan élhetnénk. És ha a zsosz is úgy akarja, zsozzal és a Par-Connal az oldalamon meg is tudom csinálni. Jézusom! Azért ez nagyon rázós lesz!

Egész nap úgy járt-kelt, mint akiből csak úgy sugárzik az önbizalom, holott valójában egyáltalán nem volt magabiztos. Számos nagy-részvényes hívta idegesen, de megnyugtatta őket. Strómanok láncolatán keresztül mind Zsugori Tungnak, mind Négyujjú Vúnak komoly Struan-pakettje volt. Délután mindkettejüket felhívta, hogy rábeszélje őket: körülbelül egy hétig ne adják kölcsön, és ne adják el részvényeiket. Mindkettő ráállt, de nem volt könnyű meggyőzni őket.

Mindent egybevéve, gondolta most Dunross, az első rohamot kivédtem. A java még csak holnap következik... Vagy pénteken. Vajon Bartlett: ellenség, barát, vagy áruló?

Elfojtotta feltámadó haragját. Nyugalom, szólt önmagára, gondolkozz higgadtan. Rendben van, de azért mégis veszettül érdekes, hogy minden, amit Bartlett a parti estéjén mondott, mindaz a sok titkos adat, amit oly váratlanul feltálalt nekem, hogy szétzúzza a védelmemet, mára úgy söpört végig a tőzsdén, mint egy tájfun. Ki lehet a kém? Kitől tudja mindezt? Azonos volna az illető a Szevrin-féle kémekkel? Mindegy, pillanatnyilag nem érdekes, minden fedezve van. Legalábbis azt hiszem.

Odament a telefonhoz, arra kérte a központost, hogy hívja meg neki Mr.Deland-t.

- Vajon ott lehet már Susanne? - kérdezte Penelope.

- Valószínűleg. Ha pontos a gépe. Marseilles-ben most körülbelül tizenegyre jár. Sajnálom szegény Borge-t. Szerettem.

- Aprillel most mi lesz?

- Semmi. Hazajön, neveli a gyerekeket, aztán egyszer csak megint beállít egy királyfi hófehér paripán, a fia meg majd belép a Struanhoz. Mi pedig addig vigyázunk rá, pátyolgatjuk.

- Ezt komolyan mondd...? A királyfit.

- Igen- felelte határozottan Dunross. - Szerintem nem lesz semmi baj. Minden rendben lesz, Penn... vele, Kathyvel... mindenkivel.

- Nem vehetsz mindenkit a védőszárnyad alá, Ian.

- Tudom. De amíg én élek, márpedig én örökké élek, a családom egyetlen tagja sem szenvedhet hiányt soha semmiben.

Penelope ránézett, s eszébe jutott, milyen volt, mikor először pillantotta meg: úgy ült abban a vadászgépben, amelynek darabokra kellett volna esnie, de valamely csoda folytán mégsem esett szét, mint valami ifjú istenség. Ian... Egy ideig csak ült ott, aztán kikászálódott, uralkodott rémületén; Penelope az ő szeméből tudta meg, milyen is a halál. Ian azonban legyőzte, visszajött, a világ legtermészetesebb módján fogadta el tőle a teát, mondván: „Jaj, ez rém jó, kösz. Maga új lány, ugye?” És mindezt azzal a kellemes kiejtéssel, ahogyan az ő családjában is beszéltek.

Milyen régen volt, ezer éve, egy másik életben, gondolta. Micsoda csodálatos, hátborzongató, rettenetes, gyönyörű és borzalmas idők voltak: Meghalok-e ma a délelőtti vagy az esti bombázásban? Mi van apával és anyával? Csak a telefonvonalat bombázták szét, mint rendesen, vagy többezer más hasonlóval együtt eltűnt az a kis vacak, teraszos streatham-i ház is?

- Egy nap aztán ez is megtörtént, s vele együtt eltűnt Penelope múltja is. Nem maradt egyebe, csak Ian, Ian karja, ereje és önbizalma, ő meg rettegett, hogy a többiekhez hasonlóan ő is elmegy. Ez volt az egészben a legrosszabb, gondolta. A várakozás, a sejtések, a tudat: milyen halandók a „kevesek” és mi

mindannyian. Uramisten, milyen gyorsan kellett felnőnünk!

- Igen, drágám, remélem, is, hogy örökké - felelte most hűvös, közömbös hangon, nem akarva mutatni szerelme mérhetetlenségét. - Nagyon szeretném, ha halhatatlan lennél!

Dunross rávigyorgott. Szerette. - Légy nyugodt, Penn, az is vagyok.

És ha majd meghalok, odafentről akkor is rajtatok tartom a szemem. Rajtad, Glennán, Duncanen, Adryonon meg az összes többiekén.

Penelope ránézett. - Mint Dirk Struan?

- Nem - komolyodott el Dunross. - vele sose vehetem fel a versenyt. Dirk Struan örök - én csak időleges vagyok. - Penelope szemébe nézett. - Nagyon komoly vagy ma este.

- Nagyon komoly vagy ma este. Nevettek.

- Épp azon tűnődtem - mondta Penelope - milyen tünékeny is az élet, milyen heves, szeszélyes, kegyetlen. Először John Chen, aztán Borge... most meg Kathy... - Enyhe borzongás futott rajta végig a gondolatra, hogy elvesztheti Dunross. - Ki a következő?

- Bármelyikünk. Nézd úgy, mint a kínaiak: ne feledd, hogy e világon minden varjú fekete. Az élet jó, de az istenek időnként hibáznak, és hébe-hóba aludni is szoktak, így hát tégy meg minden tőled telhetőt, és sose bízz meg egyetlen kuaj lóban se!

Penelope elnevette magát, megint megnyugodott- Vannak pillanatok, Ian Struan Dunross, amikor tényleg nagyon szeretlek. Tudod te azt, hogy... - Csörögni kezdett a telefon. Az ég szakadna erre a masinára! - gondolta Penelope. Ha rajtam állna, este hat után betiltanám a telefonálást. Ebbe viszont szegény Ian beleörülne, a Nemes Ház összedőlne, márpedig szegény Iannek ez az élete. Én meg a gyerekek csak ezután jövünk. És ennek így kell lennie. Vagy nem?

- Á, üdvözlöm, Lando - mondta Dunross. - Mi újság?

- Remélem nem zavarom, tajpan.

- Egyáltalán nem- felelte Dunross, minden idegszálával összpontosítva. - Épp most értem haza. Parancsoljon.

- Ne haragudjon, de visszavonom a 15 milliós támogatást, amit holnapra ígértem. Átmenetileg. Idegesítenek ezek a tőzsdei állapotok.

- Idegességre semmi ok - mondta Dunross elszoruló gyomorral. - Gornt trükközni próbál, ennyi az egész.

- Márpedig én komolyan aggódom. És nemcsak Gornt miatt, hanem a Ho-Pak miatt is, és amiatt, hogy erre a tőzsde reagál - mondta Mata. Most, hogy a bank elleni roham kezd áttérjedni a Ching Prosperityre, sőt már a Vicre is... Nagyon kedvezőtlenek a jelek. Én kiváráásra lovagolok.

- Holnap lesz a döntő nap, Lando. Holnap. Számítottam magára.
- Megháromszorozta a következő aranytételt, ahogy kértem?
- Igen, személyesen intézkedtem. Zürich táviratilag, a szokásos kóddal már vissza is igazolta. -
- Kitűnő, kitűnő!
- Holnap szükségem lesz a hitellevelére.
- Persze. Ha átküld hozzám valakit, rögtön ki is állítok neki egy csekket a teljes összegről.
- Személyes csekket? - Dunross igyekezett leplezni döbbenetét. És melyik bankra, Lando?
- A Victoriára.
- Jézusom! Ennyi pénzt, kivenni éppen most...
- Én nem veszem ki, csak kifizetem némi arany ellenértékét.

Amúgy is szeretném az előttünk álló héten az aranykészletem egy részét kihozni Hongkongból, és ez a legmegfelelőbb pillanat. Én nem veszem ki a pénzem, Ian, csak kifizetek egy aranyszállítmányt. A maga helyében én is megpróbálnám mobilizálni a tőkémet.

Dunross gyomra ismét összeszorult. – Mit hallott? - kérdezte fegyelmezett hangon.

- Maga ismer engem, én egyszerűen csak óvatosabb vagyok, mint maga, tajpan. Nekem nagyon sokba van a pénzem.
- Nem többbe, mint nekem az enyém.
- Lehet. Holnap konzultálunk, aztán majd meglátjuk. De a 15 milliókra ne számíton. Sajnálom.
- Maga hallott valamit. Ismerem már ennyire. Mi az? Csi pao pu csu huo. – a tüzet nem lehet papírba csomagolni, azaz a titkokat nem lehet örökké megőrizni.

Hosszú csend- után szólalt csak meg Mata. - Köztünk maradjon Ian – mondta halkán – az öreg Zsugori nagyban árul. Arra készül, hogy az összes részvényét eladja. Lehet, hogy haldoklik az a vén ördög, de az orra még most is remek, rögtön megérzi, ha akár egy garasát is veszély fenyegeti. És nem tudok róla, hogy valaha is tévedett volna.

- Minden részvényét? – kérdezte élesen Dunross. Mikor beszélt vele?
- Egész nap érintkezésben voltunk. Miért?
- Ebéd után beszéltem vele, és megígérte, hogy nem ad el vagy kölcsön Struant. Meggondolta magát?

- Nem. Biztos, hogy nem. Nem is teheti. Nincs is Struanja!

- Négyszázezer részvénye van!

- Csak volt, tajpan. Egyébként valójában inkább hatszázezer... Sir Luisnál is akadt néhány, és ő is Zsugori számtalan strómanja közé tartozik. Túlادott mind a hatszázezren. Ma.

Dunross kis híján elkáromkodta magát. - Ma?

- Mondok én magának valamit, fiatal barátom. Nagyon megkérem rá, hogy ez maradjon szigorúan kettőnk közt. De nem akarom, hogy váratlanul érje. Abban a pillanatban, amikor ma délelőtt kezdtek szárnyra kapni a különféle híresztelések, Zsugori utasította Sir Luist, hogy adja el vagy adja kölcsön minden Nemes Ház részvényét. Százezret nyomban szétterítettek az alkuszoknál és azonnal eladtak, a többit pedig... Az a félmillió, amit maga Gorntól vett, Zsugorié volt. Abban a pillanatban, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a Nemes Ház ellen komoly roham indult és hogy Gornt nyitottan adja a Struant, Zsugori utasította Sir Luist, hogy adja kölcsön az egészszet, csak egy jelképes mennyiséget, ezer darabot tartson meg, ami meg is történt. Az arc kedvéért. A maga arca kedvéért. Zsugori nagyon elégedett volt a mai záraskor. Egyetlen nap alatt csaknem kétmilliót keresett.

Dunross szoborrá merevedett. Mata hangja tárgyilagos, őszinte és fegyelmezett volt, aminek örült, de ez nem sokat enyhített döbbenetén. Ha Zsugori eladta, akkor Chinék is ezt fogják tenni, akkor pedig számos barátjuk követi majd a példájukat, és kitör a káosz. – A vén gazember! - mondta, de nem haragudott rá. Tudta, hogy ő követte el a hibát, amikor nem hívta fel idejében. – És mi van a maga háromszázezerével, Lando?

Hallotta, hogy a portugál tétovázik, s megint összeszorult a gyomra. - Még megvan. Tizenhatért vettem, amikor maga kilépett a tőzsdére, úgyszólván még nem aggódom. Lehet, hogy Alastair Struannak volt igaza, amikor ellenezte, hogy részvénytársasággá alakuljanak. Ez az egyetlen oka a Nemes Ház támadhatóságának.

- A fejlődésünk üteme ötszöröse a Rothwell-Gornténak, és ha nem tesszük meg ezt a lépést, nem tudjuk elviselni azokat a katasztrófákat, amelyeket örököltünk. A Victoria támogat minket. A bankrészvényeink még megvannak, szavazati többségünk van az igazgatótanácsban, kénytelenek támogatni minket. Valójában nagyon erősek vagyunk, és ha majd túl leszünk ezen az átmeneti állapoton, a miénk lesz Ázsia legnagyobb konglomerátuma.

- Lehet. Viszont az is lehet, hogy ahelyett, hogy állandóan kiteszi magát a támadásoknak és a tőzsdei katasztrófáknak, okosabban tenné, ha elfogadná az ajánlatunkat.

- Nem tehetem. Épp most tenném? Semmi sem változott. - Dunross keserűen elmosolyodott. Lando Mata, Zsugori Tung és Spíler Chin közösen húsz százalékos ajánlatot tett arany és szerencsejáték szindikátusuk bevételeiből a Struan tulajdonjogának ötven százalékaért cserébe - ha Dunross a továbbiakban kizárólag magáncéggént működött.

- Ugyan már, tajpan, legyen okos! Zsugori meg én százmilliót adunk magának kávé, még ma a tulajdonjog ötven százalékaért. Amerikai dollárban. A maga tajpani pozíciója megmarad, maga lesz az új

szindikátus vezetője, és titokban vagy nyíltan maga irányítja az arany és szerencsejáték monopóliumainkat. És ehhez, személyes jövedelemként még megkapja az összes profit tíz százalékát.

- És ki nevezi ki a következő tajpant?

- Maga – velünk konzultálva.

- Na látja! Lehetetlen. Ötven százalék hatalmat ad maguknak a Struan fölött, és én ezt nem adhatom meg. Ez ellentmondana Dirk végakarátának, megszegném az eskümet, és kiadnám a kezemből a cég egyedüli irányítását. Sajnálom, de ez lehetetlen.

- És mindezt egy ismeretlennek tett eskü miatt, egy ismeretlen istenre tett eskü miatt, akiben nem is... Egy gyilkos kalóz képviselőjében, aki már több mint száz éve meghalt?

- Bármilyen oknál fogva is, de a válaszom: köszönöm, nem.

- Könnyen elveszítheti az egész céget.

- Azt nem. A Struan és a Dunross család a szavazatok hatvan százalékát birtokolja és az egész nevében én voksolok. Amit elveszítenénk, az minden földi vagyónunk, meg, az, hogy megszűnnénk Nemes Ház lenni. Ez pedig, mindenre, ami szent, nem fog megtörténni.

Hosszú csend következett, majd Mata szólalt meg barátságos hangon, mint mindig. – Az ajánlatunk két hétig érvényes. Ha a zsosz maga ellen fordul, és kudarcot vall, az új szindikátus vezetésére vonatkozó ajánlatunk akkor is áll. Huszonegyért pedig eladom, vagy kölcsönadom a pakettetem.

- Húsz alatt, nem huszonegyért.

- Ennyire le fog menni?

- Nem. Csak megszokásból. Húsz jobb, mint huszonegy.

- Jó. Hát akkor meglátjuk, mit hoz a holnap. Járjon jó zsozzal. Viszontlátásra tajpan.

Dunross letette a kagylót, és felhajtotta a pohara fenekén lötyögő pezsgőt. Kutyaszorítóba került. Zsugori, te vén gazember, gondolta ismét, csodálva az öregember agyafúrtságát. Nagyon ért az alkudozáshoz: csak nagy kelleetlenül egyezett bele, hogy nem ad el és nem ad kölcsön egyetlen Struan-részvényt sem, s közben tudta, hogy már csak ezer maradt nála belőlük, hatszázezernek a hasznát pedig már bezsebelte. És milyen okos Lando és Zsugori részéről, hogy most teszik meg az új ajánlatot. Százmillió! Jézusom! Gornznak rögtön elmenne a kedve a pimaszkodástól! Darabokra cincálhatnám ennyi pénzzel, rövid úton átvehetném az Asian Propertiest, Dunstant idő előtt nyugdíjba küldhetném. Aztán átadnám a Házat Jacques-nak, Andrew-nak, szépen, rendben, aztán...

És aztán? És aztán mit csinállok? Visszavonulok a mocsarakra, és vadlibára vadászom? Hatalmas összejöveteleket rendezek Londonban? Vagy bevonulok a parlamentbe, afféle jelentéktelen kisképviselőnek, hogy ott aludjam át, míg azok a tetves szocialisták a kommunisták kezére játsszák az országot? Jézusom, halálra unnám magam! Akkor már...

- Tessék? – kapta fel a fejét. – Jaj, ne haragudj, Penn. Mit is mondtál?

- Csak azt, hogy hallom, rossz híreket kaptál.

- Igen... igen, rosszakat. - Dunross elmosolyodott, hirtelen minden aggodalma eloszlott. - Zsosz! Tajpan vagyok – mondta derűsen. Az ilyesmi is benne van a pakliban. - Fölemelte a palackot. Üres volt. - Azt hiszem, rászolgáltunk még egyre... Ne, kicsim, majd én. - Odament a hűtőszekrényhez, amelyet egy régi, terjedelmes, vörösre lakkozott kínai szekrény rejtett.

- Hogy boldogulsz, Ian? - kérdezte Penelope. – Mióta átvetted a céget, valahogy mindig adódik valami baj... Minden telefonhívás egy-egy újabb fenyegetés, mióta visszajöttünk Hongkongra, te állandóan dolgozol, még pár napot se pihentél. Először apád, aztán Alastair, aztán meg... Ez most már mindig így lesz?

- Természetesen nem... de hát ez egy ilyen mesterség.

- És megéri?

Dunross a pezsgősüveg dugóját bámulta; tudta, nincs értelme ennek a beszélgetésnek. - Persze.

Neked megéri, Ian, gondolta Penelope. De nekem nem. – Szóval akkor mehetek?

- Igen, persze, Adryonra majd figyelek, és Duncan miatt se aggódj. Te csak érezd jól magad, és siess vissza.

- Indulsz a vasárnapi hegyi versenyen?

- Igen. Utána meg átugrom Tajpejre, kedden jövök vissza. Bartlettet is viszem.

Penelope eltűnődött, vajon nincs-e valami nő a dologban, valamilyen különleges lány, egy kínai lány, a bőre puha és meleg, nem sokkal melegebb, mint az övé, nem is sokkal puhább, az alakja sem igen jobb, viszont feleannyi idős és könnyen áll nála a mosoly, nem törték meg az életben maradásért folytatott harc évei, azok a borzalmas bakfisévek, azok a jó és rettenetes háborús évek, a szülések, a gyereknevelés évei és a házasság kimerítő realitása - noha rendes ember a férje.

Vajon...? Jó volna tudni. Ha férfi volnék... Annyi itt a szép lány, mind tetszeni akar, mind készségesen rendelkezésre áll... Már ha csak a tizedét is el lehet hinni annak, amit mesélnek.

Figyelte Dunrosst, mint tölti ki a finom buborékokkal teli, habzó pezsgőt, milyen határozott, csontos arcú, milyen rettentő jóképű, s eltűnődött: vajon van-e nő, aki néhány évnél tovább birtokol egy férfit?

- Tessék? - kérdezte Dunross.

- Semmi, semmi - felelte Penelope. Szerette Dunrosst. Poharát az övéhez koccintotta. - Légy óvatos a versenyen.

- Persze.

- Hogy bírod ezt a tajpanságot, Ian?

- És te hogyan bírod vezetni a házat, nevelni a gyerekeket, örökösen talpon lenni, éveken át, fenntartani a családi békét és végezni, amit végezned kell? Én képtelen volnék rá. Sose tudnám utánad csinálni. Az ilyesmit csak részben lehet megtanulni – születni is kell rá.

- Az asszony helye az otthon?

- Én nem tudom, mások hogy vannak vele, Penn, de amíg te itt vagy az otthonomban, addig nekem minden szép ezen a világon. Dunross kihúzta a dugót.

- Köszönöm, drágám mosolyodott el Penelope. Aztán összehúzta a szemöldökét. Csak az a bökkenő, hogy érzésem szerint nincsen sok választásom és sose volt. Ma már persze más a helyzet, és az utánunk jövő nemzedéknek szerencséje van: majd ők megváltoztatják, megfordítják a dolgok menetét, és megadják a férfiaknak, ami jár nekik.

- Nocsak – mondta Dunross; már megint Lando Matán és a másnapon járt az esze, meg azon, miként szerezhetne százmilliót anélkül, hogy át kelljen engednie a Ház irányítását.

- Bizony. A következő nemzedék lányai már nem veszik be a közhelyet, hogy "az asszony helye a mosogató mellett van" Jóságos ég, hogy utálok én a házimunkát, hogy utálja minden asszony! De majd a lányaink változtatnak ezen! Például Adryon. Esküszöm, már most sajnálom a férjét.

- Minden nemzedék azt hiszi, hogy majd ő váltja meg a világot - mondta Dunross és töltött. - Remek ez a pezsgő. Emlékszel még, hogy mi milyenek voltunk? Emlékszel, hogy cikiztük, sőt cikizzük még ma is a szüleink dolgait?

- Ez igaz. Viszont a mi lányainknak már itt van a tablettá, márpedig ez ég és föld a korábbi...

- Eh? – Dunross döbbenetesen nézett Penelopére. - Csak nem azt akarod mondani, hogy Adryon is szedi? Jézusom! És mióta? Komolyan mondod, hogy... - Nyugodj meg, Ian,- és figyelj. Az a kis tablettá egy életre megszabadította a félelemtől a női nemet - sőt bizonyos értelemben a férfiakat is. Azt hiszem, még csak nagyon kevés ember fogta fel, milyen óriási társadalmi forradalmat fog kirobbantani. Mostantól fogva a nők nyugodtan szerelmeskedhetnek, nem kell attól tartaniuk, hogy gyerekük lesz, ugyanúgy használhatják a testüket, mint a férfiak, a kielégülés, az élvezet kedvéért, és szégyenkezés nélkül. - Penelope éles pillantást vetett Dunrossra. - Ami pedig Adryont illeti, tizenhét éves kora óta hozzáfér a tablettákhoz.

- Micsoda?

- Ahogy mondom. Jobban örülnél, ha állapotos lenne?

- Jézusom, Penn, dehogy fröcsögte Dunross. – De a jó mindenségit, kicsoda? Csak nem azt akarod mondani, hogy a lányunknak viszonya van? Hogy viszonya volt valakivel, aki...

- Elküldtem Tooley-hoz. Amikor tizenhét éves lett, megkérdezte tőlem, mit csináljon, mert a legtöbb barátja már szedi. Többféle tableta van, gondoltam, nem árt, ha kikéri egy szakember tanácsát. Tooley doktor meg... Most mitől vörösödtél el ennyire, Ian? Adryon már tizenkilenc is elmúlt, a jövő hónapban lesz húszéves, ez a világ legtermészetesebb dolga.

- Egy frász az. Egy frászt!

Dehogynem az, fiacskám – mondta Penelope, átváltva a jellegzetes skót kiejtésre, ahogyan Dunross imádott nagyanyja beszélt valamikor. Épp ezt magyarázom. A mai lányok már tudják, mivégre vannak a világon, és nehogy elárulj Adryonnak, hogy elmondtam neked, különben fogom a botomat és leverem a bokádat!

Dunross csak nézett rá.

- Egészség!- Penelope elégedetten fölemelte poharát. - Láttad a Guardian ma délutáni különkiadását?

- Most ne tereld másra a szót, Penn. Nem gondolod, hogy beszélnem kellene vele?

- Egyáltalán nem gondolom. Nem. Ez... ez mindenkinek a legszemélyesebb magánügye. Akárhogy is vesszük, az ő testéről, az ő életéről van szó, és bármit mondasz is, Ian, Adryonnak joga van azt tenni az életével, ami neki tetszik, és nem hiszem, hogy számítana, bármit mondanál is neki. Viszont mindketten pokoli zavarban lennétek. Ez arc kérdése - mondta Penelope, és büszke volt magára, hogy ez eszébe jutott. - Adryon persze meghallgat téged és komolyan veszi a nézeteidet, de én akkor is azt mondom: a magad és Adryon érdekében próbálj meg érett fővel és modernül gondolkozni! Dunross minden önuralma ellenére is hirtelen arcába szökött a vér.

- Mi van? - kérdezte Penelope.

- Csak eszembe jutott, hogy... Csak elgondolkodtam.

- Hogy ki volt vagy ki lehet a szeretője?

- Igen.

Penelope Dunross felsóhajtott. - A saját lelki nyugalmad érdekében kérlek Ian, ne csináld ezt! Adryon nagyon érzékeny, elmúlt, már tizenkilenc... nagyon öntudatos. Most jut eszembe, hogy egész nap nem is láttam. Ez a kis pisis elrohant az új kendőmmel, el se tudtam kapni. Emlékszel arra a blúzra, amit kölcsönadtam neki? Ott találtam összegyűrve a fürdőszobája kövén. Roppant boldog leszek, ha már kirepül a fészekből és saját lakása lesz.

- Az isten szerelmére, nagyon fiatal még!

- Én nem mondanám drágám. Ahogy az előbb is kifejtettem, a haladás ellen úgy sem tehetsz semmit, és a tableta valami csodálatos, fantasztikus, hihetetlen előreugrást jelent. Tényleg nagyon kérlek, próbálj meg egy kicsit értelmesebben gondolkodni, jó?

- Hát... Jézusom... Egy kicsit hirtelen jött, csak azért.

Penelope jókedvűen felkacagott. – Nem mondom, ha Glennáról beszélnél, még megérteném, de... Jaj az ég szerelmére Ian, csak vicceltem! Az az igazság, hogy nekem soha eszembe se jutott, hogy te nem látod, milyen egészséges, temperamentumos, ugyanakkor mennyire frusztrált lány ez a te Adryonod, akinek a frusztráltsága jórészt abból fakad, hogy meg akar felelni a te régimódi elképzeléseidnek.

- Igazad van. - Dunross szeretett volna meggyőző hangon válaszolni, de nem sikerült. Keserűen hozzátette: - Igen, neked van igazad... igazad van.

- Mondd csak, fiacskám, nem kőne tenéked kimenned az átokfához? - kérdezte mosolyogva Penelope. Odahaza, az óházában, valahol a klánfőnök legöregebb nőrokona házának közelében, a klán ősi szokása szerint mindig volt egy "átokfa". Ian gyerekkorában Dunross nagyanyó volt a legöregebb, a háza ott állt egy tisztáson Kilmarnock mögött, Ayrshire-ban, ahol a Struan família földjei voltak. A fa egy hatalmas tölgy volt. Ha az ember gyermekét megszállta az ördög - ahogy az öreg Dunross nagyanyó nevezte - ha az ember gyermekét megszállta az ördög, kiment a fához, elmondta mindennek, kiordított magából minden káromkodást, szidalmat, ami csak eszébe jutott. "És akkor" - mesélte megismerkedésük estéjén a szeretetre méltó öregasszony Penelopénak - „és akkor, jányom, megint helyreállt otthon a béke, és soha teremtett léleknek nem kellett igaziból kiabálnia a férjével, feleségével, szeretőjével vagy a gyerkőccel. Úgy bizony, csak egy hitvány fa, de az a hitvány fa kiáll minden átkot, amit csak az ördög ki bír fundálni. "

Penelope máig nem felejtette el, hogy Dunross nagyanyó az első pillanattól kezdve a szívébe és a klánba fogadta. Ez közvetlenül az után volt, hogy Iannel összeházasodtak, és másodszor is meglátogatták. Ian betegszabadságon volt, még mankóval járt, csúnyán megégett a lába, de már gyógyulóban volt, testének többi részén karcolás sem esett a lángolva, recsegve-ropogva földet érő gépben, csak a lelkét emésztette valamilyen őrzöngő, mindent elemésztő düh, amiért örökre a földre kényszerült – aminek Penelope titokban nagyon örült, hálát adott az Istennek, hogy visszaadta.

„De hallga csak jányom" - folytatta kuncogva Dunross nagyanyó azon a téli estén. A mocsarak felől fűtült a szél, ólmos eső esett, ők meg ott ültek bent a jó melegben a nagy, barátságos kandalló előtt, ahol nem kellett félni a bombázástól, ahol volt élelem bőven, s nem kellett törődni semmivel, csak Ian mielőbbi gyógyulásával. "Egyszer, mikor ez a Dunross gyerek itten még csak hatéves lehetett... hej, égetnivaló kölkök volt, az apja meg, Colin odavolt azokon az idegen, pogány vidékeken, mint mindig, na, szóval, jön hozzám egyszer a Dunross palánta ide, Ayrbe, nyári szünidőre az iskolából. Gyakran odajött hozzám én meg meséltem neki mindenféle régi históriákat... a klánról, a nagyapjáról meg a dédapjáról. Egyszer aztán úgy rájött a rapli, mintha megszállta vón az ördög. Éjszaka volt, mint most, én meg kizavartam ezt a kákabélű gyerkőcöt, hogy eriggyen az átokfához..." - Az öregasszony göcögve nevetett, ivott egy korty whiskyt, aztán folytatta. "Ez a pöttöm ördöngfióka meg ki is ment, ment peckesen, a szelek a kiltje alá fűttak, de csak ment és elátkozta a fát. Úgy káromkodott, hogy tán még az erdei vadak is elmenekültek. Aztán visszajött. Na, jó lehordtad-e? kérdem tőle ő meg azt feleli azon a cérnahangján: Le biz én, nagyanyó, életemben nem átkozódtam még ilyen jót! - Na, jó - mondok neki - most már legalább megbékéltél. - Hát nem egészen, nagyanyó, de viszont fáradt vagyok. – És akkor, jányom, szinte abba a minutában hatalmas csattanás lett, hogy az egész ház belerengett, én meg már azt hittem, vége a világnak, de ez a hitvány kis gyerkőc kirohant megnézni, mi az, és látja, hogy egy villám darabokra szaggatta az átokfát. No, visszajön hozzám, s mondja: Jaj, nagyanyó, életemben nem sikerült ilyen jól még semmi se. Megcsinálom még egyszer!

Ian nevetve hallgatta nagyanyját. - Mese ez csak, én egy szóra sem emlékszem belőle. Csak kitaláltad, nagyanyó!

- Csiba te! Öt-hatéves lehettél. Aztán másnap kimentünk az erdőszélre, kiválasztottuk az új fát, majd holnap megmutatom, jányom, megáldottam a klán nevében, és megmondtam Ian-nak, hogy legközelebb legyen kicsinyég óvatosabb! "

Jót nevettek mindannyian. Később, aznap éjjel, Penelope felriadt és látta, hogy Ian mankóstul-mindenestül eltűnt. Csak feküdt tovább, várt. Dunross bőrig ázva, fáradtan, de megnyugodva tért haza. Penelope úgy tett, mintha aludna, megvárta, míg lefekszik. Akkor aztán felé fordult, s minden melegségével magához ölelte.

"Sose feledd, jányom - mondta neki négyszemközt Dunross nagyanyó aznap, amikor elutaztak - hogy ha azt akarod, hogy a házasságotok boldog legyen, gondod legyen rá, hogy ennek a Dunross csemetének mindig legyen valahol a közelben egy átokfája. Ne félj, bátran válassz ki mindenütt egyet, ahova csak vetődtek. Ez a Dunross fiú sose fogja bevallani, hogy szüksége van rá, és csak ritkán használja majd, de kell neki átokfa. Olyan, mint Dirk. Túlágosan erős... "

Így aztán bárhová mentek is, mindig volt átokfájuk. Penelope ragaszkodott hozzá. Egyszer, Csungkingban, ahová felgyógyulása után a szövetségesek összekötő tisztjeként vezényelték Dunross, Penelope egy bambuszt nevezett ki átokfának. Itt, Hongkongban egy óriási paliszanderfát, amely szinte uralta kertjük egész képét. - Nem gondolod, hogy ki kellene ugranod egy kicsit a fához? - Mindenkinek szüksége volna egy átokfára, gondolta Penelope.

- Köszönöm, nem - felelte Dunross. - Már túl vagyok rajta.

- Mondd, Ian, hogyan tudott Dunross nagyanyó az őt ért csapások ellenére is olyan bölcs és csodálatos maradni?

- Nem tudom. Talán a régieket még erősebb anyagból gyúrták.

- Hiányzik nekem. - Dunross nagyanyó nyolcvanöt évesen halt meg. Agnes Struan volt a leánykori neve, unokatestvéréhez, Dirk Dunrosshoz ment férjhez, ahhoz a Dirk McCloud Dunrosshoz, akinek az anyja, Winifred, Dirk Struan egyetlen lánya, az apja emlékére keresztelte fiát erre a névre. Dirk Dunross volt a Nemes Ház negyedik tajpanja, s egy alkalommal hazafelé tartva a Sunsei Cloud fedélzetén, a tengerbe vészett. Csak negyvenkét éves volt ekkor, a felesége harmincegy. Az asszony nem ment újra férjhez. Három fiuk és egy lányuk volt. Két fiú meghalt az első világháborúban: a legidősebb huszonegy éves korában, Gallipolinál, a másik Flandriában, Ypresnél, gáztámadásban, tizenkilenc évesen. A lány, Anne, Jacques apjához, Gaston deVille-hez ment feleségül. Anne a londoni bombázásokban vesztette életét, az egész deVille família ide menekült, csak Jacques nem, aki Franciaországban maradt, és a maquis-k oldalán harcolt a nácik ellen. Colinnak, az egyetlen életben maradt fiúnak, Ian apjának, szintén három fia volt, meg egy lánya, Kathren. A második világháborúban neki is meghalt két fia. Kathren első férje, Ian századparancsnoka az Angliai Csatában esett el. - Mennyi halál, mennyi erőszakos halál... - mondta szomorúan Penelope. - Látni őket megszületni és meghalni... rettenetes. Szegény nagyanyó! Mégis, mikor meghalt, úgy tűnt, megbékélve, mosolyogva megy el.

- Talán a zsosz akarta így. Meg a többiekénél is. Azt tették, amit tenniük kellett, Penn. A családunk történetében ebben a tekintetben nincs is semmi különös. Britek vagyunk. Századok óta életformánk a háború. Vegyük csak a te családodat. Egyik nagybátyád a tengerészetnél szolgált, a tengerbe veszett az első világháborúban, a másik a második világháborúban esett el El Alameinnél, a szüleid a bombázásokban pusztultak el... Mindez szokványos dolog. - Dunross hangja megkeményedett. - De azért nem könnyű megmagyarázni egy kívülállónak, ugye?

- Hát nem. És mindannyiunknak olyan gyorsan kellett felnőnünk, ugye, Ian? - Dunross bólintott, Penelope pedig néhány pillanat múltán hozzáfűzte: - Nem ártana drágám, ha elkezdenél átöltözni a vacsorához, mert elkéssel.

- Ugyan már, Penn, te mindig egy órával tovább öltözködsz, mint én. Odadugjuk az orrunkat, és kaja után rögtön lelépünk. Azt... Megszólalt a telefon, fölvette. - Tessék! Maga az, Mr. Deland? Üdvözlöm.

- Jó estét, tajpan. Mme deVille lányáról és a vejéről, M. Escaryról szeretnék beszámolni.

- Hallgatom.

- Sajnálom, hogy ilyen rossz hírekkel kell szolgálnom. A baleset egy – hogy is mondják... egy lejtőn történt Corniche felső részén, közvetlenül Eze határában. A másik kocsit vezetője részeg volt. Hajnali kettő körül történhetett, és mire a rendőrök megérkeztek, M. Escary már meghalt, a felesége pedig eszméletlen volt. Az orvos szerint a hölgy rendbe fog jönni, nem lesz semmi baja, de attól tart, hogy a belső szervek, a gyerekszülésben érintett szervek esetleg maradandó károsodást szenvedtek. Lehet, hogy operációra lesz szükség... Az orvos...

- Ő tudja?

- Nem tudja, m'sieur, még nem, viszont Mme deVille-nek megmondták, az orvos megmondta neki. Utasításának megfelelően kimentem elé, és mindenről gondoskodtam. Felkértem egy párizsi specialistát, hogy jöjjön ide konzultációra a nizzai kórházba, ma délután érkezik.

- Egyéb károsodás?

- Külsőleg non. Az egyik csuklója eltört, néhány horzsolás, de semmi több. Ezzel szemben... Szegény nagyon zavart. Örültem, hogy... örülök, hogy megjött az édesanyja, az segített, segít. A Metropolisban vett ki lakosztályt, kimentem elé a repülőtérré. Természetesen továbbra is állandó kapcsolatban maradok vele.

- Ki vezetett?

- Mme Escary.

- És a másik kocsit?

Némi habozás. - Charles Sessonne-nak hívják. Eze-ben lakik, pék, a barátaival kártyázott az este, azután indult haza. A rendőrség...

Mme Escary esküszik, hogy menetiránnyal szemben jött, az ő sávjában. A pék nem emlékszik. Természetesen rettenetesen sajnálja, és a rendőrség ittás vezetésért vádat emelt ellene, és...

- Ez az első ilyen esete?

- Non. Non, egyszer már megállítottak és megbírságotk.

- Mit mond erre a francia törvény?

- Bírósági tárgyalás lesz, aztán... Nem tudom, m'sieur. Nem volt tanú. Lehet, hogy pénzbüntetésre ítélik, lehet, hogy börtönre... nem tudom. Lehet, hogy ő úgy emlékszik majd, hogy ő a megfelelő sávban hajtott... Nem lehet tudni. Sajnálom.

Dunross elgondolkodott. - Hol lakik ez az ember?

- Eze-ben. Rue de Verte 14.

Dunross jól emlékezett a Monte Carlo közelében lévő falura: ott van fõnt, magasan a hegyoldalban, ott terül el alatta az egész Côte d'Azur, ellátni Monte Carlón túlra, Olaszországig, a másik irányban meg túl a nizzai Cap Ferratig. - Köszönöm, Mr. Deland. Táviratilag küldtem magának tízezer amerikai dollárt Mme deVille költségeire és minden egyébre. Kérem, tegyen meg mindent, amit kell. És ha bármi adódna, hívjon... Ja, igen: és kérje meg a specialistát, hogy miután megvizsgálta Mme Escaryt, azonnal hívjon fel. Mr. Jacques deVille-lel beszélt már?

- Nem, tajpan. Erre nem adott utasítást. Felhívjam?

- Ne. Majd én. Még egyszer köszönöm. - Dunross letette, és mindenről beszámolt Penelopénak. Csak a belsõ sérülésekrõl nem. - Rémes! Milyen... értelmetlen!

Dunross az ablak felé fordult, a naplementét nézte. Ő javasolta a fiatal párnak, hogy Nizzába és Monte Carlóba menjenek, oda, ahol ő meg Penelope olyan jól érezte magát: csodás a konyha, csodálatosak a borok, és még játszani is lehet egy kicsit. Zsosz, gondolta, majd: hogy az a magasságos odafent...!

Felhívta Jacques deVille házát, de nem volt otthon. Üzenetet hagyott neki, hogy hívja vissza, ha megjön. - Ma este, vacsora után meglátogatom - mondta. Íztelennek érezte most a pezsgõt. - Na, menjünk, öltözzünk.

- Én nem megyek, drágám.

- Hogy? De hiszen...

- Rengeteg dolgot elő kell még készítenem holnapra. Majd kimentesz... mert neked azért el kell menned. Azt se tudom, hol áll a fejem. Még elő kell készítenem Glenna iskolai holmijait... Duncan meg hétfõn jön haza, az õ iskolai dolgait is ki kell válogatni. Duncant majd neked kell föltenned a gépre, nézd meg, nála van-e az útlevele... Nem lesz nehéz kimentened, mivel holnap elutazom.

Dunross halványan elmosolyodott. - Ezzel nincs gond, Pen, de mi a valódi okod?

- Nagy felhajtás várható és Robin biztos ott lesz.

- De hiszen csak holnap jönnek!

- Nem, benne volt a Guardian különkiadásában, délután megjöttek. Az egész delegáció. Biztos, hogy meghívták őket. - Az estélyt egy multimilliomos építési vállalkozó, Sir Shi-teh T'Chung rendezte, részben azért, hogy megünnepelje a királynő legutóbbi születésnapján kapott lovagi címét, de még inkább azért, hogy jótékonyági adományokat gyűjtsön az Elizabeth Kórház új szárnya számára. - Őszintén szólva, semmi kedvem elmenni, ha viszont te elmegy, nem lesz semmi probléma. És nagyon szeretnék korán lefeküdni.

- Jól van. Lebonyolítok néhány telefont, aztán indulok. Előtte azért még benézek hozzád. - Dunross felment az emeletre, bement a dolgozószobájába. Lim már várta, fehér zubbony, fekete nadrág és puha cipő volt rajta. - Jó estét, Lim - mondta Dunross kantoni nyelvjárásban.

- Jó estét, tajpan - mondta az öregember, és intett Dunrossnak, hogy menjen az ablakhoz. Dunross a Nagy Házat körülvevő magas falon kívül, a nagy, nyitott vaskapu közelében, az utca túloldalán két férfit, két kínait látott ácsorogni. - Már jó ideje ott vannak, tajpan.

Dunross nyugtalanul figyelte őket. A testőrét csak az imént bocsátotta el, hamarosan megjön Brian Kok, aki ma este szintén Sir Shi-teh vendége, együtt mennek oda, ő lesz a testőr helyettese. - Ha szürkületig nem mennek el, hívd fel Crosse főtanácsos úr irodáját.

- Leírta a számot, majd kantoni dialektusban, hirtelen megkeményedő hangon folytatta. - Most jut eszembe, Lim: ha majd egyszer azt akarom, hogy valamelyik idegen ördög kocsiját megbabrálják, majd én adok rá utasítást. - Látta, hogy az öreg szemek közömbösen néznek vissza rá. Lim Csü hétéves kora óta szolgálta a családot, akárcsak az apja, sőt az apjának az apja is, a dinasztia első tagja, aki, a régi-régi időkben, mikor Hongkong még nem is létezett, Első Inas volt és a macaui Struan-házat irányította.

- Nem értem, tajpan.

- Tüzet nem lehet papírba csomagolni. A rendőrök okosak, és az öreg Fekete Szakáll lelkes támogatója a rendőrségnek. Ha néhány szakember megvizsgálja a fékeket, mindenfajta következtetéseket képes levonni belőlük.

- Én nem tudok semmit a rendőrségről - mondta vállát vonogatva az öregember, aztán szélesen, elmosolyodott. - Tajpan, én nem mászom fára, hogy halat keressek. Te sem vagy az a fajta. De legyen szabad megemlíteném, hogy az éjjel nem tudtam aludni, és idejöttem. A verandán egy árnyalak állt. Abban a pillanatban, amikor benyitottam ide, a dolgozószobába, az árnyékember lesiklott az esőcsatornán és eltűnt a bokrok között. Az öregember egy kis szövetfoszlányt vett elő. Ezt találtam az ereszcatornán. - Jellegtelen szövetdarabka volt.

Dunross zavartan nézegette, aztán a kandalló fölött függő Dirk Struan-portréra pillantott. Pontosan a helyén volt. Kihajtotta a képet, s látta, hogy az egyik zsanérra helyezett, gondosan kiegyensúlyozott hajszál a helyén van. Elégedetten visszahajtotta a képet, aztán a franciaablakok zárait vizsgálta meg. A két férfi

még mindig ott őgylgett. És ez volt az a perc, amikor Dunross először örült, hogy a KO egyik embere vigyáz rá.

34

19 óra 58 perc

A dolgozószobában párás hőség uralkodott. Phillip Chen a telefonnál ült, és ideges arccal nézte a készüléket. Az ajtó feltárult, Phillip Chen felpattant. Dianne vitorlázott be.

- Nincs értelme tovább várni, Phillip - mondta ingerlékenyen. Eredj inkább átöltözni. Úgyse telefonál ma már az az ördög Farkasember. Biztos történt valami. Eredj már! - Dianne méregdrága, a legutolsó divat szerint készült estélyi csongszamot viselt, tupírozott frizurát, és úgy fel volt ékszerelve, hogy úgy hatott, mint egy karácsonyfa. - Biztos történt valami. Talán a rendőrség... Hah! Azért arra túlzás lenne számítani, hogy elkapták őket. Valószínűbb, hogy ez a fang pi ördög csak szórakozik velünk. Eredj inkább öltözni, mert elkésünk. Jó volna, ha igyekeznél, mert...

- Semmi kedvem odamenni - csattant fel Phillip Chen. - Szaros T'Chung olyan unalmas, mint a halál, és most, hogy Sir lett, kétszer olyan unalmas. - Shi-teh és Shitee (szaros) között mindössze - egy betű volt a különbség, az újdonsült lovagot azonban már évek óta inkább csak az utóbbi néven szólították közeli ismerősei. - Különben is, még nyolc sincs, a vacsora meg fél tízkor kezdődik, és Szaros mindig késik, a bankettjei is mindig legalább egy órát késnek. Az ég szerelmére, menj egyedül!

- Ajíjje, neked is jönnöd kell. Ez arc kérdése - replikázott hasonlóan ingerülten az asszony. Istenem, egy ilyen nap után, amilyen, a mai volt a tőzsdén... Ha nem megyünk el, rettenetesen sok arcot veszünk, ráadásul biztos, hogy a részvényeink árfolyama még lejjebb megy! Egész Hongkong rajtunk röhögne, különben is már alig várják! Azt mondanák, annyira szégyelljük, hogy a Ház nem tudja kifizetni a számláit, hogy nem merünk nyilvánosság előtt mutatkozni. Hah! Na és Szaros új felesége, Constance, az a lisztes képű szajha... alig várja, hogy megalázhasson! - Dianne most már visított. Ez alatt az egyetlen nap alatt százezer dollárt veszített saját, titkos pénzéből. Amikor délután, néhány perccel három után Phillip felhívta a tőzsdéről, hogy beszámoljon neki a történekről, csaknem elájult. Okó, el kell jönnöd, különben tönkremegyünk!

A férje szájalmasan bölintott. Tudta, milyen pletykák és rémhírek keringenek majd a banketten. Álló nap egyebet se hallott, mint kérdéseket, siránkozást és rettegést. - Azt hiszem, igazad van. - A nap folyamán majdnem egymillió dollárt veszített, és tisztában volt vele, hogy ha a bank elleni rohamok folytatódnak és Gornt nyer, neki vége. Okó, miért is bíztam Ianben, miért vásároltam annyit? gondolta. Nagyon dühös volt, legszívesebben belerúgott volna valakibe. Fölnézett a feleségére, s elszorult szívvel fedezte fel rajta az elégedetlenség félelmetes jeleit, amelyek úgy általában a világ, konkrétan pedig rá irányultak. Egész belseje belereszketett. - Jól van - mondta meghunyászkodva. - Egy perc és készen vagyok.

Mire az ajtóhoz ért, megszólalt a telefon. A szíve megint összeszorult, a gyomra nemkülönben. Hat

körül négyen telefonáltak, mind a négyen üzleti ügyben, szidták a tőzsdét, kérdezték, igazak-e a híresztelések, és okó, Phillip, én azt hiszem, eladok, ez percről percre rosszabb lesz. – Vajj? - szólt dühösen a beszélőbe.

Rövid szünet következett, aztán egy hasonlóan goromba hang szólt a kagylóba, durva kantonisággal. - Hú, de dühös vagy, akárki vagy is! Hova tetted azt a megcicerézett jó modorodat?

- Ki az? Ki beszél? - kérdezte Phillip Chen kantoni nyelvjárásban.

- Itt a Farkasember. A fő Farkasember. Az összes istenekre! Te ki vagy?

- Ó! - Phillip Chen arcából minden vér lefutott. Halálra váltan integetett a feleségének. Dianne odarohant, és odahajolt hallgatóni, a Ház biztonságán kívül minden mást elfelejtett. - Itt... itt a tiszteletre méltó Chen - mondta óvatosan Phillip Chen. - Szabad volna tudnom... kivel beszélek?

- Viasz van tán a füledben? Mondtam, hogy én vagyok a Farkasember. Vagy olyan hülyének nézel, hogy megmondom a nevemet?

- Én... Bocsánatot kérek, de honnan tudjam, hogy igazat szólsz-e?

- És én honnan tudjam, ki vagy? Lehet, hogy egy trágyaevő rendőr. Ki vagy te?

- Nemes Házi Chen. Esküszöm!

- Na, jó. Akkor megmondom, hogy írtam neked egy levelet, hogy ma este hat tájban hívni foglak. Megkaptad?

- Igen, igen, megkaptam - felelte Phillip Chen, igyekezve nem mutatni haraggal, megalázottsággal és rémülettel vegyes megkönnyebbültségét. - Hadd beszéljek Első Fiammal.

- Az nem megy, lehetetlen! Jut eszébe a békának hattyút enni? A fiad a sziget egy másik részén van... közelebből az Új Területeken, ahol nincs a közelben telefon, de nyugodt lehelsz, Nemes Házi Chen, a legteljesebb biztonságban van, a legteljesebben. Megvan a váltságdíj?

- Meg... vagyis csak százezret tudtam összekaparni. Mert...

- Az összes istenek a tanúim, milyen megcicerézettül türelmes vagyok! - vágott Phillip Chen szavába dühösen a telefonáló. - Nagyon jól tudod, hogy ötszázezret kértünk! Öt vagy tíz neked annyi, mint tíz ökörnek egy szál szőr!

- Nem igaz! - rikoltotta Phillip Chen. - Hazugság, rágalom, az ellenségeim terjesztik! Én nem vagyok ilyen gazdag... Hallottad, mi történt ma a tőzsdén? - Phillip Chen szék után tapogatózott, - a szíve vadul vert. Leült, de a kagylót továbbra is úgy tartotta, hogy a felesége is hallja.

- Ajjje, a tőzsde! Mi szegény gazdaemberek nem foglalkozunk a tőzsdével! Azt akarod, hogy a másik fülét is elküldjük?

Phillip Chen elfehéredett. - Nem. Viszont meg kell egyeznünk. Öt az túl sok. Legfeljebb másfelet tudok összeszedni.

- Rajtam röhögne egész Kína, ha ebbe belemennék! Csak nem azt akarod mondani, hogy bárányfejet teszek ki, de kutyahúst árulok? Másfél a Nemes Házi Chen elsőszülött fiáért? - Lehetetlen! Ez arc kérdése! Ezt neked is be kell látnod.

- Phillip Chen ingadozott. - Hát... ebben igazad van - ismerte el végül tárgyilagosan. - De előbb tudni akarom, mikor kapom vissza a fiamat.

- Amint kifizetted a váltságdíjat! Őseim csontjaira ígérem! Néhány órával azután, hogy megkaptuk a pénzt, kitesszük a Sha Tin-i főúton.

- Szóval jelenleg Sha Tinben van?

- Ajíjje - nem tudsz engem csapdába csalni, Nemes Házi Chen. Kezd ganészaga lenni ennek a beszélgetésnek. Csak nem hallgatóznak azok a megcicerézett rendőrök? Vadul csahol a kutya, mert a gazdája ott áll a háta mögött? Fölhívtad a rendőrséget?

- Nem, esküszöm. Nem hívtam a rendőrséget és nem próbállak törbe csalni, de kérlek, értsd meg, nekem biztosítékokra van szükségem, komoly biztosítékokra. - Phillip Chent kiverte a veríték. - Esküszöm, hogy nem hívtam a rendőrséget. Miért hívtam volna? Ha felhívnám őket, hogyan tárgyalhatnánk?

Hosszas csend következett, aztán valamivel szelídebb hangon válaszolt a férfi. - Ez igaz. A fiad viszont nálunk van, úgyhogy ha bármi probléma adódik, az a te hibád lesz, nem a miénk. Na jó, megértő leszek. Hajlandó vagyok négyszázezer elfogadni, de még ma este!

- Ez lehetetlen! Arra kérsz, hogy a tengerben kotorásszak tigris után! Mire megkaptam a leveled, a bankok már bezártak, de itt van nálam százezer készpénzben, kis címletekben... - Dianne oldalba bökte, és feltartotta két ujját. - Nézd, tiszteletre méltó Farkasember, talán tudok még kölcsönkérni valamennyit... Esetleg... Ide figyelj! Adok neked kétszázezer ma este. Biztos, hogy annyit egy óra alatt fel tudok hajtani. Kétszázezer!

- Az összes istenek sújtsanak halálra, ha elfogadok egy ilyen szánalmas, megcicerézett ajánlatot! Háromszázötven!

- Kétszázezer egy órán belül!

- A másik füle két napon belül, vagy háromszázezer ma este!

Phillip Chen jajveszékelt, könyörgött, hízelt, átkozódott. Alkudoztak. Mindketten járatosak voltak benne. Hamarosan pergő vita alakult ki köztük, teljes erőből küzdött mindkettő: az emberrabló fenyegetőzött, Phillip Chen epés megjegyzésekkel, hízeltkedésekkel és ígéretésekkel operált. Végül Phillip Chen azt mondta: - Te túl jó vagy hozzám, sokkal jobban értesz az alkudozáshoz, mint én. Fizetek neked kétszázezer ma este, és négy hónap múlva még százezeret.

- Egy hónap múlva!

- Három! - Phillip Chen megrettent az ajánlatára következő káromkodásáradattól, és arra gondolt, talán rosszul ítélte meg ellenfelét.

- Kettő!

Dianne megint oldalba könyökölte Phillip Chent, és jóváhagyólag bólintott. - Rendben van - mondta Phillip Chen. - Megegyeztünk. Még százezer két hónapon belül.

- Helyes! - A férfi hangja elégedettnek hangzott. - Fontolóra veszem, amit mondtál, és majd visszahívlak.

- Várj még egy pillanatig, tiszteletre méltó Farkasember! Mikor...

- Egy órán belül.

- De... - A vonal megszakadt. Phillip Chen elkáromkodta magát, s újra megtörülte gyöngyöző homlokát. - Azt hittem, elkapom. Az isten verje meg ezt az anyátlan kutyamocskot!

- Verje. - Dianne egészen lelkes volt. - Remekül csináltad, Phillip! Most csak kettő, egy meg két hónap múlva! Tökéletes! Két hónap alatt bármi megtörténhet. Még az is előfordulhat, hogy azok a mocskos rendőrök elkapják őket, és nem kell kifizetnünk a százezret. – boldogan előrántott egy papírzsebkendőt, és felitatta az izzadságot felső ajka fölül. Aztán elhalványodott a mosolya. - És mi lesz Szaros T'Chunggal? El kell mennünk, neked viszont várnod kell.

- Megvan! Vidd Kevint... én majd utánatok megyek. Addig várom itt, hogy visszahívjon.

- Kitűnő! Hogy te milyen okos vagy! Vissza kell szereznünk a félpénzünket! Jól van, nagyszerű! Talán megfordul a zsoszunk, és beüt a bum, hogy az Öreg Vak Tung megjósolta. Kevin nagyon aggódik érted, Phillip. Szegény fiú egészen odavan, hogy ennyi baj zúdult rád. Nagyon félti az egészségedet! - Dianne az isteneket áldva kisietett. Tökéletes, gondolta, Kevin fölveheti az új fehér cápabőr szmokingját. Ideje, hogy úgy éljen, ahogy azt új pozíciója megköveteli. – Keviiiiin!

Az ajtó becsukódott. Phillip Chen felsóhajtott, odament a bárszekrényhez, és töltött magának egy kis konyakot. Miután Dianne és Kevin elment, megivott még egy pohárral. Negyed kilenckor ismét megszólalt a telefon.

- Nemes Házi Chen?

- Igen...Tiszteletreméltó Farkasember?

- Elfogadjuk. De még ma este el kell intézni!

- Phillip Chen sóhajtott. – Rendben van. És...

- Mind megvan a pénz?

- Igen.

- Százaskban, ahogy kértem?

- Igen. Százezrem volt, százezret meg kölcsönkértem egy barátomtól...

- Gazdag barátaid vannak. - mondta gyanakvóan a férfi. – Mandarinok.

- Ő bukméker – vágta rá Phillip Chen, átkozva magát az elszólásért. – Amikor letetted, én... szóval elintéztem. Szerencsére véletlenül épp nagyon jó napja volt.

- Jól van. Akkor most figyelj! Hívj egy taxit...

- De hát nekem van kocsim, az...

- Tudom, hogy van egy megcicerézett autód, még a rendszámát is tudom – vágott gorombán Phillip Chen szavára a férfi -, tudunk rólad mindent, és ha megpróbálsz beárulni minket a rendőrségnek, soha többé nem látod a fiadat, és te leszel a következő, akit elkapunk! Megértetted?

- Meg... Persze, hogy megértettem, tiszteletre méltó Farkasember - nyugtatta Phillip Chen. - Hívok egy taxit... és aztán hová?

- A Kowloon Torig-i háromszögű parkba. Van ott egy út, amit Essex Roadnak hívnak. Fal fut mellette, a falban meg van egy lyuk. Az útra egy nyíl van festve, az mutatja, hol van a lyuk. Bedugod a kezéd a lyukba, és kapsz egy levelet. Elolvasod, aztán odamennek hozzád a verekedők, te meg azt mondod: "Tin kún csi fuk", és odaadod nekik a táskát.

- De hát hogyan? És ha nem a megfelelő embernek adom?

- Annak fogod odaadni. Megértetted a jelszót meg a többit?

- Igen... meg.

- Mennyi időbe telik, míg odaérsz?

- Azonnal indulok. Útközben fölveszem a többi pénzt. Azonnal indulok.

- Akkor indulj. Egyedül gyere, senkit se hozz magaddal. Mihelyt kiteszed a lábad, figyelünk.

Phillip Chen megtörülte a homlokát. - És a fiam? Mikor lá...

- Tartsd be az utasításaimat! Légy óvatos, és egyedül gyere.

A vonal ismét megszakadt. Phillip Chen remegő kézzel nyúlt a poharáért, és fölhajtotta a konyakot. Érezte, mint árad szét bensejében a melegség, az aggodalmát azonban nem oszlatta el. Összeszedte magát, aztán tárcsázott egy titkos számot. – Négyujjú Vúval szeretnék beszélni - mondta Vu dialektusában.

- Egy kis türelmet kérek. - Fojtott haklo hangok hallatszottak, majd: - Mr. Chen? Mr. Phillip Chennel beszélek? - kérdezte egy amerikai angolsággal beszélő hang.

- Ó!- mondta meglepetten Phillip Chen, majd óvatosan megkérdezte: - Kivel beszélek?

- Paul Choy vagyok, Mr. Chen. Mr. Vu unokaöccse. A nagybátyámnak el kellett mennie, de azt az utasítást adta, hogy maradjak itt és várjam meg az ön telefonját. Intézkedett az ön ügyében. Ugye Mr. Chenhez van szerencsém?

- Igen, én vagyok.

- Akkor jó. Jelentkeztek az emberrablók?

- Igen, jelentkeztek. – Phillip Chen nem szívesen beszélt erről egy idegennek, de nem volt más választása, elmondta Paul Choy-nak, milyen utasításokat kapott.

- Egy pillanat türelmet kérek.

A vonal túlsó végén valaki befogta a beszélőt, s egy percig megint az a fojtott, kivehetetlen haklo beszéd hallatszott a kagylóból. – Minden el van intézve, uram. Küldünk egy taxit a háza elé... Struan Kilátójáról telefonál?

- Igen... Itthon vagyok.

- A sofőr a mi emberünk lesz. A nagybátyám emberei mindenütt ott lesznek Kowloon Tongban, úgyhogy ne aggódjon, minden lépését szemmel tartjuk. Csak adja oda a pénzt, és... öö... ők majd mindenről gondoskodnak. A nagybátyám egyik kapi... öö... a segédje azt mondja, nem kell idegeskedni, nyüzsögni fognak a környéken... Mr. Chen!

- Igen, itt vagyok még. Köszönöm.

- A taxi húsz percen belül ott lesz.

Paul Choy letette a telefont. - Nemes Házi Chen köszöni neked, tiszteletre méltó atyám - mondta csillapítólag megszokott dialektusukban Négyujjú Vúnak, megreszketve jeges pillantásától. Az arcán izzadságcseppek fénylettek. Hiába próbálta eltitkolni félelmét a többiek előtt. A számtalan aberdeeni öböl egyikének egyik öreg stégjéhez kikötött, hasonlóan öreg álló dzsunka főkajütjében fülledt, fojtogató volt a levegő. - Elmehetnék én is az emberekkel?

- Nyulat küldjek sárkány ellen? - mordult rá Négyujjú Vu. - Értesz tán a verekedéshez? Azt hiszed, én is olyan hülye vagyok, mint te? Olyan álnok, mint te? – Bütykös hüvelykével Jóidő Pún felé bökött. – Vezesd a verekedőket! - A férfi, kisietett. A többiek követték.

Kettesben maradtak a kajütben.

- Az öregember egy kis felfordított vizeshordón üldögélt. Rágyújtott egy újabb cigarettára, mélyen

leszívta a füstöt, köhögött, s hangosan a padlóra köpött. Paul Choy csak nézte, a hátán - inkább a félelemtől, mint a melegtől - patakokban csorgott a víz. Öreg íróasztalok, iratszekrények, recsegő székek álltak körülöttük, telefon kettő is. Négyujjú irodájában, és irányító központjában voltak. Legtöbbször innen küldi üzeneteit a flottái számára. Üzleti tevékenysége java részét rendszeres teherhajójáratok alkották, de bárhol lobogott is az Ezüst Lótusz, kapitányai számára mindig érvényben volt a parancs: bármit, bármikor elszállítunk hajóval - a megfelelő áron.

A kemény öregember megint köhögött, aztán megereszkedett szemöldökei alól Paul Choyra nézett. – Furcsa módszerekre tanítottak ott téged az Aranyhegyek között, hallod-e?

Paul Choy tartotta a száját, kalapáló szívvel hallgatott, s arra gondolt, bárcsak ne jött volna vissza Hongkongra, maradt volna az Államokban, vagy még inkább Honoluluban szörfözni vagy heverészni kint a parton a barátnőjével. Összeszorult a szíve a gondolatára.

- Arra tanítottak, hogy megmard a kezét, amely enni ad neked, hallod-e?

- Nem, tiszteletre méltó atyám, bo...

- Arra tanítanak, hogy az én pénzem a tiéd, az én vagyonom a tiéd, a pecsétemet meg kényed- kedved szerint használhatod, hallod-e?

- Nem, tiszteletre méltó nagyúr. Bocsáss meg, amiért csalódást okoztam neked - motyogta halálra váltan Paul Choy.

Mikor a Bartlettel folytatott megbeszélés után Gornt nagy vidáman beért reggel az irodájába, még olyan korán volt, hogy a titkárai bent se voltak, ezért aztán Paul Choy megkérdezte, hogy a szolgálatára lehet-e. Gornt erre megadta neki néhány ember számát, hogy hívja fel neki őket. Másokat maga hívott a privát vonalán. Paul Choy egy ideig nem gondolt semmire, de aztán véletlenül meghallott néhány szót egy suttogva folytatott beszélgetésből: a Struannal kapcsolatos bizalmas információkkal. Emlékezve Bartlett korábbi hívására, kikövetkeztette, hogy Bartlett és Gornt ezt követőleg találkozott - s Gornt jókedvéből ítélve nem is hiába - s rájőve, hogy Gornt mindenkinek ugyanazokat a bizalmas értesítéseket adja tovább, Paul Choy úgy találta, hogy itt valami nagyon érdekes dologról lehet szó. Később véletlenül fültanúja volt, amikor Gornt azt mondta a jogtanácsosának: "... igen, nyitottan... Nem, ne aggódjon, amíg én fedezve vagyok, semmi sem fog történni, tizenegyig biztos nem... Természetesen. Küldöm az utasítást, lepecsételve, amint...

Gornt ezután, arra kérte, hívja meg neki Zürichben a Bank of Switzerland igazgatóját, és Paul Choy diszkrétan ebbe a beszélgetésbe is belehallgatott: „... nagyobb mennyiségű amerikai dollárt várok ma délelőtt tizenegyig. Kérem, hívjon fel engem rögtön, rögtön abban a pillanatban, amint megérkezik a számlámra... ”

Paul Choy egészen belekábult a hallottakba. Elkezdte összerakosgatni a mozaikdarabkákat, és a következő teóriát hozta ki belőlük: ha Bartlett nagy hirtelen titkos partneri viszonyt létesített Gornttal, Struanék ismert ellenségével, hogy keresztülvigye nevezetes rajtaütései egyikét, és ha ennek kockázatát vagy legnagyobb részét vállalja is azáltal, hogy az árfolyamesésből származó esetleges veszteség összegét átutalja Gornt titkos svájci bankszámlájára, és végül ha sikerült Gorntot rávennie, hogy ő legyen a feltörő kos, miközben ő páholyból nézi az egészet, akkor ez hamarosan robbanni fog a tőzsdén, és a Struan-

részvények zuhanni fognak. Villámgyorsan döntött: ebbe be kell szállni! Ha még a nagymenők előtt elkezdheti nyitottan adni a Struant, egy vagyont kereshet!

Paul Choynek most eszébe jutott, hogy idáig érve a gondolkodásban csaknem elkáromkodta magát. Mert nem volt pénze, nem volt hitele, nem voltak részvényei és semmiképp nem is kölcsönözhetett. Aztán eszébe jutott, amit tanárai a Harvardon, a közgázon beléje vertek: szemérmes koldusnak üres a tarisznyája. Így aztán átment a másik szobába, és felhívta újdonsült barátját, Ishwar Soorjanit, a pénzkölcsönzőt és pénzváltót, akit a könyvtárban dolgozó idős eurázsiai férfi révén ismert meg. - Mondja csak, Ishwar, ugye a Soorjani alkuszcég vezetője a maga bátyja?

- Nem, ifjú uraság. Arjan az unokatestvérem. Miért?

- Ha nyitottan akarnék adni néhány részvényt, támogatna engem? - Természetesen, mint mondtam. Akár elad, akár vesz, teljes mellszélességgel maga mellett vagyok - ha az esetleges veszteségek fedezetéül rendelkezik megfelelő mennyiségű készpénzzel... vagy annak megfelelőjével. Ha nem - nagyon sajnálom.

- És ha van egy holtbiztos tippem?

- Az adósok börtönébe vezető út holtbiztos tippekkel van kikövezve, ifjú uraság. Én nem hiszek a holtbiztos tippekben.

- Kár- mondta boldogtalanul Paul Choy. - Kereshettünk volna néhány százezret még három előtt. - Tényleg? És hajlandó volna megsúgni nekem a nevezetes részvény nevét?

- Hajlandó volna támogatni engem mondjuk... mondjuk húszezer amerikai dollárral?

- Rettenetesen sajnálom, ifjú uraság, de én csak kölcsönözni szoktam a pénzt nem szórni. Tiltják az őseim!

- Akkor húszezer hongkongit.

- Még húsz rézpitykét sem.

- Hát, Ishwar, nem mondhatnám, hogy túl sokat segít nekem.

- Miért nem kér kiváló nagybátyjától? Az ő pecsétje... abban a pillanatban akár félmillióig is elmennék. Hongkongiban.

Paul Choy tudta, hogy abban a készpénz és értékpapírtömegben, amit apja a Ho-Pakból a Victoriába helyezett át, egyebek közt százötvenezer Struan-részvény is van. Jézusom, gondolta, ha kiderül, hogy igazam volt, az öreget megüti a guta. Ha Gorntnak sikerül a rajtaütés, még rá is fázhat.

- Nem rossz ötlet, Ishwar. Nemsokára újra hívom! - Azonnal fölhívta az apját, de nem tudta elérni. Minden lehetséges helyen üzenetet hagyott neki, és várta, hogy visszahívják. Egyre idegesebb lett. Közvetlenül tíz előtt hallotta, hogy Gornt titkárnője felveszi a telefont. - Tessék! .. Ó, igen, egy pillanat... Mr. Gornt! Zürich! Kapcsoltam.

Paul Choy ekkor megint megpróbálta elérni az apját, sürgősen közölni akarta vele az értesüléseit. Aztán Gornt hívatta. - Mr. Choy, legyen szíves, ezt azonnal vigye át a jogtanácsosomnak. - Egy lepecsételt borítékot vett elő. - Személyesen adja neki.

- Igen, uram.

Így hát Paul Choy eljött az irodából. Minden telefonfülkénél megállt, és megpróbálta elérni az apját. Aztán átadta a levelet - személyesen - és közben figyelte a jogtanácsos arcát. Úgy látta, örült. Van válasz, uram? - kérdezte udvariasan.

- Csak annyit mondjon, hogy minden úgy lesz, ahogy parancsolta. - Ekkor még csak néhány perccel múlt tíz.

Az irodából eljőve, lefelé a liftben fontolóra vette a pluszokat és a mínuszokat. A gyomra idegesen mozgolódott. Megállt az első telefonfülkénél. – Ishwar? A nagybátyám sürgős utasítását közvetítem. El akarja adni a Struan-részvényeit, Százötvenezeret.

- Ó, ezt nagyon bölcsen teszi, rettenetes híreket hallani.

- Javasoltam neki, hogy magával és a Soorjanival bonyolítottassa le. Azt kérdi, meg tudják-e azonnal csinálni.

- Könnyen és feltartva. Ha a nagyrabecsült Négyujjúról van szó, mi mindent megteszünk! Hol vannak a részvények?

- A bank pánccéltermében.

- Azonnal szükségem van a nagybátyja pecsétjére.

- Hozom azt is, de a bácsikám azt mondta: azonnal eladni. Azt mondta, kis tételekben terítsék, hogy ne rázza meg a piacot. És a lehető legjobb áron. El tudja adni azonnal?

- Persze, sose féljen, egy szempillantás alatt. És a legmagasabb áron!

- Helyes. Végül, ami a legfontosabb: a nagybátyám azt üzeni, hogy tartsa titokban az ügyletet.

- Készséggel, ifjú uraság, teljes mértékben megbízhat bennünk.

És mi van azzal a részvénnel, amit ön akart nyitottan adni?

- Ja, hogy azzal... Hát azzal még várunk egy kicsit... amíg lesz hitelem.

- Bölcs, nagyon bölcs.

Paul Choy megborzongott. Úgy érezte, a szíve hangosan ver a csöndben, apja cigarettáját nézte, nem a dühös arcot, érezte, hogy beléhatolnak azok a hideg fekete szemek, sorsáról döntenek. Átvillant rajta,

hogy kishíján kiabálni kezdett izgalmában, mikor a részvény szinte azonnal esni kezdett, követte percről percre, aztán utasította Soorjanit, hogy közvetlenül zárás előtt vásárolja vissza. Könnyű volt a lelke, örömmámorban úszott. Azonnal felhívta a barátnőjét, csaknem harminc értékes amerikai dollárját költötte rá, hogy elmondja a lánynak, micsoda óriási napja volt, és hogy mennyire hiányzik neki. Erre a lány is elmondta, hogy ő is hiányzik neki, és megkérdezte, hogy mikor megy vissza Honoluluba. A lányt Mika Kasunarinak hívták és szanszei volt, harmadik generációs amerikai japán. A szülei utálták Paul Choyt, mert kínai volt, Paul Choy pedig tudta, hogy az ő apja meg a lányt fogja utálni japánsága miatt - pedig valójában mindketten amerikaiak, az egyetemen ismerkedtek meg és szerettek egymásba.

- Nagyon hamar, szerelmem - fogadkozott lelkesen Paul Choy. Karácsonyra egész biztosan! A mai nap után a nagybátyám biztosan megjutalmaz...

Szinte a föld fölött járva végezte a munkát, amit Gornt a nap hátralévő részére adott neki. Késő délután Jóidő Pún jelentkezett telefonon, hogy közölje: az apja este fél nyolcra várja Aberdeenben. Mielőtt odament, benézett Soorjanihez az apja számára kiállított csekkért. 615 ezer hongkongi dollár, mínusz alkuszi díj.

Fellelkesülten érkezett Aberdeenbe és adta át a csekket, majd miután elmondta, hogyan tett szert rá, egészen megdöbbsent apja haragjának mértékén. A litániát Phillip Chen telefonhívása szakította félbe. – Mélységesen sajnálom, hogy megsértettelek, tiszteletre méltó...

- Szóval az én pecsétem a tiéd, az én vagyonom a tiéd, hallod-e? - kiáltotta váratlanul Négyujjú Vu. - Nem, tiszteletre méltó atyám - hápogta Paul Choy - de az információ teljesen megbízható volt, és szerettem volna megóvni a részvényeidet, ugyanakkor pénzt is keresni neked.

- Szóval nem magadnak, hallod-e?

- Nem magamnak, tiszteletre méltó atyám. Számodra. Azért akartam pénzt keresni, hogy segítsek valahogyan visszafizetni azt az összeget, ami te eddig belém fektettél. Én csak megpróbáltam szá...

- Ez a megcicerézett kifogás nem mentség! Gyere velem! Paul Choy remegve felállt, és követte az öregembert a fedélzetre. Négyujjú Vu káromkodva arrébb zavarta a testőrét, s tömpe ujjával az öböl szennyezett vizére mutatott. - Ha nem a fiam volnál - sziszegte - ha nem volnál a fiam, e percben már ott lennél, lánccal a lábadon, halak lakmározának belőled.

- Igen, apám.

- Ha még egyszer az engedélyem nélkül használod a nevemet, a pecsétemet vagy bármimet, halott ember vagy.

- Igen, apám - suttogta kővé dermedten Paul Choy, rádöbbenve, hogy az apjának megvannak rá az eszközei, hajlandósága és hatalma, hogy beváltsa ezt a fenyegetést. És még megtorlástól sem kell tartania. - Bocsáss meg, apám. Esküszöm, soha többé nem teszem.

- Jó. Ha csak egy rézpitykét vesztettem volna is, már ott lennél. Kizárólag azért élsz még, mert nyertél.

- Igen, apám.

Négyujjú Vu szikrázó szemmel nézett a fiára, s továbbra sem mutatta, hogy majd szétveti az öröm az ölébe hullott óriási pénz miatt. Csaknem 615 ezer hongkongi dollár. Hihetetlen! És mindezt néhány telefonnal meg egy kis jólérsültséggel, gondolta. Ez van akkora csoda, mint tíz tonna ópiumot partra csempészni a vámórség orra előtt! A fiú máris hússzorosan behozta a taníttatására fordított összeget, pedig még három hete sincs, hogy itt van. Milyen agyafúrt... és ugyanakkor milyen veszélyes!

Megborzongott, mikor belegondolt, mi történne, ha a többi tányérnyalója is a maga szakállára döntene. Tou nien lo mo, hiszen akkor a hatalmukban tartanának, és biztos, hogy a hibáik miatt börtönbe kerülnek. És a barbárok mégis így csinálják, gondolta tanácstalanul, ez náluk a módi az üzleti életben. Hetedik Fiú barbár módra van kitanulva. De az összes istenekre: én nem melengetek viperát a keblemen!

Nézte a fiát és nem értette; utálta, ahogy barbár módra mindent a nevéen nevez, mindent kimond, ahelyett, hogy civilizált ember módjára csak burkoltan, homályosan célozgatna, utalna rájuk.

És mégis... És mégis: egyetlen nap alatt több mint hatszázezer... Ha beszélek előtte vele, sose egyezem bele, és elesem egy ekkora bevételtől! Ajíjje! Bizony, egyetlen nap alatt ennyivel csökkent volna a papírjaim értéke! Ohohó!

Odahúzott magának egy ládát, és leült, a rettenetes gondolat hatására zakatolni kezdett a szíve.

Nézte a fiát. Mit csináljak vele? - töprengett. Szinte érezte zsebében a csekk súlyát. Hihetetlennek tűnt számára, hogy a fia anélkül, hogy akár csak kivette volna rejtekhelyükből a részvényeket, néhány óra leforgása alatt ennyi pénzt tudjon keresni velük.

- Azt mondd meg nekem, miért tartozik nekem az a ronda nevű, sötétképű idegen ördög ennyi pénzzel!

Paul Choy türelmesen magyarázni kezdte a metódust, rettenetesen szerette volna kivívni apja elégedettségét.

- Az öregember elgondolkodott a hallottakon. - Szóval akkor holnap én is csináljam ugyanezt?

- Ne, tiszteletre méltó apám. Vedd fel a nyereségedet, és tartsd meg. Ma szinte teljesen biztosra lehetett menni, egy váratlan támadásról, egy rajtaütésről volt szó. Nem tudjuk, hogyan fog reagálni a Nemes Ház, és azt sem, hogy Gornt komolyan folytatni akarja-e a támadást. Lehet, hogy ő is visszavásárolja a részvényeit - még úgy is keres néhány milliót. Veszélyes volna holnap követni Gorntot, nagyon veszélyes.

Négyujjú Vu elpöckölte a cigarettáját. - Akkor mit csináljak holnap?

- Várj. Az idegen ördögök piaca most ideges, és ráadásul idegen ördögök kezében van. Azt tanácsolom, várj, várd meg, mi történik a Ho-Pakkal és a Victoriával. Megkérdezhetem a nevedben az idegen ördögöt, Gorntot, hogy mi a helyzet a Ho-Pakkal?

- Mi?

Paul Choy türelmesen felfrissítette apja emlékezetét a bank megrohanásával és a részvények esetleges manipulálásával kapcsolatban.

- Vagy úgy! Értem - mondta fennhéjázóan az öregember. Paul Choy nem szólt, de tudta, hogy nem érti. - Szóval akkor... akkor csak várjak?

- Igen, tiszteletre méltó apám.

Négyujjú Vu undorodva előhúzta a csekket. - Na és ez a megcicerézett papírcetli? Ezzel mit csináljak?

- Vegyél rajta aranyat, tiszteletre méltó apám. Az arany értéke gyakorlatilag nem változik. Ha kívánod, beszélhetek Ishwar Soorjanival. Ő külkereskedelemmel foglalkozik.

- És hol őrizzem az aranyat? - Mert hiába csempészi az ember rendszeresen mások aranyát, a sajátjáért aggódni akkor is egészen más.

- Paul Choy elmagyarázta, hogy az arany birtoklása nem teszi szükségsszerűvé, hogy ténylegesen maga őrizze az ember.

- De én nem bízom a bankokban - mondta dühösen az öregember. - Az én aranyam, az én aranyam, és nem holmi banké!

- Igen apám. De most egy svájci bankról volna szó, nem hongkongiról. Semmit sem kockáztatnál.

- Az életedet tennéd rá?

- Igen, apám.

- Jó. - Az öregember tollat vett első, s néhány szót írt Soorjaninek a csekk hátoldalára: vegyen rajta aranyat. Aláírta, aztán visszaadta a fiának. - A fejeddel felelsz érte, fiam. Szóval holnap várjunk? Holnap ne keressünk pénzt?

- Elképzelhető, hogy holnap is lehetne keresni valamit, de ezért nem tudok felelősséget vállalni. Délután talán már tudok valamit.

- Délben hívj fel.

- Igen, apám. Persze ha volna egy saját tőzsdénk, többszáz részvénnel manipulálhatnánk... - Paul Choy nem mondta tovább, hagyta, hogy apjának legyen ideje ráharapni az ötletre.

- Mi?

A fiatalember óvatosan fejtegetni kezdte, milyen könnyen tudnának saját tőzsdét alapítani, egy olyan tőzsdét, amelyet kínaiak tartanának a kezükben, milyen határtalan lehetőségeket kínálna számukra egy saját tőzsde. Vagy egy órán át beszélt, percről percre erősödő önbizalommal, és a lehető legegyszerűbben.

- És ha ez ilyen könnyű fiam, akkor miért nem csinálta meg már Zsugori Tung vagy Lármás Szung vagy Pénzeszsák Ng... vagy az a félbarbár macaui aranycsempész? Vagy Bankár Kwang, meg még tucatnyi más, hallod-e?

- Talán nem is jutott eszükbe. Vagy nem volt hozzá merszük. Vagy talán jobban tetszenek nekik az idegen ördögök dolgai... a Turf Club, a Cricket Club, a lovagi cím meg az a sok angol ostobaság. Lehet, hogy csak félnek árral szemben hajózni, vagy nem értenek hozzá. Nekünk megvan hozzá a tudásunk és a tapasztalatunk. Sőt. És van nekem egy barátom az Aranyhegyekben, egy jó barátom, akivel együtt jártam iskolába.

- Miféle barátod?

- Egy sanghaji fiú, valóságos sárkánya a részvényeknek, jelenleg New Yorkban alkusz. Mi ketten megfelelő készpénztámogatással meg tudnánk csinálni. Ebben biztos vagyok.

- Ajíjje! Egy északi barbárral? - gúnyolódott Négyujjú Vu. - Hogy bízhatnék egy ilyenben?

- Azt hiszem, megbízhatasz benne, tiszteletre méltó apám. Persze jó kertész módjára kerítést emelsz majd a gyom ellen.

- De hát Hongkongban minden üzleti hatalom az idegen ördögök kezében van. Civilizált ember nem kaphat támogatást egy ellentőzsdéhez.

- Lehetséges, hogy igazad van, tiszteletreméltó apám - mondta óvatosan Paul Choy, vigyázva, hogy se arca, se hangja ne árulkodjon izgatottságáról. - Viszont minden kínai szeret kockáztatni. Pillanatnyilag azonban még sincs egyetlen civilizált alkusz sem! Miért rekesztenek ki minket az idegen ördögök? Mert túljátszanánk őket. Számunkra a részvénypiac a világ legnagyobb játéka. Ha egyszer a mi népünk itt Hongkongban látja, hogy a tőzsdénk tárva- nyitva áll a civilizált emberek és cégeik előtt, tódulni fognak hozzánk. Az idegen ördögök kénytelenek lesznek megnyitni előttünk a saját tőzsdéjüket is. Jobb játékosok vagyunk náluk. Végül pedig, tiszteletre méltó apám, ez az egész a tiéd lehet! - intett a part, a magas meredek lejtők, a csónakok, a dzsunkák és úszó éttermek felé. - Mert ez az egész benne van a részvényekben, és a modern ember részvényekben birtokolja e világi hatalmát.

Négyujjú Vu komótosan szívta cigarettáját. - És mennyibe kerülne ez a mi tőzsdénk, Hetedik Fiú?

- Időben egy évbe. Pénzben pedig, a beindításához... Ezt nem tudom pontosan. - Paul Choynak vadul vert a szíve. Érezte apja kapzsiságát. Egy kínai értéktőzsde létrehozása ebben a szabályozatlan, kapitalista közegben olyan beláthatatlan távlatokat nyitott meg előtte, hogy egészen beleszédült. És milyen könnyen meg lehetne csinálni, csak idő kellene hozzá. Meg pénz. Mennyi is...? - Egy hét múlva fel tudom becsülni.

Négyujjú Vu a fia felé fordította ravasz, öreg tekintetét, látta rajta az izgatottságot, a mohóságot. Vajon a pénz vagy a hatalom izgatja ennyire? kérdezte magában.

Mindkettő. Ez a bolond kölyök nem tudja még, hogy a kettő ugyanaz. Phillip Chen hatalmára gondolt, a Nemes Ház hatalmára, meg a John Chen által elloptott félpénz hatalmára. Phillip Chen meg a felesége is bolond, gondolta. Nem lett volna szabad megfélemezniük róla, hogy a falnak is füle van, és ha egy féltékeny anya egyszer megtud egy titkot, akkor az a titok nem titok többé. Mint ahogy szállodákban sem

lehet titkot tartani, idegen ördögök között, akik mindig azt hiszik, hogy, a szolgák nem értik a nyelvüket, s nincs hosszú fülük és éles szemük.

Hej, ezek a fiúk, tűnődött. Az apák vagyonát a fiaik jelentik, ez bizonyos - néha viszont apjuk halálát okozzák.

Bolond ember, ki a fiában bízik. Bolond bizony.

- Na, jól van fiam – mondta könnyedén. - Csináld meg nekem a tervet, írd le, meg az összeget is. Aztán majd eldöntöm.

A Kowloon Tong fűháromszögéhez érkeve Phillip Chen melléhez szorított aktatáskával kiszállt a taxiból. A sofőr lecsapta a taxiórát, és ránézett. A taxaméter 17,80-at mutatott. Ha Phillip Chenen múlik, természetesen nem ugyanazzal a taxival jön Struan Kilátójától egészen idáig, mert így a taxinak is át kellett jönnie a komppal, s eközben mindvégig ketyegett az órája. Na nem. Szépen felszállt volna az Aranykompra, 15 centért átjött volna az öblön, aztán Kowloonban fogott volna egy másik taxit, és megspórolt volna legalább nyolc dollárt. Rettenetes pazarlás, gondolta.

Gondosan kiszámolt tizennyolc dollárt, aztán nagylelkűen hozzácsapott még harminc cent borralalót. A taxis elhajtott, otthagya a füves háromszög mellett.

Kowloon Tong csak egyike Kowloon külső kerületeinek: hatalmas épület- nyomornegyed- sikátor- ember- és forgalomszövevény. Phillip Chen megkereste a parkot szegélyező Essex Roadot, és elindult. Az aktatáska egyre nehezebb lett, s határozottan érezte, hogy mindenki tudja: kétszáz ezer hongkongi dollár van benne. Mind idegesebb lett. Egy ilyen környéken, ha az ember tudja, kihez kell fordulni, néhány százásért már meggyilkoltathat valakit. Ekkora összegért egész hadsereget bérelhet. Szemét a töredezett burkolatú járdára szegezte. Már csaknem teljesen megkerülte a háromszöget, amikor az aszfalton meglátta a fal felé mutató nyilat. A szívét olyan nehéznek érezte, hogy fájt. Itt már egészen sötét volt, csak imitt-amott égett egy-egy utcai lámpa. Néhány kihullott tégl helyén ott volt a lyuk. Valami gyűrött újságnak látszó papírt látott benne. Sietve kivette, megnézte, nem hagyott-e valamit a lyukban, aztán odament egy utcai lámpa alatt álló padhoz, és leült. Megvárta, míg lelassul valamelyest a szívverése és visszanyeri a lélegzetét, aztán kinyitotta az újságlapot. Egy boríték volt benne. Lapos volt, láttára kissé csillapodott az izgalma. Egészen kővé dermedt a gondolatra, hogy esetleg ebben is egy fül van.

A levél így szólt: "Menj a Waterloo Roadra. Indulj el rajta észak felé, a katonai tábor irányába, és maradj az út nyugati oldalán. Ne feledd, hogy most már figyelünk."

Phillip Chen megborzongott és körülnézett. Nem látta, hogy bárki is figyelné. Se barát, se ellenség. De érezte a tekinteteket. Aktatáskája még nehezebb lett.

Óvjatok meg, összes istenek! fohászkozott buzgón, s megpróbálta összeszedni a bátorságát, hogy folytatni tudja. Hol az ördögben vannak Négyujjú Vu emberei?

A Waterloo Road, az egyik nagy forgalmat lebonyolító átmenő útvonal nem volt messze. Phillip Chent nem érdekelt a tömeg, csak vánszorgott észak felé, nem nézett sehova, szinte meztelennek érezte magát. Minden üzlet nyitva volt, az éttermek zsúfolásig telve, a mellékutcákban még sűrűbb a tömeg. A

közeli töltésen egy észak felé haladó tehervonat füttyentett mogorván, hangja beleveszett a nyakra-főre nyomogatott autódudák kakofóniájába. Barátságosan este volt, az égbolt borult, a levegő nagyon párás.

Már vagy hét-nyolcszáz métert vánszorgott, mellékutcákat, sikátorokat keresztezett. Egy kisebb csoporttal együtt ő is megállt, hogy elengedjen egy teherautót, aztán egy újabb sikátor torkolata előtt haladt el, ide-oda kanyargott a szembejövők lökdösése miatt. Hirtelen két fiatalember termett előtte. Elállták az útját, s az egyik rásziszegett: Tin kún csi fuk!

- Eh?

Mindkét fiatalember fején sapka volt, mélyen a homlokukba húzták, orrukon napszemüveg, az arcuk hasonló. - Tin kún csi fuk! – ismételte ellenségesen Ragyás Kin. - Ne néz körül, és menj tovább észak felé!

- Jól van, de tartsátok be, amit ígér... - Phillip Chen elhallgatott. A két fiatalember eltűnt. Úgy tűnt, mintha csak egy pillanatra jelentek volna meg előtte. A döbbenet még nem oldódott fel benne, de mozgásra kényszerítette a lábait, s próbálta emlékezetébe vésni azt a keveset, amit látott az arcukból. Aztán egy szembejövő férfi gorombán meglökte, ő elkáromkodta magát, és az arcok elhalványultak. Valaki durván elkapta a karját.

- Hol az a megcicerézett táska?

- Micsoda? - hápogta Phillip Chen, rámeredve a veszélyes emberre, aki nem volt más, mint Jóidő Pún.

- A táskád! Hova lett?

- A két fiatalember... - Phillip Chen tehetetlen mozdulattal hátrafelé mutatott. Jóidő Pún elkáromkodta magát, majd ide-oda cikázva a tömegben, elsietett, közben a szájához emelte ujjait, és hátborzongatóan füttyentett. Nemigen figyeltek rá. Megindultak Jóidő Pún felé, aztán Jóidő Pún észrevette a két fiatalembert az aktatáskával: épp egy sikátorba fordultak a jól kivilágított főútról. Futásnak eredt, a többiek követték.

Ragyás Kin és öccse sietség nélkül haladt a tömegben. A sikátor sötét volt, csak itt-ott égett egy-egy meztelen villanykörte az ócska kis standok és boltocskák előtt. Össze-összevigyorogtak. Már teljesen elmúlt a veszélyérzetük, szemüvegüket levettek, sapkájukat zsebre gyűrték. Nagyon, szinte ikreként hasonlítottak egymásra. Mind jobban és jobban beleolvadtak a vásárlók lármás forgatagába.

- Tou nien lo mo, az a vén csirkefogó halálra volt ijedve! - vihogott Ragyás Kin. - Egy lépésben értünk fel a mennybe!

- Ahogy mondod. Jövő héten pedig, amikor majd őt kapjuk el, olyan könnyen fizet majd, ahogy a vén kutya fingik!

Nevettek, és egy pillanatra megálltak egy bódé fényében, hogy belekukkantsanak a táskába. A bankjegykötegek láttán felsóhajtottak. - Ajíjje, tényleg egy lépésben értünk a mennybe, bátyám. Kár, hogy a fiú meghalt.

Ragyás Kin vállat vont. Mentek tovább, befordultak egy még szűkebb sikátorba, aztán egy másikba, biztos léptekkel haladtak a mind sötétebb útvesztőben. - Tiszteletre méltó apánknak igaza volt: jóra fordítottuk a balszerencsénket. Nem tehetsz róla, annak a nyomorultnak olyan lágy volt a koponyája! Nem a te hibád! Ha majd felássuk a nyomorultat és egy cetlivel azon a megcicerézett mellén kiteszük a Sha Tin Roadra... - Megtorpant egy pillanatra, félre kellett állniuk, hogy a nyomakodó, lökdösődő emberek közé préselődve utat engedjenek egy ócska, megpakolt teherautónak. Várakozás közben véletlenül hátranézett. Észrevette, hogy a sikátor túlsó végén három férfi hirtelen irányt változtat, meglátja őt, majd sietve feléjük indul.

- Tou nien lo mo, elárultak! - sziszegte, és az előtte állókat szétlökdösve rohanni kezdett. Az öccse követte.

Nagyon gyorsak voltak, s még a félelem is erőt kölcsönzött nekik: rohantak keresztül a szitkozódó tömegben, kerülgették az elmaradhatatlan gödröket és apró árusító asztalkákat, a sötétség is segítette őket. Ragyás Kin loholt elől. Beszökkent két stand közé egy kivilágítatlan sikátorba, az aktatáskát erősen a melléhez szorította, úgy futott. - Te másfelé menj haza, öcsém! - lihegte.

A következő utcaszögletnél balra kanyarodott, az öccse egyenesen futott tovább. A három üldöző is kettévált, kettő Ragyás Kin után vetette magát. A sötétségben most már szinte semmit sem lehetett látni, a sikátorok ide-oda kanyarogtak - zsákutca sehol. Ragyás Kin már erősen zihált, de üldözői nem értek közelebb hozzá. Berohant egy átjáróba, ahol nyomban bekanyarodott egy elkoszlott boltocskába, amely az összes környékbelihez hasonlóan, egyben lakásként is szolgált. Az üvöltöző tévé köré gyűlt családra ügyet se vetve vágott át a helyiségen a hátsó ajtó felé, ahonnan ismét egy sikátorra lépett ki. A sarokhoz érve nagy óvatosan bekukucskált. Néhányan kíváncsi pillantásokat vetettek rá, de nem álltak meg: nem akartak semmiféle zűrös ügybe belekeveredni.

Mikor úgy látta, nem fenyegeti veszély, besiklott a tömegbe, és leszegett fejjel tovább sétált. Még lihegett, magában átkozódott és bosszút esküdött Phillip Chen ellen, amiért elárulta őket. Legyetek tanúim, összes istenek, fogadkozzotok dühöngve, mikor majd elkapjuk a jövő héten, mielőtt elengedjük, lemetszem az orrát! Hogy mert besúgni minket a rendőrségnek? Vagyis álljunk csak meg egy szóra: rendőrök ezek?

Ezen gondolkodott, miközben sodródott tovább az emberekkel.

Időnként a biztonság kedvéért hátranézett. Most azonban már biztosra vette, hogy nem követik. Hagyta, hogy gondolatai a pénzre terelődjenek, szélesen elvigyorodott. Lássuk csak, mihez kezd az ötvenezremmel! Negyvenért veszek egy lakást, és nyomban kiadom. Ajíjje, ingatlanulajdonos vagyok! Veszek egy Rolexet, egy revolvert, meg egy új dobókést. A feleségem kap tőlem egy-két karperecet, Fehér Virág meg az Ezer Gyönyör Szajhaházban egy pár fülbevalót...

Boldogan folytatta útját. Egy kis nyitott portálú boltban vett egy olcsó bőröndöt, és egy sikátorban titkon átrámolta bele a pénzt. Phillip Chen aktatáskáját valamivel távolabb, egy másik sikátorban némi alkudozás után, csinos kis summaért eladta egy utcai árusnak Nagyon elégedetten szállt fel egy buszra, amely Kowloon City felé tartott: ott, állandó otthonuktól, a Glessing-fok közelében fekvő Wanchaitól távol bérelt apjuk álnéven lakást, afféle búvóhelyet. Nem vette észre, hogy Jóidő Pún is felszáll a buszra, nem vette észre a másik kettőt sem, sem pedig a buszt követő taxit.

Kowloon City nyomortanyák, nyitott kanálisok és bűzös otthonok fekélyes tömege volt. Ragyás Kin tudta, hogy itt biztonságban van. Rendőr ide be nem tette a lábát, legfeljebb olyankor, ha csapatostul jöttek. Amikor Kína 1898-ban kilencvenkilenc évre bérbe adta az Új Területeket, Kowloon City fölött megtartotta a fennhatóságát. Ez a négy hektár elméletileg kínai terület volt. Ha nyugalom volt benne, a brit hatóságok nem törődtek vele. ópium-és szerencsejáték-barlangok, háromszöges főhadiszállások örökkön fortyogó masszája volt, bűnözők menedéke. A rendőrség időről időre végigsöpörte. Másnapra azonban Kowloon City ugyanolyan volt, mint annak előtte.

Recsegő, mocskos lépcső vezetett a negyedik emeleti lakáshoz; a vakolat megrepedezett, hámlott. Ragyás Kin mostanra már elfáradt. Kikopogta az ajtón a titkos jelet. Az ajtó kinyílt.

- Jó estét, apám, jó estét, Kutyafulú Csen! - mondta boldogan Ragyás Kin. - Itt a pénz! – Észrevette az öccsét. - Jól van, látom, te is megszöktél előlük!

- Hát persze! Szarevő civil ruhás rendőrök! Ezért a pimaszságért meg kellene ölnünk egyet-kettőt. - Kin Pak meglendítette harmincnyolcasát. - Ezért bosszút kell állnunk!

- Most, hogy már megvan az első pénz, talán igazad van - mondta Atya Kin.

- Szerintem nem kellene rendőrt ölnünk, attól nagyon begurulnak - szólt remegve Kutyafulú Csen.

- Tou nien lo mo minden rendőrré! - mondta a fiatal Kin Pak, és zsebre vágta revolverét.

Ragyás Kin vállat vont. - A lényeg, hogy a pénz megvan, és...

E pillanatban felpattant az ajtó. Jóidő Pún és három embere termett a szobában tőrrel a kezében. Mindenki megdermedt. Atya Kin hirtelen egy tőrt rántott elő az inge ujjából és balra hajolt, de még mielőtt elhajíthatta volna, Jóidő Púné már suhant is át a levegőn, s a torkába fűrődött. Atya Kin a törhöz kapott, és hanyatt zuhant. Kutyafulú Csen és a két testvér nem moccant. Nézték, mint hal meg. Atya Kin teste kicsavarodott, egy pillanatra megfeszültek izmai, aztán mozdulatlaná merevült.

- Hol van Első Fiú Csen? - kérdezte Jóidő Pún, immár egy másik késsel a kezében.

- Mi nem tudunk semmiféle Első...

Két férfi rávetette magát Ragyás Kinre, elkapták és az asztalra szorították a kezét. Jóidő Pún odahajolt és levágta a mutatóujját. Ragyás Kin elszürkült. A másik kettő kövé vált a rémülettől.

- Hol van Első Fiú Csen?

Ragyás Kin üres tekintettel meredt levágott ujjára, a vér lüktetve spriccelt az asztalra. Jóidő Pún megint előrehajolt, Ragyás Kin felkiáltott. - Ne, ne... – könyörgött. – Meghalt... Meghalt, eltemettük, esküszöm!

- Hol?

- A Sha... a Sha Tin Roadon. - De figyelj! - visította kétségbeesetten. – Megfelezzük veletek a

pénzt, és... - Megmerevedett: Jóidő Pún a szájába dugta a kése hegyét.

- Csak a kérdésekre felelj, te megcicerézett szajhaszar, vagy kimetszem a nyelved. Hol van Első Fiú holmija? Hol van, ami nála volt?

- Mi... mindent elküldtünk Nemes Házi Chennek, ami nála volt, csak a pénzt nem. Esküszöm. Ragyás Kin felnyűszítette a fájdalomtól. A két férfi hirtelen feszíteni kezdte a könyökét. Felordított. – Igazat mondok, tanúim rá az összes istenek! - Kifordult a könyöke, felüvöltött és elájult. A szoba túlfelén Kutyafulú Csen felnyögött rémületében. Sírva fakadt, de az egyik férfi az arcába vágott, a feje nekiütődött a falnak, eszméletlenül csuklott össze.

Minden szem Kin Pak felé fordult. - Ez az igazság - zihálta a történetek hirtelensége keltette halálos félelemben. - Úgy van, ahogy mondta. Ez az igazság!

Jóidő Pún szidalmazni kezdte, aztán megkérdezte: - Átkutattatok mielőtt elástátok?

- Igen, nagyuram, vagyishogy én nem, hanem ő... – mutatott reszketve apja holttestére Kin Pak - ő volt.

- És te akkor hol voltál?

Kin Pak tétovázott. Pún abban a pillanatban odapattant hozzá, öregember léteire hihetetlen gyorsasággal mozgott. Kése hegye néhány milliméternyivel Kin Pak szeme alatt állapodott meg. - Hazudsz!

- Ott voltam - mondta fuldoklósszerűen a fiatalember. - Épp mondani, akartam neked, nagyuram, ott voltam, ott. Nem hazudok neked, esküszöm!

- Ha még egyszer hazudsz, a bal szemed bánja. Szóval ott voltál, hallod-e?

- Igen... Igen, nagyuram.

- Ő ott volt? – mutatott Jóidő Pún Ragyás Kinre.

- Nem, nagyuram.

- És ő?

- Igen. Kutyafulú ott volt!

- Átkutattad a holttestet?

- Igen, nagyuram, segítettem apánknak.

- Megnéztétek a zsebeit, mindent?

- Igen, mindent.

- Papírok voltak nála? Notesz? Naptár? Ékszer?

A fiatalember habozott, kétségbeesetten próbált gondolkodni. A kés még mindig ott volt a szeme alatt. Semmi, nagyuram, emlékezetem szerint semmi. Minden holmiját elküldtük Nemes Házi Csennek... csak a... csak a pénzt nem. A pénzt megtartottuk. Meg az óráját... az óráját elfelejtettem! Ott van, az az! - Az apja kinyújtott karján lévő órára mutatott.

Jóidő Pún megint szitkozódni kezdett. Négyujjú Vu azt az utasítást adta neki, hogy szerezze vissza John Chent, szerezze meg minden holmiját, ami az emberrablóknál még megvan, főként mindennemű érmét vagy érmedarabot, aztán ugyanilyen titkon tegyék el láb alól az emberrablókat. Jobb lesz, ha felhívom, gondolta most Jóidő Pún. További utasításokat kérek tőle. Nem szeretnék hibázni.

- Mit csináltatok a pénzzel?

- Elköltöttük, nagyuram. Csak néhány száz dollár volt, meg egy kis apró. Elment.

Az egyik férfi megszólalt. - Szerintem hazudik!

- Nem hazudok, nagyuram, esküszöm! - Kin Pak kis híján elbögte magát. - Nem hazudok. Kér...

- Kuss! Ennek itt átvágjam a torkát? - kérdezte a férfi a legteljesebb természetességgel, Ragyás Kinre mutatva, aki még mindig eszméletlenül hevert az asztalon az egyre növekvő vértócsában.

- Ne, még ne. Csak vigyázz rá - Jóidő Pún az ágyékát vakargatva gondolkodott egy percig. - Mi elmegyünk, kiássuk Első Fiú Chent. Na, te kis gané, ki ölte meg?

Kin Pak azonnal apja holttestére mutatott. - Ő. Borzalmas volt. ő az apánk... egy ásóval vágta fejbe... fejbe vágta egy ásóval, amikor éjszaka megpróbált megszökni... aznap éjjel, amikor elkaptuk. - A fiatalember testén remegés futott végig, az arca fehér lett, mint a fal, a szeme alatt lévő késhegytől való félelem minden erejét fölemésztette. - Én nem tehetek róla, nagyuram... én nem.

- Mi a neved?

- Szu Tak-gaj, nagyuram - vágta rá Kin Pak az egyik nevet, amit végszükség esetére beszéltek meg.

- És őt? - A mutatóujj a báty felé irányult. - Szu Tak-tong.

- Őt?

- Vu Tip-szup.

- Hát őt?

A fiatalember apja holttestére nézett. - Ő Aranyfogú Szu, nagyuram. Nagyon rossz ember volt, de... kénytelenek voltunk engedelmeskedni neki. Muszáj volt engedelmeskednünk neki, merthogy... mert az apánk volt.

- Hová vittétek Első Fiú Chent, mielőtt megöltétek?

- Sha Tinbe, nagyuram, de nem én öltem meg. A hongkongi oldalon kaptuk el, betettük egy lopott kocsis csomagtartójába, és átvittük Sha Tinbe. Apánk kibérelt ott egy rozoga viskót a faluszélen. Mindent eltervezett. Engedelmeskednünk kellett neki.

Jóidő Pún felmordult, s fejével intett egyik emberének. – Először itt nézünk körül. - Nyomban elengedték a még mindig eszméletlen Ragyás Kint, aki vércsíkot húzva maga után, a padlóra roskadt. - Te kösd be az ujját! - Kin Pak sietve fölkapott egy ócska konyharuhát, s erős öklendezések közepette nekifogott a műveletnek.

Jóidő Pún felsóhajtott, nem tudta, hol kezdje. Kinyitotta a bőröndöt. Minden szempár a kazalnyi pénz felé fordult. Mohón kívánták mindannyian. Jóidő Pún a másik kezébe vette a kését, és becsukta a bőröndöt. Otthagyta az asztal közepén, és nekiállt átkutatni a nyomorúságos lakást. A bútorzat mindössze egy asztalból, néhány székből, és egy ósdi, elkoszlott matracú vaságyból állt. A falakról hámlott a tapéta, az ablakokból jórészt hiányzott az üveg, be voltak deszkázva. Jóidő Pún megfordította a matracot, aztán turkálni kezdett benne, de nem talált semmit. Átment a mocskos, csaknem teljesen üres konyhába, és fölkapcsolta a villanyt. Benézett a bűzlő vécébe. Ragyás Kin közben kezdett magához térni, nyüszített.

Az egyik fiókban néhány papírlapot, tintát és íróecsetet talált Jóidő Pún. - Ez meg minek? kérdezte, magasra emelve az egyik lapot. Lendületes piktogramokkal ez állt rajta: "Első Fiú Csen olyan ostoba volt, hogy megpróbált megszökni tőlünk. A Farkasemberek elől senki sem menekülhet! Hongkong, reszkess tőlünk! Szemünk ott van mindeneken!" - Ez meg minek, hallod-e?

Kin Pak fölnézett a padlóról, rettenetesen szeretett volna rokonszenvet kelteni. - Mivel nem adhattuk vissza élve Nemes Házi Chennek, apánk azt parancsolta, hogy... hogy ma este ássuk ki Első Fiút, ezt tegyük a mellére és úgy tegyük ki a Sha Tin Roadra.

Jóidő Pún ránézett. Azt ajánlom, hogy amikor ásni kezdesz, gyorsan találd meg, elsőre - mondta gonoszul. – De úgy ám, te kis gané. Különben búcsút mondhatsz a szemednek.

35

21 óra 30 perc

Orlanda Ramos föllépdelt a tágas aberdeeni étterem, a Lebegő Sárkány széles lépcsősorán, s Linc Bartlettet és Caseyt keresve, átvágott Sir Shi-teh T'Chung bankettje vendégeinek lármás, csevegő seregén.

A két óra folyamán, amit ma délelőtt Linc Bartlett meginterjúvolásával töltött, sok minden kiderült -

főleg Caseyról. Ősztönei azt súgták, minél előbb csatára kényszeríti az ellenfelet, annál jobb. Bartlettet és Caseyt könnyű volt meghívatni ma estére: Shi-teh régi üzlettársa és barátja Gorntnak. Gorntnak pedig tetszett az ötlet.

A legfelső fedélzeten voltak. A nagy ablakokon át finom tengerillat áradt be, kellemes, bár párás este volt, az eget felhők borították, körös-körül Aberdeen és az aberdeeni lejtők fényeit lehetett látni. Nem messze, a kikötő vizén imitt-amott világos dzsunkaszigetek árnyai sejlettek fel: százötvenezer ember élte rajtuk életét.

A helyiség, amelyben a bankettet rendezték, bíbor, arany és zöld színekben pompázott, a központi lépcsőháztól a hajó orráig annak teljes szélességét elfoglalta. A ragyogóan kivilágított, fafaragásokkal, stukkósárkányokkal, gorgófőkkel és unikornisokkal díszített, vacsorázókkal megtelt étteremnek három szintje volt. A fedélzetek alatt a zsúfolt konyhákban huszonnyolc szakács s hadseregnyi kukta, konyhalány sürgött-forgott a tucatnyi óriási üst között - gőzben, füstben, izzadva. A Lebegő Sárkányon nyolcvankét pincér dolgozott. A két alsó fedélzeten négyszáz-négyszáz vendéget lehetett leültetni, a legfelsőn kétszázat. Sir Shi-teh az egész legfelső fedélzetet kibérelte. Most vendéggel volt tele, a tizenkét személyes kerek asztalok között türelmetlen csoportok álltak.

Orlanda remekül érezte magát, roppant magabiztos volt. Ezúttal is nagy múgonddal öltözött ki Bartlett számára. Délelőtt az interjúra épp csak egy kicsit sminkelte ki magát, sportos amerikai ruhát vett föl, meg egy gondosan kiválasztott, bő selyemblúzt, amely nem hangsúlyozta, csupán sejtette, hogy nincs rajta melltartó. Nagyon kedvelte ezt az új, merész divatot, amely csak még jobban megerősítette nőiessége tudatában. Mostanra finom selyemruhát öltött. Tudta, hogy tökéletes az alakja, s hogy nyílt, áradó érzékisége miatt irigység tárgya.

Többek közt ezt is Quillannak köszönhetem, gondolta felszegve csinos fejét, ajkán azzal az egész arcát megelevenítő érdekes, halvány mosollyal. Rádöbentett, mi az az érzékiség.

Havergill és a felesége állt előtte, s látta, hogy tekintetük a mellére szegeződik. Nevethetnékje támadt a gondolatra, hogy ő a teremben az egyetlen nő, aki ha diszkréten is, de mégiscsak képes annyira modern lenni, hogy követni merészelje a feslett Londonban tavaly útjára indult divatot.

- Jó estét, Mr. Havergill, jó estét, Mrs. Havergill - mondta udvariasan, miközben kikerülte őket a tolongásban. Jól ismerte Havergillt, aki sokszor volt Gornt jachtjának vendége. Gornt hajója, fedélzeten csak vele, Quillannel és Quillan férifibarátaival időnként kipöfögött a hongkongi oldalon lévő Yacht Club kikötőjéből, átringatózott Kowloonba, az Aranykomp melletti tengermosta lépcsőkhöz, ahol már várták a napozó- és hajókázó ruhákba öltözött lányok.

Gornttal való kapcsolata kezdetén neki is ott kellett várnia, tiszteletben tartva a kolónia aranyszabályát: diszkréció mindenképp... ha a hongkongi oldalon élsz, eredj Kowloonba játszózni, ha Kowloonban élsz, Hongkongon szórakozz.

Azokban az időkben, mikor Quillan felesége ágyhoz volt kötve, s Orlanda nyíltan, bár akkor is nagyon diszkréten Quillan szeretője volt, Quillan Japánba, Szingapúrba, Tajvanra járt vele, Bangkokba azonban soha. Paul Havergillt, mint Gornt egyik legbizalmasabb barátját, Orlanda akkoriban inkább csak Paulnak vagy még inkább Havernek szólította, de társaságban, például egy olyan alkalommal, mint ez a ma esti is, Mr. Havergill volt a számára. Nem rossz ember – gondolta Orlanda, aki még emlékezett rá,

hogy Havergillt ugyan sose szerették a női, mégis körülhízelegették, mert meglehetősen nagylelkű volt, s bankkapcsolatai révén mindig el tudott intézni egy-egy jóbarát számára némi gyors, alacsony kamatozású hitelt – bár ehhez a Vicet sose vette igénybe.

Bölcsen teszi, gondolta Orlanda derűsen, ez arc kérdése. Az... de micsoda könyvet tudnék írni mindegyikükről, ha akarnék...! De nem fogom megírni... nem hiszem, hogy valaha is megírnám. Miért tenném? Semmi okom rá. Még Macau után is megőriztem minden titkot. Ezt is Quillantól tanultam: a diszkréciót.

Macau... Nagy marhaság volt. A srác arcára már alig emlékszem, csak arra, hogy rémesen párnázott, és hogy miatta ment tönkre az életem. Az a hülye csak egy futó kaland volt, a legelső. És csak a magányosság miatt történt, mert Quillan meg mindenki már egy hónapja távol volt, és csak a fiatalság utáni vágy, csak az a fiatalságtól duzzadó és később oly használhatatlannak bizonyuló test vonzott. Mekkora hülye voltam!

Megremegett a szíve, ahogy sorra emlékezetébe villantak a lidércnyomásszerű események: rajtacsípi, Angliába küldik, a fiatalembert el kell zavarnia, töri magát, hogy visszanyerje Quillan rokonszenvét, aztán visszajön, Quillan hideg, mint a jég, és soha többé nem fekszik le vele. És a legborzalmasabb lidércnyomás: nélküle kell elrendeznie az életét.

Rettenetes napok voltak. Az az őrjítő, csillapíthatatlan vágy. Az egyedüllét, a kirekesztettség. Az a sok könny, az a sok gyötrelm... aztán a lassú, óvatos újrakezdés, egyre reménykedve, hogy ha türelmes vagyok, megenyhül. Nem volt soha senkim Hongkongban, mindig egyedül voltam, mindig elmentem, ha túl erőssé vált a vágy, de kielégülést sosem találtam. Jaj, Quillan, micsoda szerető voltál!

Quillan felesége nemrég meghalt, és akkor - megfelelő idő elteltével - Orlanda elment hozzá, hogy visszacsábítsa. Aznap este azt hitte, sikerült, de Gornt csak játszott vele. - Öltözz fel, Orlanda. Csak a testedre voltam kíváncsi, hogy még mindig olyan ragyogó-e, mint az én időmben. Örömmel látom, hogy igen... még mindig tökéletes. De ne haragudj - ma már nem kívánlak. - Sírhatott Orlanda, könyöröghetett, nem számított. Gornt csak hallgatta, szívta a cigarettáját, aztán elnyomta a csikket. - Kérlek, Orlanda, ne gyere ide többé, ha nem hívlak - mondta egészen halkán. - Te Macaut választottad.

És igaza volt, gondolta most Orlanda. Macaut választottam, megfosztottam az arcától. Vajon miért áll még mindig mellettem? kérdezte magában, miközben tekintete Bartlettet keresve végigpásztázott a vendégeken. El kell ahhoz veszíteni valamit, hogy rájövünk az igazi értékére? Ilyen volna az élet?

- Orlanda!

Meghökkenően megtorpant, mert valaki elé lépett. Richard Hamilton Pugmire. A férfi valamivel alacsonyabb volt nála. - Engedje, meg, hogy bemutassam Charles Biltzmann Amerikából - mondta sokatmondó pillantással; Orlanda lúdbőrzeni kezdett teste közelségétől. - Charles lesz a... ööö... a General Stores tajpanja. Chuck, bemutatom magának Orlanda Ramost.

- Örvendek a szerencsének, asszonyom.

- Üdvözlöm – felelete udvariasan Orlanda. Az első pillanattól kezdve ellenszenvesnek találta a férfit. - Bocsásson meg, de...

- Szólítson Chucknak. Maga Orlanda? Nagyon frankó kis név, meg ez a ruha is nagyon frankó! - Biltzman széles mozdulattal egy névkártyát vett elő. - Ősi kínai szokás!

Orlanda elfogadta, de nem viszonzta. - Köszönöm. Kérem, bocsásson meg, Mr. Biltzmann, de várnak a barátaim... - Mielőtt még megakadályozhatta volna, Pugmire belekarolt, egy-két lépésnyivel távolabb vonta, és rekedtes hangon suttogni kezdett. - Mit szólna egy vacsorához? Fantasztikusan néz ki...

Orlanda, vigyázva, hogy ne legyen nagyon feltűnő, kirántotta a karját. - Tűnjön el, Pug.

- Figyeljen rám, Orlan...

- Már százszor megmondtam magának, hogy szálljon le rólam!- Tou nien lo mo magára és az egész pereputtyára! - mondta Orlanda. Pugmire elvörösödött. Orlanda mindig lenézte, még a régi időkben is. Pugmire mindig ott állt ugrásra készen Gornt háta mögött, és amikor Gornt szakított Orlandával, Pugmire állandóan ott lihegett a lány nyakában, minden lehetséges módon megpróbálta rávenni, hogy feküdjön le vele. Még mindig nem tett le róla. - Ha még egyszer felhív, vagy megszólít, egész Hongkong előtt kitergegetem a gusztustalan szokásait! - Udvariasan odabiccentett Biltzmannak, észrevétlenül elejtette a névjegyét, és otthagya őket. Pugmire visszament az amerikaihoz.

- Micsoda teste van! - mondta Biltzmann, tekintetével követve Orlandát.

- Igen... az egyik legismertebb kurvánk - mondta leereszkedő vigyorral Pugmire. - Jézusom, tálalhatnának már, farkaséhes vagyok.

- Kurva? nézett rá leesett állal Biltzmann.

- Errefelé sose lehet tudni - halkította le a hangját Pugmire. - Meg is lepett, hogy Szaros T'Chung meghívta. Bár gondolom, most, hogy sikerült megvásárolnia a lovagi titulását, tojik az egészre. Orlanda néhány éve egy barátom barátnője volt, de ettől még nem hagyott fel régi jó szokásaival, és félrekefélé. A barátom rajtakapta, és megfogta a lapát nyelét.

- Mit csinált?

- Lapátra tette... Kirúgta.

Biltzmann képtelen volt levenni a szemét a lányról. - Jézusom... suttogta. - Ezt a lapátra tevést nem ismertem, de az biztos, hogy én inkább megfogatnám vele a nyelét.

- Ez csak pénzkérdés, öregfiú, de biztosíthatom, hogy nem éri meg. Matracon rémes a spiné, na és mostanában az ember sose tudhatja, ki volt az elődje... - Látva, milyen képet vág az amerikai, Pugmire elnevette magát. - Nekem sose jutott eszembe másodszor is lefektetni, és magának is csak azt mondhatom, mielőtt becsempészi a hancúrlécut, nem árt, ha foganatosít néhány óvintézkedést.

Dunross, aki csak az imént érkezett, fél füllel Richard Kwangot hallgatta, aki nagy hangon mesélte, milyen egyezségeket kötött a bank elleni roham átvészélése érdekében, és hogy milyen gonosz emberek azok, akik ilyen rágalmakat terjesztenek.

- Tökéletesen egyetérték, Richard - mondta Dunross, aki szeretett volna már eljutni a terem túlsó végében tartózkodó képviselőkhöz. - Sajnos tényleg elég sok a csirkefogó. Ha megbocsát...

- Hogyne, tajpan. - Richard Kwang lehalkította a hangját, de idegessége így is kiütközött. - Lehet, hogy segítségre lesz szükségem.

- Kérjen bármit, csak pénzt ne.

- Beszélhetne az érdekemben Johnjohnnal a Vicben. Ő ta...

- Ó nem, és ezt maga is tudja, Richard. Magának csupán egyetlen esélye van: valamelyik kínai barátja. Mondjuk Mosolygó Ching.

- Az a vén gazember...? Nekem nem kell az ő piszkos pénze - mondta gúnyos mosollyal Richard Kwang. Mosolygó Ching reggel óta visszalépett a megállapodásuktól, és se kölcsönt, se hitelt nem volt hajlandó folyósítani neki. - Le kellene csukni azt a vén gazembert! Most már nála is sorban állnak, de megérdemli! Szerintem a kommunisták kezdték az egészet, megpróbálnak tönkretenni minket. A Bank of China! Hallotta, hogy már a Vic előtt is sor áll, a Központiban? A Blacsnél meg még többen. Az öreg Pocakos Tok bankja, a Bank of East Asia and Japan már ki is készült. Holnap már ki se nyitnak.

- Jézusom! Ez biztos?

- Az este hívott, húszmilliót kért. Tou nien lo mo, tajpan, ha nem kapunk segítséget, egész Hongkong összeomlik. Legalább... - Richard Kwang e pillanatban észrevette az ajtóban a Négyujjú Vu karján érkező Venus Poont. A szívverése is elállt. Venus nagy patáliát csapott az este, mikor nem vitte el neki a megígért nercbundát. Zokogott, kiabált, az ámája jajveszékelt, hiába mondta nekik, hogy a szűcs tehet róla, nem hittek neki, és addig visítotak, míg egyértelműen meg nem ígérte, hogy még a lóverseny előtt meghozza az ígért ajándékot.

- Elviszel Shi-tehhez?

- A feleségem meggondolta magát és jön, ezért most nem vihetlek, de utána...

- Utána én már fáradt leszek! Nem hozod az ajándékot, ráadásul a bankettre se akarsz elvinni! És hol az az akvamarin függő, amit a múlt hónapban ígértél? Hol a nercem? Lefogadom, hogy a feleségeden! Ajíjje, az én fodrásznőm meg az övé jó barátnők. Úgyhogy hamarosan megtudom, így van-e. Ó jaj, jaj, jaj nekem, te tényleg nem szereted már a te leányodat. Kénytelen leszek megölni magamat, vagy elfogadom Négyujjú Vu ajánlatát.

- Mit?

Richard Kwang kis híján gutaütést kapott erre a kijelentésre, tombolt, dühöngött, üvöltözött, hogy egy vagyona került neki ez a lakás, a ruhák meg hetenként ezresekbe, mire Venus Poon is tombolni, dühöngeni és üvöltözni kezdett: - És mi van a bank elleni rohammal? Tudsz fizetni? Mi van a megtakarított pénzzel? Megvan még egyáltalán?

- Ajíjje, te szálnalmas lotyó, miféle megtakarított pénzről vartyogsz? Arról, amit én tettem be neked? Hah! Hát persze, hogy megvan, biztosabb helye van annak ott, mint a Bank of Englandben!

- Jaj, jaj, jaj, nincs egy fillérem se! Szerencsétlen, nincstelen lány vagyok! Kénytelen leszek eladni magam, vagy öngyilkos leszek. Igen, ezt fogom csinálni! Méreggel... Ez az! Azt hiszem, beveszek egy hatalmas adag... aszpirint. Ah Po! Hozz azonnal egy hatalmas adag aszpirint!

Így aztán Richard Kwang kérlelni kezdte, addig könyörgött, míg Venus meg nem enyhült s meg nem engedte neki, hogy elvegye tőle az aszpirint. Richard Kwang ezután megígérte, hogy amint a bankettnek vége, nyomban rohan vissza hozzá a lakására... Most pedig, majd kiugrott a szeme, mert az ajtóban Négyujjú Vu karján ott lebegett Venus Poon, csak úgy sugárzott mind a kettő, Vút majd szétvetette a büszkeség, Venus szerény volt, maga az ártatlanság – abban a ruhában, amit Richard Kwang épp most vett neki.

- Mi történt Richard? - kérdezte aggódva Dunross.

Richard Kwang próbált felelni, de nem tudod, csak annyira telt tőle, hogy rogyadozó léptekkel elindult a felesége felé, akinek végül sikerült levennie vasvilla tekintetét Venusról, s ismét férjére nézett.

- Jó estét, drágám - mondta Richard Kwang. A gerince mintha kocsonyából lett volna.

- Jó estét, drágám - felelte negédesen Mejling Kwang. - Ki az a kurva?

- Melyik?

- Az ott.

- Az a... na, hogy is hívják... az a kis tévésztárocska?

- Nem ez az, akit Visketős Bukszájú Punnak hívnak? A tripperbajnoknő?

Richard Kwang erőltetetten nevetett, de legszívesebben a haját tépte volna. Pillanatokon belül egész Hongkong tudni fogja, hogy a szeretője valaki másnak a karján jelent meg. Ebből mindenki arra fog következtetni, hogy ez az ő anyagi csődjének csalhatatlan jele, és hogy a lány bölcsen tette, hogy a biztonság kedvéért otthagyta a süllyedő dzsunkát. Az, hogy a nagybátyjával, Négyujjú Vúval jött, csak még jobban ront a helyzeten. Ez csak megerősíti a híresztelést, hogy Négyujjú Vu minden pénzét kivette a Ho-Pakból, s következésképpen Lando Mata és az aranyszindikátus ugyanezt tette. Most, hogy Csempész Mo meghalt, a civilizált emberek között minden komoly tényező biztosra vette, hogy Vu lett a szindikátus első számú csempésze. Jaj, jaj, jaj! A baj nem jár egyedül.

- Eh? - kérdezte kimerülten. - Mit mondtál?

- Azt kérdeztem, hogy a tajpan közbenjár-e az érdekünkben a Victoriánál.

Európaiak lévén a közelükben, Richard Kwang kantonira váltott. - Az a kurafi sajnos maga is bajban van. Nem, nem fog segíteni nekünk. Rettentő bajban vagyunk, de nem a mi hibánk. Borzasztó egy nap volt ez a mai, csak egyetlen kivétel akadt: szép kis hasznot vágunk zsebre. Eladtam minden Nemes Ház részvényünket.

- Nagyszerű. És mennyiért?

- Darabonként 2,70-et kerestünk. Az egész már ott van Zürichben, aranyban. Az egészet a közös számlánkra tettem - tette hozzá óvatosan, némileg elferdítve az igazságot Richard Kwang, miközben egyre azon törte a fejét, miképpen távolíthatná el a feleségét a teremből, hogy végre odamehessen Négyujjú Vúhoz és Venus Poonhoz, hogy hadd lássa mindeni: minden a legnagyobb rendben.

- Jól van. Nagyon jó. Így azért már más. - Mejling óriási akvamarin függőjével játszadozott. Richard Kwang hirtelen úgy érezte, jéggé dermednek a heréi. Ez volt az a függő, amit Venus Poonnak ígért. Ó jaj, jaj, jaj...

- Rosszul érzed magad? - kérdezte Mejling.

- Igen... azt hiszem, valami romlott halat ehettem. Kimegyek a mosdóba.

- Akkor eredj. Úgy látom, nemsokára tálalnak. Ez a Szaros mindig késik! - Mejling észrevette, hogy a férje ideges oldalpillantást vet Venus Poonra és Vu bácsira, s tekintete ismét szikrázni kezdett. Tényleg egész jól néz ki az a kurva. Majd szemmel tartom, míg vissza nem jössz.

- Gyere, kísérj el inkább. - Richard Kwang belekarolt a feleségébe, levezette a lépcsőn a mosdókba nyíló ajtókhöz, közben imitt-amott oda-odaköszönt egy-egy ismerősnek, igyekezve magabiztosnak látszani. Amint sikerült a feleségét beterelnie a női mosdóba, már rohant is vissza, föl, odament a Négyujjúék közelében álló Zeppelin Tunghoz. Csevegett vele egy percet, aztán eljátszotta, hogy észreveszi Négyujjút. - Á, jó estét, tiszteletre méltó bácsikám! - mondta túláradóan. - Köszönöm, hogy elhoztad nekem. Jó estét, te kis olajosságú!

- Hogy? - kérdezte gyanakodva az öregember. - Magamnak hoztam, nem neked.

- Igen, és ne szólítson engem olajosságúnak! - sziszegte Venus Poon, és feltűnő mozdulattal

belekarolt az öregemberbe. Richard Kwang kis híján tüzet okádott. – Beszéltem ma este a fodrásznőmmel! Őrajta van a nercem! És szerintem az az akvamarin függő is az enyém, amelyik ott lóg a nyakában! Ha rá gondolok, hogy ma este majdnem öngyilkosságot követtem el, mert azt hittem, csalódást okoztam tiszteletreméltó atyámnak... Aki egész idő alatt csak hazudott nekem. Hazudott, hazudott! Kedvem volna megint öngyilkosnak lenni.

- Ugyan már, erre még semmi szükség, te kis mézesmázos - sziszegte idegesen Négyujjú Vu. - Eredj innen, öcsém, mert még gyomorrontást kap tőled ez a lány, aztán nem lesz képes semmire.

Richard Kwang kényszeredetten elmosolyodott, eldadogott néhány udvariassági formulát és remegő lábakkal távozott. A lépcső felé indult, hogy megvárja a feleségét. Valaki megjegyezte: - Most már biztos, hogy a kanca a dúsabb fűért otthagya a régi legelőjét!

- Micsoda badarság ez? vágta rá nyomban Richard Kwang. – Természetesen én kértem meg a vén bolondot hogy vezesse lányt, mivel itt van a feleségem! Különben miért lenne vele a lány? Hát mi ez a vén marha? Talán bika? Vagy egy bantamkakas? Nem. Ajíjje, arra még Venus Poon se képes, hiába tanítottam meg a legjobb technikákra, hogy felállítson valamit, aminek nincs saját támasztéka! Csak az arc kedvéért csinálja az öreg, hallod-e.

- Íííí, ez nem rossz, Bankár Kwang! - mondta a férfi, majd odébb ment, megsúgta a hallottakat egy másiknak, aki erre maró gúnnyal megjegyezte: - Na, te is megennél egy vödör szart, ha valaki azt mondaná rá, hogy ez főtt marha, feketebab mártással! Hát te nem tudod, hogy Négyujjú Vu pálcáját a létező legdrágább kenőcsökkel, balzsamokkal és ginsengkivonatokkal kezelik? Hát mit gondolsz, miért szült fiút a múlt hónapban a hatodik ágyasa? Íííí, te csak sose féltsd az öreget! Még mielőtt véget ér az éjszaka, Venus Poonnak olyan dörgölésben lesz része, hogy az aranyalagútja egyszerre nyolc nyelvjárásban fog kegyelemért sikoltozni...!

- Itt marad vacsorára, tajpan? - lépett oda Dunrosshoz Brian Kok. - Már, ha lesz itt vacsora.

- Igen. Miért?

- Ne haragudjon, de nekem vissza kell mennem dolgozni. De azért lesz itt valaki, aki majd hazakíséri.

- Az ég szerelmére, Brian! Nem lihegik túl egy kicsit ezt a dolgot? - kérdezte ugyanolyan halkan Dunross.

Brian Kok még mindig halkan folytatta. - Nem hiszem. Az imént hívtam fel Crosse-t, hogy megkérdezzem, mi van azzal a két alakkal, akik ott ögyelegtek a háza előtt. Amint az embereink megérkeztek, felhúzták a nyúlcipőt.

- Talán csak közönséges bűnözők, akik nem kedvelik a rendőrséget.

Brian Kok megrázta a fejét. - Crosse megint kérte, hogy azonnal adja át nekünk az AMG-féle papírokat.

- Pénteken.

- Azt mondta, közöljem magával, hogy egy szovjet kémhajó horgonyoz a kikötőben. Egy ember már meghalt... Az egyik ügynökük, megkéselték.

Dunross megdöbbsent. - És mi közöm nekem ehhez?

- Maga ezt jobban tudja, mint mi. Maga tudja, mi van azokban a jelentésekben. Nagyon komoly dolog lehet, különben maga sem lenne ilyen nehézkes... - vagyis nem igyekezne ennyire fedezni magát. Crosse azt mondja... de ezt most hagyjuk. Nézze, Ian, mi már elég régóta barátok vagyunk. Tényleg nagyon aggódom. - Brian Kok kantoni dialektusra váltott. - Még a bölcs is léphet tuskébe... mérgezett tuskébe.

- Két nap múlva megérkezik a rendőrmandarin. Két nap nem hosszú idő.

- Ez igaz, de az a kém két nap alatt is nagyon sokat árthat nekünk. Miért kísértjük az isteneket? Én kérem magát.

- Nem, ne haragudjon.

Brian Kok kihúzta magát. Angolul folytatta. - Amerikai barátaink arra kértek minket, hogy vegyük védő őrizetbe.

- Micsoda marhaság!

- Nem is olyan marhaság Ian. Magának köztudottan fényképezőgépszerű memóriája van. Minél előbb átadja a papírokat, annál, jobb. De még utána sem árt az óvatosság. Miért nem mondja meg nekem, hol vannak? Utána már minden a mi gondunk lenne.

Dunross arca ugyanolyan eltökéltséget tükrözött, mint Brian Koké. – Most már minden meg van beszélve Brian, marad minden, ahogy megállapodtunk...

A magas kínai férfi felsóhajtott és vállat vont. Rendben van. Sajnálom, de nem mondhatja, hogy nem figyelmeztették. Gavallan és Jacques is itt marad vacsorára?

- Nem, nem hinném. Csak arra kértem őket, hogy jelenjenek meg. Miért?

- Mert mehetnének magával együtt hazafelé. Kérem, egy ideig sehová se menjen egyedül, ne próbáljon megszabadulni az őrzőjétől. Ha valami... ööö... diszkrét ügye adódna, kérem, hívjon fel előtte.

- Nekem? Diszkrét ügyem? Itt Hongkongban? Micsoda ötlet!

- Jelent magának valamit az a név, hogy Zsen?

Dunross szeme olyan lett, mint a jég. - Kezdenek már az idegeimre menni.

- Maga pedig a jelek szerint nem fogja fel, hogy egy nagyon piszkos játszmába keveredett, ahol nem érvényesek a fair play szabályai.

- De felfogtam, szentségit!

- Jó éjt tajpan.

- Jó éjt, Brian. – Dunross odament a képviselőkhöz, akik a terem egyik sarkában csoportosultak, és Jacques deVille-lel beszélgettek. Pillanatnyilag mindössze négyen voltak, a többiek a hosszú utazás fáradalmait pihenték. Jacques deVille bemutatta őket Sir Charles Pennyworth, Konzervatív Párt; Hugh Guthrie, liberális; Julian Broadhurst és Robin Grey a Munkáspárt részéről.

- Jó estét, Robin - mondta Dunross.

- Jó estét, Ian. Rég láttam.

- Igen.

- Ha megbocsátanak, én lelépnek - mondta megviselt arccal deVille. - A feleségem elutazott, és nálunk van a kisunokám.

- Beszélts Susanne-nal? Mármint amióta Franciaországban van? - kérdezte Dunross.

- Igen, tajpan. Meg fog... rendbe fog jönni. Köszönöm, hogy odaszólt Delandnak. Viszlát holnap. Jó éjszakát, uraim. - Jacques deVille elment.

Dunross ismét Robin Grey-re pillantott. - Maga semmit sem változott.

- Maga sem - felelte Grey, majd Pennyworth-höz fordult. - Ian meg én Londonban ismerkedtünk meg, immár jó néhány éve, Sir Charles. Közvetlenül a háború után. Én nem sokkal előtte lettem szakszervezeti tisztségviselő. - Grey magas, vékony ajkú ember volt, őszülő hajú, arcvonásai élesek.

- Hát bizony annak már jó néhány esztendeje - mondta udvariasan Dunross, annak a játékszabálynak megfelelően, amelyben Penelope és a bátyja annak idején megállapodott: nevezetesen, hogy a nyilvánosság előtt nem verrokonai egymásnak. - Sokáig marad, Robin?

- Csak néhány napig - válaszolta Grey. A mosolya ugyanolyan vértelen volt, mint az ajka. - Még sose jártam ebben a munkásparadicsomban, úgyhogy szeretnék meglátogatni néhány szakszervezetet, megnézni, hogyan él a többi kilencvenkilenc százalék.

Sir Charles Pennyworth, a delegáció vezetője nevetett. Pirospozsgás, gömbölyded férfi volt, a Londoni Skót Ezred volt ezredese, a DSO, a Kiváló Szolgálatért Érdemrend tulajdonosa. - Nem hiszem, hogy errefelé hemzsegnének a szakszervezetek, Robin, Jól tudom, tajpan?

- Az itteni munkaerő remekül megvan nélkülük - felelte Dunross.

- Mondjuk inkább, hogy az itteni kizsigerelt munkaerő, tajpan - vetette közbe nyomban Grey. – Még a sajtó kimutatásai is erről tanúskodnak, a kormányzat statisztikái.

- A mi statisztikáink ugyan nem, Robin, inkább a maguk statisztikusai. - mondta Dunross. - A japánok után itt a legmagasabbak a fizetések egész Ázsiában, és ez egy szabad társadalom.

- Szabad? Ugyan már!- legyintett Grey. Szabad a munkások kizsákmányolásában. Na, mindegy, ha majd a következő választáson hatalomra kerül a Munkáspárt, ezen is változtatunk.

- Ugyan, Robin - mondta Sir Charles. - Semmi esélyük.

Grey elmosolyodott. - Erre azért ne fogadjon, Sir Charles. Anglia népe változást kíván. Nem azért háborúztunk, hogy fenntartsuk a régi, elavult módszereket. A Munkáspárt szociális változtatásokért küzd, és hogy a munkás tisztességes részt kapjon az általa termelt profitból.

Dunross felelt neki. - Nekem mindig is az volt a véleményem, hogy nagyon sportszerűtlen a szocialisták részéről, hogy mindig úgy beszélnek a munkásokról, mintha kizárólag ők végeznének minden munkát, mi meg semmit. Mi is munkások vagyunk. Ugyanolyan szorgalmasan, ha ugyan nem szorgalmasabban dolgozunk, mint ők, a munkaidőnk hosszabb, mint...

- Viszont maga tajpan, szép nagy házban lakik, amit a hatalmával együtt készen kapott. Ez a tőke egy rakás szerencsétlen csóró izzadmánya, és akkor még nem is említettem az ópiumkereskedelmet, amiből az egész kiindult. Úgy volna sportszerű, hogy a tőkét elosszák, hogy mindenki ugyanarról az alapról induljon. A gazdagokat jobban meg kell adóztatni. Be kell vezetni az örökösödési adót. Minél előbb feloszlanak a nagy vagyonok, annál jobb az angoloknak. Eh, Julian?

A negyvenöt körüli, magas, elegáns Julian Breadhurst erőteljesen támogatta a Fabiánusok Társaságát, a szocialisták mozgalmának agytrösztjét. - Nézze, Robin - mondta bágyadtan, szinte szégyellősen - én magával ellentétben nem mondom, hogy vonuljunk ki a barikádokra, ezzel szemben igenis az a véleményem, Mr. Dunross, hogy nem ártana itt Hongkongban maguknak egy szakszervezeti tanács, nem ártana bevezetni a minimálbért, a választott törvényhozó tanácsot, a megfelelő szakszervezeteket és munkavédelmet, a közgyógyellátást, a baleseti kártalanítást és minden modern brit újítást.

- Egészen rossz úton jár, Mr. Breadhurst. Kína sose menne bele kolóniai státusunk megváltoztatásába, sose tűrne meg egy városállamszerű képződményt a közvetlen szomszédságában. Ami pedig a többi javaslatát illeti: ki fizetne? - kérdezte Dunross. - Az itteni korlátozás nélküli rendszer hússzor jobb, mint a britanniai, és...

- A profitjukból fizetnék, Ian - vágott közbe nevetve Robin Grey. - Abból fizetnék, hogy rendes adót fizetnének, nem tizenöt százalékot. Abból fizetnék, hogy ugyanúgy adóznának, mint ahogy mi Britanniában...

- Isten őrizz! - mondta Dunross, nehezen uralkodva indulatain. A maguk adója versenyképtelenné teszi magukat és az egész...

- A profitjukból? - vágott közbe élesen a negyedik képviselő, a liberális Hugh Guthrie. - A legutóbbi hülye munkáspárti kormány már évekkel ezelőtt eltörölte a profitunkat azzal a hülye, esztelen költségekkel, az állampolgárság nyakra-főre osztogatásával, meg, ahogy értelmetlenül, darabonként lemondtak a birodalomról, erőszakkal szétzüllesztették a Brit Nemzetközösséget, és szegény Anglia arcát

belenyomták a sárba. Nevetséges! Attlee meg az a nagy bőség...!

Robin Grey próbálta csillapítani. - Ugyan, Hugh, a munkáspárti kormány azt tette, amit a nép kívánt, amit a tömegek akartak.

- Badarság! Az ellenség akarta. A kommunisták! Maguknak röpké tizennyolc év alatt sikerült túladniuk a világ valaha volt legnagyobb birodalmán, sikerült másodvonalbeli hatalommá züllesztetni, és megengedték azoknak a mocskos szovjeteknek, hogy Európa legnagyobb részét fölزابálják! Muszáj röhögni!

- Azzal teljes mértékben egyetérték, hogy a kommunizmus maga a borzalom. Ami viszont a birodalmon való "túladást" illeti, Hugh, nos, ott arról volt szó, hogy fordult a szél - nyugtatta Broadhurst. - A gyarmatosítás kora lejárt. Távolatokban kell gondolkodni.

- Én azt teszem, és szerintem most itt állunk megfürödve. Churchillnek volt igaza, mint mindig.

- Az emberek nem így vélekednek - mondta komoran Grey. Azért is szavazták le. A fegyveres erők szavazták le, elégük lett belőle. Ami pedig a birodalmat illeti, Hugh pajtás, nagyon sajnálom, de az csupán a tudatlan bennszülöttek kihasználásának eszköze volt. Robin Grey látta beszélgetőtársai arcát, és olvasott belőlük. Megszokta már a felé áradó gyűlöletet. Ő még jobban gyűlölte őket. A háború után szeretett volna a hadseregben maradni, de elutasították - kitüntetett, a fronton kiválóan szolgált kapitányokból akkoriban tizenkettő volt egy tucat, ő meg hadifogolyként töltötte a háborút Changiban. Így aztán, telve gyűlölettel és viszolygással, belépett a Crawleyhoz, egy nagy autógyárba, szerelőként. Hamarosan szakszervezeti megbízott lett belőle, majd alacsonyabb rangú tisztviselőként bekerült a Szakszervezetek Közös Tanácsába. Öt éve lett munkáspárti képviselő, az volt most is: csípős nyelvű, dühös, ellenséges hátsópados, a néhai baloldali szocialista Aneurin Bevan protezséje. - Igen, megszabadultunk Churchilltől, és mikor majd jövőre kormányra kerülünk, kiséprűzünk még jónéhány elavult módszert és felsőosztálybeli mételyt. Államosítunk minden ipari...

- Nézze, Robin - szólt Sir Charles - ez itt voltaképpen egy bankett, és nem egy szappanosláda a Hyde Parkban. Megegyeztünk, hogy az úton nem politizálunk.

- Igaza van, Sir Charles. Csak azért válaszoltam, mert a Nemes Ház tajpanja kérdezett. - Grey Dunrosshoz fordult. - Hogy áll a Nemes Ház?

- Remekül. Nagyszerűen.

- A ma délutáni újság azt írja, veszélybe kerültek a részvényei.

- Csak az egyik ellenfelünk úzi kisdéd játékait.

- Na és a bankok megrohanása? Az sem komoly?

- De igen. - Dunross tisztában volt vele, hogy nagyon kell ügyelnie, mit mond. Tudta, hogy a parlamentben erős a Hongkong-ellenes lobby, és mindhárom pártban sokan vannak, akik nem helyeslik a sziget nem szavazó kolónia státusát, és korlátozás nélkül való működését - de leginkább szinte teljes adómentességére irigykednek. Nem számít, gondolta. 1841 óta vészeli át folyamatosan az ellenséges

parlamenteket, a tűzvésszeket, tájfunokat, betegségeket, járványokat, embargókat, válságokat, megszállást, Kína időnkénti társadalmi megrázkódtatásait, és valahogy ezután is túl fogjuk élni. - A roham a Ho-Pak, az egyik kínai bankunk ellen indult meg - mondta.

- Ez a legnagyobb, ugye? - kérdezte Grey.

- Nem a legnagyobb, de elég nagy. Mindnyájan reméljük, hogy átvészeli.

- Ha csődbe megy, mi lesz a betétesek pénzével?

- Sajnos elvesztik - felelte Dunross sarokba szorítva.

- Angol banktörvények kellenének ide.

- Mi úgy találjuk, a rendszerünk remekül működik. Milyenek találták Kínát? - kérdezte Dunross.

Grey válaszolt, mielőtt még Sir Charles megszólalhatott volna. - A többség szerint a kínaiak veszélyesek, ellenségesek, be kellene zárni előlük az ajtót, le kellene zárni a hongkongi határt. Ezek nyíltan elkötelezték magukat, hogy felhergelik az egész világot, az a fajta kommunizmus meg, amit csinálnak, nem más, mint ürügy a diktatórikus uralomra és a tömegek kizsákmányolására.

Dunross és a többi hongkongi jan elsápadt. Sir Charles éles hangon válaszolt Greynek. - Ugyan, Robin, ez csak a maga álláspontja meg a komm... ööö... vagyis McLeané. Én épp az ellenkezőjét tapasztaltam. Szerintem Kína nagyon őszintén próbál szembenézni a problémáival, amelyek nézetem szerint borzalmasak, monumentálisak és megoldhatatlanok.

- Hál'istennek hamarosan nagy zűrök lesznek arrafelé - vigyorgott gúnyosan Grey. - Ezt még az oroszok is tudják, különben miért vonultak volna ki?

- Mert ellenségek, mert nyolcezer kilométeres határunk van - mondta Dunross, igyekezve féken tartani indulatait. - Sose bíztak meg egymásban, Kína meghódítói mindig nyugat felől jöttek, Oroszország meghódítói meg keletről. Oroszországnak mindig is szinte rögeszméje volt, hogy Kínát elfoglalja.

- Ugyan már, Mr. Dunross - szólt Broadhurst. - Maga bizonyára túloz.

- Oroszország számára előnyös egy gyenge és megosztott Kína és egy szétzüllesztett Hongkong. Oroszország külpolitikájának egyik alaptétele, hogy Kínának gyengének kell lennie.

- Az oroszok legalább civilizáltak - mondta Grey. - A vörös Kína fanatikus, veszélyes, pogány, ki kell rekeszteni, legfőképpen innen.

- Nevetséges! - mondta feszülten Dunross. - Kínáé a világ legrégebbi civilizációja. Kína rettenetesen szeretne baráti viszonyra lépni a Nyugattal. Kína mindenekelőtt kínai, és csak azután kommunista.

- A kommunistákat Hongkong, meg maguk "kalmárok" tartják hatalmon.

- Ostobaság! Mao Ce-tungnak és Csou En-lajnak nincs szüksége ránk vagy a szovjetekre, hogy

Pekingben maradhassanak!

Hugh Guthrie is megszólalt. - Az én meglátásom szerint a vörös Kína és a Szovjetunió egyformán veszélyes.

- Ezeket nem lehet összehasonlítani! - mondta Grey. - Moszkvában késsel-villával esznek, és tudják, mi az, hogy ennivaló! Kínában nincs semmi más, csak rohadt eledel, rohadt szállodák meg egy rakás halandzsa.

- Szavamra, én tényleg nem értem magát, öregfiú - mondta ingerülten Sir Charles. - Foggal-körömmel harcolt, hogy bekerüljön ebbe a bizottságba. Az ember azt hinné, érdeklík az ázsiai dolgok, de maga eddig egyfolytában csak panaszkodott.

- Az, hogy az ember kritikus szemmel nézi a dolgokat, még nem panaszkodás, Sir Charles. Fehéren-feketén: én amellet vagyok, hogy a vörös Kínának ne adjunk semmi segítséget. Semmit. És ha majd hazaérünk, mozgalmat indítok annak érdekében, hogy gyökerestül változtassuk meg Hongkong státusát: hogy teljes mértékben szigeteljük el a vörös Kínával való kereskedelemtől, hogy azonnal tartsunk itt rendes választásokat, vezessük be a rendes adózást, a rendes szakszervezeti mozgalmat és a rendes brit szociális intézkedéseket.

Dunross felszegezte a fejétét. - Ezzel tönkreteszi, ázsiai pozíciónkat!

- A tajpanokét igen, de a népét nem! A Szovjetunióknak igaza van Kínával kapcsolatban.

- Én a szabad világról beszélek! Jóságos ég, de hát ez mindenki előtt világos: a Szovjetunió egyeduralomra tör, uralni akarja a világot, tönkre akar tenni minket, Kína pedig nem - mondta Dunross.

- Téved, Ian - felelte Grey. - Nem látja a fától az erdőt.

- Hallgasson meg! A Szovjetunió...

Breadhurst csillapítólag közbevágott. - A Szovjetunió egyszerűen csak meg akarja oldani a saját problémáit, Mr. Dunross, és ezeknek egyike az Egyesült Államok elszigetelő politikája. Egyszerűen csak szeretnék, ha békén hagynák őket, és nem akarják, hogy érzélgős amerikaiak vegyék körül őket, akiknek a mancsa atomfegyverek elsütő billentyűin nyugszik.

- Ugyan, kérem! A jenkik az egyetlen barátaink! - mondta dühösen Hugh Guthrie. - És ha már a szovjeteknél tartunk: a hidegháborúról mi a véleménye? És Berlinről? És Magyarországról? Kubáról? Egyiptomról? Falatonként falnak fel minket.

Sir Charles Pennyworth felsóhajtott. - Furcsa az élet, az emlékezet pedig rövid. 1945. május 2-án, Németország északi részén, Wismarban csatlakoztunk az oroszokhoz. Soha életemben nem voltam olyan büszke, mint akkor. Igen: büszke. Ettünk, ittunk, éljeneztünk, pohárköszöntőket mondtunk egymásra. Aztán hetekig visszafogták a hadosztályomat, meg mindnyájunkat Európában, az egész szövetséges haderőt, hogy hagyják az oroszokat végigsöpörni Németországon, az egész Balkánon, Csehszlovákián, Lengyelországon, meg az összes többi országon. Én akkoriban nemigen törtem ezen a fejem, örültem, hogy a háború most már végre-valahára véget ér, és rettenetesen büszke voltam orosz szövetségeseinkre. De tudják, most így

visszanézve, ma már tudom, hogy elárultak minket, katonákat... az orosz katonákat is beleértve. Átverték minket. Tulajdonképpen nem tudom, hogy történt, még ma sem tudom, de mély meggyőződésem, Julian, hogy elárultak minket, még hozzá a tulajdon vezetőink, a maga mocskos szocialistái, Eisenhowerrel, Roosevelttel és a félrevezetett tanácsadóival együtt. Esküszöm mindenre, ami szent, még mindig nem tudom, hogyan történt, de hiába nyertük meg azt a háborút, mégis mi veszítettünk.

- Ugyan már, Charles - mondta Breadhurst - maga egészen rossz nyomon jár. Mindannyian nyertünk. A világ népei nyertek, mikor a náciakat eltö... - Látva, milyen arcot vág Grey, meghökkenten elhallgatott. - Mi a baj, Robin?

Grey a terem túlsó végébe bámult mereven. - Ian! Az a férfi, aki ott beszélget azzal a kínaival... Ismeri? Az a magas, blézeres pofa.

Dunross hasonlóan meglepetten fordult a jelzett irányba. - Az a hirtelenszőke? Marlowe... Peter...

- Peter Marlowe, hogy az ég szakadna rá! - morogta Grey. - Mit... mit keres ez Hongkongon?

- Csak látogatóban van itt. Az Államokból. Író. Úgy tudom, könyvet ír Hongkongról, vagy anyagot gyűjt hozzá.

- Szóval író. Ez érdekes. Magának barátja?

- Néhány napja megismerkedtem vele. Miért?

- És az ott a felesége? Az a lány ott mellette.

- Igen. Fleur Marlowe. Miért?

Grey nem válaszolt. A szája szögletében egy kis nyálbuborék ült meg.

- Mi köze magának ehhez az emberhez, Robin? - kérdezte furcsa zavarodottsággal Broadhurst.

Grey-nek nagy erőfeszítésébe került, hogy levegye a szemét Marlowe-ról. - Együtt voltunk Changiban, Julian, a japán hadifogolytáborban. Az utolsó két évben tábori csendőr voltam, feleltem a tábor rendjéért. - Letörölte az izzadságot felső ajka fölül. - Marlowe meg feketézett, seftelt.

- Marlowe? - Dunross meg volt döbbenve.

- Úgy bizony. Marlowe repülőszázados, a kiváló angol úriember - felelte Grey nyers, keserű hangon. - Úgy bizony. Ő meg a cimborája, egy Király ragadványnevű amerikai tizedes voltak a főkolomposok. Volt ott még egy Timsen nevű ausztrál is... De az amerikai volt a legnagyobb. Texasi volt. Ezredeseket fizetett le, angol úriembereket... ezredeseket, őrnagyokat, kapitányokat. Marlowe tolmácsolt neki, mikor a japán meg a koreai örökkel trafikált... az őreink többsége koreai volt. Ők voltak a legrosszabbak... - Grey köhögött. - Jézusom... mintha tegnap lett volna. Marlowe meg a Király fölözött le mindent... Ez a két nyomorult legalább egy tojást zabált naponta, miközben mi többiek éhezünk. Maguk nem tudják azt elképzelni, milyen volt. - Grey, anélkül, hogy észrevette volna, ismét letörölte felső ajka fölül az izzadságot.

- Mennyi ideig volt hadifogoly? - kérdezte Sir Charles együttérzően.

- Három és fél évig.

- Rettenetes - mondta Hugh Guthrie. - Az unokaöcsém Burmában húzta le, a vasútépítéseken. Rettenetes!

- Mindenütt rettenetes volt - mondta Grey. De a legrettenetesebb mégis azok számára volt, akiket elárultak. Grey Sir Charlesre nézett; különös, vérben forgó szemekkel. Ezek a Marlowe félek árultak el minket, átlagembereket, akik nem rendelkezünk előjogokkal születésünk okán. - Még keserűbbé vált a hangja. - Nem akarok személyeskedni, de most nem történik más, minthogy maguk most mind megkapják jól megérdemelt büntetésüket. És legfőbb ideje... Jézusom, muszáj innom valamit. Bocsássanak meg percre. Otthagyta őket, az egyik bárpult felé igyekezett.

- Elképesztő - mondta Sir Charles.

- Egy pillanatig azt hittem, nekiugrik Marlowe-nak - mondta idegesen vihorászva Guthrie.

Mindnyájan Marlowe-t kezdték bámulni, aztán Broadhurst észrevette, hogy Dunross homlokát ráncolva, eltökélt, hideg arccal néz a távozó Grey után, - Ne is figyeljen rá, Mr. Dunross. Sajnos ez a Grey elég fárasztó és közönséges ember. Hál' istennek távolról sem tartozik a Munkáspárt mértékadó köreihez. Maga biztos kedvelné az új vezetőnket, Harold Wilsont, biztos tetszene magának. Ha legközelebb Londonban jár és tud rá időt szakítani, örömmel bemutatom neki magát.

- Köszönöm. Egyébként Marlowe-on tünődtem. Nehéz elhinni, hogy bárkit is "kiárusított" vagy elárult volna.

- Az ember sosem ismerhet egy másik embert, nem?

Grey szerzett magának egy whiskyt szódával, sarkon fordult, és elindult át a termen. - Nocsak! Marlowe repülőszázados személyesen!

Peter Marlowe meglepetten odakapta a fejét. Egymásra néztek.

Marlowe arcáról lefagyott a mosoly Fleur Marlowe megdermedt.

- Üdvözlöm, Grey - mondta Marlowe színtelen hangon. - Mondták, hogy jön Hongkongra. Pontosabban olvastam a délutáni lapban a magával készült interjút. - A feleségéhez fordult. - Drágám, bemutatom neked Robin Grey képviselő urat. - Bemutatta Greyt a kínaiaknak is, akiknek egyike Sir Shi-teh T'Chung volt.

- Á, Mr. Grey, megtiszteltetés számomra, hogy itt üdvözölhetem! - mondta Shi-teh oxfordi angolsággal. Magas, fekete hajú, jóképű férfi volt, sokkal inkább látszott európainak, mint kínainak. - Remélem, jól fogja magát érezni Hongkongon. Ha bármit tehetek önért, csak szóljon.

- Kösz - felelte nyeglén Grey. Mindenkinek feltűnt az udvariatlansága. - Nahát, Marlowe! Nem sokat változott.

- Maga sem. Jól tartja magát. – Marlowe a többiekhez fordult. – Együtt szolgáltunk a háborúban. Negyvenöt óta nem láttam Greyt.

- Hadifoglyok voltunk, Marlowe meg én – szólt Grey, majd hozzáfűzte: - Mi ketten a politikai paraván ellenkező oldalán állunk. - Elhallgatott s odébb lépett, hogy utat engedjen Orlanda Ramosnak. A lány mosolyogva üdvözölte Shi-teht, és továbbment. Grey egy pillanatig kísérté szemével, aztán folytatta. - Na, Marlowe, öreg cimbora, kalmárkodik még? – Sértésnek szánta. Egy olyan ember köreiben, mint Marlowe, aki egy régi-régi, angol tiszti családból származott, a „kalmárkodás” jelentett minden közönséges és alsóosztálybeli dolgot.

- Író vagyok - mondta Marlowe, és a feleségére nézett. Mosolygott a szeme.

- Azt hittem, még a RAF- nál szolgál, ahogy illusztris felmenői tették.

- Kiszuperáltak. Malária meg a többi... de hát ez nagyon unalmas história - mondta Marlowe, szándékosan eltúlzott előkelő kiejtéssel, tudva, hogy ezzel dühíti Greyt. - Maga meg képviselő? Milyen okosan teszi... Streatham Eastet képviseli? Ugye ott született?

Grey elvörösödött. - Igen, ott...

Shi-teh igyekezett palástolni a két férfi beszélgetéséből kiérzett utalások és célozgatások miatt támadt zavarát. - Nekem most... ööö... meg kell néznem, mi a helyzet a vacsorával. - Elsietett. A többi kínai kimentette magát, és másfelé fordult.

Fleur Marlowe legyezgetni kezdte magát. - Azt hiszem, meg kellene keresnünk az asztalunkat, Peter.

- Jó ötlet, Mrs. Marlowe - mondta Grey. Akárcsak Marlowe, ő is feszülten koncentrált. - A Király hogy van?

- Nem tudom. Changi óta nem láttam - pillantott le Marlowe Greyre.

- De azért tartják a kapcsolatot?

- Nem, nem tartjuk.

- Azt sem tudja, hol lakik?

- Azt sem.

- Hát ez különös azok után, hogy mennyire közel álltak egymáshoz. - Grey levette tekintetét Marlowe-ról és Fleur Marlowe-ra nézett, úgy érezte, soha életében nem látott még ilyen gyönyörű asszonyt. Milyen szép, milyen finom, milyen szőke, milyen angol... épp olyan, mint a volt felesége, Trina, aki alig egy hónappal azután, hogy köölték vele, a férje eltűnt, lelépett egy amerikaival. Nem is volt egy egész hónap. - Tudja, hogy mi ketten ellenségek voltunk Changiban Mrs. Marlowe? – kérdezte olyan

szelídséggel, amit Fleur Marlowe ijesztőnek talált.

- Peter sose mesélt Changiról, Mr. Grey. És tudomásom szerint másnak se.

- Furcsa. Pedig döbbenetes élmény volt, Mrs. Marlowe. Én sose fogom elfelejteni. Hát akkor... bocsánat a tolakodásért. - Grey Marlowe-ra pillantott. Nyitotta, a száját, hogy mondjon valamit, de aztán meggondolta magát, és odébbállt.

- Jaj, Peter, rémes ez az ember! - mondta Fleur. A frászt hozta rám.

- Ne törődj vele, drágám.

- Miért voltatok ellenségek?

- Majd később, kicsim, később. - Marlowe szeretetteljesen rámosolygott a feleségére. - Grey számunkra egy nulla.

36.

21 óra 45 perc

Linc Bartlett még azelőtt észrevette Orlandát, hogy a lány észrevette volna őt, és elállt tőle a lélegzete. Önkéntelen is összehasonlította Caseyvel, aki most ott állt mellette, és Andrew Gavallannal beszélgetett. Orlandán földig érő fehér selyemruha volt, kivágott hátú, pántos felsőrészű, amely valahogy mintha felkínálta volna aranyló testét. Casey a Bartlett által már sokszor látott zöld ruháját viselte, vörösbarna haja zuhatagszerűen omlott alá.

- Volna kedvük eljönni ma este Shi-tehhez? - kérdezte délelőtt Orlanda Bartlett-től. - Magának meg Caseynek esetleg fontos lehet, hogy ott legyenek.

- Miért?

- Mert Hongkongban minden nagyobb üzletkötés ilyen események alkalmával jön létre, Mr. Bartlett. Az ön számára nagyon fontos lehet, hogy találkozzék olyan emberekkel, mint Shi-teh... és olyan helyeken, mint a Turf Club, a Cricket Club vagy akár maga a Club, bár ez utóbbi szinte lehetetlen.

- Mert amerikai vagyok?

- Mert ahhoz, hogy valaki tag lehessen, előbb egy tagnak meg kell halnia... egy angolnak vagy egy skótnak. - Orlanda elnevette magát. - A várakozólista olyan hosszú, mint a Queen's Road. Kizárólag férfiak látogathatják, rettentő előkelő intézmény... Ódon bőrfotelek, amelyekben öregemberek alusszák ki

háromórai ebédjük és tizedik ginjük fáradalmait, The Times... meg ilyenek.

- A mindenit, ez izgalmasnak hangzik!

Orlanda megint nevetett. A fogai fehérek voltak, Bartlett semmiféle fogyatékoságot, nem tudott fölfedezni rajta. Reggeliztek, beszélgettek, és Bartlett úgy találta, több mint könnyű vele társalogni. És élvezni a társaságát. A parfümje izgató volt. Casey ritkán parfümözte magát - azt mondta, ez csak egy újabb tényező, amely elvonja azoknak az üzletembereknek a figyelmet, akikkel tárgyal. Az Orlanda társaságában elfogyasztott reggeli kávéból, pirítósból, tojásból és sült sonkából állt, amerikai stílusú reggeli volt, és Orlanda javaslatára egy vadonatúj szállodában, a Mandarinban költöttek el. Casey nem szokott reggelizni. Megivott egy kávé, néha evett hozzá egy pirítóst vagy kiflit, és kész.

Az interjú könnyen csordogált, repült az idő. Bartlett még sosem volt ilyen nyíltan és magabiztosan nőies nő társaságában. Casey mindig olyan erős, célratörő, hűvös... nem nőies. De csak azért, mert ebben állapotunk meg, emlékeztette magát.

- Az ott Orlanda? - nézett rá egyik szemöldökét felvonva Casey.

- Igen - felelte Bartlett. Nem tudott rájönni, mi jár Casey fejében. - Mi a véleményed?

- Mint egy dinamit.

- És ki alatt?

Casey nevetett és Gavallanhoz fordult, aki igyekezett összeszedni magát, próbált udvarias lenni, de gondolatai minduntalan Kathy felé kanyarodtak. Miután Kathy az este elmondta neki, mi a helyzet, nem akart eljönni, nem akarta otthagyni, de Kathy ragaszkodott hozzá, mondván: nagyon fontos számára, hogy most itt legyen. – Maga ismeri, Andrew?

- Kit?

- Azt a fehér ruhás lányt.

- Hol? Ja, őt! Igen, ismerem, de csak hallomásból.

- És jókat hallott róla vagy rosszakat?

- Hát... az attól függ, honnan nézzük, Casey. Portugál lány, mármint természetesen eurázsiai. Orlandának hívják, és jó néhány évig Gornt barátnője volt.

- Úgy érti, a szeretője?

- Igen, azt hiszem, ez a helyes kifejezés - felelte udvariasan Gavallan. Nagyon nem tetszett neki Casey nyíltsága. - Természetesen nagyon diszkréten csinálták.

- Jó ízlése van ennek a Gorntnak. Te tudtad, hogy ez a lány volt az állandó nője, Linc?

- Ma reggel elmondta. Tegnapelőtt ismerkedtem meg vele Gorntnál. Gornt azt mondta még mindig jóban vannak.

- Gorntban nem lehet megbízni - jegyezte meg Gavallan.

- Tudomásom szerint Gorntnak mind Hongkongban, mind Hongkongon kívül komoly támogatói vannak - vetette ellen Casey. - És tudomásom szerint, magukkal ellentétben, nem költötte túl magát. Bizonyára hallott róla, hogy velünk szeretne üzletet kötni, nem magukkal.

- Mi nem költöttük túl magunkat - mondta Gavallan, és Bartlettre nézett. - Megállapodtunk?

- Kedden írjuk alá. Ha addigra elkészülnek - mondta Bartlett. - Mi már most készen vagyunk.

- Ian szeretné, ha szombatig suba alatt tartanánk. Mi belementünk - mondta Casey. - Ugye, Linc?

- Ahogy mondod. - Bartlett megint Orlandára pillantott. Casey követte a tekintetét.

Már az első pillanatban észrevette Orlandát, amikor az tétován megállt az ajtóban. Ki az, akivel beszélget, Andrew? A férfi érdeklődőnek, hajlékonynak, elegánsnak és ötvenen felülinek látszott.

- Lando Mata. Szintén portugál, macaui. - Gavallan rettentően szerette volna tudni, sikerült-e rávennie Dunrossnak Matát, hogy megmentésük érdekében dobja be a millióit. Mit tennék én, ha tajpan volnék? - töprengett kimerülten. Vásárolnék holnap, vagy megegyeznék ma este Matával és Zsugorival? Az ő pénzükkkel a Nemes Ház jövője nemzedékekre biztosítva volna - de az irányítás nem a mi kezünkben lenne. De nincs értelme most idegeskedni. Ráérek majd akkor, ha tajpan leszek. Láta, hogy Mata rámosolyog Orlandára, aztán mindketten feléjük néznek és elindulnak. Tekintete a lány mellére szegeződött, amely szabadon ringott a selyem alatt. Kiugró mellbimbók. Jóságos ég, gondolta áhítatosan, ezt még Venus Poon se merné. Mikor odaértek, bemutatta őket, s hátralépett, hogy figyelhesse a négyest.

- Üdvözlöm - mondta Orlanda barátságosan Caseynek. - Linc sokat mesélt nekem magáról és hogy mennyire fontos neki.

- Én is hallottam már magáról - felelte Casey hasonlóan barátságosan. De nem eleget, tette hozzá gondolatban. Sokkal szebb vagy, mint amilyennek Linc lefestett. Sokkalta szebb. Szóval te vagy az az Orlanda Ramos. Szép, halk szavú, nőies ragadozó ribanc, aki szemet vetettél az én Lincemre. Jézusom, most mit csináljak?

Hallotta a saját hangját, hogy cseverészik, de gondolatai egyre csak Orlanda Ramos körül keringtek. Egyfelől nem is volna rossz, ha összeszűrné a levelet Linckel – gondolta. - Egy kicsit lehűtené Lincet. Az éjszaka mindkettőnk számára nyomorúságosan telt. Igaza volt, amikor azt mondta, menjek át egy másik szobába. De ha ez a nő beszövi a hálójával, hogyan szabadítom ki belőle? Vagy Orlanda is csak azok közé a lányok közé tartozna, akik semmit sem jelentenek Lincnek?

Ez nem olyan, döntötte el. Két lehetőségem van. Vagy ragaszkodom a tizenhárom héthez és négy naphoz és hadba szállok, vagy nem ragaszkodom és hadba szállok.

Elmosolyodott. - Csodálatos ez a ruha, Orlanda.

- Köszönöm. Szólíthatom Caseynek?

Mindketten tudták, hogy megkezdődött a csata. Bartlett örült, hogy Casey szemmel láthatóan rokonszenvesnek találja Orlandát. Gavallan elbűvölten figyelte négyőjüket. Valamilyen furcsa melegség lengte körül őket. Főleg Bartlettet és Orlandát.

Mata és Casey felé fordította figyelmét. Mata behízselő modorában volt valami régmódi charme: úgy játszadozott Casey-vel, mint horgász a hallal. Kíváncsi vagyok, mennyire jut vele. Érdekes, hogy Caseyt a jelek szerint egyáltalán nem zavarja Orlanda. Pedig észre kellett vennie, milyen hatással van a barátjára... Talán nem látja. Vagy talán nem érdekli, mivel ő meg Bartlett egyszerűen csak üzlettársak és kész. Lehet, hogy meleg. Vagy egyszerűen csak frigid, mint oly sok nő. Kár érte.

- Hogy tetszik önnek Hongkong, Miss. Casey? - kérdezte Mata, azon tűnődve, milyen lehet a lány az ágyban. - Sajnos még nem sokat láttam belőle, bár a szálloda szervezett egy kis városnézést, amelyen részt vettem, és átkukucskáltam Kínába. - És volna kedve átmenni? Mármint ténylegesen, Kínába. Mondjuk, Kantonba. El tudom intézni, hogy meghívják.

Casey megdöbbsent. - De hát mi nem tehetjük be a lábunkat Kínába. Oda nem érvényes az útlevelünk.

- Ó, nem kell ahhoz az útlevelük. A Kínai Népköztársaság nem foglalkozik útlevelekkel. Kínába olyan kevés kuaj lo jut el, hogy ez nem okoz gondot. Adnak magának egy írásbeli vízumot, és lepecsételik.

- De a mi külügyminisztériumunk... Azt hiszem, nem merném most megkockáztatni. Bartlett bólintott. - Még az itteni kommunista boltba se szabad betenni a lábunkat. Az áruházukba se.

- Őszintén szólva, elég furcsa ez a maguk kormánya – mondta Mata. – Mintha egy vásárlás már felforgató tevékenység volna. Hallották, mi történt a Hiltonban?

- Mi?

- Nos, állítólag vettek egy csomó csodálatos kínai régiséget az új szálloda számára, persze itt helyben. - Mata elmosolyodott. - Most minden jel arra utal, hogy az Egyesült Államok úgy határozott: egyetlen darabot sem használhatnak belőle, még itt Hongkongban sem. Ott van minden a raktárban. Legalábbis így mondják.

- Elképzelhető. Ha az Államokban valaki nem viszi semmire, kormánytisztviselő lesz belőle - jegyezte meg savanyú képet vágva Bartlett.

- Szerintem érdemes volna rászánnia magát, Casey - mondta Mata. - Nézzen be abba az üzletbe. A Queen's Roadon van, Kínai Mű és Iparművészeti Tárgyak van rá kiírva. Az áraik egész tisztességesek, a kommunistáknak meg nincs se szarvuk, se patájuk.

- Ezt magam sem gondoltam - mondta Bartlett. - Casey, te kifeküdnél, ha látnád, mik vannak ott.

- Te már voltál? - kérdezte meglepetten Casey.

- Persze.

- Én vittem el ma délelőtt Mr. Bartlettet - magyarázta Orlanda. Véletlenül épp arra jártunk. Ha van hozzá kedve, magát is szívesen elkísérem vásárolgatni.

- Köszönöm, örömmel venném - felelte Casey ugyanolyan előzékenységgel, minden érzékszerve veszélyt jelzett. - De nekünk Los Angelesben azt mondták, hogy a CIA figyeli az üzletbe betérő amerikaiakat, mert határozottan tudják, hogy az a bolt egy kommunista találkozóhely.

- Számomra teljesen szokványos üzletnek tűnt, Casey - mondta Bartlett. - Nem láttam semmi különöset, legfeljebb néhány Mao plakátot. És nem lehet alkudni. Szabott áraik vannak, mind ki van írva. Akad néhány egészen rendkívüli darabjuk. Kár, hogy nem vihetjük haza. - Az Egyesült Államokba semmiféle kínai eredetű árucikket nem lehetett bevinni, még olyan régiségeket sem, amelyek már száz éve Hongkongban voltak.

- Ez nem gond - mondta nyomban Mata, s máris azon gondolkodott, mennyit kereshetne közvetítőként... Ha bármire szükségük van, szívesen megvásárolom az önök számára.

- De hát az Államokba akkor se vihetjük be, Mr. Mata - vetette ellen Casey.

- Ez is egyszerű. Mindig így csinálom az amerikai barátaimmal. Amit vásárolnak, egyszerűen elküldöm valamelyik szingapúri vagy manilai vállalatomnak, amely aztán csekély díjazás ellenében továbbítja önöknek az Államokba, és kívánságuknak megfelelően malájföldi vagy fülöp-szigeteki eredetigazolást is ad hozzá.

- De hát ez csalás. Csempészés.

Mata, Gavallan és Orlanda harsányan fölnevetett, aztán Gavallan szólalt meg. - A kereskedelem a világ sója. Az USA-ból vagy Tajvanról származó kitiltott javak megtalálják a maguk útját a népi Kínába, a Kínai Népköztársaság termékei pedig megtalálják az utat Tajvanba és az Államokba - mármint ha van igény rájuk. És természetesen van!

- Tudom - mondta Casey - de azt hiszem, ez akkor sem helyes. - A szovjetek tönkre akarnak tenni minket, de azért maguk még kereskednek velük - mondta Gavallan.

- Ami minket illet, mi ugyan nem - felelt Casey. - A Par-Con nem kereskedik velük, bár kerülgetnek minket, hogy adjunk el nekik számítógépeket. De bármekkora profit néz is ki belőle, ez nálunk nem megy. A kormány csinálja, de ők nagyon megnézik, mit adnak el nekik. Gabonát meg ilyesmiket.

- Ha valamire lesz vevő, arra, mindig lesz eladó - mondta Gavallan. Bosszantotta Casey. Kinézett az ablakon, visszavágyott Sanghajba. - Itt van például Vietnam, a maguk Algériája.

- Tessék? - kérdezte Casey.

Gavallan ismét ránézett. - Arra szerettem volna utalni, hogy Vietnam ugyanúgy kiszipolyozza majd magukat, mint a franciákat, mint ahogy Algéria kiszipolyozta Franciaországot.

- De hát mi sose fogunk bevonulni Vietnamba - mondta Bartlett magabiztosan. - Mit keresnénk mi ott? Semmi közünk Vietnamhoz.

- Nekem is ez a véleményem - mondta Mata - ennek ellenére az Egyesült Államok egyre jobban belebonyolódik az ottani dolgokba. Sőt. Nézetem szerint, Mr. Bartlett, maguk egyre közelebb sodródnak egy óriási szakadékhoz.

- Milyen értelemben? - kérdezte Casey.

- Szerintem a szovjetek szándékosan csalogatták magukat Vietnamba. Maguk majd csapatokat küldenek oda. Ők nem. Maguk fognak harcolni a vietnamiakkal a dzsungelben, és a szovjetek lesznek a győztesek. A CIA már föl is vonult. Egy légitársaság a fedőcégük. Már most megkezdték a repülőterek építését, természetesen az USA pénzén. Csak úgy özönlenek Vietnamba az amerikai fegyverek. Már katonáik is harcolnak ott.

- Ezt nem hiszem - mondta Casey.

- Pedig elhiheti. Különleges Haderőnek nevezik őket, néha meg Delta Force-nak. Nagyon sajnálom, de ha nem lesznek nagyon okosak, a kormányuknak még komoly gondokat fog okozni Vietnam.

- Hál'istennek okos kormányunk van - válaszolt magabiztosan Bartlett. - JFK megoldotta a kubai ügyet. Meg fogja oldani a vietnamit is. Kubából sikerült kifaroltatnia Hruscsovot, Vietnamban se lesz másként. Ezúttal mi nyertünk. A szovjetek kivonták a rakétaikat.

Gavallan komoran elmosolyodott. - Kuba ügyében Iannel kellene tárgyalnia, öregfiú, attól mindig beindul az agya. Ő azt mondja, és én egyetérték vele, hogy maguk vesztek. A szovjetek megint áthintázták magukat. Ian szerint azért építették szinte nyíltan a rakétakilövő állomásait, mert azt akarták, hogy maguk felfedezzék őket, mint ahogy ez is történt, aztán jött az óriási kardcsörtetés, amitől az egész világ halálra rémült, aztán annak fejében, hogy a szovjetek ráálltak, hogy kivonják Kubából a rakétaikat, a maguk elnöke szakított a Monroe doktrínával, amely a biztonsági rendszerük alappillére volt.

- Tessék?

- Ahogy mondom. Vagy nem ígérte-e meg írásban John Fitzgerald Kennedy Hruscsovnak, hogy nem rohanja le Kubát, nem tűri, hogy amerikai területről vagy a nyugati félteke bármely pontjáról támadást intézzenek Kuba ellen? Írásban, a mindenségit! Így aztán most egy ellenséges európai hatalom, a Szovjetunió, amely ellen a maguk Monroe doktrínája tulajdonképpen irányult, most alig kilencven mérföldnyire a maguk partjaitól nyíltan letanyázott, méghozzá egy olyan területen, amelynek határait írásban garantálta a maguk elnöke, és jóváhagyta a kongresszusuk. Hruscsov olyan kolosszális húzást hajtott végre, amilyenre a maguk egész történelmében nem találni példát. És mindezt ingyen! - Gavallan hangja felerősödött- Kuba pedig most már - hála maguknak - tökéletes biztonságban van, növekszik, fejlődik, és végül majd szépen megfertőzi egész Dél-Amerikát. Emellett biztonságos kikötőt kínál a szovjet tengeralattjáróknak, hajóknak, repülőgépeknek... A magasságos ég a megmondhatója, micsoda óriási győzelmet arattak!

Casey döbbsen nézett Bartlettire. - De hát Linc, ez biztos nem így van, ugye?

Bartlett legalább annyira meg volt döbbenve, mint Casey. - Hát, ha belegondolunk... Ha jobban utánaszámolunk... az egyszer szent, hogy nem került nekik semmibe.

- Ian meg van győződve róla - mondta Gavallan. - Beszéljen vele. Ami pedig Vietnambot illeti, errefelé nemigen akad ember, aki, hogy Kennedy elnök képes volna megoldani ezt a problémát, bármennyire tisztelik is egyébként. Ázsia nem olyan, mint Európa vagy Amerika. Errefelé másképp gondolkodnak, másképp cselekszenek, más az értékrend.

Hirtelen csend támadt. Bartlett törte meg. - Szóval maguk itt úgy gondolják, hogy háború lesz?

Gavallan ránézett. - Maguknak nincs miért aggódniuk. A Par-Con remekül meglesz itt. Maguk nehéziparral foglalkoznak, számítógépekkel, poliuretánnal, kormánymegrendeléseik vannak a repülőgépiparban, foglalkoznak petrolkémiaiával, hangtechnikával, rádióberendezésekkel. A maguk áruskálójával és gyakorlatával egy háború esetén a felső határ a csillagos ég.

- Én nem hiszem, hogy ilyesből szeretnék profitálni - mondta Casey, akit irritáltak Gavallan szavai. - Nem valami gusztusos módja a pénzkeresetnek.

Gavallan felé fordult. - Sok minden van ezen a világon, ami gusztustalan, helytelen vagy tisztességtelen... - Gavallan először ösztözet akart zúdítani Caseyre, mert nagyon dühítette, hogy állandóan belekotyog a Bartlett-tel folytatott beszélgetésébe, de aztán rájött, hogy ez most nem a megfelelő hely és időpont az ilyesmire. Udvariassan folytatta. - De önnek természetesen igaza van. Senki sem akar emberek halálán meggazdagodni. És most, ha megbocsátanak, nekem mennem kell... Tudják, hol van a helykártyájuk? Bármely pillanatban kezdődhet a vacsora.

Elsétált. Casey szólalt meg. - Szerintem egyáltalán nem vagyok rokonszenves neki. Mindannyian nevettek azon, ahogyan ezt mondta. - Igaza volt az előbb, Casey - mondta Orlanda. - Igaza van: a háború rettenetes dolog.

- Maga itt volt a háború alatt? - kérdezte Casey ártatlanul.

- Igen, de odaát Macauban. Én portugál vagyok. Anyám úgy mesélte, itt nem volt olyan rémes a helyzet. Macauba nem jöttek a japánok, mert Portugália semleges volt - mondta Orlanda, majd negédesen hozzátette: - Én persze még csak huszonöt éves vagyok, így hát gyakorlatilag semmire sem emlékszem belőle. Még hét sem voltam, amikor a háború véget ért. Macau nagyon kellemes hely, Casey. Egészen más, mint Hongkong. Átugorhatnának egyszer Linckel. Érdemes megnézni. Szívesen kalauzolnám magukat...

Azt meghiszem, gondolta Casey, öregnek érezve magát a huszonhat évével Orlanda mellett, akinek olyan volt a bőre, mint egy tizenhét évesnek. - Az nagyszerű volna. De mondja, Lando, mi van ezzel az Andrew-val? Mitől volt ennyire felpaprikázva? Azért, mert nő létemre alelnök vagyok meg a többi?

- Kétlem - mondta Mata. - Szerintem maga eltúlozza ezt a dolgot. Egyszerűen csak arról van szó, hogy Andrew nem éppen lelkes híve az amerikaiaknak. Agyára megy, hogy a brit birodalom nincs többé, és hogy a világ sorsa most már Amerika kezében van, amely nézete szerint nyilvánvaló baklövéseket követ el. Sajnos a britek túlnyomó többsége egyetért vele. Persze részint irigységből. De Andrew-val szemben türelmesnek kell lenni. Végtére is negyvenötben a maguk kormánya Hongkongot odadobta

Csangnak... és ezt csak a brit haditengerészet akadályozta meg. Amerika a szovjetek mellé állt Suez ügyében, Palesztinában a zsidókat támogatta az angolokkal szemben... Tucattjával lehetne sorolni a példákat. És az is igaz, hogy sokan vagyunk itt, akik úgy véljük, hogy a maguk jelenlegi ellenséges magatartása Kínával szemben meggondolatlan.

- De hát a kínaiak ugyanolyan kommunisták, mint az oroszok. Hadba szálltak ellenünk, amikor mi csak a szabadságot akartuk megvédeni Dél-Koreában. Mi nem akartuk megtámadni őket...

- Ha viszont visszatekintünk a történelemre, azt kell tapasztalnunk, hogy Kína mindig átlépett a Jalun, valahányszor támadó hadsereg közeledett a felé a határa felé. Mindig. A maguk MacArthurja állítólag történész volt, ezt tudnia kellett volna - mondta türelmesen Mata, miközben azon tűnődött, hogy vajon Casey az ágyban is ennyire naiv-e. - Ő, MacArthur vagy az elnökük kényszerítette Kínát arra az ösvényre, amelyre magától nem ment volna. Ebben halálbiztos vagyok.

- De hát mi nem voltunk támadók! Dél- Koreát Észak- Korea támadta meg. Mi csak segíteni akartunk az ottaniaknak, hogy felszabadulhassanak. Nem reméltünk belőle semmi hasznot. Milliárdokat költöttünk rájuk, hogy megőrizhessék a szabadságukat. De nézze meg, mit művelt Kína Tibettel... vagy tavaly Indiával. Én úgy veszem észre, mindig mi vagyunk a palimadarak, pedig nem akarunk mást, csak megvédeni a szabadságot. - Casey elhallgatott: a termen megkönnyebbült duruzsolás futott végig, s az emberek elindultak az asztalok felé. Mindenütt pincérek tűntek fel, ezüst burával letakart tálcákat hordozva. - Hál'istennek! Már éhen halok!

- Én is mondta Bartlett.

- Szaros rácáfolt önmagára - mondta nevetve Mata. - Orlanda, figyelmeztetnie kellett volna a vendégeinket, hogy Szaros vacsorái előtt ősi szokás szerint érdemes otthon egy könnyű vacsorát elfogyasztani.

Orlanda csak megvillantotta bájos mosolyát; Casey válaszolt. - Orlanda figyelmeztette Lincet, ő szólt is nekem, de úgy gondoltam, majd csak kibírom valahogy. - Ránézett ellenfelére, aki körülbelül fél fejjel alacsonyabb volt nála, úgy százhatvan körül lehetett. Életében először érezte magát nagydarabnak és otrombának. Légy őszinte önmagadhoz, figyelmeztette magát: azóta, hogy kitétted a lábad a szállodából és láttad azt a sok apró kezű, apró lábú kínai lányt és asszonyt, láttad vékony termetüket, kicsiségüket, fekete szemüket, fekete hajukat, azóta egyfolytában óriásinak és idegennek érzed magad. Hát igen... Most már értem, miért bámulnak olyan szájtátva ránk. Hát még az átlagturistákat, a harsány, elhízott, kacsázva járó turistákat...

Ennek ellenére te, Orlanda Ramos, bármilyen csinos vagy is, és bármilyen okosnak hiszed is magad, nem te vagy a Linc Bartlettnak való lány. Úgyhogy tehetsz nekem egy szívességet. - Megkérem Orlanda - mondta a lehető legkedvesebben - legközelebb figyelmeztessen bennünket, hogy nagyon figyeljünk oda, ha valamit ajánl.

- Most azt ajánlom, együnk, Casey. Én is éhes vagyok. - Azt hiszem, mindannyian egy asztalnál ülünk - mondta Mata. - Megvallom, én intéztem így. - Boldogan előresietett, életében nem izgatta még fel úgy egyetlen kihívás sem, mint az, hogy esetleg lefektetheti Caseyt. Ahogy meglátta, már el is döntötte. Részben azért, mert Casey szépsége, magassága és gyönyörű melle kellemes ellentétben állt az átlagos ázsiai lányok kicsiségével és egyformaságával, részben azok miatt a dolgok miatt, amelyeket Orlandától

tudott, de legnagyobb részben azért, mert hirtelen felötlött benne, hogy Bartlett és Casey kapcsolatának megszakítása esetleg meghiúsíthatja a Par-Con ázsiai betörési kísérletét. Amíg még tehetjük, nem árt magunktól a lehető legtávolabb tartani az amerikaiakat meg azt az álszent, gyakorlatiatlan erkölcsiségüket. És ha Dunross nem tudja nyélbe ütni a Par-Con- ügyletet, akkor kénytelen lesz eladni nekem az ellenőrzés jogát. És akkor végre-valahára én leszek a Nemes Ház tajpanja, nyüzsöghetnek akár csapatostul az összes Dunrossok és Struanok.

Madonna, tényleg csodálatos az élet! Milyen érdekes, hogy ez a nő a kulcsa Ázsia legjobb lakatjának... Naná, hogy meg lehet vásárolni, gondolta önelégülten. Csak az a kérdés, mennyiért.

37

23 óra 01 perc

A vacsora tizenkét fogásból állt. Párolt kaliforniai kagyló árpacsírával, csirkemáj és tűzdelt fogolypecsenye, cápauszonyleves, grillesirke, kínai zöldségfélék, zöldborsó, brokkoli és még vagy ötvenféle zöldség rákpástétommal, kicsontozott pekingi kacsa szilvamártással és finomra vágott újhagymával, papírvékonyágú palacsinta, főtt gomba és halgyomor, füstölt aranyosfejű hal salátával, jangcsoui módra készült rizs, házi tészta, aztán boldogság desszert, cukrozott lótuuszmagvak és lilium rizskásában. És mindehhez tea folyamatosan.

Caseynek és Bartlettnek Mata és Orlanda volt segítségére. Rajtuk kívül mindössze két európai ült még ennél az asztalnál: Fleur és Peter Marlowe. A kínaiak névjegyet cseréltek velük. - Ó, hát tudnak pálcikával enni! - Ezt minden kínai leplezetlenül megcsodálta, aztán szép komótosan visszaváltottak kantonira; a felékszerezett asszonyok nyilvánvalóan Caseyről, Bartlettről és Marlowe-ékről beszélgettek. De azért - Lando Mata és Orlanda miatt - nem engedték egészen szabadjára a nyelvüket.

- Miről beszélnek, Orlanda? - kérdezte halkán Bartlett: a főként kínaiak előidézte hangos szóáradatban.

- Csak kíváncsiak magára meg Caseyre - válaszolt óvatosan a lány, nem fordítva le a Casey mellének méretére tett sikamlós megjegyzéseket, a kíváncsi kérdéseket, hogy vajon hol szerezheti be a ruháit, mennyibe kerülhettek, és vajon miért nem visel ékszert, és milyen érzés lehet ilyen magasnak lenni. Bartlettel kapcsolatban nemigen beszéltek másról, mint hogy vajon tényleg maffiózó-e, ahogy az egyik kínai lap célzott rá.

Orlanda biztosra vette, hogy nem az. És ugyanennyire biztos volt abban is, hogy Casey jelenlétében nagyon óvatosan kell viselkednie, nem lehet se túl rámenős, se túl visszahúzódozó, és semmiképpen sem szabad Bartlettet megérintenie. Caseyvel pedig bájologni kell, meg kell próbálni kizökkenteni.

Minden fogáshoz új tányérokat hoztak, a használtakat elvitték. Pincérek siettek a terem közepén a lépcső közelében álló edénytárolókhoz, hogy letegyék a piszkos tányért, és fölkapják az újat, a még gőzölgőt.

Három fedélzettel lejjebb a konyha maga volt a pokol, a másfél méteres átmérőjű, félgömb alakú üstök alatt gázzal tüzeltek, amit csöveken vezettek a hajóra. Néhány üst párolásra szolgált, néhány pörköléshez, néhány sütéshez, mások főzéshez, megint másokban csupán tiszta, fehér rizs készült. Egy helyen, nyílt tűz fölött, nyársak forogtak. Seregyeni kiséítő dolgozott a huszonnyolc szakács keze alá: ők készítették elő a húsokat és a zöldségfélét, kopasztották a csirkéket, ölték és tisztították a halakat, rákokat, homárokat, végezték mindazt az ezernyi műveletet, amit megkíván a kínai konyha, ahol mindig, minden vendég számára, minden fogás frissen készül.

Az étterem délelőtt tízkor nyitott, és a konyha este háromnegyed tizenegykor zárt - néha, zártkörű rendezvények alkalmával-, később. Ha a vendéglátó elég tehetős volt, műsorral is szolgáltak, és lehetett táncolni is. Ezen az estén, noha nem volt se túlóra, se műsor, se tánc, a személyzet minden tagja tudta, hogy Szaros T'Chungtól nagyon csinos borralalót kap majd a bankett után. Szaros T'Chung bőkezű házigazda volt, noha számosan vélekedtek úgy, hogy az általa összegyűjtött jótékonyági adományok tekintélyes része az ő és a vendégei hasába vándorol, vagy barátnői ruházkodását fedezi. Állítólag kegyetlenül elbánt becsmérlőivel, zsugori volt a családjával szemben, és bosszúálló természet.

Nem számít, gondolta a főszakács. Az embernek puha ajkakra és kemény fogakra van szüksége ebben a világban, és mindenki tudja, melyik tart tovább. - Igyekezz már! - kiáltott. - Itt ácsorogjam végig ezt az egész szaros éjszakát?! Garnélát! Hozzatok már a garnélákat! Verejtékező kukta került elő rohanva, rongyos nadrágban és lehordott, átizzadt atlétatrikóban, bambusz tálcán hozta a frissen fogott és tisztított garnélarákokat. A séf egy hatalmas üstbe vetette őket, utánuk dobott egy marék nátriumglutamátot, kétszer megkavarta, majd kihalásztta a rákokat. Fogott két tányért, kimért rájuk egy-egy marékra való, gőzölgő zöldborsót, s ennek tetejére, egyenlő arányban elosztva, odatette a rózsaszín, étvágygerjesztően csillogó garnélákat.

- Hogy az összes istenek hugyozzák le az összes garnélát! - mondta mogorván, megint kínozni kezdte a gyomorfekélye, a tízórai műszaktól a lába, a lábszára olyan lett, mint az ólom. - Küldjétek már fel ezt itt, mielőtt tönkremegy! Tou nien lo mo, mozogjatok már... Úgyis ez az utolsó parancsom mára. Ideje hazamenni!

Már a többi szakács is utolsó utasításait kiabálta, káromkodva készítették az ételeket. Mind nagyon szerettek volna már lelépni. - Nyomás, föl vele! - Egy kukta, kezében egy használt zsírral telt edénnyel, megbotlott, a zsír az egyik gáztűzhelyre loccsant, nagy buhhanással lángot fogott, és hirtelen elszabadultak a pokol ördögei. Egy szakács felordított, mert a lángnyelvek belekaptak, csapkodni kezdett, megperzselődött a haja, az arca. Valaki egy vödör vizet zúdított a tűzre, mire az hirtelen szétterült. A lángok a gerendás mennyezet felé kezdtek kúszni, terjedni kezdett a füst. A tűz elől menekülő, ordító, lökdösődő szakácsok összetorlódtak az ajtóban. A csípős, fekete olajfüst kezdte megtölteni a levegőt.

Az első fedélzetre vezető egyetlen keskeny feljáróhoz legközelebb lévő férfi felkapta a két tűzoltó készülék egyikét, tenyerével rácsapott a kioldógombjára, s a fűvókát a tűz felé fordította. Semmi. A férfi megismételte a műveletet, aztán valaki káromkodva kikapta a kezéből, majd egy újabb sikertelen próbálkozás után félredobta. A másik készülék se működött. A legénység sose strapálta magát az ellenőrzésükkel.

- Hogy az összes istenek kakálják le ezeknek az anyátlan idegen ördögöknek a találmányait! - nyüszített fel egy szakács. A helyiség túlsó végében egy füsttől fuldokló, ijedt kuli a lángok elől való

hátráltában nekiütközött néhány korsónak, és felborította őket. Egyik-másikban ezeréves tojás volt, a többiben szezámolaj. Az olaj szétömlött a padlón, és tüzet fogott. A kuli eltűnt a hirtelen támadt lángfüggönyben. A tűz most már a fél konyhára kiterjedt.

Ekkorra már jócskán elmúlt tizenegy óra, s a vacsorázók zöme távozott. A Lebegő Sárkány legfelső fedélzetén is megritkultak a vendégek. A kínaiak túlnyomó többsége, köztük Négyujjú Vu és Venus Poon épp kifelé sétált vagy már el is ment, mivel az utolsó fogást már régen feltálalták, és a kínai jó modor szerint ennek elfogyasztása után illik nyomban szedelőzködni. Csak európaiak ücsörögtek még az asztaloknál, konyakot vagy portóit kortyolgatva, szivarozva. A kínaiak, szerte az egész hajón madzsongasztalokat állítottak fel, s hamarosan mindenfelől a táblákra csapott elefántcsont lapok csattogása hallatszott.

- Ön tud madzsongozni, Mr. Bartlett? - kérdezte Mata.

- Nem. Kérem, szólítson Lincnek.

- Meg kellene tanulnia... Jobb, mint a bridzs. Maga bridzsel, Casey? Linc Bartlett felnevetett. - Nagymenő, Lando. Ne játsszon vele pénzben.

- Talán összehozhatnánk egy partit. Maga, ugye bridzsel, Orlanda? - kérdezte Mata, tudva, hogy Gornt kitűnő játékos.

- Igen, hébe-hóba – felelte halkán Orlanda. Casey meg azt gondolta: „Lefogadom, hogy remekül játszik ez a ribanc.”

- Én szívesen benne lennék - mondta negédesen Casey.

- Akkor jó - mondta Mata. Akkor mondjuk valamikor a jövő héten... Á, jó estét, tajpan!

- Dunross jellegzetes mosolyával üdvözölte mindnyájukat. - Hogy ízlett a vacsora?

- Fantasztikus volt! - felelte Casey. Örült, hogy újra látja Dunrosst, s feltűnt neki, milyen remekül áll rajta a szmoking. - Volna kedve csatlakozni hozzánk?

- Köszönöm, de...

- Jó estét, tajpan - köszönt Dunrossra s lépett oda hozzá Dianne Chen nyomában fiával, Kevinnel, egy alacsony, vaskos, göndör fekete hajú, telt ajkú fiatalemberrel.

Dunross bemutatta őket. - Phillip hol van?

- Úgy volt, hogy jön, de aztán telefonált, hogy feltartóztatták. Hát akkor jóéjszakát... - Dianne rájuk mosolygott, Kevin szintén, azt elindultak a kijárat felé; Casey és Orlanda elkerekedett szemekkel bámulta Dianne ékszereit.

- Sajnos nekem is le kell lépnem – mondta Dunross.

- Milyen volt az asztala?

- Elég fárasztó - felelte Dunross a rá jellemző, ragadós nevetéssel. Az első asztalnál vacsorázott a képviselők, Gornt, Shi-teh és a felesége társaságában, ahol az evőeszközök csilingelését időnként dühös kifakadások harsogták túl. - Robin Grey nagyon szókimondó és rosszul informált, mi meg néhányan nekiestünk. Most az egyszer még én meg Gornt is ugyanazon az oldalon álltunk. Bevallom a mi asztalunknál szolgáltak fel először, így aztán szegény Shi-teh meg a felesége elmenekülhetett már. Egy negyedórája úgy eltűntek, mint szürkeszamár a ködben.

Mindnyájan vele nevettek. Dunross Marlowe-t figyelte. Azon tűnődött, vajon tudja-e, hogy Grey a sógora. – Úgy vettem észre, Grey egészen jól ismeri magát, Mr. Marlowe.

- A modorával ellentétben, a memóriája még jó.

- Erről nem tudok, azt viszont tudom, hogy ha a parlamentben sikerül elfogadtatnia az álláspontját, akkor Isten irgalmazzon Hongkongnak! Hát akkor én... tulajdonképpen csak üdvözölni akartam magukat. - Dunross rámosolygott Bartlettre és Caseyre. – Ebédelhetnének holnap együtt?

- Hogyne - válaszolta Casey. - Volna kedve átjönni a V and A -be? - Észrevette, hogy a helyiség túlsó végén Gornt távozáshoz készülve feláll és megint felötlött benne a kérdés: ki fog győzni? Közvetlenül vacsora előtt Andrew azt mondta, hogy...

Ekkor, a többiekhez hasonlóan, ő is meghallotta a halk sikolyokat. Hirtelen csend támadt, mindenki feszülten figyelt.

- Tűz van!

- Jézusom, oda nézzenek! - Mindnyájan az ételfelvonóra néztek. Dőlt belőle a füst. Aztán egy kis lángnyelv jelent meg.

Egy másodpercnyi döbbséget követően mindenki felpattant. A főlépcsőhöz legközelebb lévők a kijárat felé rohantak, összezsúfolódtak előtte. Közben a többi vendég is felkapta a kiáltást. Bartlett talpon termett, és elkapta Casey kezét. Mata és még néhány vendég szaladni kezdett a bedugult kijárat felé.

- Álljanak meg! - bömbölte túl a zivajgt Dunross. Mindenki megtorpant. - Rengeteg időnk van még. Ne kapkodjanak! - rendelkezett. Nem kell rohanni, csak szép nyugodtan! Még nincs veszély! - Figyelmeztetése segített a legijedtebbeknek. A kijáratban kissé fellazult a tömeg. Odalent azonban, magán a lépcsőn egyre erősödött a kiabálás, fokozódott a hisztéria.

Nem mindenki kezdett rohanni az első veszélyt jelző kiáltásra. Gornt nem mozdult. Csak ült, szívta a szivarját, és minden érzékszervével figyelt. Havergill és a felesége az ablakokhoz ment, és lenézett. Többen követték példájukat. Látták, hogy tolong két fedélzettel lejjebb, a főbejáratnál a tömeg. - Nem hiszem, hogy aggódnunk kellene, drágám - mondta Havergill. - Ha majd a tömeg kijut, kényelmesen kísérelhetünk.

A mellettük álló Lady Joanna megszólalt. - Látták, hogy száguldott ki Biltzmann? Micsoda tuskó! – Körülnézett, észrevette a terem túlsó végén Dunross mellett álló Bartlettet és Caseyt: - Nahát, azt hittem,

ők is eliszkoltak!

Havergill reagált rá. – Na de Joanna, nem minden jenki gyáva! Az ételliftből hirtelen láng csapott ki, majd sűrű, fekete füst kezdett dőlni belőle. A sűrűtől kiáltások ismét felerősödtek.

A teremnek a tűzhöz közelebb lévő oldalán Bartlett Dunrosshoz fordult: - Nincs itt egy másik kijárat Ian?

- Nem tudom - felelte Dunross. - Kukkantson ki, addig én itt tartom a frontot. - Bartlett gyors léptekkel elindult a félfedélzetre vezető kijáráthoz, Dunross pedig a többiekhez fordult. - Nincs miért idegeskedni - mondta nyugtatólag, s közben gyorsan felmérte őket. Fleur Marlowe sápadt volt, de uralkodott magán, Casey elképedte meredt az ajtóban tolongó tömegre, Orlanda kővé dermedt, közel állt a síráshoz. - Orlanda! - szólt rá Dunross. - Nyugalom! Nincs semmi vész...

A terem túloldalán Gornt felállt, és közelebb ment az ajtóhoz. Láta a tolongást, és tudta, hogy odalent a lépcsőn összezsúfolódtak az emberek. Sir Charles Pennyworth ugyan ott állt az ajtó mellett, próbálta szervezni a rendezett elvonulást, de a sikolyok és időnkénti üvöltések ennek ellenére fokozták a félelmet. Továbbra is dőlt a füst, és Gornt arra gondolt: jóságos ég, tűz van, félszáz ember és egyetlen kijárat. Aztán észrevette a bárpultot, ahonnan már elmenekült a mixer. Odament, látszólag higgadtan töltött magának egy Whiskyt, szódát is spriccelt belé, de a hátán csurgott a víz.

Lejjebb, a zsúfolt második fedélzet lépcsőfordulóján Lando Mata megbotlott, s egy egész csoportot magával rántott, köztük Dianna Chent és Kevint, s ilyenformán elzárta az egyetlen menekülési útvonalat. Férfiak, nők üvöltöttek tehetetlenül, a padlóhoz préselve, ahogy a fejetlenül rohanó többiek megbotlottak bennük vagy rájuk zuhantak. Valamivel följebb Pugmire-nak a lépcső korlátjába kapaszkodva sikerült talpon maradnia, hatalmas erejét arra használta, hogy hátát a többieknek vetve elejét vegye, hogy mások is elessenek. Julian Broadhurst ijedten, de fegyelmezetten állt mellette, segített neki. Egyesült erővel egy időre sikerült is feltartóztatniuk az emberhullámot, de a túlsúly fokozatosan legyűrte őket. Pugmire érezte, hogy a korlát kezd kicsúszni a markából. Tíz fokkal alatta Mata talpra vergődött, nagy igyekezetében rátaposott közben néhány emberre, aztán ismét lefelé nyomult, a szmokingja félig leszakadt róla. Dianne Chen könyökkel- körömmel vágott utat magának és Kevinnek. A nagy nyomakodásban lökdösődésben nem vette észre, hogy egy nő ügyesen leszakítja és elteszi gyémántfüggőjét, aztán eltűnik vele a lépcsőn lefelé igyekvők között. A pánikhangulatot csak fokozta az alsó fedélzetről felfelé szállongó füst. Pugmire nem bírta tovább tartani magát. Az emberfolyam a falhoz préselte. Broadhurst is elvesztette lába alól a talajt. Fentről újabb emberlavina indult útjára, Most már mindkét szinten járhatatlanná vált a lépcső.

Négyujjú Vu és Venus Poon már az első fedélzeti lépcsőfordulón járt, amikor elkezdődött a kiáltozás. Négyujjú Vu, nyomában a holtra vált Venus Poonnal lerohant az utolsó lépcsősoron, utat könyökölt magának a partra vezető járóhídra, majd a partra érve megállt, s kalapáló szívvel, zihálva visszanézett. Az óriási díszes kapun át férfiak, nők támolyogtak ki a mólóra, a vízvonál közelében levő kajütblakokból imitt-amott már lángok csaptak ki. Egy közelben járőröző rendőr odarohant, elképedten figyelte néhány pillanatig a jelenétet, aztán hanyatt-homlok elindult a legközelebbi telefonfülke felé. Négyujjú Vu még erősen lihegett, mikor a tumultusból éppen kikeveredő Richard Kwangot és feleségét észrevette. Nevetni kezdett, mindjárt sokkal jobban érezte magát. Venus Poon is úgy találta, nagyon murisan néznek ki az emberek. A part biztonságában egyre gyűltek a báméskodók, segíteni egyiknek sem jutott eszébe, csak a szájukat tátották - nagyon helyesen, gondolta Vu, az embernek nem szabad beleavatkoznia az istenek döntéseibe. Az isteneknek külön szabályaik vannak, és ők határoznak az ember

zsozza felől. Az én zsozom az, hogy megmenekültem, és hogy ma éjjel kiélvezzem ezt a lotyót. Segítsetek, ó, összes istenek, fenntartani császári vasamat, míg kegyelemért nem könyörög a ribanc!

- Na, gyere, kis mézesmázos - mondta göcögve - most már nyugodtan a zsozokra bízhatjuk őket. Csak vesztegetjük itt az időt.

- Nem, atyám - mondta gyorsan a lány. - Bármely pillanatban megérkezhet a tévé meg a sajtó... A népszerűségünkre is gondolnunk kell, hallod-e?

- Miféle népszerűségünkre, hallod-e? Én párnázni akarok, nem...

- Később! – csattant fel parancsolóan Venus Poon, amitől Négyujjú Vúnak torkán akadt a káromkodás. - Nem akarod, hogy hősként ünnepeljenek? kérdezte éles hangon. - Talán még lovagi címet is kaphatsz, mint Szaros, hallod-e? - Gyors mozdulatokkal bepizkolta kezét és arcát, - ruhája egyik vállpántját óvatosan elszakította, aztán odament a járóhíd tövébe, hogy lásson, és hogy lássák. Négyujjú Vu fókuszálatlan szemekkel nézett utána. Egy kuaj lo kitüntetés, mint Szaros? gondolta meghökken. Íííí, miért is ne? Fáradt léptekkel elindult a lány után, óvatosan, hogy most már ne kerüljön közel semmilyen veszélyforráshoz.

A legfelső fedélzeten az egyik kéményből láng csapott ki, ijedt emberek lestek lefelé a három fedélzet ablakaiból. Mások hisztérikus állapotban botladoztak kifelé a biztonságot jelentő partra, sokan köhögtek a füsttől, amely már szinte az egész éttermet elborította. A kijáratnál ismét tumultus és ordítózás támadt. Néhányan elestek, megpróbáltak felállni a lábak között, a hátsók ordítottak, hogy az elől lévők siessenek, Négyujjú Vu meg a többi báméskodó pedig megint nevetni kezdett.

Bartlett a legfelső fedélzeten kihajolt a korláton, és lenézett a hajótestre és a mólóra. Láta a parton kavargó tömeget, a kijáratnál eszeveszetten nyomakodó embereket. Egyik oldalon sem volt másik lépcső, létra vagy egyéb menekülési lehetőség. A szíve kalapált, de nem félt. Még nincs igazi veszély, gondolta. A vízbe is beugorhatunk. Sima ügy. Tíz- tizenkét méter, ha lehet... Ha nem hasasra sikerül, nem gond. Végigrohant a hajó hosszának felét kitevő fedélzeten. A szellőztető kürtők füstöltek, szikráztak, apró lángok csaptak elő belőlük.

Kinyitotta a legfelső fedélzet ajtaját, majd gyorsan be is csukta, hogy ne csináljon még nagyobb huzatot. Most már sokkal sűrűbb volt a füst, az ételliftből folyamatosan csapkodtak ki a lángok. A füstnek fanyar, csípős illata volt, égő hús szaga is vegyült belé. Szinte mindenki a túlsó ajtónál nyomakodott. Csak Gornt állt tőlük távolabb, italát kortyolgatva figyelte őket. Jézusom, gondolta Bartlett micsoda hidegvérű csirkefogó! Elővigyázatosan megkerülte az ételliftet, a szemét marta a füst, csaknem ledöntötte a lábáról Christian Toxe-ot, aki egy telefon fölé görnyedve próbálta túlkiabálni a lármát: - Szarok rá! Azonnal küldjön ide egy fotóst, és majd aztán telefonáljon a tűzoltóknak! - Toxe dühösen levágta a kagylót. - Hülye barmok! - morogta, aztán visszament a feleségéhez, egy matróna küllemű kínai asszonyhoz, aki kifejezéstelen szemekkel meredt rá. Bartlett Dunross felé sietett. A tajpan mozdulatlanul állt Orlanda, Casey, Peter és Fleur Marlowe mellett, és hangtalanul füttyörészett.

- Semmi, Ian - mondta halkán Bartlett, feltűnt neki, milyen furcsán cseng a hangja. - A világon semmi. Még egy létra sem. Viszont ha kell, könnyű leugrani.

- Igen. Még szerencse, hogy ezen a fedélzeten vagyunk. A többieknek valószínűleg nincs ilyen

lehetőségük - Dunross a kijárat melletti ételliftből feltörő füstöt és tüzet nézte. - Nagyon hamar el kell döntenünk, merre menjünk – szólt halkán. – Ez a tűz elzárhatja előlünk a kijáratot. Ha kimegyünk, lehet, hogy többé nem tudunk visszajutni, és ugranunk kell. Ha viszont bent maradunk, csak a lépcsőkön mehetünk.

- Jézusom... - suttogta Casey. Próbált úrrá lenni zakatoló szívéen és egyre erősödő klausztofóbiáján. A bőre nyirkos lett, tekintete ide-oda cikázott a kijárat és az ajtó között. Bartlett fél karral átölelte.

- Nyugi. Ugrani bármikor tudunk.

- Igen, Linc, persze. - Casey már nagyon nehezen tartotta magát.

- Tud úszni, Casey? - kérdezte Dunross.

- Igen. Én már... én már egyszer kerültem tűzbe. Azóta is rettegek tőle. - Évekkel ezelőtt történt: a Los Angeles-i Hollywood Hillsen álló kis háza az egyik hirtelen támadó nyári tűzvész útjába került, és ő bennrekedt, mivel az alatta húzódó kanyon már lángokban állt. Kinyitott minden vízcsapot és öntözőberendezést és locsolni kezdte a tetőt. A tűz perzselő heve így is elérte. A lángtenger áthullámozott a völgy egyik tetejéről a szemben lévőre, hogy aztán égetve folytassa útját mindkét oldalon a völgy alja felé, száznyolcvan kilométeres sebességű szellőkészek hajtották, amit a tűzvész maga idézett elő. A bömbölő lángok fákat, házakat emésztettek el, egyre közeledtek és nem volt kiút. Casey rettegv szorongatta a tömlőt, és tovább locsolta a tetőt. A fölötté lévő házakból kutyák, macskák rohantak el mellette, egy villogó szemű farkaskutya a ház szélmentes fala tövében húzta meg magát. Caseyt perzselő izzás, füst és rettenet vette körül, és csak jött, jött, de aztán a tűz innenső széle tizenöt méternyire a telkétől megállt. Nem tudni, miért. Fölötté az utca minden háza eltűnt. A völgy legnagyobb része. A Los Angeles városát kettéosztó dombokon még három napig égett a tűzvész által vágott csaknem nyolcszáz méter széles és több mint három és fél kilométer hosszúságú rend.

- Jól vagyok, Linc - mondta remegő hangon. - Azt... azt hiszem, inkább lennék kint, mint bent. Menjünk innen a fenébe. Úgysem árt egy kis fürdés.

- Én nem tudok úszni! - Orlanda reszketett. Aztán hirtelen elvesztette önuralmát, és felpattant, hogy a lépcső felé rohanjon. Bartlett elkapta. - Nem lesz semmi baj, de értse meg, arra nem juthat ki. Hallja azokat a szerencsétleneket odalent? Ők aztán tényleg bajban vannak Csak nyugalom, jó? A lépcső most nem megy. - Orlanda remegve kapaszkodott Bartlettbe.

- Nem lesz semmi baj - mondta neki együttérzően Casey.

- Nem lesz - szólt Dunross a füstöt és a tüzet figyelve.

Marlowe is megszólalt. - Nem túl kényes a helyzetünk, ugye, tajpan? Nyilván a konyhában keletkezhetett a tűz, majd eloltják. Ne félj Fleur, kincsem, nem kell ugrani.

- Nem nagy ügy – nyugtatta Bartlett - Van itt szampan elég, majd kihalásznak.

- Igen, látom, de Fleur sem tud úszni. Fleur a férje karjára tette a kezét. - Pedig mennyiszor mondtad, hogy meg kellene tanulnom, Peter.

Dunross nem figyelt rájuk. Már őt is kerülgette a félelem, próbálta legyűrni. Orra megtelt az égő hús sajnos nagyon is ismerős szagával, majdnem elhányta magát. Ott volt megint a gépén, az égő Spitfire-ben, egy Messerschmitt 109-es lőtte le a La Manche csatorna fölött, Dover sziklájától túlságosan távol, és tudta, széné ég, mire sikerül a pilótafülke sérült, beszorult tetejét kirángatnia és kiugornia, s mindeközben ott volt az a rettenetes szag, saját perzselődő testének szaga. Öklével rémületében tehetetlenül püfölni kezdte a plexit, a másikkal a lábszárát és térdét nyaldosó lángnyelveket csapkodta, s eközben majd megfulladt, alig látott a csípős füsttől. Aztán hirtelen hatalmas bömbölés támadt: leszakadt a motorfedél, pokol tüzeként törtek fel a lángok, körülvették, aztán már valahogy kint volt és zuhant, távolodott a lángoktól, nem tudta, megvan-e még az arca, van-e még bőr a lábán és a kezén. Bakancsa és overálja még füstölt. Aztán hirtelen érezte a hányingert keltő rándulást: kinyílt az ernyője. Akkor meg észrevette, hogy egy ellenséges gép sziluettje száguld felé a naptól, látta, hogy fölszikráznak gépfegyverei, és egy nyomjelző lövedék elvitte a fél vádlóját. Többre nem emlékezett, csak arra, hogy az égő hús szaga akkor is ugyanolyan volt, mint most.

- Mi a véleménye, tajpan?

- Tessék?

- Maradjunk vagy menjünk? – ismételte Marlowe.

- Egyenlőre maradunk - mondta Dunross: mindenki csodálkozott, hogyan lehet ilyen nyugodt. - Ha a lépcsőről eltisztul a tömeg, kimehetünk. Nincs értelme elázni, ha nem muszáj. Casey bizonytalanul rámosolygott. - Gyakoriak erre felé az ilyen tüzek? - Itt nem, de sajnos magában Hongkongban annál inkább. Kínai barátaink nemigen törődnek a tűzrendészeti előírásokkal...

Még mindig csak néhány perc telt el azóta, hogy az első harapós lángok fellobbantak a konyhában, de mostanra már teljesen elterjedtek benne, s az ételliften át teret nyertek a három fölötté lévő fedélzet középső részén is. A konyhában lobogó tűz a helyiség jó felét elzárta az egyetlen lépcsőtől. Húsz halálra vált ember rekedt az elzárt részen. A személyzet többi tagja már rég kimenekült, ott tolongott a fölöttük lévő fedélzeten az embertömegben. A konyhának volt ugyan öt- hat kajütablaka, de kicsik és berozsdásodottak. Az egyik szakács halálfélelmében nekirohant a tűzfalnak, felüvöltött mikor a lángnyelvek átölelték, majdnem sikerült átjutnia rajtuk, de elcsúszott és még sokáig jajongott. A többiek rettegve nyöszörögtek. Másfelé nem lehetett menekülni.

Bent rekedt a főszakács is. Termetes ember volt, sok konyhatüzet megélt már, ezért nem esett pánikba. Kétségbeesetten idézte fel sorra az emlékeit, hogy valamilyen párhuzamot, megoldást találjon.

Aztán eszébe jutott.

- Gyerünk! - ordította. - Hozzatok rizslisztes zsákokat! Rizst! Siessetek!

A többiek mozdulatlanul meredtek rá, megdermesztette őket a félelem, így aztán a főszakács bepofozta-lökdöste néhányukat a raktárhelyiségbe, maga is megragadott egy huszonöt kilós zsákot, és feltépte a száját. - Hogy ciceréznetek meg az összes tüzeiket, siessetek! De várjatok, amíg szólok! – zihálta; fojtogatta és csaknem megvakította a füst. Az egyik kerek ablak kirázódott, kinyílt, a hittelen támadt huzat feléjük terelte a lángokat. Rettegve kapták föl a zsákokat, köhögtek a terjedő füstben.

- Most! - kiáltotta a főszakács, s a tele zsák tartalmát a tűzhelyek közötti lángoló folyosóra zúdította. A lisztfelhő a tűz egy részét eloltotta. Sorra nyíltak a zsákok, újabb és újabb lángokat fojtottak el. Jutott a lisztből a lángban álló padokra is, eloltotta őket. A folyosó egy pillanatra járhatóvá vált. A főszakács nyomban nekilendült, keresztülrohant a még pislákoló lángok között. A többiek egymást lökve-taszigálva követték, a két elszenesedett testet átugrálták, s még mielőtt a lángok új erőre kapva ismét elzárták az utat, elérték a lépcsőt, felrohantak rajta, és kiléptek a még viszonylag normális levegőjű lépcsőházba, ahol csatlakoztak a tolongó, nyomakodó, lökdösődő, ordító, köhögő tömeghez, amely a fekete füstön át a szabadba tört.

Legtöbb arc könnyben úszott. Az alsó szinteken most már nagyon sűrű volt a füst. Az első lépcsőforduló fölött, ott, ahol az étellift aknája volt, lassan csavarodni és feketedni kezdett a fal. Hirtelen felszakadt, csakúgy repültek a gorgófők, s előlobbantak a lángok. A lépcsőn lejjebb állók pánikszerűen megindultak előre, a lépcsőforduló mögött állók először visszahátráltak, majd látva, milyen közel a szabadulás útja, kettessel véve a lépcsőfokokat, átrohantak a lángoló szakaszon. Hugh Guthrie, az egyik képviselő észrevette, hogy egy asszony elesik. Megkapaszkodott a lépcsőkoriátban és megállt, hogy fölsegítse, de a mögötte jövők fellökték, s ő is elesett. Káromkodva feltápászkodott, még sikerült valahogy utat törnie az asszonyhoz és fölragatni, de aztán máris újból elsodorta a tömeg, vitte magával a kijáráshoz vezető utolsó néhány lépcsőfokon.

A legutolsó és a második fedélzet közötti lépcsőszakasz fele még mentes volt a lángoktól, noha a tűz már itt is biztos fogást talált magának, s önmagát erősítve mind nagyobb részt hódított meg. A tömeg most már gyérült, bár odafent a lépcsőn még mindig több mint százán zsúfolódtak össze. Lökdösődtek, káromkodtak, nem látták, mi van előttük.

- Miért állunk, az istenit?!
- Járható még a lépcső?
- Az ég szerelmére, induljanak már!
- Itt már borzasztó meleg kezd lenni!
- Mi ez a rohadt dugó ott lent?!

Grey is ott volt a második fedélzet lépcsőjén rekedtek között. Láta, hogy alattuk elötörnek a falból a lángok, és tudta, hogy bármely pillanatban átéghet a hozzá közelebb eső fal is. Nem tudta eldönteni, visszamenjen-e, vagy induljon előre. Ekkor észrevette, hogy egy gyerek a korlát tövében a lépcsőhöz lapul. Sikerült a karjaiba venni a kisfiút, aztán tolamakodni kezdett előre, szidva az elől állókat, kikerülve a lángnyelveket. A biztonságba vezető út azonban még mindig el volt torlaszolva.

A legfelső fedélzeten Gornt és mások jól hallották a lenti borzalom hangjait. Itt fent már talán csak harmincan voltak. Gornt felhajtotta a whiskyjét, letette a poharát és odasétált a Dunrosst körülvevő csoporthoz. Csak Orlanda ült még, zsebkendőjét gyűrögetve, Fleur és Peter Marlowe még mindig nyugodtnak látszott, Dunross mint mindig, ura volt a helyzetnek. Így a jó, gondolta, áldva örökségét és gyakorlatát. A brit tradícióhoz hozzátartozik, hogy veszély esetén, bármennyire is fél az ember, ne mutassa ki. Nem is csoda, gondolta, hiszen legtöbbünknek volt már része bombázásban, löttek ránk, szenvedtünk

hajótörést, hadifogolytáborokba vágta minket, de legalábbis szolgáltunk a hadseregben. Gornt húga a Királyi Haditengerészeti Szolgálatnál volt, anyja légtérfigyelő, apja a hadseregben, a nagybátyja Monte Cassiónál esett el, ő maga, miután megszökött Sanghajból, beállt az ausztrálok új-guineai hadseregébe, velük harcolta végig Burmát és Szingapúrt. - Ian - mondta most illendően közömbös hangon Gornt - Úgy hallom, a tűz már elérte az első fedélzetet. Szerintem úsznunk kellene.

Dunross hátrapillantotta kijárat közelében tomboló tűzre. - Van köztünk egy-két hölgy, aki nem tud úszni. Várjunk még egy-két percet.

- Rendben van. Én azt mondom, hogy akiknek nem probléma az ugrás, esetleg kimehetnének a fedélzetre. Kezd unalmas lenni ez a tűz itt.

- Én egyáltalán nem találom unalmasnak - mondta Casey. Mindenki nevetett. - Ez csak amolyan szólásmondás – magyarázta Peter Marlowe.

Odalent felrobbant valami, a hajó enyhén belerázkódott. Hátborzongató volt a hirtelen támadt csend.

A konyhában a tűz már a raktárra is átterjedt, és már a négy ott álló négyszázötven literes olajos hordót kerülgette. Az ötödik, amely az imént felrobbant, tátongó lyukat szakított a padlóba, és deformálta a hajó oldalfalát. Izzó parázs, lángoló olaj és némi tengervíz ömlött a vízleeresztő nyílásokba. A robbanás ereje eltörte a lapos hajófenék néhány vastag gerendáját, a repedéseken át szivárogni kezdett befelé a víz. Mindenfelől menekülő patkányok özönlöttek elő.

Felrobbant a második vastag fémhordó is, s közvetlenül a vízvonál alatt hatalmas lyukat ütött a hajó oldalába. A parton álló embereknek elállt a lélegzetük, s noha őket nem fenyegette veszély, néhányan hátrálni kezdtek. Mások idegesen nevetgéltek. Megint felrobbant egy hordó, szanaszét repültek, terjedtek a lángok. A mennyezet gerendaszerkezete komolyan meggyengült, úszott az olajban, lángot fogott. Fölötte, az első fedélzeten veszedelmes dobogásba kezdett az őrjöngve menekülők lába.

Grey ott állt közvetlenül az első lépcsőforduló fölött, a gyerek még mindig a karjában volt. Fél kezével a korlátba kapaszkodott, mögötte, előtte ijedt, tolakodó emberek. Grey kivárta a megfelelő pillanatot, aztán tőle telhetőleg fedezve a gyereket, a lehető legmesszebb elkerülve a lépcsőfordulón lobogó lángokat, lerohant a már csaknem teljesen üres lépcsőn. A küszöbnél már füstölt a szőnyeg, egy nagydarab ember elesett, az egész padló beleremegett.

- Jöjjenek! - kiáltotta Grey elkéseredetten a mögötte lévőeknek. Az emberektől szorosan közrefogva lépte át a küszöböt. Abban a pillanatban, amint a járóhídra lépett, az utolsó két hordó is felrobbant, Grey mögül eltűnt az egész padló, ő maga pedig a gyerekekkel és másokkal együtt pelyvaként repült előre.

A bámészkodók közül Hugh Guthrie előreugrott, és biztonságos helyre támogatta őket. – Jól van öregfiú? – zihálta.

Grey félig kába volt, levegőért kapkodott, a ruhája füstölgött, Guthrie segített neki eloltani. - Igen... azt hiszem - felelte félig magánkívül Grey.

Guthrie gyengéden kivette – kezéből az öntudatlan gyereket, és szemügyre vette. - Szegény kis szerencsétlen.

- Meghalt?

- Nem hinném. Fogja. - Guthrie egy szájtató kezébe nyomta a kínai kisfiút, majd Greyvel együtt visszaroht a kapuhoz, hogy segítsen a robbanás következtében elkábult, magatehetetlen embereknek. – Magasságos úristen... - sóhajtotta Guthrie, látva, hogy az ajtón már nem lehet kijönni. Aztán a nagy kiabálásban távolról közeledő szirénázást hallott.

A legfelső fedélzeten veszedelmesen erősödött a kijárat közelében pusztító tűz. Ijedt, köhögő emberek hátráltak vissza a helyiségbe, visszakényszerítették őket a lépcsőről a lángok, amelyek már az egész alsó fedélzetet elborítottak.

- Én azt mondom, Ian - szólalt meg Bartlett - tűnjünk innen, de gyorsan.

- Jó, Quillan, volna szíves vezetni a menetet és irányítani a dolgokat a fedélzeten? - mondta Dunross. - Én vállalom az utóvéd szerepét. Gornt hátrafordult és elbödült: - Mindenki erre! A fedélzeten biztonságban lesznek... Egyesével...! - Kinyitotta az ajtót, odaállt mellé, és próbálta rendezetté formálni a sietős visszavonulást. A többség főként britekből és néhány kínaiából állt. A szabadba kijutva enyhült valamelyest a félelmük, mindenki örült, hogy megszabadult a füsttől.

Bartlett még bent volt. Izgult, de nem félt, mivel tudta, hogy bármikor betörheti valamelyik ablakot. Caseyvel együtt kimászhat, és a tengerbe ugorhat. Emberek tülekedtek el mellettük. Az ételliftből kicsapó lángok egyre hosszabbodtak, letről újabb robbanás tompa dörrenése hallatszott.

- Hogy bírod, Casey?

- Jól.

- Indulj kifelé!

- Csak ha te is.

- Naná - vigyorgott a lányra Bartlett. Gyérült körülöttük a tolongás. Kisegítette az ajtón Lady Joannát, aztán a sántikáló Havergillt és feleségét.

Casey látta, hogy Orlanda még mindig dermedten ül a székében. Szerencsétlen, gondolta együttérzően, ahogy eszébe jutott, milyen halálosan félt annál a másik tüzesetnél. Odament hozzá. - Jöjjön - mondta barátságosan, és felsegítette. Orlandának remegett a térde. Casey fél karral átölelte.

- Elvesztettem... elvesztettem a retikulómet. - motyogta Orlanda.

- Nem, itt van - Casey fél kézzel fölvette a székről a táskát, a másikkal pedig kitámogatta-taszigálta Orlandát a lángok mellett a szabadba. A fedélzet zsúfolásig tömve volt, de amint kiértek, Casey nyomban sokkalta jobban érezte magát.

- Minden rendben - mondta bátorítólag, és a korláthoz vezette Orlandát. Orlanda erősen megmarkolta. Casey Bartlettet keresve hátranézett, s észrevette, hogy Gornt társaságában, de még

odabentről, őt nézi. Bartlett intett neki. Casey visszaintett, és nagyon szerette volna, ha már ott lenne kint mellette.

Peter Marlowe is kitessékelte a feleségét a fedélzetre, majd ő is kilépett. - Minden rendben, Casey?

- Persze, hogy van, Fleur?

- Jól. Jól. Azért itt kint... sokkal kellemesebb, ugye? – kérdezte Fleur Marlowe. Rettenetesen érezte magát, nagyon gyengének, halálra váltan gondolt a pillanatra, amikor majd ebből a nagy magasságból ugorni kell. - Maga szerint kapunk esőt?

- Minél előbb, annál jobb. - Casey lenézett a hajó oldalán. Tizenöt méterrel lejjebb szampanok kezdtek gyülekezni a zavaros vízen. A csónakosok tudták, hogy a fent lévőknek hamarosan ugraniuk kell. Onnan, ahol ők álltak vagy ültek, látni lehetett, hogy a tűz már mind az első, mind a második fedélzet legnagyobb részét hatalmába kerítette. Néhányan ott rekedtek, aztán egy férfi belevágott egy széket az egyik ablakba, eltávolította az üvegszilánkokat, aztán kimászott, és ugrott. Egy szampan gyorsan előrelendült, valaki kötelet dobott a férfinak. A bentrekedtek sorra kiugrottak. Egy nő nem bukkant fel.

Noha a kísérteties fényeket vető lángok mindent bevilágítottak a közelben, az éjszaka sötét volt. A szirénázó tűzoltóautók megjelenésére a parton álló tömeg kettévált. A kínai tűzoltók és a brit tűzoltótisztek nyomban kihúzták a tömlőket. Egy másik osztag a közeli tűzcsaphoz rohant, hamarosan fröccsent az első vízszugár a tűzre, nagy éljenzés kísérte. Pillanatokon belül hat tömlő működött, majd két azbesztruhás, maszkos, légzőkészülékes tűzoltó rohant be a bejáraton s kezdte kihordani az ájultan heverő embereket a veszélyből. Egy újabb óriási robbanás lángoló üszökdarabokkal terítette be őket. Az egyik tűzoltó mindenkit lefecskengett, aztán ismét a bejáratra irányította a vízszugarat.

A legfelső fedélzeten már csak Bartlett, Dunross és Gornt nem ment ki a szabadba. Érezték, hogy meginog a lábuk alatt a padló, csaknem elestek. - Jézusom - lihegte Bartlett - csak nem süllyedünk? - Lehet, hogy ez a robbanás szétdobta a hajó fenekét - mondta sürgetőleg Gornt. - Gyerünk! - Gyorsan kilépett az ajtón. Bartlett követte.

Dunross egyedül maradt. Most már nagyon sűrű volt a füst, a hőség és a bűz undorral töltötte el. Visszafogta magát, hogy ne meneküljön pánikszerűen, uralkodott rémületén. Egy hirtelen gondolat hatására visszaroht a főlépcsőházba nyíló ajtóhoz, nem maradt-e ott valaki. A lépcsőn egy férfi tehetetlen figurája hevert. Mindenütt lángok lobogtak. Dunrossban ismét feltámadt a félelem, de legyűrte, odaugrott a férfihoz, és elkezdte kifelé húzni. A férfi kínai volt és nehéz, Dunross nem tudta él-e még. A perzselő hőségben ismét megcsapta orrát az égő hús szaga, hányinger környékezte. Aztán ott termett mellette Bartlett, együtt vonszolták-cipeltek ki a férfit a fedélzetre.

- Köszönöm - zihálta Dunross.

Quillan Gornt odament hozzájuk, lehajolt, és megfordította a férfit. Az arc jórésze megégett. - Megkímélhette volna magát a hősiességtől. Meghalt.

- Ki ez? - kérdezte Bartlett. Gornt vállat vont. - Nem tudom. Maga ismeri, Ian? Dunross a holttestre meredt. - Igen. Ez Zep... Zeppelin Tung. - Zsugori fia? Gorntot meglepte a dolog. - Annyi szent, hogy jól meghízott. Sose ismertem volna fel. - Főlegyenessedett. - Azt hiszem, nem ártana szólni a többieknek, hogy

készüljenek föl az ugrásra. Ez most már nem hajó, hanem temető. - Észrevette, hogy Casey ott áll a korlátnál. Odament hozzá. - Valami baj van? - kérdezte - Nincs semmi, köszönöm. Hát magánál?

- Semmi a világon.

Orlanda még mindig ott állt Casey mellett, meredten nézte a vizet. A fedélzeten nagy volt a nyüzsgés. - Megyek, segíték nekik megszervezni a dolgot - mondta Gornt. - Egy perc, és itt vagyok. - Otthagyta őket.

Újabb robbanás rázkódtatta meg a hajót. A hajó kissé oldalra dőlt. Többen átléptek a korláton, és ugrottak. Szampanok siettek segítségükre. Christian Toxe fél karral átölelte kínai feleségét, és savanyú képpel nézte a vizet.

- Hamarosan ugranunk kell, Christian - mondta Dunross.

- Az Aberdeeni öbölbe? Magának még van kedve viccelni, öregfiú? Ha az ember nem pattan vissza ettől a sok úszó mocsmódtól, holtbiztos, hogy megkap valami undorító fertőzést!

- Vagy ez, vagy leég a gatyája! - kiáltotta valaki nevetve.

A fedélzet túlsó végén Sir Charles Pennyworth araszolt végig a korlát mentén, mindenkire volt egy-két bátorító szava. - Ejnye, ejnye, ifjú hölgyem - mondta Orlandának - gyerekjáték az egész.

Orlanda halálra váltan ingatta a fejét. - Nem... még nem... nem tudok úszni.

Fleur Marlowe átkarolt a vállát. - Sose féljen, én sem tudok. Én is maradok még.

Bartlett lépett oda hozzájuk - Peter, maga csak fogja meg a kezét, és nem lesz semmi baj. Magának, Fleur, meg nincs egyéb teendője, mint visszatartani a lélegzetét.

- Fleur nem ugrik - mondta halkán Marlowe. - Vagy legalábbis csak az utolsó pillanatban.

- De hát nem veszélyes.

- De igen, az ő számára az. Enceinte.

- Tessék?

- Fleur gyereket vár. A harmadik hónapban van.

- Jézusom.

Az egyik szellőzőkürtőből bömbölő lángok törtek az égre. A felső fedélzet belső részén égtek az asztalok, a túlvégében álló hatalmas, faragott térelválasztók vadul lángoltak. Nagy szikraeső kíséretében összeomlott a belső központi lépcsőház. - Jézusom, ez már nem is hajó, hanem egy nagy kemence. Mi lehet a lent lévőekkel? - kérdezte Casey.

- Azok már rég kint vannak - felelte Dunross, de maga sem hitte. Itt kint, a szabad levegőn jól érezte

magát, s most, hogy az imént sikerült legyűrnie félelmét, kissé könnyelművé vált. – Pazar innen a kilátás, nem találják?

Pennyworth kedélyesen felkiáltott. - Micsoda mázlink van! Erre dől a hajó, úgyhogy amikor majd süllyed, nem lesz ránk veszélyes. Hacsak föl nem borul, mint a régi szép időkben. Háromszor szenvedtem hajótörést a Földközi-tengeren.

- Akárcsak én – mondta Marlowe - csak én Szumátra közelében a Bangka-szorosban.

- Ezt nem is tudtam, Peter - mondta Fleur.

- Nem volt benne semmi érdekes.

- Milyen mély itt a víz? – kérdezte Bartlett.

- Legalább hat méter – felelte Dunross.

- Annyi épp el... - Nagy szirénavijjogással egy rendőrségi motorcsónak bukkant elő a csónakszigetek közötti keskeny átjáróból, keresőlámpájának fénye ide-oda vetült. Amikor már csaknem odaért a Lebegő Sárkányhoz, megszólalt a megafonja, először kínaiul: - Minden szampan hagyja el a helyszínt... hagyja el a helyszínt. – Aztán angolul. – A felső fedélzeten lévők készüljenek fel a hajó elhagyására! A hajótest léket kapott, készüljenek fel a hajó elhagyására!

Christian Toxe rosszkedvűen dűnyögött az orra alatt. – Vesszek meg, ha tönkreteszem az egyetlen szmokingomat.

A felesége rángatni kezdte a karját. - Úgysem tetszett neked soha, Chris.

- Most viszont igenis tetszik, öreglány. – Toxe megpróbált mosolyogni. – És hogy az ég szakadna rá: nem tudok úszni sem.

Az asszony megrándította a vállát. – Lefogadom veled ötven dollárba, hogy úgy úszunk, mint egy angolna.

- Tartom a fogadást, Mrs. Toxe, de csak akkor, ha mi ugrunk utolsónak. Legalább legyen szemtanúnk. – Belenyúlt a zsebébe, elővette a cigarettáját, megkínálta feleségét; igyekezett bátornak mutatkozni, és nagyon féltette az asszonyt. Végigtapogatta a zsebeit, de nem talált gyufát. Az asszony kotorászni kezdett a táskájában végül talált egy öngyújtót. Csak harmadikra gyulladt meg. Egyiküknek sem jutottak eszébe az alig háromméternyire lobogó lángok.

Dunross odaszólt nekik. – Túl sokat dohányzol Christian.

A fedélzet hányingerkeltően imbolyogni kezdett. A hajó süllyedni kezdett. Az oldalán tátongó hatalmas lyukon dőlt be a víz. A tűzoltók gyakorlottan kezelték a fecskendőket, de a tomboló tűzzel szemben nem sokra mentek velük. Rázkódás futott végig a hajón, a tömeg felmorajlott. Két kikötőkötél elpattant.

Pennyworth a korlátnak támaszkodva segített ugrani a többieknek. Most már nagyon kevesen voltak. Lady Joanna rosszul esett. Paul Havergill átsegítette feleségét a palánkon, majd amikor látta, hogy vizet fogott, ő is ugrott. A rendőrség hangszórója még mindig azt harsogta, hogy a csónakok hagyják el a környéket. Tengerészek felfújt mentőmellényeket dobáltak a vízbe, a többiek egy dereglyét bocsátottak vízre sietve, majd a tengerészeti rendőrség egyik fiatal felügyelője vezetésével öt-hat tengerész vetette magát a tengerbe, hogy segítsen a bajban lévő férfiakra, nőknek és néhány gyereknek. Egy csónak nagy sietve Lady Joanna, Havergill felesége segítségére indult. Hálásan kapaszkodtak fel a recsegő vízi járműre. A felső fedélzetről újabb emberek ugrottak a vízbe.

A Lebegő Sárkány már nagyon megdőlt. Valaki megcsúszott a felső fedélzeten, nekiesett Pennyworthnek, aki ettől félig ugorva, félig zuhanva átesett a korláton, nem volt ideje felfogni, mi történik vele, kődarabként zuhant le. Koponyája szétzúzódott a szampan hátsó csücskén, eltört a nyaka, belecsusszant a vízbe, és elmerült. A hatalmas kavarodásban senki sem vette észre.

Casey Bartlett, Dunross, Gornt, Orlanda és a Marlowe házaspár mellett kapaszkodott a korlátba. Toxe valamivel távolabb pőfékelt, próbálta összeszedni a bátorságát. Felesége gondosan elnyomta a cigarettafüstjét. A szellőzőkből, fedélzeti ablakokból és ajtókból lángok törtek elő, aztán megint elpattant az egyik kikötőkábel, a hajó nehézkes ütközéssel megfeneklett, és erősen megdőlt. Gornt keze leszakadt a korlátról, fejjel esett egy oszlopnak, egészen beleszédült az ütésbe. Toxe és a felesége elvesztette az egyensúlyát, kalimpálva átestek a korláton. Peter Marlowe-nak épp csak hogy sikerült megtartania feleségét, hogy neki ne zuhanjon egy válaszfalnak; Bartlett és Casey imbolyogva, botladozva a korlát tövébe esett mellettük, Bartlett tőle telhetőleg igyekezett óvni Caseyt, bár eközben még a lány hegyes cipősarkaira is vigyáznia kellett.

Odalent a vízen a tengerészek egymás után segítették a mentőcsónakba az embereket. Egyikük észrevette, hogy tőlük öt-hat méterre Toxe és a felesége egy pillanatra csapkodva, levegő után kapkodva a felszínre bukkan, majd fuldokolva, hadonászva ismét elmerül. Azonnal odaúszott, aztán egy örökkévalóságnak rémlő idő elteltével sikerült megragadnia az asszony ruháját, s félig megfulladt állapotban a felszínre lökdösni. Közben a fiatal felügyelő odaúszott, ahol Toxe-ot látta elmerülni, lebukott utána, de nem találta a sötétben. Feljött levegőért, majd ismét lebukott, vaktában tapogatódzott. Már majdnem szétpattant a tüdeje, amikor megérintett valami szövetszerűt. Megragadta, és hatalmas lábtempókkal fölvitte a felszínre. Toxe halálra váltan csimpaszkodott bele, hányt, fuldoklott a lenyelt tengervíztől. A fiatalember letépte magáról a kezét, hátára fordította és a dereglyéhez vonszolta.

Fölöttük a már veszedelmesen meáláságn kapaszkodtak fel a recsegő vízi járműre. A felső fedélzetről újabb ember

gdőlt hajón Dunross föltápáskodott. Észrevette a korlát tövében heverő Gorntot, odabotorkált hozzá. Megpróbálta fölemelni, de nem bírta.

- Jól... jól vagyok – zihálta magához térve Gornt, aztán kutyamód megrázta a fejét. – Jézusom... Köszönöm. – Felnézett, látta, hogy Dunross az. – Köszönöm – ismételte. Rosszkedvűen elmosolyodott, és remegő lábakkal felállt. – Holnap akkor is nyitottan adom és jövő hétre tönkreteszem.

Dunross fölnevetett. – Ezer szerencse! Már félttem, hogy halálra égünk vagy megfulladunk itt.

Tőlük ötlépésnyire Bartlett éppen fölnyalabolta Caseyt. A fedélzet már erősen megdőlt, a tűz még

nagyobb erőre kapott. – Bármely pillanatban felfordulhat ez az elátkozott teknő.

- Velük mi lesz? – kérdezte halkán Casey, s fejével Orlanda és Fleur felé intett.

Bartlett rövid gondolkodás után határozottan válaszolt. – Menj előre és várj lent!

- Rendben. – Casey nyomban Bartlett kezébe nyomta apró retiküljét, Bartlett zsebébe gyömöszölte, és Orlandához indult. Casey lerúgta cipőjét, lehúzta hosszú ruhája cipzárját és kilépett belőle. A könnyű selyemszövetet nyomban kötéllel tekerte, dereka köré kötötte, aztán fellendült a korlátra, egy pillanatra megállt, koncentrált, majd egy tökéletes fecskeugrással a vízbe vetette magát. Gornt és Dunross csak nézte, néhány pillanatra még a fenyegető veszélyről is megfeledkeztek.

Bartlett ott állt Orlanda mellett. Láta, hogy Casey simán vizet fog, s mielőtt még Orlanda bármit is tehetett volna, átemelte a korlát fölé és azt mondta neki: - Tartsa vissza a lélegzetét, drágám -, és óvatosan elengedte. Mindannyian nézték. Orlanda lábbal előre, s Caseytől két-három méternyire ért vizet, ott, ahol Casey számított rá. Casey már a víz alá bukva várta. Könnyen elkapta Orlandát és olyan gyorsan a felszínre úszott vele, hogy mire az rádöbbsen, hogy a vízben van, már nyugodtan lélegezhetett. Casey megfogta, s határozottan, gyorsan odaúszott vele a dereglyéhez.

Gornt és Dunross fülég érő szájjal vigyorgott. A hajó még jobban megdőlt, csaknem elestek, Bartlett pedig Marlowe-ékhoz egyensúlyozott.

- Hogy úszik maga, Peter? – kérdezte.

- Közepesen.

- Tudja mit? Bízva rám a feleségét. Én éveken át parti őr voltam, úszómester.

Mielőtt Marlowe nemet mondhatott volna, Bartlett a karjába kapta Fleurt, föllépett fele a korlátra, kiállt a szélére, egy másodpercig kereste az egyensúlyát. – Csak tartsa vissza a lélegzetét! – Fleur fél kézzel átölelte, a másikkal befogta az orrát, aztán Bartlett már lépett is ki fele a semmibe, szorosan magához ölelve. Baj nélkül fogtak vizet, Bartlett a saját testével és lábával védte Fleurt az ütődéstől. Gond nélkül jött fel vele a felszínre. Alig néhány másodpercig voltak a víz alatt, Fleur még csak nem is köpködött, bár a szíve azért kalapált. Néhány pillanat múlva már a dereglyében volt. Belekapaszkodott az oldalába, úgy nézett vissza.

Látva, hogy a felesége már biztonságban van, Peter Marlowe-nak ismét verni kezdett a szíve. – Hál'istennek – dünnyögte.

- Láta Caseyt? – kérdezte Dunross. – Fantasztikus volt!

- Hogy? Ja, nem.

- Egy szál bugyiban, melltartóban, harisnyában és semmi harisnyakötő, vagy ilyesmi! Micsoda fejés! Jézusom! És micsoda alakja van!

- Ja, az csak harisnyanadrág – mondta szórakozottan Marlowe; a vizet nézte, gyűjtötte a bátorságot. –

Épp most jött ki az Államokban, ez most a legújabb divatőrület...

Dunross jóformán nem is hallotta. – Jézus Mária, micsoda alakja van...

- De még milyen – bólogatott Gornt. – Na és micsoda cojones...

Elszakadt az utolsó kábel is, a hajó felsikoltott. A fedélzet nagyon megdőlt.

A három férfi egyszerre ugrott. Dunross és Gornt fejest, Peter Marlowe talpast. A fejesek elég jól sikerültek, de mindkét férfi tudta, hogy Caseyé azért jobb volt.

38

23 óra 30 perc

A sziget túloldalán, a Mid Levels-i West Point fölött húzódó szűk utcácskában zötyögő taxiban Szuszlov részegen elnyúlva hevert a hátsó ülésen. Az éj sötét volt, Szuszlov pedig egy szomorú, orosz balladát énekelgetett az izzadó sofőrnek, nyakkendője félrecsúszott, zakóját ledobta, ingét átizzadta. A felhőréteg egyre vastagodott, egyre lejjebb ereszkedett, a páratartalom csak nőtt, nőtt, a levegő fojtogató volt.

- Matyerjebjec! - morogta Szuszlov a hőséget szidva. Kinézett a kocs ablakán. A város és a kikötő messze lent pislákoló fényeit felhőfátylak mázolták el, Kowloont szinte alig lehetett látni. - Hamarosan esni fog, elvtársam – mondta elkent angolsággal, nem érdekelte, érti-e a sofőr, vagy sem. Az Öreg taxi nyűszíteni kezdett, majd hirtelen felköhögött a motor, amiről Szuszlovnak Arthur és küszöbönálló találkozásuk jutott eszébe. Izgatottsága fokozódott.

A taxi az Aranykomp kikötőjében vette fel, aztán felkaptatott vele a Peakre Mid Levelsig, a hegy derekáig, ott nyugatnak fordult, megkerülte a kormányzói palotát és a Botanikus kertet. A palota előtt elhaladva Szuszlov elmélázott: vajon mikor kúszik majd fel a sarlós-kalapácsos lobogó az üres zászlórúd tetejére? Nemsokára, gondolta elégedetten. Arthur és a Szevrin segítségével nagyon hamar. Még néhány röpke év.

Az órájára sandított. Arthur mindig késett, tíz percnél sose kevesebbet, húsznál sose többet. Veszélyes dolog a mi szakmánkban a rendszeresség, gondolta. Ám veszélyes vagy sem, Arthur valóságos kincs a számunkra, a Szevrin pedig, a teremtménye a mi KGB-nek, egyik legfontosabb, remek fegyvere ott vár, mélyen elrejtőzve, s csak vár türelmesen, akár a többi Szevrin, szerte a nagyvilágban. Csak kilencven-egynéhány ezren vagyunk mi, KGB-tisztek, mégis szinte mi uraljuk a világot. Már változtattunk rajta, állandóan változtatunk, már miénk a fele... És mindez ilyen rövid idő alatt, csak 1917 óta.

Milyen kevesen is vagyunk mi, s milyen sokan ők... De a csápjaink elérnek minden zugolyba. Segítők egész hadai állnak rendelkezésünkre: besúgók, ostobák, élősködők, torz lelkű önámítók, nyomorult, korcs hívők, akiket oly gondosan toborzunk minden országban, s akik aztán félelmeiktől és

önző vágyaiktól űzelve, férgek módjára egymást zabálják föl, mert, hogy azok is, férgek, s előbb vagy utóbb mind szívfájdalom nélkül feláldozhatók. Mi meg, az elit, a KGB tisztjei, ott vagyunk mindenütt: minden hálózat közepén ott ül valamelyikünk, ellenőriz, irányít, megsemmisít. Hálózatok a hálózaton belül, fel egészen a Szovjetunió elnökségéig, mára már elpusztíthatatlanul beleszőve Oroszország anyácska szövetébe. Mi vagyunk a modern Oroszország, gondolta büszkén. Mi vagyunk Lenin élcsapata. Nélkülünk, az eszközeink nélkül, a kifinomultan alkalmazott terror nélkül nem volna Szovjet-Oroszország, nem létezne szovjetbirodalom, nem létezne az a hajtóerő, amely a párt uralkodóit ilyen hatalmasokká teszi - és sehol a világon nem létezne egyetlen kommunista ország sem. Igen: mi vagyunk az elit.

Még szélesebb lett a mosolya.

Jóllehet az ablakok le voltak tekerve, a taxi belsejében meleg és fojtogató volt a levegő. A kocsiban egy családi ház övezetben kanyargott fölfelé, a hegy oldalába vájt keskeny teraszokon egymás mellett sorakozó tetszetős, de kert nélküli házsorok előtt. Szuszlov arcán vékony izzadságpatak indult el lefelé, letörülte, de úgy érezte, egész teste ragad.

De jó volna lezuhanyozni, ábrándozott. De rendes grúziai édesvízzel, nem ezzel a sós lötytel, ami a hongkongi csapokból csurog. De jó volna most Tbiliszi mellett, a dácsán, milyen jó is volna! Megint ott ülni apával, anyával, fürödnék a kert átívelő patakban, aztán kiefeküdnek a napra, a patakban ott hülne egy üveg jóféle grúz bor... És körös-körül a hegyek... Maga a mennyország, ha van olyan egyáltalán. Hegyek, rétek, szőlő, aratás, kristálytisza levegő...

Vihorászva idézte fel magában a toldozgatott-foldozgatott históriát, amit a múltjaként mesélt Travkinnak. Az az élősködő! Ez is csak egy hülye a sok közül, felhasználható szerszám: ha kicsorbult, el lehet dobni.

Szuszlov apja a kezdet kezdetétől kommunista volt: először a CSEKÁ-ban, titokban, majd 1917-től, megalapításától, a KGB-ben. Most már nyolcvan felé közeledett, érdemei elismerése mellett visszavonult, de még erős volt, tartása egyenes, szolgálattól, testőröktől, lovaktól körülvéve úgy élt, mint valami régimódi herceg. Szuszlov biztos volt benne, hogy idővel ugyanezt a dácsát, ugyanezt a földet, ugyanezt a megbecsülést öröklí majd tőle. És tőle meg ugyanígy öröklí a fia, aki most bontogatja szárnyait a KGB-ben. És ezt a magam munkájával érdemeltem ki, a személyi lapom kitűnő, és még csak ötvenkét éves vagyok.

Igen, gondolta magabiztosan, tizenhárom év múlva elérem a nyugdíjkorhatárt. Még tizenhárom nagyszerű év, addig még részt veszek a rohamban, nem hátrálok, bármit tesz is az ellenség.

És ki az ellenség, ki a mi igazi ellenségünk?

Azok, akik nem engedelmeskednek nekünk, azok, akik visszautasítják vezető szerepünket - pedig majdnem mind oroszok vagyunk.

Harsányan fölnevetett.

A fáradt, mogorva arcú, fiatal sofőr kurta pillantást vetett a belső visszapillantó tükörbe, reménykedett, hátha van annyira részeg az utasa, hogy rosszul olvassa le a taxiórát, és nagy borraivalót ad. Hamarosan megállt a mondott cím előtt.

A Kotewall Roadon álló Rose Court egy modern, tizennégyemeletes bérház volt, amelyhez a föld alatt még egy háromszintes garázs is tartozott. Keskeny betonszalag vette körül. Kissé lejjebb a Sinclair Road húzódott, rajta a Sinclair Towers-zel és a hegyoldalba simuló többi bérházzal. Kedvelt környék volt. Remek kilátás nyílt róla, s idáig nem szálltak le a Peak lejtőinek felső részét gyakran beburkoló felhők, amelyekről izzadtak a falak, megpenészedtek a textilneműk, s minden örökké nyirkos volt.

A taxióra 8,70-et mutatott. Szuszlov egy bankjegyköteget vett elő, üres tekintettel nézte egy ideig, aztán tízes helyett egy százast adott a sofőrnek, és nehézkesen kiszállt. A taxi mellett egy kínai nő állt, türelmetlenül legyezte magát. Szuszlov imbolyogva elindult a ház kaputelefonja felé. A legyezős nő odaszólt a sofőrnek, hogy várja meg a férjét, és utálkozva nézett Szuszlov után.

Szuszlov bizonytalan lábakkal megállt. Megkereste a megfelelő nyomógombot, és rászorította az ujját. "Ernest Clinker, Esq. Igazgató".

- Tessék!

- Én vagyok, Ernie, Gregor – mondta vastag hangon egy böffentés kíséretében Szuszlov - Otthon vagy?

- Mégis mit gondolsz, honnan a frászból beszélek? - hangzott nevetve a londoni kiejtésű válasz. - Hát persze, hogy itt vagyok! Késtél! A hangod olyan, mint aki már sorra járta a környék kocsmáit! – Sör van, vodka van, Mabel meg én alig várunk már!

Szuszlov odament a lifthez. Megnyomta a "Le" feliratú gombot. A legalsó szinten kilépett a nyitott parkolóra, és átment a túlvégébe. A lakás ajtaja már nyitva volt, egy csúnya, pirospozsgás, hatvan körüli emberke állt előtte s nyújtotta a kezét. Mosolya olcsó műfogsort fedett fel. - Van benned egy kis nyomás, mi? - Szuszlov medvemód megölelte, Clinker is őt, aztán bementek.

A lakás két apró hálósobából, egy nappaliból, egy konyhából és egy fürdőszobából állt. A szobák olcsó, de tetszetős bútorokkal voltak berendezve, az egyetlen drága holmi egy kis orsós magnetofon volt, amelyből most valamilyen opera harsogott.

- Sört vagy vodkát?

Szuszlov szélesen elvigyorodott, böffentett. - Először csapolok, aztán jöhet a vodka, aztán... még egy, aztán... aztán meg az ágy. - Hatalmasat böfögött, és a vécé felé tántorgott.

- Jól beszélsz, kapitány, öreg cimborá! Hé, Mabel, köszönj szépen a kapitánynak! - Az alaposan összerágott gyékényfonatán heverő álmos, öreg bulldog szuka egy pillanatra felnyitotta a szemét, vakkantott egyet, aztán szinte nyomban ismét szunyókálni kezdett. Clinker elvigyorodott, odament az asztalhoz, kitöltött egy jókora adag vodkát meg egy pohár vizet. Jeget nem tett bele. Ivott egy kis Guinnessst, aztán kikiabált: - Meddig maradsz, Gregor?

- Csak ma éjszakára, tovaris. Vagy legföljebb még a holnapira. Holnap... holnap vissza kell mennem a hajóra. De holnap este talán... Szóval nem biztos.

- Mi van Ginnyvel? Megint kivágott...?

Az úton kissé távolabb parkoló jellegtelen, csukott furgonban Roger Crosse, Brian Kok és a rendőrség rádiótechnikusa hangszórón keresztül hallgatta a beszélgetést. A poloska jól működött, épp csak egy kis háttérzűmmögést lehetett hallani. A kocsiban lehallgató berendezésekkel, műszerekkel volt tele. Hallották Clinker röhöngését, s hogy megismétli: - Kirúgott, mi?

- Egész este digidugiztunk, aztán... azt mondta, eredj Ernie-hez, engem meg hagyj... hagyj aludni!

- Pizok mázlista vagy. Az a lány egy hercegnő. Hozd át holnap.

- Jó... jól van... áthozom. Szerintem is ő a legjobb.

Hallották, hogy Szuszlov egy vödör vizet zúdít a vécésészébe, és visszajön.

- Na, itt van, pajtás!

- Köszönöm. - Szomjas ivás hangjai. - Azt hiszem... én most... le akarok feküdni... lefeküdni. Néhány percre...

- Talán inkább néhány órára! De ne izgasd magad, majd összedobok valami reggelit. Nesze, van itt még, ha kérsz egy pohárral.

A furgonban ülő rendőrök feszülten figyeltek. Crosse két éve rendelte el, hogy Clinker lakásába szereljenek mikrofonokat. Időről időre le is hallgatták ha Szuszlov ott járt, mindig. Az állandóan szemmel tartott Szuszlov egy bárban ismerkedett meg Clinkerrel. Annak idején mindketten tengeralattjárón szolgáltak, összebarátkoztak. Clinker felajánlotta, hogy bármikor megalhat nála, s ezt Szuszlov néhanapján meg is tette. Crosse azonnal lenyomoztatta Clinker előéletét, de semmi különös nem derült ki róla. Húsz éven át matrózként szolgált a brit haditengerészetnél. A háború után átment a kereskedelmi flottához, ide-oda sodródott, bejárta egész Ázsiát, végül, nyugdíjazása után, Hongkongban kötött ki. Csendes, barátságos ember volt, egyedül élt, öt éve töltötte be a Rose Court gondnok-házfelügyelői posztját. Jól megvoltak Szuszlovval: mindketten sokat ittak, sokat mulattak, vicceket meséltek egymásnak. Hiába hallgatták őket óraszám, sosem derült ki belőle semmi használható.

- Na, ez megint beszívott, Brian - mondta Crosse.

- Igen, főtanácsos úr. - Brian Kok unta a dolgot, de igyekezett nem mutatni.

Odabent a kis nappaliban Clinker Szuszlov hóna alá nyúlt. - Na, gyere, itt szunyálhatsz egy jót. - Átlépte a palackot, és betámogatta Szuszlovot a parányi hálóhelyiségbe. Szuszlov végigvetette magát az ágyon és felsőhajtott.

Clinker behúzta a függönyöket, majd odament egy másik kis magnetofonhoz, és bekapcsolta. Egy perc múltán egyenletes, mély lélegzés és halk horkolás hallatszott a készülékből. Szuszlov nesztelenül felállt, tettetett részegségének immár nyoma sem volt. Clinker négykézlábra ereszkedett: elhúzott egy gyékényszőnyeget, és felnyitotta a padlóba simuló ajtót. Szuszlov zajtalanul lement. Clinker elvigyorodott, hátra vágta, és becsukta utána a jól olajozott zsanérokön forgó ajtót. Az ajtó alatt lévő lépcső egy elnagyolt alagútba vezetett, amely néhány lépés után egy tágas, száraz, földalatti áteresztő esővíz csatornába torkollott. Szuszlov óvatosan lépdelt, azzal a zseblámpával világított magának, amely a lépcső tövében, egy fali tartóban várta. Néhány pillanat múltán már hallotta is, hogy a Sinclair Roadon, pontosan a fejük fölött megcsikordul egy autó gumija. Néhány újabb lépés után már a Sinclair Towers alatt állt, egy másik csapóajtó alatt, amely egy nyilvános vécében nyílt. A vécé pedig egy sose használt hátsó lépcsőre. Elindult fölfelé.

Roger Crosse hallgatta az operazenevel keveredő, súlyos légzést. A furgon szűk volt, zsúfolt, az ingük átizzadt. Crosse dohányzott. Úgy hangzik, mintha bevackolt volna éjszakára - mondta. Hallották, hogy Clinker dudorászik, összeszedi a poharakat. A rádió műszerfalán egy vörös lámpa kezdett villogni. A technikus adásra kapcsolt, - Itt a 1423-as kocsis. Hallgatom.

- A központ Crosse főtanácsos úrnak. Sürgős.

- Crosse vagyok.

- Itt az ügyeletes tiszt. E percben jelentették, hogy a Lebegő Sárkány lángokban áll... - Brian Koknak elakadt a lélegzete. - A tűzoltók már ott vannak, de a járőrünk szerint körülbelül húszan összeégtek vagy megfulladtak. A jelek szerint a konyhában keletkezett a tűz. Több robbanás is történt, csaknem szétdobták a hajótestet... Egy pillanat türelmet kérek, főtanácsos úr, épp most futott be a tengerészetiek jelentése...

Szótlatlanul vártak, majd Brian Kok törte meg a csendet. – Dunross?

- A felső fedélzeten volt a bankett? - kérdezte Crosse.

- Igen, uram.

- Dunrossnak több esze van annál, mint hogy tűzhalált haljon... vagy megfulladjon - mondta halkán Crosse. - Véletlenül keletkezett a tűz, vagy gyújtogatás történt?

Brian Kok nem felelt.

A központ ismét jelentkezett. - A tengerészetiek jelentik, hogy a hajó felborult. Azt mondják, darabokra esett, és nagyon úgy néz ki, hogy néhányan alászorultak.

- A VIP- ünkkel ott volt az emberünk?

- Nem, főtanácsos úr, a parton várakozott a kocsija mellett. Nem volt ideje odajutni hozzá.

- Mi történt a felső fedélzeten rekedt emberekkel?

- Egy pillanat türelmet, megkérdezem.

Megint hallgattak. Brian Kok megtörölte izzadt arcát. – Azt mondják, húszan-harmincan a vízbe ugrottak főtanácsos úr. Sajnos, legtöbbjük kicsit későn hagyta el a hajót, közvetlenül azelőtt, hogy felfordult. A tengerészetiek nem tudják, hányan merültek el.

- Maradjon vonalban. – Crosse egy percre gondolkodott, majd ismét beleszólt a mikrofonba. – Ezzel a kocsival azonnal odaküldöm Kok főfelügyelőt. Maga irányítson oda hozzá egy csapat békaembert. Szóljon oda a haditengerészetnek, hogy segítsenek, egyes prioritás, ha szükség volna rám, otthon leszek. - Kikapcsolta a mikrofont, és Brian Kokhoz fordult. - Gyalog megyek. Amint megtud valamit Dunrossról, hívjon. Ha meghalt, azonnal megyünk a bank páncéltermébe... nem érdekelnek a következmények. És most nyomás, amilyen gyorsan csak tudnak!

Kiszállt, a furgon elindult lefelé a hegyről. Aberdeen a hegygerincen túl, déli irányban feküdt. Crosse egy percre nézegette még a Rose Courtot, aztán végigpásztázott tekintete a Sinclair Towers felé vivő utcán. Egyik egysége még mindig figyelte a bejáratot, türelmesen várva Cu-jan visszatérésére. Hol lehet az a nyomorult? kérdezte magában bosszúsan. Aggodalommal eltelve sétált lefelé a hegyről. Cseperészni kezdett az eső. Meggyorsította lépteit.

Szuszlov kivett a modern hűtőszekrényből egy jéghideg sört, és kibontotta. Jólesően ivott. A Sinclair Towers 32-es számú lakása tágas volt, elegáns, tiszta, szép bútorokkal, három hálószobával és egy nappalival. A tizenegyediken. A házban minden emeleten három lakás volt a két szűkös lift és a lépcsőház körül. A 31-es Mr. és Mrs. John Chené volt. A 33-as egy bizonyos Mr. K. V. Lee-é. Szuszlov Arthur révén tudta, hogy a K. V. Lee Ian Dunross egyik fedőneve, akinek elődeihez hasonlóan volt három- négy titkos magánlakása a kolónián, ahova csak neki volt bejárása. Szuszlov se John Chent, se Dunrosst nem ismerte személyesen, de sokszor látta őket a lóversenypályán és más helyeken.

Ha ki kellene hallgatnunk a tajpant, ugyan hol találhatnánk ennél alkalmasabb helyet? gondolta komoran. Igaz, csalinak ott van még Travkin is...

A nyitott ablakok összehúzott függönyeit szélroham lebbentette meg, behallatszott az eső dobolása. Gondosan becsukta az ablakot, és kinézett. Kövér cseppek csíkozták az üveget. Az utcák, a háztetők már vizesek voltak. Az égen villám futott keresztül, mennydörgés robaja kíséerte. A hőmérséklet már eddig is csökkent néhány fokot. Jó, kis vihar lesz ebből, gondolta hálásan Szuszlov, örült, hogy nem Ginny Fu parányi, ócska kis ötödik emeleti lakásán kell töltenie az éjszakát abban a bérkaszárnnyában, ahol még lift sincs. Clinkernél legalább emyire nem szívesen éjszakázott volna. Arthur rendezett el mindent: Clinkert, Ginny Fút, ezt a titkos lakást, az alagutat, és mindezt legalább olyan jól, ahogyan Ő rendezte volna el Vlagyivosztokban. Clinker csakugyan tengeralattjárón szolgált valamikor, bennszülött londoni volt meg minden, aminek lennie kellett, csak éppen világlátásban utálta az uralkodó osztályt. Arthur annak idején határozottan állította, hogy könnyű lesz megnyerni az ügynek, csak ki kell használni gyanakvó, gyűlölködő, titkolózó természetét. - Csúnya Ernie nem sokat tud magáról, Gregor. Azt persze igen, hogy orosz, és az Ivanov kapitánya. Az alagúttal kapcsolatban azt mondtam neki, hogy magának egy férjes asszonnyal van viszonya, aki a Sinclair Towersben lakik, az angol uralkodó osztály egyik tajpanjának a feleségével: Azt

mondtam neki, hogy a maga nő, horkolásra meg a titkolózásra azért van szükség, mert azok a mocskos peelerek szaglászniak maga után, ebbe a lakásba is belopóztak, és bepuloskálták az összes helyiséget.

- Miféle peelerek?

- A londoniak így nevezik a rendőröket. Sir Robert Peel, az egyik régi miniszterelnök volt a névadó, aki megalapította a világ első rendőrségét. A londoniak azóta is utálják a peelereket, és Csúnya Ernie boldog lesz, ha segíthet túljárni az eszükön. Maga csak éltesse a Királyi Tengerészetet, és Ernie haláláig alázatos híve lesz...

Szuszlov elmosolyodott. Nem rossz fiú ez a Clinker, gondolta, csak rettentően unalmas.

Belekortyolt a sörbe, és visszasétált a nappaliba. A délutáni újság ott hevert. A Guardian különkiadása volt. A CSŐCSELÉK LETIPORTA ILLATOS VIRÁGOT, harsogta a főcím, alatta egy jól sikerült kép a forrongásról. Leült egy karosszékre, és gyorsan átfutotta.

Éles hallása hamarosan jelezte: az emeleten megállt a lift. Odament az ajtó mellett álló asztalhoz, kivett alóla egy töltött, hangtompító automata pisztolyt, zsebre vágta, aztán kikukucskált a kémlelő nyíláson.

Az ajtócsengő ki volt kapcsolva. Szuszlov ajtót nyitott, elmosolyodott. - Gyere, kedves barátom. - Melegen megölelte Jacques deVille-t. - Rég láttalak.

- Én is téged, elvtársam - mondta deVille hasonló melegséggel.

Utoljára öt éve, Szingapúrban találkozott Szuszlovval, egy Arthur által előkészített titkos találkozón, közvetlenül az után, hogy rávették: vegyen részt a Szevrinben. Szuszlovval 1941 júniusában, Lyonban, a nagy francia kikötővárosban ismerkedett meg, hasonló titoktartás mellett, alig néhány nappal az előtt, hogy a náci Németország megtámadta a Szovjetuniót, noha a két állam akkor elméletileg még szövetségi viszonyban állt egymással. DeVille akkoriban a Maquis-k oldalán harcolt, Szuszlov pedig parancsnokhelyettesként és titkos politikai komisszárként szolgált egy szovjet tengeralattjárón, amely javítás ürügyén futott be a kikötőbe atlanti-óceáni őrzőjáratáról. Ekkor történt, hogy deVille-nek feltették a kérdést: akarja-e folytatni a valódi háborút, a fasiszták megsemmisítése után akar-e titkos ügynökként részt venni a kapitalisták ellen folyó háborúban.

Őszinte szívvel mondott igent.

Szuszlovnak nem volt nehéz dolga az áttérítésével. DeVille háború utáni lehetőségei miatt a KGB először feladta a Gestapónak, aztán néhány kommunista ellenálló halála árán kiszabadította. Az ellenállók hamis bizonyítékokkal meggyőzték, hogy saját embere árulta el, pénzért. DeVille harminckét éves volt ekkor, és sok más emberhez hasonlóan ő is megszállott híve lett a szocializmusnak és Marx és Lenin néhány tanításának. Sose lépett be a Francia Kommunista Pártba, mára viszont, a Szevrin révén a KGB, a szovjet titkosszolgálat tiszteletbeli kapitánya volt.

- Fáradtnak látszol, Frederick - mondta Szuszlov, fedőnevén szólítva deVille-t t. - Mi van veled?

- Családi zűr.

- Mondd el.

Szuszlov feszült figyelemmel hallgatta deVille vejéről és lányáról szóló szomorú beszámolóját. 1941-es találkozásuk óta ő volt deVille közvetlen felettese. Ő adott utasítást neki 1947-ben, hogy menjen Hongkongba és lépjen be a Struanhoz. A háború előtt deVille és az apja egy nagyon sikeres export-import cég tulajdonosa volt, amelynek szoros kapcsolatai voltak a Struan céggel - családi kapcsolatai is, így a váltás nem okozott nehézséget. DeVille titkos megbízatása úgy szólt, hogy kerüljön be a belső tanácsba, s végül ő legyen a tajpan.

- Hol van most a lányod? kérdezte együttérzően Szuszlov. DeVille megmondta neki.

- És a másik kocsit vezetője? - Szuszlov jól megjegyezte magának a nevet és a címet. - Gondom lesz rá.

- Ne - mondta nyomban deVille. Baleset... baleset volt.

- Az az ember részeg volt. Részeg vezetésre nincs bocsánat. Mindenesetre te fontos vagy nekünk. Mi gondoskodunk a mieinkről. Gondom lesz rá.

DeVille tudta, hogy nincs értelme vitatkozni. Esőroham vert végig az ablakon. - Merde. De azért ez az eső jól jön. Legalább öt fokot hűlhetett a levegő. Sokáig fog tartani?

- A jelentések szerint elég nagy viharfront közeleg.

DeVille bámulta az ablakon lecsurgó csöppeket, s közben azon töprengett, vajon miért rendelték ide. - Nálad mi újság?

- Minden a legnagyobb rendben. Iszol? - Szuszlov odament a tükrös bárpulthoz. - Van jó vodka.

- Jó lesz, köszönöm. De keveset.

- Ha Dunross visszavonul, te leszel a tajpan?

- Azt hiszem, négyen vagyunk jelöltek: Gavallan, David MacStruan, én és Linbar Struan.

- Ebben a sorrendben?

- Nem tudom. Talán csak azt, hogy valószínűleg Linbar az utolsó. Köszönöm. - DeVille átvette Szuszlovtól a poharat. Koccintottak. - Én Gavallanra fogadnék.

- Ki ez a MacStruan?

- Egy távoli unokatestvér. Öt évet nyomott le Kína-járóként. Ez idő szerint ő irányítja a kanadai beruházásainkat... Próbáljuk más területekre is kiterjeszteni a működésünket, szeretnénk fagyapottal, rézzel, mindenféle kanadai bányatermékkel foglalkozni, főleg a Brit Columbiából származókkal.

- Érti a dolgát?

- Nagyon. Nagyon kemény. És nagyon tisztátalanul játszik. Negyvenegy éves, ejtőernyős hadnagy volt. Burmában egyszer majdnem leszakadt a bal keze, mikor az ejtőernyője fennakadt egy fán. De csak egyszerűen bekötötte valamivel, és harcolt tovább. Érdemkeresztet kapott érte. Ha én volnék a tajpan, őt választanám. - DeVille vállat vont. - A cégünk törvényei szerint csak a tajpan jelölheti ki az utódját. Ezt bármikor megteheti, ha úgy akarja, még a végrendeletében is. Bárhogy teszi is, az kötelező a Nemes Házra nézve.

Szuszlov figyelmesen nézett rá. – Készített Dunross végrendeletet?

- Ian nagyon precíz ember.

Hallgattak.

- Még egy vodkát?

- Non, merci, maradok ennél az egynél. Arthur is jön?

- Igen. Hogyan nyúlhatnánk a hónod alá?

DeVille töprengett egy ideig, aztán fölvolta a vállát.

Szuszlov töltött magának még egy pohárral. - Könnyű volna lejáratni ezt a MacStruant, meg a többieket. Nem nagy ügy. A hidegre tevésük sem az. - Szuszlov deVille-re nézett. - Még Dunrossé sem.

- Nem. Ez nem megoldás.

- Tudsz jobbat?

- A türelmet. - DeVille elmosolyodott, de karikás szeme nagyon fáradtnak látszott. Nem szeretném, ha én lennék az oka... Dunross vagy mások eltávolításának.

Szuszlov elnevette magát – Az eltávolításnak nem a gyilkosság az egyetlen módja! Hát barbárok vagyunk mi? Ugyan már. - Feszülten figyelte védencét. – Fel kell keményíteni egy kicsit ezt a deVille-t, gondolta. - Mesélj nekem egy kicsit arról az amerikaiáról, Bartlettől, meg a Struan-Par-Con üzletről.

DeVille elmondta neki, amit tudott. Bartlett pénze révén mindent megszerzünk, amire szükségünk van.

- Elképzelhető, hogy Gornt rá tud tenyerelni a cégre?

- El. Kemény ember, és szívből utál minket. Ez már egy régi-régi rivalizálás.

- Igen, tudom. - Szuszlovot meglepte, hogy deVille egyre csak olyan információkat ad neki, amelyeket elmondott már. Ez rossz jel, gondolta, és az órájára pillantott. – A barátunk már huszonöt percet késik. Ez szokatlan. - A két férfi elég harcedzett volt már ahhoz, hogy emiatt ne idegeskedjen. Az

ilyen jellegű találkozónál sose lehet teljesen biztosra menni, mivel bármikor közbejöhethet valakinek valami.

- Hallottál az aberdeeni tűzről? - kérdezte egy hirtelen gondolat hatására deVille.

- Miféle tűzről?

- Közvetlenül az előtt, hogy feljöttem, a rádióban leadtak egy közleményt. – DeVille ugyanebben a házban lakott a feleségével, a 20-as számú lakásban, a hatodikon. - Aberdeenben kigyulladt a Lebegő Sárkány nevű étterem. Lehet, hogy Arthur is ott volt.

- Láttad? - Szuszlov hirtelen ideges lett.

- Nem. Viszont könnyen lehet, hogy elkerültük egymást. Én jóval a vacsora előtt eljöttem.

Szuszlov elgondolkozva kortyolgatta a vodkáját. - Elmondta már neked, kik a Szevrin többi résztvevői?

- Nem. Utasításodnak megfelelően próbáltam óvatosan puhatolózni nála, de ő soha...

- Utasításomnak megfelelően? Én sose utasítalak téged, tovaris, én csak javasolni szoktam.

- Igen, persze: Mindössze annyit mondott, hogy: "Ha majd itt lesz az ideje, mindnyájan összejövünk."

- Hamarosan megtudjuk. Arthur nagyon óvatos. - Szuszlov e kérdésével csak próbára akarta tenni deVille-t és Arthurt. A KGB egyik alapszabálya, hogy bármilyen fontos kémről van is szó, az ember sosem lehet elég óvatos velük szemben. Emlékezett még rá, hogyan vert beléjük instruktoruk egy idézetet Szun Cu könyvéből, A háború művészetéből, amely minden szovjet katonatiszt számára kötelező olvasmány volt: „A kémeknek öt osztálya van: helyi kémek, belső kémek, áttérített kémek, halálra szánt kémek és életben maradó kémek. Ha ez az öt kategória összehangoltan dolgozik, az állam biztonságban lesz, s hadserege győzhetetlen. A helyi kémek helybeli lakosok. A külső kémek az ellenség tisztjei. Az áttérített kémek az ellenség azon kémei, akiket a magunk oldalára állítottunk. A halálra szánt kémek azok, akiket hamis információkkal látunk el és feladjuk őket az ellenségnek, amely megkínzásuk által e hamis információkat szedi ki belőlük, s ilyenformán félrevezetjük. Az életben maradásra szánt kémek azok, akik az ellenség táborából hoznak számunkra értesüléseket. Sose feledjétek, hogy az egész hadseregben senkit sem szabad bőkezűbben jutalmazni náluk. Ámha egy kém időnek előtte kiszivárogtat valamilyen értesülést, legyen az férfi vagy nő, halállal lakoljon, azzal a személlyel együtt, akinek a titkot elárulta.”

Ha a többi AMG-jelentés is olyan, mint amelyik már a kezükbe került, gondolta közömbösen Szuszlov, akkor Dunross is a feláldozásra szánt kémek sorába tartozik.

Nézte deVille-t, méregette; kedvelte ezt az embert, örült, hogy megint kiállta a próbát. A háború művészetének utolsó bekezdése jutott eszébe, annak a könyvnek a befejezése, amely annyira fontos a szovjet elit számára, hogy sokan kívülről tudják: "A felvilágosodott uralkodó és a bölcs hadvezér hadserege legjobb koponyáit kémkedési célokra használja. A háború legfontosabb tényezői a kémek, mert tőlük függ egy hadsereg mozgóképessége."

És a KGB épp ezt csinálja, gondolta elégedetten. Igyekszünk megszerezni a Szovjetunió legnagyobb tehetségeit. Mi vagyunk az elit. És mind az öt kategóriában szükségünk van kémekre. Szükségünk van ezekre az emberekre, Jacques-ra, Arthurra meg az összes többire.

Nagyon nagy szükségünk van rájuk.

- Arthur soha még csak nem is utalt rá, kik a többiek - mondta deVille. - Soha egy szót sem mondott, csak azt, hogy heten vagyunk.

- Türelmesnek kell lennünk - mondta Szuszlov megkönnyebbülten, hogy Arthur is kellőképp óvatos. A terv ugyanis úgy szólt, hogy ez a hét ember soha nem ismerheti meg egy mást, sose tudhatja meg, hogy ő, Szuszlov a Szevrin irányítója és Arthur közvetlen felettese. Ő ismerte mind a hetet. Arthurral egyetértésben szervezte be őket az évek során, ellenőrizte őket, táplálta lojalitásukat, egyet-kettőt eltett láb alól, másokkal helyettesített. Abban a pillanatban, amint egy kém meginog, azonnal semlegesíteni kell – mielőtt ő teszi ugyanezt velünk. Még Ginny Fúval is ez a helyzet, gondolta, noha ő nem kém, és fogalma sincs semmiről. Az ember soha senkiben sem bízhat, csak önmagában – erre tanít minket a mi szovjet rendszerünk. De úgy ám. Ideje, hogy elvigyem azt a lányt arra az útra, amit megígértem neki. Egy kis kiruccanásra a jövő héten. Vlagyivosztokba. És ha már ott lesz, ki lehet vakarni a fertőből, hasznos tagot lehet nevelni belőle a társadalom számára. És sose tér ide vissza.

Ivott egy korty vodkát, nyelvével megforgatta szájában a perzselő italt. – Adunk még fél órát Arthurnak. Foglalj helyet – intett egy szék felé.

DeVille eltette az útból az újságot és leült a fotelbe. – Olvastad, hogy megrohanták a bankokat?

Szuszlov szélesen elmosolyodott. – Olvastam, tovaris. Csodálatos.

- KGB manőver?

- Tudomásom szerint nem – felelte kedélyesen Szuszlov. – A lenini taktika egyik alapelve azt volt, hogy a nyugati bankoknak, a Nyugat ütőereinek különös figyelmet kell szentelni, a legmagasabb szinten be kell épülni hozzájuk, hogy igyekezzenek katasztrófahelyzetbe sodorni a nyugati valutákat. Ugyanakkor vegyék fel tőlünk a lehető legtöbb hitelt, bármilyen kamattal, lehetőleg minél hosszabb távra, így biztosítva, hogy soha egyetlen szovjet bankot se marasztaljanak el kifizetés elmulasztása miatt – kerül, amibe kerül. – A Ho-Pak minden bizonnyal másokat is magával ránt. Az újságok szerint még az sincs kizárva, hogy a Victoriát is megrohanják. Eh?

DeVille önkéntelenül is megborzongott; Szuszlov észrevette. – Merde, de hiszen ez egész Hongkongot tönkretenné – mondta DeVille. – Igen, tudom... minél előbb, annál jobb, de... mikor az ember ilyen mély illegalitásban él, néha lefelejt, ki is valójában.

- Emiatt ne fájjon a fejed. Mindannyiunkkal előfordul. Majd elmúlik.

- Mikor csinálunk már valamit? Már nagyon unom a várakozást.

- Hamarosan. Ide figyelj – mondta Szuszlov, hogy lelket öntsön belé. – Januárban, Moszkvában részt vettem egy tanácskozáson, csupa nagyfejű volt ott. A bankügyek a listánk elején szerepeltek. A legutóbbi

számítások szerint több mint harmincmilliárddal tartozunk a kapitalistáknak. legfőképpen Amerikának.

DeVille-nek leesett az álla. – Nem is hittem volna, hogy ilyen sikeresesek vagyunk.

Szuszlov mosolya még szélesebbre húzódott. – És ez még csak a Szovjetunió! A szatellit államaink is tartoznak 6,3 milliárddal! Ezen felül Kelet-Németország is fölvetett 1,3 milliárdot, hogy hengerműveket, számítógép-technológiát meg hasonló szükséges dolgokat vásároljon a kapitalistáktól – Szuszlov nevetett, fölhajtotta a vodkáját, töltött még egy pohárral. Az ital megoldotta a nyelvét. – Én tényleg nem értem ezeket a kapitalistákat. Csak áztatják magukat. Nyíltan hirdetjük, hogy fel akarjuk falni őket, ők meg ehhez megadják számunkra az eszközöket. Elképesztő alakok. Ha lesz időnk, lesz húsz évünk – legfeljebb húsz – akkorra már hatvan-hetven milliárdra nő az adósságunk, és az ő szemükben még mindig első osztályú adósok leszünk, akik soha, egyetlenegyszer sem mulasztották el a törlesztést... se békében, se háborúban, se gazdasági válság idején. Szuszlov hirtelen harsányan felnevetett. – Hogy is mondta a svájci bankár? „Kölcsönözz egy kicsit és lesz egy adósod – kölcsönözz sokat és kapsz egy társtulajdonost!” Hetvenmilliárd, és úgy alakítjuk a taktikájukat, hogy az számunkra megfeleljen, és ezenfelül bármikor bedobhatjuk a vezércselt: „Nagyon sajnálom, kedves kapitalista, cionista bankár úr, de sajnos tönkrementünk! Rettenetesen sajnálom, de többé nem tudunk törleszteni, még a kölcsönök kamatát sem tudjuk fizetni. Nagyon sajnálom, de a jelenlegi pénzünk e pillanattól fogva értékét veszti. Új pénzünk a vörös rubel, egy vörös rubel pedig száz kapitalista dollárt ér...”

Szuszlov nevetett, nagyon boldog volt - ...és bármilyen gazdagok is a bankok együttevée, hetvenmilliárdot ők se tudnak csak úgy leírni. Olyan nincs. Hetvenmilliárd, plusz, amit még a keleti tömb államai fölvesznek! És ha a váratlan bejelentést a kapitalista világ egyik elkerülhetetlen válságának idejére időzítjük, mint ahogyan ezt is fogjuk tenni... nyakig ülnek majd a szarban a bankáraik és könyörögni fognak nekünk, hogy mentjük meg őket. – Megvetőleg hozzáfűzte még: - Azok a nyomorult hülyék rászolgáltak erre a sorsra. Akkor fogunk rájuk támadni, amikor a mohóságukkal meg a hülyeségükkel már tönkretették egymást. Eh?

DeVille nyugtalanul bólíntott. Szuszlov megijesztette. Biztosan öregszem, gondolta. Azelőtt olyan könnyű volt hinni a tömegek ügyében. Milyen hangosak és tiszták voltak akkoriban az elnyomottak jajkiáltásai. Ma meg...? Már korántsem olyan egyértelműek. De azért még mindig az ügy elkötelezettje vagyok, őszinte elkötelezettje. Nem bánok semmit. A franciák jobb kommunisták lesznek?

Biztos?

Már nem tudom, már nem vagyok benne biztos, nem vagyok benne annyira biztos, mint régen. Kár, hogy mindig muszáj valamilyen "izmus"-ban élni, gondolta, próbálva eloszlatni szorongásait. Bárcsak ne létezne semmiféle "izmus", csak az én szeretett, napfényben fürdő Côte D’Azur.

- Én mondom neked, öreg barátom, Sztálin és Berija zseni volt - mondta Szuszlov. - Ők a valaha élt legnagyobb oroszok.

DeVille csak nehezen palástolta döbbenetét. Emlékezett még a német megszállás iszonyatára, Franciaország megalázására, a falvakra, halászfalucskákra, szőlőkre, még nem felejtette el, hogy Hitler sose merte volna megtámadni Lengyelországot, sose merte volna elkezdni az egészet, ha Sztálin megneemtámadási paktumával le nem fedezi a hátát. Sztálin nélkül nem lett volna háború, nem lett volna holocaust, mindnyájan jobban élnénk. - És a húszmillió orosz? És a többi sok-sok millió? - kérdezte.

- Csekélyke ár. - Szuszlov megint töltött, magával ragadta saját lendülete és a vodka – Sztálinnak és Berijának köszönhetjük, hogy ma a Baltikumtól a Balkánig miénk egész Kelet-Európa: Észtország, Litvánia, Lettország, Csehszlovákia, Magyarország, Románia, Bulgária, egész Lengyelország, Poroszország, fél Németország, Külső-Mongólia. – Szuszlov elégedetten böffentett. – Miénk Észak-Korea, és mindenütt megvetettük a lábunkat. Az ő Oroszlán hadműveletük zúzta szét a brit birodalmat. Az ő támogatásuk segítségével jött létre az ENSZ, amely fegyvertárunk leghatékonyabb fegyvere. Na és aztán ott van Izrael. – Szuszlov nevetni kezdett. - Annak a programnak az apám volt az egyik irányítója.

DeVille érezte, hogy a tarkóján meredezni kezdenek a hajszálak.

- Tessék?

- Izrael egyetlen óriási arányú, Sztálin-Berija-féle mestervágás volt. Hát ki támogatta nyíltan és titokban a létrejöttét? Ki ismerte el azonnal? Mi. És vajon miért? - Szuszlov megint böfögött. - Hogy egy állandó rákos göcot plántáljunk Arábia hasába, egy olyan göcot, amely állandó gennyesedésével mindkét oldalt tönkretesz, és ezzel együtt csökkenti a Nyugat gazdasági erejét. Zsidók, mohamedánok, keresztények egymás ellen. Ezek a fanatikusok soha egy pillanatra sem tudnak békén meglenni egymással, pedig könnyen megethetnék. Ha belepusztul is az a hülye fejük, akkor sem képesek félretenni a nézetkülönbségeiket. - Szuszlov nevetett, a poharába bámult, lötyögtette a vodkáját. DeVille csak nézte. Gyűlölte, szeretne volna valamilyen hazugsággal viszonzni a hazugságot, de nem merte, tudta, hogy Szuszlov a markában tartja. Egyszer, néhány éve, elfelejtett elküldeni néhány rutinadatot a Struanról. Egy berlini postafiókba kellett volna küldenie. Másnap egy idegen hívta fel otthon. Addig még sosem kapott ilyen hívást. A férfi barátságos volt. De DeVille tudta.

Kis híján megint megborzongott, de uralkodott testén és arcvonásain. Szuszlov megint ránézett.

- Nem értesz velem egyet, tovaris? - kérdezte vigyorogva. - Esküszöm, én már sose fogom megérteni a kapitalistákat. Ellenségükké tesznek négyszázmillió arabot, akik ott ülnek a világ legnagyobb olajtartalékai fölött, amelyekre egy nap cefet nagy szükségük lesz. Mi meg hamarosan megszerezzük Iránt, az Arab-öblöt és a Hormuzi szorost. És akkor a mi kezünkbe kerül a nyugat felé folyó olaj csapja, és nem lesz szükség háborúra - csak kivégzésre. – Szuszlov kiitta a vodkáját, és újratöltött.

DeVille most már undorral eltelve nézte, s közben lázasan törte a fejét, hogy mi ebben az egészben az ő szerepe. Hát ezért játszom szinte tökéletesen ezt a kémszerepet, ezért vagyok állandó készenlétben tizenhat éve úgy, hogy senki nem gyanakszik rám? Még Susanne sem sejti, mindenki azt hiszi, antikommunista vagyok, lelkes híve a Struannak, amely egész Ázsia legkapitalistább képződménye, Dirk Struan gondolatai bennünket is átjárnak. Profit. Profit a tajpának, a Nemes Háznak, Hongkongnak, így, ebben a sorrendben, aztán pokolba mindenkivel, kivéve a koronát, Angliát és Kínát. És még ha nem leszek is tajpan, ettől még hozzásegíthetem a Szevrint, hogy úgy tegye tönkre Kínát, ahogyan azt Szuszlov és Arthur akarja. De akarom-e ezek után én is? Most, hogy életemben először végre tényleg belelátok ebbe a... szörnyetegbe, meg a hazugságaiba.

- És mondd csak - szólt, szinte összerezzenve Szuszlov tekintetétől - te találkoztál valamikor Sztálinnal?

- Egyszer a közelébe kerültem. Három méterre voltam tőle. - Alacsony ember volt, de sugárzott

belőle az erő. 1953-ban történt, Berija valami összejövetelt rendezett magas rangú KGB-sek számára. Apámat is meghívta, és megengedték, hogy vele menjek. - Szuszlov ismét fölhajtott egy pohár vodkát. Szinte alig látta deVille-t, feltolult benne a múlt, a családja, a mozgalom. – Ott volt Sztálin, Berija, Malenkov... Tudod, hogy Sztálint eredetileg Joszif Visszarionovics Dzsugasvilinek hívták? Egy cipész fia volt, Grúziában született, ahol én is, papnak szánták, de kicsapták a szemináriumból. Milyen különös is az élet...!

Koccintottak.

- Nem kell ilyen ünnepélyes képet vágni, elvtársam - mondta Szuszlov, félreértve deVille arckifejezését. - Akkor se, ha gyászolsz. Te részese vagy a jövőnek, ott masírozol a győzelem felé tartó menetben. - Szuszlov felhajtotta az italát. - Én biztos vagyok benne, hogy, Sztálin boldogan halt meg. Mi is szerencsések leszünk, eh?

- És Berija?

- Ő későn próbálta átvenni a hatalmat. Rajtavesztett. Mi KGB-sek bizonyos szempontból olyanok vagyunk, mint a japánok: szerintünk is a hiba az egyetlen bűn. Sztálin viszont... Van egy történet, még apám mesélte, miszerint Jaltában Rooseveltnél minden ellentételezés nélkül belement, hogy átengedje Sztálinnak Mandzsúriát és a Kuril szigeteket, aminek révén egyszer és mindenkorra mi lettünk a kínai, a japán és az ázsiai tengerek urai. Sztálin annyira röhögött rajta, hogy enyhe gutaütést kapott tőle, csaknem belehalt!

DeVille némi szünet után szólalt csak meg: - És Szolzsenyicin meg a gulágok?

- Háborúban állunk, kedves barátom, és akadnak köztünk árulók. Terror nélkül hogyan uralkodhatna a kevés a sok fölött? Sztálin tisztában volt ezzel. Tényleg nagyon nagy ember volt. Még a halálával is szolgálatot tett nekünk. Ragyogó húzás volt Hruscsov részéről, hogy Sztálint a Szovjetunió „humanizálására” használta. - Hát ez is csak trükk volt? - kérdezte elképedve deVille. - Ez államtitok. - Szuszlov lenyelt egy böffentést. - Nem számít, Sztálin hamarosan teljes dicsőségében tér vissza. És most halljam, mi a helyzet Ottawában?

- Ja, igen. Kapcsolatban állok Jean-Charles-lal, és... - Élesen megcsörrent a telefon. De csak egyszer. A két férfi a készülékre nézett, szinte elállt a lélegzetük. Húsz-egynéhány másodperc után megint csörrent egyet. A két férfi kissé kiengedett. Az egy csengetés azt jelentette: „Vészhelyzet, azonnal távozni!”, a két csengetés a találkozó lefújását jelezte, a három azt, hogy a telefonáló hamarosan ott lesz, ha pedig harmadszorra folyamatosan kicsengett, arra utalt: nyugodtan beszélhetnek. Szuszlov fölvette a kagylót. Szuszogást hallott, majd Arthur furcsa akcentusát: - Mr. Lop-szinget keresem.

- Itt nincs semmiféle Lop-Ting, rossz számot hívott - felelte közömbös hangon Szuszlov, és feszülten koncentrált.

Gondosan végigmondták az azonosítási kódot, Szuszlovot ezen felül még Arthur erőtlen, száraz köhögése is megnyugtatta. Arthur azt mondta: - Ma este nem találkozhatunk. Péntek háromkor megfelelne? A péntek azt jelentette: csütörtök, vagyis holnap - a szerda keddet és így tovább. A "három" egy találkozóhelyet jelentett: a Boldogság-völgyi lóversenypálya a hajnali edzés idején.

Holnap hajnalban!

- Igen.

A telefon kattant egyet, aztán már csak a tárcsahang hallatszott.

CSÜTÖRTÖK

39.

4 óra 50 perc

Körülbelül egy óra lehetett még virradatig. Jóidő Pún ott állt a zuhogó esőben. John Chen félmegtelen holttestét nézte és káromkodott. Már gondosan átkutatta a halott ruháit, és mérhetetlen mennyiségű sáros földet préselt át ujjai közt, amit a két fiatalember, Kin Pak és Kutyafulú Csen lapátolt ki. De nem talált semmit - se érmét, se érmedarabot se ékszert, semmit. Pedig Négyujjú Vu megmondta: "Találd meg azt a félpénzt, Jóidő Pún!" További utasításokat is kapott az öregembertől, aminek nagyon örült, mert így nem nyomta vállát semmi felelősség, nem követhetett el hibát.

Még bent a városban ráparancsolt Kutyafulú Csenre és Kin Pakra, hogy vigyék le a hullát, Ragyás Kint pedig, aki még megcsónkított kezét bagyulálta, megfenyegette, hogy ha még-egyet nyög, kimetszi a nyelvét. Atya Kin holttestét egy sikátorban hagyták. Jóidő Pún ezután Kowloon City kolduskirályához, Négyujjú Vu távoli unokaöccséhez ment. Valamennyi koldus tagja volt a koldusok céhének, és volt három királyuk: egy Hongkongban, egy Kowloonban, egy meg Kowloon Cityben. A koldulás valamikor jövedelmező mesterségnek számított, mára viszont már a szigorú börtön- és pénzbüntetések, no meg a sok jól fizető munka miatt nemigen.

- Az a helyzet, tiszteletre méltó kolduskirály, hogy épp most halt meg az egyik ismerősünk - magyarázta türelmesen Jóidő Pún a köztisztelőben álló öregembernek. – Rokonai nincsenek, így aztán kitétték a Flowersellers Alleyre. A fősárkányom minden bizonnal hálás lenne egy kis segítségért. Ha esetleg el tudnád intézni, hogy csendben eltemessék... - Udvariasan tárgyalta, kifizette a kialakított összeget, majd abban a boldog tudatban, hogy a test ezek után nyom nélkül, örökre el fog tűnni, visszament a város határán várakozó taxijukhoz és kocsijukhoz. Kin Pak már ott ült a taxi első ülésén. Beült mellé. - Vezess minket John Chenhez - parancsolta. - És igyekezz!

- A Sha Tin Roadon menj - mondta Kin Pak fontoskodva a sofőrnek. Kutyafulú Csen a hátsó ülésen remegett Jóidő Pún két másik verekedője között. Ragyás Kin meg a többiek a kocsiban jöttek utánuk.

A két jármű az Új Területeken haladt, északnyugati irányba a Sha-Tin-Taj-Po úton, amely falvakon, új településeken, nyomornegyedeken kanyargott át az északnak tartó vasútvonal mentén, dűsan termő, trágyától szagló konyhakertek előtt. Közvetlenül az előtt, hogy elérték volna a tőlük jobbra eső tengerpartot és Sha Tint, a kis halászfalut, balra kanyarodtak, letértek a főútról, és egy töredezett aszfaltozású, kátyúkkal teli bekötőúton hajtottak tovább. Egy tisztáson megálltak, kiszálltak.

Esett az eső, de meleg volt, édesen illatozott a föld. Kin Pak fogott egy lapátot, és az aljnövényzetben gázolva a helyszínre vezette többieket, Jóidő Pún tartotta a zseblámpát. Kin Pak, Kutyafülű Csen és Ragyás Kin meg keresgélt. A sötétben nem volt könnyű megtalálni a pontos helyet. Kétszer is nekifogtak az ásásnak, mire Kin Paknak észébe jutott, hogy apjuk egy félhold alakú kővel megjelölte a helyet. Végül átkozódva, bőrig ázva megtalálták a követ, és harmadszor is nekiláttak. A felszín alatt ki volt száradva a föld. Hamarosan kihantolták a tetemet, egy pokrócba volt tekerve. Erősen szaglott. Jóidő Pún levetkőztette a hullát, és szorgalmasan kutatott, de semmit sem találtak.

- Minden egyebet elküldtetek Nemes Házi Csennek? – kérdezte újra, víztől csöpögő arccal, ronggyá ázott öltözékben.

- El – felelte dacosan Kin Pak. - Hányszor mondjam még, hogy ciceréződnél meg! - Rettentő fáradt volt, a ruhája merő víz, és biztosra vette, hogy meg fog halni.

- Vegyétek le azokat a szaros gönceiteket. Cipőt, zoknit, mindent. Át akarom vizsgálni a zsebeiteket.

Engedelmeskedtek. Kin Pak egy zsinóron egy olcsó kis jade karikát viselt a nyakában. Szinte minden kínai hord magával jade követ, mert az szerencsét hoz, és köztudomású, hogy ha egy gonosz isten gáncsot vet az embernek, a jade szelleme odadobja magát az ember és a gonosz istenség közé, és megóvjá a zuhanástól. És ha nem? Akkor a jade istenség sajnálatos módon épp aludt, vagy ez volt a zszoszod, seba.

Kin Pak zsebeiben semmit sem talált Jóidő Pún. Visszadobta neki a ruháit. Mostanra már ő is bőrig ázott, és nagyon ingerlékeny volt.

- Öltözz fel, és öltöztess fel a holttestet is. Igyekezz!

Kutyafülű Csennél csaknem négyszáz hongkongi dollár volt, meg egy jó minőségű jade karperec. Az egyik ember eltette a karperecet, Pún meg zsebre vágta a pénzt, és Ragyás Kinhez fordult. Kiguvadt szemekkel nézték, mekkora pénzköteget húz elő a fiatalember a nadrágzsebéből.

Jóidő Pún vigyázott, hogy ne érje eső, - A mennyei lotyóra! Hát ezt meg honnan szedted?

Ragyás Kin elmondta, hogyan adóztatta meg a Ho-Pakból kijövő szerencséseket. Mindnyájan nevettek, gratuláltak a bölcsességéhez. - Nagyon ügyes, nagyon okos - mondta Pún. - Jó üzletember vagy. Öltözz föl. Hogy hívják azt az öregasszonyt?

- Azt mondta, Ah Tamnak. - Ragyás Kin kitörölte szeméből az esőcseppeket, lábujjai ide-oda csúszkáltak a sárban, megcsonkított keze égett, mint a tűz, borzasztóan fájt. - Odavezetlek hozzá, ha akarsz. - Hé, hozzon már ide valaki egy megcicerézett lámpát! - kiáltott Kin Pak. Négykézláb állt a földön, úgy próbálta fölerőltetni John Csen ruhadarabjait. - Segítsen már valaki!

- Segítsetek neki!

Kutyafülű Csen és Ragyás Kin odaugrott, Jóidő Pún meg a holttest hátára irányította zseblámpája fénykörét. A tetem kissé megduzzadt, felpuffadt már, az eső lemosta róla a sarat. John Chen tarkója be volt törve, vér borította, de az arcát fel lehetett ismerni.

- Ajíjje - mondta az egyik ember - fejezzük már be. Úgy érzem, gonosz szellemek ólálkodnak körülöttünk.

- Elég lesz a nadrág meg az ing - mondta kedvetlenül Jóidő Pún.

Megvárta, míg úgy-ahogy felöltöztetik, a holttestet, aztán az élőkre nézett. - És most halljam, melyik megcicerézett fattyú segített közületek megölni ezt a szerencsétlen cicerézőt? Kin Pak felelt: - Már mondtam, hogy... - Elhallgatott, mert a másik kettő rámutatott, és egyszerre mondta: - Ő volt - és elhátráltak tőle - Elejétől fogva sejtettem. - Jóidő Pún nagyon örült, hogy végre megoldotta a rejtélyt. Tömpe mutatójával. Kin Pakra bökött. - Ugorj a gödörbe, és feküdj le.

- Van egy óriási tervünk, hogy lehet könnyedén magát Nemes Házi Chent elrabolni, és kétféle háromszorosát kapni érte annak amennyit ez a megcicerézett hozott a konyhára. Elmondom neked, hogyan, hallod-e?

Jóidő Pún néhány pillanatig latolgatta az ötletet, aztán eszébe jutottak Négyujjú Vu utasításai. - Hasalj bele a gödörbe!

Kin Pak belenézett a könyörtelen szemekbe, és tudta, hogy vége.

Vállat vont. Zsosz. - Hugyozok az összes őseidre mondta. Bemászott a sírba, és lefeküdt.

Fejét földre fektetett karjára hajtotta, és búcsúzni kezdett az életétől. Semmiből semmibe - mindig így volt ez a Kin családban, így élt, minden nemzedéke, így, ebben az örökös áramlatban. Nemzedékről nemzedékre, s így lesz majd a végeláthatatlan jövőben is.

Jóidő Pún fogta az egyik ásót. Értékelte a fiatalember bátorságát, ezért egy pillanat alatt végzett vele: az ásó élét a nyakszirtejébe vágva, Kin Pak úgy halt meg, hogy észre se vette.

- Temessétek be!

Kutyafülű Csént szinte kövé dermesztette a rémület, de rohanva engedelmeskedett. Jóidő Pún nevetett, elgáncsolta és jót rúgott belé gyávaságáért. Kutyafülű Csen a gödörbe bukott. Jóidő Pún kezében széles ívben villant az ásó, belevágott Kutyafülű Csen tarkójába. Kutyafülű Csen egy sóhajtással Kin Pak holttestére roskadt. A többiek nevettek, és egyikük azt mondta - Íííí, úgy bánsz ezzel az ásóval, mint az idegen ördögök a krikett ütővel! Meghalt?

Jóidő Pún nem válaszolt, csak ránézett az utolsó Farkasemberre, Ragyás Kinre. Minden szem felé fordult. Mozdulatlanul állt a zuhogó esőben. És ez volt az a pillanat, amikor Jóidő Pún észrevette a nyakában a szoros zsinórt. Fogta a zseblámpáját, odalépett Ragyás Kinhez, és látta, hogy a másik oldalon, a hátán lazán lóg a zsinór. Egy kettétört érme húzza le, amelybe óvatosan egy lyukat fűrtak. Rézpenz volt,

réginek látszott.

- Hogy az összes istenek fingjának Csaocsao képébe! Ezt hol szerezted? - kérdezte Jóidő Pún, és vigyorogni kezdett.

- Apámtól kaptam.

- És ő honnan szedte, te kis gané?

- Nem mondta.

- Lehet, hogy Első Fiú Csentől? Újabb vállrándítás.

- Nem tudom. Én nem voltam itt, amikor megölték. Anyám fejére, én ártatlan vagyok!

Jóidő Pún egy hirtelen mozdulattal letépte a nyakáról. - Vigyétek ezt a férget a kocsiba - szólt oda két verekedőjének. – Nagyon vigyázzatok rá. Magunkkal visszük. Ti meg temessétek be a sírt, és gondosan tüntessétek el a nyomokat. - Ráparancsolt utolsó két emberére, hogy fogják meg a pokrócba csavart John Chent, és kövessék. Nagyon nehezen ment a sötétben. Jóidő Pún a tócsákat kerülgetve kibotorkált a Sha Tin Roadra. A közelben volt egy buszmegálló, egy ócska kis esőházzal. Jóidő Pún kivárta, míg egyetlen jármű sem látható, intett az embereinek, akik erre gyorsan kibontották a pokrócot, és egy sarokba támasztották a halottat. Jóidő Pún elővette a cédulát, amit a Farkasemberek írtak, és gondosan John Chen mellére erősítette.

- Ezt miért csinálod, Jóidő Pún, hallod-e?

- Mert Négyujjú Vu ezt parancsolta! Honnan tudjam, minek? Fogd be azt a megcicerézett szádat, mert...

A kanyarban egy autó tűnt fel, végigsöpört rajtuk fényszóróinak kévéje. Elfordították az arcukat, megmerevedtek, úgy tettek, mintha csak buszra várnának. Miután a kocsit eltávolodott, futásnak eredetek. A hajnal már csíkokat festett az égre, kezdett elállni az eső.

A telefon csörögni kezdett, Armstrong nehezen ébredt. Vakon tapogatózott a félhomályban a kagyló után, míg kezébe nem akadt. A felesége nyugtalanul összerezzen, ő is felébredt.

- Tang-po főtörzsőrmester vagyok, főfelügyelő úr, elnézését kérem, amiért fölébresztettem, de megtaláltuk John Chent. A Far...

Armstrong nyomban teljesen felébredt. - Élve?

- Tou nien lo mo, sajnos nem. A Sha Tin Roadon találták meg a holttestét egy buszmegállóban, egy olyan esőházikóban és azok a megcicerézett Farkasemberek egy cédulát hagytak a mellén: "Ez az Első Fiú Csen olyan ostoba volt, hogy megpróbált megszökni tőlünk. A Farkasemberek elől senki sem menekülhet! Reszkess, Hongkong! Mindenkit szemmel tartunk!" John Chen...

Armstrong döbbenet hallgatta az izgatott főörzsőrmestert, aki elmondta, hogy a Sha Tin-i rendőrséget ma hajnalban értesítette egy korán kelő autóbusz utas. Nyomban kordont vontak a helyszín köré és beszóltak a kowlooni BO-ra. - Mit tegyünk, uram?

- Azonnal küldjön értem egy kocsit.

Armstrong letette a telefont, és kidörzsölte szeméből a fáradságot. Szárong volt rajta, jól állt izmos testén. - Baj van? - Mary lenyelt egy ásítást, és nyújtózkodni kezdett. Ő csak negyvenéves volt, két évvel fiatalabb Armstrongnál, barna hajú, feszes testű, az arca barátságos, bár imitt-amott ráncos.

Armstrong elmondta neki, s közben figyelte.

- Ó. - Mary Armstrong arcából lefutott a vér. - Milyen borzasztó. Szegény John!

- Megcsinálom a teát - mondta Armstrong. - Ne, ne, majd én. - Mary felkelt – Lesz rá időd?

- Csak egy csészére. Hallod ezt az esőt...? Soha jobbkor! – Armstrong gondolatokba merülve kiment a fürdőszobába, megborotválkozott, felöltözött, olyan gyorsan, ahogyan csak egy rendőr vagy egy orvos képes. Két kortyra felhajtotta a forró, édes teát, és már épp beleharapott volna a pirítósba, amikor csengettek. - Majd hazaszólok. Mit szólnál egy curryhoz ma este? Elmehetnék a Singh-hez.

- Jó - felelte az asszony. - Ha neked van kedved, menjünk.

Armstrong mögött becsukódott az ajtó. Mary Armstrong csak állt és nézte. Holnap lesz a tizenötödik évfordulónk, gondolta. Kíváncsi vagyok, vajon eszébe jut-e. Biztos nem. Az eddigi tizennégy közül nyolcnál dolgozott, egyszer kórházban voltam, a többi meg... Azt hiszem, a többi rendben volt.

Az ablakhoz ment, elhúzta a függönyt. A derengésben esőpatakok csíkozták az üveget, de az idő most már hűvös volt, kellemes. A lakásnak két hálószobája volt, és a saját bútorokkal rendezték be, de maga a lakás szolgálati lakás volt, a munkakörrel járt.

Jézusom, micsoda munkakör...! Rendőrfeleségnek lenni nem jó dolog. Várakozással tölti az egész életét, várja, hogy hazajöjjön a férje, izgul, nem késelte-e meg valamelyik mocskos gazember, nem lőttek-e le, nem sebesült-e meg. Legtöbbször egyedül alszik, vagy ha nem, akkor éjnek évadján ébresztik valami szörnyűséggel a férjét, mire az megint elmegy. Túlhajszolják és rosszul fizetik. Vagy elmegy az asszony a Rendőrklubba, elüldögél a többi feleséggel, miközben a férjük agyonvereti magát, vicceket mesélnek egymásnak, és sok-sok rózsaszín gint isznak. Nekik legalább van gyerekük.

Gyerek! Ó, Istenem... bárcsak volna egy gyerekünk! Akkor viszont... A legtöbb feleség panaszkodik, mennyire fáradt, milyen kimerítő egy gyerek, panaszkodnak az ámákra, az iskolára, költségekre... mindenre. Micsoda élet ez? Micsoda rohadt, mocskos...

Megszólalt a telefon. - Kuss!- rikoltott rá, aztán idegesen elnevette magát. - Mary, Mary, szépen kéri, így tanít a jó modor! – szólt önmagára, és fölvette a kagylót– Halló!

- Brian Kok vagyok, Mary. Ne haragudjon, hogy fölkeltettem, de Rob...

- Ó, üdvözlöm, drágám. Nem kell bocsánatot kérni, épp most ment el. A Farkasemberek körül van valami.

- Igen, én is csak most hallottam, azért is telefonálok. Sha Tinbe ment?

- Igen. Megy maga is?

- Nem, én az öregnél vagyok.

- Részvétem. - Mary hallotta, hogy Brian Kok nevet. Csevegték még egy percet, aztán a férfi letette. Mary Armstrong sóhajtott, töltött magának még egy csésze teát, tejet öntött bele, és John Chenre gondolt. Egy időben örülten szerelmes volt bele. Több mint két éven át volt viszonyuk, és neki John volt az első. A japán internálói táborban történt, a Stanley börtönben, a sziget déli részén.

Mary 1940-ben kitüntetéssel tette le a köztisztviselői vizsgát Angliában, s néhány hónap múltán Hongkongba küldték, a Cape környékére. 1941 végén érkezett meg, alig tizenkilenc évesen, és épp idejében, hogy az összes európai civillel együtt internálják, s hogy 1945-ig ott is maradjon a táborban.

Huszonkét éves voltam, mikor kikerültem, és az utolsó két évben John meg én szeretők voltunk. Szegény John... mit állt ki, mit nyaggatta az a mocsok apja meg a beteg anyja, és nem volt menekvés előlük, a táborban gyakorlatilag nem létezett magánélet, egymás hegyén-hátán volt mindenki: családok, gyerekek, csecsemők, férjek, feleségek, gyűlölet, éhség, irigység, és oly kevés kacagás annyi év alatt.

Csak a John iránt érzett szerelem tette elviselhetővé.

Nem akarok azokra a borzalmas időkre gondolni.

Se arra a borzalmas időszakra a tábor után, amikor John feleségül vette az apja által kiválasztott lányt, egy ócska kis hársiát, akinek azonban volt valami pénze, és családja hongkongi kapcsolatai révén némi befolyása. Nekem meg semmi. Haza kellett volna mennem, de nem akartam,- hová is mentem volna. Így aztán maradtam, a Gyarmatügyi Hivatalban dolgoztam, és jól ment sorom... Elég jól. És aztán megismertem Robertet.

Ó, Robert... Rendes ember voltál, jó voltál hozzám, sokat nevettünk, én jó feleséged voltam, és még mindig igyekszem az lenni. Viszont nem lehet gyerekem, te meg... mindketten szeretnénk gyereket. Aztán egy nap megtudtad, mi volt köztem és John Chen között.

Sose kérdeztél róla, de tudom, hogy tudod, és hogy azóta gyűlölöd. Pedig még akkor történt, amikor nem is ismertelek. Tudott a táborról, de ő róla nem. Emlékszel, hogy mielőtt, megesküdtünk, megkérdeztem tőled: akarod ismerni a múltamat, drágám? Erre te azt felelted: nem akarom, öreglány.

Akkoriban állandóan öreglánynak szólítottál. Most meg sehogy. Legfeljebb időnként Marynek. Szegény Robert! Mekkora csalódhattál bennem!

Szegény John! Mekkora csalódást okoztál nekem te, aki valamikor oly drága voltál nekem. Most meg halott.

Bárcsak meghalnék én is.

Mary Armstrong sírva fakadt.

40.

7 óra 15 perc

- Ez nem áll el egy ideig, Alexi - mondta Dunross. A pálya máris fel volt ázva, vaskos felhők párnázták a borongós eget.

- Szerintem se, tajpan. Ha még holnap is esik, ha csak egy kicsit is, szombatra nagyon vacak lesz a terep.

- Jacques? Mi a véleménye?

- Egyetérték - felelte deVille. - Istennek hála ezért az esőért, de nagy kár volna, ha a versenyeket el kellene napolni.

Dunross bólintott.

A boldogság-völgyi lóversenypálya fűvén álltak, a járató közelében, esőkabátban, kalapban. Dunross arcán egy csúnya horzsolás mellett véraláfutások látszottak, de a szeme nyugodt és tiszta volt, tartásából szokásos magabiztossága sugárzott. A felhőtakarót nézte, még mindig esett, de már nem olyan erősen, mint az éjjel. A nyergelő és a lelátó előtt hasonlóan elgondolkodó arcú idomárok, tulajdonosok nézelődők álldogáltak. Alig néhány ló dolgozott, köztük Nemes Csillag, Kalóz - egy segédzsokéval a nyergében - és Gornt Kalauzhala. A lovakat szigorúan kézben tartva, óvatosan lovagoltak: a pálya és a pályára vezető út nagyon csúszott. Kalauzhal azonban táncos léptekkel járkált, élvezte az esőt.

- A ma reggeli időjárásjelentés szerint óriási viharfront közeledik. - Travkin kökényszemét a fáradtság vörös karikái keretezték. Dunrossra nézett. - Ha holnapra eláll is az eső, szombaton akkor is még kissé puha lesz a pálya.

- És ez növeli, vagy csökkenti Nemes Csillag esélyeit, Alexi? – kérdezte Jacques.

- Azt csak a jó ég tudja, Jacques. Nemes Csillag még sose futott esőben. - Travkinnak nehezebbre esett rájuk figyelni. Az este megszólalt a telefonja, megint az a KGB-s jelentkezett, durván félbeszakította a kérdéseit, hogy miért tűnt el olyan hirtelen. - A kérdés nem a maga előjoga, Kurgan herceg. Maga csak mondjon el nekem mindent, amit tud Dunrossról. Most rögtön. Mindent. A szokásait, a vele kapcsolatos pletykákat, mindent.

Travkin engedelmeskedett. Tudta, hogy kutyaszorítóba került, mert az idegen, aki nyilván KGB-s, magnóra veszi, amit mond, hogy ellenőrizni tudja, és ha csak egy csöppet is eltér az igazságtól, azzal

esetleg a felesége, a fia vagy a fia családja halálos ítéletét írja alá, már ha csakugyan léteznek.

Léteznek? tette fel elgyötörten magának ismét a kérdést. - Mi van magával, Alexi?

- Semmi, tajpan - felelte Travkin, tisztátalannak érezte magát. - Csak arra gondoltam, mikén ment keresztül az este. - Az este az aberdeeni tűzesetről szóló hírekkel volt tele az éter, a jelentések középpontjában többnyire az egyik szemtanú, a feldúlt Venus Poon beszámolója állt. - Rettenetes.

- Az. - Eddig tizenöt halottról tudtak, akik megégtek vagy megfulladtak. Két gyerek is volt köztük. - Napokba fog telni, mire pontosan kiderül, hány áldozat van.

- Rettenetes - visszhangozta Jacques. - Amikor meghallottam...

Ha Susanne nem utazik el, mi is belekerülünk. Susanne... Különös néha az élet.

- Rohadt egy tűzcsapda volt! - mondta Dunross. - Még sose volt részem ilyesmiben. Már vagy százszor vacsoráztunk ott... Még ma délelőtt beszélni fogok a kormányzóval ezekről az úszó éttermekről.

- De maga azért jól van, megúsza, ugye? - kérdezte Travkin.

- Igen, persze, kutya bajom. - Dunross elhúzta a száját. - Már hogyha nem szedtünk össze valami nyavalyát abban a trágyalében.

A Lebegő Sárkány hirtelen felborulásának pillanatában Dunross, Gornt és Peter Marlowe már a vízben volt. A rendőrségi motorcsónak hangosbeszélője örjöngve figyelmeztette a vízben lévőket, mire azok eszeveszett igyekezettel távolodtak a hajótól. Dunross jó úszó volt, de Gornttal együtt épp csak sikerült kievickélnie az áramlatból, amely visszafelé szippantotta őket. Közben észrevette, hogy a félig telt dereglyét beszívta az örvény, felborul, és Marlowe bajban van. Hagyta, hadd sodorja magával az oldalára dőlő, majd megállapodó hajótest keltette fortyogó áramlat, aztán gyors csapásokkal odaúszott Marlowe-hez. Elkapta az ingét, tartotta, néhány másodpercig együtt pörögtek, le is merültek néhány méternyire, nekivágódtak a fedélzetnek. Az ütés erős volt, egészen beleszédült, de nem engedte el Marlowe-t, és mikor enyhült a szívóhatás, a felszínre rúgta magát. Egyszerre bukkant ki a fejük a víz alól, Marlowe zihálva köszönetet mondott, aztán minden erejét összeszedve odaúszott Fleurhöz, aki többekkel egyetemben a felborult dereglye oldalába kapaszkodott. Hatalmas zűrzavar uralkodott körülöttük: matrózok, erős civilek mentették a levegő után kapkodó, el-elmerülő embereket. Dunross észrevette, hogy Casey is beugrik valakiért. Gorntot sehol sem látta. Nem messze tőle Bartlett tűnt fel Christian Toxe-szal, egy mentőöv felé tempózva. Amikor látta, hogy Toxe már erősen fogja, odakiáltott Dunrossnak. - Azt hiszem, Gorntot beszippantotta, és van egy nő is... - Ezzel ismét lebukott.

Dunross körülnézett. A Lebegő Sárkány most már csaknem teljesen az oldalán feküdt. Enyhe robbanást érzett a felszín alatt, néhány pillanatig bugyborékkolt körülötte a víz. Casey bukkant fel levegőért, vett egy mély lélegzetet, és újra lemerült. Dunross szintén. Látni szinte semmit sem lehetett, a felső fedélzet széle mentén tapogatózott végig, amely most csaknem teljesen vízszintesen feküdt. Körülúszta a roncsot, nézte, lát-e valakit, olyan sokáig maradt lent, ameddig csak tudott, aztán óvatosan jött fel, mert még mindig sokan csapkodtak a vízben. Toxe-ból csak úgy dőlt a tengervíz, görcsösen kapaszkodott a mentőövbe. Dunross odaúszott hozzá, és tudván, hogy Toxe nem tud úszni, egy tengerész felé kezdte tolni.

- Kapaszkodjon, Christian... most már minden rendben.

Toxe kétségbeesetten próbált mondani valamit, de az öklendezéstől alig- alig volt képes. - A... a feleségem... lent... ott lent... lent...

A tengerész odaúszott hozzájuk. - Fogom, uram. Minden rendben?

- Igen... csak azt mondja, a feleségét beszívta.

- Jézusom! Én nem láttam senkit... Hívok segítséget! - A matróz megfordult, és odakiabált a rendőrségi motorcsónaknak, hogy jöjjenek segíteni. Nyomban számos tengerész ugrott a vízbe, s látott hozzá a kereséshez. Dunross Gorntot kereste tekintetével, de sehol sem látta. Casey lihegve felbukkant, a felfordult dereglyébe kapaszkodva próbált lélegzethez jutni.

- Jól van?

- Igen... jól... Látom, hál isten maga is... - lihegte ziháló mellett Casey. - Van lent egy nő, azt hiszem kínai, láttam, amikor beszívta az örvény.

- Gorntot látta?

- Nem... Talán ott... - intett a lány a motorcsónak felé. Egyesek még csak most kapaszkodtak fölfelé a beszálló lépcsőjén, mások már az üléseken kucorogtak. Bartlett felbukkant egy pillanatra, majd ismét lemerült. Casey megint vett egy nagy levegőt, és lebukott, Dunross tőle kissé jobbra követte. Hármásban keresgéltek az embereket, mígnem mindenki följutott a motorcsónakra vagy valamelyik szampanra. A nőt nem találták.

Mire Dunross hazaért, Penelope már mélyen aludt, de férje érkezéére fölrezzent. - Ian?

- Én vagyok. Aludj csak, drágám.

- Jól, érezted magad? – kérdezte Penelope. Még nem ébredt fel igazán.

- Igen, aludj csak. - ismételte Dunross.

Ma reggel sem ébresztette föl, amikor egy órája eljött a Nagy Házból.

- Hallotta, hogy Gornt megúsza, Alexi? - kérdezte most.

- Igen, hallottam, tajpan. Isten akarata.

- Mit akar ezzel mondani?

- Azt, hogy a tegnapi tőzsdei húzása után nagyon kellemes lett volna, ha nem ússza meg.

Dunross elvigyorodott és megmozgatta kissé merev hátát. - Engem viszont megütne a guta, mivel így

meg lennék fosztva attól az örömtől, hogy magam zúzzam szét a Rothwell-Gorntot.

Hallgattak egy ideig, aztán deVille szólalt meg. - Kész csoda, hogy nem halt meg. - Kalauzhalat nézték, amint könnyű galoppban elhúzott mellettük, úgy látszott, remek formában van. DeVille tekintete végigpásztázta a pályát.

- Igaz, hogy Peter Marlowe feleségét Bartlett mentette meg? - kérdezte Travkin.

- Ő ugrott be vele. Igen. Linc is, Casey is óriási volt. Csodálatos.

- Megbocsát, tajpan - intett fejével Jacques deVille a lelátó felé – Ott van Jason Plumm... meg vagyok híva hozzá ma estére bridzselni.

- Viszlát, a közös imán, Jacques. - Dunross rámosolygott, deVille meg elsétált. Dunross felsóhajtott: sajnálta. Bemegyek az irodába Alexi. Hatkor hívjon fel.

- Tajpan...

- Tessék.

Travkin ingadozott, aztán egyszerűen csak annyit mondott: - Csak szeretném, ha tudná, hogy... Őszintén csodálom magát.

Dunrosst nagyon meglepte a vallomás hirtelensége, és a Travkinból sugárzó furcsa melankólia. - Köszönöm - mondta barátságosan, és a vállára csapott. Még sose alkalmazta Travkinnal szemben ezt a baráti gesztust. - Maga se utolsó.

Travkin csak állt, nézett utána, a melle összeszorult, rettenetesen szégyellte magát, arcán könnyek keveredtek az esőcseppek közé. Keze fejével letörölte, aztán megint Nemes Csillagot kezdte nézni, próbált összpontosítani.

A szeme sarkából észrevett valakit, odafordult, megdöbbent. A KGB-s állt a lelátó sarkán, épp odalépett hozzá valaki, egy öreg, aszott férfi, a hongkongi lóversenyek egyik ismert figurája, hogy is hívják? - erőltette a memóriáját. Clinker. Igen, ez az, Clinker!

Üres tekintettel nézte őket egy percig. Jason Plumm a tribünön állt, közvetlenül a KGB-s mögött, épp vizionozta Jacques deVille intését, és elindult lefelé a lépcsőn, hogy odamenjen hozzá. A KGB-s ugyanekkor Travkin irányába pillantott, mire óvatosan elfordult, vigyázva, nehogy hirtelen mozduljon. A KGB-s a szeméhez emelte a távcsövét. Travkin nem tudta, észrevette-e vagy sem. Libabőrös lett a gondolatra, hogy az az erős nagyítású távcső esetleg rá irányul. Lehet, hogy tud szájról olvasni, hasított belé a gondolat. Krisztusom! Hála legyen Istennek, hogy nem kottyantottam ki az igazságot a tajpannak.

Csúnyán zörgött a szíve, hányinger környékezte. Az égbolt keleti részén villám cikázott át. A betonon és a lelátó alsó, nyitott részén tócsákba gyűlt az esővíz. Próbálta nyugtatgatni magát, tehetetlenül nézett ide-oda, nem tudta, mit csináljon, és nagyon szerette volna tudni, ki ez a KGB-s férfi. Szórakozottan érzékelte, hogy Kalauzhal jó formában fejezi be az edzést. A háta mögött Richard Kwang magyarázott hevesen néhány kínainak. Linbar Struan és Andrew Gavallan az amerikai Rosemont és más konzulátusi

emberek társaságában könnyökölt a korláton. A lovakat figyelték, el is feledkeztek róla, hogy esik. Az öltözők közelében, az eresz alatt Donald McBride néhány választmányi taggal beszélgetett, Sir Shi-teh T'Chung, Pugmire és Roger Crosse is köztük volt. Travkin látta, hogy McBride Dunross felé néz és int neki, hogy menjen oda hozzájuk. Brian Kok a választmányi tagok körétől kissé távolabb várt Roger Crosse-ra. Travkin ismerte mindkettejüket, tudta, hogy rendőrök, csak azt nem tudta, hogy a különleges osztály emberei.

A lába akaratlanul is elindult feléjük. A szája megtelt az epe keserű ízével. Csak nehezen gyűrte le a késztetést, hogy odarohanjon hozzájuk, és kitálaljon nekik. Ehelyett odakiáltotta magához a főmfuját. - Vidd be a lovakat. Mindet. És gondod legyen rá, hogy megszáradjanak, mielőtt enni kapnak.

- Igen, uram.

Travkin rosszkedvű, vánszorgó léptekkel elindult az öltöző felé. A szeme sarkából látta, hogy a KGB-s felé irányítja a távcsövét. A nyakába csorgó esőcseppek közé a félelem izzadságcseppei keveredtek.

- Á, Ian! Épp arról beszélgetünk, hogy ha holnap is így esik, jobb volna törölni a versenyt. Mondjuk, holnap délután hatkor döntenénk - mondta McBride. - Mi a véleménye?

- Szerintem jobb volna inkább szombat délelőtt tízkor kimondani a végső döntést. - Nem késő az egy kicsit, öregfiú? - kérdezte Pugmire.

- Ha idejében értesítjük a rádiósokat meg a tévéseket, akkor nem. És főleg akkor nem, ha már ma lemegy a hírekben.

- Nem rossz ötlet - mondta Crosse.

- Akkor ezt elintéztük - mondta Dunross. - Van még valami?

- Nem gondolja, hogy... itt most a lóverseny hagyományairól van szó - mondta McBride. - Nem szeretnénk megszakítani.

- Tökéletesen egyetértek magával, Donald. Ezért döntünk csak szombaton tízkor. Ellenvetés? - Nem volt. - Helyes! Egyéb? Bocsássanak meg, de nekem fél óra múlva van egy megbeszélésem.

Shi-teh feszengve megszólalt. - Ja, tajpan... rettenetesen sajnálom ezt a tegnapi esti dolgot... Rettenetesen.

- Én is. Azt javaslom, Szaros, hogy amikor ma délben találkozunk a kormányzóval a tanácsban, vessük fel neki, hogy Aberdeenben vezessenek be új, nagyon szigorú tűzrendészeti előírásokat.

- Egyetértek - mondta Crosse. - Csoda, hogy nem vesztek oda többen.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy zárassuk be az éttermeket, öregfiú? - kérdezte döbbenetesen Pugmire. A cége kettőben is érdekelve volt. - Ez nagyon rossz hatással volna az idegenforgalomra.

Képtelenség több kijáratot csinálni... Előlről kellene kezdeni az egészszet!

Dunross ismét Shi-teh-re nézett. - Fölvethetnénk a kormányzónak, hogy adjon ki egy olyan rendelkezést, amely szerint a konyhákat át kell telepíteni egy külön úszó alkalmasra, amit aztán kiköthetnek az anyahajó mellé. Azt is elrendelhetné, hogy amíg a változtatásokat végre nem hajtják, a tűzoltókocsik valahol a közelben állomásozzanak. Ez nem járna nagy költséggel, könnyen meg lehet oldani, és a tűzveszély egyszer és mindenkorra megoldódna.

Elkerekedett szemekkel néztek rá. Shi-teh sugárzóan elvigyorodott. - Ian, maga egy zseni!

- Nem vagyok zseni, csak sajnálom, hogy eddig nem gondoltunk erre. Eszembe se jutott. Szerencsétlen Zep... és Christian felesége is, ugye? Megtalálták már a holttestét?

- Azt hiszem, nem.

- Isten tudja, hányan veszték még oda. A képviselők megúszták, Pug?

- Meg, öregfiú. Csak Sir Charles Pennyworth nem. A szerencsétlen bezúzta a koponyáját egy szampanon, amikor kiugrott.

Dunross megdöbbsent. - Kedveltem azt az embert! Micsoda istenverte, szerencsétlen zosz!

- Beszélgettem néhányukkal egy ideig. Van közöttük egy olyan véresszájú radikális, hogy is hívják... Ja, igen: Grey, ez az. Na és ott van az a másik, az a másik szocialista rém, Breadhurst. Úgy vettem észre, mindketten elég tisztességesen viselkedtek.

- Úgy hallom, a maga Superfoodsa is megúsztá, Pug. Nem ez a "szólítson Chucknak" rohant elsőként a partra?

Pugnire feszengve vállal vont. - Fogalmam sincs. - Hirtelen szélesen elmosolyodott. - Izé... Úgy hallom, Casey és Bartlett remek munkát végzett. Talán megérdemelnének egy kitüntetést.

- Akkor miért nem javasolja? - szólt Dunross, már nagyon mehetnékje volt. - Hát akkor, ha nincs más...

Crosse megszólalt. - Ian, én a maga helyében azért adatnék magamnak egy injekciót. Lehet, hogy abban a vízben olyan baktériumok is vannak, amelyeket még föl se fedeztek.

Mindenki vele nevetett.

- Az az igazság, hogy én még ennél is többre szántam el magam. Miután kimásztunk a vízből, fülön fogtam Linc Bartlettet meg Caseyt, és elrohantam velük Tooley dokihoz. - Dunross halványan elmosolyodott. - Amikor elmondtam neki, hogy fürdőztem egyet az Aberdeeni-öbölben, kis híján agyvérzést kapott, és azt mondta: "Ezt igyák meg!" Mi meg jámbor balekok módjára fölhajtottuk a lötytét, és mire észrevettük magunkat, már rókáztunk is, mint a lakodalmos kutya. Ha maradt volna egy csepp erőm, helyben agyonvertem volna, de akkor már mindhárman négykézláb tülekedtünk a klotyó körül, és azt sem tudtuk, merre van előre és merre hátra. Aztán Casey egyszer csak nevetni kezdett, és hamarosan

mindhárman ott fetrengtünk röhögve a padlón! - mesélte Dunross, majd megjátszott szomorúsággal hozzátette: – Még magunkhoz sem tértünk, amikor az öreg hullafoltozó már marékszámra nyomta le a torkunkon a mindenféle tablettákat. Bartlett meg erre azt mondta: „A jó ég áldja meg doki, nem kaphatnánk egy kúpot is, hogy bennünk is maradjon ez a kutyulék?”

Megint nevettek.

- Igaz, amit Caseyről mesélnek? Hogy levetkőzött, és olyan fejest ugrott, mintegy műugróbajnok? - kérdezte Pugmire.

- Sőt! Anyaszült meztelen volt, öregfiú! - tódította könnyedén Dunross. - Akár a milói Vénusz! Azt hiszem, még nem is igen láttam hozzá foghatót!

- Tényleg? - dülledtek a szemek. - Tényleg.

- Istenem, az Aberdeeni-öbölben úszni...! Abban a kanálisban! szökött magasra McBride szemöldöke. - Csoda lesz, ha elevenen megússzák!

- Tooley doki szerint minimum gyomor-és bélhurut, vérhas, esetleg pestis - forgatta a szemét Dunross. - A mai napot mindenesetre még megértük. Van még valami?

- Tajpan - mondta Shi-teh - azt remélem, nem haragszik, de... szóval elindítanék egy gyűjtést az áldozatok családja részére...

- Jó ötlet! A Turf Clubnak is hozzá kell járulnia. Donald, megtenné, hogy értesíti a többi választmányi tagot és megszerzi a hozzájárulásukat? Mit szólnának százezerhez?

- Nem sok az egy kicsit? - kérdezte Pugmire.

Dunross állán megfeszültek az izmok. - Nem. Sőt legyen inkább, százötvenezer. A Nemes Ház is letesz ugyanennyit. - Pugmire elvörösödött. Senki sem szólt. - A tanácskozás tehát elhalasztva? Helyes. Volt szerencsém, uraim. - Dunross udvariasan megemelte a kalapját, és otthagya a társaságot.

- Bocsássanak meg egy percre. - Crosse intett Brian Koknak, hogy kövesse, - Ian!

- Parancsoljon, Roger.

Odaérve Dunrosshoz, Crosse halkán megszólalt. - Jelentették nekünk, Ian, hogy Sindere helyet foglaltatott a BOAC holnapi járatára. Ha magának is megfelel, a reptérről egyenesen a bankba mennék. - A kormányzó is ott lesz?

- Meg fogom kérni. Körülbelül hatra kellene kint lennünk.

- Már ha pontos a gép - mosolygott Dunross.

- Megkapta már az Eastern Cloud hivatalos távozási engedélyét?

- Meg, köszönöm. Tegnap telexezték meg Delhiből. Utasítottam a kapitányt, hogy nyomban induljon vissza, és az apállal ki is futott. Brian, remélem emlékszik még a fogadásunkra... a Caseyvel kapcsolatosra, hogy neki vannak Hongkongban a legjobb lökhárítói. Ötven dollár egy rézgaras ellenében, emlékszik?

Brian Kok elvörösödött, érezte magán Crosse értetlen tekintetét. - Hm... emlékszem. Miért?

- Hát én nem tudom, kié a legjobb, de Parishoz hasonlóan én is nagyon nagy gondban lennék, ha döntenem kellene...

- Szóval igaz? Tényleg meztelen volt?

- Mintha maga Lady Godiva öltött volna testet, csak épp vízi változatban. (Lady Godiva - kb. 1040-1080 - Coventry urának felesége, férje gúnyos-kegyetlen feltételét teljesítve, meztelenül lovagolt végig Coventryn, hogy a polgárok válláról levegye a súlyos adóterheket. (A ford.)) - Dunross illetudóan fejet hajtott. – Viszlát holnap. - Elment.

Brian Kok és Crosse követte tekintetével. A kijáratnál a BO egyik embere várta, hogy a nyomába szegődhessen.

- Ez valamit forgat a fejében - mondta Crosse.

- Szerintem is.

Crosse levette szemét Dunrossról és Brian Kokra nézett. - Gyakran köt fogadásokat hölgyek emlőbimbóira?

- Nem, főtanácsos úr, elnézését kérem.

- Rendben van. Még szerencse, hogy nem kizárólag a nők a szépség forrásai, ugye?

- Igen, főtanácsos úr.

- Ott van a vadászat, a zene, a festészet, sőt még a gyilkolás is. Stimmel?

- Igen, főtanácsos úr.

- Legyen szíves, várjon meg itt. - Crosse odament a többi választmányi taghoz.

Brian Kok felsóhajtott. Unatkozott, fáradt volt. Aberdeenben találkozott a békaemberekkel, és noha szinte azonnal megtudta, hogy Dunross megmenekült és már haza is ment, kénytelen volt az éjszaka nagy részét ott tölteni, segédkezni a holttestek utáni kutatás megszervezésében. Hátborzongató feladat volt. Aztán amikor már éppen indult volna haza, Crosse odaszólt neki, hogy hajnalban legyen a Boldogság-völgyben, így aztán nem volt értelme lefeküdni. Ehelyett átment a Para étterembe, s mogorva tekintettel méregette a triadosokat meg Fállábú Kót.

Most Dunrosst figyelte. Vajon mi jár abban a koszos fejében? - töprengett, némi irigység is

végigfutott rajta. Mi mindent csinálnék én, ha annyi pénzem meg akkora befolyásom lenne, mint neki!

Látta, hogy Dunross irányt változtat, a közeli tribün felé tart, aztán észrevette Adryont: ott ült Martin Haply mellett, mindketten feszülten figyelték a lovakat, Dunrosst nem vették észre. Tou nien lo mo, gondolta meglepetten. Érdekes, hogy ezek ketten együtt vannak. Jézusom, de szép ez a lány! Hál'istennek nem én vagyok az apja. Meg is bolondulnék.

Crosse és a többiek is csodálkozva vettek tudomást a párról. - Mit keres az a nyomorult a tajpan lánya mellett? - kérdezte rosszallóan Pugmire.

- Semmi jót, az egyszer szent - felelte valaki.

- Ez a nyomorult semmire sem jó, csak bajkeverésre! - morogta Pugmire, a többiek bólogattak. - Fel nem foghatom, miért nem rúgja ki már Toxe!

- Mert az is egy pizok szocialista! Ki kellene golyózni.

- Ugyan már, Pug. Toxe rendes ember... a szocialisták között is akad néhány - mondta Shi-teh. - Haplyt viszont tényleg ki kellene rúgni, mindnyájan jól járnánk vele - valamennyiüket támadta már Haply. Néhány hete epés cikksorozatban számolt be arról, milyen ügyleteket bonyolít le Shi-teh saját, hatalmas konglomerátumán belül, és arra is célozgatott, hogy mi mindenhez járul hozzá anyagilag, hogy viszonzásképpen elnyerje a hongkongi kormányzat néhány befolyásos tagjának viszontszolgáltatásait.

- Szívemből beszél - mondta Pugmire. ő is utálta Haplyt, aki szokásos precizitásával nemrég bizalmas részleteket szellőztetett meg Pugmire és a Superfoods küszöbönálló egyesülésével kapcsolatban, és napnál világosabbá tette, hogy Pugmire sokkal nagyobb hasznot húz a General Storesból, mint a részvényesei, akikkel jóformán meg se vitatta az egyesülés feltételeit. - Nyomorult disznó! Nagyon kíváncsi volnék, honnan szerzi az információit.

- Érdekes, hogy Haply épp vele van - mondta Crosse a páros ajkait figyelve, várva, hogy megszólaljanak. - Az egyetlen nagyobb cég, amelyet még nem tűzött a tolla hegyére, a Struan.

- Maga szerint tehát most a Struanon a sor, és Haply Adryontól próbál értesüléseket szerezni? - kérdezte az egyik választmányi tag. Ez óriási lenne!

Izgatottan figyelték Dunrosst, aki most odament a tribünhöz. A két fiatal még mindig nem vette észre.

- Lehet, hogy ezt is laposra veri, mint azt a másik disznót! - lelkesedett Pugmire.

- Eh? Kit? - kérdezte Shi-teh - Ki volt az?

- Azt hittem, tud róla. Körülbelül két évvel ezelőtt a Vic Angliából érkezett új gyakornokai elkezdtek legyeskedni Adryon körül. Adryon tizenhat, legfeljebb tizenhét éves volt, a pasas meg huszonkettő, akkora, mint egy ház, még Iannél is nagyobb, Byronnak hívták. Úgy grasszált föl és alá, mintha ő volna Lord Byron, és udvarolni kezdett Adryonnak, az a szegény lány meg el volt ájulva tőle. Ian többször is figyelmeztette a palit, hogy hagyjon békét a lányának, de az a tróger csak jött, csak jött, így aztán Ian meghívta, hogy jöjjön el vele a Shek-O-i tornacsarnokba, ott aztán kesztyűt húzott - az a disznó fünek-

fának azzal dicsekedett, hogy bokszoló - és szépen laposra verte. - A többiek nevettek. - Egy hét se telt belé, a bank útilaput kötött a pali talpára, és hazaküldte.

- Maga látta? - kérdezte Shi-teh.

- Már hogy láttam volna? Kettesben voltak, az ég szerelmére! De az a nagy barom alig állt a lábán, mikor kijöttek. Az biztos, hogy én nem szívesen kötnék bele a tajpanba... főleg akkor nem, ha dühös.

Shi-teh ismét Dunross felé nézett. - Talán ezzel a kis féreggel is megcsinálja - mondta lelkesen.

Figyelték. Reménykedve. Crosse odasétált Brian Kokhoz, közelebb mentek.

Dunross szokásos könnyed lépteivel felszaladt a lelátó lépcsőjén, és megállt Haply és a lánya előtt. - Jó reggelt, drágám, látom, korán keltél - mondta.

- Ó, jó reggelt, apa! - szólt meglepetten Adryon. - Nem is lát... - Mi történt az arcoddal?

- Nekirohantam egy busz hátuljának. Jó reggelt, Haply.

- Jó reggelt, uram. - Haply kissé fölemelkedett, aztán visszaült.

- Egy busznak? - kérdezte Adryon, majd hirtelen: - Összetörted a Jaguart? Megbüntettek? - kérdezte reménykedve, mivel őt már háromszor is megbüntették az elmúlt évben.

- Nem. Nem korai kissé neked ez az időpont? - kérdezte Dunross és leült mellé.

- Inkább késői. Egész éjjel fent voltunk.

- Tényleg? - Dunross lenyelt vagy negyvennyolc kérdést, amely hirtelen egyszerre tolt fel benne, és csak annyit mondott: Fáradt lehetsz.

- Nem vagyok fáradt, egyáltalán nem.

- Na és mi volt ez az egész? Ünnepeztetek valamit?

- Nem. Tulajdonképpen szegény Martin miatt. - Adryon szelíden a fiatalember vállára tette a kezét. Dunrossnak nagy erőfeszítésébe került a mosoly. A fiatal kanadaihoz fordult. - Mi baj?

Haply némi tétovázás után elmondta, hogy a kiadó délután beszólt a laphoz, mire Christian Toxe, a főszerkesztő, leállította a szóbeszédokről szóló cikksorozatát. - Az a mocsok eladott minket. Megengedte a kiadónak, hogy cenzúrázzon minket. Pedig tudom, hogy igazam van.

- Honnan? - kérdezte Dunross, s közben azt gondolta: micsoda érzéketlen kis piszok vagy!

- Ne haragudjon, de nem adhatom ki az informátoraimat.

- Tényleg nem mondhatja meg, apa. Ez a sajtó szabadságának a megsértése - szólt közbe védekezőleg

Adryon.

Haply ökölbe szorította a kezét, aztán kinyitotta, és tenyerét szórakozottan Adryon térdére tette. Adryon rátette az övét. - A Ho-Pakot indokolatlanul rombolják földig.

- Miért?

- Nem tudom. Viszont Gor... viszont tajpanok állnak a bank megrohanása mögött. Pedig semmi értelme az egésznek.

- Gornt csinálja? - Dunross homlokát ráncolva mérlegelte az új gondolatot.

- Én nem mondtam, hogy Gornt, uram. Én ezt nem mondtam. - Nem mondta, apa - szólt Adryon. - Szerinted most mit csináljon Martin? Küzdjön az igazáért, vagy ne hallgasson az önérzetére, és...

- Ezt egyszerűen nem tehetem, Adryon - mondta Martin Haply.

- Hallgassuk meg, mit mond apa, ő majd tudja.

Dunross látta, hogy lánya szeretetteljes pillantása ismét ráirányul, és olyan erővel érzekelte a belőle áradó naiv bizodalmat, mint addig még soha. - Két dolog mindenekelőtt: először is azonnal menjen vissza. Christiannek minden támogatásra szüksége lesz. Másodszor...

- Miféle támogatásra?

- Nem hallotta, mi történt a feleségével?

- Mi van vele?

- Nem tudja, hogy meghalt? Értetlenül meredtek rá.

Gyorsan beszámolt nekik az Aberdeenben történekről. Mindkét fiatal meg volt döbbenve. - Jézusom... - suttogta Haply -, mi nem hallgattuk a rádiót, se semmit... Csak táncoltunk és beszélgettünk... - Felpattant és elindult, de néhány lépés után visszajött. - Akkor én most... azonnal bemegyek. Jézusom!

Adryon is talpon volt már. - Elviszlek.

- Haply! - szólt Dunross. - Legyen szíves, kérje meg Christiant, hogy nagy betűkkel emelje ki: aki beleesett vagy úszott a vízben, a lehető leghamarabb menjen orvoshoz. Ez nagyon fontos.

- Meglesz!

- Apa! - szólalt meg nyugtalanul Adryon. - Te voltál Tooley do...

- Már rég - felelte Dunross. - Ki vagyok pucolva kívül-belül. Induljatok!

- És mi a második valami, tajpan? - kérdezte Haply.

- A második az, hogy ezt az újságot a kiadó pénzén adják ki, következésképpen az újság az övé, és azt csinál vele, ami jólesik neki. Viszont a kiadókat is meg lehet győzni. Én például kíváncsi volnék, ki vette rá, hogy hívja fel Christiant, és ő miért ment bele, hogy felhívja... Ha olyan biztos lennék az igazamban, én utánanéznék.

Haply hirtelen szélesen elvigyorodott. - Gyere, szívem! - mondta, majd visszakiabált, hogy köszönöm. Kéz a kézben futottak.

Dunross egy percre még ült a lelátón, aztán mélyet sóhajtott. Felállt és elment.

Roger Crosse Brian Kok társaságában, a zsokéöltöző közelében az eresz alól figyelte Dunrossék beszélgetését, ajkukról olvasva le a szavakat. Nézte a távozó Dunrosst, látta, hogy a BO embere utánaered. - Most már nem kell itt lopnunk a napot, Brian, jöjjön. - A túlsó kijárat felé indult. - Kíváncsi vagyok, vajon talált-e valamit Robert Sha Tinben.

- Azok a mocskos Farkasemberek diadalünnepet fognak ülni. Egész Hongkong frászban lesz, Fogadni mernék, hogy... - Brian. Kok megtorpant. - Uram! Nézze! - A lelátó felé intett a fejével: Szuszlovot és Clinkert vette észre az esőben ácsorgó szétszórt csoportok között. - Nem hittem volna, hogy még idetolja a képét!

Crosse szemei összeszűkültek. - Igen... Ez érdekes. Nagyon érdekes. - Rövid habozás után irányt változtatott, közben éberén figyelte a két férfi ajkát. - Ha már megtisztelt minket, akkor talán el is cseveghetünk vele egy csöppet. A fene... észrevettek minket. Ez a Clinker tényleg nagyon nem kedveli a fajtánkat. - Ráérősen ballagott a lelátó felé. A nagydarab orosz mosolyra húzta ajkait, elővett egy lapos flaskát, és meghúzta. Clinkernek is odakínálta.

- Nem, kösz cimborá, én csak sört iszom. - Clinker hideg tekintete a közeledő rendőrökre szegeződött. - Micsoda büdös van itt! - mondta hangosan.

- Jó reggelt, Clinker - mondta Crosse ugyanolyan hidegen, aztán Szuszlovra mosolygott - Jó reggelt, kapitány. Mit szól, milyen egy pocsék napunk van?

- Élünk, tovaris, élünk, akkor meg hogyan lehetne bármely nap is pocsék, eh? - Szuszlov látszólag maga volt a megtestesült kedélyesség, tovább játszott a véletlenül ismerősre bukkant ember szerepét. - Lesz szombaton verseny, főtanácsos úr?

- Valószínűleg. Véglegesen csak szombat délelőtt dől el. Meddig marad a kikötőben?

- Nem sokáig, főtanácsos úr. A kormánylapát kijavítása elég lassan halad.

- Remélem, azért nem túl lassan. Nagyon nem szeretjük, ha kikötőnk fontos vendégei nem kapják meg a lehető leggyorsabb kiszolgálást - pattogott Crosse hangja. - Beszélek a kikötőmesterrel.

- Köszönöm, ez... Nagyon figyelmes. És a testületük is nagyon figyelmes... - Szuszlov tétovázott, majd Clinkerhez fordult. - Nem haragszol, öreg barátom?

- Haragszik a rosseb - felelte Clinker, - úgyse bírom a zsernyákokat. - Brian Kok ránézett. Clinker rezzenéstelen tekintettel állta. - A kocsimban leszek. - Elballagott.

Szuszlóv hangja megkeményedett: - Nagyon figyelmes volt maguktól, hogy visszaküldték szegény Voranszkij elvtársunk holttestét. Megtalálták a gyilkosokat?

- Sajnos nem. Lehet, hogy bérgyilkosok voltak... a szélrózsa bármely irányából jöhettek. Persze ha a maguk elvtársa nem settenkedik titokzatos módon partra, talán még most is hasznos tagja lehetne ... annak a testületnek, ahol szolgált.

- Egyszerű tengerész volt, és rendes ember. - Én azt hittem, Hongkong biztonságos kikötő.

- Továbbította a gyilkosok fényképét és a telefonálásukkal kapcsolatos információt KGB-s feletteseinek?

- Én nem vagyok KGB-s, teszek a KGB-re! Igen, továbbítottam az információt a ... feletteseimnek – felelte ingerlékenyen Szuszlóv. – Az ég szerelmére, főtanácsos úr, maga nagyon jól tudja, hogy megy ez. Voranszkij viszont rendes ember volt, és a gyilkosait el kell kapni.

- Nagyon hamar meg fogjuk találni őket - mondta könnyedén Crosse. - Tudta, hogy Voranszkij valójában Jurij Bakjan, a KGB hatodik osztálya első igazgatóságának az őrnagya volt?

Szuszlóv arcára kiült a meghökkenés. – Hát ő... egyszerűen csak a barátom volt, és időnként velünk jött.

- És ezt ki szokta elintézni, kapitány? - kérdezte Crosse.

Szuszlóv Brian Kokra nézett, aki leplezetlen undorral nézett vissza rá. - Maga meg miért ilyen dühös? Mit ártottam én magának?

- Miért olyan mohó az orosz birodalom, főleg ha kínai földről van szó?

- Politika! - húzta el a száját Szuszlóv, majd Crosse-hez fordulva hozzátette: - Én nem ütöm az orromat a politikába.

- Beleütik maguk mindenütt mindenhová! Milyen rangja van a KGB-ben?

- Semmilyen.

- Egy kis együttműködés esetenként sokat segíthet - mondta Crosse. - Ki szokta összeállítani a hajója legénységét, Szuszlóv kapitány?

- Szuszlóv ránézett – Négyszemközt, eh?

- Magától értetődik - felelte Crosse. – Itt várjon, Brian.

Szuszlóv hátat fordított és elindult lefelé a kijáráshoz vezető lépcsőn, lement egészen, ki a före.

Crosse követte. - Mi a véleménye Nemes Csillag esélyeiről? - kérdezte Szuszlov őszinte érdeklődéssel.

- Jók. Viszont még sose futott esőben.

- És Kalauzhal?

- Nézzen rá... láthatja maga is. Ez a ló szereti az esőt. Ez lesz a favorit. Kijön szombaton?

Szuszlov a korlátra könyökölt. Mosolygott. - Miért ne?

Crosse halkán felnevetett. - Tényleg. - Most már biztos volt benne, hogy kettesben vannak. - Jó színész maga, Gregor, nagyon jó.

- Akárcsak maga, elvtársam.

- Pokoli kockázatot vállal, ugye tudja? - mondta Crosse alig mozduló ajkakkal.

- Tudom, de hát az egész élet az. A központ utasított, hogy vegyem át Voranszkij feladatkörét, míg meg nem érkezik az utódja... Nagyon sok fontos kapcsolat és döntés függ ettől az úttól. És nem utolsósorban a Szevrin. Egyébként pedig, mint tudja, Arthur akarta így.

- Néha eltöprengek, hogy okosan csinálja-e.

- Okosan. - Szuszlov mosolya ráncokba ugratta szeme sarkában a bőrt. – De még mennyire, hogy okosan. Nagyon okos ember. A központ nagyon-nagyon elégedett a maga elmúlt évi munkájával. Sok mondanivalóm van a maga számára.

- Ki az a nyomorult, aki kiszivárogtatta AMG-nek a Szevrint?

- Nem tudom. Egy disszidens. Amint megtudjuk, halott ember.

- Valaki besúgta egy csoportomat a Kínai Népköztársaságnak. Az AMG-jelentésből szivároghatott ki. Maga olvasta az én példányomat. Ki van még a hajóján, aki szintén olvasta? Valaki beépült magához erre az útra!

Szuszlov elfehéredett. - Azonnal elrendelek egy biztonsági ellenőrzést. Szerintem Londonból tudhatták meg. Vagy Washingtonból.

- Kétlem. Időben nem fér bele. Szerintem innen származik. És itt van Voranszkij is. Magához beépültek.

- Ha a kínaiak... Igen, ki fogom vizsgáltatni. De hát ki lehet az? Az életemet tenném rá, hogy a hajómon nincs kém.

Crosse is komor volt. - Mindig akad, akit át lehet csábítani.

- Van menekülési terve?

- Több is.

- Utasítást kaptam, hogy minden lehetséges módon segítsem. Jöhet az Ivanovra is.

Crosse tétovázott. - Az AMG-jelentéseket még megvárom. Kár lenne ilyen hosszú idő után...

- Szerintem is.

- Maga könnyen helyesel. Ha magát elkapják, egyszerűen kitoloncolják, és udvariasan felkérlik, hogy többé ne térjen vissza. Na de én? Nem szeretném, ha élve kapnának el.

- Tudom. - Szuszlov cigarettára gyújtott. – Nem fogják elkapni, Roger. Magának ennél több esze van. Van valamije a számomra?

- Nézzen arra, a korlát mentén. Az a magas férfi.

Szuszlov ráérősen a szeméhez emelte kétcsövű messzelátóját. Jól megnézte magának a jelzett embert, aztán elfordította a műszert.

- Az Stanley Rosemont a CIA- tól. Tudja, hogy követik magát?

- Igen, persze. Ha kell, le tudom rázni.

- A mellette álló pasas Ed Langan, az FBI embere, a szakállas meg Mishauer, az amerikai tengerészeti hírszerzéstől.

- Mishauer... ismerősen cseng. Van róla dossziéjük?

- Még nincs, viszont dolgozik egy illető a konzulátuson, akinek viszonya van az egyik itteni jeles kínai ügyvéd fiával. Mire maga legközelebb erre jár, az illető a legparányibb óhaját is lesni fogja.

Szuszlov savanyúan elmosolyodott. - Helyes. - Újabb közömbösnek látszó pillantást vetett Rosemont és társai felé, emlékezetébe véste arcukat. - Mi a feladatköre?

- Az állomás helyettes vezetője. Tizenöt éve van a CIA-nél, több mint egy tucat fedőcégük működik errefelé, mindenütt vannak titkos lakásaik. Küldtem róluk egy listát mikro-pontokban a 32-be.

- Köszönöm. A központ szeretné, ha még jobban nyomon követnék a CIA mozgását.

- Nem gond. Elég óvatlanok, viszont pénzüik az van, sőt egyre több lesz.

- Vietnam?

- Persze.

Szuszlov röhögni kezdett. - Ezek a szerencsétlen hülyék nem tudják, mibe másznak bele. Ezek

még mindig azt hiszik, hogy egy dzsungelháborút meg lehet vívni a korábban vagy a másodikvilágháborúban alkalmazott módszerekkel.

- Azért nem mind hülye - mondta Crosse. - Rosemont érti a dolgát, nagyon is érti. Egyébként tudnak az imani légibázisról.

Szuszlov halkán elkáromkodta magát, s egyik kezével a korlátra támaszkodva a szájához emelte a másikat, hogy ne lehessen ajkáról leolvasni a szavait.

- ... és nemcsak Imanról, hanem Petropavlovszkról is szinte mindent, aztán az új tengeralattjáróbázisról, a száhalini Korszakovról... Szuszlov megint káromkodott. - Honnan tudják?

- Árulóktól. - Crosse halványan elmosolyodott.

- Maga miért lett kettős ügynök, Roger?

- Miért kérdezi ezt meg mindig, valahányszor találkozunk?

Szuszlov sóhajtott. Külön parancsot kapott, hogy Crosse-t ne vizsgáltsa, és segítse minden lehetséges módon. És noha a KGB távol-keleti kémtevékenységének irányítója volt, mégiscsak az elmúlt év folyamán fedték fel előtte Crosse valódi kilétét. A KGB dossziéiban Crosse a legszigorúbban titkos minősítést kapta, ugyanolyan szintűt, mint Philby. De még Philby sem tudta, hogy Crosse hét éve a KGB-nek dolgozik.

- Csak kíváncsiságból.

- Nem kapott rá parancsot, hogy ne kíváncsiskodjon, elvtársam? Szuszlov elnevette magát. - Egyikünk se hajt végre mindig minden parancsot, nem? A központ annyira meg volt elégedve a legutóbbi jelentésével, hogy közölték: mondjam meg magának, hogy jövő hónap tizenötödikén ötvenezer dollár rendkívüli prémiumot utalnak át a svájci bankszámlájára.

- Helyes. Köszönöm. Egyébként nem prémium, hanem ellenérték, azért, amit kaptak.

- Mit tud a különleges ügyosztály az itt tartózkodó parlamenti delegációról?

Crosse elmondta neki mindazt, amit a kormányzónak. - Miért kérdezi?

- Rutinból. Van köztük három, aki potenciálisan nagyon befolyásos: Guthrie, Broadhurst és Grey. - Szuszlov cigarettával kínálta Crosse-t. - Greyt és Broadhurstöt most próbáljuk bemanőverezni a Békevilágtanácsba. Kínaellenes beállítottságuk a hasznukra van. Kérem Roger, figyeltesse Guthrie-t. Talán van valami rossz szokása. Ha kompromittálódna, mondjuk, ha esetleg sikerülne lefényképezni egy wanchai lánnyal, a későbbiek során esetleg hasznos lehetne. Eh?

Crosse bólintott. - Majd meglátom, mit tehetek.

- Meg tudja találni azt a szemetet, aki meggyilkolta szegény Voranszkijt?

- Előbb-utóbb. - Crosse figyelte Szuszlovot. - Kiszúrhatták egy ideje. És ez mindannyiunk számára baljós előjel.

- A Kuomintang volt? Vagy Mao banditái?

- Nem tudom. - Crosse gúnyosan elmosolyodott– Egyetlen kínai sem rajong a Szovjetunióért.

- A vezetőik a kommunizmus árulói. Szét kellene zúznunk őket, mielőtt nagyon megerősödnek.

- Ez a vonal?

- Dzsingisz kán óta - nevetett Szuszlov. - Most viszont... most viszont egy kicsit türelmesnek kell lennünk. Magának viszont nem kell. – Hüvelykjével Brian Kok felé bökött. - Miért nem teszi taccsra ezt a matyerjebjecet? Nagyon nem tetszik nekem a képe.

- Brian nagyon jó szakember. Nekem jó szakemberekre van szükségem. Tudassa a központtal, hogy Sindere, az MI-6 főnöke holnap érkezik Londonból. hogy átvegye az AMG-papírokat. Mind az MI-6, mind pedig a CIA sejti, hogy AMG-t megölték. Megölték?

- Nem tudom. Már évekkkel ezelőtt meg kellett volna ölni. Hogyan fog másolatot szerezni?

- Még nem tudom. De abban csaknem teljesen biztos vagyok, hogy Sindere megengedi, hogy elolvassam őket, mielőtt visszamegy.

- És ha nem?

Crosse vállát vont. - Így vagy úgy, de muszáj belenézniük.

- Dunross?

- Csak ha máshogy végképp nem megy. Ő ott nagyon értékes, ahol van, és jobb szeretem olyan helyen tudni, ahol szemmel tarthatom. Mi van Travkinnal?

- Remek volt az információja. Minden stimmel... – Szuszlov elmesélte találkozásuk rövid summázatát, majd hozzáfűzte: - Most már örökre a kutyánk lesz. Bármit megtesz, amit akarunk. Bármit. Szerintem ha kell, Dunrosst is hajlandó megölni..

- Helyes. Mennyi igazság volt abban, amit mondott neki? Szuszlov elmosolyodott. – Nem sok.

- A felesége él?

- Persze, tovaris, él.

- De nem a saját dácsájában?

- Most már ott.

- És előtte?

Szuszlov megrándította a vállát. - Azt mondtam neki, amit mondtak, hogy mondjak.

Crosse cigarettára gyújtott. – Iránról mit tud?

Szuszlov ismét éles pillantást vetett rá. - Elég sokat. Egyike a nyolc megmaradt nagyobb célpontunknak, amellyel kapcsolatban jelenleg is nagyszabású műveletek folynak.

- A 92. amerikai légideszant ezred pillanatnyilag a szovjet-iráni határon van!

Szuszlovnak leesett az álla. - Mi?

Crosse elmondta neki mindazt, amit Rosemonttól hallott a Menetgyakorlatról. Mikor rátért arra a részre, hogy az USA hadseregének nukleáris fegyverei vannak, Szuszlov egészen belesápadt. - Istennek anyja! Ezek a barom amerikaiak egyszer még mellényúlnak nekünk, aztán soha többé nem tudunk kivakarózni a lekvárból! Örültek ezek, hogy ilyen fegyvereket állítanak hadrendbe.

- Maguk fel tudják venni velük a harcot.

- Dehogyan tudjuk. Még nem - felelte ingerülten Szuszlov. - A stratégiánk egyik legsarkalatosabb elve, hogy mindaddig nem mérünk közvetlen csapást Amerikára, míg teljesen el nem szigeteltük és semmi kétség nem fér a végső győzelmünkhöz. Jelenleg egy közvetlen csapás öngyilkosság lenne. Azonnal továbbítom a központnak.

- Értesse meg velük, hogy az amerikaiak ezt az egészet csak gyakorlatnak tekintik. Mondja meg a központnak, hogy vonják ki onnan a csapatokat, és állítsanak le mindent, méghozzá azonnal - különben baj lesz. Semmiféle módon ne provokálják az amerikai erőket. Néhány napon belül elmennek. Ezt az információt ne szivárogtassa ki a Washingtonban beépült kémeinek. Hadd tudják meg inkább a CIA-ba beépült embereiktől.

- Tényleg ott vannak a 92-esek? Alig tudom elhinni.

- Nem ártana, ha a hadseregeiket több repülőgéppel látnák el, mozgékonyabbá tennék, és nagyobb tűzerővel szerelnék fel.

Szuszlov felmordult. - Háromszázmillió orosz dolgozik gözerővel ennek a feladatnak a megoldásán, tovaris. Ha lenne még húsz évünk... csak volna még húsz röpke évünk...

- Akkor?

- A nyolcvanas években már mi fogjuk kormányozni a világot.

- Addigra én már rég halott leszek.

- Dehogyan lesz. Azt a tartományt vagy országot kormányozza majd, amelyiket akarja. Angliát?

- Nem, ott kibírhatatlan a klíma - leszámítva az év egy-két napját, amikor a világ legszebb tája.

- Látná csak az én otthonomat Grúziában, meg a Tbiliszi környéki vidéket - Szuszlov szeme föl villant. - Az maga az éden.

Crosse beszélgetés közben is mindenre figyelt. Tudta, hogy lehallgatni nem lehet őket. Brian Kok a lelátón üldögélt, bóbiskolva. Rosemont és társai lopott pillantásokat vetettek feléjük. Jacques deVille a járatónál sétálgatott Jason Plumm társaságában.

- Jasonnel beszélt már? - Persze, még – a lelátón.

- Helyes.

- Mit mondott deVille-ről?

- Ő is kértli, hogy Jacques-ból valaha is tajpan lehetne. A tegnap esti találkozásunk óta én is így látom. Látnivalóan gyenge, vagy csökkent az elszántsága - mondta Szuszlov. - Gyakran előfordul az ilyen mély illegalitásban lévő emberekkel, akiknek nincs más dolguk, mint várni. Ez a legnehezebb.

- Szerintem is.

- Rendes ember, de tartok tőle, hogy nem fogja tudni betölteni a rendeltetését.

- Mik a tervei vele?

- Még nem döntöttem.

- Belső kémet gyúr belőle, vagy áttesz a feláldozandók közé?

- Csak akkor, ha maga, vagy a Szevrin más tagjai veszélybe kerülnek. - Számolva az eshetőséggel, hogy figyelik őket, Szuszlov az ajkához emelte a flaskáját, aztán odakínálta Crosse-nak, aki erre megrázta a fejét. Ő is tudta, hogy a palackban csak víz van. Szuszlov lehalkította a hangját. - Van egy ötletem. Ezidő szerint fokozzuk kanadai tevékenységünket. A francia szeparatista mozgalom nyilvánvalóan óriási lehetőség számunkra... Ha Quebec leszakad Kanadáról, az az egész észak-amerikai kontinensen gyökerestül felforgatja az erőviszonyokat. Arra gondoltam, tökéletes megoldás lenne, ha deVille venné át a Struan kanadai érdekeltségeit. Eh?

Crosse elmosolyodott. - Nagyon jó. Nagyon, nagyon jó. Én kedvelem Jacques-ot. Kár volna érte. Igen, ez nagyon okos megoldás volna.

- Még annál is jobb, Roger. Jacques-nak van néhány nagyon befolyásos francia-kanadai barátja még Párizsból, a háború utáni időkből, akik most nyíltan szeparatisták, mind hajlanak a balszárny felé... Néhányuk most kezd komoly rangot kivívni magának a kanadai politikai életben.

- Azt akarja, hogy felfedje magát?

- Nem. Jacques önmaga veszélyeztetése nélkül is képes ennek a szeparatista hogyishívjának

lendületet adni. Mint a Struan egyik fontos leányvállalatának a feje... Tételezzük fel, hogy valamelyik régi barátja külügyminiszter vagy miniszterelnök lesz...

- Ez lehetséges?

- Lehetséges.

Crosse füttyentett. - Óriási húzás volna, ha Kanada eltávolodna az USA- tól.

- Az.

Kis ideig hallgattak, majd Crosse szólalt meg. - Egyszer régen egy kínai bölcset megkért a barátja, hogy áldja meg újszülött fiát. Az áldás így szólt: "Imádkozzunk, hogy érdekes időben éljen! Nos, Gregor Petrovics Szuszlov, vagyis valódi nevén Petr Oleg Mzytryk, annyi szent, hogy mostanában érdekes időket élünk.

Szuszlov meglepett pillantást vetett rá. - Honnan tudja a nevemet?

- A feletteseitől - Crosse tekintete hirtelen könyörtelenné vált. Maga ismer engem, én ismerem magát. Ez így sportszerű, nem?

- De... de, így. - Szuszlov nevetése kényszeredett volt. – Oly rég nem használtam már a valódi nevemet, hogy szinte el is felejtettem. – Crosse szemébe nézett, próbálta átvenni az irányítást. Mi van? Mitől lett ilyen pikírt, eh?

- AMG miatt. Azt hiszem, most már be kellene fejeznünk ezt a beszélgetést. A fedőtörténetünk az lesz, hogy én megpróbáltam a magunk oldalára csalogatni magát, de maga nemet mondott. Találkozzunk holnap hétkor. - A "hétkor" is kód volt: a Ginny Fu Mong Kok-i otthona melletti lakást jelentette. Későn. Tizenegykor.

- Rendben van. Holnap megmondom, mit.

- Most. - Crosse hangja megkeményedett. - De valami különlegességre van szükségem... arra az esetre, ha nem tudok belenézni Sindere példányába, mert akkor kénytelen leszek csereüzletet kötni velük.

- De senkinek nem adja ki a forrást. A világon senkinek.

- Rendben.

- Soha?

- Soha.

Szuszlov egy percig latolgatta a lehetőségeket. - Ma este az egyik emberünk valami szupertitkos anyagot vesz át a futártól.

Az angol arca felderült. - Tökéletes! Ezért jött?

- Részben.

- Hol és mikor lesz az átadás?

Szuslov megmondta, majd hozzátette: - De mindenről kérek másolatot.

- Ez természetes. Helyes, ez éppen jó lesz. Rosemontot komolyan lekötelezem vele. Mióta dolgozik maguknak ez a szállító?

- Két éve, legalábbis akkor lett beszerelve.

- És jó anyagot szokott kapni tőle?

- Mindig.

- És mennyit szokott kapni?

- Ezért? Kétezer dollárt. Nem drága, egyetlen emberünk sem az. Csak maga.

Crosse hasonlóval viszonzta Szuszlov komor mosolyát. - Ez igaz, viszont Ázsiában én vagyok a legjobb emberük, és már vagy ötvenszer bizonyítottam a képességeimet. És egészen mostanáig gyakorlatilag szinte csak szerelemből csináltam, öreg cimbora.

- Magánál drágább emberünk nincs is! Évi nem egész nyolcezer dollárért vásároljuk a komplett NATO- haditervet, a kódjaikat, mindent.

Ezek a nyomorult amatőrök teljesen elrontják az üzletünket. Mert ez üzlet, nem?

- Számunkra nem.

- Ne szédítsen. Magukat, KGB-seket több mint jól fizetik. Dácsák, lakások, külön üzletek... Szeretők. De meg kell mondanom, hogy a cégüktől évről évre kevesebb kenőpénz csurog. Elvárom, hogy a Menetgyakorlatért, valamint az AMG-ügyért komoly mértékben emeljék az összeget.

- Ezt beszélje meg velük maga. Pénzügyekben nincs felhatalmazásom.

- Ez nem igaz.

Szuszlov nevetett. - Hiába, jó érzés profival beszélgetni. Egészség! Főlemelte és kiürítette a flaskáját.

Crosse rászólt. - Szíveskedjék dühösen távozni. Érzem, hogy távcsöveznek minket!

Szuszlov hirtelen halk, de vehemens orosz káromkodásokra fakadt, aztán megrázta öklét Crosse orra alatt és otthagya.

Crosse csak nézte.

Robert Armstrong a Sha Tin Roadon állt, és John Chen holttestét nézte: esőköpenyes rendőrök épp most csomagolták vissza a pokrócba, hogy aztán a szájatúk tömegén át a várakozó mentőautóhoz vigyék. Ujjlenyomat szakértők, technikusok nyüzsögtek mindenütt, nyomok után kutatva. Az eső ismét rázendített, minden csupa sár volt.

- Nagy kvaccs az egész, főfelügyelő úr - mondta savanyú képpel Lee őrmester. - Vannak ujjlenyomatok, de bárkié lehetnek.

Armstrong bólintott, aztán elővette zsebkezdőjét, és megtörölte az arcát. A színhely körül felállított rendőrségi terelőkorlátok mögött tolongtak az érdeklődők. Az amúgy is keskeny úton lelassult a forgalom, épp hogy csak meg nem állt, mindenki a dudán tenyerelt. – Százméteres körzetben fésültesse át a környéket – mondta Armstrong. – Néhányan ugorjanak el a legközelebbi faluba, hátha látott valaki valamit. – Otthagyta Lee-t, és a rendőrautóhoz ment. Beszállt, kezébe vette a mikrofont. – Armstrong vagyok. Legyen szíves, kapcsolja nekem Kelet-Aberdeenből Donald Smyth főfelügyelőt. – Várta a kapcsolást, borzasztóan érezte magát.

A rendőrautó sofőrje fiatal volt, talpraesett és még száraz. – Csodálatos ez az eső, ugye, főfelügyelő úr.

Armstrong elhúzta a száját. A fiatalember elsápadt.

- Dohányzik? - kérdezte Armstrong.

- Igenis, főfelügyelő úr. – A fiatalember elővette és odakínálta cigarettás dobozát. Armstrong kivette a kezéből. – Mi volna, ha csatlakozna a többiekhez? Elkel nekik egy ilyen kedves, talpraesett fiatalember segítsége. Keressen valami nyomot.

- Igenis. – A fiatalember kimenekült az esőbe.

Armstrong ráérősen kiválasztott egy cigarettát, alaposan szemügyre vette, aztán visszatette, és zsebrevágta a csomagot. – Hogy az ég szakadna minden cigarettára, hogy az ég szakadna erre az esőre, hogy az ég szakadna erre az okostónira, és legfőképpen ezekre a tetves Farkasemberekre! – morogta, összehúzódva a hátsó ülésen.

A rádió recsegní kezdett. – Donald Smyth főfelügyelő.

- Jó reggelt. Itt vagyok kint, Sha Tinban - kezdte Armstrong, és beszámolt a történetéről, a holttest megtalálásáról. – Kutatjuk a területet, de nem hiszem, hogy ebben az esőben bármit is találnánk. Ha az újságok tudomást szereznek a holttestről meg a céduláról, meg fognak rohanni minket. Azt hiszem, legjobb volna most rögtön begyűjteni azt az öreg ámát. Ő az egyetlen nyomunk. Figyelik még?

- Persze.

- Akkor jó. Várjanak meg, aztán megyünk együtt. Szeretném átkutatni a lakását. Egy osztag várjon készenlétben.

- Mikorra számíthatunk magára?

- Egy-két óra múlva - válaszolta Armstrong. – Innentől egészen a kompig áll a forgalom.

- Itt is. Egész Aberdeenben, de nem csak az eső miatt. Kábé ezer jótét lélek bámulja guvadt szemekkel a hajóroncsot, ezenkívül már megint gyülekezik a csöcselék a Ho-Pak előtt, a Victoria előtt... vagyis hogy a környék minden bankja előtt, és úgy értesültem, már a Központiban is vagy ötszázan tolonganak a Vic előtt.

- Jézusom! Ott van minden pénzem, amit nyomorult kis életem folyamán összekuporgattam!

- Mondtam magának tegnap, öregfiú, hogy vegye ki! – hallatszott a kagylóból Kígyó nevetése. – Egyébként pedig, ha van egy kis zsebpénze, adja hamar nyitottan a Struant - Úgy hallom, a Nemes Ház hamarosan összedől.

41.

8 óra 29 perc

Claudia felkapott egy marék feljegyzést, levelet és választ Dunross „Elintézve ” feliratú kosarából és lapozgatni kezdett köztük. Az eső és az alacsonyan úszó felhők tompították a fényt, de a hőmérséklet csökkent, nagyon kellemesnek érződött az utóbbi hetek erős párassága után. A kandallópárkányon álló kettős kardáncsuklós felfüggesztésű óra fél kilencet ütött.

Megcsörrent az egyik telefon. Claudia Chen nézte, de nem nyúlt érte. A telefon csengett még egy ideig, aztán elhallgatott. Sandra Yi, Dunross új titkárnöje jött be egy köteg friss postával, feltöltötte az "Elintézendő" feliratú kosarat. - A Par-Con-szerződés vázlata a tetején van, néném. Itt van a tajpan napi időbeosztása, pontosabban azok a programok, amelyekről tudok. Kok főfelügyelő tíz perce telefonált. - Elpirult Claudia tekintetétől, szűk csong szamja magasan föl volt sliccelve, gallérja divatosan magas volt. - A tajpant kereste, nem engem. Kéri, hogy a tajpan hívja vissza.

- De remélem, azért elég hosszasan beszélgettél a tiszteletre méltó Ifjú Csödörrel, húgom, ájuldoztál és sóhajtoztál neki rendesen! Claudia kantoni nyelvjárásban válaszolt, aztán anélkül, hogy észrevette volna, visszaváltott angolra. Még mindig a papírokat lapozgatta, két kupacba rendezte őket. - Végül is legfőbb ideje, hogy megfogd magadnak és a család tagja legyen, mielőtt valamelyik másik família egyik kis mézesmázosa ráakaszodik.

- Én is ezt szeretném. Öt gyertyát is gyújtottam öt különböző templomban.

- Remélem, nem munkaidőben.

- Ó, dehogy! - Nevettek. – Viszont randink van... holnap együtt ebédelünk.

- Nagyszerű! Légy szerény, tartózkodó, öltözz illendően. de melltartót ne vegyél föl... ahogy Orlanda.

- Juj, szóval igaz! Ó, ó... tényleg komolyan gondolod? - Sandra Yi odavolt.

- Ha Briannel találkozol, akkor igen. - Claudia kuncogni kezdett. - Annak a fiúnak van szeme az

ilyesmihez!

- A jövőmondóm szerint csodálatos lesz számomra az idei év. Ez a tüzeset viszont rémes, ugye?

- Az. - Claudia Dunross aznapi programját nézte. Egy-két perc múlva jön Linbar, Sir Luis Basilio 8:45-kor. - Ha Sir Luis megérkezik...

- Sir Luis már az irodámban van. Tudja, hogy korán jött... Csináltam neki egy kávét, meg odaadtam a reggeli lapokat. - Sandra Yi arca nyugtalan kifejezést öltött. - Mi lesz tízkor?

- Kinyit a tőzsde - felelte pattogósan Claudia Chen, és odanyújtotta neki a nagyobb papírköteget. - Ezeket te intézed, Sandra. Ja és itt van még ez is... a tajpan lemondott néhány igazgató tanácsi ülést és ebédet, mindegy, ezt majd én intézem. - Mindketten fölnéztek: Dunross lépett be.

- Jó reggelt - mondta. Az arca még komorabb volt, mint korábban, a véraláfutások csak hangsúlyozták szívósságát.

- Mindenki olyan boldog, hogy nem sebesült meg, tajpan - mondta kedvesen Sandra Yi.

- Köszönöm.

Sandra Yi kiment. Dunross nézte, hogyan jár, aztán észrevette Claudia Chen tekintetét. - Nincs is szebb, mintegy szép madár, igaz?

Claudia nevetett. - Mielőtt bejött, kétszer csörgött a privát telefonja. - Ennek a telefonnak a száma nem szerepelt a telefonkönyvben, és a háziszabály szerint csak Dunross vehette fel. A számot csak a családtagjai és néhány kiváltságos ember ismerte.

- Köszönöm. Mostantól délig mondjon le mindent, csak Linbar és az öreg Basilio jöhet, meg a bank. Gondoskodjon róla, hogy Penn és Kathy mindenképp a legjobbat kapja. Kathyt Gavallan viszi ki a reptérre. Most Zsugori Tungot hívja fel legelőször. Aztán Lando Matát - kérdezze meg tőle, hogy találkozhatnék-e vele ma, lehetőleg tíz óra húszkor a Coffee Place-en. Hallotta, mi történt Zeppel?

- Igen, rettenetes, Mindenről gondoskodni fogok. Telefonált a kormányzó szárnysegédje, azt kérdezte, ott lesz-e a déli tanácskozáson.

- Ott. Dunross felkapott egy telefont és tárcsázott. Claudia közben kiment, becsukta maga után az ajtót.

- Penn! Kerestél?

- Jaj, Ian, igen, de nem telefonáltam, ha erre gondolsz.

- Azt hittem, te hívtál a titkoson.

- Nem, de mindig úgy örülök, ha felhívsz. Hallottam a tüzet a reggeli hírekben, és... Nem voltam biztos benne, hogy csak álmodtam-e, hogy az éjjel hazajöttél. Nagyon aggódtam... ne haragudj. Ah Tat

mondta, hogy korán elmentél, de én nem bízom ebben a vén boszorkában... Időnként összevissza beszél. Ne haragudj. Nagyon borzalmas volt?

- Nem. Tulajdonképpen nem volt olyan vészes. – Dunross röviden beszámolt a történekről. Most, hogy már tudta, hogy a feleségével minden rendben van, szeretne volna befejezni a beszélgetést. - Ha majd viszlek ki a reptérre, útközben mindent részletesen elmesélek. Utánanézettem: a gép pontosan indul. – Berregni kezdett a házi telefonja. - Tartsd egy pillanatra, Penn... Tessék, Claudia.

- Kok főfelügyelő a kettesen. Azt mondja, fontos.

- Rendben. Bocsáss meg, Penn, mennem kell, időben ott leszek érted, kiviszlek a géphez. Viszlát, drágám. Mi van még, Claudia?

- Bill Foster gépe Sydneyből egy órát késik. Mr. Havergill és Johnjohn kilenc harminckor szeretne találkozni önnel. Odszólтам nekik, megerősítettem. Úgy hallom, reggel hat óta bent vannak a bankban.

Dunross nyugtalansága fokozódott. Tegnap délután három óta próbált beszélni Havergillel, de képtelenség volt elérni, éjjel meg nem volt rá idő. - Ez rossz hír. Amikor félnyolc tájban befelé jöttem, már egész kis tömeg állt a bank előtt.

- Ugye a Vic nem fog összedőlni? - kérdezte Claudia.

Dunross hallotta a hangjában a nyugtalanságot. - Ha igen, mind lehúzhatjuk magunkat. – Bebökte a kettes vonal gombját. - Üdvözlöm, Brian, mi újság? Brian Kok elmondta a John Chennel kapcsolatos híreket.

- Jézus az egekben, szerencsétlen John! Miután az este Phillip kifizette a váltságdíjat, azt hittem... Micsoda disznók! Nem most halt meg, ugye?

- Nem. Legalább három napja.

- A nyomorultak! Mondta már Phillipnek vagy Dianne-nak?

- Nem, még nem. Magának akartam először elmondani.

- Akarja, hogy én hívjam őket? Phillip most otthon van, a tegnapi esti események után mondtam neki, hogy hagyja ki a reggeli értekezletet. Rögtön felhívom.

- Ne, Ian, ez az én dolgom. Sajnálom, hogy rossz hírral kellett szolgálnom, de úgy gondoltam, erről tudnia kell.

- Jól tette, hogy hívott, köszönöm. Ide hallgasson. Hét körül lesz egy kis dolgom a kormányzóval, de annak fél tizenégyre vége. Volna kedve akkor meginni vagy bekapni valamit? - Volna. Szívesen. Mit szólna a Quance bárhoz, a Mandarinon?

- Háromnegyed tizenegykor?

- Jó. Most jut eszembe, szoltam a vámosoknak, hogy ne zaklassák a tajtaját. Elnézést a rossz hírekért. Viszlát.

Dunross letette a kagylót, felállt, kibámult az ablakon. Berregett a házi telefon, de nem hallotta. - Szerencsétlen... - suttogta. – Micsoda értelmetlen, hülye vesztesség!

Diszkrét kopogtatás hallatszott, majd résnyire nyílt az ajtó. Claudia Chen szolt be. - Bocsásson meg, tajpan. Lando Mata a kettesen.

Dunross fél fenékkal felült az íróasztalára. – Jó reggelt, Lando! Jó a tíz óra húsz?

- Igen, persze. Hallom, mi történt Zeppelinnel. Borzasztó! Magam is épphogy csak megmenekültem! Istenverte tűz! Dehát az a fő, hogy megúsztuk, eh? Zsosz!

- Beszél már, Zsugorival?

- Igen. A következő komppal érkezik.

- Helyes. Lando, lehet, hogy ma szükségem lesz a támogatására.

- De Ian, ezt már az este megbeszéltük. Azt hittem, meg...

- Igen, de ma akkor is szeretném, ha támogatna. - Dunross hangja megkeményedett.

Hosszú csend következett. - Beszélek Zsugorival.

- Én is beszélek vele. De addig is szeretném tudni, számíthatok-e a támogatására.

- Meggondolta magát az ajánlatunkkal kapcsolatban?

- Számíthatok a támogatására, Lando? Igen, vagy nem?

Újabb szünet. Mata hangja még idegesebb lett. - Tíz húszkor találkozunk, majd akkor megmondom. Sajnálom, Ian, de előbb tényleg beszélnem kell Zsugorival. A kávénál találkozunk, viszlát!

Kattant a telefon. Dunross lassan letette a hallgatót és lassan, kéjesen elkáromkodta magát: - Tou nien lo mo, Lando, öreg barátom.

Gondolkodott egy percre, aztán tárcsázott. - Mr. Bartlettet kérem. - Nem veszi fel. Óhajt üzenetet hagyni? - kérdezte a központos. - Akkor kapcsoljon át Miss. K.C. Tcholockhoz.

- Kihez?

- Caseyhez... - Miss. Caseyhez!

Kicsengett, majd Casey álmos hangja hallatszott. - Halló!

- Jaj, ne haragudjon, majd hívom később...

- Maga az, Ian? Ne... semmi vész... már órák óta fönn kellene lennem... - Dunross hallotta, hogy lenyel egy ásítást. -... Jézusom, de fáradt vagyok! De a tüzet nem álmodtam, ugye?

- Nem álmodta. Csak azért hívtam, Ciranoush, hogy megkérdezzem, mindketten jól vannak-e. Hogy érzi magát?

- Nem valami fényesen. Azt hiszem, meghúzódhatott néhány izmom... Nem tudom, hogy a rókázástól vagy a nevetéstől. Maga jól van?

- Igen. Egyelőre. Nincs láza, vagy valami ilyesmi? Tooley doki mondta, hogy erre figyelni kell.

- Nem hiszem. Lincet még nem láttam. Maga már beszélt vele?

- Nem. Nem veszi föl. Szeretném magukat meghívni egy koktéllra. Hatra.

- Én boldogan benne vagyok. - Újabb ásítás. - Örülök, hogy jól van.

- Később még hívom, hogy...

Megint a házi telefon. - A kormányzó a kettesen, tajpan. Mondtam neki, hogy ott lesz a megbeszélésen.

- Rendben. Akkor, hatkor, Ciranoush, koktéllra, vagy ha az nem megy, akkor esetleg később vacsorára. Még hívom, hogy lefixáljuk.

- Rendben, Ian. És köszönöm, hogy hívott.

- Ugyan. Viszlát. - Dunross benyomta a kettes gombját. - Jó reggelt, excellenciás uram.

- Sajnálom, hogy zavarom, Ian, de beszélnem kell magával erről a borzalmas tűzről, mondta Sir Geoffrey. - Kész csoda, hogy nem veszték oda többen. A miniszter plafonon van szegény Sir Charles Pennyworth halála miatt, és dühöng, hogy micsoda tűzrendészeti előírásaink vannak nekünk itt, hogy ilyesmi megtörténhetett. A kabinet is foglalkozott már az esettel, úgyhogy magas szintű letolásra számíthatunk.

Dunross elmondta neki az aberdeeni konyhákkal kapcsolatos ötletét, de úgy találta, mintha Shi-teh T'Chungé lett volna.

- Kitűnő! Van esze ennek a Szarosnak! De ez még csak a kezdet. Robin Grey és Julian Broadhurst meg a többi képviselő máris telefonált, hogy találkozni szeretnének velem, mert tiltakozni kívánnak a hatástalan tűzrendészeti előírásaink miatt. A szárnysegédem szerint Grey egészen belelovalta magát. - Sir Geoffrey sóhajtott. - Talán igaza is van. Annyi mindenestre biztos, hogy ez az úriember csúnyán fel fogja kavarni a dolgokat, ha teheti. Úgy hallom, holnapra sajtótájékoztatót hívott össze Broadhursttel. Most, hogy szegény Sir Charles meghalt, Broadhurst a rangidős, és csak a magas ég a megmondhatója, mi lesz, ha ezek ketten megint elkezdenek lovagolni a kedvenc vesszőparipájukon, mármint Kínán.

- Kérje meg a minisztert, uram, hogy zabolázza meg őket.

- Megtettem, de erre azt mondta: "Jóságos ég, Geoffrey! Megzabolázni egy képviselőt, jó hogy nem azt kéri, hogy gyűjtsam fel a Parlamentet!" Tényleg roppant kínos. Én arra gondoltam, hogy maga esetleg le tudná hűteni Mr. Greyt. Este maga mellé ültetem.

- Nem hinném, hogy ez jó ötlet, excellenciás uram. Az az ember nem normális.

- Ebben a legmesszebbmenőig egyetérték magával, Ian, mégis nagyon hálás volnék, ha megpróbálná. Maga az egyetlen, akiben bízom. Quillan képes volna megütni. Már telefonált is, és lemondta a részvételét, még hozzá kizárólag Grey miatt. Mi volna, ha meghívna ezt az embert a szombati derbire?

Dunrossnak Peter Marlowe jutott eszébe. - Hívja meg inkább ön a páholyába Greyt meg a többieket, aztán én majd átviszem egy kicsit hozzám. – Penn, hál' istennek nem lesz itt, gondolta.

- Rendben van. Más. Roger megkért, hogy holnap hatkor találkozzam magával a banknál.

Dunross hagyta - kicsengeni a csöndet. - Ian!

- Parancsoljon, excellenciás uram.

- Hatkor. Bindersnek akkorra már ott kell lennie.

- Ön ismeri személyesen?

- Igen. Miért?

- Csak szerettem volna biztos lenni benne – felelte Dunross. A kormányzó hallgatott. A csend egyre feszültebbé vált.

- Rendben. Hatkor. Más. Hallotta, mi történt szegény John Chennel?

- Igen, néhány perce. Rémes.

- Szerintem is. Szerencsétlen ember! Ez a Farkasember-ügylet nem is jöhetett volna rosszabb időpontban. Remek cause célébre lesz Hongkong összes ellensége számára. A tragédiától eltekintve is roppant kellemetlen. Azt se tudom, hol áll a fejem... De legalább érdekes időket élünk, másunk sincs, mint problémánk.

- Igen excellenciás uram. A Victoria bajban van? Dunross közömbös hangon tette fel a kérdést, de feszülten figyelt, és érzékelte, hogy a válaszadás előtt Sir Geoffrey egy pillanatig ingadozik. - Jóságos ég, dehogy! Micsoda elképesztő ötlet ez kedves barátom? Nos, egyelőre köszönöm Ian, a többi várhat a déli megbeszélésig.

- Excellenciás uram. - Dunross letette a kagylót, és megtörölte a homlokát. Ez a habozás nagyon

rossz jel, gondolta. Ha van valaki, aki tudja, menyire állnak rosszul a dolgok, akkor Sir Geoffrey az.

Esőroham vert végig az ablakon. Mennyi a teendő... Az órára tévedt a tekintete. Linbarnak már jönnie kell, aztán Sir Luis következik. Már eldöntötte, mit akar a tőzsde fejétől, mit kell tőle megkapnia. A belső kamara reggeli értekezletén nem beszélt róla. Elkésérítették a jelenlévők. Mind Jacques, Gavallan, Linbar - meg voltak győződve arról, hogy a Victoria a végsőkig támogatni fogja Őket. És ha nem? - kérdezte tőlük.

- A Par-Con-üzlet a miénk. Elképzelhetetlen, hogy a Victoria ne segítsen!

- És ha mégsem?

- Az este történetek után talán Gornt nem folytatja a támadást.

- De folytatja. Mit csináljunk?

- Ha nem tudjuk ebben megakadályozni, vagy ha nem tudjuk elhalasztani a Todának meg az Orlinnak járó kifizetéseket, nagy bajban vagyunk.

Nem tudjuk elhalasztani a kifizetéseket, gondolta újra. A bank, Mata, vagy Zsugori nélkül még a Par-Con üzlettel sem tudjuk leállítani Gorntot. Quillan pontosan tudja, hogy rendelkezésére áll az egész mai nap, meg a péntek, hogy eladjon, és ezt is fogja csinálni: elad, elad és elad, én meg nem tudok megvenni min...

- Mr. Linbar, tajpan.

- Vezesse be. - Dunross az órájára nézett. - A fiatalabb férfi bejött, becsukta az ajtót. - Csaknem két percet késett.

- Tényleg? Bocsánat...

- Úgy látom, képtelen vagyok magát rászoktatni a pontosságra. Ha még egyszer előfordul, ugrik az éves prémiuma.

Linbar elvörösödött. – Bocsánat.

- Szeretném, ha átvenné Bill Fostertől a sydneyi ügyeinket.

- Linbar Struan felderült. - Ezer örömmel. Már régóta szerettem volna egy külön részleget.

- Helyes. Akkor holnap felül - a Quantas járatára, és...

- Holnap? Ez lehetetlen! – robbant ki Linbar Struan; boldogsága egy pillanat alatt elszállt. – Egy-két hétig is eltarthat, míg...

Dunross hangja olyan sima, mégis oly metsző lett, hogy Linbar lesápadt. - Tudom, Linbar. Mégis azt akarom, hogy holnap induljon. Ott marad két hétig, aztán visszajön és jelentést tesz nekem. Megértette?

- Igen, megértettem. De hát... mi lesz a szombattal? A derbivel... szeretném megnézni Nemes Csillag futását.

Dunross csak nézte. - Ausztráliába megy. Holnap. Foster nem tudta átvenni a Woolara Propertiest. A Woolara nélkül nincs aki kibérelje a hajóinkat. Hajóbérlők nélkül a jelenlegi bankmegállapodásaink semmisnek tekintendők. Két hete van rá, hogy helyrehozza ezt a fiaskót és jelentse.

- És ha nem? - kérdezte dühösen Linbar Struan.

- Az ég áldja meg magát, ne húzza itt az időt! Tudja, mi a válasz erre. Ha nem tudja megcsinálni, többé nem tagja a kamarának. És ha holnap nem ül gépre, amíg én tajpan vagyok, a Struanhoz be nem teszi a lábát.

Linbar Struan már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán meggondolta magát.

- Na, jó - mondta Dunross. - Ha elintézi ezt a Woolara - ügyet, megduplázom a fizetését.

Linbar Struan csak nézett rá. - Van még valami, uram?

- Nincs. Volt szerencsém, Linbar.

Linbar biccentett, és gyors léptekkel kiment. Miután becsukta az ajtót, Dunross megengedett magának egy árnyékszerű mosolyt. - Pimasz taknyos - dünnyögte, aztán megint odament az ablakhoz, úgy érezte, mintha be lenne zárva, szeretett volna inkább kint lenni a motorcsónakjában, vagy meg inkább a kocsijában, versenytempóban venni a kanyarokat, taposni a pedált, körről körre egy kicsit kihozni a kocsiból és önmagából. Szórakozottan megigazított egy festményt, mélyen elmerülve bámulta az esőcseppeket; sajnálta John Chent.

Még mindig szemerkélt az eső, eltakarta a kilátást.

Csörögni kezdett a magántelefonja.

- Tessék, Penn,

- Mr. Dunross? - kérdezte egy ismeretlen hang.

- Én vagyok. Kivel beszélek? kérdezte Dunross meglepetten, se a férfi hangját, se az akcentusát nem ismerte föl.

- A nevem Kirk, Jamie Kirk, Mr. Dunross. Mr. Grant, Mr. Alan Medford Grant egyik... hm... barátja vagyok. - Dunross csaknem elejtette a kagylót. - Halló! Mr. Dunross!

- Itt vagyok, folytassa, kérem. - Dunross már túltette magát az első meglepetésen. AMG egyike volt azon keveseknek, akiknek megadta ezt a számot. AMG tudta, hogy ezen a számon csak végszükség esetén hívhatja, és nagyon nyomós ok nélkül senkinek sem adhatja tovább. - Miben állhatok a rendelkezésére?

- Most érkeztem... hm... Londonból, pontosabban a Scotlandról. Alan mondta, hogy amint Hongkongra érek, hívjam fel önt. Ő adta meg nekem, hm... ezt a számot. Remélem, nem zavarom.

- Nem, egyáltalán nem, Mr. Kirk.

- Alan küldött velem egy csomagot az ön számára, és arra is megkért, hogy beszéljek önnel. Körülbelül... hm... három napig leszünk itt a feleségemmel, és... hm... arra gondoltam, hogy esetleg találkozhatnánk.

- Természetesen. Hol szállt meg? - kérdezte higgadtan Dunross, bár a szíve sebesen vert.

- Kowloonban, a Kilenc Sárkányban, a 455-ös szobában.

- Mikor látta legutóbb Alant, Mr. Kirk?

- Amikor eljöttünk Londonból. Ennek most már... hm, két hete. Igen, napra pontosan két hete. Szingapúrban jártunk, és hm... Indonéziában. Miért?

- Ebéd után megfelelne önnek? Ne haragudjon, de három húszig be vagyok táblázva. Ha megfelel, akkor tudom fogadni.

- Három óra húsz az tökéletes.

- Küldök önért egy kocsit a...

- Ó, erre... hm... nincs szükség. Odatalálunk az irodájához.

- Ez nem gond. Fél háromkor ott lesz a kocsí.

Dunross elgondolkodva letette a kagylót.

Az óra ütése háromnegyed kilencet jelzett. Kopogtattak. Claudia nyitott be. - Sir Luis Basilio, tajpan.

A Victoria Bankban Johnjohn a telefonba ordított. - ... Teszek rá, hogy maguk ott Londonban mit gondolnak, most mondom magának, hogy megkezdődött ellenünk a roham és nagyon bűdösnek látszik a helyzet. Én már... Micsoda? Nyissa ki a száját, ember! Borzalmas ez a vonal... Mi? Nem érdekel, hogy maguknál hajnali fél kettő van! Különben is: hol a francban volt mostanáig, négy órája próbálom elérni! .. Micsoda? . Kinek a születésnapján? Te jóságos ég... – Vörhenyes szőke szemöldöke magasba ugrott, csak nehezen uralkodott az indulatain. – Ide figyeljen! Maga kora reggel berohan a Citybe a pénzverdéhez, és megmondja nekik, hogy... Halló! .. Igen, mondja meg nekik, könnyen elképzelhető, hogy ez az egész mocskos sziget kifut a pénzből, és... Halló! .. Halló! ... Ó, hogy az a magasságos...! - Ütögetni kezdte a megszakítót. - Halló! - Levágta a kagylót, káromkodott egy sort, aztán rácsapott a házi telefon kapcsológombjára. - Megszakadt a vonal, Miss Mills, legyen szíves, hívja vissza olyan gyorsan, ahogy csak lehet.

- Igenis – felelt a hűvös, nagyon angol hang. - Itt van Mr. Dunross.

Johnjohn az órájára pillantott, és elfehéredett. Három perccel múlt fél tíz. - Jaj, Jézusom! Tartsa... tartsa majd a vonalat, én meg... Gyorsan letette a hallgatót, az ajtóhoz sietett, rendbe szedte magát, majd kényszeredett könnyedséggel ajtót nyitott. – Kedves Ian, nagyon kérem, bocsássa meg, hogy megvárakoztattam. Hogy állnak a dolgok?

- Jól. És magánál?

- Csodásan!

- Csodásan? Ez érdekes. Még csak másfél óra múlva nyitnak, de a kapu előtt máris vagy hat- hétszáz türelmetlen ügyfél toporog. Néhányan még a Blacs előtt is ácsorognak.

- Néhánynál azért többen... - Johnjohn még idejében észrevette, magát. - Nem kell idegeskedni, Ian. Iszik egy kávét, vagy menjünk fel egyenesen Paulhoz?

- Menjünk.

- Rendben. - Johnjohn végigvezette Dunross a vastag szőnyeggel borított folyosón. - Nincs itt a világon semmi gond, csak néhány babonás kínai... Tudja, milyenek, pletykák meg minden ilyesmi. Ronda dolog volt ez a tűz. Hallom, Casey levetkőzött, úgy mentette az embereket. Volt kint reggel a pályán? Kellett már ez a kis eső, ugye?

Dunross nyugtalansága nőttön nőtt. - Igen. Úgy tudom, a kolónia szinte minden bankja előtt sorban állnak már. Csak a Bank of China előtt nem.

Johnjohn nevetése hamisan csengett. – Kommunista barátaink nagyon rossz néven vennének egy ellenük indított rohamot. Képesek volnának katonákat küldeni ide!

- Szóval rohamról van szó?

- A Ho-Pak esetében igen. Na de nálunk? Ugyan... Mindenesetre mi egyáltalán nem költöttük úgy túl magunkat, mint Richard Kwang. Tudomásom szerint ő tényleg belement néhány igen kockázatos kölcsönügyletbe. Tartok tőle, hogy a Ching Prosperity sem áll valami fényesen. Ezzel együtt Mosolygó Chingnek nem árt egy kis lecke azok után, hogy évek óta folytatja azokat a kétes kis üzemeit.

- Kábítószer?

- Tényleg nem tudom, Ian. Hivatalosan nem. Viszont mindenfélét beszélnek róla.

- De maga azt mondja, hogy a roham nem fog áttérjedni magukra?

- Nem igazán. Ha mégis... nos, én egészen biztos vagyok benne, hogy akkor sem lenne semmi baj: - Mentek végig a széles, faborítású folyosón, minden négyzetcentiméter gazdagságot, megbízhatóságot, biztonságot sugárzott. Johnjohn odabólintott a már nem éppen fiatal angol titkárnőnek, ellépdelt előtte és benyitott a PAUL HAVERGILL ELNÖKHELYETTES feliratú ajtón. Az iroda tágas volt, a falakon tölgyfaborítás, az íróasztal óriási és üres. Az ablakok az udvarra néztek.

- Ian, kedves barátom. - Havergill felállt és kezét nyújtott. - Nagyon sajnálom, hogy tegnap nem találkozhattunk, a tegnapi bankett pedig nem igazán volt alkalmas üzleti megbeszélésekre, eh? Hogy érzi magát?

- Köszönöm, jól. Egyelőre. Maga?

- Környékez egy kicsit a szapora, de hál' isten Constance jól van. Amint hazaértünk, mindketten felhajtottunk egy-egy akó Colico féle tinktúrát. – Az említett gyógyszert egy bizonyos Colico doktor találta fel még a krími háború idején, mikor a brit katonák tízezerével haltak bele a tifuszba, kolerába és a vérhasba. A recept még mindig titok volt.

- Borzalmas egy lötyty! Nekünk is adott Tooley doki.

- Szerencsétlen história, ami a többiekkel történt, ugye? Toxe felesége, eh?

- Úgy hallottam - szólalt meg komoran Johnjohn - hogy ma reggel valami oszlop alá szorulva találták meg a holttestét. Ha nincs rózsaszín jegyem, Mary meg én is ott lehettünk volna. - Rózsaszín jegye annak a férfinak volt, akinek a felesége megengedte, hogy az estét nélküle töltsse, kártyázzon a barátaival, vagy menjen a Clubba, vigye be a vendégeit a városba - neje önagysága nélkül, de áldásával.

- Nocsak – mosolygott Havergill. - És ki volt a szerencsés hölgy?

- McBride-dal bridzseltem a Clubban.

Havergill nevetett. - Nos, a diszkréció nagyon fontos erény és nekünk ráadásul a bankunk hírnevére is gondolnunk kell.

Dunross érzekelte a két férfi közti feszültséget. Udvariasan mosolyogva várt.

- Mit tehetek magáért Ian? - kérdezte Havergill.

- Százmillió rendkívüli hitelre van szükségem, harminc napra.

Halálos csend támadt. A két férfi rámeredt. Dunross mintha valami mosolyfélét vélt volna felvillanni látni Havergill szemében.

- Lehetetlen! - mondta Havergill.

- Gornt megtámadott minket, ezt a vak is, látja. Maguk mindketten tudják, hogy a Struan szolid, megbízható, jól álló cég. Szükségem van a maguk nyílt és komoly támogatására. Ha Gornt ezt látja, nem meri folytatni, nekem pedig nem is lesz ténylegesen szükségem a pénzre. Az elkötelezettségükre viszont igen. Most rögtön.

Megint csend támadt. Johnjohn csak állt és figyelt. Havergill cigarettára gyújtott. – Hogy áll a Par-Con-üzlet, Ian?

- Dunross elmondta. - Kedden aláírjuk.

- Meg lehet bízni ebben az amerikaiban?

- Megállapodtam vele.

Újabb csend. A feszengő Johnjohn törte meg. - Ez nagyon jó üzlet, Ian.

- Az. Ha maguk támogatnak, Gornt és a Blacs leállítja a támadást.

- Na de százmillió... - mondta Havergill. Ennyi a világon sincs.

- Mondtam, hogy nem lesz szükségem a teljes összegre.

- Ez csak feltételezés, kedves barátom, Akaratunk ellenére belekeveredhetünk valami nagyon komoly hatalmi játszmába. Gorntot állítólag kívülről támogatják, németek. Nem kockáztathatom meg, hogy harcba bocsátkozzunk valami német bankkonzorciummal. Már így is túllépte a forgóhitelét. És akkor itt van még az a félmillió részvény, amit tegnap vásárolt, és amit hétfőn ki kell fizetni. Sajnálom, de nem.

- Terjessze a tanács elé. - Dunross tisztában volt vele, hogy rendelkezik annyi vokssal, amennyi elég Havergill leszavazásához.

Megint csend. - Rendben van. Ezt természetesen megteszem – a következő ülésen.

- Nem. Ez nem várhat három hétig. Kérem, hívjon össze rendkívüli tanácsulást.

- Sajnálom, de nem.

- Miért nem?

- Nem vagyok köteles ismertetni magával az okaimat, Ian - mondta határozottan Havergill. - Maguknak ugyan komoly érdekeltségük van nálunk, mint ahogy nekünk is maguknál, és maga megbecsült ügyfelünk, de ebben a kérdésben nem a Struan határoz. Örömmel beterjesztem a legközelebbi tanácsülés elé, viszont a rendkívüli ülések összehívása az én hatáskörömbe tartozik. Kizárólagosan.

- Tudom. Akárcsak a hitelfolyósítás. Ehhez nincs szüksége igazgatósági tanácsülésre. Anélkül is megteheti, most rögtön.

- Örömmel beterjesztem az igazgatótanács legközelebbi ülésén. Van még valami?

Dunrossnak türtőztetnie kellett magát, hogy le ne törölje ellensége képéről az alig leplezett, sunyi mosolyt. - Szükségem van hitelre a részvényeim megtámogatásához. Azonnal.

- Bruce meg én természetesen nagyon jól tudjuk, hogy a Par-Con-féle előlegből simán ki tudja majd fizetni a hajóit, és törleszteni tudja az Orlin-féle részletet. - Havergill szívott egyet a cigarettáján. Egyébként úgy tudom, hogy az Orlin nem fog hosszabbítani... harminc napon belül teljes mértékben ki kell fizetnie őket, ahogy a szerződésben áll.

Dunross elvörösödött. - Ezt meg kitől hallotta?

– Az elnöktől, természetesen. Tegnap este felhívtam, hogy megkérdezzem tőle...

– Mit csinált?

- Természetesen felhívtam, kedves barátom - mondta Havergill, immár nyíltan élvezve Dunross és Johnjohn elképedését. - Jogunk van informálódni. Végére is mi vagyunk a Struan bankja, nekünk tudnunk kell. Ha maguk tönkremennek, nekünk is fizetnünk kell, nemde?

- És maga ezt akarja elősegíteni?

Havergill szemmel látható élvezettel elnyomta cigarettáját: - A mi érdekeinket nem szolgálja, ha a kolónia bármely nagy üzleti vállalkozása összeomlik, a Nemes Háztól nem is beszélve. Jóságos ég, még csak az kéne! Nem kell idegeskednie. A megfelelő pillanatban közbe fogunk lépni, és felvásároljuk a részvényeit. Sose engednék meg, hogy a Nemes Ház összeomoljék.

- És mikor lesz az a „megfelelő pillanat”?

- Amikor a részvényei elérik az általunk korrektnek tekintett értéket.

– És azt mikor érik el?

- Ezt még meg kell vizsgálnom, Ian.

Dunross tudta, hogy legyőzték, de nem mutatta. – Megvárja, amíg bagóért adják, és akkor felvásárolja, és többséget szerez.

- A Struan most már nem magáncég – mondta Havergill. - Talán okosabb lett volna megfogadni Alaistar tanácsát, meg az enyémet... Mi hangsúlyoztuk, milyen kockázatot vállal, ha kilép a tőzsdére. És talán az sem ártott volna, ha konzultál velünk, mielőtt felvásárolja azt a rengeteg részvényt. Quillan nyilvánvalóan úgy látja, hogy most elkapta a frakkját, és őszintén szólva maga egy kicsit valóban tovább nyújtózkodott, mint ameddig a takarója ér. De azért sose féljen Ian, mi sose fogjuk megengedni, hogy a Nemes Ház összedőljön.

Dunross nevetett. Felállt. – Sokkal jobb hely lesz ez a kolónia, ha maga már nem lesz itt.

- Hogy? – csattant fel Havergill. - Az én hivatali időm csak november 23-án jár le. Könnyen lehet, hogy maga előbb távozik a kolóniáról, mint én!

- Nem gondolják, hogy... – kezdte Johnjohn megdöbbenve Havergill dühén, de nyomban el is hallgatott, mert az elnökhelyettes most felé fordult.

- Maga pedig november 24-én lép hivatalba. Feltéve, hogy a szokásos évi közgyűlés megerősíti a kinevezését. Addig viszont én vezetem a Victoriát.

Dunross megint nevetett. - Ebben azért ne legyen olyan biztos. - Kiment.

Johnjohn dühösen kifakadt. - Simán összehívhatott volna egy rendkívüli ülést! Simán meg...

- Ez a téma le van zárva! Megértette? Le van zárva! - Havergill dühösen ismét rágyújtott. - Nekünk is megvannak a magunk problémái, először azokat kell megoldanunk. De nagyon meg volnék lepve, ha ez a nyomorult most valahogy kievickélne ebből a csávából. Szorult helyzetben van, nagyon kényes helyzetben. Semmit sem tudunk erről az átkozott amerikaiáról meg a barátnőjéről. Azt viszont tudjuk, hogy Ian szívós, arrogáns, és jelenleg nem ura a helyzetnek. Nem való ebbe a feladatkörbe.

- De hát ez...

- Mi profitorientált intézmény vagyunk, nem holmi jótékonyági egyesület, és a Dunrossoknak meg a Struanoknak már évek óta túl sok beleszólásuk van az ügyeinkbe. Ha miénk lesz a részvény többség, mi leszünk Ázsia Nemes Háza... mi leszünk! Visszavesszük tőle a részvényeinket. Kirúgjuk az összes igazgatót, minden vezetői székbe új embert ültetünk, megduplázzuk a pénzünket, én meg egy örök időkre szóló örökséget hagyok a bankra. Ezért vagyunk mi itt: hogy a mi bankunknak és a mi részvényeseinknek keressük a pénzt! Nekem mindig is az volt a véleményem, hogy a maga Dunross barátja nagyon komoly kockázatot jelent számunkra, és most tessék: el is bukik a versenyen. És ha én segíthetek ebben, meg is teszem!

Az orvos ódivatú, arany zsebórájával a kezében számlálta Fleur Marlowe pulzusát. Harminckilenc három. Sok, gondolta szomorúan. Fleur Marlowe-nak finom, vékony csuklója volt. Visszaengedte a takaróra, érzékeny ujjai érezték a lázat. Peter Marlowe kijött az apró fürdőszobából.

- Nem kellemes, eh? - kérdezte mogorván Tooley.

Peter Marlowe fáradtan rámosolygott. - Már nagyon unom. Állandóan csak görcsölök, de egy kis folyadékot kívül nemigen jön semmi. - A felesége felé fordult a tekintete, aki erőtllenül hevert a keskeny kétszemélyes ágyon. - Hogy vagy, kicsim?

- Jól - felelte az asszony. - Köszönöm, Peter, jól.

Az orvos kinyitotta ódivatú táskáját, és eltette a sztetoszkópját. - Jött... hm... vér is, Mr. Marlowe?

Peter Marlowe kimerülten ingatta a fejét. Se ő se a felesége nem sokat aludt az éjjel. Hajnali négy óra tájban kezdődtek a görcseik, azóta folytatódtak, egyre növekvő erővel. - Nem volt, legalábbis eddig még nem - felelte. - Olyan érzés, mint egy szokványos dizentéria roham... görcsök, hatalmas felhajtás, aztán alig valami eredmény.

- Hogy érti azt, hogy szokványos? - Talán volt már dizentériája? Mikor? És milyen típusú?

- Azt hiszem, hastífusz. Tudja, én hadifogoly voltam negyvenötben, Changiban... Tulajdonképpen negyvenkettőtől negyvenötig voltam hadifogságban, részben Jávában, de az idő legnagyobb részében Changiban.

- Vagy úgy... Értem. Nehéz lehetett. - Tooley doktornak eszébe jutott, miféle rémtörténetek terjedtek Ázsiában a háború után arról, hogyan bánt a japán hadsereg a brit és az amerikai hadifoglyokkal. – Furcsa módon én valahogy becsapva éreztem magam mondta szomorkásan. - A japánok mindig a szövetségeseink voltak... Ők is szigeti nép, akárcsak mi. Jó katonák. Én a chinditeknél szolgáltam, orvosként. Kétszer is közvetlenül Wingate alatt. - Wingate brit tábornok különös figura volt, aki egy merőben új taktikát dolgozott ki, amelynek lényege az volt, hogy nagyon mozgékony, portyázó hadoszlopokat - chinditeket - küldött Indiából a burmai dzsungelbe, mélyen a japánok vonalai mögé, és ejtőernyővel ledobott csomagokban biztosította számukra az utánpótlást. - Szerencsém volt... a chindit hadművet nagy kockázattal járt. – mondta Tooley. Beszéd közben is figyelte Fleurt, mérlegelte a tüneteket, minden tapasztalatát latba vetette, próbálta meghatározni a betegséget, próbálta kiszűrni a milliányi lehetséges ellenség közül, mielőtt még kárt okozhatna a magzatnak. - Azok az ócska repülőgépek állandóan késtek az utánpótlással.

- Találkoztam egy-két bajtársával Changiban... - Peter Marlowe erőltette az emlékezetét. – Negyvenháromban vagy negyvennégyben, már nem emlékszem pontosan. Csak néhány névre. Elfogásuk után Changiba hozták őket.

- Akkor negyvenháromban lehetett - mondta komoran az orvos. – Rögtön az elején rajtaütöttek egy egész hadoszlopon, mindenkit elkaptak. Ha valaki még nem járt olyan dzsungelben, el se tudja képzelni. Az idő legnagyobb részében azt se tudtuk, mi a fenét keresünk ott. Sajnos a fiúk többsége még Changit sem érte meg, - Tooley doktor ritkuló hajú, nagy orrú, meleg kezű, kellemes megjelenésű öregúr volt, lemosolygott Fleurre. - Nos, ifjú hölgyem - mondta kedves, dörmögős hangján. - Hát van egy kis láza...

- Jaj... bocsánat, doktor úr - vágott közbe hirtelen elfehéredve az asszony. - Nekem most... - Fölkelt az ágyból, és esetlen léptekkel kibotorkált a fürdőszobába. - Becsukódott mögötte az ajtó. Hálóingé hátulján egy vérfoltot lehetett látni.

- Mi van vele? - kérdezte merev arccal Marlowe.

- A hőmérséklete harminckilenc három, a szívverése gyors. Lehet, hogy csak egy bélhurut... - Az orvos Marlowe-ra nézett.

- Májgyulladás nem lehet?

- Nem. Az nem ilyen gyors, hat-nyolc hét a lappangási ideje. Sajnos, ennek a réme mindenki mögött ott áll. - Gyors esőroham vert dobszólót az ablakon. Tooley odakapta a fejét, és összeráncolta a homlokát: csak most jutott eszébe, hogy Dunross és az amerikaiak figyelmét nem hívta fel a májgyulladás veszélyére. De talán jobb is egyszerűen csak várni, aztán majd kiderül. Zsosz, gondolta. – Két hónap, azután már nyugodtak lehetnek. Már mindketten megkapták a védőoltásokat, úgyhogy tifuszos jellegű problémáik nem lehetnek.

- És a magzat?

- Ha a kedves feleségénél folytatódnak a görcsök, akkor, sajnos, megtörténhet, hogy elvetél, Mr. Marlowe - mondta halkán az orvos. - Sajnálom, de azt hiszem, jobb az ilyesmivel tisztában lenni. De akár így történik, akár úgy, semmiképpen sem lesz könnyű neki... Csak a magas ég a megmondhatója, hányféle vírus és baktérium tenyészik Aberdeenben. Az az öböl már vagy száz éve olyan, mint egy pöcegödör.

Észbontó, de hát nincs mit tenni ellene. - Tapogatni kezdte a zsebeit, a receptkönyvét kereste. - A kínaiakat és az évszázados szokásokat nem lehet megváltoztatni. Sajnálom.

- Zsosz - felelte Peter Marlowe. Nyomorultul érezte magát. - Mindenki beteg lesz? Vagy negyvenötvenen pancsoltunk ott a vízben... valamennyit mindenki lenyelt belőle.

Az orvos tétovázott. – Ötvenből körülbelül öt fog megbetegedni, ötnek kutyabaja sem lesz, a többi meg a kettő között. A hongkongi janokon, vagyis a bennszülött hongkongiakon kevésbé fog a fertőzés, mint a vendégeken. De ahogy mondani szokás, nagyon sok múlik a zszoszon. - Megtalálta a recepttömbjét. – Felírom maguknak a legújabb keletű antibiotikumot, de azért csak továbbra is igyák Colico doktor régi, bevált kotyvalékát... az majd rendbe hozza a hasukat. Nagyon vigyázzon a feleségére. Hőmérőjük van?

- Van, igen. - Peter Marlowe teste összerándult a váratlan görcstől, beleremegett. Aztán elmúlt. - Ha az ember gyerekekkel utazik, kénytelen elsősegély felszerelést is magával hurcolni. Mindketten megpróbáltak nem nézni a fürdőszobaajtó felé. Mindketten hallották, mint fokozódnak és enyhülnek az asszony fájdalmai.

- Mennyi idők a gyerekek? - kérdezte Tooley doktor szórakozottan, miközben a receptet írta; vigyázott, hogy hangjából ne érződjön ki az aggodalma. Már amikor belépett, észrevette a vidám rendetlenséget a sűrke kis nappaliból nyíló másik szobában: a kis emeletes ágy és a játékok is alig fértek el benne. - Az enyéme már felnőttek. Három lányom van.

- Hogy? Ja, a mieink négy- és nyolcévesek. Mindkettő lány.

- Ámájuk van?

- Igen, persze. Most, hogy annyira esett reggel, elkísérte őket az iskolába. Átmennek az öböl túloldalára és ott beülnek egy bopiba. - Bopinak az engedély nélküli taxikat nevezték, amelyek teljesen illegálisan működtek, de időnként szinte mindenki igénybe vette őket. – Az iskola a Garden Roadon van. Legtöbbször ragaszkodnak hozzá, hogy egyedül totyogjanak oda. Egyébként teljesen veszélytelen az út.

- Igen, tudom.

Fülük most már megint az asszony kínlódására figyelt. A fojtott nyögések hallatán mindketten összerázkódtak.

- Azért nem kell aggódni - mondta tétován Tooley doktor. A gyógyszereket majd felküldetem... a szállodában van egy gyógyszertár. Majd hozzáíratom a számlájához. Hatra visszajövök, amennyire lehet, igyekszem pontos lenni. Ha addig adódna valami a addig adódna valami probléma... - Udvarias mozdulattal probléma... - Udvarias mozdulattal átnyújtott egy letépett receptlapot. – Ezen rajta van a telefonszámom. Hívjon nyugodtan bármikor.

- Köszönöm. Ami a honoráriumát illeti...

- Ezzel most ne foglalkozzunk, Mr. Marlowe. Most az a lényeg, hogy meggyógyuljanak. - Tooley az ajtóra figyelt. Nem mert elmenni. - A gyalogságnál szolgált?

- Nem. A légierőnél.

- Tényleg? Az öcsém is a szerencsés kiválasztottak közé tartozott, részt vett a... - Tooley elhallgatott. Fleur Marlowe szót ki tétován az ajtó mögül– Doktor úr... ha tudna... legyen szíves... Tooley odament az ajtóhoz. - Parancsoljon, Mrs. Marlowe. Valami baj van?

- Ha be... be tudna...

Tooley nyitott, és becsukta maga mögött az ajtót.

A parányi fürdőszobát sűrű, savanykás-édeskés szag ülte meg, de nem törődött vele.

- Azt... én... - Fleur Marlowe-t újabb görcs görbítette kétrét.

- Nyugalom, nincs semmi baj - nyugtatta Tooley, egyik kezét az asszony hátára, a másikat a hasára téve, hogy könnyítsen meggyötört hasizmain. Szelíden és nagy hozzáértéssel masszírozni kezdte. - Jól van, jól van. Csak lazítson el nyugodtan, én nem engedem elesni. – Érezte tenyere alatt a csomókba ugrott izmokat: igyekezett melegséget, erőt sugározni az asszonyba. - A legfiatalabb lányom körülbelül annyi idős, mint maga. Három lányom van, a legidősebbnek már két gyereke is van... Jól van... csak engedje el magát, próbáljon ne gondolni a fájdalomra, hamarosan jobban lesz, majd egy kis melegséget érez... – A görcsök nemsokára megszűntek.

- Én... istenem... ne, ne haragudjon... A fiatalasszony a vécépapírtekerics után tapogatózott, de ismét görcsölni kezdett a hasa. Tooley csak kényelmetlenül tudott hozzáférni a szűk helyiségben, de tartotta az asszonyt, erős kezével támogatta, ahogy lehetett. A háta sajogni kezdett.

- Már... jól vagyok – mondta Fleur Marlowe. - Köszönöm. Tooley tudta, hogy nincs jól. Az asszony szinte fürdött az izzadságban. Tooley egy szivaccsal lemosta, aztán megtörülte az arcát. Segített neki felállni, közben egész idő alatt nyugtatgatta. Megtisztozatta. A papíron vérnyomok maradtak, a vécésészében véres nyálka az elszennyeződött vízben, de Fleur Marlowe-nak még nem volt belső vérzése, Tooley megkönnyebbülten sóhajtott. – Rendbe fog jönni - mondta. - Kapaszkodjon meg itt egy pillanatra. Ne féljen! – A mosdókagyló pereméhez irányította az asszony kezét, aztán fogott egy száraz törülközőt, gyorsan összehajtogatta hosszában és szorosan Fleur Marlowe hasa köré tekerte, a két végét aládugta, hogy tartson. – Ez a legjobb a fájós hasnak, fogja is és melegen tartja. A nagyapám is orvos volt, az Indiai Hadseregben szolgált. Ő esküdött erre a módszerre. - Éles pillantást vetett az asszonyra. - Maga derék, erős ifjú hölgy. Rendbe fog jönni. Mehetünk?

- Igen. Ne haragudjon a...

Tooley kinyitotta az ajtót. Peter Marlowe odaugrott, hogy segítsen. Lefektették Fleurt.

Az asszony kimerülten hevert az ágyon, egy csapzott tincs a homlokába tapadt. Tooley kisimította, és elgondolkodva nézett végig az asszonyon. – Azt hiszem, ifjú hölgyem, az lesz a legjobb, ha egy-két napra befektetjük egy szanatóriumba.

- De hát... de...

- Aggodalomra semmi ok. Viszont a születendő gyerekek illik megadni minden lehetőséget, nem? Pláne, hogy itt már amúgy is van két gyerek, akikkel van dolog elég. Két nap pihenés elég is lesz... Tooley dörögő hangja mind Marlowe-ra, mind a feleségére nyugtatólag hatott. - Én most megyek, megteszem a szükséges előkészületeket, és negyed óra múlva visszajövök. - Nagy, bozontos szemöldökei alól Peter Marlowe-ra nézett. - A szanatórium Kowloonban van, úgyhogy nem kell végigbumlizni az egész szigetet. Nagyon sokan járunk oda, rendes, tiszta hely, fel van szerelve mindennel, ami fontos. Nem ártana, ha egy kis táskába összekészítene a feleségének ezt-azt. - Leírta a címet és a telefonszámot. - Nos, kedves hölgyem, néhány perc múlva itt vagyok. Így lesz ez a legjobb, így nem kell idegeskednie a gyerekek miatt. Tudom, micsoda megpróbáltatás az olyasmi, ha beteg az ember. - Rájuk mosolygott. - Maga pedig ne izguljon, Mr. Marlowe, eh? Beszélek az inasokkal, megkérem, hogy segítsen itt magának katonás körletrendet tartani. A pénz miatt meg ne aggassa magát - A szeme körüli mély ráncok még jobban elmélyültek. - Mi roppant nagy filantrópok vagyunk itt Hongkongban, ha fiatal vendégeinkről van szó.

Elment. Peter Marlowe leült az ágyra. Kétségbe volt esve.

- Remélem, a gyerekek rendben beértek az iskolába – mondta Fleur.

- Egész biztos. Ah Szop megbízható lány.

- Hogy leszel meg?

- Simán. Én leszek a háziasszonyok gyöngye. Különben is csak egy-két napról van szó.

Fleur Marlowe nehézkesen felült, a kezére támaszkodva nézte az esőt, meg a szemben, a keskeny utca túloldalán magasodó fáradtszürke szállodát, amit annyira utált, mert elfogta előlük a napot. Remélem... nem fog túl sokba kerülni - mondta alig hallhatóan. - Emiatt ne aggódj, Fleur. Megleszünk. Az írószövetség majd kifizeti.

- Biztos? Én nem hiszem Peter, azt meg lemerném fogadni, hogyha mégis, akkor sem idejében. A fene...! Már így is nagyon fogytán a pénzünk.

- A jövő évi lelépési pénzre bármikor fölvehetek előleget. Úgyhogy...

- Jaj, ne! Azt ne, Peter. Nem szabad... Megegyeztünk. Különben... különben megint nem tudod utolérni magad...

- Majd csak bejön valami - mondta magabiztosan Peter Marlowe. - Jövő hónapban megint lesz péntek tizenharmadika, az mindig szerencsét hozott nekünk. - A regénye egy tizenharmadikai napon jelent meg, tizenharmadikán került fel a bestseller listára is. Aztán, amikor három évvel ezelőtt mélyponton voltak, jött egy újabb tizenharmadika, amely egy jól fizető forgatókönyv-szerződést hozott, és továbblendítette őket. Az első rendezési megbízatását is egy tizenharmadikán írta alá. Tavaly áprilisban pedig, péntek tizenharmadikán az egyik hollywoodi filmstúdió 157 ezer dollárért megvette a könyve megfilmesítési jogát. Ebből az ügynök lecsípett tíz százalékot, a többit pedig öt évre előre beosztotta Peter Marlowe. Ötévi lelépési pénz a családnak. Huszonötezer minden januárban. Beosztással elég, jut iskolára, orvosi költségekre, törlesztésre, kocsira és más kifizetnivalókra... Öt csodás, szabad év, a szokásos aggodalmak nélkül. Ami még azt is lehetővé tette, hogy visszautasítson egy forgatókönyv-írási-

rendezési megbízatást, és helyette Hongkongba jöjjön egy évre, fizetés nélkül, de szabadon, anyagot gyűjteni második könyvéhez. Jézusom, gondolta hirtelen kővé dermedve. Mi a fenét gyűjtök én itt? Mi a fenét keresek én itt? - Jézusom... - nyögte nyomorultul - ha nem ragaszkodom hozzá, hogy elmenjünk arra a banketre, ez sose történik meg.

- Zsosz. - Fleur Marlowe halványan elmosolyodott. - Zsosz, Peter. Ne feledd, ki vagy... te is mindig ezt mondd nekem. Zsosz. Ez zsosz, csak zsosz, Peter. Jaj, Jézusom... rémesen érzem magam...

42

10 óra 1 perc

Orlanda Ramos kinyitotta lakása ajtaját és vizes esernyőjét egy tartóba állította. - Jöjjön be, Linc - mondta sugárzó mosollyal. - Minha casa é vossa casa. Az én házam a te házad. Bartlett mosolygott. - Biztos?

Orlanda elnevette magát. – Ó, ez csak amolyan szólásmondás, régi portugál szokás... felajánlani a házat. - Levette fényes, nagyon divatos esőkabátját. Bartlett ugyanezt tette egy átázott, sokat használt ballonnal.

- Adja csak ide, felakasztom - mondta - Orlanda. - Ó, ne törődjön a vízzel, az ámám majd föltörli. Jöjjön be.

Bartlettnek feltűnt, milyen elegáns a nappali, milyen nőies, ízléses és barátságos. Orlanda becsukta mögötte az ajtót, kabátját egy fogasra akasztotta. Bartlett odament a kis erkélyre nyíló franciaablakhoz. A lakás a Kotewall Roadon volt, a Rose Court nyolcadik emeletén.

- Itt mindig így zuhog? - kérdezte Bartlett.

- Egy igazi tájfun sokkal rosszabb. Olyankor napi három-ötszáz milliméter is esik. És ehhez még hozzá kell venni a földcsuszamlásokat is, az új- betelepülők egész negyedeit szokta eltörölni.

Bartlett a panorámát nézte. – A kilátást több helyen magas lejtők korlátozták, a házak szalagszerűen sorakoztak egymás mellett a hegyoldalokban vágott utakon. Közöttük imitt-amott a Központi Kerületet és a part vonalát lehetett látni. – Olyan itt, mint egy repülőgépen, Orlanda. Meleg éjszakákon óriási lehet.

- Igen, tényleg az. Szeretem. Belátni egész Kowloont. A Sinclair Towers felépülte előtt - az ott pontosan velünk szemben – ebből az épületből nyílt a legjobb kilátás Hongkongra. Tudja, hogy a Sinclair Towers is a Struané? Szerintem Ian Dunross csak azért építtette, hogy bosszantsa Quillant. Quillannak ott van egy tetőlakása... legalábbis volt.

- Elrontotta a kilátását?

- Tönkretette.

- Bosszantásnak elég költséges.

- Nem az. Mindkét épület roppant jól jövedelmez. Quillan elmondta nekem, hogy Hongkongban három év alatt minden behozza a befektetési költségeket. Minden. Főleg az ingatlan. Magának is kéne egy... - Orlanda elnevette magát. – Gyarapíthatná a vagyonát.

- Ha maradnék, hol kellene laknom?

- Itt, Mid Levelsen. Innentől fölfelé a Peak már állandóan párás, izzadnak a falak, minden megpenészedik. - Orlanda levette a fejkendőjét, megrázta a haját, aztán leült egy fotel karfájára. Nézte Bartlett hátát, várt türelmesen.

- Maga mióta lakik itt? - kérdezte Bartlett.

- Öt, legfeljebb hat éve. Mióta megépült a ház.

Bartlett megfordult, nekitámaszkodott az ajtónak - Óriási- mondta. - Akárcsak maga.

- Köszönöm, kedves uram. Parancsol egy kávét?

- Kérek. - Linc Bartlett végigszántott ujjával a haján, s közben egy festményre sandított. - Ez egy Quance? - Igen, az. Quillantól kaptam. Rövidet?

- Igen. Erőset, ha lehet... Bárcsak jobban értenék a festészethez... - Már épp hozzá akarta tenni, hogy Casey ért hozzá, de még idejében észrevette magát. Orlanda kinyitotta az egyik ajtót. A konyha tágas volt, modern, remekül felszerelt. - Hát ez olyan, mintha a Házunk, otthonunkból ollózták volna!

- Ez Quillan ötlete volt. Szeret enni meg főzni. Itt minden az ő tervei szerint készült... A többit én találtam ki, de jórészt Quillantól tanultam a sikket meg a puccot.

- Ne haragudjon, de maga szakított vele?

- Igenis, meg nem is. Zsosz, karma. Ő... zszosz volt. Eljött az ideje. - Orlanda visszafogottsága nagy hatást gyakorolt Bartlettre. Úgysem tarthatott volna soká. Semmiképp. Itt soha. - Bartlett látta, hogy egy pillanatra szomorúság suhan át a lányon, s azt is, hogy félresöpri, és a csillogó-villogó kávéfőzővel foglalja el magát. Minden polc ragyogott – Quillan tisztaságmániás volt, hál istennek valami rám is átragadt belőle. Az ámámtól, Ah Fattól viszont megőrülök.

- Ő is itt lakik?

- Igen, persze, de most lement vásárolni... a szobája ott van a folyosó végén. Egy perc és kész a kávé. Ha van kedve, nézzen körül addig.

Bartlett kíváncsian elindult. Egy szép ebédlő, benne egy kerek, nyolcszemélyes asztal. A hálószoba fehér és rózsaszín volt, világos, levegős, az óriási ágy körül rózsaszín drapériák függtek a mennyezettől,

baldachinos ágy benyomását keltve. Imitt-amott, jól megválasztott helyeken virágok. Modern fürdőszoba, csempézett, tökéletes, a hozzáillő színű törülközők. Egy másik hálószoba könyvekkel, telefonnal, Hi-Fi-berendezésekkel és egy kisebb ágygal - itt is minden nett, gusztusos.

Casey le van körözve, gondolta Bartlett, ahogy felidézte magában a kis Los Angeles-i ház lezser rendetlenségét, a vöröstégla falakat, a szanaszét álló könyvkupacokat, a grillcsirkét, a telefonokat, másológépeket és elektromos írógépeket. Zavarba jött a gondolattól, s a módtól, ahogy gépiesen összehasonlítja a két nőt. Visszasétált a konyhába, közben elhaladt az áma szobája előtt, léptei nem ütöttek zajt. Orlanda a kávéfőzőre figyelt, nem érzékelte, hogy Bartlett nézi. Bartlett élvezte a látványt.

Kora reggel felhívta Orlandát, nagyon aggódott, figyelmeztetni akarta, hogy menjen orvoshoz, mert sose lehet tudni. Mire ő, Casey meg Dunross partra került az elmúlt éjszakai kavarodásban, Orlanda már otthon volt.

- Ó, köszönöm, Linc, milyen figyelmes, hogy telefonál! Én egyébként jól vagyok - mondta boldogan, egy szuszra Orlanda. - Legalábbis pillanatnyilag. És maga? Casey szintén? Nem is tudom, hogy köszönjem meg magának, én mozdulni se bírtam a rémülettől. Maga mentette meg az életemet, maga, meg Casey...

Boldogan csevegtek a telefonon keresztül, Orlanda megígérte, hogy feltétlenül elmegy orvoshoz, aztán Bartlett megkérdezte, hogy volna-e kedve vele reggelizni, Orlanda rögtön igent mondott mire Bartlett átjött a hongkongi oldalra, a kellemes melegben élvezte a felhőszakadást. Reggeli a Mandarin tetején, tojás Benedict módra, piritós, kávé, nagyszerű hangulat, Orlanda sziporkázik, és nagyon, de nagyon hálás Bartlettnek és Caseynek.

- Azt hittem, meghaltam. Tudtam, hogy meg fogok fulladni, Linc, de annyira meg voltam ijedve, hogy nem bírtam sikítani. Ha maga nem olyan gyors, azt hiszem, sose... Aztán amint elmerültem, ott volt az a drága Casey, és mire észrevettem, mi történik velem, már biztonságban voltam.

Bartlettnek még soha nem volt része kellemesebb reggeliben. Orlanda kiszolgálta, figyelt rá, kérés nélkül tette elé a piritóst, töltötte neki a kávé, felkapta a szalvétáját, amikor leejtette, szórakoztatta és hagyta magát szórakoztatni, magabiztos volt és nőies, Bartlett férfiasnak, erősnek érezte magát mellette. Aztán Orlanda kinyúlt egyszer, a karjára tette a kezét - hosszú ujjak, gyönyörű körmök - még most is érezte érintését. Aztán hazakísérte a lányt, hagyta magát rávenni, hogy menjen fel a lakására, és most itt volt, nézte Orlandát, mint tesz- vesz a konyhában, nézte selyemszoknyáját, oroszos stílusú gumicsizmáját, bő blúzá, amely csak nádszálvékony derekán volt szoros, szinte falta tekintetével.

Jézusom, gondolta, nem árt, ha ésnél leszek.

- Ó, észre se, vettem, Linc! - A kávéfőző sziszegése koloratúrai magaslatokat ért el. Szénfekete cseppek kezdtek hullani a csészékbe. - Egy csöpp citrommal?

- Köszönöm. Maga?

- Én nem. Én jobban szeretem a kapucínert. - Megmelegítette a tejet - kellemes duruzsolás, remek kávéillat - aztán a reggeliző asztalhoz vitte a tálcát. Ezüstkanalak, márkás porcelán, mindketten érzékelték a szituáció rejtett jelentéseit, de úgy tettek, mintha nem vennék észre.

Bartlett belekortyolt a kávéba. - Ez csodálatos, Orlanda! Életemben nem ittam még ilyen jót. De valahogy szokatlan egy kicsit.

- Van benne egy csöpp csokoládé.

- Szeret főzni?

- Jaj, igen! Nagyon. Quillan azt mondta, tehetséges tanítvány vagyok. Szeretem a háztartással kapcsolatos dolgokat, szeretek összejöveteleket rendezni, és Quillan mindig... - Orlanda arcán egy pillanatra elgondolkodó kifejezés jelent meg, aztán Bartlett szemébe nézett. - Úgy veszem észre, állandóan csak róla beszélek. Ne haragudjon, de ez még... még automatikus. Ő volt az első férfi az életemben... az első és az egyetlen... Kitörülhetetlen nyomot hagyott bennem.

- Nem kell magyarázkodnia, Orlanda, én igazán megér...

- Tudom, de azért szeretném elmondani. Nekem nincsenek igazi barátaim, sose beszéltem róla senkivel, nem is akartam, de most valahogy... szóval valahogy most itt magával... - Hirtelen széles mosoly villant a lány ajkán. - Hát persze! El is felejtettem! Most már maga felelős értem! - nevetett Orlanda, és összecsapta apró tenyerét.

- Ezt meg hogy értsem?

- A kínai hagyomány értelmezésében maga beleavatkozott a zsoszomba, avagy a sorsomba. Úgy bizony. Beleavatkozott az istenek dolgába. Maga megmentette az életemet, mert maga nélkül biztosan, de legalábbis valószínűleg meghaltam volna, de ez az istenek dolga lett volna. Maga viszont beavatkozott a dologba, és így magára vette az ő felelősségüket, ezért mostantól kezdve mindig magának kell gondoskodnia rólam! Ez egy régi bölcs kínai szokás. - Orlanda szeme ide-oda villant, s Bartlett még sose látta, hogy valakinek ilyen fehér lett volna a szeme fehére és ennyire sötétbarna a szivárványhártyája, ennyire ragyogó; sose látott még ilyen szép arcot. - Örökre!

- Tartom! - Bartlett együtt nevetett a lánnyal, Orlanda örömeinek kisugárzása szinte körülölelte.

- Akkor jó! - mondta Orlanda, aztán kissé elkomolyodott az arca, és megérintette Bartlett karját. - Csak tréfáltam, Linc. Maga olyan lovagias... nem vagyok ilyen lovagiassághoz szokva. Ezennel hivatalosan feloldozom... lelkem kínai fele feloldozza magát.

- És ha én nem vágyom feloldozásra? - kérdezte Bartlett, és látta, hogy a lány szeme kikerekedik. Összeszorult a melle, felgyorsult a szívverése. Rettenetesen izgatólag hatott rá a lány parfümjé. Hirtelen elenyészett a közöttük szikrázó feszültség. Kinyújtotta a kezét, megérintette a lány selymes, finom, érzéki haját. Az első érintés. Simogatás. Enyhe borzongás, aztán már csókolóztak, Bartlett puhának érezte Orlanda ajkait, majd néhány pillanat múltán hívogatónak, épp csak egy kicsit nedvesnek, ajakrúzs nélkülinek, nagyon tisztának, jó ízűnek.

Fokozódott bennük a szenvedély, Bartlett keze Orlanda mellére csúszott, a selymen át is érezte forróságát. A lány ismét megborzongott, erőtellenül próbált elhátrálni, de Bartlett erősen tartotta, veszettül dobogó szívvel, becézgette, aztán Orlanda keze siklott az ő mellére, ott is maradt egy ideig, aztán odasimult Bartletthez, elhúzta a száját a csók elől, de azért ott maradt, lihegve, kalimpáló szívvel,

ugyanolyan megmámorosodottan, mint Linc Bartlett.

- Linc... maga...

- Maga olyan finom – suttogta Bartlett, magához szorítva Orlandát. Lehajolt hozzá, hogy megcsókolja, de a lány félrefordította a fejét.

- Várjon, Linc... Még...

Bartlett belecsókolt a nyakába és újra próbálkozott, érezte, hogy a lány is kívánja.

- Várjon, Linc... előbb...

- Előbb megcsókolom, aztán várok!

Orlanda felkacagott. A feszültség megszűnt. Bartlett magában szidta magát az ostobaságáért, de a lány vágya nagyon felkorbácsolta benne a vágyat. A pillanat elmúlt, kezdhetik előlről az egészet. Már kezdett felerősödni benne a düh, amikor Orlanda átölelte a nyakát, és határozottan megcsókolta. Nyomban elpárolgott a haragja. Csak a melegség maradt.

- Maga túl erős hozzám, Linc - mondta rekedtes hangon Orlanda, karjával még Bartlett nyaka körül, de már nem simulva hozzá olyan erősen. - Túl erős, túl vonzó, túl kedves, és emellett a szó legszorosabb értelmében magának köszönhetem az életemet. - Keze végigsimított Bartlett tarkóján - Bartlettnak az ágyéka is belebizsergett -, aztán fölnézett rá, minden védművét teljes készültségbe helyezve, erősen, áthatolhatatlanul. Talán, gondolta Bartlett.

- Először beszéljünk - folytatta Orlanda - aztán talán megint csókolózhatunk.

- Jól van. - Bartlett nyomban lehajolt hozzá, de most már mindketten derűsen fogták fel a dolgot, a lány az ajkára tette az ujját, megakadályozta a csókot.

- Mr. Bartlett! Minden amerikai ilyen, mint maga?

- Nem - felelte Bartlett, de a lány nem harapott rá a csalira.

- Igen, tudom. - Orlanda hangja komoly volt. – Tudom. Épp erről akartam magával beszélgetni. Még egy kis kávé?

- Jöhet - felelte Bartlett, törte a fejét, hogyan folytassa: mérlegelte Orlandát, kívánta Orlandát, nem érezte otthon magát ebben a dzsungelben, de megbabonázta ez a dzsungel és ez a lány.

Orlanda óvatosan töltött. Ennek is ugyanolyan jó íze volt, mint az első csészének. Bartlett most már összeszedte magát, de a bizsergés nem múlt el.

- Menjünk be a nappaliba - mondta a lány. - Viszem a csészéjét.

Bartlett felállt, átölelte a derekát. Orlanda nem tiltakozott, Bartlett érezte, hogy élvezi az érintését.

Leült az egyik puha fotelbe. - Üljön ide - veregette meg a fotel karfáját. - Nagyon kérem.

- Majd később. Előbb beszéljünk. - Orlanda félénk kis mosolyt villantott Bartlett-re, és leült a szemközti szófára, amely sötétkék bársonnyal volt bevonva, ugyanolyan színűvel, mint a fényes parkettán lévő kínai szőnyeg. - Nézze, Linc, én még csak néhány napja ismerem magát... És én nem vagyok az a lány, aki csak a szórakozásnak meg az élvezeteknek él. - Orlanda belepirult saját szavaiba, aztán látva, hogy Bartlett mondani akar valamit, sietve megelőzte. - Sajnálom, de tényleg nem. Nekem Quillan volt az első és egyetlen... Nem akarok viszonyt kezdeni. Nincs szükségem semmiféle heves, vagy baráti gyömöszkölődésre. Meg a rákövetkező kínos, kellemetlen búcsúra. Megtanultam szerelem nélkül élni, egyszerűen képtelen volnék még egyszer végigcsinálni. Hogy valóban szerelmes voltam-e Quillanba, nem tudom. Tizenhét éves voltam, amikor először... amikor elkezdtek, és most huszonöt vagyok. Már csaknem három éve külön élünk. Ez alatt a három év alatt mindennek vége lett és már nem vagyok bele szerelmes. Nem szeretek senkit és nagyon sajnálom... tényleg nagyon sajnálom, de én nem vagyok az a típus.

- Nem is néztem annak - mondta Bartlett. A szíve mélyén tudta, hogy ez nem igaz, és magában káromkodni kezdett a balszerencséje miatt. - Hát mi a fenének néz maga engem?

- Egy rendes férfinak - felelte kapásból, őszintén Orlanda. - Ázsiában viszont hamar megtanulja egy lány... minden lány nagyon hamar megtanulja, hogy a férfiak párnázni akarnak, és tulajdonképpen csak azt akarnak. Sajnálom, Linc, de az ilyen alkalmi párnázás nem az én stílusom. Talán ennek is eljön még egyszer az ideje, de jelenleg még nem tartok ott. Igen, eurázsiai vagyok, de ez még nem jelenti, hogy... Tudja, mit akarok mondani?

- Persze - felelte Bartlett, és még mielőtt meggondolhatta volna, hozzátette: - Hogy maga obligón kívüli.

Orlanda mosolya eltűnt, mereven nézett Bartlett-re. Bartlettnek összeszorult a szíve szomorúsága láttán. - Igen - mondta felemelkedve, csaknem elsírva magát a lány. - Igen, azt hiszem, az vagyok.

- Jézusom, Orlanda! - Bartlett odament hozzá, átkarolta... - Nem úgy gondoltam. Nem akartam bántani.

- Nézze, Linc, én nem kacérkodom magával, nem cukkolom, nem köröket futok...

- Tudom. A fene essen bele, nem vagyok én gyerek, nem akarom én erőltetni se... Én se szórakozom magával.

- Nem is tudja, mennyire örülök ennek. Egy percig már... - Bartlett-re nézett, akit egészen meglágyított ártatlansága. - Ugye nem haragszik rám, Linc. Ugye nem felejtette el, hogy... nem én hívtam föl magát, maga akart mindenáron feljönni.

- Tudom - felelte Bartlett. Még mindig a karjaiban tartotta a lányt, és arra gondolt: ez az igazság, de az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy kívánlak - nem tudom, ki vagy, nem tudom, mi vagy, de kívánlak. De hát mit akarok én tőled tulajdonképpen? Varázslatot? Vagy csak egy kis hentergést? Te vagy a csoda, amit világeletemben kerestem, vagy csak egy kis tyúk vagy? Mit tudsz felmutatni Caseyvel szemben? Bőröd selymességét az ő hűségével szemben? Hogy is mondta egyszer Casey? A szerelem sokféle dologból tevődik össze, és ezek közül csak egy a szex. Csak egy. Gondold végig a többit. Ítéld meg egy

nőt a szerelem alapján, rendben van, de emellett értsd meg azt is, mi az, hogy nő." Orlanda melegsége viszont most itt volt, arca az arcához simult, s ágyéka megint bizseregni kezdett. Megcsókolta a lány nyakát, nem akart uralkodni a szenvedélyén.

- Mi maga, Orlanda?

- Én... csak azt tudom, mi nem vagyok - felelte a lány vékonyka hangon. - Nem vagyok kacér. Nem szeretném, ha azt hinné, hogy én most kacérkodni akarok. Kedvelem magát, nagyon kedvelem, de én nem vagyok olyan... egy éjszakára való lány.

- Tudom. Jézusom, honnan vette ezt a fejébe? – Bartlett látta, hogy Orlandának csillog a szeme.– Ne sírjon... ezért nem kell sírni. Jó?

- Jó. - Orlanda odalépett a retiküljéhez, kinyitotta, kivett belőle egy zsebkendőt, és megtörülte a szemét. - Ajíjje, úgy viselkedem, mint egy bakfis vagy egy Vesta-szűz. Ne haragudjon, de olyan hirtelen jött, teljesen készületlenül ért... - Mély lélegzetet vett. - Elnézését kérem.

Bartlett nevetett. - Megtagadom.

- Hál'istennek! - Orlanda fürkész tekintettel méregette Bartlettet. - Az az igazság, Linc, hogy számomra nem szoktak különösebb gondot okozni a férfiak... se az erősek, se a jámborak, se a ravaszok... még a nagyon ravaszok se... Azt hiszem, ismerem már az udvarlás minden fajtáját, és mindig úgy éreztem, hogy szinte még el sem kezdik, én már automatikusan magamra is öltöttem a megfelelő páncélt. Magával viszont... - Orlanda egy pillanatig habozott, - ne haragudjon, de akárhány férfival találkoztam... szóval, mindig ugyanaz a helyzet.

- És ez baj?

- Nem baj, de már kezd unalmas lenni, hogy valahányszor belépek egy szobába vagy egy étterembe, mindig érzem magamon azokat a kihívó tekinteteket. Nem is tudom, hogyan viselnék ezt a férfiak. Maga fiatal és jóképű. Mit szólna hozzá, ha a nők így néznének magára, bárhová megy is. Mondjuk, amikor reggel keresztülmegy a V and A hallján, és látja, hogy a legkülönbözőbb korú nők, a műfogsoros nagyanyóktól kezdve a parókás hárpiaikon át a dagadt, ronda, közönséges némberekig mind nyílt kihívással bámulnának magára, gondolatban levetköztetik, nyíltan közeledni próbálnak, megpróbálnak a hátsójára csapni, majd kiugrik a szemük, úgy bámulják a mellét meg az ágyékát, és eközben a legtöbbnek rossz a lehelete, izzad, bűzlik, és maga tudja, hogy mind az ágyába képzeleli magát, amint boldogan és lelkesen a legintimebb dolgokat műveli velük.

- Nagyon nem tetszene. Casey ugyanezt mondta, csak más szavakkal, amikor belépett hozzám. Tudom, mire gondol, Orlanda. Legalábbis el tudom képzelni. De hát a világ már csak ilyen.

- Tudom, de néha azért rémes. Ne értsen félre, Linc, nem akarok én férfi lenni, nagyon örülök, hogy nő vagyok, de néha azért tényleg nagyon rémes. Tudni, hogy az embert végeredményben csak egy közönséges, megvásárolható edénynek tekintik, és akkor mindezek után az ember még nagyon szépen meg is köszöni a hájas, bűzös leheletű vén kéjencnek, elfogadja tőle a húszdollárost, és úgy somfordál el az éjszakában, mint holmi kis tolvaj.

Bartlett a homlokát ráncolta. – Honnan is jutottunk el idáig?

Orlanda felkacagott. – Megcsókolt.

Bartlett elvigyorodott; örült, hogy ilyen jól érzik magukat egymás társaságában. – Ez nem igaz. Lehet, hogy rászolgáltam a leckére. Elismerem a vádakat. Akkor most lássuk a csókot, amit megígért – mondta. De nem mozdult. Most már minden megváltozott. Hát persze, hogy meg akartam... hogy is nevezte? Párnázni. Naná. Még most is akarom, még jobban is, mint eddig. De most már megváltozott a felállás. Ez most már egy másik parti. Nem is tudom, be akarok-e szállni. Itt már mások a szabályok. Eddig egyszerű volt. Lehet, hogy mostantól még egyszerűbb. – Maga csinos. Említettem már, hogy csinos? – kérdezte megkerülve a témát, amit Orlanda szeretett volna nyíltan megvitatni.

- Épp arról a csókról akartam beszélni. Tudja Linc, az az igazság, hogy én egyszerűen nem voltam felkészülve rá... Hogy őszinte legyek, nem hittem, hogy ennyire le fog hengerelni, ha ez rá a jó kifejezés.

Bartlett hagyta kicsengeni a szót. – És ez jó, vagy rossz?

- Mindkettő. – Orlanda szeme sarkában mosolyráncok jelentek meg. – Igen, lehengerelt a saját vágyam. Maga valami más, Mr. Bartlett és ez szintén részben jó, részben rossz. És... jólesett a csókja. - Nekem is a magáé. – Bartlett megint rávigyorgott Orlandára. – nyugodtan szólíthat Lincnek.

Hallgattak néhány másodpercig, aztán Orlanda azt mondta: - Még sose éreztem, hogy ennyire kívánok valakit, és hogy ennyire kívánnak... és ettől nagyon megijedtem.

- Erre semmi ok - mondta Bartlett, de közben azon törte a fejét, mit tegyen. Az ösztönei azt súgták, távozzon. Meg azt, hogy maradjon. Az esze azt súgta, hogy ne mondjon semmit, csak várjon. Hallgatta saját szívverését, meg az ablakon doboló esőt. Jobb, ha megyek, gondolta. - Azt hiszem, ideje...

- Van még egy kis ideje beszélgetni? Csak egy kicsikét - mondta. Orlanda, érezve Bartlett határozatlanságát.

- Persze, hogyne.

Orlanda kisimította a haját az arcából. - Magamról szeretnék beszélni magának. Quillan az apám főnöke volt Sanghajban, számomra olyan, mintha világeletemben ismertem volna. Részben ő fizette a taníttatásomat, főleg mikor az Államokban tanultam, és mindig nagyon kedves volt hozzám és a családomhoz... Négy húgom van, meg egy öcsém, én vagyok a legidősebb, a többiek már mind Portugáliában vannak. Amikor érettségi után hazajöttem San Franciscóból Sanghajba, tizenhét éves voltam, már majdnem tizennyolc, és... Quillan nagyon vonzó férfi, legalábbis számomra, bár néha nagyon kegyetlen. Nagyon.

- Milyen értelemben?

- Hisz a bosszúban, azt mondja, a bosszúállásra joga van az embernek, ha férfi. Quillan nagyon is férfi. Mindig jó volt hozzám, ma is az. - Orlanda figyelmesen nézte Bartlettet. - Még mindig folyósítja az apánázsomat, még mindig ő fizeti ezt a lakást.

- Nem kell mindent elmondania.

- Tudom... Mégis szeretnék... ha hajlandó meghallgatni. Aztán dönthet.

Bartlett fürkész pillantást vetett rá. - Rendben van.

- Tudja, ebbe az egészbe az is belejátszik, hogy én eurázsiai vagyok. A legtöbb európai titkon vagy nyíltan, de lenéz minket, főleg az itteni britek... Várjon, Linc, hallgasson végig. Az európaiak zöme lenézi az eurázsiaiakat. A kínaiak mind. Így aztán örökös védekezésre kényszerülünk, szinte mindig gyanúsak vagyunk, szinte mindig feltételezik rólunk, hogy zabigyerek vagyunk, akiket nem úgy lefektetni. Úristen, hogy utálok ezt az amerikai gondolkodásmódot! Milyen undorító, közönséges és ócska is valójában! És mennyire leleplezi az amerikai férfiakat... bár különös módon épp az Államokban jött meg az önérzetem és tettem túl magam eurázsiai gátlásosságomon. Quillan sok mindenre megtanított, sokféle értelemben formált. A lekötöztettségem vagyok, de nem vagyok szerelmes belé. Ezt akartam elmondani. Kér még egy kis kávét?

- Igen, Köszönöm.

- Készíték frisset. – Orlanda felállt, akaratlanul is érzéki járásával kiment, Bartlett pedig megint káromkodva szidta a balszerencsáját.

- Miért szakított vele?

Orlanda beszámolt neki Macauról. – Hagytam, hogy egy pasas rábeszéljen, és bemásztam az ágyába. Ott aludtam nála, de a világon semmi sem történt... a szerencsétlen részeg volt és teljesen hasznavehetetlen. Másnap aztán úgy tettem, mintha minden remekül ment volna. - Orlanda igyekezett nyugodtan, tárgyilagos hangon beszélni. Bartlett azonban kihallotta belőle a gyötrődést. - Nem történt semmi, de valaki elmondta Quillannak. Dühöngött, igaza is volt. Nem volt mentségem. Az történt, hogy... Quillan el volt utazva. Tudom, hogy ez nem mentség, de addigra már megtanultam élvezni a párnázást, és... - Egy pillanatra elfelhősödött a homloka, aztán megrándította a vállát. - Zsosz. Karma. - mondta, majd ugyanazon a halk hangon elmesélte Quillan bosszúját is. – Quillan ilyen, Linc. De joggal volt dühös rám, hibáztam. – Sziszegve megindult a gőz, csöpögni kezdett a kávé, Orlanda keze tiszta csészéket, friss házi süteményeket, új, keményített szalvétákat készített ki, de mindkettejük gondolatai a férfi- nő- férfi háromszög körül forogtak.

- Időnként még találkozom vele. Csak beszélgetünk. Egyszerűen csak barátok vagyunk, ő rendes hozzám, én meg azt csinálom, amit akarok, azt fogadok, akit akarok. - Orlanda elzárta a gőzt, és Bartlettet nézett. – Négy évvel ezelőtt állapotos lettem tőle. Én meg akartam tartani, ő nem. Azt mondta, ha akarom, megtarthatom, de akkor Angliában kell megszülnöm. A lányom most Portugáliában van a szüleimmél... a nagyapám már nyugdíjas, náluk lakik. Egy könnycsepp pergett le az arcán.

- Ez Quillan ötlete volt?

- Az övé. De igaza van. Évente egyszer meglátogatom. A szüleim... az anyám azt akarta, szüljem meg, könyörgött. Quillan hozzájuk is nagyon nagylelkű. - Most már egymás után gördültek végig a könnyek az arcán, de hang nem jelezte, hogy sír. – Hát most már mindent tud, Linc. Magán kívül ezeket még soha senkinek nem mondtam el. Most már tudja, ki vagyok, nem voltam hű szerető, nem vagyok jó anya és...

és...

Bartlett odament hozzá, szorosan magához ölelte, érezte, hogy a lány szinte beleolvad, próbálja abbahagyni a sírást, belekapaszkodik, belőle próbál melegséget, erőt meríteni. Simogatta, tartotta, Orlanda egész testével hozzásimult, melegen, lágyan.

Mikor Orlanda összeszedte magát, lábujjhegyre emelkedett, s könnyedén, de nagyon gyöngéden megcsókolta Bartlettet, és fölnézett rá.

Bartlett ugyanúgy viszonzta a csókját.

Kutatóan nézték egymás arcába, aztán megint csókolózni kezdtek. Vágyuk egyre erősödött, úgy rémlett, örökkévalóságig tart a csók, de nem: egyszerre hallották meg a zárban elforduló kulcsot. Szétrebbentek, próbáltak lélegzethez jutni, hallották saját szívdobogásukat, majd az előszobából az áma rekedtes hangját: - Vívjjj?

Orlanda bágyadtan megigazította a haját, bocsánatkérően megvonta a vállát Bartlett felé. - A konyhában vagyok - kiáltott ki sanghaji dialektusban. - Kérlek, menj a szobádba, amíg nem szólok.

- Ó! Szóval itt van még az idegen ördög? És mi lesz azzal, amit hoztam? Rengeteget vásároltam!

- Hagyd az ajtónál!

- Felőlem, ifjú úrnő... - kiabált vissza az áma, és morogva távozott. Jól bevágta maga után az ajtót.

- Ezek mindig csapkodnak? - kérdezte Bartlett. Még mindig kalapált a szíve.

- Úgy látszik. - Orlanda keze ismét Bartlett vállára siklott, körmei a nyakát cirógatták. - Bocsásson meg.

- Nincs miért, Mit szólna hozzá, ha együtt ebédelnénk? Orlanda tétovázott. - Csak ha Casey-t is hozza.

- Nem. Csak kettesben.

- Akkor az lesz a legjobb, ha nem, Linc. Most még nem vagyunk veszélyben. Búcsúzzunk el.

- Akkor legyen vacsora. Nyolckor. Eljövök magáért. Az éttermet maga választja. Sanghaji konyha.

Orlanda a fejét rázta. - Nem. Már így is túl gyors ez az iram. Ne haragudjon.

- Nyolckor beugrom magáért. - Bartlett könnyedén megcsókolta a lányt, és az ajtóhoz ment. Orlanda lekasztotta a ballonját, és odaadta neki. - Köszönöm - mondta Bartlett. - Nincs veszély, Orlanda. Meglátja, minden rózsásan fog alakulni. Akkor, nyolckor. Rendben?

- Jobb, ha nem.

- Lehet. - Bartlett furcsán elmosolyodott. - Ez már zosztól függ. Karma. Az istenekről nem szabad elfeledkeznünk, ugye? Orlanda nem válaszolt. - Nyolcra itt vagyok.

Orlanda becsukta utána az ajtót, lassan odament egy székhöz, elgondolkodva leült: azt mérlegelte, elijesztette-e Bartlettet a nagy ijedtségével. Töprengett: vajon visszajön-e nyolcra Bartlett, és ha igen, hogyan rázza le, hogyan hitegesse mindaddig, míg meg nem örül a vágtyól, míg meg nem örül bele annyira, hogy feleségül vegye.

Idegesén összerándult a gyomra. Gyorsnak kell lennem, gondolta. Casey az igájában tartja, teljesen behálózta, nekem meg nincs más eszközöm, mint hogy jól főzök, rendben tartom az otthonom, na meg a szeretet, a szeretet, és megint csak a szeretet. És minden, ami Casey nem. De nem párnázom vele. Casey is ezzel tartja pórázon. Nekem is ezt kell tennem.

És akkor az enyém lesz.

Egészen elgyengült. Eddig minden tökéletesen alakult, vélekedett. Aztán megint eszébe jutottak Gornt szavai: "A kor törvénye, hogy minden férfinak bele kell esnie a házasság csapdájába, amelybe saját bujasága, bírvágya, kisajátítási ösztöne, pénze, félelme, lustasága vagy bármi más csalja, de belecsalja. És nincs a világon férfi, aki szívesen elveszi a szeretőjét."

Igen, Quillannak igaza van, gondolta. De engem illetőleg téved, én nem érem be a díj felével. Megpróbálom az egészséget megszerezni. Nemcsak a Jaguar, ez a lakás meg a berendezése lesz az enyém, hanem lesz egy házam Kaliforniában, és legfőképpen gazdag leszek, amerikai módra, gazdag, távol Ázsiától, ahol nem leszek többé eurázsiai, hanem épp olyan asszony, mint a többi, szép, könnyed, szerető.

Mert olyan jó felesége leszek Lincnek, amilyen férfinak még nem volt ezen a földön. Lesem minden óhaját, bármit kíván, megteszem, neki. Érzem az erejét. Jó leszek hozzá, csodálatos leszek.

- Elment már? – Ah Fat lépett nesztelenül a helyiségbe, beszéd közben gépiesen rendezkedni kezdett. - Helyes, nagyon helyes. Készítsek egy kis teát? Biztos fáradt vagy. Kérsz teát, hallod-e?

- Nem kérek. Vagy mégis, igen, csinálj egy kicsit, Ah Fat.

- Most készítsek teát! Örökké csak a munka meg a munka! – Az öregasszony kicsoszogott a konyhába. Buggyos fekete nadrág volt rajta, fehér, ingszerű köpeny, haja egyetlen hosszú copfba fonva verdeste a hátát. Csecsemőkora óta gondoskodott Orlandáról. – Jól megnéztem magamnak odalent, mikor megjöttetek. Civilizálatlan ember léte nem is olyan rossz – mondta elgondolkodva.

- Tényleg? Nem is vettelek észre. Hol voltál?

- Lent a lépcsőnél - kuncogott Ah Fat, - Íííí, jól elbújtam, de azért úgy, hogy lássak. Hah! Kiküldöd szegény öreg rabszolgádat a zuhogó esőbe az öreg csontjaival, számít is teneked, hogy itt vagyok-e, vagy se...- Hát ki fog neked nyalánságot, teát meg italokat vinni az ágyba, ha majd befejezted a hánykolódásaidat, hallod-e?

- Jaj, fogd be a szád! Fogd be!

- Te ne kiabálj ilyet szegény öreg anyádnak! Tudja ő, hogyan kell rólad gondoskodni! Bizony kis császárnő, látni való volt az mindkettőtökön, hogy a jin és a jang készen áll a csatára. Olyan boldogan vigyorogtatok, mint macska a halas rocskára! De mégse kellett volna elmennem!

- Az idegen ördögök mások, Ah Fat. Félénkek. Most pedig csináld azt a teát és maradj csöndben, különben megint leküldelek!

- Ő lesz az új úr? - kérdezte reménykedve Ah Fat. - Legfőbb ideje, hogy megint legyen urad, nem jó az egy asszonynak, ha nincs gőzölgő csutka a jádekapujában. A kapud összezsugorodik, olyan száraz lesz a ritka használatból, mint a por. Jaj, van két hírem, amit elfelejtettem elmondani. A Farkasemberek állítólag macaui idegenek, és még újhold előtt megint le fognak csapni. Állítólag. De mindenki esküszik rá. A másik meg hogy az öreg Köhögős Tok, a halas, azt mondja, hogy ennek az Aranyhegyekből jött idegen ördögnek több aranya van, mint Eunuch Tungnak! - Eunuch Tung a pekingi Tiltott Város császári udvarának legendás eunuchja volt, aki oly mérhetetlenül szerette az aranyat, hogy vágyát egész Kína sem volt képes kielégíteni; annyira utálták, hogy a következő császár addig hányatta rá görbe úton szerzett kincseit, míg az arany súlya agyon nem nyomta. - Te sem fiatalodsz, kicsi anya! Ezt a dolgot komolyan kell vennünk. Ő lesz az új úr?

- Remélem - felelte lassan Orlanda.

Remélem, nagyon remélem, gondolta mohón, egészen elgyengülve az izgalomtól, tudván, hogy Linc Bartlett életének egyetlen és legnagyobb lehetősége. Hirtelen megint kővé dermedt a gondolatra, hogy esetleg túljátszotta a szerepét, és Bartlett nem fog visszajönni. Sírva fakadt.

Nyolc emelettel lejjebb Bartlett átvágott a kis előcsarnokon, és kilépett az utcára, hogy csatlakozzon az ott álló öt-hat türelmetlen, taxira váró emberhez. Most már teljes erővel zuhogott a zápor, a fejük fölötti védő tetőről a Kotewall Roadra ömlött, ahol már kisebb folyamként rohant lefelé a víz, a kanálisok nem győzték nyelni, az ereszcatornák rég túlcsoordultak, vitt lefelé mindent, köveket, rézsűkről és lejtőkről kiszakított növényzetet. Személy és teherautók manővereztek óvatosan fölfelé és lefelé a meredek úton a forgók és áramlatok között, nyikorgó ablaktörlőkkel, bepárásodott ablakokkal. Az út túloldalán éles szögben emelkedett a talaj, számtalan kis patakocska zúdult le róla a földet rögzítő magas betontámfalra, amelynek repedéseiben már felütöttek fejüket a gyomnövények. Egy nagy, felázott rög kiszakadt a helyéről, lezuhant a kövek és a sár közé. A támfal egyik végében egy garázs volt, feljebb a lejtőn, félig takarva egy, zöld cserepes, sárkányos oromzatú, díszes kínai udvarház állt. Mellette egy építkezés állványait lehetett látni a teraszszerűen kivájt hegyoldalban. A mellette lévő magas épület tetejét felhőfoszlányok takarták.

Mennyi épület, gondolta Bartlett. Talán nekünk is építkeznünk kellene itt. Rengeteg ember, kevés hely, ez profitot jelent, óriási profitot. És három év alatt amortizálódik a befektetés... Jézusom!

Taxi kanyarodott eléjük, a tócsákkal mitsem törődve. Utasok szálltak ki belőle, mások zsémbelődve beszálltak. Egy kínai pár lépett ki a kapu alól, Bartlett és a többiek mellett a sor elejére nyomult; hangosan fecsegő asszonyság volt a nő, kezében óriási esernyő, csongszamja fölött drága esőkabát, a férj alázatos, jámbor. Hogy fulladnál meg, banya, gondolta Bartlett, nem fogsz elem állni... jobb pozícióba manőverezte magát. Az órája tízharmincötöt mutatott.

Mi is jön most? kérdezte magában. Ne hagyd, hogy Orlanda elvonja a figyelmedet! Struan vagy

Gornt?

A mai nap az előcsatározásoké, a holnap, a péntek a vízvásztó, a hétvége az átcsoportosításoké, hétfőn lezajlik a döntő ütközet, és délután háromra már győztest is hirdethetünk.

És kit szeretnék győztesként látni? Dunrosst vagy Gorntot? Szerencsés ember ez a Gornt - vagyis hogy volt, gondolta. Jézusom, ez az Orlanda nem egy mindennapi nő. Vajon én elhagytam volna Gornt helyében? El. Naná. Na, jó: talán nem - elvégre nem történt semmi. Ezzel szemben elvettem volna abban a pillanatban, amint tehettem volna, és nem küldtem volna közös gyerekünket Portugáliába... Mocskos disznó ez a Gornt. Vagy rengeteg esze van. Vajon melyik az igaz?

Orlanda fehéren-feketén megmondta... ahogy Casey, csak másképp, viszont az eredmény ugyanaz. Most vagy bonyolult a dolog, vagy egyszerű. Melyik?

El akarom én venni ezt az Orlandát? Nem.

Ejteni akarom? Nem.

Le akarom fektetni? Naná. Hát akkor udvarolj neki, manőverezd be az ágyba, és ne csinálj ügyet belőle. Ne női szabályok szerint játszd az életet, háborúban mindent szabad. Különben is: mi a szerelem?

Casey megmondta: a szex csak egy része...

Casey. És ő? Most már nem kell soká várni. És akkor? Ágy? Esküvői harangok? Isten veled? Vagy micsoda? A mennykő csapjon belém, ha szeretnék még egyszer megnősülni. Borzalmas volt az az egy is. Milyen furcsa is: milyen régóta nem gondoltam rá. Bartlett negyvenötben, San Diegóban, a Csendes-óceánról való visszatérte után ismerkedett meg leendő feleségével, és egy hét múlva már el is vette. Tele volt szerelemmel, ambícióval, belevetette magát a dél-kaliforniai építési szakmába. Kaliforniában akkoriban minden építkezési vállalkozás óriási nyereséget hozott. Tíz hónapra meglett az első gyerek, a második egy évvel később, a harmadik tíz hónappal ezután. Bartlett eközben éjjel-nappal dolgozott, végigdolgozta a szombatokat és a vasárnapokat is, élvezte a munkát, a fiatalságát, az erejét, sikerességét, de közben szép lassan eltávolodtak. Aztán megkezdődtek a veszekedések, az állandó siránkozások meg a „neked számunkra már soha egy perced sincs, és vedd tudomásul, hogy tesztek az üzletre, felőlem fel is robbanhat, én Franciaországba akarok menni meg Rómába, és szeretném tudni, miért jársz haza ilyen későn, mert barátnőd van, tudom, hogy van egy barátnőd... ”

Pedig nem volt barátnő, csak munka. Aztán egy nap egy ügyvédi felszólítás. Csak úgy, benne a postában.

A rohadt életbe, gondolta, még most is fáj neki. De hát én csak egy vagyok a milliók közül, nem ez lesz az első ilyen eset a történelemben, még csak nem is az utolsó. Ennek ellenére még mindig bántanak a leveleid meg a telefonhívásaid. Nekem fájnak, neked meg pénzbe kerülnek. Rengetegbe kerül neked, és a legtöbbet az ügyvédek kapják, az övük az oroszlánrésze, de még mindig szítják a tüzet köztünk, hogy még többet kapjanak. Naná. Te vagy a húsfafazekuk, vagyis inkább mi mindannyian. Ezek a nyomorult ügyvédek elkísérnek a bölcsőtől a koporsóig, kavarják a szart, szívják az ember véréit. A rohadt életbe. Olyanok, mint a pestis. Egész életemben összesen négy rendes ügyvéddel találkoztam. Node a többi...? Paraziták, rajtunk élősködnek. Senki sincs biztonságban előlük!

Ott van például az a rohadék Stone! Kis híján kicsinált, a feleségemet az ellenségemmé tette, a gyerekekkel együtt örökre ellenem fordította, csaknem tönkretette az üzletemet. Remélem, egy örökkévalóságig fog rotyogni odalent!

Nagyon össze kellett szednie magát, hogy elterelje figyelmét erről a tátongó sebről; ez csak pénzkérdés, figyelmeztette magát, szabad vagyok, szabad, és ez csodálatos érzés.

Jézusom! Szabad vagyok - és itt van Casey meg Orlanda.

Orlanda.

Jézusom, gondolta még mindig bizsergő ágyékkal én tényleg hajlandó lettem volna megint belemenni. És Orlanda is. A keserves mindenségét, Caseyvel sem volt könnyű – most meg már ketten vannak.

Két hónapja nem volt már nővel. Az utolsó ilyen alkalom Londonban történt: egy futó ismeretség, gyors vacsora, aztán az ágy. A nő ugyanabban a szállodában lakott, elvált asszony volt, sima ügy, hogy is mondta Orlanda? Egy kis baráti gyömszklődés, aztán a kínos búcsúzkodás. Igen. Így mondta. De ez a búcsú nem volt kínos.

Jó hangulatban állt a sorban, roppantul elevennek érezte magát, figyelte a zuhogó záport, beszívta az esőt kapott föld nagyszerű illatát, nézte a kövekkel teli, sáros utat, a lezúduló áramlatot, mint örvénylik a burkolatban tátongó rés fölött, mint fröccsen a levegőbe, mint valami sellős folyamszakaszon.

Sok bajt fog hozni ez az eső, gondolta. Meg Orlanda is, öreg haver. Naná. Akkor is kell lenni valamilyen módnak, ahogy le lehet fektetni. Mit eszek én annyira ezen a nőn? Részben az arcát, részben az alakját, részben a tekintetét, részben... Jézusom. Fogd fel már végre, hogy ez a nő maga a nőiesség, maga a baj. Jobb, ha elfelejted ezt az Orlandát. Légy okos, használd az eszedet, öreg haver. Ahogy Casey mondta: az a tyúk olyan, mint a dinamit!

2. kötet

43.

10 óra 50 perc

Most már csaknem tizenkét órája esett, az egész kolónia tocsogott, de az üres víztárolók fenekén még

mindig alig lötyögött valami. A kiszáradt föld örült a nedvességnek. Az eső legnagyobb része végigfutott a föld keményre szikkadt kérgén, s meggyűlt a mélyebb fekvésű helyeken, mocsárrá változtatta a földutakat, tavakká az építkezések alapösdreit. A betelepülők hegyoldalon meghúzódó telepein valóságos katasztrófát okozott.

A nyomortelepek viskói a legkülönbélebb vicik-vacakokból voltak összetákolva: kartonból, rozsdás bádoglemezből, kerítéslecből, vitorlavászonból, használt zsaludeszkából - a tehetősebbeké furnérfalakkal, furnértetővel. És ezek mind egymás hegyén-hátán, oldalukkal egymáshoz dőlve, egymást támogatva, egyik sor a másikra rakódva, föl, végig az egész hegyoldalon, köztük dűlőutak, kanyargó gyalogösvények, most sáros, iszamós, kátyús, cuppogós-csúszós, veszélyes mind. A kunyhók tetején keresztül befolyt az esővíz, eláztatott ágyneműt, ruhát, mindenféle keservesen összehordott holmit, ember ember hátán, összezsúfolódva várta sztoikus türelemmel, hogy elálljon végre. A hegyoldalakon kanyargó, nagy vargabetűket leíró, bádogfalak határolta szűk járatok csupán egyetlen szempontot követtek: hogy helyet adjanak egy-egy újabb menekült családnak, egy idegen családnak, amely voltaképpen nem is volt idegen, hiszen ez a föld is Kínához tartozott, és ha egyszer egy kínai bejutott a határon, akkor már - egy réges-régi hongkongi kormányzói rendelet alapján - legális betelepülővé vált, s addig maradt Hongkongon, ameddig akart.

A kolónia ereje mindig is olcsó, bőséges és készséges munkaerejében rejlett. Tartós menedékhelyet kínált a menekülteknek, s a napi árfolyamért cserébe csupán békés munkát kért. Hongkong sose - hívta az emigránsokat, de Kínából állandóan jöttek az emberek. Jöttek nappal, jöttek éjjel, jöttek hajón, gyalogszerrel, vagy épp hordágyon. Valahányszor éhínség vagy valamilyen - társadalmi megrázkódtatás sújtotta Kínát, jöttek: családok lépték át a határt, férfiak, nők, gyerekek, hogy aztán itt maradjanak, elvegyüljenek, s idővel hazatérjenek, mert az otthon az mindig Kína volt, még tíz nemzedék után is.

A menekülteket azonban nem mindig fogadták szívesen. Az elmúlt évben a kolóniát szinte elárasztotta az emberfolyam. A Kínai Népköztársaság határőrei egyik pillanatról a másikra és mind ez ideig ismeretlen okból lazítottak a szigorú őrizeten, aminek következtében egy hét elmúltával már naponta több ezren özönlöttek át Hongkong területére. Többnyire éjszaka jöttek át a jelképes, hat szál drótból álló kerítésen, amely az Új Területeket Kuantungtól, a szomszédos tartománytól elválasztotta. A rendőrség képtelen volt gátat vetni az áradatnak. Be kellett vonni a katonaságot. Májusban volt olyan éjszaka, amikor hatezer illegális határátlépőt tartóztattak le. Megetették, aztán visszaküldték őket - ám több ezren így is kicsúsztak a hálóból, és Hongkong törvényes polgáraivá váltak. Éjszakáról éjszakára, napról napra folytatódott a katasztrófális méreteket öltő beáramlás. Tízezrével jöttek. Csakhamar dühös helybeli szimpatizánsok csoportjai jelentek meg a határon, hogy megpróbálják megakadályozni a deportálásokat. Márpedig a kitoloncolásokra szükség volt, mert a kolóniát már szinte ellepték az illegálisan érkezők, s ezt a hirtelen bezúdult, hatalmas tömeget képtelenség volt etetni, elhelyezni, befogadni. Már így is voltak vagy négy millióan, akik miatt aggódni kellett, akik az idők folyamán mind apránként érkeztek.

Aztán ugyanolyan hirtelenséggel, ahogy megindult az emberáradat, elapadt: a határ bezárult. Ugyancsak ismeretlen okból.

Ez alatt a hathetes időszak alatt hetvenezer embert tartóztattak le... és irányítottak vissza. Százkétszázeken kisiklottak a hálóból, és Hongkongban maradtak, senki sem tudta pontosan, hányan. Köztük voltak Szemüveges Vu nagyszülei és négy nagybátyja, utóbbiak közül kettő családotul, összesen tizenheten, akik megérkezésük óta mind az új bevándorlók egyik telepén éltek, magasan fent, Aberdeen fölött. Szemüveges Vu intézett el számukra mindent. Ez a terület is ahhoz a földhöz tartozott, amelyet a

kezdet kezdetétől fogva a Nemes Házi Chen família birtokolt, s amelyet egészen mostanáig értéktelennek tekintettek. Most már volt értéke. Chenék négyzetlábanként adták bérbe bárkinek, aki hajlandó volt érte fizetni. Szemüveges Vu hálás szívvel fizetett ezer hongkongi dollárt havonta egy hatszor hatméteres területért, aztán segített a családnak összeszedgetni a két viskóra való ezt-azt. A viskók eddig, az eső érkezéig szárazak voltak. Száz családra jutott egy vízcsap, nem volt csatorna, nem volt villany, ám a telepek egyre nőttek, és nagyjából rend is volt bennük. Szemüveges Vu egyik nagybátyjának máris volt egy kis művirággyártó üzeme a lejtő aljában, egy kunyhóban, amiért négyzetlábanként havi másfél hongkongi dollárt fizetett, a másik standot bérelt a piactéren, jellegzetes illatú, otthoni, ningtoki módra készült rizskását és rizssüteményeket árult. Dolgoztak mind a tizenheten - ám most már tizennyolc száját kellett etetni, mert egy hete egy újszülöttel gyarapodtak. Még a kétévesek is kaptak egyszerű feladatokat: ők válogatták szét a műanyag szirmokat a fiatalok és öregek által készített művirágokhoz, amelyekből számos hegylakó kereste meg a betevőre és a szerencsejátékra való pénzét.

Segítsetek meg ti összes istenek - fohászodott áhítatosan Szemüveges Vu, segítsetek, hogy még idejében kapjak valami kis pénzt a Farkasemberek elfogásáért felajánlott jutalomból, hogy még feltehessem a szombati lóversenyen Kalauzhalra, arra a fekete csődörre, amelyik az előjelek szerint kétségtelenül győzni fog.

Most, ahogy kitartóan, mezítlábasan, oldalán egyik hatesztendő unokahúgával baktatott a telep egyik szűk, kanyargós sikátorában, lenyelt egy ásítást. A kislány is mezítláb volt. Vu pápaszemének vastag üvegén esőcseppek mázolódtak el. Óvatosan haladtak mindketten, nehogy üvegszilánkra, vagy valamilyen rozsdás drótra, vasdarabra lépjenek. A sár néhol bokáig ért. Mindketten jól feltúrték a nadrágjuk szárát, a kislánynak egy hatalmas kulikalap billegett a fején, szinte elveszett benne. Vu fején egy teljesen szokványos kalap ült: ruhadarabjaihoz hasonlóan, kéz alatt vette. Ez volt minden ruhája, leszámítva a cipőt, azt egy műanyag zsákban vitte magával az esőköpenye alatt, hogy kímélje. Egy nagy kátyút átlépve csaknem elvesztette az egyensúlyát. – Hogy ciceréződne meg minden véletlen! - káromkodott, örült, hogy nem itt kell élnie, s hogy a szoba, amelyet anyjával közösen bérel a Kelet-Aberdeen-i rendőrőrs közelében, száraz, és nincs úgy kitéve az időjárás-istenek szeszélyeinek, mint ezek itt. És hála legyen érte az összes isteneknek, hogy nem kell naponta megtennem ezt az utat. Tönkremenne bele a ruhám, márpedig akkor az egész pályafutásom veszélybe kerülne, mert a különleges osztályon a nett és pontos embereket kedvelik. Ó, istenek, hadd legyen ez a mai az én nagy napom!

Meglegyintette a fáradtság. A feje lehorgadt, érezte, mint csiklandozzák nyakát az esőcseppek. Egész éjjel szolgálatban volt. Reggel már épp indulóban volt haza az őrsről, mikor közölték vele, hogy kimennek az öreg ámához, Ah Tamhoz, ahhoz, aki kapcsolatban áll a Farkasemberekkel, ahhoz, akit ő talált meg, s akinek ő nyomozta ki a lakhelyét. Így aztán azt mondta, hogy akkor csak elrohan beteg nagyapjához, aki már a halálán van, de siet vissza, még idejében visszajön.

Az órájára pillantott. Böven volt még ideje, hogy odaérjen a másfél kilométernyire lévő őrsre. Megnyugodva folytatta útját, s egy szemétkupacot megkerülve befordult az esővíz-elvezető árok mentén haladó szélesebb sikátorba. A másfél méter mély árok normális körülmények között, a benne lévő víz mennyiségétől függően hol kanálisként, hol mosodaként, hol mosogatóként szolgált. Most kiáradt belőle a víz, kanyargós kis erecskék szállították az utánpótlást a lejjebb lakókat elárasztó vízhez.

- Csak óvatosan, Ötödik kuzin - mondta Szemüveges Vu.

- Igen, vigyázok, Hatodik Bácsi. Végig elkísérhetlek? - kérdezte boldogan a kislány.

- Csak a cukorkásig. Vigyázz! Ott is egy törött üveg!

- Tiszteletreméltó nagyapa meg fog halni?

- Ez az istenektől függ. Rajtuk múlik, ki mikor hal meg, nem mirajtunk. Akkor meg minek idegesítsük magunkat vele, hallod-e?

- Igen - bólintott fontoskodva a kislány. - Igen, az istenek azok istenek.

Az összes istenek óvják tiszteletre méltó nagyapámat, s édesítsék meg élete hátralevő részét, fohászkodott Vu, majd a biztonság kedvéért hozzátette még: Üdvöz légy Szűz Mária, üdvöz légy József, áldjátok meg az öreg nagyapát. Ki tudja, létezik-e a keresztény isten, vagy akár hogy léteznek-e a valódi istenek? Jobb, ha az ember mindnyájukkal megpróbál békességben élni. Nem kerül semmibe, Talán segítenek. De az is lehet, hogy éppen alszanak vagy ebédelnek, sebjaj. Az élet az élet, az istenek istenek, a pénz az pénz, a törvényeket be kell tartani, nekem pedig ma nagyon észnél kell lennem.

Az éjszakát Mok főtörzsörmeister és a Kígyó társaságában töltötte. Ez volt az első eset, hogy a Kígyó magukkal vitte őket szokásos különleges razzijára. Három játékbarlangban razziáztak, de érdekes módon öt nagyon jól menő másik helyre be se néztek, bár azok is ugyanannak az épületnek ugyanannak az emeletén működtek, és Szemüveges Vu még a madzsonglapocskák csattogását és a fantan krupiék kiáltásait is hallotta.

Tou nien lo mo, bárcsak én is benne lehetnék a buliban, gondolta, majd rögtön utána: Távozz tőlem, Sátán! Ennél sokkal inkább szeretnék bekerülni a különleges osztályra, mivel akkor egy életre megvolna a biztos munkahelyem, mindenféle titokhoz hozzáférkőznék, amely titkok később, mikor majd nyugdíjba megyek, gazdaggá tesznek.

Befordultak egy sarkon, és odaértek a cukorkás standhoz. Szemüveges Vu egy-két percig alkudozott a fogatlan vénasszonnyal, aztán két rézpénzt adott neki, mire az egy édes rizssüteményt és egy újságpapír stanicliban maroknyi keserédes, rágcálnivaló, napon szárított narancshéjat nyomott a kislány kezébe.

- Köszönöm, Hatodik Bácsi - mosolygott fel széles mosollyal a kalap alól a kislány.

- Remélem, ízleni fog, Ötödik Kuzin - felelte Szemüveges Vu szeretetteljesen. Örült, hogy ilyen szép az unokahúga. Ha az istenek is úgy akarják, mire felnő, még szebb lesz, gondolta elégedetten, és akkor rengeteg pénzt kaphatunk a lányságáért, később pedig az egész család hasznot húz majd a szolgáltatásaiból.

Szemüveges Vu roppant büszke volt rá, hogy a szükség órájában annyi mindent tudott tenni a családjáért. Mindenkinek van fedél a feje fölött, van mit ennie, és most, hogy türelmes alkudozásom eredményeként százalékot kapok Kilencedik Bácsi művirágüzeméből, egy-két év múlva, ha a zsosz is úgy akarja, letudom a részleteket, és akkor hetente háromszor ingyen eszem a jó ningtoki rizskását, amivel szintén spórolok, így aztán nem lesz szükségem csúszópénzre, amire ugyan könnyű szert tenni, de tönkretenné a jövőmet.

- Nem! Legyetek tanúim, összes istenek! Amíg van rá esély, hogy a KO-ra kerüljek, nem fogok pénzt

elfogadni. De azért ostobaság, hogy ilyen kevés a fizetésünk. Én kétévi szolgálat után havi 320 hongkongi dollárt kapok. Ajíjje, képtelenség megérteni ezeket a barbárokat!

- Most szaladj szépen haza, holnap majd megint jövök - mondta. - Vigyázz, hova lépsz!

- Vigyázok!

Szemüveges Vu lehajolt, a kislány megölelte. Vu is megölelte a kislányt, és elment. A kislány elindult vissza, fölfelé, a rizssütemény egy darabja már a szájában volt, de finom is volt a laktató, ragadós édesség...!

Kitartóan zuhogott a zápor. Az árokból kilépő áradat mindenféle hulladékot sodort magával, amelyeket az útjába eső viskókból ragadott el, de a kislány kikerülte, jól megnézte, hová lép. Elbűvölte a lezúduló víz. Az ár helyenként elég mély volt, s itt, mint valami vízesésnél, meredekebben is emelkedett az út. Hirtelen egy huszonöt literes, ütött-kopott bádognak tűnt fel a víz tetején, s vágódott a kislány felé. Hajszál híja volt, hogy el nem találta, aztán nekiütközött egy hullámpapír falnak, belyukasztotta.

A kislány sóbálványá dermedten nézte.

- Eredj innen, itt nincs semmi lopnivaló! - kiáltott rá a ház dühös tulajdonosa. - Eredj haza, mit ácsorogsz itt! Eredj haza!

- Megyek... megyek - mondta a kislány és megszorította lépteit.

Az emelkedő még meredekebbé vált. E pillanatban közvetlenül a kislány alatt megmozdult a föld, s megkezdődött a csuszamlás. Több száz tonnányi sár, kő és föld zúdult lefelé s temetett be mindent, ami az útjába került. Másodpercek alatt vagy ötven métert tett meg, szerteszagatta a rozoga tákolmányokat. férfiakat, nőket, gyerekeket szórt szertesét, néhányukat be is temetett, másokat megnyomorított, véres rendet vágott a házak között.

Aztán megállt. Ugyanolyan hirtelen, ahogy elkezdődött.

A hegyoldalban hirtelen fülcsendítő csend támadt, csak az esőcseppek dobolása hallatszott. Aztán egyik pillanatról a másikra megtört a csend. Kiabálás, segélykiáltások. Férfiak, nők, gyerekek rohantak ki az épen maradt viskókból, áldották az isteneket, hogy nekik nem történt bajuk. Leírhatatlan volta káosz, a jajveszékelés. Barátok keresték barátaikat, szomszédok segítettek szomszédaiknak, anyák keresték gyermekeiket, gyerekek a szüleiket, de a túlnyomó többség csak állt ott az esőben, s áldotta zoszát, hogy a földcsuszamlás ezúttal elkerülte őket.

A kislány még mindig ott egyensúlyozott a szakadék szélén, ahol a föld leszakadt. Hitetlenkedve nézte. Háromméternyire tőle, ahol néhány másodperce még szilárd föld volt, most sziklanyársak meredeztek, iszap és halál leselkedett. A szakadék pereme morzsolódott, apró sár- és kőlavínak zúdultak a szakadékba, lendületükbe a színig telt árokból ömlő víz is belejászott. A kislány érezte, hogy csúszni kezd a lába, bizonytalanul hátralépett, de erre újabb földdarabok kezdtek a szakadékba zuhanni, így hát a rémülettől kővé dermedten megállt. A rizssütemény még ott volt a kezében. Lábujjait a puha talajba vájta, próbálta megőrizni az egyensúlyát.

- Ne mozdulj! - kiáltott oda neki egy öregember.

- Menj el a szélétől!- kiáltotta másvalaki, a többiek meg visszafojtott lélegzettel figyelték, miként döntenek az istenek.

Aztán megint leszakadt egy három méter széles földszelet, magával vitte a kislányt is. De nem temette be. Csak térdig: A kislány kétszer is megnézte, megvan-e még a rizssütije, aztán sírva fakadt.

44.

11 óra 30 perc

Armstrong főfelügyelő rendőrautója a kelet-aberdeeni rendőrőrs felé mentében lépésben óvakodott keresztül a dühös tömegen, amely a Ho-Pak Bank előtt már az úttestet is elfoglalta. A környék összes bankja előtt - volt légyen kicsi vagy nagy - ugyanez volt a helyzet, mindenki türelmetlenül várta, hogy bejuthasson és kivegye a pénzét.

A hangulat mindenütt veszedelmesen labilis volt, a felhőszakadás csak fokozta a feszültséget. Az emberek kordában tartására felállított terelőkorlátokat erővel tartották a helyükön az ugyanolyan ideges és ingerült rendőrök - húszan ezer ellenében, gumibotjukat leszámítva fegyvertelenül.

- Istennek legyen hála ezért az esőért - dünnyögte Armstrong.

- Tessék? - kérdezte a sofőr; a rosszul beállított ablaktörlő lapátok nyikorgásában alig lehetett hallani.

Armstrong, immár hangosabban megismételte és hozzátette: - Ha kánikula volna és páráság, ez az egész koszfészek már fegyverben állna. Isten áldása ez az eső.

- Igen, főfelügyelő úr.

Nemsokára megérkeztek az őrs elé. Armstrong besietett. Donald C.C. Smyth főfelügyelő már várta. A bal karja fel volt kötve.

- Bocsásson meg, hogy ilyen soká tartott - mondta Armstrong - de kilométeres dugókon keresztül jöttünk.

- Nem tesz semmit. Sajnos, nincs elég emberem. Nyugat-Aberdeen besegít, a Központi szintén, de nekik is vannak problémáik. Ezek a rohadt bankok! Hátra sajnós csak egyetlen zsaru jut. Már a helyszínen van, hátha kiugraszjtjuk valamelyik csirkefogót. Mi előről megyünk Szemüveges Vúval, - Smyth ismertette a tervét Armstronggal.

- Jó.

- Akkor mehetünk? Nem szeretnék sokáig távol lenni.

- Persze. Elég rázósnak látszik a helyzet.

- Remélem, kitart ez a mocskos eső, míg a bankok be nem zárnak vagy ki nem fizetik az utolsó pennyt. Maga már kivette a pénzét?

- Viccel? Annak a néhány garasnak teljesen mindegy. - Armstrong kinyújtóztatta sajjó hátát. - Ah Tam a lakásban van?

- Tudomásunk szerint igen. Egy Csung nevű családnál dolgozik.

A családfő szemetes ember. Lehet, hogy valamelyik csirkefogó odabent van, úgyhogy gyorsan kell behatolnunk. Van nálam rendőrfőnöki engedély revolverviselésre. Akar egyet maga is?

- Nem. Köszönöm, nem. Induljunk, ha lehet.

Smyth alacsonyabb volt Armstrongnál, de jó felépítésű, jól állt neki az egyenruha. Felkötött karja miatt kissé ügyetlen mozdulatokkal fölvette esőkabátját, elindult előre, de aztán megtorpant. - A

szentségit, elfelejtettem! Ne haragudjon. Brian Kok kereste a KO-ról, kérte, hogy hívja vissza. Telefonálhat az irodámból.

- Köszönöm. Akad itt egy kis kávé? Jólesne egy csészényi.

- Jöjjön fel.

Jellegtelen, praktikusan berendezett, tiszta helyiség volt, Armstrongnak így is feltűnt a drága íróasztal, a rádió, a székek, meg a sok kis csecsebecse. - Hálás ügyfelek ajándékai - mondta könnyedén Smyth. - Magára hagyom egy-két percre.

Armstrong bólintott és tárcsázott. - Tessék, Brian.

- Jaj, te vagy az, Robert! Mi újság? Az öreg azt mondja, ne Aberdeenben hallgassák ki az öreglányt, hanem hozzák be a központba.

- Rendben. Épp most indulunk. Szóval a központba... És miért?

- Azt nem mondta, de úgy látom, ma jó hangulatban van. Azt hiszem, az este lesz egy 16/2-ünk.

Armstrong felkapta a fejét. A 16/2 a KO-n használatos kód szerint azt jelentette, hogy megtalálták az ellenség valamelyik bűvőhelyét, és hamarosan letartóztatják a kémeket vagy a kémeket. - Van valami köze a dolognak a mi problémánkhoz? - kérdezte óvatosan a Szevrinre utalva.

- Lehet. - Szünet. - Emlékszel, mit mondtam neked a téglánkról? Most még erősebb bennem a meggyőződés, mint valaha. - Brian Kok kantonira váltott és burkoltan, virágnyelven beszélt, hátha lehallgatják őket. Armstrong egyre növekvő aggodalommal hallgatta legjobb barátját, aki beszámolt neki a lóversenypályán tapasztaltokról, Crosse és Szuszlov hosszas, négyszemközi beszélgetéséről.

- Ez még nem jelent semmit. Crosse ismeri azt a nyomorultat. Még én is poharazgattam vele egyszer-kétszer, hogy körülszimatoljam.

- Jó. De ha Crosse a téglá, akkor mi sem jellemzőbb rá, mint ez a nyilvános eszmecsere.

Armstrong gyomra görcsbe ugrott, a balsejtelemtől. - Ez most nem alkalmas időpont, pajtás mondta. - Majd a központban eltársalgunk. Esetleg elmehetnénk ebédelni.

Megint csend. - Az öreg kéri, hogy amint behozzák az öreg ámát, jelentkezz nála.

- Jól van. Viszlát nemsokára.

Armstrong letette a kagylót. Smyth visszajött, s elgondolkodva egy csésze kávéét nyújtott felé. - Rossz hír?

- Állandóan csak a baj - mondta keserűen Armstrong. - Mindig csak a gondok. - Belekortyolt a kávéba. A csésze remek porcelán volt, a kávé friss, drága, zamatos. - De jó ez a kávé! Nagyon jó. Crosse azt mondta, ne ide hozzuk az öreglányt, hanem egyenesen a központba.

Smyth szemöldöke magasba ugrott. Mi a fene olyan fontos ezen a vén boszorkányon? - kérdezte éles hangon. - Ez az én hatáskörömbe...

- Halvány gőzöm sincs! Ne jöjjön nekem még maga is! - Armstrong észrevette magát. - Ne haragudjon, az utóbbi néhány napban nem sokat aludtam. Nem én adom a parancsokat. Crosse mondta, hogy vigyük hozzá az öreglányt. Nem magyarázta. Bárki feje fölött átnyúlhat. Mindig a KO-é az elsőbbség, maga is tudja, hogy van ez.

- Arcátlan disznó! - Smyth felhajtotta a kávéját. - Hálát adok az istennek, hogy én nem a KO-n vagyok. Nagyon utálnám, ha minden nap látnom kellene annak a disznónak a képét.

- Én Se vagyok a KO- n, mégis van velem bajom elég.

- És mi van a téglával?

Armstrong ránézett. - Miféle téglával?

Smyth nevetett. - Jaj, ne csinálja már ezt! A sárkányok mind arról beszélnek, hogy rettenthetetlen feletteseinket felkérték, hogy szíveskedjenek nagyon gyorsan megtalálni azt a tróger. Állítólag már a kormányzót is macerálja a miniszter! Londonban annyira ki vannak borulva, hogy hamarosan ideküldik az MI-6 főnökét. Gondolom, tudja, hogy Sinderson holnap érkezik a BOAC-géppel?

Armstrong nagyot sóhajtott. - Honnan a francból szedik ezek az információikat?

- Telefonközpontosoktól, ámaktól, utcaseprőktől... mindenkitől, aki figyel. Azt viszont nyugodtan lefogadhatja kolléga úr, hogy van köztük legalább egy, aki mindenről tud. Maga ismeri Sinderst?

- Nem, még nem találkoztam vele. - Armstrong ivott egy korty kávé, élvezte a remek, dús aromát, egészen felfrissült tőle. - Ha mindent tudnak, akkor ki a téglá?

Smyth csak némi szünet után felelt. - Az efféle információ drága holmi. Megkérdezzem az árát?

- Igen. Legyen szíves. - Armstrong letette a csészéjét. - Ugye magát nem nagyon izgatja ez a téglá?

- Nem, egy cseppet sem. Megvan nekem a magam dolga, köszönöm szépen. Nem az én feladatomban, hogy téglák miatt aggasszam magam, és hogy én kapjam el őket. Egyébként pedig abban a pillanatban, ahogy elkapjuk a tróger, egy másik tróger lép a helyébe, és kezdhethetjük előlről az egészet. Ha pedig nem volna most ez a mocskos balhé a Ho-Pak körül, akkor még mindig ez volna a legjobban vezetett rendőrőrs valamennyi közül, és az én kelet-aberdeeni körzetem lenne a kolónia legcsöndesebb körzete. Márpedig engem csak ez érdekel. - Smyth elővette drága, arany cigarettatárcáját, és megkínálta Armstrongot.

- Parancsoljon.

- Nem, köszönöm, abbahagytam.

- Jó magának... Szóval, ha nekem békét hagynak, míg nyugdíjba nem megyek, szóval még négy évig,

addig a világon minden a legnagyobb rendben van. - Smyth rágyújtott arany öngyújtóval. Armstrong még egy kicsivel jobban kezdte utálni. - Egyébként pedig szerintem nagy bolond maga, hogy nem veszi el a borítékot, amit minden hónapban odatesznek az íróasztalába.

- Szóval maga igen? - Armstrong vonásai megkeményedtek.

- Igen. Semmit sem kell érte csinálnia. Semmit a világon. Ezt garantálom.

- De ha az ember egyszer elfogadta, máris nyakig van benne.

- Nem. Ez itt Kína, itt nem úgy van, mint máshol. - Smyth kék szemének pillantása is megkeményedett. - De hát ezt maga jobban tudja, mint én.

- Valamelyik barátja kérte meg, hogy adja át nekem ezt az üzenetet?

Smyth föl vonta a vállát. - Mást is hallottam. A jutalomból, amit a sárkányok ajánlottak fel John Chen megtalálójának, negyvenezer a magáé...

- Nem én találtam meg! - csikorgott Armstrong.

- Akkor is. A boríték ma este ott lesz az íróasztalában. Állítólag, öregfiú. Ez persze csak pletyka.

Armstrong elgondolkodott. Ez a negyvenezer hongkongi dollár éppen fedezné legégetőbb, régen esedékes adósságait, a tőzsdén elszenvedett veszteségeit, amelyeket hétfőn rendeznie kell, mivel: „Az a helyzet, öregem, hogy sajnos fizetnie kell. Már több mint egy éve húzódik ez az ügy, és nálunk vannak bizonyos szabályok. Nekem személy szerint nem volna sürgős, de le kell zárunk valahogy... ”

Smythnek megint igaza van, gondolta keserűség nélkül. Ez a disznó mindent tud, azt pedig, hogy mennyi az adósságom, igazán nem lehetett nehéz megtudni. Fogadjam el? Ne fogadjam el?

- Csak negyven? - kérdezte torz mosollyal.

- Azt hiszem, ez a legégetőbb problémái rendezésére elég. - mondta Smyth, ugyanazzal a kemény tekintettel. - Vagy nem?

Armstrong nem volt dühös azért, hogy Smyth ennyi mindent tud a magánéletéről. Én is tudok ennyit az övéről, bár azt nem, hogy mennyit szedett össze, és azt hol tartja. De ezt nem volna nehéz megtudni, könnyen kiszedném belőle, ha akarnám. Nagyon könnyen. - Köszönöm a kávé. Évek óta nem ittam ilyen jót. Mehetünk?

Smyth darabos mozdulatokkal felhúzta esőköpenyét jól szabott egyenruhájára, megigazította a karját tartó kötetet, szokásos módon félrevágta fején a sapkáját, és elindult kifelé. Armstrong menet közben elismételtette Vúval a történeteket, és hogy mit mondott az a fiatalember, aki azt állította magáról, hogy ő az egyik Farkasember, meg hogy mit mondott az öreg áma. - Nagyon jól csinálta, Vu - mondta, miután a Vu befejezte. - Remek megfigyelés és nyomozómunka volt. Remek. Smyth főfelügyelő úr említette, hogy szeretne átkerülni a KO- ra.

- Igen, főfelügyelő úr.

- Miért?

- Mert a KO a rendőrség egyik fontos részlege, főfelügyelő úr. Mindig érdekelték a biztonsági kérdések, meg hogy miként lehet távol tartani ellenségeinket a kolóniáról. Úgy érzem, ez nagyon érdekes és fontos feladat. Szeretnék benne segíteni, ha tudok.

Figyelmüket egy pillanatra tűzoltókocsi szirénázásának távoli hangja vonta el. Fentről, a hegyoldalból jött.

- Valamelyik hülye megint felrúgott valami kályhát - jegyezte meg száját elhúzva Smyth. – Még szerencse, hogy esik!

- Az - bólintott Armstrong, és Vúhoz fordult. - Ha minden úgy lesz, ahogy jelentette, lesz egy-két szavam az érdekében.

Szemüveges Vu képtelen volt elfojtani széles vigyorát. - Köszönöm, főfelügyelő úr. Ah Tam tényleg falumbeli.

Befordultak az utcába. Vásárlók, árusok, esernyők és kifeszített vásznak alatt gubbasztó boltosok figyelték őket mogorván, gyanakvóan, egész Aberdeenben Smyth volt a legismertebb és legrettegettebb kuaj lo.

- Az ott, főfelügyelő úr - suttogta Vu. Smyth az előre megbeszélte tervnek megfelelően szórakozottan megállt a kapu közelebb eső oldalán egy standnál, szemmel láthatóan azért, hogy valami zöltséget nézzen. Az árus nyomban kővé dermedt. Armstrong és Vu elsétált a kapu előtt, aztán hirtelen befordultak, és mindhárman bementek. Miközben gyors léptekkel igyekeztek fölfelé a lépcsőn, a két egyenruhás rendőr, aki eddig biztonságos távolságból követte őket, elzárta a kaput. Az egyik ottmaradt, a másik meg gyorsan megkerülte a házat, hogy megnézze, ott van-e a hátsó kijáratnál a civil ruhás rendőr. Mikor látta, hogy igen, visszarahant, hogy segítsen a Victoria előtt felállított terelőkorlátokat vigyázó társainak.

A ház belseje ugyanolyan lepusztult és koszos volt, mint a külseje: a lépcsőfordulók tele szeméttel, hulladékkal. Smyth ment elől. A harmadikra felérve megállt, kikapcsolta revolvere tokját, és félreállt. Armstrong habozás nélkül nekifeszült az ócska ajtónak, kitörte a zár nyelvét, és berontott. Smyth nyomban követte, Szemüveges Vu idegesen ott maradt, hogy őrizze a kijáratot. A szoba jellegtelen volt, avítt dívány, öreg székek, koszos, régi függönyök, a levegőben főzőolaj és ópium édeskés illata. Középkorú, természetes asszonyosság bámult rájuk, kezéből kiesett az újság. Mindkét férfi a belső ajtókhöz pattant. Smyth felrántotta az egyiket: egy elhanyagolt hálószoba. A második egy koszos fürdőszobára nyílt, a harmadik szintén egy hálószobára, amelyben négy bevetetlen fekhely állt. Armstrong kinyitotta a negyedik ajtót. Zsúfolt, koszos, parányi konyhára szolgált, a zsíros mosogató fölé hajolva, Ah Tam mosogatott egy nagy halom edényt. Értetlen szemmel meredt Armstrongra. Ah Tam mögött egy másik ajtót lehetett látni. Armstrong azonnal ellépett az öregasszony mellett, és kinyitotta. Ebben se volt senki, s inkább lehetett faliszekrénynek, mint szobának nevezni, ablak sehol, csak egy szellőzőlyuk a falban, hely csak annyi, hogy épp elfért benne egy kis matrac nélküli fekhely, meg egy ütött-kopott komód.

Armstrong visszament a nappaliba, Ah Tam utána csoszogott.

Armstrong már nem lihegett, a szívverése is lelassult. Az egész csak másodpercekig tartott. Smyth elővette a papírokat, és megszólalt. - Sajnálom, hogy megzavarjuk asszonyom, de házkutatási parancsunk van.

- Mi?

- Fordítson, Vu - rendelkezett Smyth. A fiatalember nyomban elismételte, amit mondott, az előzetesen megbeszélteknek megfelelően úgy téve, mintha csak a két fafejű kuaj lo rendőr tolmácsa lenne, akik nem beszélnek a kantonit.

Az asszonynak leesett a szája. - Kutatnak?! - rikoltotta. - Mit kutatnak? Mi betartjuk a törvényeket! A férjem a kormánzatnak dolgozik, befolyásos barátai vannak, és ha maguk a szerencsejáték iskolát keresik, akkor rossz helyen járnak, nekünk ahhoz semmi közünk, az a negyediken van hátul, és nem tudunk semmit azokról a büdös kurvákról sem, akik a 16-osban vertek tanyát, és éjjel-nappal úzik az ipart a becsületes lakók legnagyobb...

- Hagyd abba! - reccsent rá Vu. - Ez itt most fontos rendőrségi ügy! Ezek itt rendőrségi nagyurak! Te vagy Csungnak, a szemetesnek a felesége?

- Igen - felelte mogorván az asszony. - Mit akartok tőlünk? Nem csináltunk sem...

- Elég! - vágott a szavába Armstrong angolul, és szándékosan gorombán. - Ez Ah Tam?

- Te vagy Ah Tam?

- Eh? Én? Mi van? - Az öreg áma idegesen gyűrögette a kötényét, nem ismerte meg Vút.

- Szóval te vagy Ah Tam! Le vagy tartóztatva.

Ah Tam elfehéredett, a középkorú asszony pedig átkozódni, majd hadarni kezdett. - Hah! Szóval őt keresitek! Hah! Mi csak annyit tudunk róla, hogy az utcáról szedtük fel néhány hónapja, fedelet adtunk neki meg...

- Mondja meg neki, Vu, hogy fogja be a száját!

Vu megmondta. Nem túl finoman. Az asszony még mogorvább arcot vágott, de elhallgatott.

- Ezek a nagyurak azt akarják tudni, van-e itt még valaki.

- Dehogyan van. Vagy tán vakok ezek? Betörnek ide a házamba, mint a gyilkosok, és nem látnak a szemüktől? - sziszegett dacosan a hárpia. - Fogalmam sincs semmiről.

- Ah Tam! Ezek a nagyurak meg akarják nézni a szobádat.

Az öreg áma végre megtalálta a hangját, és nyomban handabandázni kezdett. - Mit akarsz tőlem, tiszteletre méltó rendőruraság? Nem csináltam semmit, nem vagyok illegális bevándorló, törvénytisztelő

polgár vagyok, aki egész életében szorgalmasan dolgozott és...

- Hol a szobád?

A fiatalabbik nő mutatta. - Ott - mondta sipákoló, idegesítő hangján. - Ugyan hol máshol volna? Nyilván a konyha mellett! Hülyék ezek az idegen ördögök? Hát hol a fenébe lagnának a cselédek? És te, te vén féreg! Bajt hozol a becsületes emberekre? Mit csinált? Ha zöldséget lopott, nekem ahhoz semmi közöm!

- Fogd be a szád, különben beviszünk a központunkba, és letartóztat a bíró! Hallgass!

Az asszony átkozódni kezdett, aztán meggondolta magát.

Armstrong megszólalt. - Hát akkor... - E pillanatban észrevette, hogy a lépcsőházból számos kíváncsi kínai kukucskál befelé. Szigorú tekintettel visszanézett rájuk, majd hirtelen lépett egyet feléjük. A kínaiak eltűntek. Armstrong derültségét leplezve becsukta az ajtót. - Hát akkor most felteszem nektek a kérdést: mit tudtok a Farkasemberekről?

Az asszony leesett állal bámult Vúra. Ah Tam elszürkült. - Eh? Én? A Farkasemberekről? Semmit! Miért kellene nekem tudnom azokról a mocskos emberrablókról? Mi közöm nekem hozzájuk? Fogalmam sincs róluk!

- Na és te, Ah Tam?

- Én? Fogalmam sincs róluk - siránkozott az öregasszony, - Én egy tiszteletre méltó áma vagyok, aki elvégzi a munkáját és kész.

Vu lefordította. Mind Armstrongnak, mind Smythnek feltűnt, milyen pontosan, gyorsan és könnyedén tolmácsol. Türelmesen folytatták a már sokszor játszott játékot. - Mondd meg neki, hogy jobban jár, ha gyorsan megmondja az igazat - nézett vasvilla szemekkel Armstrong Ah Tamra. Smyth-hez hasonlóan ő sem haragudott az öregasszonyra. Csak az igazságot akarták tudni. Az igazságot, amely esetleg elvezethet a Farkasemberekhez. Minél előbb felakasztják ezeket a gonosztevőket, annál könnyebb lesz kézben tartani Hongkongot, annál előbb folytathatják a törvénytisztelő állampolgárok - s köztük ők maguk is - megszokott tevékenységüket és hobbijukat: a pénzkeresést, a lóversenyzést vagy a kurválkodást. Kár ezért a szerencsétlen asszonyért, gondolta Armstrong. Húsz dollárt tennék egy kalaptű ellenében, hogy nem tud semmit. Ah Tam viszont többet tud, mint amennyit hajlandó lesz elárulni nekünk.

- Az igazságot akarom hallani. Mondja meg neki! - mondta.

- Az igazságot? Miféle igazságot, tiszteletre méltó nagyúr? Honnan lehetne bármi köze egy ilyen szerencsétlen öregasszonynak a...

Armstrong teátrális mozdulattal fölemelte a kezét. - Elég! - Ez is egy előre megbeszélte jel volt. Szemüveges Vu nyomban ningtoki dialektusra váltott, amiről tudta, hogy egyik főfelügyelő sem érti. - Hallgass rá, néném, gyorsan mondd el mindent. Úgyis tudunk már mindent.

Ah Tam levegő után kapkodva bámult rá. Már csak két foga volt, két kicsavarodott foga az alsó

állkapcsában. - Mit mondasz, öcsém? – kérdezte óvatlanul, ugyanabban a nyelvjárásban. - Mit akarsz tőlem?

- Az igazságot! Mindent tudok rólad!

Az öregasszony összeráncolt homlokkal nézett rá, de nem ismerte meg. - Miféle igazságot? Még soha életemben nem láttalak téged!

- Hát nem emlékszel rám? A csirkepiacon találkoztunk. Segítettél nekem kiválasztani egy csirkét, aztán meghívtalak egy teára. Tegnap. A Farkasemberekről beszéltél nekem, hogy micsoda óriási jutalmat fogsz kapni tőlük...

Mindhárman észrevettek, hogy az öregasszony szeme megvillan. - A Farkasemberek? – kezdte zsémbesen. - Ki van zárva! Az valaki más volt! Hamis váddal illetsz. Mondd meg a nemes nagyuraknak, hogy soha életemben nem láttam egyetlen...

- Elhallgass, vén szatyor! - reccsent rá Vu, majd káromkodva szidni kezdte. - Vu Ting-topnál dolgoztál, az úrnődet Fang-lingnek hívták, három éve halt meg, a családnak a keresztúton volt a patikája! Magam is jól ismerem azt a falut!

- Hazudsz... hazudsz...

- Azt mondja, hazugság, főfelügyelő úr.

- Jól van, Akkor mondd meg neki, hogy bevisszük. Ott majd megered a nyelve.

Ah Tam reszketni kezdett, - Megkínoznak? Képesek vagytok megkínozni egy öregasszonyt? Okó! Okó!

- Mikor jön vissza ez a Farkasember? Ma délután?

- Okó! ... Nem tudom... Azt mondta, hogy majd megkeres, de az a tolvaj azóta se jött vissza. Öt dollárt adtam neki kölcsön, hogy haza tudjon menni...

- Hova haza? Hol lakik?

- Eh? Kicsoda? Ja, ő! Azt mondta, hogy egy rokonom rokona, meg hogy... Nem emlékszem. Azt hiszem, North Pointot mondott... Nem emlékszem semmire...

Armstrong és Smyth türelmesen próbálkozott, és noha az öregasszony minduntalan kibújt a kérdések alól és mind jobban belebonyolódott a hazugságaiba, hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy szinte semmit sem tud.

- Azért csak vigyük be - mondta Armstrong.

Smyth bólintott. - Tudják tartani itt a frontot, míg ideküldök két embert? Nagyon úgy érzem, hogy már vissza kellene mennem.

- Menjen csak. Köszönöm.

Smyth elment. Armstrong szólt Vúnak, hogy közölje a nőkkel: üljenek le és maradjanak csendben, amíg ő átkutatja a lakást. Rémulten engedelmeskedtek. Armstrong kiment a konyhába, becsukta maga után az ajtót. Ah Tam nyomban babrálni kezdte hosszú, vékony varkocsát. - Öcsém! - súgta félénken, tudva, hogy úrnője nem érti a ningtoki dialektust. - Én nem csináltam semmit. Egyszerűen csak összefutottam azzal a fiatal ördöggel, ugyanúgy, ahogy teveled. Nem csináltam semmit. A földieknek össze kell tartaniuk, hallod-e? Egy ilyen jóképű fiatalembernek, mint te vagy, pénzre van szüksége... lányokra vagy a feleségére. Nős vagy, tiszteletre méltó öcsém?

- Nem vagyok, néném - felelte Vu udvariasan, hogy a kapott utasításoknak megfelelően tovább beszéltesse az öregasszonyt.

Armstrong megállt Ah Tam parányi szobája küszöbén, s immár vagy százezredszer tűnődött el, hogy vajon miért bánnak ilyen rosszul a kínaiak a szolgálkával, miért hajlandók a szolgálkák ilyen nyomorúságos, mocskos körülmények között dolgozni, miért dolgoznak gazdáiknak egy életen át teljes odaadással, amiért cserébe csak kegyelemkenyeret és némi tiszteletet kapnak, szeretetet semmit se?

Még emlékezett rá, hogy egyszer megkérdezte erről a tanárát. Az öreg rendőr így felelt: - Nem tudom, fiam, de talán azért, mert a szolgálkák családtaggá válnak. Többnyire egész életükben egy helyen szolgálnak. A szolgálkák tulajdonná válnak, és a munkának számos hátránya van. Magától értetődik, hogy a szolgálkák a koszt pénz tekintélyes részét zsebre vágják, és mindentől leveszik a maguk részét: ételből, italból, tisztítószerekből, mindentől - természetesen a háziak tudtával és hozzájárulásával, feltéve, hogy nem lépik túl a szokásos mértéket. Hát hogyan fizethetnének nekik olyan keveset, ha nem engednék őket egy kis mellékeshez jutni?

Lehet, hogy ez a helyes válasz, gondolta Armstrong. És az is igaz, hogy mielőtt egy kínai elfogad egy állást, mindig nagyon komolyan mérlegeli a munka várható előnyeit, és a hátrányok ebben mindig döntő tényező.

A szoba bűdös volt, igyekezett a száján keresztül lélegezni. A szellőző nyíláson át bepermetezett az eső, még mindig zuhogott, az ezernyi vihartól penészes és foltos volt a fal. Armstrong feszült figyelemmel, módszeresen, gondosan kutató. A szűk helyiségben nem sok helyre lehetett elrejteni valamit. Az ágynemű viszonylag tiszta volt, de az ágy sarkában megbújt néhány poloska. Az ágy alatt egy lepattogzott zománcú, bűdös éjjeliedényen és egy üres kofferen kívül semmi sem volt. Néhány régi zsák, egy bevásárlószatyor - semmi. A komódban egy-két ruhadarab, kevéske olcsó ékszer, egy gyenge minőségű jade karperec. A ruhák alatt egy sokkal jobb minőségű hímzett retikül. Benne néhány régi levél. Egy újságkivágás, és két fénykép...

Armstrong úgy érezte, eláll a szívverése.

Egy perc múltán kiment a konyhába, ahol jobb volt a világítás, megint megnézte a fényképeket - de nem tévedett. Elolvasta az újságkivágást, egészen beleszédült. A kivágáson dátum is volt, az egyik fényképen szintén.

Ah Tam egy kemény, támla nélküli széken ült a rendőr-főkapitányság alagsorában egy tágas, fényesen kivilágított, hangszigetelt helyiség közepén, amelynek fehér fala, fehér mennyezete - s egyetlen fehér ajtaja volt, amely szinte belesimult a falba. Még a szék is fehér volt. Ah Tam egyedül volt, nagyon félt, és most már beszélt, mint a vízfolyás.

- Akkor most mondd el, mit tudsz erről a barbárról, aki ennek a fényképnek a háttérében áll? - Vu színtelen, kissé fémes csengésű hangja egy rejtett hangszóróból érkezett.

- Hát mondom... már mondtam, hogy... Nem tudom, nagyuram - nyüszített az öregasszony- Haza akarok menni... Mondtam már, hogy jóformán alig láttam az idegen ördögöt... Tudomásom szerint csak egyszer látogatott meg minket, nagyuram... Már nem emlékszem, évekkkel ezelőtt történt, Elmehetek most már? Elmondtam mindent, amit csak tudok, mindent...

Armstrong Vu mellől, az elsötétített figyelőszobából nézte a detektívtükör másik oldaláról. Mindkettejük arcán elszántság és zavarodottság látszott. A helyiségben jól működött a légkondicionáló, Vu homlokán mégis izzadságcseppek gyöngyöztek. Mellettük egy magnetofon tárcsái forogtak nesztelenül. Hátuk mögött mikrofonok voltak, meg egy keverőpult.

Azt hiszem, mindent elmondott, amit tud - mondta Armstrong. Sajnálta az öreg ámát.

- Én is azt hiszem... Vu hangja nem jelezte idegességét. Életében először vett részt KO-s kihallgatáson. Félt, izgult, a feje hasogatott.

- Kérdezze meg tőle még egyszer, honnan szedte a retikült.

Vu végrehajtotta az utasítást. Nyugodt és fensőbbiséget sugárzó volt a hangja.

- De hát már százszor mondtam! - nyüszített az öregasszony. - Nagyon kérlek, hagyj el...

- Mondd el még egyszer, aztán mehetsz.

- Jól van... jól van... Elmondom neked még egyszer... Az úrnőmé volt, tőle kaptam a halálos ágyán, ő adta nekem, esküszöm...

- Az előbb azt mondtad, egy nappal a halála előtt adta neked. Akkor most melyik az igaz?

Ah Tam idegesen tépdeste varkocsa végét. - Én már... már nem emlékszem, nagyuram. Nála volt... amikor meghalt... Nem emlékszem. - Az öregasszony szája mozgott még, de hang egy ideig nem jött belőle. Aztán zsémbesen folytatta. - Miután meghalt, elvettem és eldugtam, és ott voltak azok a régi fényképek... Nem volt egyetlen fényképem sem az úrnőről, ezért aztán azokat is elvettem. És volt egy ezüst tael is, jórészt abból tudtam eljönni ide Hongkongba az éhínség idején. Azért vettem el, mert egyetlen mocskos fia vagy lánya sem adott volna nekem semmit, de még a családja sem, mert gyűlölték őt is meg engem is, azok sose adtak volna nekem semmit, így aztán mikor nem volt ott senki, elvettem... Ő adta nekem, mielőtt meghalt, én csak eldugtam, mert az az enyém volt... ő adta nekem...

Az öregasszony képtelen volt abbahagyni. Hagyták, hadd beszélje ki magát. A falióra egy óra negyvenöt percet mutatott. Fél órája tartott a kihallgatás. - Egyelőre elég lesz, Vu. A biztonság kedvéért

három óra múlva megint elmeséltük vele, de szerintem elmondott mindent. - Armstrong fáradt mozdulattal fölemelte a telefonkagylót, tárcsázott. - Armstrong. Visszavihetik a cellájába - mondta. - Helyezzék kényelembe, Lássák el mindennel, amire szüksége van, és szóljanak az orvosnak, hogy vizsgálja meg még egyszer.

A KO szokásos eljárásai közé tartozott, hogy a foglyokat minden kihallgatás előtt és után megvizsgálták. Az orvos az első vizsgálat után úgy nyilatkozott, hogy Ah Tam szíve és vérnyomása olyan, mint egy húszévesé.

Egy perc múltán látták, hogy nyílik a fehér, szinte rejtett ajtó. Egy egyenruhás KO-s rendőrnő barátságosan intett Ah Tamnak, hogy jöjjön. Ah Tam kibotorkált. Armstrong felkapcsolta a lámpát, és visszatekereslésre állította a magnót. Vu megtörölte a homlokát.

- Nagyon jól csinálta, Vu. Gyorsan tanul.

- Köszönöm, főfelügyelő úr.

A magnetofon tárcsáinak vinnyogása felerősödött. Armstrong szótlánul figyelte, még mindig a döbbenet hatása alatt állt. A magnó elhallgatott. Levette a tekercset. – Mindig ráírjuk a dátumot, a pontos időt, a kihallgatás pontos hosszát, a gyanúsítottak pedig fedőnevet adunk. A biztonság és a titoktartás miatt. – Elővett egy könyvet, kikereste, milyen szám következik, ráírta a tekercsre az adatokat, aztán nekifogott, hogy kitöltsön egy űrlapot. - Kitöltjük ezt az adatlapot. Aláírjuk, mint kihallgatók. Ah Tam kódja pedig ide került... V-11/3. Ez az irat szigorúan titkos, és a páncélszekrénybe kerül. - Armstrong tekintete szúrta, mint a vasvilla. Vu legszívesebben összehúzta volna magát. - Ismétlem: ne feledje, hogy csukott szájba nem repül légy, és hogy a KO-n minden, minden, aminek ma részese volt, szigorúan titkos.

- Igenis. Megbízhat bennem, főfelügyelő úr.

- És nem árt, ha azt is megjegyzi magának, hogy a KO a kormányzóval és a Londonban székelő miniszterrel együtt maga a törvény. A KO- ra nem vonatkoznak a jó öreg angol törvények, a habeas corpus, (Háromszáz éves angol törvény, mely szerint bírói elfogatóparancs nélkül senkit sem szabad személyes szabadságától megfosztani), a nyílt tárgyalás, a fellebbezési jog. A KO-n nincs tárgyalás, nincs fellebbezés, csak kitoloncolási utasítás van, mely a Kínai Népköztársaságba vagy Tajvanra küldi a delikvenst, attól függően, melyik a rosszabb neki. Megértette?

- Igen, főfelügyelő úr. Szeretnék a KO-ra kerülni, úgyhogy hihet nekem. Én nem vagyok az a fajta, aki méreggel oltja a szomját - biztosította Vu Armstrongot. Szinte rosszul volt, annyira reménykedett. - Jól van. Néhány napig nem hagyhatja el a kapitányságot.

Vu-nak tátva maradt a szája. - De főfelügyelő úr, nekem... Igenis. Kimentek a helyiségből. Armstrong bezárta az ajtót. A kulcsot és az űrlapot a KO egyik emberének adta, aki a bejárat előtti pultnál ült. - A tekercset magamnál tartom. Aláírtam az elismervényt.

- Igen, főfelügyelő úr.

- Megkérem, gondoskodjon Vu rendőrrel. Egy-két napig a vendégünk lesz. Mesélje el neki nagyjából, mire megy ki itt a játék. Rettentő sokat segített nekünk. Ajánlani fogom a KO-ra.

- Meglesz, főfelügyelő úr.

Armstrong otthagya őket, a lifthez sétált, fölment arra az emeletre, ahol az irodája volt, szájában meggyűlt a balsejtelem émelyítő savanykás-édeskés íze. Undorodott a KO-s kihallgatásoktól. Hiába voltak gyorsak, célratörők és mindig eredményesek, gyűlölte őket. Jobban kedvelte az ódivatú szellemi párbajokat, szívesebben alkalmazta a türelmet, mint ezeket az új pszichológiai módszereket. – Szerintem mocskosul veszélyes - dűnnyögte az orra alatt a folyosón mentében, orrában ott érezte a kapitányság kissé áporodott levegőjét, gyűlölte Crosse-t, a KO-t és mindazt, amiért létezett, gyűlölte az információt, amely az imént jutott tudomására. A szobája ajtaja nyitva volt. - Nocsak, Brian - mondta, s komor arccal becsukta maga után. Brian Kok felpolcolt lábakkal ült az asztalnál, és a kommunista Kína egyik reggeli újságját olvasgatta. Háta mögött esőerecskék csíkozták az ablaküvegét. - Mi újság?

- Van itt egy jókora cikk Iránról - felelte Brian Kok az újságba merülve. - Azt írja: "... a CIA kapitalista nagyurai a zsarnok sahhal szövetségben egy népi forradalmat fojtottak el Azerbajdzsánban, ezreket öltek meg..." és így tovább. Én egy szót se hiszek az egészből, de úgy néz ki, mintha a CIA meg a 92. légideszantezred oldotta volna meg az ottani helyzetet, és szerintem a jenik ez egyszer jól is csinálták.

- Egy nagy bűdös szart csinálták jól!

Brian Kok felnézett. Arcáról lehervadt a mosoly. - Mi van?

- Piszokul érzem magam. - Armstrong nem tudta, mondja-e. - Elküldtem két korsó sörért, aztán elmegyünk ebédelni. Mit szólnál egy curryhoz? Na?

- Részemről semmi akadály, de ha nem érzed jól magad, inkább hagyjuk.

- Nem, nem a gyomromról van szó... Csak hányingerem van ezektől a fehér kihallgatásokról... Feláll tőlük a szőr a hátamon.

Brian Kok rámeredt. - Te csináltad az öreg ámát? Mi a francnak?

- Crosse utasított. Ez egy disznó!

Brian Kok letette az újságot. - Szerintem is. És biztos, hogy igazam van - mondta halkan.

- Ezt majd később, Brian, talán majd ebéd közben, de ne most. Jézusom, menten szomjan veszek! Mocskos Crosse, mocskos KO! Nem is vagyok KO-s, mégis úgy viselkedik, mintha a főnököm volna.

- Tényleg? De hiszen ma este velünk jössz egy 16/2-esre. Azt hittem, rendelkezési állományba helyeztek.

- Erről nem tudok. Miről van szó?

- Ha Crosse nem mondta, akkor inkább én se.

- Ja, persze. - A KO egyik alapszabálya volt, hogy biztonsági okok miatt minimalizálták az információáramlást, s ebben egészen odáig mentek, hogy előfordult, hogy még teljes mértékben megbízható ügynökök sem voltak egymás információinak birtokában, hiába dolgoztak ugyanazon az ügyön. – Egy frászt fognak engem rendelkezési állományba helyezni - mondta rosszkedvűen Armstrong, de azért tisztában volt vele, hogy ha Crosse elrendeli, semmit sem tehet ellene. - Köze van a Szevrinhez?

- Nem tudom. Remélem. - Brian Kok fürkész tekintettel méregette barátját, aztán elmosolyodott. - Fel a fejjel, Robert, van néhány jó hírem a számodra. – Armstrongnak hirtelen feltűnt, milyen jóképű: fehér fogak, arany bőr, határozott áll, csillogó tekintet, meg ez a hányaveti magabiztosság...

- Egész jóvágású gyerek vagy te – mondta. - Na, mi az a jó hír? Ráfeküdtél Féllábú barátodra a Parában, és kipasszíroztad belőle a négy szombati nyeret?

- Ne ábrándozz! Azokról a dossziékról van szó, amelyeket tegnap martál el Kapafogú Lótól... amiket átadtál az Antikorrupciónak. Emlékszel? Tudod, a Fényképész Ngnél...

- Ja, igen.

- Úgy néz ki, hogy ez a mi kedves amerikai-kínai vendégünk, Thomas K.K. Lim, aki, mint tudjuk "valahol Brazíliában" tartózkodik, elég érdekes figura: A dossziéi aranyat érnek. A szó szoros értelmében. Ráadásul angolul íródtak, úgyhogy az antikorrupciósok úgy falták, mint kecske a sót. - Valóságos kincsesbányára bukkantál!

- Lim kapcsolatban van Cu-jannal? - kapcsolt át azonnal Armstrong.

- Igen. És még egy csomó más emberrel. Nagyon befolyásos emberekkel...

- Banastasióval?

Brian Kok hidegen elmosolyodott. - Magával Vincenzo Banastasióval. Így már megvan a kapcsolat John Chen, a fegyverek, Cu-jan és Banastasio között, és Peter Marlowe elmélete tökéletesen klappol.

- Bartlett?

- Még nem. Marlowe viszont ismer valakit, aki nagyon sok olyasmit tud, amit mi nem. Szerintem beszélünk kellene vele. Megteszed?

- Meg, persze. Mi derült még ki azokból a papírokból?

- Thomas K.K. Lim harmadik generációs amerikai kínai, katolikus, és szenvedélyes gyűjtő. Gyűjt mindenféle felforgató hatású levelet, feljegyzést, emlékeztetőt meg hasonlókat. - Brian Kok ismét megvillantotta kedélytelen mosolyát. - Jenki barátaink még rosszabbak, mint hittük.

- Például?

- Például van egy bizonyos jól ismert, kitűnő kapcsolatokkal rendelkező New England-i família, amely bizonyos amerikai és vietnami tábornokok révén jelentős szerepet játszik néhány hatalmas és

teljesen fölösleges vietnami amerikai légibázis fölépítésében, amely viszont roppant gyümölcsöző - számukra.

- Halleluja! Nevek?

- Nevek, rangfokozatok, azonosítási számok. Ha a fejesek tudnák, hogy a mi Thomas barátunk mi mindent vetett papírra, a rémületbe belerázkódnának a hírnév megszentelt csarnokai, a Pentagon és még néhány drága szivar füstjétől illatos helyiség.

Armstrong felmordult. - Ki a közvetítő?

- Impresszáriónak nevezi magát. Remek viszonyban van számos hírességgel. Amerikaiakkal, olaszokkal, vietnamiakkal, kínaiakkal, a kerítés mindkét oldaláról. A papírok fényt vetnek az egész bulira. Van egy terv is, amely azt taglalja, hogyan lehet amerikai milliókat szerezni egy újabb fiktív vietnami segélyprogramhoz. Nyolcmillióról van szó, hogy pontos legyenek - egyet már ki is fizettek rajtuk keresztül. Lim barátunk még azt is rögzítette, hogyan kell az egymilliós heung jaút Svájcba irányítani.

- Rájuk tudjuk verni?

- Ha elkapjuk Thomas K. K Lim-et, és rájuk akarjuk verni, akkor igen: Megkérdeztem Crosse-t, de ő csak a vállát vonogatta, mondván, nem a mi dolgunk, ha a jenkek át akarják verni a kormányukat, csinálják csak. - Brian Kok hidegen elmosolyodott. - Ez elég kemény infó, Robert. Ha csak egy része is kiszivárog, akkora lesz a büze, hogy még a legmagasabb polcokon ülők is beleszédülnek.

- És Crosse továbbadja Rosemontnak? Kiszivároztatja?

- Nem tudom. Nem hinném. Bizonyos értelemben igaza van. Semmi közünk hozzá. Mekkora hülye ez, hogy mindent leír! Megérdemlik, hogy a körmükre koppintsanak. Ha lesz egy perced, kukkants bele azokba az irományokba. Érdemes.

- Lim és a többi csibész között van kapcsolat? Mármint Kapafogú Lo meg a másik között. A CARE-pénzek zsebrevágásához van közük?

- Persze, muszáj lennie, de ők kínaiul vezetik a könyvelésüket, úgy, hogy kicsit tovább tart a kihüvelyezésük - felelte Brian Kok, majd különös hangsúllyal hozzátette: - Érdekes, hogy Crosse rögtön megszagolta... Mintha csak tudta volna, hogy van valami összefüggés. - Lehalkította a hangját. - Tudom, hogy igazam van vele kapcsolatban.

A csend egyre feszültebbé vált. Armstrong szája kiszáradt, rossz volt a szájíze. Levette szemét az ablakról, és Brian Kokra nézett.

- Mit tudsz?

- Ismered azt az alkonzult az USA konzulátuson... azt a homokost, aki pénzért adja a vízumokat.

- Mi van vele?

- Crosse a múlt hónapban nála vacsorázott. A lakásán.

Armstrong idegesen megdörzsölte az arcát. - Ez nem bizonyít semmit. Ide figyelj. Holnap megszerezük a dossziékat. Holnap megjön Sin...

- Lehet, hogy mi nem is olvashatjuk el őket.

- Részemről teszek rá. Ez a KO ügye, én meg a BO-n dolgozom, és...

Kopogtattak. Kinyílt az ajtó. Egy kínai pincér lépett be sokfogú mosollyal, tálcáján két korsó hideg sörrel. - Jó napot, uraim - kínálta oda az egyiket Brian Koknak. A másikat letette Armstrong elé, és távozott.

- Szerencse fel - mondta Armstrong, utálta magát. Jól meghúzta a korsót, aztán a páncélszekrényhez ment, hogy elzárja a magnószalagot.

Brian Kok ránézett. - Biztos, hogy jól vagy, pajtás?

- Jól, persze.

- Az öregasszony mit mondott?

- Eleinte csak össze vissza hazudozott. Aztán kibökte az igazságot. Mindent kitalált. Majd ebéd közben elmesélem, Brian. Tudod, hogy van az... ha türelmes vagy, előbb- utóbb kiszűröd a hazugságokat. Én már torkig vagyok velük. - Armstrong felhajtotta a sörét. - Jézusom, ez nagyon kellett már!

- Kéred az enyémet is? Tessék.

- Nem, kösz. Majd a curry előtt iszom egy whiskyt szódával, vagy talán kettőt. Idd meg, aztán nyomás.

Brian Kok letette félig még teli korsóját. - Nekem elég ennyi. Cigaretára gyújtott. - Hogy megy a nemdohányzás?

- Kemény. - Armstrong nézte, mint szívja le mélyen Brian Kok a füstöt. - Vóranszkij ügyében van valami? Mi van a gyilkosaival?

- Eltűntek, mint szürke szamár a ködben. A fényképük megvan, úgyhogy ha nem ugrottak át a határon, elkapjuk őket...

- Vagy ha nem mentek Tajvanra.

Brian Kok hallgatott egy sort, aztán bólintott. - Vagy Macauba, Észak-Koreába, Vietnamba, vagy bárhová. A miniszter a keresztvizet is leszedte Crosse-ról Vóranszkij miatt, az MI-6 meg a CIA dettó. A CIA londoni főguruja addig rágta a miniszter szakállát, míg az tovább nem passzolta a labdát. Jobb lesz, ha elkapjuk azt a két tetvest, mielőtt még Rosemont teszi rájuk a kezét, különben elveszítjük az arcunkat. Rosemontot is rugdalják derekasan, hogy kapja el őket. Tudomásom szerint minden emberét az utcára

zavarta, hogy tartsák nyitva a szemüket, mert úgy véli, hogy az ügynök köze van a Szevrinhez meg az anyahajóhoz. - Brian Kok egy pillanatra elhallgatott, majd keményebb hangon folytatta. - Nagy baromság volt ennek a hajónak az idevezénylésével megsérteni a Kínai Népköztársaságot. Ez a monstrum nyílt kihívás Ázsia valamennyi ügynöke számára.

- Ha szovjet volnék, megpróbálnék valahogy felkerülni rá. A KO valószínűleg már próbál is. Crosse szeretne beépíteni valakit a hajóra. Miért is ne? Armstrong a mennyezet felé kanyargó füstöt nézte. – Ha én nacionalista volnék, elhelyeznek rajta néhány aknát, aztán a vörös Kínára fognám - vagy fordítva, és akkor Csang Kaj-sekre.

- Ezt fogja csinálni a CIA, hogy mindenki megharagudjon Kínára.

- Állítsd le magad, Brian!

Brian Kok ivott még egy kortyot, aztán felállt. - Na, nekem ennyi elég. Gyerünk.

- Egy pillanat. - Armstrong tárcsázott. - Armstrong vagyok. Készítsen elő tizenhét órára egy újabb ülést a V-11-3 számára. Ezenkívül... - Elhallgatott, látva, hogy barátja szemhéja verdesni kezd, aztán megmerevedik a tekintete. Estében kapta el, a roskadt testet visszaengedte a székre. Magánkívül volt, szinte kívülről figyelte magát. Letette a kagylót. Most már nem volt más dolga, mint várni.

Elvégeztem a feladatomat, gondolta.

Nyílt az ajtó, Crosse lépett be, nyomában három civil ruhás KO ügynök, mindhárom brit, magas rangú, feszült arcú. Az egyik gyorsan egy vastag fekete csuklyát húzott Brian Kok fejére, könnyedén felkapta és kivitte. A többiek követték.

Most, hogy vége lett, Robert Armstrong nem érzett semmit: se lelkipurdalást, se döbbenetet, se haragot. Semmit. Az esze azt mondta, nincs itt semmi tévedés, de ugyanakkor azt is mondta, hogy Brian Kok húsz éve a barátja: képtelenség, hogy kommunista kém legyen. Pedig az. Megdönthetetlen bizonyíték van rá. A bizonyíték, amit talált, megcáfolhatatlanul tanúsította, hogy Brian Kok, akinek a születési bizonyítványa és egyéb papírjai szerint a szüleit 1943-ban a kommunisták Kantonban meggyilkoltak, valójában Fang-ling Vúnak, Ah Tam régi úrnőjének a fia. Az egyik fényképen Brian Kok egy aprócska kínai hölgy mellett volt látható, egy útkereszteződésnél álló falusi patika előtt. Nem volt valami jól sikerült felvétel, de azért a cégtábla feliratát el lehetett olvasni, és Brian arcát is fel lehetett ismerni. A háttérben egy öreg autó állt, mögötte egy európai férfi, aki félig elfordította az arcát. Szemüveges Vu felismerte a ningtoki keresztutat és a patikát, a Tok-ling Vu család tulajdonát, Ah Tam a hölgyben felismerte úrnőjét.

- Na és ez a férfi? Ki ez, aki mellette áll?

- Jaj, hát az a fia, nagyuram. Már mondtam. Második Fiú Csu-toj.

Most az idegen ördögöknél él, túl a tengeren, fenn északon, az Aranyhegyek országának északi részén - nyüszített az öregasszony a fehér szobában.

- Megint hazudsz.

- Jaj, nem, nagyuram, ő az asszonyom fia, Csu-toj. Ő az asszonyom második fia, Ningtokban született, tulajdon két kezemmel segitettem a világra, ő volt anyám második fia, aki még gyerekkorban elkerült otthonról...

- Elkerült? Hová?

- Először Esőországba. aztán az Aranyhegyekbe. Most már van egy étterme meg két fia... Üzletember, és eljött apánkhoz látogatóba... Apánk haldoklott, ő meg kötelességtudó fiú módjára eljött hozzá, aztán visszament. Merő véletlen volt, hogy egyáltalán láttam, nagyuram. Anyám átküldött a szomszéd faluba valami rokonokhoz, de nem éreztem náluk jól magam, ezért aztán korán visszaindultam, és így találkoztam vele... Közvetlenül az előtt, hogy elment. Az ifjú úr egy idegen ördög autóval távozott...

- És honnan szerezte azt az autót, az övé volt?

- Nem tudom, nagyuram, Ningtokban nem volt autó. Nem volt még a falutanácsnak sem, nem volt még apánknek sem, pedig ő volt a falu patikusa. Szegénynek nagyon fájdalmas halála volt. Ő is tagja volt a tanácsnak... Mao elnök emberei, a „jöttmentek” nekünk békét hagytak, mert apánk ugyan értelmiségi és gyógyszerész volt, de titokban mindig is Mao híve. Nekem erről sejtelmem se volt, nagyuram, esküszöm, fogalmam se volt róla. Mao elnök emberei békét hagytak nekünk, nagyuram...

- És hogy hívták úrnődnek ezt a fiát? Akit itt a fényképen látsz? - ismételte a kérdést Armstrong, hogy kizökkentse.

- Csu-toj Vúnak, nagyuram, a másodszülött fia volt... Emlékszem, amikor elküldték Ningtokból arra a... erre az undorító helyre, Illatos Kikötőbe: Öt- hatéves lehetett, volt itt egy nagybátyja, aki...

- Hogy hívták ezt a nagybácsit?

- Nem tudom, nagyuram, nekem sose mondták, csak arra emlékszem, hogy anyám csak zokogott, zokogott, mikor apám elküldte a fiát iskolába... Hazamehetek most már, kérem, nagyon fáradt vagyok...

- Majd ha elmondod, amit tudni akarunk. Majd ha elmondod az igazat.

- Jaj, én elmondom, elmondom, mindent elmondok...

- Hongkongba küldték iskolába? Melyikbe?

- Nem tudom, nagyuram, az úrnőm sose mondta, csak azt, hogy iskolába... aztán kiverte őt a fejéből, és én is ezt tettem, jobb volt így, mert Csu-toj elment örökre, a második fiúnak mindig ez a sorsa...

- Mikor ment vissza Csu-toj Vu Ningtokba?

- Néhány éve, mikor apánk haldoklott. Csak akkor tért vissza, egyetlenegyszer, hát nem emlékszel, nagyuram, mondtam már. Én emlékszem, hogy mondtam. Igen, egyszer, amikor a fénykép készült. Anyánk ragaszkodott hozzá, sírt, könyörgött, hogy hadd fényképezzék le vele... Biztos magán érezte már a halál

kezét... apánk elment, ő meg tényleg egyedül maradt... Addig sírt, addig zokogott, míg végül Csu-toj engedett neki, ahogy rendes fiúhoz illik, és az úrnóm annyira örült...

- És ez a barbár itt a fényképen, ez kicsoda? - A háttérben álló férfi arca csak félprofilból látszott, nem volt könnyű felismerni, ha nem ismerte az ember, ott állt a patika mellett parkoló kocsival. Magas volt, európai, a ruhája gyűrött, jellegtelen.

- Nem tudom, nagyuram, Ő volt a sofőr, ő sofírozta Csu-tojt, de az egész falutanács, de meg még Csu-toj is többször is hajlongott előtte, és azt mondták róla, nagyon nagy ember. Ő volt az első idegen ördög életemben, akit láttam, nagyuram...

- És a másik fényképen lévő? Ők kik? - A másik fénykép régi volt, szinte szépiarajznak hatott, és egy öntudatos párt ábrázolt, amely rosszul szabott esküvői ruhába öltözött üres tekintettel mered a lencsébe.

- Apám és anyám, ki más volna, nagyuram? Hát erre sem emlékszel? Pedig mondtam. Nem is egyszer. Ez itt apám és anyám. Apámat Ting-topVú-nak hívták, az ő tajtaját, az én úrnőmet meg Fanglingnek...

- És ez az újságkivágás?

- Nem tudom, nagyuram, az csak úgy oda volt ragadva a fényképhez, én meg rajta hagytam. Mit érdekel engem az idegen ördögök ostobasága meg az írásuk...

Robert Armstrong felsóhajtott. A sárguló kivágás egy 1937. július 16-i keltezésű hongkongi újságból származott, és három kínai ifjúról szólt, akik olyan kiváló eredménnyel tették le a vizsgáikat, hogy jutalmul tandíjmentességgel felvételt nyertek a hongkongi kormányzat angol köziskolájába. Az egyiket Kar-sun Koknak hívták. Kar-sun volt Brian Kok hivatalos kínai neve.

- Remekül csinálta, Robert – mondta Crosse, szemét Armstrongra szögezve.

- Gondolja? - kérdezte Armstrong szinte kábán a rossz érzésektől.

- Nyugodtan elhiheti. Azonnal idejött hozzám a bizonyítékokkal, tökéletesen követte az utasításaimat, és ami kis téglánk most már mélyen alszik. - Crosse cigarettára gyújtott, és leült az íróasztalához. - Örülök, hogy maga a preparálatlan sört itta meg. Nem gyanított valamit?

- Nem. Nem hiszem. - Armstrong próbálta összeszedni magát. Kérem, bocsásson meg, főtanácsos úr. Nagyon piszkosnak érzem magam. Le kell zuhanyoznom. Bocsásson meg.

- Kérem, üljön le még egy percre. Tudom, hogy fáradt. Az ilyen dolgok nagyon kimerítők.

Jézusom, szerette volna ordítani Armstrong, ez nem igaz! Nem lehet, hogy Brian ellenséges kém legyen. De minden stimmel. Miért változtatta volna meg a nevét, miért mutatott hamis születési bizonyítványt? És minek koholta volna ezt a gondosan felépített fedő történetet, hogy a szüleit a háború alatt Kantonban megölték a kommunisták? Mi másért kockáztatta volna meg, hogy titokban visszalopózzék Níngtokba, miért kockáztatott volna mindent, amit harminc év gondos munkájával felépített, ha nem a

haldokló apját akarja meglátogatni? És ha mindez igaz, a többi automatikusan következik belőle: ahhoz, hogy apja közeledő haláláról tudomást szerezzen, állandó összeköttetésben kellett lennie a szárazfölddel, a hongkongi rendőrség főfelügyelőjeként abszolút persona gratának kellett lennie ahhoz, hogy a kínaiak titokban be- és kiengedjék. Ha pedig persona gratának számított, akkor közénk valónak kell lennie, akit éveken át pátyolgattak, tápláltak. - Jézusom - suttogta maga elé. - Könnyen rendőrfőnök lehetett volna belőle...

- Most mit tanácsol, Robert? - kérdezte halkán Crosse.

Armstrong nagy erőfeszítéssel visszakényszerítette magát a jelenbe, fegyelmezettsége úrrá lett gyötrelmein. - Vissza kell nyomozni. Meg fogjuk találni az összekötő láncszemet. Az apja egy kis jelentéktelen komcsi figura volt, de akkor is egy ningtoki komcsi, tehát a hongkongi rokon, akihez a gyereket küldték, szintén az lesz. Bárhol is volt Brian, Angliában, Kanadában, itt, bárhol, nyilván mindig rövid pórázon tartották. Nem olyan nehéz dolog az, nem nehéz a kuaj lo iránti gyűlöletet szítani, és egy kínainak egyáltalán nem nehéz palástolni ezt a gyűlöletet. Vagy tán nem a kínai a világ legtürelemesebb és legtitoktartóbb népe? Szóval én azt mondom, le kell nyomozni a múltját, és abból ki fog derülni az igazság.

- Robert, magának megint igaza van. De előbb ki kell hallgatni. Armstrong úgy érezte, mintha egy jeges kéz markolt volna a gyomrába. - Igen.

- Örömmel közlöm, hogy ez a megtiszteltetés magára vár.

- Nem.

- Maga fogja vezetni a kihallgatást. Ebbe az ügybe nem vonunk be kínaiakat, csak magas rangú briteket. Egyetlen kivétel lesz. Vu, Szemüveges Vu. Ő nagy segítség lesz a számunkra... De csak ő. Tehetséges fiú.

- Én erre nem vagyok képes... Nem csinálom.

Crosse sóhajtott, és kinyitott egy nagy barna borítékot, amit magával hozott. - Erről mi a véleménye?

Armstrong remegő kézzel vette ki a fényképet. Az egyik ningtoki felvétel hússzor huszonöt centiméteresre kinagyított részletét lehetett látni rajta: a háttérben álló kocs mellett lévő európai fejét. Félprofilból és elmosódottan látszott az arca - a nagyítás szemcsészettsége miatt. - Érzésem szerint... észrevette a fényképezőgépet, és elfordult vagy épp kezdett elfordulni, hogy le ne fotózzák.

- Szerintem is. Felismeri?

Armstrong nézte az arcot, próbált rendet rakni gondolatai között. - Nem.

- Voranszkij? A mi halott szovjet barátunk?

- Lehet. De nem... nem hiszem.

- Na és Dunross? Ian Dunross?

Armstrong még jobban megdöbbsent. A lámpa alá vitte a képet. Lehet, de... valószínűtlen. Ha... ha ez Dunross, akkor... Maga szerint ő a Szevrin beépített embere? Lehetetlen.

- Valószínűtlennek valószínűtlen, de nem lehetetlen. Nagyon jóban van Briannel. Crosse visszavette a fényképet, és nézegetni kezdte. - Nem tudom, ki ez, de ismerős... Csak az a baj, hogy nem tudom hová tenni, nem ugrik be, hol láttam. Egyelőre nem. Na, mindegy. Majd Brian megmondja. - Behízeltgőre váltott a hangja. Ne izguljon, Robert. Én fogom fölvezetni magának Briant, maga csak a kegyelemdőfést adja meg neki. Szeretném nagyon gyorsan megtudni, ki ez az ember. Továbbmegyek: mindent tudni akarok, amit Brian tud, méghozzá nagyon gyorsan.

- Nem. Ezt bízva valaki másra.

- Jaj, Robert, ne csinálja ezt nekem! Csu-toj Vu, alias Brian Kar-sun Kok az ellenség beépített embere, aki éveken át elkerülte a leleplezést. Mindössze erről van szó. – Crosse hangja szinte vágott. Magára egyébként ma este fél hétkor vár egy 16/2, és közlöm, hogy áthelyezték a KO rendelkezési állományába. Már megbeszéltem a rendőrfőnökkel.

- Nem, én képtelen vagyok kihallgatni a...

- Dehogynem képes, drága barátom. És meg is fogja tenni. Maga az egyetlen, aki képes erre. Brian sokkal okosabb annál, mint hogy úgy bánjunk bele, mint egy amatőrrel. Természetesen engem legalább annyira meglep, hogy ő a téglá, mint magát vagy a kormányzót.

- Nagyon kérem. Én nem...

- Ő árulta el Fong-fongot, aki szintén a maga barátja volt. Eh? Minden bizonnyal ő szivárogtatta ki az AMG- papírok létezését is. Ő az, aki minden dossziénkat odaadta az ellenségnek, ő az, aki minden értesülésünket továbbította nekik. Annak meg csak a magas ég a megmondhatója, hogy miféle ismeretekre tett szert a főtiszt tanfolyamon, meg a többin. - Crosse szippantott egyet a cigarettájából, az arca ugyanolyan volt, mint máskor. - Itt a KO- n a legbizalmasabb ügyekbe is betekintése volt, az pedig nyilvánvaló, hogy mindenfelől tolták a magas polcok felé... Már azon gondolkoztam, hogy kinevezem helyettesemmé! Úgyhogy nagyon jó lesz, ha nagyon gyorsan megtudunk róla mindent. Érdekes... szovjet kémet kerestünk, és egy KN-belit fogtunk helyette... Elnyomta a cigarettáját. - Első fokú kihallgatást rendeltem el Brian számára, azonnali kezdéssel...

Armstrong arcából minden vér lefutott, leplezetlen gyűlölettel nézett Crosse szemébe. Maga egy nyomorult, egy mocskos, rohadt disznó.

Crosse kacagott. - Ez igaz. - Buzi is?

- Talán.

- Talán csak alkalmanként és csak olyankor, mikor kedvem tartja. Talán... - Crosse higgadtan figyelte Armstrongot. – Ugyan már, Robert. - Csak nem gondolja komolyan, hogy engem zsarolni lehet? Engem? Zsarolni? Maga tényleg ennyire nem ismeri az életet, Robert? Tudomásom szerint a homoszexualitás manapság teljesen szokványos jelenség, még a legmagasabb körökben is.

- Tényleg?

- Igen, manapság ez már teljesen természetes... hogy azt ne mondjam: divatos. Bizony, bizony, drága barátom... néhanapján még a legbigottabb VIP-körökben is gyakorolják. Még Moszkvában is. Crosse megint rágyújtott. - Persze diszkréten kell csinálni, meg kell nézni, kivel, és lehetőleg nem kell elköteleznie magát az embernek senkinek, de az extravaganciára való hajlammak a mi szakmánkban sokféle előnye lehet. Igaz?

- Szóval maga ennek az istenverte KO-nak a nevében minden gonosztettet, minden szart, gyilkosságot, csalást, hazugságot szentesít?

- Én nem szentesítek semmit, Robert. Tudom, hogy most egy kicsit kijött a sodrából, de ebből most már elég.

- Nem kényszeríthet rá, hogy a KO-n dolgozzam. Kilépek. Crosse komoran felnevetett. - És az adósságaival mi lesz, drága barátom? Mi lesz a hétfőn esedékes negyvenezerrel? - Felállt, a szeme olyan volt, akár a gránit. A hangja alig változott, de most már volt valami fenyegető éle. - Nézze, Robert. Felnőtt emberek vagyunk. Törje meg azt az embert, méghozzá nagyon gyorsan.

45.

15 óra

A részvénytőzsdén megszólalt a zárást jelző csengő, de hangja elveszett az izzadságszagú káosz lármájában, amit a tömegesen összegyűlt alkuszok csaptak, akik még megpróbálták nyélbe ütni utolsó tranzakcióikat.

A Struan számára katasztrófális volt a nap. A kazalnyi mennyiségekben piacra dobott Struan-papírokat csak immel-ámmal vásárolgatták, közben pedig a folyamatosan érkező híresztelések hatására újabb és újabb részvénykötegeket dobtak piacra. A Struan részvényeinek ára 24,70-ről 17,50-re zuhant, és a táblán még mindig háromezret kínáltak. A bankrészvények mind estek, a piac megrendült. Mindenki arra számított, hogy a Ho-Pak még ma összeomlik, eddig is csak az tartotta fenn, hogy Sir Luis Basilio délben felfüggesztette a bankrészvények forgalmát.

- Jézusom, micsoda pech! - mondta valaki. - Ez a rohadt csengő elszúrta a boltomat.

- Nézzétek a tajpant! - fakadt ki egy másik. - Magasságos ég, ha őt nézi, azt hinné az ember, ez is csak olyan nap volt, mint a többi, és nem a Nemes Ház fölött kondították meg a lélekharangot!

- Tökös fiú ez a mi Ian-ünk, ezt meg kell adni. Nézzétek, még mosolyog is! Krisztusom! Egyetlen nap alatt 24,70-ről 17,50-re zuhan az árfolyama, mikor 25 alatt eddig még sose volt. Ő meg úgy tesz, mintha

mi sem történt volna. Holnap Gornt megszerzi a többséget...

- Vagy a bank.

- A Vic? Á, megvan azoknak is a maguk baja - lépett oda egy újabb férfi az ideges, izzadó csoportához.

- Szentséges makréla! Maguk szerint Gornt tényleg keresztülveri? Gornt lesz a Nemes Ház új tajpanja?

- Én képtelen vagyok elképzelni! - kiáltotta túl valaki a morajlást.

- Akkor nem árt, ha elkezd gyakorolni, öregfiú. Abban viszont egyetértek, hogy a fene se hitte volna, hogy Iannek már a toroka véres...

- Legfőbb ideje volt! - kiáltott valaki.

- Ugyan, menjen már, a tajpan rendes tag, Gornt meg egy arrogáns disznó.

- Disznó mindkettő! - kiáltotta egy másik.

- Hát én nem tudom. Az viszont szent, hogy Ian meg se rezdül, hideg, mint a jég...

- De nem oly hideg még, mint Will, ki hullt rég!

- Will? Miféle Will? Ki halt meg? - kérdezte valaki. Kinevették. - Eh?

- Jaj, az ég szerelmére, Charlie, ez csak egy versike! Hát nem érted? Jég, még, rég - rímel! Milyen napod volt? - Egy rakás kötésem volt.

- Nekem is.

- Fantasztikus. Én eladtam minden saját részvényemet. Hál'istennek kápéban van mindenem. Néhány ügyfél számára elég rázós lesz, de hát könnyen jött pénz könnyen megy, és van nekik miből.

- Nekem még mindig van 58 ezer Struanom, vevő meg sehol...

- Jéézus az egekben!

- Mi történt?

- A Ho-Paknak vége! Bezártak.

- Micsoda?

- Bezárt minden fiókjuk!

- Jóságos ég! Biztos?

- Persze, hogy biztos, és állítólag holnap már a Victoria sem fog kinyitni, és a kormányzó bankszünnapot fog hirdetni! Ezt első kézből tudom, öregfiú!

- Magasságos Krisztus a mennyekben! A Vic bezár? - Jézusom... mindnyájan tönkrementünk...

- Ide figyeljen, én az imént beszéltem Johnjohnnal. Rájuk is átterjedt a roham, de azt mondja, ők állják, nem lesz semmi baj... - Hála Istennek!

- Azt mondja, Aberdeenben fél órával ezelőtt kitört valami zavargás, amikor a Ho-Pak ottani fiókja befuccsolt, de Richard Kwang épp most adott ki egy sajtóközleményt, hogy a Központi Kerületben lévő központjuk kivételével átmenetileg minden fiókjukat bezárják. Aggodalomra semmi ok, tele van pénzzel, és...

- Hazudik a disznó!

-... és akinek pénze van náluk, menjen oda a betétkönyvével, és kifizetik.

- És mi van a részvényeikkel? Mikor veszik be őket, és maga szerint mennyit fizetnek rájuk? Tíz centet egy dollárra?

- A jó ég tudja! De ezen a bukáson sokan még a gatyájukat is elvesztik!

- Halló, tajpan! Hagyja, hogy zuhanjanak a részvényei, vagy vásárolni fog?

- A Nemes Ház ugyanolyan erős, mint mindig, öregfiú - válaszolta könnyedén Dunross. - Én azt tanácsolom, vegyen!

- Meddig tud kitartani, tajpan?

- Sose féljen, átvészeli ezt a kis viharocskát. - Dunross tovább fúrta magát a tömegben a kijárat felé. Linc Bartlett és Casey követte. Dunrossra csakúgy záporoztak a kérdések. A legtöbbjüket valamilyen udvarias fordulattal elhárította, egy-kettőre válaszolt, aztán egyszer csak ott állt előtte Gornt. A teremre csend szállt.

- Á, Quillan, milyen napja volt? - kérdezte Dunross udvariasan.

- Köszönöm, Ian, jó, nagyon jó. A társam még én három- négy milliót tettünk zsebre.

- Magának társai vannak?

- Persze. Az ember nem rohan neki csak úgy a Struannak – az ilyesmihez nyilvánvalóan nagyon komoly pénzügyi háttér is kell. Gornt elmosolyodott, - Nagy szerencse, hogy a Struant vagy száz év óta nagyon sok rendes ember nem szenvedheti. Örömmel közlöm, hogy holnap reggel újabb háromszázezer Struant dobok piacra. Ebbe belerokkan a Nemes Ház.

- A mi cégünk nem holmi kulipintyó. Ez a Nemes Ház.

- Holnapig. Vagy talán holnaputánig, de legfeljebb hétfőig. - Gornt Bartlett-re nézett. - Áll még a keddi vacsora?

- Igen.

Dunross elmosolyodott. - Könnyen megütheti az ember a bokáját, Quillan, ha egy ilyen ingatag piacon nyitottan árul. - Bartlett-hez és Casey-hez fordult, és társalgási stílusban megkérdezte: - Egyetértenek?

- Hát az egyszer szent, hogy itt nem úgy mennek a dolgok, mint nálunk a New York-i tőzsdén - felelte Bartlett nagy nevetés közepette. - Ami ma itt megy, az a mi egész gazdaságunkat romba döntené. Igaz, Casey?

- Igen - felelte feszengve Casey, magán érezve Gornt figyelő tekintetét. - Üdvözlöm - pillantott rá.

- Megtiszteltetés számunkra, hogy itt üdvözölhetjük - mondta könnyed eleganciával Gornt. - Engedje meg, hogy gratuláljak a tegnapi este bátor viselkedéséhez - mindkettejükéhez.

- Én nem tettem semmi különöset - mondta Bartlett.

- Én sem - feszengett Casey, teljes mértékben átérezve, hogy a teremben ő az egyetlen nő, s ráadásul most a figyelem középpontjába került. - Ha nincs ott Linc meg Ian... Ha nincs ott a tajpan meg maga, meg a többiek, pánikba estem volna.

- De nem esett. A fejese pedig tökéletes volt - mondta Gornt, mire a körülállók üdvívalgásban törtek ki.

Casey nem szólt semmit, de jólesett neki. Valahogy megváltozott az élete azóta, hogy habozás nélkül ledobta a ruháját. Gavallan reggel felhívta, hogy megkérdezze, hogy van. A többiek szintén. Itt a tőzsdén érezte, mennyire nézik. Rengeteg bókot kapott, sokat idegenektől is. Úgy érezte, Dunross, Gornt és Bartlett jó néven vette, hogy nem hozott szégyent rájuk. És magára sem. Igen, gondolta, sok arcot nyertem a férfiak előtt. A nők meg még féltékenyebbek rám.

- Nyitottan árul, Mr. Bartlett? - kérdezte Gornt.

- Én nem - felelte Bartlett halvány mosollyal. - Egyelőre nem.

- Pedig jól tenné - mondta könnyedén Gornt. - Biztosra veszem, hogy ön is jól tudja, mekkora pénzeket lehet keresni egy összedülőben lévő tőzsdén. Jókora összegek fognak itt gazdát cserélni, a Struan többségével együtt. - Casey-re vetette a szemét, izgatta a lány bátorsága, teste, s a gondolat, hogy vasárnap egyedül jön a vitorlásra. - És maga, Ciranoush, maga tőzsdézik?

Casey hallotta a kérdést, érzékelte a hangsúlyát. Végigfutott rajta az izgalom. Légy óvatos, figyelmeztette önmagát. Ez egy veszélyes ember. Igen: ahogy Dunross és Linc is az.

Melyiket válasszam? Legjobb volna mindhármat, gondolta: hirtelen felizzó testtel. Attól a pillanattól kezdve, hogy Dunross oly féltő gondossággal felhívta, izgalmasan és remekül alakult az egész nap. A telefon után felkelt, semmiféle utóhatását nem érezte a tűznek, se Tooley doktor hánytatójának. Jókedvűen dolgozott egész délelőtt, intézte az Egyesült Államokba irányuló és onnan érkező táviratokat, telexeket, telefonokat, intézte a Par-Con kiterjedt üzleti konglomerátumának problémáit, nyélbe ütött egy egyesülést, amely már hónapok óta szerepelt a határidőnaplójában, nagy haszonnal eladott egy céget, s az árán vásárolt egy másikat, amely szintén a Par-Con ázsiai betörését szolgálta. Aztán jött Linc, és váratlanul ebédelni hívta... Drága, magabiztos, vonzó Linc, gondolta, ahogy visszagondolt a Victoria and Albert tetején elfogyasztott ebédre. A tágas, zöld, tengerre néző étteremben ültek, milyen figyelmes volt Linc... Hongkong szigetét és a vízi utakat alig lehetett látni az esőtől. Fél grépfrút, egy kis saláta, Perrier, tökéletes kiszolgálás. Aztán kávé.

- Volna kedved benézni a tőzsdére, Casey? Mondjuk fél háromkor - mondta Bartlett. - Ian meghívott minket.

- Még elég sok a dolgom, Linc, és...

- De hát ilyen helyen még nem voltál, elképesztő, miket meg lehet itt csinálni. Errefelé a világ legtermészetesebb dolga a belső forgalmazás, és teljesen törvényes. Atyavilág! Ez egyszerűen fantasztikus! Csodálatos! Óriási szisztéma! Amit itt naponta megcsinálnak, azért az Államokban húsz év jár!

- Attól még nem biztos, hogy helyes is, Linc.

- Nem, viszont ez itt Hongkong, és nekik így tetszik, és ez az ő országuk, önfenntartók, és a kormány csak 15 százalék adót fölöz le - mondta Bartlett. - Én mondom neked, Casey, ha meg akarod szerezni a lelépési pénzedet, itt van rá az alkalom.

- Reméljük a legjobbakat. De azért csak menj egyedül Linc, tényleg egész kásahegy van előttem.

- Az várhat. Lehet, hogy épp ma ugrik a majom a vízbe. Ott kell lennünk az átvételnél.

- Gornt fog győzni?

- Minden bizonnyal... hacsak Ian nem kap valahonnan masszív támogatást. Tudomásom szerint a Victoria nem fog mögé állni. És ahogy jószóltam, az Orlin sem hosszabbítja meg a kölcsönt!

- Ezt Gornttól tudod?

- Közvetlenül ebéd előtt mondta, de ezen a szigeten mindenki tud mindent. Életemben nem láttam még ilyesmit.

- Akkor esetleg Ian is tudja, hogy Gornt beindítása érdekében bedobtál kétfélmilliót...

- Lehet. Amíg viszont nem tudják, hogy a Par-Con úton van afelé, hogy új Nemes Házzá válják, nem számít... hogy tetszik neked ez a név: Tajpan Bartlett?

Caseynek eszébe jutott Bartlett hirtelen elvgyorodása és a melegség, amely ettől elárasztotta. Érezte most is, itt a tőzsde padlóján állva figyelte Bartlettet, nézte a körülöttük álló embereket, akik közül csak három volt fontos: Quillan, Ian és Linc, akikhez hasonló vitalitású és izgalmas férfiakat még sose látott. Visszamosolygott rájuk, aztán válaszolt Gorntnak. - Nem, nem szoktam tőzsdézni, legalábbis személyesen nem. Nem szeretem a szerencsejátékokat - nekem ahhoz túl sokba van a pénzem.

- Micsoda disznóság ilyet mondani! - morogta valaki.

Gornt nem figyelt rá, csak Caseyt nézte. - Bölcs, nagyon bölcs.

Persze azért időnként itt is lehet biztosra menni, például mikor az ember kivégez valakit. - Dunrossra nézett, aki különös mosollyal figyelte őket. - Persze csak képletesen.

- Mondja csak, Mr. Bartlett! - kiabált be valaki. - Most megegyezett a Struannal vagy sem?

- Ja, igen - kiáltott egy másik - és mi a véleménye a Rajtaütős Bartlettnek a hongkongi stílusú rajtaütésről?

Ismét csend támadt. Bartlett vállat vont. - A rajtaütés az rajtaütés, mindegy, hol történik - mondta óvatosan - de amíg az összes szavazatokat össze nem számlálták, az ember sohasem lehet biztos benne, hogy nyert-e. Én egyetértek Mr. Dunross-szal. Megégetheti magát az ember. - Elmosolyodott, a tekintete ide-oda ugrott. - És egyetértek Mr. Gornttal is: kivégzésekre – képletesen szólva - időnként sor kerül.

Ismét felharsant a nevetés: Dunross az alkalmat kihasználva, tovább nyomult az ajtó felé. Bartlett és Casey követte. Rollsához és várakozó sofőrjéhez érve Dunross betessékelte vendégeit. - Tessék, szálljanak be... Bocsássanak meg, nekem rohannom kell, de a kocsit hazaviszi önöket.

- Igazán kedves, de fogunk egy taxit...

- Szálljanak csak be. Ebben az esőben fél órát is várhatnának.

- Akkor elmegyünk a kompig, tajpan - mondta Casey - ott kitehet minket. – Beszálltak, elindult velük az autó a sűrű forgalomban. - Mihez kezd Gornttal? - kérdezte Bartlett.

Dunross nevetett, Casey és Bartlett megpróbálta felmérni belőle az erejét. - Várakozó álláspontra helyezkedem – mondta. – Régi kínai módszer: türelem. Türelemmel mindent el lehet érni. Köszönöm, hogy hallgatott az egyezségünkről. Remekül csinálta.

- Holnap, zárás után jelenti be, ahogy terveztük? - kérdezte Bartlett.

- Szeretném ezt a kérdést nyitva hagyni. Én ismerem ezt a piacot, maga nem. Lehet, hogy holnap bejelentem. – Dunross őszinte tekintettel nézett vendégeire. - Az is lehet, hogy várok vele keddig, a tényleges aláírásig. Remélem, még áll az egyezségünk? Kedden éjfélig?

- Persze - mondta Casey.

- Megállapodhatnánk abban, hogy a bejelentés időpontjának megválasztását rám bízzák? Előzetesen

értésíteném magukat, de esetleg fontos lehet az időzítés is a... manőverezés miatt.

- Természetesen.

- Köszönöm. Persze, ha akkorra összeomlottunk, vissza az egész. Ezzel tökéletesen tisztában vagyok.

- Elképzelhető, hogy Gornt lenyeli? - kérdezte Casey. Mindketten észrevették Dunross szemének villanását. Továbbra is mosolygott ugyan, De ez csak a látszat volt.

- Nem, gyakorlatilag nem, de ha elég részvényt kapar össze, közvetlen úton bekerülhet az igazgatótanácsba, és új igazgatókat nevezhet ki. Emellett, ha egyszer bekerül a tanácsba, megismeri a legtöbb üzleti titkunkat, és tönkreteszi, lerombolja a céget: - Dunross Casey-re pillantott. - Gornt célja a pusztítás.

- A múlt miatt?

- Részben. - Dunross mosolygott, de ezúttal fölfedezték a mögötte megbúvó, mélyen gyökerező fáradtságot. - A tét magas, itt most arcról van szó, rengeteg arcról, és ez itt Hongkong. Itt csak az erős marad életben, a gyenge megsemmisül, csak az a különbség, hogy itt más országokkal ellentétben a kormányzat nem lopja meg, igaz, nem is védi meg az embert. Ha valaki nem igényli ezt a fajta szabadságot, nem tetszenek neki a szabályaink vagy bizonyos szabályok hiánya, ne jöjjön ide. Maguk a profitért jöttek ide, ugye? - Dunross figyelte Bartlettet. - És így vagy úgy, de meg is fogják szerezni.

- Meg - bólintott Bartlett udvariasan, s Casey arra gondolt, vajon mennyit tud Dunross a Gornttal kötött megállapodásról. Nyugtalanította a gondolat. - Igen, a profitért jöttünk - mondta. - De nem rombolni.

- Bölcsen teszik - válaszolta Dunross. - Teremteni jobb, mint rombolni. Jaj, most jut eszembe: Jacques kérdezi, hogy volna-e kedvük ma este vele vacsorázni. Úgy fél kilenc körül. Én nem tudok menni, hivatalos programom van a kormányzónál, de később esetleg összejöhetnének egy-két pohárkára.

- Köszönöm, de ma este nem érek rá - felelte könnyedén Bartlett, pedig Orlanda hirtelen gondolatára nem érezte valami könnyedén magát. - És te, Casey?

- Nem, köszönöm, nem. Egy halom tennivalóm van, tajpan, de remélem, valamikor későbbre is érvényes a meghívás - mondta Casey jókedvűen, és arra gondolt, milyen bölcsen tette Dunross, hogy tartotta a száját, és milyen bölcs volt Linc Bartlett is, hogy nem kapkodta el a dolgot a Struannal. Aztán más jutott eszébe: hogy milyen jó volna Linckel vacsorázni, kettesben, úgy, mint ebédkor. Talán még egy moziba is elmehetnének.

Dunross belépett az irodájába.

- Ó, jó napot, tajpan - mondta Claudia. - A lenti fogadóhelyiségben Mr. és Mrs. Kirk várja. Bill Foster lemondólevele ott van az "Elintézendő" kosárban.

- Jó. Szóljon nekem, Claudia, hogy fogadjam Linbart, mielőtt indul. - Dunross figyelmesen

szemügyre vette Claudiát, s noha a titkárnője tökéletesen tudta leplezni az érzelmeit, mégis megérezte, hogy most fél. Az egész épületben érezte ezt a félelmet. Mindenki úgy tett ugyan, mintha erről szó se volna, de a bizalom megingott. "Ha a sereg nem bízik a tábornokában - írta volt Szun Cu, nincs annyi katona s nincs annyi fegyver, amellyel akár egyetlen csatát is meg lehetne nyerni. "

Dunross nyugtalanul újra átgondolta a tervét és a helyzetet. Tudta, hogy csak nagyon kevés lehetősége van, és hogy az egyetlen hatásos védekezés a támadás, de azt is tudta, hogy komoly fedezet nélkül nem indíthat támadást. Délelőtt csak egy kelletlen "esetleg"-et tudott kipróbálni Lando Matából, -... mondtam magának, hogy ezt előbb meg kell beszélnem Zsugorival. Többször is hagytam neki üzenetet, de egyszerűen képtelen vagyok elérni.

- Zsugori Macauban van?

- Igen, azt hiszem. Azt mondta, ma érkezik, de azt nem tudom, melyik komppal. Tényleg nem tudom, tajpan. Ha nincs rajta a következőn sem, azonnal visszamegyek Macauba, és megkeresem, már hogyha el lehet érni. Délután, amint beszéltem vele, hívom magát. Gondolkozott az ajánlatainkon?

- Igen. Nem adhatom el maguknak a Struant. És azt sem tehetem meg, hogy otthagynom a Struant, és átmegegyek Macauba a szerencsejátékokat irányítani.

- A mi pénzünkkel porrá zúzhatná Gorntot.

- Nem adhatom ki a kezemből a céget.

- És mi volna, ha kombinálnánk a két ajánlatot? Mi támogatjuk magát Gornt ellenében, maga ezért átengedi nekünk a Struan irányítását, és maga vezeti a szerencsejáték-szindikátusunkat, ha akarja, titokban. Ezt titokban lehet tartani...

Dunross fészkelődni kezdett a karosszékében, biztosra vette, hogy Lando és Zsugori csapdába akarja csalni az ajánlatával. Akárcsak Bartlett és Casey, gondolta harag nélkül. Micsoda érdekes nő... Szép, bátor és hűséges - Bartletthez... Kíváncsi volnék, vajon tudja-e, hogy Bartlett ma Orlandával reggelizett, és aztán fölment a lakására. Kíváncsi volnék, vajon tudják-e, hogy tudok a svájci kétmillióról. Bartlett okos, nagyon okos, csupa helyes lépést tesz, viszont épp kiszámítható lépései folytán támadható, a leggyengébb pontja pedig egy ázsiai lány. Talán Orlanda, talán valaki más, de mindenesetre egy fiatalságtól duzzadó, aranybőrű lány. Jó húzás volt Quillan részéről, hogy Orlandát dobta be csalinak. De még mennyire jó. Orlanda tökéletes csali, gondolta, majd ismét Lando Matára és a millióira koncentrált. Ahhoz, hogy azokat a milliókat megszerezsem, meg kellene szegnem szent eskümet. Ezt nem fogom megtenni.

- Milyen hívásaim voltak, Claudia? - kérdezte. Mintha hirtelen egy jégcsapot döftek volna a gyomrába. Mata és Zsugori volt a két utolsó ütőkártyája, már csak ők maradtak.

Claudia egy pillanatig habozott, tekintete végigfutott a névsoron. - Hiro Toda kereste Tokióból, kéri, hogy ha lesz egy perce, hívja vissza. Alastair Struan ugyanezt kéri Edinborough-ból... David MacStruan Torontóból... az édesapja Ayrből - az öreg Sir Ross Struan Nizzából...

- Trussler bácsi Londonból - szakította félbe Dunross - Kelly bácsi Dublinból-, Cooper kuzin

Atlantából...

- New Yorkból - helyesbített Claudia.

- New Yorkból. Szárnyakon jár a rossz hír - bölintott higgadtan Dunross.

- Igen. Aztán itt van még... - Claudia Chen szemébe könnyek szöktek. - Most mit csinálunk?

- Sírni biztosan nem fogunk - felelte Dunross, tudva, hogy Claudia megtakarított pénzének jó része Struan-papírokban fekszik.

- Nem, dehogy! - Claudia Chen szipogott egy kicsit, kifújta az orrát. Sajnálta Dunross, de ugyanakkor hálát adott az isteneknek, hogy volt benne annyi előrelátás, hogy a legmagasabb piaci áron megszabaduljon a részvényeitől, és ne vásároljon, amikor a Chen Ház feje az egész családnak azt ajánlotta, hogy ki-ki vegyen annyit, amennyit csak tud. - Ajíjje, tajpan, ne haragudjon, nagyon sajnálom, kérem, bocsásson meg... De ugye nagyon rosszul állunk?

- Elég rosszul, lyányom - felelte Dunross eltúlzott skótos kiejtéssel – de csak akkor, ha már meghaltunk. Vagy nem ezt mondogatta mindig az öreg tajpan? - Az öreg tajpan Sir Ross Struan volt, Alastair apja, az első tajpan, akire Dunross emlékezett. - Halljam, ki keresett még.

- Kern kuzin Houstonból és Deeks kuzin Sidney-ből. Több családtag nem jelentkezett.

- Nincs is több. - Dunross nagyot fűjt. A Nemes Ház irányításának ezek a családok voltak a letéteményesei. Mindegyiküknek megvolt a maga részvénytartása, amit hivatalból megkaptak, bár a Ház törvénye szerint az egész nevében Dunross szavazott - amíg ő volt a tajpan. A Dunrossok családi holdingja, amely Dirk Struan lányától, Winifredtől származott, tíz százalék volt, a Robb Struantól, Dirk féltestvérétől származó Struanoké öt százalék, Culum ága, Drusslerék és Kellyék és Boszorkány Struan legkisebb lánya egyenként öt százalék, Cooperék, Kernék és Derbyék, akiknek őse Jeff Cooper, a Cooper-Tillman cég társtulajdonosa, Dirk hűséges barátja volt, és aki Boszorkány Struan legidősebb lányát vette feleségül, öt-öt százalékot birtokolták. MacStruanék, Dirk állítólagos törvénytelen leszármazottai 2,5 százalékot, Chenék hét és felet. A részvények másik fele, ötven százalék, Boszorkány Struan személyes tulajdona és hagyatéka hitbizomány volt, amelynek birtokában a tajpan szavazott "bárki legyen is az, következésképpen a haszon is ennek arányában osztandó fel évente: ötven százalék a tajpannak, a többi arányosan felosztva a családok részesedése szerint - de csak ha a tajpan így határoz" - írta Boszorkány Struan lendületes, határozott betűivel. Ha a tajpan bármely oknál fogva úgy határoz, hogy visszatartja a családok osztalékát, akkor az az összeg a tajpan személyes alapjába kerül, és olyan célra fordítja, amit kívánatosnak tart. De vigyázatok mind, jövődő tajpanok: a Nemes Házat csak biztos kézre szabad adni, a családoknak pedig biztos úton haladni, ahogy maga a Tajpan nyilvánította ki, különben vegyétek átkomat Isten előtt, legyen átkozott, aki megcsal bennünket... "

Dunross hátán végigfutott a hideg, ahogy eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor először olvasta Boszorkány Struan végrendeletét... ugyanolyan parancsoló volt, mint Dirk Struané. Miért kísért minket még most is oly gyakran ez a két ember? - tűnődött el megint. Miért nem tudjuk lezárni a múltat, miért lessük kísértetek óhajtásait, akik egyébként nem is olyan jó kísértetek?

Én nem lesem az óhajtásaikat, mondta magában határozottan. Csak szeretnék méltó lenni a

mércéjükhöz.

Ismét Claudiára nézett, az anyás, kemény, nagyon összeszedett, de most életében először ijedt Claudia Chenre. Világéletében ismerte ezt az asszonyt, aki az öreg Sir Rossnál kezdte a szolgálatot, Dunross apjánál, majd Alastairnél folytatta és most őt magát szolgálta ugyanazzal a fanatikus lojalitással, mint Phillip Chen. - Jaj, Phillip, szegény Phillip.

- Phillip nem telefonált? - kérdezte.

- De igen, tajpan. És Dianne is, Négyyszer is.

- Ki még?

- Vagy tízen-tizenketten. A legfontosabbak: Johnjohn a bankból, Zsen tábornok Tajvanról, Gavallan Párizsból, Négyujjú Vu, Pug...

- Négyujjú? - Dunrossban újjáéledt a remény. – Mikor?

Claudia megnézte a lajstromot.- Tizennégy ötvenhatkor, Lehet, hogy meggondolta magát a vén kalóz?
- tűnődött Dunross fokozódó izgalommal.

Előző nap késő délután elment Vúhoz Aberdeenbe, hogy a segítségét kérje, de - akárcsak Lando Matától - tőle is csak bizonytalan ígéretekot kapott.

- Nézd, öreg barátom - mondta neki Dunross meg-megakadva, haklo nyelvjárásban – én eddig még sose kértem szívességet tőled.

- Tajpan elődeid hosszú sora kért rengeteg szívességet az elődeimtől, és szerzett általuk rengeteg hasznot - felelte az öregember Dunrossra emelve ravasz, szúrós szemét. - Szívességet? Hogy cicerézniél meg minden kutyát, tajpan, nincs énnekem annyi pénzem! Húszmillió? Ugyan honnan volna egy ilyen szegény halászembernek, mint én vagyok, ennyi rengeteg pénze?

- Ennél több is kikerült tegnap a Ho-Pakból, öreg barátom.

- Ajíjje, hogy ciceréződne meg mind, aki hamis híreket terjeszt! Jó, lehet, hogy kivettem a pénzemet, de az már el is ment, kifizettem árukra, tartoztam bizonyos árukért.

- Remélem, nem fehér porért - mondta komoran Dunross. - A fehér por rettenetes zosz. Azt rebesgetik, érdeklődsz iránta. Mint barátod tanácsolom neked: ne tedd. Őseim, az öreg Zöld Szemű Ördög, meg a Gonosz Szemű és Sárkányfogú Boszorkány Struan mindketten megátkozták azokat, akik a fehér porral kereskednek. Nem az ópiumot átkozták el, hanem az összes létező fehér port és mindazokat, akik kereskednek velük - túlozta el némiképp az igazságot, tudván, mennyire babonás az öregember. - Én azt tanácsolom, ne foglalkozz a gyilkos porral. Az aranyüzleted csak hajt elég hasznot?

- Én nem tudok semmit a fehér porról. - Az öregember kényszeredetten elmosolyodott, kilátszott az ínye s néhány elferdült foga. És nem félek az átkoktól, még az övéiktől sem!

- Akkor jól - mondta Dunross, tudta, hogy hazudik az öreg. Most viszont kölcsönt kérek tőled. Ötvenmilliót, mindössze három napra.

- Majd megkérdezem a barátaimat, tajpan. Talán tudnak segíteni, talán együtt tudunk segíteni. De kizáradt kúttól ne számíts vízre. És milyen kamatra?

- Ha holnap megkapom, akkor magasra.

- Nem megy, tajpan.

- Beszélj rá Zsugorit, ő régi szövetségeseid és barátod.

- Zsugorinak egyetlen megcicerézett barátja van csak: ő maga - mondta mogorván az öregember, és bárhogy érvélt is Dunross, nem tudta meggyőzni.

A telefonért nyúlt. - Kik hívtak még, Claudia?

- Johnjohn a bankból. Phillip és Dianne... Ja, őket már mondtam... Crosse főtanácsos úr, aztán az összes komolyabb részvényesünk, az összes leányvállalatunk igazgatója, aztán szinte az egész Turf Club... Travkin, az idomár... végtelen a sor.

- Várjon egy percet, Claudia. - Dunross legyűrte idegességét, és beleszólt a kagylóba, haktól. - Itt a tajpan. Ott van az én öreg barátom? - Igen, itt van, Mr. Dunross - mondta udvariasan angolul az amerikai hang. - Köszönjük a visszahívást. Azonnal jön, uram.

- Mr. Choy, Mr. Paul Choy?

- Igen, uram.

- A nagybátyja mindent elmondott nekem magáról. Isten hozta Hongkongban.

- Én... hm... már itt is van, uram.

- Köszönöm. - Dunross koncentrált. Egymást kergették fejében a kérdések: mit keres most Paul Choy Négyujjú Vúnál, ahelyett, hogy Gornt valamelyik irodájában körmölne, miért telefonált Johnjohn, és miért hívta Crosse.

- Tajpan?

- Én vagyok, öreg barátom. Kerestél.

- Igen... Találkozhatnánk ma este?

Meggondoltad magad? - szerette volna ordítani Dunross. De ezt nem engedte a jó modor, és a kínaiak különben sem kedvelik a telefont, inkább a személyes beszélgetést részesítik előnyben. - Persze. Nyolc harang tájban, a középső őrseg idején - mondta könnyedén. Éjfél tájban. - Igyekszem pontos lenni, amennyire csak tudok tette hozzá, mert eszébe jutott, hogy háromnegyed tizenegykor Brian Kokkal van

találkozója.

- Jó. Az én mólómmál. Egy szampan fog várni.

Dunross kalapáló szívvel tette le a kagylót. - Akkor most először hívja Crosse-t, Claudia, aztán hozza fel Kirkéket. Utána pedig végigmegyünk a listán. Hozzon össze egy telefonkonferenciát apámmal, Alastairrel és Sir Ross-szal, mondjuk ötre, az náluk kilenc, Nizzában meg tíz. Davidet meg a többi államokbelit este hívom. Nincs értelme éjnek évadján felébreszteni őket.

- Igen, tajpan. - Claudia Chen már tárcsázott. Megkapta Crosse-t, átadta Dunrossnak a kagylót, kiment, becsukta maga után az ajtót. - Tessék, Roger.

- Hányszor járt Kínában?

A váratlan kérdés egy pillanatra kizökkentette Dunrosst. - benne van a nyilvántartásban - felelte. - Könnyen utánanézhetsz.

- Tudom, Ian, de fel tudná most sorolni, ha megkérem?

- Négyyszer jártam Kantonban, a vásáron, egyszer-egyszer az utóbbi négy évben. És egyszer Pekingben egy kereskedelmi bizottsággal, tavaly.

- Kantonon és Pekingén kívül sikerült máshova is eljutnia?

- Miért?

- Sikerült?

Dunross tétovázott. A Nemes Háznak sok régi üzletfele volt Kínában, sok régi, kipróbált barátja. Néhányuk most meggyőződéses kommunista volt. Megint mások látszólag kommunisták, lelkük mélyén azonban százszázalékos kínaiak, következésképpen távlatokban gondolkodók, titkolózók, óvatosak és nem politizálók. Ezek az emberek egyre följebb hágtak a ranglétrán, egyikük még valamilyen elnökségbe is bekerült. És ezek az emberek, kínaiak lévén, mind tisztában voltak azzal, hogy a történelem ismétli önmagát, hogy a korszakok gyorsan véget érhetnek, és aki ma reggel még császár, estére már kóbor kutya lehet, tudták, hogy a dinasztiák úgy követik egymást, ahogy az az isteneknek tetszik, tudták, hogy minden dinasztia alapító szükségzerűen vérben gázolva lép a Sárkány trónra, tudták, hogy sosem árt, ha az ember jó előre biztosítja magának az egérutat - és hogy akadnak a barbárok között is régi barátok, akikben meg lehet bízni.

Dunross azonban azt is tudta, hogy a kínaiak mindenekelőtt gyakorlatias emberek. Kínának árura és segítségre van szüksége. Áru és segítség nélkül védtelenek hagyományos és egyetlen valódi ellenségük, az oroszok ellen.

A Nemes Házba vetett különleges bizalom folytán Dunrosst nagyon sokszor megkeresték Kínából - néha hivatalosan, néha nem hivatalosan, de mindig titokban. Állandóan számos magánjellegű üzlete volt előkészületben, mindenféle hiánycikknek számító gép és áru - köztük repülőgép-hajtóművek - szállítására hajlandónak mutatkozott. Gyakran járt olyan helyeken, ahová mások nem juthattak el. Egyszer

Hangcsouban, Kína legszebb részén volt egy megbeszélése. Ezt az utat azért tette meg, hogy zárt körben üdvözlje a 49 Club többi tagjait, hogy Kína megbecsült vendégeiként elborozgassanak, megvacsorázzanak. A 49 Clubnak olyan cégek voltak a tagjai, amelyek 1949 után is kereskedtek Kínával, főleg brit cégek. Nem sokkal azután, hogy Csang Kaj-sek elhagyta a szárazföldet és Tajvanra menekült, Britannia elismerte Mao Ce-tung kormányát. A két kormány között ennek ellenére mindig feszült volt a viszony. A régi barátok között viszont, magától értetődően nem volt az - hacsak valamelyik régi barát nem élt vissza a bizalommal.

- Hát előfordult egyszer-kétszer, hogy kiruccantam egy kicsit ide-oda - mondta könnyedén Dunross. Nem akart hazudni a KO főnökének. - De nem olyan helyekre, hogy érdemes lett volna az otthoniaknak megírni. Miért?

- Elmondaná, hogy hol járt?

- Ha maga is egy kicsit konkrétabb, Roger, természetesen – felelte kissé keményebb hangon Dunross. - Mi kereskedők vagyunk, nem politikusok vagy kémek, és a Nemes Ház Ázsiában különleges helyzetet élvez. Jó néhány éve vagyunk már itt, és nekünk, kereskedőknek köszönhető, hogy a Union Jack ott lobog... valamikor ott lobogott a fél földgolyón. Mit forgat a fejében, öreg cimbora?

Hosszú csend következett. - Semmit, semmi különöset. Nos, akkor rendben is volnánk, Ian, Megvárom azt a gyönyört, amit a papírok elolvasása nyújt, aztán majd konkrétabb leszek. Köszönöm, elnézését kérem a zaklatásért. Viszlát.

Dunross zavartan meredt a telefonra. Mit akar tudni Crosse? - tette fel magának a kérdést. Sok-sok üzletet kötött már, amelyek között természetesen akadtak olyanok is, amelyek nem mindig egyeztek a londoni kormány hivatalos politikájával, sőt a washingtoniével sem... Az ő rövid és hosszú távú Kínapolitikája ellentétben állt az övékével. Amit ők csempészárúnak tekintettek, azt ő nem tekintette annak.

Na, mindegy, amíg én vagyok a tajpan, jöhet bármi, ami Kínához fűződő kapcsolatunk megmarad és kész, mondta magában határozottan. A legtöbb londoni és washingtoni politikus egyszerűen képtelen felfogni, hogy a kínaiak mindenekelőtt kínaiak, és csak azután kommunisták. És hogy Hongkong Ázsia békéje szempontjából létfontosságú...

- Mr.és Mrs.Jamie Kirk, uram.

Jamie Kirk pedáns, rózsaszínarcú, rózsaszín kezű emberke volt, kellemes skót akcentussal beszélt. A felesége magas volt, nagydarab és amerikai.

- Jaj, mennyire örvendek, hogy... - kezdte Kirk.

- Hát mi volnánk azok, Mr. Dunross - harsogta a feje fölül kedélyesen a felesége. Térj a tárgyra, Jamie szívem, Mr. Dunross nagyon elfoglalt ember, nekünk meg még vásárolnunk is kell. A férjem hozott magának egy csomagot.

- Igen. Alan Medford G...

- Az úr tudja, hogy Alan Medford Granttól hoztad, szívem - mondta vidáman az asszony, megint csak

a férje feje fölött. - Add neki oda.

- Ja! Ja, igen, és van egy...

- Egy levelet is hozott tőle - mondta az asszony. - Mr. Dunross nagyon elfoglalt ember, úgyhogy add oda neki, aztán gyerünk vásárolni.

- Jó. Igen, hát akkor. Kirk átnyújtotta Dunrossnak a csomagot. Körülbelül harmincöt centi hosszú lehetett, húsz-huszonkét centi széles, és két- három centi vastag. Barna volt, jellegtelen, és alaposan leragasztották. A boríték vörös pecsétviasszal volt lepecsételve. Dunross megismerte a pecsétet. - Alan azt mondta, hogy...

- Hogy személyesen add át legjobb kívánságaival egyetemben - mondta újabb kacaj kíséretében az asszony. Fel is állt. - Rémes, milyen lassú vagy, drágaságom. Hát akkor köszönjük, Mr. Dunross, gyere, szívem...

Meglepetten megtorpant, mert Dunross parancsoló mozdulattal fölemelte a kezét, s udvariasan, de ellentmondást nem tűrő hangon megszólalt: - Milyen holmikat óhajt vásárolni, Mrs. Kirk?

- Eh? Ja... Hát néhány ruhadarabot, ezt-azt, meg néhány inget az én drágámnak, meg...

Dunross ismét fölemelte a kezét, megnyomott egy gombot, mire megjelent Claudia Chen. - Vigye át most rögtön Mrs. Kirköt Sandra Lee-hez, ő pedig nyomban kísérje el Li Fu-taphoz, és mondja meg neki, hogy a lehető legelőnyösebb áron szolgálja ki Mrs. Kirköt, különben kitoloncoltatom! Hamarosan Mr. Kirk is megy utána! - Dunross karon fogta Mrs. Kirköt, s mire az asszony észrevette magát, már ott állt Claudia előtt, aki figyelmesen hallgatta, mi mindent szeretne vásárolni.

A beállt csendben Kirk felsóhajtott. Sóhaja a sokat szenvedett emberek mély sóhajtása volt. - Ó, bárcsak tehetném... - mondta gyászosan, aztán földerült az arca. - Tajpan, maga pontosan olyan, amilyennek Alan lefestette.

- Tényleg? Nem csináltam semmi különöset. A kedves felesége vásárolni akart, nem?

- Igen, de - Kirk némi szünet után folytatta. - Alan azt mondta, hogy... ööö ... addig olvassa el a levelet, amíg itt vagyok. Ezt... ezt nem mondtam el a feleségemnek. Maga szerint el kellett volna? -

- Nem - felelte Dunross barátságosan. - Nézze, Mr. Kirk, sajnálom, hogy rossz hírral kell szolgálnom, de AMG sajnos hétfőn egy motorkerékpár-baleset következtében életét veszítette. - Kirknek leesett az álla. - Tessék?

- Sajnálom, hogy ezzel kellett fogadnom. de úgy gondoltam, jobb, ha tudja.

Kirk gondolatokba mélyedve bámulta az esőcsíkokat. - Rettenetes - mondta nagysokára. - Ezek az ócska motorbiciklik mind életveszélyesek. Elgázolták?

- Nem. Ott találták az úton, a motorja mellett. Sajnálom.

- Rettenetes! Szegény Alan! Szegény szerencsétlen! Csak annak örülök, hogy nem Frances előtt mondta, mert ő... ő is kedvelte... Én... ööö... talán jobb volna, ha most elolvasná a levelet, aztán... Szegény jó Alan...! - A kezeit kezdte nézegetni. Lerágott, csúnya körmei voltak. - Szegény Alan!

Dunross, hogy időt adjon Kirknek, felbontotta a levelet. Ez állt benne: "Kedves Mr. Dunross! Ezt a levelet egy volt iskolatársam, Jamie Kirk és a felesége, Frances juttatja el önhöz. Kérem, hogy a csomagot, amit átad önnek, tanúk nélkül bontsa ki. - Azt akartam, hogy biztosan eljusson önhöz, és Jamie megígérte, hogy útközben beugrik Hongkongba. Megbízható ember, már amennyire valakiben egyáltalán meg lehet bízni. Francesre ne haragudjon, ha lehet, valójában rendes teremtés, rendesen bánik az én öreg barátommal, és az előző férje jóvoltából elég jól van eleresztve, ami megadja Jamie számára azt a szabadságot, hogy kedvére üldögdélhessen és gondolkodhasson - ritka, nagyon ritka privilégium manapság. Ők egyébként nem szakmámbeliek, azt viszont tudják, hogy amatőr történész vagyok. Ha nem egy halott embertől származik a levél, Dunross ennél a pontnál elmosolyodik. - Jamie geológus, a tengerek geológiájával foglalkozik, az egyik legjobb a világon. - Kérdezze csak a munkájáról, az elmúlt éveiről, de lehetőleg ne Frances jelenlétében - nem mintha nem tudna mindenről, amiről Jamie-nek tudomása van, de egy kicsit pletykás természetű. Jamie-nek van néhány érdekes terve, amelyek esetleg használhatók a Nemes Ház és esetleges további tervei számára. Szívélyes üdvözlettel: AMG."

Dunross felnézett. – AMG azt írja, még az iskolából ismerik egymást.

- Igen, egy iskolába jártunk. Charterhouse-ba. Aztán én Cambridge-be mentem tovább, ő meg Oxfordba. Igen. De azért... ööö ... tartottuk a kapcsolatot azóta is, persze csak úgy alkalmasszerűleg. Igen. Ön régóta... ööö... ismeri?

- Körülbelül három éve. Én is kedveltem. De ön esetleg most nem akar róla beszélni...

- Ó, nem, nincs semmi vész. Persze... megdöbbsent a dolog, de hát az élet megy tovább. Jó öreg Alan... furcsa emberke, ugye, a papírjaival, a könyveivel, a pipájával, a hamujával, meg a nemezipapucsával... - Kirk szomorúan egymáshoz illesztette ujjai hegyét. Azt hiszem, úgy kellett volna mondanom, hogy volt, de még olyan furcsa múlt időben beszélni róla... pedig érzésem szerint úgy kell. Igen... Otthon mindig nemezipapucsban járkált. Én nem is hiszem, hogy valaha is anélkül járkált volna.

- Mármint otthon? Én sose jártam nála. Mindig az én londoni irodámban szoktunk találkozni, egyszer lejött Ayrbe. - Dunross az emlékezetében keresgélt. - Nem emlékszem rá, hogy ott nemezipapucsot viselt volna.

- Ó, igen, Alan mesélt nekem Ayr-ról, Mr. Dunross. Igen, beszélt róla. Életének egyik... ööö ... fénypontja volt. Ön... ön nagyon szerencsés ember, hogy egy ilyen birtoka van.

- Az Avisyard kastély nem az enyém, Mr. Kirk, bár több mint száz éve a család birtokában van. Dirk Struan vásárolta a felesége és a családja számára... afféle vidéki fészek gyanánt. - Dunross mint mindig, most is hirtelen melegség járta át a gyönyörű, szelíden hullámzó táj, a tavak, láposok, erdők, tisztások gondolatára, ahogy a több mint két és fél ezer hektárra, a remek vadászhelyekre, a teljes szépségében feltárulkozó Skóciára gondolt. - A hagyomány szerint mindig a mindenkori tajpan Avisyard ura - amíg tajpan. De persze az egész család, főleg a gyerekek jól ismerik. A nyári szünetek... - az avisyardi karácsony... csodálatos tradíció. Egész bárányok és fél marhák, újév napján haggis, whisky, óriási, zúgó kandallók, harsogó dudák... Pompás hely. És ehhez még egy működő gazdaság: tehén, tej, vaj - és ne

feledkezzünk meg a Loch Vey-i szeszfőzderől! Bárcsak több időt tölthetnék ott... A feleségem épp ma utazott el, hogy előkészítse a dolgokat a karácsonyi szünidőre. Ismerős a világnak azon a tájékán?

- Épp csak hogy. Leginkább a Felföldet ismerem. A Felföldet jobban ismerem. A családom Invernessből származik.

- Ha egyszer Ayrben jár, feltétlenül látogasson meg minket, Mr. Kirk. AMG azt írja, hogy ön geológus, az egyik legjobb a világon...

- Tényleg? Alan túlságosan kedves... volt. Az én... ööö... szakterületem a tengergeológia. Igen. És ezen belül is elsősorban... Kirk hirtelen elhallgatott.

- Valami baj van?

- Ó, semmi... ööö... tulajdonképpen semmi, de gondolja, hogy Francessel nem lesz probléma?

- Kizárt eset. Akarja, hogy én mondjam meg neki, mi történt AMG-vel?

- Nem. Majd később elmondom neki. Nem, én... Most jut eszembe, hogy azt hiszem, úgy fogok tenni, mintha élne még, Mr. Dunross. Ön nem volt köteles ezt elmondani nekem, így meg én nem teszem tönkre a szabadságát. Igen. Így lesz a legjobb, ugye? - Kirk kissé felderült. - Ráérünk akkor megtudni a rossz hírt, ha majd hazaérünk.

- Ahogy óhajtja. Hol is tartottunk? Ja, hogy ezen belül is elsősorban...

- Ja, igen... Elsősorban kőzettannal foglalkozom, amelynek tárgya természetesen a kőzetek tanulmányozása, beleértve a leírásukat és az értelmezésüket is. A kőzetanon belül az utóbbi időkben az üledékes kőzetekre szűkült le az érdeklődési köröm. Mint a paleozoikumból származó porózus szerkezetű kőzetek szakértője, évek óta részt veszek egy kutatási programban. Igen. A tanulmány középpontjában Skócia keleti partvidékének talapzata áll. AMG úgy gondolta, önt esetleg érdekli ez a téma.

- Természetesen. - Dunross fékezte türelmetlenségét. Tekintete az asztalán heverő csomagra szegeződött. Szerette volna kinyitni, szerette volna felhívni Johnjohnt... és még egy tucatnyi sürgős dolgot elintézni. Rengeteg teendője volt, és még mindig nem értette, mi köze egymáshoz AMG-nek, a Nemes Háznak és Kirknek. - Nagyon érdekesen hangzik - mondta. - És mi a tanulmány tárgya?

- Eh? - Kirk hökkenten meredt Dunrossra. - A szénhidrogének. Látva Dunross értetlen tekintetét, sietve hozzáfűzte: - Szénhidrogének csak porózus paleozoikumi üledékes kőzetekben fordulnak elő. Olaj, Mr. Dunross, nyersolaj.

- Vagy úgy! Olajat kerestek?

- Nem, dehogy! A kutatás arra irányult, hogy meghatározzuk, milyen valószínűsége van a szénhidrogének part menti előfordulásának Skócia partjainál. Örömmel mondhatom, hogy véleményem szerint bőven van. Nem túl közel a parthoz, hanem kint az Északi-tengeren. - A kis ember rózsaszín arca még rózsaszínűbb lett. Megtörölte a homlokát. - Igen, azt hiszem, szép számmal található ott jó mezők.

Dunross zavarban volt, még mindig nem értette, mire megy ki ez az egész. - Hát, ami azt illeti, hallottam már valamit harangozni róla, hogy a Közel-Keleten meg a Texasi-öbölben folytatnak tengeri fúrásokat. Na de az Északi-tengeren? Jóságos ég, Mr.Kirk, az a világ legrosszabb tengere, talán a legszesélyesebb is, állandóak a viharok, a hullámok toronymagasságúak, hogyan lehet ott fúrni? Hogyan lehet ott biztonságosan kikötni egy fúrótornyot, hogyan lehet a fúrótornyot folyamatosan ellátni, és ha még találnak is olajat, hogyan lehet azt nagy mennyiségben a partra szállítani? De tegyük fel, hogy ez is sikerül: a leves akkor is többbe kerülne, mint a hús.

- Önnek tökéletesen igaza van, Mr. Dunross - helyeselt Kirk. Amit mond, az mind száz százalékgig igaz, az én munkám azonban nem kereskedelmi jellegű, nekem csak az a feladatom, hogy megtaláljam a mi rejtőzködő természetű, roppant értéket képviselő szénhidrogénjeinket. - Kirk büszkén folytatta, - Ez az első eset, amikor egyáltalán megfordult a fejünkben, hogy talán ott is létezhetnek. Mindez persze még csak elmélet, az én elméletem. Az ember sosem mehet egészen biztosra, míg le nem ereszti a fúrót. Az én szakterületemhez azonban a szeizmikus jelenségek értelmezése is hozzátartozik, a mesterségesen előidézett robbanások keltette hullámok vizsgálata és az én értelmezésem szerint az utolsó eredmények némileg eltértek a megszokottaktól...

Dunross csak félig-meddig figyelt, még mindig azon törte a fejét, miért tartotta mindezt fontosnak AMG. Egy ideig hagyta beszélni Kirköt, aztán udvariasan visszaterelte a lényegre. - Engem meggyőzött, Mr.Kirk. Gratulálok. Mennyi ideig marad Hongkongon?

- Ó. Csak hétfőig. Aztán... ööö... Új- Guineába megyünk.

Dunross feszülten, nagy aggodalommal hallgatta: - És azon belül hová?

- Egy Sukarnopura nevű helyre, az északi partra, amely már Indonéziához tartozik. Egyszer már... - Kirk elmosolyodott. - Bocsásson meg, ön természetesen tudja, hogy Sukarno elnök májusban átvette Holland Új-Guineát...

- Vagy mondhatnánk úgy is: elcsaklizta. Van egy olyan érzésem, hogy ha az USA idejében leállt volna azzal az értelmetlen nyomással, Holland Új-Guinea még mindig a hollandoké volna, és nézetem szerint sokkal kedvezőbb helyzetben lenne. Szerintem egy ideig ajánlatos volna, ha nem utaznának oda a kedves feleségével. Ott most nagyon csiklandós a helyzet, a politikai szituáció teljesen bizonytalan, Sukarno elnök pedig ellenséges. A sarawaki felkelést Indonézia pénzelte és támogatta - Sukarno élesen szemben áll a Nyugattal, egész Malájfölddel, és él-hal a marxistáiért. Sukarnopura pedig mindezek mellett egy mocskos, dögmelig, kísérteties kikötő, ráadásul az összes elképzelhető bajokon kívül még mindenféle fertőző nyavalyával is tele van.

- Minket nem kell féltetni. Nekem igazi skót szervezetem van, egyébként pedig a kormány vendégei leszünk.

- Épp ezt mondom, hogy jelenleg a kormány befolyása nagyon csekély.

- Igen, viszont van néhány nagyon érdekes üledékes kőzetrétegük, és szeretnék, ha megnézném. Nem kell minket féltetnie, Mr. Dunross, mi geológusok vagyunk, nem politikusok. Már minden el van intézve, és tulajdonképpen ez az egész utunk célja... Miattunk nem kell aggódni. Hát akkor nekem most mennem kell.

- Van egy... Szombaton fél nyolc és kilenc között rendezek egy kis koktélpártit - mondta Dunross. - Volna kedve eljönni a kedves feleségével? Akkor még beszélgethetnénk egy kicsit Új-Guineáról.

- Jaj, igazán roppant kedves. Én ... ööö... szívesen elmennénk. Hol lesz a...

- Küldök önökért egy kocsit. Gondolom, esetleg szeretne már csatlakozni a kedves feleségéhez... Ha biztos benne, hogy így lesz a jó, AMG-t ne említse neki.

- Ja! Ja, igen! Szegény Alan. Most, hogy az üledékes kőzetekről beszélgettünk, egy percre meg is feledkeztem róla. Érdekes, milyen hamar felejt az ember, ugye?

Dunross őt is rábízta valakire, és becsukta az ajtót. Óvatosan feltörte AMG csomagjának a pecsétjét. A csomagban egy levél és egy másik csomag volt. A boríték címezése így, szólt: "Ian Dunrossnak, saját kezű felbontásra". A takaros kézírással írt másik levéllel ellentétben, ezt géppel írták: "Kedves Mr. Dunross! Sietve küldöm e levelet önnek az én kedves, öreg Jamie barátommal. Épp most kaptam néhány nagyon nyugtalanító hírt. Valahol a biztonsági rendszerünkben, brit vagy amerikai oldalon van egy másik komoly lyuk is, és egészen nyilvánvaló, hogy ellenfeleink fokozzák földalatti támadásaikat. Ezek egyike-másika még engem is érinthet, sőt talán önt is, innen a nyugtalanságom. Önt azért, mert lehetséges, hogy szigorúan bizalmas levelezésünk létezése kitudódott. Ha velem bármi szokatlan dolog történne, kérem, hívja fel Genfben a 871- 65- 65-ös telefonszámot. Mrs. Riko Gresserhoffot kérje. Az ő számára a nevem Hans Gresserhoff. A hölgy valódi neve Riko Andzsín. Beszél németül, japánul és angolul, egy kicsit franciául is, és ha jár még számomra valamilyen összeg, kérem, irányítsa át hozzá. Vannak nála bizonyos papírok, amelyeket át fog adni önnek, néhányat szíves továbbításra. Kérem, hogy az önnek alkalmas időpontban, de személyesen adja át őket a címzetteknek. Bízom önben. Ön a világon az egyetlen, aki tud a hölgyről és ismeri a valódi nevét. Ne feledje: életbevágóan fontos, hogy se ezt a levelet, se korábbi írásaimat ne adja ki a kezéből senkinek.

Először is, hogy Kirköt megmagyarázzam: becslésem szerint az arab nemzetek körülbelül tíz éven belül fátylat borítanak egymás közötti nézeteltéréseikre, és valódi erejüket nem közvetlenül Izrael, hanem a nyugati világ ellen fordítják, elviselhetetlen helyzetbe kényszerítenek minket: sorsára hagyjuk Izraelt, vagy éhen pusztulunk. Fegyverként fogják használni az olajukat.

Ha sikerül egyszer összefogniuk, egy maroknyi szaúd-arábiai, Perzsa-öböl környéki, iraki, líbiai sejk és feudális király kénye-kedve szerint elvághatja a Nyugatot és Japánt az egyetlen nélkülözhetetlen nyersanyagtól. De van még egy ennél kifinomultabb lehetőségük is: soha nem látott magasságokba srófolni fel az olaj árát, s ezzel megszarolni gazdaságunkat. Az olaj az arab országok legerősebb fegyvere. És amíg rá vagyunk utalva az olajukra, ez a fegyver legyőzhetetlen. Innen fakad az én érdeklődésem Kirk elmélete iránt.

Jelenleg az arab sivatagokban hordónként körülbelül nyolc amerikai dollárcentbe kerül az olaj felszínre hozatala. Az Északi-tengerről nagy tételben a partra, Skóciába szállítani az olajat hordónként hét dollárba kerülne. Ha az arab olaj ára a jelenlegi hordónkénti három dollárról kilencre szökik a világpiacon... Biztos vagyok benne, hogy ön nyomban látja a dolog lényegét. Az Északi-tenger nyomban lehetéssé válik, brit nemzeti kincsé.

Jamie azt mondja, az olajmezők Skóciától északra és keletre vannak. Az olaj partra szállításának logikus helye Aberdeen kikötője lenne, egy okos ember már most elkezdene érdeklődni az aberdeeni

kikötőintézmények, ingatlanok, repterek iránt. A kedvezőtlen időjárás ne aggassa, a fűrotornyok ellátása helikopterekkel megoldható. Igen, költséges, de járható út. Továbbmegyek: ha elfogadja azt az előrejelzésemet, hogy a Profumo-botrány következtében a következő választásokból a Munkáspárt kerül ki győztesen... "

Az újságok tele voltak az esettel. Hat hónappal korábban, márciusban, John Profumo, a hadügyminiszter hivatalosan tagadta, hogy bármikor is viszonya lett volna egy nevezetes call girllel, bizonyos Christine Keelerrel, aki egyike volt azoknak a lányoknak, akik kerítőjükkal, a jobb londoni körökben addig csak hátgerincmasszőrként ismert Stephen Warddal együtt egyik pillanatról a másikra a nemzetközi közvélemény figyelmének középpontjába kerültek. Meg nem erősített híresztelések keringtek arról, hogy a lánynak egy szovjet attaséval, a KGB egyik jól ismert ügynökével. Jevgenyij Ivanov parancsnokkal is viszonya volt, akit az előző év decemberében rendelték vissza a Szovjetunióba. Az esetet követő általános felzúdulásban Profumo lemondott, Stephen Ward pedig öngyilkosságot követett el.

"Érdekes, hogy az ügyet pont a szovjetek számára legalkalmasabb időpontban fedték fel a sajtó előtt" - folytatódott Alan Medford Grant levele. "Nincs ugyan bizonyítékom, de véleményem szerint ez akkor sem csupán egyszerű véletlen. Ne feledje, hogy a szovjetek doktrínája szerint előbb meg kell osztani az egyes országokat. Észak-és Dél-Korea, Kelet-és Nyugat-Németország stb.: - aztán a többit már kellőképpen kitanított alkalmazottaikra bízhatják. Szerintem tehát a szovjetpárti szocialisták segíteni fognak részekre szabdalni Britanniát - Angliára, Skóciára, Walesre, Észak- és Dél- Írországra (figyelje csak Írországot és Észak- Írországot, amely valóságos méretre szabott aréna a szovjet népünnepély számára).

És most a Nemes Ház számára ajánlott egyes számú távlati terv:

Angliára és különképpen Skóciára, mint bázisra nagyon oda kell figyelni. Az Északi- tengeri olaj Skóciát több mint önellátóvá teszi. Skócia lakossága csekély létszámú, az ott élő emberek kemények, hazafias beállítottságúak. Skócia, mint entitás gyakorlati szempontokból most épp megfelelő lenne, védhető is - és ehhez jönne még egy bőséges, exportálható olajkészlet. Egy erős Skócia talán segíthetne elmozdítani a mérleg nyelvét, és segíthetne a meggyengült Angliának... a mi szegény hazánknak, Mr. Dunross! Nagyon félttem Angliát.

Lehet, hogy ezúttal is kissé messzire szaladtam előre. De kérem, az új Északi-tenger fényében vegye még egyszer fontolóra Skóciát és Aberdeent."

- Nevetséges! - tört ki Dunross, s egy pillanatra félbehagyta az olvasást. Ide-oda száguldoztak a gondolatai, de aztán figyelmeztette magát: ne ítélj felületesen! AMG néha csakugyan előre szalad egy kicsit, hajlamos a túlzásokra, meggyőződéses jobboldali, aki minden ágy alatt tizenöt vöröst lát... De amit mond, az elképzelhető. Ha elképzelhető, akkor számításba kell venni. Ha a világpiacon olajhiány keletkezne, és mi fel volnánk készülve rá, vagyonokat kereshetnénk, gondolta növekvő izgalommal. Aberdeenben most könnyű volna vásárolni, könnyű volna szép lassan, tervszerűen, semmit sem felborítva kivonulni Londonból - Edinburgh-ban megvan minden, ami a bankok, a kommunikáció, a kikötők, repterek működését zökkenőmentessé teszi, minden feltétel adott, hogy hatékonyan működhessünk. Skóciát a skótoknak, bőségesen exportálható olajjal? Tökéletesen keresztülvihető, de nem elkülönülten, hanem egy erős Britannián belül. Ha azonban London városát, a parlamentet meg a Threadneedle Streetet (Utca a londoni Cityben, több nagybank, köztük a Bank of England székhelye. (A ford.) előzönlük a baloldaliak...

Tarkóján meredezni kezdtek a rövid hajszálak a gondolatra, hogy Britanniára esetleg valamilyen baloldali szocializmus szemfödele borul. Mit tenne Robin Grey? Vagy Julian Broadhurst? - tette fel magában borzongva a kérdést. Nyilván államosítanának mindent, elsőként az északi-tengeri olajra tenyerelnének rá, Hongkongot pedig dobra vernék - mint ahogy már ki is jelentették.

Nagy önfegyelemmel eltette későbbre a gondolatot, megfordította a levelet, és tovább olvasott. "Más. Azt hiszem, felfedtem három Szevrin-tégla kilétét. Az információ drága volt, elképzelhető, hogy karácsony előtt újabb összegre lesz szükségem - és nem vagyok meggyőződve a pontosságáról. (Tudom, mennyire fontos ez önnek, most próbálom ellenőrizni az egyiket.) Az állítólagos beépített emberek a következők: Jason Plumm, egy Asian Properties nevű cégnél, Lionel Tuke a telefontársaságnál, és Jacques deVille a Struannál...

- Lehetetlen! - robbant ki hangosan Dunross. - Ez az AMG megőrült! Plumm és Jacques... ki van zárva, abszolút lehetetlen! Kizárt eset, hogy bárme...

Megszólalt a magántelefonja. Gépiesen fölvette. - Tessék. - Itt a tengerentúli központ. Hívás Mr. Dunross számára.

- Megtudhatnám, ki keresi? - csattant fel Dunross.

- Hajlandó Mr. Dunross egy R beszélgetést folytatni Ausztráliából, Sydneyből. Mr. Duncan Dunross részéről?

Dunross szíve kihagyott egy ütemet. - Persze! Halló, Duncan! Duncan!

- Apa?

- Halló, fiam! Minden rendben?

- Igen, apa, a legnagyobb mértékben! - hallotta Dunross a fia hangját, aggodalma elszállt. - Ne haragudj, apa, hogy munkaidőben hívlak, de a hétfői járatra már nem kaptam helyet, és...

- Hogy a fenébe? Bukoltatott jegyed van, fiam. Én most rögtön...

- Ne, apa, köszönöm, minden a legnagyobb rendben. Egy korábbi járaton, a Singapore Airlines 6-os járatával, délben érkezem Hongkongra. Ne fáradj apa azzal, hogy kijöjj elém, fogok egy taxit...

- Keresd a kocsit, Duncan. Lee Choy ott lesz. De mielőtt hazamégy, nézz be előbb az irodába. Eh?

- Jó. A jegyemet érvényesítettem, mindent elintézttem.

Dunross hallotta fia hangjában a büszkeséget. - Helyes. Jól van.

Most jut eszembe: Linbar holnap érkezik a Quantasszal, este nyolckor a ti időtok szerint, Ő is a házban fog megszállni.

A Struannak 1900 óta volt háza Sydneyben, állandó irodája az 1880-as évek óta. Boszorkány Struan egy Bill Scragger nevű, mérhetetlenül gazdag gabonatermesztővel lépett ott partneri kapcsolatra, és cégük egészen az 1929-és nagy gazdasági válságig virágzott. - Hogy telt a szünidő?

- Óriási volt, egyszerűen óriási! Jövőre is szeretnék visszajönni. Megismerkedtem egy óriási lánnyal, apa.

- Tényleg? - Dunross lelkének egyik fele örült, a másikat még mindig az a lidércnyomásszerű lehetőség foglalkoztatta, hogy Jacques esetleg áruló. És ha áruló, és a Szevrin embere, akkor ő volt az, aki néhány legféltettebb titkukat elárulta Bartlettnek? De hát ő nem tudhatott a bankholdingjainkról. Ki tud róluk? Ki a...

- Apa!

- Tessék, Duncan.

Hallotta a tétovázást, aztán megszólalt a fia: egy szuszra igyekezve férfiasnak hangzani. - Nem baj az, ha egy srácnak olyan barátnője van, aki valamivel idősebb nála?

Dunross halványan elmosolyodott, mert a fia még csak tizenöt éves volt, de aztán eszébe jutott Sikkes Jáde, amikor ő maga még tizenöt sem volt, és sokkal férfiasabb, mint most Duncan. Nem feltétlenül, gondolta őszintén: Duncan magas, nőtön-nő, van olyan, mint én voltam. És milyen örültem szerelmes voltam abba a lányba abban az évben meg a rá következőben, majd belehaltam, mikor eltűnt... - Nos - válaszolta, mint férfi a férfinak - ez mindig attól függ, ki az a lány, mennyi idős a férfi, és mennyi idős a barátnője.

- Aha. - Hosszú hallgatás. - Tizennyolc éves.

Dunross szívéről nagy kő gördült le. Egy tizennyolc éves lánynak azért már több esze van, gondolta. - Szerintem az éppen jó - válaszolta Duncannek ugyanazon a hangon - főleg, ha a férfi már tizenhat körül van, erős, és ismeri az élet dolgait.

- Aha. Hát én nem is... nem gondoltam volna, hogy...

- Én most nem véleményt mondtam, csak feleltem a kérdésedre.

Egy férfinak óvatosan kell járnia-kelnie a világban, a barátnőket alaposan meg kell válogatni. Hol ismerkedtél meg vele?

- Ott volt a tanyán. Sheilának hívják.

Dunross elmosolyodott: A "sheila" Ausztráliában körülbelül a "csaj" megfelelője volt. - Szép név - mondta, - És mi a vezetékneve?

- Sheila Scragger. Az öreg Mr. Tom egyik unokahúga, Angliából jött látogatóba. Nővérgyakornok a Guy's Hospitalban. Mindig szuper volt hozzám, és a Paldoon is szuper. Nem is tudom, hogy köszönjem meg neked ezt a szuper vakációt. - Paldoon, a Scragger farm vagy - tanya, ahogy Ausztráliában nevezték, az egyetlen birtokuk volt, amit sikerült a válság idején megmenteniük. Paldoon Sydneytől nyolcszáz kilométernyire, délkeletre, a Murray folyó közelében, az ausztrál rizsföldek vidékén terült el huszonnégyezer hektáron, harmincezer birkával, ezer szarvasmarhával és a nyolcszáz hektár gabonafölddel - nem volt ennél remekebb hely vakációra egy fiatal számára: dolgozott napkeltétől napszálltáig, lóháton ülve terelgette a bárányokat meg a teheneket, vágta az erdőket harminc- negyven kilométert bármely irányba, és még mindig a saját birtokán volt.

- Add át üdvözetem Tom Scraggernek, és el ne felejts küldeni neki egy üveg whiskyt, mielőtt elindulsz.

- Ó, én már küldtem neki egy egész ládával! Nem baj?

Dunross nevetett. - Hát, fiam, egyetlen üveg is megtette volna, egy láda viszont maga a tökély. Hívj fel, ha van valami újabb változás az utazásod körül. Nagyon örülök, hogy így megszervezted a dolgaiddat. Ja, most jut eszembe: anya, Glenna meg Kathy néni ma elutazott Londonba, úgyhogy majd egyedül kell visszamenned az iskolába, és...

- Hú, de klassz, apa! - lelkesedett Duncan. - Végül is már férfi vagyok, mindjárt egyetemre megyek!

- Igen, szerintem is az vagy már. - A magashátú székében ülő Dunrossban enyhe, édesbús érzés tolt fel. AMG levele még ott volt a kezében, de már elfeledkezett róla. - Pénzzel hogy állsz?

- Jól. A tanyán alig költöttem, legfeljebb megittam egy-két sört. - Apa! Anyának ne szólj a barátnőmről.

- Rendben. Adryonnak se szólok - mondta Dunross, és hirtelen összeszorult a szíve, mert Martin Haply jutott eszébe, ahogy mentek ott Adryonnal kéz a kézben. - Neki majd mondd el te.

- Jaj, ez szuper, róla meg is feledkeztem, hogy van?

- Jó formában - felelte Dunross érettséget és bölcsességet kényszerítve magára. Emiatt nem kell nyugtalankodni, gondolta, a világ legtermészetesebb dolga, hogy a fiúk és a lányok fiúk és lányok módjára viselkednek. Tudom... de akkor is nagyon nehéz apának lenni. - Hát akkor, viszlát hétfőn, Duncan. Kösz, hogy hívtál.

- Ja, igen, és apa! Sheila hozott fel Sydneybe kocsiival. Egy barátnőjénél fog megszállni hétvégére, és kikísér! Ma este moziba megyünk, az Arábiai Lawrence-et nézzük meg. Te láttad már?

- Igen, most mutatták be Hongkongban. Biztos tetszeni fog.

- Jaj, szuper! Hát akkor, viszlát, apa, rohannom kell... Csókollak!

- Én is - mondta Dunross, de a vonal már megszakadt.

Milyen szerencse, hogy ilyen családom van, gondolta, ilyen feleségem és gyerekeim. Csak ne hagyj, hogy bármi bajuk essék, Istenem!

Összeszedte magát, és megint a levélre nézett. Lehetetlen, hogy Jason Plumm vagy Jacques kommunista kém legyen. Nem mondtak, nem tettek soha semmit, ami ilyesmire utalt volna. Lionel Tuke? Nem, nem, ő sem. Őt csak futólag ismerem. Ronda, ellenszenves, magának való figura, de benne van a krikettcsapatban, tagja a Turf Clubnak, és már a harmincas évek óta itt él. Ha jól emlékszem, negyvenkettő és negyvenöt között őt is internálták, ott volt a Stanleyben. Ő esetleg igen, na de a másik kettő? Lehetetlen!

Kár, hogy AMG meghalt. Ha élne, most rögtön felhívnám, megkérdezném tőle, mire alapozza, hogy Jacques...

Előbb olvasd el az egészszet, aztán törd a fejed a részletein, parancsolt magára. Légy korrekt, célratörő. Jóságos ég! Duncan meg egy tizennyolc éves sheila! Még szerencse, hogy nem Tom Scragger legkisebb lánya. Mennyi idős is most Priscilla? Tizennégy. Csinos, korához képest nagyon fejlett lány.

Úgy látszik, arrafelé délen gyorsabban érnek.

Tovább olvasta a levelet. Mint mondtam, nem vagyok benne teljesen biztos, de a forrásom nem szokott tévedni.

Sajnálattal közlöm, hogy mióta két beépített embert - Blake-et és Vassalt, az Admiralitás sifírozóját - lelepleztünk és elkaptunk, a kémháború jelentősen felerősödött. Philby, Burgess és MacLean meglógott. Egyébként állítólag azóta látták őket Moszkvában. Ázsiában a kémtevékenység radikális fokozódása várható. (Ausztráliában, Canberrában, februárban sikerült fülön csípni és kiutasítani az országból Szkripovot, a szovjet nagykövetség első titkárát. Ezzel megszakadt az általa kiépített hálózat, amely érzésem szerint kapcsolatban áll a maguk Szevrinével, valamint Borneóban és Indonéziában is tevékenykedik.)

A szabad világban nagyon komoly méreteket öltött a beszivárgás.

Már az MI-5 és az MI-6 is megfertőződött. Még a CIA is. Amíg mi naivul megbíztunk bennük, ellenfeleink hamar rájöttek, hogy a jövőben a gazdasági erő ugyanolyan tényezője lesz az egyensúlynak, mint a katonai, így aztán átálltak ipari titkaink megszerzésére - ellopására.

Érdekes módon a mi szabadvilágbeli médiánk sajnálatosan elmulaszt rámutatni arra, hogy minden olyan terület, amelyen a szovjetek előnybe kerültek, eredetileg valamelyik ellopott találmányunkon vagy technológiánkon alapult, nem tudatosítják, hogy a gabonánk nélkül éhen halnának és hogy a mi nagyarányú és egyre növekvő mértékű anyagi segítségünk és hiteleink nélkül, a gabonánk és technológiánk nélkül képtelenek volnának fenntartani és tovább építeni azt a katonai-ipari infrastruktúrát, amely az egész birodalmat rabságban tartja.

Azt ajánlom, erősítse meg még jobban kínai kapcsolatait. A szovjetek egyre inkább első számú ellenségüknek tekintik Kínát. Ugyanilyen különös módon, úgy fest, mintha már megszűnt volna az Egyesült Államoktól való rögeszmés félelmük, amely most minden kétséget kizáróan a világ legerősebb katonai és gazdasági hatalma. Kína, amely gazdaságilag és katonailag (a mozgósítható katonák számától eltekintve) gyenge, valójában nem jelent katonai fenyegetést a számukra. Ennek ellenére rettegnek Kínától.

Ennek egyik oka a nyolcezer kilométeres közös határ. A másik a nemzeti büntudat azok miatt a hatalmas területek miatt, amelyeket a történelmi Kínától hódított el Oroszország az évszázadok során, egy harmadik ok pedig az, hogy tudják: a kínaiak türelmes emberek, és nehezen felejtenek. A kínaiak egy nap visszaveszik, amit eloroztak tőlük. Mindig megtették, amikor ez katonailag lehetségessé vált. Sokszor rámutattam már, hogy az (imperialista) Szovjetunió politikájának alaptétele, hogy Kínát el kell szigetelni és meg kell osztani, hogy meggyengítsék. A nagy mumus, amitől a legjobban félnek, egy háromoldalú szövetség Kína, Japán és az Egyesült Államok között. Az ön Nemes Házának ennek elősegítésén kellene fáradoznia. (Az amerikai kontinens stabilitása érdekében ugyanilyen életbevágóan fontos volna nézetem szerint egy közös piac létrehozása az USA, Mexikó és Kanada között.) És ugyan hol máshol, ha nem Hongkongon, és ilyenformán az ön kezén keresztül áramlanának be Kínába a javak?

Végezetül, visszatérve a Szevrinhez: nagy kockázatot vállalva megkerestem az egyik felbecsülhetetlen értékű forrásunkat, aki a KGB szupertitkos 5-ös osztályának legbelső köreiből működik. Épp ma jelzett vissza, hogy Arthurnak, a Szevrin irányítójának a kiléte egyes számú titkossági minősítésű, s mint ilyen, még számára is titok. Mindössze annyit tudott mondani, hogy az illető férfi angol, és a

monogramja egyik betűje R. Tartok tőle, hogy ez nem valami sok.

Alig várom már, hogy találkozhassunk. Ne feledje, az irományaimat soha, senkinek ne adja oda. Üdvözli: AMG"

Dunross fejébe véste a genfi telefonszámot, szokásos kódjával följegyezte a telefonfüzetébe, meggyújtott egy gyufaszálat. Aztán csak nézte, mint kezd kunkorodni, barnulni a légiposta- levélpapír.

R... Robert, Ralph, Richard, Robin, Rod, Roy, Rex, Rupert, Red, Rodney, Roger. És Robert. Robert Armstrong vagy Roger Crosse... vagy... Vagy ki? .

Jóságos ég. Dunross úgy érezte, elhagyja az ereje.

- Genf 871- 65- 65- öt kérem - szólt bele privát telefonjába. Ránehezedett a fáradtság. Rosszul aludt az éjjel, megint a háborúról álmódott, ott volt a lángoló pilótafülkében, érezte az égő hús szagát, aztán dermedten fölriadt, hallgatta az esőt, s hamarosan föl is kelt, nesztelenül. Penn az igazak álmát aludta, a Nagy Ház még csendes volt, csak az öreg Ah Tat szöszmötölése hallatszott, aki mint rendesen, már készítette az ura számára a teát. Aztán kiment a pályára, egész nap nem volt egy perc megállása sem, ellenfelei ott lihegték a nyakában, és nem hallott mást, csak rossz híreket. Szerencsétlen John Chen, gondolta, aztán megpróbálta legyűrni fáradtságát. Öt és hat között talán ledőlhetek egy órára. Ma este nagyon észnél kell lennem.

A központ kapcsolt, aztán hallotta, hogy kicsöng a telefon. - Ja! - mondta egy szelíd hang.

- Hier ist Herr Dunross im Hongkong, Frau Gresserhoff bitte – mondta Dunross jó németséggel.

- Ó! – Hosszú szünet. – Ich bin Frau Gresserhoff. Tajpan?

- Ah szo deszu! Ohajo gozaimaszu. A nata va Andzsín Riko-szan? - kérdezte Dunross. Kitűnően beszélt japánul. Jó reggelt! Az ön másik neve Riko Andzsín?

- Hai. Hai, dozo. Ah, nihongo va zsoaideszu. - Igen, Remekül beszél japánul.

- Ije, szukosi, gomennaszai. - Nem, sajnos csak alig. Dunross tanuló idejének két évét a tokiói irodájukban töltötte. – Bocsásson meg a zavarásért - folytatta japánul. - Mr. Gresserhoff ügyében telefonálok. Hallott már róla?

- Igen - felelte a nő. Dunross szomorúnak hallotta a hangját. Igen. Hétfőn hallottam.

- Épp most kaptam egy levelet tőle. Azt írta, van önnél néhány holmi a számomra - mondta Dunross óvatosan.

- Igen, tajpan. Van.

- Lehetséges volna, hogy idehozza nekem? Rettenetesen sajnálom, de én nem mehetek önhöz.

- Igen. Igen, természetesen - felelte tétován a nő, japánsága puha volt, kellemes. - Mikor induljak?

- Amilyen gyorsan csak tud. Ha egy-két óra múlva, mondjuk, délre elmegy az Avenue Bern-i kirendeltségünkbe, már ott lesz a jegy és a pénz az ön számára. Úgy tudom, a Swissairnek délután indul ide egy gépe... Ha esetleg tudna azzal jönni.

Ismét a tétovázás. Dunross türelmesen várt. AMG égő levele egyre kisebbre zsugorodott a hamutartóban. - Igen. Tudnék.

- Én majd mindent elintézek. Óhajt valakit magával hozni?

- Nem, köszönöm, nem - felelte a nő olyan halkán, hogy Dunross még be is fogta a másik fülét, hogy jobban hallja. - Kérem, bocsássa meg, hogy ennyi kellemetlenséget okozok. Majd én elintézem.

- Ugyan, számomra ez semmiség - felelte Dunross. Örült, hogy ilyen folyékonyan és közvetlenül tud japánul társalogni. - Kérem, legyen ott az irodánkban délben... Most jut eszembe: errefelé meleg és esős az idő. És egy kérdés, bocsásson meg: svájci vagy japán útlevele van, és milyen néven utazik?

Még hosszabb szünet: - Én... azt hiszem... Svájci útlevéllel megyek, Riko Gresserhoff néven.

- Köszönöm, Mrs. Gresserhoff. Alig várom már, hogy találkozzunk. Kijoszkette - fejezte be Dunross. Jó utat.

Elgondolkodva tette le a telefont. AMG levelének utolsó foszlánya is összepöndörödött és elenyészett. Vékony füstcsík szállt fel belőle. Dunross gondosan porrá morzsolta a hamvakat.

És akkor most nézzük Jacques-ot...

46.

17 óra 45 perc

Jacques deVille felvászorgott a Mandarin Hotel márványlépcsőjén a késői teájukat fogyasztó vendégekkel zsúfolt félemeletre. Levetette esőkabátját, és keresztülvágott a tömegen. Nagyon öregnek érezte magát. Az imént beszélt Nizzában tartózkodó feleségével, Susanne-nal. A Párizsból érkezett specialista ismét megvizsgálta Avrilt és úgy találta, belső sérülései talán nem olyan súlyosak, mint előszörre látszottak.

- Azt mondta, türelmesnek kell lennünk - mondta Susanne a maga túláradó. párizsias franciaságával. - De hát istenem! Hogyan lehetnénk türelmesek? Ez a szegény gyerek teljesen fel van zaklatva, szinte őrjöng. Állandóan csak azt hajtogatja: De én vezettem, mama, én vezettem, ha nem így lett volna, még élne az én Borge-om... " Nagyon féltem, chéri!

- És tudja már, hogy ... hogy a belső szervei?

- Nem, még nem. Az orvos azt mondja, ne szóljunk neki, amíg ő nem biztos benne. - Susanne elsírta magát.

Jacques rettenetesen érezte magát, tőle telhetőleg megnyugtatta a feleségét, és azt mondta, egy óra múlva megint hívja. Végiggondolta a teendőket, aztán kiadta a szükséges intézkedéseket, elhagyta az irodáját, és ide jött.

Az újságos kiosk mellett álló telefonfülke foglalt volt, így hát vett egy délutáni lapot, és végigfutott a címeiken. "Húsz halálos áldozata van az újonnan betelepültek aberdeeni telepén történt földcsuszamlásnak... További esőzés várható... John Fitzgerald Kennedy figyelmeztette a szovjeteket: ne avatkozzanak be Vietnamban... Moszkvában Dean Rusk, Andrej Gromiko és Sir Alec Douglas-Home aláírta az atomsorompó-egyezményt. Franciaország és Kína elutasította... Offenzívába lendültek a malájföldi kommunisták ... Meghalt Kennedy koraszülött második fia... Folytatódik a vadászat a nagy angliai vonatrablás tetteseire... A Profumo-botrány kárt okoz a Konzervatív Pártnak..."

- Bocsánat, uram, a telefonra vár? - kérdezte a háta mögül egy amerikai nő.

- Ja, igen, köszönöm, elnézést! Nem vettem észre, hogy már üres. - Jacques deVille belépett a fülkébe, becsukta az ajtót, bedobott egy érmét, és tárcsázott. Hallotta a kicsengést jelző hangot. Nyugtalansága fokozódott.

- Tessék.

- Mr. Lop-szinget kérem - mondta, még nem volt biztos a hangban.

- Itt nincs semmiféle Lop-ting. Sajnos, rossz számot hívott.

- Szeretnék üzenetet hagyni - mondta Jacques deVille, megkönnyebbülten ismerve fel Szuszlov hangját.

- Rossz számot hívott. Nézze meg a telefonkönyvben.

Eddig tartott a kódszöveg. Jacques deVille belevágott: - Bocsánat, hogy...

- Mi a számod? - szakította félbe harsányan Szuszlov. Jacques deVille azonnal megadta neki.

- Telefonfülke?

- Az. - A vonal nyomban megszakadt. Ahogy visszaakasztotta a kagylót, meglepetten vette észre, hogy megizzadt a tenyere. Szuszlov számát csak létfontosságú ügyben volt szabad hívni, de hát ez most az volt. Szuggerálta a telefont.

- Bocsánat, uram! - kiáltott az amerikai nő az üvegajtó túloldaláról. - Telefonálhatnék? Egy perc az egész...

- Ja! Hát... Egy pillanat - mondta hirtelen elvörösödve Jacques deVille. Látta, hogy a nő mögött már

három türelmetlen kínai áll. Vészcélő tekintettel méregették. – Én... egy pillanat az egész. - Megint becsukta az ajtót, megizzadt a háta. Várt, várt, várt, aztán megszólalt a telefon. - Halló!

- Mi az a nagyon fontos?

- Az imént... most kaptam hírt Nizzából. - Jacques deVille óvatosan, nevek említése nélkül beszámolt a feleségével folytatott beszélgetéséről. - Azonnal indulok hozzájuk az esti géppel. - Úgy gondoltam, jobb, ha személyesen szólok neked, nehogy...

- Nem, a ma este nagyon korai volna. Bukoltasd át a holnap esti gépre.

Jacques deVille úgy érezte, összedől a világ. - Dehát alig néhány perce beszéltem a tajpanggal, ő azt mondta, felőle rendben. Már le van foglalva a helyem. Három nap múlva megint itt tudok lenni, a feleségem nagyon odavan. Nem gondo...

- Nem! – reccsent rá még nyersebben Szuszlov. - Ma este hívlak... ahogy megbeszéltük. Nyugodtan várhattál volna addig ezzel a históriával. Ne szólj ide még egyszer, ha nincs igazi veszélyhelyzet!

Jacques deVille nyitotta a száját, hogy visszavágjon, de a vonal már megszakadt. Szuszlov dühös volt, hallotta. De hát ez most vész helyzet, gondolta dühösen, és megint tárcsázni kezdett. Susanne-nak szüksége volt rá, és Avrilnak is. És a tajpangnak nem volt ellene semmi, kifogása.

- Jó ötlet, Jacques - mondta Dunross nyomban...– Menjen csak, ameddig csak kell. Andrew majd helyettesíti.

Most meg... Merde, most mit csináljak? Szuszlov nem a gazdám. Nem?

Jacques deVille keze megmerevedett a tárcsán, homlokát hideg veríték lepte el. Visszaakasztotta a kagylót.

- Befejezte, uram? – kiáltott be a kitartóan mosolygó amerikai, nő. Ötven körüli lehetett, a haja divatosan kék. - Sorban állunk.

- Ó... ja, igen, bocsánat. - Jacques deVille kitaszította az ajtót.

- Ottfelejtette az újságát, uram - szólt rá udvariasan a nő.

- Ja, igen, köszönöm. – Jacques deVille visszanyúlt az újságért, s elkínzott arccal kilépett. A kínaiak - három férfi meg egy nő - ebben a pillanatban előrelendültek. Félrelökték útjukból Jacques deVille-t és az amerikai nőt. Egy természetes asszonyág érte el elsőként az ajtót, bevágta maga mögött, a többiek pedig folytatták a pozícióharcot.

- Hé... én következtem volna! - kezdte dühösen az amerikai nő, de nemigen törődtek vele, legfeljebb annyiban, hogy nyíltan és ocsmányul cifrázva szidni kezdték az őseivel együtt.

Szuszlov ott állt az elhanyagolt kowlooni lakásban, Arthur egyik titkos lakásában és még mindig

kalapált a szíve: nagyon váratlanul érte a hívás. A helyiségben megavasodott főzőolaj pézsmára emlékeztető, nehéz szaga terjengett. Szuszlov meredten nézte a telefont, dühös volt Jacques deVille-re. Jacques kezd terhes lenni. A hülye, anyátlan gané. Még este megmondom Arthurnak, mit kellene csinálni vele. És minél előbb, annál jobb. És minél előbb lehiggadsz, annál jobb, figyelmeztette magát. A dühös ember hibázik. Higgadj le!

Nagy önfegyelemmel sikerült. Kiment a félhomályos, festését vedlő lépcsőházba, bezárta maga után az ajtót, aztán egy másik kulccsal kinyitotta a szomszéd lakását, Ginny Fúét.

- Kérsz vodkát? - kérdezte a lány buja mosollyal.

- Kérek. - Szuszlov visszavigyorgott, kedvtelve nézegette a lányt, aki keresztbe tett lábakkal, meztelenül ült egy kivénhedt szófán. Éppen csokolóztak, amikor megszólalt a telefon. A lakásban két telefon volt: a lányé, meg a másik, a szekrényben, amit csak ő használt, csak ő vett fel. Arthur azt mondta, biztonságos, külföldről becsempészett készülék, a nyilvántartásban nem szerepel, lehallgatni lehetetlen. Szuszlov ennek ellenére is csak a másik lakásból telefonált szükség esetén.

Matyerjebjec Jacques, gondolta, még mindig idegesen.

- Igyál, tovaris – mondta Ginny, odakínálva a poharat. – Aztán igyál engem, hallod-e.

Szuszlov elvigyorodott, elfogadta az italt, és jóleső mozdulattal végigsimított a lány csinos kis fenekén. – Jó kislány vagy Ginny, golubuska.

- Vagyok! Én vagyok legjobb lány neked. - Ginny Fu kinyújtotta a kezét, és morzsolgatni kezdte Szuszlov fülcimpáját. - Csinálunk dzsigdzsig, hallod-e?

- Nem bánom. - Szuszlov ráérősen kortyolgatta a méregerős italt, szerette volna minél tovább nyújtani. A lány apró, fúrge ujjai kigombolták az ingét. Szuszlov leállította egy pillanatra, és megcsókolta, a lány szívesen fogadta, viszonzta. - Várj, míg ruhák le, hallod-e? - kuncogott.

- Jövő héten indulok - mondta Szuszlov, medvemód karjába öelve a lányt. – Volna kedved velem jönni? Eh? Egy kis hajókázásra, amit már ígértem néhányszor neked.

- Ó! Tényleg? - A lány fülig érő szájjal mosolygott. - Mikor? Mikor? Nem becsapsz?

- Eljöhetsz velem. Megállunk Manilában, Manilában kötünk ki először, aztán fölme gyünk északra, és egy hónap múlva jövünk vissza.

- Ó, egy igazi hónap... Ó, Gregy!- Ginny Fu teljes erejéből megölelte Szuszlovot. - Én leszek legjobb kapitánylány egész Kínában!

- Biztos.

- Mikor megy? Mikor megyünk?

- Jövő héten. Majd szólok.

- Jó. Holnap elmegyek útlevéért...

- Ne, nem kell útlevél, Ginny. Úgyse adnának neked. Azok a disznó rendőrök nem engednének el velem, golubuska.

- Akkor én mit csinállok, hallod-e?

- Beleteszlek egy ládába, és fölcsempészlek a fedélzetre! - Szuszlov harsogva fölnevetett. - Vagy inkább egy varázsszőnyegen. Eh?

A lány felnézett rá, fekete, elkerekedett szemében nyugtalanság vibrált. - Igaz, hogy viszel el? Igaz? Egy hónap te hajódon, hallod-e?

- Legalább egy hónap. De el ne mondd senkinek. A rendőrség állandóan figyel, és ha rájönnek, nem tudlak magammal Vinni. Érted?

- Tanúim összes istenek, nem szólok még zsizsiknek se, még anyámnak se! - fogadkozott elszántan Ginny Fu, majd szíve teljes melegével megölelte Szuszlovot. - Íííí, kapitánylány leszek, kapok rengeteg arcot! - Még egyszer megölelte Szuszlovot, aztán elkalandoztak az ujjai, Szuszlov összerándult. A lány felkacagott, és folytatta a vetkőztetését. - Én csinállok neked legjobb érzést. Legjobbat.

Gyakorlotta használta ujjait és ajkait, simogatott, érintett, visszahúzódott, feszülten koncentrált feladatára, míg Szuszlov hangos nyögése nem jelezte, hogy egyike lett a felhők és az eső isteneinek. A lány továbbra is rajta hagyta a kezét és az ajkát, nem hagyta ott, amíg a gyönyör legutolsó, legparányibb érzete is szerte nem foszlott. Akkor odagömbölyödött a férfi mellé, hallgatta mély lélegzését, nagyon elégedett volt, hogy jól végezte a dolgát. Ő maga nem élte át a felhőket és az esőt, noha a férfi gyönyöre fokozásának érdekében többször is úgy tett, mintha átélte volna. Szuszlov mellett mindössze két alkalommal jutott el a csúcspontig, de mindkétszer nagyon részeg volt, és így nem volt igazán biztos benne. Egyetlen férfi volt csak, aki minden egyes alkalommal eljuttatta az élvezet legmagasabb fokáig: Harmadik Éjszakás Szendvicsszakács Tok, a Victoria and Albertból. Áldjátok zoszomat, ti összes istenek, gondolta boldogan. Egy hónapi nyaralással meg azzal a külön pénzzel, amit Gregortól kapok, na meg zossal, elég még egy évet töltenem vele, aztán megnyithatjuk a saját éttermünket, lesznek fiaim, unokáim, én is isten leszek... Ó, milyen szerencsés vagyok!

Most már fáradt volt, mert keményen kellett dolgoznia, így még kényelmesebbre fészkelte magát Szuszlov mellé, lehunyta a szemét, szerette a férfit, hálát adott az isteneknek, hogy segítették legyűrni a mérete, fehérsége, békaszerű bőre és csípős testszaga miatti ellenszenvét. Köszönöm nektek, összes istenek, gondolta, s lassan álomba merült.

Szuszlov nem aludt. Csak szendergett, pihentette testét, szellemét.

Tulajdonképpen jól telt a napja, csak egy kicsi rossz volt benne. Miután a lóversenypályán találkozott Crosse-szal, visszatért a hajójára.

Nagyon megdöbbenette, hogy az Ivanovon esetleg kém van. Bezárkózott a kajütjébe, és kódolt üzenet formájában elküldte mindazokat az értesítéseket, amelyeket Crosse-tól hallott a "Menetgyakorlat"-

ról meg a többről. A beérkezett üzenetekből megtudta, hogy Voranszkij pótlására csak a Sovetsky Ivanov következő útjára küldenek embert, és hogy a pszichokémiai szakértő, Koronszkij Bangkokban tartózkodik, a hívás kézhezvétele után tizenkét órán belül meg tud érkezni, és hogy a Szevrin irányításával és az Arthurral való közvetlen kapcsolattartással őt, Szuszlovot bízzák meg. "Ne mulassza el megszerezni az AMG-papírok másolatát."

A "ne mulassza el" kitétel olvastán végigszaladt a hátán a hideg. Nagyon ritkán vallott kudarcot, nagyon sok sikert aratott, de csak a kudarcokra emlékeznek. Vajon ki lehet a hajómon a beépített ember? Rajtam kívül ki olvasta még az AMG-jelentést? Csak Dimitrij Metkin, a helyettesem. Ő nem lehet áruló. Valaki másnak kell lennie.

Mennyire bízhatok Crosse-ban?

Nem nagyon, viszont kétségtelen, hogy az ázsiai kapitalisták táborában ő a legértékesebb emberünk, akit minden áron meg kell védeni.

Jólesett neki, ahogy Ginny hozzásimult. A lány halkán szuszogott, időnként picikét össze-összerezett, keblei föl-le hullámzottak. Szuszlov tekintete az ajtónyíláson át a régimódi órára vándorolt, amely az elhanyagolt konyha egyik polcán állt a konzervek, félig üres üvegek és dobozok között. A konyha voltaképpen a nappali alkóvjá volt. Itt, az egyetlen hálószobában az óriási ágy szinte az egész helyiséget betöltötte. Szuszlov vette a lánynak csaknem három évvel ezelőtt, megismerkedésük kezdetén. Jó ágy volt, tiszta, puha, de nem nagyon puha, kellemes változást jelentett Szuszlov kajütjének fekhelyéhez képest.

Kellemes volt Ginny is. Simulékony, alkalmazkodó, könnyen kezelhető. Kékesfekete haját rövidre vágatta, frufruja egyenesre volt nyírva, úgy, ahogy Szuszlov szerette: micsoda kontraszt Vertyinszkaja, a vlagyivosztoki szeretője mellett, akinek barna mandulaszeme, hosszú, hullámos, sötétbarna haja volt, vadmacska természete; az anyja egy vérbeli Szergejev hercegnő volt, az apja meg egy jelentéktelen kínai félvér boltos, aki egy árverésen vásárolta akkor tizenhárom éves feleségét, aki egyike volt azoknak a gyerekeknek, akiket marhaszállító teherautókon menekítettek Oroszországból az 1917-es holocaust idején.

A felszabadítás, nem holocaust idején, vigyorodott el magában Szuszlov. Hej, de jó is egy Szergejev hercegnő lányával ágyba bújni, ha az ember Szergejev egyik muzsikjának az unokája.

A Szergejev családról eszébe jutott Alexi Travkin. Elmosolyodott.

Szerencsétlen Travkin, te szerencsétlen marha! Vajon tényleg elengedik Hongkongba karácsonykor a feleségét, Nyesztorova hercegnőt? Kétlem. De talán elengedik, és akkor ez a szerencsétlen Travkin szívszélhűdést kap, ha meglátja a galambösz, fogatlan, ráncos, visszeres lábú vén banyát. Jobb megkímélni ettől a fájdalomtól, gondolta együttérzően. Elvégre Travkin is orosz, és nem rossz ember.

Megint az órájára nézett: hat óra húszat mutatott. Elmosolyodott magában. A most következő néhány órában már nincs más dolga, mint aludni, enni, gondolkodni és tervezgetni. Aztán a nagyon gondosan megszervezett találkozó azzal az angol képviselővel, majd késő este megint Arthurral. Döcögve nevetgélt, remekül szórakoztatta, hogy ismer olyan titkokat, amelyekről Arthurnak nincs tudomása. Persze Arthur is titkol egy és mást, gondolta minden harag nélkül. Talán már a képviselőkről is tud. Okos, nagyon okos ember, és ő sem bízik énbennem.

Ez a legfontosabb törvény: ha nem akarsz az ellenség karmaiba kerülni, ha életben akarsz maradni, sose bízz meg senkiben se férfiban, se nőben, se gyereken.

Engem nem fenyeget veszély, mert én ismerem az embereket, tudom, hogyan kell befogni a szám, és tudom, hogyan segítsen - kizárólag a magam terveinek részeként - az állam politikájának megvalósítását.

Hány csodálatos terv vár még... Hány csapás, amelynek felgyorsítója és részese lehetek. És akkor még a Szevrinről nem is beszéltünk...

Megint vihorászni kezdett, Ginny megrezzent. - Aludj csak, kis hercegnő - suttogta neki Szuszlov megnyugtatólag, mintha egy gyerekhez beszélne. - Aludj.

A lány szófogadóan nem ébredt fel egészen, csak kisimította arcából a haját, és kényelmesebbre fészkelte magát...

Szuszlov lehunyta a szemét, testének jólesett a lány test érintése.

Kezét Ginny ágyékára fektette. A délután folyamán alábbhagyott az eső. Most vette észre, hogy már el is állt. Ásított, lassan álomba merült, tudván, hogy a vihar még nem fejezte be munkáját.

47.

18 óra 25 perc

Robert Armstrong felhajtotta a sörét. - Még egyet! - kiáltott nehezen forgó nyelvvel, részegséget színlelve. A Szerencsés Barátnőben ült, egy zsúfolt, lármás, wanchai kikötői kocsmában, amely az atommeghajtású repülőgép-anyahajó tengerészeivel volt tele. A vendégeket kínai konzumlányok kínálgatták, s a jó pénzért túrték az évődést, a fogdosást, itták a vizezett italokat. Időről időre egymásikuk valódi whiskyt is rendelt, amit aztán partnerével is megkóstoltatott, hogy mutassa: ez egy rendes kocsmá, itt nem csapják be a vendégeket.

A kocsmá fölött szobák voltak, de okos tengerész ezeket nem látogatta. Nem minden lány volt tiszta és elővigyázatos, nem a körülmények folytán, hanem egyszerű nemtörődömségből. Na és éjszaka könnyen kiforgathatták az ember zsebeit, bár ez csak a legrészegebbekkel fordult elő. Végül is nem volt rá szükség: a tengerészek boldogan elköltötték minden pénzüket.

- Akarsz dzsigdzsig? - kérdezte Armstrongtól egy agyonkozmetikázott arcú gyereklány.

Tou nien lo mo az összes őseidre, mondta volna neki legszívesebben. Ilyenkor már otthon volna a helyed, ágyban, valamelyik tankönyveddel. De nem mondta. Semmi értelme sem volna. A szülei minden bizonnyal örültek, hogy lányuknak sikerült munkát találnia, így a család egy kicsivel jobban élhet. - Iszol? - kérdezte angolul, eltitkolva, hogy beszéli a kantoni nyelvjárást.

- Whiskyt, - skótot! - kiáltott parancsolólag a kislány.

- Igyál csak teát, tőlem úgyis megkapod a pénzed - mondta rosszkedvűen Armstrong.

- Cicerézd meg összes isteneket meg istenek anyját, én nem csaló! - mondta sértődötten a kislány, és odakínálta maszatos poharát, amit a pincér lecsapott. Olcsó, de valódi whisky volt benne. A kislány szemrebbenés nélkül felhajtotta. - Pincér! Még egy whiskyt és még egy sört! Te iszol, én iszok, aztán dzsigdzsig.

Armstrong ránézett. - Mi a neved?

- Lily. Lily Chop. Huszonöt dollár rövid menet.

- Mennyi idős vagy?

- Öreg. Te?

- Tizenkilenc.

- Hah! Zsaru hazudik mindig!

- Honnan tudod, hogy rendőr vagyok?

- Főnök mondta. Csak húsz dollár, hallod-e?

- Ki itt a főnök? Melyik az?

- Ó. Pult mögött, mama-szan.

Armstrong összehúzott szemmel nézte: vágni lehetett volna a füstöt. Az ösztövére asszony ötvenöt körüli lehetett, izzadva, keményen dolgozott, s miközben a korsókat töltögette, közönséges módon évődött a matrózokkal. - És ő honnan tudta, hogy rendőr vagyok?

Lily vállat rándított. - Ide figyelj! Mama-szan mondta, én csinál téged boldognak, vagy leszek utcán. Most megyünk fel, hallod-e? A cég számlája, nem húsz dollár. - A kislány felállt. Armstrong látta rajta, hogy fél.

- Ül le - szólt rá.

A kislány leült, most már még jobban félt. - Kérlek. Ha nem, mama- szan engem...

- Tetszel nekem - sóhajtott Armstrong. A régi trükk. Ha felmegy veled, fizetsz, ha nem, - akkor is, és a főnök mindig egy ilyen fiataalt küld. Odaadott neki egy ötvenest. - Nesze. Menj, add oda a mamaszannak, és mondd meg neki, hogy köszönöm. Mondd meg neki, hogy most nem tudok dzsigdzsigelni, mert megjött a havi bajom. Megjött a tiszteletre méltó vörös.

Lily eltátott szájjal bámult rá, aztán öregasszony módjára kotkodácsoló kacagásban tört ki. - Íííí, cicerézd meg összes isteneket, ez jó!- Otthagya Armstrongot, nehezen indult el magas sarkú cipőjében, magasan felsliccelt, vásári csongszamja látni engedte vékony szúnyogcombjait és fokhagymafenekét.

Armstrong megitta a sörét, fizetett és felállt, Azonnal elfoglalták az asztalát, ő meg elindult az izzadó, ordítózó matrózok közt az ajtó felé.

- Szívesen látjuk bármikor! - kiáltott oda neki a mama-szan, ahogy elhaladt előtte.

- Tudom! - kiáltott vissza Armstrong a gúny minden árnyalata nélkül.

Az eső már szemerkéléssé szelídült, kezdett sötétedni. Az utcán még több volt a hangoskodó tengerész, csupa amerikai - a briteket néhány napra kitiltották a környékről a kapitányaik. Nyirkosnak érezte a bőrét, melege volt az esőkabát alatt. Egy perc múltán már maga mögött hagyta a Gloucester Roadot és a kikötőt, s már a zsúfolt O'Brian Roadon kerülgette a tócsákat. Jó szagúnak, tisztának, tisztára mosottnak érződött a város. A Lochart Road sarkához érve befordult, aztán végre megtalálta azt a keskeny utcát, amit keresett. Szokás szerint nagy volt benne a nyüzsgés, tele volt standokkal, boltocskákkal, girhes kutyákkal, ketrecekbe zsúfolt csirkékkel, kampókon függő szárított sült kacsákkal, hússal, zöldségekkel, gyümölcsökkel. Rögtön az utca elején állt egy kis bódé, az előtte lévő néhány széket kifeszített ponyva óvta a szitáló esőtől. Armstrong - odabiccintett a tulajdonosnak - kiválasztott egy sötétebb sarkot, leült és rendelt egy tál szingapúri metéltet: vékony, enyhén átsütött, cérnametéltszerű tésztát chilivel, fűszerekkel, darált rákhússal, friss zöldséggel - és neki fogott a várakozásnak.

Brian Kok. Újra meg újra: Brian Kok.

És újra meg újra az a negyvenezer, használt bankjegyekben, amit az íróasztala fiókjában talált, abban, amit mindig zárva tartott.

Koncentrálj, figyelmeztette magát, mert megbotlasz, hibázol. Nem szabad hibázni...

Ki volt merülve, rettenetesen mocskosnak érezte magát, olyan mocskosnak, amit forró vízzel és szappannal nem lehet lemosni. Nagy erőfeszítéssel kényszerítette szemét, hogy keresse prédáját, fülét, hogy hallja az utca zajait, orrát, hogy élvezze az étel illatát.

Épp befejezte az evést, mikor észrevette az amerikai tengerészt. Vékony, szemüveges férfi volt, enyhén meggörnyedt tartásával is egy fejjel kimagaslott a kínai járókelők közül. Karját egy utcalány dereka köré fonta. A lány egészen hozzásimult, és egy esernyőt tartott a fejük fölé.

- Nem, ne arra, fiúka - nyaggatta a tengerészt. - A szobám arra... értesz?

- Persze, szívem, de előbb akkor is erre megyünk, és majd csak azután arra. Na. Gyere, szívem.

Armstrong összehúzta magát. Nézte, mint közelednek, s közben azon törte a fejét, vajon erre az emberre várt-e. A tengerész délies kiejtéssel beszélt, huszonöt-harminc évesnek látszott. Ide-oda nézelődött az emberekkel teli utcán, igyekezett betájolni magát. Armstrong látta, hogy észreveszi az utca sarkán lévő szabóságot, az ajtó fölött a cégtáblát. „Pop-ting Öltönyök Méret Után”, és vele szemben egy kis nyitott portálú éttermet, ahol meztelen villanykörték világítottak, és ákombákom betűkkel írt

cégtábláját egy póznára szögezték: „AMERIKAI MATRÓZOKAT SZÍVESEN LÁTUNK". Az ajtó fölött, lendületes kínai piktogramokkal ez állt: "Ezer év egészség a Mao Ce-tung étteremnek"

- Gyere, szívem - mondta a tengerész felderülve. - Itt bedobunk egy sört.

- Nem jó hely, fiúka, jobb enyém kocsmá, hallod-e?

- Itt sörözünk, az istenit! - A tengerész bement, leült az egyik műanyag asztalhoz, esőkabátjában mackósnak hatott. A lány durcásan követte. - Sört. Két sört! San Miguelt, hah! Értesz, hallod-e?

Onnan, ahol ült, Armstrong mindkettejüket jól látta. Az egyik asztalnál négy kuli ült, zajosan szürcsölték levesüket és metéltjüket. Kurta pillantást vetettek a tengerészre és a lányra. Egyikük valami obszcén megjegyzést tett, a többiek nevettek. A lány elpirult, hátat fordított nekik. A tengerész dudorászott, óvatosan körülnézett, kortyolgatta a sörét, aztán felállt. - Budira kell mennem. - Tévedhetetlen léptekkel megcélozta a légypttyezte gyöngyfűggőnyt. A csapos elhúzta a száját, úgy nézett utána. Armstrong felsóhajtott, kiengedett. A csapda bezárult.

A tengerész egy perc múltán visszatért. - Gyere - mondta - húzzuk el innen a csíkot. - Fölhajtotta megmaradt sörét, aztán kart karba öltve elindultak arra, amerről jöttek.

- Kell még szingapúri metélt? - kérdezte nyersen a magas vendéglős Armstrongtól. Kiugró pofacsontjai voltak, résnyire szűkült szeme ellenségesen villogott.

- Nem, köszönöm, csak még egy sört.

- Nincs sör.

- Hogy ciceréződnél meg a famíliáddal együtt! - sziszegte Armstrong tökéletes, útszéli kantonisággal. - Hát ki vagyok én? Egy bolond az Aranyhegyekből? Nem. Én vendég vagyok ebben a te megcicerézett éttermedben. Hozd azt a megcicerézett sört, vagy levágatom az embereimmel a titkos zacskódat, és azokat a dédelgetett, töpörödött mogyoróidat odavetem a legelső kutyának!

A férfi nem szólt semmit. Mogorván átment a szomszédos utcai áruhoz, kért tőle egy San Miguelt, visszajött vele, letette a pultra, kinyitotta. A többi vendég még mindig leesett állal bámult Armstrongra. Armstrong hirtelen hevesen krákogni kezdett, kiköpött, és hideg, kék szemével ránézett a legközelebbi vacsorázóra. A férfi összereszt, és elfordította a tekintetét. A többiek megint a tányérjuk fölé hajoltak. Idegesítette őket ennek a barbár rendőrnek a közelsége, aki olyan rossz modorú, hogy képes ilyen folyékonyan káromkodni a nyelvükön.

Armstrong kényelmesen elhelyezkedett a széken, s megint az utca felé fordult. Türelmesen várakozott.

Nem kellett sokáig várnia, míg megpillantotta az alacsony köpcös, tömzsi európaiat, aki néhány lépés után megállt az amúgyis keskeny utcát még jobban leszűkítő standok mögött, és egy olcsó cipőket árusító bolt kirakatát kezdte nézegetni.

Na, ez profi, gondolta elégedetten Armstrong, tudva, hogy a férfi a kirakat üvegét tükrönek

használva, a háta mögött lévő éttermet figyeli. Nem kapkodta el. Sima műanyag esőkabátot és kalapot viselt, nem volt rajta semmi feltűnő. Figuráját egy pillanatra eltakarta egy kuli, aki egy óriási batyut cipelve a hátára erősített bambusztartón, most imbolygott el előtte. Armstrongnak, aki a másik férfi lábát figyelte, feltűntek görcsös izomzatú, visszeres vádlijai. A férfi a kuli fedezetében kisétált az utcából, nem állt meg, ment tovább az úton.

Nagyon jól csinálja, gondolta elismerően Armstrong, továbbra sem tévesztve szem elől. Nem most csinálja először a disznó. Biztos KGB-s, hogy ilyen okosan csinálja. Na, mindegy, édes haverom, nemsokára úgyszólván akadsz, mondta magában minden rosszindulat nélkül, valahogy úgy, mint a pecás, aki látja, hogy egy kövér pisztráng kacérkodik csalijával.

A férfi megint megállt egy kirakat előtt. Gyere csak, halacszkám. A férfi pontosan úgy viselkedett, mint egy pisztráng. Ment néhány lépést, aztán visszajött, megcsinálta még egyszer, de mindig óvatosan, és kerülve a feltűnést. Végül bement a nyitott portálú étterembe, leült, és rendelt egy sört. Armstrong megint felsóhajtott, ezúttal örömeiben.

Végtelennek rémlett az idő, mire ez a férfi is felállt, megkérdezte, merre van a mellékhelyiség, elsétált a néhány vacsorázó vendég között, és belépett a gyöngyfüggöny mögé. Hamarosan visszajött, és az asztalához ment. E pillanatban a négy vacsorázó kuli hátulról rávetette magát, megragadták a karjait, az egyik meg egy magas, merev gallért csattintott a nyaka köré. A többi vacsorázó, a valódi vendégek, akik nem a KO álcázott emberei voltak, elhűlve nézték a jelenetet. Az egyik elejtette az evőpálcikáit, egy pár elmenekült, a többiek kővé dermedtek.

Armstrong ráérősen felállt a székéről, és odament. Láta, hogy a pult mögött álló keménykötésű kínai ledobja a kötényét. - Kuss, te nyomorult! - kiáltott rá a pultos oroszul a káromkodó, tehetetlenül vergődő férfira. - Jó estét, főfelügyelő úr - fordult sunyi mosollyal Armstrong felé. Malcolm Sunnak hívták, a KO egyik régi embere volt, ennél a 16/2- nél a kínaiak parancsnoka. Ő szervezte meg az akciót, ő fizette le a valódi pultost, akinek most kellett volna a pult mögött állnia.

- Jó napot, Malcolm. Remekül csinálták. - Armstrong az ellenséges ügynök felé fordította figyelmét. - Hogy hívják? - kérdezte barátságosan.

- Ki maga? Engedjenek el... engedjenek! - mondta a férfi angolul, de nagyon rossz kiejtéssel.

- Vegye át, Malcolm - mondta Armstrong.

Sun azonnal megszólalt, oroszul. - Ide figyelj, te anyaszomorító, tudjuk, hogy az Ivanovról jöttél, tudjuk, hogy futár vagy, és most vetted át a postát, amit egy amerikai hagyott itt neked, aki az anyahajón szolgál. Azt a szarházit már letartóztattuk, és ha nem...

- Hazugság! Maguk tévednek! - robbant ki oroszul a férfi. - Én nem tudok semmiféle amerikairol! Engedjenek el!

- Hogy hívnak?

- Ez tévedés. Engedjenek el! - Az étteremben már gyülekeztek a szájtátók és a kíváncsiskodók.

Malcolm Sun Armstronghoz fordult. - Ez egy okos fiú, főfelügyelő úr. Nem érti a jó orosz beszédet. Tartok tőle, hogy be kellene vinnünk - mondta torz vigyorral.

- Őrmester! Hozza a meseautót!

- Igenis! - A megszólított elsietett, Armstrong pedig közelebb lépett. Az orosz őszes hajú, köpcös ember volt, a szemei dühösek. Szorosan fogták, semmi esélye nem volt a szökésre, de még arra sem, hogy a zsebébe vagy a szájába nyúljon, hogy megsemmisítse a bizonyítékot vagy önmagát.

Armstrong gyakorlott kézzel megmotozta. Se papírok, se filmtekercs. - Hova tette? - kérdezte.

- Nem érteni!

A férfi gyűlölete nem zavarta Armstrongot. Nem haragudott rá, számára csak egy csapdába esett ember volt. Kíváncsi volnék, ki szervezte be ezt a szerencsétlen nyavalyást. Halálosan be van gyulladva és joggal: ezek után, soha többé nem áll meg a KGB előtt, könnyen lehet, hogy máris halott ember. Vajon miért mi kaptuk el, miért nem Rosemont meg a CIA-s legényei? Hogy lehet az, hogy mi szereztünk tudomást a postáról, és nem az amerikaiak? Hogyan jutott ez Crosse fülébe? Crosse mindössze annyit mondott, hol és hogyan, és hogy a postát az anyahajó egyik tengerésze hozza, és az Ivanov valamelyik embere jön érte.

- Maga vezeti az akciót, Robert. Nagyon vigyázzon, el ne szúrja.

- Nem fogom elszúrni, de nagyon kérem, bizzon meg valaki mást Brian...

- Utoljára mondom, Robert: Kokot maga hallgatja ki, és amíg el nem bocsátom, a KO rendelkezési állományába tartozik. És ha még egyszer vinnyogni kezd nekem, kirúgom a testületből. Kirúgom Hongkongról, letiltatom a nyugdíjazását. Azt hiszem, arra nem szükséges emlékeztetnem, hogy meddig ér el a KO keze. Nem hiszem, hogy bárhol is találna munkát, legfeljebb beállhat bűnözőnek, akkor pedig az isten irgalmazzon magának. Megértette végre?

- Meg.

- Helyes. Briant holnap reggel hatra előkészítjük a kihallgatásra.

Armstrong megborzongott. Milyen hihetetlen szerencse, hogy elkaptuk! Ha SzemüvegesVu nem Ningtokból származik... ha az öreg áma nem találkozik az egyik Farkasemberrel... ha nem rohanják meg a bankot... Jézusom, mennyi ha! De hát így szokott az ember halat fogni, nagy halat. Legtöbbször szintiszta, hamisítatlan mázlival. Jézusom, Brian Kok! Te szegény szerencsétlen!

Megint megborzongott... - Rosszul érzi magát, főfelügyelő úr? - kérdezte Malcolm Sun.

- Nem. - Armstrong megint az oroszra nézett. - Hová tette a filmet, a filmtekercset?

A férfi dacosan nézett vissza rá. - Nem értem!

Armstrong felsóhajtott. - Dehogynem érti, nagyon is jól érti. - A nagy fekete kocsi utat tört magának a

báméskodók gyűrűjében, és megállt. Újabb KO-sok szálltak ki belőle. - Tegyük be, de ne engedjük el - mondta Armstrong azoknak, akik tartották. A csődület fecsegve, gúnyolódva figyelte, mint teszik be kezénél-lábánál fogva, arccal lefelé a férfit a furgonba. Armstrong és Sun beszállt utána, Becsukták az ajtót.

- Sofőr! Indítson!- rendelkezett Armstrong.

- Igenis. - A sofőr keresztülaraszolt járművével az emberek között, aztán besorolt a főkapitányság irányába tartó sűrű forgalomba. - Rendben, Malcolm. Kezdheti.

A kínai egy borotvaéles kést vett elő. A szovjet elfehéredett.

- Mi a neve? - kérdezte a vele szemben lévő ülésen ülő Armstrong. Malcolm Sun oroszul elismételte a kérdést.

- D... Dimitrij Metkin - dadogta a férfi, még mindig a négy kínai satuszerű fogásában. A kisujját sem bírta mozdítani. - Első osztályú tengerész.

- Hazudik - mondta könnyedén Armstrong, - Folytassa, Malcolm. Malcolm Sun a férfi bal szeme alá illesztette a kés hegyét, amitől az csaknem elájult. - Ez csak később jön, spion - nyugtatta oroszul, vérfagyasztó mosollyal Sun. Gyakorlottan, de rosszindulatú veszélyességgel, gyors metszésekkel lenyúzta róla az esőkabátot. Armstrong körültekintő gondossággal átkutatta, Sun pedig eközben biztos kézzel lehámozta a férfi szvetterét, majd többi ruhadarabját, míg le nem meztelenítette. Egyszer sem vágta meg a férfit, meg se karcolta. Ám a gondos kutatás, majd a megismételt kutatás sem hozott eredményt. A cipőjében sem találtak semmit, a talpában sem, a sarkában sem.

- Ha nem mikropontról van szó, amit eddig nem találtunk meg, nála kell lennie - mondta Armstrong.

A négy kínai, aki az oroszot fogta, most derékban lehajoltatta, Sun gumikesztyűt húzott, bekrémezte, és mélyen bedugta az ujjait. A férfi összerándult, felnyögött, szemébe fájdalomkönyvek szöktek.

- Tou nien lo mo! - mondta Sun vidáman. - Ujjai között egy vékony, celofánba csomagolt hengert tartott.

- Ne engedjük el! – csattant Armstrong.

Amikor látta, hogy a férfit még mindig erősen fogják, szemügyre vette a henger alakú kis csomagot. A celofán alatt egy filmtekerics spulnijának jellegzetes tárcsáját látta. - Minoltának látszik - mondta közömbösen.

A celofáncsomagot gondosan néhány papírsebkendőbe csomagolta, aztán megint leült szembe a férfival. - Mr. Metkin, magát a hivatali titkok védelmére vonatkozó törvény alapján azzal vádoljuk, hogy részt vett egy olyan kémtevékenységben, amely öfelsége a királynő kormánya és annak szövetségesei ellen irányul. Mindent, amit mond, rögzítünk és bizonyítékként használunk ön ellen. Nos, uram - folytatta barátságosan - önt elkapták. Mi a különleges osztály emberei vagyunk, ránk nem vonatkoznak a szokásos szabályozások, még annyira sem, mint a maguk KGB-jére. Nem áll szándékunkban bántani magát, de ha akarjuk, örökre fogva tarthatjuk, ha úgy tetszik, magánzárkában. Egy kis együttműködést kérünk magától.

Csak válaszoljon néhány kérdésünkre. Ha megtagadja, akkor is kiszedjük önből, amire szükségünk van. Mi is alkalmazzuk a KGB jó néhány módszerét, sőt néha még annál is továbbmegyünk egy kicsivel. - Látta, hogy a férfi szeme ijedten villan, valami azonban mégis azt súgta neki, hogy nem lesz könnyű megtörni.

- Mi a valódi neve? Mi a hivatalos, KGB-s neve? A férfi csak nézett rá.

- Mi a rangja a KGB-ben? A férfi csak nézett rá.

Armstrong felsóhajtott. - Ha magának jobban tetszik, pajtás, rábízhatom kínai barátaimra is. Ők tényleg nagyon nem szeretik magát. A maguk szovjet hadserege Mandzsúriában lerohanta és megsemmisítette Malcolm Sun faluját. A családjával együtt. Sajnálom, de mindenképpen tudnom kell a valódi nevét, a KGB-s rangját, valamint a Sovetsky Ivanovon betöltött pozícióját és rangját.

Ellenséges hallgatás.

Armstrong vállat vont. - Csinálja, Malcolm.

Sun felnyúlt, kirántott egy ijesztő külsejű emelőrudat a kocsni oldalára szerelt tartóból, s miután a négy ember durván hasra fordította Metkint és szétfeszítette a lábait, Sun belenyomta a hegyét. A férfi felüvöltött. - Várj... várj! - zihálta torokhangú angolsággal. - Várj... én Dimitrij... - Újabb ordítás. - Nyikolaj Leonov őrnagy, politikai tiszt...

- Elég lesz, Malcolm - mondta Armstrong. Elképesztette a fogás nagysága.

- De főfelügyelő úr, ez még...

- Elég! - reccsent rá Armstrong, tudatosan játszva az oltalmazó szerepét. Sun ugyanilyen tudatosan az elszánt ellenségét: dühösen visszacsattintotta a rudat tartóklipszeibe.

- Ültessék fel! - parancsolta Armstrong. Sajnálta a férfit, az emberi méltóságát. Viszont tudomása szerint még egyszer sem mondott csődöt ez a módszer, ha azonnal alkalmazták. Trükk volt, mert a vasat sose nyomták be mélyen, az első sikolyt mindig a rémület és nem a fájdalom váltotta ki. Ha az ellenséges ügynök megtört, mindig azonnal abbahagyták, aztán bent a kapitányságon már rendes, magnóval rögzített kihallgatásnak vetették alá. Kínzásra nem volt szükség, bár néhány túlbuzgó ember időnként a parancs ellenére is alkalmazta. Veszélyes mesterség ez, gondolta komoran Armstrong. A KGB módszerei gorombábbak, a kínaiak pedig másképp tekintenek életre és halálra, győztesre és legyőzöttre, fájdalomra és gyönyörrre - és egy sikoltás értékére.

- Ne szívja mellre, Leonov őrnagy - mondta barátságosan, mikor a többiek, mindvégig szorosan fogva, felültették a férfit. - Nem akarjuk bántani magát... és azt sem szeretnénk, ha maga tenne kárt saját magában.

Metkin leköpte és káromkodni kezdett, arcán végigcsorogtak a rettegés, a düh és a megalázottság könnyei. Armstrong bólintott Malcolm Sunnak, aki elővette a már előkészített tampon, és határozottan Metkin orrára és szájára tapasztotta.

A kocsi fülledt levegőjét éter súlyos, édeskés illata töltötte be. Metkin tehetetlenül vergődött egy ideig, aztán elernyedte a teste. Armstrong megnézte a szemét és a pulzusát, nem csak tettet-e az eszméletlenséget. - Most már elengedhetik - mondta. - Mindannyian nagyon jól csinálták. Gondom lesz rá, hogy valamennyiük minlapjára felkerüljön a dicséret. Malcolm, nagyon vigyázzon erre az emberre. Lehet, hogy megpróbál öngyilkosságot elkövetni.

- Igen. - Sun visszaült a többiek mellé az imbolygó kocsiban, amely idegesítő lassúsággal, meg-megállva, újraindulva haladt a sűrű forgalomban. Néhány perc múlva Sun hangosan kimondta, ami mindnyájuk fejében ott járt: - Dimitrij Metkin, alias, Nyikolaj Leonov, a KGB őrnagya, az Ivanov politikai tisztje. Miért bíbelődik egy ekkora ember ilyen piszlicsáré feladattal?

48.

19 óra 5 perc

Linc Bartlett gondosan megválasztotta a nyakkendőjét. Világoskék ing volt rajta, világosbarna öltöny - a nyakkendőt ugyanilyen és vörös csíkok díszítették. A komód tetején egy felbontott sörösdoboz állt, oldala gyöngyözött a hidegtől. Bartlett egész nap vívódott: felhívja-e Orlandát, vagy sem, elmondja-e Caseynek, vagy sem.

Kellemesen telt a napja. Orlandával reggelizett, aztán kiment a Kai Takra megnézni, rendben van-e a gépe, mehetnek-e rajta Dunross-szal Tajpejre. Ebéd Caseyvel. aztán a tőzsde izgalma. Miután a tőzsde bezárt, Casey társaságában felszállt a kompra, átmentek Kowloonba. Az eső elleni védekezésül az ablakokra vitorlavásznat feszítettek, a fedélzeten klausztrofóbikus hangulat uralkodott, ez átkelés nem volt nagy élmény. Annál inkább élményszámba ment Casey közelsége, amit még Orlanda tudata és a dilemma is fokozott.

- Ian most nagyot kapott, ugye, Linc?

- Azt hiszem, igen. De Ian okos fiú, a csatának még nincs vége, még csak az első rohamon vagyunk túl.

- Vissza tud vergődni? Bagóért adják a részvényeit.

- A múlt heti árhoz képest igen, de azt nem tudjuk, mekkora a jövedelmi hányada. Magad mondtad: ez a tőzsde olyan, mint a jojó. És veszélyes. Iannek ebben igaza volt.

- Fogadni mernék, hogy tud arról a kétmillióról, amit odapasszoltál Gorntnak.

- Lehet. Bármit megtenne, ha azzal segíthetne magán. Kimégy Seymour és Charlie Forrester elé?

- Igen. A Pan Am gép pontos, és jön értem a limuzin. Amint visszaérünk, már indulok is. Szerinted el akarnak majd menni vacsorázni?

- Nem. Úgy kilesznek az időeltolódástól, mint a liba. - Bartlett elvigyorodott. - Legalábbis remélem.
- Mind Seymour Steigler III, a jogtanácsosuk, mind Charlie Forrester, a poliuretán részleg vezetője nagy sznob volt. Mikor érkezik a gépük?

- Négy ötvenkor. Hat körül visszaérünk velük.

Hatkor találkozójuk volt Seymour Steiglerrel - Forrester nem érezte jól magát, rögtön lefeküdt.

A jogtanácsosuk New York-i volt, a haja fekete, hullámos, a szeme is fekete, a szeme alatt sötét karikák. - Casey már ismertette a részleteket, Linc - mondta. - Úgy néz ki, nagy boltot csinálunk.

Az előzetes megbeszélésnek megfelelően Bartlett és Casey az egész tervezetet felvázolta ügyvédjének, csak a Dunross hajóival kapcsolatos titkos megállapodásról nem tettek említést.

- Volna egy-két záradék, amit önvédelemből szeretnék még belefoglalni, Linc - mondta Steigler.

- Rendben, de nem akarom az egészet újratárgyalni. Úgy beszéltük meg, hogy kedden nyélbe ütjük az egészet.

- És mi van a Rothwell-Gornttal? Nem volna jobb, ha előbb körülszimatolnám őket? A Struant meg ejthetnénk.

- Nem - mondta Casey. - Gornttal és Dunrossal ne foglalkozzon, Seymour. - Steiglernek Bartlett és Gornt különmegállapodásáról sem beszéltek. - Hongkong jóval bonyolultabb, mint gondoltuk. Maga csak az ügyvédekkel foglalkozzon.

- És azok milyenek?

- Angolok. Nagyon rendesek - felelte Casey. - Délben találkoztam John Dawsonnal, ő a cég feje. Dunrossnak is ott kellett volna lennie, de maga helyett Jacques deVille-t küldte. Ő a Struan egyik igazgatója, ő foglalkozik minden korporációs ügygel, és részben a pénzügyekkel. Nagyon jó szakember, de a boltot Dunross vezeti, mindenről ő dönt. Ez a lényeg.

- És mi volna, ha megpróbálnák most rögtön felhívni ezt a... ööö... Dawson? Együtt reggelizhetnénk, mondjuk itt, nyolckor.

Bartlett és Casey elnevette magát. - Ezt verje ki a fejéből, Seymour! - mondta a lány. - Gondolkodjon inkább úgy tíz óra tájban, és egy kétórás villásreggeliben. Ezek úgy esznek és isznak, mintha holnap már nem is lenne világ, és mindent amolyan "öregfiú" stílusban adnak elő.

- Hát akkor majd ebéd után találkozom vele, amikor már megpuhult egy kicsit. Talán mi is tudunk mutatni neki egy-két trükköt - mondta felszikkasztó szemekkel Seymour Steigler, s lenyelt egy ásítást.

- Fel kell hívnom New Yorkot, mielőtt még itt helyben elalszom. Ja és itt vannak nálam a GXR-féle egyesülés összes papírjai meg a...

- Majd átveszem, Seymour - mondta Casey.

- És megvettem a kétszázezer Rothwell-Gorntot, á 23,50. Mi a mai árfolyamuk?

- Huszonegy.

- Jézusom, Linc, buktál háromszáz lepedőt - mondta zavarodottan Casey. – Miért nem passzolod el és veszed vissza? Ha és amikor.

- Nem. Megtartjuk a pakettet. - Bartlettet nem izgatta a Rothwell-részvény miatti veszteség, mivel elég sokat nyert Gornt nyitott eladási manőverén. – Én azt mondom, tegye el magát holnapra, Seymour. Ha fölbred, megreggelizünk - hármásban. Mondjuk úgy nyolc körül?

- Benne vagyok. Casey, összehozna engem Dawsonnal?

- Holnap ez lesz az első dolgom. Valamikor a délelőtti folyamán fogják fölkeresni. A tajpan... Ian Dunross megmondta nekik, hogy minden mást tegyenek félre.

- Nem is csodálom - mondta Steigler. - Az előlegünkkel kimászik a slamóból.

- Ha megéri - mondta Casey.

- Holnapra vége a mának, élvezzük hát ki még máma!

Ez Steigler egyik állandó bemondása volt, s még most is ott csengett Bartlett fülében. Holnapra vége a mának... mint a tegnapi esti tűznek. Csúnyábban is alakulhatott volna. Betörhettem volna a fejem, ahogy az a szerencsétlen Pennyworth. Az ember sosem tudhatja, mikor kerül sor órá, mikor szenved balesetet, mikor kap egy golyót, mikor éri valamilyen váratlan csapás. Kívülről vagy belülről. Mint apát. Jézusom... Bronzbőrű volt, egészséges, egész életében talán egy napig sem volt beteg, aztán az orvos azt mondta: rák. És három hónap múlva vége lett, bűzösen, rettentő kínok közt halt meg.

Bartlett homlokát kiverte a veríték. Nehéz időszak volt: a válás, apja halála, anyja zavartsága... és minden szétesőben. Aztán a válás kimondása. Az osztozkodás viharos volt, de sikerült kézben tartania a vállalatát, ki tudta fizetni az asszonyt, egy céget sem kellett eladnia. Még mindig fizetett neki, noha azóta már újra férjhez ment - és fizette az egyre nagyobb összegű gyerektartást. Még fájt minden cent, nem maga a pénz, hanem a Kaliforniai törvény igazságtalansága, és az ügyvédek mohósága, akik az egészet a harmadát zsebre vágják, míg csak a halál el nem választ minket. Az én ügyvédem szúrta el, meg az övé. Eljön még a napja, mikor bosszút állok rajtuk, fogadkozott komoran magában: Rajtuk meg az összes többi istenverte élősökön.

Nagy önuralommal számúzta őket gondolataiból. Aznapra... Holnapra vége a mának, élvezzük hát ki még máma, ismételte sörét kortyolgatva, aztán megkötötte a nyakkendőjét, és megnézte magát a tükörben. Hiúság nélkül. Szeretett önmagáról gondolkodni, már megbékélt önmagával, tudta, kicsoda és mit akar. A háború segített neki ebben. Meg a válás túlélése, a felesége túlélése, megtudni, milyen is valójában, és elviselni ezt a tudatot. Abban az egész évben Casey volt az egyetlen normális jelenség az életében.

Casey.

A szabályaink teljesen egyértelműek, mindig is azok voltak. Ő állította fel őket: azzal randevúzom, akivel akarok, ő meg azzal, akivel ő akar, és nincs kérdés, nincs vádaskodás.

Akkor meg miért vagyok olyan ideges, amiért elhatároztam: nem mondom el neki, hogy Orlandához megyek.

Az órájára nézett - Mindjárt indulni kell.

Bizonytalanul kopogtattak az ajtón, majd rögtön be is nyitottak:

Éjszakás Szong nézett rá sugárzó mosollyal. - Kisasszony – jelentette, és félreállt. Egy köteg papírral és egy jegyzetfüzettel a kezében Casey közeledett a folyosón.

- De jó hogy jössz, Casey - mondta Bartlett. - Épp most akartalak hívni.

- Szia, Linc - mondta Casey, majd az öreg kínaihoz érve, kantoni nyelvjárásban odavetette neki: - Do zse. - Vidám léptekkel jött be a két hálósobás lakosztályba. – Hoztam neked néhány papírt. - Egy köteg telexet és levelet nyomott Bartlett kezébe, aztán odament a bársekreányhoz és töltött magának egy pohár száraz martinit. Egyszerű, lábra simuló szürke nadrág, nyitott nyakú, szürke selyemblúz és szürke, lapos sarkú félcipő volt rajta. A haját hátrakötötte, egy ceruza volt minden ékítménye. Szemüveg volt rajta, nem a szokásos kontaktlencse. - Az első kettő a GXR-egyesüléssel foglalkozik. Minden alá van írva, le van stemplizve, el van küldve, szeptember 2- án vesszük át. Az igazgatótanácsi ülés délután háromra van kitűzve Los Angelesben, úgyhogy bőven lesz időnk visszaérni. Megkérdeztem a...

- Megágyaz, uraság? - szólt közbe fontoskodva az ajtóból Éjszakás Szong,

Bartlett nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de a fejét rázó Casey megelőzte. – Um ho - mondta udvariasan, kantoni nyelvjárásban, pontosan, jól ejtve a szavakat. – Csa zer, do zse. Nem, köszönöm, majd később.

Éjszakás Szong értetlenül meresztette rá a szemét. - Mi?

Casey elismételte. Az öregember felhorkant, bosszantotta, hogy Aranyszőr ilyen modortalan, hogy az ő nyelvén szól hozzá. - Megágyaz, hallod-e? Most, hallod-e? - kérdezte rossz angolsággal.

Casey elmondta még egyszer, megint minden eredmény nélkül.

Harmadszor is belekezdett, aztán ráunt, és angolul folytatta. - Nem érdekes. Nem most, Majd később.

Éjszakás Szong szélesen elmosolyodott, látva, hogy Aranyszőr arcot vesztett előtte. - Igen, asszony. - Becsukta az ajtót, halk becsattintásával mintegy pontot téve diadalára.

- Ez egy hülye - dohogott Casey. - Biztos, hogy megértette, tudom, hogy jól mondtam, Linc. Miért csinálják ezt? Próbálkoztam a szobalányommal, az is csak annyit mondott: mi? - Casey akaratlanul is elnevette magát, ahogy a rekedtes torokhangot majmolta: - Mit mond, hallod-e?

Bartlett is nevetett. – Csak csökönnyösek: De hol tanultál te kínaiul?

- Kantoniul. Szereztem egy tanárt, beiktattam rá ma reggel egy órát, mert úgy gondoltam, illene legalább annyit tudnom, hogy jó reggelt, kérem a számlát... meg ilyesmiket. De állati bonyolult. Azok a tónusok... A kantoniban hétféle tónus van, hétféle módon lehet kimondani ugyanazt a szót. Ha a számlát kéred, azt mondod: mai dan, de ha csak egy kicsit is rosszul mondod, máris rántottát jelent, mert az is mai dan, és bármibe lefogadhatod, hogy a pincér rántottát fog hozni neked, csak hogy pofára ejtsen. - Casey ivott egy korty martinit, aztán beledobott egy olívbogyót a pohárba. - Ez nagyon kellett már. Kérsz még egy sört?

Bartlett a fejét rázta – Elég ez. - Már elolvasta az összes telexet. Casey leült a díványra, és kinyitotta a jegyzetömbjét. - Vincenzo Banastasio titkára telefonált, arra kért, erősítsen meg a szombati szobafoglalását, meg a...

- Én nem is tudtam, hogy Hongkongba jön. Te igen?

- Nekem rémlik, hogy mikor legutóbb találkoztunk, mondott valami olyasmit, hogy nemsokára Ázsiába megy... A lóversenypályán mondta, múlt hónapban, Del Marban... amikor John Chen ott járt. Rettenetes, ami Johnnal történt.

- Remélem, elkapják azokat a Farkasembereket. Micsoda állatok... így meggyilkolni és rátenni azt a cédulát...

- Írtam egy kondoleáló levelet a kettőnk nevében az apjának meg az apja feleségének, Dianne-nak. Emlékszel rá, Iannél találkoztunk vele, aztán meg Aberdeenben. Jézusom, mintha egymillió éve lett volna...

- Nekem is úgy rémlik. - Bartlett a homlokát ráncolta. - Még mindig nem emlékszem, hogy Vincenzo bármit is mondott volna... Itt fog megszállni?

- Nem, a hongkongi oldalon szeretne lakni. Telefonon megerősítettem a szobafoglalását a Hiltonban, holnap személyesen is megteszem. Egy JAL-gépen jön, Tokióból, a szombat reggeli járáttal. - Casey a szemüvege fölött Bartlettre pillantott. - Iktassak be egy találkozót számodra?

- Mennyi ideig marad itt?

- A hétvégére. Néhány napra. Tudod, milyen szeszélyes. Mit szólnál a szombathoz, mondjuk a lóverseny után? Ott leszünk a hongkongi oldalon, a Boldogság-völgyből akár oda is sétálhatunk, ha nem kapunk taxit.

Bartlett már épp azt akarta mondani, hogy tegyük át inkább vasárnapra, de aztán eszébe jutott, hogy vasárnap Tajpejre mennek, Rendben, legyen szombaton a verseny után. - Észrevette Casey tekintetét. - Mi van?

- Csak töröm a fejem, miben sántikál ez a Banastasio.

- Amikor megvette a Par-Con-részvényeink négy százalékát - mondta Bartlett - keresztülfuttattuk

Seymouron és még néhány más tagon, s mind azt mondták, hogy a pénze tiszta. Sose volt letartóztatva, még csak vádat se emeltek ellene, bár igaz, elég sok szóbeszéd járja róla. De sose okozott nekünk semmilyen problémát, sose akart bekerülni egyetlen igazgatótanácsba se, sose jelenik meg egyetlen közgyűlésen sem, állandó meghatalmazást adott a számomra, amikor meg szükségünk volt rá, előállt a pénzzel. – Ránézett Caseyre. Szóval?

- Nincs semmi szóval, Linc. Tudod, mi a véleményem róla. Szerintem se vehetjük vissza tőle a pakettet. Szabadon, szabályos körülmények között vásárolta, előtte még meg is kérdezte tőlünk, az pedig szentség, hogy rettentő nagy szükségünk volt a pénzére, és nagyon jó hasznát is vettük. - Casey megigazította a szemüvegét, és feljegyzett valamit. - Akkor megbeszélem vele a találkozót, és udvarias leszek, mint mindig. A következő: megnyitottam a folyószámlánkat a Victoria Banknál, Huszonötzetret tettem be, itt a csekkfüzeted. Forgóalapot is képeztünk, és a First Central kész átutalni az első hétmilliót az általunk megnevezett számlára. Itt a megerősítő telex. Nyitottam neked egyszemélyes folyószámlát is ugyanannál a banknál... itt a csekk-könyved, ebben is huszonöt lepedő van... - Casey elmosolyodott. - Ennyiért már lehet egy-két tányér csop szueit meg valami jó kis jáde holmit kapni... Bár azt mondják, a hamisítványt elég nehéz megkülönböztetni a valótól.

- Megvagyok nélküle. - Bartlett szerette volna megnézni az óráját, de nem tette, csak ivott egy kis sört. - A következő?

- Clive Bersky telefonált, szívességet kér.

- Mondtad neki, hogy tojja ki magának a kipufogójából?

Casey nevetett. Clive Bersky a New York-i First Central egyik fiókjának a vezetője volt, annak, amelynél a pénzüket tartották. Kínosan lelkiismeretes, pedáns ember volt, Bartlettet az örületbe kergette, mert kizárólag tökéletes dokumentációt fogadott el. - Azt kéri, hogy ha a Struan-üzlet létrejön, a pénzt a... - Casey a jegyzetfüzetébe nézett -... a Royal Belgiumon és a Far East Bankon keresztül nyomjuk ide.

- Miért pont rajtuk keresztül?

- Nem tudom. Most szimatolom körül őket. Nyolckor randink van egy pohár valamire az itteni nagyfőnökükkel. A First Central épp most vette meg a bankját... Van fiókjuk itt, Szingapúrban és Tokióban.

- Foglalkozz vele, Casey.

- Jó. Inni meg futni tudok. Akarsz utána elmenni valahova vacsorázni? Lemehetnénk az Escoffier- ba vagy a Hét Sárkányba, esetleg végigsétálhatnánk a Nathan Roadon valami kínai kaját keresni. Valahol a közelben... a meteorológusok szerint további esők várhatók.

- Kösz, de ma este nem. Átmegyek a hongkongi oldalra.

- Ó. És m... - Casey nem mondta ki a kérdést, - jó. Mikor indulsz?

- Nemsokára. De nem sürgős.

Casey ismét a listába mélyedt. Bartlett látta, hogy továbbra is ugyanúgy mosolyog, de biztosra vette, hogy rögtön rájött, hová megy. Hirtelen feldühödött, de a hangja nyugodt maradt. - Mi van még?

- Semmi, ami ne érne rá - felelte Casey ugyanazon a kellemes hangon. – Kora reggel randim van Janelli kapitánnyal a tajpeji utad ügyében. Armstrong irodája átküldte a gép zárolásának ideiglenes feloldását tanúsító dokumentumokat. Nincs más dolgod velem, mint aláírni egy formanyomtatványt, hogy hajlandó vagy visszajönni Hongkongra. Én keddet írtam rá. Jó lesz így?

- Persze. Kedd a nagy támadás napja.

Casey felállt. - Hát ma estére ennyi. Linc. A bankárt meg a többit elintézem. - Megitta még megmaradt martinijét, poharát a tükrös bárpultra tette. - Ez a nyakkendő, Linc...! A kék jobb volna ehhez az öltönyhöz. Viszlát reggelinél. - A szokásos módon csókot dobott Bartlettnek, és a szokásos Álmodj szépet, Linc!- kel becsukta maga mögött az ajtót.

- Mi a francért vagyok én ennyire pipás? - morogta dühösen Bartlett, majd fennhangon folytatta. - Casey nem csinált semmit. Ribanc! - Észre se vette, hogy markában összegyúrta a kiürült sörösdobozt. - Ribanc! Most mit csináljak? Felejtsem el, menjek, vagy mit?

Casey fortyogva sétált szobája felé a folyosón. A nyakamat tenném rá, hogy ahhoz a tramplihoz készül. Vízbe kellett volna fojtanom, nem kihúznom.

Ekkor észrevette, hogy Éjszakás Szong már kinyitotta neki az ajtót, ott tartja kitárva, mosollyal az ajkán, olyan mosollyal, amiben gúnyt vélt felfedezni.

- És te is elmehetsz a jó büdös francba!- förmedt rá, mielőtt még visszafoghatta volna magát, aztán bevágta az ajtót, az ágyra hajította a papírokat meg a jegyzetömböt, és kis híján elsírta magát. - Juszt sem fogsz bögni! - parancsolt magára könnyes szemmel. - Nincs a világon olyan férfi, akiért erre hajlandó volnék. Olyan nincs! - Az ujjaira meredt: remegtek a dühtől.

- Hogy dögölne meg minden férfi!

49.

19 óra 40 perc

- Bocsásson meg, excellenciás uram, telefonon keresik.

- Köszönöm, John. - Sir Geoffrey Allison visszafordult Dumrosshoz és a többiekhez. - Megbocsátanak egy percre az urak?

A kormányzósági palotában voltak, a kormányzó hivatalos rezidenciáján, a Központi Kerület fölött, a

nyitott franciaablakokon hűsen sötételt be az este, a levegő friss volt, tiszta, a fákról és a bokrokról halkán csöpögött a víz. A kormányzó végigment a zsúfolt fogadótermen, ahol vacsora előtti koktélok és falatkákat szolgáltak fel, nagyon meg volt elégedve az estély eddigi menetével. A jelek szerint mindenki jól érezte magát. A vendégek évődtek egymással, kellemesen elbeszélgettek, időnként nevetés harsant, s mind ez idáig még nem került sor semmiféle súrlódásra a hongkongi tajpanok és a képviselők között. Kérésének eleget téve, még Dunross is erőt vett magán, hogy lecsillapítsa Greyt és Broadhurstöt, és most úgy tűnt, még Grey is puhult valamelyest.

A szárnysegéd becsukta a kormányzó dolgozószobájának ajtaját, magára hagyta a telefont. A falakat kék, szövetszerű tapéta borította, a padlót borító finom perzsaszőnyegek a kormányzó kétévi teheráni szolgálatára emlékeztettek, mindenhol féltve őrzött kristály- és ezüsttárgyait, finom mívű kínai porcelánokat lehetett látni. – Halló!

- Engedelmet kérek a zavarásért, excellenciás uram - mondta Crosse.

- Ó, üdvözlöm, Roger. - A kormányzónak összeszorult a melle. Nem zavar.

- Van két érdekes hírem, kormányzó úr. Meglehetősen fontosak. Odaugorhatnék esetleg?

Sir Geoffrey a kandallópárkányon álló porcelánórára pillantott. - Tizenöt perc múlva tálalják a vacsorát, Roger. Hol van most?

- Csak hárompercnyre öntől, uram. Nem fogom késleltetni a vacsorát. De ha önnek úgy alkalmasabb, lebonyolíthatjuk vacsora után is.

- Ugyan már, örülnék néhány jó hírnék. Ez a bankhistória meg ez a tőzsde... Ha van kedve, jöjjön a kerti kapun. John várni fogja.

- Köszönöm, excellenciás uram. - A vonal megszakadt. A különleges osztály vezetőjének a hagyományoknak megfelelően mindig volt kulcsa a palotát körülvevő magas falba épített vasajtóhoz.

Pontosan három perc elteltével Crosse könnyed léptekkel feltűnt a teraszon. A talaj még nagyon vizes volt. Crosse gondosan letörölte a lábát, mielőtt belépett a franciaablakon. - Elkaptunk egy nagy halat, excellenciás uram, egy ellenséges ügynököt, rajtacsíptük, amint épp a mézes bődönben vájkált - mondta halkán. - Az illető egy KGB-s őrnagy, az Ivanovról, ő a hajó politikai tisztje. Tetten értük, amint az amerikai atommeghajtású anyahajó egyik számítógép-szakemberével kémcselekményt hajtott végre.

A kormányzó arca elvörösödött. - Az az átkozott Ivanov! Jóságos ég, Roger! Egy őrnagy? Van magának fogalma arról, mekkora diplomáciai és politikai vihart fog ez kavarni a Szovjetunió, az USA és London között?

- Van, excellenciás uram. Ezért gondoltam, hogy az lesz a legjobb, ha nyomban konzultálok önnel.

- Mi a nyavalyát művelt az az ember?

Crosse nagy vonalakban vázolta a tényeket. - Jelenleg mind a ketten le vannak szedálva, és biztonságos helyen tartjuk őket.

- És mi volt a filmen?

- Semmi, a negatívon csak homály van. Mi...

- Hogy?

- Nem volt rajta semmi. Persze mindketten tagadják a kémkedést.

A tengerész azt mondja, ő nem hagyott ott sehol semmit, mindent tagad, a kétezer dollárt, amit találtunk nála, pókeren nyerte. Gyerekes dolog hazudozni, ha egyszer már elkaptak valakit, gyerekes dolog megnehezíteni a dolgok menetét, végül úgymint mindig kiderítjük az igazságot, Először azt hittem, nem találtuk meg a valódi filmet, vagy mikroponton adták át az anyagot. Még egyszer átkutattuk a ruhájukat, aztán hánytatószer alkalmazását és székletvizsgálatot rendeltem el. Az őrnagy... a KGB-ügynök egy órával ezelőtt produkálta a valódi negatívot. - Crosse egy nagy barna borítékot nyújtott át a kormányzónak. - Levlap méretű nagyítások, kockáról kockára.

A kormányzó nem bontotta fel a borítékot. - Miről készültek? Úgy általában.

- Az egyik sorozat a hajó radarirányítási rendszerének kézikönyvéről készült, annak egy részéről. - Crosse tévovázott. - A másik sorozat a hajó fegyver- és lőszerkészletének, rakétáinak és robbanófejeinek teljes listája. Mennyiség, minőség, sorozatszám, és hogy hol található a hajón.

- Jézusom! Nukleáris robbanófejek is? Ne, kérem, erre ne válaszoljon. - Sir Geoffrey mereven nézte Crosse-t, majd egy kis idő elteltével folytatta. - Nos, Roger, nagyszerű dolog, hogy ez az információ nem került az ellenség kezébe. Ezért dicséretet érdemel. Amerikai barátaink is nagyon fognak örülni, nagyon lesznek kötelezve magának. Jóságos ég! Ezekből az adatokból egy szakértő simán kikövetkezteti a hajó teljes csapásmérő képességét!

- Igen, excellenciás uram. – Crosse halványan elmosolyodott. Sir Geoffrey kíváncsian méregette.

- És mi legyen ezzel az őrnaggyal?

- Az a szándékom, hogy egy RAF-géppel és speciális kísérettel azonnal Londonba küldöm. Mi ugyan itt jobban fel vagyunk szerelve, gyakorlottabbak és sokkal eredményesebbek vagyunk, mégis azt hiszem, inkább Londonban kellene kihallgatni. Tartok tőle ugyanis, hogy a felettesei körülbelül egy óra múlva tudomást szereznek a dolgról, és esetleg megpróbálják kiszabadítani vagy elhallgattatni. Még az is elképzelhető, hogy komoly diplomáciai nyomást alkalmaznak annak érdekében, hogy engedjük vissza az Ivanovra. Emellett azt sem lehet kizárni, hogy ha Kína vagy a kínai nacionalisták híret veszik, hogy egy ilyen magas rangú ügynök került a kezünkre, esetleg megpróbálják megszerezni maguknak.

- És az amerikai tengerész?

- Jó politikai húzás lehetne, ha a negatívval együtt azonnal átadnánk a CIA-nek... meg ezeket is, csak ezek a nagyítások készültek. Nyilvánvaló biztonsági okokból magam hívtam elő és nagyítottam. Azt hiszem, talán Rosemont volna a legmegfelelőbb ember.

- Ó igen, Rosemont. Itt is van.

- Tudom.

Sir Geoffrey tekintete szúróssá vált.

- Minden vendéglistámról van másolata, Roger?

- Nincs... excellenciás uram. Félórája hívtam a konzulátust, ott mondták.

Sir Geoffrey visszanézett rá megereszkedett szemöldökei alól, nem hitt neki, biztos volt benne, hogy a különleges osztály főnöke igenis mindig tudja, kiket hívott meg és kiket nem. Mindegy, gondolta ingerülten, ez a dolga. És egy aranyguinea-t tennék egy szem mogyoró ellenében, hogy Roger nem csak ezeket a nagyításokat készítette, mivel tudja, hogy ezekre az Admirális is kíváncsi volna, neki meg kötelessége eljuttatni hozzájuk. - Lehet ennek az ügynek valami köze az AMG-féle történethez?

- Nem. A világon semmi – felelte Crosse. A kormányzó egy árnyalatnyi vibrálást vélt felfedezni a hangjában. - Nem hinném, hogy bármi összefüggés lenne köztük.

Sir Geoffrey felállt magas támlájú székéből, egy percig fel- alá járkált, magában sorra vette a lehetőségeket. Rogernek igaza van. A kínai hírszerzésnek a bambuszkerítés mindkét oldalán gyorsan fülébe jut a dolog, mivel a mi kínai rendőrségünk minden tagja szimpatizál Kínával vagy a nacionalistákkal. Jobb lesz, ha a kémeket olyan helyre szállítjuk, ahol nem érhetik el. Akkor legalább senki nem esik kísértésbe - legalábbis itt nem. - Azt hiszem, nem árt, ha most nyomban váltok egy-két szót a miniszterrel.

- Tekintettel a körülményekre, excellenciás uram, talán közölhetné vele, mit tettem az örnagy ügyében... És hogy megfelelő kísérettel Lon...

- Már elküldte?

- Nem küldtem, uram, bár ez messze nem haladná meg a hatáskörömet - ha ön is egyetért.

Sir Geoffrey elgondolkodva nézett ismét az órára. Végül halvány mosollyal ajkán azt mondta: - Rendben van. Londonban most ebédidő van. Egy óra múlva közölni fogom a miniszterrel. Ennyi idő elegendő?

- Igen, excellenciás uram, köszönöm. Már minden elő van készítve.

- Ezt feltételeztem.

- Nagy kő fog legördülni a szívemről, ha az az alak már úton lesz. Köszönöm.

- Rendben van: Na és a tengerész?

- Talán megkérdezhetné a minisztert, excellenciás uram, egyetért-e vele, hogy átadjuk Rosemontnak.

Sir Geoffrey vagy tucatnyi kérdést szeretett volna még fölteni, de egyiket sem tette föl. Hosszú évek tapasztalata tanította meg, hogy nemigen ért a hazudozáshoz, így hát minél kevesebbet tud, annál jobb. - Rendben van. És most halljam, mi a második „jó” híre. Remélem, valamivel jobb lesz, mint az első.

- Elkaptuk a beépített embert.

- Nagyszerű! Remek! Óriási! Ki az?

- Kok főfelügyelő.

- Lehetetlen!

Crosse arca nem mutatta örömét. - Egyetérték, excellenciás uram. Ennek ellenére Kok főfelügyelő a kommunisták beépített embere, és a Kínai Népköztársaság kémje. - Crosse elmesélte, hogyan derült fény Brian Kok valódi kilétére. - Dicséretre javaslom Armstrong főfelügyelőt... és Szemüveges Vút. Őt szeretném átvenni a KO- ra.

Sir Geoffrey döbbsen, üres tekintettel bámult ki az ablakon. Te jóságos ég! Ez a Brian... - De miért? Egy-két év múlva rendőrfőnök helyettes lehetett volna... - Feltételezem, hogy tévedés kizárva.

- Ki van zárva, excellenciás uram. Mint mondtam, a bizonyítékok megcáfolhatatlanok. A hogyan és a miértet természetesen nem tudjuk még, de hamarosan azt is tudni fogjuk.

Sir Geoffrey hallotta Crosse hangjának határozottságát, látta a keskeny, rideg arcot, a hideg szemeket, és hirtelen nagyon megsajnálta Brian Kokot, akit hosszú évek óta kedvelt. - Folyamatos tájékoztatást kérek róla. Talán rájövünk, mi készített valakit ilyesmire. Jóságos ég... Egy ilyen rokonszenves fiatalember, aki még ráadásul első rangú krikettjátékos is... Folyamatos tájékoztatást kérek.

- Meglesz. - Crosse felállt. - Érdekes... Sose értettem, miért utálja úgy az amerikaiakat... Ez volt az egyetlen gyenge pontja. Most már nyilvánvaló. Rá kellett volna jönnöm. Elnézést kérek, excellenciás uram, bocsássa meg, hogy betolakodtam az estélyére.

- Maga gratulációt érdemel, Roger. De ha a szovjet ügynököt Londonba küldjük, talán vele küldhetnénk Brian Kokot is. Ugyanazok a dolgok vonatkoznak rá is, nem?

- Nem, uram. Nem hinném. Mi itt sokkal jobban és gyorsabban el tudjuk intézni ezt a Kok-ügyet. Mi vagyunk azok, akiknek tudniuk kell, mit tud. Ezt Londonban nem értenék. Kok Hongkong számára jelent fenyegetést, nem Britannia számára. Ő Kína embere, a másik a szovjeteké. A kettő nem ugyanaz.

Sir Geoffrey nagyot sóhajtott, tudta, hogy Crosse-nak igaza van. - Egyetérték. Most már tényleg rémes ez a mai nap, Roger. Először ez a bankhistória, aztán a tőzsde... a tegnapi esti halálesetek, szegény sir Charles Pennyworth, Toxe felesége... ma reggel földcsuszamlás Aberdeenben... a Nemes Ház inog... ez a viharfront nagyon úgy néz ki, mint amiből tájfun kerekedik, ami minden valószínűség szerint elmosza a szombati versenyeket... Most megjön maga a hírrel, hogy egy amerikai tengerész rongyos kétezer dollárért eladta a hazáját, a hajóját meg a becsületét.

Crosse szokásos halvány mosolyával reagált. - Számára talán nem is volt olyan rongyos az a kétezer

dollár.

Rettenetes időket élünk, akarta mondani Sir Geoffrey, de tudta, hogy nem erről van szó. Mindössze arról van szó, hogy az emberek már csak ilyenek, mohóság, hiúság, irigység, féltékenység, kapzsiság, harag, hatalom- és pénzvágy vezérli őket. Vagy legalábbis legtöbbjüket.

- Köszönöm, hogy benézett, Roger. Még egyszer gratulálok. Ilyen értelemben fogom informálni a minisztert. Jó éjszakát.

Nézte a távozó Crosse- t, mint megy magasan, magabiztosan, halálosan veszélyesen. Miután a szárnysegédje bereteszelt mögötte a magas fal vasajtáját, Sir Geoffrey Allison ismét fölötté magának az egyetlen, valódi kérdést a kimondatlanok közül.

Ki a beépített ember a rendőrségemen?

AMG jelentése teljesen egyértelmű volt: az áruló a szovjetek embere, nem Kínáé. Brian Kok véletlenül bukott le. Miért nem mutatott rá Roger erre a nyilvánvaló tényre?

Sir Geoffrey megborzongott. Ha Brian áruló, akkor bárki az lehet. Bárki.

50.

20 óra 17 perc

Szinte még le sem vette az ujját a csengőgombról, máris felpattant az ajtó.

- Ó, Linc! – mondta elfúló hangon, túláradó boldogsággal Orlanda. - Már feladtam. Jöjjön!

- Bocsánat a késésért - mondta Bartlett, akit meghökkentett a lány szépsége és csodálatos közvetlensége. - Az egész városban áll a forgalom, a kompra alig lehet feljutni, és nem kerültem telefonközelbe.

- De most már itt van, és ez a lényeg. Csak félttem, hogy... - Hadarva folytatta. - Félttem, hogy nem jön vissza ma este, mert akkor összeomlottam volna: Na, tessék, kimondtam, letettem minden fegyverem, de olyan boldog vagyok, hogy eljött, hogy még ez sem érdekel. - Lábujjhegyre emelkedett, gyors, lelkes csókot nyomott Bartlett ajkára, aztán megfogta a karját, és becsukta az ajtót.

Finom parfümjét alig lehetett érzékelni, Bartlett azonban szinte tapinthatóan érezte. Orlandán térdig érő, csuklójánál és nyakánál zárt, fehér sifonruha volt, suhogott, ahogy mozdult benne, inkább csak érződött, mint valóban áttetszett rajta aranybarna bőre - úgy örülök, hogy itt van - mondta újra, majd kivette Bartlett kezéből az esernyőt, és az esernyőtartóba tette.

- Én is.

A szoba most este még tetszetősebb volt, a világítás legnagyobb részét gyertyák szolgáltatták benne, a teraszra nyíló magas üvegajtó nyitva állt, hadd jöjjön be a levegő. Közvetlenül a felhőszint alatt voltak, alattuk nyújtózott el a város a hegyoldaltól egészen a tengerig, a fénypontokat időről időre átvonuló felhőfoslányok homályosították el. Kétszáz méter magasan voltak a tenger fölött. Kowloon homályba burkolózott, a kikötő szintén, de Bartlett tudta, hogy a hajók azért ott vannak, és látta a mólónál az óriási anyahajót, nagy, ferdén álló, kivilágított fedélzetét, a túorrú, szintén megvilágított sugárhajtású vadászgépeket, az ég felé nyújtózó, ágyúszürke parancsnoki hidat... az ázottan, ernyedten lógó, csillagos-sávós lobogót.

- Gyönyörű esténk van, Orlanda - mondta a terasz korlátjára könyökölve.

- Igen, nagyon szép, jöjjön, üljön le.

- Ha szabad, inkább nézném még egy kicsit a panorámát.

- Persze, bármit, amihez kedve van. Remekül áll magán ez az öltöny, Linc, nagyon tetszik a nyakkendője is - mondta lelkesen Orlanda: hízelegni akart Bartlettnek, bár véleménye szerint a nyakkendő nemigen illett az öltönyhöz. Nem baj, gondolta, csak nincs érzéke a színekhez, ugyanúgy, mint Quillannak. Majd azt csinálom, amire Quillan tanított: nem kritizálom, hanem veszek neki egy olyat, ami tetszik, és odaadom neki. Ha tetszik neki: nagyszerű, ha nem, az se baj - elvégre ő fogja hordani. Kék, a kék menne a szeméhez, és ehhez az inghez is jobban passzolna. - Látom, ért az öltözködéshez.

- Köszönöm, maga is. - Bartlettnek eszébe ötlött, mit mondott Casey a nyakkendőjére és hogy mennyire dühös volt rá ma egész este, még a kompon is még akkor is, mikor taxira várt, és az a vén spiné rálépett a lábára és félrelökte, hogy elhalássza az orra elől a kocsit, de ő nem engedte, jól lehordta...

Csak mostanra párolgott el belőle a harag. Mert Orlanda ennyire örült, hogy eljöttem, gondolta. Sok éve már, hogy Casey úgy felvillant a láttomra, mint egy karácsonyfá, rég nem mond már semmi ilyesmit... a fenébe most ezzel. Ma este nem idegesítem magam Caseyvel. - Fantasztikus ez a kilátás, maga meg olyan gyönyörű, mint egy festmény!

Orlanda nevetett. - Maga is, és... jaj, az innivalója, ne haragudjon! - Kiviharzott a konyhába, csak úgy repkedett a szoknyája. - Nem tudom, mitől van, de maga mellett úgy érzem magam, mint egy bakfis - kiáltott ki. Egy perc múltán már jött is. A tálcán egy agyagedényben pástétom volt, friss pirítós, meg egy üveg behűtött sör. - Remélem, megfelel.

Airweisert hozott. - Honnan tudta, hogy ez a kedvenc márkám? - Maga mondta ma reggel, már nem emlékszik? Bartlettet ismét megragadta a lány közvetlensége. - Meg azt is mondta, hogy szeret üvegből inni.

Bartlett kezébe vette a sörösüveget, és vigyorogva nézett Orlandára: - Ez is benne lesz a cikkben?

- Nem lesz. Úgy döntöttem, nem írok magáról.

Bartlett észrevette, hogy hirtelen elkomolyodott. - Miért nem? Orlanda töltött magának egy pohár

bort – úgy érzem, nem volnék képes elfogulatlanul írni. Így hát nem is írok. Különben is úgy érzem, nem örülne, ha az a cikk állandóan ott lógna a feje fölött. Orlanda a szívére tette a kezét. - Esküszöm, nem írok semmit, minden köztünk marad. Nem lesz se cikk, se interjú, a Madonnára esküszöm - mondta, és komolyan is gondolta.

- Nono, nem kell ilyen drámainak lenni!

Orlanda a derekával támaszkodott a korlátnak alattuk huszonöt méternyire volt a járda. Bartlett látta arcán az őszinteséget, és teljes mértékben hitt neki. Megkönnyebbült. Ez a cikk volt az egyetlen kényes pont, az egyetlen sebezhető pontja, és hogy a lány újságíró. Odahajolt Orlandához, és könnyedén, szándékoltan könnyedén megcsókolta. – Ez a csók legyen a pecsétje. Köszönöm.

- Nincs mit.

Egy percig a tájat nézték.

- Örökké tart ez az eső?

- Remélem nem, Linc, de néhány kiadós esőre szükségünk van. – hogy megteljenek a ciszternák. Olyan nehézkes itt a tisztálkodás, és még mindig csak négynaponként van vizünk. – Pajkosan elmosolyodott, akár egy gyerek. – Az éjjel, amikor úgy zuhogott, nekivetkőztem és itt fürödtem. Fantasztikus volt. Úgy ömlött, hogy még hajam is tudtam mosni.

Bartlettet szíven ütötte a gondolat: milyen lehetett itt éjjel meztelenül Orlanda. - Nem árt, ha óvatos itt - mondta. - Nem túl magas ez a korlát. Nem volna jó, ha megcsúszna.

- Különös... a tengertől rettegek, de a mélységek egy cseppet sem zavarnak. Annyi biztos, hogy maga mentette meg az életemet.

- Ugyan! Nélkülem is megúsza volna!

- Lehet, viszont az biztos, hogy az arcomat megmentette. Maga nélkül biztos megalázó helyzetbe kerültem volna. Szóval, köszönöm az arcomat.

- Ami néha fontosabb, mint az élet, ugye?

- Igen, néha fontosabb. De miért mondja ezt?

- Dunrossok és Quillan Gornton meditáltam. Ez a két ember ott öli egymást, ahol tudja, és legtöbbször valami ilyesmi miatt.

- Igen, ebben igaza van - mondta Orlanda, majd elgondolkodva hozzátette: - Bizonyos értelemben mindkettő rendes ember, más tekintetben viszont mindkettő ördögi.

- Ezt hogy érti?

- Mindkettő könyörtelen, mindkettő rettentő erős. Kőkemény, mestere annak, amit csinál, és sikeres

ember. - Orlanda beszéd közben megkente pástétommal az egyik pirítóst, és odanyújtotta Bartlettnek, a körmei hosszúak, tökéletesek voltak. - A kínaiaknak van egy mondásuk: Csan csao, eu ken – ha gyomlálasz, tépd ki gyökerestül. Ez a két ember mélyen, nagyon mélyen gyökerezik Ázsiában. Nagyon nehéz volna megszabadulni azoktól a gyökerektől. - Ivott egy korty bort, s halványan elmosolyodott. - És valószínűleg nem is volna hasznos. Hongkong számára biztosan nem. Még egy kis pástétomot?

- Kérek. Csodálatosan finom. Maga készítette?

- Igen. Régi angol recept.

- És miért nem volna jó Hongkong számára?

- Mert ők ketten valahogy kiegyensúlyozzák egymást. Ha egyikük tönkreteszi a másikat, és itt most nemcsak Quillanra vagy Dunrossra gondolok, hanem magukra a hongokra, a két cégre, a Struanra és a Rothwell-Gorntra, ha itt az egyik fölfalja a másikat, a megmaradó talán túlságosan megerősödne, nem lenne verseny, és akkor elképzelhető, hogy a tajpan túlságosan mohóvá válik, és esetleg úgy dönt, hogy kiárusítja Hongkongot. - Orlanda bizonytalanul elmosolyodott. - Bocsásson meg... túl sokat beszélek. Ez csak hipotézis. Még egy sört?

- Igen, kérek, majd mindjárt, de ez egy érdekes gondolat. - Az bizony, gondolta Bartlett, és eddig még nem is jutott eszembe - de Caseynek sem. Lehet, hogy ezek nem tudnak meglenni egymás nélkül?

És Casey meg én? Mi sem tudunk meglenni egymás nélkül?

Látta, hogy Orlanda figyel, visszamosolygott rá. - Nem titok, hogy szeretnék valamelyikükkel üzletet kötni. Maga a helyemben melyikükkel társulna?

- Egyikükkel sem - vágta rá nevetve Orlanda.

- Miért nem?

- Maga nem brit, nem az az "öregfiúzó" típus, nem örökölt egyetlen klubtagságot sem, és bármennyi pénze és befolyása van is, itt végső soron mindig az "öregfiúk" döntenek. - Kivitte a kiürült sörösüveget, és hozott egy telit.

- Maga szerint nekem se sikerülne?

- Jaj, én nem erre gondoltam, Linc. Maga a Struanról meg a Rothwell-Gorntról kérdezett, arról, hogy kettejük közül társulna valamelyikkel. Ha belemegy, végül ők fognak győzni.

- Olyan okosak?

- Nem. Viszont ők ázsiaiak, itt vannak otthon. Errefelé az a mondás járja: Tien hszia vu ja i pan hei, minden holló fekete, ami annyit tesz, hogy a tajpanok mind egyformák, és ha arról van szó, hogy egy kívülállót kell tönkretenni, mind összefognak.

- Eszerint se Quillan, se Ian nem örülne egy társnak?

Orlanda habozott. - Azt hiszem, ez már magas nekem, Linc. Én nem értek az üzlethez. Egyszerűen csak arról van szó, hogy még sose hallottam egyetlen amerikaiáról sem, aki idejött és feltört.

- Na és Biltzmann, a Superfood tulajdonosa, aki átvette a Hongkong General Storet?

- Biltzmann az egy vicc. Mindenki utálja, és abban bízunk, hogy pofára esik, még Pug is... Pugmire is. Quillan biztosra veszi, hogy így is lesz. Nem, még a Cooper and Tillamannak se sikerült. Jenki kereskedők voltak még a kezdet kezdetén, ópiumkereskedők, még Dirk Struan pártfogását is élvezték. A Struanok és a Cooperek még rokonságban is álltak egymással. Boszorkány Struan a legidősebb lányát, Emmát az öreg Jeff Cooperhez adta, akit vénségére Öreg Kampósorrúnak csúfoltak. A szájhagyomány szerint ez a házasság volt a fizetség azért, mert segített tönkretenni Tyler Brockot. Hallott már Brockékról, Linc? Sir Morganról, az apjáról, Tylerről, meg a Boszorkányról?

- Peter Marlowe mesélt róluk egy-két történetet.

- Ha meg akarja ismerni a valódi Hongkongot, akkor Fényes Szem néniel kell beszélnie, Sarah Chennel, Phillip Chen vénlány nagynénjével! Óriási figura, Linc, az esze vág, mint a borotva. Nyolcvannyolc évesnek mondja magát, de szerintem öregebb. Az apja Sir Gordon Chen volt, Dirk Struan törvénytelen fia, akit a szeretője, Kaj-szung szült neki, az anyja meg a híres szépség, Karen Jüan.

- És ő kicsoda?

- Karen Jüan Robb Struan unokája volt, Robb pedig Dirk féltestvére. Volt egy Jau Ming-szu nevű szeretője, akitől született egy Isobel nevű lánya. Isobel John Jüanhoz, Jeff Cooper egyik házasságon kívül született fiához ment férjhez. John Jüanból nevezetes kalóz és ópiumcsempész lett, Isobel pedig hírhedt és szenvedélyes szerencsejátékosként halt meg, aki madzsongon két férje vagyonát is eljátszotta. Nos, ennek az Isobelnek és ennek a Johnnak a lánya volt Karen, aki Gordon Chenhez ment feleségül. Tulajdonképpen csak a második felesége volt, inkább amolyan ágyas, de a házasság mindenben megfelelt a törvényes előírásoknak. Az itt élő kínaiak a törvény szerint még ma is annyi feleséget tarthatnak, ahányat csak akarnak.

- Nem rossz!

- A férfiak számára! – mosolyodott el Orlanda. - Szóval, a Jüanoknak ez a vékonyka ága Coopertől ered, a T'Csungok és a Chenek Dirk Struantól, a Szungok, Tupszok és Tongok Aristotle Quancetól, a festőtől. Itt Hongkongban az a szokás, hogy a gyerekek az anyjuk nevét veszik fel, aki általában valamilyen jelentéktelen lány, akit a szülei adtak el ágyasnak.

- A saját szülei?

- Szinte mindig - felelte Orlanda. – Tung tien ju ming - hallgass az égre, s kövesd a sorsod. Főleg olyankor, ha éhez. - Vállat vont. Ázsiában ebben nincs semmi szégyen Linc, emiatt senki sem veszi el az arcát.

- Honnan tud maga ilyen sokat Struanékról, Cooperékról, a szeretőikről, meg a többiekről?

- Ez egy kis hely, és noha mindnyájan szeretjük a titkokat, Hongkongon nincs igazi titok. A bennszülöttek, a valódi bennszülöttek szinte mindent tudnak a többiekről. Mint mondtam, ami gyökereink mélyre hatoltak itt. És ne feledje, hogy a Chenek, a Jüanok és a Szungok eurázsiaiak. Már meséltem magának arról, hogy az eurázsiaiak egymás között házasodnak, így hát tudnunk kell, ki kitől származik. A britek és a kínaiak számára nem vagyunk kívánatos házastársak, csak szeretők. - Orlanda belekortyolt a borába, Bartlett elragadtatva nézte mozdulatainak kecsességét, báját. - A kínai szokás szerint a családok a falukönyvben vezetik a családfájukat, ez az egyetlen törvényes dokumentációjuk, ez adja számukra a kontinuitást.

Errefelé sosem létezett születési bizonyítvány. - Orlanda mosolyogva nézett fel Bartlettre. - Nos, a főkérdésére visszatérve: mind Ian Dunross, mind Quillan Gornt örülne a pénzének és az amerikai piacon meglévő előnyös pozíciójának. Bármelyiküket választja, profitálhat belőle - ha megelégszik a csendestárs szerepével.

Bartlett elgondolkodva pásztázta tekintetével a tájat.

- Orlanda türelmesen várt, nem mozdult, hagyta gondolkodni. Hálás vagyok Quillanek, amiért olyan jó tanár volt, és amiért olyan okos ember, gondolta. Nagyon bölcs. És megint igaza volt.

Délelőtt könnyek között hívta Gorntot a privát vonalán, hogy jelentse, mi történt, és hogy közölje: - Jaj, Quillan, azt hiszem, mindent tönkretettem...

- Mit mondtál te, és mit mondott ő?

Orlanda pontosan beszámolt, Gornt pedig megnyugtatta. - Nem hiszem, hogy idegeskedned kellene, Orlanda. Vissza fog menni. Ha nem ma este, akkor holnap.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Orlanda hálásan.

- Biztos. Most pedig hagyd abba a sírást, és figyelj. - Gornt ezután elmondta, mit csináljon, mit vegyen fel, és hogy mindenekelőtt legyen nő.

És én nagyon örülök, hogy nő vagyok, gondolta Orlanda, s némi szomorúsággal idézte fel a régi szép napokat, amikor még boldogok voltak egymás oldalán, Quillan meg ő, tizenkilenc évesen már két esztendeje Gornt szeretője, már nem volt szemérmes és nem félt se a párnázástól, se Gornttól, se önmagától. Néha kiruccantak Gornt jachtján egy kis éjszakai hajókázásra, ilyenkor csak ketten voltak, és Gornt tanítgatta. - Te nő vagy és hongkongi jan. Ha tehát azt akarod, hogy jó életed legyen, meg szép holmijaid, hogy dédelgessenek, szeressenek, párnázzanak veled s eközben biztonságban élj, akkor légy nőies.

- Hogyan, drágám?

- Ne gondold másra, csak az én kielégülésemre és gyönyörömmre. Légy szenvedélyes, ha arra van szükségem, légy csendben, ha azt igénylem, hagyd magamra, ha úgy kívánom, s eközben mindig légy jókedvű és diszkrét. Főzz úgy, mint egy mesterszakács, ismerd meg a legjobb borokat, légy mindig diszkrét, mindig védelmezd az arcomat, és sose zsörtölődj.

- De Quillan, ez így olyan egyoldalúan hangzik.

- Úgy. Persze, hogy úgy. Viszonzásul én ugyanilyen szenvedéllyel játszom a magam szerepét. De amit elmondtam, azt elvárom tőled. Te akartál a szeretőm lenni. Elmondtam neked, mielőtt belekezdünk, és te belementél.

- Tudom, hogy belementem, és szívesen vagyok a szeretőd, de... de valahogy aggaszt a jövő.

- Ó, csöppem, emiatt nem kell aggódnod. Tudod, hogy előre megállapodtunk a szabályokban. Amíg el nem éred a huszonegyedik évedet, évente megújítjuk az egyezségünket – ha te úgy akarod - utána pedig, ha úgy döntesz, hogy elhagysz, néked adom a lakást, kapsz annyi pénzt, amennyi elegendő az ésszerű kiadásaidra, és ezen felül egy csinos kis hozományt, amellyel már kapsz egy megfelelő férjet. Ebben állapodtunk meg, és erre a szüleid is áldásukat adták...

Igen, áldásukat adták rá. Orlanda még jól emlékezett, milyen lelkesen helyeselték a kapcsolatot, még rá is beszéltek. Épp akkor jött haza Amerikából, az iskolából. A szülei közölték vele, hogy Quillan engedélyt kért tőlük, hogy közeledhessen hozzá, mondván: beleszeretett. - Gornt rendes ember - mondta az apja - és megígérte, hogy ha te is úgy akarod, rendszeren gondoskodik rólad. Rajtad áll, Orlanda. Mi úgy gondoljuk, jó volna, ha belemennél.

- De apám, én még csak a jövő hónapban leszek tizenhét, és különben is szeretnék visszamenni az Államokba, ott szeretnék élni. Biztos megkapom a zöld kártyát, ottmaradhatok.

- Éppenséggel elmehetsz lányom - mondta erre az anyja - csak arra készülj fel, hogy szegény leszel. Mi semmit sem tudunk adni neked, nem tudunk segíteni. És ugyan miféle munkát kapnál? Ki fog támogatni? Így meg hamarosan saját jövedelmed lenne, volna egy lakásod, volna mire támaszkodnod...

- De hát olyan öreg...

- A férfi nem úgy öregszik, mint a nő - mondták erre egyszerre. Gornt erős, köztisztviselőben álló ember, évek óta nagyon rendes hozzánk. Azt mondta, a tenyerén fog hordani, amit pedig anyagi téren ajánlott, az egészen nagylelkű, akármeddig maradsz is mellette...

- De én akkor se szeretem.

- Ne beszélj itt össze-vissza mindenféle zöldségeket! Ha az ajkak nem védik, megfagy a fog! – torkolta le mérgesen az anyja. - Tudod te, micsoda lehetőség előtt állsz? Ritka ám az ilyesmi, mint a fönixmadár szőre, vagy mint a sárkány szíve! És mit kérnek tőled mindezért cserébe? Mindössze annyit, hogy légy tisztességes asszony, fogadj szót néhány évig egy rendes embernek. A megállapodást évenként megújítjátok, de ha úgy akarod, ha hűséges, és okos vagy, még azután sincs vége. Ki tudja? A felesége elég beteges. Ha meg van veled elégedve és kellőképp a kedvébe jársz, miért ne venne el feleségül?

- Feleségül? Egy eurázsiai? Quillan Gornt? - fakadt ki ekkor Orlanda.

- Miért ne? Te nem egyszerűen eurázsiai vagy, hanem portugál. Gorntnak már úgyis vannak brit fiai meg lányai, hallod-e. Változnak az idők, még itt, Hongkongban is. Ki tudja, ha megteszel minden tőled telhetőt... Egy-két éven belül szülsz neki egy fiút, persze a hozzájárulásával, aztán ki tudja? Az istenek

azok istenek, ha úgy akarják, derült égből is lecsap a villám. Ne légy ostoba! Szerelem? Ugyan, mit tudod te, mi is az?

Orlanda Ramos most a várost nézte. De nem látta. Milyen ostoba és naiv voltam akkoriban, gondolta. Naiv és nagyon buta. De ma már több eszem van. Quillan nagyon jó tanárom volt.

Egy oldalpillantást vetett Bartlettre, épp csak a szemét mozdítva, nem akarta megzavarni.

Igen, jól megtanultam a leckét, gondolta, Megtanultam, hogyan legyek olyan jó feleség, amelyet férfi csak kívánhat, amilyenről Bartlett csak álmodott idáig. És ezúttal nem fogok hibázni. De nem ám! Quillan majd irányít. És segíteni fog Casey eltávolításában. Én leszek Mrs. Linc Bartlett. Tanúim rá az összes istenek és az összes ördögök: ennek így kell lennie...

Bartlett hamarosan abbahagyta a szemlélődést, már átgondolta Orlanda szavait. A lány őt nézte, ajkán alig észrevehető mosoly ült. Bartlett nem tudta, min mosolyog. - Mi az?

- Arra gondoltam, milyen szerencsém van, hogy megismertem magát.

- Mindig bókol a férfiaknak?

- Nem, csak azoknak, akik tetszenek nekem... az olyanok pedig ritkák, mint a főnixmadár szőre vagy a sárkány szíve. Egy kis pástétomot?

- Köszönöm. - Bartlett elfogadta. - Maga nem eszik?

- Hagyok helyet a vacsorának, és az alakomra is vigyáznom kell, nem úgy, mint magának.

- Én minden nap tornázom. Ha tehetem, teniszezem, golfozom. Maga?

- Valamit konyítok a teniszhez, lelkes gyalogló vagyok, de golfozni. még mindig csak tanulok. - És mindent megteszek azért, hogy bármit csináljak is, én csináljam a legjobban, számodra pedig, Linc Bartlett, én leszek a legjobb széles e világon, gondolta. Remekül teniszezett és nagyon jól golfozott, mert Gornt ragaszkodott hozzá, hogy mindkettőnek mestere legyen - mert ő szeret teniszezni és golfozni. - Éhes?

- Éhen halok.

- Kínai konyhát mondott. Tényleg ahhoz volna kedve?

Bartlett vállat vont. - Nekem mindegy. Ami magának jólesik.

- Biztos?

- Száz százalék. Miért, magának mihez volna kedve?

- Jöjjön egy pillanatra...

Bartlett követte. Orlanda kitárta az ebédlő ajtaját. Az elegáns asztal két személyre volt terítve. Virágok, egy üveg jégbe hűtött Verdicchio. - Borzasztó rég nem főztem már senkinek, Linc - mondta Orlanda a szokásos lelkendező hangsúlyával, ami annyira tetszett Bartlettnek. – De magának nagyon szerettem volna. - Ha van hozzá kedve, készenlében áll egy komplett olasz vacsora. Friss pasta aglio e olio - fokhagyma és olaj – borjú piccata, fejes saláta, zabaglione, erős kávé és konyak. Na, hogy hangzik? Húsz perc az egész, addig kiolvashatja az újságot. Utána itt hagyjuk az egészet, majd az áma leszed, mi meg elmegyünk valahova táncolni, vagy kocsikázni. Na, mit szól hozzá?

- Az olasz konyha a kedvencem! - mondta lelkesen Bartlett. Aztán eszébe villant valami, s egy pillanatra eltűnődött, kinek is mondta, hogy az olasz konyhát kedveli a legjobban. Caseynek? Vagy ma reggel Orlandának?

51.

20 óra 32 perc

Brian Kok felriadt. Egyik pillanatban még lidércnyomással küzdött, a másikban már ébren volt, de valahogy még nem tudott kikeveredni álma mély, sötét verméből. A szíve vadul kalapált, gondolatai ide-oda cikáztak, nem volt különbség álmom és ébrenlét között. Vakrémület fogta el. Aztán rádöbbsent, hogy meztelen, és még mindig a cella sötét melege veszi körül. És ekkor eszébe jutott, hogy ki ő, és hol van.

Biztos elkábítottak, gondolta. A szája kiszáradt, a feje hasogatott, feküdt a síkos tapintású matracon, és próbálta összeszedni magát. Halványan derengett neki, hogy Armstrong szobájában járt, és hogy azt megelőzőleg - Crosse-szal beszélgetett a 16/2- ról, de hogy aztán mi történt, arra nemigen emlékezett, csak arra, hogy felébredt itt ebben a sötétségben, a falakat tapogatva próbált tájékozódni, úgy érezte, egészen közel vannak egymáshoz. Igyekezett úrrá lenni páni félelmén, mert tudta, hogy elárulták, itt hever védtelenül a rendőr-főkapitányság mélyén egy se ablaka, se ajtaja lábában. Később elaludt a kimerültségtől, dühös hangokra ébredt - vagy csak álmodta? - aztán elaludt megint... Nem: előbb még ettem, úgy rémlik, előbb ettem... Igen, valami pépet, amit vacsorának neveztek, meg hideg teát... Gyerünk, gondolkozz! Fontos, hogy gondolkozz és emlékezz! Igen, már emlékszem: valami ócska raguleves volt, aztán tea, később meg reggeli. Tojás. Most, akkor mi volt előbb? Tojás és utána ragu, vagy... Igen, evéskor mindig meggyulladt egy percre a villany, csak annyi időre, míg ettem... Nem is: elaludt közben, mindig sötétben fejeztem be, emlékszem. sötétben fejeztem be, nagyon rossz volt sötétben enni, aztán sötétben vizeltem a vödörbe is, utána meg visszamentem a matrachoz, és lefeküdtem megint.

Mióta vagyok itt? Számolnom kell a napokat.

Kimerülten felült, lelógatta lábait a priccsről, aztán odabotorkált a falhoz, most már a végtagjai is ugyanúgy hasogattak, mint a feje. Tornáznom kell, gondolta, segítenem kell a szervezetemnek, hogy megtisztuljon a kábítószerből, ki kell tisztítanom a fejem, fel kell készülnöm a kihallgatásra. Mire értem jönnek, már észnél kell lennem... Amikor majd igazán elkezdik, amikor már úgy vélik, kellőképp megpuhultam, akkor nem engednek aludni, amíg meg nem törnek.

De nem fogok megtörni. Erős vagyok, felkészültem erre is, ismerem néhány trükkjüket.

Ki árult el?

A megfejtés szándéka túl sokat vett ki belőle. Összeszedte minden erejét és néhány erőtlen térdhajlítást végzett. Aztán tompa, közeledő lépteket hallott. Sietve visszatapogatózott a priccshez, lefeküdt, úgy tett, mintha aludna, a szíve úgy ugrált a félelemtől a mellkasában, hogy szinte fájt.

A léptek megálltak. Hirtelen retesz csattant, kinyílt egy csapóajtó. A cellába beszüremelő fénypásmában egy elmosódottan látszódo kéz egy fémtányért és egy fémbögrét helyezett a földre.

- Egye meg a reggelijét. Igyekezzen - mondta egy hang kantoni nyelvjárásban. - Hamarosan újabb kihallgatásra viszik.

- Várjon! Szeretnék... - kiáltotta Brian Kok, de a csapóajtó már bevágódott, megint ott volt egyedül a sötétben, csak saját szavai visszhangoztak.

Nyugalom, parancsolt magára. Nyugodj meg és gondolkozz.

A cellát hirtelen fény árasztotta el. Fájt tőle a szeme. Mikor már megszokta a világosságot, látta, hogy a fény a mennyezetre szerelt lámpatestekből jön, és úgy emlékezett, hogy látta már ezeket a lámpatesteket. A falak sötétek, szinte feketék voltak, úgy rémlett, mintha össze akarnák préselni. Ettől nem kell tartani, gondolta. Láttam már sötétzárkákat, és igaz ugyan, hogy még sose vettem részt mélykihallgatáson, de ismerem az elveit és néhány trükkjét...

Émelyítő íz tolult a szájába, ahogy a rá váró megpróbáltatásokra gondolt.

Az ajtót alig lehetett kivenni, a csapóajtót se jobban. Érezte, hogy nézik, noha kémlelőnyílásokat nem látott. A tányéron két tükörtojás és egy vastag szelet barnakenyér volt. A kenyér kissé meg volt pirítva. A tojás hideg volt, zsíros, gusztustalan. A bögrében hideg tea. Evőeszköz semmi.

Szomjasan itta a teát, szerette volna beosztani, de mire ezt végiggondolta, már meg is itta, s a kevéske folyadék nem csillapította a szomjúságát. Tou nien lo mo, mit nem adnék egy fogkeféért, egy pofa sörért, meg egy...

A fény ugyanolyan váratlanul, mint ahogy meggyulladt, kialudt.

Sokáig tartott, mire a szeme megint hozzászokott a sötétséghez. Nyugalom, ez csak sötétség és világosság, világosság és sötétség. Csak azért csinálják, hogy összezavarjanak. Nyugalom. Vedd úgy a

napokat, ahogy jönnek, vedd úgy a kihallgatásokat, ahogy jönnek.

Megint rátört a rettegés. Tudta, hogy nincs igazán felkészülve, nincs elég tapasztalata, hiába vett részt néhány túlélési gyakorlaton, amelyben arra oktatták, mit tegyen, ha az ellenség, a Kínai Népköztársaság kommunistáinak kezébe kerül. De a Kínai Népköztársaság nem ellenség. Az igazi ellenségek a britek és a kanadaiak, akik úgy tesznek, mintha barátok és tanítók volnának, de valójában ők az igazi ellenségek.

Ezt most vedd ki a fejedből, ne akard meggyőzni magad, elég, ha őket meg tudod győzni.

Ki kell tartanom. Amíg csak lehet, játszom, hogy tévedés történt, aztán előadom nekik a történetet, amit az évek folyamán szőttem, és amivel összezavarom őket. Ez kötelességem.

Rettenetesen szomjas volt. És éhes.

Legszívesebben a falhoz vágta volna a tányért meg a bögrét, és segítségért kiáltott volna, de tudta, hogy ez hiba lenne. Tudta, hogy nagyon fegyelmezetten kell viselkednie, és minden csepp erejét össze kell szednie, ha vissza akar vágni.

Használd a fejed. Idézd fel, amit tanultál. Vidd át az elméletet a gyakorlatba. Gondolj a túlélési kurzusra, amit tavaly végeztél Angliában. Most mit tegyek?

Emlékezett még rá, hogy azt mondták: valahányszor csak lehetősége nyílik rá, egyen, igyon és aludjon, mert sohasem tudhatja, mikor fosztják meg ezektől a lehetőségektől. Sötétben is próbáld megőrizni az időérzékedet, használd hozzá a szemed, az orrod, a tapintásodat, és ne feledd, hogy fogvatartóid előbb-utóbb hibáznak, és ha észreveszed a hibát, időhöz tudod kapcsolni, és ha időhöz tudod kapcsolni, akkor meg tudod őrizni a lelki egyensúlyodat, akkor megtévesztheted őket, nem feded fel, amit nem szabad felfedned: a neveket, a valódi kapcsolatokat. A fő szabály: használd az eszed ellenük, maradj aktív, kényszerítsd magad a megfigyelésre.

Kövezték el már valamilyen hibát? Botlottak már ezek a barbár britek? Csak egyszer, gondolta izgatottan. A tojás! Ezek a hülye britek csak reggelire esznek tojást!

Most már valamivel jobban érezte magát és teljesen felébredt.

Óvatosan lemászott a priccsről, óvatosan odatapogatózott a pléhtányérhoz, és óvatosan tette mellé a bögrét. A tojás hideg volt, a zsír megdermedt, de azért megette, elfogyasztotta a kenyeret is. Az evéstől kissé jobban érezte magát. Furcsa érzés volt kézzel enni a sötétben és kényelmetlen is, főleg az, hogy tulajdon meztelen testén kívül nem volt mibe törülni az ujjait...

Borzongás futott rajta végig. Sorsára hagyottnak, tisztátalannak érezte magát. Kényelmetlenül feszült a hólyagja, odatapogatózott a falhoz erősített vödörhöz. A vödör bűzlött.

Mutatóujjával gyakorlottan felmérte, mennyi van benne. Körülbelül félig volt. Könnyített magán, s ismét megmérte a szintet. Próbálta kiszámítani a különbséget. Ha nem öntöttek hozzá, hogy összezavarjanak vele, háromszor- négyszer vizelhettem. Naponta kétszer? Vagy négyszer?

Melléhez dörzsölte beszennyeződött ujját, amitől csak még piszkosabbnak érezte magát, de tudta,

hogy most az a fontos, hogy mindent felhasználjon, minden lehetőséget megragadjon annak érdekében, hogy megőrizze lelki egyensúlyát. és időérzékét. Ismét lefeküdt. Hányinger környékezte, de sikerült legyűrnie és kényszerítette magát, hogy felidézze, az a Brian Kok, akit ő, az ellenség Brian Kar-Sun Koknak vél, valójában egy másik, egy szinte már elfelejtett ember, aki a Vu család Pah nemzedékéből származik, és akinek a felnőtt neve Csu-toj.

Eszébe jutott Ningtok, az apja, az anyja, a nap, amikor hatodik születésnapján Hongkongba küldték iskolába, tanulni akart, felnőtté válni, olyan hazafi lenni, mint a szülei és az a nagybátyja, akit a szeme láttára korbácsoltak halálra a falu főterén, mert hazafi volt.

Hongkongi rokonaitól megtudta, hogy hazafi és kommunista ugyanazt jelenti, és nem az ország ellenségét. Megtudta, hogy a Kuomintang nagyurainak éppolyan gonoszok, mint az idegen ördögök, akik egyenlőtlen egyezményeket kényszerítettek Kínára, és hogy csak az igazi hazafi, aki Mao Ce-tung tanításait követi. Emlékezett rá, mint eskették föl a számos titkos testvéri szövetség közül az elsőbe, hogy minden tőle telhetőt megtesz Kína és Mao ügyéért, mert Mao ügye Kína ügye; emlékezett, mint tanult a titkos tanítóktól, tudván: részese annak az új, nagy forradalmi hullámnak, amely visszahódítja Kínát az idegen ördögöktől és talpnyalóiktól, és egyszer s mindenkorra a tengerbe söpri őket.

Elnyerni egy ilyen iskoláztatást! Tizenkét éves korában!

Hej, milyen büszkék voltak titkos tanítói! Aztán elutazott a barbárok országába, immár tökéletesen bírva nyelvüket, felvértezve gonosz gondolataik ellen, Londonba ment, a világ valaha volt legnagyobb birodalmának fővárosába, amiről tudta, egy nap megaláztatik és elvesztetik, de amely akkor még, 1937-ben utolsó virágkorát élte.

Két év Londonban. Gyűlölte az angol iskolákat és az angol fiúkat.

Kínai vakarcska, fején nő a farka... De titkolta és lenyelte könnyeit, új testvéri szövetségének tanítói segítették, vezérelték, kontextusba ágyazták a kérdéseket és a válaszokat, megismertették vele a dialektika csodáját, hogy milyen az egyetlen, valódi, kétségbevonhatatlan forradalom részesének lenni. Sose kérdezősködött, sose kellett kérdeznie.

Aztán jött a háború a németek ellen, az evakuálás az összes többi iskolás fiúval és lánnyal együtt a biztonságot nyújtó Kanadába, az a csodálatos időszak a Csendes-óceán partján, Brit Columbiában, Vancouverben, az a hatalmas térség, a hegyek, a tenger, meg egy szépen fejlődő kínai negyed, benne egy ningtoki szakáccsal... és a testvéri világszövetség egyik új ágával, meg újabb tanítókkal; mindig akadt egy bölcs ember, akihez fordulhatott, valaki mindig kész volt válaszolni és magyarázni... Az iskolatársai nem fogadták be, de még mindig ő volt a legjobb tanuló, jobb volt náluk a tornateremben is, kesztyűvel a kezén, jobban üzte sportjaikat, jól krikettezett, jól teniszezett - ezek szintén tantárgyak voltak. "Légy kiváló, fiam, Csu-toj, légykiváló és türelmes a párt dicsősége érdekében és Mao Ce-tung érdekében, aki maga Kína" ezek voltak apja utolsó, hozzá intézett szavai, e titkos szavak, amelyeket hatéves kora óta hordozott a lelke mélyén, s amelyeket halálos ágyán most újra kimondott.

Része volt a tervnek az is, hogy belépett a Kanadai Királyi Lovascsendőrséghez. Itt könnyű volt kitérni, a kínai negyedet, a rakpartokat és mellékutakat bízták rá, beszélt angolul, mandarin és kantoni nyelvjárásban - ningtoki dialektusát mélyen eltemette - könnyű volt jó rendőrré válni abban a hatalmas, gyönyörű kikötővárosban. Hamarosan Vancouver első számú kínai szakértője lett, megbízták benne,

kimagasló eredményeket ért el, pótolhatatlanná vált mindazon bűnözési ágak elleni harcban, amelyeket a kínai negyed háromszöges gengszterei folytattak: ópium, morfium, heroin, prostitúció és a soha egy pillanatra sem szünetelő illegális szerencsejáték.

Felettesei dicsérték a munkáját, a testvéri szövetség vezetői nem különben: ők ugyanúgy ellenezték a bandák tevékenységét, a kábítószer-kereskedelmet és a bűnözést, segítettek neki a letartóztatásokban és a leleplezésekben, s csupán egyetlen dolog érdekelte őket, a lovascsendőrség belső munkája: hogyan vesznek fel és rúgnak ki embereket, mi az előléptetésnek, az akciók összehangolásának, a nyomozásnak, a megfigyelésnek a menete, ki, mit, hol és hogyan ellenőriz. Vancouverből hat hónapra Ottawába helyezték, a hálás rendőrfőnök adta kölcsön, hogy segítse felderíteni az ottani kínaiak titkos kábítószer-elosztó hálózatát. Itt újabb fontos kanadai és testvéri szövetségi kapcsolatokra tett szert, mind többet és többet tudott meg, szétverte a láncolatot, és előléptették. Könnyű kézben tartani a bűnözőket és előléptetést kiérdemelni, ha valakinek százával vannak titkos barátai, akik titokban mindent szemmel tartanak.

Aztán véget ért a háború, ő meg kérvényezte, hogy helyezték át a hongkongi rendőrséghez. Ez volt a terv végső szakasza.

De nem akart oda menni, nem akart elmenni, mert megszerette Kanadát, és megszeretett egy lányt. Jeanette volt a neve, Jeanette deBois. Tizenkilenc éves volt, montreali francia-kanadai, beszélt franciául és angolul, a szülei is kedvelték Briant, nem zavarta őket, hogy a lányuk fiúja chinois, ahogy tréfásan nevezték. Huszonegy éves volt akkor, már mindenki tudta róla, hogy egyszer parancsnok lesz belőle, nagy karrier vár rá, egy év múlva házasság...

Elkínzottan fészkelődött a matracán. Nyálkásnak érezte a bőrét, nyomasztotta a sötétség. Lehunyta ólmos szemhéjait, hagyta, hogy gondolatai visszakalandozzanak a lányhoz és ahhoz az időszakhoz, életének ahhoz a szomorú időszakához. Még emlékezett rá, hogy érvelt a testvéri szövetség vezetőjének, mondván: Kanadában nagyobb szolgálatukra lehet, mint Hongkongban, ahol csak egy lenne a sok közül. Itt Kanadában unikum. Néhány év múlva a vancouveri rendőrség egyik vezetője lesz.

De hiába érvelt. És a lelke mélyén tudta, hogy nekik van igazuk.

Tudta, hogy ha maradna, végül átállna a másik oldalra, szakítana a párttal. A rendőrujság rendszeres olvasásának köszönhetően rengeteg megválaszolatlan kérdés gyülemlt már föl benne: a szovjetekről, a KGB-ről, a gulágokról, túl sok kanadai és nacionalista barátja volt már. Hongkong és Kína messze volt, távoli múlt csupán. Jeanette viszont ott volt és ő szerette, szerette őt és ezt az életmódot, feltuningolt kocsiját, élvezte társai előtt kivívott tekintélyét, akiket már nem tekintett barbároknak.

Vezetője azonban felidézte előtte a múltját, emlékeztette, hogy a barbárok csak barbárok, és őr a Hongkongban van szükség, ahol a harc még csak most kezdődött, ahol Mao még nem Mao elnök, még nem győzött, még csatázik Csang Kaj-sekkel.

Keserűen engedelmeskedett, gyűlölte, hogy kényszerítik, de tudta, hogy a hatalmukban van. Aztán jött az a négy heves esztendő 1949-ig, majd Mao hihetetlen, felfoghatatlanul teljes győzelme. És ezek után megint a mélymerülés: ragyogó képességeit a bűnözés elleni harc szolgálatába állítva, mely utálatos volt előtte, Hongkong számára gyalázat, Kína ábrázatán szégyenfolt...

Az élete megint nagyon jól alakult. Főtisztnek jelölték, a britek respektálták, mert előkelő angol

magániskolába járt, előkelő angolsággal beszélt, és sportember volt - ahogy a birodalom korábbi elitje.

Most meg 1963-at írunk, harminckilenc éves vagyok, és holnap... nem, nem holnap: vasárnap, vasárnap lesz a hegyi verseny és szombaton a lóverseny, meg Nemes Csillag... Melyik nyer? Nemes Csillag vagy Gornt Kalauzhala? Vagy Richard Kok, nem: Richard Kwang lova, Karamell Leányka? Esetleg John Chen outsider, Aranylány? Azt hiszem, Aranylányra teszem a pénzem... ráteszem az utolsó pennymet is, minden megtakarított pénzemet, de még a Porschémat is, bár ez ostobaság, de akkor is föl kell tennem. Fel kell tennem, mert Crosse azt mondta és Robert is egyetért vele, és mindketten azt mondták, az életemet is fel kell tennem rá, de Jézusom! Aranylány sántikál a járatóban, de a fogadást már megkötöttem és már futnak is, gyerünk, Aranylány, gyerünk, Mao szerelmére, ne törődj a viharfelhőkkel, meg a villámlással, gyerünk, minden megtakarított pénzemet viszed, meg az életemet, te mocskos, tetves, istenverte... Ó, Jézus elnök, ne hagyj el engem...

Most már mélyen aludt, rossz álmai voltak, kábítószer előidézte álmait, és a Boldogság-völgy Halál-völgyé változott. Szeme nem érzékelte a fokozatosan felerősödő fényt, sem azt, hogy az ajtó feltárul.

Armstrong lenézett a barátjára, sajnálta. A világítást gondosan letompították. Armstrong mellett Malcolm Sun főügynök, egy KO-s őr és a KO orvosa állt. Dom doktor alacsony, nett, enyhén kopaszodó specialista volt, madárszerű intenzitással nyüzsgött. Kitapintotta Brian Kok pulzusát, megmérte a vérnyomását, meghallgatta a szívverését.

- A páciens jó fizikai állapotban van, főfelügyelő úr - mondta halvány mosollyal. - A vérnyomása kissé magas, a szíve is fel van pörögve egy kicsit, de várható volt. - Följegyezte az adatokat a kartonra, odaadta Armstrongnak, aki az órájára pillantott, följegyezte az időpontot, és szintén aláírta a kartont.

- Folytathatja - mondta.

Az orvos óvatosan teleszívta a fecskendőt, új tűt tett rá, és roppant óvatossággal belenyomta az injekciót Brian Kok ülepébe. Nyoma szinte nem is maradt, csak egy parányi vércsepp, amit letörölt.

Vacsoraidő, amikor tetszik - mondta mosolyogva.

Armstrong csak bólintott. Az őr hozzáöntött egy mércényit a vödörben lévő vizelethez - ez is fölkerült a kartonra. - Nagyon okosan csinálta, hogy megmérte a szintet, ezt nem hittem volna - jegyezte meg Malcolm Sun. A mennyezeti lámpatestekben elrejtett kémlelőnyílásokon keresztül, infravörös sugarak segítségével a kliens legapróbb mozdulatát is figyelemmel lehetett kísérni. - Tou nien lo mo, ki hitte volna, hogy ő a téglá? De hát mindig olyan megcicerézettül okos volt.

- Reméljük, ezúttal nem lesz olyan megcicerézettül okos a szerencsétlen - mondta savanyú képpel Armstrong. - Minél előbb beszél, annál jobb. Az öreg nem akar lemondani róla.

A többiek ránéztek. A fiatal őr megborzongott. A kínos csendet Dom doktor törte meg- Továbbra is tartjuk fenn a kétórás ciklust, uram?

Armstrong a barátjára nézett. Brian Kok délután fél kettő tájban itta meg az első adag kábítószer, a sörben. Azóta „kettes minősítésen” tartották: kémiai hatóanyagokkal szabályozott alvás-ébrenlét ciklusban. Kétóránként. Az ébresztő injekciókat közvetlenül 16, 30, 18, 30 és 20, 30 előtt kapta, és úgy

tervezték, hogy ezt egészen reggel fél hétig, az első komoly kihallgatás kezdetéig folytatják. Az injekciók után a kliens tíz percen belül felébredt, szomjúságát, éhségét fokozták a drogok. Farkasétvággal fölfalta az ételt, felhajtotta a hideg teát, aztán az étel-italba kevert kábítószer gyorsan megtette a hatását. A kliens mély álomba merült, nagyon hamar, nagyon mély álomba, amit egy újabb injekció segített elő. Sötétség váltakozott vakító fénnel, fémes hangok a csönddel. Aztán ébresztő. Reggeli. És két órával később vacsora, majd újabb két óra elteltével reggeli. És a mind jobban dezorientálódó elme, számára a tizenkét óra hat nappá nyúlik - még többé is, ha a kliens bírja, lehet akár tizenkét nap is: óránként egy. Nincs szükség fizikai tortúrára, elég a sötétség és a dezorientálás, és az ellenséges ügynök elmond mindent, amit hallani akarnak tőle, aláír bármit, s hamarosan meggyőződésévé válik, hogy az az igazság, amit mondanak neki. Mindenki így viselkedik.

Mindenki.

Egy heti felgyorsított életciklus után, majd két-három napi álmatlanság után bárki.

Mindenki.

Mindenható az egekben, gondolta Armstrong, te piszkos tróger, te megpróbálsz majd kitartani, de semmi hasznod nem lesz belőle.

A világon semmi.

De hiszen ez az ember nem a barátod! - kiáltott Armstrong lelkének másik fele, ez egy ellenséges ügynök, egy "kliens", ellenség, aki évek óta elárul téged, elárul mindent és mindenkit. Feltehetőleg ő adta el Fong-fongot és legényeit is, akik most valamilyen büzhödt, mocskos cellában kapják ugyanezt a kezelést, csak éppen orvosok, állandó felügyelet és odafigyelés nélkül. Ezzel együtt: lehetsz büszke erre a fajta kezelésre? Lehet ilyesmire büszke civilizált ember?

Nem. Muszáj ezeket a félelmetes hatóanyagokat belepumpálni egy védtelen testbe?

Nem. De... de igen, néha muszáj, mint ahogy néha ölni is: veszett kutyákat, embereket... mert igenis vannak emberek, akik ugyanolyan gonoszak, mint a veszett kutyák. Sőt. Az ember kénytelen használni ezeket a modern módszereket, amelyeket Pavlov és más szovjetek fejlesztettek ki, kommunisták, a KGB égisze alatt. Jó. De muszáj nekünk utánoznunk őket?

Jézusom... Nem tudom, azt viszont igenis tudom, hogy a KGB mindnyájunkat meg akar semmisíteni, le akar minket rángatni a saját szintjére...

Armstrong szeme fókuszálódott, s látta, hogy mindenki őt nézi.

- Hogy?

- Fenntartsuk a kétórás ciklust? - ismételte idegesen az orvos.

- Igen. És fél hétkor elkezdjük az első kihallgatást.

- Ön csinálja?

- Benne van a parancsban, a jó ég áldja meg! – reccsent rá Armstrong. - Nem tud olvasni, vagy mi van?

- Elnézését kérem - mondta nyomban az orvos. Mindnyájan tudtak Armstrongnak a klienshez fűződő barátságáról, és hogy Crosse parancsolta meg neki, hogy vezesse a kihallgatást. - Nem kér egy nyugtatót, öregfű? - kérdezte aggályoskodva.

Armstrong elküldte melegebb éghajlatra és kiment, dühös volt magára, amiért hagyta, hogy Dom kihozza a sodrából. Fölment a legfelső emeletre a tiszti kantineba.

- Pincér!

- Megyek, uram!

Szokásos korsó söre gyorsan megérkezett, de a sötét, sima, kesernyés ital ma este nem oltotta szomját, nem mosta ki a száját. Már vagy ezredszer gondolta végig, mit tenne ő, ha elkapnák azok, és bevágnák meztelenül egy ilyen cellába. A technikák és praktikák legtöbbit ismeri, még jobban is, mint az a szerencsétlen hülye Brian. Az a szegény hülye alig tud ezekről valamit, Viszont segít-e a több tudás, ha egyszer kliens lett az ember?

Félelem szülte izzadságtól lett nyirkos a teste, ahogy belegondolt, mi vár Brianre.

- Pincér!

- Igenis, uram, megyek!

- Jó estét, Robert! Megengedi, hogy leüljek? - Donald C.C. Smyth főfelügyelő volt a kérdező.

- Á, üdvözlöm. Persze... foglaljon helyet - mondta Armstrong minden lelkesedés nélkül.

Smyth leült mellé a szomszédos bárszékre, és megigazította felkötött karját. - Hogy megy?

- Ahogy szokott. - Armstrong érzékelte Smyth bólintását, és arra gondolt, milyen találó is a ragadványneve. A Kígyó. Smyth jóképű volt, sima, hajlékony, mint egy kígyó, ugyanolyan életveszélyes, s ugyanúgy nyalogatta időnként ajkát a nyelve hegyével.

- Jézusom! Meg mindig képtelen vagyok elhinni, hogy Brian az. Smyth egyike volt azon keveseknek, akik tudták, mi történt Briannel. - Elképesztő.

- Az.

- Robert, engem utasított a BO vezetője - Smyth a bűnügyi osztály vezetőjéről, Armstrong közvetlen főnökéről beszélt - hogy amíg maga más irányban van elfoglalva, vegyem át a Farkasember-ügyet. És minden mást, amit maga jónak lát.

- A dossziékban mindent megtalál. Tang-po főtörzsőrmester a helyettesem... jó nyomozó, sőt nagyon

Jó. - Armstrong ivott egy hosszú kortyot, és cinikusan hozzátette: - Jó kapcsolataid vannak.

Smyth hűvösen elmosolyodott, - Jó, ez nagy segítség.

- Csak ne szervezze át a körzetemet.

- Isten ments, pajtás! Épp elég nekem Kelet-Aberdeen is. Szóval, mi van ezekkel a Farkasemberekkel? Phillip Chent továbbra is figyelik?

- Igen. És a feleségét.

- Érdekes, hogy mielőtt Dianne férjhez ment ehhez a vén faszihoz, Mai-wei T'chungnak hívták. Eh? És érdekes az is, hogy az asszonyság egyik unokaöccsét meg Kolibri Szungnak.

Armstrong rámeredt: - Látom, csinált egy kis szorgalmat.

- Csináltam - bólintott savanyú képpel Smyth.- Szeretném nagyon hamar elcsípni ezeket a Farkasembereket. Kelet-Aberdeenben már így is kaptunk három hívást halálra rémült emberektől, akiket a Farkasemberek azzal hívtak fel, hogy adjanak nekik heung jaút, különben elrabolnak valakit. Hallom, hogy már az egész kolónián ez megy. Ha minket három rémült polgár hívott fel, akkor nyugodtan lefogadhatja, hogy legalább háromszáz kapott hasonló üzenetet, csak nem mertek felhívni minket. - Smyth ivott egy korty whiskyt. - Márpedig ez nem kedvez az üzletnek, egyáltalán nem kedvez. Ha nem kapjuk el egykettőre ezeket a Farkasembereket, azok a piszkok betegre keresik magukat... Elég néhány telefonhívás, és a postás már hozza is a pénzt... A szerencsétlen áldozatok meg örülnek, hogy ilyen olcsón megúszták, és minden második kapcabetyár, akinek van egy csöpp sütnivalója, nagy ünnepet csaphat.

- Egyetérték - mondta Armstrong, és felhajtotta a sörét. - Iszik még egyet?

- Jöhet. Csapos!

Armstrong nézte, hogy eresztik tele a korsóját. - Maga szerint van, kapcsolat John Chen és Kolibri Szung között? - Szungot, a gazdag hajómágnást, hat évvel ezelőtt rabolták el. - Jézusom, évek óta eszem be se jutott.

- Nekem se. A két eset nem mutat hasonlóságot, és az emberrablókat húsz évre sítire vágtuk, ott fognak megrohadni, de sose lehet tudni.

- Talán van összefüggés... - Smyth fölkonta a vállát. - Dianne Chen minden valószínűség szerint utálta John Chent és viszont, ezt mindenki tudja. Az öreg Kolibrivel ugyanez a helyzet. - Smyth nevetett. - Kolibri másik ragadványneve a... szakmában, hogy úgy mondjam, Kíváncsi.

Armstrong morgott valamit, és kidörzsölte szeméből, az álmodást. - Talán érdemes volna megnézni John feleségét, Barbarát. Úgy gondoltam, holnap elmegyek hozzá, de... Szóval esetleg érdemes volna.

- Már bejelentkeztem hozzá. De legelőször Sha Tinbe megyek. Lehet, hogy abban az esőben elkerülte valami a helyiek figyelmét.

- Jó ötlet. - Armstrong nyugtalanul figyelte, hogy Kígyó felhajtja a whiskyjét. - Mi jár a fejében? - kérdezte, tudva, hogy Smyth akar valamit.

Smyth a szemébe nézett. - Sok mindent nem értek ebben az emberrablásban. Például, hogy miért ajánlottak fel a fősárkányok olyan óriási jutalmat annak, aki visszaszerzi John Chent - érdekes módon élve vagy halva.

- Kérdezze meg tőlük.

- Megkérdeztem. Pontosabban megkérdeztem valakit, aki ismeri őket. - A Kígyó vállat vont. - Semmi. A világon semmi. - Tétovázott.

- Vissza kell kotornunk John múltjába.

Armstrong úgy érezte, megnyílik valami, amit eddig önmaga előtt sem mert kinyitni. - Vissza.

- Tudta, hogy Mary ismerte? Még a Stanley-beli fogolytáborból.

- Igen. - Armstrong ivott egy kis sört, de nem érezte az ízét.

- Mary talán adhatna nekünk valami támpontot. - Mondjuk például, hogy volt-e Johnnak kapcsolata a táborban működő feketézőkkel. - Égkék szemének pillantása Armstrong égkék szemébe mélyedt. - Talán érdemes volna megkérdezni.

- Majd gondolkozom rajta. - Armstrong nem haragudott Kígyóra. Az ő helyében ő is megkérdezte volna. A Farkasemberekkel kapcsolatos hírek nagyon rosszak voltak, és a rémület első hulláma máris átcsapott a hongkongi kínaiak feje fölött. Vajon hányan tudhatnak még Mary és John Chen kapcsolatáról? - kérdezte magában. Vagy arról a negyvenezerről, ami még mindig ott van az íróasztalom fiókjában, és ami még mindig gyötri a lelkiismeretemet. - Rég volt.

- Rég.

Armstrong fölemelte a korsóját. - Támogatják még a barátai? - Mondjuk inkább úgy, hogy igen tekintélyes jutalomkitűzések és kifizetések történnek. - Smyth arcáról eltűnt a szardónikus mosoly. Hangjából is az évődő tónus. - Nagyon gyorsan el kell kapnunk azokat a disznó Farkasembereket, különben tényleg kiborítják nekünk a bilit.

52.

21 óra 15 perc

Négyujjú Vu motorizált dzsunkájának magas táfedélzetén állt, messze kint a tengeren, a csereügylet előre megbeszélt színhelyén, teljes sötétségben. - Ide figyelj, te szaros Farkasember - sziszegett ingerülten

Ragyás Kinre, aki reszketve, kötéllel és vastag lánccal összekötözve, a fájdalomtól szinte esztét vesztetten hevert lába előtt a fedélzeten. - Tudni akarom, hányan vagytok még ebben a megcicerézett bandában és honnan szedtétek a félpénzt. Nem kapott választ. - Ébresszétek föl ezt a megcicerézettet!

Jóidő Pún szolgálatkészen egy újabb vödör tengervizet zúdított a magatehetetlen fiatalemberre. Látva, hogy ennek nincs hatása, elővette a kését, és lehajolt hozzá. Ragyás Kin nyomban felüvöltött, és kizökkent letargiájából. - Mit? Mit akarsz, nagyuram? - sikoltotta. Ne... ne ...! Mit akarsz? Mit akarsz?

Négyujjú Vu elismételte. Jóidő Pún ösztökélésére Ragyás Kin megint felordított. – Már elmondtam mindent... mindent... - Sose hitte volna, hogy létezik ekkora fájdalom a világegyetemben, ennyi elviselhetetlen kín. Elkeseredetten elhebegte megint, kik voltak a banda tagjai, mi volt a valódi nevük és címük, még az aberdeeni öreg ámáról is elmondott mindent -... apámtól kaptam a félpénzt... Nem tudom honnan... tőle kaptam, de egyszóval se mondta, hogy... tőle kaptam, esküszsz... - Elhalt a hangja. Megint elájult.

Négyujjú Vu utálkozva kiköpött. – Semmi tartás ezekben a mai fiatalokban!

Az éj sötét volt, az egyre lejjebb ereszkedő felhők alól időről-időre gonosz szellőkések szökkentek elő, kellemesen duruzsolt az erős, jól beállított motor, épp csak annyira működtette a propellert, hogy csökkentse a hajótest hullámverés miatti lassú forgását. Néhány kilométernyire voltak Hongkongtól nyugatra, épp csak túl a tengeri útvonalakon s Kína felségvizein, jobbra tőlük a Gyöngy-folyam kiterjedt torkolatvidéke, balra a nyílt tenger.

Négyujjú Vu cigarettára gyújtott és köhögött. - Hogy az összes istenek verjék meg ezeket a háromszöges szarokat!

- Fölélesszem még egyszer? - kérdezte Jóidő Pún.

- Ne. Ez a megcicerézett elmondta, amit tudott - Vu kérges bőrű ujjaival idegesen megérintette a félpénzt, ott van-e még rongyos atlétatrikója alatt, a nyakában. Egy pillanatra összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy talán tényleg ez a valódi pénz, ez lehet Phillip Chen elveszett kincse. – Jó munkát végeztél, Jóidő Pún. Ma este jutalmat kapsz. - Délkelet felé nézett, a jelet fürkészte. Már most is késtek, de még nem sokat. Gépiesen beleszimatolt a szélbe, nyelvével kóstolgatta: csípős, jellegzetes szaga volt, nagyon sós. Tekintete végigpásztázta az eget, a tengert, a horizontot. - Hamarosan megint esőt kapunk - dünnyögte.

Jóidő Pún cigarettája csikkjéről újabb cigarettára gyújtott, a csikket meztelen, kérges talpával taposta el a fedélzeten. - Elmossa a szombati lóversenyt?

Az öregember vállat vont. - Ha az istenek úgy akarják. Szerintem holnap megint egy nagyot huzognak. Hacsak nem fordul a szél. Ha viszont nem fordul a szél, még megkaphatjuk az ördögszeleket is, a legmagasztosabb fürgeteget, az a megcicerézett meg képes minket szerteszőrni négy tengernek. Huzogzok én a legmagasztosabb fürgetegre!

- Huzognék én is, ha nem volna a derbi. Az orrom azt súgja, Bankár Kwang lova fog győzni.

- Hah! Hát az biztos, hogy arra a bűzös, lisztesképü unokaöcsémre ráférne, hogy forduljon a zosza!

Az a hülye elvesztette a bankját!

Pún harákkolt és babonásan kiköpött. - Hála légyen az összes isteneknek Hasznos Choyért!

Miután a Paul Choytól kapott információnak köszönhetően Négyujjú Vu, minden kapitánya és összes embere sikeresen kivette a pénzét a Ho-Pakból, és miután fia tranzakcióból oly hatalmas haszonra tett szert, Vu a Hasznos Choy névvel ruházta fel hetedik fiúgyermekét. A haszon miatt megbocsátotta vétkét. De csak a lelke mélyén. Körültekintő ember lévén azonban ezt egyedül barátjának és bizalmasának, Jóidő Púnnak árulta el.

- Hozd fel a fedélzetre.

- És mi legyen ezzel a megcicerézett Farkasemberrel? - Pún kérges nagylábujjával megbökte Kint. - Nem hiszem, hogy ennek a Hasznos gyereknek tetszene az ilyesmi, hallod-e.

- Ideje hogy felnőjön, ideje, hogy megtanulja, hogyan kell bánni az ellenségeinkkel, ideje, hogy megismerje a valódi értékeket, nem csak azokat a baljós, bűzhödtt, üres aranyhegyi értékeket. - Az öregember a fedélzetre köpött. - Már úgylis kezdi elfelejteni, hogy kicsoda és mi az érdeke.

- Magad mondtad, hogy nem küldesz nyulat sárkány ellen. Vagy potykát cápa ellen. Neked elsősorban a befektetésed megtérülését kell szem előtt tartanod, és ne feledd, hogy Hasznos Choy már hússzorosan visszafizette neked mindazt, amit tizenöt év alatt ráköltöttél. Ő a pénzpiacon fősárkány, és még csak huszonhat éves. Hagyd, hogy azt csinálja, amiben a legjobb, ez mindkettőtök érdeke! Hallod-e?

- Most akkor is itt a helye.

Az öreg tengerész a fülét vakargatta. - Hát én nem tudom, Négyujjú. Ezt majd az istenek eldöntik. Én kint hagytam volna a parton. - Most Jóidő Pún nézett délkelet felé. A szeme sarkából észrevett valamit. - Te látod?

Négyujjú Vu egy perc múltán megrázta a fejét. - Böven van még idő, bőven.

- Van. - Az öreg tengerész megint a kötözött sonka módjára összeláncolt fiatalemberre nézett. Szája vigyorra húzódott. - Íííí, mikor Hasznos Choy meghallotta ennek a megcicerézettnek az első ordítását, meg meglátta a vérét, olyan sápadt lett, mint egy medúza! Kénytelen voltam szellenteni, nehogy kitörjön belőlem a röhögés, és elveszítse az arcát!

- Ezekben a mai fiatalokban nincs tartás - ismételte Vu. Megint rágyújtott, bólított. - De igazad van. A mai este után Hasznos Choyt ott hagyom, ahova való, és ahol még Hasznosabbá fog válni. - Lenézett Ragyás Kinre. - Meghalt?

- Még nem. Micsoda mocskos, anyátlan szar ez. Fejbe vágja Első Fiú Nemes Házi Chent egy ásóval, aztán letagadja nekünk, hallod-e? Levágja Chen fülét, de ezt is letagadja, és az apjára meg a testvére keni! Aztán elfogadják a váltságdíjat, noha már nincs is meg az áru! Elképesztő!

- Undorító! - Négyujjú Vu hahotázni kezdett. - De a legundorítóbb, hogy hagyták magukat elkapni. Te viszont elmagyaráztad ennek a megcicerézettnek a jó modort, Jóidő Pún. - Jókedvűen nevettek.

- Levágjam a másik fülét is, Négyujjú?

- Még ne. Majd egy kicsit később.

Pún most a fejét vakarta. – Egy valamit nem értek. Nem értem, miért mondtad, hogy tűzzem a cédulát Első Fiúra, és hagyjam ott, ahol ők akarták. - Összeráncolt homlokkal nézett Négyujjú Vura.

Ha ez a megcicerézett meghal, nem lesz több Farkasember, hallod-e. - Akkor meg mire jó a cédula?

Négyujjú Vu vihogott. - A végén minden kiderül. Türelem - mondta. Nagyon elégedett volt önmagával. A cédula azt jelezte, hogy a Farkasemberek nagyon is élnek. Ha csak ő és Joidő Pún tudja, hogy mind meghaltak, akkor bármikor feltámaszthatja őket vagy az általuk jelentett fenyegetést. Ahogy kedve tartja. Igen, gondolta boldogan, ölj meg egyet, hogy megfélemlíts tizedet! A Farkasemberekből könnyen és nagyon csekély költséggel állandó plusz jövedelemforrást lehet teremteni. Néhány telefonhívás, egy-két értelmes emberrablás, esetleg egy fül... - Türelem, Joidő Pún. Hamarosan te teszel az... - Elhallgatott. Mindketten a sötétség ugyanazon pontjára szegezték a tekintetüket. A távolban egy halványan kivilágított kisteherhajó tűnt fel. Egy perc múltán két lámpa villant az árboc csúcsán. Négyujjú Vu azonnal a kormányfülkéhez ment, és leadta a válasz jelet. A teherhajó egy villantással megerősítette a vételt. - Jól van! - mondta örömmel Vu, és jelezte, hogy vették a megerősítést.

A fedélzeten tartózkodó matrózok szintén látták a fényjeleket. Egyikük lesietett a lenticéért, a többiek elfoglalták kijelölt helyüket. Vu pillantása Ragyás Kinre esett. – Először ezt - mondta gonoszul. - Hozzátok fel a fiamat.

Paul Choy erőtlenül, minden keze ügyébe eső tárgyba belekapaszkodva közeledett a fedélzeten. Hálásan nyelte a friss levegőt, a fedélzet alatt iszonyatos volt a bűz. Fölment a tattedélzetre vezető keskeny lépcsőn. Amikor meglátta a fedélzet vörös borzalmát és a fedélzeten heverő embermaradványt, megint felfordult a gyomra, odaugrott a korláthoz, és hányt.

Négyujjú Vu rászólt: - Segíts Joidő Púnnak.

- Tessék?

- Tele van a füled hányadékkal? – ordított rá az öregember. – Segíts neki!

Paul Choy ijedten odatámolygott az öreg tengerészhez, a kormányos érdeklődve figyelte. - Mit... mit csináljak?

- Fogd meg a lábait!

Paul Choy próbálta leküzdeni hányingerét. Becsukta a szemét, orra tele volt a hányás és a vér szagával. Lenyúlt, megfogta a két lábat meg a súlyos lánc egy részét, és támolyogva, csaknem elesve, oldalra tántorgott vele. A súly legnagyobb része Joidő Púnra hárult, aki szükség esetén akár Paul Choyjal együtt is a vállára vette volna Ragyás Kint. Most azonban csak egy sima mozdulattal a hullámvédre tette.

- Tartsd meg itt! - Ahogy Négyujjú Vúval előre megbeszéltek, az öreg tengerész hátralépett, hagyta,

hadd veszelődjön Paul Choy egymaga, aki most minden erejével magához szorította az öntudatlan, megcsonkított arcot és testet.

- Lökd a vízbe! – parancsolta Vu.

- De apám... kérlek... ez... ez még... még nem halt meg. Kér...

- Lökd a vízbe!

Paul Choy a félelemtől és undortól magánkívül megpróbálta a testet visszahúzni a fedélzetre, de ekkor egy szélroham megbillentette a dzsunkát, az utolsó Farkasember a tengerbehullt, és nyomtalanul eltűnt. Paul Choy tehetetlenül meredt a tikfához csapódó hullámokra. Észrevette, hogy véres a keze meg az inge. Megint öklendezni kezdett.

- Nesze! - mozdult rá Négyujjú Vu, és egy palackot nyomott a fia kezébe. Whisky volt benne, jó whisky. Paul Choy köhögött tőle egy kicsit, de lent maradt a gyomrában. Vu ismét a kormányfülke felé fordult, s intett a kormányosnak: irány a teherhajó. A kormányos teljes gőzre kapcsolt. Paul Choy csaknem elesett, de a korlátot elkapva sikerült talpon maradnia. Készületlenül érte a bömbölés-szerűen felbőgő motor hangja és az ugrásszerűen megnövekvő sebesség. Amikor már biztosan állt a lábán, apjára nézett. Az öregember ekkor már a kormányrúd közelében állt, mellette Jóidő Pún, és mindketten a sötétséget kémlelték. Paul Choy is látta a kis hajót. Megint föl-kavarodott a gyomra s feltámadt benne az apja iránt érzett gyűlölet: nagyon utálta, hogy itt kell lennie, ezen a hajón és bele kell keverednie egy nyilvánvaló csempészakcióba - és mindez a Farkasemberek borzalmán kívül.

Bármit tett is ez a rohadék, gondolta dühösen, azzal még nem szolgált rá senki önbíráskodására. Át kellett volna adni a rendőrségnek, hogy akasszák föl, csukják be, vagy akármit csináljanak vele.

Négyujjú Vu érezte, hogy nézi és visszanezét rá. Nem változott az arca. - Gyere ide - rendelkezett, és hüvelykujj nélküli kezével a korlátra csapott. - Állj ide.

Paul Choy kábultan engedelmeskedett. Sokkal magasabb volt, mint az apja vagy Jóidő Pún, mégis szinte játékbabának hatott mellettük.

A dzsunka gyorsan közeledett a sötétben a teherhajó felé. A tenger fekete volt, az égbolt szintén, a felhőtakarón épphogy csak egy kis holdfény szűrődött át. A távolság rohamosan csökkent. A hajó kicsi volt, lassú, nagyon öreg, és nyugtalanítóan billegett a hullámokon. - Part menti teherhajó - magyarázta kéretlenül Jóidő Pún. - Mi thai halászoknak hívjuk az ilyeneket. Tucatjával járják a megcicerézettek Ázsia vizeit. Ezek a tengerek tetvei, Hasznos Choy. A legénységük söpredék, a kapitányuk söpredék, és annyi rajtuk a lyuk, mint egy homárcsapdán. A legtöbbje a Bangkok- Szingapúr- Manila- Hongkong útvonalon jár és mindenütt, ahol rakományt tud szerezni. Ez itt Bangkokból jött. – Harákkolt és kiköpött, amitől Paul Choynek megint háborogni kezdett a gyomra. - Én nem szívesen hajókéznék egy ilyen rozoga teknőn. A...

Elhallgatott. Újabb kurta fényjelzés villant. Vu visszajelzett. A hajó jobb oldalán magasra csaptak a hullámok, és valami súlyos tárgy zuhant a vízbe. Négyujjú Vu azonnal "összes motor állj"- ra kapcsolt. Fülcsendítő volt a hirtelen csend. Az orrban álló figyelő matrózok szemüket meresztve fürkészték a sötétséget, a lassító dzsunka kissé dülöngélni, fordulni kezdett.

Az egyik figyelő meglengette a zászlóját. Négyujjú Vu nyomban egy kis gázt adott, és korrigálta az irányt. Újabb néma jelzés, újabb irányváltoztatás, aztán egy hevesebb, izgatottabb zászlólengetés.

Vu azonnal hátramenetbe kapcsolott. A propellerek tajtékozva martak a tengerbe. Vu néhány pillanat múltán leállította a motort, a dzsunka közelebb farolt az imbolygó bóják vonalához.

A csomós izomzatú öregember szinte eggyé vált a hajóval. Ügyesen odamanőverezte a súlyos dzsunkát a bójasor mellé. Egy-két perc múltán egy tengerész hajolt ki a fedélzetről, és egy csáklával kihálászta a zsinórt. A tengerészek a fedélzetre húzták a durva parafa úszókat, a zsinórt erősen egy fedélzettartó oszlophoz kötötték. A főmatróz gyakorlott mozdulatokkal levagdosta és a tengerbe hajigálta az úszókat, ezalatt a többi matróz a kötél másik végéhez erősített, s közvetlenül a felszín alatt lebegő bálákat helyezte biztonságba. Most már Paul Choy is jól látta a bálákat. Körülbelül két méter hosszúak, egy méter szélesek és egy méter magasak voltak, kötéllal erősen körültekerve, súlyuk kifeszítve tartotta a vastag kötelet. Amint minden kötelet rögzítettek, s a rakomány még mindig másfél-kétnémeternyre a felszín alatt, de már biztonságosan a dzsunkához erősítve lebegett, a főmatróz jelt adott. Négyujjú Vu nyomban cirkálósebességre kapcsolott, és elhagyta a helyszínt.

Az egész művelet néma csendben, olajozottan és másodpercek alatt zajlott le. A thai halász halvány helyzetjelző fényei néhány perc múltán eltűntek a sötétségben, Négyujjú Vu dzsunkája ismét magára maradt a vízen.

Vu és Joidó Pún cigarettára gyújtott. - Ez jól ment – mondta Joidó Pun. Négyujjú Vu nem válaszolt, a motor egyenletes duruzsolását figyelte. Ezzel nincs probléma, gondolta. Érzékei szelet jeleztek. Nincs veszély. Szeme a sötétséget fürkészte. Itt sincs semmi, mondta magában. - De akkor miért vagyok nyugtalan? Hetedik Fiú miatt?

- Paul Choyra pillantott, aki a hajó baloldalán állt, háttal neki. - Nem. Felőle sem fenyeget veszély.

Paul Choy a bálákat figyelte. Enyhe hullámot keltettek. Nagyon szerette volna tudni, mi lehet bennük. Most már valamivel jobban érezte magát, a whisky melegítette, a sós levegő jólesett, jó érzéssel töltötte el a találkozó izgalma, és hogy már túl van rajta, semmi sem fenyegeti. - Miért nem húzatod a fedélzetre, apám? Így leszakadhatnak.

Vu intett Púnnak, hogy válaszoljon.

- Amíg nem teljesen biztonságos a partra szállítása, Hasznos Choy, jobb a tenger gyümölcset a tengerben hagyni, hallod-e?

- Az én nevem Paul, nem Hasznos. – A fiatalember megint az apjára nézett, és összerezzen. – Nem kellett volna megölni azt a megcicerézettet!

- A kapitány nem is ölte meg - válaszolt vigyorogva az öregember helyett Joidó Pún. - Te ölted meg, Hasznos Choy. Te ölted meg, te lökted a vízbe. A tulajdon két szememmel láttam. Ott álltam, alig féllépésnyire tőled.

- Hazudsz! Én vissza akartam húzni! És különben is: ő parancsolt rám. Megfenyegetett.

Az öreg tengerész vállal vont. - Ezt majd meséld valami jóféle, idegen ördög bírónak, Hasznos Choy, majd meglátod, milyen hasznos lesz.

- Az én nevem nem Hasz...

- A flották kapitánya nevezett el Hasznosnak, így hát az is leszel, míg világ a világ, hallod-e! - Jóidő Pún rávigyorgott Négyujjú Vúra.

Az öregember nem szólt, csak elmosolyodott, feltárult csorba fogsora, ami csak még ijesztőbbé tette arckifejezését. Koponyája kopasz volt, arca viharvert, Egyetértőleg bólintott, és a fiára nézett. Paul Choy minden eltökéltsége ellenére összerezzent.

- A titkod nálam el van temetve, fiam, egyet se félj. Ezen a hajón senki semmit sem látott. - Ugye, Jóidő Pún?

- Nem, semmit, az összes hatalmas és apró istenekre! Senki sem látott semmit!

Paul Choy dacosan nézett vissza rá. - Tüzet nem lehet papírba csomagolni!

Jóidő Pún harsányan felröhögött. - Ezen a hajón lehet!

- Lehet - mondta Vu. A hangja akár a reszelő. - Ez a hajó örökre megőrzi a titkokat. - Megint rágyújtott, harakolt és kiköpött. - Nem akarod tudni, mi van azokban a bálákban?

- Nem.

- Ópium. A partra szállítása egyedül nekem kétszáz ezret hoz a konyhára, de a legénység is nagyon jól jár.

- Nekem viszont ez a haszon nem éri meg a kockázatot. Én kerestem ne... - Paul Choy elhallgatott.

Négyujjú Vu ránézett, kiköpött, átadta a kormányt Jóidő Púnnak, és odament a tatfedélzetet körbevevő nagy, párnázott ülésekhez. - Gyere ide, Hasznos Choy - rendelkezett.

Paul Choy ijedten leült a jelzett helyre. Most méginkább egyedül voltak.

- A haszon az haszon - mondta roppant dühösen Vu. - A te hasznod tízezer. Ez elég egy oda-vissza repülőútra Honoluluba, meg arra, hogy együtt tölthessetek ott tíz napot. - Észrevette, hogy fia arcán, öröm villan, magában ő is elmosolyodott.

- Úgyse jövök vissza. - mondta Paul Choy bátran. - Sose jövök vissza.

- Dehogynem jössz. Most már jössz. Megcicerézettül veszélyes vizeken halászol.

- Sose jövök vissza. Van amerikai útlevelem meg egy...

- Meg egy japán szajhád, hallod-e?

Paul Choy döbbsen meredt az apjára - honnan tudja ezt? - aztán elöntötte a düh, felpattant, keze ökölbe szorult. - Az a lány nem szajha, az összes istenekre! Nagyszerű teremtés, igazi úri hölgy, a szülei pedig...

- Hallgass! - Vu okosan lenyelt egy káromkodást. – Rendben van, nem szajha, bár énelöttem minden nő az. A barátnőd nem szajha, hanem császárnő, rendben van. De attól még akkor is egy megcicerézett keleti-tengeri ördög, azok közül való, akik erőszakot tettek Kínán!

- Amerikai! – hördült fel ökölbe szorított kézzel, ugrásra készen Paul Choy. - Ugyanolyan amerikai, mint én! – A kormányos és Jóidő Pún észrevétlenül felkészült, hogy ha kell, közéjük vesse magát, Pún tenyerébe kés siklott. - Én amerikai vagyok, ő amerikai niszei, az apja a 442-eseknél szolgált Olaszországban, amikor...

- Te haklo vagy, Tengerjáró Vu gyermeke, hajósok ivadéka, és engedelmeskedni fogsz nekem! De még mennyire engedelmeskedsz, Hasznos Choy! Hallod-e?

Paul Choy remegve, ugyanolyan dühösen állt előtte, próbált továbbra is bátran viselkedni, mert a feldühödött öregember félelmetes volt, s ráadásul Jóidő Punt és a többiek is maga mögött tudhatta. - Ne csepüld azt a lányt! Ne!

- Te ökölrel mersz hadonászni előttem? Elöttem, aki életet, mindent adtam neked? Elöttem, aki minden lehetőséget megadott neked, még azt is, hogy találkozhas ezzel a... keleti- tengeri császárnővel? Hallod-e?

Paul Choy úgy érezte, megpördül körülötte a világ, mintha forgószél kapta volna fel. Jóidő Pún összehúzott szemmel nézett rá. – A flották kapitánya előtt állsz. Add meg neki a tiszteletet! - Az öreg tengerész vasmarka visszanyomta az ülésre Paul Choyt. - A kapitány azt mondta, ülj le. Ül le!

Paul. Choy egy percig mogorván hallgatott, aztán megszólalt. - Honnan szereztél tudomást róla?

- Az összes istenek legyenek a tanúim! - fröcsögte ingerülten az öregember. - Nézzétek ezt a vidékit, akit nemzettem, nézzétek ezt az agy nélküli majmot, ezt a modortalan bugrist!- Hát azt hiszed, nem figyeltettelek? Nem őriztettelek? Hát küldök én egy vakondot kígyók közé, küldök én egy civilizált taknyost idegen ördögök közé őrizetlenül? Te Vu Sang-fangnak, a Tengerjáró Vu család fejének a fia vagy, és én minden ellenségtől megvédem az enyéimet. Hát azt hiszed, nincs nekünk elég ellenségünk, aki mind boldogan felhasítaná a titkos zacskódat, hogy a tartalmát elküldje nekem, csak hogy, bosszantson? Hallod-e?

- Nem tudom.

- Hát akkor jó lesz, ha most rögtön megtudod, egyszer és mindenkorra, fiam! - Négyujjú Vu tisztában volt vele, hogy ez az összecsapás most vérre megy, és bölcsen kell viselkednie, ahogy egy apának kell, mikor a fia kétségbe vonja felsőbbtségét. Nem félt. Sok fiával került már szembe, és eddig csak egyet vesztett el. De azért hálás volt a tajpannak, aki beszámolt neki a lányról és szüleinél. - Ez a kulcs, gondolta, ez a kulcs a Harmadik Feleségnek ehhez az arcátlan fiához. Harmadik Feleség... milyen édes volt aranyalagútja, milyen lágy... mint a friss hal. Talán hagynom kéne, hadd hozza ide ez a fiú azt a

szajhát. A szerencsétlen hülyéjének úgyis kell egy szajha, bárminek nevezi is. Úrhölgy! Hah! Úgy hallottam, a keleti-tengeri ördögöknek nincs szeméremszőrzetük! Undorító! A jövő hónapban idehozhatja azt a lotyót. Ha a szülei elengedik, már maga is elég bizonyíték rá, hogy szajha. Ha nem engedik, még jobb. Majd én keresek feleséget a fiúnak. De kit? Zsugori valamelyik unokáját? Vagy Lando Matáét? Vagy... De hiszen annak a félvérnek a legfiatalabb lánya szintén az Aranyhegyekben nevelkedett, egy lányiskolában, egy híres leányiskolában... Ennek a hülyének úgyse számít, hogy egy lány tisztavérű-e vagy sem.

Sok fiam van - gondolta. Nem érzett semmit Paul Choy iránt. Én adtam nekik életet. Hozzám fűzi őket a kötelesség, és ha meghalok, akkor a famíliához. Talán egy széles csípejű, tenyeres-talpas, csónaklakó haklo lány illene hozzá legjobban, gondolta kedvetlenül Vu. Ez igaz, de bármilyen goromba és modortalan is ez a megcicerézett fafejű, ha az embernek a hólyagjával van baj, még nem a pálcájára haragszik. - Egy hónap múlva Fekete Szakáll szabadságra küld - mondta ellentmondást nem tűrően. - Efelől kezeskedem - A tízezer dollár hasznodból jegyet veszel a repülő gépezetre... Nem is! Jobb, ha a lányt hozod ide - mondta, mintha csak most jutott volna eszébe. Idehozod. Megmutatod neki Manilát, Szingapúrt meg Bangkokot, és meglátogatod az ottani kapitányainkat. Hozd csak szépen ide azt a lányt egy hónapra. A tízezredből futja jegyre, futja mindenre...

- Nem. Nem hozom. Nem teszem. És nem kell ez az ópiumon szerzett pénz! Sose fogadnék el ilyen pénzt, és neked is azt tanácsolom, szállj ki ebből a kábítószer üzletből, méghozzá azon...

A dzsunka hirtelen fényárba borult. Egy pillanatra mindenki elvakult. A kereső reflektor jobboldalról világította meg őket.

- Szélbe fordulni! - hallatszott a parancs angolul a hangosbeszélőn. majd haklo és kantoni nyelvjárásban is megismételték.

Vu és Jóidő Pún reagált elsőként, a másodperc tört része alatt már cselekedtek is. Vu keményen az ellenkező irányba taszította a kormányrudat, hogy eltávolodjanak a tengerészeti rendőrség őrhajójától, és mindkét motort teljes sebességre kapcsolta. Pún a palánkhoz ugrott, elvágta a terhet tartó kötelet, a bálák a mélybe süllyedtek, elsimultak az általuk keltett fodrok.

- Átszálláshoz fordulni! - A fémesen csengő szavak szinte belehasítottak az ijedtségtől kővé dermedt Paul Choyba. Apját nézte, aki most benyúlt a - mellette lévő tengerészládába, egy gyűrött, csúcsos tetejű, kínai katonasapkát húzott elő belőle, és a fejébe nyomta. - Siess! - mondta és fiának is odahajított egyet. Paul Choy bénultan engedelmeskedett, s a fejére tette: Valamely csoda folytán már a legénység minden tagjának ilyen sapka ült a fején, néhányan már rángatták föl magukra a hasonlóan szürkésbarna és gyűrött katonazubbonyokat is. ...

Paul Choynak a szívverése is elállt. A többi matróz eközben kínai katonai karabélyokat és géppisztolyokat kapott elő a tengerészládákból, mások meg átrohantak a dzsunka naszád felőli oldalához, és obszcenitásokat kezdtek kiabálni. A karcsú, ágyúszürke hajónak gépágyúja is volt, és most már két keresőreflektora irányult rájuk, helyzetjelző lámpái is égtek. Alig százméternyire volt tőlük, jobb felől, duruzsoló motorokkal, könnyedén tartotta velük a lépést. Látták takaros, fehérregyenruhás tengerészeit, a hídon meg a csúcsos brit tisztisapkákat.

Négyujjú Vu szócsövet vett a kezébe, odament a palánkhoz, a sapkát jól a fejébe húzta, és átüvöltött.

- Hogy cicerézódnétek meg, barbárok! Nem látjátok a zászlónkat? - mutatott az árboccsúcsra. A Kínai Népköztársaság haditengerészetének lobogója lengett rajta. A taton egy hamis kantoni nyilvántartási szám virított. - Hagyjátok békén a békés járőrt! A mi vizeinken vagytok!

Jóidő Pún arcát rosszindulatú mosoly osztotta ketté. Egy kínai gyártmányú pisztolyt tartott a kezében, a reflektorok fénye kirajzolta a palánknál álló sziluettjét, sapkáját jól a szemébe húzta, hogy megnehezítse a felismerést, a dzsunkát távcsöveikkel pásztázó emberek számára. Az ő szíve is veszettül kalapált, s szájában érezte az epe émelyítő, édes-savanykás ízét. Nemzetközi vizeken jártak. A biztonság és a Kínai Népköztársaság felségvizei tizenöt percnyi távolságban voltak. Jóidő Pún kibiztosította a pisztolyát. A parancs teljesen egyértelmű volt: ma éjjel senki sem jöhet fel a hajóra...

- Állj! Átmegyünk!

Valamennyien látták, hogy a járőrnaszád lassít, a nagycsónakja a tengerre toccsan, sokuknak megingott az önbizalma. Négyujjú Vu amennyire csak tudta, előrenyomta a gázkart, hogy az utolsó csepp erőt is kipréselje a motorból. Átkozta magát, amiért nem vette észre hamarabb a rendőrhajót, nem érezte meg korábban a közelségüket, de tudta, hogyan történt... a rendőröknek mindenféle elektronikus műszereik vannak, amelyekkel látnak a sötétben, míg ő csak a szemére, az orrára és a hatodik érzekére hagyatkozhat, amelyek révén eddig embereinek túlnyomó többségével együtt életben maradt.

Ilyen közel a kínai vizekhez ritka volt az őrhajó. Ámde a naszád most mégis ott volt, és noha a rakományuktól megszabadultak, a fedélzeten fegyverek voltak, és ott volt Paul Choy is. Zsosz! Hogy az összes istenek kakáljanak erre az őrhajóra! Jóidő Punnak valamiben igaza volt, gondolta Négyujjú Vu: majd az istenek eldöntik, bölcs dolog volt-e a fiút magunkkal hozni.

- Cicerézzétek meg magatokat! Egyetlen idegen ördög sem teheti a lábát a Kínai Népköztársaság őrnaszádjának fedélzetére! - A legénység lelkesen éljenzett. Az üdvrivalgásba jócskán vegyültek káromkodások is.

- Állj!

Az öregember rá se hederített. A dzsunka teljes sebességgel igyekezett a Gyöngy-folyam deltája felé, Vu és a fedélzeten mindenki azért imádkozott, hogy ne legyen kínai őrhajó a közelben. A kereső reflektorok fényében látták, hogy a nagycsónakban ülő tíz felfegyverzett tengerész igyekszik eléjük vágni, de nem elég gyorsak ehhez.

- Utolsó felszólítás! Állj!

- Hogy cicerézódnétek meg, utoljára mondom, hagyjatok békét egy kínai járőrhajónak a saját vizein!

Az őrnaszádon hirtelen vijjogni kezdtek a szirénák, a hajó motorjai erőteljes taszításának hatására mintha előreszökkenet volna, tatja mögött tajtékos nyomdokvíz fodrozódott. A naszád - mindvégig rajtuk tartva reflektorai fénycsóvját - eléjük vágott, keresztbe fordult, s vészjóslóan morgó motorral elzárta előlük a biztonságba vezető utat.

Paul Choy még mindig a keskeny orrú, ágyúszürke hajót figyelte, a gépágyú mögött álló és géppisztolyos tengerészeket. A naszád motorja négyszer olyan erős volt, mint az övéké, a távolság

rohamosan csökkent, nem maradt hely a manőverezésre. Látták a fedélzeten álló egyenruhás tengerészeket, a hídon álló tiszteket, a forgó radarantennákat.

- Húzd le a fejed - figyelmeztette Vu Paul Choyt, aki azonnal engedelmeskedett. Vu ekkor előrerohant az orrba, Jóidő Pún követte. Mindkettő kezében géppisztoly volt.

- Most!

Óvatosan a már szinte közvetlenül előttük lévő járőrnaszád felé fordították fegyverük csövét, és löni kezdték a tengert, rettentően vigyáztak, hogy még véletlenül se találják el a hajót. A reflektorok nyomban kialudtak, a kormányos pedig abban a pillanatban keményen jobbfelé fordította a dzsunkát a vaksötétben, és imádkozott, hogy Vu számítása helyesnek bizonyuljon. A naszád rákapcsolt, hogy elkerülje a lövedékeket, a dzsunka pedig néhány méterre elsiklott mögötte. A kormányos nyomban visszaállt az eredeti irányba, s igyekeztek tovább, a biztonságos vizek felé.

- Jól van - dünnyögte Négyujjú Vu, tudván, hogy ezzel is nyertek vagy száz métert. Lelki szemei előtt megjelent a környék vizeinek térképe. Senkiföldjén jártak, valahol Hongkong és a Kínai Népköztársaság felségvizei között, néhány száz méterre a valódi biztonságtól. A sötétségben mindegyikük szorosan behunyta a szemét. Abban a pillanatban, amint ismét érzékelték, hogy kigyulladtak a reflektorok, megint kinyitották, így gyorsabban tudtak alkalmazkodnia fényhez. A támadó kissé jobbra és előttük volt, túl a géppisztolyok lőtávolságán, de így is előttük, és így is az útjukban. Négyujjú Vu komoran elmosolyodott. – Nagyorru Li! - Főmatróza nyomban ott termett, Vu a kezébe nyomta a géppisztolyát. - Ne használd, amíg nem szólok, és nehogy beletrafálj valamelyik megcicerézettbe!

- A sötétség hirtelen kettéhasadt, és felhangzott a gépágyú fülsiketítő zakatolása. Egy pillanat múltán hatalmas vízoszlop lövellt fel a tengerből a dzsunka orra előtt. Vu elképedve rázta az öklét a naszád felé. - Hogy ciceréződnétek meg anyáttal együtt! Hagyjatok békét nekünk, különben Mao elnök elsüllyeszti egész Hongkongot!

A tatra sietett. - Átveszem a kormányt!

A kormányos félt. Félt Paul Choy is, de ugyanakkor valahogy izgatott és kíváncsi is volt, és roppant nagy benyomást gyakorolt rá az a stílus, ahogy apja osztogatta a parancsokat, és hogy milyen fegyelmezetten reagál ezekre a parancsokra ez a rongyos, szedett-vedett kalózbanda, aminek mostanáig nézte őket.

- Állj!

A két hajó közötti távolság megint csökkent, de a naszád és a mögöttük jövő nagycsónak egyaránt kívül maradt a géppisztolyok lőtávolságán. Vu egykedvűen tartotta az irányt. Újabb villanás, majd két újabb *prrrrang* következett. Két becsapódás fogta közre és himbálta meg a hajót.

- Hogy ciceréznétek anyáttal!- zihálta Négyujjú Vu. Ó, összes istenek, adjátok, hogy pontosan célozzanak! - Tudta, hogy csak ijesztgetésül lőnek rájuk. Barátja, a Kígyó biztosította, hogy az őrnaszádok mind parancsot kaptak: egyetlen dzsunkára sem lőhetnek, egyetlen dzsunkát sem süllyeszthetnek el, amelyen a Kínai Népköztársaság zászlaja lobog - már hogyha jogosan - és egyiknek sem léphetnek erőszakkal a fedélzetére, hacsak valamelyik tengerészüket meg nem sebesítik, vagy meg nem ölik. -

Adjakok le nekik egy sorozatot - rendelkezett.

Az orrban álló ember azonnal, de nagyon gondosan megszórta a vizet. A keresőreflektor meg se rezgett, de hirtelen kialudt.

Vu határozott kézzel tartotta az irányt. Na és most? kérdezte magában nekikeseredetten. Merre jár ez a megcicerézett? A sötétséget fürkészte, szemét erőltetve kereste az őrnaszádot és a part kiszögellését, amelyről tudta, hogy a közelben kell lennie. Aztán mögöttük, jobb felől, észrevette a sziluettet. Gyorsan közeledett feléjük, azzal a nyilvánvaló céllal, hogy melléjük álljon, és megcsáklyázza őket. Vagy száz méterre voltak a biztonságtól. Ha most irányt változtat, és megmarad a nemzetközi vizeken, párhuzamosan futva a kínai felségvíz szegélyével, a naszád ugyanezt teszi, és addig terelgeti a nyílt tenger felé, míg csak ki nem fogy a lőszer, vagy meg nem virrad – akkor pedig elveszett. Nem mert volna valódi csatába bocsátkozni velük, mert tudta, hogy a brit törvénynek hosszú a karja, és a tengerészeik megölését akasztással bünteti, és ezen sem pénz, sem befolyásos barát nem segíthet. Ha viszont tartja az irányt, a naszád megcsáklyázhatja, és tudta, milyen ügyesek és jól képzettek ezek a kantoni tengerészek, és mennyire gyűlölik a haklókat.

Vu arcán torz vigyor fakadt. Megvárta, míg az őrnaszád hatalmas tempóban, fülsiketítő szirénavijjogással ötvenméternyire megközelíti a tatját, aztán hirtelen mozdulattal ráhúzta a kormányt, és fohászkodott, hogy időben reagáljon a kapitány. A két hajó sorsa egy pillanatig hajszálon függött, aztán az őrnaszád elkanyarodott, hogy elkerülje az ütközést, propellerjének vízpermete a dzsunkán lévőkre fröccsent. Vu előrerohant, előrenyomott minden gázkart, noha már mind ütközésig voltak tolva. Megint nyertek néhány métert.

Látta, hogy a naszád gyorsan magához tér, s bögő motorral, egy körívet leírva, ismét feléjük tart. Már beléptek a kínai felségvizekre. Négyujjú Vu elvesztette reményét. Elengedte a kormányt, fölkapott egy másik géppisztolyt, és beleeresztett egy sorozatot a - sötétségbe, az ugatásszerű taktaktak és a kerdit szaga csak fokozta félelmét. Váratlanul befogta a keresőreflektor veszedelmes fénye. Elvakítva fordította el a fejét, hunyorgott, fejét mélyen lehajtotta, sapkáját jól a szemére húzta. Mikor visszanyerte a látását, csúnyán elkáromkodta magát, és a fegyver csövét a reflektor fele fordította: félt, hogy megcsáklyázzák és kivontatják a biztonságos vizektől. Remegett a forró cső, ahogy ujjával a ravaszon célba vetté a fényforrást. Ha lő: halál, ha nem: börtön. Félelem kerítette hatalmába. És az egész hajót.

De várakozásával ellentétben a fénykéve nem követte. Egyre jobban lemaradt, s Vu most észrevette, hogy orrhullámai s a propellerei kavarta hullámok csendesednek. Megint verni kezdett a szíve. A naszád elengedi őket. A Kígyónak igaza volt!

Remegve letette a fegyvert. A szócső ott hevert mellette. A szájához emelte.

- Mao elnök győzött! - bömbölte torkaszakadtából. – Ne közelítsetek a vizeinkhez, ti megcicerézett idegen ördögök! – Az örömteli szavak végigvisszhangoztak a tenger fölött. A legénység üdviválgásban tört ki, öklüket rázták a fény felé. Még Paul Choyt is elkapta az izgalom heve, ő is kiabálni kezdett, amikor a többiekkel együtt rájött, hogy az őrnaszád nem kalandozik utánuk kínai felségvizekre.

A keresőfény kialudt. Mikor szemük megint alkalmazkodott a sötétséghez, látták, hogy a naszád, oldalával feléjük fordulva csupán helyzetjelző lámpáit égetve, jóformán áll csak a vízen.

- Radarral követ minket - dűnnyögte Paul Choy angolul.

- Mi?

Paul Choy elismételte haklo nyelvjárásban, az angol radar szót használta, de mágikus szemként magyarázva. Mind Pún, mind Négyujjú ismerte nagyjából a radart, de még egyikük se látott.

- Mit számít az? - gúnyolódott Vu. - A mágikus ernyőjük, vagy a mágikus szemük most nem fog segíteni rajtuk. A Lantao környéki csatornában könnyen lerázhatjuk őket. Bizonyíték nincs ellenünk, a fedélzeten nincs csempészáru, se semmi!

- Na és a fegyverek?

- Azokat bármikor a tengerbe szórhatjuk, de le is rázhatjuk ezeket a veszett kutyákat, és akkor megtarthatjuk őket! Íííí, Jóidő Pún, mikor az a két ágyúgolyó felrobbant a hajó két oldalán, azt hittem, örökre beragad a faromon a luk!

- Én is - bólogatott vidáman Pún. - Mikor meg löni kezdtünk a sötétben azokra a megcicerézettekre – hogy az összes istenek cicerézzék meg őket! Már viszketett a markom, hogy elsüthessem a fegyvereket! Vu úgy nevetett, hogy még a könnye is kicsordult. - Bizony, bizony, öreg barátom - mondta, aztán elmagyarázta Paul Choy-nak a stratégiát, amit a Kígyó dolgozott ki számukra. - Jó mi, hallod-e?

- Ki az a Kígyó? - kérdezte Paul Choy.

Négyujjú Vu egy pillanatig gondolkodott, csak úgy csillogtak apró szemei. - Egy alkalmazott, mondjuk úgy, hogy egy rendőrségi alkalmazott, Hasznos Choy.

- Most, hogy elvesztettük a rakományt, ez az éjszaka nem sok hasznot hozott - húzta el a száját Jóidő Pún.

- Hát nem - bólintott rá hasonlóan savanyú képpel Vu. Már ígért Venus Poon-nak egy briliánsgyűrűt, amit a ma éjszakai tranzakció hasznából akart kifizetni. Most viszont, minden elve ellenére, kénytelen lesz a megtakarított pénzéhez nyúlni. Az ember a keresményéből fizeti a szajhákat, sose a félretett pénzből! Hogy az összes istenek hugyoznák le azt a rendőrhajót! – gondolta. Márpedig briliáns gyűrű nélkül... Íííí, a gyönyördobozkája pont olyan, amilyenek Richard Kwang leírta, a tomporát meg pontosan úgy riszálja, ahogy beszélük. Ma éjjel meg... ma éjjel, ha majd a tévéstúdió bezár, Venus Poon megint megnyitja nekem gyönyörűséges kapuját!

- Mocskos egy zsosz, hogy azok az éles szimatú banditák ránk bukkantak ma éjjel - mondta, férfiasága megbizsergett Venus Poon gondolatára. - Ennyi elvesztett pénz, meg az a rengeteg költség...!

- Elvesztett a rakomány? - kérdezte elképedten Paul Choy.

- Persze, hogy elvesztett, a fenékre süllyed t- reccsent ingerülten az öregember.

- Nem, tettetek rá egy jelzőt vagy egy csipogót? - Paul Choy az angol szót használta. Elmagyarázta nekik. - Én azt hittem, tettetek rá. Vagy egy merülő úszót, ami egy-két nap múlva kémiai úton kiszabadítja

magát, és akkor meg lehet találni a rakományt, vagy alkalmas időben el lehet küldeni érte néhány békaembert. – Jóidő Pún és Négyujjú Vu leesett állal bámult rá.

- Miért néztek így?

- És könnyű ilyen "csipogókat" szerezni, vagy olyan úszót, ami csak egy-két nap múlva merül fel? - kérdezte Vu.

- Egy-két hét, ha kívánod, apám.

- Akkor írd le nekünk az egészet, hogyan kell csinálni. Vagy el tudod intézni?

- Persze, hogy el tudom. De miért nem szereltek fel ti is egy mágikus szemet, úgy, mint ők?

- Mi szükségünk nekünk arra... és ki dolgozna vele? - Az öregember megint gúnyosan folytatta. - Van nekünk orrunk, fülünk meg szemünk.

- De ma éjjel mégis elkaptak.

- Te! Vigyázz a szádra! - torkolta le dühösen Vu. – Az zszos volt, zszos, az istenek játéka. Megúsztuk, és ez a lényeg!

- Nem értek egyet, kapitány - mondta Paul Choy. Most, hogy minden a helyére került, nem félt már. - Nem jelentene gondot ezt a hajót mágikus szemmel fölszerelni, és akkor hamarabb látnátok meg őket, mint ők benneteket. Nem tudnának meglepni benneteket, nyugodtan túrhatnátok az orrotokat, nem kellene tartanotok tőlük, és sose veszítenétek el egyetlen rakományt sem, hallod-e? - Látva, hogy ezzel megfogta őket, elmosolyodott magában. - Soha többé tévedés, még egy egészen apró sem. Nincs többé veszély. Nincs többé elveszett rakomány. A rakományt pedig csipogóval kell felszerelni. És akkor ráérték akár egy hét múlva érte menni, hallod-e?

- Ez tökéletes volna - mondta lelkesen Pún. - De ha az istenek ellened vannak, Hasznos Choy a mágikus szem sem segít. Nem sok híja volt, hogy ma este elkapjanak minket. - Ennek a kurva hajónak nem lett volna szabad ott lennie.

Mindannyian a naszád felé néztek, amely csak lebegett mögöttük. Várt. Néhány százméternyire mögöttük. Vu lassú előrére kapcsolta. - Nem akarunk nagyon mélyen bemenni a kínai vizekre - mondta nyugtalanul. - Azok a civilizált cicerézók nem ilyen udvariasak és törvénytisztelők. – Borzongás futott végig a testén... jól jönne nekünk egy mágikus szem, Jóidő Pún.

- És miért nem veszünk egy ilyen őrnaszádot? - lógatta eléjük az újabb horgot Paul Choy – vagy egy kicsit gyorsabbat. Akkor leghagyhatnánk őket.

- Egy olyan naszádot? Megbolondultál?

- Ki adna el nekünk olyat? - kérdezte Vu türelmetlenül.

- A japánok.

- Hogy ciceréződnének meg mind azok a keleti-tengeri ördögök – szitkozódott Jóidő Pún.

- Legyen. De ők tudnának valami ilyesmit építeni, és radarral is felszerelnék. A japánok...

Elhallgatott: a rendőrségi naszád felbőgte a motorjait, és vijjogó szirénával, fodrozódó nyomdokvízzel belerohant az éjszakába.

- Nézzétek, hogy megy - mondta Paul Choy elismerőleg, angolul. – Remek kis jószág! Elismételte haklólul. - Lefogadom, hogy a mágikus szemével még most is látja a thai halászt. Látnak mindent, minden dzsunkát, minden hajót, minden szorost, minden földnyelvet... még a vihart is.

Négyujjú Vu elgondolkozva megadta a kormányosnak az új irányt, amelyet követve éppen csak a Kínai Népköztársaság felségvizein belül maradván tartottak a Lantao környéki szigetek és zátonyok felé, hogy aztán ott biztonságos körülmények között lebonyolítsák a következő randevút. Átszállnak egy másik dzsunkára, amelynek már valódi nyilvántartási számai lesznek- kínai és hongkongi- és azzal óvakodnak vissza Aberdeenbe. Aberdeen! Vu ujjai nyugtalanul végigsimítottak a felpénzen. A nagy izgalomban egészen elfeledkezett róla. Most, amint a tajpanggal való ma éjszakai találkozására gondolt, az újonnan feléledt nyugtalanságtól reszketni kezdett a keze. Még bőven van idő. Nem fog késni. Ennek ellenére fokozta a sebességet.

- Gyertek - intett Jóidő Púnnak és Paul Choynak, hogy üljenek oda mellé a tatülésekre, ahol nyugodtabban beszélgethetnek. - Talán okosabb volna megmaradni a mi dzsunkáinknál, mint szert tenni egy olyan naszadra fiam - intett Vu arrafelé, amerre a járőrhajó eltűnt a sötétben. - Az idegen ördögök még dühösebbek lennének, ha beszereznék egy ilyet a flottámba. Viszont egy olyan mágikus szem... Be tudnád szerelni, és meg tudnád mutatni nekünk, hogyan működik?

- Tudnék hozzá szakembereket szerezni. Keleti-tengeri embereket... azok volnának a legjobbak... nem britek vagy németek.

Négyujjú Vu öreg barátjára nézett. - Hallod-e?

- Énnekem nincs szükségem se azokra a ganékra a hajómon, se a mágikus szemükre. Ha azokra a cicerézőkre hagyatkozunk, a pénzünkkel együtt hamarosan a fejünket is elveszítjük – morgott Jóidő Pún.

- Na de látni, mikor mások nem látnak? - Vu szippantott néhányat a cigarettájából. - Másoktól is lehetne venni, Hasznos Choy?

- A japánok a legjobbak. És a legolcsóbbak, apám.

- Legolcsóbbak, hallod-e? És mibe kerülne ez nekem?

- Nem tudom. Húszezer amerikai dollárba, talán negyvenbe...

Az öregember kifakadt. - Negyvenezer amerikai dollárba? Hát aranyból vagyok én? Én megdolgozom a pénzemért! Hát Vu császár vagyok én?

Paul Choy hagyta, hadd dühöngjön. Már semmit sem érzett iránta ennek az éjszakának a borzalmai után, a gyilkosság, a törbecsalás, a kegyetlenség és zsarolás után, és főleg azok után nem, hogy az apja elutasította a lányt, akit szeretett. Tisztelni fogja az apját, mert ért a tengerészmesterséghez, tisztelni fogja a bátorságáért, a parancsolni tudásáért, és mint a Háznak a fejét. De semmi több. És mostantól ugyanúgy kezeli, mint bármely más embert.

Mikor úgy érezte, hogy az Öregember eleget dühöngött már, megszólalt. – Ha akarsz, én fölszereltetlek neked egy mágikus szemet, és kiképeztetek két embert úgy, hogy neked semmibe se kerül.

Vu és Pún rámeredt. Vu nyomban éberré vált: - Hogyhogy nem kerül semmibe?

- Én kifizetem helyetted.

Jóidő Pún röhögni kezdett, de Négyujjú Vu rásziszegett. - Fogd be a szád, te hülye, és figyelj! Hasznos Choy olyasmiket is tud, amiket te nem! - A szeme még jobban csillogott. Ha egy mágikus szem lehetséges, akkor miért ne volna lehetséges egy briliánsgyűrű is? És ha egy briliánsgyűrű lehetséges, akkor, miért ne volna az egy nercbunda is meg mindaz a sok holmi, amit az a lisztesképű lotyó követel, hogy továbbra is rendelkezésére bocsássa csodás részét, kezét és száját.

- És miből fizeted ki, fiam?

- A haszonból.

- Minek a hasznából?

- Add át nekem kezelésre a Victoriában lévő pénzedet.

- Ki van zárva!

- Huszonkétmillió négyszázhuszonhárom ezer dollár értékben nyitottunk náluk számlákat. Engedd át egy hónapra.

- És mihez kezdenél vele?

- Viszem a tőzsdére.

- Á, szóval kockáztatnál? Kockáztatnád a pénzedet. Az én nehezen megszerzett pénzedet? Olyan nincs.

- Egy hónapra. A hasznot megfelezzük, apám.

- Ó, csakugyan? Az én megcicerézett pénzed, de neked a fele kellene. Minek a fele?

- Talán újabb húszmilliónak. - Paul Choy kivárt, hadd emésszék az összeget. Látta apja arcán a kapzsiságot, és noha tudta, hogy még kemény alkudozás előtt áll, ugyanakkor azt is tudta, hogy végül meg fognak egyezni. Csak idő kérdése.

- Ajíjje, ez lehetetlen, ki van zárva!

Az öregembernek viszketni kezdett a hasa alja. Megvakarta. Férfiassága bizseregni kezdett. Rögton Venus Poon jutott eszébe, aki olyan merevedést idézett elő nála, mint évek óta senki sem. És ma éjjel találkoznak. - Talán egyszerűen kifizetem azt a mágikus szemet - mondta, hogy próbára tegye fia eltökéltségét.

Paul Choy azonban nagyon el volt szánva. – Igen, ezt megteheted, én viszont akkor elmegyek Hongkongról.

Vu rosszindulatúan sziszegett. - Majd mégy, ha én mondom.

- De ha nem tudok hasznot hajtani, ha nem tudom alkalmazni, amit drága pénzért tanultam, akkor minek maradjak? Azért adtad ki rám azt a rengeteg pénzt, hogy strici legyek valamelyik gyönyörhajódon? Matróz valamelyik dzsunkádon, amit kénye-kedve szerint fog el az idegen ördögök legközelebbi csónakja? Na, nem. Akkor már jobb, ha elmegyek. Akkor már az is jobb, ha valaki más számára hajtok hasznot, hogy elkezdhessem, visszafizetni neked a rám fordított befektetést. Megmondom Fekete Szakállnak, hogy egy hónap múlva otthagynom...

- Te majd akkor mégy el, amikor én azt mondom, hogy menj el! - mondta Vu, majd gonoszul hozzátette: - Veszélyes vizeken halászol.

- Tudom. - És te is, szerette volna hozzátenni Paul Choy. Ha azt hiszed, hogy zsarolhatsz, és a horgodra akadtam, akkor te akadtál az enyémre... És neked több veszíteni valód van. Nem hallottál még a koronatanú fogalmáról? Vagy a bíróval kötött alku lehetőségéről? gondolta. De nem fecsegte ki titkos tervét. Majd ha itt lesz az ideje...

Udvarias, közömbös tekintettel nézett apjára. - Ha az istenek is úgy akarják, minden vízen veszélyes halászni - mondta titokzatosan.

Vu nagyot szívott a cigarettáján, érezte, hogy mélyen lemegy belsejében a füst. Észrevette az előtte ülő fiatalemberben bekövetkezett változást. Sokszor volt már ilyenek tanúja. Sok fia és sok lánya esetében. Sokéves tapasztalata azt súgta: nagyon vigyázz! Ez a kölyök veszélyes, nagyon veszélyes, gondolta. Azt hiszem, Jóidő Púnnak volt igaza: hiba volt a fiút ma éjjel magunkkal hozni. Most már túl sokat tud rólunk... Igen... De ezen könnyén segíthetünk, ha kell, emlékeztette magát. Bármelyik nap vagy éjszaka...

- És akkor most mi a csudát fog csinálni, Paul?- kérdezte a kormányzó Havergilltől. Johnjohn is ott állt mellettük. Vacsora után voltak, kint a kormányzósági palota teraszán, az alacsony kőkorlátra könyököltek. - Jóságos ég! Ha a Victoriának is elfogy a pénze, ez az egész sziget tönkremegy. Eh?

Havergill körülnézett, hogy nem hallgatózik-e valaki, és lehalkította a hangját. - Érintkezésben vagyunk a Bank of Englanddel, excellenciás uram. Holnap éjfélkor, Londoni idő szerint, egy RAF szállítógép indul a Heathrow-ról, tömve öt- és tízfontos bankjegyekkel.- Visszatért a szokásos magabízottsága. Mint mondtam, a Victoria rendíthetetlenül áll a lábán, bővében van a készpénznek, ezenfelül az itteni és az angliai forrásaink elég komolyak ahhoz, hogy minden, de legalább is majdnem minden eshetőséggel bátran nézhessünk szembe.

- De azért előfordulhat, hogy nem lesz elég hongkongi dollárunk a roham átvészeléséhez?

- Ha ez a... hm... probléma továbbra is fennáll, ez elképzelhető, de én biztos vagyok benne, hogy minden jól fog alakulni.

Sir Geoffrey rámeredt. - Hogy a csudába keveredtünk ebbe a slamasztikába?

- Zosz - mondta kimerülten Johnjohn. - Sajnos, a pénzjegynyomda nem képes ilyen rövid idő alatt elég hongkongi bankjegyet nyomni számunkra... Heteket venne igénybe, mire a szükséges összeget kinyomná és behajózná, és egy ekkora tömegű pluszpénz különben sem tenne jót a gazdaságunknak. A brit valuta minden rést betöm, excellenciás uram. Egyszerűen bejelenthetjük, hogy... ööö, - hogy a pénzjegynyomda éjjel- nappal dolgozik, hogy kielégítse a szükségeket.

- És voltaképpen mennyire van szükségünk? A kormányzó látta, hogy Havergill és Johnjohn összenéz, fokozódott a nyugtalansága.

- Nem tudjuk, excellenciás uram – felelte Johnjohn. – Tőlünk eltekintve, kolónia szerte minden második bank kénytelen lesz elzálogosítani a kötvényeit... ugyanúgy, ahogy mi is elzálogosítottuk a mieinket a Bank of Englandnél, hogy megszerezzék a szükséges készpénzt. Ha a kolónián minden betétes minden egyes dollárját vissza akarja, kapni... - A bankár arcán már kiütött a veríték... Nincs rá mód, hogy megtudjuk, mennyire költekeztek ki a bankok vagy, hogy mekkorák a náluk lévő betétek összege. Ezt senki sem tudja...

- És egyetlen RAF szállítógép elegendő? - Sir Geoffrey nem szánta gúnyosnak a kérdést. – Egymilliárd font ötösökben és tízesekben... hogy a csudába fognak tudni ennyi bankjegyet összegereblyézni?

Havergill megtörölte a homlokát. - Nem tudjuk, uram, de megígérték, hogy az első szállítmány legkésőbb hétfő estére itt lesz.

- És addig?

- Hamarább lehetetlen.

- Semmit sem tehetünk?

Johnjohn nyelt egyet: - Fontolóra vettük, hogy megkérjük önt: hirdessen bankszünnapot, de... ööö... a Bank of Englanddel egyetértésben arra a megállapításra jutottunk, hogy ez esetleg felrobbanthatja az egész szigetet.

- Aggodalomra semmi ok, excellenciás uram. – Havergill igyekezett meggyőzőnek mutatkozni. A jövő hét végére már senki sem fog emlékezni erre az egészre.

- Én emlékezni fogok rá, Paul. És kétlem, hogy Kína elfelejtené... vagy, hogy munkáspárti képviselő barátaink elfelejtenék. Jó érv lenne számukra a bankok valamilyen formában történő kézbeviteléhez.

Mindkét bankár elhúzta a száját, Havergill szóban is kifejezte rosszallását. – Az a két hülye a két kezét sem tudja megkülönböztetni. Minden kézben van tartva.

Sir Geoffrey ezt szívesen vitatta volna, de e pillanatban észrevette, hogy Rosemont, a CIA helyi igazgatóhelyettese és Ed Langan, az FBI embere épp kisétál a teraszra.

- Folyamatosan tájékoztassanak. Délre részletes jelentést kérek. Megbocsátanak, egy percre? Kérem, igyanak addig még valamit.

Odament Rosemonthoz és Langanhoz. - Hogy érzik magukat?

- Köszönjük, excellenciás uram, nagyszerűen. Remek kis estély. Mindkét amerikai követte tekintetével Havergillt és Johnjohn, akik most visszamentek a terembe.

- Bankár barátaink hogy érzik magukat? - kérdezte Rosemont.

- Jól, tökéletesen jól.

- Az a képviselő, az a szocialista, Grey, nagyon biztos volt benne, hogy még borsot tör Havergill orra alá!

- Meg a tajpanok orra alá! - tette hozzá nevetve Ed Langan.

- Hát ezt én nem tudhatom - felelte könnyedén a kormányzó. - Egy kis ellenzék sosem árt, nemde? Nem épp ebben rejlik a demokrácia népszerűsége?

- Hogy áll a Vic, uram? Hogy áll a roham?

- Nincs olyan probléma, amit meg ne lehetne oldani - válaszolta Sir Geoffrey szokásos sima modorában. - Nem kell idegeskedni.

Adna számomra egy percet, Mr. Langan?

- Természetesen. – Az amerikai elmosolyodott. – Már épp távozóban voltam.

- De remélem nem a partiról! Csak amíg újratölti a poharát, ugye?

- Igen, excellenciás uram.

Sir Geoffrey a kertbe vezette Rosemontot. A fákról még mindig peregtek az esőcseppek, az éjszaka sötét volt. Sir Geoffrey egy tócsákkal tarkított, sáros utacska felé vette az irányt. – Van egy kis gondunk, Stanley. A különleges osztály most kapta el az anyahajójuk egyik tengerészét, amint épp titkos adatokat szolgáltatott ki egy KGB-snek. Mindket...

Rosemont megtorpant döbbenetében. - Az Ivanovról?

- Igen.

- Szuszlov volt az? Szuszlov kapitány?

- Nem, nem ezt a nevet mondták. Én azt javasolnám, forduljon nyomban Rogerhez. Mindkét embert letartóztatták, mindkettőt a hivatali titkokról szóló törvény megsértésével vádolják, én viszont felhívtam Londont, beszéltem a miniszterrel, és ő is azt mondja, hogy önöknek azonnal át kellene venniük tőlünk az emberüket, úgy talán valamivel kevésbé kínos az eset, nem? Az illető azt hiszem valamiféle... számítógépes szakértő...

- A tetű! - morogta Rosemont, s keze fejével megtörölte hirtelen megizzadt homlokát. - És mit adott át?

- Ezt nem tudom pontosan. Roger majd tájékoztatja a részletekről.

- És kihallgatnánk... kikérdezhethetnénk azt a KGB-s embert is?

– Ezt beszélje meg Rogerrel. A miniszter vele is közvetlen kapcsolatban áll. - Sir Geoffrey tétovázott. Biztos vagyok benne, hogy önök értékelni fogják a...

- Igen, természetesen, bocsánat, excellenciás uram. Azt hiszem... az lesz a legjobb, ha máris megyek. – Rosemont falfehér arccal elsietett, menet közben magával sodorta Ed Langant is.

Sir Geoffrey nagyot sóhajtott. Pizkos kémek, pizkos bankok, pizkos árulók, pizkos, hülye szocialisták, akiknek fogalmuk sincs Hongkongról. Az órájára nézett. Ideje véget vetni a mulatságnak.

Johnjohn besétált az előcsarnokba. Dunross a bárpult közelében ácsorgott. – Ian!

- Ó, üdvözlöm! Egy pohárral az útra? - kérdezte Dunross.

- Nem, köszönöm. Beszélhetnek magával négy szemkört?

- Természetesen. Csak ne sokáig, mert épp indulóban vagyok. Megígértem képviselő barátainknak, hogy elviszem őket a komphoz. - Magának is rózsaszín jegye van?

Dunross halványan elmosolyodott. - Tudja, öregfiú, az a helyzet, hogy nekem bérlétem van. Akár itthon van Penn, akár nincs.

- Maga szerencsés ember, mindig jól meg tudta szervezni az életét - mondta komor ábrázattal Johnjohn.

- Zsosz.

- Tudom. Johnjohn vezetésével kimentek a balkonra. - Borzasztó ez a John Chen-féle dolog, ugye?

- Az. Phillip nagyon nehezen viseli. Havergill hol van?

- Egy perce ment el.

- Vagy úgy? Szóval ezért kérdezte a rózsaszín jegyet! Mulatni ment?

- Nem tudom.

- Esetleg Lily Súhoz Kowloonba?

Johnjohn szeme elkerekedett.

- Úgy tudom, Paul egészen belebolondult.

- Honnan tudja? Honnan tud ennyi mindent?

Dunross megvonta a vállát. Fáradt volt, nyugtalan, többször is csak nehezen fékezte indulatait az este folyamán, mikor Grey egymás után keveredett heves vitába a tajpanokkal.

- Most jut eszembe, Ian: én megpróbáltam rávenni Pault, hogy, hívja össze a tanácsot, de ez nem az én hatásköröm.

- Tudom. A kisebb előcsarnokban álltak, értékes kínai selyemfestmények, finom perzsaszőnyegek és ezüstök között. Dunross meglepetten vette észre, hogy a terem egyik sarkában, a falról pereg a festék, a mennyezetten pedig itt-ott penészfoltok ütöttek ki. Ez a brit rádzs háza, itt nem volna szabad peregni a festésnek.

Egyre hosszabbra nyúlt a csend, Dunross úgy tett, mintha az egyik polcon sorakozó finom mívű szippantó üvegcsék kötnék le a figyelmét.

- Ian... - Johnjohn elhallgatott, meggondolta magát. Újrakezdte. - Ezt most nem hivatalosan. Maga ugye jól ismeri Tiptopot?

Dunross rámeredt. A Tiptop egy középkorú, Tip Tokto nevű ember angol ragadványneve volt, aki Hunán tartományból, Mao Ce-tung szűkebb pátriájából származott, és az 1950-es exodus idején érkezett Hongkongra. Senki nem tudott róla semmit, Ő sem zavart senkit, volt egy kis irodája a Princess Buildingben, és jól élt. Az évek során lassanként nyilvánvalóvá vált, hogy egészen sajátos kapcsolatok fűzik a Bank of China-hoz, és azt rebesgették, hogy ő a bank egyik nem hivatalos összekötője. Senki sem tudta, milyen pozíciót tölt be a hierarchiában, de a fáma szerint nagyon magas polcon ült. A Bank of China

Kína kereskedelmének egyetlen külföldre nyúló karja volt, ezért alkalmazottait és összekötőit Peking nagyon megválogatta.

- Mi van vele? - kérdezte óvatosan Dunross. Kedvelte Tiptopot, rokonszenves, halk beszédű ember volt, imádta a konyakot és remekül beszélt angolul, - de a szokásoknak megfelelően csaknem mindig, tolmácsot vett igénybe. Jól szabott ruhákban járt, bár legtöbbször Mao- stílusú zakót viselt. Kicsit hasonlított Csou En-lajra, és éppolyan okos volt. Dunross legutóbb valamilyen polgári repülőgépgyűgyében tárgyalt vele, amelyre a Kínai Népköztársaságnak szüksége volt. Tiptop számos svájci és más külföldi bank bevonásával huszonnégy óra alatt elintézte a hitelleveleket és a finanszírozást. – Tiptop ravasz ember, Ian - mondogatta volt Alastair Struan. - Légy óvatos vele, de ő az, akivel tárgyalni kell. Szerintem nagyon magas pozíciót töltött be Pekingben, a pártban. Nagyon magasat.

Dunross figyelte Johnjohn, fékezte türelmetlenségét. Johnjohn kezébe vette az egyik szippantóüvegcsét. Nagyon kicsi, kerámiából, jade-ból vagy üvegből készült, díszes fiolák voltak, nem egyet gyönyörű festmények díszítették, belülről, az üveg belső oldalára festve: tájképeket, táncoló lányokat, virágokat, tengeri tájakat ábrázoltak, némelyikre - hihetetlenül finom kalligráfiával - verset írtak. - Hogyan csinálják ezeket, Ian? Hogyan képesek a belső oldalukra festeni?

- Egészen finom ecsetet használnak, amelynek a szára derékszögben meg van hajlítva. Mandarin nyelvjárásban lim jan huai a neve: belső oldali festés. - Dunross felemelt egy tojás alakú üvegcsét, amelynek egyik lapját egy tájkép, a másikat egy virágzó kaméliaág díszítette, a festményeket pedig parányi kalligráfia.

- Elképesztő! Micsoda türelem! Mi van ide írva?

Dunross szemét összehúzza nézve a parányi piktogramokat. - Ó, ez egy Mao-mondás: "Ismerd meg önmagad, ismerd meg ellenségedet, s száz csatában ezer győzelmet aratsz." Az elnök valójában Szun Cutól kölcsönözte.

Johnjohn gondosan szemügyre vette. A háta mögött lévő ablakok nyitva voltak. Könnyű szellő libegtette az ízléses függönyöket. - Beszélne Tiptoppal a nevünkben?

- Miről?

- Szeretnénk készpénzt kölcsönözni a Bank of China-tól.

Dunrossnak leesett az álla. - Eh?

- Körülbelül egy hétre. Hónaljig állnak a hongkongi dollárban, és őket nem rohanták meg. Egyetlen kínai se merészelne sorba állni a Bank of China előtt. Jó kamatot fizetnénk a kölcsönért, és megadnánk minden szükséges biztosítékot.

- Ez tekinthető hivatalos felkérésnek a Victoria részéről?

- Nem. Ez hivatalosan nem megy. Ez az én ötletem. Paullal még meg sem beszéltem – csak most magával. Megtenné?

Dunross izgatottsága a tetőfokra hágott. - Megkapom holnap délelőtt tízre a százmilliót, amit kértem?

- Sajnálom, de erről nem dönthetek.

- Havergill viszont igen.

- Ő megtehetné, de nem fogja megtenni.

- Akkor meg miért segítek én?

- Nézze, Ian... Ha a bank nem áll olyan megrendíthetetlenül, mint a Peak, összedől a tőzsde, és vele együtt a Nemes Ház is.

- Ha, nem kapok nagyon hamar anyagi támogatást, amúgy is szarban vagyok...

- Én megteszem, amit tehetek, de maga hajlandó azonnal beszélni Tiptoppal? Kérdezze meg. Én nem mehetek hozzá... hivatalosan senki sem fordulhat hozzá. - Nagy szolgálatot tenne vele a kolóniának.

- Garantálja számomra a kölcsönt, és még ma esté beszélek vele. Szemet szemért, kölcsönt kölcsönért.

- Ha maga elintézi, hogy Tiptop holnap délután kettőig ígéretet tesz egy félmilliárdos kölcsönre, akkor én megszerzem magának a szükséges támogatást.

- Hogyan?

- Még nem tudom!

- Adja ezt nekem írásba holnap délelőtt tízig, írja alá maga, Havergill és az igazgatótanács többsége, és akkor elmegyek Tiptophoz.

- Ez lehetetlen.

- Nehéz. Szemet szemért, kölcsönt kölcsönért. - Dunross felállt. - És miért húzná ki a csávéból a Bank of China a Victoriát?

- Mert mi vagyunk Hongkong - jelentette ki, nagy önbizalommal Johnjohn. - Mi vagyunk. Mi vagyunk a Victoria Bank of Hongkong and China! Kína régi barátai vagyunk, Nélkülünk itt semmi sincs... A kolónia szétesik, a Struan nemkülönben, és következésképpen Ázsia legnagyobb része.

- Erre azért ne fogadjon.

- Bankok nélkül, és különösképpen nélkülünk Kína szorult helyzetbe kerülne. Mi már hosszú évek óta üzleti kapcsolatban állunk Kínával!

- Akkor beszéljen Tiptoppal maga.

- Nem tehetem. Johnjohn felszegte a fejét. - Tud róla, hogy a Trade Bank of Moscow megint engedélyt kért a hongkongi működésre?

Dunross elképedt. - Úgy látszik, megint a keblünkre akarnak borulni.

- Bizalmas úton komoly összeget kínáltak fel számunkra azonnal, hongkongi dollárban.

- Az igazgatótanács le fogja szavazni.

- Csak az a bökkenő, kedves barátom, hogy maga már nem tagja a tanácsnak, az új tanács meg úgy lép, ahogy úri kedve tartja - mondta egyszerűen Johnjohn. - Ha az új igazgatótanács áldását adja rá, a kormányzót és a gyarmatügyi hivatalt könnyen meg lehet győzni... Nagyon csekély ár volna a dollárunk megmentéséért. Ha egyszer egy hivatalos szovjet bank táborát ver itt... És ki tudja, miféle ördögi praktikát forgatnának még a fejükben, eh?

- Maga még rosszabb, mint az a disznó Havergill!

- Téved, pajtás: még jobb!

A bankár arcáról eltűnt a derű. – Bármilyen nagyobb változás, és tetszik, nem tetszik: mi leszünk a Nemes Ház. Sok igazgatónk szeretné, ha maga eltűnne. Bármilyen áron. Én csak azt kérem magától, tegyen Hongkongnak s következésképpen önmagának egy nagy szolgálatot. Ne felejtse el, Ian, hogy a Victoria nem fog összedőlni. Sebeket, azokat fogunk kapni, de talpon maradunk. Johnjohn letörölt egy izzadságcseppet. - Én nem fenyegetőzőm, Ian, hanem szívességet kérek. Eljöhet még a napja, hogy én leszek az elnök, és nem fogom elfelejtani.

- Azt se, ha segíték, és azt se, ha nem.

- Ahogy mondja, pajtás - mondta negédesen Johnjohn, és odament az italosszekrénykéhez. – Na, most egy útravalót? Konyakot?

Robin Grey Dunross Rolls-Royce-ának hátsó ülésén ült Hugh Guthrie és Julian Broadhurst társaságában. Dunross elől, egyenruhás sofőrje mellett. Az ablakok párásak voltak, Grey suta mozdulattal letörölt egy sávot, s élvezte a kellemesen illatozó bőrt és a luxust.

Nemsokára nekem is lesz egy ilyenem, gondolta. Egy saját Rollsom. Sofőrrel. Ezek a mocskok meg, ezt a tróger Ian Dunrosst is beleértve, hamarosan térden fognak csúszkálni előttem. És Penn! Bizony, drága vicsorgó húgocskám, hamarosan látni fogod, mint aláztatik meg a hatalmas.

- Megint esni fog? - kérdezte Broadhurst.

- Igen - felelte Dunross. – Állítólag tájfunra számíthatunk. Legalábbis a meteorológusok szerint. Ma este kaptam egy jelentést az egyik teherhajónkról, az Eastern Cloudról, most tart errefelé Szingapúrból. Azt írják, még ott olyan messze lent, délen is erősen háborog a tenger.

- És errefelé fog jönni a tájfun, tajpan? kérdezte Guthrie, a liberális képviselő.

- Azt sose lehet tudni. Előfordul, hogy egyenesen felénk tart, aztán az utolsó pillanatban elkanyarodik. Vagy ellenkezőleg.

- Emlékszem, tavaly olvastam Wandáról, a Wanda nevezetű tájfunról. Az még a szokásosnál is keményebb volt, ugye?

- A legrosszabb, amit láttam. Több mint kétszáz halott, több ezer sebesült, tízezrek váltak hajléktalanná. - Dunross az ülés támlájára fektette a karját, és félig hátrafordult.

- A tájfun, a legmagasztosabb fürgeteg. A Királyi Obszervatóriumnál kétszázhetvenöt kilométeres szélsébséget mértek, Tate's Caimnél háromszázötöt. A vihar szeme épp dagály idején vonult át fölöttünk, és voltak helyek, ahol a dagály hét méterrel a szokásos szint fölött tetőzött.

- Jézusom!

- Hát igen. Az Új Területeken, Sha Tinnél ezek a szellőkések felkergették a dagályt a csatornán, a víz átszakította a vihargátakat, a parttól hat-nyolcszáz méternyire is találtak később halászcsonakokat, a falu legnagyobb része pedig víz alá került. Körülbelül ezer haláshajó tűnt el, nyolc teherhajó megfeneklett, az új telepések házainak legnagyobb részét a tengerbe sodorta a tájfun, sok millió dolláros kárt okozott. - Dunross vállat vont. - Zsosz! Viszont ha tekintetbe vesszük, milyen mérhetetlenül hatalmas viharral volt dolgunk, a tengeren okozott kár hihetetlenül csekély. - Ujjai megérintették az ülés bőrét. Grey észrevette a Dunross címerrel díszített vaskos, vérköves aranygyűrűt. - A valódi tájfun megmutatja, milyen jelentéktelen is az ember - mondta Dunross.

- Ez esetben kár, hogy nincs mindennap tájfun - csúszott ki Grey száján. - Nem ártana, ha a Whitehall hatalmasságai naponta kétszer is megalázkodnának.

- Maga most már kezd tényleg fárasztó lenni, Robin - szólt rá Guthrie. - Muszáj mindig mindenre valamilyen epés megjegyzést tennie?

Grey nem válaszolt. Mogorván magába zárkózott, és elhatározta, hogy nem figyel oda a beszélgetésükre. A gáz vessen fel mindőtöket, gondolta.

A kocsit hamarosan megérkezett a Mandarin elé, és megállt. Dunross kiszállt. - A kocsit hazaviszi önöket a V and A- be. Viszlát szombat, ha addig nem találkozunk, jó éjt.

A kocsit elindult, megkerülte az óriási szállodát, majd az autókomp felé fordult, amely az Aranykomp kikötőjétől kissé keletebbre, a Connaught Roadon volt. Személy- és teherautók rendezetlen sora várakozott előtte. Grey kiszállt.

- Kinyújtóztatom egy kicsit a lábaimat, visszasétálok az Aranykomphoz, majd azzal megyek át - mondta kényszeredett kedélyességgel. - Kell egy kis testmozgás. Jó éjt.

Gyors léptekkel indult el a Connaught Road tenger felőli oldalán, megkönnyebbült, hogy ilyen könnyen sikerült elszabadulnia. Hülye barmok, gondolta. Erősödött benne az izgalom. Hamarosan, mindnyájan megfizetnek, főleg Breadhurst.

Amikor már biztos volt benne, hogy nem látják, némi torlódást okozva a mindkét irányba egyszerre áramló sűrű gyalogosfolyamban, megállt egy utcai lámpa alatt, és leintett egy taxit. - Ide! - mondta, és egy cetlit nyújtott oda a sofőrnek, amelyre egy cím volt gépelve. A sofőr kivette a kezéből, megnézte, rosszkedvűen vakargatni kezdte a fejét.

- Ott van kínaiul is, ott van a másik oldalon kínaiul is - mondta segítőkészen Grey.

A sofőr nem figyelt rá, üres tekintettel meredt az angol címre. Grey odanyúlt, megfordította a kezében a papírt, hogy lássa a piktogramokat. - Ide!

A taxis pimaszul visszafordította a cetlit, és továbbra is az angol szöveget bámulta. Aztán bőfögött egyet, hirtelen felengedte a kuplungot, és besorolt a dudáló-tülkölő autók közé.

- Faragatlan - tuskó, gondolta Grey, hirtelen méregbe gurulva. A kocsí csikorgó fogaskerekekkel elkanyarodott a város felé, hogy aztán egyirányú utcákon, keskeny sikátorokon át visszasoroljon a Connaught Road forgalmába.

Végül megálltak, egy ócska kis utca ócska, öreg bérháza előtt. Az útburkolat töredezett volt, keskeny, felpúposodott, az arra közlekedők ingerülten rá-rádudáltak az álló taxira. Grey nem látott házszámot. Kiszállt, szólt a sofőrnek, hogy várjon, és visszasétált néhány lépést, egy oldalbejáratnak látszó kapuhoz. A kapu előtt, egy rozoga széken egy öregember üldögélt, s egy csupasz villanykörte alatt, szájában cigarettával, egy lóversenyújságot olvasott.

- Ez itt Kennedy Town? Ez a Kwan Yik Street 68? kérdezte udvariasan Grey.

Az öregember úgy nézett rá, mintha marslakót látna, aztán valami siránkozó hangvétellű kantoni lamentálásba fogott.

- Kwan Yik Street 68 - ismételte lassabban és hangosabban Grey, - Ken- ne- dy Town?

Újabb torokhangú kantoni szóáradat, majd egy lekezelő intés egy kiskapu felé. Az öregember harakolt, kiköpött, aztán ásított egyet, és megint az újságjába mélyedt.

- Hülye bunkó - morogta dühösen Grey. Benyitott. A kapu egy szűk, piszkos, hámló vakolatú kapualjra nyílt, amelynek falán száználmas levelesládák sorakoztak egymás mellett, Grey megkönnyebbülten fedezte fel az egyikben a nevet, amelyet keresett.

Visszament a taxihoz, elővette a tárcáját, kétszer is megnézte, mennyit mutat az óra, mielőtt kifizette a viteldíjat.

A lift kicsi volt, szűk, mocskos, nyikorgó. Grey a negyediken kiszállt, és megnyomta a 44-es számú lakás csengőjét. Kinyílt az ajtó.

- Mr. Grey! Micsoda megtiszteltetés! Molly! Őfőméltósága megérkezett! - Sam Finn sugárzó vigyorral nézett Greyre. Nagydarab, testes, pirosposzsgás, yorskhire-i ember volt, a szeme égszínkék. Valamikor szénbányászként és szakszervezeti bizalmiként dolgozott, befolyásos barátai voltak a

Munkáspártban és a Szakszervezetek Tanácsában. Arcbőrébe mély ráncok és himlőhelyek maródtak, pórusaiba apró szénszemcsék ágyazódtak. - A nemjóját, ez aztán az öröm!

- Köszönöm, Mr. Finn. Örülök, hogy megismerhetem. Már sokat hallottam magáról. - Grey levetette az esőköpenyét, és hálásan elfogadott egy sört.

- Üljön már le.

- A lakás kicsi volt, patikatisztaságú, bútorai olcsók. Sült kolbász, sült krumpli és friss kenyér szaga érződött. Molly Finn előjött a konyhából, keze, karja vörös volt az évek óta művelt sikálástól és mosogatástól. Alacsony, kerekded asszony volt, ugyanabból a bányavárosból származott, mint a férje, ugyanannyi idős is volt – hatvanöt - és ugyanolyan erős. - Hát, Harry - mondta barátságosan - tudja-e, hogy majd hanyatt estünk, mikor hírért vettük, hogy meglátogat minket.

- Közös barátunk első kézből szeretné hallani, hogy mint megy a soruk.

- Pompásan. Pompásan megvagyunk - mondta Finn: - Persze nem úgy, mint odahaza, Yorkshire-ban, hiányoznak a barátaink meg a Union Hall, de megvan a betevőnk, van fedél a fejünk felett. - Tartályból lezúduló víz hangja hallatszott. - Itt van egy barátunk, gondoltuk, szívesen megismerkedne vele - mondta Finn - s megint elmosolyodott.

- Tényleg?

- Aha - mondta Finn.

Nyílt a mellékhelyiség ajtaja. A nagydarab, szakállas férfi barátságosan kezet nyújtott. - Sam már sokat mesélt nekem magáról, Mr. Grey. Gregor Szuszlov vagyok, a szovjet kereskedelmi flotta kapitánya. A hajóm neve Ivanov... egy kis javításra álltunk be ebbe a kapitalista mennyországba...

Grey hűvösen megszorította a kezét. - Örvendek a szerencsének.

- Van néhány közös barátunk, Mr. Grey.

- Csakugyan?

- Igen. Például Zdenek Hanzol Prágából.

- Igen, ismerem! - mosolyodott el Grey. - Tavaly ismerkedtem meg vele, mikor a parlament kereskedelmi delegációjával Prágában jártam.

- És hogy tetszett Prága?

- Nagyon érdekes. Tényleg. De nem tetszett az elnyomás... meg a szovjet jelenlét.

Szuszlov nevetett. - Minket meghívtak oda, ők hívtak meg. Mi szeretünk gondoskodni a barátainkról. De azért sok mindennel nem értek egyet, ami ott megy, Európában. De még ami Oroszország anyácskában folyik, azzal sem.

Sam Finn megszólalt. - Üljenek már le, kérlek benneteket, üljetek már le.

Leültek a nappali kerek asztala köré, amely hófehér abrosszal volt terítve, és egy foltos levelű cserepes kukoricalevél volt rajta.

- Maga nyilván tudja, hogy én nem vagyok kommunista és soha nem is voltam - mondta Grey. Nem értek egyet a rendőrállammal. Teljes mértékben meg vagyok győződve róla, hogy a jövő útja a mi brit demokratikus szocializmusunk. - Parlament, választott tisztségviselők és mindaz, amit ez jelent. Bár a marxizmus-leninizmusnak számos nagyon értékes elve van...

- Politika...!- mondta megvetőleg Szuszlov. - A politikát bízuk a politikusokra.

- Mr. Grey az egyik legjobb parlamenti szónokunk, Gregor. Molly Finn Greyhez fordult. Gregor is rendes fiú, Mr. Grey. Nem azok közül a rosszfélék közül való. - Molly Finn belekortyolt a teájába. - Gregor rendes gyerek.

- Ez már igaz, feleség - mondta Finn.

- De azért remélem, nem túl rendes - jegyezte meg Grey, mire mindannyian elnevették magukat. - Miért döntött úgy, hogy ide költözik, Sam?

Amikor nyugdíjasok lettünk, mármint a feleségem meg én, szerettünk volna egy csöpp világot látni. Volt egy kis spórolt pénzünk. meg egy kis életjáradék-biztosításunk, így aztán befizettük magunkat egy teherhajóra...

- Jaj, lelkem, remekül éreztük magunkat! - vágott közbe Molly Finn. - Rengeteg helyen jártunk, csodálatos volt, tényleg, Mire azonban ide értünk, Samnek lelappadt egy kicsit az erszénye, el is határoztuk, hogy ha indul visszafelé egy teherhajó, fölszállunk rá.

- Ahogy mondd, feleség - bólintott Sam. - Itt aztán összeismerkedtünk egy nagyon rendes emberrel, aki állást kínált nekem. - Sam Finn szélesen elmosolyodott, és megvakarta himlőhelyes arcát. - Tanácsadónak hívott valamiféle bányákhoz, amiknek felügyelője volt, valamilyen Formosa nevezetű helyen. Egyszer el is mentünk oda, de nem kellett ott maradni, hát visszajöttünk ide. No, hát szóval így vagyunk itt, Mr.Grey. Összekaparunk egy kis pénzt, a sör jó, így aztán úgy határoztunk az asszonnyal, hogy maradunk. A gyerekek már kirepültek... - Megint szélesen elmosolyodott, látni engedte szembeötlően hamisfogait. - Most már Hongkongiak vagyunk.

Kellemesen eltársalogtak. Ha Grey idejövetel előtt, még Londonban nem olvassa szigorúan titkos dossziéját, teljes mértékben hitelt is ad Finnék fedőtörténetének. Nagyon kevesen tudtak róla, hogy Finn évek óta a BEP, a Brit Kommunista Párt tényleges, tagkönyvvel rendelkező tagja. Nyugdíjazása után, a párt egyik titkos bizottsága küldte Hongkongra, azzal a megbízatással, hogy folyamatosan tájékoztassa őket mindenről, ami a hongkongi közigazgatással és törvénykezéssel kapcsolatos.

Molly Finn néhány perc múltán megszólalt. - Jaj nekem, hogy én milyen fáradt vagyok! - Lenyelt egy ásítást. - Ha megbocsátanak nekem, akkor én most inkább lefeküdnék.

- Eredj csak, feleség - mondta Sam.

Egy kis ideig elbeszélgettek még, mindenféle közömbös témáról, aztán Sam is ásított. - Ha megbocsátotok nekem, azt hiszem én is lefekszem - mondta, és sietve hozzátette: - Ne, ne, ti csak maradjatok még, beszélgetsetek, amíg jólesik... Mikor elutazik Hongkongról, majd kikísérjük, Mr. Grey... Gregor...

Kezet fogott velük, aztán becsukta maga után a hálószoza ajtaját. Szuszlov odament a tévéhez, és nevetve bekapcsolta. - Látta már a hongkongi tévét? Roppant szórakoztatóak a reklámjaik.

Elég erősre állította a hangot, hogy ne lehessen kihallgatni a beszélgetésüket. - Sose lehet elég óvatos az ember, eh?

- Baráti üdvözlöt hozok Londonból - mondta Grey ugyan olyan halkán. 1947. óta volt tagja a kommunisták legbelső körének, még nagyobb titoktartás övezte, mint Finnt, egész Angliában alig öten-hatan ismerték valódi kilétét.

- Én is üdvözlöm őket. - Szuszlov a csukott ajtó felé bökött a hüvelykujjával. - Mennyit tudnak?

- Csak annyit, hogy baloldali vagyok és potenciális párttagjelölt. - Kitűnő. - Szuszlov kiengedett. Nagyon okosan járt el a központ, hogy ilyen ügyesen összehozta ezt a bizalmas találkozót. Roger Crosse, akinek fogalma sem volt a Greyhez fűződő kapcsolatáról, már elmondta neki, hogy a képviselőket nem követik a különleges osztály emberei. - Itt elég nagy biztonságban vagyunk. Sam nagyon érti a dolgát.

- Mi is kapjuk a jelentéseit. És nem kérdezősködik. Maguk britek nagyon szűkszavúan és nagyon hatékonyan dolgoznak, Mr. Grey. Gratulálok.

- Köszönöm.

- Hogy zajlott le a pekingi találkozó?

Grey egy papírlapot vett elő. - Itt van a parlamentnek küldött nyilvános és titkos jelentésünk másolata. Olvassa el, mielőtt elmegyek... a teljes jelentést a szokásos csatornákon keresztül kapja meg. Röviden: meglátásom szerint a kínaiak teljes mértékben ellenségesek és revizionisták. Ez az örült Mao meg Csou En-laj, a csatlósa a nemzetközi kommunista mozgalom esküdt ellenségei. Kína minden tekintetben gyenge, csak a harci szelleme erős, és országuk védelmében az utolsó csepp vérükig harcolni fognak. Minél tovább várunk, annál nehezebb lesz megfékezni őket. Viszont amíg nincsenek nukleáris fegyvereik és hosszútávú hordozóeszközeik, addig nem jelentenek fenyegetést.

- Értem. Na és a kereskedelem? Mit akarnak?

- Nehézipart, olajfűró berendezéseket, olajkitermelő berendezéseket, vegyipari berendezéseket, hengerműveket.

- És hogyan fizetik?

- Azt mondják, rengeteg a valutájuk. A legnagyobb része Hongkongról származik.

- Fegyvereket nem kértek?

- Nem. Közvetlen formában nem. Okos emberek, és a közös találkozókon nem mindig kerül sor tárgyalásokra. Nagyon sokat tudtak rólam meg Broadhurstről, nem nagyon kedveltek minket, - nem is igen bíztak meg bennünk. Lehet, hogy négyszemközt tárgyaltak Pennyworth-szal vagy valamelyik másik toryval... bár ez nem sokat segít rajtuk. Hallotta, hogy meghalt?

- Igen.

- Hála az égnek. Ellenség volt. – Grey ivott egy korty sört. – Kínának kellene fegyverek, ebben biztos vagyok. Mocskos, titkolózó népség.

- Milyen ember ez a Julius Broadhurst?

- Egy értelmiségi, aki szocialistának hiszi magát. Nagy szemét, de pillanatnyilag hasznos, Nemesi família, előkelő iskola... - mondta gúnyos vigyorral Grey. - És emiatt komoly tényező lesz a következő munkáspárti kormányban.

- A Munkáspárt nyeri a következő választásokat, Mr. Grey?

- Nem, nem hinném, bár nagyon keményen dolgozunk a Munkáspárt és a Liberális Párt támogatásáért.

Szuszlov homloka ráncokba ugrott. - Miért támogatják a liberálisokat? Azok kapitalisták.

Grey gúnyosan kacagott. - Maga nem érti a mi brit rendszerünket, Szuszlov kapitány. Mi olyan szerencsések vagyunk, hogy három pártunk van egy kétpárti rendszerre. A Liberális Párt az, amelyik javunkra billenti a mérleg nyelvét. Bátorítanunk kell őket. - Grey jókedvűen felhajtotta a sörét, odament a hűtőszekrényhez és kivett még két dobozzal. - Ha nem volnának liberálisok, a Munkáspárt soha az életben nem került volna hatalomra, soha! És soha többé nem is kerülne.

- Nem értem.

- A Munkáspárt a legjobb esetben is csak a népesség körülbelül 45 százalékának a szavazatait tudja megszerezni, nem egészen a 45 százalékát. A torykkal, a konzervatívokkal nagyjából ugyanez a helyzet, - ők egy kicsivel többet szoktak kapni. A fennmaradó mintegy 10 százalék zöme a liberálisokra szavaz. Ha nem volna liberális jelölt, a többség a konzervatívokra adná a voksát. Ezek mind hülyék - mondta önelégülten. - A britek nem normálisak, elvtársam. A Liberális Párt a Munkáspárt állandó útlevele a hatalomba - következésképpen a miénk. - Jól meghúzta az üveget. – A dicső brit plebsz hülye, a középosztály hülye, a felső tízezer hülye, - szinte már nem is ellenfél. Olyanok, mint a lemmingek. Csak nagyon kevesük hisz a demokratikus szocializmusban. Ennek ellenére - folytatta nagy elégedetten - szétrúgtuk azt a rohadt birodalmukat, jól betettünk nekik az Oroszlán hadművelettel. - Az Oroszlán hadműveletet a bolsevikok hatalomra jutása hívta életre. Célja a brit birodalom tönkre tétele volt.

Még csak tizennyolc év telt el 1945 óta, és a világ eddig volt legnagyobb birodalma megszűnt létezni. - Leszámítva Hongkongot.

- Nemsokára annak is vége.

- El sem tudom mondani, mennyire fontosnak tartják a feletteseim a munkáját - mondta Szuszlov leplezetlen, de színlelt csodálattal. - És a többi testvéri brit szövetségesünket. - Az utasítása úgy szólt, hogy tanúsítson tiszteletet ezzel az emberrel szemben, szedje ki belőle, mit végeztek Kínában és felszólításra továbbítsa értesüléseit. És hízelegjen neki. Elolvasta Grey és Finnék dosszióját. Robin Greyt a Berija-féle KGB a 4/22/a-s minősítéssel látta el. Fontos brit áruló, a marxizmus- leninizmus mellédöngető híve. Felhasználandó, de nem megbízható, és a Brit Kommunista Párt esetleges hatalomra jutása esetén azonnal likvidálandó.

Szuszlov figyelte Greyt. Se Grey, se Finnék nem ismerték valódi beosztását, mindössze annyit tudtak róla, hogy a vlagyivosztoki pártszervezet nem túl számottevő tagja. Ez szerepelt róla a különleges osztály dossziójában is.

- Van valamilyen információja a számomra? - kérdezte Grey.

- Van, tovaris, és engedelmével volna néhány kérdés is. Azt mondták, kérdezzem meg, hogy halad a Prága/72 direktíva végrehajtásával. - Ez a szigorúan titkos direktíva azt irányozta elő, hogy szerte az egész Egyesült Államokban és a Nyugaton, gyakorlott szakértőket szivárogtassanak be minden autógyártó üzembe, és segítsék őket szakszervezeti tisztségviselői posztokra - azért éppen az autóiparba, - mert az számtalan ponton kapcsolódva az egyéb iparágakhoz, minden kapitalista társadalom legérzékenyebb pontja.

- Teljes sebességgel haladunk - válaszolta lelkesen Grey. - A vadsztrájk a jövő útja. Vadsztrájkok révén feje tetejére állíthatjuk a szakszervezeti hierarchiát anélkül, hogy magát a szakszervezeti mozgalmat megszakítanánk. A szakszervezeteink részekre vannak osztva. Szándékosan. Ötven ember már elég egy szakszervezet megalakításához, és egy ilyen szakszervezet már ezrek fölött képes uralkodni. És amíg nem létezik a titkos szavazás, a kevés mindig uralkodni fog a sok fölött! - Grey nevetett. - Már jóval megelőztük az előirányzatot, már vannak testvéri szövetségeseink Kanadában, Új- Zélandon, Rhodesiában, Ausztráliában, főképp Ausztráliában. Néhány éven belül képzett agitátoraink lesznek az angol nyelvű országok valamennyi fontos vasas szakszervezetében. Ahol csak felüti fejét a sztrájk, mindenütt egy brit vezetni majd a munkásokat... Sydneyben, Vanconverben, Johannesburgban, Wellingtonban. Egy brit!

- És e vezetők egyike maga, tovaris! Milyen nagyszerű! - Szuszlov hagyta, hadd folytassa, még lovat is adott alá, utálkozással töltötte el, hogy ilyen könnyű hízelegni neki. Milyen borzalmasak is ezek az árulók, gondolta. - Hamarosan létrejön az a demokratikus paradicsom, amit keres, és akkor béke lesz a földön.

- Már nem tart soká - lelkesedett Grey. - A fegyveres erők létszámát már csökkentettük, jövőre még tovább csökkentjük. A háborúnak örökre vége. Ez annak a bombának a műve. Már csak azok a mocskos amerikaiak meg az általuk szított fegyverkezési verseny áll az utunkban, de nemsokára rákényszerítjük őket a fegyverletételre... és akkor mindnyájan egyenlők leszünk.

- Tud róla, hogy Amerika titkon felfegyverzi a japánokat? - Eh? - nézett Szuszlovra Grey.

- Hát nem tudta? - Szuszlov nagyon jól tudta, hogy Grey három és fél évet töltött egy japán hadifogolytáborban. - Nem tudja, hogy épp most jár náluk egy amerikai katonai küldöttség? Arra akarják rábeszélni őket, hogy fogadjanak el nukleáris fegyvereket.

- Sose mernék elfogadni.

- Dehogynem merik, Mr. Grey- mondta Szuszlov, könnyen állt szájára a hazugság. - Persze mindez szigorúan titkos.

- Tud olyan részletekkel szolgálni, amelyeket felhasználhatok a parlamentben?

- Ha ön ezt hasznosnak tartja, természetesen megkérdezem a feletteseimet.

- Kérem, tegye meg amilyen hamar csak lehetséges. Atombombák? ... Jézusom.

- Vannak emberei, képzett szakértői a brit atomerőművekben is?

- Eh? - Greynek nagy erőfeszítésébe került, hogy a japánok körül keringő gondolatait ismét visszaterelje a jelenbe. - Az atomerőművekben?

- Igen. Vannak bennük emberei?

- Nincsenek. Tudja, az Egyesült Királyságban csak egy-két ilyen van, azok is jelentéktelenek. A

jenkik tényleg felfegyverzik a japánokat?

- Miért? Japán talán nem kapitalista? Nem az USA védené? Nem építenek ők is atomerőműveket? Ha Amerika nem volna...

- Azok a disznó amerikaiak! Istennek hála, hogy maguknak is vannak bombáik, különben mindnyájunknak hajbókolnunk kellene előttük!

- Talán nem ártana, ha több figyelmet fordítana az atomerőművekre - mondta Szuszlov könnyedén. Elképesztette, hogy Greyt ilyen könnyen át lehet ejteni.

- Miért?

- Kijött egy új találmány, egy honfitársa írta. Philby.

- Philby? - Greynek eszébe jutott, mennyire megdöbbsent és megijedt, mikor hírért vette Philby leleplezésének és elrepülésének, s hogy mekkora kő esett le a szívről, mikor megtudta, hogy Philbynek és a többieknek sikerült úgy megszökniük, hogy nem szolgáltatták ki a Brit Kommunista Párt szupertitkos tagjai névsorát, amely pedig minden bizonnyal a birtokukban volt. - Hogy van Philby?

- Tudomásom szerint nagyon jól. Jelenleg Moszkvában dolgozik.

- Ismerte?

- Nem. A külügyben volt, sztratoszférikus magaslatokban. Egyikünk sem tudta, hogy közülünk való.

- Philby a tanulmányában hangsúlyozza, hogy egy atomerőmű az önfenntartó, képes önmaga és más üzemek számára előállítani a szükséges energiát. Ha egyszer egy atomerőmű beindul, onnantól kezdve gyakorlatilag örökké működik, és az üzemeltetéséhez csupán néhány jól képzett technikusra van szükség, nem kellene hozzá munkások, mint az olajjal vagy szénnel működő erőművekhez. Jelenleg a Nyugat egész ipara a széntől és az olajtól függ. Philby azt tanácsolja, hogy népszerűsítsük az olaj felhasználását a szénnel szemben, és minden rendelkezésünkre álló módon igyekezzünk elvenni a kedvet az atomenergiától. Eh?

- Áhá! Értem! - Grey arcvonásai megfeszültek. - Be fogom könyökölni magam abba a parlamenti bizottságba, amely az atomenergiát tanulmányozza.

- Könnyű lesz?

- Sima ügy, elvtársam! A britek lusták, nem kedvelik a problémákat, nincs más vágyuk, mint hogy a lehető legkevesebb munkával a lehető legtöbb pénzt keressék, hogy szombaton beüljenek a sörözőbe, meg kimenjenek a futballmeccsre... Nem kell nekik fizetetlen munka, nem kellene nekik műszak után fáradságos bizottságosdik, nem kellene nekik a viták. Sima ügy, ha az embernek van terve. Mert nekik nincs.

Szuszlov elégedetten sóhajtott, most már csaknem teljesen elvégezte a feladatát. - Még egy sör? Ne, ne, majd én, ez az én kötelességem, Mr. Gray. - Nem ismer véletlenül egy író, egy amerikai, aki jelenleg

épp itt tartózkodik, bizonyos Peter Marlowe- t?

Grey felkapta a fejét. - Marlowe- t? Nagyon is ismerem, csak éppen azt nem tudtam, hogy amerikai állampolgár... Miért kérdezi?

Szuszlov érdeklődését leplezve vállat vont. - Csak megkértek, hogy kérdezzem meg magától, mivel ön angol, és eredetileg ő is az.

- Az egy rohadt, úri csirkefogó, a jelleme meg olyan, mint egy házalóé. Évek óta nem láttam, negyvenöt óta nem került eléem, csak most bukkant fel itt. Ő is ott volt Changiban. Egészen tegnapig nem tudtam, hogy író, meg hogy filmes is. Mi az, ami érdekes benne?

- Író - vágta rá Szuszlov. - Filmeket készít. A tévén keresztül az írók milliókhoz jutnak el. A központ politikai okokból számon tartja a nyugati írókat. Mi Oroszországban már megtanultuk, milyen fontosak az írók. A mi íróink mindig megmutatták számunkra az utat, Mr.Grey, formálták gondolkodásunkat, érzelmeinket. Tolsztoj, Dosztojevszkij, Csehov, Bunyin... - Büszkén folytatta. - Ami íróink úttörők. Ezért vagyunk kénytelenek mostanában egységbe szervezni őket és kézben tartani, vagy elsüllyeszteni a munkáikat. - Szuszlov Greyre nézett. - Maguknak is ezt kellene tenniük.

- Mi támogatjuk a baráti írókat, kapitány úr, a többinek meg nyilvánosan vagy titokban, de minden lehetséges módon keresztbe teszünk. Amint hazaérek, Marlowe-t azonnal fölvetetem a BEP hivatalos feketelistájára. Nem lesz nehéz betartani neki a médiákban sok barátunk van.

Szuszlov cigarettára gyújtott. - Olvasta a könyvét?

- A Changiról szólót? Nem, nem olvastam. Itt hallottam róla először, Angliában valószínűleg nem jelent meg. Egyébként sincs sok időm regényeket olvasni, és ha ezt ő írta, akkor nyilván valami előkelősködő mocsok, filléres rémregény lehet, és... Egyébként pedig Changi az Changi, legjobb elfelejteni. - Grey észre se vette, hogy egész testén végigfut a borzongás. – Igen... legjobb elfelejteni.

De nem bírom, szerette volna ordítani: Nem tudom elfelejteni! még mindig véget nem érő lidércnyomásként kísérnek azok a táborbeli napok, múlnak az évek, tízezrek hálnak meg, próbálok érvényt szerezni a törvénynek, próbálok megvédeni a gyengéket a gyengéken hízó feketézők ellen, mindenki éhezik, szabadulásra semmi remény, a testem már csak egy roncs, csak huszonegy éves vagyok, nő nélkül, nevetés nélkül, ennivaló nélkül, innivaló nélkül, igen, huszonegy éves voltam, amikor negyvenkettőben Szingapúrban fogságba estem, és majdnem huszonnégy, amikor megtörtént csoda: életben maradtam és visszakerültem Angliába. Otthon sehol, szülők sehol, egyetlen nővérem eladta magát az ellenségnek, már úgy beszél, úgy eszik, úgy él, ahogy ők, férjhez ment az egyikhez, szégyelli a múltunkat, el akarja temetni a múltat, engem is el akar temetni, senki sem törődik semmivel, aztán - ó, Jézusom! - a váltás: Visszatérés az életbe a Chaagiban megélt nemlét után, azok a rémálmok, az álmatlanság, az élettől való félelem, s hogy képtelen voltam beszélni róla, csak zokogtam és nem tudtam, miért, próbáltam megszokni, amit a hülyék normálisnak neveztek. És végül meg is szoktam. De milyen áron, ó, drága, édes Jézusom, milyen áron...

Hagyd abba!

Grey minden akaraterejét összeszedve, kitepte magát Changi dugóhúzójából. Elég volt Changiból!

Changinak vége. Ne élesszük fel.

- Tessék? - zökkent vissza ismét a jelenbe.

- Csak azt mondtam, hogy a jelenlegi kormányuk helyzete nagyon ingatagnak látszik.

- Igen? És miért?

- Emlékszik a Profumo-botrányra? A hadügyminiszterükre?

- Persze, - de miért?

- Néhány hónappal ezelőtt az MI.5 elindított egy szupertitkos, nagyon mélyre ható vizsgálatot annak az állítólagos kapcsolatnak a földerítésére, amely az azóta hírhedtté vált call girl, Christine Keeler és Jevgenyij Ivanov parancsnok, a mi tengerészeti attasénk és más londoni társaságbeli figurák között kialakult.

- Befejeződött már? - kérdezte hirtelen felvillanyozva Grey.

- Be. A dokumentumok egyebek között olyan beszélgetéseket is rögzítenek, amelyeket a nő Ivanovval folytatott. Ivanov arra kérte a nőt, hogy tudja meg Profumótól, mikor szállítják Németországba az atomfegyvereket. A vizsgálat megállapítása szerint - hazudott szándékosan Szuszlov, hogy feltüzelje Greyt - Profumót már hónapokkal a botrány kirobbanása előtt figyelmeztette az MI-5, hogy Ivanov a KGB embere, és a nő szeretője.

- Jézusom! És Ivanov parancsnok hajlandó ezt megerősíteni?

- Jaj, nem. Dehogy. Az nem volna korrekt eljárás. És nem is szükséges. Az MI-5 jelentése azonban pontosan ismerteti a tényeket - hazudta könnyedén Szuszlov. - A jelentés igaz!

Grey kurtán fölnevetett. - Jézusom! Ebbe belebukik a kormány, új általános választásokat kell kiírni!

- És a Munkáspárt fog győzni!

- Igen! Öt csodálatos évre miénk a hatalom! És ha mi egyszer már bent vagyunk!... Jaj, Istenem! - Grey harsogva felkacagott. - Először hazudott Keelerről! Most meg maga azt mondja, egész idő alatt tudott Ivanovról! Ó, magasságos Jézusom, ebbe aztán tényleg belebukik a kormány! Végre kiderül, hogy érdemes volt éveken át túrnunk azoknak a polgári barmoknak a mocskát! - Biztos benne? - kérdezte hirtelen támadt aggodalommal. - Tényleg igaz?

- Hát hazudnék én önnek? - Szuszlov remekül szórakozott.

- Fel fogom használni. De még mennyire fel fogom használni! Grey szinte magánkívül volt az örömtől. - Száz százalékgig biztos benne? Na és Ivanov? Vele mi történt?

- Természetesen előléptették. Az ellenség kormányának diszkreditálása érdekében végrehajtott briliáns manőverért. Ha kiderül” hogy a kormány bele is bukik, ki is tüntetik. Jelenleg Moszkvában vár

újabb megbízásra. Most jut eszembe: a holnapi sajtókonferenciáján szándékában áll megemlíteni a sógorát?

Grey hittelen óvatos lett. - Hát ezt meg honnan tudja?

Szuszlov nyugodtan nézett vissza rá. - A feletteseim mindent tudnak. Azt mondták, javasoljam önnek, hogy esetleg említse meg ezt a kapcsolatot a sajtókonferencián, Mr. Grey.

- Miért?

- Hogy megerősítse a pozícióját, Mr. Grey. Egy ilyen közeli kapcsolat a Nemes Ház tajpanjával errefelé sokkal nagyobb nyomatókat ad a szavainak.

- De ha róla tud, akkor azt is tudnia kell - mondta éles hangon Grey - hogy megállapodtam a nővéremmel: erről nem beszélünk. Ez családi ügy.

- Az államügyek elsőbbséget élveznek a családi ügyekkel szemben, Mr. Grey.

- Ki maga? - Grey hirtelen gyanakodni kezdett. - Ki maga voltaképpen?

- Valójában csak egy küldönc, Mr. Grey. - Szuszlov Grey vállára fektette két lapátkezét, és barátilag megszorította. - Tovarisz, maga tudja, hogy ügyünk előremozdítása érdekében minden rendelkezésünkre álló eszközt fel kell használnunk. - Biztos vagyok benne, hogy a feletteseim csak a maga jövőjét tartják szem előtt. Egy ilyen szoros családi kapcsolat egy ilyen kapitalista családdal segítségére lesz a parlamentben. Nem? Ha majd jövőre maga és a Munkáspárt hatalomra kerül, szükségük lesz jó kapcsolatokkal rendelkező emberekre. Eh? Ahhoz, hogy a kabinetbe kerüljön, kapcsolatokra lesz szüksége. Különleges kapcsolatai révén ön lesz a Hongkong szakértő. Rettenetesen sokat tud nekünk segíteni Kína kordában tartásában, abban, hogy visszazökkentsük a helyes kerékvágásba, és hogy Hongkongot és a hongkongiakat oda tegyük, ahová valók - a pöcegödörbe. Eh?

Grey kalapáló szívvel belegondolt. - Képesek lennénk eltörölni Hongkongot?

- De még mennyire. - Szuszlov elmosolyodott. Mosolya egyre szélesedett. - Nem kell aggódnia, magának nem kell magától semmit sem szólnia a tajpanról, nem kell megszegnies a nővérenek adott szavát. Majd én elintézem, hogy föltegyenek önnek egy kérdést. Eh?

54.

23 óra 5 perc

Dunross egy hosszú konyakperrier-t kortyolgatva, a Mandarin Quance bárjában várta Brian Kokot. A bárt kizárólag férfiak látogathatták, és most csaknem üres volt. Brian Kok eddig még sose késett, most

viszont igen.

Az ő mesterségében mindig közbejöhethet valami rendkívüli esemény, gondolta Dunross. Adok neki még néhány percet.

Ezen az estén nem bánta, hogy várakoznia kell. Még bőven volt ideje eljutni Aberdeenbe, Négyujjú Vúhoz, Penn úton van Angliába, semmi sem sürgeti, hogy hazamenjen.

Jót fog tenni Pennek ez az utazás, gondolta. London, a színház, aztán az Avisyard kastély... Nagyszerű lesz ott. Hamarosan itt az ősz, - jönnek a csípős reggelek, mikor meglátszik a lehelet, jön a fajszezon, aztán a karácsony. Vajon mit hoz idén, és hogyan fogok akkor, visszagondolni erre az időszakra, erre a nehéz időszakra? Rengeteg a probléma. A terv működik, de már recseg-ropog, minden rosszul megy, és nem én irányítom az eseményeket. Bartlett, Casey, Gornt, Négyujjú, Mata, Zsugori, Havergill, Johnjohn, Kirk, Crosse, Sindere, AMG, Riko... gyűlnek, mint lepkék a fényre. És most megint jött egy: Tiptop. Hiro Toda meg szombat helyett holnap érkezik.

Délután hosszasan beszélt japán barátjával és hajóépítő üzletfelével. Toda a részvénytőzsde és a Struan felől érdeklődött, nem angol stílusú közvetlenséggel, hanem célozgatva, udvarias japán módon.

De így is megkérdezte. Dunross kiérezte a szavak súlyát a sima, kissé amerikai kiejtésű beszédből. Toda két évet töltött a Harvardon, posztgraduális képzésén.

- Nem lesz itt a világon semmi baj, Hiro - mondta neki Dunross. - Ez csak egy átmeneti támadás. A tervek szerint átvesszük a hajót.

Átvesszük?

Át. Így vagy úgy. Linbar holnap elmegy Sydneybe, hogy megpróbálja új életre keltetni a Woolara üzletet, és újra tárgyalni a hajóbérlet dolgát. Nehéz ügy.

Gondolatai kivédhetetlenül visszakanyarodtak Jacqueshoz. Tényleg kommunista áruló lenne? És Jason Plumm meg Tuke? És R. Roger Crosse vagy Robert Armstrong? Nyilván egyikük sem, és nyilván Jacques sem! Az isten szerelmére, hisz szinte mióta az eszemet tudom, ismerem Jacques-ot... ismerem az egész deVille családot. Igaz, hogy Jacques adhatott Bartlettnek néhány információt a belső dolgainkról, de nem mindent. Ami a cég egészére vonatkozik, azt nem, azt csak a tajpan tudhatja. Vagyis Alastair, apa, én meg az öreg Sir Ross. Mind elképzelhetetlen. Az. Viszont valaki mégiscsak áruló, és az nem én vagyok. És aztán itt van a Szevrin...

Dunross körülnézett. A bár még mindig csaknem teljesen üres volt.

Kis, kellemes, kényelmesen berendezett helyiség volt, sötétzöld bőrszékekkel, régi, politúrozott tölgyfa asztalokkal. A falakon Quance festmények függtek: kivétel nélkül olajnyomatok. Számosnak az eredetijét a Nagy Ház hosszú galériáján lehetett látni, a többi legnagyobb részét a Blacs és a Vic, a Bank folyosóin. Egy- kettő mások tulajdonában volt. Dunross kényelmesen hátradőlt, élvezte, hogy saját múltjának darabjai veszik körül, védve érezte magát általuk. Közvetlenül a feje fölött egy csónaklakó laklo lány portréja függött, aki egy szőke, copfos kisfiút tartotta karjában. Quance a feltételezések szerint születésnap ajándékkul festette Dirk Struannak Mejméről, és a lány karján ülő gyermek állítólag az ő fiuk,

Duncan volt.

Dunross tekintete a helyiség másik oldalára vándorolt, ahol Dirknek és féltestvérének, Robbnak az arcképe mellett egy harmadik képet is lehetett látni, amely Jeff Cooperről, az amerikai kereskedőről, valamint a Peak és a part környéki tájról készült 1841-ben. Vajon mit szólna Dirk, ha ma látná az általa létrehozott művet? Gyarapszik, épül, megújul - még mindig a világ közepe, az ázsiai világé, amely az egyetlen világ.

- Még egyet, tajpan?

- Nem, köszönöm, Feng - felelt a kínai mixernek. - Csak egy Perrier-t kérek.

- Karnyújtásnyira tőle volt egy telefon. Tárcsázott. - Rendőrfőkapitányság - szólt egy női hang.

- Kok főfelügyelőt kérem.

- Egy pillanat, uram.

Várakozás közben megpróbált dűlőre jutni Jacques-kal kapcsolatban. Egyedül ezt nem tudom eldönteni, gondolta elkeseredetten, segítségre van szükségem. Ha elküldöm Franciaországba, hogy hozza haza Susanne-t meg Avriilt, azzal körülbelül egy hétre elszigetelem.

Esetleg beszélek Sinders-szel, ők talán már tudnak is róla. Jóságos ég. Ha AMG nem írja le azt az R-t, egyenesen Crosse-hoz megyek.

Lehet, hogy ő Arthur?

Emlékezz csak Philbyre, aki a külügyben dolgozott, gondolta, felháborította, hogy egy angol férfi ilyen családi háttérrel, ilyen magas bizalmi pozícióban árulónak bizonyult. Na és az a másik kettő. Burgess és Maclean. Meg Blake. Mennyire hihetek AMG-nek? A szerencsétlen. Mennyire bízhatok meg Jamie Kirkben?

- Szabad tudnom, kikeresi Kok főfelügyelő urat? - hallatszott a kagylóból egy férfi hangja.

- Mr. Dunross a Struantól.

- Egy pillanat türelmet kérek. - Rövid várakozás után egy másik férfi szólt bele, akinek hangját nyomban felismerte. - Jó estét, tajpan. Robert Armstrong vagyok. Ne haragudjon, de Briant most nem lehet elérni. Fontos?

- Nem. Csak megbeszéltük, hogy beülünk egy pohár valamire, és késik.

- Ezt nem is említette... Általában pontos. Mikor beszéltek meg? - Délelőtt. Ő hívott el, hogy elmondja, mi történt John Chennel. Van már valami hír azokról a gazemberekről?

- Sajnos nincs. Briannek el kellett utaznia. Sürgős kiruccanás... tudja, hogy van az.

- Vagy úgy... persze. Ha beszél vele, mondja meg neki, hogy ha addig nem futnánk össze, vasárnap a hegyi versenyen találkozunk.

- Még mindig szándékában áll Tajvanra menni?

- Igen. Bartlettel. Vasárnap. Kedden jövünk vissza, úgy hallom, mehetünk az ő gépével.

- Igen. Kérem, legyen rá gondja, hogy kedden visszajöjjön.

- Ha nem előbb.

- Tehetek valamit önért?

- Nem, Robert, köszönöm.

- Tajpan... Volt egy... - hm... megint volt egy nagyon kínos esetünk itt, Hongkongon. Nem akarom idegesíteni, de nem ártana, ha holnapig, amíg nem találkozik Sindersszel, egy kissé körültekintőbb lenne a szokottnál, Eh?

- Persze. Brian is ezt mondta. És Roger is. Köszönöm, Robert. Jó éjszakát. - Dunross letette. El is feledkezett már róla, hogy a KO egyik embere állandóan követi. Ez nyilván jobban érti a dolgát, mint a többi. Észre se vettem, Mit csináljak vele? Nem hiszem, hogy Négyujjú Vu örülne neki.

- Egy perc és itt vagyok- mondta.

- Igen, tajpan. - bólintott a mixer.

Dunross kiment, elsétált a férfi mosdóhoz, észrevétlenül figyelte a környezetét. Senki sem követte. Miután végzett, átment a zajos, zsúfolt társalgóba, lement a fölépcsőn az előcsarnok újságos kioszkjához, vett egy esti lapot. Nagy volt a nyüzsgés mindenütt. Visszafelé jövet észrevett egy törékeny termetű, szemüveges kínait, aki az előcsarnok egyik foteljében ült és egy képeslapot tartott a kezében, de a tekintetével őt követte. Némi tétovázás után visszafordult... a szemek követték. Elégedetten indult el fölfelé az emberekkel teli lépcsőn. - Ó, jó estét Marlowe - mondta. Csaknem beleütközött.

- Á, üdvözlöm, tajpan. - köszönt Marlowe.

- Dunross nyomban észrevette arcán a kimerültséget. - Mi van? - kérdezte, azonnal érzékelve a bajt. Félrehúzódtak az áramlat elől.

- Semmi... a világon semmi.

- Valami csak van. - Dunross barátságosan elmosolyodott. Peter Marlowe csak némi habozás után válaszolt. - Van... Fleur. - Elmondta, mi történt...

Dunrosst aggodalom fogta el. - Az öreg Tooley kitűnő orvos, úgyhogy a dolognak ez a része rendben van. - Elmesélte Marlowe-nak, hogyan tömte tele őt, Bartlettet meg Caseyt antibiotikumokkal. - És maga? Jól érzi magát?

- Igen, csak időnként rohannom kell. De kábé egy hónapig nem érdemes izgulni. - Marlowe elmondta, mit mondott neki Tooley doktor a májgyulladásról. – Nem is magam miatt aggódom, hanem Fleur meg a magzat miatt, az idegesít.

- Ámájuk van?

- Van, persze. A szálloda is csodálatos, az inasok a lelküket is kiteszik.

- Volna ideje meginni valamit?

- Nem, nincs, köszönöm, jobb lesz, ha hazamegyek. Az áma... Nincs hely a számára, úgyhogy csak addig van ott, amíg vigyáz a gyerekekre. És hazafelé menet még szeretnék bekukkantani a szanatóriumba, hogy megnézzem, minden rendben van-e.

- Hát akkor majd valamikor máskor. Kérem, adja át a feleségének a jókívánságaimat. Hogy megy az anyaggyűjtés?

- Jól, köszönöm.

- Hány újabb csontvázra bukkant a hongkongi szekrényekben?

- Sokra. De csupa szép darabra. - Peter Marlowe halványan elmosolyodott. - Óriási figura volt ez a Dirk Struan. Mindenki azt mondja, maga is az, és mindenki reméli, hogy legyűri Gorntot, és megint maga győz.

Dunross ránézett, szimpatikusnak találta. - Megengedne egy-két kérdést Changival kapcsolatban? Láttá, hogy a fiatalon megöregedett, gyűrött, nyúzott arcon árnyék suhan át.

- Az attól függ...

- Robin Grey azt állította, hogy maga feketézett a táborban. Egy amerikaival együtt. Egy tizedessel.

Peter Marlowe hosszú ideig mozdulatlan arccal hallgatott. - Én kereskedtem, Mr. Dunross, egészen pontosan egy barátom tolmácsa voltam. Ő volt a kereskedő. Egy amerikai tizedes. Megmentette az életemet és a barátaim életét. Négyen voltunk: egy őrnagy, egy repülőezredes, egy gumiültetvényes meg én. Több tucat más embert is megmentett. Kingnek hívták, Királynak és Király is volt, bizonyos értelemben, Changi királya. – Marlowe megint halványan elmosolyodott. - A japán törvény tiltotta a kereskedést – és a tábor törvénye is.

- Japánt mond, nem japcsit. Ez érdekes - mondta nyomban Dunross. - A changi borzalmak után sem veti meg őket?

Peter Marlowe egy pillanatra eltűnődött, aztán megrázta a fejét. - Én nem vetek meg senkit. Még Greyt sem. Az én teljes fizikai és szellemi energiámat leköti, hogy örülök az életben maradásomnak. Jó éjszakát! - Fordult, hogy menjen.

- Csak még egy pillanatra, Marlowe - mondta gyorsan Dunross, hirtelen döntésre jutva. - Vólna kedve szombaton megnézni a derbit? Az én páholyomból. Lesz ott néhány érdekes ember... Ha Hongkongról gyűjt anyagot, miért ne tenné kellemes körülmények között. Eh?

- Köszönöm. Nagyon köszönöm, de Donald McBride már meghívott. De azért ha tehetem, szívesen átnéznék egy pohárára. A könyvről van valami jó híre?

- Tessék?

- A Struan történetéről szóló könyvről... megígérte, hogy elolvashatom.

- Ja igen, persze. Most gépelik át - mondta Dunross. - A jelek szerint csak egyetlen példány van belőle. Még egy kis türelmét kérem.

- Persze, köszönöm.

- Fleurnek jobbulást! - Dunross a távozó író után nézett. Örült, hogy Marlowe érzékeli a kereskedés és a feketézés közötti különbséget. Pillantása a KO-s kínaira esett, aki a képeslap fölött még mindig őt figyelte. Lassan, látszólag gondolatokba merülve ballagott vissza a bárba. A pulthoz érve gyorsan odaszólt a mixernek. - Feng! Van odalent egy lerázhatatlan újságíró, akivel nem szeretnék találkozni.

A mixer nyomban felhajtotta a pult felnyitható tetejét. - Parancsoljon tajpan - mondta mosolyogva, egy pillanatig se hitte el a kifogást. Vendégei gyakran vették igénybe a pult mögötti személyzeti kijáratot. Mivel nőt nem engedtek be a bárba, általában egy nő várta őket odakint, akit el akartak kerülni. De vajon miféle szajhát akar a tajpan elkerülni? nézett tünődve a mixer Dunross után, aki gavalléros borraivalót nyomva a kezébe, kisietett.

A mellékutcára kilépve, Dunross fogott egy taxit, beült, lehúzódott a hátsó ülésre.

- Aberdeenbe - mondta, és kantoni dialektusban megadta a pontos útirányt.

- Ajíjje, tajpan, mint a nyíl - mondta nyomban a sofőr, akit felderített, hogy felismerte Dunrosst, - Megkérdezhetem, mi lesz szombaton? Lesz eső vagy nem lesz eső?

- Nem lesz, az összes istenekre.

- Íííí, és ki nyer az ötödikben?

- Az istenek még nem súgták meg nekem, se azok a mocskos főtigrisek, akik megvesztegetik a zsokékat, megetetik a lovakat, hogy becsapják a becsületesen játszó becsületes embereket. De Nemes Csillag meg fogja próbálni.

- Minden megcicerézett gebe meg fogja próbálni - húzta el a száját a taxis - de vajon kit választanak az istenek, és a Boldogság-völgyi pálya főtigrisei? Mi a véleménye Kalauzhalról?

- Jó kis csödör.

- És Karamell Leányka? Bankár Kwangra ugyancsak ráférne egy kis szerencse.

- Rá. A Leányka is jó.

- Még lejjebb fognak menni a részvények, tajpan?

- Igen, de pénteken háromnegyed háromkor vegyen Nemes Házat.

- Mennyiért?

- Használd a fejed, tiszteletre méltó testvér. Hát ki vagyok én? Az öreg Vak Tung?

Orlanda és Bartlett egymáshoz simulva, egész testükkel érzékelve egymás testét táncolt az éjszakai mulató félhomályában. Lágy, érzéki zene szólt, kellemes ritmusú, egy filippínó zenekar játszott. A fényűző, tágas, sok tükörtől csillogó helyiségben rejtett világítás szolgáltatta a fényt, amely a diszkrét bokszkba alig jutott el: az alacsony asztalok körül alacsony fotelok álltak, a szmokingos pincérek ceruzalámpái megannyi szentjánosbogárként villogtak. Színes estélyi ruhás lányok ültek egy csoportban, csevegtek, nézték a néhány táncolót. Időről időre egyenként vagy párosával odaültek egy-egy férfihoz, vagy férfitársasághoz, nevetgéltek, társalogtak, iddogáltak velük, aztán egy negyedóra elteltével továbbálltak. Mozgásukat finoman összehangolta az örökké éber mama- szan és személyzete. Az itteni mama-szan egy ötven körüli, karcsú, vonzó, elegáns és diszkrét sanghaji nő volt. Hat nyelven beszélt, és a tulajdonos előtt ő felelt a lányokért. Tőle függött az üzlet sikere vagy kudarca. A lányok mindenben engedelmeskedtek neki. A kidobóemberek és a pincérek szintén. Ő volt a középpont, a birodalom királynője, és mint ilyen előtt, hétrét görnyedtek.

Ritkán fordult elő, hogy egy férfi nőt hozott ide magával, noha ezt sem nézték rossz szemmel - feltéve, ha a borraivaló elég tekintélyes és az italfogyasztás folyamatos volt. Kolónia szerte több tucat ilyen éjszakai örömtanya működött, köztük néhány zártkörű is, de a legtöbb tárva-nyitva állt mindenki: turisták, látogatók vagy hongkongi janok előtt. Mindegyikben bőven akadtak mindenféle fajú táncpartnerek. Ha megfizették őket, odaültek az emberhez csevegni, nevetni vagy éppen hallgatni. Az árak változók voltak, változott a minőség is, attól függően, hová tért be az ember, csupán a cél volt mindig ugyanaz. A vendég számára a szórakozás. A cég számára a pénz.

Linc Bartlett és Orlanda Ramos még közelebb simult egymáshoz, inkább csak ringatóztak, mint táncoltak, a lány puhán Bartlett mellére hajtotta a fejet. Egyik könnyű kezét Bartlett vállán nyugtatta, a másikat Bartlett a kezében tartotta, hűvösnek érezte a tenyerében. Másik karjával szinte teljesen átölelte a lányt, tenyere a derekára simult. Orlanda ágyékának mélyén érzékelte a férfitest melegségét, ujjjaival szinte szórakozottan simogatni kezdte Bartlett tarkóját, s a zene hatására még egy kicsit szorosabban tapadt hozzá. Lába tökéletesen követte Bartlett mozgását, a teste szintén. Egy perc múltán érezte, hogy a férfi ágyéka moccan, megmerevszik.

Milyen legyen hozzá ma este? tűnődött álmatagon. Eddig nagyon kellemesen érezte magát. Megtegyem, vagy ne tegyem? Jaj, mennyire szeretném...

A teste mintha külön életet élt volna, még szorosabban simult Bartletthez, enyhén humorítva, ágyékát

előre nyomva. Hőhullám söpört végig rajta: Sok ez a hőség, gondolta. Nagy erőfeszítéssel visszahúzódott. Bartlett érezte, hogy eltávolodik. Keze még ott volt a lány derekán, tenyere alatt nem érzett semmiféle fehérneműt, csak a lány testét. Ritkaság. Csak a pusztá test a síkos sifon alatt... és micsoda forróság! Jézusom!

- Ülünk le egy percre - mondta rekedtes hangon a lány. - Majd ha a szám véget ér - dűnyögte Bartlett.

- Ne, Linc, ne... Már nem érzem a lábam. – Orlanda mindkét karját Bartlett nyakába fonta és kissé hátrahajolt, még mindig hozzásimult, de már kissé ráakaszkodva. Szélesen mosolygott. - Mindjárt összezsucuklom. Ugye ezt nem akarja?

- Úgyse hagynám - mosolygott vissza rá Bartlett. - Kizárt eset.

- Kérem...

- Ugye nem akarja, hogy akkor meg én essem össze?

Orlanda kacagott, kacagása felizgatta Bartlettet. Jézusom, gondolta, fékezzünk, ez a lány egészen beindított.

Egy percig még táncoltak, de már nem tapadtak össze, és ez kissé lehűtötte Bartlettet. Visszamentek az asztalukhoz, leültek a szófára, még mindig érezték egymás közelségét. A lábuk összeért.

- Ugyanazt, uram? - kérdezte a szmokingos pincér.

- Nekem ne, Linc - mondta Orlanda, Legszívesebben jól leszidta volna a pincért, amiért ilyen otromba: még nem itták meg az italukat. - Még egy mentalikört? - kérdezte Bartlett.

- Ne, igazán, köszönöm. De maga azért csak igyon. – A pincér eltűnt. Bartlett szívesebben ivott volna sört, de nem akarta, hogy érződjön a leheletén, és még ennyire sem akarta elrontani az utóízét annak az ételnek, amelynél finomabbat még sohasem evett. A főtt tészta csodálatos volt, a borjúhús porhanyós és zamatos, a citromos bormártás ínycsiklandó, a saláta tökéletes. Aztán jött a zabaglione, ott előtte összekeverve, tojás, Marsala és csoda. És mindeközben Orlanda állandó kisugárzása, leheletnyi parfümjé.

- Évek óta nem volt ilyen kellemes estém.

Orlanda eltúlzott ünnepélyességgel emelte poharát. - Igyunk arra, hogy még sok ilyenben legyen része - mondta. Igen, legyen, de majd csak azután, hogy összeházasodtunk, vagy legalább jegyet váltottunk. Te túlságosan szenvedélyes vagy, Linc Bartlett, túlságosan rám hangolódtál, túl erős vagy. - Úgy örülök, hogy jól érzi magát. Én is élvezem. De még mennyire élvezem! - Egy konzumlány suhant el mellettük, mélyen kivágott ruhában, Orlanda észrevette, hogy Bartlett tekintete rávetül. A lány bájos volt, húszéves se lehetett, egy csapat lármás japán üzletemberhez ült oda, akik számos lány társaságában egy sarokasztalt foglaltak el. Ahogy leült, egy lány nyomban felállt, kimentette magát, és elment: Orlanda Bartlettet figyelte, mint nézi őket. Most már kristálytisza volta feje.

- Ezek pénzért csinálják? csúszott ki Bartlett száján.

- A párnázást?

Bartlett szíve kihagyott egy ütemet, visszakapta a tekintetét - koncentrált. - Igen, azt hiszem, ez járt a fejemben - mondta óvatosan.

- A válasz: igen is, meg nem is. - Orlanda szelíden mosolygott, puha volt a hangja. - Mint Ázsiában a legtöbb dolog, Linc. Valójában soha semmi teljesen "igen" vagy "nem". Mindig talán. Függsz a konzumlány készségétől. Függsz a férfitől, a pénztől, és hogy mennyi adóssága van a lánynak. - Orlanda mosolya dévajjává változott. - Talán csak be kellene állítanom magát a megfelelő irányba, aztán rajta! Bár nem hiszem, hogy rá lenne szorulva... Biztos megszédít minden csinos lányt egy ilyen nagy, erős férfi, mint te, hallod-e?

- Ugyan már, Orlanda! - nevetett Bartlett Orlanda konyhaangolságot imitáló kiejtésén.

- Láttam, hogy észrevette azt a lányt. Nem vetem a szemére, elég bájos - mondta Orlanda. Irigyelte a lány fiatalságát, de az életét nem.

- Hogy értsem azt, amit az előbb az adósságról mondott?

- Amikor egy lány belép ide dolgozni, csinosnak kell lennie. A ruhák drágák, a fodrász drága, a harisnyák, a kozmetikumok, minden drága, így aztán a mama-szan, vagyis az a nő, aki gondoskodik a lányokról, vagy a bár tulajdonosa, ad annyi előleget a lánynak, amennyiből megvehet magának minden szükséges holmit. Kezdetben persze minden lány fiatal és könnyelmű, friss, mint a hajnalban szakajtott rózsza, ezért aztán csak vásárolnak, vásárolnak - de ezt egyszer vissza kell fizetni. Kezdetben legtöbbjüknek önmagán kívül semmije sincsen - hacsak nem egy másik mulatóból jöttek át. A lányok váltogatják a mulatókat, Linc, persze csak azt követőleg, hogy rendezték az adósságaikat. Előfordul, hogy a következő tulajdonos fizeti ki helyettük, hogy átcsábítsa a lányt és a rajongóit. Sok lány nagyon népszerű, keresik őket. Egy lány számára elég kifizetődő lehet, ha tud táncolni, társalogni és beszél néhány nyelvet.

- Ezek szerint komolyak az adósságaik.

- Állandóak. Minél tovább csinálják, annál nehezebb szépnek maradniuk, annál többbe kerül. A kamat a legjobb esetben is legalább húsz százalék. Az első hónapokban elég sokat keresnek, elég sokat is tudnak visszafizetni, de sohasem eleget. - Orlanda arcán árnyék suhant át. - A kamat halmozódik, az adósság szintén. Nem minden tulajdonos türelmes. Így aztán a lánynak más bevételi forrásokat is kell keresnie. Megesik, hogy kénytelen uzsoráshoz fordulni, hogy ki tudja fizetni a gazdáját. Elkerülhetetlenül segítséget keres. Aztán egyik este a mama-szan mutat neki egy férfit. - Az az ember hajlandó volna kiváltani - mondja.

- Mit jelent az, hogy kiváltani?

- Ó, az egy régi szokás az itteni mulatókban. Nyitásra, mondjuk este nyolcra minden lánynak pontosan meg kell jelennie, netten, kicsinosítva. Hajnali egyig kell maradniuk, különben büntetést fizettetnek velük. És megbüntetik őket, ha közömbösek, ha késnek, ha nem elég csinosak, ha nem elég jó a frizurájuk, hanem elég kedvesek a vendégekhez. Ha egy férfi azt akarja, hogy egy lány csak vele foglalkozzon, el akarja

vinni vacsorára vagy bármire - sokan egyszerre két lányt is visznek egy-egy vacsorára, hogy imponáljanak a barátaiknak - kiváltja a lányt a mulatótól, fizet bizonyos összeget a mulatónak, ennek a nagysága attól függ, mennyi idővel a zárás előtt akarja elvinni a lányt, hogy a lány ebből mennyit kap, azt nem tudom, azt hiszem, harminc százalékot, de amit ezeken a kiruccanásokon keres, az mind az övé, kivéve azt az esetet, ha elmenetele előtt a mama-szan alkuszik helyette. Ezért a cég díjazást kap.

- És mindig pénzért?

- Ez arc kérdése, Linc. Ebben a mulatóban - és ez egyébként az egyik legjobb, egy lány kiváltása körülbelül nyolcvan hongkongiba, azaz körülbelül tizenhat amerikai dollárba kerül óránként.

- Nem sok - mondta szórakozottan Bartlett.

- Nem sok egy milliomosnak, drágám. Errefelé viszont nyolcvan hongkongi dollárnak egy egész család számára egy hétre elégnek kell lennie - mondta Orlanda.

Bartlett csak nézte, csodálta, kívánta, nagyon örült, hogy nem kell kiváltania. A fenébe is, az borzalmas volna. Vagy nem is? ... úgy elég volna hozzá néhány dollár, aztán nyomás az ágyba, és agyó. Ezt akarom?

- Tessék?

- Csak eltűnődtem, milyen keserves életük lehet ezeknek a lányoknak.

- Ó, azért az nem keserves, korántsem az - mondta Orlanda azzal a mérhetetlen ártatlansággal, ami Bartlettet úgy levette a lábáról. - Minden bizonnyal ez életük legszebb időszaka, az pedig egészen biztos, hogy életükben most van rajtuk először szép ruha, először hízelegnek nekik, először keresik őket. Ugyan miféle munkát kaphatna egy lány, ha nincs magas iskolai végzettsége? Ha szerencséje van, lehet belőle titkárnő, vagy felveszik egy üzembe, ahol tíz-tizenkét órát dolgozik napi tíz hongkongi dollárért. - El kellene mennie egyszer egy ilyen helyre, Linc, megnézni, milyen körülmények között dolgoznak. Én elviszem magát. Eljön? Ha látja, hogyan dolgoznak itt az emberek, jobban megérti az itt élőket. Szívesen kalauzolom. Most, hogy itt akar maradni nálunk, mindent meg kell ismernie, meg kell tapasztalnia, Linc. Nem: ezek a lányok szerencsésnek tartják önmagukat. Legalább van egy rövid szakasza az életüknek, amikor jól élnek, jókat esznek, és sokat nevetnek.

- Na és a könnyek?

- Igen, az is benne van. De a sírás egy lány számára szinte természetes.

- De nem a maga számára.

Orlanda sóhajtott, és Bartlett karjára tette a kezét. - Nekem is volt részem benne. De ha maga itt van, minden könnycseppet elfelejtek. - A hirtelen kirobbanó nevetésre odakapták a fejüket. A négy japán üzletembert hat lány fogta közbe, az asztaluk roskadásig volt italokkal, és még továbbiak érkeztek. - Én olyan boldog vagyok, hogy nem kell kiszolgálnom a japánokat - mondta egyszerűen Orlanda. Áldom érte a zszomat. De ők a legjobb kuncsaftok, Linc, sokkal többet költenek, mint bármely más turista. Még a sanghajiaknál is jobban szórják a pénzt, ezért aztán, bár mindenki utálja őket és ezt ők is tudják, mindenütt

a legjobb kiszolgálásban van részük. Én úgy veszem észre, nem érdekli őket, hogy a pénzükért csak hazugságot kapnak. Talán ezt is tudják... csak okosak, nagyon okosak. Annyi bizonyos, hogy egészen másképp viszonyulnak a párnázáshoz meg az éjszaka hölgyeihez, mint mások. - Újabb nevetés harsant. - A kínaiak mandarin nyelvjárásban lang sjin gou fei-nek nevezik őket, ami betű szerint annyit tesz: „farkasszív, kutyatüdő”, azaz lelkiismeretlen ember.

Bartlett a homlokát ráncolta. – Ennek semmi értelme.

- Dehogyan nincs! Tudja, arról van szó, hogy a kínaiak mindenféle hal, szárnyas és négy lábú minden részét megfőzik és megeszik, csak a farkas szívét és a kutya tüdejét nem. Csak ezt a kettőt nem lehet izesíteni. Bármit tesz is velük az ember, bűdösek maradnak. - Orlanda a másik asztal felé nézett. - A kínaiak szemében a japánok lang sjin gou fei. Akárcsak a pénz. A pénznek sincs lelkiismerete: - Furcsán elmosolyodott, és ivott egy kis likőrt. - Manapság sok mama-szan és bártulajdonos előleget ad a lányoknak, hogy japánul tanulhassanak. A szórakoztatáshoz nyilvánvalóan kommunikálni kell, nem?

Újabb lánycsapat lépdelt el mellettük, Orlanda látta, hogy megnézik Bartlettet, aztán elgondolkodó tekintettel őt is, és elfordítják a szemüket. Tudta, hogy lenéznek, mert eurázsiai, és mert egy kuaj lo vendég társaságában van. A lányok odaültek egy asztaltársasághoz.

A mulató kezdett megtelni.

- Melyikhez volna kedve?

- Tessék?

Orlanda kacagott Bartlett meghökkenésén. - Ugyan már, Linc Bartlett, láttam, hogyan legeltette a szemét...

- Hagyja ezt, Orlanda - feszengett Bartlett, hirtelen némi éle lett a hangjának. - Egy ilyen helyen kénytelen észrevenni az ember.

- Hát persze... Épp ezért ajánlottam ezt a helyet - vágta rá Orlanda, már mosolyra is húzta a száját, roppant gyorsak voltak a reakciói. Megint megérintette Bartlettet, kezét gyengéden a térdére fektette: - Épp azért választottam ezt a helyet, hogy kedvére legeltethesse a szemét, - Pattintott. A teremfőnök nyomban ott termett, udvariasan letérdelt alacsony asztaluk mellé. - Add ide a kártyádat! - szólt rá Orlanda parancsolóan, csaknem rosszul lett a tökéletesen palástolt balsejtelemtől.

A férfi nyomban elővett a zsebéből egy kis színlapnak látszó lapot. - Add ide a zseblámpádat. Majd szólok, ha szükségem lesz rád. A férfi elment. Orlanda mint valami összeesküvő, közelebb húzódott Bartletthez. A lábuk összeért. Bartlett fél karral átölelte. Orlanda a színlap felé fordította a zseblámpa fényét. Fényképek voltak rajta, húsz- harminc lány arcképe. Mindegyik alatt kínai piktogramok sorjázta. - Valószínűleg nincs itt minden lány ma este, de ha lát egy olyat, amelyik tetszik, idehozzátjuk.

- Bartlett meglepetten nézett. - Komolyan beszél?

- Véresen komolyan, Linc. Nem kell idegeskednie, ha megtetszik magának, és már beszélt vele, én majd alkuszom maga helyett.

- De nekem nem ezek kellene, hanem maga.

- Igen, tudom, drágám, és... Még ma este legyen irántam türelemmel. Nagyon kérem. Hadd játsszunk egy kicsit, hadd tervezzem meg én ezt az estét.

- Jézusom, maga aztán furcsa egy lány!

- Maga pedig a legcsodálatosabb férfi az életemben, és szeretném, ha ma este olyan jól érezné magát, amennyire csak lehet. Magamat most, bármennyire is szeretném, nem adhatom magának.

Keressünk hát egy átmeneti helyettést. Mit szól hozzá?

Bartlett még mindig csak nézett. Fölhajtotta az italát, de nem érezte az ízét. Valahonnan, a semmiből egy másik pohár jelent meg előtte. Annak is megitta a felét.

Orlanda tisztában volt vele, mekkora kockázatot vállal, de úgy érezte, akárhogyan is, de szorosabban kell magához kötni Bartlettet. Ha Bartlett elfogadja az ajánlatát, adósa lesz egy izgalmas éjszakával, egy olyan éjszakával, amelyet, ha ezer évig él is, se Casey, se egyetlen más - kuaj lo nő nem kínál neki soha. Ha elutasítja, akkor is hálás lesz neki a nagylelkűségéért. - Linc, ez itt Ázsia. A szexet itt nem terheli a szokásos angolszász hűhó és büntudat. Ugyanolyan élvezetnek számít, mint a jó étel vagy a jó bor. Mit jelent egy férfi számára, egy igazi férfi számára egy éjszaka, amit egy ilyen gyönyörlánnyal tölt? Egy kellemes érzést. Egy emléket. Semmi többet. Mi köze ennek a szerelemhez, az igazi szerelemhez? Semmi. Én nem egy éjszakára való vagyok, engem nem lehet kibérelni. Éreztem a jangját... Ne, Linc, nagyon kérem - mondta gyorsan, látva, hogy Bartlett közbe akar szólni. - A jinnel és a janggal kapcsolatos dolgokban nem szabad hazudni vagy féligazságokat mondani, az mindent tönkretesz. Éreztem magát, és élveztem azt az érzést. Maga nem érzett engem? Maga erős, férfi, jang, én meg nő vagyok, jin, és mikor szól az a lágy zene... Ó, Linc...! - Orlanda belekarolt Bartlettben, és esdeklően nézett föl rá. - Könyörgök magának, hagyja a csudába ezt az angol-amerikai badarságot. Ez itt Ázsia... és én szeretnék magának mindent megadni, amit nő csak adhat.

- Jézusom. Komolyan gondolja?

- Persze. A Madonnára, szeretnék magának megadni mindent, amit egy nőben szeretne megtalálni - mondta Orlanda. - Mindent. És megesküszöm arra is, hogy mikor majd megöregszem, és már nem kíván engem, én segíteni fogok magának, hogy az életének az a része is örömteli legyen, nyílt és szabad. És mindössze annyit kérek érte, hogy tajtaj lehessen, részese az életének. - Orlanda könnyedén megcsókolta Bartlettet. És észrevette, hogy hirtelen megváltozott. Láta szemében a tisztelettel vegyes bámulatot és a kiszolgáltatottságot, és tudta, hogy győzött: Majd kibújt a bőréből. Ó, Quillan, te zseni vagy! szeretne volna kiabálni. Nem hittem, sose hittem volna, hogy ilyen fényesen beválik a tanácsod, valójában sose hittem, hogy ennyire bölcs vagy. Köszönöm, köszönöm neked!

Az arca azonban semmit sem mutatott mindebből. Türelemesen, mozdulatlanul várt.

- Mi az' hogy tajtaj? - kérdezte rekedtesen Bartlett.

A tajtaj azt jelenti: a legmagasztosabb legmagasztosabbja. Ósi kínai szokás szerint az asszony az

otthonában a legmagasztosabb mindenható.

- Hogy része vagyok az életének - felelt halkán Orlanda, egész lénye óvatosságra intette.

Aztán megint csak várt, Bartlett lehajolt hozzá, ajka könnyedén súrolta az ajkát. De ez a csók most más volt, és Orlanda tudta, hogy, kapcsolatuk ettől kezdve más pályán halad. Hirtelen nagyon izgatott lett. Megtörte a varázst. - Na - mondta, mintegy nyafogó gyerek - melyiket választja, Mr. Linc Bartlett?

- Magát.

- Én pedig magát: Addig viszont el kell döntenünk, melyiket választja ezek közül. Ha itt nem talál kedvére valót, átmehetünk egy másik bárba is. - Orlanda szándékoltan tárgyilagos hangon beszélt. - Mit szólna, mondjuk ehhez? - A lány szemrevaló volt, ugyanaz, akit Bartlett az imént úgy megnézett. Orlanda már eldöntötte, hogy nem ő lesz a választott, és azt is, hogy ő kit részesítene előnyben, de, most már teljesen biztos volt önmagában. Szegény fiúnak is joga van a véleménynyilvánításra, gondolta elégedetten. Jaj, tökéletes feleséged leszek! - Itt az áll róla, hogy a neve Lilly Tee, minden lány a művésznevén szerepel, amit maga választ. Húszéves, sanghaji, beszél a sanghaji és a kantoni dialektust, a hobbija a tánc, a csónakázás és a... Orlanda összehúzott szemmel próbálta kihüvelyezni a parányi piktogramokat. Bartlett nyakának kecses ívét nézte -... a túrázás. Na, mit szól hozzá?

Bartlett a képre nézett. - Nézze, Orlanda, én már évek óta nem voltam kurvával, a hadsereg óta. Sose voltam oda értük...

- Tökéletesen megértem, és igaza is van - felelte türelmetlenül Orlanda - de ezek nem kurvák, legalábbis nem a szó amerikai értelmében. Velük kapcsolatban nincs semmi közönséges vagy titkolni való, és abban sincs, amit javasolok. Ezek a lányok gyönyörhölgyek, akik esetleg felajánlják maguknak az ifjúságukat, ami nagyon komoly érték, maga pedig cserébe némi pénzt ad nekik, aminek szinte semmi értéke. Tisztességes csere, amelyben mindkét fél arcot ad és arcot kap. Magának például előre kell tudnia, mennyit adjon a lánynak, és sosem szabad a kezébe nyomni a pénzt, bele kell tenni a retiküljébe. Ez fontos. Nekem meg az a fontos, hogy az első ilyen találkozója tökéletesen sikerüljön. Kötelességem védeni az arcát is, és...

- Na de Orlanda...

- Komolyan beszélek, Linc Ennek a választásnak, ennek a kis ajándéknak, amit én adok magának, semmi köze a kettőnk kapcsolatához. Ami velünk történik, az zszsz. Számomra egész egyszerűen fontos, hogy maga élvezze az életet, hogy megismerje Ázsiát, hogy igazán megismerje, nem olyannak, amilyenek az amerikaiak képzelik. Nagyon kérem...

Bartlett most már teljesen elbizonytalanodott: sehol sem találta szokásos kapaszkodóit, nem tudott mire támaszkodni ezzel az asszonnyal szemben, aki egyszerre elbűvölte és képesztette el. Megrészegült a melegségétől, a gyöngédségétől. Egész lényével hitt neki.

Aztán hirtelen felvillant benne egy emlék, és egész belseje felordított: vigyázz! Eufóriája elillant. E pillanatban jutott eszébe, kinek említette, hogy mennyire szeréti az olasz konyhát. Gorntnak. Gorntnak, két napja. Arról mesélt neki, hogy annál finomabbat még nem evett életében. Olasz vacsora, sörrel, Gornt. Jézusom. Ezek összejátszanak.

De nem, ez nem lehet. Biztos Orlandának is meséltem. Meséltem?

Keresgélt az emlékezetében, de nem emlékezett pontosan, egész lénye belerázkódott a dologba, de ott látta maga előtt Orlandát: várta a válaszát, mosolyogva, szeretettel nézett rá. Gornt és Orlanda? Nem igaz, hogy egy követ fújnak! Ki van zárva! De akkor is: légy óvatos. Szinte semmit sem tudsz erről a lányról, úgyhogy légy óvatos, az ég szerelmére, hálóba kerültél, ennek a nőnek a hálójába. Vajon ez a háló Gornt hálója is?

Tedd próbára, piszkálta a benne lévő kisördög. Tedd próbára.

Ha komolyan gondolja, amit mond, akkor ez a nő egy más eset, egy marslakó, vagy legalábbis ugyanolyan ritka. Nekem pedig döntenem kell: csak az ő feltételeivel kaphatom meg.

Tedd próbára, amíg teheted... nincs vesztenivalód. - Tessék? - kérdezte Orlanda, érzékelve a változást.

- Csak elgondolkodtam azon, amit mondott, Orlanda. Most rögtön válasszak?

55.

23 óra 35 perc

Szuszlov a Sinclair Towers 32 alatti titkos lakás félhomályában üldögélt. A Greyvel történt találkozása miatt ide tette át az Arthurral való találkozás színhelyét.

Iszogatott. A kéznyújtásnyira lévő dohányzóasztalon egy üveg vodka, két pohár és egy telefon állt. A szíve súlyosakat ütött, mint mindig, illegális találkozóra várva. Vajon megszokom-e valaha is? tűnődött. Nem. Ma este eddig minden jól ment, mégis fáradt vagyok. Grey most már be van programozva. A szerencsétlen hülyéje... hogy hajtja a gyűlölet, az irigység meg a féltékenység! A központnak még óvatosabbnak kell lennie a BCP vele kapcsolatban álló vezetőségével - túlságosan labilis a trend. És labilis Travkin, a valamikori herceg, a mostani nulla is. Meg Jacques de Ville, ez a fűhöz-fához kapkodó balfácán... meg az összes többi.

Mindegy. Minden remekül megy. Holnapra, Sindere érkezésére minden elő van készítve. Összerázkódott. Nem szeretném, ha ezek kapnának el. Az MI-6 veszélyes, elkötelezett, fanatikus harcol ellenünk. Olyanok, mint a CIA, de sokkal rosszabbak. Ha a CIA-nek és az MI-6-nak sikerül keresztülvinnie a tervét, az Anubist, és Japán, Kína, Anglia, Kanada és Amerika összefog, Oroszország anyácskának örökre befellegzett. Hej, hazám, édes hazám... ! Hogy hiányzik Grúzia, a gyönyörű, kedves, zöldellő Grúzia!

Gyermekkorának dalai, grúz népdalok tolultak föl benne, s ragadták vissza a múltba. Visszagondolt a most oly távoli szépségekre, s kitörölt egy könnycseppet a szeméből. Sebaj, nemsokára úgymint szabadságra megyek. És akkor hazamegyek. És a fiam ugyanakkor jön haza szabadságra Washingtonból fiatal feleségével és csecsemő fiukkal, akit az asszony oly okosan Amerikában szült meg. Nem lesz gond számára az útlevel. Ő már a negyedik nemzedék lesz a szolgálatban: Haladunk.

Kezdte nyomasztani a sötétség. Arthur kérésére, a nagyobb biztonság kedvéért összehúzta a függönyöket és becsukta az ablakot, bár különben sem lehetett volna belátni. A lakásban volt légkondicionáló, de Arthur kérésére ezt sem kapcsolta be, mint ahogy a világítást sem. Az is okos húzás volt, hogy Finnéktől még Grey előtt jöjjön el, mert nem lehetett tudni, nem kellett-e változtatni a terven, és akkor a KO mégiscsak ráállított valakit. Crosse ugyan előzőleg közölte vele, hogy ma este senki sem fogja szemmel tartani, holnap azonban egy másik embert bíznak meg a követésével.

Fogott egy taxit, az Aranykompnál kilépett esti lapokért, részeg dülöngélést színlelt, hátha figyelik, aztán a Rose Courtoz hajtatott, bement Clinkerhez, átjött az alagúton, és már itt is volt. A Rose Court előtt ott állt a különleges osztály egyik embere. Lehet, hogy most is ott van, gondolta Szuszlov. Nem számít.

Megcsörrent a telefon. Gondosan le volt tompítva ugyan a hangja, Szuszlov mégis összerezzent. Három kicsöngés, aztán csend. Kissé felgyorsult a szívverése. Arthur hamarosan itt lesz.

Megérintette a pisztolyt, amely az egyik párna mögé volt elrejtve.

A központ utasítása. Ez is egyike volt a számos parancsnak, amellyel nem értett egyet. Nem szerette a fegyvereket, a pisztolyokat. A fegyver tévedhet, a mérge soha. Ujjai megérintették a parányi fiolát: a zakója hajtókájába volt belevarrva, elég közel a szájához, hogy elérhesse. Milyen lehet a halál állandó és közvetlen közelségének a tudata nélkül élni?

Tudatosan ellazult, érzékszervei működésének fokozására koncentrált, előre meg akarta érezni Arthur jelenlétét. Vajon az elülső ajtón jön be, vagy a hátsón?

Onnan, ahol ült, mindkettőt látta. A száját kissé kinyitotta, hogy fokozza füle felfogóképességét: A lift zümmögése. Tekintete a bejárati ajtó felé fordult, de a zümmögés egy emelettel lejjebb megszűnt. Várt. Mielőtt bármit is megérezett volna, nyílt a hátsó ajtó. Elállt a lélegzete: nem ismerte fel a belépő sziluettjét. Egy pillanatra kővé dermedt. Aztán az árnyalak kiegyenesítette egyik vállát, s eltűnt hátának enyhe görbedtsége...

- Jézusom! - suttogta Szuszlov – a frászt hozza az emberre.

- Ez már csak egy ilyen szakma, öregfiú. - A halk, elharapott végű szavak száraz, szaggatott, affektált köhintésekkel keveredtek: - Egyedül van?

- Persze!

Az árnyalak nesztelenül belépett a nappaliba. Szuszlov látta, hogy elteszi a pisztolyt, s meglazította a fogást saját fegyverének markolatán, - de azért otthagya készenlétben a rejtékhelyén. - Kivételesen

pontos. Kezet fogtak. Jason Plumm nem húzta le a kesztyűjét. – Hajszál híja volt, hogy nem jöttem - mondta szokásos hangján, mosolya csak arcának felszínét érintette.

- Mi baj? - kérdezte az orosz, elérve a mosoly jelentését. – És miért kellett összehúzni a függönyöket meg becsukni az ablakot?

- Van egy olyan érzésem, hogy figyelik a lakást.

- Eh? - Szuszlov még nyugtalanabb lett. - Ezt miért nem mondta eddig?

- Azt mondtam: van egy olyan érzésem. Nem vagyok biztos benne.

Elég sok munkánkba került, hogy kialakítsuk ezt a biztonságos lakást, nem akarom valami ostobaság miatt felrúgni az egészet. - A magas angol szavaiban némi nyersség érződött. - Az a helyzet, elvtársam, hogy nyakig ülünk a pácban. A KO. elkapott egy embert a hajójáról, egy Metkin nevű illetőt.

- Micsoda? - meredt tettetett döbbenettel Szuszlov Plummra. - Egy Metkin nevű embert. Állítólag ő a hajó politikai tisztje...

- De hiszen ez lehetetlen- mondta remegve Szuszlov. Tökéletesen játszotta szerepét, nem mutatta örömét, hogy Metkin beleesett a csapdájába. - Metkin sose vállalt postásmunkát!

- A KO. ezzel együtt elkapta. Armstrong fogta el őt is, meg egy amerikait az anyahajóról. Tetten érte őket. Metkin tud a Szevrinről?

- Nem, fogalma sincs róla.

- Biztos?

- Biztos. Még én is csak néhány napja: tudok róla, mióta a központ utasított, hogy vegyem át Voranszkij feladatkörét - torzította könnyedén az igazságot Szuszlov.

- Egészen biztos? Roger a plafonon volt. Metkin állítólag a maguk politikai tisztje és a KGB őrnagya, Igaz ez?

- Igaz, de nevetsé...

- És hogy létezik az, hogy se ő, se maga, se más nem szól nekünk, hogy készülnek valamire, hogy fel tudjunk készülni egy esetleges lebukásra? Én vagyok a Szevrin feje, maga pedig elkezd itt működni nekem anélkül, hogy tartaná velem a kapcsolatot vagy értesítene. Ez eddig nem így ment. Voranszkij mindig mindent előre bejelentett.

- Na de elvtársam - mondta megnyugtatólag Szuszlov - nekem fogalmam se volt erről a postáról. Metkin azt csinál, amit akar. Ő a főnök, ő a legmagasabb rangú ember a hajón. Én nem vagyok mindenbe beavatva, ezt maga is tudja! - Szuszlov egyszerre játszotta a bocsánatkérőt és az ingerültet, továbbra sem fedte fel, hogy ő Szevrin valódi irányítója. - Fel nem foghatom, mi lelhetette Metkint, hogy maga vállalkozott a postás szerepére. A marha... ! Ez megőrült! Hál'istennek elkötelezett ember, a hajtókájában

ott a méreg, úgyhogy nem kell...

- Sértetlenül kaptak el.

Szuszlov levegő után kapkodott, most tényleg meglepődött. Azt hitte, Metkin már rég meghalt. – Ez biztos?

- Sértetlenül kapták el. Kiszedték belőle a valódi nevét, a rangját, az azonosítási számát, és jelenleg a RAF egyik gépén, szoros őrizet mellett Londonba tart.

Szuszlov előtt egy pillanatra minden elsötétedett. Ravaszul rávette Metkint, hogy ugorjon be annak az embernek a helyére, akinek át kellett volna vennie a postát. Metkin az utóbbi hónapok során mind többet kritizálta, mind kíváncsibb, következésképpen mind veszélyesebb lett. Az elmúlt év során, három jelentésbe is sikerült belekukkantania, amelyeket Metkin a központnak küldött, kritikus hangnemben számolt be arról a felületességről, amellyel a hajót irányítja, és a munkáját végzi, és ugyanilyen szellemben tudósított a Ginny Fúhoz fűződő viszonyáról is. Szuszlov biztosra vette, hogy Metkin valamilyen csapdát készít elő számára, talán épp ezáltal akar magának helyet biztosítani a Krímbe, hogy oda vonulhasson vissza. - Valamilyen jó zsíros posztra - mondjuk annak jutalmául, hogy megsúgja a központnak: véleménye szerint áruló van az Ivanovon, aki nem lehet más, mint Szuszlov.

Szuszlov megborzongott. Se Metkinnek, se a központnak, se senkinek nincs szüksége bizonyítékra: elég a pusztán gyanú, hogy vége legyen.

- Egészen biztos, hogy Metkin életben van? - kérdezte, hogy legyen ideje átgondolni az új problémát.

- Egészen biztos. És maga egészen biztos benne, hogy semmit sem tud a Szevrinről?

- Igen. Már mondtam - felelte éles hangon Szuszlov - Maga az egyetlen, aki a Szevrin összes résztvevőjét ismeri, eh? Ugye még Crosse sem ismeri mindet?

- Még ő sem. - Plumm a hűtőszekrényhez ment, kivett egy üveg vizet. Szuszlov töltött magának egy pohár vodkát, elégedetten gondolt rá, hány komoly biztosíték van beépítve a Szevrinbe: Plumm nem tudja, hogy Crosse másodállásban a KGB besúgója... egyedül Crosse ismeri az ő valódi ázsiai pozícióját, de se ő, se Plumm nem tud arról, milyen régi kapcsolat fűzi deVille-hez... a többi tag nem ismeri egymást... és egyikük sem tud Banastasióról, a fegyverektől, és hogy valójában mennyire nyomult előre a Szovjetunió a Távolság-Keleten.

Fogaskerekek fogaskerekeinek fogaskerekei. És Metkin, az egyik hibás kerék, most eltűnt örökre. Milyen könnyen ráharapott a mézesmadzagra, hogy a repülőgép-anyahajó fegyverzetének listája előléptetést hoz annak az ügynöknek, aki elhozza. – Meglep, hogy élve fogták el - mondta. Komolyan gondolta.

- Rogertől tudom, hogy lefogták a szerencsétlent, és még mielőtt beleharaphatott volna a hajtókájába, egy fémgallért kanyarítottak a nyakába.

- Találtak nála valamilyen bizonyítékot?

- Roger nem mondta. Nagyon kevés ideje volt. Úgy gondoltuk, az lesz a legjobb, ha Metkint a lehető leghamarabb eltávolítjuk Hongkongról. Nagyon féltünk, hogy mivel ilyen magas rangja van, esetleg tud rólunk. Londonban könnyebb lesz elintézni. Plumm hangja komoly volt.

- Crosse majd gondoskodik róla.

- Lehet. - Plumm ideges mozdulatokkal ivott még egy kis vizet.

- Hogyan szerzett tudomást a különleges osztály a postáról? - kérdezte Szuszlov, hogy megtudja, mennyit tud Plumm. - Azt hiszem, áruló van a hajómon.

- Nem. Roger azt mondta, az anyahajóról jött a füles, az MI-6 egyik beépített emberétől. Még a CIA sem tudott róla.

- Krisztosz! Mi a francnak kell Rogernek ilyen szemfülesnek lenni?

- Armstrong volt az. Időnként a KO-nak is fel kell mutatnia valamit. De ha Metkin tényleg nem tud semmit, akkor nincs vész.

- Szuszlov érezte, hogy az angol vizsgálódva nézi. Jámbor képet vágott. Plumm nem hülye. Erős, ravasz, könyörtelen, Philby titkos védenca és kiszemeltje. - Biztos vagyok benne, hogy Metkin semmi olyasmit nem tud, amivel árthatna nekünk. A központot mindazonáltal azonnal értesíteni kell. Ők tudni fogják, mi a teendő.

- Már értesítettem őket. Egyes prioritású segítséget kértem.

- Akkor jó - mondta Szuszlov. - Nagyon jól csinálta, elvtársam.

Maga is és Crosse is. Crosse beszerzése az ügy számára kiváló húzás volt. Még egyszer gratulálok. Szuszlov komolyan gondolta. Roger Crosse profi volt, nem amatőr, mint ez itt, meg a Szevrin összes többi résztvevője.

- Talán én szerveztem be őt, talán ő szervezett be engem, időnként nem is vagyok biztos benne - mondta elgondolkodva Plumm. - Mint ahogy maga felől sem, elvtársam. Voranszkijt ismertem, éveken át dolgoztam vele együtt. Maga viszont új ember, kipróbálatlan minőség.

- Tudom. Nem irigylem magát.

- Nem látom, hogy a felettese elvesztése porig sújtaná.

- Nem is sújt, bevallom. Metkin nem volt normális, hogy ilyen veszélynek tette ki magát. Ez teljes mértékben ellenkezik a szabályzattal, hogy őszinte legyek... azt hiszem, az Ivanovon volt egy áruló. A legénység régi tagjai közül. Voranszkijon kívül Metkin volt az egyetlen, aki kimehetett a partra. Megközelíthetetlennek tekintették, de hát sose lehet tudni. Talán elkövetett más hibákat is, fecsegett valamelyik kocsmában... Eh?

- Krisztus oltalmazzon minket a bolondoktól és az árulóktól! AMG honnan vette az információt?

- Nem tudjuk. Amint rájövünk, betömjük a rést.

- Maga lesz Voranszkij utódja?

- Nem tudom. Nem mondták.

- Nem szeretem a változásokat. A változás veszélyes. Ki ölte meg?

- Ezt Crosse-tól kérdezze meg. Én is szeretném tudni. - Most Szuszlov méregette Plummot. Láttá, hogy látszólag elégedetten bólint. Mi lesz Sindersszel meg az AMG- papírokkal? - kérdezte.

- Roger már mindent előkészített. Biztos benne, hogy beléjük fogunk tudni nézni. Holnapra kezében lesz a másolat. - Plumm ismét kutatólag nézett Szuszlov arcába. - És ha azokban a jelentésekben név szerint is meg vagyunk említve?

- Kizárt eset! Ezt Dunross azonnal elmondta volna Crossé-nak vagy valamelyik rendőr barátjának, közülük is feltehetőleg Koknak - vigyorgott leereszkedőleg Szuszlov. És ha nekik nem, akkor a kormányzónak, akitől viszont automatikusan visszakerült volna Rogerhez. Maga tökéletes biztonságban van.

- Talán igen, talán nem. - Plumm az ablakhoz ment, kinézett a borongós égre. - Soha senki sincs biztonságban. Itt van Jacques: ő most már kockázati tényező. Sose lesz belőle tajpan.

Szuszlov egy ideig hagyta, hadd ráncolja a homlokát, aztán, mint aki egy hirtelen ötlet hatására cselekszik, így szólt: - és mi volna, ha átirányítaná valahova Hongkongból? Vesse fel Jacques-nak, hogy kérje az áthelyezését mondjuk... Kanadába, az ottani Struanhoz. Jó ürügy lenne számára a családi tragédia. Kanadában nem sok vizet, zavarنا, hamarosan belehalna az ottani borokba. Eh?

- Remek ötlet. Nem volna nehéz ügy. Elég sok kapcsolata van ott, ami hasznos lehet. - Plumm bólintott. - Sokkal boldogabb leszek, ha már elolvastuk azokat az irományokat, és még boldogabb leszek, ha maga megtudja, hogy az ördögbe fedezett fel minket AMG.

- A Szevrint fedezte föl, nem magát. Nézze, elvtársam, én biztosítom magát, hogy nyugodtan folytathatja a munkáját. Kérem, továbbra is tegyen meg mindent annak érdekében, hogy fokozza a bankválságot és elősegítse a tőzsde összeomlását.

- Felőlem nyugodt lehet. Mindnyájan erre törekszünk.

A telefon életre kelt. Mindketten merőn nézték. Csak egyszer csöngött ki. Egy kicsöngés. Agyukba villant a kód, veszély! Szuszlovnak hirtelen eszébe jutott, hogy a pisztolyán ott van az ujjlenyomata, felkapta, és már rohant is a konyhán át a hátsó ajtó felé. Plumm közvetlenül a nyomában. Szuszlov felrántotta az ajtót, előre engedte Plummot. E pillanatban közeledő léptek robaja hallatszott, majd valami nekivágódott az elülső ajtónak, amely ettől kissé megereszkedett, de kitartott. Szuszlov nesztelenül betolva a reteszt, bezárta a hátsó ajtót. Újabb robaj. Belesett az ajtó részén. Megint egy robaj.

Az elülső ajtó zárjai szétszakadtak. Egy pillanatig látta, hogy négy ember sziluettje villan a folyosói

világítás ellenfényében, aztán menekült. Plumm már a lépcsőn volt, egy emelettel lejjebb, onnan fedezte pisztolyával. Szuszlov hármásával vette a lépcsőket a következő kanyarig, ott megállt, hogy most ő fedezze Plummot. Fölöttük gyomorkavaróan recsegett az ajtó. Plumm nesztelenül elrohant Szuszlov mellett, megint ő biztosított, aztán együtt rohantak a következő lépcsőfordulóig, ahol Plumm elrángatott néhány álcázásként odahajigált ládát egy rejtett ajtó elől, amely egy másik lépcsőházba nyílt. Lentebbről fölfelé rohanó lábak zaja hallatszott. Szuszlov fedezete mellett Plumm beprézelte magát a nyíláson a sötétségbe. Szuszlov meg - behúзва maga után a rejtekaajtót - követte. Újabb robaj, ezúttal a hátsó ajtó felől. Plumm már megtalálta a fal tartóba odakészített zseblámpát. A rohanó léptek közeledtek. Plumm ment elöl, mindketten biztos léptekkel, nesztelenül siettek lefelé: Mögöttük fojtott hangok kíséretében, halkulni kezdett a lépések zaja. Mindketten megálltak egy pillanatra, hátha megértik, mit mondanak. De csak nagyon tompán, elmosódottan hallották, még azt sem tudták megállapítani, angolul vagy kínaiul beszélnek-e.

Futottak tovább lefelé. Siettek, de nagyon vigyáztak, nem akartak zajt kelteni. Hamarosan odaértek a titkos kijáráshoz. Habozás nélkül fölnyitották a padlóba rejtett ajtót, és lemásztak az úttest alatt átvezető hűvös, nyirkos alagútba. Itt már biztonságban voltak. Megálltak egy pillanatra, hogy lélegzethez jussanak, szívük kalapált az események hirtelenségétől.

Mikor képes volt rá, Szuszlov suttogva megszólalt. – Kuomintang? Plumm csak vállat vont. Megtörölte izzadó homlokát. - Egy kocsis morajlott át a fejük felett. Plumm a csöpögő mennyezet felé fordította zseblámpáját. Tele volt repedésekkel, kavicsokkal vegyes sár záporozott rájuk. A padozatot arasznyi magas víz borította, ellepte cipőjüket.

- Legjobb, ha most szétválunk, öregfiú. - mondta halkán Plumm, és Szuszlovnak feltűnt, hogy bár izzad, a hangja fágyos nyugalomról tanúskodik, és a fénycsóva sem rezzen. - Azonnal szólok Rogernek, hogy derítse ki, mi volt ez a disznóság. Roppant kínos.

Szuszlovnak kezdett lelassulni az érverése, de még mindig nehezebbre esett a beszéd. Holnap mikor találkozunk?

- Majd tudatom. Az angol arca eltökéltséget sugallt. - Először Voranszkij, aztán Metkin, most meg ez. Sok. Fölfelé mutatott. Hajsza hija volt. Nem lehet, hogy ez a Metkin többet tud, mint azt maga gondolta.

- Nem. Mondtam már, hogy fogalma sincs se a Szevrinről, a világon semmi, se erről a lakásról vagy Clinkerről. Csak Voranszkij meg én tudunk róla. Kívülálló köphetett.

- Remélem, igaza van - mondta Plumm, majd komoran hozzátette: - Meg fogjuk tudni. Roger így vagy úgy, de ki fogja deríteni, és akkor isten legyen irgalmas az árulónak!

– Helyes. Én is szeretném elkapni.

Plumm egy ideig hallgatott. - Holnap este félóránként hívjon különböző telefonfülkékből.

- Rendben. Ha bármi probléma adódna, tizenegy után Ginnynél leszek. És még valami, ha nem tudunk belenézni az AMG-féle papírokba, mit szólna Dunrosshoz?

- Hihetetlen memóriája van.

- Ezek szerint érdemes volna begyűjteni egy kémiai kihallgatásra?

- Miért ne?

- Rendben van, tovaris. - Megteszem a szükséges előkészületeket.

- Ne. Majd mi kapjuk el, és mi szállítjuk le. Vigyük az Ivanovra?

Szuszlov bólintott,- s elmondta Metkin ötletét, hogy a Farkasemberekre lehetne terelni a gyanút. Hogy ez Metkin ötlete volt, nem említette. - Eh?

Plumm elmosolyodott. - Nem rossz! Viszlát holnap. - Odaadta Szuszlovnak a zseblámpát, elővett egy ceruzalámpát, megfordult és elindult az alagútban, még mindig bokáig gázolt a vízben. Szuszlov megvárta, míg befordul és eltűnik. Ő sose ment lejjebb az alagútba.

Plumm mondta, hogy ne tegye: veszélyes a köomlások miatt...

Mély lélegzetet vett, már túl volt az ijedségen. Megint eldübörgött a feje fölött egy kocsi. Teherautó lehetett, gondolta szórakozottan. A mennyezetről megint potyogni kezdtek a betondarabkák, meg a sár; beletoccsantak a vízbe. Szuszlov várt egy kicsit, aztán óvatosan elindult fölfelé. Újabb kis kőzapor. Hirtelen nagyon megutálta ezt a földalatti csövet. Elbizonytalanodott, elkomorodott tőle.

56.

23 óra 59 perc

Dunross a kiégett Lebegő Sárkány szomorú hajótestét nézte, amely oldalára dőlve hevert az Aberdeeni-öböl hatméteres vizében.

A közelben lebegő, többszintes úszó éttermekben még vakítóan égtek a fények, lármások voltak, vásáriak, dugig tömtek. Új, hamarjában létesített, ideiglenes konyháik mellékhajókon ringatóztak a főhajók mellett, az üstök alatt tüzek lobogtak, méhekként sürgölődött a seregyi szakács és kukta. Az ingatag járópallókon pincérek siettek föl és le. Szampanok úsztak el a közelben, ámuló turistákkal, szájukat tátó hongkongi janokkal. A kiégett hajótest látványosságzámba ment.

A hajó felépítményének egy része kiállt a vízből. A mentőbrigádok reflektorok fényénél már dolgoztak rajta, mentették, ami menthető volt, előkészítették a felállításhoz. Vele szemben a rakparton és a parkolóban átmeneti pavilonokat és konyhákat állítottak fel. Buzgó utcai árusok kínáltak fényképeket a tűzvészről, emléktárgyakat, százféle ennivalót, egy óriási kivilágított tábla pedig büszkén hirdette angol és kínai nyelven, hogy AZ EGYETLEN TELJESEN MODERN ÉS TÚZBIZTOS ÚSZÓ ÉTTEREM A LEBEGŐ SÁRKÁNY hamarosan megnyílik, nagyobb és jobb lesz, mint valaha... Addig is kóstolják meg híres szakácsaink főztjét. Az üzletmenet a szokásos volt, csak épp az étterem most a szárazföldön és nem a

tengeren működött.

Dunross lassú léptekkel sétált a parton a tengerbe vezető lépcsők felé. A közelben kisebb-nagyobb szampanrajok lavíroztak. A legtöbbjük ki lehetett bérelni, mindegyiknek volt egy farevezője meg egy evezőse: egy férfi, egy nő vagy egy gyerek, és mindegyik vízi jármű fölött abroncsokra szerelt ponyva feszült, az óvta a csónak felét a naptól, esőtől, kíváncsi szemektől. Akadt köztük, néhány tetszetősebb is. Ezek éjszakai gyönyörcsónakok voltak. Belsejükben ülőpárnák és alacsony asztalkák várták a vendégeket, a jobb fajták tágas, gyönyörű kétszemélyes helyiségeket kínáltak, ahol enni, inni majd párnázni lehetett, az egy szál evezős diszkrétan a kajütön kívül állt. Órabérbe vagy egy éjszakára lehetett kibérelni őket. A szampan ezidő alatt lassan ringott a vízi utakon. Más szampanok mindenféle ételeket és italokat kínáltak, ízlésesen tálalt, tűzforró fogásokat, s az ember tökéletes háborítatlanságban álmodozhatta át az éjszakát szíve hölgyével.

De ha az embernek arra volt kedve, egyedül is kibérelhetett egy ilyen szampant. Ilyenkor a csónak elúszott valamelyik kiterjedt szampanfaluhoz, ott keresett egy szampant, amely éjszakai hölgyekkel volt tele, a vendég választott, megalkudott- és már mehettek is. A kikötőben az ember bárminemű vágyát, szomját, kívánságát kielégíthette - csekély áron, az ár mindenütt tisztességes volt - csak fizetőképesség és férfinak kellett lenni hozzá. Ópium, kokain, heroin - minden volt.

Megesett, hogy az étel vagy a lány rossznak bizonyult, de ez zszosz volt, sajnálatos hiba, nem szándékos. Előfordult, hogy valaki elvesztette a tárcáját, de hát elég nagy baleknek kellett lenni ahhoz, hogy valaki ilyen hivalkodó szegénységben a gazdagságát fitogtassa.

Dunross elmosolyodott, látva, hogy egy ideges, testes turistát éppen besegít az egyik szampanba egy csongszamos lány. Jó kezekben vagy, gondolta, örült a körülötte zajló sürgés-forgásnak, az adás-vételeknek, alkudozásoknak. Igen, gondolta, a kínaiak a világ valódi kapitalistái.

Mi lesz Tiptoppal és Johnjohn kérésével? Mi lesz Lando Matával, Zsugorival meg a Par-Connal? És Gornttal? AMG, Riko Andzsín, Sindere és...

Most ne gondolj rájuk. Szedd össze a gondolataidat. Négyujjú Vu nem azért hívott, hogy az időjárástól diskuráljátok.

Elment az első lépcsősor mellett, ment végig a parton a főlépcső felé, az utcai lámpák hosszú árnyékokat rajzoltak ki. A szampanok nyomban tülekedni kezdtek a jobb pozícióért, tulajdonosaik kiabáltak, integettek. Mikor odaért a lépcső tetejéhez, a tolongás abbamaradt.

- Tajpan!

Egy jó kiállítású gyönyörcsónak, tatján egy ezüst lótuszos zászlóval, vágott át egyenesen a többi szampan között. A csónakos alacsony, zömök ember volt, szájában aranyfogak csillogtak. Rongyos, khaki nadrágot és atlétatrikót viselt.

Dunross halkan füttyentett meglepetésében, felismerve benne Négyujjú Vu legidősebb fiát, a lopant, Vu gyönyörcsónak-flottájának fejét. Nem csoda, hogy a többi csónak kitért előle. Imponált neki, hogy Aranyfogú Vu személyesen jön elé. Gyakorlottan beugrott a csónakba, üdvözölte. Aranyfogú Vu gyorsan elevezett vele.

- Érezze magát otthon, tajpan - mondta tökéletes, iskolázott angol kiejtéssel. A London University természettudományi karán végzett, szeretett is volna Angliában maradni, Négyujjú Vu azonban hazarendelte. Szelíd, halk, kellemes ember volt, Dunross kedvelte.

- Köszönöm.

A lakkasztalkán friss tea, whisky, pohár, konyak és egy szódásüveg állt. Dunross alaposan körülnézett. A kajüt tiszta, rendes, lakályos és elegáns volt, apró lámpák égtek benne. Egy kis rádióból kellemes zene szólt. Ez lehet Aranyfogú zászlóshajója, gondolta derűsen.

Nem kellett megkérdeznie, hová viszi Aranyfogú. Töltött magának egy kis konyakot, hozzá egy ujjnyi szódát. Jég nem volt, de Ázsiában amúgy sem használt jeget soha.

- Jézusom! - suttogta hirtelen, ahogy eszébe jutott, mit mondott Peter Marlowe a fertőző májgyulladás lehetőségéről. Ez most vagy ötven-hatvan ember feje fölött lóg, akár tudnak róla, akár nem. Gornt is köztük van. Igen, de annak a disznónak olyan a szervezete, mint a vas. Még csak a hasmenés árnyéka se kerülgette. Mit csináljak vele? Mi lehet vele kapcsolatban az egyszer és mindenkorra érvényes megoldás?

A szellők s az éj előtt félig nyitva álló kajütben kellemesen hűvös volt. Egy óriási dzsunka vánszorgott el mellettük rekedtes pöfögéssel. Dunross hanyatt dőlt, élvezte a feszültséget, az előérzetet. A szíve egyenletesen vert. Ivott egy-két korty konyakot, elengedte magát, várt türelmesen.

A szampan oldala egy másikéhoz súrlódott. Dunross hegyezni kezdte a fülét. Mezítlábas léptek a fedélzeten. Két pár láb: az egyik fürge, a másik nem. - Halló, tajpan! - mondta fogatlan vigyorral Négyujjú Vu. Bebújt a ponyvatető alá, és leült. - Hogy jól vagy? kérdezte szokásos fülfájdító angolságával.

- Jól, és te? Dunross csak nézte, és próbálta leplezni elképedését, Négyujjú Vún elegáns öltöny volt, tiszta, fehér ing, csiricsaré nyakkendő, ezenfelül cipő és zokni. Dunross legutóbb a tűzvész éjszakáján látta így kiöltözve, azt megelőzően pedig csak egyetlenegyszer, évekkel ezelőtt, Szaros T'Chung óriási esküvőjén.

Újabb lábak közeledtek. Paul Choy félszegen leült. - Jó estét, uram. Paul Choy vagyok.

- Jól érzi magát? - kérdezte Dunross, feszengést, félelmet érzékelt. - Igen, természetesen, köszönöm, uram.

Dunross a homlokát ráncolta. - Hát ez örvendetes - mondta. - Most már a nagybátyjánál dolgozik? - kérdezte. Mindent tudott Paul Choyról, de tartotta magát ahhoz, amiben Négyujjú Vúval megállapodtak. Nagyon imponált neki ez a fiatalember: barátjától, Soorjanitól hallotta tőzsdei húzásáról.

- Nem, uram. A Rothwell-Gorntnál dolgozom. Még csak két napja. Azért vagyok itt, hogy tolmácsoljak... ha szüksége van rám. - Paul Choy az apja felé fordult, és elmagyarázta mit mondtak.

Négyujjú Vu bólintott. - Konyak?

- Már van, köszönöm. - emelintette meg a poharát Dunross. Örülök, hogy látlak, hallod-e - folytatta

angolul, várva, hogy az öregember haklóra fordítsa a szót: ez arc kérdése volt. Dunross eddigi óvatossága Paul Choy jelenléte miatt ezerszeresére fokozódott.

Az öregember egy ideig csak fecsegett, whiskyzett. Paul Choyt nem kínálta innivalóval, az nem is töltött magának. Csak ült az árnyékban és ijedten figyelt, nem tudta, mire számíton. Apja hajmeresztő véreskü formájában örök titoktartást fogadtatott vele.

Vu végül belátta, hogy a tajpant nem tudja kivárni, és haklóra fordította a szót. - Családjaink sok- sok év óta öreg barátok - mondta lassan és jól artikulálva, tudván, hogy Dunross haklo tudása nem tökéletes. - Hosszú-hosszú esztendőök óta...

- Igen. Tengerjáró Vu és Struan szinte testvérek. - felelt óvatosan Dunross.
- Négyujjú Vu helyeslően felmordult.– A jelen, mint a múlt, a múlt a jelen, hallod-e.
- Az öreg Vak Tung azt mondja: múlt és jelen ugyanaz, hallod-e.
- Mit mond a Vu Kok név a Nemes Ház tajpanjának?

Dunrossnak összeszorult a gyomra. - Ő a nagyapád, hallod-e? A te kiváló ősöd. Fia és főtenegnagya a még kiválóbb tengeri hadúrnak, Vu Fang-csojnak, akinek zászlaja, az Ezüst Lótusz négy tengeren lobogott.

- Bizony ő az! - Négyujjú Vu közelebb hajolt, Dunross még éberebben figyelt. -: Milyen kapcsolat volt a Zöld Szemű Ördög... a Nemes Ház első tajpanja és a nevezetes Vu Kok között?

- Találkoztak a tengeren. Találkoztak a Gyöngy-folyam torkolatvidékénél, Vam...

- A közelben találkoztak. Pokliucsaunál, Pokliucsau és Aplicsau között. - Az öregember szemei résnyire szűkültek.

- Aztán találkoztak Hongkong alatt: A tajpan fölment Vu Kok zászlóshajójára. Egyedül ment, és... - Dunross kereste a szót -... és kötött vele egy... alkut.

- És ezt az alkut leírták és ráütötték a pecsétjüket?

- Nem.

- Tiszteletben tartották az alkut?

- Megcicerézettül modortalan kérdezni ilyet öreg baráttól, mikor öreg barát öreg barátja tudja válasz!

Paul Choy összerezzen a hirtelen élessé vált szavak hallatán. Se Dunross, se Négyujjú Vu nem figyelt rá.

- Igaz, ez igaz, tajpan - mondta az öregember ugyanolyan félelmet nem ismerően, mint Dunross. -

Igen, tiszteletben tartották az alkut, de csavarintottak rajta egyet, egy részén csavarintottak. Ismered az alkut?

- Nem, fogalmam sincs róla - felelte Dunross az igazsághoz híven. - Miért?

- Az alku úgy szólt, hogy minden klipperetekre, mind a húszra föltesszük egy emberünket, hogy ott kitanítsátok kapitánynak őket. A nagyapám is köztük volt. Ezenfelül: Zöld Szemű Ördög beleegyezett, hogy átveszi Vu Kok három fiát, elküldi őket a hazájába, hogy a legjobb iskolákba járattva ugyanúgy taníttassa őket, mint az idegen ördögöknél szokás, mint a saját fiait taníttatja. Ezenfelül: a tajpan...

Dunross szemei elkerekedtek. - Micsoda? Kiket? Kik ezek a fiúk? Mi lett belőlük?

Négyujjú Vu csak sunyin mosolygott. - Ezenfelül: Zöld Szemű Ördög megígérte, hogy szerez a nevezetes Vu Fang-csoj számára egy felfegyverzett, felszerszámozott, gyönyörű, idegen ördög klipper hajót.

Az árát Vu Fang-csoj fizette, de a hajót a tajpan rendelte meg, és a Lotus Cloud nevet adta neki. Ám amikor nem egész két esztendővel később Gyenge Culum leszállította a hajót, kelet felől, éjnek évadján, mint valami orgyilkos, felbukkant a főtengernagyotok, az a megcicerézett Stride Orlov, a Látnok, és elpusztította a hajót, és vele együtt Vu Kokot.

Dunross a konyakját kortyolgatta, várt, kifelé nyugodtan, belül azonban mélységesen megdöbbenve. Kik lehetnek azok a fiúk? Tényleg benne volt ez is az alkuban? Dirk naplójában és végrendeletében egy szó sincs Vu Kok fiairól. Egy árva szó sem. Ki a...

- Hallod-e?

- Lotus Cloudról tudok. Igen. És emberekről, kapitányok. Azt hiszem, volt tizenkilenc klipper, nem húsz. De nem tudok semmit három fiúról. Lotus Cloudról: megígérte ősöm, hogy nem harcol hajó ellen, miután átadta hajót?

- Nem. Nem, tajpan, ezt nem ígérte meg. Zöld Szemű Ördög okos volt, nagyon okos. Vu Kok halála zsosz. Mindnyájunknak meg kell halnunk. - Zsosz. Nem, a Zöld Szemű Ördög megtartotta az alkut.

Gyenge Culum is megtartotta. Te is megtartod? - Négyujjú Vu kinyitotta a tenyerét.

A félpénz volt benne.

Dunross óvatosan átvette, zakatolt a szíve. Úgy figyelték, mint a kígyók, mindketten úgy figyelték, érezte tekintetük erejét. – Észrevehetetlenül ugyan, de remegtek az ujjai. A fél pénz olyan volt, mint amelyek ott voltak még Dirk bibliájában, a Nagy Ház páncélszekrényében; kettő még maradt, kettő már eltűnt, beváltották őket - az egyiket Vu Kok. Összeszedte magát, hogy ne remegjenek az ujjai, és visszaadta az érmét. Vu elvette, rá se hederített Dunross reszkető kezére.

- Talán valódi. - mondta Dunross a, saját fülének is idegennek rémlő hangon. - Kell ellenőrizni. Hol szerez?

- Valódi, persze hogy megcicerézettül valódi. Elismered, hogy valódi?

- Nem. Hol szerezt?

Négyujjú Vu cigarettára gyújtott, köhögött, aztán megköszörülte a torkát, és köpött egyet. - Hány érme volt először? Hányat adott a nevezetes Zsin-kua mandarin a Zöld Szemű Ördögnek?

- Én nem biztos.

- Négyet. Négy pénz volt.

Igen, egyiket nevezetes őőd, Vu Kok beváltotta. Miért adna neki dicső Zsin-kua kettőt? Nem lehet. Akkor ez lopott pénz. - Kitől?

Az öregember elvörösödött, s Dunross arra gondolt, hogy talán túl messzire ment.

- Lopott, vagy sem - az öregember kiköpött: te tartozol egy szolgálattal. Hallod-e? - Dunross csak nézett rá. - Hallod-e? Vagy a Zöld Szemű Ördög arca már nem a Nemes Ház arca?

- Hol szerezt? Négyujjú Vu mereven nézte Dunrossot. Cigarettáját a szőnyegre dobta, eltaposta. - Miért egyezett bele a Zöld Szemű Ördög a négy pénzbe? Miért? És miért esküdött meg az isteneire, hogy ő és az örökösei meg fogják tartani a szavát? Hallod-e?

- Szolgálatért.

- Bizony, tajpan, azért, egy szolgálatért. Tudod, miféle szolgálatért?

Dunross Vu szemébe nézett. Tiszteletre méltó Zsin-kua kölcsönzött a tajpannak, az én nagyapám nagyapjának negyven lak ezüstöt.

- Negyven lak - négymillió amerikai dollár. Százhusz évvel ezelőtt. - Az öregember sóhajtott. A szeme még jobban összeszűkül. Paul Choy lélegzetvisszafojtva, moccanatlanul figyelt. - Kért érte papírt? Kért érte adósságpapírt, tiszteletre méltó őőd pecsétjével lepecsételve? A Nemes Ház pecsétjével?

- Nem.

- Negyven lak ezüst. Se papír, se pecsét, csak bizalom! Öreg barátok alkujja volt, pecsét nélkül, bizalomra, hallod-e?

- Az volt.

Az öregember hüvelykujj nélküli keze tenyérrel fölfelé előresiklott, s Dunross orra alátartotta a félpénzt. Egy pénz, egy szívesség. Bárki kéri. Én kérem.

Dunross sóhajtott. Csak nagy sokára törte meg a csöndet. - Először, teszem felet félhez. Aztán nézem fém ugyanaz, mint enyém. Aztán te mondsz szívesség. - Nyúlt a félpénzért, de a tenyér bezárult, visszahúzódott, Négyujjú Vu megmaradt hüvelykujjával Paul Choy felé bökött. - Magyarázd el - mondta.

- Bocsásson meg, tajpan - mondta Paul Choy angolul, nagyon idegesen, utálta ezt a szűk kajütöt, a benne uralkodó, ördög kavarta áramlatokat is, hogy mindezt amiatt kell kiállnia, mert egy kalóz százhusz évvel ezelőtt megígért valamit egy másiknak, két gégemetsző, két mordályégető, gondolta, ha a történeteknek csak a fele is igaz. - A nagybátyám azt kéri tőlem, fejtsem ki, mit szeretne. - Igyekezett nyugodt hangon beszélni. - Természetesen megérti, hogy önnek lehetnek fenntartásai, és ezerszázalékosan biztosra akar menni. Ugyanakkor azonban nem akarja kiadni a kezéből a félpénzt, mint az előbb is jelezte. Amíg így vagy úgy, de meg nem bizonyosodik, hogy...

- Azt akarja mondani, hogy nem bízok bennem?

Paul Choy arcán megrezzent egy izom. - Jaj, nem, uram - mondta, és lefordította Dunross szavait.

- Természetesen megbízom benned - mondta Vu sunyi mosollyal. - De te nem bízol bennem?

- Dehogynem, öreg barátom. Én bízom nagyon. Add ide pénzt. Ha valódi, Nemes Ház tajpanja megadja kérésed, ha lehetséges.

- Bármit kérek, bármit, meg kell adnod - fortyant fel az öregember.

- Ha lehetséges. Igen. Ha félpénz valódi, megadom, ha nem valódi, adom félpénz vissza. Vége.

- Nem vége. - Vu intett Paul Choynak. - Fejezd be gyorsan!

- A... nagybátyám a következő egyezséget ajánlja. Odaadja önnek ezt. - A fiatalember egy darab lapos méhviaszt vett elő, amelybe a félpénz három különböző lenyomata volt belepréselve. - Ezekhez odapróbálhatja a másik felét, uram. A szélei elég élesek ahhoz, hogy biztosra vagy csaknem teljesen biztosra mehessen. Ez az első lépcső: Ha ön ezúton meggyőződött a valódiságáról, a második lépcső az, hogy együtt elmennek az állami próbamesterhez vagy valamelyik múzeum érmeszakértőjéhez, és felkérlik, hogy az önök jelenlétében vizsgálja meg mindkét félpénzt. Így mindketten egyszerre tudják meg az eredményt. - Paul Choyról cseppekben hullt az izzadság. - Ezt javasolja a nagybátyám.

- A próbamestert könnyen meg lehet vesztegetni.

- Igen, de nem mondjuk meg neki, melyik fél kié. Mi tudjuk, de ő nem.

- Ezt is meg lehet oldani.

- Igen, de ha... de ha ezt az egészet holnap lebonyolítjuk, és Vu Szang és ön is a szavát adja, hogy nem vesztegeti meg a mestert, akkor mégiscsak használható elgondolás. - Paul Choy megtörülte izzadt arcát. - Jézusom, de kevés itt a levegő!

Dunross gondolkozott egy percet, aztán hideg tekintettel Négyujjú Vúra nézett. - Tegnap én kér szívességet, te mond nem.

- Az másfajta szívesség volt, tajpan - felelte azonnal az öregember, a nyelve úgy ugrott előre, mint a kígyóé. - Az nem egy régi adósság behajtása volt.

- Te kérdezed barátaidat kérésem miatt, hallod-e?

Vu megint rágyújtott. A hangja élesebb lett. - Igen. A barátaim aggódnak a Nemes Házért.

- Ha nincs Nemes Ház, nincs szívesség, hallod-e?

Sűrűsödött a csend. Dunross látta, hogy az öreg, ravasz szemek Paul Choyra vetülnek, majd vissza rá. Tudta, hogy a félpénzzel megfoglák. Fizetnie kell. Ha a félpénz valódi, fizetnie kell, akár lopták, akár sem. Kitől lopták? dörömbölt benne a kérdés. Kinek lehetett itt ilyen fél pénze? Dirk Struan sem tudta, kihez került a többi. A végrendeletében is csak annyit írt, hogy sejtése szerint az egyik Mejmejé lett. De Zsin-k kuának nem volt oka rá, hogy ilyen ajándékot adjon neki. Ha Mejmejhez került, próbált következtetni Dunross, akkor most Szaros T'Chungnál kell lennie, aki a T'Chung- ágnak, Mejmej leszármazottainak jelenlegi családfője. Talán ezt itt tőle lopták. - Kinek lehet még ilyen félpénze Hongkongon?

Ha a tajpan és a Boszorkány sem ismerte a választ erre a kérdésre, én sem ismerhetem. Nincs családi kapcsolat Zsinkuáig visszamenőleg!

- Feszült csönd volt. Dunross csak várt, várt. Paul Choy álláról egy újabb izzadságcsepp csöppent le, ahogy az apjára, majd megint az asztalra nézett. Dunross érezte gyűlöletét, és ez felkeltette érdeklődését. Aztán észrevette, hogy Vu furcsán méregeti Paul Choyt. - Gondolatai egy pillanat alatt előreszáguldottak. - Én vagyok Hongkong első embere - mondta angolul. - Támogass engem, és egy héten belül óriási hasznot húzhatunk belőle.

- Hallod-e?

Dunross Paul Choyt figyelte. Látta, hogy meglepetten fölnéz. Kérem, fordítsa le, Mr. Choy.

Paul Choy engedelmeskedett. Dunross elégedetten sóhajtott. Paul Choy nem fordította le az "én vagyok Hongkong első embere" kitételt. Megint csend következett. Dunross ellazult, most már- érzékelve, hogy mindketten ráharaptak a csalira - nyugodtabb volt.

- Tajpan! Egyetértesz a javaslatommal? A félpénzről? - kérdezte az öregember.

- Egyetértesz kérésemmel? Pénztámogatással egyetértesz?

Vu dühösen felcsattant. - A kettő nincs egy bordában szőve, mint az eső meg a vihar! Mit mondsz a pénzre: igen vagy nem?

- Igen. De nem holnap. Következő hét. Ötödik nap.

- Holnap.

Paul Choy óvatosan közbeszólt. - Tiszteletre méltó bácsikám, talán holnap még egyszer megkérdezhetnéd a barátaidat. Holnap reggel. Hátha tudnak segíteni a tajpannak. - Ravasz szemei Dunross felé fordultak. - Holnap péntek - mondta angolul, - Mit szólna, mondjuk hétfőhöz? Hétfő négykor, a

félpénzt illetőleg. Paul Choy haklóul is elmondta.

- Miért pont akkor? - kérdezte ingerülten Vu. - Az idegen ördögök pénzpiaca délután háromkor zár, tiszteletre méltó bácsikám. Addigra kiderül, hogy a Nemes Ház nemes marad-e vagy sem.

- Mindig mi leszünk a Nemes Ház, Mr.Choy - mondta udvariasan Dunross, akire nagy hatást gyakorolt a fiatalember rátermettsége és a ravaszsága, amellyel felfogta a rejtett utalást. - Nekem megfelel.

- Hallod-e?

Miután Paul Choy befejezte, az öregember felmordult - Először meg akarom nézni az égi-földi áramlatokat, hogy szerencsés-e az a nap. Ha igen, nekem megfelel. - Hüvelykjével Paul Choyra bökött.

- Menj a partra a másik csónakon, Paul Choy felállt. - Köszönöm, tajpan jó éjszakát.

- Viszlát nemsokára - felelte Dunross; úgy számított, másnap találkoznak.

Miután magukra maradtak, az öregember halkán megszólalt. Köszönöm, öreg barátom. Nemsokára sokkal szorosabbra fűzzük üzleti kapcsolatainkat.

- Ne feledd, öreg barátom, őseim mit mondtak - mondta vészjóslóan Dunross. - Zöld Szemű Ördög meg az ő Gonosz Szeme és Sárkányfogai... Ők tettek nagy átkot meg Gonosz Szemet fehér porra meg azokra, aki csinál haszon fehér porral.

Az elegánsan kiöltözött, csomós izomzatú öregember idegesen vállat vont. - Mi közöm nekem ahhoz? Én nem ismerem a fehér porokat. Felőlem megcicerézhetik a fehér port mind. Nem ismerem őket.

Ezzel elment.

Dunross remegő kézzel töltött magának egy jó adag konyakot.

Érezte, hogy a szampan megint elindul vele. Elővette a viaszlenyomatot. Ezer az egyhez, hogy a félpénz valódi. Jóságos ég, mit fog kérni ez az ördög? Lefogadnám, hogy valami köze lesz a kábítószerkehez. Az átkot, meg a Gonosz Szemet ugyan csak kitaláltam, erről szó se volt a Dirk-féle alkuban, de kábítószerügybe akkor sem megyek bele.

Kényelmetlenül érezte magát. Láta maga előtt Dirk Struan írását a Bibliában, aláírva, hitelesítve, Isten előtt fogadva, hogy: „bárki mutatja is be e félpénznek valamelyikét, kérjen bármit is, teljesítve lesz, ha a tajpannak hatalmában áll azt teljesíteni... ”

Füle még a hang megérkezése előtt érzékelte az idegen jelenlétét.

Egy másik csónak súrlódott érintésszerűen az övékéhez. Léptek dobbanása. Megfeszültek az izmai, nem tudta, mi fenyegeti.

A lány fiatal volt, gyönyörű és jókedvű. - Hójáde a nevem, tajpan, tizennyolc éves vagyok, és a

tiszteletre méltó Vu Szang személyes ajándéka ma éjszakára. - Dallamos kantoni nyelvjárás, takaros csongszam, magas gallér, hosszú harisnyás láb, magas cipősarkak. Mosolygott, megmutatta gusztusos, fehér fogait. Úgy gondolta, esetleg szükséged lehet egy kis támogatásra.

- Tényleg? - dünnyögte Dunross, és megpróbálta összeszedni magát.

A lány kacagva leült. - Igen, ezt mondta. Nekem meg valami ennivalóra van szükségem... Majd éhen halok. Te nem? Tiszteletre méltó Aranyfogú azt mondta, egyek egy-két falatot, hogy felkeltsem az étvágyadat. Van sült rák borsóhüvellyel, darált marhahús feketebab mártással, néhány ropogósra sült gombóc sanghaji módra, sült zöldségek fűszeres szecsuanai káposztával meg finom csang pao csirke. Szélesen elmosolyodott. - A desszert én vagyok.

PÉNTEK

57.

0 óra 35 perc

Az ingerült Bankár Kwang újra meg újra megnyomta a csengőt. Felpattant az ajtó, és Venus Poon kantoni nyelvjárásban rákezdte a visítást: - Hogy mered éjnek évadján meghívás nélkül idetolni a képed? - Felszegett fejjel állt, egyik kezével az ajtót fogta, a másikat fensőbbsegesen csípőre tette... mélyen kivágott estélyi ruhája ellenállhatatlan volt.

- Elhallgass, te lisztes képű szajha! - ordított vissza rá Bankár Kwang, miközben benyomult mellette a lakásba. - Hát ki fizeti itt a lakbért? Ki vette ezt a sok bútort? Ki fizette ki ezt a ruhát? Miért nem vagy még hálóingben? Miért...

- Te hallgass! - Venus Poon átható hangja simán túlharsogta Bankár Kwangét, - Te csak fizetted itt a lakbért, a lakbér viszont ma volt esedékes! Na és hol van, hallod-e-hallod-e-hallod-e?

- Itt - rántotta elő Bankár Kwang zsebéből a csekket, és meglengette Venus Poon orra alatt. - Hát el szoktam én felejteni a megcicerézett ígéreteimet? Nem! El szoktad te felejteni a megcicerézett ígéreteidet? Igen!

Venus Poon csak pislogott. A haragja már elpárolgott, arca megváltozott, hangja olyan lett, mint a cseppentett méz. - Ó, hát tényleg nem felejtetted el, atyám? Jaj, nekem azt mondták, elhagytad a te szegény árva leányodat, és visszamentél a Blore Street 1-be a kurvákhoz!

- Hazugság! - fújtatott Bankár Kwang... kis híján megütötte a guta, noha ez volt az igazság. - Miért

nem vagy még levetkőzve? Miért van rajtad ez a...

- De engem hárman is felhívtak, és mind azt mondták, hogy délután negyed ötkor ott jártál. Jaj, hogy milyen rettenetesekek az emberek - dorombolta Venus Poon, jól tudva, hogy Bankár Kwang igenis ott járt, de csak azért, hogy bevezesse bankár Chinget, akitől szeretne kölcsönt szerezni. - Jaj, szegény atyám, milyen borzalmasak az emberek! - mondta csillapítólag, és közelebb húzódott. Keze hirtelen előrekigyózott, s mielőtt még Kwang visszaránthatta volna, kikapta az ujjai közül a csekket. A hangja eközben mit sem veszített negédességéből. - Ó, köszönöm neked, atyám, szívem legmélyéből... Okó! - A szeme összeszaladt, a hangja megkeményedett, megint rákezdte a visítózást. - Ez a csekk nincs aláírva, te mocskos, vén kutyahús! Megint a szokásos bankártrükkök egyike! Ó, ó, ó, én a küszöbödön fogom megölni magam... vagy nem is! Jobb, ha a tévékamerák előtt teszem, elmondom egész Hongkongnak, milyen vagy. Ó, ó, ó...!

Az áma, aki eddig a nappaliban volt, most bejött, ő is rákezdte a nyüszítést és nyivákolást, egyesült erővel szórták Kwangra a sértéseket, szidalmakat és vádakot.

Kwang egy darabig tehetetlen dühvel csepülte őket, de ezzel csak növelte hangerejüket. Egy darabig még állta a sarat, aztán megadta magát... széles mozdulattal előkapta a töltőtollát, kikapta Venus Poon kezéből a csekket, és aláírta. A lárma megszűnt. Venus Poon gondosan megvizsgálta a csekket. Nagyon, nagyon gondosan. Aztán eltüntette a retiküljében.

- Ó, köszönöm, tiszteletre méltó atyám - mondta jámboran, és hirtelen az ámájára támadt. - Hogy merészelsz beleavatkozni egy vitába, ami az úrnőd és úrnőd életének szerelme között folyik?! Te fekélyes kutyacobák! Te vagy a hibás az egészben, te terjeszted mások kegyetlen hazugságait, hogy atyám már nem hű hozzám! Kifelé! Hozz teát meg enivalót! Kifelé! Hozz atyámnak egy konyakot... Hozz egy konyakot, mozogj!

Az öregasszony úgy tett, mintha összeomlana úrnője színlelt haragjának súlya alatt, és erővel kipréselt könnyek között kicsoszogott. Venus Poon turbékolt, törte magát, keze puhán végigsimított Richard Kwang nyakán.

Richard Kwang végül, mintegy varázslatnak engedelmeskedve, hagyta magát meglágyítani, elfogadott egy pohár innivalót, s közben mindvégig hangosan panaszkodott a rossz zsoszra, alkalmazottaira, barátaira, szövetségeseire és adósaira, akik álnokul mind cserbenhagyták őt, aki egyes-egyedül az egész Ho-Pak birodalomban, könyökig ledolgozta értük a két kezét, térdig a két lábát, s aki állandóan csak értük aggódott.

- Jaj, te szegény ember - csillapítgatta Venus Poon, s mialatt ujjai puhán és ügyesen tették a dolgukat, gondolatban már messze járt.

Alig fél órája volt már csak a Négyujjú Vúval való randevújáig, és noha tudta, hogy jó lenne egy kicsit megvártni, azért túlzásba vinni sem akarta, hátha közben lelohad az öregember tüze. Legutóbbi együttlétük során sikerült annyira felizgatnia Négyujjút, hogy az egy briliáns gyűrűt ígért neki, ha ezt a teljesítményét megismétli.

- Ezt garantálom, nagyuram - pihegte e szavakra erőtlenül Venus Poon... - a bőre síkos volt a kétórás megfeszített munka izzadságától, úgy érezte, lebeg Vu végre-valahára utolsó kirobbanásának

mérhetetlenségében.

Keresztbe állt a szeme, ahogy visszaemlékezett Négyujjú Vu elképesztő teljesítményére, a méretére, alkalmazkodóképességére és tökéletes technikájára. Ajíjje, gondolta még mindig korábbi szeretője nyakát masszírozva, minden tael energiámra, minden csepp nedvre szükségem lesz, amit a jin csak produkálni tud, hogy fölébe kerekedjek a vén kujon szűkülő jangjának. - Hogy van a nyakad, legdrágább szerelmem? - dorombolta.

- Jobban, jobban - felelte kelleetlenül Bankár Kwang. A feje kitisztult már és nagyon jól tudta, hogy Venus ujjai ugyanolyan ügyesek, mint a szája s egyéb utolérhetetlen részei.

Lehúzta a térdére, kezét magabiztosan becsúsztatta a mélyen kivágott fekete selyemruha dekoltázsába - a ruhát ő vásárolta egy hete - és simogatni kezdte a lány mellét. Látván, hogy Venus nem tanúsít ellenállást, lecsúsztatta az egyik vállpántot, dicsérte a lánynak a méretét, rugalmasságát, ízét, formáját. A lány melegsége fölgerjesztette. Másik keze nyomban elindult a jin felé, de mire észrevette, a lány ügyesen már ki is siklott a karjai közül. - Jaj, ne, atyám! Bármennyire szeretném is, de meglátogatott a tiszteletre méltó vörös, és...

- Eh? - mondta gyanakodva Bankár Kwang. - A tiszteletreméltó vörös?- Hisz az csak holnapután esedékes!

- Jaj, nem, úgy jött, mintha...

- Eh? A tiszteletre méltó vörös csak holnapután esedékes. Tudom. Megnéztem a naptáramat, mielőtt ide jöttem. Hülyének nézel? Tigrisre horgászom én a patakban? Rég megbeszéltük már ezt az estét, ezt az éjszakát. Hát mit gondolsz, miért vagyok én állítólag Tajvanon? Eddig még sose jött korábban, sose.

- Jaj, ma reggel jött meg... a tűzvész okozta ijedség meg a még nagyobb riadalom, hogy elhagyta engem...

- Na, gyere ide szépen, te kis...

- Jaj, ne, atyám, a tiszteletre méltó vö...

Mielőtt még Venus félreugorhatott volna, Kwang elkapta, hanyatt fektette a térdén, és már hajtotta volna föl a szoknyáját, de Venus Poon tizenkilenc éves létére is igencsak járatos volt már ebben a hadviselési módban, száz lándzsatorésnek bajnoka. Nem harcolt Kwang ellen, csak közelebb simult hozzá, féloldalt fordult, egyik kezét simogatóan ráhelyezte, s rekedtes hangon odabúgta: - na de atyám, nagyon rossz zsosz belekötni a tiszteletre méltó vörösbe, és bármennyire szeretném is hatalmasságot magamban érezni, mindketten tudjuk, hogy vannak más módok is, amelyekkel a létfontosságú örvénylést elő lehet bizsergetni.

- De én először...

- Először? Először? - Venus elégedetten érezte, hogy Kwang egyre erősödik. - Ó, milyen erős vagy! Így már mindjárt nyilvánvaló, miért vadászik minden zsizsikes szájú szatyor az én öreg atyámra, ajíjje, nem csoda, egy ilyen-erős, tüzes, csodálatos férfira.

Gyakorlott mozdulatokkal kiszabadította a jangot, gyakorlattan munkába vette, aztán otthagya zihálva. - Ágyba, legdrágább szerelmem - hörögte Richard Kwang. - Először egy konyak aztán egy kis alvás, aztán...

- Nagyon helyes, de nem itt! - szögezte le Venus Poon, és fölsegítette.

- Eh? De hát én állítólag Tajvanon...

- Igen, tudom, épp ezért jobb lesz, ha a klubodba mégy!

- De én...

- Jaj, te már kimerítetted szegény leányodat. - Venus Poon gyengeséget színlelt, rendbe szedte, felállította Richard Kwangot, és mire az felfogta volna, mi is történik, az ajtóhoz tuszkolta, Ott szenvedélyesen megcsókolta, örök szerelmet esküdött, megígérte, hogy másnap fogadja, aztán becsukta mögötte az ajtót.

Richard Kwang remegve meredt az ajtóra, a térdei egészen elgyengültek, a bőre megizzadt, szeretett volna bedörömbölni, hogy kikövetelje az ágyat, amiért fizetett. De nem dörömbölt. Nem volt hozzá ereje. Odatámolygott a lifthez.

Lefelé menet hirtelen szélesen, elégedetten elmosolyodott. A csekk, amit a lánynak adott, csak egyhavi lakbért fedezett. Venus Poon elfelejtette, hogy egy hónapja megállapodtak: ezentúl havonta ötszáz dollárral többet fizet neki. Íííí, Kicsi Csodálatos Száj, röhincsel, a jang végül is túljárt a jin eszén! Milyen szépen megvertelek ma este... na és azok a felhők meg az eső! Ma este igazán rám jött a kis halál meg a nagy születés! Még az emelést beszámítva is megérné a kétszeresét.

Venus Poon befejezte a fogmosást, s, nekilátott, hogy rendbe hozza a sminkjét. A fürdőszoba tükreben észrevette az ámáját. - Ah Pú - rikoltott - hozd az esőköpenyemet, a feketét, és telefonálj taxiért... Siess, különben mindkét arcodat összecsapkédem!

Az öregasszony sietve engedelmeskedett, örült, hogy úrnőjének elmúlt a rosszkedve. - Már hívtam taxit - zihálta. - Odalent fog várni az oldalsó bejáratnál, de jobb, ha vársz néhány percet, hátha gyanít valamit atyánk!

- Hah, az a főteknős! Nem jó az ma már semmire! Jó, ha annyi ereje maradt, hogy belevesse magát a kocsijába, és elfuvaroztassa magát a klubjába! - Venus Poon befejezte ajka rúzsozását, s magára mosolygott a tükörben, rettentően tetszett magának.

És most gyerünk a briliánsért, gondolta izgatottan.

- Mikor megint látlak, Póll? - kérdezte - Lily Su.

- Hamarosan. A jövő héten. - Havergill befejezte az öltözködést, és kelletlenül fölvette az esőkabátját. A szoba, amelyben állt, kicsi volt, de tiszta és tetszetős, és fürdőszoba is tartozott hozzá,

hideg-meleg folyóvízzel, amit a szálloda vezetősége vezetett be suba alatt, nagy költséggel, a vízügyi bizottság néhány szakemberének illegális segítségével. - Majd hívlak, ahogy máskor.

- Miért szomorú, Póll?

Havergill megfordult, és a lányra nézett. Még nem mondta meg neki, hogy nemsokára elhagyja Hongkongot. Lily Su az ágyból nézte, fényes, fiatalosan ruganyos volt a bőre. Már csaknem négy hónapja volt Havergill barátnője - nem kizárólagosan, mert Havergill nem fizette a lakbérét és az egyéb költségeit. Konzumnő volt a Boldog Háziasszony Táncteremben, amely Havergill kedvenc éjszakai találkahelye volt a hongkongi oldalon. Az intézmény tulajdonosa, Félszemű Pok hosszú évek óta a bank egyik megbecsült ügyfele volt, a mama-szan pedig egy okos asszony, aki megbecsülte a törzsvendéget. Havergill az évek során számos barátnőt csípett fel a Boldog Háziasszonyban, legtöbbjükét csak néhány órára, egyeseket egy hónapra, nagyon keveset ennél hosszabb időre, és tizenöt év során mindössze egy kellemetlen élménye akadt: egy lány megpróbálta zsarolni. Havergill nyomban elment a mama-szanzhoz. A lány meg aznap éjszaka távozott. Se őt, se háromszöges stricijét nem látták soha többé.

- Miért szomorú, hallod-e?

Mert nemsokára itt hagyom Hongkongot, szeretne volna válaszolni. Mert szeretném, ha csak az enyém lennél, de ezt nem lehet, nem szabad, nem merem - soha, senkit nem mertem. Isten az egekben, mennyire kívánlak!

- Nem vagyok szomorú, Lily, csak fáradt - felelte, a bank miatti problémák csak növelték a vállára nehezedő terhet.

- Minden jó lesz - mondta megnyugtatóan Lily Su. - Telefonál hamar, hallod-e?

- Igen. Persze. - Nagyon egyszerű módszerben állapodott meg a lánnyal: telefonál. Ha őt nem tudta elérni, a mama-szant hívta, aztán este elment a táncterembe - egyedül vagy a barátaival - táncolt néhány fordulót Lilyvel a látszat kedvéért, ittak egy kicsit, aztán a lány távozott. Fél óra elteltével Havergill fizetett, és eljött ide, már minden ki volt fizetve előre. Sose jöttek együtt, erre a diszkrét és elegáns találkahelyre, mert a lány nem akarta, hogy az utcán vagy a környéken egy idegen ördöggel lássák. Katasztrofális hatást gyakorolt volna a jövőjére, ha kettesben látják egy barbárral nyilvános helyen. Nem a munkahelyén. Rögtön rásütnék, hogy a legócskább szajha, egy idegen ördög szajhája, megvetnék, a képébe vigyorognának, értéke csökkenne.

Havergill tisztában volt ezzel. Nem zavarta. Hongkongban ez így megy. - Do zse - mondta. Köszönöm. Szerette Lily Sút, szeretett volna még maradni, vagy magával vinni a lányt. De csak annyit mondott: - Do zse - és elment.

Miután egyedül maradt, a lány végre ásíthatott egyet - egész este kerülgette - hanyatt dőlt az ágyon, és kéjesen kinyújtózott. Az ágy gyűrött volt, de még így is ezerszer különb, mint az a priccs, amely a Tajpingsanban bérelt szobájában várta.

Halk kopogtatás. - Tiszteletre méltó úrnő!

- Ah Csun?

- Én vagyok. – Nyílt az ajtó, egy öregasszony tipegett be. Tiszta törülközőket hozott. - Meddig maradsz?

Lily Su tétovázott. A szállodában az volt a szokás, hogy a vendég egész éjszakára kifizette a szobát, Ha hamar elmentek, az igazgatóság - ugyancsak szokás szerint - a szobaár felét visszafizette a lánynak. - Egész éjszakára - felelte az öregasszonynak. Ki akarta élvezni a kényelmet, nem tudta, mikor lesz része benne legközelebb. Lehet, hogy ez a vendég a jövő héten elveszti a bankját és mindenét.

- Zsosz - mondta, majd: - Készíts fürdőt, kérlek,

Az öregasszony zsémbelődve engedelmeskedett, aztán elment. Lily Su megint ásított egyet, hallgatta a víz zubogását, ő is fáradt volt. Fárasztó napja volt. Ma este a vendég a szokásosnál is többet beszélt, ő odabújt hozzá, próbált aludni, nem odafigyelni, az egészből csak egy-két szót értett, de a barbár ezzel beérte. Lily Sút a hosszú tapasztalat megtanította, hogy ez csupán az ellazulás egyik formája, főleg egy öreg barbár esetében. - Rá se ránts, ha gyenge a jang, vagy ha beszélni, motyogni, dűnnyögni kezdenek azon a bikkfanyelvükön, vagy ha sírva fakadnak a karjaid között. A barbárok már csak ilyenek - magyarázta a mama-szan. - Csukd be a füledet. És csukd össze az orrcimpáidat, hogy ne érezd az, idegen ördög szagát, az öregemberszagot, és segítsd hozzá ezt a barbárt egy percnyi gyönyörűséghez. Ez egy hongkongi jan, régi barát és rendesen fizet, azonnal, hamarosan kivált az adósságodból, és arcot is ad neked, hogy ilyen párnázó pártfogód van. Dolgozz hát lelkesen, játszd el, milyen férfias, és add meg neki a pénze ellenértékét.

Lily Su tudta, hogy megszolgált a pénzt. Nagyon jó zsoszom van, gondolta, sokkal jobb, mint szegény nővéremé meg a pártfogójáé. Szerencsétlen Illatos Virág, szerencsétlen Első Fiú Chen. Micsoda tragédia! Micsoda kegyetlenség!

Megborzongott. Ó, azok a rettenetes Farkasemberek! Milyen borzalmas, hogy levágták a fülét, milyen borzalmas, hogy meggyilkoltak, és egész Hongkongot fenyegetik, milyen borzalmas, hogy azok a bűdös, rohadt ebhús halászok halálra tiporták szegény nővéremet. Aberdeenben! Jaj, micsoda zsosz!

Csak reggel került kezébe egy újság, amelyben ott állt kinyomtatva John Chen egyik szerelmes levele. Rögtön megismerte. Hetekig nevettek rajta Illatos Virággal, meg azon a másik kettőn, amelyeket Illatos Virág nála hagyott megőrzésre. - Olyan furcsa ember, szinte alig van jangja, szinte sose áll föl neki, még egy kicsikét sem - mesélte a nővére. - Mindössze annyit kíván a pénzéért, hogy feküdjek, hagyjam, hogy csókolgasson, néha meztelenül kell táncolnom előtte, és mindig meg kell ígérem, hogy mindenkinek azt mesélem, hogy milyen nagy van neki. Íííí, annyi pénzt ad, hogy csuda! Tizenegy hete én vagyok az "egyetlen igaz szerelme"! Ha ez még tizenegy hétig így megy... talán még egy lakásra is futja!

Délután nagy félelmek közepette, elment apjával a kelet-aberdeeni rendőrségre, hogy azonosítsa a holttestet. Nem mondták, hogy ismerik a pártfogóját. Apja bölcsen úgy döntött, hogy ezt titokban tartják. - Nemes Házi Chen biztos jobb szeretné titkolni. Az ő arcát is érinti a dolog... és az új örökös arcát is, hogy is hívják... az a fiatal, akinek az az idegen neve van. Majd egy-két nap múlva felhívom Nemes Házi Chent, és megpróbálom kipuhatolni, mi a véleménye. Most várunk kell egy kicsit. Azok után, ami ma derült ki, hogy, mit műveltek a Farkasemberek Első Fiúval, egyetlen apának sem volna kedve tárgyalni.

- Igen, gondolta Lily Su, apám okos ember. Nem véletlen, hogy a munkatársai Kilenckarátos Csúnak

hívják. Hála légyen az összes isteneknek, hogy az a két levél nálam van.

Miután azonosították a nővére holttestét, ki kellett tölteniük néhány nyomtatványt, a valódi nevükön, hogy igényt tarthassanak a pénzre, amelyből négyezer-háromszázhatvan hongkongi dollár Wisteria Su, háromezer pedig Illatos Virág Tak néven volt elhelyezve - ezt mind a Jószerencse Táncterem kívül kereste. A rendőrőrmester azonban hajlíthatatlan volt. - Nagyon sajnálom, de most, hogy tudjuk a valódi nevét, ki kell hirdetniük, hogy minden hitelezője bejelentesse igényét az örökségére. - Nyers modorán még az a roppant nagylelkű ajánlatuk sem változtatott, hogy ha most rögtön megkapják a pénzt, hajlandók lemondani az összeg huszonöt százalékaról. Így aztán távoztak.

Az a rohadt ebhús idegen ördög rabszolga, gondolta utálkozva Lily Su. Ha a táncterem behajtja a követelését, nekünk semmi sem marad. Semmi! Ajíjje!

De nem érdekes, gondolta, miközben kéjes elégedettséggel elnyújtózott a fürdőkádban, nem számít. A levelek titka egy vagyont ér Nemes Házi Chennek.

Márpedig Nemes Házi Chennek több vörös hasú bankója van, mint szőrszála a macskának.

Casey hálósobájának ablakában ült összekuporodva, sötét volt, csak az ágy fölött égett a kis olvasólámpa. Komoran nézte az öt emelettel lejjebb lévő utcát. Már hajnali fél kettőre járt, de még ilyenkor is sűrű volt itt a forgalom. Az égbolt alacsony volt, a levegő párás, a holdat nem lehetett látni, ilyen háttér előtt még vakítóbban ragyogtak az óriási neonreklámok és kínai piktogramok alkotta függőleges feliratok fényei, vörösen, kéken, zölden, visszatükröződtek a pocsolyákban, meseországgá változtatták a csúfságot. Az ablak nyitva volt, a buszok, teherautók, taxik között időnként párok rohantak át. Sokan tartottak az új Royal Netherlands Hotel hallja és az European kávéház hajnalig nyitva tartó falatozója felé, ahol mielőtt feljött, megivott egy búcsúkávét Janelli kapitánnyal, a pilótájukkal.

Errefelé mindenki annyit eszik, tűnődött. Mennyi ember nyüzsög itt, milyen rengeteg a munkaerő, milyen kevés a munkahely, milyen kevesen vannak a csúcson, minden talapzaton csak egy, mindig férfi, mindenki töri magát, hogy feljusson oda és ott maradjon... De minek? Az új kocsióért, az új házért, az új öltönyért, az új hűtőszekrényért, az új mütyürkéért vagy bármiért.

Az élet számlája hosszú. Sosincs elég zöldhasú a mindennapi élet számláira, nem is beszélve a saját jachtról, a saját lakásról Acapulco vagy a Cote d'Azur partjain meg az odavaló eljutásról - ha csak turistaként is.

Utálom a turistaosztályt. Nekem az első osztály való. De még jobb a saját repülőgép, sokkal jobb, de most nem gondolok Lincre...

Az este fölvitte vacsorázni Seymour Steiglert, megbeszéltek minden üzleti ügyet, főképp jogi problémákat, amelyekkel a jogtanácsos hozakodott elő.

- Teljesen biztosra kell mennünk. Külföldiekkel szemben nem lehetünk elég óvatosak, Casey. - mondogatta egyre. - Ezek nem a jenki játékszabályok szerint játszanak.

Vacsora után Casey közölte velem, hogy rengeteg munkája van, és otthagya. Nem volt már semmi dolga. Bevette magát egy fotelbe, és olvasni kezdett. Átfutotta a Fortune-t, a Business Weeket, a The Wall Street Journalt, és még néhány gazdasági szakfolyóiratot. Ezután átvette a következő kínai leckét. A könyvet a végére hagyta. A könyv Peter Marlowe regénye, a Changi volt. A puha fedelű, számárfüles kötetre tegnap délelőtt, közvetlenül a szálloda mellett, egy mellékutcában bukkant rá a tucatnyi könyvárú stand egyikénél. Nagy örömet szerzett számára az alkudozás. Az árusnő először huszonkét hongkongi dollárt kért érte. Casey lealkudta 7,55 hongkongira, alig másfél amerikai dollárra. Elégedetten folytatta a kirakatnézegetést. A közelben talált egy modern könyvesboltot, amelynek kirakata Hongkongról és Kínáról szóló képeskönyvekkel volt tele. Odabent az egyik állványon ott állt a Changi, három példány 5,75 hongkongiért adták őket, újonnan.

Casey először szidni kezdte magában a vénasszonyt, hogy így becsapta, de aztán észbe kapott: de hisz az a banya nem csapott be. Csak ügyesebben kereskedett, mint én. Végül is alig egy perce még én vihogtam magamban, hogy nem volt rajtam semmi haszna, pedig isten a tudója, szükségük van rá.

Nézte a Nathan Road alatta zajló forgalmát. Délelőtt elsétált rajta vagy két kilométert, elment a Boundary Roadig. Ez is egyike volt azoknak, amiket látni akart. Ugyanolyan utca volt, mint a többi, forgalmas, nyüzsgő, harsány cégtáblákkal teli, csak egy valamiben más: abban, hogy ami a Boundary Roadtól északra terül el, az 1997-ben visszakerül Kínához. Mindenestül. 1898-ban a britek számos közeli szigettel együtt kilencvenkilenc évre bérbe vették a Boundary Roadtól a leendő határig, a Sham Chun folyóig terjedő területet. - Nem volt ez ostobaság, Peter? - kérdezte Casey Marlowe-tól, amikor a délutáni tea idején véletlenül összefutott vele a szálloda halljában.

- Ma már az - felelte elgondolkozva Marlowe. - De akkor, ki tudja? Nyilván volt értelme, különben nem csinálták volna.

- Igen, Peter, de hát kilencvenkilenc év az olyan rövid idő. Mi ütött beléjük, hogy csak ilyen rövid időre vették bérbe? Nem gondolkoztak?

- Hát igen. Az ember hajlamos így vélekedni. Most. Na de akkoriban? Ha valamelyik brit miniszterelnök akkortájt böffentett egyet, abba az egész világ belerengett. Egy világhatalom esetében más a helyzet. A brit oroszán azokban az időkben még valódi oroszán volt. Mit számít egy tenyérnyi földdarab annak, aki a világ negyedrészt birtokolja? - Caseynek eszébe jutott, hogyan mosolygott

Marlowe. - Ennek ellenére az Új Területeken még mindig létezett az itteniek fegyveres ellenzéke. Persze forrongtak is. Aztán a kormányzó, Sir Henry Blake, kezébe vette a dolgot. Nem indított ellenük háborút, csak beszélt velük. A falu öregei végül beadták a derekukat, de azzal a kikötéssel, hogy a törvényeik és szokásaik továbbra is érvényben maradnak, és ha kívánják, cselekedeteiket kínai törvények szerint bírálják el, és Kowloon városa továbbra is kínai marad.

- És az itteniekre még mindig a kínai törvények vonatkoznak?

- Igen, a történelmieket, nem a Kínai Népköztársaság törvényei, így aztán ide olyan brit előjárók kellene, akik a konfuciánus törvényekben is kiismerik magukat. Egészen más, mint a miénk. Például: a kínai törvény abból indul ki, hogy a tanúk természetesen mind hazudni fognak, mert kötelességük hazudni és eltitkolni a dolgokat, és az előjáró dolga, hogy kiderítse az igazságot. Afféle Charlie Chanként kell működni. Civilizált ember nem esküdözik nyilvánosság előtt, hogy igazat mond, minket is bolondnak néznek érte, és nem vagyok biztos benne, hogy nincs igazuk. Tele vannak mindenféle örült és bölcs szokással - attól függ, honnan nézzük. Tudja-e például, hogy az itt élő kínai férfiaknak több feleségük is lehet?

- Ezt már nevezem.

- A több feleségnek tényleg vannak bizonyos előnyei.

- Hát akkor ide figyeljen, Peter - kezdte Casey felhevülten, aztán rájött, hogy Marlowe csak cukkolja. - Magának elég egy is. Magának ott van Fleur. Hogy vannak? Hogy megy az anyaggyűjtés? Ha maga nem ér rá, mit gondol, volna kedve Fleurnek eljönni velem ebédelni?

- Sajnos kórházban van.

- Uramisten! Mi baja?

Marlowe elmondta neki a reggel történeteket, és hogy mit mondott Tooley doktor. - Épp most jövök Fleurtól. Nincs valami jó színben.

- Jaj, de sajnálom, Tehetnék valamit?

- Nem, köszönöm. Nem hiszem.

- Csak szóljon, ha bármit, jó?

- Köszönöm.

- Lincnek igaza volt, hogy beugrott vele, Peter. Becsületszavamra.

- Hát persze, tudom. Egy percre se higgye, hogy... Linc megtette, amit nekem... jobban csinálta, mint én tudtam volna. És maga is. És azt hiszem, azt a másik lányt is sok bajtól mentették meg. Orlandát. Orlanda Ramost.

- Igen.

- Míg él, hálás lehet maguknak. Halálosan meg volt ijedve. Több ilyet láttam már annál, mint hogy ne ismerjem fel. Gyönyörű egy darab, nem?

- Az. Hogy áll az anyaggyűjtés?

- Köszönöm, jól.

- Alkalomadtán szívesen elbeszélgetnék magával a benyomásairól. Jaj, most jut eszembe: megtaláltam a könyvét, meg is vettem, még nem olvastam el, de ott van a pakli tetején.

- Tényleg? - Caseynek eszébe villant, hogyan próbálta játszani a közömböst Marlowe. - Remélem, tetszeni fog. Hát nekem most mennem kell, meg kell uzsonnáztatni a gyerekeket.

- Ne felejtse el, Peter: ha bármi van, csak hívjon. Köszönöm a teát, és adja át üdvözetemet Fleurnek.

Kinyújtózott, sajogni kezdett a háta. Leszállt az ablakpárkányról, visszament az ágyhoz. A szoba kicsi volt és nem olyan elegáns, mint a lakosztály - immár Linc lakosztálya. Bartlett úgy döntött, hogy megtartja a másik hálószobát is. - Bármikor használhatjuk irodának mondta Caseynek -, de tartaléknak is megteszi. Ne aggódj, le lehet vonni az adóból, és az ember sose tudhatja, mikor lesz szüksége egy vendégfalóra.

Orlandának? Nem, neki nem lesz szüksége arra az ágyra!

Casey, parancsolt magára, ne légy rosszindulatú. és ne légy buta. Se féltékeny. Sose voltál még féltékeny, legalábbis nem ennyire. Te állítottad föl a szabályokat. Igen, de ezzel együtt boldog vagyok, hogy kiköltöztem. Az a tegnap este kemény volt, nehéz volt Lincnek, nehéz volt nekem, de neki nehezebb. Orlanda jót fog tenni neki... Ó, hogya...! Orlanda le van tojva.

Kiszáradt a szája. Odament a hűtőszekrényhez, kivett egy üveg Perrier-t. A kellemes zamat feldobta valamelyest, hogy az ördögbe csinálják ezeket a buborékokat - tűnődött szórakozottan, miközben ágyba bújt. Korábban is megpróbált már egyszer aludni, de zsongott az agya, nem tudott leállni, túl sok volt az újdonság: új ételek, új illatok, új levegő, új szokások, új fenyegetések, új emberek, új kultúra. Dunross, Gornt, Dunross és Gornt, Dunross és Gornt és Linc. Egy új Linc. Egy új te, aki megijed egy csinos kis segg miatt... Igen: segg, ha közönséges akarok lenni, és számomra ez is új. Mielőtt idejöttem, magabiztos voltam, dinamikus, otthonosan mozogtam a világomban, Most meg nem. És akkor mindennek a tetejébe ott van az a ribanc, az a Lady Joanna, a maga szépeltő angolságával: "Ne felejtse el, drágám, ma van a Harmincon Felüliek Klubjának az ebédje. Tudja, a tajpan vacsoráján már szóltam..."

Mocskos vén kurva. Harmincon felüliek! Még huszonhét se vagyok!

Ez igaz, Casey. De most úgy be vagy pörögve, mint a leforrázott macska, és nemcsak a Lady vagy Orlanda miatt, hanem Linc miatt, és amiatt a több száz könnyen megkapható lány miatt, akiket eddig láttál, és akkor még be se néztél a tánctermekekbe, a mulatókba meg a házakba, amelyekre specializálódtak. Nem erre célozgatott Janelli is?

- Jézusom, Casey - mondta sugárzó vigyorral - olyan itt, mint mikor Koreában szolgáltam, és eltávoztam. Még mindig csak húsz dollár, és császár az ember!

Az este tízóra tájban felszólt neki Janelli, hogy volna-e kedve lejönni hozzá meg a legénység többi tagjához a Royal Netherlandsba bekapni valamit. Nagyot dobbant a szíve a telefon csörgésére, azt hitte, Linc az, és amikor rájött, hogy nem, azt mondta, még rengeteg a dolga, de aztán hálásan hagyta magát rábeszélni. A falatozóban hatalmas adag szalonnás rántottát rendelt, pirítóssal és kávéval, amit pedig nem is kívánt.

Tiltakozásul. Tiltakozásul Ázsia, Hongkong, Joanna és Orlanda ellen, ó, Jézusom, bárcsak sose kezdtem volna érdeklődni Ázsia iránt, bárcsak sose javasoltam volna Lincnek, hogy alakuljunk át nemzetközi céggé.

Miért javasoltam?

Mert az USA és a Par-Con számára ez az egyetlen járható út, ha fejlődni akar. Az egyetlen. Exportálni. Multinacionális, de exportáló cégekre van szükség. Ázsia pedig a világ legnagyobb, legnyüzsgőbb és mindeddig kihasználatlan piaca. És ez az évszázad Ázsiáé. És ha Dunrossék vagy Gornték összeállnak velünk, megfogták az isten lábát, mert mögöttünk meg ott áll a világ legnagyobb piaca, a sok pénz, a technológia, a növekedés és a gyakorlat.

De miért ilyen fontos nekem ez a Hongkong?

Mert itt akarom megszerezni a lelépési pénzemet, és itt akarom eltölteni a születésnapomig hátra lévő időt, itt akarom kitölteni a hetedik esztendőm.

Ha viszont ilyen ütemben folytatom, hamarosan nem lesz se állásom, se jövőm, se Linc, hogy igent vagy nemet mondjak neki.

Felsőhajtott. Korábban fent járt Bartlett lakosztályában, föl vitt egy köteg telexet meg aláírni való levelet, és otthagyt egy cetlit is: „Remélem, jól érezted magad.” Amikor feljött a Netherlandsból, megint fölment, és lehozott mindent, amit előzőleg ott hagyott. - Te valójában Orlanda miatt vagy ennyire kiakadva - mondta fennhangon. - Ne tedd bolonddá önmagad.

- Na, mindegy, holnap is nap lesz. Orlandával könnyen elbánhatok, gondolta komoran. Most, hogy pontosan behatárolta, ki az ellensége, már jobban érezte magát.

Peter Marlowe számfüles kötete tűnt a szemébe: Kezébe vette, kényelmesebbre paskolta a párnáit, és olvasni kezdett. Peregtek a lapok. Hirtelen megszólalt a telefon. Annyira el volt merülve, hogy összerendezte a hangra, aztán egy pillanat alatt túlaradó boldogság töltötte el. - Szia, Linc! Jól érezted magad?

- Én vagyok, Casey, Peter Marlowe, rettenetesen sajnálom, hogy ilyen későn zavarom, de a szobainasa azt mondta, még ég magánál a villany... Remélem. Nem ébresztettem fel?

- Nem, szó sincs róla, Peter. - Casey szinte beleszédült a csalódottságba. - Miről van szó?

- Ne haragudjon, hogy ilyen későn hívom, de amolyan kisebbfajta vészhelyzet van, be kell mennem a kórházba és... maga azt mondta hívjam...

- Mi történt? Casey - most már teljesen ráhangolódott Marlowe-ra.

- Nem tudom. Csak ideszóltak, hogy be tudnék-e menni, most, azonnal. Én a gyerekek miatt telefonálok. Lesz itt egy inas, aki időnként benéz rájuk, de én szeretnék hagyni nekik egy cetlit, rajta a maga számával, hátha esetleg felébrednek, csak a biztonság kedvéért, hogy legyen egy barátságos arc, akit felhívhatnak, hogy így fejezzem ki magam. Amikor tegnap találkoztunk magával a hallban, mindkettőnek az volt a véleménye, hogy maga egy bomba nő. Valószínűleg nem fognak felébredni, de esetleg előfordulhat. Felhívhatják magát? Ne ha...

- Persze. De nem volna jobb, ha most rögtön átugranék?

- Ó, nem, ez eszembe se jutott. Ha magá...

- Nem vagyok álmos, maga meg itt lakik a szomszédban. Nem gond, Peter, már ott is vagyok. Nyugodtan induljon el a kórházba.

Csak egy percbe telt, míg felöltözött, pantalló, blúz, kasmírpulóver. Még meg se nyomta a lift hívógombját, Éjszakás Szong már ott volt: elkerekedett szemmel, tolakodóan kíváncsian. Casey nem mondott neki semmit.

Leérve átvágott a hallon, kilépett a Nathan Roadra, átment a mellékutca túloldalára, és belépett az Annex halljába. Peter Marlowe már várta. - A hölgy Miss Tcholock - mondta sietve az éjszakai portásnak. - Vigyáz a gyerekekre, míg meg nem jövök.

- Igen, uram! - mondta az eurázsiai, ugyanolyan elkerekedett szemmel, mint Éjszakás Szong. - Az inas fölvezeti, kisasszony.

- Remélem, minden rendben lesz és... - Casey elhallgatott. Marlowe már kilépett a lengőajtón, egy taxinak integetett.

A kis lakosztály a hatodikon volt, az ajtaja félig nyitva. Éjszakás Po, a folyosós, a vállát rángatva, morogva távozott, szidta a barbárokat. Mintha ő nem tudna vigyázni két alvó gyerekre... Akik minden este vele bújócskáznak...

Casey becsukta az ajtót, és belesett a parányi gyerekszobába.

Mindkét kislány mélyen aludt. Jane, a kicsi a felső ágyon, Alexandra kezét- lábát szétvetve az alsón. Összeszorult a szíve. Szókék voltak, kócosak, angyaliak, mackójuk a karjukban. Istenem, mennyire szeretnék gyerekeket - gondolta. Linctől.

Szeretnél? Pelenkák, bezártság, álmatlan éjszakák, a szabadság hiánya. - Nem tudom. Azt hiszem, igen: két ilyet, mint ezek... igen.

Nem tudta, betakarja-e őket. Meleg volt, úgyhogy úgy gondolta, nem nyúl hozzájuk, nehogy felébressze őket. A hűtőben talált palackozott vizet, az valamelyest felfrissítette és lenyugtatta hevesen verő szívét. Leült egy karosszékbe. Egy perc elteltével elővette retiküljéből Peter Marlowe könyvét, és

megint belekezdett az olvasásba.

Marlowe két óra múlva jött vissza. Casey észre se vette, hogy elszaladt az idő.

- Ó - mondta, megpillantva a férfi arcát. - Elvesztette a babát?

Peter Marlowe tompán bólintott. - Ne haragudjon, hogy ilyen sokáig elvoltam. Iszik egy csésze teát?

- Igen, de ne fáradjon vele, hagyja, hogy én...

- Ne. Ne, köszönöm. Én tudom, hol vannak a hozzávalók. Ne haragudjon, hogy ennyi kellemetlenséget okoztam.

- Nem okozott semmi kellemetlenséget. Fleurrel mi van?

- Azt mondják, jól van. A gyomorfertőzés okozta, meg van egy kis bélfertőzése is. Egyelőre még korai volna véleményt mondani, de nem áll fenn komoly veszély. Ezt mondták. A... vetélés, azt mondták, mindig elég nehéz história, fizikailag és érzelmileg is.

- Borzasztóan sajnálom - mondta Casey.

Peter Marlowe ránézett, Caseynek feltűnt karakteres, feszült, kiélt arca. - Nem kell aggódni, Casey. Fleurrel nincs semmi baj - mondta határozott hangon. - A... a japánok úgy tartják, a születés után, harminc napig még semmi sem dőlt el, harminc napig, ha fiú, harmincegyig, ha lány, addig még semmi sem dőlt el, nincs lélek, nincs személyiség, nincs személy... addig az időpontig még nem ember. - Kiment a szűk kis konyhába, föltett forrni egy kanna vizet, igyekezett meggyőzően beszélni. - A legjobb elhinni, eh? Hogyan is lehetne más, mint... mint egy valami. Addig még nem alakul ki személyiség, harminc-egynéhány nappal a születés után. Úgyhogy így nem annyira elviselhetetlen. Ezzel együtt is borzasztó egy anyának, de azért nem annyira. Ne haragudjon... összevissza beszélék.

- Nagyon is jól beszél. Remélem Fleur hamarosan rendbe jön - mondta Casey. Szerette volna megérinteni a férfit, de nem tudta, tegye-e. Marlowe méltósággal viselte fájdalmát, próbált nagyon nyugodtan beszélni - mégis olyan volt most előtte, mint egy kisfiú.

- A kínaiak és a japánok valójában nagyon érzékenyek, Casey.

A... babonáik megkönnyítik számukra az életet. Gondolom, a régi időkben olyan rettentő magas lehetett náluk a csecsemőhalandósági ráta, hogy valamelyik bölcs apa kitalálta ezt a bölcsességet, hogy megkímélje az anyát a gyásztól. - Sójajtott. - Vagy ami még valószínűbb: valamelyik még bölcsőbb anya találta ki, hogy megvigasztaljon egy megtört apát. Eh?

- Így lehetett - felelte Casey, elveszítve a talajt a lába alól. Marlowe kezét figyelte, hogy készíti a teát. Először forró vizet önt a kannába, gondosan kiöblíti, aztán kiönti a vizet. Három kiskanál tea, meg egy a kannának, forró víz a kannába. - Sajnos, nincs filteres, én nem bírom megszokni, bár Fleur szerint ugyanolyan jó, csak tisztább. - Behozta a tálcát a nappaliba, letette az ebédlőasztalra. - Tejjel és cukorral? - kérdezte.

- Igen - felelte Casey, bár még sosem itta így.

Furcsa íze volt. De erős, frissítő. Szótlanul kortyolgatták. Marlowe halványan elmosolyodott. - Nehéz volna tea nélkül, eh?

- Ez kitűnő.

Peter Marlowe tekintete megakadt a félig nyitott könyvön. – Nocsak.

- Amit eddig olvastam, az tetszett, Peter. Mennyire igaz?

Marlowe elgondolkodva töltött magának még egy csészével. - Annyira igaz, mint bármely történet, amit tizenöt évvel a történetek után mesélnek. Az események legjobb emlékezetem szerint pontosak. A könyvben szereplő emberek nem léteztek, viszont hozzájuk hasonlóak igen, és ők valóban mondták és tették azokat a dolgokat, amiket leírtam.

- Hihetetlen. Hihetetlen, hogy emberek, fiatal emberek képesek voltak ezt túlélni.

- Mikor Changi megnyílt, tizennyolc éves voltam, amikor véget ért, huszonegy... valamivel több, mint huszonegy...

- És maga kicsoda a könyvben?

- Talán benne se vagyok.

Casey úgy döntött, ezt elengedi a füle mellett. Egyelőre. Amíg ki nem olvassa. - Hát akkor én megyek is. Biztos ki van merülve.

- Nem, egyáltalán. Sőt, még csak fáradt sem vagyok. Néhány dolgot még föl is kell jegyeznem... Majd alszom, ha a lányok elmentek az iskolába. Maga viszont biztosan fáradt. Nem tudom eléggé megköszönni, Casey. Lekötelezett.

Casey elmosolyodott, megrázta a fejét, majd némi szünet után megkérdezte: - Peter, maga annyi mindent tud erről a helyről... Maga kivel társulna? Dunross-szal vagy Gornttal?

- Üzletileg Gornttal. Ha a jövőt nézem, akkor Dunross-szal, ha át tudja vészelní ezt a vihart. De úgy hallom, ez nem valószínű.

- És a jövő szempontjából miért?

- Az arc miatt. Gorntnak se a megfelelő stílusa, se a szükséges háttere nincs meg hozzá, hogy ő legyen a tajpan.

- Ez olyan fontos?

- Errefelé elengedhetetlen. Ha a Par-Con a hosszútávú fejlődést tartja szem előtt, akkor Dunross. Ha egyszerűen csak hipp-hopp, fel akar falni egy céget, akkor Gornt.

Casey elgondolkodva fölhajtotta a teáját. - Orlandáról mit tud?

- Sokat - vágta rá Marlowe. - De egy élő személlyel kapcsolatos pletyka vagy botrány nem ugyanaz, mint a régi idők legendái, vagy szóbeszédei. Igaz?

Casey Marlowe szemébe nézett. - Még egy szolgálat fejében sem?

- Ez más lapra tartozik. - Peter Marlowe szeme kissé összeszűkülte. - Maga most szívességet kér?

Casey letette a csészéjét. - Nem - válaszolta fejét ingatva - nem Peter, most nem. Talán majd valamikor igen, de most nem. - Látta, hogy Marlowe még jobban ráncolja a homlokát.

- Mi van? kérdezte.

- Csak eszembe jutott, hogy vajon fenyegetést jelent-e a maga számára Orlanda. Miért pont ma este? Nyilván Linc miatt. Ez pedig magától vezet a következő feltevéshez: Bartlett most Orlandával van. Ez egyben azt is megmagyarázza, miért volt olyan rettenetes a hangja, amikor felhívtam.

- Tényleg rettenetes volt?

- Az. Észrevettem Aberdeenben, hogyan néz Bartlett Orlandára, maga Bartlettre, Orlanda meg magára. - Marlowe ivott egy kis teát, megkeményedtek a vonásai. - Jó kis buli volt, sok mindennek elindítója... nagy feszültségek, óriási dráma. Ha képes kívülről szemlélni a dolgot, elbűvölő eseményesor.

- Maga mindig kívülről nézi az eseményeket?

- Igyekszem megtanulni a megfigyelő szerepét. Igyekszem megfelelően használni a szememet, a fülemet és a többi érzékszervemet. Maga ugyanilyen. Nem sok dolog kerül el a figyelmét.

- Talán igen, talán nem.

- Orlanda jól ismeri Hongkongot, jól ismeri Gorntot, és ha maga össze akar csapni vele Linc Bartlett miatt, akkor készüljön heves és véres csatára - mármint abban az esetben, ha Orlanda elhatározta, hogy megszerzi magának Bartlettet. Ezt viszont még nem tudom.

- Gornt felhasználná Orlandát?

Peter Marlowe gondolkodott egy kicsit. - Én úgy érzem, Orlanda irányítója ő maga. Mint ahogy a legtöbb nő. Nem?

- A legtöbb nő egy férfihoz kapcsolja az életét, akár akarja, akár nem.

- Abból, amennyit én tudok magáról, úgy sejtem, mindenre talál ellenérvet.

- Miért, mit tud rólam?

- Sokat. - Megint a halvány, könnyű, szelíd mosoly. - Többek között azt, hogy talpraesett, bátor és nagyon sok arca van.

- Én már nagyon unom ezt az arc históriát, Peter. A jövőben... - Casey mosolya ugyanolyan barátságos volt, mint Marlowe-é: - A könyvében valaki épp most fog segget - vagy, ahogy maga írja: valagat nyerni vagy veszíteni.

Peter Marlowe együtt nevetett Caseyvel. - A maga szájából még ez is úrinőhöz illően hangzik.

- Nem vagyok úrinő.

- Dehogynem - mondta Marlowe, majd valamivel halkabb hangon folytatta. - Láttam, hogyan nézett magára Bartlett Dunross estélyén. Szereti magát. Hülyének kellene lennie ahhoz, hogy elcserélje Orlandáért.

- Köszönöm, Peter - Casey felállt, arcon csókolta, s megbékélten távozott. Mikor kiszállt a liftből, Éjszakás Szong már várta, előreloholt, és széles mozdulattal kitérte előtte az ajtót. Észrevette, hogy Casey szeme a folyosó végén lévő ajtóra villan.

- Az úr nem otthon - készségeskedett. - Nem visszajött még. Casey sóhajtott. - Megint vesztettél egy adag valagat, öreg barátom.

- Eh?

Casey becsukta az ajtót; elégedett volt magával. Az ágyban folytatta az olvasást. Hajnalra kiolvasta a könyvet. Aztán elaludt.

58.

9 óra 25 perc

Dunross gyors tempóban vette jaguárjával a fordulót, könnyedén hajtott fölfelé a kanyargós úton, aztán rákanyarodott egy behajtóra, és két centire a magas vaskapu előtt megállt. A kapu két oldalán magas kőfal húzódott. Egy pillanat múltán egy kínai portás kukkantott ki a kisajtón. Megismerte a tajpant, kitérte a kaput, és intett, hogy hajtsen be.

A behajtó egy díszes, kínai udvarházhoz vezetett. Dunross kiszállt.

Újabb szolga köszöntötte szótanul. A park szépen rendben volt tartva. Lent, az egyik lanka alján, a tenispályán négy kínai játszott vegyes párost. Nem figyeltek föl rá, Dunross pedig egyiküket sem ismerte.

- Kérem, kövessen, tajpan - mondta a szolga.

Egy váróhelyiségbe vezette Dunross, aki igyekezett leplezni kíváncsiságát, Ez volt az első alkalom, amikor őt vagy ismerősei közül bárkit is meghívtak Tiptop otthonába. -A helyiség tiszta volt, és furcsa, nemtörődöm, de kínaiaknál szokásos módon tele értékes antikvitásokkal és csúnya, modern csecsebecsékekkel, nippekkal. A faborítású falakon néhány rossz olajnyomat függött. Dunross leült. Egy újabb szolgálta teát hozott, kitöltötte.

Dunross érezte, hogy figyelik, de a szokásokhoz ez is hozzátartozott. Ezeknek a régi házaknak a legtöbbszörében kémlelőnyílások voltak a falakban és az ajtóknál - még a Nagy Házban is jócskán akadt belőlük

Mikor hajnali négy óra tájban hazaért a Nagy Házba, egyenesen a dolgozószobájába ment, és kinyitotta a pánccsaszekrényt. Egy futó pillantás elég volt, hogy lássa: az egyik fél pénz illik a Négyujjú Vutól kapott viaszlenyomathoz. Semmi kétség. Remegő ujjakkal kitörte a viasszal odaragasztott félpénzt Dirk Struan bibliájából és megtisztogatta. Tökéletesen illeszkedett a lenyomathoz.

- Jézusom... - suttogta. - Most mi lesz? - Visszatette a félpénzt meg a viaszlenyomatot a pánccsaszekrénybe. Tekintete a töltött pisztolyra, majd az üres helyre siklott, ahol nemrég még AMG jelentései heverték. Nyugtalanul bezárta a pánccsaszekrényt, és elment lefeküdni. A párnáján egy cédula feküdt: „Apa drága! Légy szíves kelts fel, amikor elmész. Szeretnénk kimenni a reggeli edzésre. Csók: Adryon. P. S. Meghívhatom Martint a szombati derbire? Nagyon kérek, kérek, kérek! P.P. S. Szerintem Martin szuper. P.P. P. S. Elég sokáig kimaradtál! Már 3 óra 16 van!!!”

Lábujjhegyen odament a szobájához, benyitott, de Adryon már mélyen aludt. Amikor később, reggel eljött, kétszer is kopogtatnia kellett, hogy felébressze. - Adryon! Fél hét.

- Ó. Esik az eső? - kérdezte álmosan Adryon.

- Nem. De nemsokára fog. Elhúzzam a függönyt?

- Ne, apa drága, kösz... nem számít, Martin úgyse... úgyse fogja bánni. - Adryon lenyelt egy ásítást. A szemét már becsukta, s szinte egy pillanat alatt megint elaludt.

Dunross derűsen megrázta egy kicsit, de Adryon nem ébredt fel tőle. - Nem számít, apa. Martin nem fog... - Dunrossnak ekkor eszébe jutott, mit mondott a felesége a tablettákról, és elhatározta, hogy nagyon a körmére fog nézni Martin Haplynek. Nem árt az.

- Á, tajpan, ne haragudjon, hogy megvárakoztattam.

Dunross felállt, megrázta a felé nyújtott kezét. - Kedves öntől, hogy fogad, Mr. Tip. Sajnálattal hallom, hogy meg van fázva.

Tip Tok-to hatvan körüli, őszes hajú, kerek, jó arcú férfi volt. Háziköntösben fogadta vendégét. A szeme vörös volt, orra duzzadt, hangja kissé rekedtes. - Ez a borzalmas klíma... Múlt héten elmentem egy kicsit hajózni Szaros T'Chunggal, ott fázhattam meg. - Enyhén amerikaias, talán kanadai angolsággal beszélt. Se Dunross, se Alastair Struan nem tudott soha semmit kihúzni belőle a múltjára vonatkozóan, és se Johnjohn, se más a bankkörökben nem tudta, mit csinált Kínában 1949 előtt. Még Szaros T'Chung és Phillip Chen se tudott róla semmit, pedig ők gyakori és nagyvonalú vendéglátói voltak. A kínaiak

Osztrigának nevezték - az ilyen közmondásosan hallgatag.

- Igen, elég rossz az idő - bólintott udvariasan Dunross. - Hála legyen istennek ezért az esőért.

Tiptop a mellette lévő férfit mutatott. - Az egyik munkatársam, Mr. Leung.

Átlagos megjelenésű férfi volt. Szürkésbarna maoista zakót és nadrágot viselt. Az arca határozottságról, hidegségről, fegyelmezettségről tanúskodott. Biccentett. Dunross szintén. A "munkatárs" nagyon, sok mindent jelenthetett: főnöktől a tolmácsig, politikai tisztől a testőrig bármi lehetett. - Kávét parancsol?

- Köszönöm. Próbálta már megfázás ellen a C-vitamin kúrát?

Dunross türelmesen belekezdett a találkozó valódi témáját megelőző szertartásos, semmitmondó csevegésbe. Az éjjel, mialatt Brian Kokra várt a Quance bárban, arra a megállapításra jutott, hogy Johnjohn ötlete megér egy próbát, ezért felhívta Phillip Chent, és megkérte, beszéljen meg számára mára egy korai találkozót. Éppenséggel felhívhatta volna magát Tiptopot is, de ezzel vétett volna a kínai protokoll ellen. A civilizált módszer szerint ilyenkor az ember egy közös ismerőst kért fel a közvetítő szerepére. Ennek megvolt az az előnye, hogy elutasítás esetén nem veszt arcot se ő, se a másik fél, se a közvetítő.

Csak fél füllel hallgatta Tiptop szavait, udvariasan társalgott. Leung jelenléte miatt meglepte, hogy még mindig angolul beszélgetnek.

Ez csak azt jelentheti, hogy az illető szintén perfekt angol. Vagy azt, hogy nem érti a kantonit vagy a sanghajit, amit Tiptop használt, és amelyeket Dunross is folyékonyan beszélt. Kerülgette a forró kását Tiptoppal, várta, hogy végre a tárgyra térjen. Aztán ez is megtörtént.

- Ez a tőzsdei krach, ami a részvényeit érte, bizonyára nagyon aggasztó az ön számára, tajpan.

- Igen, az, de ez nem krach, Mr. Tip, csak egy újraértékelési folyamat. A tőzsde állandóan hullámzik.

- És Mr. Gornt?

- Quillan Gornt az Quillan Gornt, aki állandóan ott liheg az ember nyakában. A menny alatt minden varjú fekete. - Dunross tárgyilagos hangon válaszolt, s közben arra gondolt, vajon mennyit tudhat Tiptop.

- Na és a Ho-Pak zűrje? Az is csak újraértékelés?

- Nem. Az komoly. Tartok tőle, hogy a Ho-Paknak nincs szerencséje.

- Igen, Mr. Dunross, de ehhez a szerencsének nem sok köze van. Ez a kapitalista rendszer és Bankár Kwang alkalmatlansága.

Dunross nem szólt semmit. Szeme egy pillanatra Leungra rebbent, aki szobormereven, mozdulatlanul ült és nagyon figyelt, egész lényével igyekezett megérteni a beszélgetés rejtett utalásait. - Nem vagyok beavatva Mr. Kwang üzleti ügyeibe, Mr. Tip. Sajnos, a HoPak megrohanása már más bankokra is

átterjedt, és ez nagyon rossz Hongkong számára, és úgy gondolom, a Kínai Népköztársaság számára is.

- A Kínai Népköztársaság számára nem rossz. Hogyan lehetne ez rossz a mi számunkra?

- Kína az Kína, a Középső Birodalom. Mi a Nemes Háznál mindig úgy tekintettünk Kínára, mint házunk apjára és anyjára. Hongkongi bázisunk most ostrom alatt áll, egy valójában jelentéktelen ostrom alatt... Mindössze a bizalom átmeneti megingásáról van szó, és körülbelül egyheti pénzhányról. Bankjainknak, minden szükséges tartalék, minden összeg, minden erő a rendelkezésére áll, hogy kielégítsék régi barátait, régi ügyfeleiket és mindenkit.

- Ha a valutájuk ilyen erős, akkor miért nem nyomnak több pénzt?

- Mert ehhez idő kell, Mr. Tip. A pénzjegynyomda nem képes ilyen rövid idő alatt ennyi hongkongi bankjegyet előállítani. - Dunross nagy türelemmel válaszolt a kérdésekre. Tudta, hogy a legtöbb Leung kedvéért hangzik el, ez viszont azt jelentette, hogy Leung a felettese Tiptopnak, magasabb rangú párttag, nem bankszakember. - Átmeneti megoldásként úgy gondoltuk, hogy azonnal idehozatunk néhány repülőgép-rakománynyi fontsterlinget, hogy fedezzük vele a kivételeket. - Látta, hogy mindkét férfi szeme összeszűkül kissé.

- Az aligha volna elég a hongkongi dollár megtámogatására.

- Igen, ezzel a mi bankáraink is tisztában vannak. A Blacsnél, a Victoriánál és a Bank of Englandnél azonban úgy vélik, átmenetileg ez a legjobb megoldás. Egyszerűen nincs annyi hongkongi készpénzünk, hogy minden betétest kielégíthessünk.

Sűrűsödött a csend. Dunross várt. Johnjohn azt mondta neki, hogy véleménye szerint a Bank of China-nak a Britanniával kapcsolatos monetáris megszorítások miatt nincs komoly tartaléka angol fontból, viszont hongkongi dollárból, amire nem vonatkoznak a megszorítások, igen komoly készletekkel rendelkezik.

- Nem volna jó, ha a hongkongi dollár meggyengülne - mondta Tip Tok-to. Hangosan kifújta az orrát.
- Hongkongnak nem tenne jót.

- Nem.

Tip Tok-to tekintete megkeményedett, előrehajolt ültében. - Igaz az, tajpan, hogy az Orlin Bank nem akarja megújítani a forgóalapját?

Dunross érverése kissé felgyorsult. - Igaz.

- És igaz, hogy az önök kitűnő bankja nem nyújt kölcsönt vagy annyi előleget Önnek, hogy visszaverje a rohamot, amit a Rothwell Gornt indított a részvényei ellen?

- Igaz. - Dunross nagyon örült, hogy ilyen nyugodtnak hangzik a hangja.

- És az is igaz, hogy sok régi barátja megtagadta öntől a hitelt?

- Igaz.

- És igaz az is, hogy egy... egy Toda Hiro nevű illető ma délután érkezik, hogy behajtsa azt a részletet, amely a hajógyárától nemrég rendelt hajó részbeni ellenértéke?

- Igen.

- És igaz az is, hogy Mata, Tung és az általuk irányított macaui jószerecske Társaság megháromszorozta szokásos aranyrúdrendelését, de közvetlen úton nem segít?

- Igaz. – Dunross eddig is nagyon figyelt, de most még jobban koncentrált.

- És igaz-e, hogy a szovjet hegemonisták, ezek a láncos kutyák megint voltak olyan arcátlanok, olyan nagyon-nagyon arcátlanok, hogy engedélyt kértek hongkongi bank tevékenységre?

- Azt hiszem, igaz. Johnjohn így tájékoztattott. Nem feltételezem, hogy hamis információt továbbított volna.

- Mit mondott önnek?

- Dunross szó szerint elismételte, majd azt mondta: - Én természetesen ellenezni fogom a folyamodványt, a brit bankok bizottmánya, a tajpanok és a kormányzó nemkülönben. Johnjohntól tudom azt is, hogy a hegemonistáknak volt képük azonnali és tetemes mennyiségű hongkongi dollárt felajánlani, hogy kisegítsék őket az átmeneti nehézségekből.

Tip Tok-to felhajtotta a kávéját. – Parancsol még egyet?

- Köszönöm. – Dunrossnak feltűnt, hogy Leung tölt, s úgy érezte, nagy lépést tett előre. Az éjjel óvatosan megpendítette a moszkvai bankot Phillip Chennek, tudván, hogy Phillip megtalálja a módját az információ továbbításának, amiből egy ilyen okos ember, mint Tiptop, rögtön rájön a sürgős találkozó valódi okára, s így van ideje felvenni a kapcsolatot a döntéshozóval, aki jogosult igent vagy nemet mondani. Érezte, hogy megizzadt a homloka, és fohászzkodott, hogy a másik kettő ne vegye észre. Nyugtalanúsága felverheti az árat - már ha az üzlet létrejön.

- Rettenetes, rettenetes - mondta Tiptop elgondolkodva. - Rettenetes idők! Öreg barátok hagynak cserben öreg barátokat, ellenségeket ölelnek keblükre. Rettenetes. Most jut eszembe, tajpan: az egyik öreg barátunk kérdezi, le tudna-e szállítani neki egy hajórakományt. Azt hiszem, tórium oxidot mondott.

- Dunross nagy önuralommal fegyelmezte arcvonásait. A tórium oxid a ritka földfémek közé tartozott, a gázizzóharisnyák létfontosságú alapanyaga volt: ettől világítottak olyan ragyogó fehér fénnel. Dunrossnak az elmúlt évben véletlenül a fülébe jutott, az Egyesült Államok után az utóbbi időkben Kína lett a legnagyobb fogyasztója. A dolog felkeltette kíváncsiságát, mivel a Struan nem volt érdekelve ebben a jövedelmezőnek látszó üzletágban. Gyorsan megtudta, hogy az anyaghoz viszonylag könnyű hozzájutni, és hogy óriási üzletről van szó: a kereskedelem nagy titokban, számos kis importőrön keresztül folyik, akik jóformán nem is tudják, mit szállítanak. A tórium a természetben különféle radioaktív izotópokkal együtt fordul elő, amelyek egyik-másikat könnyen át lehet alakítani hasadásra képes uránium 235-össé, maga a tórium 232 pedig a tenyészreaktorok roppant értékes nyersanyaga. Természetesen a tórium 232

számos más tórium származékkal együtt stratégiai nyersanyagként számított, s ezért a kereskedelmi korlátozások alá esett, de - mint azt Dunross nagy meglepetéssel tapasztalta - a kémiai úton könnyen átalakítható oxidok és nitrátok nem tartoztak ezek körébe.

Azt nem sikerült megtudnia, hová viszik voltaképpen a tórium oxidot. Igen, persze, Kínába. Másokkal egyetemben hosszú ideig úgy sejtette, hogy Kína valamilyen nagyszabású atomprogramon dolgozik, bár mindenki meg volt győződve róla, hogy a kutatás még csak elméleti síkon mozoghat, és a megvalósításig legalább tíz év van hátra. A gondolat, hogy Kína esetleg nukleáris fegyverek birtokába jut, egyes érzelmekkel töltötte el Dunrosst. Egyfelől az atomfegyverek bárminemű burjánzása veszélyes, másfelől viszont mint atomhatalom, Kína egy csapásra a Szovjetunió igen komoly vetélytársává válik, talán még egy sorba is lép vele, sőt fenyegetéssé válhat, meghódítani pedig végképp nem lehet - főleg ha a hordozóeszközei is megvannak egy megtorló csapáshoz.

A két kínai Dunrosst nézte. Leung arca még mindig közömbös volt, csak a homlokán kezdett lüktetni egy vékony ér. - Ez elképzelhető, Mr. Tip - mondta Dunross. - Mennyire volna szükség és mikor?

- Tudomásom szerint azonnal kellene, és bármennyi, ami csak felhajtható. Mint ön is tudja, Kína igyekszik modernizálódni, de még sok helyen van nálunk gázvilágítás.

- Tudom.

- Honnan tudna oxidokat vagy nitrátokat beszerezni?

- Valószínűleg Ausztráliából lehetne a leggyorsabban, bár hogy mennyi van, arról pillanatnyilag fogalmam sincs. Az Egyesült Államokon kívül - mondta óvatosan - csak Tasmániában, Brazíliában, Indiában, Dél-Afrikában, Rhodesiában és az Urálban található... ott nagy készletek vannak. - Egyikük sem mosolyodott el. - Érzésem szerint Rhodesia vagy Tasmánia volna a legjobb. Van valaki, akivel Phillip vagy én tárgyalhatnánk?

- Egy bizonyos Mr. Vi Szi Ng, a Princes Buildingben.

Dunross kis híján füttyentett egyet meglepetésében: a kirakós játék újabb darabkája került a helyére. Mr. Vi Szi Ng, Fényképész Ng közeli barátja volt Cu-jannak, az eltűnt Cu-jannak, öreg barátjának és szövetségesének, aki a macaui határon át rejtélyes okokból vezérelve Kínába menekült. Cu-jan egyike volt a tórium importőröknek. Ennek az összefüggésnek egészen mostanáig

em volt jelentősége. - Ismerem Mr. Ng-t.

Egyébként hogy van öreg barátom, Cu-jan?

Leung szemmel láthatóan meglepődött. Na, ebbe beletenyereztem, gondolta rosszkedvűen Dunross. Megdöbbsentette a dolog: sose gyanította, hogy Cu-jan kommunista vagy, hogy kommunista hajlamai vannak.

- Cu-jan? - ráncolta a homlokát Tiptop. - Legalább egy hete nem láttam. Miért kérdi?

- Úgy hallottam, Macaun keresztül ellátogatott Pekingbe.

- Érdekes! Ez nagyon érdekes. Csak azt nem tudom, mit keres ott egy... főkapitalista. Hát úgy látszik, vannak még csodák. Ha volna olyan kedves és fölvenné a közvetlen kapcsolatot Mr. Nggel, ő bizonyára szolgál majd részletekkel.

- Még ma délelőtt megkeresem. Amint visszaérek az irodámba.

Dunross várt. Kérnek ezek még mást is, mielőtt megadják, amit ő kér - már ha hajlandók megadni. Agyában egymást kergették az első kívánság különféle vonatkozásai, szerette volna tudni, meddig jutottak a kínaiak atomprogramjuk megvalósításában, s ugyanakkor tudta, hogy ezt sose fogják neki megmondani. Leung elővett egy csomag cigarettát, megkínálta.

- Köszönöm, nem - mondta Dunross.

A két kínai rágyújtott. Tiptop köhögött, és kifújta az orrát. - Érdekes dolog ez tajpan - mondta - nagyon érdekes, hogy ön ennyi mindent megtesz annak érdekében, hogy segítsen a Victoriának, a Blacsnek meg a többi kapitalista banknak, mikor mindenki arról beszél, hogy a bankok meg nem hajlandók magának segíteni.

- Talán majd belátják, hogy hibát követtek el - válaszolta Dunross. - A közjó érdekében néha el kell felejtetni a pillanatnyi személyes előnyöket. A Középső Birodalom számára nem volna jó, ha Hongkong megrendülne. - Észrevette, hogy Leung homloka elfelhősödik, de nem törődött vele - ősi kínai tanítás, hogy az öreg, megbízható barátokról nem szabad elfeledkezni, és amíg én a Nemes Ház tajpanja vagyok és hatalmamban áll, Mr. Tip, én és a hozzám hasonlók - például Mr. Johnjohn vagy a kormányzó - örökké barátai lesznek a Középső Birodalomnak, és sose engedjük meg a hegemonistáknak, hogy ezen a mi kopár sziklánkon gyarapodjanak. - Tiptop élés hangon közbeszólt: - Az a mi kopár sziklánk, Mr. Dunross, amely jelenleg brit igazgatás alatt áll. Nemde?

- Hongkong mindig is a Középső Birodalom földje volt, és ma is az.

- Most nem akarok reflektálni a definíciójára, viszont azt megjegyzem, hogy a Boundary Roadtól északra, egész Kowloon és az Új Területek körülbelül harmincöt év múlva visszakerülnek hozzánk, még az esetben is, ha elfogadjuk a barbárok által ránk kényszerített egyenlőtlen egyezményeket - amelyeket egyébként nem fogadunk el.

- Őseim mindig úgy találták, hogy öreg barátaik bölcsek, nagyon bölcsek, és még soha egyetlen férfi se vágta le a pálcáját, hogy bosszantson egy jádekaput.

Tiptop nevetett. Leung továbbra is elszánt, ellenséges arcot vágott. Ön mit jósol, mi lesz 1997-ben, Mr. Dunross?

- Én nem vagyok az öreg Vak Tung, sem jövendőmondó, Mr. Tip - vont fel a vállát Dunross. - Majd meglátjuk, ha eljön az ideje. Az öreg barátok még akkor is öreg barátok lesznek. Hallod-e?

Tiptop némi szünet után válaszolt. - Ha se a régi barátai, se a bankja, se az Orlin nem segít a Nemes Háznak, akkor hogyan lesz képes Nemes Ház maradni?

- Ősömnek, a Zöld Szemű Ördögnek ugyanezt a kérdést tette föl a dicső és tiszteletre méltó Zsin-kua,

mikor ösömet szorongatták ellenségei: Tyler Brock és söpredék barátai. Zöld Szemű Ördög csak nevetett, és azt mondta: Neng cse to lao - sok terhe van annak, aki bírja. Mivel pedig én többet bírok, mint legtöbben, így hát többet is kell izzadnom, mint a legtöbb embernek.

Tip Tok-to is elmosolyodott. – És izzad, Mr. Dunross?

- Hát éppen így is lehet mondani - bólintott kedélyesen Dunross.

- Próbálom elkerülni a nyolcvanegyediket. Mint Ön is tudja, Buddha azt mondta, minden férfi nyolcvanhárom terhet hordoz. Ha egyet sikerül leráznunk, azon nyomban másik terem a helyébe. Az élet titka abban rejlik, hogy alkalmazkodni kell a nyolcvanhárom teherhez, és mindenáron el kell kerülni, hogy egy nyolcvanegyedik is ránk nehezedjen.

Az idősebb férfi elmosolyodott. - Fontolóra vette már, hogy eladja a cége egy részét, akár ötvenegy százalékát is?

- Nem, Mr. Tip. Az Öreg Zöld Szemű Ördög ezt megtiltotta. - Dunross szeme sarkában ráncokba gyűrődött a bőr. - Azt akarta, hogy izzadjunk.

- Reméljük, nem kell túl sokat izzadnia. - Tiptop elnyomta a cigarettáját. - Zavaros idők esetére jó volna, ha a Bank of China szorosabb kapcsolatban állna az önök bankrendszerével. Akkor nem lennének ilyen folyamatosak ezek a válságok.

Dunross gondolatai tüstént előreszáguldottak. - Hajlandó volna esetleg fontolóra venni a Bank of China, hogy legyen egy állandó összekötője a Vicben és viszont? - A futó mosolyból látta, hogy helyesen tippelt. - Ez mindennemű válság esetén közvetlen megfigyelői státust biztosítana, ezenfelül segítséget, ha bármikor is úgy adódna, hogy nemzetközi támogatásra volna szükségük.

- Mao elnök az önfenntartás híve, de az ön javaslatán érdemes elgondolkodni. Örömmel továbbítom.

- Biztosra veszem, hogy a bank hálásan fogadná, ha ön ajánlana valakit, akin keresztül kapcsolatot tarthatnának a nagy Bank of China-val.

- Örömmel továbbítom ezt is. Ön szerint a Blacs vagy a Victoria hajlandó volna megelőlegezni a szükséges külföldi valutát Mr. Ng importjához?

- Biztos vagyok benne, hogy örömmel állnak szolgálatára, a Victoria egészen biztosan. Végére is a Victoriának már több mint százéves kapcsolata van Kínával. Nagy szerepet játszhatnak az önök külföldi kölcsöneinek, vasúti és repülőgépkölcsöneinek lebonyolításában.

- Nagy haszonnal - jegyezte meg szárazon Tiptop. Leungra pillantott, aki feszülten figyelte Dunrosst. - Kapitalista haszonnal - tette hozzá halkan.

- Pontosan - mondta Dunross. - Meg kell bocsátania nekünk, kapitalistáknak, Mr. Tip. Talán csak az az egy mentségünk lehet, hogy sokunk régi barátja a Középső Királyságnak.

Leung néhány szót intézett Tiptophoz, egy Dunross által nem ismert dialektusban. Tiptop

megerősítőleg válaszolt neki, aztán mindketten Dunrossra néztek.

- Elnézését kérem, Mr.Dunross, bocsássa meg nekem, de most egy kis gyógykezelésre van szükségem. Ha esetleg volna olyan szíves, és ebéd után fölhívna... mondjuk úgy félhárom körül.

Dunross felállt, kezét nyújtott, nem volt biztos benne, hogy sikerrel járt-e vagy sem, abban azonban egészen biztos volt, hogy a tórium dolgában nagyon gyorsan, lehetőleg még fél három előtt lépnie kell. - Köszönöm, hogy fogadott...

- Mi a véleménye az ötödik futamról?- nézett fel rá az idősebb férfi, miközben az ajtóhoz kísérte.

- Nemes Csillagra érdemes fogadni.

- Á! És Karamell Leánykára?

- Dettó.

- És Kalauzhalra?

Dunross elnevette magát. - Az egy jó csődör, de nem az a kategória - hacsak nem jön közbe valamilyen isteni vagy ördögi húzás.

Ekkor már a bejárati ajtónál voltak, egy szolga szélesre tárta előttük. Leung megint mondott valamit, amit Dunross nem értett. Tiptop ismét igenlően válaszolt. Kiléptek az ajtón, Leung nyomban elindult lefelé, a teniszpálya felé.

- Szeretném, ha megismerkedne egy barátommal. Mr.Dunross, egy új barátommal - mondta Tiptop. - Elképzélhető, hogy a jövőben számos üzletet tud kötni önnel, ha ön is akarja.

Hideg tekintetét látva Dunross jókedve elpárolgott.

A Leung társaságában érkező kínai sportos megjelenésű, negyvenes férfi volt. Kékesfekete haja összekócolódott a játéktól, teniszöltözéke modern volt, ízléses és amerikai. A pályán maradt három játékos leállt és figyelt. Mind sportos alkatúak voltak, jól öltözöttek.

- Engedje meg, hogy bemutassam dr. Joseph Yút Kaliforniából: Mr. Ian Dunross.

- Üdvözlöm, Mr. Dunross - mondta Joseph Yu amerikaias könnyedséggel. - Mr. Tip már sokat mesélt nekem önről és a Struanról. Örülök, hogy megismerhetem. Mr. Tip úgy gondolta, nem ártana, ha mielőtt elmegyek, még találkozoznánk. Holnap Kínába megyünk Bettyvel, a feleségemmel. - Bizonytalan mozdulattal intett a teniszpályán álló egyik nő felé. - Egy darabig biztos nem jövünk vissza, úgyhogy szeretnék önnel egy találkozót megbeszélni, mondjuk úgy egy hónap múlva, Kantonban. - Tiptopra pillantott. - Ugye, a vízum meg az ilyesmik nem jelentenek problémát Mr. Dunross számára?

- Nem, Yu doktor. A világon semmit.

- Nagyszerű. Ahhoz, hogy konkrétan megállapodjunk egy időpontban Mr.Dunross, elég, ha két nappal

előbb hívom én vagy Mr. Tip?

- Ha a papírügyekhez elég, számomra mindenképpen. - Dunross továbbra is mosolygott, de figyelmét nem kerülte el Yu arcának magabiztos határozottsága. - Miről volna szó?

- Ha megbocsátanak - mondta Tiptop - akkor most magukra hagyom önöket. - Udvariasan bólintott, és Leunggal együtt bement.

- Az Államokból jöttem - folytatta derűsen Yu. - Amerikában születtem, Sacramentóban. Harmadik generációs Kaliforniai vagyok, a tanulmányaimat azonban részben Kantonban folytattam. A Stanfordon diplomáztam, úrmérnök vagyok, a szakterületem a rakétatechnika és a rakéta-üzemanyag. Az egyetem után a NASA-nál töltöttem a legjobb éveimet. - Yu már nem mosolygott. - A felszerelés, amit meg akarok rendelni, mindenféle bonyolult metallurgiai és űrkutatási műszerből áll. Mr. Tip úgy tájékoztatott, hogy ön volna a legmegfelelőbb importőr. A gyártó cégek angolok, franciák, németek és japánok lesznek. Érdekli a dolog?

Dunross egyre növekvő és egyáltalán nem titkolt aggodalommal hallgatta.

- Ha nem stratégiai és nem korlátozás alá eső dolgokról van szó, akkor igen - mondta.

- Főleg stratégiai és korlátozás alá eső dolgokról van szó. Érdekli?

- Miért mondja el nekem mindezt, Yu doktor?

Yu szája elmosolyodott. - Én fogom újjászervezni Kína űrprogramját. - Szeme még jobban összeszűkül, feszülten figyelte Dunrosst. - Meglepőnek találja?

- Igen.

- Én is. - Yu a feleségére, majd ismét Dunrossra nézett. - Mr. Tip szerint önben meg lehet bízni. Úgy érzi, hogy maga becsületes ember, és mivel ön egy-két dolog miatt a lekötözöttje, hajlandó lesz átadni egy üzenetet a nevemben. - Yu hangja megkeményedett. - Én pedig most azt mondom önnek, hogy ha egy nap azt olvassa, hogy meghaltam, elraboltak vagy valami "pillanatnyi elmezavarásban" kitévelő marhaságot követtem el, akkor legyen tisztában velem, hogy ez hazugság, és arra kérem, tegye meg számomra azt a szívességet, hogy ezt tudatja a CIA-vel, és attól fölfelé. Az igazságot! - Yu mély lélegzetet vett. - Szabad akaratomból távozom. A feleségem szintén. Három nemzedék óta élünk a családommal és a rokonainkkal Amerikában, és nálunk külön bevándorlókat nem látott még az Egyesült Államok, de az amerikaiak azóta is egyfolytában csak szórakoznak velünk. Az apám részt vett az első világháborúban, én benne voltam a "nagy bummm" elméletének a kidolgozásában. Az utolsó csepp két hónapja hullott a pohárba: Június 16-án, Betty meg én kinéztünk magunknak egy házat Los Angelesben. Beverly Hillsben. Ismerős arrafelé?

- Igen.

- Nem adták el nekünk, mert kínaiak vagyunk. Az a ribanc kiállt az ajtaja elé, és azt mondta: „Koszorú kínaiaknak nem adom el!” Nem ez volt az első ilyen eset, távolról sem az első, de ezt most Betty előtt mondta az a kurva, és ez aztán betett mindennek. Betelt a pohár. - Yu ajkát eltorzította a harag. - El tud képzelni egy ilyen hülye kurvát? A legjobb vagyok a szakterületemen, és erre az a tenyeres-talpas, seggfej

kurva azt mondja nekem: „Kínainak nem adom el.” - Megpörgette kezében a teniszütőt. - Megmondja nekik?

- És hogyan továbbítsam? Bizalmasan vagy nyilvánosan? Ha kívánja, szó szerint is idézhetem.

- Bizalmasan a CIA-nek, de csak hétfő reggel hat után. Rendben? Aztán a jövő hónapban, a kantoni találkozónk után nyilvánosan is. Megteszi, Mr. Dunross?

- Meg. Meg tudja adni nekem a háztulajdonos nevét, az időpontot meg a további részleteket?

Yu egy gépelt papírlapot vett elő.

Dunross vetett rá egy pillantást. - Köszönöm. - Két Beverly Hills-i cím, telefonszám és két név állt rajta. – Ugyanezzel utasították vissza mindketten?

- Igen.

- Gondom lesz rá, Yu doktor.

- Maga szerint pitiáner ügy, ugye?

- Távolról sem tartom annak. Egyszerűen csak sajnálom, hogy ez megtörténhetett, és hogy lépten-, nyomon megtörténik mindenütt, mindenféle emberrel. Nagyon elszomorító. - Dunross tétovázott. De megtörténik Kínában, japánban, megtörténik az egész világon.

Kínaiakkal, japánokkal, vietnamiakkal, mindenféle emberrel előfordul, hogy néha ugyanilyen intoleráns és bigott. Néha még ennél jobban is. Vagy nem kuaj lónak neveznek minket?

- Az Államokban ennek nem volna szabad előfordulnia, amerikaiak között. Ez a heppem.

- Úgy gondolja, hogy ha egyszer bejut Kínába, szabadon közlekedhet ki és be?

- Nem. De teszek rá. Önként megyek oda. Nem csábítottak pénzzel, nem zsaroltak. Egyszerűen odamegyek.

- Na és mit fog szólni a NASA? Én már azon is csodálkozom, hogyan engedhették, hogy egy ilyen képtelenség egyáltalán megtörténjen.

- Ó, kínáltak nekünk egy nagyon szép házat, csak éppen mi nem ott akartunk élni. Betty kiszúrta azt az istenverte villát, meg is volt rá a pénzünk, de nem vehettük meg. És nemcsak amiatt a kurva miatt, hanem a szomszédság miatt sem. - Yu kisimított a szeméből egy hajtincset. - Nincs rám szükségük, elmegyek hát azokhoz, akiknek van: Mi a véleménye egy Kínáról, amely képes az önálló nukleáris visszacsapásra, mint a franciák. Eh? Mi a véleménye róla?

- A pusztá gondolat, hogy bárkinek is atom-vagy hidrogéntöltetű rakétái vannak, borzadással tölt el.

- Ezek egyszerűen csak a kor fegyverei, Mr. Dunross. Egyszerűen csak a kor fegyverei.

- Jézus, Mária! - mondta döbbenetesen Johnjohn. Havergill legalább ennyire el volt képedve. - És ez a dr. Joseph Yu tényleg ekkora szám, Ian?

- Tényleg. Felhívtam egy washingtoni barátomat. Yu benne van az első kettő-háromban a világon. Rakéatechnikában és rakéta-üzemanyagban. - Ebéd után voltak. Dunross épp most számolt be a délelőtti történekről. - És az is igaz, hogy senki nem tud róla, hogy átlépte a határt, még azt sem tudják, hogy eljött Hawaiiról, ahol nyaralnia kellene. Yu doktor azt mondta, teljesen nyíltan jött ide.

- Jézusom! - mondta megint Johnjohn: - Ha Kína szert tesz egy ilyen szakértőre, mint ő... - A Havergill asztalán heverő papírvágó késsel játszadozott. - Ian, végiggondolta már, hogy a megelőzés érdekében szól Roger Crosse-nak vagy Rosemontnak?

- Természetesen gondoltam rá, de nem tehetem. Erről szó sem lehet.

- Persze, hogy Ian nem tehet ilyet! Felfogta, mi a tét? - intett Havergill dühösen az ablak felé. Tizennégy emelettel lejjebb türelmetlen, ingerült emberek tömege próbált bejutni a bankba, a rendőrök alig bírták féken tartani őket - Ne ámítsuk önmagunkat: meg vagyunk rohanva, és már a pénzes láda alján kotorászunk. Épp hogy csak annyi pénzünk van, hogy kihúzzuk ezt a napot, és hogy valahogy kifizessük a kormányzat alkalmazottait. Hál'istennek holnap szombat! És ha Ian egyszer azt mondja, van rá esély, hogy Kínától kapjunk pénzt, akkor ezt nem kockáztathatja azzal, hogy visszaél egy ilyen fokú bizalommal! Hallotta, Ian, hogy a Ho-Pak már becsukta a boltot?

- Nem. Mióta eljöttem Tiptoptól, csak rohangászom, mint pók a falon.

- A Ching Prosperity is lehúzta a redőnyt, a Far East és az India düledeznek, a Blacs most kaparja össze az utolsó tartalékait, és hozzánk hasonlóan imádkozik, hogy kibírja azt a fél órát, ami a zárásig még hátra van. - Dunross elé lökte a telefont öseredeti íróasztalán. - Ian, kérem, hívja Tiptopot, éppen fél három.

Dunross kőmerev arccal, higgadtan válaszolt. - Van még egy-két dolog, amit előbb el kell intéznünk, Paul. Mi van a tóriumimporttal? - Előzőleg elmondta nekik, hogy fölvette a kapcsolatot Fényképész Nggel, aki boldogan adott neki konkrét megrendelést annyi tóriumra, amennyit csak szállítani képes. - Biztosítják hozzá a valutát?

- Igen, feltéve, hogy az áru nem esik korlátozás alá.

- Ezt írásban kérem.

- A ma esti zárás előtt megkapja. Kérem, hívja fel azonnal.

- Tíz percen belül, Ez arc kérdése. Beleegyeznek, hogy az épületben helyet kapjon a Bank of China állandó összekötője?

- Igen. Meggyőződésem ugyan, hogy ők sosem fogják beengedni egyetlen emberünket sem az épületükbe, de legyen. - Havergill megint az órájára nézett, aztán Johnjohnra. - Az illetőt állandóan

szemmel kell tartani, és esetleg néhány biztonsági előírást is meg kell változtatnunk, eh?

Johnjohn bólintott. - Igen, de ez nem okozhat gondot, Paul. Az lenne a tökéletes, ha maga Tiptop volna ez az illető. Ian, maga szerint van rá esély?

- Nem tudom. Nos, mi legyen Yu ajánlatával?

Havergill válaszolt. - Mi nem finanszírozhatunk semmiféle csempészt. Ezt a maga számlájára kell lebonyolítania.

- Ki beszél itt csempészésről?

- Na, jó. Akkor másképp fogalmazok: nekünk nagyon gondosan meg kell vizsgálnunk a Yu-féle ajánlatot, ha és amikor magát erre felkérjük.

- Ugyan már, Paul. Maga pontosan tudja, hogy ez is része az alkunak... már ha egyáltalán megkötjük. Különbömiért hoztak volna össze vele?

Johnjohn közbeszólt. - Mi volna, ha ezt a kérdést elnapolnánk, Ian? Ha eljön az ideje, mi mindennemű segítségre hajlamosak leszünk. Maga is ezt mondta Yunak, nem? Hogy majd meglátja. De nem kötelezte el magát, ugye?

- Szóval beleegyeznek, hogy minden lehetséges módon segítségemre lesz?

- Igen. Ebben és a tóriumban.

- És mi van a kölcsönömmel?

Erre Paul Havergill felelt. - Ezt én egymagam nem adhatom meg, Ian. Ezt már egyszer megtárgyaltuk.

- Akkor azonnal hívja össze az igazgatótanácsot.

- Ezt fontolóra veszem. Előbb megnézem, hogy állnak a dolgok, eh? - Havergill megnyomott egy gombot, és beleszólt a kis mikrofonba. - A tőzsdét kérem.

Néhány pillanat múlva valaki megszólalt a hangszóróban. - Parancsoljon, Mr. Havergill. - A hang mögött pokoli zivaj hallatszott. - Mik a legújabb fejlemények, Charles?

- Az egész piac lement 28 ponttal... - Mindkét bankár elsápadt.

Dunross homlokán lüktetni kezdett a kis ér. -... és úgy néz ki, kezd kitörni a pánik. A bank lement hét ponttal, a Struan lezuhant 11,50-re... - Jézusom!- suttogta Johnjohn.

-... A Rothwell-Gornt hét pontot esett, a Hongkong Power ötöt, az Asian Land tizenegyet... Zuhan az egész. A bankrészvények mind zuhanórepülésben. A Ho-Pak megállt tizenkettőn, ha megindul, egy dollárig, meg sem áll. A Far East és az India betétesenként maximum ezer dollárt fizet ki.

Havergill még idegesebb lett. A Far East a kolónia egyik legnagyobb bankja volt.

- Én nem vagyok egy pesszimista alkat, de ez most úgy fest, mint New York huszonkilencben! Azt hi... - A hangot egy időre elnyomta a felerősödő ordítózás. - Elnézést kérek, de újabb óriási tételt dobtak be, kétszázezer Struant.

- Honnan a jó égből kerül elő ez a rengeteg részvény? - kérdezte Johnjohn.

- A kolónia összes tökfejétől - felelte fagyosan Dunross. - A Victoriát is beleértve.

- Nekünk védenünk kell a kisztrészvényeseinket - mondta Havergill, majd beleszólt a mikrofonba. - Köszönöm, Charles. Háromnegyed háromkor hívjon vissza. - Kikapcsolta a mikrofont. - Íme a válasz, Ian. Nem tudom nyugodt lelkiismerettel ajánlani a tanácsnak, hogy egy újabb százmilliós fedezetlen kölcsönrel húzzuk ki a csávából.

- Hajlandó azonnal összehívni egy igazgatótanácsi ülést vagy sem?

- A részvényei zuhannak. Sehonnan sem tud támogatást szerezeni a roham megállításához, a bankholdingjait már leterhelte, a páncélszekrényeiben őrzött részvények egyre inkább elértéktelenednek, Gornt hétfőn vagy kedden felvásárolja, és ő lesz a Struan ura.

Dunross csak nézte. - Maga hagyja, hogy Gornt megvegyen minket? Ezt nem hiszem el. Mire Gornt észbe kap, maga már megteszi. Vagy már meg is egyezett vele, hogy felosztják maguk között a Struant?

- Nem egyeztünk meg. Még nem. Ha viszont maga most rögtön írásba adja, hogy a hétfői záraskor érvényes árfolyamon annyi Struan-részvényt ad el nekünk, amennyit csak kívánunk, továbbá, hogy az új tajpant az igazgató tanács javaslata alapján nevezi ki, akkor bejelentjük, hogy teljes mellszélességgel támogatjuk a Struant.

- És ezt mikor jelentené be?

- Hétfőn, tizenöt tízkor.

- Más szavakkal: nem ad nekem semmit.

- Maga mindig azt mondja, Hongkongon a legjobb dolog a szabadpiac, ahol az erős megél, a gyenge elvész. Miért nem beszélte rá Sir Luist, hogy függessze fel a részvényeit?

- Ő fel akarta. Visszautasítottam.

- Miért?

- Mert a Struan ugyanolyan erős, mint eddig bármikor.

- Nem az arc volt a valódi indok? A maga ostoba büszkesége? Megbocsásson, de nincs semmi, amivel el tudnám hárítani az elkerülhetlent.

- Sóder! - mondta Dunross. Havergill elvörösödött. - Összehívhatja a tanácsot. Barmikor ősz...

- Nem hívom össze!

- Ian... - Johnjohn megpróbálta tompítani a két férfi közti nyílt ellenségeskedés életét. - Mit szólna a következő kompromisszumhoz, Paul? Ha Ianen keresztül megkapjuk Kínától a pénzt, maga azon nyomban összehív egy rendkívüli tanácsulást, még ma. Ezt meg lehet csinálni, van elég elérhető igazgató, és ez sportszerű is. Eh?

Havergill tusakodott. - Majd fontolóra veszem.

- Ez kevés! - tüzelt Dunross.

- Fontolóra veszem. Szíveskedjék hívni Tip...

- Mikor lesz az ülés? Mármint ha...

- Jövő héten.

- Nem. Még ma, ahogy Johnjohn javasolta.

- Azt mondtam, majd meggondolom! - tajtékozott Havergill. - És most legyen szíves, hívja Tiptopot.

- Ha garantálja, hogy legkésőbb holnap délelőtt tízig összehívja a bizottságot.

- Nem hagyom magam megszarolni, mint legutóbb! - Havergill már szinte kiabált. - Ha maga nem hajlandó felhívni Tiptopot, majd felhívom én. Még ebben a percben. Ha akarnak kölcsönözni nekünk, akkor úgymint ideadják, bárki telefonál is. Maga beleegyezett a tóriumügyletbe, ráállt, hogy a jövő hónapban találkozik Yúval, mi meg beleegyeztünk, hogy bárki kezében legyen is a Nemes Ház, támogatjuk az ügyletet. A jogköröm nem terjed ki arra, hogy további kölcsönöket folyósítsak magának. Döntsen: elfogadja az ajánlatomat vagy sem? Fontolóra veszem, hogy még a hétfői tőzsdenyitás előtt összehívom az igazgatótanácsot. Ez a végső ajánlatom.

Sűrű, feszültséggel teli csend telepedett rájuk. Dunross vállat vont, megfogta a telefont és tárcsázott.

- Vjjjj? - Arrogáns női hang.

- A tiszteletre méltó Tip Tok-tót kérem - mondta Dunross kantoni dialektusban. - Itt a tajpan.

- Á, a tajpan. Kérem, várjon egy pillanatra... Dunross várt. Johnjohn állának alján egy izzadságcsepp készült lecseppenni. Vjjjj? Az orvos van nála, tajpan, nagyon beteg. Kérem, hívja később!
- Mielőtt Dunross bármit is mondhatott volna, kattant a telefon. Dunross megint tárcsázott.

- Itt a tajpan. A...

- Rémes ez a telefon. - Az áma megkettőzte hangerejét. - Beteg! - visította. - Hívja később.

Dunross tíz perc múlva megint telefonált. Most foglalt volt. Próbálkozott még egy ideig, de nem volt szerencséje.

Kopogtattak, az üzött tekintetű főpénztáros sietett be. - Elnézését kérem, uram, de a sor nem fogyatkozik, és még negyed óránk van zárásig. Javaslom, hogy limitáljuk a kivéteket, mondjuk ezer...

- Nem! - mondta nyomban Havergill.

- Uram, már szinte teljesen kiürültünk. Nem gon...

- Nem. A Victoriának mennie kell. Muszáj. Nem. Továbbra is fizessenek ki mindenkit az utolsó pennyig.

A férfi némi habozás után kiment. Havergill megtörölte a homlokát. Johnjohn is. Dunross megint tárcsázott. Még mindig foglalt volt. Közvetlenül három előtt még egyszer, utoljára megpróbálta, aztán felhívta a telefonszolgálatot, és megkérte őket, hogy vizsgálják meg a vonalat. - Átmenetileg nem működik, uram - mondta a központos.

Dunross letette a kagylót. - Húsz dollárt egy rézgaras ellenében, hogy szándékosan tette mellé. - Az órája három óra egy percet mutatott. - Nézzük, mi újság a tőzsdén.

Havergill megtörölte izzadó tenyerét. Mielőtt még tárcsázhatott volna, a telefon megszólalt. - Itt a főpénztáros, uram. Most már megvagyunk. Kifizettük az utolsó ügyfelet is. Bezártunk. A Blacsnak is sikerült, épp csak hogy, uram.

- Jól van. Számolják össze, mennyi pénzünk maradt a pánccélteremben, aztán szóljon föl.

- Hál'istennek péntek van - mondta Johnjohn. Havergill tárcsázott. - Charles? Mik a fejlemények?

- A piaci átlag harminchét ponttal ment lejjebb. A mi részvényeink nyolccal.

- Jézusom - mondta Johnjohn. A banknál erre még sosem volt példa, még az ötvenhatos zavargások idején sem. - A Struan hogy áll?

- Kilenc ötvenen.

Mindkét bankár Dunrossra nézett. Közömbös volt az arca. Megint tárcsázta Tiptopot, az alkusz közben tovább darálta a záró árfolyamokat. Megint foglalt jelzés. - Majd az irodámból hívom újra. Amint megkapom, ideszólok. Ha Kína nem ad pénzt, mit csinálnak?

- Csak két megoldás van. Megvárjuk a fontokat, a kormányzó pedig hétfőre, vagy ameddig kell, bankszünetet rendel el. A másik, hogy elfogadjuk a moszkvai kereskedelmi bank ajánlatát.

- Tiptop nagyon érthetően megmondta, hogy ez visszaüt. Olyan lenne, mint egy nagy kódarab Hongkong gépezetében, még hozzá örökre.

- Csak ez a két megoldás van.

Dunross felállt. - Csak egy van. Most jut eszembe: telefonált magának a kormányzó?

- Igen - felelte Havergill. - Azt akarja, nyissuk meg a pánccéltermet este hatkor előtte, maga előtt, Roger Crosse meg valami Sindere nevű illető előtt. Mi ez az egész?

- Nem mondta?

- Nem. Csak valami olyasmit, hogy a hivatali titoktartás törvényének hatálya alá esik.

- Viszlát hatkor. - Dunross kiment.

Havergill egy zsebkendővel felitatta izzadt homlokát. - Ebben az egészben az az egyetlen jó, hogy ez az arrogáns fráter még nálunk is nagyobb bajban van - morogta dühösen. Tiptop számát tárcsázta. Aztán megint. Megszólalt a házi telefon: Johnjohn vette föl Havergill helyett. - Tessék.

- Itt a főpénztáros, uram. A pánccélteremben csak 716 027 hongkongi dollár van. - A férfinak remegett a hangja. - Ez minden... mindössze ennyi maradt.

- Köszönöm. - Johnjohn letette a kagylót, és közölte Havergillel.

Az elnökhelyettes nem válaszolt, csak megint tárcsázta Tiptopot. Még mindig foglalt volt. - Nem ártana, ha fölvenné a kapcsolatot a szovjet összekötővel.

Johnjohn elvörösödött. - De hisz ez lehetetlen.

- Csinálja! Most rögtön! - Havergill - nem kevésbé dühödten megint tárcsázott. Foglalt.

Dunross belépett az irodájába.

- Itt van Mr. Toda, a szokásos kíséretével, tajpan. - Claudia se nemtetszését, se idegességét nem palástolta.

- Kérem, vezesse be őket.

- Mr. Alastair kétszer is telefonált, kéri, hogy amint megjön, hívja vissza. És az édesapja is hívta.

- Majd később hívom őket.

- Igenis. Itt a telex Svájcából a Nelson Tradingnek, amelyben megerősítik, hogy aranyból a szokásos mennyiség háromszorosát vásárolták a macaui Szerencse Társaság számára.

- Jól van. Azonnal küldjön egy példányt Landónak, és kérje a pénzt.

- Ez a telex az Orlin Banktól jött, sajnálattal megerősítik, hogy nem tudják meghosszabbítani a kölcsönt, és kérik, hogy fizessen.

- Telexezze meg nekik: köszönöm.

- Beszéltem Mrs. Dunross-szal, rendben megérkeztek.

- Jó. Szerezze meg Kathy specialistájának otthoni számát, hogy a hét végén fel tudjam hívni.

Claudia Chen ezt is feljegyezte.

- Mr. Duncan telefonált Sydneyből, hogy remek napja volt, és a hétfői Quantas-géppel jön. Itt a lista a többi hívásról.

Dunross szeme végigsiklott a hosszú névsoron, s közben egy futó pillanatra eltűnődött, hogy vajon elvesztette-e már ártatlanságát a fia, vagy már a bájos Sheila előtt sem volt az. Sheila gondolata megint eszébe juttatta az elragadó Hójádét. Furcsa, hogy épp így hívják... nagyon emlékeztet Sikkes Jádéra, aki most valahol Tajpejen egy gyönyörház vezetője. Talán ideje volna már megkeresni és köszönetet mondani neki. Megint eszébe jutott a haldokló Csencsen intése: - Hallgass rám, fiam - suttogta gyengülő hangon az öreg. Sose próbáld megkeresni. Elvennéd tőle az arcát, elvennéd a szépségét - nemcsak tőle, hanem magadtól is... Ő már megöregedett, jádekapuja összeszáradt, ma már csak a jó ételekben és a jó konyakban leli élvezetét. A gyönyör világának gyermekei nem öregszenek szépen, a modoruk sem előnyükre változik. Hagyd meg neki a zoszát, és az emlékeit. Légy kedves. Mindig légy kedves azokhoz, akik neked adják fiatalságukat, akiknek jinje jangod segítségére siet. Íííí, de szeretnék még egyszer olyan fiatal lenni, mint te...

Dunross felsóhajtott. Csodás volt a Hójádéval töltött estéje. És csupa nevetés.

- Én nem eszem desszertet - vágta rá a lány bejelentésére. - Diétázom.

- Okó, te ne diétázz, tajpan, Majd én segítek neked lefogyni, sebj.

- Köszönöm, de nem kérek desszertet, Hongkongban pedig végképp nem.

- Á! Négyujjú mondta, hogy ezt fogod mondani, tajpan, és hogy ezért ne szégyelljem magam. - Hójáde szélesen elmosolyodott, és töltött Dunrossnak egy pohár whiskyt. - Azt mondták, erre csak annyit mondjak: van útleveél, lehet utazni.

Együtt nevettek. - És még mit mondott Négyujjú?

A lány a nyelve hegyével megnyalta az ajkát. - Csak azt, hogy az idegen ördögök néhány dologban rettentően különösek. Például abban, hogy nem kérnek desszertet! Mintha számítana. - Figyelmesen nézte Dunross. - Én még sose voltam barbárral.

- Tényleg? Pedig akadnak köztünk igazán civilizáltak is.

Dunross elmosolyodott magában, ahogy felidézte, milyen nagy volt a kísértés, hogy évődtek egymással, milyen remek volt az étel, milyen jó kedélyű és kellemes volt az egész. Igen... De ez még nem feledteti el se azt a vén gazember Négyujjút, se a félpénzt, se a félpénz ellopását, gondolta rosszkedvűen,

se a csapdát, amiről úgy hiszi, belecsalt. De ez majd csak később lesz érdekes. Haladjunk sorban! Koncentrálj, sok dolgod van még ma estig!

A névsor, amelyet Claudiától kapott, hosszú volt, a legtöbb hívás sürgős, és két órái munkával már így is le volt maradva. Tiptop nem szerepelt a listán, se Lando Mata, se Zsugori Tung, se Négyujjú, se Paul Choy. Casey és Bartlett igen. - Travkin, Robert Armstrong, Jacques deVille, Gavallan, Phillip Chen, Dianne Chen, Alan Holdbrook - a Struan házi alkusza - Sir Luis és még vagy tucatnyian a világ minden pontjáról. - Hiro Toda után rátérünk ezekre, Claudia.

- Igen, uram.

- Toda után szeretném látni Jacques-ot... aztán Phillip Chent. Mrs.Rikó Gresserhoffról van valami?

- Este hétkor érkezik a gépe. Szobát foglaltunk számára a V and A-ben, a reptéren várni fogják. Virágok a szobájában.

- Köszönöm. - Dunross bement az irodájába, és kibámult az ablakon. Pillanatnyilag nem tehetett többet a Nemes Házért és Hongkongért. Most már a zszon múlik. És máris itt a következő probléma. A hajók.

- Jó napot, tajpan.

- Jó napot, Hiro. - Dunross melegen megrázta a felé nyújtott kezét.

Hiro Toda, a Toda Shipping Industries ügyvezető igazgatója Dunross korosztályabeli férfi volt, izmos, kemény, Dunrossnál sokkal alacsonyabb, szeme okos, mosolya készséges, kiejtése enyhén amerikaias: a negyvenes évek végén, a diplomája megszerzése után még két évig tanulta UCLA-n.

- Engedje meg, hogy bemutassam a munkatársaimat: Mr. Kazunari, Mr. Ebe, Mr. Kaszigi.

A három fiatalabb férfi meghajolt, Dunross szintén. Mindhármukon jól szabott sötét öltöny, fehér ing és mértéktartó nyakkendő volt.

- Kérem, foglaljanak helyet. - Dunross széles mozdulattal a tárgyalóasztal körül álló székekre mutatott. Nyílt az ajtó, Akiko, japán tolmácsa és titkárnöje lépett be. Zöld teát hozott tálcán, bemutatkozott, kecses mozdulatokkal kitöltötte a teát, aztán leült Dunross mellé. Dunross elég jól beszélt ahhoz japánul, hogy egy üzleti tárgyalást lebonyolítson. Akikóra az arc miatt volt szükség.

Részben japánul, részben angolul belekezdett abba a közömbös témákat felvető társalgásba, amely a japán szokások szerint mindig megelőzi a komoly megbeszéléseket. A japán szokások diktálták azt is, hogy az üzleti tárgyalásokon számos beosztott vegyen részt: minél magasabb rangú a tárgyalófél, annál több embert visz magával.

Dunross türelmesen várt. Kedvelte ezt a férfit. Hira Toda a titulusa szerint vezetője volt annak a nagy hajógyártó-hajózási konglomerátumnak, amelyet még a dédapja alapított csaknem száz éve. Az ősei daimjók, földbirtokos nagyurak voltak egészen 1870- ig, a feudalizmus és a szamurájok osztályának eltörléséig, a modern Japán megszületéséig. - Kívülről nézve az ő kezében összpontosult minden hatalom,

ám mint Japánban gyakori, a tényleges hatalmat valójában hetvenhárom éves, a látszat szerint nyugalomba vonult apja gyakorolta.

Toda végül rátért a tárgyra. - Ez a tőzsdekrach nagyon aggasztó, tajpan.

- Átmeneti bizalomhiány. Biztos vagyok benne, hogy a hétvégén kiforrja magát.

- Igen, bizonyára. Én is remélem.

- Mennyi ideig marad, Hiro?

- Vasárnapig. Aztán megyek tovább Szingapúrba és Sydneybe. A jövő héten visszajövök, hogy lezárjam önnel közös ügyletünket. Örömmel jelenthetem, hogy a hajói határidő előtt elkészülnek. - Toda egy papírlapot tett az asztalra. - Itt egy részletes jelentés.

- Nagyszerű! - Dunross, áldva magában az isteneket, AMG-t és Kirköt, támadásba lendült. Az éjjel hazafelé jövet hirtelen rádöbbsent, milyen óriási segítséget adott neki AMG és Kirk ahhoz a tervhez, amelyen már csaknem egy esztendeje dolgozott: - Kívánják, hogy előrehozzuk a fizetési menetrendet?

- Á! - Toda nem mutatta meglepetését. - Ezt talán majd később még megbeszélem a kollégáimmal, viszont örömmel hallom, hogy ezek szerint minden rendben, visszaverték az átvételi kísérletet.

- Nem megmondta Szun Cu, hogy „Aki nem gondolkodik előre, és félvállról veszi az ellenfeleit, könnyen fogságukba eshet”? Gornt természetesen itt liheg a nyakunkban, természetesen komoly a bankjaink elleni roham is, de a legrosszabbon már túl vagyunk. Minden rendben. Nem gondolja, hogy ki kellene terjesztenünk közös üzleteink volumenét?

Toda elmosolyodott. - Két hajó, tajpan? A jelenlegi standardokhoz képest ezek óriások. Egy éven belül? Szerintem ez már így is elég masszív üzleti kapcsolat.

- Lehetne, akár huszonkét hajó is - mondta Dunross látszólag könnyedén, de valójában egész lényével koncentrálna. - Van egy ajánlatom az ön számára, pontosabban az egész japán hajóipar számára. Önök jelenleg csak építik a hajókat, aztán eladják őket a gajdzsinoknak, a külföldieknek, például nekünk, vagy japán hajóstársaságoknak. Ha japánoknak adják el, a japán legénység magas bére miatt - márpedig az önök törvényei szerint a japán hajókon japán hajósokat kell alkalmazni, - e hajók üzemeltetési költsége olyan nagy, hogy máris kezdenek versenyképtelenné válni, ugyanúgy, mint az amerikai személyzettel működő amerikai hajók. Önök hamarosan képtelenek lesznek fölvenni a versenyt a görögökkel, másokkal, vagy éppen velünk, mert a mi költségeink sokkal alacsonyabbak lesznek.

Dunross látta, hogy valamennyien feszülten figyelik a szinte szimultán fordító Akikót, s egy másik Szun Cu- mondás jutott eszébe: „A hadba lépés közvetlen módja mindenféle csatában alkalmazható, de a győzelemhez közvetett módszerek szükségesek.” Folytatta. - A második pont: ahhoz, hogy fejlődő gazdasága, életszínvonala és ipara szükségleteit biztosítani tudja, Japánnak mindent importálnia kell. Energiaszükségletének például kilencvenöt százalékát. Az önök jövőjének kulcsa az olaj. Az olajat tengeri úton kell behozniuk, akárcsak mindenfajta nagy tömegű nyersanyagot. Ezeket mindig is teherhajókkal importálták. Mindig tengeri úton. Önök nagyon hatékonyan építenek nagyszerű hajókat, de mint hajótulajdonosokat a magas üzemeltetési költség és saját belső adószervezetük kiszorítja a piacról. Az

ajánlatom egyszerű: hagyjanak fel a próbálkozással, hogy kiépítsék saját gazdaságtalan kereskedelmi flottájukat. Adják el a hajóikat külföldre visszlízing alapon.

- Tessék?

Dunross látta, milyen elképedve merednek rá. Kivárt egy pillanatot, aztán folytatta. - Egy hajó mondjuk ötven évig él. Tegyük fel, hogy önök eladják nekünk a hajójukat, de rögtön bérbe is veszik ötven évre. Mi adjuk a kapitányt, a legénységet, mi működtetjük. Mielőtt még leszállítják, bérbe adják a hajót a Mitsubishinek vagy valamelyik másik nagy cégüknek ötven évre tömegárú szállítására. Lehet az szén, vas, rizs, érc, gabona, olaj, vagy amit akarnak. Ez a megoldás garantálja Japán számára a folyamatos nyersanyagellátást, tetszés szerint variálható, és japánok tartják a kezükben. A japán Incorporated fokozhatja az önöknek nyújtott pénzügyi támogatást, mert valójában önök, önmaguk az önök számára létfontosságú nyersanyagok szállítói. Az iparuk így hosszútávra tervezhet. A Japan Incorporated megengedheti magának, hogy a hajóik egyes kiválasztott vevői számára anyagi támogatást nyújtson, mivel a vételárát bőven fedezi az ötvenesztendei bérleti díj. Mivel pedig a hajókat hosszútávra veszik bérbe, a mi bankjaink, mint például a Blacs vagy a Victoria, boldogan finanszírozzák a többit. Mindenki nyer, de önök nyerik a legtöbbet, mert ez a megoldás egy olyan ellátási vonalat biztosít hosszútávra, amely az önök kezében van. És akkor az adózási előnyökről még nem is beszéltem, amely főleg önöknek, a Toda Industriesnak lényeges!

Halálos csend támadt. Dunross felállt, és az íróasztalához ment.

A többiek csak nézték. Dunross néhány fűzőkapoccsal összefogott jelentéssel lépett vissza a tárgyalóasztalhoz. - Ez itt egy adótanulmány, japánban dolgozó munkatársaink dolgozták ki néhány konkrét esetre, beleértve azt is, hogy miként lehet a járulékos profittal csökkenteni a hajó költségét. Íme, egy tervjavaslat a teherhajókhoz. Ebben felvázoljuk, milyen módokon tud segítségünkre lenni a Struan hajóbérleti ügyekben, mármint abban az esetben, ha mi leszünk a kiválasztott külföldi hajózási cégek egyike: Például ha az ausztráliai Woolara Mines hajlandó - a mi égiszünk alatt - egy olyan szerződést kötni a Toda Industrieszal, amely szerint az elkövetkező száz évben széntermelésünk kilencvenöt százalékát nekik szállítja.

Toda levegő után kapkodott. Miután Akiko lefordította Dunross szavait, a többiek is. A Woolara Mines óriási, nagyon jól működő, termelékeny bánya volt.

- Ausztráliában, amely Ázsia kincses tára, mindenféle nyersanyag szállításában a segítségünkre tudnánk lenni, legyen szó rézről, gabonáról, élelmiszerről, gyümölcsről vagy vasércről. Bizalmasan tudomásomra hozták, hogy Nyugat-Ausztráliában Perthől nem messze új, hatalmas, kiváló minőségű vasérctelepeket fedeztek fel. De van olaj, tórium és más értékes nyersanyag is, csupa olyan, amire önöknek szükségük van. Gyapjú. Rizs. Ha elfogadják az általam vázolt megoldást, önök kontrollálják az önök számára szükséges nyersanyagok áramlását, a külföldi szállítványozók hajókat kapnak, egyenletes készpénzbevételhez jutnak, és több hajót rendelnek, amelyeket aztán bérbe adnak önöknek, hogy önök még több nyersanyagot szállíthassanak Japánba, kifelé pedig még több autót, televíziót, elektronikus berendezést és más árukat az Államokba, nehézipari berendezéseket és gépeket a világ többi részére. És végül térjünk vissza az önök számára létfontosságú import nyersanyaghoz, az olajhoz. Íme egy tervjavaslat egy új olajszállító flotta létrehozására, amelynek minden hajója fél-egymillió tonna hordképességű.

Toda levegő után kapkodott, és hirtelen maga fejezte be a fordítást. A „fél-egymillió” szavak hallatán a három munkatársnak elállt a lélegzete.

Dunross hátradőlt, élvezte a feszültséget. Láttá, hogy összenéznek, aztán Toda felé fordítják a tekintetüket, várják, hogy reagáljon.

- Azt hiszem... azt hiszem, tanulmányoznunk kell a javaslatait, tajpan - mondta Toda. - Ezek roppant messze tekintő elképzelések. Visszatérhetnénk rájuk egy kicsivel később?

- Igen. Jön a holnapi derbire? Háromnegyed egykor lesz az ebéd.

- Igen, jövök, köszönöm, ha nem okozok velem túl sok gondot - mondta hirtelen támadt idegességgel Toda. - De akkorra még nem tudunk választ adni.

- Természetesen. A meghívóik és a kitűzőik megvannak?

- Meg, köszönöm. Hát akkor... remélem, minden jól alakul az ön számára. A javaslatát mindenképpen nagy hatásúnak hangzik.

Távoztak. Dunross adott magának még egy percet, hogy élvezze izgatottságát. Megfogtam őket, gondolta - Jézusom! Egy éven belül miénk lesz Ázsia legnagyobb flottája, az egész teljes mértékben finanszírozva, úgy, hogy nem kockáztat se a finanszírozó, se az építő, se az üzemeltető, se a szállító... Olajszállító hajóink lesznek, óriástankerek... És ez még csak a kezdet. Ha túléljük ezt a tájfunnt. Csak egy kis szerencse kellene. Valahogy ki kell védenem jövő keddig az összeomlást, akkor írjuk alá a szerződést a Par-Connal. A Par Con kifizeti a hajóinkat. De mi lesz az Orlinnal, és mi lesz Gornttal?

- Jacques elindult fölfelé, tajpan. Phillip az irodájában tartózkodik, bármikor tud jönni, ha kívánja. Roger Crosse telefonált, hogy hat helyett hétkor találkoznak. Azt üzeni, Mr. Sindere gépe késik. Már értesítette a kormányzót és a többi érdekeltet.

- Köszönöm, Claudia. Dunross a telefonáló névsorára pillantott. Tárcsázta a V and A- t, és Bartlettet kérte. Házon kívül. - Akkor Miss Tcholockot.

- Halló!

- Halló! Ian Dunross viszonzza az ön és Linc Bartlett hívását.

Hogy állnak a dolgok?

Lélegzetvételnél szünet. - Érdekesen. Beugorhatnék magához, tajpan?

- Természetesen. Mit szólna egy koktélnél negyed hétkor a Mandarinban? Akkor még lenne másfél órára a következő találkozásig. Eh? - Enyhe nyugtalanság futott rajta végig, ahogy eszébe jutott Crosse, Sindere és AMG intelme, hogy soha senkinek ne adja oda a jelentéseket.

- Nem ugorhatnék át az irodájába? Fél- háromnegyed órán belül ott tudnék lenni. Valamit meg kellene beszélnünk, Olyan rövid lennék, amennyire csak lehetséges.

- Rendben van. Esetleg kénytelen leszek egy-két percig várakoztatni, de jöjjön. – Homlokát ráncolva tette le a kagylót. Mi van emögött?

Nyílt az ajtó, Jacques deVille jött be. Megviseltnek, fáradtnak látszott. - Hívatott, tajpan.

- Igen. Üljön le, Jacques. Azt hittem, elmegy a tegnap esti géppel. - Igen, de beszéltem Susanne-nal, és ő úgy gondolja, jobb lesz Avrilnek, ha várok egy-két napig...

Dunross mintegy megbabonázva hallgatta, még mindig elképesztette a gondolat, hogy Jacques kommunista ügynök lehet. Mostanra azonban már végiggondolta. Könnyen elképzelhető, hogy Franciaországban, a gyűlölt és rettenetes náci megszállás idején a maquis-k soraiban harcoló, fiatal, idealista Jacques-ot náciellenes érzelmei a kommunizmusig vezették... Istenem, hát nem voltak szövetségesem akkoriban az oroszok? Nem volt divatos akkoriban mindenütt a kommunizmus, még Amerikában is? Nem tűnt akkoriban nagyon értelmesnek Marx és Lenin? Akkoriban, amikor még nem tudtuk az igazságot Sztálinról, nem tudtunk a gulágokról, a KGB-ről, a rendőrállamról, a tömeggyilkosságokról, a tömeges hódításokról, s hogy lábbal tiporják a szabadságot.

De hogyan hathat ez a sok kommunista badarság ilyen sokáig egy ilyen emberre, mint Jacques? Hogyan dédelgethet egy ilyen ember, mint Jacques ilyen elképzeléseket, és hogyan titkolhatja őket ilyen sokáig - már ha AMG állítása igaz, és csakugyan a Szevrin embere.

- Greyről mi a véleménye? - kérdezte Dunross.

- Az egy totál cretin, tajpan. Az én gusztusomtól nagyon balra esik. Számomra még Broadhurst is a kelleténél kissé balrább áll. Most, hogy... Most, hogy maradok, átvegyem újra Bartlettet és Caseyt?

- Nem, velük egyelőre magam foglalkozom, viszont a szerződés a maga gondja.

- Már majdnem összeállt. Már jártam a jogtanácsosainknál. Van egy kis probléma. Dawson ma reggel találkozott Bartlett jogászával, Mr. Steiglerrel. Mr. Steigler szeretné újra tárgyalni a fizetések ütemezését, és át akarja tolni az aláírást a jövő hétféjére.

Dunrosst egy pillanatra elöntötte a düh. Igyekezett nem mutatni.

Ezért akar hát Casey találkozni velem, gondolta. - Ezzel majd én foglalkozom - mondta, és - egyelőre félresöpörte a problémát, hogy egy még sürgetőbbel foglalkozzon: Jacques deVille-lal, akit, míg bűnösnek nem bizonyul, ártatlannak kell tekinteni.

Nézte ezt a csontos arcú, alacsony, keménykötésű férfit... kedvelte, még nem felejtette el, milyen sok szép napot töltöttek el együtt Avisyardban és Franciaországban, ő, Penelope, Jacques, Susanne, a gyerekeik, karácsonyi és nyári szünidők, jó ételek, jó borok, sok nevetés, nagy tervek... AMG vádjáig te voltál, te, Jacques a legesélyesebb utódjelölt. Most már azonban nem vagy az, legalábbis addig nem, míg tanúságot nem teszel magadról és én meg nem bizonyosodom felőled. Sajnálom barátom, de kénytelen vagyok próbára tenni.

- Szervezeti változtatásokon töröm a fejem - mondta. - Mint tudja, Linbar ma elutazott Sydneybe.

Otthagynom egy hónapig, hogy próbálja nyélbe ütni a Woolarával az egyesülést. Nem sokat remélek tőle. Szeretném, ha maga venné át Ausztráliát. Láta, hogy Jacques szeme kitágul egy pillanatra, de nem tudta megállapítani, hogy az aggodalomtól vagy az örömtől. - Toda elé is bedobtam a csalit, és...

- Ráharapott?

- Mint a vöcsök.

- Merde, de hiszen ez óriási! - Jacques deVille szélesen elmosolyodott, Dunross nem látott benne epét. Jacques volt az általa vázolt hajózási terv egyik legfontosabb kidolgozója, ő munkálta ki a finanszírozás apró részleteit. - Milyen kár, hogy szegény John nem érhetette meg.

- Kár - bólított Dunross. John Chen Jacques deVille közeli munkatársa volt. - Philipet látta már?

- Az este vele vacsoráztam. Húsz évet öregedett a szerencsétlen.

- Akár csak maga.

Franciás vállrándítás. - Ez az élet, mon ami! Hát igen, sajnálom szegény Avrilt meg szegény Borgeot. De félbeszakítottam, bocsásson meg.

- Szeretném, ha átvinné Ausztráliát, gyakorlatilag még ma, és maga foglalkozna az ausztráliai és újzélandi terveink gyakorlati megvalósításával. Erről egy hónapig senkinek egy szót se, én is csak Andrew-nak fogom megmondani, de addig tegye meg a szükséges intézkedéseket, és készüljön fel az útra.

- Rendben van. - Jacques-on látszott, hogy még szeretne mondani valamit.

- Valami baj van? Susanne sose szerette Hongkongot... Ezzel ugye nem lesz problémája?

- Nem, tajpan, dehogy. A baleset óta... őszintén szólva már épp kérni akartam, hogy hadd menjek át valahova máshova. Susanne nem érzi itt jól magát, és... Én viszont azt szerettem volna megkérdezni, nem vehetném-e át Kanadát körülbelül egy évre vagy valahogy így.

Dunrosst meglepte az új gondolat. Nocsak.

- Hát igen... Úgy gondoltam, hogy ott talán hasznomat lehetne venni. A francia-kanadaiakkal jó, sőt nagyon jó kapcsolataim vannak. A torontói Struan-irodát esetleg át lehetné telepíteni Montrealba vagy Ottawába. Onnan nagyon sokat tudnék segíteni. Ha ez a japán üzlet létrejön, szükségünk lesz fára, rétre, gabonára, szénre és még tucatnyi más kanadai alapanyagra. - Erőtlenül elmosolyodott, aztán sietve folytatta. - Mindketten tudjuk, mennyire töri magát David kuzin, hogy visszakerüljön. Ha én áttelepülnék, visszajöhetne. Ő voltaképpen inkább ide való, mint én, non? Beszéli a kantonit, tud egy kicsit japánul, ír-olvas kínaiul, amit rólam nem lehet elmondani. De ahogy óhajtja, tajpan. Ha kívánja, megyek Ausztráliába. Mindenképpen rám fér egy kis levegőváltozás.

- Dunross eltűnődött. Azt már elhatározta, hogy amíg ki nem deríti az igazságot, Jacques-ot elszigeteli Hongkongtól. Könnyű volna titokban elmondani a dolgot Crosse-nak vagy Sindernak, és megkérni őket, hogy figyeljék meg és tegyék próbára. Jacques azonban a kamara tagja, és mint ilyen, sok

olyan vállalati és magántitok ismerője, amely így esetleg kiszivároghatna. Nem, gondolta, jobb, ha ezt házon belül intézzük el: Így talán egy kicsit tovább fog tartani, de végül kiderítem, hogy ő az vagy sem. Így vagy úgy, de megtudom, ki is valójában ez a Jacques de Ville.

Kanada...

Logikusan szemlélve, Jacques tényleg hasznosabb volna ott. Jobb lenne a Struan számára is - erre magam is gondolhattam volna. Jacques üzleti érzéke ellen sose merült fel kifogás. Az öreg David meg csakugyan vagy két éve sír már, hogy hadd jöhessen vissza. Jacquesnak igaza van. David inkább való Ausztráliába, márpedig Ausztrália és Új- Zéland messze fontosabb számunkra, mint Kanada, sokkalta fontosabb: Ázsia kincsestára. Ha Jacques ártatlan, segítségünkre lesz Kanadában. Ha nem, ott legalább kevésbé tud ártani nekünk. - Ezt még fontolóra veszem - mondta, de már eldöntötte, hogy végrehajtja a cserét. - Egyelőre ne szóljon róla senkinek. Vasárnap eldöntjük.

Jacques felállt, kezét nyújtott. - Köszönöm, mon ami.

Dunross kezét fogott vele, de közben arra gondolt, vajon egy barát, vagy egy júdás kezét szorongatja-e.

Miután egyedül maradt, ismét rázúdultak a gondok. Megszólalt a telefon, elintézt egy problémát, aztán egy másikat, egy harmadikat - Tiptop telefonja még mindig foglalt volt. Irszól Phillipnek, hogy jöjjön föl, s közben mindvégig úgy érezte magát, mintha mind lejjebb és lejjebb csúszna egy meredek falu verembe. Aztán tekintete elkapta a falon függő Dirk Struan kép pillantását, halványan mosolyogva, fölényes magabiztossággal, hetykén nézett rá a képről minden idők legszebb járműveinek, a klippereknek ura. Mint mindig, most is megnyugtatta Dunrosst.

Felkelt, odaállt a tajpan elé. - Nem is tudom, hova lennék nélküled - mondta fennhangon, ahogy eszébe jutott, hogy Dirk Struanra mennyivel nagyobb terhek nehezültek, - és mégis megbirkózott velük.

Csak a vihar, a haragvó természet volt képes elpusztítani őt, Hongkong és Ázsia minden vitán felül álló hadurát, élete zenitjén, negyvenhárom éves korában.

Mindig igaz, hogy akit szeretnek az istenek, fiatalon hal meg? - kérdezte magában. Dirk éppen annyi idős volt, mint most én, mikor a nagy tájfun ördögi fürgetege darabokra szaggatta új, kétemeletes, Boldogság-völgyi házukat, s Dirkt a romjai alá temette. Öregkor ez már, vagy fiatalság? Én nem érzem magam öregnek. Lehet, hogy Dirk csak így halhatott meg? Erőszakos halállal? Egy vihar által? Fiatalon? A természet által? Vagy talán inkább úgy szól a mondás, hogy „akit szeretnek az istenek, szívében fiatalon hal meg”?

- Na, mindegy - mondta mentorának és barátjának. - Bárcsak ismerhettek volna. Megmondom őszintén, tajpan: nagyon remélem, hogy van élet a halál után, és akkor személyesen mondhatok köszönetet neked.

Önbizalmában megerősödve ment vissza az íróasztalához. A legfelső fiókban ott volt a Négyujjú Vútól kapott viaszlenyomat. Végigsimított rajta. Na, ebből hogy mászom ki? - gondolta rosszkedvűen.

Kopogtattak. Phillip Chen lépett be. Megöregedett az utóbbi napokban. - Jóságos ég, tajpan, most mit

csinálunk? Tíz perc múlva tíz! - hadarta, a hangjában volt valami ideges, rikoltás szerű felhang.

- A hajam tudnám tépni: Tou nien lo mo! A bum miatt, emlékszik, 28,90- ért vettem, beleöttem az utolsó filléremet is, Dianne meg 28,80-ért, most eladta 16,80 ért, és követeli, hogy fizessem meg neki a különbözetet. Okó, mit fogunk csinálni?

- Imádkozunk és tesszük, amit tehetünk - felelte Dunross. – Sikerült elérnie Tiptopot?

- Eh...? Nem, nem sikerült, tajpan. Állandóan próbálom, de még mindig nem működik a telefonja. A telefon társaság szerint mellé tették a kagylót. Van egy unokaöcsém a telefontársaságnál, szóltam neki, hogy személyesen nézzen utána. Két vonala van a háznak, mindkettőn mellétették.

- Mit tanácsol?

- Hogy én? Nem tudom, talán küldöncöt kellene menesztenünk, de ezt nem akartam, míg nem beszélek magával. A részvényünk zuhan, a bankot rohamozzák. Szegény John, a riporterek, mint a sáskák... Minden részvényem zuhan, kivétel nélkül!- Az öregember kantoni stílusú obszcenitások egész áradatát produkálta, átkozta Gorntot az őseivel és valamennyi utódjával egyetemben. - Mit csinálunk tajpan, ha a Vic is összeomlik?

- A Vic nem omlik össze. Ha Tiptop cserbenhagy minket, a kormányzó hétfőre minden bizonnal bankszünetet hirdet. - Dunross korábban már tájékoztatta compradorját a Tiptoppal, Yúval, Johnjohnnal és Havergillel folytatott beszélgetéseiről. - Ugyan már, Philip, gondolkodjon! - tette hozzá színlelt dühvel, szándékosan éles hangon, hogy segítsen az öregembernek. - Csak nem küldhetek oda valami koszos küldöncöt azzal, hogy "maga szándékosan mellétette azt az ócska telefonját!"

Phillip Chen leült, a szokatlan harag hatására kissé összeszedte magát. - Igen, bocsánatot kérek, de minden úgy... és John, szegény John...

- Mikor lesz a temetés?

- Holnap, holnap tízkor a keresztény, hétfőn a kínai. Éppen éppen azon gondolkodtam, megkérhetném-e, hogy mondjon néhány szót holnap.

- Természetesen, persze, hogy mondok. Most akkor beszéljük meg, mi legyen Tiptoppal.

Phillip Chen megpróbálta összeszedni magát, nehezen ment. Végül azt mondta: - Hívja meg a derbire. A páholyába. Még úgysem volt soha, és ez rengeteg arcot adna neki. Ezt kell csinálni. Mondhatná, mondjuk azt, hogy... De nem. Bocsásson meg, nem fog az agyam. Jobbat mondok, sokkal jobbat: írok neki. Írok neki egy levelet, amelyben az ön nevében meghívom, tajpan. Azt fogom írni, hogy ön személyesen akarta meghívni, de sajnos, nem működött a telefonja - mármint az övé. Így ha akar, eljön, ha pedig a felettesei megtiltják, akkor egyikük sem veszít arcot. Beleírhatok még valami olyasmit is, hogy "egyébként a Nemes Ház már telekezett Sydneybe a tórium ügyében." Phillip Chen kissé felderült. - Ez nagyon jó üzlet lesz, tajpan, olyan árat ajánlottak... Már tájékoztam az ákról, és minden igényüket könnyen kielégíthetjük Tasmaniából, Dél- Afrikából és Rhodesiából, és igencsak versenyképes áron. Á! Mi volna, ha az ifjú George Trusslert elküldené Szingapúrból Johannesburgba meg Salisburybe, hogy nézzen körül egy kicsit, mi a helyzet a tóriummal... - Phillip Chen tétovázott... és egyéb fontos úrkutatási

fémekkel és alapanyagokkal. Végeztem egy gyors felmérést, tajpan, és döbbenet tapasztaltam, hogy a Szovjetuniótól eltekintve, a szabad világ vanádium- króm- platina- mangán- és titán szükségletének több mint kilencven százalékát Dél-Afrika és Rhodesia déli része elégíti ki. Ezek az űrkutatásban és a rakéatechnikában mind létfontosságú anyagok! Gondoljon csak bele! A Szovjetunió kívüli készletek kilencven százaléka! Eddig még sose fogtam fel, milyen rettentően fontos ez a terület a szabad világ számára. Arany, gyémánt, urán, tórium, meg a jó ég tudja még hányféle fontos nyersanyag! Trussler esetleg azt is megvizsgálhatná, milyen lehetőségei volnának ott egy iroda megnyitásának. Értelmes fiatalember, kijárna neki az előléptetés. - Most, hogy minden gondolatát a munka kötötte le, az öregember valamivel könnyebben lélegzett. – Igen... Ez az üzlet és... ööö... Mr. Yu óriási lehetőség, tajpan. Biztosra veszem, hogy óvatosan kezelve keresztül lehet vinni. Fölnézett Dunrossra. - Tiptopnak Trusslert is megemlíteném, hogy az ügy előkészítése érdekében már ki is küldtünk egy szakembert, egy családtagot.

- Remek. Lászon neki nyomban. - Dunross bekapcsolta a szobatelefont. - Claudia, kérem, hívja fel nekem George Trusslert. Megint Phillip Chenre nézett. - Miért kapcsolná ki a telefonját Tiptop?

- Hogy fokozza a nyomást, hogy még több koncessziót préselhessen ki belőlünk.

- Folytassuk a próbálkozást?

- Ne. Ha kézbesítik neki a levelünket, ő fog hívni minket. Tudja, hogy nem vagyunk hülyék.

- És mikor fog telefonálni?

- Amikor engedélyt kap rá, tajpan. Addig nem. Majd valamikor hétfőn tíz előtt, mikor a bankoknak már nyitniuk kell. Én azt mondom, szóljon annak az ebhús Havergillnek meg Johnjohnnak hogy, ők se telefonáljanak, csak felkavarnák a már amúgy is zavaros vizet. Ebihallal nem lehet cápát fogni.

- Rendben. Ne aggódjon Phillip - mondta együtt érzően Dunross. kimászunk ebből a csávából.

- Hát én nem tudom, tajpan. Remélem. - Phillip Chen fáradtan megdörzsölte karikás szemét-Dianne... azok az istenverte, részvények! Én nem látok kiutat ebből a mocsárból. A... Claudia szólt be a házi telefonon. - Mr. Trussler a kettesen.

- Köszönöm, Claudia: - Dunross bebökte a kettes vonal gombját.

- Halló, George! Mi újság Szingapúrban?

- Jó napot, uram. Semmi különös. Meleg van és esik az eső - válaszolt egy lendületes, lelkes hang. - Micsoda kellemes meglepetés! Miben állhatok a rendelkezésére?

- Az első géppel repüljön Johannesburgba. Azonnal induljon. Telexezze meg nekem a járatszámot meg a szállodát, és amint megérkezik Johannesburgba, hívjon fel. Értette?

Némi szünet után valamivel kevésbé lendületesen szólalt meg a hang. - A dél-afrikai Johannesburgba, tajpan?

- Oda. Az első géppel.

- Már el is indultam. Egyéb?

- Semmi.

- Értem, tajpan. Indulok. Viszlát!

Dunross letette a kagylót. Csodálatos szerszám a hatalom, gondolta elégedetten, de tajpannak lenni még annál is jobb.

Phillip Chen felállt. - Azonnal megírom a levelet.

- Várjon még egy pillanatra, Phillip. Van még valami, amiben szeretném kikérni a tanácsát. - Kihúzta a fiókot, és elővette a viaszlenyomatot. Rajta és a még élő korábbi tajpanokon kívül egyedül Phillip Chen ismerte a négy félpénz titkát. - Tessék. Ezt kaptam a...

Dunross elhallgatott, kövé dermedt, teljesen készületlenül érte a hatás, amit a viaszlenyomat megpillantása a compradoréjára gyakorolt. Phillip Chen szeme majd kiugrott, úgy nézte, szája vicsorgásra torzult. Mint egy álomban, mint egy lassított filmen, kinyújtotta a kezét, remegő ujjakkal megfogta a lenyomatot, odavitte egészen közel a szeméhez, ajka hangtalanul mozgott.

És ekkor Dunross agyába beléhasított a felismerés: a fél pénznek Phillip Chen tulajdonában kellett lennie, tőle lopták el. Hát persze! szerette volna kiáltani. Zsin-kua biztos Sir.Gordon Chennek adta az egyik félpénzt! De miért? Miféle kapcsolat lehetett a Chen família és a Kohong egyik mandarinja között, ami arra készítette Zsin-kuát, hogy ilyen értékes ajándékban részesítse Dirk Struan eurázsiai fiát? Az öregember - még mindig lassított filmre emlékeztető mozgással fölemelte a fejét, és összehúzott szemmel nézett föl rá. Az ajkai megint mozogni kezdtek. Hangtalanul. Aztán fuldoklás-szerűen zihálva megszólalt. - Bart... Bartlett odaadta... odaadta már magának?

- Bartlett? - visszhangozta Dunross hitetlenkedve... Mi a jó bűdös. nyavalya köze van Bartlettnak ehhez az... - Villámcsapásként hasított fejébe az újabb felismerés: innen fakadnak hát Bartlett titkos ismeretei! Innen ismeri hát azokat a titkokat, amelyeket csak a hetek ismerhettek, és akikről elképzelhetetlen, hogy továbbadták volna őket! És mindőjük közül Phillip Chenről a legelképzelhetlenebb! Phillip Chen az áruló! Phillip Chen dolgozik Bartlett és Casey keze alá! Phillip Chen adott el minket, ő adta ki titkainkat, ő adta tovább a félpénzt!

Gyilkos düh tolult fel benne. Minden önfegyelmére szüksége volt, hogy uralkodjon magán. Láta önmagát, amint felpattan, hosszú léptekkel az ablakhoz megy, és kibámul. Nem tudta, mennyi ideig állt ott. De mire megint Phillip Chen felé fordult, az agya kitisztult, és rájött, mekkora logikai hibát követett el.

- Nos? - vérfagyasztó volt a hangja.

- Tajpan... tajpan... - kezdte megtörten, kezét tördelve az öregember.

- Az igazat, compradore! Halljam! - A szó megijesztette Phillip Chent.

- John... John volt...- zihálta könnyek között. – Esküszöm, nem én...

- Tudom! Gyorsabban, az ég szerelmére!

Phillip Chen mindent kitalált: hogyan kereste meg fia kulcsát, hogyan nyitotta ki fia páncélrekesztét és találta meg benne John és Bartlett levelezését, hogyan támadt hirtelen nagyon rossz előérzete a tajpan estélyén a saját titkos páncélkazettájával kapcsolatban... és hogyan fedezte fel - miután kiásta - a legrosszabbat. Még azt is elmondta a tajpának, hogyan vitatkoztak Dianne-nal, és hogyan jutottak arra a gondolatra, hogy a félpénz Johnnál lehet, és hogyan tanácsolta neki a felesége, amikor a Farkasember telefonált, hogy hívja fel Négyujjú Vút, az unokatestvérét, hogy követtesse a verekedőivel előbb őt, aztán a zsarolókat...

Dunross levegő után kapkodva hallgatta, de Phillip Chen nem vette észre, könnyek között folytatta kusza beszámolóját, elmondta, mit hazudott a rendőrségnek, hogyan fizette ki a váltságdíjat a fiatal Farkasembereknek, akiket képtelen volna felismerni, és hogy Négyujjú Vu verekedői nem léptek közbe, nem szereztek vissza Johnt, és nem szereztek vissza a pénzét.

- Ez az igazság, tajpan, a teljes igazság - nyüszítette. - Nincs több... semmi. Aztán már nem történt semmi egészen reggelig, amikor szerencsétlen fiam testét megtalálták Sha Tinben, azzal a mocskos üzenettel a mellén...

Dunross lázasan törte a fejét. Eddig nem tudta, hogy Négyujjú Phillip Chen unokatestvére, azt sem tudta, hol tett szert a vén tengerész a fél pénzre - hacsak nem ő az egyik Farkasember vagy nem pendül egy húron velük... Vagy esetleg John Chennel, aki kitalált egy emberrablást, hogy pénzt csikarjon ki gyűlölt apjától, aztán mikor ez sikerült, Négyujjú Vu és John Chen összekapott vagy... Vagy mi?

- Honnan ismerte John a titkainkat, honnan szerzett tudomást azokról a titkokról, amelyeket továbbadott Bartlettnek... Honnan tudta, melyek a Nemes Ház titkos vállalkozásai. Eh?

- Nem tudom - hazudta Phillip Chen.

- Maga árulta el Johnnak... Csak maga, Alastair, az apám, Sir Ross, Gavallan, deVille és én ismerjük ezeket az adatokat, és közülük is csak az első négy a titkos cégeket!

- Én nem mondtam meg neki... esküszöm.

Dunrossban ismét forrni kezdett a vak düh, de megint sikerült legyűrnie.

Gondolkozz logikusan, figyelmeztette magát. Phillip inkább kínai, mint európai. Bánj vele kínai módra! Hol az összekötő kapocs? Hol a mozaik hiányzó darabja?

Miközben törte a fejét, merőn nézte az öregembert. Nem szólt, tudta, hogy a csend támadásban, védekezésben egyaránt hatalmas fegyver. Mi a válasz? Phillip tényleg sose árult volna el ilyesmiket Johnnak... Akkor viszont...

- Jézusom! - robbant ki a hirtelen gondolat hatása alatt. - Maga feljegyzéseket vezetett! Magánfeljegyzéseket! Így jött rá John! A maga páncélszekrényéből! Eh?

Halálra váltan a tajpan haragjától, Phillip Chenből mielőtt még visszafoghatta volna, kibuggyant: - Igen... igen... Be kell vallanom... - Elhallgatott, próbálta összeszedni magát.

- Be kell vallania? Miért? A keserves mindenit, mondja már!

- Mert... mert az apám... mielőtt rám hagyta a Házat és a félpénzt... megesketett, hogy továbbra is... hogy folytatom a feljegyzéseit... hogy én is feljegyzem a Nemes Ház bizalmas ügyleteit... hogy, ezzel megóvjam a Chen Házat. Kizárólag ezért, tajpan, sose használtam volna fel a Ház vagy maga ellen, csak védelemül szolgált.

Dunross gyűlölettel meredt rá... gyűlölte Phillip Chent, gyűlölte John Chent, amiért elárulta a Struant, s életében először gyűlöletet érzett mentora, Csencsen iránt - hányingere volt a dühtől és a sok árulástól. És ekkor eszébe jutott, mint intette egyszer, jó néhány évvel ezelőtt Csencsen bácsi, mikor szinte sírva fakadt a dühtől, hogy milyen igazságtalanul bánik vele az apja és Alastair: "Ne dühöngj, Ian fiam - torold meg. Mikor Culum meg Boszorkány ilyen fiatalok voltak, mint te, nekik is ezt mondtam. Culum nem hallgatott rám, Boszorkány viszont igen. Ez a civilizált dolog: ne dühöngj, hanem torold meg!"

- Szóval Bartlett ismeri a szervezeti felépítésünket és megvannak neki a mérlegeink. Mit tud még?

Phillip Chen csak reszketett, és üres szemekkel nézett vissza Dunrossra.

- Az Isten áldja meg magát, Phillip, gondolkozzon! Mindannyiunknak vannak családi szégyenfoltjaink, nem is egy! Magának éppúgy, mint a Boszorkánynak, Csencsennek. Szaros T'Chungnak, Dianne-nak... Az ég szerelmére, mit írt még le, amit John eladhatott? - Dunrossnak felkavarodott a gyomra, ahogy fölillant benne a Banastasio, Bartlett, a Par-Con, a maffia és a fegyverek közötti összefüggéssel kapcsolatos elmélete. Jézusom, ha a titkaink rossz kezekbe kerülnek!

- Eh?

- Nem tudom, nem tudom... Mit... mit kért Bartlett a félpénzért? - kérdezte Phillip Chen, aztán felkiáltott. - Az az enyém, az én tulajdonom!

Dunross észrevette, mennyire remeg az öregember keze, s hogy arca hamuszín árnyalatot ölt. A kisasztalon volt whisky és a konyak, hozott neki egy kis konyakot. Phillip Chen hálásan felhajtotta, köhögött tőle egy kicsit. - Kö... köszönöm.

- Most menjen haza, hozzon el mindent, és... - Dunross félbehagyta a mondatot, és benyomta a házi telefon egyik gombját.

- Andrew!

- Tessék, tajpan - válaszolt Gavallan.

- Fel tudna ugrani egy másodpercre? Szeretném, ha hazakísérné. Philipet, nem érzi jól magát, és volna néhány papír is, amit vissza kellene hozni.

- Már el is indultam.

Dunross egy pillanatra se vette le a szemét Phillip Chenről.

- Tajpan! Bartlett mit... mit...

- Míg él, kerülje őket! Andrew-nak pedig adjon át mindent, John leveleit, Bartlett leveleit, mindent - mondta Dunross. A hangja olyan volt, akár a jég.

- Tajpan...

- Mindent - mondta Dunross. A feje is belefájdult, annyira dühös volt. Csaknem hozzátette: magáról és a Chen Házzal pedig a hétvégén döntök. De nem mondta, "Ne dühöngj, torold meg! - csengett egyre a fülében.

Casey jött be. Dunross félútig eléje ment. Casey kezében esernyő volt, és megint a halványzöld ruhát viselte, amely oly tökéletesen illett a frizurájához és a szeméhez. Dunross észrevette szemében az árnyakat, amelyek azonban valahogy még kívánatosabbá tették. - Ne haragudjon, hogy megvárakoztattam. - Mosolya melegnek hatott, de ő maga nem érezte. Még mindig a döbbenet hatása alatt állt.

Casey keze hűvös volt, kellemes tapintású. Köszönöm, hogy fogadott - mondta. - Tudom, hogy nagyon elfoglalt, ezért rögtön a tárgyra térek.

- Előbb talán egy teát. Vagy inkább valami erőset?

- Szeszes italt nem kérek, köszönöm. Nem szeretnék magának semmiféle gondot okozni.

- Nem gond, amúgy is épp teázni szándékoztam. Négy óra negyven az már teaidő. - Mintegy varázsütésre feltárult az ajtó. Libériás inas lépett be, kezében ezüstitálcával, az ezüstitálcán teáskannával, két csészével, vékony, megvajazott pirítósokkal, külön ezüst melegítő edényben tartott apró, friss lángosokkal. Az inas töltött és távozott. A tea sötétbarna és erős volt. - Darjeeling, a Nemes Ház egyik teakeveréke. 1830 óta kereskedünk vele - mondta Dunross. Jólesően belekortyolt, s mint ilyenkor általában, most is eszébe jutott az az ismeretlen angol zseni, aki bevezette a délutáni teázást. Ez a néhány perc valahogy mindig mintha félretételné egy időre a nap gondjait, és perspektívába helyezné a világot. - Remélem, ízlik.

- Ragyogó, csak talán nekem egy árnyalatnyit erős. Ittam egy kicsit hajnali kettő tájban... ébren tartott, annyi szent.

- Még mindig átállási problémákkal küzd?

A lány megrázta a fejét, és beszámolt Dunrossnak Péter Marlowe-ról.

- Micsoda rossz zsosz! - Dunross lenyomta a házi telefon gombját. - Claudia, hívja fel a Nathan Szanatóriumot, és kérdezze meg, hogy van Mrs. Marlowe. És küldjön neki egy csokor virágot. Köszönöm.

Casey a homlokát ráncolta. - Honnan tudta, hogy a Nathanban van?

- Tooley doki Kowloonból mindenkit odaküld. - Dunross feszülten figyelte Caseyt, nem értette, miért ilyen barátságos, mikor a Par Con nyilvánvalóan megpróbálja elszabotálni az egyezségüket. Ha egész éjjel fent volt, akkor lehet, hogy attól ilyen a szeme. Na, mind egy, ifjú hölgyem: akár vannak árnyak a szemedben, akár nincsenek, jól kösd föl a gatyamadzagodat, mert mi megállapodtunk valamiben. - Még egy csészével? - kérdezte aggályosan.

- Nem, köszönöm, ennyi elég.

- Ajánlom figyelmébe a lángoskákat. Mi úgy szoktuk enni, hogy teszünk rá egy nagy adag devonshire-i sűrített tejfölt, annak a közepébe egy kávéskanálnyi házi eperlekvárt, és... csodálatos! Tessék!

Casey vonakodva elvette. A sütemény csak egy falat volt. - Fantasztikus - suttogta, s letörölt egy parányi tejfölöpöttöt a szája sarkából. - Viszont ez rengeteg kalória! Ne, tényleg, nem kérek többet, köszönöm. Mióta itt vagyok, mást se csinállok, csak eszem.

- Nem látszik magán.

- De fog - mosolygott vissza Casey Dunrossra. Az egyik magas hátú, puha bőrfotelben ült, a kisasztal kettejük között állt. Casey megint keresztbe tette a lábait, és Dunrossnak megint az jutott eszébe, hogy Caseyvel kapcsolatban Gavallannak volt igaza: a türelmetlenség az Achilles-sarka. - Belevághatok? - kérdezte Casey.

- Biztos, hogy nem kér még egy kis teát? - kérdezte Dunross ismét, szándékosan próbálta kibillenteni egyensúlyából.

- Köszönöm, nem kérek.

- Akkor a teát ezennel befejeztük. Miről van szó?

Casey mély lélegzetet vett. - Nagyon úgy néz ki, hogy a Struan ingadozik, és hamarosan összedől.

- Emiatt, kérem, ne izgassa magát. A Struan valójában remek formában van.

- Maga talán igen, tajpan, de nekünk nem úgy tűnik. Vagy a kívülállók számára. Érdeklődtem. Szinte mindenkinek az a véleménye, hogy a Struant Gornt vagy a Victoria fogja megszerezni. Csaknem minden hüvelykujj lefelé mutat. Na, már most a mi egyezségünk...

- Van egy egyezségünk, amely keddig érvényes. Ebben megállapodtunk - mondta élesedő hangon Dunross. - Úgy értem, hogy vissza akarnak lépni, vagy meg akarják változtatni?

- Nem. Viszont a cége jelenlegi állapotában örültség és rossz üzlet volna folytatni. Ilyenformán két választásunk van: vagy a Rothwell-Gornt, vagy pedig megpróbálunk valamilyen mentőakciót indítani a maga érdekében.

- Nocsak.

- Van egy tervem, amelynek révén esetleg ki tudna mászni a bajból, és mindannyiunk számára egy vagyont kereshetne. Nos? Számunkra maga a legmegfelelőbb hosszútávra.

- Köszönöm - mondta Dunross. Nem hitt a lánynak, és minden idegszálával figyelt: tudta, bármit ajánl is Casey, annak megfizethetetlen ára van.

- Először csak nagy vonalakban - mondta Casey. - A mi bankunk a First Central New York... amit annyira utálnak errefelé. Annyira szeretnének visszajönni Hongkongra, hogy az már szinte fáj, viszont itt többé nem kapnak engedélyt, igaz?

Dunross érdeklődését nagyon felkeltette az új gondolat. - És?

- Így aztán nemrég megvettek egy kisebb külföldi bankot, amelynek Tokióban, Szingapúrban, Bangkokban, és Hongkongon is vannak fiókjai: a Royal Belgium and Far East Bankot. Egy apró, jelentéktelen bankocská, hárommillióba került az egész. A First Central azt kéri tőlünk, hogy ha a kettőnk üzletét nyélbe ütjük, a Royal Belgiumon keresztül nyomjuk át a pénzt. Tegnap este találkoztam Dave Murtaghgel, a Royal Belgium főnökével, aki egyfolytában amiatt nyöszörgött, hogy milyen rosszul megy a bolt, hogy kiszorítja őket az angol uralkodó réteg, és noha a First Central képében óriási dollártartalékok állnak mögöttük, szinte senki se nyit számlát, nem tesz be hozzájuk hongkongi dollárt, amire pedig égető szükségük volna a kölcsönnyújtásokhoz. Maga ismeri ezt a bankot?

- Igen - felelte Dunross, nem értve, hova akar kilyukadni a lány. - de nem tudtam, hogy a First Central áll mögöttük. Nem hiszem, hogy köztudomású volna. Mikor vették meg?

- Két hónapja. Nos, mit szólna hozzá, ha a Royal Belgium hétfőn megelőlegezné magának a két Toda-hajó vételárának százhusz százalékát.

Dunross szerepéből kiesve, leesett állal bámult rá: - És mi volna a fedezet?

- A hajók.

- Az ki van zárva! Ilyen bank nincs!

- Száz százalék a Todáé, a húsz százalék pedig fedezi a szállítási költségeket, a biztosítást és az első hónapok üzemeltetési költségeit.

- Fix készpénz bevétel és aláírt bérleti szerződés nélkül? - kérdezte Dunross hitetlenkedve.

- Bérbe tudná adni őket hatvan napon belül úgy, hogy a befolyó bérleti díjból komoly törlesztési feltételeket tudjon vállalni?

- Simán. – Jézusom! Ha ki tudom fizetni Todát, akkor nem kell várni, az első két hajóval máris életbe léphet a visszlízings ötletem! gondolta Dunross. De még nem hagyta kiteljesedni magában a reményt: még nem tudta, mibe fog ez kerülni, mibe fog kerülni ténylegesen. - Ez csak egy elmélet, vagy komolyan hajlandók volnának megcsinálni?

- Talán komolyan.

- És mit kérnek cserébe?

- Hogy a Struan öt éven át náluk tartsa valutakészlete ötven százalékát, ígéretet lesz rá, hogy átlagosan öt- hét millió hongkongi dollárt tart náluk, továbbá, hogy a bankjukat mint a Struan második hongkongi bankját használja, és Hongkongon kívüli bankügyeivel először mindig a First Americanhez fordul. És mindez öt évre volna érvényes. Mit szól hozzá?

Dunrossnak minden önfegyelmére szüksége volt, hogy fel ne üvöltsön örömeiben. - Ez konkrét ajánlat?

- Azt hiszem, az, tajpan. Nem igazán értek ehhez a területhez, még sose foglalkoztam hajókkal, de ez a százhusz százalék fantasztikusnak tűnt számomra, a feltételek pedig tisztességesnek. Nem tudtam, meddig mehetek el az alkudozásban, azt viszont megmondtam Murtaghnek, hogy jól teszi, ha sportszerű feltételeket kínál, különben sose veti itt meg a lábát.

Dunross úgy érezte, mintha egy jégcsapot döftek volna a hasába. - A helyi igazgatónak nem lehet akkora jogköre, hogy ilyen ajánlatot tegyen.

- Murtagh is ezt mondta, de aztán meg azt, hogy itt áll előttünk az egész hétvége, és ha maga benne van, akkor ledrótozza.

Dunross elképedve dőlt hátra. Egyelőre félretette három legfontosabb kérdését, és azt mondta: - Akkor most álljunk meg egy percre. Magának mi itt a szerepe?

- Egy pillanat. Murtagh ajánlatában van még egy kis bibi. Szerintem nyomott lehet egy kicsit, de mindenesetre azt mondta, megpróbálja rávenni a nagyfejűeket, hogy a Struan kibocsátatlan részvényeinek fedezete mellett pumpáljanak egy ötvenmillió dolláros forgóalapot a maga kincseskamrájába. Úgyhogy maga ezzel nyeregben van. Ha...

Dunross érezte, hogy a hátát és a homlokát kiveri az izzadság, tökéletesen tisztában volt vele, mekkora kockázatot jelent ez az ajánlat, bármekkora bankról is van szó. Minden erejét össze kellett szednie, hogy gondolkodni tudjon. Ha kifizeti a hajókat és kap egy ekkora forgóalapot, könnyedén visszaverheti Gorntot. Ha pedig Gorntot elintézi, alázatosan visszakullog az Orlin, mert mindig jó ügyfelük volt... És az Orlin Merchant Bank konzorciumban mintha benne volna a First Central is...

- És a mi üzletünk?

- Marad, ahogy volt. Ahogy megegyeztünk: maga akkor jelenti be, amikor az a Struannak és a Par-Connak a legmegfelelőbb. Ha, és ez egy nagy HA, ha a First Central hajlandó vállalni a kockázatot, akkor

azzal, hogy hétfőn 9,50-ért fölvásároljuk a Struant, rengeteget, tényleg rengeteget kereshetünk. Hiszen vissza kell állnia huszonnyolcra, talán harmincra is, nem? Most már csak azt nem tudom kitalálni, hogy a bank elleni rohammal mit csináljunk.

Dunross elővette a zsebkendőjét, és szégyenkezés nélkül megtörölte a homlokát. Felállt, kitöltött két konyakot szódával. Az egyiket odaadta Caseynek, leült. A gondolatok vadul kavarogtak a fejében, egyik pillanatban sötét volt, a másik csupa boldogság, hogy aztán, ez a boldogság egy pillanat múlva eltűnjön a remény, a félelem, a kérdések, a válaszok, a tervek és ellentervek kusza szövevényében.

Magasságos atyáúristen, gondolta. Megpróbált lehiggadni.

A konyak jó volt, jólesett harapós melegsége. Dunross észrevette, hogy Casey épp csak belekóstolt a poharába, aztán letette, és most őt figyeli. Mikor az agya kitisztult, és ismét képes volt a gondolkodásra, a lány szemébe nézett. – És mindezt minek a fejében?

- A Royal Belgiummal magának kell megállapodnia a feltételekben, ez magára vár. Szerintem a kamat egy kicsit meredek lesz, de azt hiszem, ha ennek révén ki tud kecmeregni, akkor megéri. Magának kell személy szerint jótállnia minden egyes centért.

- Jézusom!

- Hát igen. Na és az arc. - Casey hangja megkeményedett. - Arcba fog kerülni, hogy azokkal a beszari disznókkal tárgyal. Azt hiszem, Lady Joanna nevezte így egy nagy, lesajnáló mosoly kíséretében a First Central embereit, és még azt is mondta, hogy "Dehát mit is várjon tőlük az ember, hiszen..." Azt hiszem, azt akarta mondani: amerikaiak. - Dunross észrevette, hogy Casey szeme megvillant, vészjelzői nyomban bekapcsoltak. - Micsoda egy vén kurva az a Joanna.

- A lelke mélyén nem az - mondta Dunross. - Egy kicsit epés, kicsit nyers, de azért általában rendes. Nagyon nem kedveli az amerikaiakat, ebből a szempontból sajnos kissé rögeszmésen viselkedik. Tudja, arról van szó, hogy a férjét, Sir Richardot, amerikai bombák ölték meg Monte Cassiónál, a repülők náciknak nézték a brit katonákat.

- Vagy úgy - mondta Casey. - Akkor már értem.

- Mit akar a Par-Con? És mit akar maga meg Linc Bartlett?

Caseynek belekerült néhány másodpercébe, mire Lady Joannáról az aktuális kerékvágásba tudta terelni a gondolatait. - A Par-Con hosszútávú kapcsolatokat szeretne kiépíteni a Struannal, mint régi barátokkal. – Dunross érzékelte, milyen furcsán mosolyog. - Rájöttem, hogy a kínai értelmezés szerint mit jelent ez a kifejezés, és ezt kívánom a Par-Connak: régi barát státust attól a pillanattól kezdve, hogy a Royal Belgium teljesít.

- És még?

- Vehetem ezt igennek?

- Mielőtt belemegyek valamibe, szeretem ismerni az összes feltételt.

- Casey ivott egy korty konyakot. - Linc nem akar semmit. Nem is tud erről az egészről.

- Tessék? - Dunross egy pillanatra megint kizökölt a szerepéből. - Linc még nem tud a Royal Belgiumról - folytatta Casey társalgási stílusban. - Ezt az egészet ma ötöltem ki Dave Murtaghgel. Nem tudom, nagy szolgálatot tettem-e vele Struannak, mivelhogy... szóval mégiscsak maga viszi vásárra a bőrét. Viszont kihúzhatja a Struant a csávából. És akkor a mi üzletünk is beindul.

- És nem gondolja, hogy erről azért konzultálnia kellene félelmet nem ismerő főnökével? - kérdezte Dunross, miközben megpróbálta kitalálni, hová vezethet ez a váratlan irányváltás.

- Én vagyok az ügyvezető igazgató, és a Struan az én üzletem. Nekünk a befolyásunkon kívül semmibe sem kerül, hogy kihúzzuk magát a veremből. A befolyás épp ilyesmire való. Szeretném, ha nyélbe ütnék az üzletünket, és nem szeretném, ha Gornt győzne.

- Miért?

- Már mondtam: mert hosszútávra számunkra maga a legmegfelelőbb.

- És maga, Ciranoush? Maga mit kíván a befolyása latba vetése fejében?

Casey szeme mintha még jobban elhomályosult volna: barnasága mélyült, olyan lett, mint egy oroszláné. - Egyenlőséget. Azt akarom, hogy egyenlő félként kezeljenek, ne atyáskodjanak fölöttem, ne súgjanak össze gúnyosan a hátam mögött, hogy íme, egy nő, aki az üzleti életben nadrágot akar hordani szoknya helyett. Azt akarom, hogy a Nemes Ház tajpanja egyenlő félként kezeljen. És azt akarom, hogy segítsen nekem megszerezni a lelépési pénzemet - mindentől eltekintve, aminek a Par-Conhoz köze van.

- A második sima ügy, ha hajlandó kockáztatni – Ami az elsőt illeti, én sosem atyáskodtam maga fölött, sose kezeltem le magát, és nem is...

- Gavallan viszont igen, meg a többiek is.

- ... fogom soha. Ami pedig a többieket illeti, ha úgy érzi, nem bánnak magával úgy, ahogy megilletné, akkor álljon fel a tárgyalóasztaltól, és hagyja ott a csatateret. Ne, erőszakolja rájuk magát. Én nem tehetem egyenlővé magát. Maga nem egyenjogú és soha nem is lesz az. Maga nő, és ha tetszik, ha nem, ez a világ a férfiaké. Főleg Hongkongban. És amíg én élek, továbbra is olyannak veszem ezt a világot, amilyen, egy nőt pedig nőnek, bárminek mondja is magát.

- Akkor akassza föl magát!

- Mikor? - vigyorgott szélesen Dunross.

Casey is elnevette magát - a feszültség feloldódott. – Ezt megérdemeltem - mondta. Ezen is nevettek. - Tényleg megérdemeltem. Ne haragudjon. Azt hiszem, most segget vesztettem.

– Tessék?

Casey elmagyarázta. Dunross megint nevetett. - Jaj, nem: maga segget nyert.

Casey csak néhány másodperc múltán válaszolt. - Szóval csinálhatok, amit akarok, akkor se leszek soha egyenjogú?

- Az üzleti életben, férfiak között nem. Mint mondtam: tetszik, nem tetszik, ez már csak így van. És szerintem maga rosszul teszi, ha meg akarja változtatni. A Boszorkány a maga idejében Ázsia legbefolyásosabb személye volt. És ezt nőként érte el, nem semlegesneműként.

Casey kinyújtotta a kezét, fölemelte konyakospoharát, Dunross a könnyű selyemblúz alatt duzzadó keblét nézte. - Hogy a pokolba kezeljük egy ilyen vonzó, talpraesett nőt semlegesneműként? Legyen méltányos!

- Én nem méltányosságot kérek, tajpan, hanem csak egyenlőséget.

- Örüljön neki, hogy nő.

- Ó, én örülök. Tényleg. - Casey hangja kissé kesernyés lett. - Csak nem szeretném, ha valami olyasféle emberként skatulyáznának be, akinek valódi értéke az, ami belőle kézzel foghatóan kidomborodik. – Felhajtotta az utolsó korty konyakot is, és felállt. – Szóval? Átveszi innentől? Már mint a Royal Belgiummal. David Murtagh egy hívást vár, az esély nem túl nagy, de egy próbálkozást talán megér, nem? Talán jobb volna, ha nem hívatná, hanem maga menne el hozzá... Tudja, az arc... Annak az embernek minden támogatásra szüksége van.

Dunross még nem állt fel. - Kérem, üljön le még egy percre, ha ráér. Volna még egy-két dolog.

- Szívesen, csak nem akartam több idejét rabolni.

- Akkor először: mi a problémája Mr. Steiglernek?

- Ezt hogy értsem?

Dunross elmondta, amit Dawsontól hallott.

- A pizok disznó! - kiáltott fel láthatólag bosszúsan Casey. - Én csak annyit mondtam neki, hogy készítse elő a papírokat. Gondom lesz rá. Az ügyvédek abban a hiszemben élnek, hogy joguk van alkudozni, ahogy ők mondják: „jobb egyezséget kötni”. Szerintem csak azért csinálják, hogy frusztrálják az embert. El se tudja képzelni, hány üzletem ment füstbe miattuk. És Seymour még a jobbak közé tartozik. Az ügyvédi kar az Államok pestise. Lincnek is ez a véleménye.

- Apropos, Linc - mondta Dunross: a kétmillió jutott eszébe, amit Bartlett előlegezett Gorntnak a Struan-részvények elleni támadásra. - Ő teljes mellszélességgel támogatja majd ezt az új fordulatot? - Igen - mondta rövid hallgatás után Casey. – Igen.

Dunrossnak még valami hiányzott. - Ezek szerint maga kézbe veszi Steiglert, és marad minden, ahogy eddig?

- Még ki kell találnia, mi legyen a hajók neve, de nem hiszem, hogy ez problémát jelentene.

- Nem fog.

- És személyesen áll jól mindenért?

- Persze.– vetette oda könnyedén Dunross. - Dirk állandóan ezt csinálta. Ez a tajpan privilégiuma. Tudja, Ciranoush...

- Kérem, maradjunk meg a Caseynél, tajpan. A Ciranoush egy másik korszakomhoz kötődik.

- Jó. Szóval én nem tudom, lesz-e ebből az egészből valami, Casey, de maga mindenképpen régi barát, akinek köszönettel tartozom a bátorságáért, azért a bátorságáért, amit a tűzvészben tanúsított.

- Nem vagyok bátor, valamilyen hormon okozhatta. – Casey nevetett.

- Biztos.

Casey szeme Dunrosson függött, Dunross ezúttal nem tudott olvasni belőlük. - Én segítek magának megszerezni a lelépési pénzét mondta. - Mennyire van szüksége?

- Kétfmillióra, adómentesen.

- A maguk adótörvényei merevek és szigorúak. Hajlandó egy kissé rugalmasabban értelmezni őket?

Casey tétovázott. - Minden teremtett amerikai léleknek joga, hogy ha tudja, csökkentse az adóját. Teljesen kibújni alóluk - az egy más kérdés.

- Rendben van. Eszerint a maga jövedelemkategóriájában esetleg négy is lehet az a kétfmillió?

- A tőkém ugyan nagy, de a jövedelemkategóriám alacsony.

- Negyvenhatezer a San Fernando Savings and Loannál nem olyan nagyon nagy - mondta Dunross, Kesernyész mosollyal vette tudomásul, hogy a lány elsápadt. – És az a nyolcezer-hatszáz a Los Angeles and Californiánál sem túl sok.

- Piszok alak.

Dunross elmosolyodott. - Csak vannak befolyásos barátaim. Mint magának. - Szinte oda sem figyelve nyitotta ki a csapdát: - Volna kedve Linc társaságában ma velem vacsorázni?

- Linc nem ér rá - mondta Casey.

- Akkor kettesben? Nyolckor? Találkozzunk a Mandarin halljában - mondta Dunross. Szóval Linc nem ér rá! - gondolta. És vajon mivel lehet elfoglalva, ha Casey hangsúlyából indulunk ki? Orlanda Ramosszal? Nyilván, gondolta örömmel, hogy rájött a valódi okra: hogy valójában miért segített neki Casey. Orlanda! Orlanda pedig Linc Bartletthez vezet, ő pedig Gornthoz. Casey nagyon megijedt

Orlandától. Halálra rémült, hogy Orlanda Bartlett elleni rohama mögött, Gornt áll? Vagy egyszerűen csak őrijítő féltékenység gyötri, és kész tönkre tenni Bartlettet.

59.

17 óra 35 perc

Casey beállt az Aranykomp forgóajtói felé csoszogók népes sorába. A korlátok által kijelölt folyosón lökdösődő, nyomakodó emberek igyekeztek a következő komp fele. A figyelmeztető csengő velőtrázó csörömpölése hallatán az elől lévők eszeveszett tülekedésbe kezdtek. Casey akaratlanul is meggyorsította lépteit. A lármas, izgatott tömeg magával sodorta a kompra. Lezöttyent egy ülésre, komor tekintettel nézett ki az öbölre... azon töprengett, jól végezte-e mindazt, ami az egyezmény alapján ráhárult.

- Jézusom, Casey! – fakadt ki Murtagh. - Nincs az az isten, hogy a központ ebbe belemenjen!

- Akkor hagyják életük legnagyobb lehetőségét. És maga is. Itt a nagy alkalom: kapjanak rajta! Képzeld csak el, mennyi arcot nyer mindenki, ha maguk most segítenek a Struannak. Ha Dunross eljön magához, és...

- Ha eljön!

- El fog jönni. Rá fogom beszélni. Amikor majd itt lesz, ezt az egészszet úgy adja elő neki, mint a maga ötletét, nehogy megmondja, hogy én...

- De Casey, ne...

- Nem. Ennek a maga ötletének kell lennie. New Yorkkal szemben én ezer százalékgig maga mellett állok. Ha meg Dunross idejön, mondja meg neki, hogy maga is öreg barátja akar lenni.

- Jaj, Casey, van nekem így is elég bajom, nem fogok én leállni magyarázni azoknak a fafejűeknek, hogy mi az az "öreg barát" meg az "arc".

- Jó, akkor ezt a részét ne említse nekik. Akkor csak üsse nyélbe ezt az ügyletet, és maga lesz Ázsia legtekintélyesebb bankára.

Igen, gondolta Casey, szinte betegen a reménykedéstől, és ezzel kihúzó Lincet Gornt csapdájából. Tudom, hogy Gornttal kapcsolatban igazam van.

- Egy frászt van igazad, Casey! - mondta reggel dühösen Bartlett, ez volt az első, eset, hogy rákiabált.

- Ezt csak a vak nem látja! - vágott vissza Casey. - Én nem akarok beleavatkozni a... -

- Egy frászt nem akarsz!

- Te hozakodtál elő Orlandával, nem én! Te áradozol itt, hogy milyen remekül főz, milyen remekül táncol, milyen elegáns, milyen nagyszerű társalgó! Én csak annyit kérdeztem, hogy jól érezted-e magad.

- Igen, de ezt úgy kérdezted, mint valami hárpia, és nagyon jól tudom, hogy úgy értetted: remélem, pocsékul érezted magad!

Igaza volt, gondolta Casey gyötrődve. Az ő dolga, ha egész éjjel kimarad. Be kellett volna fognom a szám, ahogy máskor is, nem kellett volna ügyet csinálni belőle. De ez most nem olyan, mint máskor. Linc veszélyben van, és nem hajlandó észrevenni!

- Az ég szerelmére, Linc, az a nő csak a pénzedre meg a pozícióra hajt! Mióta ismered? Egy-két napja? Hol ismerkedtél meg, vele? Gorntnál! Ez a nő Gornt bábja! Az a pasas ravasz, mint a kígyó! Utánanézttem egy kicsit, Linc, a nő lakását ő fizeti, ő tartja ki. Az a nő...

- Ezt mind elmondta nekem, elmondott mindent Gornttal kapcsolatban, és ez már a múlt! Szállj le Orlandáról! Megértetted? Ne köszöröld rajta még egyszer a nyelved! Felfogtad?

- Akár Gornttal, akár a Struannal áll össze a Par-Con, attól még nagyon sokat kell bicikliznünk, mert mindketten minden alkalmat meg fognak ragadni, hogy aláássák a pozíciódat, hogy megpróbáljanak hanyatt lökni és legázolni...

- Érdekes, hogy pont a "hanyatt lökni" kifejezés jutott eszedbe... Jaj, Casey, az ég szerelmére... Te eddig még sose voltál féltékeny... Ismerd be, hogy most rád jött a rapli. Ez egy olyan nő, akinél jobbat férfi nem is kívánhat, te meg...

Bartlett nem mondta ki, lenyelte a mondat végét. Caseynek könnybe lábadt a szeme, ahogy visszaemlékezett rá. Lincnek igaza van, hogy az ég szakadna rá! Én meg nem vagyok az. Én csak egy számológép vagyok, nem bájolgok, mint Orlanda, nem vagyok könnyű préda, nem akarok háziasszony lenni, legalábbis egyelőre nem, olyasmire pedig, mint Orlanda, sose lennék képes. Orlanda szelíd, simulékony, csodálatos, Linc szerint nagyszerűen főz, nőies, remek teste van, remek lába, kitűnő ízlése, és mindemellett gusztusos falat, de még milyen gusztusos... És csak egyetlen gondolat kering abban az átkozott koponyájában: hogyan foghatna egy gazdag férjet. Annak a francia nőnek igaza volt: Linc ideális pali mindenféle inci-finci ázsiai férjvadász és szélhámos nő számára. Orlanda meg a csúcs ebben a műfajban.

Hogy az ég szakadna rá!

És hiába mond Linc akármit... Orlandával és Gornttal kapcsolatban akkor is igazam van.

Vagy talán nincs is?

El kell ismernem, nincs más kiindulópontom, mint néhány pletyka meg az intuícióm. Orlanda támadást indított ellenem, én meg beijedtem. Nagy hülye voltam, hogy nekiestem Lincnek. Egy ideig nem felejtem el, mit mondott a szobából kifelé menet: Ne merészd még egyszer a magánéletembe ütni az orrod!

Istenem!

Kellemes szellő fújdogált, a komp zúgó motorokkal siklott át az öböl vizén, szampanok és másfajta csónakok tértek ki fűrgén az útjából. Borongós, borús volt az ég. Casey hirtelen mindenről megfeledkezve letörölte könnyeit, és elővette a zsebtükrét, hogy megnézze, nem mázolódott-e el a szemfestéke. Egy óriási teherhajó dudált rájuk: lobogó zászlókkal, méltóságteljesen vonult el mellettük, de Casey nem látta, még a hongkongi oldalon, az Admiralitás rakpart előtt horgonyzó atommeghajtású repülőgép- anyahajó óriási tömege se tűnt a szemébe. - Szedd össze magad! - sziszegett elgyötörtén tükörképére. - Jézusom, negyvennek nézel ki.

A kényelmetlen fapadok zsúfolva voltak, idegesen fészkelődött a többi utas között, akik zömmel kínaiak voltak, bár imitt- amott akadtak fényképezőgépekkel felszerelt turisták és más európaiak is. Egy gombostűt se lehetett volna leejteni. Minden feljárólépcsőn, minden ülőhelyen emberfürtök ültek, a két fedélzet kijárata előtt máris jókora tömeg tolongott. A Casey melletti kínaiak újságot olvastak, fura, esetlen pózban, ugyanúgy, mint a világ bármely földalattiján szokás, csak éppen itt időről időre hangosan harákkoltak is, hogy megtisztítsák a torkukat. Valaki kiköpött. Az illető előtt, pont vele szemben, a válaszfalon egy nagy, angol és kínai nyelvű plakát díszelgett: KÖPKÖDNI TILOS - BÜNTETÉS HÚSZ DOLLÁR. A férfi megint harákkolt. Casey legszívesebben kikapta volna a kezéből az újságot, hogy betömje vele a száját. A tajpan egyik mondata jutott eszébe: "Százhuszonvalahány éve próbáljuk megváltoztatni őket, de a kínaiak nehezen változnak."

Nem csak ők, gondolta Casey. Megfájdult a feje, Ebben a férfivilágban senki és semmi nem változik könnyen. A tajpannak igaza van.

Akkor most mit csináljak? Mi legyen Linckel? Változtassuk meg a szabályokat?

Már megváltoztattam. Ennek a mentőakciónak a tervével átnyúltam a feje fölött. Életemben először. Szóljak neki róla? Dunross nem fog kiadni, ha pedig a First Central vevő az ötletre, Murtagh a saját mellét fogja döngölni, muszáj is neki. De valamikor azért el fogom mondani Lincnek.

De most a mentőakciótól függetlenül: mi lesz Linckel meg velem? Üres tekintettel meredt a semmibe, próbált dönteni.

A komp már közeledett a kowlooni kikötőhöz. Két másik tért ki az útjából a hongkongi oldal felé haladva. Minden utas felállt, a part felőli rámpához vezető folyosókon megkezdődött a pozícióharc. A hajó kissé megbillent, megdőlt. Jézusom, gondolta idegesen, töprengéséből kikökenve Casey, legalább ötszázán lehetünk mindkét fedélzeten. Fájdalmasan megvonaglott az arca: egy türelmetlen kínai asszonyosság nyomult előre mellette, az lépett a lábára, hogy aztán a tolongók között a sor elejére könyökölje magát. Casey sajtó lábbal állt fel, legszívesebben hasba döfte volna az esernyőjével.

- Hát ezek kissé másként értelmezik a jó modort, eh? - szólalt meg Casey háta mögött egy magas amerikai.

- Hogy? Ja, igen. Némelyikük. - Casey körül egyre szorosabbra vonódott a gyűrű, mind erősebben préselődtek hozzá. Klausztofóbiás érzései támadtak, kezdett rosszul lenni. A férfi megérezte, s fizikai fölényét kihasználva, egy kis helyet csinált neki. - Köszönöm - mondta megkönnyebbülten Casey, elmúlt a

hányingere. - Nagyon köszönöm.

- Rosemont vagyok, Stanley Rosemont. Találkoztunk a tajpannál. Casey meghökkenően hátrafordult. - Jaj, ne haragudjon... Egészen elábrándoztam, ne haragudjon. Mi újság? - kérdezte, de nem emlékezett a férjére.

- Semmi különös, Casey,- nézett le Rosemont a lányra. - Nem érzi túl jól magát, ugye? - kérdezte barátságosan.

- Nem, jól vagyok, kutya bajom. - Casey elfordult, bántotta, hogy a férfi észrevette, milyen állapotban van. A komp orrában és tatján kikötőköteleket hajítottak a partra a matrózok, a parton állók elkapták és kikötőbakokhoz rögzítették. A vastag kötelek ropogni kezdtek a feszítéstől. A komp zökkenés nélkül simult a partfalhoz, csapóhídja lassan ereszkedni kezdett, de még mielőtt teljesen leérhetett volna, a tömeg máris megindult rajta kifelé, Caseyt is magával sodorta. Néhány méter megtétele után enyhült a nyomás, már a saját tempójában ballagott fölfelé a rámpán, miközben a másik hajóhídon megindult a kompra a hongkongi oldalra igyekvő emberfolyam. Rosemont utolérte Caseyt. - A V and A-ben szállt meg?

- Igen - felelte Casey – Maga is?

- Jaj, nem! Van egy lakásunk a hongkongi oldalon... a konzulátusé.

- Régóta van itt?

- Két éve. Érdekes egy hely ez. Kábé egy hónap után úgy érzi az ember, mintha be volna zárva. Nincs hova menni, rengeteg az ember, nap nap után ugyanazok a barátok. De aztán kezd óriási lenni. Hamarosan kezdi úgy érezni, belecsöppent a történések sűrűjébe, belecsöppent Ázsia közepébe, amely manapság maga a történés. Hát igen: Ázsia központja Hongkong... jók az újságai, remek a konyha, golf, lóverseny, sétahajózás, bármikor átugorhat az ember Tajpejre, Bangkokba vagy bárhova. Hongkong remek hely, és persze egész más, mint Japán. Japán az egy másik história. Csodavilág.

- Jó vagy rossz értelemben?

- Jó értelemben - a férfiak számára. A nőknek nehéz, nagyon nehéz. A gyerekeknek is. Nagyon idegen, nagyon tanácstalan ott az ember... még egy utcatáblát sem tud elolvasni. Lehúztam ott két évet. Nagyon jól éreztem magam. Athena, a feleségem gyűlölte. Rosemont nevetett. - Hongkongot is gyűlöli, visszavágyik Indokinába, Vietnamba vagy Kambodzsába. Annak idején a francia hadsereggel volt ott, ápolónőként.

Caseyt még mindig a saját problémái foglalkoztatták, de most valami mintha megütötte volna a fülét, és figyelni kezdett. - A felesége francia?

- Amerikai. Az apja nagykövet volt ott a francia háború idején.

- Gyerek? - kérdezte Casey.

- Kettő. Fiúk. Athénának a második férje vagyok.

Megint valami utalás. - És a fiúk a felesége első házasságából valók?

- Csak az egyik. Egy vietnamihoz ment férjhez. Az illető közvetlenül Dién Bién Phu előtt esett el, akkor történt, hogy a franciák kivonultak az országból, vagyis kezdték kiverni őket. A szerencsétlen már nem érte meg a kis Vien megszületését. Vien olyan számomra, mint a sajátom. Remek két fiam van. Maga hosszabb ideig marad?

- Ez a főnökömtől meg az üzlettől függ. Gondolom, tudja, hogy reményeink szerint társulunk a Struannal.

- Az egész város erről beszél... eltekintve az aberdeeni tűzesettől, az özönvízszerű esőtől, a földcsuszamlásoktól, a vihartól, a Struan árfolyamának zuhanásától, a bankok megrohanásától, a tőzsde megingásától... Mert ezt az egyet meg kell adni: Hongkong sose unalmas. Maga szerint megússza?

- Mármint a tajpan? Épp tőle jövök. Remélem. Elég magabiztos, sőt nagyon magabiztos. Én kedvelem.

- Tudom. Nekem Bartlett is rokonszenves. Régóta dolgozik nála?

- Már majdnem hét éve.

Mostanra már kijutottak a komp kikötőjéből, de az utcán sem volt kisebb a tömeg. A kikötő jobb kézre esett, társalogva tartottak kelet felé, hogy a gyalogos aluljárón keresztül átmenjenek a V and A-hez. Rosemont egy kis boltra mutatott, amelynek cégtábláján ez állt: Rizsestál. - Athena időnként dolgozik itt. Jótékonyági bolt, amerikaiak vezetik. A bevételt teljes egészében a politikai menekülteknek adják. Sok feleség beáll egy-két napra, legalább elfoglalják magukat. Gondolom, magának ilyesmire nem nagyon jut ideje.

- Hetente legföljebb hét napot dolgozom.

- Linctől hallottam, hogy a hétvégén Tajpejre készülnek. Ez lesz az első útja?

- Igen... de én nem megyek, csak Linc meg a tajpan. - Casey megpróbálta kiverni a fejéből a nyomban felmerülő kérdést, de nem sikerült: vajon Orlandát elviszi? Igaza van, semmi közöm hozzá. De a Par-Connak van. És mivel Linc horgostul-damilostul bekapta az ellenség csaliját, ezért minél kevesebbet tud a First Centrallal kapcsolatos tervről, annál jobb.

Örült neki, hogy képes volt szenvedélyektől mentesen döntésre jutni. Tovább csevegett Rosemonttal, válaszolt a kérdéseire, de nem figyelt igazán, kedvére volt, hogy eltársaloghat egy ilyen barátságos emberrel, aki amellet, hogy érdeklődő természet, legalább annyira közlékeny is. -... de Tajpej az más, könnyedebb, nem olyan rámenős, és szereti a látogatókat - mondta éppen. - Tajvanon népszerűek vagyunk, ami azért egész más érzés. Szóval tényleg terjeszkednek? Gondolom, egy ekkora üzlet létrehozásán vagy egy tucat emberük töri magát.

- Pillanatnyilag csak ketten vagyunk, meg Forrester, ő a poliuretánrészlegünk vezetője, meg a jogtanácsosunk. - Ahogy kimondta, Casey hangja megkeményedett, hogy a mennykő csapna Seymourba! -

Linc remekül megszervezte a Par-Cont, a promt ügyekkel én foglalkozom, a stratégia az ő asztala.

- A cégük részvénytársaság?

- Igen, persze, de ezzel sincs semmi gond. Lincé a többség, a részvényesekkel remekül kijövünk, az osztalék állandóan emelkedik, ha pedig a Struan-üzlet létrejön, a felső határ a csillagos ég.

- Nem ártana több amerikai cég Ázsiában. A brit birodalmat is a kereskedelem tette naggyá. Hát sok szerencsét, Casey. Jaj, most jut eszembe - mondta könnyedén Rosemont - ugye emlékszik Edre, Ed Langanre, a haveromra, aki ott volt velem a tajpan buliján? Na, ő ismeri az egyik részvényesüket, egy Bestacio vagy valami ilyen nevű tagot.

Casey meglepődött. - Banastasiót? Vincenzo Banastasiót?

- Igen, azt hiszem, ezt mondta - hazudta folyékonyan Rosemont. Casey arcát és szemét figyelve. - Beletrafáltam valamibe?

- Nem, csak egyszerű véletlen. Banastasio holnap érkezik. Holnap reggel.

- Hogyhogy?

Casey látta, hogyan néz rá - elnevette magát. - Megmondhatja a barátjának, hogy a Hiltonban fog megszállni.

Rosemont agya zsongani kezdett. – Holnap! Megáll az eszem. Casey óvatosan megkérdezte.

- Banastasio a barátja Langannek?

- Nem, csak ismeri. Azt mondja, beleváló gyerek az a Banastasio. Nagy spíler, ugye?

- Az.

- Magának nem szimpatikus?

- Mindössze kétszer találkoztam vele. Mindkétszer lóversenyen. Del Marban ő a nagymenő. Ami engem illet, én nem rajongok se a szerencsejátékosokért, se a szerencsejátékokért.

Ide-oda kanyarogva haladtak a tömegben. Mindenki lökdösődött, furakodott. Az aluljáró dohtól és testszagtól bűzlött. Casey boldogan lélegzett fel, amikor ismét kiértek a szabad levegőre, nagyon vágyott már egy zuhanyozásra, egy aszpirinre, és hogy pihenhessen egy kicsit nyolcig. Az előttük magasodó épületeken túl ott terült el az egész keleti öböl. Fölöttük egy távozó utasszállító fúrta magát nyílegyenes vonalban a borús égbe. Rosemont megpillantotta a part mentén horgonyzó Sovietsky Ivanov magas rakodógémjeit. Pillantása önkéntelenül a hongkongi oldal felé vetült, és látta, milyen könnyű innen egy erős távcsővel szemügyre venni az amerikai anyahajót - szinte még a szegecseit is meg lehet számolni.

- Ha ránéz, büszke rá, hogy amerikai, ugye? - kérdezte tekintetét követve, derűsen Casey. - Ha maga a konzulátuson dolgozik, akkor biztosan fölmehet rá.

- Persze. Idegenvezetővel.

- Szerencsés ember.

- Tegnap jártam rajta. A kapitány nagy murit csapott a helybeliek tiszteletére. Én is ott lábatlankodtam. - Rosemont számára most sem okozott gondot a hazugság. Előző éjszaka járt a hajón, aztán reggel megint. Az admirálissal, a kapitánnyal és a biztonsági főnökkel folytatott első beszélgetése elég viharos volt. Míg elő nem vette és meg nem mutatta nekik a hajó fegyverkészletének nyilvántartásáról és irányítási rendszerének kézikönyvéről készített titkos felvételek másolatát, egyikük sem hitte el igazán, hogy a hajón kém lehet. Az illető most már a hajó fogdájában ült, saját CIA-s társai vigyáztak rá éjjelnappal. Hamarosan meg fog törni. De meg ám, gondolta Rosemont, aztán nyomás a börtönbe, húsz évre. Ha rajtam állna, a vízbe hajítanám ezt a trógeret. Az ilyen Metkin-félékkel meg a KGB-vel semmi bajom, azok a nyomorultak csak a munkájukat végzik, bármilyen rossz ügyet képviselnek is. Na de hogy a saját katonáink?

- Na, jól van, fiam. Elkaptuk. Először azt mondja meg, miért csinálta.

- Pénzért.

Magasságos ég! A tengerész a dossziéja tanúsága szerint egy középnyugati kisvárosból származott, szolgálatát mindig példásan látta el, se a múltjában, se a jelenében nem utalt rá semmi, hogy biztonsági szempontból kockázatot jelenthet. Csendes ember volt, jó programozó, a társai kedveltek, felettesei bíztak benne. Nem voltak se balos nézetei, nem volt homoszexuális, nem volt mivel zsarolni. Na és hogy történt?
- kérdezte tőle Rosemont.

- Hát odajött hozzám San Diegóban egy pofa, azt mondta, minden érdeklí, ami a Corregidorral kapcsolatos, és hogy fizetni is hajlandó. - És maga nem fogta föl, hogy ez árulás? Hogy elárulja a hazáját?
- Ugyan már, csak néhány adatra meg számra volt kíváncsi. Mi van abban? Mit számít az? Bármikor szétrúgjuk az összes rohadt komcsi seggét. A Corregidornál frankóbb anyahajót még nem hordott hátán a tenger! Hülyéskedés volt csak az egész, kíváncsi lettem, meg bírnám-e csinálni, ők meg pontosan fizettek.

Atyavilág, gondolta Rosemont letörten, hogyan fogunk mi biztonságot teremteni ilyen vadbarmokkal?

Sétált Casey oldalán, társalgott vele, próbálta felmérni a lányt, igyekezett megállapítani, milyen fokú kockázatot jelent Banastasióval fenntartott kapcsolatuk. Csakhamar odaértek a szállodához, s többekkel együtt elindultak fölfelé a széles lépcsőn. Mosolygó, egyenruhás portás nyitotta ki előttük a lengőajtót. A hallban nagy volt a nyüzsgés. - Casey, én egy randevúra jöttem, de van még egy kis időm. Meghívhatom egy pohárára?

Casey némi tétovázás után elmosolyodott, szimpatikusnak találta a férfit, élvezte a vele való beszélgetést. - Szívesen, köszönöm. Csak előbb még hadd nézzem meg, milyen üzenetek várnak, jó? - Odament a recepcióhoz. Egy nyaláb telex várta, Janellitől, Steiglertől és Forrestertől üzenet: kérték, hogy hívja vissza őket. Bartlettől egy kézzel írt cédula. Rutinutasítások voltak rajta a Par-Connal kapcsolatban, csupa olyan, amivel Casey is egyetértett, ezenfelül arra kérte, győződjön meg róla, hogy a repülőgép szombatn felszállásra kész-e. A cédula így fejeződött be: "Casey, a Rothwell-Gornttal megyünk. Kérlek, reggel kilenckor reggelizz velem a lakosztályban. Viszlát, akkor.

Casey visszament Rosemonthoz. - Elnapolhatnánk?

- Valami rossz hír?

- Ó, nem, csak egy csomó elintézniivaló.

- Értem. Talán akkor volna kedve eljönni egy vacsorára a jövő héten Linckel? Szeretném, ha megismerkednének Athenával. Majd ő felhívja magát, és megbeszélnek egy konkrét napot, rendben?

- Köszönöm, örömmel. - Casey otthagya Rosemontot, sose volt még ennyire eltökélt.

Rosemont egy ideig nézett utána, aztán rendelt egy Cutty Sarkot szódával, és gondolatokba merült, Mennyi pénze fekket Banastasiónak a Par-Conban, és mennyi haszna lehet belőle? Uram az egekben! A Par-Con nyakig benne van a hadianyaggyártásban, az úrkutatásban meg egy csomó más titkos kulimászbán. Mit keres itt ez a krakéler? Még szerencse, hogy Caseyt ma én vettem kezelésbe, és nem bíztam valamelyik fiúra. Mert az talán föl se figyelt volna Banastasióra...

Megjött Robert Armstrong.

- Jézusom, Robert, rettenetesen néz ki - mondta az amerikai. Nem ártana, ha elmenne egy kicsit nyaralni, vagy ha jól kialudná magát egyszer. Vagy ha nem hajkurászna annyit a tyúkokat.

- Fújja föl magát. - Mehetünk? Nem ártana indulni.

- Egy pohárára azért még van időnk. A bankbulit kitolták hétre, úgyhogy bőven ráérünk még.

- Tudom, de minket a kormányzó az irodájában vár, nem szeretnék elkésni.

- Jól van. Rosemont engedelmesen felhajtotta a whiskyjét, aláírta a számlát, aztán elindultak a kompikötő felé.

- Mi újság a Menetgyakorlattal? - kérdezte Armstrong.

- Él és virul. Úgy néz ki, hogy az azerbajdzsán forradalom kipukkadt. - Rosemont észrevette az angol komorságát. - Mi rágja a lelkét, Robert?

- Semmi, csak néha nem szeretek zsaru lenni. - Armstrong elővett egy cigarettát, és rágyújtott.

- Azt hittem, abbahagyta a dohányzást.

- Abbahagytam. Nézze, Stanley, mi elég régi barátok vagyunk, hadd figyelmeztessem magát: nagy gáz van. Crosse annyira begőzölt, hogy gyámság alá kellene helyezni.

- Mi ebben az újdonság? Elég sokan tartják érettnak a kényszerzubbonyra. Jézusom, hát maguk Ed Langantól szereztek tudomást arról, hogy egyáltalán léteznek azok az AMG-féle jelentések! Az ég szerelmére, szövetségesek vagyunk!

- Szövetségesek - felelte savanyú képpel Armstrong. – Ez azonban nem jogosítja fel arra, hogy felhatalmazás nélkül rajtaüssön egy tökéletesen tiszta telefontársaság tökéletesen tiszta lakásán!

- Kicsoda? Én? - feszengett Rosemont. - Miféle lakáson?

- A Sinclair Towers 32-es számú lakásán. Éjnek évadján betörte az ajtaját a gorilláival. Szabad volna tudnom, miért?

- Honnan tudjam? Rosemont tudta, hogy most hazudnia kell.

Még mindig dühös volt, amiért a lakásban tartózkodóknak sikerült meglógniuk, még csak fel sem ismerték őket. A rajtaütésre az anyahajó-ügy, Metkin elvitele meg ez az egész Szevrin-kalamajka sarkallta. Az egyik kínai informátorának fülébe jutott, hogy jóllehet a lakás gyakorlatilag lakatlan, időnként bizonyos ismeretlen származású kommunista ügynökök használják, és aznap este is lesz ott egy ilyen találkozó. A rajtaütést Connochie, az egyik legjobb ügynöke vezette, akinek úgy rémlett, mintha látott volna hátul két embert kisurranni, de nem volt biztos benne, és hiába kutatott utánuk szorgalmasan, az illetők eltűntek, és a szóbeszéd megerősítésére vagy cáfolatára nem maradt ott semmi, csak két félig üres pohár. A poharakat elhozták, megvizsgálták a rajtuk lévő ujjlenyomatokat. Az egyik tiszta volt, a másik tele ujjlenyomatokkal.

- Az ég szerelmére, én soha életemben nem jártam a Sinclair Towers 32-ben!

- Az lehet, viszont az operett ügynökei jártak. Több lakó is látta, hogy négy jól megtermett, masszív fehér férfi rohangászik föl- le a lépcsőn. - Armstrong még savanyúbb ábrázattal hozzátette: - Csupa hájas seggű, hájfejű pasas. Ezek a maga legényei voltak.

- Nem az enyéme. Szó sincs róla.

- Dehogy nincs. És ez a hiba még visszaüt. Crosse máris küldött két mérges hangú táviratot Londonba. Nagy kár, hogy a semmibe markoltak. Mi meg a szarba a maguk állandó ballépései miatt.

Rosemont felsóhajtott. - Szálljon már le rólam. Van valamim a maga számára. - Elmondta, mit tudott meg Caseytól Banastasióról. - Azt persze tudtuk, hogy kapcsolatban áll a Par-Connal, csak azt nem tudtuk, hogy holnap érkezik. Mi a véleménye?

Armstrong Fényképész Ng naptárában látta már Banastasio érkezésének időpontját. - Érdekes - mondta közömbösen. - Majd szólok az öregnek. És azt ajánlom, találjon ki valami nagyon jó mentséget a Sinclair Towersszel kapcsolatban, és ne mondja, hogy én szóltam. - Armstrong már alig állt a lábán a fáradtságtól. Reggel fél hétkor kezdődött Brian Kok első igazi megpróbáltatása.

Minden mozzanata gondosan meg volt tervezve, a még kábult Brian Kokot tiszta, fehér cellájából átvitték egy mocsos, földalatti, nyirkos falú cellába, és ott meztelenül egy vékony, bűzös matraca lökték, amely közvetlenül a penészes padozaton hevert. Tíz perccel később, miután az ébresztőszer hatott, kiszáradt torokkal, sajgó testtel magához tért. A helyiséget fény öntötte el. Armstrong felrántotta az ajtót, és káromkodva szidta az őrt. - Az ég szerelmére, mit művelnek maguk Kok főfelügyelővel? Elment az eszük? Hogy merészelnek így bánni vele?!

- Crosse főtanácsos úr utasítása, főfelügyelő úr. Ez a kliens...

- Ez nyilván tévedés! Füttyülök Crossé- ra! - Armstrong kilökdöste az őrt, és őszinte szívéllyességgel fordult barátjához. – Na, öreg cimbor, kérsz egy cigarettát?

- Ó, Jézusom. Kösz... köszönöm. - Brian Kok remegő ujjakkal emelte szájához a cigarettát, mélyen leszívta a füstöt. - Robert... Mi... mi a franc folyik itt?

- Nem tudom. Én is csak most szereztem tudomást a dologról, ezért vagyok itt. Most tudtam meg, hogy már napok óta itt tartanak. Crosse megőrült. Azt állítja, kommunista kém vagy.

- Én? Az ég szerelmére... Hányadika van ma?

- Harmincadika, péntek - vágta rá Armstrong. Számított erre a kérdésre. Hét napot adott hozzá a valós dátumhoz. - Ki nyerte az ötödik futamot?

- Karamell Leányka - felelte Armstrong, egy pillanatra kizökkent a szerepéből, elképesztette, hogy Brian Kok még ilyen kitűnő szellemi állapotban van. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy barátja a pillanatnyi habozásból nem jön-e rá, hogy hazudott neki: - Miért?

- Csak kíváncsiságból... merő... Robert, ez egy félreértés. Segíts nekem! Te nem...

A színpalak mögött végszavára váró Crosse úgy lépett be, mint egy haragvó isten. – Maga kém! Azonnal fedje fel minden kapcsolatát, mondjon el minden nevet és címet! Ki az összekötője?

Brian Kok erőtlenül feltápáskodott. - Főtanácsos úr, ez az egész tévedés. Nincs semmiféle összekötőm, én nem vagyok kém, és...

Crosse hirtelen mozdulattal nagyításokat lökött az orra alá, - Akkor magyarázza meg, hogyan fényképezték le Ningtokban a családi patikájuk előtt, anyja, Fang- ling Vu társaságában. Magyarázza meg, miként lehetséges, hogy a maga valódi neve Csu-toj Vu, aki második fia Tíng- top Vunak és Fang-ling Vunak...

Mindketten észrevették a Brian Kok arcán átvillanó döbbenetet.

- Ez nem igaz - motyogta Brian Kok. - Ez nem igaz, én Brian Kar-shun Kok vagyok, és én...

- Hazudik! - kiáltott rá Crosse. - Vannak tanúink! Van bizonyítékunk! A tulajdon gan szunja, Ah Tam ismerte föl!

Újabb ragyogóan, de nem százszázalékosan palástolt döbbenet, aztán: - Nekem... nekem nincs Ah Tam nevű gan szunom. Nekem...

- Ha nem mond el nekünk mindent, ebben a cellában fogja tölteni az életét! Egy hét múlva megint eljövök, és melegen ajánlom, feleljen nagyon pontosan minden kérdésemre, különben vasra veretem! - Crosse Armstrong felé perdült. – Magát pedig kitiltom innen! - Kimasírozott.

A beálló csendben Armstrongon ismét keresztülvillanta torokszorító érzés, amely először akkor vett erőt rajta, mikor barátja arcára írva meglátta az igazságot. Gyakorlottabb volt az ilyesmiben annál, mint hogy tévedjen. - Jézusom, Brian - folytatta a játékot, amely még így is undorral töltötte el. - Mi ütött beléd, hogy ilyesmire szántad el magad?

- Mire? - kérdezte dacosan Brian Kok. – Te engem nem tudsz megtéveszteni... Nem tudsz becsapni, Robert. Még nem telhetett el hét nap. Ártatlan vagyok.

- És a fényképek?

- Hamisítványok: Crosse utasításai alapján készült hamisítványok.

- Brian Kok elkeseredett tekintettel kapaszkodott Armstrong karjába, és rekedtes hangon suttogta. - Én megmondtam neked, hogy Crosse a valódi téglá. Ő a téglá, Robert... homokos... azért próbál engem csőbe húzni, mert...

A KO ügybuzgó őre pontban végszóra rántotta fel az ajtót. – Elnézését kérem, főfelügyelő úr, de távoznia kell.

- Jól van, de előbb adjanak neki egy kis vizet.

- Tilos!

- Az istenit magának, hozzon neki vizet!

Az őr kelleetlenül engedelmeskedett. Míg négy szemközt voltak, Armstrong a matrac alá csúsztatta a cigarettáját. - Meglátom, mit tehetek, Brian... - Aztán már ott is volt az őr, egy ütött-kopott bögrével érkezett.

- Többet nem kap! - mondta dühösen. - És a bögrét adja vissza! Brian Kok hálásan felhajtotta a vizet és a benne lévő drogot.

Armstrong kiment. Bevágódott az ajtó, csapódtak a reteszek. A fények hirtelen kialudtak, Brian Kokra sötétség borult. Armstrong tíz perccel később Dom doktor társaságában jött vissza. És Crosse-szal. Brian Kok már mély, öntudatlan álomba merült. - Nagyon jól csinálta, Robert - mondta halkán Crosse. - Látta az arcán a döbbenetet?

- Láttam, uram.

- Helyes. Én is. Efelől semmi kétség, mint ahogy a bűnössége felől sincs. Doktor úr, a következő huszonnégy órára óránkénti nappal-éjszaka ciklusra állítsa be...

- Jézusom! - tört ki Armstrong– Nem gondolja, hogy ezzel...

- Óránkénti ciklusra, doktor úr, ha a szervezete bírja... Nem akarok kárt tenni benne, csak azt akarom, hogy kissé hajlíthatóbb állapotba kerüljön. Huszonnégy órán át. Utána megint kihallgatja, Robert.

Ha ez sem segít, betesszük a vörös szobába.

Dom doktor arca megvonaglott, Armstrong úgy érezte, eláll a szívverése. - Ne - mondta.

- Az ég áldja meg, Robert, a kliensünk bűnös! - reccsent rá Crosse, felhagyva a színészkedéssel. - Elárulta Fong-fongot meg az embereinket, és csak a magas ég tudja, mennyi kárt okozott még nekünk. Revolvereznek minket. Londonból jöttek az utasítások! Emlékszik még Metkinre, a nagy fogásra, az Ivanov komisszárjára? Az imént hallottam, hogy a RAF-gép eltűnt. Bombayban még feltankolt, aztán eltűnt valamerre az Indiai-óceán fölött.

60.

18 óra 58 perc

A kormányzó éktelen haragra gerjedt. Kocsijából kiszállva odatrappolt a bank oldalbejáratánál álló Johnjohnhoz, aki már várta.

- olvasta ezt? - lobogtatta meg a kormányzó a Guardian délutáni kiadását. A főcím araszos betűkkel harsogta: A KÉPVISELŐK KÍNÁT VÁDOLJÁK. - Hülye kontár barmok!

- Igen, excellenciás uram. - Johnjohn dühe sem volt csekélyebb.

Az egyenruhás kapuőr mellett egy tágas fogadóhelyiségbe vezette a kormányzót. - Nem akasztathatná föl ezt a két marhát?

Délutáni sajtókonferenciájukon Grey és Broadhurst csupa olyasminek adott hangot a nyilvánosság előtt, amit ő, Johnjohn, Dunross és a többi tajpan úgy ítél meg, hogy szöges ellentétben áll Nagy-Britannia, Hongkong és Kína érdekeivel. Grey hosszasan fejtegette magán véleményét, miszerint a vörös Kína világoralomra tör, s ezért a világbéke nagy ellenségeként kezelendő. - Az első nem hivatalos nyivákolás már be is futott hozzám.

Johnjohn arcán megrezdült egy izom. - Jóságos ég, csak nem Tiptoptól?

- Természetesen Tiptoptól. Azt mondja nekem azon a higgadt, kenetteljes hangján: "Excellenciás uram, ha a mi vezetőink Pekingben elolvassák, hogyan vélekednek Britannia számottevő képviselői a Középső Birodalomról, azt hiszem, nagyon mérgesek lesznek." Van egy olyan érzésem, hogy semmi kilátásunk a kölcsönre.

Johnjohn megint elöntötte a düh.

- Az az átkozott még arra is célozgatott, hogy nézetei azonosak a bizottság nézeteivel, amiből pedig egy szó sem igaz! Nevetséges ötlet Kínát bujtogatni! Kína jóindulata nélkül a mi itteni pozíciónk

tarthatatlan. Teljességgel! Hülye barmok! Mi meg vért izzadtunk, mire kimagyarázkodtunk! - A kormányzó zsebkendőt húzott elő, kifújta az orrát. - Hol vannak a többiek?

- Crosse főtanácsos úr és Mr. Sindere pillanatnyilag az én irodámban. Ian már elindult. Hogy áll ez az Ian meg Grey-féle dolog, excellenciás uram? Hogy Grey Ian sógora... Eh? -

- Elképesztő. - Mióta Grey egy kérdésre válaszolva közölte ezt a tényt a délutáni sajtókonferencián, a kormányzót vagy tucatnyian hívták ebben az ügyben. - Megdöbbenő, hogy Ian sose említette.

- Se Penelope. Nagyon furcsa! Gondolja, hogy... - Johnjohn felnézett, és elhallgatott. Dunross közeledett feléjük.

- Jó estét, excellenciás uram.

- Jó estét, Ian. Azért toltam későbbre, hétre a dolgot, hogy legyen lehetőségem beszélni Sindersszel és Stanley Rosemonttal. - Ezt látta?

- Láttam, excellenciás uram. A kínai esti lapok olyan gyújtó hangulatban írnak, hogy csodálom, hogy még nem áll lángokban a Központi Kerület.

- Én bíróság elé állítanám ezeket hazaárulásért - mondta savanyú képpel Johnjohn. - Most mi a fenét csináljunk, Ian?

- Imádkozzunk. Guthrieval, azzal a liberális képviselővel már beszéltem, meg néhány toryval is. A Guardian legjobb riporterei éppen most interjúvolják őket, az ellenvéleményük benne lesz a reggeli lapokban, visszautasítják ezt az egész marhaságot... Dunross megtörülte a tenyerét. Érezte, hogy a háta is izzad. Grey, Tiptop, Jacques, Phillip Chen, a félpénz külön-külön és együtt is idegesítette. Jézusom, gondolta, mi jöhet még? Murtaghgel, a Royal Belgium igazgatójával folytatott tárgyalása úgy alakult, ahogyan Casey megjósolta: halvány, de szép kilátásokkal. Murtaghtól eljövot nyomta a kezébe valaki a délutáni lapot, egészen beleszédült, amikor belegondolt, mekkora bombaként fognak hatni ezek a rosszindulatú megjegyzések. - A nyilvánosság előtt a leghatározottabban vissza kell utasítanunk ezt az egészet, a színpalak mögött pedig dolgoznunk kell, mint ezer ördögnek, hogy Grey törvényjavaslata, amellyel Britannia szintjére akarja süllyeszteni Hongkongot, sose kerüljön a parlament elé, vagy ha esetleg odakerül, akkor szavazzák le, és a Munkáspárt sose kerüljön kormányra. - Érezte, hogy forr benne az epe. - Breadhurst semmivel sem volt jobb, ha ugyan nem rosszabb.

- Ian! Tiptoppal beszélt?

- Nem, Bruce. A vonala még mindig foglalt. Viszont küldtem neki egy üzenetet. - Dunross elmondta, miben - állapodott meg Phillip Chennel. Ezután a kormányzó számolt be Tiptop panaszáról. Dunross megdöbben. - Mikor telefonált Tiptop, uram?

- Néhány perccel hat előtt.

- Akkorra már megkaphatta az üzenetünket. - Dunrossnak kalapálni kezdett a szíve. - Ez után a... botlás után nemigen hiszem, hogy számíthatunk Kína pénzére.

- Én sem.

Dunross figyelmét nem kerülte el, hogy senki sem tett említést a Greyhez fűződő rokoni kapcsolatáról. - Robin Grey rosszabb, mint ha egyszerűen csak hülye volna - mondta. Úgy gondolta, ő éppen úgy előhozakodhat vele, mint bárki más. - Ez az én istenverte sógorom akkor se tehetett volna jobb szolgálatot a szovjeteknek, ha a központi bizottság tagja lenne. Broadhurst dettó. Barmok!

Némi csend után a kormányzó szólalt meg. - Van egy kínai mondás: „A rokonait az ördögtől kapja az ember, ám a barátait - hála érte az összes isteneknek - maga választhatja meg.”

- Ahogy mondja. Szerencsére vasárnap már mennek. Holnap lesz a derbi, aztán itt van a többi probléma is... Talán elfelejtődik ebben a nagy rohangálásban. - Dunross megtörölte a homlokát. - Kevés itt a levegő, nem?

A kormányzó bólintott. - Minden elő van készítve, Johnjohn? - kérdezte morózusan.

- Igen, excellenciás uram. A tre... - Az előcsarnokban nyílt a lift ajtaja: Roger Crosse és Edward Sindere, az MI-6 főnöke lépett ki rajta,

- Á, Sindere! - szólt a kormányzó, mikor a váróhelyiségbe léptek. - Szeretném, ha megismerkedne Mr. Dunross-szal.

- Örülök, hogy megismerhetem, uram. - Sindere kezét fogott Dunross-szal. Középkorú, átlagos magasságú, jellegtelen ember volt, a ruhája gyűrött, sovány arca színtelen, borostája szürke. - Kérem, nézzék el a gyűröttségemet, uraim, de még nem voltam a szállodában.

- Sajnálatos - felelte Dunross. - Ez az ügylet nyilván várható voltna holnapig. Jó estét, Roger.

- Jó estét, excellenciás uram. Jó estét, Ian - mondta pattogósan Crosse. - Látom, mindnyájan itt vagyunk. Akkor talán kezdhethetünk is.

Johnjohn engedelmesen elindult, hogy, mutassa az utat, de Dunross megállította. - Egy pillanat! Bruce, megbocsátana nekünk egy pillanatra?

- Ó, hogyne. - Johnjohn nem mutatta meglepetését, de törte a fejét, hogy mi lehet ez az egész, és ki lehet Sindere. Mindazonáltal okosabb ember volt annál, mint hogy megkérdezze. Tudta, hogy ha akarják, majd megmondják. Becsukta maga mögött az ajtót.

Dunross a kormányzóra pillantott. - Hajlandó hivatalosan tanúsítani, excellenciás uram, hogy ez az úr Edward Sindere, az MI-6 vezetője?

- Tanúsítom. - A kormányzó egy borítékot nyújtott át neki. - Gondoltam, írásban kívánja.

- Köszönöm. - Dunross Sinderehez fordult. - Elnézését kérem, de ön bizonyára megérti az elővigyázatosságomat.

- Természetesen. Hát akkor ezzel meg is volnánk. Mehetünk, Mr. Dunross?

- Ki az a Mary McFee?

Sinders megdöbbsent. Crosse és a kormányzó zavarodottan néztek rá, majd Dunrossra.

- Látom, magas körökben vannak barátai, Mr. Dunross. Megkérdezhetem, kitől hallotta ezt a nevet?

- Bocsánat. - Dunross egy pillanatra se vette le a szemét Sindersről. Az információt Alastair Struan szerezte a Bank of England egyik vezetőjétől, aki a kormányzat egyik magas rangú képviselőjétől szerzett róla tudomást. - Mindössze szeretnénk meggyőződni róla, hogy Mr. Sinders az-e, akinek mondja magát.

- Mary McFee a barátunk - mondta nyugtalanul Sinders.

- Sajnálom, de ennyi nem elég.

- Egy hölgybarátunk.

- Sajnálom, de ez is kevés. Mi a valódi neve?

Sinders tétovázott, aztán falfehér arccal belekarolt Dunrossba, és a helyiség túlsó végébe kormányozta. - Anastasia Kekilova, a londoni csehszlovák nagykövetség első titkára - suttogta, háttal Crosse-nak és a kormányzónak.

Dunross elégedetten bólintott, Sinders azonban meglepő erővel megszorította a karját, és még halkabb suttogással folytatta. - Felejtse el ezt a nevet. Ha a KGB megsejti, hogy maga esetleg tudja, kiszedik magából. És akkor a hölgy meghal. Meghalok én is, és ön nemkülönben.

Dunross bólintott. - Sejtettem.

Sinders vett egy mély lélegzetet, aztán megfordult, és Crosse-ra nézett. - Hát akkor essünk túl rajta, Roger. Excellenciás uram?

Feszült idegállapotban követték. Johnjohn a liftnél várta őket. A pánccéltermek, három emelettel lejjebb voltak. A masszív acélrács kapuk előtt két civil ruhás őr várakozott: a BO, illetve a KO embere. Mindkettő tisztelgett. Johnjohn kinyitotta a kaput, mindenkit beengedett, csak az őrök maradtak kint, aztán megint bezárta a kaput. - Bankszokás.

- Előfordult már betörés maguknál? - kérdezte Sinders.

- Nem, de a japánok egyszer feltörték az ajtót....mikor... hm... - elvesztek a kulcsok.

- Maga itt volt akkor?

- Nem. Szerencsém volt. - Miután 1941 karácsonyán Hongkong kapitulált, a két brit bank, a Blacs és a Victoria a japánok elsőrendű fontosságú célpontjává vált, és a katonák parancsot kaptak a megsemmisítésükre. A tisztviselőket egymástól elkülönítve őrizet alatt tartották, és kényszerítették őket, hogy segítsenek a végrehajtásban. Hónapokon, éveken át rendkívüli nyomásnak voltak kitéve. Arra

kényszerítették őket, hogy illegálisan bankjegyeket bocsássanak ki. Aztán beszállt az ügybe a japánok gyűlölt és rettegett titkosrendőrsége, a Kampejtaj is. - A Kampejtaj számos kollégánkat kivégezte, a többiek életét pedig gyötrelmé tette – mondta Johnjohn. – A szokásos: éheztetés, verés, magánzárka, ketrecbe zárás. Néhányan belehaltak az alultápláltságba, bár erre inkább az éheztetés volna a megfelelő szó, és mind a Blacs, mind mi elvesztettük a legjobb szakembereinket. - Johnjohn egy újabb rácsot nyitott ki. Mögötte, számos egymásba nyíló, megerősített betoncellában páncélrekeszek hosszú sorai látszóttak. - Ian?

Dunross elővette a kulcsát. - A 16.85.94-es.

Johnjohn előrement, és a bank egyik kulcsát fészengve az egyik zárba dugta. Dunross ugyanezt tette a magáéval. Mindketten elfordították a kulcsukat. Csettentek a zárok. Minden szem a páncélrekeszre szegeződött. Johnjohn kihúzta a kulcsát. - Én majd... én majd odakint várok a rácsnál - mondta, és kiment. Örült, hogy túl van a dolgon.

Dunross habozott. – Egyéb dolgok is vannak benne, privát iratok. Megbocsát?

Crosse nem mozdult. - Sajnálom, de Mr. Sindernak vagy nekem meg kell győződnünk róla, hogy minden dossziét megkapunk.

Dunrossnak feltűnt, hogy mindkettő verejtékezik. Az ő háta is megizzadt. - Excellenciás uram! Megtenné?

- Meg.

A két másik férfi vonakodva hátrébb vonult. Dunross megvárta, míg kellőképpen eltávolodnak, aztán kinyitotta a rekeszt. Sir Geoffrey szeméi elkerekedtek. A rekeszben a kék dossziékon kívül semmi sem volt. Szó nélkül átvette őket. Nyolc jelentés volt bennük. Dunross becsapta a páncélrekesz ajtaját, és ráfordította a kulcsot.

Crosse előrelépett, a kezét nyújtotta. - Megengedi, hogy majd én, excellenciás uram?

- Nem.

Crosse meglepetten megtorpant, lenyelt egy káromkodást. – De excel...

- A miniszter - amerikai barátainkkal egyeztetve - pontról pontra meghatározta a lépéseket, amelyekkel én is egyetérték - mondta Sir Geoffrey. - Most mindannyian visszamegyünk az irodámba. Valamennyien végig ott leszünk a fotókópiák elkészítésénél. Csak két másolat készül. Az egyik Mr. Sindernak, a másik Mr. Rosemont számára. Ian, a miniszter külön utasított, hogy adjak egy másolatot Mr. Rosemontnak.

Dunross vállát vont, nagyon szerette volna, ha még mindig olyan színben tűnik fel, mint akit nem érdekel ez az egész. - Ha a miniszter úrnak ez a kívánsága, akkor így a helyes. Ha a fotókópiák elkészültek, excellenciás uram, kérem, égesse el az eredetieket. - Figyelte őket, úgy vette észre, mintha Crosse arcán öröm suhant volna át. - Ha ezek a dossziék olyan különlegesek, akkor jobb, ha nem is léteznek - illetve csak megfelelő kezekben, az MI-6-nál és a CIA-nél. Annyi biztos, hogy nekem nincs

rájuk szükségem. Ha pedig ezek a dossziék nem olyan különlegesek... Ez is előfordulhat. Szegény AMG az esetek nagy többségében túlságosan messzire menő következtetéseket von le a rendelkezésére álló adatokból, és most hogy ő meghalt, meg kell vallanom, hogy amíg az ön kezében vannak, én nem tekintem ezeket a jelentéseket olyan különlegeseknek. Kérem, égesse el őket, excellenciás uram.

- Rendben van. - A kormányzó Roger Crosse-ra fordította világoskék szemét, - Tessék, Roger.

- Semmi, excellenciás uram. Mehetünk?

Dunross válaszolt. - Nekem még meg kell nézнем néhány hivatalos iratot itt. Nem kell megvárniuk.

- Rendben van. Köszönöm, Ian - mondta Sir Geoffrey, és a másik két férfival együtt távozott.

Miután magára maradt, Dunross átment a szomszédos terembe, odament egy másik páncél-rekeszhez. Elővette a kulcsomóját, kiválasztott két kulcsot, és közben arra gondolt, hogy Johnjohn minden bizonnyal szívrohamot kapna, ha megtudná, hogy van másolata a bank főkulcsából. A zár nesztelenül nyílt. Ez a rekesz egyike volt annak a tucatnyinak, amelyeket a Nemes Ház különféle nevek alatt bérelt. Egy köteg amerikai százdolláros volt benne, régi birtoklevelek, iratok. A papírok tetején egy töltött automata pisztoly hevert. Dunross mint minden fegyverre, erre is nyugtalanul nézett, gyűlölte a fegyvereket, gyűlölte és csodálta Boszorkány Struan. Boszorkány Struan az "Utasítások a tajpanok számára" című írásában, amit közvetlenül a halála előtt, 1917-ben vetett papírra, és amely legutolsó végrendelete részét képezte, további szabályokat fektetett le, s ezek egyike úgy szólt, hogy a tajpan mindig köteles könnyen elérhető, de más által nem ismert helyen tekintélyes mennyiségű készpénzt tartani, továbbá hogy titkos, de könnyen hozzáférhető helyeken tartson legalább négy töltött fegyvert. Mint írta: "Iszonyodom a fegyverektől, de tudom, hogy szükségesek. 1916-ban, Szent Mihály napjának előestéjén, midőn beteg és erőtlen voltam, unokám, Kelly O'Gorman, a negyedik tajpan (csupán névleg), hívén, hogy halálos ágyamon fekszem, arra kényszerített, hogy fölkeljek, kinyissam a Nagy Ház páncélszekrényét, és adjam át neki a Nemes Ház pecsétjét, s ezzel ruházzam rá az abszolút tajpani hatalmat. Én azonban a pecsét helyett a páncélszekrénybe rejtett pisztolyt vettem elő, és lelöttem. Kétnapi haldoklás után meghalt. Iszonyodom a fegyverektől és istenfélő asszony vagyok, Kelly azonban megveszett, a tajpannak pedig kötelessége megvédeni utódai érdekeit. Egy szemernyit, egy szikrányit sem sajnálom Kellyt. Te, aki mindezt olvasod, óvakodj: rokon, barát mind ugyanúgy vágyik a hatalomra, mint bárki idegen. Ne rettenj vissza semmiféle eszköztől, ha Dirk Struan örökét kell megvédened..."

Izzadságcsepp gördült végig az arcán. Eszébe jutott, hogyan lúdbőrzött bele a nyakszirtje, mikor először olvasta mindezt: aznap éjjel, mikor átvette a tajpani tisztet. Addig úgy tudta, Kelly kuzin - Rose-nak, Boszorkány Struan legfiatalabb lányának legidősebb fia - az Ázsián minduntalan végigsöprő nagy kolerajárványok egyikében halt meg.

Boszorkány Struan más szörnyűségekről is írt: „1894-ben, minden esztendő legrettenetesebbikében, elhozták hozzám Zsin-kua második félpénzét. Ez volt az az év, amelyben pestis, bubópestis sújtotta Hongkongot. Hitetlen kínaiaink tízezzrel haltak meg. A járvány hasonlóképpen tombolt a mieink között, fönt és lent egyaránt: elragadta Hannah kuzint és három gyermekét, Csencsen két gyermekét, öt unokáját. A legenda úgy tartotta, hogy a bubópestist a szél hordozza. Mások azt mondták, Isten átka vagy olyan ragály, mint: a malária, a Boldogság-Völgy gyilkos levegője okozza. Aztán csoda történt! Elhoztunk Hongkongra két japán kutató orvost, Vitaszatót és Aojamát, akiknek sikerült elkülöníteniük a pestisbacilust, és bebizonyították, hogy a pestist a bolhák és a patkányok terjesztik, valamint hogy

megfelelő higiéniaiával és a patkányok kiirtásával egyszer és mindenkorra száműzhető ez az átok. A hely, ahol hitetlenjeink legnagyobb része mindig is lakott, a szemet sértő tajpingsani hegyoldal – Gordon Chennek, szeretett tajpanom fiának tulajdona - mindenféle ragály bűzös, fekélyes, túlszűfolt fészke volt, és bármennyit hízelegtek, fenyegetőztek, utasítottak is a hatóságok, babonás lakói egy szavukat sem hitték, s noha a halál újra meg újra rendet vágott közöttük, semmit sem tettek lakóhelyük egészségesebbé tételéért. Még az akkor már öreg és fogatlan Gordon sem tett semmit, csak a haját tépte bérlői elvesztése miatt, de minden egyéb energiáját négy fiatal ágyasa számára tartogatta.

Aztán azon a bűzös nyáron, mikor úgy rémlett, a kolónián ismét végigsöpör a halál, egy éjszaka felgyújtattam a Tajpingsant, fel az egész óriási, bűzhödtt hegyoldalt. Hogy néhányan a tűz áldozataivá lettek, az én lelkiismeretemet terheli, viszont e tisztító tűz nélkül a kolóniára újabb járványok vártak volna, száz és százezrek haltak volna meg. Én gyújtattam fel a Tajpingsant, de csak azért, hogy hű maradjak Hongkonghoz. Hű maradtam a Testámentumhoz. És híven megtartottam, amit a második félpénz követelt.

Április havának huszadik napján egy Csang Vu-ta nevű ember mutatta be a félpénzt kedves fiatal unokaöcsémnek, Dirk Dunrossnak, a harmadik tajpannak, aki - nem ismervén a félpénznek titkát, elhozta nekem. Elhívattam ezt a Csangot, aki tudott angolul. A szívesség, amit kért, az volt, hogy a Nemes Ház azonnal adjon menedéket és segítséget egy fiatal, nyugaton tanult, Szun Jat-szen nevű forradalmárnak, adjunk pénzt neki, minden rendelkezésünkre álló módon támogassuk, amíg csak él, abban a küzdelemben, amit az idegen mandzsu dinasztia trónfosztásáért folytat. Bármiféle forrad- lom támogatása Kína uralkodó dinasztiája ellenében, amellyel szívélyes viszonyban voltunk, s akiktől nagyban függött a kereskedelmünk és bevételünk, ellenkezett az elveimmel, és minden jel szerint a Nemes Ház érdekeivel is. Visszautasítottam a kérést, mondván: nem nyújtok segédkezet császárunk trónfosztásához. Csang Vu-ta azonban azt mondta: „Ezt a szívességet kérjük a Nemes Háztól”.

Így hát meg is kapta.

Nagy kockázatot vállalva teljesítettem, amit kért. Szeretett unokaöcsém, Dirk Dunross kicsempészte Szun doktort Kantonból, elhozta a kolóniára, itt Szun doktor hajóra szállt, és Amerikába utazott. Én azt szerettem volna, ha elkíséri Angliába az ifjú Dirkt - ő amúgy is épp akkor indult gőzösünk, a Sunset Cloud kapitányaként. Ez volt az a hét, midőn rá akartam ruházni a tényleges tajpani hatalmat, de ő azt mondta: „Majd ha visszajöttem.” De sose tért vissza. Valamennyi emberével együtt a tengerbe veszett valahol az Indiai-óceánon. Milyen rettenetes veszteség számomra és mindnyájunk számára!

Az életnek azonban velejárója a halál is, és nekünk, élőknek kötelességeink vannak. Még nem tudom, kinek adom át a tajpani tisztet. Dirk Dunrossnak kellett volna, aki nagyapja után kapta a nevét. Az ő fiait még túlon túl fiatalok, a Cooperek és a deVille-ek között nincs megfelelő; Daglish talán; a MacStruanok még nem érettek rá: Alastair Struan elképzelhető, de van benne némi gyengeség, amely Robb Struanra vezethető vissza.

Előtted, jövődő tajpan előtt be merem vallani, halálosan fáradt vagyok. De még nem készültem el a halálra, s könyörgök Istenhez, adjon erőt még néhány esztendőre. Se az én ágamon, se szeretett Dirk Struanom ágán nincs senki, aki méltó volna az ő örökére. És most itt ez a nagy háború, amit túl kell élni, a Házat újjáépíteni, kereskedelmi flottánkat rendbe tenni... A német tengeralattjárók harminc hajónkat süllyesztették el eddig, szinte az egész flottánkat. És mindezekon felül ott van még annak a kívánságnak a teljesítése, amit a második félpénz követel tőlünk. Ha meg akarjuk őrizni arcunkat Ázsiában, ezt a dr. Szun

jat-szent, amíg él, támogatnunk kell... "

És meg is tettük, gondolta Dunross. A Nemes Ház mindenben támogatta, még akkor is, mikor megpróbált csatlakozni a Szovjetunióhoz. Így ment ez egészen 1925-ben bekövetkezett haláláig, mikor Csang Kaj-sek, a szovjeteknél tanult helyettese lépett az örökébe, s vezérelte Kínát a jövőbe vezető úton egészen addig, míg Mao Ce-tung, régi szövetségese, de ősi ellensége ki nem ragadta kezéből a jövőt, s egy új dinasztia megalapítójaként véres rendet nem vágott magának a pekingi Sárkány trónhoz.

Dunross zsebkendőjét vett elő, megtörülte homlokát.

A pánclétermen száraz, poros volt a levegő, kaparta a torkát, köhögött. A tenyere is izzadt, inge a hátához tapadt. Óvatosan kotorászva lejutott az acéldoboz fenekéig, a Ház pecsétjét kereste, amelyre szüksége lesz a hétvégén, ha a Royal Belgium First Central egyezség létrejön. Ha sikerül, hatalmas szolgálattal tartozom Caseynek, gondolta.

A szíve ismét kalapálni kezdett - nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy megbizonyosodjék. Nagy óvatosan néhány milliméternyire fölemelte a pánclékazetta titkos alsó rekeszének fedelét. A fedél alatti öt centiméternyi helyen nyolc kék dosszié lapult: AMG valódi jelentései. Azok, amelyeket néhány perce adott át Sindernak, abból a lepecsételt csomagból származtak, amelyet Kirk és a felesége hozott előző nap. A nyolc hamis jelentés mellett egy levél is volt: "Tajpan! Rettenetesen aggódom, hogy elárultak minket, és hogy az előző jelentésekben foglalt információk rossz kezekbe kerülhetnek. A mellékelt jelentések teljesen biztonságosak és nagyon hasonlóak az eredetiekhez, de a fontos nevek és a lényeges információk hiányoznak belőlük. Ezeket átadhatja, ha kényszerítik rá, de csak akkor. Mihelyt Rikóval találkozott, az eredetieket égesse el. Bizonyos oldalakon láthatatlan tintával írt információk vannak. Rikótól meg fogja kapni hozzájuk a kulcsot. Kérem, bocsássa meg ezeket az elterelő manővereket, de a kémkedés nem gyerekjáték: itt életre-halálra megy a játék. Szeretett Britanniánkban nyüzsögnek az árulók, s eláradt rajta a gázság. Nyersen fogalmazva: a szabadság olyan ostrom alatt áll, mint a történelem folyamán még soha. Könyörgök önnek, igyekezzék túlszárnyalni nevezetes őst, aki a kereskedelem, az élet és a vallás szabadságáért harcolt. Bocsássa meg nekem, de én nem hiszem, hogy egy vihar áldozata lett. Sose fogjuk megtudni az igazságot, de véleményem szerint meggyilkolták, mint ahogy engem is meg fognak gyilkolni. De ne aggódjon, fiatal barátom: nagyon jó életet éltem. Sok szöveget vertem az ellenség koporsójába, többet is, mint kötelességem lett volna - arra kérem, ön is tegye ezt."

A levél aláírása ez volt: "Mély tisztelettel".

Szerencsétlen, gondolta szomorúan Dunross.

A hamis jelentéseket előző nap csempészte be a pánclétermbe, ekkor tette át az eredetieket egy másik rekeszbe. Szerette volna már akkor megsemmisíteni őket, de erre itt nem kínálkozott biztonságos megoldás, és különben is meg kellett várnia a japán nőt. Egyelőre jobb lesz itt hagyni őket, gondolta. Bőven van még idő...

Hirtelen megérezte, hogy nézik. A keze a pisztoly felé nyúlt, amikor ujjai már ráfonódtak a markolatára, hátranézett. A gyomra görcsbe rándult. Crosse figyelte. És Johnjohn. A páncléterm bejáratánál álltak.

- Csak szerettem volna megköszönni a segítségét, Ian - mondta egy-két másodperc múltán Crosse. -

Mr. Sindere és én nagyon hálásak vagyunk önnek.

Dunrosson előmlött a megkönnyebbülés. - Nem tesz semmit, Örülök, hogy szolgálatukra lehettem. - Elengedte a pisztolyt. A titkos fenéklemez nesztelenül lecsukódott. Láta, hogy Crosse nagyon nézi, de ez nem nagyon zavarta. Úgy vélte, arról a helyről, ahol áll, a főtanácsos nem láthatta meg a valódi jelentéseket. Áldotta a zsooszt, amiért nem vette ki valamelyik dossziét, hogy belelapozzon. Könnyed mozdulattal becsattintotta a kazettát, és megint lélegezni kezdett. - Tényleg nagyon kevés itt a levegő, ugye?

- Igen. Még egyszer köszönöm, Ian. - Crosse távozott.

- Hogyan nyitotta ki a rekeszt? - kérdezte hidegen Johnjohn.

- Kulccsal.

- Két kulccsal, Ian. Ez ellenkezik az előírásokkal - Johnjohn a tenyerét nyújtotta. - Megkaphatnám a tulajdonukat?

- Sajnálom, pajtás - felelte higgadtan Dunross - de ez nem a maguk tulajdona.

Johnjohn habozott. - Mindig gyanítottuk, hogy van másolata a főkulcsról. Paulnak egy dologban igaza van: magának túl nagy a hatalma, ezt a bankot a sajátjának tekinti, a pénzünkkel és az egész kolóniával együtt.

- Elég hosszú ideje már, hogy elég jól megvagyunk a bankkal, és ez a viszony csak az utóbbi néhány évben változott, mióta Paul Havergill némi befolyásra tett itt szert, és mind személyesen nekem, mint a Háznak sok gondot okozott. De ami még ennél is rosszabb: Havergill ódivatú ember, én kizárólag ezért nem szavaztam rá. Maga viszont modern ember. Maga igazságosabb, messzebbre látó, egyenesebb ember nála, és nem hagyja magát annyira befolyásolni az érzelmeitől.

Johnjohn a fejét rázta. - Kétlem. Ha én egyszer ennek a banknak a tajpanja leszek, arra fogok törekedni, hogy teljes mértékben a részvényesei birtokolják, és a részvényesei által megválasztott igazgatók irányítsak.

- Ma is így van. Mi csak a bank huszonegy százalékát birtokoljuk.

- Csak birtokolták. Az a részvénypakett a fedezete a forgóalapjának, amit jelenleg nem tud és valószínűleg sohasem fog tudni visszafizetni. De hál istennek, huszonegy százalék egyébként sem jelent ellenőrzést.

- De elég közel van hozzá.

- Ezt mondom én is. - Johnjohn hangja olyan volt, akár a jég. - Ez veszélyes a bank számára, nagyon veszélyes.

- Nem hinném.

- Én igen. Tizenegy százalékot vissza akarok vásárolni.

- Nem eladó, pajtás.

- Ha én itt tajpan leszek, pajtás, így vagy úgy, de megszerzem.

- Majd meglátjuk...

- Ha én itt tajpan leszek, sok mindenen változtatok. Például ezeken a záraikon. Itt nem lesz senkinek külön főkulcsa.

- Majd meglátjuk. - Dunross elmosolyodott.

A kowlooni oldalon Bartlett a csónakból a hajóra segítette Orlandát. Orlanda gépiesen lerúgta magas sarkú cipőjét, hogy kárt ne tegyen a finom tikfa fedélzetben.

- Üdvözlöm a Sea Witch fedélzetén, Mr. Bartlett. Jó estét, Orlanda - mondta mosolyogva Gornt. A kormánykeréknél állt, most intett a matrózának, aki erre eloldozta a hajót a kowlooni kompikötő közelében lévő horgonyzóhelyéről. - Örülök, hogy elfogadta a vacsorameghívásomat, Mr. Bartlett.

- Fél órával ezelőtt, míg Orlanda nem szólt, még nem is tudtam róla... Hű, micsoda hajó ez!

Gornt lassú hátramenetre állította a motorokat. – Egy órája még én sem tudtam, hogy kettesben szándékoznak vacsorázni – mondta kedélyesen. - Feltételeztem, hogy még sose látta éjjel a hongkongi kikötőt, úgyhogy arra gondoltam, talán épp itt volna az ideje. Van néhány dolog, amit szeretnék magával megbeszélni, ezért kérdeztem meg Orlandát, mit szólna hozzá, ha meghívnám magukat a hajóra.

- Remélem, nem okozott gondot, hogy át kellett jönnie a hongkongi oldalra.

- A világon semmit, Mr. Bartlett. Gyakran veszem fel itt a vendégeimet. - Gornt elmosolyodott magában: Orlanda meg a többiek jutottak eszébe, akiket mind ezen a kowlooni kikötőhelyen vett fel. Közben gyakorlottan távolodott a hajóval az Aranykomp kikötőjének közeléből, ahol veszélyes hullámok csapdosták a partot. Félsebességre kapcsolt, és nyugatnak fordította a hajó orrát.

A hajó huszonegy méter hosszú, karcsú, elegáns, csillogó-villogó vízi jármű volt, kezelése olyan egyszerű, mint egy motorcsónaké. Az üvegfalakkal körülvett nyitott hídon álltak, a fejük felett kifeszített ponyvatető pattogott a szélben, mögöttük szinte forrt a nyomdokvíz.

Gornt strapabíró, lezser tengeri ruhadarabokat viselt, rövid, kétsoros tengerészkabátot, a fején meg egy vidám, csúcsos sapkát, amelyen a Yacht Club emblémája virított. Mind ez a ruha, mind gondosan nyírt, fekete, őszes szakálla jól állt neki. Könnyed imbolygással követte a hajó mozgását, nagyon otthonosan érezte magát.

Bartlett őt figyelte, ő is kényelmesen öltözött, könnyű cipő és flaneling volt rajta. Egész testével érezte a mellette álló Orlandát, noha nem értek egymáshoz. Orlanda fekete nadrágosztümöt öltött az alkalomra, nyakát- fejét könnyű kendővel óvta a tenger hűvösétől, könnyedén himbálózva követte a hajó

ringását, a szél bele- beleszórt a hajába. Kicsinek hatott így, cipő nélkül.

Bartlett hátrafelé nézett, a kikötő túloldalára: nézte a kompokat, dzsunkákat, utasszállítókat, az atommeghajtású repülőgép-anyagajó hatalmas, ágyúszürke tömegét, kivilágított fedélzeteit, fenn lobogó zászlóit, Kai Tak felől egy utasszállító hangja sikoltott az éjszakába, a Kowloon felé tartó gépek körözésbe kezdtek.

Ebből a szögből nem látta se magát a repülőteret, se a saját gépét, de tudta, hol áll. Délután rendőrségi engedéllyel fölment rá, körülnézett rajta, minden rendben van-e, és elhozott néhány papírt és holmit.

A mellette álló Orlanda könnyedén hozzáért. Ránézett. Orlanda rámosolygott.

- Remek, ugye? - kérdezte Bartlett.

Orlanda boldogan bólintott. Válaszra nem volt szükség. Mindketten értették.

- Tényleg remek. - Gornt azt hitte, Bartlett hozzá szólt. Most felé fordította a fejét, ránézett. - Nagyszerű érzés éjszaka vízen lenni, vezetni az embernek a saját hajóját. Most nyugat felé tartunk, aztán csaknem pontosan dél felé fordulunk, megkerüljük Hongkongot... körülbelül háromnegyed óra. - Intett a közelben álló kapitányának, egy hajlékony termetű, hallgatag sanghajinak, aki takaros, keményített, fehér vászonöltözéket viselt.

- Sej- sej - mondta a férfi, átvéve a kormányt. - Köszönöm.

Gornt a taton álló asztal körüli székek felé intett. - Leülünk? - Orlandára pillantott. - Remekül nézel ki, Orlanda.

- Köszönöm.

- Nem fázol?

- Ó, nem, Quillan, köszönöm.

Egyenruhás hajópincér jött fel a fedélzetre. Hideg és meleg szendvicseket hozott a tálcáján. Az asztal mellett álló jegesvödörben egy üveg felbontott fehér bor, négy pohár, két doboz amerikai sör és néhány üveg üdítőital hült. - Mivel kínálhatom, Mr. Bartlett? - kérdezte Gornt. - A bor Frascati, de úgy hallottam, maga inkább a behűtött dobozos sört kedveli.

- Ma este inkább a Frascatit, ha lehet... A sört majd később.

- Orlanda?

- Bort kérek, Quillan - felelte Orlanda nyugodtan, tudta, hogy Gornt tudja: a borok között a Frascati a kedvence. Nagyon ésnél kell lennem ma este, gondolta, nagyon erősnek és nagyon okosnak. Gornt meghívására nyomban igent mondott, mivel ő is szeretett éjszaka vízen lenni és az étterem is az egyik kedvence volt, bár szívesebben lett volna kettesben Linc Bartlett-tel. De a meghívásnak annyira... Nem,

nem volt utasítás jellege: inkább kérésnek hangzott. Quillan az én oldalamon áll. És e pillanatban a célunk is közös: Linc. Jaj, mennyire élvezem Linc társaságát!

Amikor ránézett, látta, hogy Gorntot figyeli. Felgyorsult a szívverése. Olyan érzés fogta el, mint egyszer, mikor Gornt elvitte Spanyolországba, és ott látott egy mano a manót. Igen: olyan ez a két férfi ma este, mint két matador. Tudom, hogy Gornt még mindig kíván, bármit mond is. Visszamosolygott Gorntra, izgatottsága csillapodott. - Én is inkább bort kérek.

A fedélzeten gyakorlatilag sötét volt, a világítás diszkrét, meghitt.

A pincér töltött. A bor, mint mindig, ezúttal is kitűnő volt: finom, száraz, ínycseknek való. Bartlett egy légitáskát vett elő, amit magával hozott. - Régi amerikai szokás, hogy amikor az ember először látogat valakinek az otthonába, ajándékot visz... Gondolom, ez a hajó tekinthető otthonának. - Egy üveg bort tett az asztalra.

- Ó, igazán nagyon kedves... - Gorntnak elakadt a szava. Óvatosan a kezébe vette a palackot, megnézte, aztán felállt, odavitte a tájolóház lámpájához. - Ez nem ajándék, Mr. Bartlett - mondta visszaülve - ez maga a palackba zárt csoda. Először azt hittem, rosszul látok. - A bor Château Margaux volt, egyike a Bordeaux tartománybeli Médoc nagyszerű premier cru vörösborainak. - Még sose ittam 49-est. Az egyik legcsodálatosabb évjárata a bordeaux-inak. Köszönöm. Nagyon köszönöm.

- Orlandától tudom, hogy ön jobban kedveli a vörös bort, mint a fehérét, de arra gondoltam, hogy esetleg valami halfélét fogunk enni - felelte Bartlett, és közömbös mozdulattal egy másik palackot tett ki az első mellé.

Gornt elkerekedett szemekkel meredt rá. Château Haut-Brion. A vörös jó évjáratai felveszik a versenyt a legkitűnőbb médocokkal, a fehér azonban - a száraz, finom, ritkasága miatt, kevésbé.

Gornt felsóhajtott. - Ha ennyire ért a borokhoz, Mr. Bartlett, miért iszik sört?

- Jólesik a téztafélékhez, Mr. Gornt... meg ebéd előtt. De rendes ételekhez bort iszom - vigyorgott Bartlett. - Jöjjön el kedden, eszünk valami téztaféléket, amihez sört iszunk, aztán jöhet a Frascati, a Verdicchio vagy az Umbriari Casale azzal a - hogy is hívják?

- Piccata?

- Óriási! - mondta Bartlett, aki Orlandán kívül nem vágyott semmilyen más piccatára. - Az egyik kedvencem. - Továbbra is Gornt-hoz beszélt, nem nézett Orlandára, de érezte, hogy a lány tudja, mire gondol. Örülök, hogy próbára tettem, gondolta.

- Na, jól érezte magát? - kérdezte reggel Orlanda, mikor felhívta abban a kis Sunning Road-i szállodában. - Remélem, jól szórakozott, Linc drágám.

A másik lány szép volt, de érzelemről másról, mint kéjvágyról, szó sem esett köztük, az egyesülés minimális kielégülést hozott. Bartlett ezt meg is mondta Orlandának.

- Jaj, akkor ez az én hibám, rosszul választottunk - mondta lehangoltan Orlanda. - Ma este elmegyünk

vacsorázni, és majd valahol máshol próbálkozunk.

Bartlett most akaratlanul elmosolyodott, és ránézett. A tenger fölött lengedező szellőben még szebbnek látszott. Aztán észrevette, hogy Gornt nézi őket. - Halat vacsorázunk?

- Ó, igen. Orlanda, beszéltél Mr. Bartlettnek Pokliucsauról? - Nem, Quillan, én csak annyit mondtam, hogy egy kis hajókázásra vagyunk meghívva.

- Akkor jó. Nem lesz egy nagy lakoma, de a halételek kitűnőek, Mr. Bartlett.

- Mi volna, ha inkább Lincnek szólítana, és megengedné, hogy én meg magát Quillannek? Ez a miszterezés megfekszi a gyomrom.

Mindhárman nevettek. - Engedelmeivel, Linc - mondta Gornt - ma este nem bontanánk fel az ajándékát. Ezek a remek borok nem illenek a kínai ételekhez, nem egymás kiegészítői. Megengedi, hogy a keddi vacsoránkra tartogassam őket?

- Természetesen.

Kis időre elhallgattak, csak a dízelmotorok tompa morajlása hallatszott. Orlanda, nyomban érzékelve, hogy Gornt szeretne kettesben maradni Bartlett- tel, mosolyogva felállt. - Bocsássanak meg egy másodpercre, csak bepúderezem az orrom.

- Menj az elől lévő kajütök valamelyikébe, ott az első lejárónál – nézett Orlandára Gornt.

- Köszönöm. - Orlanda részben boldogan, részben sértetten elindult. Az orr felőli kajütök vendégek részére voltak fenntartva. Ha Gornt nem szól, akkor most gépiesen a tulajdonosi kajüt felé veszi az irányt – amely valaha kettejüké volt. Mindegy. Ami volt, elmúlt, most meg itt van Linc, gondolta menet közben.

Bartlett belekortyolt a poharába, és azon töprengett, hogy vajon miért tűnt olyan tétovának Orlanda. Gorntra összpontosított. – Hány utas fér el ezen a hajón?

- Tíz kényelmesen. A legénység általában négytagú: kapitány- mérnök, matróz, szakács, pincér. Később, ha lesz hozzá kedve, körülvezetem. - Gornt cigarettára gyújtott. - Maga nem dohányzik?

- Nem, köszönöm.

- Egy hétig cirkálhatunk az üzemanyag- készletünkkel. Már ha szükséges. Még mindig áll a kedd? - Kedd lesz a nagy nap.

- Meggondolta magát? Mármint Struanék ügyében.

- Még mindig úgy gondolom, hogy a csata hétfőn fog eldőlni. Hétfő délután háromkor. Zárásra vagy elkapja Ian frakkját, vagy sem, és megint minden döntetlenre áll.

- Most nem lesz döntetlen. Ian tönkrement.

- Hát annyi szent, hogy nagyon úgy néz ki.
- Még mindig úgy tervezi, hogy elmegy vele Tajpejre?
- Egyelőre még ez a terv.

Gornt hosszan megszívta a cigarettáját. Körülpillantott, hogy lássa, merre járnak: már jó mélyen bent a főcsatornában. Felemelkedett, odaállt egy percre a kapitány mellé, de az is látta maguk előtt az apró, kivilágítatlan dzsunkát, simán kikerülte. – Teljes gőzzel előre mondta Gornt, és visszaült az asztalhoz. Újratöltötte a poharakat, elvett egy ropogósra sült dim-szumot, és az amerikaiakra nézett. - Megengedi, hogy őszinte legyek?

- Persze.
- Orlanda.

Bartlett szemei összeszűkültek– Mi van vele?

- Mint bizonyára tudja, ő meg én valamikor nagyon közeli barátok voltunk. Nagyon közeliék. Hongkong roppant pletykás hely, mindenfelét hall itt az ember, de annak ellenére, hogy már három éve nem voltunk egymással, mi még mindig jó barátok vagyunk. Gornt fürkész pillantást vetett Bartlettre kissé megereszkedett őszes fekete szemöldökei alól. - Ezzel mindössze annyit szeretnék mondani, hogy nem akarom, hogy baja essék. - Mosolya megvillantotta fogait az asztal fölötti, kardáncsuklós felfüggesztésű lámpa fényében, - Egyébként pedig, mint bizonyára észrevette, remek ember és remek társ.

- Magam is így gondolom.

- Ne haragudjon, nem áll szándékomban órákig lovagolni ezen a témán, csak szeretnék magával három dolgot megbeszélni, mint férfi a férfival. Ez volt az első. A második: nem ismerek nőt, aki nála titoktartóbb volna. A harmadik: Orlandának semmi köze az üzlethez, nem használom fel, nem díj, nem csali - semmi efféle.

Bartlett hagyta kicsengeni a csöndet, aztán bólintott. - Tudom.

- Nem hisz nekem?

Bartlett elnevette magát. Jóízű nevetéssel. - A fenébe is Quillan, ez itt Hongkong! Azt se tudom, errefelé merre van előre! Még azt sem tudom, hogy ez a Pokliucsau egy étterem neve vagy Hongkong valamelyik része-e, esetleg Kínáé. - Felhajtotta a bort, élvezte az ízét. - Ami pedig Orlandát illeti, ő remek lány, nem kell miatta aggódnia. Értem, mire céloz.

- Remélem, nem haragszik, hogy megemlítettem.

Bartlett tagadólag rázta a fejét. – Sőt, örülök neki. - Látva, hogy Gornt őszinte hozzá, némi tétovázás után úgy döntött, ő is nyílt lapokkal játszik. - Elmondta, hogy van egy gyereke.

- Jól tette.

- Miért ráncolja a homlokát?

- Csak meglepett. Nagyon szeretheti magát.

Bartlett érezte a rámeredő szemekből sugárzó erőt, úgy vélte, talán irigység táplálja. - Remélem így van. Azt mondta, maga nagyon rendes hozzá, mióta szétváltak. Meg a szüleikhez is.

- Kellemes emberek. Nem könnyű dolog Ázsiában öt gyereket felnevelni, rendesen felnevelni. Cégünk egyik alapelve, hogy ahol csak lehet, segítsük a családokat. - Gornt ivott egy korty bort. - Orlanda tízéves volt, mikor megismertem. Egy szombati napon történt, egy lóversenyen, Sanghajban. Azokban az időkben mindenki a legjobb ruháját vette föl a futtatásokra. Úgy flangált a pályán. Orlanda akkor járt először lóversenyen. Az apja a hajózási részlegünk egyik igazgatója volt... rendes ember, Eduardo Ramos, harmadik generációs macaui, a felesége szintizta kínai, sanghaji. Orlanda viszont – Gornt sóhajtott. - Életemben nem láttam még olyan szép kislányt. Fehér ruhában volt... Úgy emlékszem, ezután legközelebb akkor láttam, amikor elvégezte a középiskolát. Akkor már majdnem tizennyolc volt, én meg... örültem beleszerettem. - Gornt fölnézett a poharából – El sem tudom mondani, milyen szerencsésnek éreztem magam a vele töltött évek során. - Megkeményedett a tekintete: Elmondta magának, mit csináltam azzal az emberrel, aki elcsábította?

- El.

- Helyes. Ezek szerint mindent tud - mondta Gornt, majd méltóságteljesen hozzátette. - Erre a három dologra szerettem volna felhívni a figyelmét.

Bartlett hirtelen szimpátiát érzett iránta. - Nem fogom elfelejteni. - Előrehajolt, hogy Gornt tölthessen neki. - Visszatérve az üzletre... mi volna, ha egyelőre ennyiben hagynánk? Jövő kedden aztán törölünk minden adósságot és barátságot, és tiszta lappal indulunk. Mindannyian.

- És addig melyik oldalon áll? - kérdezte kényszeredett mosollyal Gornt.

- Ami, a rajtaütést illeti, száz százalékig a magáén! – vágta rá Bartlett. - Ami viszont a Par-Con ázsiai színre lépését illeti, ingadozom. Várom, ki lesz a győztes. Hajlok maga felé, és remélem, maga fog győzni, de egyelőre várok.

- A kettő nem ugyanaz?

- Nem. A rajtaütés alapszabályait már rég lefektettem. Azt mondtam: a rajtaütés egyszeri akció, amolyan susztermatt kísérlet - mosolygott Bartlett. – Nézze, Quillan: amíg a rajtaütésről van szó, száz százalékig maga mellett vagyok. Vagy nem tettem az asztalra kétmilliót mindenféle pecsét, papír nélkül, pusztán becsületszóra?

Gornt némi szünet után válaszolt. - Ez utóbbi Hongkongban néha értékesebb az első kettőnél. Még nincsenek pontos adataim, de elméletileg úgy néz ki, hogy kábé 24-30 millió hongkongit kerestünk eddig.

Bartlett fölemelte a poharát. – Hallelúja! De erről jut eszembe: mi a véleménye a bankok megrohanásáról. – Hogyan fog ez minket érinteni?

Gornt a homlokát ráncolta. – Nem hinném, hogy érintene. A tőzsdénk rendkívül érzékeny, a Blacs és a Victoria azonban masszív, megbízható lábakon áll, a kormánynak mindkettőt kötelessége támogatni. A kormányzó állítólag hétfőn bankszünetet fog elrendelni, és mindaddig zárva tartja a bankokat, ameddig szükséges. Csak idő kérdése, hogy készpénzt szerezzenek és betömjék vele a bizalomhiány ütötte réseket. Igen, sokan tönkremennek addig és jó néhány bank becsukhatja a boltot, de ez nem szükségszerűen érinti a mi tervünket.

- Mikor kezdi el a visszavásárlást?

- Ez attól függ, hogy maga mikor ömleszti a piacra a Struanokat.

- Mit szólna hétfő délelőtt? Így bőven marad ideje magának is meg a strómanjainak is várni egy kicsit zárásig, amikor a hír kiszivárgása után az árak még egy kicsit lejjebb mennek.

- Nagyszerű. A kínaiak odafigyelnek a pletykákra, nagyon is adnak rájuk, úgyhogy a tőzsdei irányzat egy pillanat alatt megfordulhat. A dél éppen jó lesz. Tajpejről fog visszaszólni?

- Igen.

- Szükségem lesz egy megerősítő telexre.

- Caseytól megkapja.

- Ő tud róla? Mármint a tervről.

- Igen. Most már. Hány részvényre van szüksége a többséghez?

- Nyilván tudja.

- Nem, ezt az egyet nem tudom.

- Ha elkezdünk visszavásárolni, lesz annyink, amelynek révén azon nyomban legalább három további helyet szerzünk az igazgatótanácsban, és Iannek vége. Ha egyszer többségbe kerülünk az igazgatótanácsban, a Struan a markunkban van, akkor pedig nagyon rövid időn belül egyesítem a Struant és a Rothwell-Gorntot.

- És maga lesz a Nemes Ház tajpanja.

- Igen. - Gornt szeme csillogott. Újratöltötte a poharakat. - Egészség.

- Egészség!

Ittak. Elégedettek voltak a megkötött megállapodással. Lelke mélyén azonban egyik sem bízott a másikban, a legcsekélyebb mértékben sem bízott. Mindketten nagyon örültek, hogy a most megbeszélte mellett van póttervük is - szükség esetére.

A három férfi gyászos arccal jött ki a kormányzói palotából, és beült Crosse autójába. Crosse vezetett. Sinders elől ült, Rosemont hátul, mindketten saját AMC-dossziéikat szorongatva. Az éj sötét volt, az égbolton felhőket kergetett a szél. A forgalom a szokásosnál sűrűbb volt.

A hátul ülő Rosemont megszólalt. - Maga szerint a kormányzó elolvassa ezeket a papírokat, mielőtt megsemmisíti őket?

- Én elolvasnám - felelte Sinders hátra se pillantva.

- Okosabb Sir Geoffrey annál, mint hogy ilyet tegyen - mondta Crosse. - Mindaddig nem semmisíti meg a kópiáját, míg maga át nem adja a sajátját a miniszternek. Sose lehet tudni. Ennek ellenére agyafúrta annál, mint hogy elolvasson egy olyan anyagot, ami esetleg kínos lehet rá, őfelsége a királynő teljhatalmú megbízottja számára, s következésképpen őfelsége kormánya számára.

Hallgattak.

Végül Rosemont szólalt meg, aki már nem bírta tovább türtőztetni magát. - Metkinnel mi van? - kérdezte idegesen. - Eh? Hol köptek bele a levesbe?

- Bombayben. Ott piszkálták meg a gépet, már ha megpiszkálták.

- Az ég szerelmére, Rog, biztos, hogy szabotázs történt. Valaki nyilvánvalóan leadta a drótot. De ki? Talán megint az istenverte téglájuk? Rosemont várta a választ, de egyik férfi sem felelt neki. - Mi van az Ivanovval, Rog? Lefoglalja és átkutatja?

- A kormányzó felvetette Londonnak, de ott úgy találták, nem volna bölcs dolog incidenst kreálni.

- Mít értenek ehhez azok a hájfejűek? - kérdezte dühösen Rosemont. - Az ég szerelmére, ez egy kémhajó! Van egy ötvenesem egy görbe kalaptű ellenében, hogy megtalálnánk a jelenlegi kódkönyvet, hogy a hajó a Szovjetunió legmodernebb figyelő-berendezéseivel van felszerelve, és hogy legalább öt-hat KGB-ügynök nyüzsög rajta.

- Magának természetesen igaza van, Mr. Rosemont - mondta halkán Sinders, - A szükséges felhatalmazás nélkül viszont nem tehetjük.

- Akkor hagyják, hogy én meg az embereim...

- Szó sem lehet róla! - Sinders ingerülten elővette a cigarettáját.

A csomag üres volt. Crosse odakínálta a magáét.

- Eszerint hagyja, hogy megússzák?

- Holnap beidézem Szuszlov kapitányt a központba, és magyarázatot kerek tőle - mondta Sinders.

- Szeretnék én is ott lenni.

- Ezen még gondolkodom. - Holnap reggel kilenc előtt meg fogja kapni a hivatalos jóváhagyást.

Sinders felcsattant. - Sajnálom, Mr. Rosemont, de míg itt vagyok, a maga góréjainak bármely utasítását felülbírálhatom.

- Az, ég szerelmére, hisz szövetségesek vagyunk!

- Akkor miért csaptak le hivatlanul a Sinclair Towers 32-re? - kérdezte élesen Crosse.

Rosemont felsóhajtott és elmondta.

Sinders elgondolkodó pillantást vetett Crosse-ra, aztán megint Rosemontra nézett. – Ki mondta magának, hogy ez a lakás az ellenség egyik rejtekhelye, Mr. Rosemont?

- Sok informátorunk működik itt. Az egyik rutinjelentésből derült ki, hogy kitől tudom, azt nem mondhatom meg, viszont a lakásban talált poharakról levett ujjlenyomatok másolatát megkaphatják. - Az nagyon hasznos volna - mondta. Sinders. - Köszönöm.

- De ez még mindig nem jogosítja fel magukat egy ilyen értelmetlen és jogosulatlan rajtaütésre - mondta jeges hangon Crosse.

- Egyszer már mondtam, hogy bocsánat, nem? Rosemont arca elvörösödött, állát felszegte. - Mindnyájan követünk el hibákat. Ott van például Philby, Burgess és Maclean! London talán olyan fenemód okos? Eh? Biztos fülesünk van róla, hogy létezik ebben a kategóriában egy negyedik ilyen úriember is... - hasonlóan magas polcon, aki most is jót röhög magukon.

Crosse és Sinders meglepődött. Összevillant a tekintetük. Sinders hátrafordult. - Ki az?

Ha tudnám, el is kapnám. Philby annyit tudott rólunk, mikor megpuccolt, hogy millióinkba került az átcsoportosítás meg az új kód.

- Sajnálom ezt a Philby-históriát - mondta Sinders. - Mindnyájunknak lelkiismeretfurdalásai vannak miatta.

- Mindannyian követünk el hibákat, de csak egyetlen bűn létezik: a kudarc. Igaz? Ha az éjjel elkaptam volna két ellenséges ügynököt, most éljeneznének. De nem sikerült. Mondtam, hogy elnézést kérek. Legközelebb majd megkérdem, rendben?

- Nem fogja megkérdezni - mondta Crosse - pedig sok kellemetlenségtől kímélne meg vele mindannyiunkat.

- Mit hallott erről a bizonyos negyedikről? - kérdezte Sinders. Sápadt volt, borostája még a valóságosnál is megviseltebbnek mutatta.

- A múlt hónapban megint felgöngyölítettünk az Államokban egy komcsi hálózatot. Olyanok, mint a svábbogarak. Ez a sejt négytagú volt: két pofa New Yorkban, kettő Washingtonban. A New York-it Ivan

Jegorovnak hívják, az ENSZ titkárságán dolgozik - mondta Rosemont. Kesernyés hangon folytatta. - Jézusom! Fel nem foghatom, miért nem ébredünk már végre rá, hogy ez az egész istenverte ENSZ tele van beépített emberekkel, és hogy a tőlünk lopott bomba után ez a szervezet a szovjetek legerősebb fegyvere? Ezt az Ivan Jegorovot meg a feleségét, Alekszandrát tetten értük, amint ipari titkokat, számítógépgyártással kapcsolatos adatokat adtak át. A két washingtoni aranyvirág amerikai nevet vett fel, meghalt amerikai állampolgárokét: egy római katolikus papét meg egy connecticuti nőét. Ez a négy tróger a szovjet nagykövetség egyik fazonjával, egy attaséval állt kapcsolatban, ő volt az összekötőjük. Tetten értük, amint megpróbálta rávenni az egyik ügynökünket, hogy dolgozzék nekik. Mielőtt még kiutasítottuk az Államokból, ráijesztettünk annyira, hogy felköhögje a másik négyet. Ezek egyike közölte velük, hogy nem Philby volt a vezérürü, hanem van még egy negyedik is.

Sinders köhögött, cigarettája csikkjéről újabb cigarettára gyújtott. - Mit mondott? Pontosan mit?

- Csak azt, hogy Philby egy négytagú sejtben dolgozott. A negyedik szervezte be a többi hármat, ő a sejt főnöke, ő a legfontosabb kapocs köztük és a szovjetek között, Allítólag itt van valahol és szuper VIP.

- Milyen területen? Politikai? Külügy?

Rosemont vállat vont. - Csak azt tudni, hogy nagyon fontos személyiség.

Sinders mereven nézett rá, aztán ismét magába zárkózott. Crosse rákanyarodott a Sinclair Roadra, ott megállt a lakása előtt, kitette Sinderst, aztán tovább hajtott a kormányzósági palota közelében lévő konzulátus felé. Rosemont elkérte az ujjlenyomatok másolatát, aztán az irodájába vezette Crosse-t. Az iroda tágas, kényelmes helyiség volt, bőven akadt benne innivaló. - Whisky?

- Vodkát néhány csepp citromlével - felelte Crosse az AMG-jelentések felé sandítva, amelyeket Rosemont könnyelműen az asztalán hagyott.

- Egészség. - Koccintottak, Rosemont nagyot kortyolt a whiskyjéből. - Mit forgat a fejében, Rog? Olyan, mint aki be van sózva.

Crosse a dossziék felé intett a fejével. - Emiatt. Le akarom kapcsolni a beépített embert. Szét akarom zúzni a Szevrint.

Rosemont homloka ráncokba szökött. - Na, jó - mondta némi szünet után - lássuk, miből élünk.

Kezébe vette az első dossziét, lábát az asztalára polcolta, és olvasni kezdett. Alig két perc alatt átfutotta a jelentést, aztán odaadta a hasonlóképpen gyorsan olvasó Crosse-nak. Hamarosan minden jelentést elolvastak. Crosse becsukta az utolsójelentést is, és visszaadta Rosemontnak. Rágyújtott.

- Túl sok ez így egyszerre ahhoz, hogy most kommentáljam dűnnyögte szórakozottan Rosemont.

Crosse hallott valamit az amerikai hangjában, amitől az jutott eszébe: nem csak próbára akarja-e tenni Rosemont? Valami azért szembeötlök - mondta, figyelve Rosemont arcát. - Ezek minőségileg meg sem közelítik az elsőt, amit elfogtunk.

Rosemont bólintott. - Magam is így látom, Rog. Maga miből gondolja?

- Semmitmondó az egész. Egy csomó kérdésre nem ad választ.

Megkerüli a Szevrint, nem említi a téglát. - Crosse meglötyögtette pohara alján a vodkát, aztán felhajtotta. - Csalódott vagyok. Hallgattak egy sort. - Eszerint - szólalt meg végül Rosemont - vagy az van, hogy amit elfogtunk az más, mint a többi, vagy pedig a többi hamisítvány vagy belepiszkáltak.

- Szerintem is.

Rosemont nagyot fűjt. - Ezzel pedig visszajutottunk Ian Dunrosshoz. Ha ezek a jelentések hamisak, akkor az igaziak még mindig nála vannak.

- Vagy a fejében.

- Ezt hogy érti?

- Állítólag fényképezőgépszerű memóriája van. Megtehetette, hogy az eredetieket megsemmisítette és ezeket itt előkészítette, mivel úgyis emlékszik az eredetiekre.

- Vagy úgy... szóval ki lehet szedni belőle.

Crosse újabb cigarettára gyújtott. - Igen. Ha az illető hatalom ezt szükségesnek ítéli. - Rosemontra nézett. - Természetesen minden ilyen jellegű kihallgatás roppant veszélyes, és kizárólag a hivatali titok védelméről szóló törvény alapján rendelhető el.

Rosemont arca még jobban elkomorodott. - Szóval? Kapjam föl a lasztit, és rohanjak el vele?

- Ne. Először meg kell bizonyosodnunk, hogy igaz-e a feltételezésünk. Ez viszonylag egyszerű. - Crosse a bársekre nyre pillantott: - Megengedi?

- Persze. Én is iszom még egy korty whiskyt.

Crosse odanyújtotta neki az újratöltött poharat. - Kössünk egy egyezséget. Maga ténylegesen, teljes mértékben együttműködik velem, nem tesz semmit, amit előre ne közölne velem, nem titkolózik, nem ugrik ki a startnál...

- Cserébe pedig?

Crosse szokásos halvány mosolyával elmosolyodott, és néhány fotókópiát vett elő. - Mit szólna

hozzá, ha képes volna befolyásolni, netán kézben tartani néhány elnökjelölt sorsát, esetleg valamelyik sikerét?

- Nem értem, mire céloz - mondta Rosemont.

Crosse odaadta neki Thomas K. K. Lim leveleit, amelyeket Armstrong és csapata foglalt le két nappal korábban Kapafogú Lónál. - A jelek arra mutatnak, hogy néhány nagyon jó kapcsolatokkal rendelkező amerikai família szövetségre lépett néhány amerikai tábornokkal, hogy saját vagyonuk gyarapítása érdekében számos nagy, de merőben fölösleges repülőteret építsenek Vietnamban. Ezek a papírok dokumentálják, hogy hogyan, mikor és kik. - Crosse elmondta, hol és hogyan tettek szert a dokumentumokra. - Itt van most ez a szenátor, ez a Wilf Tillman, úgy tudom, ő is fut az elnökségért. Szerintem ő ezekért a javakért CIA-főnököt csinálna magából - már ha maga hajlandó átadni neki. Ez a kettő még zaftosabb. - Crosse az asztalra tette a két levelet. - Ezek itt azt bizonyítják, miként szerezte meg néhány nagyon jó kapcsolatokkal rendelkező politikus és ugyanaz a néhány befolyásos família a kongresszus hozzájárulását egy teljességgel légből kapott vietnami segélyprogramhoz, amiből nyolcmilliót már ki is fizettek.

Rosemont elolvasta a leveleket. Az arca fehér lett, mint a fal. Fölvette a telefont. - Adja nekem Ed Langant. - Hallgatott egy rövid ideig, aztán hirtelen elvörösödött. - Teszek rá! - csikorogta. - Emelje föl azt a lottyadt valagát, és azonnal kerítse elő nekem Edet! - Lecsapta a kagylót, csúnyán káromkodni kezdett, aztán kihúzta az íróasztala középső fiókját, kivett egy üveg gyomorsav-csillapító gyógyszert, bekapott három tablettát. - Ha ez így megy tovább, nem érem meg az ötvenet - morogta: - Mit is akartam, Rog...? Ja, igen, ezt a fazont, ezt a K. K.Limet lekapcsolhatjuk?

- Ha megtalálja, csak rajta. Valahol Dél- Amerikában kóricál.

- Crosse egy újabb papírlapot tett az asztalra. - Ez a korrupcióellenes bizottság bizalmas jelentése. Nem hiszem, hogy az illető lenyomozása problémát jelentene.

Rosemont elolvasta. - Jézusom. - Gondolkodott néhány másodpercig. - Maradhat ez kettőnk között? Ez könnyen kirobbanthatja a talapzatot néhány nemzeti bálványunk talpa alól.

Persze, hogy maradhat. Akkor megegyeztünk? Egyikünk sem titkol el semmit?

- Rendben van. - Rosemont odament a pánccsaszekrényhez, kinyitotta. - Jótett helyébe jót várj. Megtalálta a dossziét, amit keresett, kivett belőle néhány lapot, visszatette a dossziét, és bezárta a pánccsaszekrényt. - Tessék, ezek fotókópiák. Megtarthatja őket.

A fotókópiák fejlécén a "Szabadságharcos" szó és egy - dátum volt olvasható: az egyik ebben, a másik az előző hónapban datálódott.

Crosse gyorsan átfutotta őket, időnként füttyentett. Kémjelentések voltak - kitűnő minőségűek. A témaköreik mind Kantonhoz kapcsolódtak: mi történt a kuantungi tartomány fővárosában és környékén: csapatmozgások, előléptetések, kinevezések a kommunista párt helyi elnökségébe, árvizek, élelemhiányok, hadfelszerelési hiányok, az üzletekben kapható NDK-beli és csehszlovák áruk. - Hát ezt meg honnan szerezte?

- Működik egy sejtünk Kantonban - felelte Rosemont. - Havonta kapjuk tőlük a jelentéseket. Adjak belőlük másolatot?

- Igen, köszönöm. Majd egyeztetem a mi forrásainkkal, hogy lássam pontosak-e.

- Ezek pontosak, Rog. Természetesen mindez szigorúan bizalmas. Rendben? Nem szeretném, ha az én embereim is úgy végeznék, mint Fong-fong. Maradjon köztünk, rendben?

- Rendben van.

Az amerikai felállt és kezét nyújtott. - És elnézést a rajtaütésért.

- Rendben van.

- Helyes. Ezt a fazont, ezt a Limet pedig meg fogjuk találni. Rosemont fáradtan nyújtózott egyet, és töltött magának. - Rog?

- Nem, köszönöm, én már megyek is - mondta Crosse.

Rosemont a levelekre bökött. - Ami ezeket illeti, köszönöm. Igen, köszönöm, de... - Elhallgatott egy pillanatra, csaknem elsírta magát dühében. - Néha annyira megfekszi a gyomromat, mi mindenre képesek a saját embereink pénzért, hogy legszívesebben meghalnék. Ugye tudja, miről beszélek?

- Pontosán - felelte udvarias, barátságos hangon Crosse, de közben azt gondolta: de naiv vagy te, Stanley!

Egy perc múltán távozott. Bement a rendőrkapitányságra, egyeztette az ujjlenyomatokat a magányilvántartásában lévőkkel, aztán megint beült a kocsijába és csak úgy taláalomra, West Point felé indult. Amikor megbizonyosodott róla, hogy nem követik, megállt az első telefonfülkénél, és tárcsázott. Néhány kicsengés után felvették, de nem szólt bele senki, csak szuszogás hallatszott. Crosse Arthur száraz, szaggatott köhögését hallatta, majd tökéletesen utánozva Arthur hangját, megszólalt. - Mr. Lop-szinget kérem.

- Itt nincs semmiféle Mr. Lop-ting. Sajnálom, rossz számot hívott.

Crosse a hang tulajdonosában elégedetten ismerte fel Szuszlovot. - Szeretnék üzenetet hagyni - folytatta a kódszöveget ugyanazon a hangon, amelyet mind ő, mind Jason Plumm használt a telefon beszélgetései során. Mindketten nagyon hasznosnak találták, hogy szükség esetén képesek bármikor Arthur szerepében fellépni, s ilyenformán ezzel is fedezni egymást és saját valódi kilétüket.

A kódszöveg végeztével Szuszlov megkérdezte - És? Crosse halványan elmosolyodott, örült, hogy sikerült megtévesztenie Szuszlovot. - Elolvastam az anyagot. A barátunk szintén, - A "barátunk" fedőnév Arthurnál saját magát, Roger Crosse-t jelentette.

- Igen?! És?

- Mindketten kitűnőnek találtuk. - A "kitűnő" szintén virágnyelvi szó volt: hamisítványt, hamis

információt jelentett.

Hosszú szünet. - Tehát?

- Tudna találkozni a barátunkkal szombaton négykor? - Felhívhatja a titkos telefonon magát Roger Crosse ma este tízkor? - Igen. Köszönöm, hogy hívott. - Igen. Üzenet megértve. Crosse letette a kagylót.

Elővett még egy érmét, megint tárcsázott. - Halló!

- Halló, Jason, itt Roger Crosse - mondta nyájasan.

- Á, üdvözlöm, főtanácsos úr, micsoda kellemes meglepetés!- felelt Plumm. - Áll még a holnapi bridzspartink? - Sikerült megszerezni az AMG-jelentéseket?

- Igen - válaszolta Crosse, majd könnyedén hozzátette: - De nem tudnánk áttenni hatról nyolcra?

- Igen, de biztonságban vagyunk, nevek nincsenek említve.

Nagy, megkönnyebbült sóhaj, majd: - Szóljak a többieknek? - Találkozunk ma este, ahogy megbeszéltük?

- Ne, nem érdemes ma este zavarni őket, ráér holnap is. - Nem. Holnap találkozunk.

- Rendben van. Köszönöm, hogy hívott.

Crosse kilépett a forgalmas utcára. Nagyon elégedett volt önmagával. Beszállt a kocsijába, és rágyújtott. Kíváncsi volnék, mit szólna hozzá Szuszlov - vagy a főnökei - ha tudnák, hogy nem Jason Plumm az igazi Arthur, hanem én. Titkon belüli titok titka... És Jason az egyetlen, aki tudja, ki a valódi Arthur.

Röhincselni kezdett.

A KGB őrzöngene. Nem szeretik az olyan titkokat, amelyekbe nincsenek beavatva. És ha tudnák, hogy én szerveztem be Plummot és én alakítottam ki a Szevrint és nem fordítva, még dühösebbek lennének.

Nem volt nehéz. Mikor Crosse a háború vége felé Németországban, a katonai hírszerzésnél szolgált, valaki megsúgta neki, hogy egy Plumm nevezetű híradós szakértő egy titkos rádióadón keresztül kapcsolatot tart fenn a szovjetekkel. Nem egész egy hónap alatt sikerült megismerkednie Plummal. Meggyőződött róla, hogy a hír igaz, de szinte nyomban ez után a háború véget ért. Ezért aztán a megszerzett értesülést elraktározta jövőbeni felhasználásra: hogy alku tárgyává tegye, vagy arra az eshetőségre, ha esetleg a másik oldalra kívánna állni. Egy kém sohasem tudhatja, mikor csalják törbe, mikor árulják el, mikor adják el valamiért vagy valakiért, aki értékesebb nála. Egy kémnek mindig szüksége van titkokra, amelyeket cserére kínálhat. Minél értékesebbek e titkok, annál nagyobb biztonságban van, mert egy kém sose tudhatja, mikor követ el valamelyik beosztottja vagy felettese egy olyan hibát, aminek következményeként olyan helyzetbe kerül, mint egy gombostűre tűzött pillangó. Mint Voranszkij. Mint Metkin. Mint Dunross a hamis jelentéseivel. Mint Rosemont a naiv idealizmusával. Mint

Gregor Szuszlov, akinek a pohárról levett ujjlenyomatai már ott vannak a CIA nyilvántartásában, s ilyenformán csapdába került - úgy, ahogy akartam.

Crosse hangosan felnevetett. Fölengedte a kuplungot, és óvatosan besorolt a forgalomba. Váltogatni az oldalakat, kijátszani őket egymás ellen - ez teszi oly izgalmassá az életet - gondolta. Ettől olyan szép.

61.

21 óra 45 perc

Pokliucsauról kiderült, hogy egy apró sziget Aberdeentől délnyugatra. A vacsoránál jobb kínai kosztot Bartlett még soha életében nem evett. A nyolcadik fogásnál tartottak, a kis rizses csészéknél. A vacsorák utolsó fogása a hagyományok szerint mindig a rizs.

- Ebből már egy falatot sem volna szabad ennie Linc! - nevetett Orlanda. - Ezzel jelezné a házigazdának, hogy már pukkadásig tömte magát!

- Ennél igazabbat nem is mondhatott volna, Orlanda! Quillan, fantasztikus volt ez a vacsora!

A vendéglő egy halászfalu közelében, egy kis kikötőben volt: pucér villanykörtékkel világított egyszerű helyiség, viaszosvászonnal leterített asztalok, rozoga székek, töredezett kőpadló. A mögöttes húzódo sikátorban haltartályok sorakoztak, ezekben tartották a sziget eladásra szánt napi fogását. A tulajdonos vezérletével maguk választottak a tartályokban úszkáló garnélák, tintahalak, fűrészes garnélarákok, homárok, valamint a legkülönbözőbb formájú és méretű halak közül.

A menüt Gornt beszélte meg a tulajdonossal. Mindketten szakértők voltak, Gornt ráadásul megbecsült vendég. Később kiültek a verandára. Hűvös volt, sörözgettek, jól érezték magukat így hármasban. Mindnyáján tudták, hogy legalább a vacsora alatt fegyverszünet lesz, nincs szükség örökre.

Az első fogás percekben belül megérkezett - több halomnyi zamatos, frissen sült, apró garnéla. Aztán apró polip fokhagymával, gyömbérrel, chilivel és a Kelet minden fűszerével. Aztán ropogósra sült csirkeszárnyak, amit tengeri sóval ettek, aztán csodás, hal, amit szójával, friss zöldhagymacsíkokkal és gyömbérrel pároltak, fatányéron tálaltak: a hal pofája, a legízletesebb része Bartlettnak, a díszvendégnek jutott.

- Jézusom, mikor megláttam ezt a lebujt, pardon: vendéglőt, azt hittem, ugratnak.

- Nem, kedves barátom - mondta Gornt. - A kínaiakat ismerni kell. Őket nem érdekli a környezet, csak az étel. Nagyon gyanakvóan nézik az olyan éttermeket, amelyek dekorációra, abroszra vagy gyertyákra fecsérlik a pénzt. És szeretik látni, hogy mit esznek - ezért ez az erős világítás. Ha étkezésről van szó, a kínaiak önmagukat is felülműlják. Olyanok, mint az olaszok: szeretnek nevetni, enni, inni, bőfögni...

Mindhárman sört ittak, - A sör illik a kínai ételekhez, bár a kínai tea jobb hozzá... elősegíti az emésztést és lebontja az olajat.

- Min mosolyog, Linc? - kérdezte Orlanda. A két férfi között ült.

- Csak úgy. Talán csak azon, hogy maga ennyire ismeri az itteni étkezési szokásokat. Ez például micsoda?

Orlanda szemét összehúzva nézett a különféle halak húásával kevert sült rizsre. - Tintahal

- Tessék?

Orlanda és Gornt elnevette magát, aztán Gornt azt mondta: - A kínaiak szerint, ha a háta a mennyre néz, akkor ehető. Megyünk?

Miután visszamentek a hajóra és eltávolodtak a kikötőtől, kávé és konyakot ittak. - Megbocsátanak egy kis időre? - kérdezte Gornt. Van egy kis papírmunkám. Ha fáznak, menjenek be az orr felőli nagykajütbe. Lement.

Bartlett elgondolkodva kortyolgatta a konyakját, Orlanda vele szemben ült egy másik nyugágyban. A tattedélzetben voltak. Bartlett hirtelen szerette volna, ha övé lenne ez a hajó, és most kettesben volnának rajta. Orlanda őt nézte, majd anélkül, hogy Bartlett kérte volna, közelebb húzódott, kezét a férfi nyakszirtjére tette, s finoman, gyakorlattan masszírozni kezdte.

- Ez nagyon jó - mondta Bartlett. Kívánta a lányt. Orlanda örült a dicséretnek. - Ó, én nagyon értek a masszázshoz, Linc. Egy japántól tanultam. Szokott masszíroztatni?

- Nem.

- Pedig kellene. Nagyon fontos a testnek, hogy minden izom karban legyen tartva. A repülőgépet is karbantartja, nem? Akkor a testét miért nem? Holnap intézkedem. – Dévajul a férfi nyakába mélyesztette a körmeit. - Az illető nő, de magának nem kell őt masszírozni, hallod-e!

- Ugyan már, Orlanda.

- Csak ugrattam - vágta rá nyomban a lány, azonnal elvéve a dolog életét. - Ez egy vak nő. Kínában, a régi időkben, de Tajvanon még ma is a vakoké a masszírozás művészetének és üzletének a monopóliuma, mivel ők az ujjaikkal látnak. Persze sok köztük a csaló meg a sarlatán, aki azt állítja, hogy ért hozzá, pedig valójában kontár. Hong-kongban hamar kiviláglik, ki az igazi szakember. Ez valójában egy apró kis falu. - Orlanda előrehajolt, és ajkával végigsimított Bartlett nyakszirtjén. - Ezt azért, amiért olyan szép.

Bartlett nevetett. - Ezt nekem kellene mondanom. - Megbabonázva átkarolta és illedelmesen megölelte a lányt - egy pillanatra sem feledkezett meg a háromméternyire lévő kormányról álló kapitányról.

- Volna kedve előremenni és megnézni a hajó többi részét is? - kérdezte Orlanda. - Bartlett rámeredt.

- Maga gondolatolvasó is?

Orlanda felkacagott, bájos arcán öröm tükröződött. - Nem feladata-e a lánynak, hogy észrevegye, ha a partnere boldog, szomorú, egyedül akar lenni vagy bármi más kívánsága van? Engem arra tanítottak, Linc, hogy használjam a szememet meg a fejemet. Természetesen próbálok olvasni a gondolataiban, és ha tévedek, kérem, szóljon, hogy tanuljak belőle. Ha viszont nem tévedek... az azért nagyszerű érzés, ugye? - És sokkal könnyebb úgy behálózni, hogy ne menekülhess, hogy dróton táncoltassalak, mint egy babát, vékony, szinte láthatatlan, mégis eltéphetetlen dróton.

Nem volt könnyű megtanulni. Quillan kegyetlen tanító volt, de még milyen kegyetlen! Az oktatásom nagy része haragból fakadt, Quillan állandóan szidott: - Az ég szerelmére, hát sose tanulod meg használni azt a csipás szemed? Ha használod, rögtön észreveszed, mikor belépek, hogy pocsékul érzem magam, pocsék napom volt! Miért nem hozol rögtön egy pohár innivalót, miért nem simogatsz meg azonnal és miért nem vagy képes tíz percig befogni azt a lepcsés szádat, míg összeszedem magam? Nem kell több, csak tíz perc megértés és kedvesség, és megint jól érzem magam!

- De Quillan - nyüszített Orlanda könnyek között, rémülten haragjától - olyan dühösen állítottál be, hogy olyan ideges lettem, hogy nem is...

- Százszor megmondtam már neked, hogy azért, mert én ideges vagyok, te ne légy ideges! Neked az a feladatod, hogy levezesd az én feszültségemet! Használd azt a csipás szemed, a füled meg a hatodik érzékedet! Mindössze tíz nyomorult percre van szükségem, aztán megint kezes bárány leszek. Az ég szerelmére, hát én nem figyelek téged állandóan? Nem használom a szememet, nem próbállak nyugtatni? Minden hónapban van néhány nap, amikor állandóan feszült vagy, eh? Nem próbálok én olyankor a lehető legnyugodtabban viselkedni és téged is nyugtatni? Eh?

- Igen, de...

- Ne halljam azt, hogy "de"! A jó ég áldjon meg, most már még rosszabb kedvemben vagyok, mint amikor megjöttem! És ez a te hibád, mert ostobán, nőhöz nem illő módon viselkedsz, és ezt te tudod a legjobban!

Gornt kiviharzott, bevágta maga mögött az ajtót, Orlanda pedig könnyekben tört ki. A születésnap vacsora, amit főzött, odalett, odalett az egész este. Gornt később, immár lehiggadva visszajött, magához ölelte, gyengéden tartotta a karjában a síró lányt, aki már bánta a veszekedést, ami őmiatta és fölöslegesen robbant ki. - Figyelj rám, Orlanda - mondta neki ekkor nagyon szelíden Gornt. - Nem én vagyok az egyetlen férfi, aki irányítani fogja az életedet, nem én vagyok az egyetlen, akitől életed során függeni fogsz. Mert bármennyire undorító, rossz és nehéz is, mégis alapvető tény, hogy a nő mindig egy férfitől függ. A nő azonban mégis könnyűszerrel kézben tarthatja azt a férfit. De még milyen könnyen! - ha látsz is a szemekkel, nemcsak nézel, ha megérted, hogy a férfiak valójában gyerekek, időnként pedig - legtöbbször - ostobák, ingerlékenyek és elviselhetetlenek. Viszont ők teremtik elő a pénzt, és ez nem könnyű, sőt nagyon nehéz. Bárki is az illető, nagyon kemény feladat nap mint nap előteremteni a pénzt. Mo csing, mo meng: Nincs pénz, nincs élet. Ennek fejében az asszonynak kell megteremtenie a harmóniát. Erre a férfi nem képes... nem mindig képes. Egy nő azonban, ha akarja, mindig fel tudja deríteni a férfit, mindig képes eloszlatni a mérgét. Mindig. Csupán a nyugalmaival, a kedvességével, a gyöngédségével, a megértésével. Én megtanítlak téged erre a játékra, amit életnek neveznek. Úgy kitanítlak, hogy katedráról oktathatod. De ehhez előbb tanulnod kell.

Tanultam. De még mennyit, gondolta komoran Orlanda, ahogy felidézte magában azt a sok sírást. De mostanra már megtanultam.

Ma már ösztönösen csinálom mindazt, aminek megtanulására kényszerítettem magam. - Jöjjön, hadd mutassam meg magának a hajó elejét. - Felállt, s magán érezve a kapitány tekintetét, magabiztos léptekkel elindult.

Menet közben egy pillanatra belekarolt Bartlettbe, aztán megfogta a lejáró korlátját, és lement. A társalgó tágas volt, kényelmes székek, szófák és fotelek voltak a padlójához rögzítve. A bárszekrény tele. A konyha elől van, a legénységi részen - mondta. - Kicsit szűkös, de Hongkongban megteszi. Keskeny folyosó vezetett az orr felé, amelyről négy kajüt nyílt, mindegyikben két ágy volt, kettőben egymás mellett, kettőben egymás fölött. Mind tiszta volt, takaros, hívogató.

- Quillan társalgója és lakosztálya hátul van. Igazi luxus kajütök. Elgondolkodva elmosolyodott. - Szereti a legjobbat választani.

- Tudom, mondta Bartlett. Megcsókolta Orlandát, Orlanda pedig viszonzta, teljes mértékben viszonzta. A férfi vágya elgyengítette a lábait, szinte cseppfolyóssá vált, megmerítkezett a férfi vágyában, s abban a biztos tudatban, hogy Bartlett idejében le fog állni, s nem neki kell leállítani, szenvedéllyel viszonzta szenvedélyét.

A játék így is volt tervezve.

Érezte Bartlett merevségét. Ágyékával azonnal szorosabban simult hozzá, enyhén ringatni kezdte. Bartlett keze egész testét bekalandozta, az övé is a férfiét. Csodálatos érzés volt Bartlett karjaiban lenni, jobb, mint bármikor is a mindig tanító szerepét játszó, mindig megközelíthetetlen, magán és partnerén mindig uralkodó Quillannal. Bartlett visszavonulót fúj. Orlanda teste sikoltva követelte a férfit, lelke mégis diadalmámorban úszott.

- Menjünk vissza a fedélzetre - hallotta Bartlett rekedtes hangját.

Gornt átvágott az elegáns társalgón, belépett a tulajdonosi lakosztályba, és bezárta maga után az ajtót. A lány édesdeden aludt az óriási ágyon a könnyű takaró alatt. Gornt megállt az ágy lábánál, élvezte egy ideig a látványt, mielőtt megérintette. A lány lassan ébredezett. - Ajíjje, de jót aludtam, tisztéltre méltó uraság. Olyan hívogató az ágyad - mondta mosolyogva, ásítva, kéjesen, macskamód nyújtózkodva. - Jó volt a vacsora? - kérdezte sanghaji nyelvjárásban. - Kitűnő - felelte Gornt ugyanazon a nyelven. - És a tied? Szintén? - Ó igen, nagyszerű volt! - válaszolt - udvariasan a lány. - Hajópincér Cso ugyanazokat a fogásokat hozta nekem, amiket te ettél. Legjobban a fekete babbal, fokhagymamártásban tálalt polip ízlett. Felült az ágyban, anyaszült meztelenül polcolta fel a hátát a selyempárnákkal. - Öltözzek fel és menjek fel a fedélzetre?

- Ne, Kicsi Cica, még ne. - Gornt leült az ágy szélére, kinyújtotta a kezét, végigsimította lány keblein. A lányon borzongás futott végig. Hószépségnek hívták, a Boldog Háziasszony Night Clubtól bérelte ma estére Gornt. Előtte fontolóra vette, hogy inkább jelenlegi barátnőjét, Mona Leungot hozza, de arra a megállapításra jutott, hogy az a lány sokkal függetlenebb annál, minthogy lent kuksoljon a kajütben, és csak akkor jöjjön föl a fedélzetre, ha füttyent neki.

Hószépséget nagy műgonddal választotta ki. A lány arca, teste, bőre rendkívül szép volt. Tizennyolcadik évében járt, alig egy hónapja jött Hongkongra Tajvanról. Gornt egy ottani barátja révén értesült a ritkaságszámba menő szépségről, s hogy a tajvani testvérklubból hamarosan áttelepül a hongkongi Boldog Háziasszony Night Clubba.

Két hete ellátogatott az intézménybe, és egy mind a maga, mind a lány számára gyümölcsöző megállapodást kötött velük. Ma este, mikor Orlanda tudatta vele, hogy Bartlettel fog vacsorázni és meghívta őket a hajóra, nyomban felhívta a Boldog Háziasszonyt, kikérte és sietve a fedélzetre hozta Hószépséget.

- Meg akarom tréfálni egy barátomat - mondta neki - maradj itt, ebben a kajütben, ki ne tedd a lábad, míg fel nem viszlek a fedélzetre. Eltarthat egy-két órát, de te csak várj, míg érted jövök, és légy csöndben, mint egy kisegér.

- Ajíjje, ebben az úszó palotában szívesen elvagyok akár egy hétig is, még ingyen is. Elég az ennivaló meg a pezsgő... de a párnázás azért pénzbe kerül. Ha akarok, lefekhetek az ágyba?

- Persze, de kérlek, előtte zuhanyozz le.

- Zuhanyozzak? Ó, összes istenek! Van hideg-meleg víz? Ez maga a paradicsom! Ez a vízkorlátozás nagyon egészségtelen.

Gornt azért hozta ma el ide a hajóra, hogy Orlandát cukkolja vele, ha úgy dönt, hogy cukkolni akarja. Hószépség sokkal fiatalabb és csinosabb volt nála, és Gornt tudta, hogy ha Orlanda meglátja rajta azt a ruhát, amit egykor ő viselt, megüti a guta. Egész vacsora alatt röhincselte magában, azon törte a fejét, melyik az a pillanat, amikor a leghatásosabban vezetheti elő Hószépséget, hogy felizgassa vele Bartlettet, s hogy Orlandának eszébe juttassa, hogy a hongkongi felfogás szerint ő már öreg, és az ő hatékony támogatása nélkül sose szerzi meg magának Bartlettet, legalábbis úgy nem, ahogy szeretné.

Akarom, hogy férjhez menjen Bartletthez? - tűnődött.

Nem. Ámbár ha Bartlett felesége lenne, azzal Bartlettet a kezemben tarthatnám, mivel Orlandát a kezemben tartom, és mindig is a kezemben fogom tartani. Orlanda mindez ideig nem feledkezett meg erről. Mind ez ideig gyermekien engedelmes volt. És félénk.

Elnevette magát. Ó, de édes lesz is a bosszú, mikor egy nap majd megszorogatom a nyakravalódat drágám. Mert egy nap még megkapod a magadét, de meg ám, drágaságom. Még nem felejtettem el azoknak a sunyi disznóknak, Pugnak, Plumnak, Havergillnek, meg annak a piszkos Ian Dunrossnak a gúnyos megjegyzéseit, amiket akkor tettek, mikor megtudták, hogy fejest ugrottál egy fiatal csődör ágyába.

Most mondjam el neked, hogy - mui zsaim vagy?

Amikor Orlanda tizenhárom éves lett, sanghaji születésű anyja elment Gornthoz. - Nagyon nehéz idők járnak ránk, nagyuram, Rettentő összegekkkel tartozunk a cégnek, te pedig elhalmozol minket türelmeddel és jóságoddal.

- Mindenkire nehéz idők járnak - felelte Gornt.

- Sajnos a férjem részlege hat hete megszűnt. A hónap végén távoznia kell, tizenhét évi szolgálat után. Így nem tudjuk visszafizetni, amivel tartozunk neked.

- Eduardo Ramos rendes ember, könnyen talál magának másik, jobb állást.

- Jin ksziào si ta - felelte az asszony. Egy apróság miatt veszünk sokat.

- Zsosz - mondta Gornt, remélve, hogy a csapda bezárul, és a régen elvetett magvak gyümölcsöt hoznak végre valahára... - Zsosz - bólintott rá az asszony. - De itt van Orlanda.

- Mi van vele?

- Esetleg lehetne mui zsai. - A mui zsai olyan leány, akit, az adósságát másmódon rendezni nem képes ember ad egyszer és mindenkorra a hitelezőjének, ígéretet téve, hogy annak kívánsága szerint neveli, annak kívánsága szerint használja vagy elajándékozza. Ez megfelelt az ősi kínai szokásoknak, és teljesen törvényes volt.

Gornt még emlékezett rá, hogy az ajánlatra mint járta át egész testét a melegség. A tárgyalások hetekig tartottak. Gornt végül ráállt, hogy eltörli Ramos adósságait - azokat az összegeket, amelyeket előzőleg szinte rátukmált - visszahelyezi az állásába, szerény nyugdíjat biztosít neki és segíti Portugáliába való áttelepülését, valamint fizeti Orlanda amerikai iskoláztatását. Ennek fejében Ramos vállalta, hogy legkésőbb a tizennyolcadik születésnapján rendelkezésére bocsátja a szűz és megfelelő hajlandóságot mutató Orlandát, aki nem fogja visszautasítani. - Ez a mi kettőnk titka lesz örökre, tanúim rá az összes istenek - mondta Eduardo Ramos. - Azt hiszem, nagyuram, úgy volna a legjobb, ha Orlanda előtt is titokban tartanánk. Mi azonban tudjuk, ő pedig tudni fogja, merre van a rizses fázék...

Gornt sugárzóan elmosolyodott. A jó évek megérték azt a türelmet, a tervezgetést meg azt a kis pénzt. Mindenki nyert, gondolta, és még mindig hátravan némi élvezet.

Igen, gondolta, s megint Hószépség felé fordította figyelmét. - Az élet nagyon jó - mondta, végigsimítva a lányon.

- Boldogság számomra, hogy boldog vagy, nagyuram. Én is boldog vagyok. - Ez a zuhany az istenek ajándéka. Megmostam a hajamat, meg mindent. - Hószépség elmosolyodott. - Ha egyelőre még nem akarsz megtréfálni a barátaidat, akkor volna kedved párnázni?

- Igen - felelte Gornt. Mint mindig, most is örömmel töltötte el kínai párnázó partnerei nyíltsága. Még nagyon fiatal volt, mikor az apja elmagyarázta: "Te pénzt adsz nekik, ők meg fiatalságot adnak neked, elhosszabbítják neked a felhőket, meg az esőt, és kedvedre tesznek. Ázsiában ez tisztességes és tiszteletreméltó csere. Minél fiatalabbak, annál több a nevetés és az élvezet. neked pedig annál többet kell fizetned. Ez üzlet. Viszont ne várj romantikát vagy valódi könnyeket - ez nincs benne az alkuban. Az alku csak egy bizonyos időszakon belüli szórakoztatásra és - párnázásra vonatkozik. Becsüld meg ezt az egyenességet!"

Gornt jó kedvűen levetkőzött, és befeküdt az ágyba a lány mellé.

Hószépség végigsiklatta kezét a mellén, fekete szőrzetén, lapos izmain, és hozzálátott. Kisvártatva már hallatta is a szenvedély halk hangjait, ezzel is szítva partnere élvezetét. És noha a mama-szan megmondta neki, hogy ez a kuaj lo más, mint a többi, és nincs szükség a színlelésre, ösztönösen felidézte magában az idegenekkel történő párnázás első szabályát: „Ha vendéggel vagy, sose hagyd, hogy a tested magával ragadjon, mert akkor nem leszel képes ízlésesen és kecsesen végezni a munkád. Ha egy kuaj lóval vagy, sose feledd: mindig úgy kell tenned, mintha rettentően élvezned a vele való együttlétet, mindig úgy kell tenned, mintha elérnéd a felhőket meg az esőt, különben férfiassága megsértéseként fogja fel a dolgot. A kuaj lók civilizálatlan népség, képtelenek megérteni, hogy a jint nem lehet megvásárolni, és hogy te kizárólag a vendég élvezetét szolgálod.”

Miután Gornt végzett s lelassult a szívverése, Hószépség felkelt, bement a fürdőszobába, és önfeledten dalolgatva ismét lezuhanyozott. Gornt eufórikus hangulatban, két kezét a feje alá téve heverészett az ágyon. Hószépség hamarosan egy törülközővel tért vissza. - Köszönöm - mondta Gornt, s miközben a lány visszabújt mellé az ágyba, megtörülközött.

- Jaj, olyan tisztának érzem magam, ez csodálatos. Párnázunk még egyet?

- Most nem, Hószépség. Csak pihenj, én meg tűnődöm egy kicsit. Remekül kezelted a jangot, majd elmondom a mama-szánnak.

- Köszönöm - mondta udvariasan a lány. - Örülnék, ha a törzsvendégem lennél.

Gornt bólíntott, élvezte a lány melegségét és érzékiségét. Melyik volna a legmegfelelőbb pillanat az elővezetésére? - tette föl magának. újra a kérdést. Abban egészen biztos volt, hogy Bartlett és Orlanda már felment a fedélzetre, nem bújtak ágyba, ahogyan egy civilizált ember tette volna.

Röhíncsélt, egész teste belerázkódott.

Az ágy mellett lévő kajütblakon át a távolban Kowloon fényeit látta, Kowloon és a kowlooni kikötő fényeit. A hajómotorok kellemesen duruzsoltak. Egy perc múltán fölkelte, odament a szekrényhez. Méregdrága hálóingek, alsóneműk, tarka ruhák, elegáns pongyolák voltak benne, amelyeket annak idején még Orlandának vett. Szórakoztatta, hogy azóta mások viselték őket.

- Szépen csinósítsd ki magad, és ezt vedd föl. - Egy földig érő sárga selyem csongszamot nyújtott oda a lánynak, amely valamikor Orlanda egyik kedvence volt. - Alá ne végy semmit.

- Ahogy parancsolod. Ó, de gyönyörű!

Gornt öltözködni kezdett, - Ha beválik a trükköm, külön jutalomként megtarthatod - mondta.

- Ó, akkor minden úgy lesz, ahogy kívánod! - felelte lelkesen a lány, leplezetlen mohósága nevetésre ingerelte Gorntot.

- Először majd az utasainkat tesszük ki, a hongkongi oldalon - mondta és kimutatott a kajütblakon. - Látod azt a nagy teherhajót ott a kikötőben, amelyiken az a sarlós-kalapácsos zászló lobog?

- Látom, uram. Azt a baljóslatú hajót? Igen. Látom.

- Ha melléérünk, kérlek, gyere föl a fedélzetre.

- Értem. És mit mondjak?

- Semmit. Csak mosolyogj rá kedvesen a férfira meg a nőre, aztán énrám. Utána pedig gyere le, és itt várj meg.

Hószépség elkacagta magát. – Ennyi az egész?

- Ennyi. Te csak légy szép, aranyos és mosolyogj. Főleg a nőre.

- Áhá! És szeressem vagy gyűlöljem?

- Egyiket sem - felelte Gornt. Nagy hatással volt rá a lány gyors felfogóképessége, már előre örült, hogy fogják ezek első pillantásra utálni egymást.

A Sovietsky Ivanovon a kajütjébe zárkózott Gregor Szuszlov kapitány befejezte a sürgős üzenet kódolását, ivott egy kis vodkát, és még egyszer átnézte a távmondatot. „Ivanov a Központnak. Arthur szerint a jelentések valószínűleg hamisítványok. A barátjától ma este megkapom a másolatokat. Örömmel jelentem, hogy Arthur barátja az anyahajóra vonatkozó információkat is megszerezte. Dicséretre és azonnali külön jutalomra javaslom. Másolatokat küldtem a bangkoki postaláda számára, és a biztonság kedvéért Londonba és Berlinbe is.”

Elégedetten visszatette a kódkönyvet a pánccsaszekrénybe, bezárta, aztán fölvette a telefonkagylót. - Küldje fel hozzám a szolgálatos rádióst meg az első tisztet. - Kinyitotta a kajüt ajtajának reteszét, visszament az asztalához, megállt a kajütablak előtt, nézte az öböl túloldalán horgonyzó anyahajót, aztán megpillantotta az előúszó luxusjachtot. Megismerte: a Sea Witch. Szórakozottan fölemelte a távcsövét, és élesre állította. A hátsó fedélzetén, háttal neki, ott ült Gornt egy lány és egy másik férfi társaságában. Végigpászta a fedélzetet az erős nagyítású messzelátóval, nagyon irigyelte. Ez a disznó aztán tudja, hogyan kell élni, gondolta. Micsoda gyönyörű hajó! Bárcsak engem várna egy ilyen a Fekete-tengeren, Baku kikötőjében!

Nem is olyan nagy kívánság, tűnődött a tovavitorlázó Sea Witchet figyelve. Ilyen hosszú szolgálat után miután ennyi szolgálatot tettem az ügynek. Sok parancsnok megkapja... sok magas rangú parancsnok.

Ismét a háromtagúcsoport felé fordította távcsövét. Egy másik lány jött fel a fedélzetre, egy ázsiai szépség. Kopogtattak a kajütajtón. - Jó estét, kapitány elvtárs - köszönt a rádiós. Átvette az üzenetet, és aláírta az átadókönyvet.

- Küldje el azonnal - mondta Szuszlov.

- Igenis.

Megérkezett az első tiszt. Vaszilij Boragyinov harminc körüli, kemény, jóképű férfi volt, a KGB kapitánya, kitüntetéssel végzett a Vlagyivosztoki Egyetem hírszerző tagozatának hajózási karán.

- Parancs, kapitány elvtárs.

Szuszlóv az asztalán tornyosuló papírok tetejéről átnyújtotta neki a megfejtett üzenetet. Így szólt: Dimitrij Metkin komisszári feladatkörét Vaszilij Boragyinov első tiszt veszi át az Ivanovon, de további intézkedésig minden szinten Szuszlóv elvtárs, a teljhatalmú parancsnok."

- Gratulálok - mondta Szuszlóv.

Boragyinov sugárzott. - Köszönöm, parancsnok elvtárs. Várom a parancsait.

Szuszlóv fölemelte a pánccsaszekrény kulcsát. - Ha holnap éjfélig nem térek vissza vagy nem jelentkezem, nyissa ki a pánccsaszekrényt. Van benne egy "Vészhelyzet 1." feliratú boríték, abban megtalálja az utasításokat. Abból majd megtudja, mik a teendők. - Egy lepecsételt borítékot nyújtott át az első tisztnek. - Ebben két telefonszámot talál, amelyeken el tud érni. Csak vészhelyzetben nyissa fel.

- Értettem. - A fiatalember arcán verejték gyöngyözött.

- Aggodalomra semmi ok. Maga tökéletesen alkalmasa feladat ellátására.

- Remélem, nem lesz rá szükség.

Gregor Szuszlóv elnevette magát- Én is remélem fiatal barátom. Foglaljon helyet. Megérdemelte az előléptetést.

- Köszönöm. - Boragyinov habozott. - Mi történt Metkinnel?

- Először is elkövetett egy ostoba, fölösleges hibát. Másodszor pedig elárulták. Vagy ő árulta el magát. Vagy az az istenverte KO követte és elkapta. Vagy a CIA szúrta ki. De bármi történt is, a szerencsétlen hülyéjének semmiképpen nem lett volna szabad a maga szakállára ilyen veszélynek tenni ki magát. Ostobaság volt ekkora kockázatot vállalni, ráadásul minket is veszélybe sodorni. A hülyéje!

Az első tiszt idegesen fészkelődött a széken. - Mi a terv?

- Mindent tagadunk. Egyelőre semmit sem teszünk. Az előzetes tervnek megfelelően kedden éjfélkor kell kifutnunk. Ehhez tartjuk magunkat.

Boragyinov feszült arckifejezéssel nézte a kajütblakon át a repülőgép-anyahajót. - Kár. Az az anyag hatalmasat lendített volna rajtunk.

- Miféle anyag? - kérdezte Szuszlóv összeszűkülő szemekkel.

- Hát nem tudta, parancsnok elvtárs? Mielőtt Dimitrij elment, megsúgta, hogy ezúttal valami hihetetlen értékű információra számít: a vezérlőrendszer leírására és a fegyverlistára, beleértve az atomfegyvereket is. Ezért ment személyesen. Fontosabb volt, mint hogy egy közönséges futarra bízhatta volna. Bevallom, az ő helyében én is magam mentem volna.

Szuszlovot nagyon meglepte, hogy Metkin a bizalmába avatott valakit, de nem mutatta. – És ezt hol hallotta Metkin? - Boragyinov vállat vont - Azt nem mondta. Gondolom, az az amerikai tengerész mondhatta neki, mikor Dimitrij bement abba a telefonfülkébe, hogy megbeszélje vele az átadás- átvételt. – Megtörölte izzadó homlokát. - Ki fogják szedni belőle, ugye?

- Ki - mondta kurtán Szuszlov, nem akarta, hogy beosztottjának kétségei legyenek. - Bárkit képesek megtörni. Ezért kell készenlétben lenni rá. - Megpöccintette a kabáthajtókája csücskébe varrt, enyhén kidudorodó méregkapszulát. Boragyinov megborzongott. - Jobb gyorsan túlesni rajta.

- A rohadékok! Valaki nyilván leadta nekik a drótot. Borzalom. Ezek mind állatok.

- Na és... mondott még valamit Dimitrij? Mielőtt elment.

- Nem, csak annyit, hogy reméli, kapunk néhány hét szabadságot... Meg akarta látogatni a családját a Krímben.

Szuszlov örömmel konstataálta, hogy fedezve van. Vállat vont. - Nagy veszteség. Nagyon kedveltem.

- Hát igen... Pedig már nagyon közeledett a nyugdíjazáshoz. Igen, hibázott, de azért rendes ember volt. Mit fognak csinálni vele?

Szuszlov egy pillanatig mérlegelte, megmutassa-e Boragyinovnak a másik dekódolt táviratot, amelynek egy része így szólt: "... és közölje Arthurral, hogy az áruló Metkinnel kapcsolatban kért egyes számú prioritású kérésének megfelelően, Bombaynek parancsot adtunk az azonnali intézkedésre." De nem: minél kevesebbet tud, annál jobb. – Egyszerűen csak el fog tűnni... míg el nem kapunk közülük egy nagyobb halat, akit fel tudunk kínálni cserére. A KGB gondoskodik az embereiről - mondta kenetteljesen, tudván, hogy ezt Boragyinov sem hiszi. De ezt illetl mondani, elvárták.

Engem kicserélnének, gondolta elégedetten. Méghozzá nagyon gyorsan: túl sok titkot ismerek. Ez az egyetlen védelmem. Ha nem tudnám, amit tudok, rám ugyanolyan gyorsan kimondanák az egyes számú prioritást, mint Metkinre. A helyükben én is ezt tenném. Ráharapnék-e a hajtókám csücskére, mint annak a baromnak kellett volna?

Megborzongott. Nem tudom.

Ivott egy korty vodkát. Nagyon ízlett. Nem akarok meghalni. Jobb annál ez az élet.

- Megint partra száll, kapitány elvtárs?

- Igen. - Szuszlov összpontosított. Egy papírlapot nyújtott át Boragyinovnak, amit maga gépelt és írt alá. - Mostantól átveszi a parancsnokságot. Itt a felhatalmazása... továbbítsa a hídra.

- Köszönöm. Holnap...- Boragyinov elhallgatott, mert megszólalt a hangos-telefon. Izgatott, hadaró hang mondta. - Itt a híd! Két rendőrautó tart a főfeljáró felé, tele rendőrökkel... - Szuszlov és Boragyinov elsápadt. - ... Vannak vagy tízen-tizenketten. Mit csináljunk? Tartóztassuk fel, küldjük el őket, vagy mit?

Szuszlov lenyomta az adógombot. - Ne csináljanak semmit! - Rövid tétovázás után átkapcsolt az

egész hajón hallható rendszerre. - Figyelem, figyelem! Vörös riadó! - A parancs jelentése ez volt: "Ellenséges látogatók a hajón. Rádiós-és radarfülke: felkészülni minden titkos felszerelés megsemmisítésére." Kikapcsolta a készüléket. - Menjen fel a fedélzetre - sziszegte Boragynovnak - menjen le a kijárón, üdvözlje és tartóztassa fel őket öt percig, aztán hívja fel őket a hajóra, ha lehet, csak a vezetőket. Induljon!

- De hát úgysem mernek feljönni és átkutatni...

- Azonnal menjen eléjük!

Boragynov kiviharzott. Szuszlov bekapcsolta a páncélszekrény önmegsemmisítő szerkezetét. Ha rajta kívül bárki más megpróbálja kinyitni, a meggyúló napalm mindent porrá éget.

Próbált úrrá lenni vakrémületén. Gondolkozz! Száz százalékig fel vagyunk készülve egy ilyen váratlan átkutatásra? Igen. Vagy tucatnyiszor gyakoroltuk a vörös riadót. De hogy az ég szakadna Roger Crosse-ra és Arthurra! Hogy a fenébe nem figyelmeztettek előre?! Talán lekapcsolták Arthurt? Vagy Rogert? Krisztosz, jaj, csak nehogy Rogert! Mert ha...

Pillantása a kódolt és dekódolt üzenetekre esett. Lázás sietséggel összegyűrte és egy hamutartóba tette őket, s közben átkozta magát, amiért nem jutott hamarabb az eszébe, talán már nincs is rá ideje. Előkapta az öngyújtóját. Remegett a keze. Abban a pillanatban, mikor lángot vetett az öngyújtó, megszólalt a hangostelefon: - Két férfi jön fölfelé Boragynovval, két ember, a többi lent maradt.

- Jól van, de tartóztassa fel őket. Fölmegyek. - Szuszlov káromkodva eloltotta az öngyújtót, és zsebre gyűrte a táviratokat. Fölkapta a félig üres vodkásüveget, vett egy mély lélegzetet, széles mosolyra húzta a száját, és fölment a fedélzetre. - Isten hozta önöket a fedélzeten! Mi a probléma? kérdezte enyhén duruzsoló hangon, tartva magát szokásos álcázásához. - Csak nem csintalankodott valamelyik matrózunk, Armstrong főfelügyelő úr?

- Engedje meg, hogy bemutassam Mr. Sunt. Válthatnánk önnel néhány szót?

- Persze, hogyné! - mondta erőltetett kedélyességgel Szuszlov.

Még sose látta ezt a kínait: Megnézte magának a hűvös tekintetű, lapos, gyűlölködő arcot. - Kövessenek, kérem - majd az angolul tökéletesen beszélő Boragynov felé fordulva, oroszul hozzátette: - Maga is. - Továbbra is kedélyességet színlelve, ismét Armstrongra nézett. - Ki nyeri az ötödik futamot, főfelügyelő úr?

- Bárcsak tudnám, kapitány úr.

Szuszlov a kajütje melletti kis tiszti étkezdébe vezette őket. - Parancsoljanak, foglaljanak helyet. Megkínálhatom önöket? Tea? Vodka? Napos, hozzon teát és vodkát!

Hamar megérkezett. Szuszlov bőkezűen töltött a vodkából, noha úgy gondolta, hogy a két rendőr udvariisan vissza fogja utasítani. Proszit! - mondta, és kedélyesen elnevette magát. - Nos, mi hát a gond?

- A jelek arra utalnak, hogy a legénységük egyik tagja kémkedett őfelsége kormánya ellen - mondta

udvariasság Armstrong.

- Nem létezik, tovaris! Ugye csak viccel?

- Elkaptuk. Öfelsége kormánya nagyon fel van háborodva.

- Ez egy békés teherhajó, kereskedelmi hajó. Hosszú évek óta ismer minket. Crosse főtanácsos úr esztendőök óta rajtunk tartja a szemét, Mi nem foglalkozunk kémkedéssel.

- Hány embere van ez idő szerint a parton, kapitány úr?

- Hat. Nézze, én nem szeretnék semmibe se belekeveredni. Épp elég nekem egy útra, hogy egy ártatlan tengerészetet meggyilkolta egy ismeretlen...

- Ja, igen: Jurij Bakjant, a KGB őrnagyát, Roppant sajnálatos.

Szuszlov haragot színlelt. – Voranszkijnak hívták. Fogalmam sincs, mit akar ezzel az őrnaggyal. Még csak nem is sejtem.

- Na, igen. Nos, uram, mikor jönnek vissza azok a tengerészek?

- Holnap, estefelé.

- Hol vannak megszállva?

Szuszlov nevetett. - Kint vannak a parton, eltávozáson. Nyilván nőnél vannak vagy valamelyik kocsmában. Hol máshol?

- Nem mindegyikük - mondta fagyosan Armstrong. - Egy legalábbis nagyon nyomorúságos állapotban van jelenleg.

Szuszlov figyelte; örült, hogy tudja: Metkinnek vége, hiába próbálnának blöffölni vele. - Jaj, főfelügyelő úr, nekem fogalmam sincs semmiféle kémkedésről.

Armstrong az asztalra tette a tizenkétszer huszonötös nagyításokat. Metkint ábrázolták: bemegy az étterembe, őrizetbe veszik, berámolják a meseautóba, aztán egy műtermi felvétel: Metkin rettenetet tükröző arca.

- Krisztosz! - suttogta Szuszlov. Remek színész volt. - Dimitrij? Ez lehetetlen! Ez valami óriási melléfogás! Értesíteni fogom a kor...

- London már jelentette a kormányuknak. Nyikolaj Leonov őrnagy már beismerte a kémkedést.

Szuszlov ezúttal komolyan megdöbbsent. Sose hitte volna, hogy Metkin ilyen hamar megtörik. - Kicsoda? Hogy mondta?

Armstrong sóhajtott. - Nyikolaj Leonov, KGB-s őrnagy, Ez a valódi neve és rangja. Ő volt ennek a

hajónak a politikai tisztje is.

- Igen, ez igaz, de... de hát őt Metkinnek hívják, Dimitrij Metkinnek.

- Csakugyan? Nincs kifogása ellene, ha átkutatjuk a hajót? - Armstrong emelkedni kezdett. Szuszlov megdöbbsent, Boragyinov nemkülönben.

- De igenis van ellene kifogásom - hebegte Szuszlov. - Nagyon sajnálom, főfelügyelő úr, de ezennel hivatalosan tiltakozom, és megta...

- Ha a hajója nem kémhajó, hanem csupán egy békés teherhajó, akkor miért ellenzi?

- A nemzetközi jog védelme alatt állunk. Ha nincs hivatalos engedélye...

Armstrong a zsebébe nyúlt. Szuszlovnak összeszorult a gyomra.

Ha ezeknek hivatalos felhatalmazásuk van a hajó átkutatására, neki vége: annyi bizonyítékot találnának, amennyire legmerészebb álmaikban se gondoltak. Az az istenverte mocsmodék, Metkin árulhatott el nekik valami életbevágóan fontosat. Ordítani tudott volna. A zsebében lapuló megfejtett és rejtjelezett táviratok hirtelen kiélesített aknákká váltak. Fehér lett, mint a fal. Boragyinov dermedten állt. Armstrong azonban csak egy csomag cigarettát vett elő. Szuszlov szívverése ismét megindult, de még mindig környékezte az émelygés. - Matyerjebjec! - dünnyögte.

- Tessék? kérdezte ártatlanul Armstrong. - Mondott valamit?

- Nem, nem, semmit.

- Parancsol egy angol cigarettát?

Szuszlov nyugalmat erőltetett magára, szeretett volna a képébe vágni, amiért így felültette. Remegő kézzel kivett egy cigarettát. - Ezek a dolgok... rettenetes dolgok ezek. Kémkedés, kutakodás... kutatással való fenyegetőzés...

- Igen. Megkérhetném, hogy legyen olyan kedves, és ne kedden, hanem már holnap fusson ki?

- Ez meg mit jelentsen? Kikergetnek minket, mint a patkányokat? - heveskedett Szuszlov, de nem tudta, meddig merhet elmenni. - Ezt közölnöm kell a kormánnyal és a...

- Csak tessék. Kérem, közölje velük, hogy elfogtuk Leonov KGB-s őrnagyot, kémkedésen értük, és a hivatali titkok védelmére vonatkozó törvény alapján vádat emeltünk ellene.

Szuszlov megtörülte izzadó arcát, próbálta megőrizni a hidegvérét. Ebben legfőképpen az a tudat volt segítségére, hogy Metkin csaknem biztosan meghalt már. De mit mondhatott még nekik? - üvöltötte a fejében egy hang. Mit? Boragyinovra nézett, aki falfehér arccal állt mellette.

- Maga kicsoda? - kérdezte élesen Armstrong, követve a tekintetét.

- Boragyinov első tiszt - felelt Boragyinov elszorult torokkal.

- Ki az új politikai tisztjük, Szuszlov kapitány? Ki vette át Mr. Leonov feladatkörét? Ki a hajón a rangidős párttag?

Boragyinov arcszíne hamuszürkére váltott, Szuszlov örült, hogy a nyomás egy része elhárult róla: - Nos?

Szuszlov válaszolt. - Ő az. Boragyinov első tiszt.

Armstrong szúrós pillantása nyomban az első tisztre vetült. – Szabad a teljes nevét?

- Vaszilij Boragyinov, első tiszt - suttogta a fiatal férfi.

- Nos, Mr. Boragyinov, akkor ön a felelős azért, hogy ez a hajó legkésőbb vasárnap éjfélig útnak induljon. Ezennel hivatalosan figyelmeztetem: okunk van feltételezni, hogy háromszögesek - kínai banditák - esetleg támadást indítanak önök ellen. Értesüléseink szerint a támadást hétfő hajnalra tervezik. Mindenhonnan ezt erősítik meg. Hongkongban csak úgy nyüzsögnek a kínai banditák, és az oroszok sok kínai földre tették rá a kezüket. Aggódunk az önök biztonsága és testi épsége miatt. Azt hiszem, tanácsosabb lenne... Eh?

- Igen, igen... - hebegte hamuszürke arccal Boragyinov. - Értem.

- De hát a javítások... - kezdte Szuszlov - Ha a javítások...

- Gondoskodjon róla, hogy elkészüljenek, kapitány úr. Ha segítségre van szükségük vagy vontatóra, hogy kivontassa a hongkongi felségvizeken túlra a hajóját, Csak szóljon. Ja, igen: és volna olyan szíves vasárnap délelőtt tízkor megjelenni a rendőr főkapitányságon... Sajnálom, hogy elrontjuk a hétvégjét.

Szuszlov elsápadt. - Eh?

- Tessék a hivatalos meghívó. - Armstrong egy hivatalos levelet nyújtott át Szuszlovnak. Szuszlov elvette tőle és olvasni kezdte. Armstrong ezalatt elővett egy másikat, és beírta rá Boragyinov nevét. - Tessék az öné, Boragyinov komisszár. - A kezébe nyomta. - Javaslom, hogy a legénységet ne engedjék ki a partra, a kint lévőköt pedig minél hamarabb rendeljék vissza. Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok lesz a dolguk. Jó éjszakát! - fejezte be meglepő hirtelenséggel. Felállt. Kiment az étkezdéből és becsukta maga után az ajtót.

Döbrent csend támadt. Malcolm Sun felállt, és kényelmes léptekkel az ajtó felé indult. Szuszlov felállt, hogy kövesse, de megtorpant, a kínai hirtelen visszaperdült.

- Elkapjuk magukat, egytől egyig!- sziszegte Sun fenyegetőleg.

- De hát miért? - esett le Boragyinov álla. - Nem csináltunk semmit. Az ég...

- Kémkedtek. Maguk KGB-sek mind rettentő okosoknak hiszik magukat. Matyerjebjec!

- Kotródjon a hajómról! - förmedt rá Szuszlov

- Elkapjuk magukat... elkapjuk egytől egyig... Nem, nem a rendőrség. - Malcolm Sun hirtelen folyékony oroszra váltott. - Tűnjenek el a földjeinkről, hegemonisták! Kína megindul! Veszthetünk ötvenmillió katonát, százat, és még mindig kétszer annyi marad! Tűnjenek el, amíg tehetik! .

- Lerobbantjuk magukat a földről! – bödült rá Szuszlov, - Elég néhány atombomba, és Kína nincs többé! Úgy meg... - Elhallgatott. Malcolm Sun a szemébe nevetett.

- Az atombombájukat benyomhatják a jó nénikéjükbe! Már nekünk is van atombombánk! Ha maguk elkezdik, mi fejezzük be. Atommal, ököllel, ekevassal! - Malcolm Sun lehalkította a hangját. - Tűnjenek el Kínából, amíg módjuk van rá. Úgy indulunk el Keletről, mint Dzsingisz kán, jövünk mindannyian, jön Mao Ce-tung, Csang Kaj-sek, jövök én, jön az unokám, az ő unokáik, jövünk, lesöpörjük magukat a föld színéről, és visszavesszük a földjeinket az utolsó rögit!

- Takarodjon a hajómról! - Szuszlov úgy érezte, szétrobban. A dühtől szinte vakon mozdult, hogy sértegetőjére vesse magát. Boragyinov szintén.

Malcolm Sun hátrált egy lépést, de nem ijedt meg. - Jobb tvaju maty, húgyagyú! – Angolra váltott. - Üssön csak meg, én meg letartóztatom, és elkönfiskálom a hajóját!

A két orosz hatalmas erőfeszítéssel türtóztette magát. Szuszlov a dühtől szinte fuldokolva, zebre gyúrte ökleit. - Legyen szíves... távozzon. Legyen szíves.

- Tou nien lo mo rád, anyádra, apádra, meg az összes szarevő szovjet hegemonistára!

- Legyen szíves, távozzon. Most rögtön.

Sun hasonlóan dühösen szidta őket oroszul, és visszaordított. - Úgy indulunk el keletről, mint a sáskahad... - Kintről, a fedélzetről lármás veszekedés, majd egy halk puffanás hallatszott. Sun sarkon perdült és kirohant. A másik kettő utána.

Szuslov elképedten látta, hogy Armstrong a kajütje mellett levő rádiósfülke ajtajában áll. Az ajtó sarkig ki volt tárva, a két rádiós döbbsenten meredt Armstrongra, a bénult fedélzeti örök szeme láttára. Az adóvevő készülék belsejéből már csak úgy dőlt a füst. A vörös riadónak megfelelően a rangidős rádiós feladata volt, hogy abban a pillanatban működésbe helyezze a titkos modulátormegsemmisítő szerkezetét, amint egy idegen belép vagy megpróbál belépni a rádiósfülkébe.

Armstrong Szuszlovhoz fordult. - Bocsásson meg, kapitány úr, megbotlottam. Igazán sajnálom - mondta ártatlanul. - Azt hittem, a klotyó.

- Mi?

- Az illemhely, Megbotlottam, az ajtó meg föl pattant. Elnézést kérek. – Armstrong bekukkantott a rádiósfülkébe. - Jóságos ég, azt hiszem, tűz van! Azonnal hívom a tűzoltókat. Malcolm, hívja a...

- Ne... ne! - mondta Szuszlov, majd oroszul odavetette Boragyinovnak és a legénységnek... - Oltsák

el! – Kirántotta a zsebéből a kezét, és taszított egyet Boragynovon. Nem vette észre, hogy eközben a mandzsettájával kirántott a zsebéből egy megfejtett táviratot. A bonyolult rádiós pult mögül tovább dőlt a füst. Egy tengerész már hozott egy tűzoltó készüléket.

- Uram az egekben! Mi a csuda történhetett? Biztos, hogy nincs - szükségük segítségre? – kérdezte Armstrong.

- Nincs, köszönöm - felelte Szuszlov dühtől vörös arccal. - Köszönöm, főfelügyelő úr... Vasárnap... viszlát, vasárnap.

- Jó éjszakát, kapitány úr. Jöjjön, Malcolm. - A növekvő zűrzavarban Armstrong elindult a lejáró felé, de menetközben lehajolt, s mire Szuszlov felfogta, miről van szó, fölvetett egy papírlapot, és félig már lent volt Malcolm Sunnal a lejárón. Szuszlov döbbenetesen nyúlt a zsebébe, aztán a tűzről megfélemedkezve rohant a kajütjébe, hogy megnézzék, melyik távirat hiányzik.

Lent a parton már szétszóródtak az egyenruhás rendőrök, mindkét lejárót őrizték. Armstrong beült Sinderek mellé a kocsis hátsó ülésére. Az MI-6 főnökének szeme karikás volt, ruhája kissé gyűrött, ő maga azonban fagyosan éber. - Jó munkát végeztek. Azt hiszem, egy-két napra elvágják a kommunikációs vonalukat

- Én is azt hiszem. - Armstrong az öngyújtója után kotorászott a zsebében, csak úgy kalapált a szíve. Malcolm Sun közben beült a sofőr mellé.

- Mi baj? - kérdezte Sinderek, látva az arcát.

- Semmi, a világon semmi. - Malcolm Sun hátrafordult ültében, - szúrta a szíve, szájában ott érezte még a félelem és a düh émelyítő ízét. - Csak amikor... szóval mikor a tervnek megfelelően feltartóztattam őket, hogy ne mehessenek rögtön a főfelügyelő úr után, ezek ketten... Nekem esett az a két disznó.

- Micsoda? Hogyan?

- Hát csak... káromkodtak, mocskolódtak, én meg... Szóval én meg visszakiabáltam. - Sun ismét előrefordult, elhelyezkedett, nem akart Sinderek szúrós szemébe nézni. - Csak káromkodtam. - Próbálta könnyedén mondani.

- Kár, hogy nem ütötte meg valamelyik.

- Az. Fel voltam készülve rá.

Sinderek Armstrongra pillantott, aki most felkattintotta öngyújtóját, meggyújtotta cigarettáját, és a láng fényénél a papírra sandított. Sinderek fölneézett a hajóra, Szuszlov már ismét ott állt a feljáró tetején, onnan nézett le rájuk– Tényleg nagyon dühösnek látszik - mondta Sinderek. - Nagyon helyes. - Egy villanásra elmosolyodott. Sir Geoffrey egyetértésével ő adott utasítást a váratlan látogatásra, az Ivanov kommunikációs rendszerének és nyugalmanak tönkretételét célzó kísérletre, hogy ezáltal fokozzák az Arthurra és a Szevrin ügynökeire nehezedő nyomást: hátha kiugrasztják a nyulat a bokorból. - Meg a rendőrségünkre beépült ügynököt - tette hozzá gyászos hangon Sir Geoffrey. - Mert az lehetetlen, hogy Brian Kok volna az AMG-féle irományokban jelzett kém. Eh? -

- Egyetértek – felelte erre Sindere.

Armstrong eloltotta az öngyújtóját, majd némi habozás után megszólalt a kocsiban uralkodó félhomályban: - Azt hiszem, nem ártana, ha összeszedné az embereit, Malcolm. Nincs értelme továbbra is itt lebzselni. Ugye, Mr. Sindere?

- Igen. Mehetünk.

Malcolm Sun engedelmesen távozott: Armstrong a fedélzeten álló Szuszlovot figyelte. - Ugye ön... tud oroszul, Mr. Sindere?

- Igen, tudok. - Miért?

Armstrong óvatosan, a csücskénél fogva, odaadta neki a papírt. -

Ez Szuszlov zsebéből esett ki.

Sindere ugyanolyan óvatosan átvette a papírt, de közben mindvégig Armstrong szemébe nézett. - Nem bízik Sunban? - kérdezte halkán. - De, dehogynem. De a kínaiak azok kínaiak, ez meg itt oroszul van. Én nem értek oroszul.

Sindere a homlokát ráncolta, aztán bólintott. Armstrong meggyújtotta neki az öngyújtót. Sindere kétszer átfutotta a sorokat, aztán sóhajtott. - Időjárás jelentés Robert. Sajnálom. Ha nincs rejtjelezve, akkor csak egy közönséges meteorológiai jelentés. - Az eredeti hajtások mentén gondosan összehajtottá alapot. - Talán az ujlenyomatok használhatók. Lehet, hogy kódolva van. A biztonság kedvéért odaadom a rejtjelfejtőinknek.

Sindere hátradőlt, kényelmesen elhelyezkedett. A papíron ez állt:

"Közölje Arthurral, hogy az áruló Metkinre vonatkozólag kért egyes számú prioritásnak megfelelően, Bombaynek parancsot adtunk az azonnali intézkedésre. Másodszor: az amerikaival való találkozás vasárnapra előrehozva. Harmadszor és végezetül: az AMG-papírok továbbra is első fokú prioritást élveznek. Szevrin mindent tegyen meg a siker érdekében. Központ."

De melyik amerikairól van szó? - töprengett Sindere. És Arthur találkozik-e vele? És ha nem ő, akkor ki? Szuszlov kapitány? Csakugyan olyan ártatlan, mint amilyennek mutatja magát? Ki az az amerikai? Bartlett, Tcholock, Banastasio? Ki az? Peter Marlowe, a mindentudó angol-amerikai író, akinek olyan furcsa elméletei vannak?

Vagy talán nem is egy idelátogató amerikairól van szó, hanem egy olyan valakiről, aki itt él Hongkongon?

Rosemont, vagy Langan? Mindkettő tökéletes lenne.

Van itt min tünődni.

Például hogy ki a negyedik? Ki az a nagyon fontos ember, aki Philbyt is irányította? Hová vezetnek ezek a szálak? A főnemességhez? Valamelyik kastélyba, sőt talán valamelyik palotába?

Ki az a titokzatos Mrs. Gresserhoff, akit Kiernan felhívott, és aki aztán úgy eltűnt, akár egy füstkarika?

És mi van azokban az átkozott jelentésekben? Mi van azzal az átkozott AMG-vel meg evvel az átkozott Dunross-szal, aki megpróbál olyan átkozottul okos lenni...?

Éjfélre járt. Dunross és Casey jókedvűen ült egymás mellett a kowlooni kikötője felé tartó Aranykomp üvegezett előfedélzetén. Alacsonyan jártak ugyan a felhők, mégis kellemes volt az idő. A fedélzet nyitott részein még ott feszültek a viharponyvák, de itt, ahol ültek, éppoly szép volt a kilátás, s az egyik nyitott ablakon át beáramlott a sós ízű tengeri szellő...

- Megint esni fog? - törte meg Casey a jóleső csöndet.

- Igen. De remélem, a sűrűje holnap délutánig várat magára.

- Na persze, a lóverseny! Ennyire fontos?

- A hongkongi janok számára feltétlenül. Számomra igen is, nem is.

- Az egész vagyonomat felteszem a maga Nemes Csillagára.

- A maga helyében nem tenném - mondta Dunross. - Ilyen esetekben nem árt ellenfogadást is kötni. Casey rápillantott. – Vannak, akik le mernék fogadni, hogy maga nem köt ellenfogadást.

- Vannak olyan fogadások, amelyeknél nem lehet - mosolyodott el Dunross.. Könnyed mozdulattal a lány karjába fűzte a karját, majd visszatette kezét az ölébe. Az érintkezés mindkettejüknek jólesett. Most érintették meg egymást igazán először. A Mandarin Hotel felől a komp felé sétáltakban Casey szeretett volna belekarolni Dunrossba, de nem tette. Most úgy csinált, mintha nem venné észre Dunross mozdulatát, mindazonáltal ösztönösen közelebb húzódott hozzá egy parányival.

- Casey, maga még nem fejezte be a George Tofferrel kapcsolatos történetet. Kirúgta?

- Nem, nem rúgtam ki, legalábbis nem úgy, ahogy előzőleg gondoltam. Miután sikerült átvennünk a céget, bementem hozzá. Természetesen a plafonon volt, de akkor én már tudtam, hogy nem olyan nagy legény, mint amilyennek mondja magát. Meg egyebeket is. Egy levelet lobogtatott a képembe, amit én írtam neki a tartozásával kapcsolatban, és azt ordította, hogy azt a pénzt sose fogom visszakapni, soha az életben. – Casey megrándította- a vállát. – A pénzt, azt nem kaptam meg, viszont a vállalatát igen.

- És mi lett vele?

- Megvan még, folytatja a kisdéd játékait. De nem beszélgethetnénk valami másról? Ettől a témától felfordul a gyomrom.

Dunross nevetett. - Isten őrizz! Ragyogó esténk van, ugye?

- Ragyogó. - A szálloda sokemeletes épületének tetején, a Sárkány teremben vacsoráztak. chateaubriand, egy kevés pálcika vékonyságú sült burgonya, saláta, crême brûlée. Hozzá a bor Château Lafitte.

- Ünneplünk? - kérdezte a vacsoraasztalnál Casey.

- Csak szeretnék köszönetet mondani magának a New York-i First Centralért.

- Ó, Ian! Belementek?

- Murtagh hajlandó megpróbálni.

Néhány másodpercig tartott csupán, míg lefixálta azokat a feltételeket, amelyeket Casey a bank részéről lehetségesnek tartott: százhusz százalék a két hajó költségéből, plusz egy ötvenmillió dolláros forgóalap.

- És minderre az ön személyes garanciája? - kérdezte erre Murtagh.

- Igen - felelte Dunross. A saját és a családja jövőjét tette fel erre az igenre.

- Mi... hm... nos, úgy gondolom, hogy a Struan cég az ön remek irányítása alatt nagy hasznot fog hajtani, ilyenformán a pénzünk jó helyen lesz, de... De mindezt a legteljesebb titokban kell tartanunk, Mr. Dunross. Én természetesen minden tőlem telhetőt elkövetek. Murtagh igyekezett palástolni idegességét.

- Tegye azt, Mr. Murtagh. Meghívhatom a holnapi versenyre a páholyomba? Sajnos nem tudunk együtt ebédelni, minden percem be van táblázva, de tessék, itt ez a meghívó, ezzel fél háromtól csatlakozhat hozzánk, ha van kedve.

- Jézusom, tajpan, komolyan mondja?

Dunross elmosolyodott magában. Ha Hongkongon egy választmányi tag meghív valakit a páholyába, az annyi, mintha Londonban bemutatná az udvarban. És legalább annyi előnnyel jár.

- Min mosolyog, tajpan? - kérdezte most Casey, kissé közelebb húzódott Dunrosshoz, érezte melegségét.

- Mert e percben szép a világ. Vagy mondjuk úgy, hogy a gondok egyelőre a dobozukban vannak - felelte Dunross. Miután kiszálltak és már kifelé ballagtak a kikötőből, kifejtette elméletét, miszerint a problémák megoldásának egyetlen módja az ázsiai módszer: külön-külön skatulyákba kell helyezni őket, és csak akkor elővenni, amikor az ember készen áll rá, hogy megbirkózzon velük.

- Ez nem rossz módszer, ha az ember megteheti - mondta a lány; egész közel ment Dunross mellett, de nem ért hozzá.

- Ha nem teheti meg, rámegy... Gyomorfekély, infarktus, idő előtti öregség, megrendült egészség.

- A nők kisírják magukat, náluk ez a biztonsági szelep. Egy nő zokog egy sort, aztán máris jobban érzi magát... - Casey is sírt, mielőtt elindult a V and A- ből, hogy találkozzon Dunross-szal. Linc Bartlett miatt sírt. Részben a dühtől, részben a csalódottságtól, részben a vágyakozástól, részben a hiányérzettől - testi hiányérzetből. Hat hónapja múlt már, hogy vége szakadt nagyon ritka, nagyon kurta viszonyai legutóbbikának. Olyankor, mikor túlságosan felerősödött benne a vágy, elment néhány napra síelni vagy napozni, s, ott kiválasztott valakit, akit az ágyába engedett. Aztán éppolyan gyorsan el is feledte az illetőt.

- Jaj, Ciran-chek - mondta neki egyszer az anyja - nem rossz ilyen kérge szívűnek lenni?

- Dehogyan rossz, mama drága - válaszolta erre Casey. - Ez egy becsületes üzlet. Én élvezem a szeretkezést, mármint olyankor, ha kedvem támad hozzá. Ennek ellenére mindent megteszek, hogy minél ritkábban támadjon kedvem. Én Lincet szeretem és senki mást. De ettől...

- Hogy mondhatod, hogy szereted, mikor mással fekszel le?

- Hát nem könnyű. Sőt szörnyű. Nézd, mama, én a lelkeimet is kiteszem Lincért, dolgozom éjjel-nappal, hétvégén, vasárnapokon, a lelkeimet is kidolgozom a családjáért, érted, Tashijan bácsiért, a gyerekekért, Marianért, én vagyok az a családban, aki rendesen keres, és élvezem ezt a szerepet, ezt te is tudod. De néha egyszerűen nem megy tovább. Olyankor kapom magam, és elmegyek. Választok magamnak valakit. Hidd el, mama, ez egy egyszerű biológiai ügylet, semmi más, ebből a szempontból nincs különbség köztünk és a férfiak közt, és most, hogy már létezik az az istenáldotta tabletta, már mi választunk. Hál'istennek ez ma már nem úgy megy, mint a te idődben, drága mamácskám...

Casey oldalra lépett, hogy kikerülje a szembejövő járókelők falanxát, s könnyedén nekiütközött Dunrossnak. Gépiesen megfogta a karját: Dunross nem húzódott el.

Azóta, hogy arra kérte Dunross, kezelje egyenlő félként és Dunross ezt elutasította... Nem, ez nem igaz, Casey figyelmeztette magát. Ian nem utasított el, csak közölte velem, hogy az ő szemszögéből nézve hogy fest az igazság. És az enyémből hogy fest? Nem is tudom. Nem tudom biztosan. Bolond viszont biztosan nem vagyok, ezért öltöztem ma este olyan gondosan, kicsit másképpen, ezért parfümöztem be magam, ezért vettem határozottabbra a sminkemet, ezért fogtam vissza magam az este folyamán harmincszor is, hogy ne vágjak vissza egy-egy megjegyzésére, ezért játszottam inkább a hagyományos női szerepet s mondtam édesdeden: milyen érdekes!

És a legtöbbször az is volt. Dunross figyelmes volt, szórakoztató, fogékony... csodásan éreztem magam. Remek pasas ez az Ian, annyi szent. Veszélyes és rettentő csábító.

Megérkeztek a V and A széles márványlépcsőjéhez. - Casey diszkrétan elengedte Dunross karját. Mégis nagyon közel érezte magát hozzá. - Ian, maga egy okos ember. - Mondja, maga szerint becsületes dolog lefeküdni valakivel, akibe nem vagyunk szerelmesek?

- Eh? - Dunross megglepte Casey kérdése. Aztán így válaszolt: - A szerelem nyugati szó, hölgyem. Én azonban kínai vagyok.

- Na, komolyan.

Dunross elnevette magát. - Azt hiszem, ez az időpont nem alkalmasa komoly kérdések megvitatására.

- De véleménye azért csak van?

- Mindig.

Fölmentek az ilyen kései órán is zsúfolt előcsarnokba. – Dunross nyomban érezte a felé irányuló szempárokot, látta, hogy sokan felismerik - épp ezért nem csak a lépcsőig kísérte a lányt. Ilyen apróság is segíthet, gondolta. Nyugodtnak magabiztosnak kell látszanom. A Nemes Ház sérthetetlen! Nem engedhetem meg és nem is fogom megengedni magamnak a félelem luxusát: kiáramlana belőlem, sok embert tönkretenne, felmérhetetlen károkat okozna.

- Volna kedve meginni velem egy búcsúpohárkát? - kérdezte Casey. - Még nem vagyok álmos. Ha itthon van, lehet, hogy Linc is csatlakozik hozzánk.

- Szívesen. Jólesne egy citromos tea. - Mintegy varázsütésre, megjelent a mosolygó főpincér. És egy üres asztal. - Jó estét, tajpan.

- Jó estét, Éjszakás Cup.

- Nekem is jó lesz a citromos tea - mondta Casey. A pincér elsietett. – Csak előbb megnézem, kaptam-e üzenetet.

- Csak nyugodtan. – Dunross nézte, mint távolodik. Már az első pillanatban, mikor találkoztak a Mandarin Szállóban, észrevette, mennyivel nőiesebbnek tűnik, semmi különös, épp csak egy parányi változás. Érdekes nő. Robbanásra váró szexualitás. Hogy az ördögben segíthetnék neki, hogy gyorsan megszerezhesse a lelépési pénzét.

Éjszakás Gup ott tüsténkedett, majd kantoni nyelvjárásban megszólalt... - Nagyon reméljük, tajpan, hogy sikerül megbirkóznia a tőzsdével és a Második Nagy Házzal.

- Köszönöm. - Dunross önbizalmat sugárzóan csevegett vele egy kis ideig, aztán a portáspultnál álló Casey felé kalandozott a tekintete.

Éjszakás Cup ravasz, öreg szeméinek sarka ráncokba gyűrődött.

- A fegyvercsempész nincs a szállodában, tajpan.

- Eh?

- Nincs itt. Kora este elment egy lánnyal. Hét körül. Épp hogy szolgálatba álltam - mondta könnyedén a nett kis öregember. - A fegyvercsempész nagyon sportosan volt öltözve. Mintha vitorlázáshoz készült volna. Egy lány volt vele.

Dunross most már odafigyelt rá. - Rengeteg lány él Hongkongban, Éjszakás Cup.

- De nem olyan, mint ez, tajpan. - Az öregember óvatosan röhöncsélteni kezdett. - Valamikor Fekete

Szakáll szeretője volt.

- Íííí, öreg, éles a szemed és jó a memóriád. Biztos?

- Mint a halál! - Éjszakás Cup örült, hogy így fogadják a híret. – Hallottuk, hogy ha ön meg tud szabadulni attól a többi megcicerézettől, akkor az amerikaiak esetleg beszállnak a Nemes Házba, így hát gondoltam, nem árt, ha tudja. Meg talán az sem árt, ha tudja, hogy Aranyszőrű átköltözött egy má...

- Kicsoda?

Éjszakás Cup elmagyarázta a ragadványnév eredetét. - El tudja ezt képzelni, tajpan?

Dunross sóhajtott; mint mindig, most is megdöbbenette, milyen gyorsan terjed a pletyka. - Másik szobába költözött?

- Igen, ugyanazon az emeleten, de a folyosó túlsó végére, a 276-osba. Íííí, tajpan! Hallottam, hogy tegnapelőtt éjszaka sírt, aztán ma este is, mielőtt elindult. Harmadik Mosdóslány Fung látta.

- Veszekedtek? A lány meg a fegyvercsempész.

- Nem, nem volt veszekedés, nem volt kiabálás. Viszont okó, ha Aranyszőrű tud az Orlanda nevű virágszárlól, ez épp elég ok, hogy a sárkányok bőfögni kezdjenek. - Éjszakás Cup rámosolygott a kötegnyi távirattal és üzenettel a kezében visszatérő Caseyre. Dunross némi borút vett észre Casey szemében. Linc Bartlett-től nem jött üzenet, gondolta, miközben fölemelkedett. Éjszakás Cup aggályos gondossággal a lány alá tolt a széket, teát töltött neki, s közben tovább folytatta útszéli kantoni stílusában. - Sebjaj, tajpan. Aranyszőrű vagy sem, sötétben minden tehén fekete, hallod-e?

Kuncogva távozott.

Dunross a lány kezében lévő papírokra pillantott. - Gondok?

- Á, nem, csak a szokásos. - Casey Dunross szemébe nézett. - Már mind beskatulyáztam őket holnapra. A ma este az enyém. Linc még nem jött meg. - Belekortyolt a teájába, élvezte az ízét. - Most kisajátíthatom magamnak.

- Azt hittem, én sajátítom ki magát. Nem ar... - Dunross elhallgatott: észrevette a lengőajtón belépő Robert Armstrongot és Sinderst. Megálltak a bejáratnál, asztalt kerestek.

- A maguk rendőrei állandóan túlóráznak - mondta Casey, majd látva, hogy a két férfi pillantása felé fordul, bizonytalan mozdulattal odaintett nekik. A két férfi némi tétovázás után odament az aula túlsó végéhez, és leült egy üres asztalhoz. - Én kedvelem ezt az Armstrongot - mondta Casey. - A másik férfi is rendőr?

- Azt hiszem. Hol ismerkedett meg Roberttel?

Casey elmondta. - A csempészett fegyverek ügyében még mindig semmi újság. Se hogy honnan jöttek, se más efféle. - Ronda egy história.

- Iszik egy konyakot?

- Miért is ne. Egyet az útra, aztán mennem kell. Pincér! - Dunross feladta a rendelést. - Holnap pontosan tizenkettőre itt lesz magáért a kocsí.

- Köszönöm. Szeretnék kérdezni valamit, Ian. A meghívón az áll, hogy "hölgyek kalapban, kesztyűsen". Ez komoly?

Dunross összevonta a szemöldökét. - Természetesen. Úri hölgyek mindig kalapban és kesztyűben jelennek meg a lóversenyen. Miért? – Mert akkor kell vennem egy kalapot. Már évek óta nem volt a fejemen.

- Én egyébként szeretem, ha egy nőn kalap van. - Dunross körülpillantott a teremben. Armstrong és Sindere lopva őt figyelte. Vajon csak véletlenül vannak itt? - töprengett.

- Maga is érzi a tekinteteket, tajpan? Mintha itt mindenki ismerné magát.

- Ez nem nekem szól, hanem a Nemes Háznak, és annak, amit képviselek.

Megjött a konyak. - Egészség! - Koccintottak. - Hajlandó most már válaszolni a kérdésekre?

- A válasz nem. - Dunross meglötyögtette poharában a konyakot, s beszívta páráját.

- Mi nem?

Dunross váratlanul elmosolyodott. – Nem becsületes dolog olyannal lefeküdni, akibe nem vagyunk szerelmesek. De lépten-nyomon előfordul. Kalaposan és kesztyűsen ugyanúgy, mint anélkül.

Casey kacagott, szeméből szinte teljesen eltűnt a ború. - Attól függ, ugye?

- Attól függ! - Dunross higgadt, felszínes mosollyal nézte a lányt. Mindketten ugyanarra gondoltak: ez attól függ, hogy ki, mikor, hol, hogyan, mennyire... és hogy most éppen stimmelne minden. Dunross odakoccintotta poharát Caseyéhez. - Egészség - mondta. - Igyunk a keddre.

Casey visszamosolygott rá, dobogó szívvel emelte ajkához a poharát. - A keddre.

- Addig minden várhat. Ugye?

- Igen. Remélem, Ian.

- Hát akkor én megyek is.

- Remekül éreztem magam.

- Én is.

- Köszönöm a meghívást. Holnap... – Elhallgatott, mert Éjszakás Cup tűnt fel mellettük.

- Bocsásson meg, tajpan. Telefon.

- Köszönöm. Egy pillanat és itt vagyok. – Dunross felsóhajtott. – A gonosz sehol sem lel nyugodalmat... Mehetünk, Casey?

- Persze, tajpan. Casey is felállt, hevesen vert a szíve, keserédesen sajtott a benseje. - Majd én elintézem a számlát.

- Köszönöm, de ez már megtörtént. Egyszerűen elküldik az irodámba. – Dunross borralalót tett az asztalra, aztán a lift felé vezette Caseyt. Mindketten érzékelték az őket kísérő szemeket. Dunross egy másodpercig kísértésbe jött, hogy felkísérje a lányt, hadd pletykáljanak. Ezzel viszont tényleg a falra festeném az ördögöt, márpedig ördögből már így is van épp elég körülöttem, gondolta. - Jó éjt, Casey, holnap látjuk egymást, és ne felejtse el, hogy este fél nyolctól kilencig koktél. Lincnek adja át üdvözlőmet. Derűsen intett, és elindult a recepció felé.

Casey nézte, mint távolodik: magasan, makulátlanul magabiztosan. A lift ajtaja becsukódott. Ha most nem Hongkongon lennék, ma este nem menekültél volna a kezeim közül, Ian Dunross. De nem ám. Akkor ma este szeretkeztünk volna. De még sor kerül erre is. De még mennyire, hogy sor kerül!

Dunross megállt a recepció pultnál, és fölvette a telefont. – Tessék, itt Dunross.

- Tajpan?

- Halló, Lim - mondta Dunross, felismerve komornyikja hangját. - Mi újság?

- Az imént telefonált Mr. Tip Tok-to, uram. - Dunrossnak felgyorsulta szívverése. – Arra kért, próbáljam elérni önt, és kérjem meg, hogy hívja vissza. Azt mondta, éjjel kettőig vagy reggel hét után bármikor hívhatja.

- Köszönöm. Egyéb?

- Miss Claudia telefonált nyolckor, hogy elhelyezte az ön vendégét... - Papírzörgés hallatszott. -... Mrs. Gresserhoffot a szállodában, és hogy megerősítette a tizenegyre megbeszélrt randevút.

- Jól van. Más?

- Úrnő telefonalt Londonból, ott minden rendben... meg egy bizonyos dr. Samson is telefonált Londonból.

- Nocsak. - A specialista, akihez Kathy fordult. – Telefonszámot hagyott? Lim bediktálta, Dunross lefirkantotta.

- Van még valami?

- Nincs, tajpan.

- Első Lány hazajött már?

- Még nem, tajpan, Hét óra tájban néhány percre beugrott egy fiatalemberrel, aztán már mentek is.

- Martin Haplyvel?

- Igen, vele.

- Köszönöm, Lim. Hívom Tiptopot, aztán felszálok a kompra, és megyek haza.

Letette. Bement az újságos melletti telefonfülkébe, hogy nyugodtabban tudjon beszélni. Tárcsázott.

- Vjjjj?

Megismerte Tiptop hangját. - Jó estét. Ian Dunross vagyok.

- Á, tajpan! Egy pillanat. – Tiptop befogta a kagylót, fojtott hangok hallatszottak. Dunross várt. - Ne haragudjon, hogy megvárattam. Kaptam néhány nagyon nyugtalanító hírt.

- Csakugyan?

- Igen. Úgy veszem észre, a rendőrségük megint olyan, mint a kutyatüdő meg a farkasszív. Tévedésből letartóztatták az ön egyik nagyon jó barátját, Brian Kok főfelügyelőt.

- Brian Kokot? Dunrossnak leesett az álla. - Na de miért?

- Úgy tudom, azzal a hamis váddal illetik, hogy a Kínai Népköztársaság kémje, és...

- Az nem létezik!

- Egyetértek. Nevetséges! Mao elnöknek nincs szüksége kapitalista kémekre. Azonnal szabadon kell engedni, azonnal... És ha el akarja hagyni Hongkongot, akkor el kell engedni, menjen, amerre kedve tartja... azonnal!

Dunross próbált magához térni, gondolkozni. Ha Tiptop azt mondja, hogy Brian Kokot azonnal szabadon kell engedni, és ha akar, elmehessen Hongkongról, akkor Brian csakugyan Kína kémje, Kína egyik kémje... Márpedig ez lehetetlen. Lehetetlen. Lehetetlen. - Én... nem is tudom, mit mondjak - adta fel a labdát Tiptopnak.

- Kénytelen vagyok rámutatni, hogy aligha várható el egy régi baráttól, hogy segítséget nyújtson egy régi barátnak, akinek a rendőrsége ekkora baklövéseket követ el. Hallod-e?

- Egyetértek - hallotta saját, megfelelő mértékben aggódó hangját Dunross, de közben egy másik hang ezt ordította a belsejében:

Jóságos ég! Ezek Briant akarják a pénzért cserébe! - Holnap... holnap reggel első dolgom lesz, hogy

beszéljek a hatóságokkal.

- Nem tehetne még ma este valamit?

- A kormányzót ilyenkor már nem lehet felhívni, de... - Dunrossnak eszébe jutott Armstrong és Sindere - Nagyon dobog a szíve. - Megpróbálom. Most rögtön, Biztos vagyok benne, hogy tévedés történt, Mr. Tip. Nyilvánvalóan tévedés történt. Mindenesetre biztos vagyok benne, hogy a kormányzó úr készséges lesz. És a rendőrség is. Egészen biztos, hogy egy ilyen... tévedést helyre lehet hozni... megoldható... mint a Victoriának az a kérése, hogy átmenetileg használhassa a kitűnő bank készpénzét...

Hosszúcsend következett. - Elképzelhető. Igen. Öreg barátoknak segíteniük kell egymást, segíteni kell helyrehozni a tévedéseket. Igen, elképzelhető.

Dunross kihallotta Tip Tok-to szavaiból a kimondatlan „ha”-t, s gépiesen folytatta az alkudozást. Rettenetesen kihozták a sodrából a hallottak. - Nem kapta meg véletlenül a levélkémet, Mr. Tip? Minden másról gondoskodtam. A Victoria egyébként biztosan beszáll a tórium finanszírozásába. - Óvatosan hozzátette: - És ugyanez érvényes a többi kérés túlnyomó részére is... kedvező feltételekkel.

- Ó, igen, köszönöm. Igen, megkaptam a levelét és a nagyon kedves meghívását. Rettenően sajnálom, de nem érzem jól magam. Köszönöm tajpan. Abban az esetben, ha lehetséges volna, mennyi időre volna szüksége a kormányzatuknak a pénzre?

- Azt hiszem, harminc nap az elegendőnél is több volna, de talán még két hét is. De nem a kormányzatról van szó, hanem a Victoriáról, a Blacsról és a többi banktól. Ezt holnap meg tudom mondani. Számíthatok a kitüntetésre, hogy holnap a turfon vendégül láthatom ebédre?

- Ebédre sajnos nem, de ebéd után esetleg találkozhatunk, ha önnek is megfelel.

Dunross komoran elmosolyodott. A tökéletes kompromisszum. - Természetesen.

- Köszönöm, hogy hívott. Jut is eszembe: Mr. Yu nagyon kedvezően nyilatkozott önről, tajpan.

- Kérem, adja át neki üdvözlőmet. Remélem, hamarosan találkozom velem, Kantonban.

- Meglepetve olvastam a sógora nyilatkozatát, amelyben a Középső Birodalommal kapcsolatos nézeteit fejtette ki.

- Engem, is meglepett. A feleségem és az öccse hosszú évek óta megszakította egymással a kapcsolatot. A sógorom nézetei idegenek tőlünk, ellenségesek és teljesen megalapozatlanok. - Dunross némi habozás után hozzátette. - Remélem, sikerül semlegesíteni.

- Igen... Egyetérték. Köszönöm. Jó éjszakát. - A telefon elhallgatott. Dunross letette a kagylót. Jézusom! Brian Kok! Én meg kis híján, odaadtam neki az AMG- papírokat! Jézusom!

Nagy nehezen összeszedte magát, és visszament az előcsarnokba.

Armstrong és Sindere még ott volt. - Jó estét! Megengedik, hogy egy percre leüljek?

- Természetesen, Mr. Dunross. Milyen kellemes meglepetés. Iszik valamit?

- Teát. Kínai teát. Köszönöm.

Asztaluk a többitől kissé elkülönülve állt. Dunross körülpillantott, aztán előrehajolt. - Hallom, Robert, hogy letartóztatták Brian Kokot. - Még mindig remélte, hogy nem igaz. A két férfi rámeredt. - Ezt kimondta magának?- kérdezte Armstrong.

Dunross beszámolt nekik a telefonbeszélgetésről. - Mindketten közömbös arccal hallgatták, de Dunross látta, hogy időnként összenéznek. - Nyilvánvaló csereügylet - mondta. - Briant a pénzéért.

Sinders ivott egy korty kakaót. - Mennyire fontos ez a pénz?

- Rettenetesen fontos és sürgős. Minél előbb jön, annál jobb. Dunross megtörölte a homlokát. - Ez a pénz véget vetne a bankok megrohanásának. Mr. Sinders, és most, hogy kezünkben van a... -, Döbbenet elhallgatott.

- Mi az? - kérdezte Sinders.

- Csak... csak hirtelen eszembe jutott, mit írt AMG az elfogott jelentésben, hogy "elképzелhető, hogy a rendőrségre beépült embernek a Szevrinhez is köze van". Van köze?

- Kinek?

- Az ég szerelmére, ne játszadozzon velem!- sziszegte dühösen Dunross. - Ez most komoly! Hülyének néz? A Szevrin egyik embere beépült a Struan céghez. Ha Brian benne van a Szevrinben, jogom van tudni.

- Tökéletesen egyetértek - mondta Sinders higgadtan, de a tekintete hirtelen fagyossá vált. - Legyen egészen nyugodt, hogy amint leleplezzük az árulót, értesítjük önt. Van már valami sejtése, hogy ki lehet az?

Dunross a fejét ingatta, türtőztette magát.

Sinders figyelte. - Hogy mondta? "És most, hogy a kezünkben van a..." Mi van a kezünkben, Mr. Dunross?

- Szinte már a kezünkben van az a pénz. Azonnal meg kell szereznünk. Mit csinált Brian?

Sinders némi hallgatás után válaszolt. - A bankok hétfőig zárva vannak. Eszerint tehát hétfő a határidő?

- Én azt hiszem, a bankoknak addigra meg kell kapniuk a pénzt: - hogy nyitásra már ott legyen a fiókjukban. Mi az ördögöt művelt Brian?

Sinders rágyújtott. Armstrongnak tüzet adott. - Ha ez a Brian nevezetű illető csakugyan le van tartóztatva, akkor nem hinném, hogy ez túlságosan diszkrét kérdés, Mr. Dunross.

- Persze, hogy le van tartóztatva - mondta Dunross. - Tiptop különben ki nem ejtette volna a száján a nevét. Brian nyilván rettentően fontos ember. De hát az ég áldja meg, hova akar kilyukadni? Hajlandó ön lebonyolítania cserét, vagy Mr. Crosse lesz az? Gondolom, kell hozzá a kormányzó úr felhatalmazása.

Az MI-6 főnöke elgondolkozva lepöccintette cigarettája végéről a hamut. - Nem hiszem, hogy erre a cserére sor kerül, Mr. Dunross.

- Miért? A pénz fontosabb, mint a...

- Ez nézőpont kérdése, Mr. Dunross. Mármint abban az esetben, ha Brian Kok valóban le van tartóztatva. Őfelsége kormányát mindenestre aligha lehet megszarolni. Az ilyesmi roppant sekélyes ízlésre vall.

- Ahogy mondja. Sir Geoffrey viszont azonnal bele fog menni.

- Kétlem. Én úgy vettem észre, ennél sokkal okosabb ember. És ha mar a cserénél tartunk, Mr. Dunross: én abban a hiszemben jöttem ide, hogy ön átadja nekünk az AMG-féle irományokat.

Dunross úgy érezte, mintha egy jégcsákány fúródna a gyomrába.

- Ma este át is adtam.

- Az ég szerelmére, ne játszadozzon velem! Ez most komoly. Hülyének néz? - mondta Sindere pontosan azzal a hangsúllyal, ahogy nem sokkal előbb Dunross. Hirtelen szárazon felnevetett, s fagyos nyugalommal folytatta: - Ön nyilvánvalóan a jelentések egy változatát adta át nekünk, amelyek minősége azonban nem mérhető ahhoz, amelyik a kezünkbe került. - A gyűrött férfi tekintete furcsamódon még fagyosabbá és fenyegetőbbé vált, bár az arcvonásai nem változtak. - Ügyes, dicséretes húzás volt, Mr. Dunross, de fölösleges. Nekünk szükségünk van azokra a jelentésekre. Az eredetiekre.

- Ha a tőlem kapottakat nem találja kielégítőnek, akkor miért nem nézi át AMG irományait?

- Megtettem. - Sindere komoran elmosolyodott. - Nos, a helyzet úgy áll, ahogy az öreg útonálló mondta: pénzt vagy életet. Azoknak az iratoknak a birtoklása halálát okozhatja. Így van, Robert?

- Így, Mr. Sindere.

Sindere szippantott egy slukkot. - Szóval, Mr. Dunross, ez a maga Mr. Tiptopja üzletelni óhajt... Hongkongban úgy látszik már csak így megy. Benne van a levegőben. Eh? Az üzlet azonban csak akkor szokott létrejönni, ha az áruért megfelelő árat kínálnak. És ha ön az ellenséggel óhajt üzletelni... Nos, ahogy mondják: háborúban és szerelemben minden szabályos. Így van?

Dunross jámbor képet vágott. - Én is így hallottam. Mindenekelőtt a kormányzóval fogok beszélni. Addig maradjon ez szigorúan hármunk között. Jó éjt.

Néztek utána, míg el nem tűnt a lengőajtó mögött.

- Mi a véleménye, Robert? Áthintáztok minket Dunross a jelentésekkel?

Armstrong sóhajtott. - Nem tudom. Az arca nem árult el semmit. Pedig figyeltem. Semmit. De vág az esze, mint a borotva.

- Tudom. – Sinders tűnődött egy darabig. - Szóval az ellenség üzletelni óhajt... Eszerint még legfeljebb huszonnégy óráig tarthatjuk magunknál a kliensünket. Mikor hallgatja ki legközelebb?

- Reggel fél hétkor.

– Ó! Ha ilyen korán kezd, akkor jobb, ha szedelőzködünk. Sinders intett, hogy hozzák a számlát. - Beszélék Mr.Crosse-szal, de tudom, mit fog mondani – hogy Londontól milyen utasítást kapott.

- Tessék?

- Nagyon idegesek, mert a kliens túl sok titok tudója... Tudja: főtiszti tanfolyam, Kanadai Királyi Lovasrendőrség... Sinders megint tévovázott. - Nos, Robert, bármit tegyen is Mr. Dunross, nekünk csupán egyetlen lehetőségünk van: felgyorsítani a kihallgatást. Ezennel törölöm a fél hetest, és folytatjuk az óránkénti menetrendet. Aztán, ha fizikailag megfelelő állapotban van, jöhet a vörös szoba.

Armstrong elfehéredett. - De uram...

- Sajnálom - mondta baráti hangon Sinders. - Tudom, hogy a barátja, hogy a barátja volt, de Mr. Tiptop és Mr. Dunross nem hagy időt a finomkodásra.

SZOMBAT

62.

9 óra 32 perc

A JAL tokiói járata alacsonyan közeledett a tenger felől, s tökéletes simasággal ereszkedett a Kai Tak betonjára. Kerekei alól vékony füstpamacsok szálltak fel. Motorjait azonnal hátramenetbe kapcsolta, úgy gurult egyre csökkenő sebességgel a repülőtér épületkomplexuma felé.

A nagy forgalmú csarnokban, a vámhivatal és a határőrség pultjai előtt utasok, repülősök, látogatók tolongtak. A kiutazás sima ügy volt; legtöbbször a beutazás is. Kivéve a japánokat. A kínaiak nehezen

felejtenek. Túl közel volt még a háború, Kína és Hongkong japán megszállásának emlékei nagyon erősen, nagyon elevenen éltek még. Nehéz volt megbocsátani. Ezért aztán a japánokat szigorúbban ellenőrizték. Még a JAL járat hajózoí, még a csinos, mosolygós légikisasszonyok is, akik egyike-másika pedig a megszállás éveinek vége felé legfeljebb karon ülő lehetett, rideg pillantások kíséretében kapták vissza úti okmányaikat.

Utánuk egy amerikai következett a sorban. - Jó reggelt – nyújtotta át útlevelét a tisztviselőnek.

- Jó reggelt. - A fiatal kínai fellapozta az útlevelet, rápillantott a fényképre, majd az utasra, aztán tovább lapozott a vízumig. Közben észrevétlenül megérintett egy rejtett lábkapcsolót. Ez riasztotta a közeli megfigyelő-helyiségben várakozó Crosse-t és Sinderst. Odamentek a detektívükörhöz, és megnézték maguknak a férfit, aki a hat beléptető pult egyike előtt állt a hosszú sorokban várakozó utasok között.

Az egy éve kibocsátott útlevelben egyebek között ez állt: „Vincenzo Banastasio, férfi, született New Yorkban, 1910. augusztus 16-án. Haja szürke, szeme barna.” A tisztviselő rutinszerűen megnézte a többi vízumot és bélyegzőt is: Anglia, Spanyolország, Olaszország, Hollandia, Mexikó, Venezuela, Japán. Lepecsételte és közömbös mozdulattal visszaadta a szürke könyvecskét.

Banastasio keresztülvágott a vám területén. Egyik kezében drága krokodilbőr aktatáskát tartott, a másikkban rikítóan csomagolt vámmentes italokat, vállán fényképezőgép lógott.

- Jóképű pasas – jegyezte meg Sinders. - Látszik, hogy vigyáz magára. - Nézték, mint olvad bele a tömegbe. Crosse bekapcsolta hordozható CB-jét. - Rajta vannak? - szólt bele.

- Igenis - jött azonnal a válasz.

- Nyitva hagyom ezt a frekvenciát. Folyamatos tájékoztatást kérek.

- Igenis.

Crosse Sindershez fordult. - Simán követni tudjuk.

- Gondoltam. Örülök, hogy láttam. Mindig nagy öröm, ha az ember a maga testi valóságában látja az ellenséget.

- Ön szerint ellenség?

- Mr. Rosemont annak tartja. Maga nem?

- Úgy értettem, hogy a mi ellenségünk. Abban biztos vagyok, hogy nem egyenes úton jár... csak abban nem vagyok biztos, hogy van-e kapcsolata a hírszerzéssel.

Sinders sóhajtott. - A poloskák működnek?

- Igen. - Előző nap késő este a KO egyik szakegysége titokban bemikrofonozta azt a helyiséget, amelyet Banastasio foglalt le magának a Hiltonban. Bemikrofonozták Fényképész Ng lakását is.

Türelmesen várokoztak. Az asztalon halkán sziszegett és recsegett a CB- rádió.

Egy idő múltán Sindere mintegy mellékesen megkérdezte: - Mi újság a másik kliensünkkel? –

- Kivel? Kikkel?

- Vele. Maga szerint meddig fog tartani?

- Nem sokáig. - Crosse elmosolyodott.

- Mikor teszik át a vörös szobába?

- Úgy gondoltam, délben volna a legmegfelelőbb. Mielőtt még kikészül.

- Armstrong vezeti a kihallgatást?

- Igen.

- Armstrong jó szakember. Az Ivanovon remekül helytállt.

- Legközelebb azért örülnék, ha folyamatosan tájékoztatna. Végül is ez az én területem...

- Természetesen, Roger. London nagyon hirtelen döntött.

- És mi a döntés? Mármint a vasárnapkal kapcsolatban?

- A miniszter különleges utasításokat küldött. - Sindere a homlokát ráncolta. - A személyi lapja szerint Brian Kok erős ember. Nincs sok időnk. Nagyon nagy lehet benne az elhivatottság, hogy képes volt ilyen sokáig és ilyen mélyen rejtőzködni.

- Igen, igen... De én bizakodó vagyok. Mióta megépíttetem azt a szobát, háromszor is kipróbáltam. Öt percnél tovább egyszer sem bírtam ki benne, és mindháromszor olyan rosszul lettem, hogy azt hittem, végem... Pedig én nem is estem át előtte a dezorientációs előkészítésen. Nagyon bízom benne, hogy nem lesz semmi gondunk. - Crosse elnyomta a cigarettáját. - Ez egy roppant hatékony módszer. Pontos mása a KGB-féle prototípusnak.

Sindere csak egy perc múltán válaszolt. – Kár, hogy ilyen módszerekhez kell folyamodnunk. Nagyon kockázatos. És visszataszító. Én jobb szerettem, amikor még... Bár el kell ismerni, a mi mesterségünk sohasem volt teljesen tiszta.

- A háború alatti évekre gondol?

- Igen, Megvallom, én jobban szerettem azokat az időket. Akkoriban legalább nem álszenteskedett így egyik-másik vezetőnk... sem a média. Mindenki megértette, hogy háborúban állunk. Manapság viszont, mikor pusztán létünkben vagyunk fenyegetve... – Sindere elhallgatott, majd kinyújtott karját: - Nézze csak, Roger! Nem Rosemont az ott? - Az amerikai egy másik férfi társaságában állt a kijáratnál.

- De igen, ő – felelte Crosse. Az a másik meg ott mellette Langan, az FBI embere. - Tegnap este megállapodtam vele, hogy a Banastasio-ügyben egyesítjük erőinket, bár az igazat megvallva jobban örülnék, ha az a piszkos CIA nem ütné bele az orrát a dolgunkba.

– Hát igen... Időnként tényleg elég nehéz velük.

Crosse felvette a CB-t, és kimentek Rosemontékhoz. - Szorosan rajta vagyunk, Stanley. Az este megegyeztünk, hogy a műveletnek ezt a részét mi vállaljuk. A maguké a szálló. Így egyeztünk meg?

- Igen, Rog, persze. Jó reggelt, Mr. Sindere. – Rosemont savanyú képpel bemutatta a szintén rosszkedvű Langant. - Nem avatkozunk bele, Rog, bár az illető történetesen a honfitársunk. Nem ezért vagyunk itt. Csak kikísértem Edet.

- Csakugyan?

- Igen - mondta Langan. Ugyanolyan fáradt és komor volt, mint Rosemont. - Azokról a fotókópiákról van szó, Rog. Thomas KK. Lim papírjairól. Személyesen kell leszállítanom az Irodának. Beolvastam egy részletet a főnökömnek, majd szétrobbant, kiborult a bili.

- El tudom képzelni.

- Ott fekszik egy kérés az asztalán, hogy hadd tarthassuk meg az eredetieket és a...

- Szó sem lehet róla - mondta Sindere Crosse-nak.

Langan vállat vont, - A kérés ott van az asztalán, Rog. Gondolom, ha a mi főnökeinknek tényleg szükségük van rájuk, magának valahonnan a mennyország magaslatából szólnak majd le a maga főnökei. Azt hiszem, most már ideje beszállnom. Nem is tudom, hogy mondjam meg, mennyire hálásak vagyunk magának, Rog. Lekötelezett minket. Azok a piszok disznók... Számíthat a hálánkra. – Kezet fogott mindenkivel, aztán kisietett a betonra.

- Mi volt az a részinformáció, amitől végképp kiborult a bili, Mr. Rosemont?

- Halálos volt az elejétől végéig, Mr. Sindere. Nagy csapás számunkra, de legfőképpen az Irodára. Ed azt mondja, a főnökei a plafonra másztak. Beláthatatlan, milyen politikai következményekkel járhat a demokratákra és a republikánusokra. Igaza volt. Ha Tillman szenátornak, az elnöki szék várományosának, aki jelenleg Hongkongon tartózkodik, kezébe kerül ez az anyag, nincs ember, aki megmondja, mit fog cselekedni. – Rosemont nem is emlékeztetett szokásos derűs önmagára. - A főnököm telekezett a dél-amerikai kapcsolatunknak, hogy adjon ki elfogatóparancsot Thomas K.K. Lim ellen, úgyhogy nagyon rövid időn belül ki fogjuk hallgatni. Ne aggódjon, maguk is kapnak majd egy példányt. Van még valami más is, Rog?

- Ezt hogy érti?

- Hogy volt ezek között az anyagok között esetleg más is, amit használni tudnánk?

Crosse fagyosan elmosolyodott. - Természetesen. Mit szólna például egy fénymásolathoz, amely egy indonéziai magánforradalom finanszírozásáról szól?

- Jaj, istenem...

Ahogy mondja. És mit szólna néhány fénymásolathoz, amely tanúsítja, milyen kifizetések történtek egy franciaországi bankon keresztül egy nagyon befolyásos vietnami hölgy és egy nagyon befolyásos vietnami úr részére bizonyos nagy szolgálatok fejében?

Rosemont falfehér lett. - Mi van még?

- Ennyi nem elég?

- Van még?

- Az ég szerelmére, Stanley... Persze, hogy van még. Maga is tudja, mi is tudjuk.

- Megkaphatjuk most?

Sindere közbeszólt.– Mivel tudja viszonzni? Rosemont rájuk meredt. – Ezt ebéd közben meg...

Nagyot reccsent a CB. – Az illető felvette a csomagjait, elhagyta a vámterületet és a taxiállomás felé tart... Most... Most... Ahá, valaki várta, egy kínai, jóképű, elegáns férfi, nem ismerem... Egy Rollshoz mennek, a rendszám itteni... Á, ez a szálló kocsija. Mindketten beszállnak.

Crosse beleszólt a mikrofonba. - Maradjon ezen a frekvencián. Végigzongorázott a többi hullámsávon: statikus sziszegés, forgalom halk zaja, recsegés.

Rosemont felderült. - A kocsit is bepoloskálták? - Crosse bólintott. - Ez remek, Rog! Én valószínűleg elfelejtettem volna.

Egy ideig szótlánul füleltek, aztán: -... örülök, hogy kijött elém, Vi Szi – mondta tisztán, érthetően Banastasio. - De azért nem kellett volna ezzel fárasztania...

- Szó sincs fáradságról - válaszolt egy kulturált hang. - Itt a kocsiban beszélgethetünk, így talán nem kell elfáradnia az irodába és a Ma...

- Na, igen, persze... – vágott a másik férfi szavába az amerikai. - Van egy hírem a maga számára, Vi Szi... - Fojtott hangok hallatszottak, aztán hirtelen valami erős, átható zümmögés hangzott fel, elnyomva a beszédhangokat. Crosse azonnal frekvenciát váltott. A többi sávon kifogástalan volt a vétel.

- Hogy az a... – Bekapcsolt egy villanyborotvát, hogy zavarja a vételt - mondta utálkozva Rosemont. - Profi a disznó. Ötven dollárt teszek egy cent ellenében, hogy leblokkolta az összes poloskát, és van rá egy százasom, hogy mikor megjavul a vétel, csak ártatlan fecsegést fogunk hallani. Mondtam, hogy ez a Banastasio nagykutya.

63.

10 óra 52 perc

- Tajpan! Samson doktor Londonból a hármason.

- Köszönöm, Claudia - Dunross megnyomta a gombot. - Üdvözlöm, doktor úr. Már vártam a hívását.

- Csak most értem vissza a kórházból... ne haragudjon, hogy nem hívtam korábban. A nővére, Mrs. Gavallan miatt keresett?

- Igen, hogy van?

- Nos, most kezdtünk bele egy újabb nagyon komoly vizsgálsorozatba. Úgy tapasztalom, lelkileg nagyon jól tartja magát. Fizikailag sajnos nem annyira...

Dunross elszorult szívvel hallgatta, mint magyarázza az orvos a sclerosis multiplex ismérveit: hogy valójában senki sem tudja pontosan, mi is ez az egész, ez idő szerint nincs rá orvosság, a kór már a végső stádiumba ért, amikor már az idegrendszerben bekövetkezett károsodások a jelenleg ismeretes gyógykezelések mellett irreverzibilisek. - Vettem magamnak a bátorságot, és felhívtam Los Angelesben a UCLA- n Klemberg professzort, megkértem, jöjjön el egy konzultációra. Ő a világ legelismertebb

szaktektintélye ezen a területen. Legyen nyugodt, uram, mindent megteszünk Mrs. Gavallan érdekében.

- Úgy veszem ki a szavaiból, hogy ez a minden gyakorlatilag egyenlő a semmivel.

- Ennyire azért nem rossz a helyzet.- Ha Mrs. Gavallan vigyáz magára, sokat pihen és betartja az előírásokat, még hosszú éveken át normális életet folytathat.

- Ez konkrétan hány évet jelent?

Az orvos csak hosszas habozás után válaszolt. Jaj, Kathy, szegény Kathy!

- Nem tudom. Az ilyen problémák megoldása sokszor Isten kezében van, Mr. Dunross. Az esetek lefolyása nem egyforma. Mrs. Gavallan esetében körülbelül hat hónap múlva, úgy karácsony tájékán már behatároltabb választ tudok adni. Mindenesetre felveszem őt a biztosított betegek közé...

- Ne. Szeretném, ha privát páciens maradna, doktor úr. Kérem, nekem küldje a számlát.

- A kezelésben nincs semmiféle különbség, Mr. Dunross. Legfeljebb annyi, hogy Mrs. Gavallannak egy kicsit várakoznia kell a váróban, és különszoba helyett egy többágyasba kerülne.

- Kérem, kezelje privát betegként. Én jobban örülnék. És a férje is. Dunross hallotta, hogy az orvos felsóhajt. - Rendben van, uram. A telefonszáma megvan, abban a pillanatban hívom, mihelyt Klemberg professzor megvizsgálta a beteget.

Dunross megköszönte neki, és letette a kagylót. Jaj, Kathy, szegény, drága Kathy...!

Még kora reggel, mikor felkelt, beszélt vele és Penelopével. Kathy azt mondta, már sokkal jobban érzi magát, és Samson doktor is nagyon biztatja. Penn később elmondta, hogy Kathy nagyon kimerültnek látszik. - Úgy veszem észre, nem sokat használ neki ez az egész. Van rá valami esély, hogy még október tizedike előtt idegorj egy-két hétre?

- Pillanatnyilag nincs, Penn, de sose lehet tudni.

- Amint innen a kórházból kiszabadul, elviszem Avisyardba. Legkésőbb a jövő héten. Ott jobb helye lesz. Meglátod, a vidéki levegő jót tesz neki. Ne aggódj, Ian.

- Mondd csak, Penn... Avisyardban kimégy majd miattam az Átokfához?

- Mi a baj?

Dunross kihallotta felesége hangjából az aggodalmat. Semmi, drágám - felelte, de közben Jacques- ra és Phillip Chenre gondolt: őket hogyan magyarázzam meg? - Semmi különös, mindig ugyanaz. Csak szerettem volna, ha üdvözlöd a nevemben eredeti átokfánkat.

- Ami paliszanderfánk már nem is jó?

- Dehogynem, de azért az nem ugyanaz. Talán nem ártana, ha hoznál róla egy hajtást...

- Ne... Szerintem jó helyen van ott, ahol van. Akkor legalább időnként haza kell jönnöd, Ian.

- Fogadjak a nevedben délután?

Újabb szünet. - Tegyéél tíz dollárt arra a lóra, amelyikre gondolod. Beszállok melléd. Tudod, hogy mindenben melletted vagyok. Hívjál holnap. Szeretlek... Szia.

Dunrossnak eszébe jutott, mikor mondta neki először Penelope, hogy szereti, s hogy mennyire szabódott eleinte, mikor feleségül kérte, míg végül sűrű könnyhullatás közepette megvallotta húzódozása igazi okát: „Jaj, Istenem, Ian, én nem vagyok méltó hozzád. Te előkelő családból származol, én nem. Ahogy most beszélek, az csak úgy rám ragadt, ez is csak azért, mert a háború elején elvittek vidékre. Addig mindössze kétszer tettem ki a lábam Londonból, akkor is csak a tengerpartra mentünk. Egy csodálatos, régi hampshire-i kúriára kerültem, ahova az összes többi lány egy Byculla nevű elegáns magániskolából érkezett - Óriási zűrzavar volt akkoriban, az én egész iskolám valahova máshova került, csak én keveredtem egyedül a bycullások közé, és én csak akkor fedeztem fel, akkor jöttem rá, hogy én másképp, máshogyan dumálok, vagyis hogy beszélek. Látod, időnként még most is előjön... Istenem, te el sem tudod képzelni, milyen borzalmas érzés volt olyan fiatalon megtudni, hogy én... a köznéphez tartozom, hogy úgy beszélek, mint a közemberek... és hogy Angliában ilyen határtalan különbségek vannak a beszédmódban... és hogy ennyire fontos, hogy hogyan beszélünk! Kezem-lábam törtem az igyekezettől, hogy mindenben utánozzam őket. Igaz, segítettek, és volt egy csodálatos tanárnőm is. Belevetettem magam ebbe az új életbe, az ő életformájukba, és megfogadtam, hogy állandóan képezni fogom magam, és soha, de soha nem hátrálok egyetlen lépést sem. Ennek ellenére nem mehetek hozzád, drágám... maradjunk csak szeretők... Én sose leszek méltó hozzád."

Idővel aztán mégis összeházasodtak. Dunross nagymama beszélte rá Penelopét. Penelope végül beleegyezett, de csak az után, hogy kiment az átokfához. Sose mesélte el Dunrossnak, mit mondott neki.

Szerencsés ember vagyok, gondolta Dunross. Pennél jobb feleséget férfi nem kívánhat. -

Hajnal óta, mióta visszajött a lóversenypályáról, egyfolytában dolgozott. Fél száz távirat. Több tucat nemzetközi hívás, számtalan helyi. Fél tízkor felhívta a kormányzót Tiptop ajánlata ügyében. - Konzultálni fogok a miniszterrel - válaszolta kérdésére Sir Geoffrey. Legkorábban délután négykor tudom hívni. Ezt az ügyet a legteljesebb titokban kell tartani Ian. Uram az egekben... ! Brian Kok rettentő fontos lehet nekik!

- Vagy talán csak egy újabb kézenfekvő kérés a pénz ellenében.

- Én nem hiszem, Ian, hogy a miniszter belemegy ebbe a cserébe. - Miért ne menne bele?

- Mert őfelsége kormánya esetleg rossz precedensnek tekinthetné. Én annak tekinteném.

- A pénz létfontosságú.

- A pénz csak átmeneti probléma, a precedensek azonban sajnálatos módon örök életűek. Volt kimm a pályán? - Voltam.

- Milyenek a formák?

- Mind jó formában van. Travkin szerint Kalauzhal a legnagyobb ellenfelünk, és puha lesz a pálya. Nemes Csillag remek ló, de még sosem versenyzett felázott talajon.

- Esőt kapunk?

- Igen. De talán szerencsénk lesz, excellenciás uram.

- Reméljük a legjobbakat. Rettentő időket élünk, Ian. Elmegy John temetésére?

- Elmegyek, excellenciás uram.

- Én is. Szerencsétlen ember.

Délelőtt a temetésen Dunross szép szavakkal méltatta John Chen érdemeit, hadd nyerjen minél több arcot a Chen Ház és a Chen család mindazon őse, aki oly hosszú ideig és oly híven szolgálta a Nemes Házat.

- Köszönöm, tajpan - mondta Phillip Chen keresetlenül. - És még egyszer bocsánatot kérek.

Dunross később, négyszemközt, azt mondta Phillipnek: - A bocsánatkérés az bocsánatkérés, de ettől még nem tudunk kimászni a csávából, amelybe a fia és maga kevert bennünket. És nem segít azon sem, amivel az a disznó Négyujjú és a harmadik érme fenyeget.

- Tudom, tudom...! - tördelte a kezét Phillip Chen. - Tudom! És ha nem sikerül visszatornásznunk a részvények árfolyamát, tönkremegyünk, mindnyájan tönkremegyünk! Okó! Miután maga bejelentette a bumot, én csak vásároltam, vásároltam. És most a tönk szélén állunk.

Dunross élesen válaszolt. - A hétvége még előttünk áll, Phillip. És most figyeljen rám, a keserves mindenit! Szól minden lekötöztetettjének. Lando Mata és Zsugori Tung legkésőbb szombat éjfélig szálljon be. Legalább húszmillióval.

- De tajpan! Ez nem...

- Ha szombat éjfélig nem szerzi meg a hozzájárulásukat, vasárnap reggel kilencre legyen az asztalomon a lemondása. Attól kezdve nem comprador. Kevin fiát és az egész családját örökre kirekesztem a Nemes Házból, és egy másik családból választok compradorét.

Most nagyot fújt, egész benseje háborgott a gondolattól, hogy Phillip Chen és John Chen - és valószínűleg Jacques deVille is - visszaélt a bizalmával. Odament a dohányzóasztalhoz, töltött magának egy kis kávé, de ma valahogy nem ízlett. Szünet nélkül csöngött a telefon, a legtöbben a tőzsde és a bankok fenyegető összeomlása ügyében telefonáltak. Havergill, Johnjohn, Richard Kwang. Zsugori és Lando Mata nem jelentkezet. Murtagh sem. Az egyetlen kellemes élmény az volt, mikor felhívta a Torontóban tartózkodó David MacStruant. - David! Szeretném, ha itt volna a hétfői értekezleten. Tudna jönni a...

- Máris indulok a reptérre, tajpan, az első...

- Egy pillanat, David! - Elmondta MacStruannak, hogy Jacques-ot át akarja helyezni Kanadába.

- Magasságos ég! Ha ezt megteszi, egy életre a rabszolgája leszek!

- Nekem rabszolgáknál többre van szükségem, David - mondta hangsúlyosan Dunross.

Hosszú szünet következett, majd egy immár megkeményedett hang szólt bele a vonal túlsó végén a kagylóba. - Parancsoljon, amit akar tajpan. Bármit.

Dunross elmosolyodott, jólesett visszagondolnia távoli unokaöccsére. Az ablak felé kalandozott a tekintete. Az öblön köd ült, az égbolt egész alacsonynak tűnt, szürke volt, de még nem esett. Csak az ötödik futamig ne essen, gondolta. Négy után már zuhoghat. Szét akarom zúzni Gorntot és Kalauzhalat, és tedd, uram, Istenem, hogy a First Central, Lando Mata, Zsugori vagy a Par-Con megadja a pénzt! Minden lehetséges esélyt megjátszottam, gondolta. És Casey? Engem is felültet, mint Bartlettet? Meg Gorntot... és ha...

Megszólalt a házi telefon. - Tajpan! Megérkezett az illető, akit tizenegyre várt.

- Jöjjön be egy másodpercre, Claudia. - Dunross kivette a fiókból a borítékot a bekészített ezer dollárral, és odaadta neki. - A fogadási pénz, amit megígértem.

- Jaj, nagyon köszönöm, tajpan. - Claudia Chen máskor oly derűs arca aggodalmas volt, mosolyában is bujkált egy kis szomorúság.

- Phillip páholyából fogja nézni?

- Igen, Phillip bácsi meghívott. Úgy veszem észre, nagyon... fél

- John miatt. - Dunross nem volt biztos benne, hogy Claudia tudja-e. Valószínűleg tudja, vagy ha nem, akkor hamarosan megtudja.

Hongkongon nincs titok. - Mi a tippje?

- Győztes Öröme az elsőben, Kalóz a másodikban.

- Két outsider? - nézett Dunross Claudiára. - Fülel kapott?

- Ó, nem, tajpan. - Claudia Chen szokásos derűje némiképp visszatért. - Csak a formák alapján.

- És az ötödikben?

- Az ötödikben nem fogadok, de nagyon drukkolok Nemes Csillagnak. - Claudia aggódóan hozzátette: - Nem segíthetnék valamit tajpan? Bármit. A részvények... Valahogy le kell mészárolnunk Gorntot.

- Én nagyon kedvelem Gorntot... igazi fang pi. - A kantoni obszcenitás olyan képszerű volt, hogy

Claudia elnevette magát. Dunross kivárta. És most vezesse be Mrs. Gresserhoffot.

- Igenis, tajpan - mondta Claudia. - És köszönöm az illatos pomádét.

Dunross felállt, hogy fogadja vendégét. Soha életében nem látott még ilyen szép nőt.

- Ikaga deszu ka? - kérdezte döbbenten, de folyékony japánsággal. - Hogy van? - s fel nem foghatta, hogyan mehetett feleségül egy ilyen szépség Alan Medford Granthoz, akinek állítólag - Isten legyen hozzánk irgalmas! - Hans Gresserhoff volt a neve.

- Genki, tajpan. Domo. Genki deszu. Anatava? - Köszönöm jól, tajpan. És ön?

- Genki. - Dunross könnyed meghajlással viszonzta a meghajlást. Nem fogtak kezét, de így is észrevette, hogy a nő keze éppolyan apró, mint a lába, és hogy a combja feltűnően hosszú. Egy-két percig általánosságokról beszélgettek, aztán a hölgyvendég mosolyogva angolra váltott. - Remekül beszéli a japánt, tajpan. És a férjem nem is említette, hogy ilyen magas.

- Iszik egy kávét?

- Köszönöm. De hadd szolgáljam ki én.

Mielőtt még Dunross tiltakozhatott volna, az asszony már oda is lépett a kávéstálcához. Dunross elnézte milyen kecsesen tölt. Mrs. Gresserhoff kecses meghajlással neki kínálta az első csészét. - Parancsoljon.

Riko Gresserhoff - Riko Andzsín - alig százötven centiméter magas, tökéletes testalkatú, bájos mosolyú nő volt. Negyven kilót, ha nyomhatott. Elegáns, gesztenyebarna, franciás szabású selyemblúz és szoknya volt rajta. - Köszönöm az útiköltséget, Miss. Claudia ideadta.

- Nem tesz semmit. Mi tartozunk önnek. A férje hagyatéka körülbelül nyolcezer fontra rúg. Holnapra kiállítatok önnek egy készpénzcsekket.

- Köszönöm.

- Ön előnyben van velem szemben, Mrs. Gresserhoff. Ön ismer...

- Kérem, szólítson Rikónak, tajpan.

- Ahogy óhajtja, Riko-szan. Maga ismer engem, de én semmit sem tudok magáról.

- A férjem utasított, hogy mindent mondjak el, ami önt érdekli. Arra is utasított, hogy ha majd megbizonyosodom, hogy valóban a tajpannal van dolgom, adjak át önnek egy borítékot, amelyet ő küldött önnek. Elhozhatnám később? - Riko Andzsín ajkán ismét megjelent a kérdő kis mosoly. - Megengedi?

- Visszakísérem, majd én megyek érte.

- Jaj, nem szeretném ezzel terhelni. Inkább talán áthoznám ebéd után, ha önnek is megfelel.

- Mekkora az a boríték?

Az apró kezek mutatták a méretet. - Szokványos boríték, nem túl vastag. Az ön zsebébe simán beleférne. - Ismét a mosoly.

- Nem volna kedve esetleg... Vólna egy javaslatom - mondta Dunross. Egészen elbűvölte Riko Andzsin. – Egy-két perc múlva visszaküldöm magát kocsival, fogja a borítékot, és már jön is vele vissza. Tudta, hogy felborítja vele az ülésrendet, de hozzátette még: - Vólna kedve velünk ebédelni a lóversenypályán?

- Ó, hát én... de ahhoz át kellene öltöznöm, és... Nem, nagyon köszönöm, de nem, nem szeretnék ekkora gondot okozni önnek. Nem volna jobb, ha valamikor később hoznám el a levelet? Esetleg holnap? A férjem azt mondta, hogy csakis az ön kezébe adhatom át.

- Nem kell átöltöznie, Riko-szan, maga így is nagyon csinos. Ja, kalapja van? Riko Andzsin zavarodottan nézett Dunrossra. - Tessék?

- Hát... hm... Nálunk az a szokás, hogy a hölgyek a lóversenyen kalapot és kesztyűt viselnek. Ostoba szokás, de mit lehet csinálni... - Nos, van kalapja?

- Természetesen. Minden nőnek van kalapja.

Dunrosson szinte végigömlött a megkönnyebbülés. - Nagyszerű. Akkor ez rendben van.

- Ha ön mondja... - Riko Andzsin felállt.

- Máris indulunk? Ha van ideje, kérem, foglaljon helyet még egy kicsit. Mióta voltak házasok?

- Négy éve. Hans... - Riko Andzsin rövid tétovázás után határozott hangon folytatta. - Hans azt mondta, hogy ha ő netalán meghalna és el kellene jönnöm önhöz, akkor mondjam meg önnek, de csakis önnek, hogy a házasságunk csak érdekházasság volt.

- Hogyhogy?

Riko Andzsin kissé elvörösödött. - Kérem, bocsássa meg, de megígértem, hogy elmondom. Mindkettőnk számára így volt a legmegfelelőbb. Én ezáltal megkaptam a svájci állampolgárságot és a svájci útlevelet, neki pedig volt így valakije, aki gondját viselte, mikor Svájcba jött. Én... én nem akartam férjhez menni, ide ő annyiszor kért, és... És váltig erősítgette, hogy ez megvéd engem, ha majd ő meghal.

Dunross meglepődött. - Tudta, hogy hamarosan meg fog halni?

- Azt hiszem. Azt mondta, a házassági szerződésünk csak öt évre szól, és hogy nem lehet gyerekünk. Elvitt egy zürichi ügyvédhez, az fogalmazta meg az öt évre szóló szerződést. - Riko Andzsin kinyitotta a retiküljét, és remegő kézzel kivett belőle egy borítékot. A hangja azonban nem remegett. - Hans azt mondta, ezeket is adjam át önnek. Másolat a házassági szerződésről, születési anyakönyvi kivonat, az ő

anyakönyvi kivonata és a végrendelete. Bocsásson meg. - Zsebkendőt vett elő, odanyomogatta az orrához, aztán kioldozta a borítékot körülfogó zsinórt, és kivett belőle egy lapot.

Dunross átvette. Megismerte AMG kézírását: "Tajpan! Ezt a néhány sort azért írtam, hogy megerősítsem: feleségem, Riko Gresserhoff - Riko Andzsin - az, akinek mondja magát. Teljes szívemből szeretem őt. Nálam sokkal különb embert érdemelt volna. - Ha segítségre volna szüksége... Nagyon kérem." A levelet Hans Gresserhoff írta alá.

- Nem érdelek különbet nála, tajpan - mondta Riko Andzsin szomorkás, magabiztos mosollyal. - A férjem nagyon jó volt hozzám. És nagyon sajnálom, hogy meghalt.

Dunross figyelmesen nézte. - Beteg volt? Tudta, hogy valamilyen halálos betegsége van?

- Nem tudom. Sose mondta mielőtt hozzámentem. Többek között azt kérte tőlem, hogy, soha ne kérdezzem, hová megy, miért megy, vagy, hogy mikor jön vissza. Olyannak kellett elfogadnom, amilyen volt. Riko Andzsin kissé megborzongott. - Nagyon nehéz volt így élni.

- És maga miért ment bele ebbe? Biztos nem volt muszáj.

Riko Andzsin ismét habozott néhány másodpercig. - Én Japánban születtem, 1939-ben, és még csecsemő voltam, mikor a szüleim magukkal vittek Bernbe. Apám valamilyen szerényebb beosztású tisztviselő volt az ottani japán követségben. Ő 1943-ban visszament Japánba, minket azonban Genfben hagyott. A családuknak Nagaszakiba valósi, 1945-ben apám az egész családukkal együtt eltűnt. Nem volt mire hazamennünk. Anyám inkább Svájcban maradt. Zürichben összeköltözött egy rendes emberrel, aki négy éve meghalt: Ez az ember iskolázott, gondoskodott rólam... Boldog családként élünk. Én már réges-rég tudtam, hogy nincsenek összeházasodva, de mivel ők nem vallották be, én sem mondtam ki. Mikor meghalt, szinte semmi pénzünk nem volt. Hans Gresserhoff ennek az embernek, a... a mostohaapámnak az ismerőse volt. A mostohaapámat Simeon Tzeraknak hívták. Talaját vesztett ember volt, tajpan, Magyarországról származott el, Svájcban telepedett le. Úgy mesélte, a háború előtt könyvelő volt Budapesten. A Hans Gresserhoffal kötött házasságomat az anyám hozta össze. - Riko Andzsin végre fölemelte tekintetét, és Dunrossra nézett. - Jó házasság volt, tajpan, én legalábbis minden tőlem telhetőt megtettem, hogy eleget tegyek a férjem és az anyám kívánságainak. Ez volt a girim, a kötelességem, hogy engedelmessédjem az anyámnak. Ne?

- De igen - mondta barátságosan Dunross. Tudta, mi az a kötelesség, mi az a giri, minden japán szó legjapánabbja, amely egyszerre jelent örökséget és életmódot. - Biztos vagyok benne, hogy tökéletesen eleget tett a girijének. És a kedves édesanyja szerint mi most a girije?

- Anyám már nem él, tajpan. A mostohaapám halála után nem akart tovább élni. Abban a percben, amint férjhez adott, felment a hegyekbe, és belesíelt egy szakadékba.

- Rettenetes.

- Nem, tajpan, nincs ebben semmi rettenetes. Azért halt meg, mert meg akart halni. És maga választotta a halála módját és időpontját. A férje meghalt, engem biztonságban tudott, mi dolga lett volna még?

- Semmi - felelte Dunross, hallva Riko Andzsin hangjának szelídségét, őszinteségét és nyugalmát. Egy másik japán szó jutott eszébe: *wa*: harmónia. Talán ez teszi ilyen gyönyörűvé ezt a nőt. Ajíjje! Bárcsak bennem is megvolna ez a *wa*!

Megszólalt az egyik telefon. - Tessék, Claudia.

- Alexi Travkin. tajpan. Ne haragudjon, de azt mondja, nagyon fontos.

- Köszönöm: - Dunross Riko Andzsin felé fordult. - Bocsásson meg egy percre. Tessék, Alexi.

- Ne haragudjon a zavarásért, tajpan, de Johnny Moore megbetegedett, nem fog tudni lóra ülni. - Johnny Moore Dunross főzsokéja volt.

Dunross hangja megkeményedett. - Reggel még kutya baja volt.

- Negyvenfokos láza van. Az orvos szerint lehet, hogy ételmérgezés.

- Megétették?

- Nem tudom, tajpan. Én csak azt tudom, hogy ma nem használható.

Dunross töpregett néhány másodpercig. Lovagoljak, vagy ne lovagoljak? Tudta, hogy jobban lovagol a legtöbb zsokéjánál, de azt is számításba kellett vennie, hogy a súlytöbblet, amit így Nemes Csillagnak vinnie kellene, erősen rontaná esélyeit a többi lóval szemben. - Nevezze be Tom Wongot, Alexi. De dönteni csak közvetlenül futam előtt fogok.

- Értem. Köszönöm.

Dunross letette a kagylót. - Andzsin... - érdekes név - mondta. - Kormányost jelent, ugye? Navigátort, révkalauzt...

- A családi legenda szerint egyik ősünk angol volt, aki valamikor réges-rég, sok-sok évvel ezelőtt Josi Toranaga sógun szamurája és tanácsadója lett. Sok történet kering róla. Állítólag Jokohama mellett, Hemiben kapott először hűbérbirtokot, onnan költözött családjával Nagaszakiba, ahol minden idegen főfelvigyázója lett. - Riko Andzsin elmosolyodott, kissé felvonta a vállát, s nyelve hegyével megnedvesítette ajkát. - Ez persze csak legenda, tajpan. Állítólag egy Riko nevezetű előkelő hölgyet vett feleségül. - Kacagása betöltötte a szobát. - Ön ismeri a japánokat. Elképzelhetőnek tartja, hogy egy gajdzsinhoz, egy idegenhez hozzáadjanak egy előkelő hölgyet? Olyan nincs. Történetnek és névmagyarázatnak mindazonáltal érdekes, ne? - Riko Andzsin felállt. Dunross szintén. - Azt hiszem, most már mennem kell, ugye? - kérdezte Riko Andzsin.

Nem! - szerette volna válaszolni Ian Dunross.

A fekete Daimler, ajtaján az apró Struan-címerrel, megállt a V and A előtt. Casey és Bartlett a lépcső tetején várakozott: Casey zöld ruhában, fején hetyke, szögletes kis zöld kalappal, kezén fehér kesztyűvel, - Bartlett széles vállúan, elegáns kék öltönyben, kék nyakkendősen. Mindkettejük arcán

eltökélttség tükröződött.

A sofőr odament hozzájuk. - Mr. Bartlett?

- Én vagyok. - Lementek a lépcsőn. - Maga jött értünk?

- Igen, uram. Bocsásson meg, de láthatnám a kitűzőket és a meghívójukat?

- Ó igen, itt vannak - felelte Casey.

- Nagyszerű. Mert sajnós, anélkül... A nevem Lim. Az a szokás... hm... hogy az urak a zakójuk. hajtókájának gomblyukába erősítik a kitűzőt, a hölgyeknek pedig valahová a ruhájukra.

- Ahogy óhajtja - mondta Bartlett, és Caseyt követve ő is beszállt. A hátsó ülés két szélén ültek. Szótlanul nekiláttak, hogy félerősítsék az apró, számozott kitűzőket.

Lim udvariasan becsukta az ajtót. Feltűnt neki utasai egymás iránti hidegsége. Becsukta a hátsó és az első üléseket elválasztó, elektromos hajtású ablakot és bekapcsolta mikrofonját. - Ha szólni kíván hozzám, uram, használja az ön mellett lévő mikrofonkapcsolót. - A visszapillantóban látta, hogy Bartlett megérinti a kapcsolót. - Köszönöm, Lim.

Miután besorolt a forgalomba, Lim benyúlt a műszerfal alá, és elfordított egy rejtett kapcsolót.

-... hogy esni fog?

- Nem tudom, Linc. A rádió szerint fog, de mindenki azért imádkozik, hogy ne essen. - Némi szünet után hidegen: - Még mindig azt hiszem, hogy tévedsz.

Lim elégedetten dőlt hátra ültében. Bátyja, a megbízható Lim Csu, a Nemes Ház tajpanjainak háznagya volt az, aki szólt egy másik öccsének, egy rádiószerelőnek, hogy iktassa be ezt a kapcsolót. Sokba került, de a tajpan védelme érdekében készült, és Lim bátya úgy rendelkezett, hogy sosem szabad használni, ha a tajpan a kocsiban van. Soha, soha, soha. Nem is használta. Eddig. Limet erősnyugtalanság fogta el a gondolatra, hogy rajtaveszthet, de a kíváncsiság és természetesen a tajpan megvédésének vágya - legyőzte félelmét. Okó, horkant fel magában, Aranyszőrű nagyon haragszik!

Casey fortyogott.

- Hagyjuk ezt abba, Linc. Reggel óta olyan vagy, mintegy tüskébe ült grizzlymedve.

- Na és te? - villant Bartlett szeme. - Gornttal tartunk... te akartad így...

- Ötvenszer elmondtad, ötvenszer megígérted, hogy ez az én üzletem. Eddig egy szót sem szóltál. Értsd meg, hogy egy hajóban evezünk. Én csak védeni akarlak. Tudom, hogy tévedsz.

- Azt te csak hiszed. És azt is csak Orlanda miatt.

- Ugyan, kérlek... Ötvenszer elsoroltam az érveimet. Ha Iannek sikerül kivergődnie ebből a

slamasztikából, akkor jobb, ha mellé állunk, mintha Gornttal tartunk.

Bartlett arca merev volt. - Nézd, Casey... Eddig még sose volt ilyen jellegű vitánk, de ha te ebbe a vitába be akarod dobni a részvényeidet, én is bedobom az enyémeiket, s mire tízig számolsz, nyakig ülsz a slamóban!

Casey szíve hevesen dobogott. Mióta a reggeliző asztal mellett találkoztak Seymour Steiglerrel, egyfolytában rosszul alakult a nap. Bartlett kötötte az ebet a karóhoz, hogy a legjobb esélyük az, ha Gorntra tesznek, és ettől Casey semmilyen érve nem tudta eltántorítani. Casey egyórányi próbálkozás után berekesztette a megbeszélést, és elment, hogy átnézze az éjszaka érkezett telexeket. Munka közben hirtelen, az utolsó pillanatban eszébe jutott valami, és rémülten elrohant kalapot vásárolni.

Csupa izgalom volt, úgy ment a szálló előcsarnokában rá várakozó Bartlett elé, szeretett volna tetszeni neki, már nyitotta is száját a békülés szavaira, de Bartlett félbeszakította. - Hagyd csak - mondta.

- Szóval nem értünk egyet. Akkor most mit akarsz?

Casey csak várt, várt, de Bartlett nem vette észre. - Mi a véleményed?

- Már mondtam: Gornt.

- A kalapomra gondoltam.

Bartlett értetlenül meredt rá. - Ja, hát ez volt a más! Egész rendes kalap.

Casey legszívesebben lekapta és hozzávágta volna. - Párizsi darab - mondta elbátortalanodva. - A meghívón az állt, hogy kalap és kesztyű, emlékszel? Ciki, de Ian azt mondta, hogy...

- Mégis miből gondolod, hogy kimászik ebből a veremből?

- Abból, hogy van esze. És hogy ő a tajpan.

- Gornt most elkapta a frakkját ezzel a bankrohamozással.

- Úgy néz ki, de most inkább hagyjuk ezt a témát. Nem volna jobb kint várni? A kocsi pontban tizenkettőre jön értünk.

- Várj egy percet, Casey. - Mondd csak: miben mesterkedsz te itt?

- Hogy érted ezt?

- Jobban ismerlek, mint bárki. Mit kotyvasztasz a boszorkánykonyhádön?

Casey tétovázott. Nem volt biztos önmagában, nem tudta, jól tenné-e, ha felfedné a First Centrallal kapcsolatos tervet. De nincs rá ok, nyugtatgatta magát. Ha Ian megkapja a hitelt és kimászik a csávából, én tudom meg elsőként: Ian megígérte. Linc meg Gornt pedig időben elkezdhetik a visszavásárlást, hogy teljesítsék, amit a nyitott eladással vállaltak, és még így is egy vagyont keresnek. Ugyanakkor Ian, Linc

meg én is bezállunk, mikor az árfolyamok a béka fenekén vannak, és mi is megkaparintjuk, amire fáj a fogunk. Murtagh és Ian után én leszek az első, aki megtudja. Ian megígérte... Igen, megígérte... De vajon megbízhatok-e benne?

Összeszorult a gyomra. Meg lehet-e bízni bárkiben is az üzleti világban? Létezik-e olyan férfi vagy nő?

Este, vacsora közben még bízott Ian Dunrossban. A finom ételek és borok hatása alá kerülve elmesélte neki, milyen viszony fűzi Linchez, és hogy miben állapodtak meg.

- Ez azért egy kicsit - kemény dolog lehet... mindkettejük számára.

- Igen is meg nem is. Mindketten nagykorúak vagyunk, Ian. És én sokkal többet akartam, mint hogy egyszerűen Mrs. Bartlett legyek... anya, szobalány, mosogató, pelenkamosó... hogy állandóan csak otthon üljek. Ez öli meg a legtöbb nőt, hogy mindig otthon hagyják. Így aztán az otthon végül börtönné válik, a nő meg beleőrül a tudatba, hogy ez most már élete végéig így lesz. Sok ilyen esetet láttam.

- Valakinek gondoskodnia kell az otthonról meg a gyerekekről. A férfinak az a dolga, hogy pénzt keressen, a feleségé pedig...

- Igen. Általában. De nem az én esetemben. Én ezt nem vagyok hajlandó elfogadni, és nézetem szerint semmi rossz nincs abban, hogy én másfajta életre vágyom. Én családfenntartó vagyok. A húgom férje meghalt, ott van nekem a gyerekeivel, és ott van az anyám meg a nagybátyám. Egyetemem végeztem, jobban értek az üzlethez, mint a legtöbben. Változik a világ. Minden változik, Ian.

- De ahogy már mondtam: hál istennek itt nem.

Caseynek most eszébe jutott, hogy már csaknem visszavágott, de aztán mégis legyűrte régi önmagát, és megkérdezte: - Na és Boszorkány Struan? Néki hogyan sikerült? Mi volt a titka? Hogyan sikerül az egyenlőnél is többre emelkednie?

- Úgy, hogy az ő kezében volt az erszény madzagja. Egy pillanatra sem engedte el. A látszat és az arc kedvéért persze átengedett néhány pozíciót Culumnak és a későbbi tajpanoknak, de a könyveket ő vezette, ő volt az, aki a mindenkori tajpan mögött állva felvette és kirúgta az embereket. Ő volt a család erős embere. Aztán a halálos ágyán fekvő Culumot könnyűszerrel rávette, hogy órá örökítse a tajpani tisztet. Culum átadta neki a Struan család csopját, a pecsétjét, átadott neki mindent, elmondta az összes titkokat. Boszorkány Struan bölcsen élt ezekkel a titkokkal, és Culum halála után csak olyan embereket emelt tisztségbe, akiket kézben tudott tartani, és soha, egészen a haláláig egyet sem engedett a pénzes-zacskóhoz vagy az igazi hatalomhoz férközni.

- És elég az valakinek, hogy csak másokon keresztül kormányoz?

- A hatalom az hatalom, és amíg valaki kézben tartja, nem hiszem, hogy ez számítana. Egy nő számára egy bizonyos kor után a hatalom csak a pénztárcán keresztül érhető el. De magának igaza van a lelépési pénzzel kapcsolatban. Hongkong az egyetlen hely a világon, ahol ezt megkeresheti és megtarthatja. Ha van pénze, ha elegendő pénze van, itt nemcsak egyenlő félként tárgyalhat bárkivel, hanem felülről lefelé is. Még Linc Bartlett-tel is. - Én egyébként kedvelem azt az embert. Nagyon szimpatikus.

- Én szeretem Lincet. Ez már egy kipróbált kapcsolat, Ian. Azt hiszem, Linc számára is jó... nagyon remélem. Nálunk ő a tajpan, és én nem akarok az lenni. Én csupán, mint nő szeretnék elérni valamit. Linc persze borzasztó sokat segít nekem. Nélküle sose lettem volna az, ami vagyok. Úgyhogy most üzlettársak vagyunk, egészen a születésnapomig. Idén november 25-ig. Az lesz a nagy nap, amikor mindkettőnknek döntenünk kell.

- És?

- Még nem tudom. Becsületszavamra nem tudom. Igen, szeretem Lincet, jobban szeretem, mint eddig bármikor... de nem vagyunk egymás szeretői.

Később, immár a kompon, rettentően fúrta az oldalát a kíváncsiság, szeretett volna feltenni néhány kérdést Dunrossnak Orlandával kapcsolatban. Végül nem kérdezte meg. – Talán mégis meg kellett volna... - suttopta most maga elé.

- Tessék?

- Ja! - Casey visszazökkent a jelenbe: ott találta magát a fekete limuzinban a Hongkongra tartó autókomp fedélzetén. - Ne haragudj, Linc, kicsit elbambultam - mondta.

Nézte, nézte Linc Bartlettet, s úgy találta, hiába meregeti ilyen zordan a szemét, akkor is ugyanolyan jóképű, mint mindig. Jobban vonzódok hozzád, mint Ian-hez vagy Quillanhoz, gondolta. És mégis szívesebben feküdnék le velük, mint veled: Mert egy pizsok tróger vagy.

- Így akarsz? - kérdezte Bartlett. - Be akarsz dobni a részvényeidet az enyémekek ellen?

Casey vasvillaszemekkel nézett rá. Küldd el a jó bűdös francba, - visította benne a kisördög. Neki nagyobb szüksége van rád, mint neked rá, te tartod kezében a Par-Con gyepelőjét, te tudod, hol vannak a kényes pontjai, szét tudod szedni mindazt, amit eddig összerakni segítettél. Lelke másik fele azonban óvatosságra intette. Eszébe jutott, mit mondott a tajpan a hatalomról, és hogy ez a világ a férfiak világa. És hogy mit mondott Boszorkány Struanról.

Ezért most lesütötte a szemét, és szabad folyást engedett könnyeinek. Nyomban látta is Bartletten a hatást.

- Jézusom, Casey... Ne sírj, bocsáss meg... - nyújtotta felé a karját Bartlett. – Ide figyelj... Voltunk már nehéz helyzetben hússzor is, mit hússzor: ötvenszer, úgyhogy nem kell ilyen idegesnek lenned. Struant és Gorntot összeugrasztottuk, de akármelyikük győz is, a Nemes Ház akkor is mi leszünk. Egyelőre azonban, kirakatnak, Gornt a jobb. Holtbiztos, hogy igazam van.

Egy csudát van igazad, gondolta Casey elégedetten a karjai közt.

Brian Kok üvöltött. Halálosan rettegett. Tudta, hogy börtönben van, hogy a pokolban van, és hogy mindez már egy örökkévalóság óta tart. Ez az egész örült világ véget nem érő vibráló fény volt csupán, minden vérszínű; a cella falai, a mennyezet, se ajtó, se ablak. A padló is mint a vér, és valahogy minden olyan bizarr, minden a feje tetején áll, ő is a mennyezeten fekszik, egész lénye egyetlen kínszenvedés, eszeveszett igyekezettel, tíz körömmel kapaszkodva próbál visszakúszni a valóságba, de mindannyiszor visszacsúszik saját hányadékába, hogy aztán a következő pillanatban ismét ráboruljon a sötétség, fülébe harsanjon a meg-megújuló röhögés, elnyomva barátja, Robert hangját, aki könyörögve kérleli az ördögöket, hogy az ég szerelmére: hagyják már abba, aztán megint az a könnyezettető, fejet szétrobbantó erejű, vérszínű fény, az állni látszó vérzuhatag, a kétségbeesett kapaszkodás, a meg-megújuló nyújtózkodás a vérben úszó székek és asztal felé, az állandó visszacsúszás, a mennyezettel összeérő padló, a feje tetejére állt világ, ez az ördögi, örjítő örület...

Vérszínű fény, sötétség, röhögés, vérgőz megint és megint és megint és megint...

Tudta, hogy már esztendők óta könyörög őrjöngve, hogy hagyják végre abba, engedjék el, esküszik: megtesz bármit, csak engedjék el, nem ő az, akit keresnek, nem szolgált rá erre a pokoljárásra... Ez tévedés, ez valami szörnyű félreértés, nem: nem is tévedés, én vagyok az ellenség, ki volt az ellenség, miféle ellenség? Ó, uram, könyörögök, állítsd vissza talpára a világot, hadd feküdjek ott, ahol kell, hadd heverjek a földön, Jézusom, Robert! Hol vagy?! Segíííts, segíííts...!

- Itt vagyok, Brian. Nyugalom. Mindent elintéztem. Én vagyok az. Minden el van intézve.

Hallotta az örvénylésből kiharsogó, együttérző szavakat, elnyomták a röhögést. A mindent elborító véráradat eltűnt. Érezte barátja hűvös, nyugtató kezét, megszorította: megrettent, hátha csak álom ez is, újabb álom az álomban, jaj, édes Jézusom, ne hagyj el...

Jézusom, ez nem is igaz! Odanézz! A mennyezet ott van, ahol lennie kell, én annak rendje s módja szerint az ágyon fekszem, a szobában félhomály honol, de azért lehet látni, és minden tiszta, virágok, relaxa, a vázában virág, én meg az ágyon, ahogy kell, - Jaj, Jézusom, Robert...

- Szevasz, pajtás - mondta barátságosan Robert Armstrong.

- Jaj, Jézusom, Robert... köszönöm. Köszönöm... Megint a talpamon állok... Köszönöm, hálásan köszönöm...

Nehezőre esett a beszéd, gyengének érezte magát, egészen elhagyta az ereje, de még így is olyan jó volt egyszerűen csak lenni, élvezni, hogy elmúlt az a lidércnyomás. Kissé elmosódottan látta barátja arcát, de biztos volt benne, hogy ez most valóságos. És ez a cigaretta. Dohányzom? Igen. Igen, most már emlékszem. Robert itt hagyott nekem egy csomaggal, de azok az ördögök múlt héten megtalálták és elvették... Istennek legyen hála ezért a kis füstért...- Mikor is volt? Egy hónapja? Egy hete? Mikor? Igen, most már emlékszem: Robert megint meglátogatott és titokban adott egy slukkot... De mikor volt ez? Egy hónapja? - Jaj, hogy ez milyen jó, ez a cigi, olyan jó ez a nyugalom, Robert, – hogy vége ennek a

rémálomnak. - hogy nem látom azt a sok vért... És fehér a plafon, és nem ott fent fekszem, hanem itt lent, nem a pokolban... jaj, köszönöm... köszönöm...

- Most már mennem kell.

- Jézusom, ne menj, ezek bármikor visszajöhetnek, ne, maradj, ülj le, maradj, könyörgök, maradj! Tudod mit? Beszéljünk, jó?... úgy is beszélgetni akartál, te akartál beszélgetni... Ne menj még. Beszéljünk!

- Jól van, barátom, hát akkor beszélj. Amíg beszélgetünk, addig nem megyek el. Mit akarsz nekem mondani? Amíg beszélsz, nem megyek el. Mesélj nekem Ningtokról és az apádról. Nem látogattad még meg odaát?

- Dehogynem, egyszer átmentem, igen, közvetlenül a halála előtt, a barátaim segítettek, ők segítettek, mindössze egy napot voltam odaát, a barátaim segítettek... De ez... ez réges-rég történt...

- Ian is átment veled?

- Ian? Nem... Ian lett volna? Nem emlékszem... Ian, a tajpan? Valaki jött velem: Nem te voltál, Robert? Nem te jöttél velem Ningtokba? Nem, nem Ian volt és nem is te... John Chancellor volt Ottawából. Ő is gyűlöli a szovjeteket, Robert, ők a mi legnagyobb ellenségeink. Még az iskolában és Csang Kaj-sek, az az ördög meg a bérgyilkosai, Fong- fong meg meg... Jaj, de fáradt vagyok... és úgy örülök, hogy látlak...

- Mesélj nekem Fong-fongról.

- Róla? Rossz ember volt, Robert. Az egész kémcsoportjával együtt ellenük dolgozott, a Kínai Népköztársaság ellen... Csang- párti volt. De ne aggódj, amint elolvastam a... Mit is kérdeztél? Mit kérdeztél?

- Az a rohadt Grant volt, ugye?

- Igen... Csaknem elájultam, mikor megtudta, hogy én... hogy hol vagyok... igen... De azonnal leállítottam Fong-fongot... Leállítottam.

- Kinek szóltál?

- Cu-jannak. Cu-jannak súgtam meg. Ő most már visszament Pekingbe. Nagyon magas beosztásban dolgozott, Robert, de ő sem tudta, ki vagyok valójában, ez mélységes titok volt... Igen... aztán az iskolában... apám üzent értem, hogy az öreg Sint meggyilkolták... Érte jöttek a disznók, a falu főterén korbácsolták halálra, mert közénk tartozott, a nép fia volt, Mao elnök híve... És mikor Hongkongra jöttem... a nagybátyámnál laktam... iskolába jártam... és esténként tanított. Aludhatok most?

- Ki volt a nagybátyád, Kar-sun, és hol lakott?

- Nem... nem emlékszem...

- Akkor mennem kell, Lehet, hogy jövő héten be...

- Várj, Robert! Várj! Vu Ca-fingnek hívták, és... és Aberdeenben lakott, a... a Negyedik utcában... a nyolcas számú házban, a nyolc az szerencsés szám, - az ötödik emeleten: Látod, már emlékszem! Ne menj el!

- Nagyszerű, barátom. Nagyszerű. Hosszú ideig jártál iskolába Hong-kongon? - Robert Armstrong halkán és barátságosan beszélt. Sajnálta egykori barátját. Elképesztette, hogy Brian ilyen könnyen, ilyen gyorsan megtörik.

A kliens lelke már tárva volt, nyugodtan lehetett vájkálni benne. Armstrong egy pillanatra sem vette le a szemét az ágyon heverő emberi porhüvelyről, ösztökelte, próbáljon csak emlékezni, hogy a titokban hallgatózó többiek rögzíthessenek minden adatot, minden számot, minden nevet és helyet, minden titkolt igazságot és féligazságot, ami csakúgy ömlik Brian Kar-sun Kokból. Tudta, hogy folytatni fogja a szondázását, hízelegni fog neki, fenyegeti, türelmetlen vagy dühös lesz vele szemben, úgy tesz, mintha el akarna menni, vagy esetleg, ha kell, nagy káromkodva elzavarja a börtönőrt, aki félbe akarja szakítani a látogatást. Crosse és Sindere egy szomszédos helyiségből figyel a kihallgatást, ő most itt csak eszköz, ugyanolyan eszköz, mint Brian Kok volt mások kezében, akik a maguk érdekében hasznosították tehetségét. Robert Armstrong most csupán pusztán technikai eszköz: beszélgeti a klienst, visszatereli a helyes vágányra, ha elkalandozik, vagy összevissza kezd beszélni, a kliens egyetlen barátja és egyetlen támasza ebben a valóságértelen mindenségben ő az, aki kiszedi belőle az igazságot... Például ezt a nevet: John Chancellor Ottawából. Ki ez az ember és mi köze ehhez a történelphez? Majd kiderül.

Úgyis megtudunk mindent, amit a kliens tud. Megismerjük az összes kapcsolatát, a mentorait, a barátait, az ellenségeit. Szegény öreg Fong-fong... szerencsétlen srácok... Sose látjuk őket többé... hacsak nem, mint a másik oldal ügynökeit. Micsoda egy rohadt, mocskos szakma... Az ember eladja a barátait és együttműködik az ellenséggel, akiről mindenki tudja, hogy rabszolgasorba akarja hajtani.

-... és Vancouverben csodálatos volt, Robert, egyszerűen csodálatos. Volt ott egy lány, akit... Hát igen: majdnem elvettem, de Kényes Tok, Kényes Tok, aki az én 489-em volt és ott lakott a... ott lakott a... ja igen, a kínai negyedben, az Árusok utcájában, övé volt a Hoho-tok Étterem... Szóval Kényes Tok azt mondta, hogy Mao elnököt minden kuaj lónál jobban kell tisztelnem... Jaj, nagyon szerettem azt a lányt, de Kényes Tok azt mondta, hogy épp a kuaj lók azok, akik évszázadok óta gyötrik Kínát... Te is tudod, hogy ez igaz... Ez igaz...

- Igen, ez igaz bátorította Armstrong. - Kényes Tok volt az egyetlen barátod Kanadában?

- Nem, Robert, dehogy. Tucatnyi barátom volt...

Armstrong csak hallgatta. Elképesztette az a rengeteg bizalmas információ, ami Brian Kokból a kanadai lovas csendőrség munkájával kapcsolatban felbuzgott, és megdöbbenett, mennyire beépültek a kommunista Kína emberei egész Európába és Amerikába, főleg a nyugati partvidéken - Vancouverben, Seattle-ben, San Franciscóban, Los Angelesben, San Diegóban, hogy ahol egy kínai étterem, bolt vagy valamilyen vállalkozás működik, ott már jelen van a nyomás, a pénz és legfőképpen - az ismeret...

- És London központjában a Gerrard Streeten a Vo Tuk, ahol én... amikor én... Szétmegy a fejem, olyan szomjas vagyok...

Armstrong adott neki vizet, serkentőszer volt benne. Amikor ő vagy Crosse megfelelőnek ítéli a pillanatot, a kliens kellemesen ízesített kínai teával csillapíthatja majd szomját. Abban altató lesz.

Hogy az után mi lesz, az már Sindersen és Crosse-on múlik: hogy, marad-e minden a régiben és a kliens visszamegy a vörös szobába, avagy szép lassan, nagy körültekintéssel, nehogy valamilyen maradandó károsodást okozzanak, visszavezetik a valóságba.

Rajtuk áll, gondolta Armstrong. Sindersnek igaza volt, mikor azt mondta: addig próbáljuk meg minél hamarabb kipróbálni belőle a dolgokat. A kliens túl sokat tud. Túlságosan jól ki van képezve, és ha úgy kell visszaadnunk, hogy nem tudjuk, mit tud... Jóvátehetetlen hiba volna.

Meggyújtott két cigarettát, szájába vette az egyiket, mélyen leszívta a füstöt. Karácsonykor abbahagyom. Most, ebben a tébolyban képtelen volnék. Brian Kok kétségbeesett nyüsztése- ordítása rázta meg ennyire, azé a Brian Koké, akit alig húsz perce vittek vissza a vörös szobába. Crosse-szal és Sindersszel együtt a kémlelőnyílásokon át figyelte, nézte, mint próbálja abban az örületben Brian Kok elérni a mennyezet helyére került padlót, megdöbbenette, hogy egy ilyen erős és jól képzett ember, mint Brian Kok, ennyire gyorsan megtörik. - Ilyen nincs - dünnyögte.

- Lehet, hogy csak szimulál - mondta Sinders.

- Nem - rázta a fejét Crosse. - Nem szimulál. Én tudom.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy ilyen hamar megtörik.

- El fogja hinni, Robert.

Miután Brian Kokot kicipelték és áthozták ebbe a tiszta, rendes szobába, a vörös szobát pedig feltakarították, Roger Crosse így szólt: - Hát akkor rajta, Robert, próbálja ki. Aztán majd meglátja.

- Nem, köszönöm. Ez valami olyasmi, mint a Lunaparkban a részeg szoba - válaszolta Armstrong. - Köszönöm, nem.

- Nagyon kérem, próbálja ki. Csak egyetlen percre. Nagyon fontos tapasztalatokat szerezne. Lehet, hogy egyszer magát is elkapják. Fel kell készülni rá. Lehet, hogy ez az egyetlen perc segít majd megőrizni az elméje épségét. Próbálja ki. A saját érdekében.

Így hát ráállt. Rázárták az ajtót. A helyiség teljesen vörös volt, viszonylag kicsi, de minden ferde benne, az összes vonal rossz irányba futott, eltorzította a perspektívát, nem akadt egyetlen normális szöglet sem. Fent a ferde mennyezet csupán egy vörös üveglapvolt, amely fölött víz hömpölygött. Ehhez a vörös üvegmennezzethez vörös székek voltak erősítve fejjel lefelé, meg egy asztal ugyanúgy, az asztalon tollak, papírlapok szanaszét- a székek ülőkéjén párna, mintha rendesen állnának a padlón, a közelükben egy árajtó tenyérynire nyitva...

Hirtelen sötétség. Aztán vakító villogás, majd vakító erősségű vörös fény. Sötétség, vörösség, sötétség, vörösség. Akaratlanul is nyújtózkodni kezdett az asztal, a székek, a padló és az ajtó realitása felé, de megbotlott, elesett, képtelen volt tájékozódni, víz volt a feje fölött, az üveg eltűnt, nem volt más,

csak az az örületes vörös víz a feje fölött a padlón. Sötétség, dörömbölő hangok, aztán megint a vérszínű pokol. Hiába mondta az agya, hogy csak trükk az egész, trükk, csukja be a szemét, mert a gyomra azt mondta, hogy fejjel lefelé áll, fejjel lefelé...

Egy örökkévalóság után, mikor végre kigyúltak a normális fények és kinyílt az igazi ajtó, öklendezve hevert a valódi padlón. – Maga disznó! – förmedt Crosse-ra. Alig bírt megszólalni, - Csak egyetlen percet mondott, maga hazug fráter! - Zihált, tántorgott, alig bírt megállni, még mindig erős hányingerrel küzdött.

- Ne haragudjon, de ez csak egyetlen perc volt, Robert - mondta Crosse.

- Nem létezik.

- Becsületszavamra annyi volt - mondta Sinders, - Magam mértem az időt. Tényleg. Rendkívüli. Nagyon hatásos.

Armstrongnak most itt, Brian Kok ágya mellett ülve, a feje fölötti víz, székek és asztal gondolatára ismét háborogni kezdett a gyomra. Elhessegette a gyötrelmes emlékképeket, és Brian Kokra nézett: úgy érezte, eleget hagyta fecsegni, ideje, hogy visszazökkentse a rendes kerékvágásba. - Mit is mondtál? Odaadtad a dossziéinkat a barátodnak, Kapafogú Lónak?

- Nem, nem egészen... Fáradt vagyok, Robert... miféle...

- Ha fáradt vagy, akkor elmegyek! - Armstrong felállt, látta, hogy a kliens elfehéredik. - Jövő hónapban majd...

- Ne...! Ne... Könyörgök, ne menj el! Könyörgök!!!

Armstrong visszaült, folytatta a játékot, tudta, hogy nem játszik sportszerűen, s hogy a kliens annyira dezorientált, hogy bármit aláíráthatna, bármit mondathatna vele. - Amíg beszélsz, barátom, addig maradok. Az előbb Kapafogú Lóról beszéltünk... az az ember a Princess Buildingben... ő volt az összekötő?

- Nem... nem... illetve bizonyos értelemben... Meng doktor... Meng doktor szokta átvenni a csomagokat, amelyeket otthagytam...

Meng nem tudta, hogy én ... hogy én hagytam ott... mindig telefonon vagy levélben beszéltük meg... ő vitte el Lóhoz, akit azért fizettünk... Kapafogú Lo azért kapta a pénzt, hogy a csomagokat adja át egy másik embernek, nem tudom, kinek... azt nem tudom.

- Dehogynem tudod, Brian. Csak úgy látom, nem akarod, hogy maradjak.

- Jézusom... nem tudom... esküszöm... lehet, hogy Kapafogú tudja... vagy talán Ng, Vi Szi Ng, a Fényképész Ng, ő is velünk van, ő is a mi oldalunkon áll, Robert. Kérdezd meg tőle, ő tudni fogja... Cujannal együtt tóriumot importált...

- Mi az a tórium?

- Ritka földfém... atomhoz... a mi atombombáinkhoz... igen... néhány hónap múlva nekünk is lesz saját atom-, meg hidrogénbombánk... - Brian Kok hisztérikus nevetésben tört ki. Az első néhány hét múlva... alig néhány hét múlva végrehajtjuk az első robbantásunkat... Lehet, hogy nem lesz tökéletes, de ez még csak a kezdet... aztán hamarosan jön a hidrogénbomba, hidrogénbombák tucatjai, Robert, hamarosan nekünk is lesznek hidrogénbombáink, meg fogjuk tudni védeni magunkat el hegemonistákkal szemben, akik azzal fenyegetnek, hogy eltörölnek minket a föld színéről, meglesz nekünk is, alig néhány hét múlva! Jézusom, Robert, gondolj csak bele! Mao elnök megcsinálta, sikerült neki, megcsinálta... igen... Jövőre meglesznek a hidrogénbombák, aztán Joe... visszaszerezzük a földjeinket, és az atommal eltöröljük az övéket, de úgy ám... eltöröljük. Joe segíteni fog, Joe Yu majd... Igen, bizony, most már megálljt kiáltunk nekik, és visszavesszük a földjeinket. - Brian Kok kinyújtotta a kezét, és megfogta Robert Armstrong karját, erőtlen volt a szorítása. - Ide figyelj... mi már most is háborúban állunk a szovjetekkel. Csung Li mondta, vész helyzetben ő az... khm... khm... összekötöm... Már most kitört a háború, máris folyik a lövöldözés, Északon, az Amur közelében már nem járőrök, hanem egész ezredek ölik a kínaiakat, egyre több földet foglalnak el tőlünk...de... de már nem sokáig. - Elgyengülve visszahanyatlott, motyogni kezdett, gondolatai ide-oda kalandoztak.

- Atombomba? Jövőre? Én ezt nem hiszem - mondta Armstrong sértődöttséget tetteve, de közben teljes figyelmével összpontosított a patakként áradó nevekre és adatokra. Jézusom! Ezeknek néhány hónap múlva atombombájuk lesz? Néhány hónap múlva? A világnak meg azt mondják, még tízévnyre vannak tőle. Kínának atom-, és hidrogénbombája lesz?

Óvatosan megvárta, míg Brian Kok lassanként kifulladt, csak akkor kérdezte meg, mintegy mellékesen: - Ki az a Joe, az a Joe Yu?

- Kicsoda?

Brian Kok felé fordult és rámeredt. Furcsa volt a szeme, más, tekintete szinte felnyársalta Armstrongot. Armstrong azonnal kapcsolt. - Hát Joe Yu - válaszolta, ha lehet, még közömbösebben. - Kicsoda? Én nem ismerek semmiféle Joe Yút... én nem... Mit... mit... mit keresek én itt? Mi ez a hely? Mi történik itt? Yu? Ki az? Miért... miért kellene nekem ismernem?

- Csak úgy - nyugtatta Armstrong. - Tessék, itt egy kis tea, biztos szomjas vagy, öreg cimbora.

- Igen... de még mennyire... hol a... Jézusom, mi tör... mi történt?

Armstrong segített neki inni, aztán adott neki még egy cigarettát, és tovább nyugtatgatta. Brian Kok néhány perc múltán megint mély álomba merült. Armstrong megtörülte a tenyerét és a homlokát. Ő is kimerült.

Nyílt az ajtó, Sindors és Crosse lépett be.

- Nagyon jól csinálta, Robert - mondta Sindors izgatottan. - Remek volt!

- Igen - mondta Crosse - én is éreztem, hogy kezd magához térni. Tökéletes volt az időzítés.

Armstrong nem válaszolt. Úgy érezte, bemocskolta magát.

- Uramisten! - kiáltott fel Sinders. - Ez a kliens aranyat ér. A miniszter nagyon elégedett lesz, Néhány hónap múlva atombomba! És már lönek...! Így már nem csoda, hogy a parlament kereskedelmi bizottsága olyan nagyszerű eredményeket ért el. Remek volt, Robert, egyszerűen remek!

- Ön hisz a kliensnek, uram? - kérdezte Crosse.

- A legteljesebb mértékben. Miért, maga nem?

- Én elhiszem, hogy azt mondja, amit tud. Hogy aztán ez igaz-e, az már más kérdés. Például ki ez a Joe Yu? Mond maguknak valamit ez a név? - A másik kettő a fejét rázta. - Es John Chancellor?

- Nem.

- Csung Li?

Armstrong válaszolt. - Van Br... a kliensnek egy Csung Li nevű barátja, egy sanghaji gyáros, lehet, hogy ő az.

- Jól van. Ez a Joe Yu név azonban bekapcsolt valamit a kliensben. Lehet, hogy fontos. - Crosse Sindersre nézett. - Folytatjuk?

- Természetesen.

65.

13 óra 45 perc

Ötvenezer torokból harsant fel az izgatott kiáltás, mikor az első futam hét résztvevője zsokéjával a hátán kibukkant a tribün alatti rámpa kijáratán, hogy aztán táncos, könnyed léptekkel odakocogjon a nyergelőben várakozó idomárokhoz és tulajdonosokhoz. A tulajdonosok és feleségeik legszebb ruhájukat viselték, a feleségek legtöbbje - köztük Mejling Kwang és Dianne Chen roskadásig volt rakva ékszerrel, szőrmével, élvezték a tömeg irigy pillantásait, amely nyakát nyújtogatva igyekezett szemügyre venni a lovakat, s őket.

A füves, felázott nyergelő és járató mindkét oldalán, végig a hófehér korlátnál, sűrű tömeg tolongott; a körbe futó, tökéletesen gondozott versenypálya mentén szintén. A céloszlopok a pálya két szélén álltak, velük egy vonalban, a belső oldalon a hatalmas totalizátortábla a lovak és a zsokék futamonként változó nevével és esélyszámaival. A totalizátort, csakúgy, mint a versenypályát, a Turf Club birtokolta és üzemeltette. Se a pályán, se a pályán kívül nem működött hivatalos bukméker, nem voltak legális fogadóhelyek. A hongkongi kolónián csakis itt, és csakis így lehetett fogadni.

Vészjóslóan sötétt az égbolt. Néhány órája szitált egy kicsit az eső, de aztán elállt.

A nyergelő és a járató mögött, ezen a szinten voltak a zsokéöltözők, a hivatalnokok irodái, a büfék és a földszinti pénztárak első ablaksora. Fölöttük magasodott a lelátó négy egymás fölé emelt teraszszintje, mindegyik külön fogadópenztárakkal, az első szint a szavazati joggal nem rendelkező tagoké volt, a második a szavazóké, a két felső szinten magánpáholyok és rádiós helyiségek voltak. Minden páholyhoz saját, külön konyha tartozott. A választmány mind a tízévente választott tagjának volt itt páholya, de volt néhány állandó páholy is: a kormányzó őexcellenciájáé, a klub védnökéé, a katonai főparancsnoké, egy-egy a Blacsé és a Victoriáé. És végül a Struané. Ez volt a legjobb páholy, pontosan a céloszloppal egy vonalban.

- Hogy lehetséges ez, tajpan? - kérdezte Casey.

- Úgy, hogy a Turf Clubot Dirk Struan alapította, ő fektette le a szabályokat, ő hozatta ide Sir Roger Blore-t, a neves lóversenyszakértőt, aki a klub első titkára lett. Ő adta a pénzt az első futtatáshoz. az ő pénzén épültek a lelátók, ő hozatta az első versenylovakat Indiából, és segített meggyőzni Hongkong első teljhatalmú kormánybiztosát, Sir William Longstaffot, hogy örök időkre a Turf Clubnak ajándékozza a pálya területét.

- Ugyan már, tajpan - szólt közbe barátságosan Donald McBride, a választmány egyik tagja, ezen a versenynapon pályafelelős. - Miért nem mondja inkább úgy, ahogy valójában történt? Még hogy Dirk segített meggyőzni Longstaffot? Nem egyszerűen csak ráparancsolt?

Dunross együtt nevetett fel a még az asztal körül ülő többi vendéggel: Caseyvel, Hiro Todával és McBride-dal, aki csak az imént kukkantott be. A páholyhoz egy pult és három kerek asztal tartozott, tizenkét személyesek. - Nekem jobban tetszik az én változatom - válaszolta. - Mindenesetre a legenda úgy tartja Casey, hogy Dirknak közfelkiáltással szavazták meg ezt a páholyt, mikor az első lelátó megépült.

- Ez sem igaz, Casey! - kiáltott át Wilhe Tusk a szomszédos asztaltól. - Vagy talán nem követelte magának ezt a páholyt Tyler Brock a Brock és Fiai jogán? Nem hívta ki talán Dirk Struant, hogy álljon ki ellene férfi módra, döntsék el a páholy birtokjogát futtatásban, egymás ellen az első futamban?

- Ez csak mese.

- És versenyeztek egymás ellen, tajpan? - kérdezte Casey.

- Úgy volt, hogy igen, de aztán a tájfun elmosta. Legalábbis így tartják. Culum mindenesetre nem volt hajlandó tágítani, úgyszólván most itt vagyunk. Amíg itt lóversenyek vannak, ez a páholy a miénk.

- És a legteljesebb joggal - mondta szélesen mosolyogva McBride.

- A Nemes Ház megérdemli a legjobbat. A legelső választások óta, Miss Casey, a Struan család tajpanja mindig tagja a választmánynak. Mindig. Közkívánatra. De most már mennem kell. - McBride az órájára pillantott, rámosolygott Dunrossra, és szertartásosan feltette a kérdést: - Engedélyezi az első futam indítását, tajpan?

Dunross elmosolyodott. - Az engedélyt megadom.

McBride elrobogott.

Casey Dunrossra nézett. - Magától kell rá engedélyt kérniük?

- Csak formáság - vont vállat Dunross. - Gondolom, nem árt, ha van valaki, aki kimondja, hogy rendben van, kezdjék. Sir Geoffreyval ellentétben sajnos Hongkong korábbi kormányzóinak nem volt erényük a pontosság. A tradíció egyébként sem ostobaság... Megadja az embernek a folyamatosság, a valahova való tartozás és a védettség érzetét. - Felhajtotta a kávéját. - Bocsássanak meg egy percre, el kell intéznem néhány dolgot.

Casey elgondolkozva nézett utána - még rokonszenvesebbnek találta, mint este. E pillanatban Peter Marlowe lépett a páholyba. Dunross megtorpant. - Á, üdvözlöm Peter, örülök, hogy látom! Hogy van Fleur?

- Köszönöm, tajpan, már jobban.

- Kerüljön beljebb, igyon valamit... Egy perc és jövök. Az első futamban az ötösre tegyen, Kitúnó Napra. Viszlát, nemsokára.

- Köszönöm, tajpan.

Casey odaintett Peter Marlowe-nak, de az nem vette észre: Greyre szegeződött a tekintete, aki a terasz korlátjánál Julian Broadhurst társaságában nagy hangon társalgott néhány emberrel. Casey látta, hogy elkomorul az arca, s erről eszébe jutott ellenségeskedésük. Odakiáltott Marlowe-nak. - Peter! Jó napot! Jöjjön, üljön már ide, üljön le.

Marlowe arcán látszott, hogy visszakapcsol a jelenbe. - Ó, maga az! Jó napot!

- Jöjjön, üljön ide. Fleur hamarosan felgyógyul, ugye?

- Az biztos, hogy nagyon örült a látogatásának.

- Én is örültem. A gyerekek jól vannak?

- Igen, persze, és maga?

- Fantasztikus ez az egész! Csak így volna szabad lóversenyre járni.

- Harminchat személyre készült az ebéd a Struan-páholyban, volt minden bőven: meleg kínai ételek egész sora, steak-and-kidey pie, tésztában sült hagyma- gomba- és osztrigakeverék, különféle zöldségek, füstölt lazac, mindenféle előétel, hideg sült, sajt, sütemény, édesség, s mintegy az egész betetőzésekként egy habcsók szobor, amely a Struan Buildinget formázta, - és mindez a páholy konyháján készült. Pezsgő, a legjobb vörös- és fehér borok, likőrök. - Ez után az ebéd után ötven évig fogyókúráznom kell.

- Magának ugyan nem. Hogy megy?

Casey szinte fizikailag is érezte Marlowe fürkész pillantását. - Jól. Miért?

- Csak úgy. - Marlowe megint odapillantott Caseyre, aztán a többiek felé fordította figyelmet.

- Engedelmelemmel bemutatom Peter Marlowe-t, Hiro Toda a Jokohamai Toda Shipping Industriestől. Peter hollywoodi regény-, és forgatókönyvíró. – Caseynek hirtelen eszébe jutott Marlowe könyve, a Changi, Marlowe három és fél éve, amit hadifogságban töltött: várta a robbanást. Mindkét férfi érezhetően elbizonytalanodott, Toda udvariasan átnyújtotta Marlowe-nak a névjegyet, Marlowe ugyanolyan udvariasan a sajátját, aztán egy másodpercnyi tétovázás után kezét nyújtott. - Örvendek.

A japán elfogadta a felé nyújtott kezét. - Részemről a szerencse, Mr. Marlowe.

- Tessék?

- Az ember nem mindennap találkozik híres írókkal.

- Én nem vagyok híres író.

- Ön túl szerény. Nekem nagyon tetszett a könyve. A leghatározottabban.

- Olvasta? Peter Marlowe meglepetten nézett Todára. - Tényleg? Leült, úgy nézett Todára: Toda sokkal alacsonyabb volt nála, hajlékony, jó felépítésű, jóképű férfi. Kék öltönyben volt, széke támláján egy fényképezőgép lógott. A tekintete ugyanolyan nyílt volt, mint Marlowe-é. Körülbelül egyidősek lehettek.

– Hol talált rá?

- Tokióban. Sok angol könyvesbolt van ott. Kérem, bocsássa meg, de csak a puha fedelűt olvastam, nem a kemény kötésűt. Azt éppen nem lehetett kapni, Nagyon tanulságosnak találtam.

- Valóban? - Peter Marlowe cigarettát vett elő, megkínálta Todát. Toda kivett egy szálat.

Casey megszólalt. – Ugye tudják, hogy a dohányzás egyiküknek sem használ?

Rámosolyogtak. - Nagybőjtre abba hagyjuk - mondta Peter Marlowe.

- Feltétlenül.

- Peter Marlowe ismét Todára nézett. - Gyalogosként szolgált?

- Nem, Mr. Marlowe. A haditengerészetnél. Rombolókon. Részt vettem negyvenkettőben a Korall-tengeri ütközetben, alhadnagyként ott voltam Midwaynél, később Guadalcanalnál is. Kétszer szenvedtem hajótörést, de szerencsém volt. Minden jel szerint szerencsésebb voltam önnél.

- Mindketten élünk, és többé-kevésbé mindketten egyben vagyunk.

- Ahogy mondja, Mr. Marlowe: többé-kevésbé. Egyetérték. A háború furcsa életmód. - Toda szívott egyet a cigarettáján. - Valamikor, ha volna kedve hozzá és nem sérti, szívesen elbeszélgetnék önnél a

háborúról, Changiról és a tanulságairól.

- Szívesen.

- Most néhány napig itt leszek - mondta Toda. - A Mandarinban szálltam meg, jövő. héten megyek vissza. Volna kedve valamikor velem ebédelni, esetleg vacsorázni?

- Köszönöm. Majd telefonálok. Ha most nem, akkor talán a legközelebbi alkalommal. Talán, majd ha Tokióban járok.

A japán csak némi szünet. után válaszolt. - Ha nem kívánja, nem kell Changiról beszélgetnünk. Szeretném önt jobban megismerni. Angliának és Japánnak sok közös vonása van. És most ha megbocsát... megyek a kasszákhöz, fogadni. - Udvariasan meghajolt és távozott.

Casey ivott egy korty kávé. - Nem esett nehezére ilyen udvariasnak lennie?

- Nem, Casey, dehogy. Szó sincs róla. Mi most már egyenlő felekként tárgyalunk egymással. Toda meg én, vagy bármelyik japán. Én azokat a japánokat és koreaiakat gyűlöltem, akiknek puskájuk és szuronyuk volt, mikor nekem nem. - Marlowe megtörölte izzadt homlokát, s fanyarul elmosolyodott. - Mahlu, nem gondoltam, hogy - itt találkozom Gray-el.

- Mi az, hogy mahlu? Kantoni szó?

- Maláj. Azt jelenti: szégyellni való. - Marlowe elmosolyodott.

Nem mondta ki teljesen a kifejezést: puki mahlu. Mahlu: szégyellni való, puki. Aranyvölgy. A malájok úgy tartják, hogy a nőknek ez a testrésze az érzelmek fészke: az éhségé, szomorúságé, kedvességé, kapzsiságé, bizonytalanságé, szégyené, haragé, - mindené.

- Nincs e mit szégyellni, Peter - mondta Casey, nem értve Marlowe- t, - Én csodálom magát, hogy annak a fogolytábornak a rémségei után még egyáltalán hajlandó szóba állni velük. Egyébként nekem tényleg nagyon tetszett a könyve. Kész csoda, hogy Toda is olvasta, nem?

- De. Majdnem hanyatt estem.

- Kérdezhetek magától valamit?

- Tessék.

- Maga azt írta, hogy Changi valóságos genezis volt, hogy érti ezt? Marlowe sóhajtott. - Changi mindenkit megváltoztatott, egy életre megváltoztatta az értékrendeket. Például eltompította az embert a halállal szemben. Túl sokat láttunk belőle ahhoz, hogy ugyanolyan jelentést hordozzon számunkra, mint a kívülállók, az átlagemberek számára. Dinoszaurusz generáció vagyunk, néhány ember, aki túlélte. Szerintem, aki részt vesz egy háborúban, mindegy, hogy milyenben, az utána már más szemmel nézi az életet.

- És maga például mit lát?

- Hogy csak a pénz számít, csak a pénz érdekes. Mi viszont, akik megjártuk Changit, szerencsések vagyunk, megtisztultunk, tudjuk, mi is valójában az élet. Amitől maga fél, attól én nem félek, amitől én félek, azon maga csak kacag.

- Például?

Marlowe elmosolyodott. - Azt hiszem, ennyi elég rólam és a karmámról. Viszont van egy bombabiztos tippem a ne... - Elhallgatott, kimeredt szemmel nézett valakire. - Magasságos Krisztus a mennyekben! Ez meg kicsoda?

Casey elnevette magát. - Riko Gresserhoff. Japán.

- És hol van Mr. Gresserhoff?

- A hölgy özvegy.

- Halleluja! - Mindketten Rikót nézték, aki a helyiségen átvágva kiment a teraszra.

- Eszébe ne jusson, Peter!

- Író vagyok! - mondta túljátszott pátozzsal Marlowe. - Ez most anyaggyűjtés!

- Halandzsa!

- Az.

- Peter... Azt mondják, minden első regény önéletrajzi regény. Kicsoda maga a könyvben?

- Természetesen a főhős.

- A Király? Az amerikai kereskedő?

- Ja, nem... Nem ő. De most már tényleg hagyjuk a múltamat. Beszéljünk inkább magáról. Biztos, hogy minden rendben?

Marlowe figyelte Casey szemét, nagyon szeretne volna megtudni az igazságot.

- Mire gondol?

- Azt rebesgetik, hogy sírt az este.

- Badarság.

- Biztos?

Casey visszanézett Marlowe-ra, érezte, hogy a férfi a veséjébe lát. - Persze. Semmi bajom. -

Habozott egy másodpercig. - Lehet, hogy egyszer valamikor esetleg megkérem egy szívességre.

- Igen? - Peter Marlowe összeráncolta a homlokát. - Én McBride páholyában ülök, az innen a második. Ha van kedve, nyugodtan jöjjön át. – Kinézett Riko Gresserhoffra. Elhalványodott a mosolya: az asszony Robin Greyvel és Julian Broadhursttel, a Munkáspárt képviselőjével beszélgetett. - Azt hiszem, ez nem az én napom - dünnyögte. – Később majd még visszanezdek, most megyek fogadni. Viszlát, Casey.

- Van valami biztos tippje?

- A hetes, a Győztes Öröme.

Az esélytelennek tartott Győztes Öröme simán, fél hosszal győzött a favorit Kitűnő Nap előtt. Casey nyerő tikkettjeit szorongatva, roppant elégedetten állt be a kifizető pénztár előtt kígyózó sorba, jólesően nyugtázta a páholyok előtti folyosón sétáló irigykedő pillantásait – ideges fogadók máris ott álltak a kasszák előtt, hogy feltegyék pénzüket a második futamra, amely egyben a dupla befutó első futama volt. Ahhoz, hogy valaki megfogjon egy sima befutót, azt kellett megtippelnie, melyik két ló fog az első két helyen végezni, hogy melyik az első és melyik a másodikon, azt nem. A dupla befutó második futama ezen a versenynapon az ötödik futam volt, a derbi. A dupla befutó eltalálóra hatalmas nyeremény várt, mivel négy lovat nagyon nehéz eltalálni. A kasszák öt hongkongi dollárnál kisebb tétet nem fogadtak el. Fölfelé nem volt korlátozás. - Miért van ez, Linc? - kérdezte Casey közvetlenül a futam előtt, miközben nyakát nyújtogatva figyelte az indítógépbe beálló lovakat; minden hongkongi jan élesre állította messzelátóját.

- Nézd a totalizátortáblát. - Az elektromosan vezérelt számok egyfolytában villogtak az esélyszámok aszerint változtak, mennyi pénz folyt be a lovakra. A villogás csak közvetlenül a futamindítás előtt állt meg. – Nézd meg, mennyit tettek föl erre a futamra, Casey! Több mint három és fél millió hongkongi dollár. Ez azt jelenti, hogy minden egyes hongkongi férfi, nő, aggastyán és gyerek csaknem egy dollárt tett fel az első futamra. Szerintem ez a világ leggazdagabb lóversenypályája! Ezek itt a gatyájukat is felteszik a lovakra.

Hatalmas morajlás jelezte, hogy kinyíltak az indítógép kapui. Casey Bartlettre nézett és elmosolyodott. - Jól érzed magad?

- Persze. És te?

- Én is.

Igenis jól érzem magam, gondolta most ismét Casey a pénzére várva a sorban.

- Á, jó napot, Casey! Maga is nyert?

- Ó, jó napot, Quillan! Igen, nyertem. Casey kilépett a sorból, hátrébb ment Gornthoz, a többi sorban álló közül senkit sem ismert. - Csak egy tízest tettem rá, de nyertem.

- Nem az összeg a lényeg, hanem a győzelem - mosolygott Gornth. - Csinos a kalapja.

- Köszönöm. - Érdekes, gondolta Casey, Quillan és Ian bezzeg rögtön észrevette. A fene egye meg

Lincet!

- Először van kint a pályán, és rögtön megfogja az első futam győztesét. Nagyon szerencsés keze van.

- Á, dehog. Füleltem kaptam, Peter mondta. Peter Marlowe.

- Vagy úgy, Marlowe. - Gornt tekintete kissé megváltozott. - Áll még a holnap?

- Igen, persze. Az időjárás meg fogja engedni?

- Még akkor is, ha esik. Az ebéd mindenképpen meglesz.

- Remek. Akkor pontban tízkor a mólón. Melyik a maga páholya? Nincs páholyom. - Gornt próbálta leplezni, de Casey mégis észrevette, hogy kellemetlenül érinti a dolog. - Nem vagyok tagja a választmánynak. Egyelőre. Gyakorlatilag állandó vendég vagyok a Blacs páholyában, és időnként az egész kibéreltem egy-egy összejövetelre. Itt van a folyosón. A Blacs kitűnő bank, és...

- De azért nem olyan kitűnő, mint a Vic - szólt oda menet közben barátságosan Johnjohn. - Egyetlen szavát se higgye, Casey: Gratulálok, jó zsosz megcsípni az első futamot. Viszlát, később még találkozunk!

Casey elgondolkozva nézett utána. - Hogy áll a helyzet ezzel a bankrohammal, Quillan? Nekem úgy tűnik fel, mintha senkit sem érdekelne... Mintha nem is volna valóság, mintha a tőzsde nem dűledezne, mintha nem állna küszöbön a katasztrófa. "

Gornt felkacagott; jól tudta, hogy sokan fülelnek a beszélgetésükre. - Ma versenynap van, ami azért ritkaság, a holnapig pedig még várni kell egy napot. Zsosz. A tőzsde délelőtt tízkor nyit. A hétfő és a jövő hét sok sorsot eldönt. Addig viszont minden kínai, akinek sikerült kivennie a pénzét és most a markában szorongatja, az most mind itt nyüzsög. Magán a sor, Casey.

Casey felvette a nyereményét. A tikettek tizenöt az egyhez fizettek.

Százötven hongkongi dollár. - Halleluja!- Gornt vastag köteg vörös bankjegyet kapott: tizenötezret. - Ez fantasztikus!

- Ilyen disznóságot, mint ez a futam, még nem is láttam - mondta egy rosszkedvű amerikai hang. - Csodálom, hogy nem billentik hátsón a zsokét, és nem diszkvalifikálják!

- Ó, Mr. Biltzmann! Üdvözlöm, Mr. Pugmire! - Casey megismerte őket: a tűz éjszakáján találkozott velük. - Kit kellene hátsón billenteni?

Biltzmann beállt a sorba. - Az Államokban már rég óvást emeltek volna. Mikor jöttek kifelé a célegyenes előtti kanyarból, Kitűnő Nap zsokéja úgy meghúzta azt a szerencsétlen lovat, hogy kis híján hátrafelé ment. Meg volt ez bundázva... esze ágában sem volt nyerni.

Az okosok, az a néhány szál, elmosolyodtak. A zsokék és az idomárok helyiségében futam előtt már suttozták, hogy nem Kitűnő Nap, hanem Győztes öröme fog nyerni.

- Ugyan már, Mr. Biltzmann - szólt közbe Dunross, aki arrafelé mentében meghallotta, miről folyik a szó, és megállt egy pillanatra. - Ha a zsoké nem akart volna győzni, vagy ha bármilyen szabálytalanság történt volna, a versenybizottság azonnal intézkedett volna.

- Nézze, Ian - felelte Biltzmann - én nem vonom kétségbe, hogy amatőröknél és egy ilyen kis pályán ez elmege, azt viszont kijelenthetem, hogy odahaza bármelyik profi pályán egy életre eltíltanak Kitűnő Nap zsokéját. - Biltzmann savanyúképpel zsebre tette nyereményét - csak helyre játszott - és elkacsázott.

Dunross halkán megkérdezte. - Mondja, Pug, maga látta, hogy a zsoké valami szabálytalanságot művelt volna? Én nem figyeltem a futamot.

- Nem, nem láttam,

- Más? A közelben állók a fejüket ingatták.

- Én úgy láttam, minden rendben volt - mondta valaki. - Nem láttam semmi rendkívülit.

- A versenybizottság sem vett észre semmit - mondta Dunross, s e pillanatban észrevette Gornt kezében a vastag pénzköteget. Ránézett. - Quillan?

- Én sem láttam. Azt viszont meg kell mondanom, hogy elég felháborítónak találom ennek az illetőnek a modorát. Aligha méltó a Turf Club hagyományaihoz. - Gornt észrevette Robin Greyt, amint épp odalép egy pénztárlakhoz, s egy hirtelen gondolat hatása alatt elmosolyodott. - Bocsássanak meg. Udvariasan biccentett és otthagya őket. Casey látta, hogy Dunross a Gornt kezében lévő pénzt nézi, s meghökkent a Dunross arcán egy pillanatra átsuhanó kifejezésen.

- Lehetséges, hogy... hogy Biltzmann-nak esetleg igaza van?- kérdezte idegesen.

- Természetesen. - Dunross teljes figyelmével Casey felé fordult. - Bundázás mindenütt előfordul. De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy a versenybizottság egyetlen tagja, egyetlen zsoké és egyetlen idomár sem óvott. - Palaszürke volt a szeme, homlokán lüktetni kezdett egy vékony ér. - De itt valójában nem erről van szó, - Nem, gondolta, ez modor kérdése. De akkor is: higgadj le. Nagyon hűvösnek, nagyon higgadtnak, nagyon összeszedettnak kell látszanod ezen a hétvégén.

Reggel óta egyfolytában zúdultak rá a gondok. Riko Gresserhoff jelentette az egyetlen kellemes kivételt. AMG utolsó levelére gondolva azonban ismét lehangolódott. Még mindig ott lapult a zsebében, és az állt benne, hogy ha esetleg nem semmisítette volna meg az eredeti papírokat, akkor hevítse fel tizenkét megjelölt oldalát, és az így láthatóvá váló, láthatatlan tintával írt titkos információt juttassa el bizalmasan a miniszterelnökhöz vagy az MI-6 jelenlegi vezetőjéhez, Edward Sindershöz, - és Riko Andzsinnak egy másolatot lepecsételt borítékban.

Ha ezt megteszem, azzal elismerem, hogy hamis irományokat adtam neki, gondolta. Nagyon unta már AMG-t, AMG utasításait és az egész kémhistóriát. A keserves mindenségit! Murtagh csak később érkezik, Sir Geoffrey csak négy után tudja hívni Londont Tiptop és Brian Kok ügyében, és akkor most mindennek a betetőzéseképpen valami modortalan tuskó amatőröknek nevez minket...! Azok is vagyunk. A nyakam tenném rá, hogy Quillan már a futam előtt tudta a végeredményt.

Egy hirtelen gondolat hatására mintegy mellékesen megkérdezte: - Hogyan sikerült eltalálnia a győztest, Casey? Hogyan tudta megtalálni a tút a szénakazalban?

- Peter mondta, Peter Marlowe. - Casey arckifejezése megváltozott. - Ó...! Gondolja, hogy nesztét vette a bundának?

- Ha ez csak egy pillanatra is átfutott volna az agyamon, azonnal óvást emeltem volna. Most már semmit sem tehetek. Biltzmann... Felszisszent: hirtelen a maga teljes pompájában feltárulkozott előtte az ötlet.

- Mi történt? kérdezte Casey.

Dunross karon fogta és kissé félrevonta. - Hajlandó kockáztatni annak érdekében, hogy megszerezze a lelépési pénzét? - kérdezte halkán.

- Persze, hogy hajlandó vagyok, Ian, ha törvényes a dolog. De hogyan? - Casey ösztönös óvatossága a legerősebb fokozatra kapcsolta. - Tegye fel mindazt, amije van a bankban, a Laurel Canyon-i házat, a Par-Con részvényeit, és harminc napon belül lehet 2-4 milliója. Casey szíve hevesen kalapálni kezdett, Dunross nyilvánvaló izgatottsága rá is átragadt. - Rendben van - mondta, de nyomban meg is bánta. A gyomra olyan lett, mint a kő. - Jézusom!

- Jól van. Maradjon itt egy másodpercig. Megyek, megkeresem Bartlettet.

- Várjon! ő is benne van? Mi ez az egész, Ian?

Dunross szélesen elmosolyodott. - Egy szerény üzleti lehetőség. Igen, Bartlett is kell hozzá. És emiatt maga meggondolja magát?

- Nem - felelte nyugtalanul Casey. - De mint mondtam, a lelépési pénzemet én a Par-Con kihagyásával akarom megkeresni. Ez egy más dolog.

- Nem felejtettem el. Itt várjon. - Dunross visszasielt a páholyába, megkereste Bartlettet, visszajött vele Caseyhez, s menet közben oda- odaköszönve az embereknek, a forgalmas folyosón a Struan- páholy konyhájába vezette őket. A konyha kicsi volt, zsúfolt és ragyogóan tiszta. A személyzet ügyet se vetett rájuk. A konyha egyik ajtaja egy gondosan hangszigetelt kis különszobába nyílt. Négy szék, egy asztal és egy telefon. - Még apám építtette a tajpansága idején... sok üzlet jön létre a lóversenyeken. Foglaljon helyet. Nos - nézett Bartlettre - volna egy üzleti ajánlatom a maga és Casey számára, mint magánemberek számára. Ez az ajánlat független a Par-Con-egyezségtől, és semmi köze a Par-Con - Struan ajánlathoz. Érdekli?

- Persze. Valami hongkongi buli?

- Baj? - mosolygott Dunross.

- Nem. Halljuk.

- Mielőtt elmondanám, tisztázzuk az alapszabályokat: ez az én játszám, maguk csak nézők, de

negyvenkilenc százalékkal részesednek a haszonból, amit egyenlő arányban osztanak el egymás között. Áll? - És mi volna ez a játék, Ian? - kérdezte óvatosan Bartlett.

- Mondom. Maga hétfő reggel kilencig deponál kétmillió amerikai dollárt egy általam megjelölendő svájci bankban.

Bartlett szeme összeszűkül. - Miért?

- A haszon negyvenkilenc százalékaért.

- Miféle haszonért?

- Maga Gorntra is feltett kétmilliót minden papír vagy csop nélkül, csupán a remélhető profitért.

Bartlett elvigyorodott. - Mióta tudja?

Dunross is elvigyorodott. - Mondtam már magának, hogy itt nincs titok. Benne van? Láta, hogy Bartlett Caseyre pillant, visszafojtott lélegzettel figyelte őket.

- Casey, te tudod, mi ez az egész?

- Nem tudom, Linc. - Casey Dunross felé fordult - Tényleg, Ian: miről van szó?

- Előbb tudnom kell, hogy megkapom-e a kétmilliót minden feltétel nélkül. Már ha benne vannak a dologban.

- Mekkora a várható haszon? - kérdezte Casey.

- Négy- és tizenkétmillió dollár között. Adómentesen. Casey elsápadt. - Hogyhogy adómentesen?

- Úgy, hogy Hongkongban nem adózik utána, és tudunk segíteni, hogy az Államokban se kelljen.

- Na és... mikorra esedékes? - kérdezte Bartlett.

- Harminc napon belül. A kifizetés részletekben történik, öt- hat hónap alatt.

- Ez a négy- vagy tizenkétmillió az összes haszon, vagy csak a mi részesedésünk?

- A maguké.

- Ez meglehetősen sok pénz egy teljesen legális befektetésért. Hosszas csend következett. Dunross nem szólt, várta, hogy folytassák.

- Kétmillió készpénzben... - mondta Bartlett. - És se biztosíték, se semmi?

- Se ez, se az. Viszont miután elmondom, joguk van belemenni vagy kiszállni.

- Gortnak mi köze ehhez?

- A világon semmi. Ennek az üzletnek nincs köze se Gornthoz, se a Rothwell-Gornthoz, se a Par-Conhoz. Ez egy egészen más ügy, és bárhogya alakul is, nem érinti a többi. Erre szavamat adom. És esküszöm az élő Istenre, hogy nem mondom el Gorntnak, hogy maguk betették ezt a kétmilliót, hogy maguk a partnereim és velem együtt részesednek... sem azt, hogy maguk mindhárman nyitottan árulják a részvényeimet. - Dunross elmosolyodott. - Ami egyébként nagyon jó elgondolás.

- És ezt az üzletet az én kétmillió dollárom indítja be?

- Nem. Csak megolajozza. Mint tudják, nekem pillanatnyilag nincs kétmillió dollár készpénzem, különben nem vettem volna bele magukat.

- És miért pont minket, Ian? Ha ez olyan jó üzlet, kétmilliót valamelyik itteni barátjától is kérhetett volna...

- Ez igaz, de én inkább úgy gondoltam, kenek még egy kis mézet a mézesmadzagjukra. Az ajánlatom egyébként kedd éjfélig érvényes - mondta közömbösen Dunross. Aztán megváltozott a hangja, Bartlett és Casey kiérezte belőle a jókedvet. - Ezzel a másik ajánlattal... ezzel a kis üzlettel csupán szemléltetni akartam, mennyivel különbek vagyunk a Rothwell-Gorntnál, és hogy mennyivel érdekesebb velünk szövetkezni, mint velük. Maga szeret kockáztatni, szeretek én is. Magát Rajtaütős Bartlettnek hívják, én pedig a Nemes Ház tajpanja vagyok. Gorntra feltett rongyos kétmilliót mindenféle papír nélkül. Rám miért ne tenne?

Bartlett Caseyre pillantott. Casey nem jelzett se igent, se nemet, de látta, hogy erősen csábítja a csali.

- Mivel a szabályokat maga fektette le Ian, áruljon el nekem valamit. Ha a kétmilliót én adom, akkor miért kellene feleznem Casey-vel?

- Mert még emlékszem rá, mit mondott vacsora közben a lelépési pénzről. A magáé már megvan, az övé még nincs. Ezen a módon megszerezhetné.

- És maga miért aggódik ennyire Caseyért? Mi ez? Oszd meg és uralkodj?

- Ha magukat meg lehetne osztani, akkor nem lennének ilyen szokatlanul szoros emberi és üzlettársi viszonyban. Casey a maga jobbkeze, ezt maga mondta. Nyilvánvalóan nagyon fontos magának és a Par-Connak, ilyenformán tehát joga van a részesedésre.

- És ő mit kockáztat?

- A megtakarított pénzét, a házat, a Par-Con- részvényeit - mindenét. Ennyivel száll be maga mellé - a fele részesedésért. Így Van? Casey kábultan bólintott. - Így.

Bartlett éles pillantást vetett Caseyre. - Mintha azt mondtad volna, hogy fogalmad sincs, miről van szó.

Casey állta a tekintetét. - Ian két perccel ezelőtt megkérdezte tőlem, hajlandó vagyok-e mindenemet

föltenni, hogy megszerezem a lelépési pénzemet, egy nagy kalap pénzt. - Nyelt egyet. - Igent mondtam, de már bánom.

Bartlett néhány másodpercig gondolkozott. - Akkor most tisztázzuk Casey: beszállsz, vagy sem?

- Beszálllok.

- Jól van. - Bartlett szélesen elvigyorodott. - Rendben van, tajpan. Kit kell meggyilkolni?

Kilenckarátos Csu, a Victoria Bank alkalmi aranykulija, két fiú és két lány apja - az egyik, Lily Su Havergill alkalmi barátnője volt, a másik Wisteria, John Chen szeretője, akinek az lett a zosza, hogy Aberdeenben a Ho-Pak előtt halálra tapossa a tömeg - a fogadópénztár előtti sorban várakozott.

- Mondjad, öreg! - förmedt rá a türelmetlen pénztáros. Kilenckarátos Csu egy pénztekerceset húzott elő. Ez volt minden megtakarított pénze meg amennyit kölcsön tudott kérni, csak az nem volt benne, amit három szippantás fehér porra tett félre - arra szükség volt, hogy végig tudja csinálni az éjszakai műszakot. - A dupla befutóra, az összes istenekre! Nyolcas-ötös a másodikban, hetes-egyes az ötödikben.

A pénztáros módszeresen megszámlolta a gyűrött bankjegyeket.

Hétszázhuszonnyolc hongkongi dollár. Beütötte a megfelelőgombokat, és ellenőrizte a számokat. Stimmelt: az ötös és a nyolcas a második futamban, a hetes és az egyes az ötödikben. Gondosan leszámolt száznegyvenöt tikkett, ötdolláros volt mind, a minimumtét, és visszajáró három dollárral együtt odatolta Kilenckarátos Csu elé.

- Igyekezz már, az összes istenekre! - kiáltott előre valaki a sorból. - Mi van? Talán a fekete lyukadban turkálsz?

- Türelem! - dünnyögte az öregember, úgy érezte, menten elájul.

- Ez komoly dolog! - Gondosan megvizsgálta a tikketteit. Az első három, az utolsó és három találomra kiválasztott teljesen rendben volt, a számok hibátlanok. Átengedte a helyét, kifurakodott a tömegből, ki a levegőre. Itt egy kicsit jobban lett, még mindig szédelgett ugyan, de azért már jobb volt. Hogy megspórolja a viteldíjat, gyalog kutyagolt idáig a Mid Levels-i Kotewall Roadról, ahol éjszakai műszakban dolgozott egy építkezésen.

Még egyszer megnézte a tikketteket. Nyolcas-ötös ebben a futamban, hetes-egyes az ötödikben, a derbiben. Jól van, gondolta, miközben gondosan eltette a tikketteket. Amit lehetett, megtettem. A többi már az isteneken múlik.

Annyira szúrt a melle, hogy a tolongáson keresztülnyomakodva bement az illemhelyre, meggyújtott egy szál gyufát, és mélyen magába szívta a bugyborékoló fehér por füstjét. Egy idő múltán jobban lett és kiment. Már zajlott a második futam. Az izgalomtól magánkívül furakodott-könyökölt utat magának a korláthoz, ügyet se vetve a nyomában felhangzó szitkokra és káromkodásokra. A lovak a kanyarban jártak, most fordultak a célegyenesre, hogy aztán egyetlen elmosódott csíkként száguldjanak el előtte, öreg, vizenyős szeme hiába kereste a számokat.

- Ki vezet? - hörögte, de senki sem törődött vele, mindenki csak a maga lova nevét üvöltötte az egyre erősödő ordítózásban, amely a győztes célba érésekor hirtelen elhalt.

- Ki nyert? - hörögte Kilenckarátos Csu. Majd szétrobbant a feje.

- Kit érdekel! - kiáltott vissza valaki a káromkodások özönéből. - Nem az enyém! Hogy az összes istenek hugyozzanak a zsokékra mindörökre!

- Nem tudom elolvasni a táblát... Ki győzött?

- Célfotó van, vén szaros, nem látod? Hárman értek be egyszerre. Hogy ciceréznek meg az összes célfotót! Meg kell várnunk.

- De a számok... Milyen számok?

- Ötös, nyolcas meg a négyes, Szerencsés Udvarlás, az én lovam! Szedd már a csülkeid, te lotyó bal csöcsről szoptatott zabija! Négyes-nyolcasom van a dupla befutóban, az összes istenekre!

Vártak. Várhoztak. Az öregember úgy érezte, menten elájul, ezért inkább megpróbált kellemesebb dolgokra gondolni, például arra a beszélgetésre, amelyet reggel folytatott Nemes Házi Chennel. Háromszor hívta telefonon, mindháromszor egy szolgálta vette föl, rögtön le is tette. Nemes Házi Chen csak akkor jött a telefonhoz, mikor közölte, hogy a Farkasemberek dolgában akar vele beszélni.

- Kérlek, bocsásd meg, hogy szóba hoztam ezeket a rettenetes gyilkosokat, akit megölték a fiadat - hadarta - nem én voltam, tiszteletre méltó nagyúr, nekem semmi közöm hozzá. Én csupán az apja vagyok a tiszteletre méltó elhunyt ágyasának, Wisteria Súnak, Akácvirág Súnak, akit a tiszteletre méltó elhunyt levélben biztosított soha el nem múló szerelméről, abban a levélben, amelyik minden újságban ki volt nyomtatva.

- Mi? Ugyan! Hazugság! Szemenszedett hazugság! Azt hiszed, olyan hülye vagyok, hogy minden kutyának való cobák telefonbetyár megszarolhat? Ki vagy te?

- A nevem Hszi-men Su - válaszolta Kilenckarátos Chen, simán jött szájára a hazugság. - Van még két levél, tiszteletreméltó Chen. Arra gondoltam, hogy esetleg szeretnéd visszakapni őket, bár ez mindenünk, ami szegény halott lányom és a te szegény halott fiad után maradt, akit én úgy szerettem oly sok hónapon át, mintha a tulajdon fiam volna, akit...

- Ne hazudj nekem! Az az olajos szájú lotyó soha az életben nem kapott levelet a fiamtól! A mi rettegett rendőrségünk már lecsukta a hamisítókát! De úgy ám! Hát ki vagyok én? Parasztfejű majom a Külső Tartományokból? Vigyázz! Gondolom, most azt akarod közölni, hogy van nálatok egy csecsemő, akit szerinted az én fiam nemzett. Eh? Eh?

Kilenckarátos Csu csaknem elejtette a telefont. Pontosan ezt a tervet eszelte ki és vitatta meg a feleségével, a fiaival és Lilyvel. Könnyen találnak olyan rokont, aki fizetség ellenében kölcsönad egy csecsemőt.

- Csak nem képzeled, hogy hazudok? - hápogta döbbenet a kagylóba. - Én hazudok, aki szeretettel és igen szerény összeg ellenében odaadtam egyetlen szűz lányomat a fiadnak, hogy legyen az ágyasa és only loveja? Gondosan formálva ejtette az angol szavakat, Lily lánya órákon át gyakoroltatta vele, mire végül hibátlanul ejtette. - Az összes istenekre! Teljesen ingyen megkíméltük a te dicső neved! Amikor elmentünk szegény lányom holttestéért, egy árva szót sem mondunk, ki sem ejtettük a neved a rettegett rendőrök előtt, okó, pedig igencsak szeretnék volna megtudni, ki írta a levelet. Csapdába akarják csalni vele a Farkasembereket. Hogy az összes istenek átkozzák meg azokat a gonosz fattyúkat! És nem ajánlott fel négy kínai újság jutalmat a levél írójának a nevéért, hallod-e? Szerintem nagyon tisztességes, hogy előbb neked kínálok fel a leveleket, mielőtt felvenném az újságok jutalmát, hallod-e?

Türelmesen hallgatta az alkudozás bevezetését jelentő szitokáradatot. Időnként mindketten úgy tettek, mintha le akarnák tenni a telefont, de egyikük sem szakította félbe az egyezkedést. Végül abban maradtak, hogy ha Kilenckarátos Csu elküldi az egyik levél fotókópiáját Nemes Házi Chennek, ezzel bizonyítva, hogy a levelek nem hamisítványok, akkor „elképzeltető, tiszteletreméltó Su, hogy ezek a levelek esetleg megérnek egy parányi illatos pomádét.”

Kilenckarátos Csu most elégedetten röhöcsélt magában. Nemes Házi Chen szépen fizetni fog, gondolta, főleg ha majd elolvassa a rá vonatkozó sorokat. Ha azokat kinyomtatnák, rajta röhögne egész Hongkong, örökre elveszítené az arcát. Csupán az a kérdés, mennyit kérjek ér...

A hirtelen felharsanó ordítás annyira megijesztette, hogy csaknem összeesett. Szíve dörömbölni kezdett, lélegzete elakadt. Megkapaszkodott a korlátban, szemét erőltetve nézte a távoli totalizátor táblát. – Ki... mik a számok? - hörögte, majd a lármát túlvisítva, rángatni kezdte a szomszédja kabátujját. - Mik a számok? Mondd meg, mik a számok!

- A nyolcas nyert, Kalóz, a Nemes Ház sárgája. Ajíjje, nem látod, hogy a tajpan most vezeti a győztesek járatójába? Hét az egyhez fizet. - És a második? Melyik lett a második?

- Bájos Hölgy, az ötös, helyre három az egyhez... Mi a baj, öreg? Csak nem ütött meg a guta?

- Nem... nem... - Kilenckarátos Csu erőtlenül odébb támo lygott.

Nagy nehezen talált egy kis üres területet a nedves betonon, leterítette a versenyújságot, leült, karját a térdére fektette, fejét a karjára. Hullámként borította el a győzelmi mámor: eltalálta az első futam befutóit! Ohohohó! Most már nincs más teendő, mint várni. Ha túl hosszúra nyúlik a várakozás, esetleg elhasználok még egy adag fehér port, bár akkor csak egy marad az éjszakai műszakra. De most nagyon figyeljete k, istenek! - első futamban a magam esze révén nyertem. Most rajtatok a sor. Nagyon figyeljete k az ötödik futamra! Nagyon figyeljete k.

A versenybizottság tagjai, a tulajdonosok és a hivatalos emberek a győztesek járatója körül csoportosultak. Dunross odament a lovához, és gratulált a zsokénak. Kalóz remekül futott. Dunross, miközben az újból felharsanó éljenzés és tapsvihar közepette a győztesek járatójába vezette, túlradó örömet mutatott. Azt akarta, hogy a világ lássa örömét és önbizalmát: pontosan tudta, hogy e verseny megnyerése a pusztá tényt messze meghaladóan kedvező előjel a továbbiakra nézve. És ha Nemes Csillag győz, ennek a kedvező előjelnek a hatása megduplázódik, sőt megtriplázódik. A dupla befutó mindkét futamának megnyerése mellbevágásként érne Gorntot és szövetségeseit. És ha Murtagh véghezviszi a varázslatát... Vagy ha Tiptop tartja az ajánlatát, hogy Brian Kokért cserébe adja a pénzt... Vagy ha

Zsugori, Lando vagy Négyujjú...

- Mr.Dunross! Gratulálok, uram!

Dunross kinézett a korlátnál szorongókra: - Á, üdvözlöm, Mr. Choy - mondta, megismerve Négyujjú Vu hetedik fiát és állítólagos unokaöccsét. Odament hozzá, kezét fogott vele. - Megvan a nyerő?

- Igen, uram, természetesen, én szívvel-lélekkel a Nemes Ház mellett állok! A nagybátyám is meg én is játszunk a dupla befutóra. Az imént nyertünk a nyolcas-ötössel, az ötödikben a hetes- nyolcast játsszuk. Neki tízezer lóg a levegőben, nekem egy egész heti fizetésem!

- Reméljük, nyerünk, Mr. Choy.

- Jó órában legyen mondva, tajpan - mondta a fiatalember könnyed, amerikaias bizalmassággal.

Dunross elmosolyodott, és átsétált Travkinhoz. - Biztos, hogy Johnny Moore nem tudja lovagolni Nemes Csillagot? Nem akarom, hogy Tom Wong vigye.

- Mondtam már, tajpan: Johnny rosszabb állapotban van, mint egy részeg kozák.

- Muszáj nyernem. Nemes Csillagnak győznie kell.

- Travkin látta, hogy Dunross elgondolkozva nézegeti Kalózt. - Ne, tajpan. Nagyon kérem, ne lovagolja Nemes Csillagot. A talaj rossz, nagyon rossz, nagyon veszélyes, és az ötödik futamra úgy felkapálják a lovak, hogy még rosszabb lesz. Krisztosz! Gondolom, ettől csak még inkább szeretné maga lovagolni.

- Az egész jövőm eldőlhét ezen a futamon... és a Nemes Ház arca.

- Tudom. - A csomós izomzatú öreg orosz dühösen csapott állandóan magával hordott lovaglópálcájával kopott, kifényesedett lovaglónadrágja szájára. - És azt is tudom, hogy jobban lovagol a többi zsokénál, de a talaj most nagyon veszé... "

- Ezt most nem bízhatom másra, Alexi. Itt most egyetlen hiba is végzetes lehet. - Dunross lehalkította a hangját. - Meg volt bundázva az első futam?

Travkin szemrebbenés nélkül állta a tekintetét. - Legjobb tudomásom szerint a lovak nem voltak felkocszolva. Akik ilyesmire esetleg hajlamosak lennének, mind nagyon tartanak a versenyorvostól.

- Tudom. De volt bunda?

- Ez nem az én futamom volt, tajpan. Engem csak az én lovaim és az én futamaim érdekelnek. Ezt a futamot nem is néztem.

- Nagyon kényelmes álláspont, Alexi. Úgy veszem észre, a többi idomár sem látta.

- Mondanék valamit magának, tajpan. Tudok egy zsokét magának. Viszem én Nemes Csillagot.

Dunross szeme összeszűkült. Felnézett az égre: még jobban besötétedett. Hamarosan esni fog, gondolta, és addig még sok a teendő. Én vagy Alexi? Alexi lába jó, a keze a lehető legjobb, a tapasztalata óriási. Viszont számára fontosabb a ló, mint a győzelem.– Gondolkodom rajta - válaszolta. - A negyedik futam után döntök.

- Én nyerni fogok - mondta az öreg idomár: kétségbeesetten kapaszkodott a lehetőségbe, hogy esetleg kivonhatja magát a Szuszlovnak tett ígérete alól. - Én győzök, ha Nemes Csillag belepusztul is.

- Erre nincs szükség, Alexi, Nagyon kedvelem azt a lovat.

- Megtenne nekem valamit, tajpan? Van egy problémám. Tudna velem találkozni ma este vagy vasárnap? Esetleg vasárnap vagy hétfő este, mondjuk a Sinclair Towersben?

- Miért pont ott?

- Ott egyeztünk meg, és szeretném, ha most is ott beszélgethelnék.

- Itt hagy minket?

- Á, nem... nem erről van szó. Ha ráérne... Nagyon megköszöném.

- Jó, rendben van, de ma este nem érek rá. Vasárnap és hétfőn pedig Tajpejen leszek. Kedd este tízkor megfelel?

- Igen, persze, meg. Köszönöm.

- A következő futam után megint lejövök.

Alexi Travkin nézte a liftek irányába távolodó Dunrosst. Csaknem kicsordult szeméből a könny, annyira hálás volt neki.

A közeli nagy lelátón ülő Szuszlov felé fordult a tekintete. Mintegy közömbösen fölemelte a kezét, úgy mutatta ujjain az előre megbeszélte jelet: egy ujj ma este, kettő vasárnap, három hétfő, négy kedd: Jó volt a szeme, látta, hogy Szuszlov nyugtázta a jelzést. Matyerjebjec, gondolta. Oroszország anyácska és minden oroszok árulója az egész KGB-s nációval együtt! Átkom rád és minden oroszok átka, ha kiderül az igazság.

De most nem érdekes. Így vagy úgy, de én fogom lovagolni Nemes Csillagot, gondolta eltökélten.

Dunross újabb gratulálók és irigykedők között belépett a liftbe. A legfelső szinten Gavallan és Jacques várta. - Minden kész? kérdezte. - Igen - felelte Gavallan. - Itt van Gornt meg a többiek, akiket kívánt. Mit forral?

- Jöjjön velem, és majd meglátja. Most jut eszembe, Andrew: Jacques és David MacStruan pozícióját fölcserélem. Jacques egy évre átveszi Kanadát. David pedig...

Jacques arc a felderült. - Hálásan köszönöm, tajpan! Nagyon köszönöm! Ígérem, mindent kihozok Kanadából, amit csak lehet.

- És hogy bonyolítjuk le a helycsereét?- kérdezte Gavallan. Előbb Jacques megy oda, vagy David jön ide?

- David hétfőn érkezik. Jacques, maga átad neki mindent, aztán jövő héten mindketten visszamennek két hétre. Franciaországon át menjen. Vegye fel útközben Susant és Aprilt, addigra már valószínűleg összeszedi magát. Kanadában egyelőre nincs semmilyen sürgős ügy... itt azért akad.

- Nagyszerű, ma foi! Nagyon köszönöm, tajpan!

Gavallan elgondolkozva megszólalt. - Jó lesz újra látni az öreg Davidet. – Nagyon szerette David MacStruant, de még mindig nem értette a helycsere okát. Azt mindazonáltal tudta, hogy a helycsere azt jelenti, hogy Jacques kikerült a majdan megöröklendő tajpani tisztre várakozók közül, David pedig közelebb került a tűzhöz, és ezzel az ő pozíciója is meggyengült az örökségre várók között - már ha hétfő után egyáltalán marad még valami örökölnivaló. És mi lehet Kathyvel?

Zsosz, gondolta. Lesz, ami lesz, hogy a mennykő csapna mindenbe! - Maguk menjenek csak előre - mondta Dunross. - Én hozom Phillipet. - A Chen-páholy felé fordult. Régi hagyomány szerint a Nemes Ház compradoréja mindig tagja volt a klub választmányának. Lehet, hogy idén utoljára, gondolta Dunross keserűen. Ha Phillip vasárnap éjfélig nem tudja rávenni Négyujjú Vút, Lando Matát vagy Zsugorit, hogy segítsen, kigolyózzák a klubból.

- Jó napot, Phillip. - Barátságos volt a hangja, sorra üdvözölte a zsúfolt páholy vendégeit. - Mehetünk?

- Persze, természetesen, tajpan. - Phillip Chen egyre öregebbnek látszott. - Gratulálok a győzelemhez.

- Csodálatos előjel, tajpan! Mindannyian imádkozni fogunk az ötödikben! - kiáltott oda Dianne Chen, aki szintén nagyon összeszedte magát, hogy palástolja idegességét. Kevin ott állt mellette, visszhangozta anyja szavait.

- Köszönöm - felelte Dunross. Biztosra vette, hogy Phillip Chen szólt a feleségének a találkozójukról. Dianne Chen paradicsommadár-tollal díszített kalapot és rengeteg ékszert viselt.

- Pezsgőt, tajpan?

- Nem, köszönöm, talán majd később. Bocsássa meg, Dianne, de egy-két percre kölcsönvenném Phillipet. Nem tart sokáig.

Odakint a folyosón megállt egy pillanatra. - Sikerült valami, Phillip?

- Hát... szóltam mindenkinek. Holnap reggel összeülnek.

- Hol? Macauban?

- Nem, itt. - Phillip Chen még jobban lehalkította a hangját. - Rettenetesen sajnálom ezt a... felfordulást, amit a fiam okozott... Rettenetesen sajnálom - mondta őszintén.

- Elfogadom a bocsánatkérését. Ha maga nem ilyen gondatlan és hitszegő, sose kerültünk volna ilyen kiszolgáltatott helyzetbe. Jézusom... Ha Gornt kezébe jutnak valahogy az elmúlt néhány évi mérlegeink, ha megtudja, milyen leányvállalataink és fal vállalataink vannak, végünk.

- Nekem volt... volt egy gondolatom, tajpan - hogy hogyan evickélhetnénk ki... hogy hogyan húzhatnánk ki a csávából a Házat. Volna egy kis ideje a verseny után? Lehetséges volna?

- Jön este a koktéltre Dianne-nel?

- Igen, ha... Igen, jövök. Vihetem Kevint is?

Dunross arcán mosoly suhant át: az új örökös... Karma. - Igen. Jöjjenek.

- Miről van szó, tajpan?

- Majd meglátja. Most csak arra kérem, ne mondjon semmit, ne csináljon semmit, csak várakozzon és legyen egész nyugodt, hogy maga is benne van a pakliban. Ha elbukunk, a Chen Ház omlik össze elsőként. - Dunross átment McBride páholyába, ahol ismét elárasztották a gratulációk, mindenki egyetértett, hogy remek zsosz ez a győzelem.

- Jóságos ég, tajpan - mondta McBride – de csodálatos volna, ha Nemes Csillag győzne az ötödikben!

- Kalauzhal megveri Nemes Csillagot - jelentette ki magabiztosan Gornt. A bárpultnál iszogatót Jason Plumm társaságában. – Van rá tízezrem, hogy legyőzi a kancáját.

- Tartom - vágta rá Dunross. Harminc-egynéhány vendég bravózásai és gúnyos rikkantásai követték bejelentését. A páholy meghívottai között ismét ott volt Bartlett és Casey, akik a Dunross-szal történt megállapodás szerint néhány perccel ezelőtt épp csak kiugrottak, hogy meglátogassák Peter Marlowe-t. Épp most léptek be, s meglepetten tapasztalták az ünnepi hangulatot és Dunross sziklaszilárd önbizalmát...

- Mi újság, Dunstan? - kérdezte Dunross. Oda se nézett Bartlettre és Caseyre, csak a szokásosnál is rikítóbban öltözött nagydarab férfira figyelt.

- Köszönöm Ian, minden a legnagyobb rendben. - Dunstan megemelintette a kezében tartott konyakospoharat. - Megcsíptem az elsőt meg Kalózt... variáltam vele, viszont elszúrtam a dupla befutómat. Szerencsés Udvarlással befürödtem...

A páholy körülbelül akkora volt, mint Struanéké, nem olyan elegáns ugyan, de vendégei között ugyanolyan szép számmal képviseltette magát a hongkongi elit, akik közül néhányat Gavallan és McBride csak egy perce, Dunross kedvéért hívott át. Ott volt Lando Mata, Holdbrook, Struanék házi brókere, Sir Luis Basilio, a tőzsdetanács elnöke, Johnjohn, Havergill, Southerby, a Blacs elnöke, Richard Kwang, Pugmire, Biltzmann, Sir Dunstan Barre, a fiatal Martin Haply a China Guardiantól. És Gornt. Dunross ránézett. - Megvolt a második futam nyerője is?

- Nem. Nem játszom minden futamban. De mondja csak Ian, mi ez az egész? - kérdezte Gornt. Minden szempár rájuk szegeződött. Valami nagy bejelentésre készül?

- Igen. Úgy gondoltam, az udvariasság úgy diktálja, hogy a többi előkelőséggel együtt önök tudják még elsőnek. - Dunross Pugmire felé fordult. - Pug, a Nemes Ház ezennel hivatalosan ajánlatot tesz magának a H. K. General Stores átvételére, méghozzá az American Superfoodsénál kedvezőbb ajánlatot.

Halálos csend támadt, mindenki Dunrosst nézte. Pugmire falfehér lett. - Tessék?

- Részvényenként öt dollárral többet kínálunk, továbbá az övékénél kedvezőbb ajánlatot teszünk a fizetés módjára is: harminc százalék készpénzben, hetven százalék részvényekben és mindez harminc napon belül.

- Maga megörült! - fakadt ki Pugmire. Nem kérdeztem meg talán mindenkit, szeretne volna ordítani,

téged is beleértve? Nem adta rá áldását mindenki? De legalábbis senki sem tiltakozott. Az ég szerelmére, hát nem így szokás itt üzleteket kötni? Hogy cseveg az ember egy kicsit a klubban, itt a lóversenyen, vacsora közben vagy akárhol? - Ezt nem teheti - motyogta.

- Már meg is tettem - mondta Dunross.

Gornt harsányan odaszólt. - Maga, Ian még nem tett semmit, csak egy ajánlatot. És hogyan fog fizetni? Akár harminc, akár háromszáz napon belül?

Dunross csak ránézett. - A tender nyilvános. Harminc napon belül fizetünk. Pug, maga holnap délelőtt fél tízre írásban is megkapja az ajánlatomat, hétfőn pedig az ajánlat megerősítéseként letesszük, az előleget.

A vendégek felmorajlása elnyelte a hangját: mindenki egyszerre kezdett beszélni, kérdezni, hirtelen mindenki azzal kezdett foglalkozni, hogyan érinti ez az ajánlat őt magát. Hasonló, félig-meddig megkötött üzletre való ráígérésre még nem volt precedens. Johnjohn és Havergill dühöngött, hogy Dunross nem konzultált velük az ajánlattétel előtt, a másik bankár, Southerby, a Blacs elnöke, aki banki oldalról finanszírozta a Superfoods vásárlását, ugyanilyen dühös volt a meglepetés miatt. Mindazonáltal valamennyi bankár, még Richard Kwang is lázasan számolgatta a lehetőségeket, mivel a tőzsde és a Struan-részvények normális állása esetén az ajánlat mindkét félnek rendkívül hasznos lett volna. Mindenki előtt nyilvánvaló volt, hogy a Struan-féle vezetés új életet tudna vinni a gazdag, de stagnáló hongba, és hogy az új szerzemény révén a Nemes Ház mérhetetlenül megerősödne, legalább húsz százalékkal növelné az éves bevételüket, s ilyenformán az osztalékot. Ráadásul így minden profit Hongkongon maradna, nem kellene egy idegennek elkótyavetyélni. Főleg nem Biltzmann-nak.

Jaj, Istenem, ez az Ian, gondolta Barre őszinte csodálattal és nem kis irigységgel. Itt, mindenki füle hallatára tesz egy ilyen ajánlatot, szombaton, úgy, hogy még csak sejteni sem lehetett, hogy erre az elképzelhetetlen húzásra készül... És még csak ide se kacsintott, hogy vehettem volna egy köteg részvényt, mikor még a béka fenekén voltak az árfolyamok. Egy vagyont kereshettem volna egyetlen telefonálással. Zseniális húzás. A General Stores részvényei persze hétfőn a mennybe mennek. De hogy az ördögbe volt képes Ian meg Havergill titokban tartani? Egy kalap pénzt kereshettem volna, ha előre tudom! De talán még most is... Most már nyilvánvaló, hogy marhaság a híresztelés, miszerint a Victoria nem támogatja a Struant...

Álljunk csak meg egy percre, gondolta Sir Luis Basilio, nem vásároltunk mi a múlt héten egy halom General Storet egy strómanon keresztül? Jóságos ég! Lehet, hogy a tajpan mindnyájunk eszén túljárt? Na, akkor hogy is van ez...? A részvényei árfolyama zuhan, a tőzsde roskadozik. De honnan veszi a tenderhez szükséges pénzt? És mi lesz a...

Még Gornt is számolgatott, alig látott a dühtől, hogy ez neki nem jutott eszébe. Tudta, hogy az ajánlat jó, sőt tökéletes, és hogy jelen pillanatban nem tud ráígérni. Ian viszont úgysem tudja teljesíteni. Nem létezik, hogy...

- Leadhatom ezt a lapnak, tajpan? - harsogta túl a zshivajgást Martin Haply metsző hangja.

- Természetesen, Mr. Haply.

- Feltehetnék néhány kérdést?

- Az attól függ, mik azok - vetette oda könnyedén Dunross. Haply barna szemének átható pillantása komor derűvel töltötte el. Tudnánk használni egy ilyen jó eszű, fiatal csibészt a családban... ha rá lehetne bízni Adryont. - Mit forgat a fejében?

- Ez az első alkalom, hogy Hongkongon ráígérnek egy már csaknem lezárt ajánlatra. Megkérdezhetném, hogy most miért tette?

- A Struanban mindig volt kezdeményezőkézség. Ami pedig az időzítést illeti, szerintem tökéletes.

- Úgy értsem, hogy szom...

Biltzmann harsogva a szavába vágott. - Mi már egyszer megállapodtunk. - Pugmire felé perdült. - Megegyeztünk! Így van, Dickie?

- Megállapodtak, Mr. Biltzmann - mondta fagyosan Dunross. Mi viszont a magáénál jobb ajánlatot tettünk, úgy ahogy az Államokban szokás, amerikai szabályok szerint. Feltételezem, hogy nem ellenzi a versenyt. Mi persze itt csak amatőrök vagyunk, de szíves örömet tanulunk jeles profiktól. Ha jól tudom, a törvény szerint a részvényesek gyűléséig semmi sincs eldöntve. Vagy nem?

- Igen, de... akkor is megállapodtunk! - A magas, ősz férfi Pugmire-ra nézett, annyira elfutotta a méreg, hogy alig bírt beszélni. Maga azt mondta, hogy mindenbe beleegyeznek!

- Hát... az igazgatóság tagjai egyeztek bele - felelte idegesen Pugmire. Érezte, hogy minden szempár rászegeződik, főleg Haply csupa szem és fül. Lelke egyik fele örült a sokkal kedvezőbb ajánlatnak, a másik fele dühöngött, hogy Dunross még neki sem szólt előre, így nem tudott felvásárolni. - De ezt persze még meg kell erősítenie a részvényesek pénteki közgyűlésének. Fogalmunk sem volt, hogy lesz egy ilyen... Khm, Ian... khm... Chuck... Nem gondolják, hogy ez a hely és ez a mostani időpont nem épp a legalkalmasabb a...

- Egyetértek - mondta Dunross. - Pillanatnyilag azonban nemigen van mit megvitatni. Az ajánlat elhangzott. A maga külön ügylete egyébként áll még, Pug, azzal a különbséggel, hogy nem öt, hanem hét év, és ugyanerre az időszakra egy hely a Struan igazgatótanácsában.

Pugmire-nak leesett az álla... Ez is az ajánlathoz tartozik?

- Természetesen szükségünk van a szakértelmére - válaszolta könnyedén Dunross. Mindenki értette, hogy Pugmire kutyaszorítóba került. - A pakett többi része ugyanúgy, ahogy a Superfooddal megállapodott. Fél tízre az asztalán lesznek a papírok. Pénteken már a részvényesei elé terjesztheti az ajánlatot. - Odament Biltzmannhoz, és kezet nyújtott. - Sok szerencsét. Gondolom, azonnal reagál majd egy ellenajánlattal.

- Hát ezt... khm... egyeztetnem kell előbb a központtal, Mr.... ööö... tajpan. - Biltzmann vörös és dühös volt. - Mindent el fogunk követni, hogy időben... Nagyon komoly az ajánlata. A leghatározottabban komoly. De most, hogy így zuhannak a részvényei, hogy megrohanták a bankokat és ingadozik a piac, elég nehéz lesz teljesíteni, nem?

- Szó sincs róla, Mr. Biltzmann - mondta Dunross: mindent arra tett fel, hogy Bartlett nem fog visszatáncolni, leteszi a pénzt. Létrejön a Par-Con- üzlet, kisiklik Gornt kezéből, és részvényei egy héten belül visszaállnak régi stabil árfolyamukra. - Simán teljesítjük.

Biltzmann hangja élesebbé vált. – Azt hiszem, Dickie, nem árt, ha alaposan fontolóra veszi az ajánlatunkat. Keddig még tartjuk. - Biztosra vette, hogy keddre a Struan már romokban hever. - Most megyek fogadni. - Kisétált.

A páholyban több decibellel emelkedett a zajszint, mindenki egyszerre kezdett el beszélni, de Haply megint túlkiabálta őket. - Tajpan! Kérdezhetnék valamit?

A figyelem ismét Dunrossra összpontosult. - Mi volna az a valami?

- Úgy tudom, hogy cégek vásárlásakor az ajánlat komolyságának megerősítéséül szokás némi készpénzelőleget adni. - Megkérdezhetem, mennyi előleget tesz le az asztalra a Struan?

Lélegzetvisszafojtva figyelték Dunrossot. Dunross kivárt, tekintete végigpásztázott az arcokon, élvezte a helyzetet: Tudta, mindenki azt szeretné, ha megszegyenülne... Talán csak... talán csak ki nem? Mondjuk Casey, bár ő tudja, miről van szó: Bartlett? Nem tudom, benne nem vagyok biztos. Claudia? Ő biztos nem. Claudia falfehéren nézett rá. Donald McBride és Gavallan szintén. Még Jacques is.

Martin Haplyn állapotodott meg a tekintete. - Lehet, hogy Mr. Pugmire szívesebben beszélne négyszemközt erről a részletkérdésről, mondta, tovább csigázva a többieket. - Nos, Pug?

Pugmire nem válaszolhatott, mert Gornt megelőzte. - Ha már egyszer úgy döntött, Ian, hogy szakít a hagyományokkal, miért nem jelenti be ezt is nyilvánosan? Közölhetné, mennyi előleget tesz le ajánlata komolyságának bizonyosságára.

- Hát... nem is tudom - felelte Dunross. Hallotta a távoli morajlást, amely a harmadik futam indítását jelezte, de a körülötte lévő arcokat látva biztos volt benne, hogy rajta kívül senki tudatáig nem jutott el. - Na, jó - mondta szárazon. – Mit szólna, Pug, ha hétfő reggel fél tízkor a papírok mellé letennénk kétmillió amerikai dollárt? Előlegként.

A vendégek felszisszentek. Havergill, Johnjohn, Southerby és Gornt szemében döbbenet tükröződött. Phillip Chen kis híján elájult. Havergill akaratlanul is megszólalt. - De Ian... nem gondolja, hogy ez...

Dunross felé perdült. - Maga szerint nem elég, Paul?

- Dehogynem, hogyne volna, több is mint elég, csak... Dunross szemét látva, Havergill elhallgatott.

- Ja! - Dunross megtorpant, mintha csak most jutott volna eszébe valami. - Nem kell aggódnia, Paul, természetesen nem ígértem semmit a tudta nélkül. Ezt az ügyletet most más finanszírozza, egy külső forrás - folytatta könnyed eleganciával. – Mint tudja, a japán bankok és még sokan mások alig várják már, hogy betörhessenek Ázsiába. Úgyhogy úgy gondoltam, hogy a titoktartás és a szokásos kiszivárgások megelőzése végett jobb lesz ezt az üzletet kívülről finanszírozni, és csak akkor bejelenteni, mikor már minden készen áll. Szerencsére a Nemes Háznak szerte az egész világon vannak barátai. Viszontlátásra!

Sarkon fordult és kiment. Phillip Chen követte. Martin Haply elrohant telefonálni. Hirtelen megint egyszerre kezdett beszélni mindenki: Jézusom, én ezt képtelen vagyok felfogni... Ha Iannek ilyen külső forrásai vannak...

A zshivajgásban Havergill megkérdezte Johnjohnt: - Melyik ez a japán bank?

- Bárcsak tudnám. Ha Ian meg tud finanszírozni egy ilyen üzletet... Jóságos ég... Kétmillió amerikai dollár... A fele is elég lett volna.

A közelükben álló Southerby megtörölte izzadó tenyerét. - Ha Ian most kétmilliót tesz le, akkor az a kétmillió a jövő év elején tízet fog érni. - Keserűen elmosolyodott. - Hát, Paul, nagyon úgy nézem, hogy ebből a tortából mi nem eszünk.

- Úgy. De én még akkor sem értem, hogyan tudott Ian... És hogy ilyen titokban!

Southerby közelebb hajolt. – Van itt azért még egy ennél is fontosabb kérdés. Mi van Tiptoppal?

- Semmi, egyelőre semmi. Nem hívott vissza se engem, se Johnjohnt. - Havergill tekintete Gornton állapotodott meg, aki kissé félrehúzódva beszélgetett Plumm-mal. Hátat fordított nekik. - Vajon Quillan mit lép erre?

- Hétfő reggel nekikezdd vásárolni. Muszáj neki - jelentette ki Southerby.

- Egyetértek - bólintott odalépve hozzájuk Sir Luis Basilio. - Ha Ian képes ennyi készpénzt előrántani a kabátujjából, akkor nem árt, ha vigyáznak mindazok, akik eddig nyitottan árulták a részvényeit. És most, hogy így belegondolok... Strómanokon keresztül mi is vásároltunk General Storet a héten. És mi van, ha Ian is? Biztos, hogy vásárolt a szerencsés ördög!

- Igen... - dünnyögte Johnjohn. – Míg élek, ki nem találom...

Magasságos ég, és mi lesz itt, ha Nemes Csillag győz! Ilyen zsozzsal Ian az egész folyamatot megfordíthatja! Tudják, milyenek a kínaiak! - Tudjuk - szólt közbe a meglepetésszerűen odalépő Gornt. Hál'istennek mi nem vagyunk kínaiak. Mi azért előbb még szeretnénk látni azt a készpénzt.

- Biztos, hogy megvan neki, meg kell lennie – mondta Johnjohn.

- Ez arc kérdése.

- Vagy úgy, arc kérdése. - Gornt hangja metszően gúnyos volt. - És fél tízre, ugye? Ha Ian valóban olyan agyafűrt lenne, delet vagy délután hármat mondott volt, és hétfőn egész nap lógva hagyhatott volna mindenkit. Így viszont... - Vállat vont. - Ha nem tudom felfalni, akkor is milliókat nyerek. - Körülnézett a zshivajgós páholyban, közömbösen odabiccentett Caseynek és Bartlettnek, és elfordult.

Bartlett karon fogta Caseyt, kivezette a teraszra. - Mi a véleményed? - kérdezte halkán.

- Gorntról?

- Dunrossról.

- Fantasztikus! Ez az ember egyszerűen fantasztikus. Egy japán bank... micsoda blöff! - Casey fel volt villanyozva. – Ringlispilre ültette az egész társaságot, ami azt jelenti, hogy egész Hongkongot. Hallottad, mit mondott Southerby?

- Persze. Úgy néz ki, megfogtuk az isten lábát - már ha Dunross ki tud evickélni Gornt csapdájából.

- Reméljük. Casey észrevette Bartlett mosolyát. - Hogy érted ezt?

- Tudod te, mit csináltunk mi az imént, Casey? Az imént vettük meg a Nemes Házat kétmillió beígért dollárért.

- Hohogy?

- Ian arra játszik, hogy megadjuk neki a kétmilliót.

- Az nem játék, Linc. Megegyeztünk vele.

- Tudom. De tegyük fel, hogy nem adom. Összeomlik az egész kártyavára. Ha nem kapja meg a kétmilliót, vége. Tegnap azt mondtam Gorntnak: elképzelhető, hogy hétfő reggel kihúszom valaki alól a szőnyeget.

Casey elképedten nézett Bartlettre. - Visszavonnád a szavad?

- Azért jöttünk ide, hogy lecsapjunk a Nemes Hátra és megszerezzük. Nem láttad, mit művelt Ian Biltzmann-nal? Az a szerencsétlen balfék alig kapott levegőt. Pugmire megállapodott vele, aztán Ian kedvezőbb ajánlata miatt visszalépett. Így volt?

- Az más. - Casey kutatólag fürkészte Bartlett arcát. - Fel akarod rúgni a megállapodást?

Bartlett ajka furcsa mosolyra húzódott, a totalizátor körül tolongó embereket nézte. - Előfordulhat. Attól függ, ki kivel mit csinál ezen a hétvégén. Gornt vagy Dunross. Egykutyá.

- Szerintem nem.

- Tudom, hogy szerinted nem - mondta higgadtan Bartlett. - De itt az én kétmilliómról és az én játszmámról van szó.

- Meg a becsületedről és az arcodról! Kezet adtál rá!

- Casey... Ha ezeknek a pofáknak csak a legkisebb esélyük volna is rá, ezek reggelire fölزابálnának! Azt hiszed talán, szükség esetén Dunross nem adna el minket?

Casey csak némi szünet után válaszolt. - Szóval szerinted az adott szó nem számít?

- Kell négymillió dollár adómentesen?

- Tudod a választ.

- Mondjuk negyvenkilenc százalékkal benne vagy az új Par-Con Gorntban. Ingyen és bérmentve. Ennyit megér.

- Többet is - mondta Casey. Nem örült ennek a témának, és életében először hirtelen megrendült a bizalma Bartlettben.

- Kell az a negyvenkilenc százalék?

- Minek fejében, Linc?

- Annak fejében, hogy teljes mértékben támogatod a Par-Con-Gorntot.

Casey gyomra összeszorult. Kutatólag nézett Bartlett szemébe, próbálta kifürkészni a gondolatait. Általában ki is tudta, de Orlanda óta nem.

- Ez most konkrét ajánlat?

Bartlett nemet intett. A mosoly még ott bujkált az ajkán, a hangja sem változott. - Nem. Még nem.

Casey megborzongott: félt, hogy elfogadná az ajánlatot. - Örülök neki, Rajtaütős. Igen, azt hiszem, örülök.

- A lényeg napnál világosabb: Dunross és Gornt egyaránt nyeresre játszik, de nem ugyanazért a térért... Ezért számukra ez a brustt többet jelent két- vagy négymilliónál. Mi pedig, te meg én, azért jöttünk ide, hogy profitáljunk és nyerjünk.

Néhány csepp eső hullott a korlátra, mindketten fölnéztek, de csak a terasz fölé nyúló tető ereszeről csöpögött a víz, nem eső esett. Casey nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de meggondolta magát.

- Mi van, Casey?

- Semmi.

- Én most körülnézek egy kicsit, hogy lássam, milyen a reakció. A páholyunkban találkozunk.

- Mi legyen az ötödikben? - kérdezte Casey.

- Várjuk meg az esélyszámokat. Start előtt visszajövök – mondta Bartlett.

- Jó szórakozást! - Casey követte tekintetével, aztán visszafordult a korlát felé. Imént nem sok hiányzott hozzá, hogy meg ne kérdezte Bartlett-től: tényleg vissza akarod vonni az adott szavad?

Jézusom... Orlanda előtt - Hongkong előtt - álmomban sem jutott volna eszembe feltenni ezt a

kérdést. És Linc fejében sem fordult volna meg, hogy esetleg visszavonja a szavát. Most viszont... nem tudom.

Megborzongott. És ha sírnék? Ezt még sosem játszottam el. És mi lesz Murtagh-gel? Most szóljak Lincnek Murtagh- ról vagy később? Mert hétfő fél tíz előtt feltétlenül szólnom kell neki. Jaj, Istenem... Bárcsak sose jöttünk volna ide.

Szemerklő eső futott át a lóversenypálya fölött. Valaki megszólalt. - Jézusom, csak nehogy megint rákezdjen! - A felázott, sáros talajt már így is felkapálta a lovak patája, és rettentően csúszott. Odakint a főbejárat előtt nyálkásan, vizesen fénylett az úttest, mindenütt tócsák csillogtak. A sűrű forgalomban még mindig rengeteg későn jövő nyomakodott a forgókapuknál.

Roger Crosse, Sindere és Robert Armstrong kiszállt a rendőrautóból, s kék tokos nyomozójelvényét meg megvillantva, a számos ellenőrzőponton át a klubtagok számára fenntartott lifthez ment. Crosse már öt éve szavazati joggal rendelkező tag volt, Armstrong még csak egy éve. Crosse idén a választmányba is bekerült. A rendőrfőnök minden évben javasolta a választmányi tagoknak, hogy nyissanak a rendőrség részére egy külön páholyt. Javaslatát minden évben lelkesen támogatták - aztán maradt minden a régi.

Armstrong a klubtagok társalgójába érve cigarettára gyújtott. Arca gyűrött volt, szeme fáradt. A hatalmas aulában is nagy volt a tolongás. Jobbra-balra köszöngetve odasétáltak a bárpulthoz, rendeltek. - Az ott ki? Armstrong követte Sinderes tekintetét. - Egy kis helyi színfolt - Mr.Sinderes. - Gunyoros volt a hangja. - A hölgy neve Venus Poon, és ez idő szerint a legfényesebb tévé-csillagocskánk.

Venus Poon bokáig érő bundában álldogált bámulói gyűrűjében, - Az az ürge ott mellette Charles Wang... Filmproducer, multimilliomos, mozijai vannak, mulatói, bárjai, prostijai, meg két bankja Thaiföldön. Ez a bambuszvékony kis öregember ugyanolyan kőkemény, mint Négyujjú Vu, az egyik helybeli főkalózunk... A csempészet az élete, és remekül csinálja.

- Tegnapelőtt csaknem elkaptuk - szólalt meg Crosse. - Szerintünk mostanában heroinban utazik. Na és persze aranyban.

- És az az izgága kis pasas ott a kör szélén? Az a szürke ruhás.

- Ő Richard Kwang, a Ho-Pak katasztrófasújtott bankára - felelte Armstrong. - Jelenleg ő a kisasszony - hogy is mondják? Patronja. Vagy ő volt.

- Érdekes. - Sinderes alaposan megnézte magának Venus Poont és merész, duzzadó dekoltázsát. - Na és az nő ott... aki a mellett az európai mellett áll?

- Hol? Ja, igen. Orlanda Ramos. Portugál, ami errefelé általában eurázsiait jelent. Egy időben Gornt szeretője volt, hogy jelenleg kié, nem tudom. A férfi pedig Linc Bartlett, a „fegyvercsempész”.

- Tényleg? Ezek szerint a hölgynek jelenleg nincs gavallérja?

- Elképzelhető.

- Elég drágának látszik. - Sinderes ivott egy kortyot, és felsóhajtott.

- Szemrevaló, de drága.

- Méghozzá nagyon drága - mondta utálkozva Crosse. Orlanda Ramos több elegáns, középkorú asszonnyal együtt Bartlettet fogta körül. - És az én ízlésemnek kissé sok.

Sinders meglepetten nézett rá. - Én még nem sok ehhez fogható bombázót láttam... És egyetlen nőnyi ékszer is keveset. Razziázott már itt?

Crosse szemöldöke magasba szökött. - A Turf Clubban? Jóságos ég! Ugyan ki merészelne?

Armstrong kesernyésen elmosolyodott. - Aki rendőr itt teljesít szolgálatot, a gyalogzsarutól a legmagasabb rangúig mind azon töri a fejét, mennyit kaszálhatnak itt naponta. Általános vélemény szerint legkevesebb tizenöt milliót. Ez roppant tiszteletreméltó összeg.

A biztonsági intézkedések nagyon okosak, nagyon szigorúak... Mr. Crosse szervezte meg.

- Vagy úgy.

Crosse elmosolyodott. - Nem éhes, Edward? Mit szólna, mondjuk egy szendvicshöz?

- Jó ötlet. Köszönöm.

- Robert?

- Nem, köszönöm. Engedelmeivel belemélyednek egy kicsit az újságba. Majd jövök. - Armstrong egyetlen pillanatra sem bírta kiverni a fejéből, hogy a hetedik futam után visszamennek a központba, és folytatják Brian Kok kihallgatását.

- Robert komoly spíler, Edward. Hadd kérjem meg valamire, Robert. Mutassa meg Mr. Sindersnek, hogy mennek itt a dolgok, hol lehet fogadni, és rendeljen neki egy szendvicset. Én addig megnézem, van-e a kormányzónak számomra egy perce... Néhány perc, és jövök.

- Örömmel - válaszolta Armstrong, de nagyon nem örült a megbízatásnak. Az íróasztalából kivett boríték és benne az illatos pomádé, a negyvenezer dollár parázsként égette a zsebét, Jézusom...! Tegyem? Ne tegyem? - vívódott szünet nélkül. Nem tudott dönteni. Ráadásul minduntalan ott járt a fejében Brian barátja és a következő kihallgatás iszonyata. Illetve... Nem: nem is a barátja, hanem egy elkötelezett, magasan képzett külföldi, egy hihetetlenül értékes ember, akit csak egy csoda folytán tudtak leleplezni.

- Remek munkát végzett ma Robert - mondta Crosse hangsúlyozottan barátságosan.

- Valóban - erősítette meg Sinders. - Gondom lesz rá, hogy a miniszter úr tudomást szerezzen róla. És természetesen a rendőrfőnök úr is.

Crosse elindult a lift felé, ideges kínai szemek követték. A legfelső emeletre érve elhaladt a kormányzó páholya mellett, és belépett Plumméba.

- Á, Roger! - Plumm kedélyesen üdvözölte. - Iszik valamit?

- Egy kávé jólesne. Mi újság?

- Eddig a gatyámat is elvesztettem, bár néhányan megcsíptük a dupla befutó elejét. Maga? - Most érkeztem.

- Ó, akkor lemaradt a nagy jelenetről! - Plumm elmesélte, hogy ígért rá Dunross a General Storesra: - Ian alaposan elkapta Pugot. - Vagy inkább tett neki egy remek ajánlatot.

- Lehet.

Plumm páholya ugyanolyan zsúfolt volt, mint a többieké. A vendégek élénken beszélgettek, nevettek, volt étel-ital. - Félóra múlva hozzák a teát. Én most átmegyek a választmány tanácstermébe. Elkísér?

A választmány tanácsterme a folyosó végén nyílt, egy kétszárnyú, lengőajtó mögött. Az ajtót örök vigyázták. A kis helyiségben egy asztal körül tizenkét szék állt, az asztalon telefon. Az ablakokból jó kilátás nyílt a pályára. Volt egy kis erkélye. A helyiségben pillanatnyilag senki sem tartózkodott. Alighogy beléptek, Plumm arcáról, eltűnt a derű. - Beszéltem Szuszlovval.

- Tényleg?

- Dühöng a tegnap esti Ivanov- razzia miatt.

- El tudom képzelni. Londoni utasítás volt. Még nekem is csak ma reggel szóltak, hogy a mennykő csapna Sinderebe!

Plumm még jobban elkomorodott. - Ugye az nem lehet, hogy esetleg gyanakodni kezdtek magára?

- Á, nem. Rutinügy. Csak a szárnyaikat próbálgatják a különleges ügyosztály, az MI-6 meg Sinders. A KO-nak ehhez semmi köze. - Folytassa.

- Azt mondta, mondjam meg magának, hogy egy telefonfülkénél fog állni. - Plumm egy kis cédulát adott Crosse-nak. - Ez a száma. A következő három futam indításakor pontosan ott lesz. Kéri, hogy hívja fel... azt mondja, sürgős. Egyébként mi a fenének kellett az a razzia?

- Csak rá akartak ijeszteni a hajón szolgáló KGB-sekre, hogy fűjják le a Szevrint. Nyomást akartak gyakorolni rájuk. Ahogy a Szuszlovnak meg az új komisszárnak szóló idézéssel is, hogy vasárnap menjenek be a főkapitányságra. Csak rájuk akarnak ijeszteni.

- Hát Szuszlovra elég jól sikerült. - Plumm arcán gúnyos mosoly suhant át. - Legalább tíz év kell, mire a záróizma működőképessége helyreáll. Lesz mit magyarázniuk. Mikor Armstrong véletlenül benyitott a rádiós szobába, már életbe lépett a Vörös Egyes: kötelességszerűen és fölöslegesen megsemmisítették az összes kódoló és dekódoló berendezésüket, meg a titkos radarfigyelőiket.

Crosse vállat vont. - Az Ivanov hamarosan indul, rengeteg idejük lesz helyreállítani. Nem Szuszlov hibája volt, és nem is a miénk. Esetleg küldhetünk a központnak egy jelentést, hogy mi történt. Ha úgy

tartjuk jónak.

Plumm szeme összeszűkül. - Hogyhogy ha?

- Mikor Rosemont és a CIA-legényei rajtaütöttek a Sinclair Towersen, találtak egy poharat, tele Szuszlov ujjlenyomataival.

Plumm arcából minden vér lefutott. – Jézusom! Akkor most már van kartonja?

- Kell, hogy legyen. Maga is tudja, hogy szerepel a nyilván tartásunkban, bár nem, mint KGB-s. Ami az ujjlenyomatát illeti, azt hiszem, csak nekem van meg. Évekkel ezelőtt eltávolítottam a dossziéjából. Szerintem csak idő kérdése, hogy a CIA rászálljon. Úgyhogy minél előbb távozik Hongkongról, annál jobb.

- Maga szerint jelentenünk kellene a központnak? - kérdezte nyugtalanul Plumm. - Fejére olvassák az egész nagykönyvet, hogy miért volt ilyen gondatlan.

- Ezt még ezen a hétvégén eldöntjük. Voranszkijt hosszú évek óta ismertük, tudtuk, hogy megbízható. Na de ez az ember? - Crosse hagyta kicsengeni a kérdést, továbbra is úgy tett, mintha Szuszlovot csak nemrég óta ismerné - ahogy Plumm is. - Végtére is Szuszlov csak egy kis KGB- tisztecske, egy feltupírozott futár. Hivatalosan meg sem kapta Voranszkij posztját. Nekünk pedig magunkra is gondolnunk kell.

- Ez igaz!- Plumm hangja megkeményedett. - Lehet, hogy csak egy hülye. Az biztos, hogy engem nem követtek a Sinclair Towershez. Ami pedig a dekódolt táviratot illeti... A fene vinné ezeket a legyeket!

- Mit?

- A megfejtett táviratot, amit Szuszlov elejtett, és amit Armstrong felszedett az Ivanov fedélzetén. El kell döntenünk, mi legyen.

Crosse elfordult, hogy palástolja meglepetését és összeszedje magát: megdöbbenette, hogy sem Armstrong, sem Sinderson nem szólt neki semmiféle táviratról. Úgy tett, mintha csak egy ásítást fojtott volna el. – Ne haragudjon, de alig aludtam valamit az éjjel - mondta - szándéka szerint a lehető legközömbösebben. - Szuszlov elmondta magának, mi állt benne?

- Persze. Ragaszkodtam hozzá.

Crosse érzékelte, hogy Plumm feszülten figyel. – Pontosan, betű szerint mit mondott?

- Vagy úgy...! Gondolja, hogy esetleg hazudik? – Plumm arcán idegesség tükröződött. - Azt mondta, valami olyasmi volt benne, hogy tudassa Arthurral az áruló Metkinnel kapcsolatos egyes számú prioritású kérésének megfelelően Bombay utasítást kapott az azonnali intézkedésre. Másodszor: az amerikaival való találkozás előrehozva vasárnapra. Harmadik és utolsó: az AMG-akták prioritása továbbra is egyes. A siker érdekében Szevrin kövessen el mindent. Központ. - Plumm megnedvesítette az ajkát. - Stimmel?

- Igen - felelte Crosse. Kockáztatott, óriási kő esett a szívről. Armstrongon és Sinderson kezdett

tűnődni. Szándékosan nem szóltak nekem. De miért nem?

- Rémes, ugye? - kérdezte Plumm.

- Az, de azért nem komoly.

- Én ezt nem merném kijelenteni - válaszolta ingerülten Plumm. - Ez a szöveg a lehető legnyilvánvalóbban összekapcsolja a KGB-t és a Szevrin, minden kétséget kizárólag megerősíti Arthur és Szevrin létezését.

- Igen, de ez már az AMG-jelentésekben is benne volt. Nyugodjon meg, Jason. Teljes biztonságban vagyunk.

- Na, ne mondja. Nem szeretem, mikor ennyi adatot elpötyögtetünk. Ez már sok a jóból. Talán le kellene állnunk egy időre.

- Már le is álltunk. Most már csak azok az istenverte AMG-dossziék okoznak gondot.

- Hát igen. Még szerencse, hogy az a nyomorult Grant nem volt teljesen konkrét.

- Banastasióra gondol?

- Rá. Még mindig nem tudom, hogy a fenébe illeszthető a képbe.

- Na, igen... - AMG elfogott irományaiban Banastasio tévesen, mint a Szevrin amerikai összekötője volt megnevezve. Crosse csak az anyag érkezése után tudta meg Rosemonttól, ki is valójában Banastasio.

- Az az illető, aki találkozott vele, Vi Szi Ng volt - mondta Crosse. Plumm felvonta szemöldökét. - Fényképész Ng? Mi köze neki ehhez?

- Nem tudom. Hajózás, hajók, csempészs... Mindenféle sötét ügyei vannak. - Crosse felvonta a vállát.

- Lehet, hogy annak az írónak van igaza? Hogy is hívják...? Marlowe-nak.

- Lehet, hogy a KGB elindított valamilyen műveletet a területünkön, és nekünk nem szóltak róla?

- Lehetséges. De az is lehet, hogy egy egészen más szervezet áll a háttérben... Esetleg a GRU. Lehet, hogy Amerikában, az ottani KGB vagy GRU indította be őket. Vagy egyszerű véletlen egybeesés. Crosse már összeszedte magát, elmúlt a távirat okozta ijedsége. Már sokkal világosabban gondolkozott. - Mit akar Szuszlov, ami olyan sürgős?

- Hogy segítsünk neki. Koronszkij a délutáni géppel érkezik. Crosse halkán füttyentett. - A központból?

- Igen. Ma reggel jött egy üzenet. Most, hogy az Ivanov berendezése tönkrement, én vagyok a közvetítő.

- Helyes. Mi az illető fedőneve?

- Hans Meikker, Nyugat-Németországból. A Hét Sárkányban fog megszállni. – Plumm nyugtalansága fokozódott. - Szuszlov azt mondta, hogy a központ utasítása szerint nekünk kell előkészítenünk Ian elfogását és...

- Ezek megörültek! - robbant ki Crosse.

- Szerintem is, de Szuszlov szerint csak így tudhatjuk meg gyorsan, hogy az iratok hamisítványok-e vagy sem, és ha nem, akkor hol vannak elrejtve, Azt állítja, Koronszkij ki tudja szedni Ianból, és hogy egy... különféle hatóanyagok segítségével végrehajtott kihallgatás után a memóriáját... törölni lehet.

- Őrületség - mondta Crosse. - Még azt sem tudjuk biztosan, hogy azok az irományok hamisítványok-e. Az ég szerelmére: ez az egész merő feltételezés!

- Szuszlov szerint a központ azt mondta, hogy nyugodtan kenjük rá a Farkasemberekre... Ha azok a disznók képesek voltak elrabolni John Chent, miért ne érdekelné őket egy nagyobb összeg...? A tajpan.

- Nem. Túlságosan veszélyes.

Plumm megtörülte a tenyerét. - Ha most kapjuk el Iant, az összes tajpan és egész Hongkong tombolni fog. Lehet, hogy épp ez volna az optimális időpont, Roger.

- Miért?

- A Nemes Ház elemeire hullana. És ha ehhez hozzászámítjuk a bankok megrohanását és a tőzsdekrachot, Hongkongnak befellegzett. Ez hatalmas csapást jelentene Kína számára. Tíz évvel előreugratnánk ügyünket, hihetetlen mértékben segítenénk vele a nemzetközi kommunista mozgalmat és a világ dolgozóit. Jézusom, Roger! Maga még nem betegedett bele, hogy csak itt kell ülnie? Most szinte kockázat nélkül végrehajthatjuk a Szevrint. Aztán egy jó időre lehúzzuk a redőnyt.

Crosse rágyújtott. Kihallotta Plumm hangjából a feszültséget. Gondolkodni fogok rajta - mondta nagy sokára. - Egyelőre maradjunk ebben. Este felhívom. Megmondta Szuszlov, ki a táviratban említett amerikai?

- Nem. Mindössze annyit mondott, hogy hozzánk semmi köze. Crosse éles hangon válaszolt. - Nekünk itt mindenhez közünk van.

- Egyetértek. - Plumm figyelte Crosse-t. - Lehet jelszó is. Valakinek.

- Lehetséges.

- Van egy ötletem: Banastasio.

- Miért pont ő? - kérdezte Crosse, időközben már maga is erre a következtetésre jutott.

- Hogy miért pont ő, azt nem tudom, arra viszont a nyakamat teszem, hogy ezt az egészet a KGB ötlötte ki, de legalábbis benne van a kezük. Klasszikus Szun Cu- tanítás: fordítsd az ellenség erejét önmaga ellen... Mindkét ellenség, az USA és Kína ellen. Egy erős, egyesített, militáns Vietnam garantáltan Kína-ellenes lenne. Igaz?

- Feltehetőleg... Igen, minden összevág - bólintott Crosse. Kivéve egyvalami, gondolta: Vi Szi Ng. Míg Brian Kokból fel nem tört, hogy "Fényképész Ng, ő is velünk van, ő is a mi oldalunkon áll", közönséges szoknyavadásznak és kereskedő, hajózó kapitalistának tartotta. - Ha Banastasio az amerikai, tudni fogjuk. - Elnyomta a cigarettáját. - Van még valami?

- Nincs, Roger... gondolkozzon Dunrosson. Nagyon kérem. A Farkasemberek révén lehetséges volna.

- Gondolkozom rajta.

- Most hétvégén volna a legjobb, Roger.

- Tudom.

Orlanda erős nagyítású messzelátóján figyelte a negyedik futam lovait, mint robbannak ki a rajtgépből. A tagok teraszának egyik szögletében állt, oldalán a boldog Bartlett-tel. Bartlettet leszámítva mindenki a lovakat figyelte. Bartlett Orlandát nézte: arcát, túlfűtött izgatottságát, a selyem alatt domborodó keble ívét. - Gyere, Keresztűz! - suttogta Orlanda. - Gyere már! Most ötödik, Linc... Jaj, gyere már, szépségem, gyere már...! .

Bartlett halkán felnevetett, Orlanda már meg is feledkezett róla.

Úgy beszéltek meg, hogy a harmadik és a negyedik futam között találkoznak itt. - Maga szavazó tag? - kérdezte Bartlett előző este.

- Ó nem, drágám, én csak a barátaimmal járok oda. A családom régi barátaival. Iszik még egy pohárral?

- Nem, nem, köszönöm... Jobb, ha most megyek.

Csókolóztak, és Bartlettet megint átjárta Orlanda elsöprő erejű vonzása, Nagyon felkavarta a lány: rettentő feszült volt útban hazafelé az öblön át és csaknem egész éjszaka. Bármennyire szerette volna is, nem bírta elfojtani Orlanda iránti vágyat, nem tudott higgadtan gondolkodni.

Horogra akadtál pajtás, gondolta most, ahogy elnézte Orlandát, amint nyelve hegyét kidugva, ötven dollárján kívül minden másról elfeledkezve követi távcsövével kedvencét, a nagy szürke mént.

- Gyere... gyere már... Megindult, Linc...! Már második...

Bartlett odanézett a célegyenesbe kanyarodó lovakra: Keresztűz, a nagy szürke jó pozícióban galoppozott a nyakhosszal vezető barna herélt, Nyugati Skót mögött. A tempó szokatlanul lassúvolt: a

harmadik futamban elesett egy ló. Most egy harmadik ló, a sárga Győztes Bika nyomult előre, az, amelyikre Havergill és Peter Marlowe tippelt. Kívülről zárkózott fel Keresztűz és Nyugati Skót mellé, fej fej mellett vágattak. A zsokék már mind pálcázták a lovakat, a lelátó hangjai egyetlen üvöltéssé olvadtak össze.

- Jaj, gyere, gyere, gyere, gyere, Keresztűz, gyere... Nyert! Nyert! Bartlett elnevette magát az elsőprő erejű hangorkánban. Orlanda ujjongva ugrott a nyakába. - Jaj, Linc, ez csodálatos!

Néhány pillanat múltán újabb hangorkán söpört végig a pályán: a totalizátor táblára kitették a győztes számokat, megerősítve sorrendjüket. Most már mindenki az osztalékokat várta. Újabb harsogás. Keresztűz öt a kettőhöz fizetett.

- Hát ez nem sok - jegyezte meg Bartlett.

- Dehogynem, dehogynem! - ujjongott Orlanda.

Bartlett még sose látta ennyire szépnek. A kalapja is tetszett neki, sokkal jobban, mint Caseyé, rögtön észre is vette, és gratulált hozzá. Orlanda most előrelépett, rákönyökölt a korlátra, úgy nézett le a győztesek járatójára. - Az ott a tulajdonos, Vi Szi Ng, az egyik sanghaji hajós-kereskedő milliomosunk. Apám nagyon jól ismerte. - Orlanda átadta a távcsövét.

Bartlett beállította a fókuszot. A férfi, aki a nyakában koszorút viselő lovat vezette, egy fülig érő szájjal mosolygó, ötvenöt körüli, jó tartású, nagyon elegánsan öltözött kínai volt. Mögötte felismerte Havergillt, aki lovát, a csupán orrhosszal második helyre szorult Győztes Bikát vezette. A járatóban több választmányi tag között ott állt Gornt, Plumm és Pugmire. Dunross a korlát közelében beszélgetett egy alacsony termetű férfival. A kormányzó feleségével és szárnysegédjével az oldalán egyik csoporttól a másikig sétált. Bartlett némi irigységgel nézte a sapkásan, esőköpenyesen, botoszékkel a kezükben álldogáló tulajdonosokat, az egymást üdvözlő drága nőket és barátnőket, a belső klub tagjait, Hongkong igazi hatalmasságait. Mind nagyon brit, gondolta, mind nagyon okos. Vajon én jobban illek közéjük, mint Biltzmann? Biztosan. Különben engem is ugyanúgy kiutálnának, mint őt. Pillanatokon belül szavazó tag leszek, Ian megmondta. És vajon Orlanda illik-e az itteni képbe? Hogyne illene: feleség vagy barátnő az itt egyre megy.

- És az ott kicsoda, akivel Ian beszélget?

- Ja, ő Alexi Travkin, a tajpan idomárja... - Orlanda elhallgatott. Robert Armstrong lépett oda hozzájuk.

- Jó napot, Mr. Bartlett - köszönt udvariasan Armstrong. - Maga is a győztesre fogadott?

- Nem, nem, ebben a futamban vesztettem. Engedje meg, hogy bemutassam Miss Ramost. Orlanda Ramos, Robert Armstrong főfelügyelő.

- Üdvözlöm - Orlanda visszamosolygott Armstrongra, de Armstrong így is észrevette a lány azonnali bezárkózását. Miért félnek ezek mind tőlünk, kérdezte magában, az ártatlanok ugyanúgy, mint a bűnösök? Hiszen mi nem teszünk mást, csupán betartatjuk a törvényeket, az ő törvényeiket, próbáljuk megvédeni őket a csirkefogóktól és gazemberektől. De félnek: mert így vagy úgy, ha csak egy kicsikét is, de szinte

nap, mint nap megszegnek valamilyen törvényt... Nem csoda, rengeteg ostoba törvényünk van. Mint ahogy az itteni fogadási törvények is azok. Így aztán mindenki bűnös, még te is, szép hölgyem ezzel az érzéki járásoddal és sokat ígérő mosolyoddal. Mármint Bartlettnek sokat ígérő. Vajon miféle büntényt követtél el ma, hogy csapdába csald ezt az ártatlan embert? Gúnyosan elmosolyodott magában. Jó néhány dologban nem is olyan ártatlan. Na de egy olyan nővel szemben, akit Quillan Gornt tanított be...? Egy gyönyörű, éhes eurázsiai lánnyal szemben, akinek csak lefelé vezet az útja? Ajíjje! De akkor is szíves örömet cserélnék Bartlett-tel. De még mennyire! A fegyvereiddel, a pénzeddel, az olyan madaraiddal, mint Casey meg ez itt, az olyan söpredékekkel való találkozásaiddal, mint ez a Banastasio... Tíz évet adnék az életemből. Többet, mert ma, esküszöm mindenre, ami szent, undorodom attól, amit meg kell tennem a jó öreg Angliáért.

- Maga is a győztesre tett? - kérdezte Orlanda.

- Sajnos nem.

- Orlanda már másodszor találta el a győztest - jelentette büszkén Bartlett.

- Hát akkor, ha ennyire nyeresben van, mit játszik az ötödikben?

Még nem döntöttem, főfelügyelő úr. Nincs tippem, még bármi lehetséges. És maga?

- Még én sem tudtam dönteni. Hát akkor... sok szerencsét. Armstrong otthagya őket, a pénztárak felé indult. Ötszáz dollárral játszotta helyre a harmadik helyezett lovat, ezzel fedezte a többi fogadását. Általában volt egy biztonsági fogadása, ezeket fejelgette meg, remélve, hogy végül plusszal zár. Legtöbbször bejött. Ma délután némi mínuszban volt, de a negyvenezerhez még mindig nem nyúlt.

A folyosóra érve megtorpant: a Kígyó, Donald C. C. Smyth felügyelő, kezében egy vastag pénzköteggel épp akkor fordult el az egyik fizető kasszától. - Jó napot, Robert, hogy áll?

- Szo-szo. Látom, maga megint beletalált.

- Igyekszem. - A Kígyó közelebb hajolt. - És egyébként?

- Még tart. - Armstrongnak ismét felkavarodott a gyomra, ahogy észébe jutott a vörös szoba, s hogy megint ott fog ülni, hallgatja majd, mint okádja ki magából Brian Kok legféltettebb titkait... És közben ketyeg az óra, sietni kell, mert a kormányzó már megkérdezte Londont: mehet-e a csere?

- Nincs valami jó színben, Robert.

- Nem is érzem valami jól magam. Ki nyer az ötödikben?

- Ráfeküdtem egy kicsit a haverjára, Tuskólábra. Állítólag Kalauzhal. Az elsőre Kalózt súgta, de az ötödikben bármi megtörténhet.

- Hát igen. A Farkasemberekről van valami?

- Semmi. Holtvágány. Az egész környéket átfésültem, de ebben az esőben szinte reménytelen.

Délelőtt kihallgattam Dianne Chent meg John Chen feleségét, Barbarát. Nyomják a süketet. Bármibe lefogadom, hogy többet tudnak, mint amennyit elmondanak. Phillip Chennel is váltottam néhány szót, de benne sem buzgott túl a segítőkészség. Nagyon odavan a szerencsétlen. - A Kígyó Armstrong szemébe nézett. - Mary nem mondott valamit véletlenül Johnról?

Armstrong állta a tekintetét. - Még nem volt alkalmam megkérdezni. Talán majd este... ha békén hagynak egy kicsit.

- Nem fogják. - Smyth ajka torz mosolyra húzódott. - Tegye rá a negyvenesét Kalauzhalra.

- Miféle negyvenesemet?

- Egy kismadár azt csiripelte nekem, hogy egy bizonyos másik madár egy arany tojást pottyantott a fészkébe – hogy képletesen beszéljek. Smyth legyintett. - Ne izguljon, Robert. Nyomja föl. Van ott még rengeteg, ahonnan ez jött. Sok szerencsét. - Elment.

Armstrong csak nézett utána. Gyűlölte. Ennek a disznónak igaza van, gondolta. Van ott még rengeteg... De ha egyszer elfogadod, mi lesz legközelebb? És hiába nem ígérsz semmit, hiába nem engedsz meg semmit, hiába nem garantálsz semmit, egyszer eljön az idő... Egyszer fizetni kell, ez biztos, mint a halál.

Mary. Szüksége van arra a nyaralásra, nagyon nagy szüksége van.

És ott van az alkusz számlája, és ott van a többi számla... Jézusom! A tőzsde meg megbolondult... szinte semmim sem maradt, hogy az isten verné meg a pénzt - vagy a hiányát!

Negyvenezzerrel megfogni a befutót... Mindent megoldana. Vagy tegyem az egészet Kalauzhalra? Vagy csak a felét? Vagy semmit se?

Lábai a pénztárak előtt álló sorokhoz vitték. Sokan felismerték, és akik felismerték, azokban ugyanúgy feltámadt az a bizonyos félelem, mind jobban szerette volna, ha a rendőröknek külön páholyuk és külön pénztáruk volna, s nem elegeydnének a becsületes polgárok közé. Akiknek egyike Négyujjú Vu volt. Sietősen fölített ötvenezret a Kalauzhal-Karamell Leányka befutóra, és már menekült is vissza a tagok társalgójába, ahol szomjasan meghúzta szódával hígított konyakját. Ezek a mocskos, kutyának való cobák rendőrök egyebet se tesznek, csak ijesztgetik a becsületes polgárokat, gondolta, miközben várta, hogy Venus Poon visszatérjen. Íííí" vihogott fel magában, ennek a lánynak az aranyvölgyecskéje megéri annak a briliánsnak minden egyes karátját, amit az este ígértem neki. Két felhő és eső hajnal előtt... És vasárnap, mikorra a jang ismét visszanyeri ifjonti erejét, megint eljön...

Hirtelen morajlás zökkentette ki tünődéséből. Nyomban odafurakodott a terasz korlátjához: az ötödik futam indulóit írták ki a táblára egyenként. Az egyes számú Kalauzhal nevének megjelenését lelkes biztatás fogadta. A kettes egy esélytelennek tartott ló, Házaló volt, a hármas Aranylány: sok fogadó szívét megdobogtatta. Felmorajlott a tömeg, mikor a hetes szám mellett Nemes Csillag neve tűnt fel, s még ennél is nagyobb morajlás fogadta az utolsónak, nyolcas számmal kiírt lovat, Karamell Leánykát, a favoritot.

Odalent a pálya korlátjánál Dunross és Travkin komor arccal nézegette a talajt: feltúrt és csúszós volt. Minél közelebb a korláthoz, annál rosszabb. Odafent egyre sötétedett és egyre lejjebb ereszkedett az

égbolt. Megint szemerkélni kezdett az eső, ötvenezer torokból tört fel az ideges nyögés.

- Hát ez elég rohadt - mondta Travkin. - Rohadt egy futam lesz.

- Mindenki ezen fog futni. - Dunross még egyszer újramérlegelte az esélyeket. Ha én lovagolok és nyerek, az mérhetetlenül szerencsés előjel, Ha viszont én lovaglok és veszítek, az mérhetetlen balszerencsét jövendölne. Ha kikapok Kalauzhaltól, még annál is nagyobbat. Könnyen kitörhetem kezem-lábam. Ez most nem megy... A Nemes Ház sem ma, sem holnap, sem hétfőn nem maradhat fej nélkül. Ha Travkin lovagol és veszít, vagy Kalauzhal mögött végez, az is rossz ugyan, de nem annyira. Az csupán zszsz.

De nem fogom kitörni se kezem, se lábam. Győzni fogok. Leghőbb vágyam a világon, hogy megnyerjem ezt a futamot. Alexiért nem merném tűzbe tenni a kezem. Meg tudom nyerni ezt a futamot – ha velem lesznek az istenek. De vajon mennyire hagyatkozhatom az istenekre?

- Íííí, ifjú Ian - oktatta gyakorta az öreg Csencsen - bármennyit folyamodsz is az istenekhez arannyal és fogadalmakkal, ne várj tőlük segítséget. Az istenek azok istenek: ebédelnek, alszanak, unatkoznak, máshova néznek. Ugyanolyanok, mint az emberek: jók, rosszak, lusták, erősek, kedvesek, rosszkedvűek, ostobák és bölcsek!

Miért is volnának különben istenek, hallod-e?

Dunross szíve hevesen vert. Érezte a lovak meleg, savanykás, keserédes illatát, érezte a szédítő, lélekkavaró száguldást, kezében a lovaglópálcát, a tülekedést a fordulóban, a túlsó egyenesben, majd az utolsó kanyarban, érezte a sebesség félelmetes, édes rémuralmat, érzékelte a meglendülő ostorokat, a lovak vékonyába bökődött sarkantyúkat, most egészen előrehajol, óvatosan a korlát felé szorítja Kalauzhalat, finoman nekiütközik, hogy kizökkentse a ritmusból, és máris ott száguld a célegyenesben, mögötte Kalauzhal, előtte a céloszlop... Gyerünk... ! Gyerünk...! -

- Döntenünk kell, tajpan, nem halogathatjuk tovább.

Dunross lassan visszatért a jelenbe. A szájíze olyan volt, mint az epe. - Jól van. Maga lovagol - mondta. A Nemes Ház fontosabb, mint én.

Most, hogy kimondta, már semmi mással nem törődött. Barátságosan Travkin vállára csapott. - Győzzön, Alexi. Az isten szerelmére, győzzön.

A csomós izomzatú, inas, idősebb férfi egy-két másodpercig szemét összehúzáva nézett rá, aztán biccentett és indult átöltözni. Menet közben észrevette, hogy Szuszlov a lelátóról távcsővel figyeli. Egész benseje megremegett. Szuszlov megígérte, hogy Nyesztorova karácsonyra itt lesz Hongkongban, és itt is maradhat - ha segít neki. Ha segít neki és megteszi, amire kérte.

És te ezt elhiszed? Nem, fenét hiszem. Ezek a matyerjebjecek a csillagot is lehazudják az égről. De talán ez egyszer... Jézusom, Krisztusom! Miért kell nekem este, késő este találkoznom Dunross-szal a Sinclair Towersben? Miért? Uram Jézus, mit tegyek? Ne gondolkozz, öregember. Öreg vagy már, hamarosan meghalsz, most az a legfontosabb, hogy győzzél. Ha győzöl, a tajpan teljesíti a kérésedet. És ha nem győzök? És győzök vagy sem: hogyan élhetek tovább a szégyennel, hogy elárultam azt az embert, aki

barátjává fogadott, és aki bízott bennem?

Bement a zsokéöltözőbe.

Háta mögött Dunross megfordult és felnézett a totalizátorra. Az esélyszámok csökkentek, a futamra feltett összeg már elérte a két és fél milliót. Karamell Leánykát három az egyhez adták, Nemes Csillagot hét az egyhez – a zsokéja még mindig nem volt kiírva - Kalauzhalat öt az egyhez, Aranylányt hét az egyhez. Korai még, gondolta, kockáztatni bőven ráérünk még. Travkin le fogja nyomni az oddszot. Hirtelen mintha egy jeges kéz markolt volna a gyomrába: mi van, ha az idomárok és a zsokék már megegyeztek egymás közt? Nagyon kell figyelni, mit csinálnak.

- Á, Ian!

- Á, üdvözlöm, excellenciás uram. - Dunross rámosolygott a közeledő Sir Geoffreyra, aztán a kormányzóval együtt érkező Havergillre nézett. - Sajnálom Győztes Bikát, Paul. Azt hittem, a derbyben indul.

- Zsosz - felelte udvariasan Havergill. - Ki lovagolja Nemes Csillagot?

- Travkin.

A kormányzó arca felderült. - Remek választás! Ő tényleg mindent kihoz a lovakból. Egy pillanatig tartottam tőle, Ian, hogy esetleg enged a csábításnak.

- Még mindig tusakodom vele, excellenciás uram, - Dunross halványan elmosolyodott. - Ha az indításig Travkint esetleg elgázolja egy busz, én lovaglom Nemes Csillagot.

- Mindnyájunk és a Nemes Ház érdekében reméljük, hogy ez nem fog megtörténni. Nem engedhetjük, hogy magának valami baja essen. Rettenetes állapotban van a pálya. - Újabb esőpászma vonult át fölöttük. - Eddig szerencsére nem történt semmilyen baleset, de ha komolyan rákezd az eső, esetleg érdemes volna fontolóra venni a verseny lefújását.

- Ezt már megvitattuk, excellenciás uram. Már így is egy kis késésben vagyunk, a futamot tíz perccel később indítják. Ha a futam alatt nem változik az idő, az emberek többsége elégedett lesz - mondta Dunross.

Sir Geoffrey a szemébe nézett. - Most jut eszembe, Ian: néhány perce hívtam a minisztert, de sajnos egy tanácskozáson vesz részt. Üzenetet hagytam, amint tud, visszahív. Úgy látszik, ennek az átkozott Profumo-botránynak a hullámai megint alapjaiban rázkódtatják meg a konzervatív kormányt. A sajtó magánkívül van, egyébként jogosan, hogy az ügynek esetleg biztonsági vonzatai is lehetnek. Amíg a parlamenti vizsgálóbizottság el nem dönti, mi az igazság a biztonsággal kapcsolatos híresztelésekből, és hogy van-e köze az ügghöz a kormány más tagjainak is, addig nem lesz nyugalom.

- A legrosszabban viszont túl vagyunk, excellenciás uram - jegyezte meg Havergill. - Ami a jelentést illeti, biztos nem lesz kedvezőtlen.

- Kedvezőtlen lesz vagy sem, ez a botrány betesz a konzervatívoknak - mondta higgadtan Dunross,

eszébe jutott AMG utolsó előrejelzése.

- Jóságos ég, remélem nem! - Havergill egészen megdöbben. Az a két tökfej, Grey és Broadhurst meg a többi szocialista? Ha a sajtókonferenciájuk erre utal, akkor akár mehetünk is haza.

- Könnyen lehet - mondta rosszkedvűen Sir Geoffrey. - De mindegy. Így vagy úgy, Ian helyesen döntött, hogy nem lovagol. - Havergillre pillantott, megvillant a szeme. - Mint mondtam, Paul, a helyes döntések nagyon fontosak. Roppant szerencsétlen história volna, ha a Ho-Pak betéteseit kismizmiznék, csupán azért, mert Richard Kwang rosszul mérte fel a lehetőségeket, és mert azokból az emberekből, akiknek módjukban állna olyan döntéseket hozni, amelyek révén elkerülhető volna a katasztrófa, hiányzik a jóindulat. Vagy esetleg sokat keresnek rajta. Eh?

- Igen, excellenciás uram.

Sir Geoffrey biccentett és otthagya őket. Dunross megkérdezte: - Ez meg mi volt?

- Azt hiszi, nekünk kellene megmentenünk a Ho-Pakot – felelte könnyedén Havergill.

- És maga miért nem menti meg?

- Beszéljünk inkább a General Storesről és a maga ajánlatáról.

- Előbb fejezzük be a Ho-Pakot. A kormányzónak igaza van, mindnyájunk javát szolgálná, egész Hongkongét... és a bankét.

- Maga támogatná?

- Igen, természetesen.

- Támogatná, hogy átvegyük?

- Egy értelmes módon végrehajtott átvételt igen.

Paul Havergill halványan elmosolyodott. – úgy gondoltam, dolláronként húsz centért átvehetnénk Richard holdingját.

Dunross füttyentett. - Nem sok.

- Hétfő estére egy fityinget sem adna neki érte senki: Húsz centben minden bizonnal kiegyezik... a holdingja pedig átmegy a bank tulajdonába. A hitelezői előtt pedig százszázalékos kezességet vállalhatunk a teljesítésekért.

- Ennyi biztosítéka volna?

- Nincs, de a piac normalizálódásával és megfontolt üzletvitellel a Ho-Pak megszerzése nagy hasznot hozhat. De még milyen nagyot! És különben is, a bizalom megszilárdítása nagyon fontos. Egy ilyen szerzemény nagyon sokban hozzájárulhatna.

- Legjobb volna ma délután bejelenteni.

- Egyetértek. Tiptop ügyében van valami?

Dunross kutatólag nézett Havergill arcába. - Mi ez a hirtelen páfördulás, Paul? És miért beszéli meg velem?

- Szó sincs páfördulásról. Alaposan áttanulmányoztam a Ho-Pak pozícióját. Okos húzás volna a bank számára megszerezni. – Havergill is éles szemmel figyelte Dunrosst. - Richard Kwangnak arcot adnánk, felkínálhatnánk neki egy helyet az igazgatótanácsban.

- Eszerint igazak a nagybankról terjedő mendemondák?

- Tudomásom szerint nem - felelte fagyosan a bankár. - Ami pedig azt a kérdését illeti, hogy miért vitatom ezt meg magával, arra a következő a válaszom: azért, mert maga a bank egyik igazgatója, méghozzá ez idő szerint a legszámottevőbb, akinek komoly befolyása van az igazgatótanács többi tagjára. Mindezek figyelembevételével logikusnak tetszik, hogy magához forduljak. Vagy nem az?

- De igen, hogyne.

Havergill tekintete még hidegebbé vált – a bank érdekeinek semmi köze a maga és a módszerei iránt érzett viszolygásomnak. A Superfoods ügyében mindazonáltal igaza volt. Jó ajánlatot tett a legmegfelelőbb pillanatban, amitől hirtelen mindenki újra bizakodni kezdett. Egy pillanat alatt el fog terjedni egész Hongkongon. Briliánsán időzítette. Ha most ügyesen meglovagoljuk ezt a hullámot és bejelentjük, hogy átvállaljuk a Ho-Pak minden kötelezettségét, az olyan, mintha betonba öntenénk a bizalom alapjait. Márpedig nekünk jelenleg semmi másra nincs szükségünk, mint a bizalom helyreállítására. Ha Tiptop beszáll mellénk a pénzével, a hétfői nap Hongkongon a tőzsde ugrásszerű fellendülésének napja lesz. Úgyhogy hétfő reggel nekifogunk felvásárolni a Struan-részvényeket, Ian. Hétfő estére minden a kezünkben lesz. Ennek ellenére most rögtön teszek magának egy ajánlatot: a bankrészvényei feléért letesszük magának a General Foodshoz szükséges kétmilliót.

- Nem, köszönöm.

- A jövő hét végére úgyis megszerezzük. Garantáljuk a kétmilliót és az ajánlatot is, amit Pugnak tett... arra az esetre, ha netán nem tudná teljesíteni.

- De tudom.

- Természetesen. De ugye nem bánja, ha mindezt Pugmire-nak és Haplynek, annak az izgága kis hülyének is megemlítem?

- Maga egy gazember.

Havergill vékony ajka mosolyra húzódott. - Ez üzlet... és nekem kell a maga bankpakettje. Az ősei úgyis bagóért vették... Miután összezúzták Brockékat, gyakorlatilag ellopták tőlük. Én is ezt szándékozom tenni. És meg akarom szerezni a Nemes Házat. Természetesen. Ahogy sokan mások. Talán még amerikai

barátja, Bartlett is. És honnan kerül elő az a kétmillió?

- Ahonnan a manna: az égből.

- Előbb-utóbb úgyis megtudjuk. Mi vagyunk a bankárai, és maga sok pénzzel tartozik nekünk! Kivált minket Tiptop?

- Ezt nem tudom biztosan, de este beszéltem vele. Biztató dolgokat mondott. Megbeszéltem vele, hogy ebéd után idejön, de még nem érkezett meg. Ez rossz jel.

- Az. - Havergill letörölt néhány esőcseppet az orráról. - Mi viszont a leghatározottabban pozitív választ kaptunk a Moszkvai Kereskedelmi Banktól.

- Ennyire fafejű még maga sem lehet!

- Ez az utolsó szalmaszál, Ian. De nagyon erős szalmaszál.

- Hajlandó azonnal összehívni a tanácsülést a Ho-Pak átvétele ügyében?

- Eszem ágában sincs. - Havergill hangjából csak úgy sütött a gúny. - Ilyen hülyének néz? Ha megtenném, maga képes volna rávenni a tanács tagjait, hogy hosszabbítsuk meg a kölcsönét. Nem, Ian. Beszéljen csak velük külön-külön. A maga beleegyezésével már így is megvan a többségem, a többiek meg persze szépen beállnak majd a sorba. Tehát? Hozzájárul?

- Dolláronként húsz centért és a betétesek teljes kifizetése mellett igen.

- Lehet, hogy esetleg fel kell mennem harminc centig. Hozzájárul?

- Igen.

- Szavát adja rá?

- Igen, szavamat adom rá.

- Köszönöm.

- De összehívja a tanácsülést a hétfői nyitás előtt?

- Én csak azt ígértem, hogy megfontolom. Meg is fontoltam, és a válaszom nem. Hongkong szabad társadalom, ahol a gyenge elbukik, az erős pedig leszüreteli munkája gyümölcsét. – Havergill elmosolyodott, és a totalizátorra pillantott. Csökkentek az oddsok. Az esőt köztudottan kedvelő Karamell Leánykát már csak kettő az egyhez adták. Kalauzhal három az egyhez állt. Miközben nézték a táblát, Nemes Csillag mellett felvillant Travkin neve: óriási felhördülés fogadta. – Azt hiszem, a kormányzó tévedett, Ian. Magának kellett volna lovagolni. Abban az esetben még én is megkockáztattam volna egy szerényebb összeget Nemes Csillagra. Maga fényes diadalt aratott volna. Mert maga nyert volna. Travkinban viszont nem bízom. Viszontlátásra...- Megemelte kalapját, és odament Richard Kwanghoz, aki feleségével és idomárjával kissé távolabb állt. – Á, Richard! - Válthatnék magával egy-két... -

Hangját elnyelte a közönség hangorkánja: az ötödik futam indulói elindultak a pálya felé. Kalauzhal kocogott elől, a szitáló esőben fényesen csillogott fekete szőre.

- Parancsoljon, Paul - mondta Richard Kwang, miután kissé félrehúzódott Havergill-lel. - Már én is szerettem volna beszélni magával, de nem akartam megzavarni, amikor a kormányzóval és a tajpanggal beszélgetett. Támadt ugyanis egy ötletem - mondta kényszeredett kedélyességgel. - Összetesszük a Ho-Pak minden biztosítékát, és ha maga ad nekem kölcsön ötvenmil...

- Nem Richard, köszönöm - vágott a szavába fagyosan Havergill. - Viszont van egy ma délután ötig érvényes javaslatunk. Kivásároljuk a Ho-Pakot, és kielégítjük minden betétesét. Ellentételezésként névértéken megvásároljuk a maga személyes pakettjét...

- Névértéken? Az ötvenszeresét éri! - rikoltotta Richard Kwang.

- Pillanatnyilag a valós értéke dolláronként öt cent. Megegyeztünk?

- Nem, dehogyan egyeztünk. Tou nien lo mo, hát mi vagyok én? Örült? Kutyának való cobák? - Richard Kwang úgy érezte, menten meghasad a szíve: egy pillanattal előbb még azt hitte, Havergill megkegyelmez neki. Most már azonban látta, hogy hiába próbálja mindenkivel megértetni, hogy nem olyan tragikus a helyzet. Pedig nem ő a hibás, hanem a rossz nyelvek és azok az álnok gazemberek, akik gonosz tanácsaikkal ilyen lehetetlen bankügyletekbe sodorták. Kutyaszorítóba került. Okó! Mindent kipréselnek belőle, a tajpanok markából nem menekül. Okó! És a baj nem jár egyedül: Venus Poon, az a hálátlan trampli megszégyenített Négyujjú bácsi és Charlie Wang előtt, de még Fényképész Ng előtt is. Méghozzá azok után, hogy személyesen nyújtottam át neki azt a szörme bundát, amit most olyan trehányul vonszol a sárban!

- Ez új? - kérdezte reggel villogó szemmel Venus Poon. - Van merszed azt állítani, hogy ez a szájalmas, lehordott kabát új?

- Persze hogy új! - kiáltotta Richard Kwang. - Minek nézel? Majomnak? - Hát persze hogy új. Ötvenezer dolláromba került, készpénzben, okó! - Az ötvenezer ugyan túlzás volt, a készpénz viszont nem, és mindketten tökéletesen tisztában voltak vele, hogy nem túlozni civilizálatlan dolog volna. Richard Kwangnak tizennégyezer hongkongi dollárjába került a bunda, egy közvetítőn keresztül vásárolta hosszas alkudozás után egy megszorult kuaj lótól. Ezen kívül még kétezer dollárt fizetett egy szűcsnek, aki egy éjszaka alatt megkurtította és átalakította, és aki megígérte, hogy bárkinek megesküszik az összes istenekre, hogy a bundát mélyen áron alul, negyvenkétezerért adta el neki, pedig valójában hatvanhárom és felet ér.

- Paul! - mondta most fontoskodóan Richard Kwang. - A Ho Pak sokkal szilárdabb lábakon áll, mintsem...

- Legyen olyan kedves, fogja be a száját, és hallgasson végig! - förmedt rá Havergill. - Itt most komoly döntést kell hozni. Nem nekünk fontos: magának. Lehet, hogy hétfőre már egy fityingje sem marad. Úgy tudom, nyitáskor nyomban árverésre bocsátják a pakettjét...

- De engem Sir Luis biztosított, hogy...

- ...úgyhogy könnyen elképzelhető, hogy magának hétfő estére nem lesz se bankja, se pakettje, se lova, se zsebpénze, hogy bundákat vásároljon Venus...

- Eh? - Richard Kwang elfehéredett: a felesége ott állt alig húszlépcsnyire tőlük, árgus szemekkel figyelt. - Miféle bundát?

Havergill felsóhajtott. – Rendben van, látom, nem érdekl. – Sarkon fordult, de Richard Kwang elkapta a karját.

- Öt cent nevetséges. A tőzsdén legalább nyolcvanot megkapok érte.

- Hetet esetleg még adhatok.

- Hetet? - Richard Kwang káromkodni kezdett, hogy legyen ideje gondolkodni. - Legyen inkább fúzió. Egy hely tíz évre a bank igazgatótanácsában, a fizetésem pedig...

- Öt évre, és azzal a kikötéssel, hogy ad nekem egy közjegyző által hitelesített, keltezetlen lemondó nyilatkozatot egy olyan záradékkal, miszerint mindig az én kívánságomnak megfelelően fog szavazni. A fizetése pedig ugyanannyi lesz, mint a többi igazgatóé.

- Ilyen nyilatkozatot nem írok alá.

- Akkor sajnós nincs üzlet.

- Jó, elfogadom a záradékot - mondta nagyvonalúan Richard Kwang. - Ami viszont a fizetésemet illeti...

- Ne. Sajnálom, Richard, de itt most nincs helye hosszas alkudoztatásnak. A kormányzó, a tajpan és jómagam egyetértünk, hogy a Ho-Pakot meg kell mentenünk. Már el is döntöttük. Gondom lesz rá, hogy megőrizze az arcát. Megígérem, hogy az átvételi árat titokban tartjuk, és készséggel hajlandó vagyok az ügyletet a nyilvánosság előtt egyesülésnek nevezni. Most jut eszembe: szeretném az egyezségünket közvetlenül a hetedik futam után, öt órakor bejelenteni. Vagy soha. - Havergill arca komor volt, de belül ujjongott. Ha Dunross nem teszi meg a maga bejelentését és nem így fogadják, soha nem jutott volna eszébe ez a húzás. Annak a disznónak tökéletesen igaza van! Kezdeményezőleg kell fellépni. Southerby leesik a székről, ha megtudja, mi pedig végre-valahára felnövünk a Blacs mellé. Jövő héten már a Struan is a zsebünkben lesz, jövőre pedig...

- Ötvenhét cent, de ez akkor is rablás fényes nappal - mondta Kwang.

- Legfeljebb tíz.

Richard Kwang kínlódott, kezét tördelte, csaknem sírva fakadt, de legszívesebben táncra perdült volna örömeiben, hogy akadt valaki, aki hajlandó kivásárolni. Tou nien lo mo, szerette volna kiáltani, néhány perce még Karamell Leányka jövő heti zabadagját se lettem volna képes kifizetni, a gyémántgyűrűről nem is beszélve, és most három és fél millió amerikai dollárom van, de ha ügyesen alkuszom, még ennél is több.

- Harminc, az összes istenekre!

- Tizenegy.

- Öngyilkosnak kell lennem - nyüszítette Richard Kwang. - A feleségem öngyilkos lesz, a gyermekeim...

- Elnézését kérem, nagyuram - lépett oda hozzá s szólította meg kantoni nyelvjárásban kínai idomárja. - A futamot tízperces késéssel indítják. Van valami utasítása a fo...

- Nem látod, hogy nem érek rá, te varangyos béka!? Tűnj innen!

- Richard Kwang még elsziszegett néhány kantoni obszcenitást, majd ismét Havergillhez fordult. - Harminc, Mr.Havergill, és megmentett egy szerencsétlen, családos embert...

- Tizennyolc az utolsó ajánlatom.

- Huszonöt, és megegyeztünk.

- Ne haragudjon, kedves barátom, de muszáj a kasszához mennem, szeretnék fogadni. Tizennyolc. Igen vagy nem?

Richard Kwang továbbra is az összetört ember szerepét alakította, de közben lázasan számolgatta esélyeit. Láta, hogy ellenfele arcán ingerültség suhan át. Mocskos kutyának való cobák! Egyezzek bele? Ez a leprás trágyadomb ötig kétszer is meggondolhatja magát. Viszont ha a tajpannak tényleg előkerült egy új finanszírozója... De nem: ez kizárt eset. A tizennyolc cent viszont a háromszorosa a kikiáltási árnak! Elfogadjam? Ne fogadjam?

Venus Poon jutott eszébe: hogy leszólta a drága ajándékot! És szándékosan odadörzsölte azokat a bigyós melleit Négyujjú karjához! A dühtől könnyék tolultak a szemébe.

- Ó, ó, ó... - suttogta szánandóan, de nagyon elégedett volt magával, hogy végre sikerült igazi könnyeket kipréselni magából. Húsz, az összes istenekre, és örökre a rabszolgája vagyok.

- Rendben van - mondta roppant elégedetten Havergill. - Háromnegyed ötre jöjjön a páholyomba, addigra előkészítetem a szándéknyilatkozatot... és a záradékot. Ötkor bejelentjük az egyesülést, de addig egy mukkot se senkinek, Richard! Ha bármi is kiszivárog, a megállapodásunk érvénytelen.

- Természetesen.

Havergill biccentett és távozott. Richard Kwang visszament a feleségéhez.

- Miről beszéltetek? - kérdezte az asszony.

- Halkabban! - sziszegett rá Richard Kwang. - Most egyeztem bele, hogy fuzionálok a Victoriával.

- És mennyit ad a részvényeidért?

Richard Kwang még jobban lehalkította a hangját. - Húsz centet... khm... a névérték húsz százalékát.

Kwang asszony szemében öröm szikrázott – Ajíjje!- mondta, de nyomban le is sütötte a szemét, hogy kerülje a feltűnést. - Nagyon jól csináltad.

- Persze. És ötre tagja leszek az igazgatóságnak.

- Íííí, akkor rengeteg arcot nyerünk!

- Igen. És most figyelj rám. Öt óráig még van időnk, hogy nyélbe üssünk néhány privát üzletet a Ho-Pak részvényekkel. Vásárolnunk kell, bagóért, mielőtt minden kutyacobák tőzsdéző ránk veti magát, hogy elorozza jogos profitunkat. Személyesen nem vásárolhatunk, különben egy pillanat alatt mindenki szagot kap. Kit használhatnánk?

Az asszony gondolkodott néhány másodpercig, aztán megint felcsillant a szeme. - Hasznos Choyt. Adj neki hét százalékot.

- Inkább öttel indítok, lehet, hogy hat és félben meg tudok egyezni vele. Kitűnő! Szólok Mosolygó Chingnek is, teljesen le van égve. Mindenét elvesztette. Na, jó. A páholyban találkozunk. - Fontoskodva hátat fordított, odament az idomárjához, és feltűnés nélkül bokán rúgta. - Jaj, bocsáss meg! - mondta arra az esetre is számítva, ha netán valaki észrevette volna, aztán odasziszegte:– Félbe ne merészelj szakítani még egyszer, ha beszélek valakivel, te csaló szarcsimbók! És ha engem is megpróbálsz becsapni, ahogy Pocakos Tokot, én...

- De hát már elmondtam, hogy volt, nagyuram! - siránkozott az idomár. - Ő is tudott róla! Hát nem az ő ötlete volt? Nem kerestetek rajta mindketten egy vagyont?

- Okó! Ha a lovam nem nyeri meg ezt a futamot, megkérem Négyujjút, a nagybátyámat, hogy küldje rád a verekedőit, zúzzák péppé a mennyei golyóidat!

Zápor söpört végig a járaton, mindannyian idegesen néztek föl az égre. A lelátókon és fönt a teraszokon hasonlóan idegesek voltak az emberek. A zápor néhány másodperc múltán szemerkéléssé szelídült. A tagok teraszán Orlanda megborzongott az izgatottságtól.

- Jaj, Linc... Megyek fogadni.

- Szóval döntött? - kérdezte nevetve Bartlett. Orlanda egész délután nem tudta elhatározni magát: először Kalauzhalra akart tenni, aztán Nemes Csillagra, aztán jött egy holtbiztos tipp, Nyerő Billy, majd megint visszapártolt Karamell Leánykához. Karamell Leánykát most már pariban adták, Kalauzhalat és Nemes Csillagot három az egyhez - abban a pillanatban, amint bejelentették, hogy Travkin lovagolja, ömleni kezdett rá a pénz. - Aranylányt hat az egyhez. A többi mintha nem is futott volna. Döbbenetes pénzt tettek föl a futamra: négymillió hétszáz ezer hongkongi dollárt. - És mennyit kockáztat?

Orlanda lehunyta a szemét, úgy hadarta: - Az összes eddigi nyereményemet és... és még egy százast! Egy perc és jövök, Linc!

- Sok szerencsét. Futam után találkozunk.

- Ja, igen, ne haragudjon, a nagy izgalomban el is felejtettem. Jó szórakozást! - Orlanda tündökletes mosolyt villantott Bartlett-re, s mielőtt az megkérdezhette volna, kire fogad, már el is tűnt. Bartlett már megtette a tétjeit. Befutóra játszott, és még érdekelve volt a dupla befutóban is. Tízezer hongkongi dollárral Kalauzhalat és Karamell Leánykát játszotta oda- vissza. Be fog jönni, gondolta növekvő izgalommal.

Bejött a teraszról, s az asztalokat kerülgetve a liftek felé tartott, hogy lemenjen a földszintre. Sokan figyeltek rá, néhányan üdvözölték is, nagyon irigyelték a gomblyukában libegő kis kitűzőt.

- Hahó, Linc!

- Á, jó napot - köszönt Bartlett az elé lépő Biltzmannak. - Hogy áll?

- Hallotta, hogy belepancsoltak a levesembe? Ja persze, hiszen ott volt! - mondta Biltzmann. - Volna egy perce, Linc?

- Persze. - Bartlett követte Biltzmann a folyosón, minden lépésénél érzekelte az arra járók kíváncsi tekintetét.

- Ide hallgasson - mondta Biltzmann egy csendes szögletbe érve. - Jó lesz, ha vigyáz ezekkel a sikamlós csirkefogókkal. Becsületszavamra meg voltunk állapotodva a General Stores-zal.

- Rá akar ígérni? - kérdezte Bartlett.

- Ez a központ dolga, de ha rajtam áll... Felőlem elsüllyedhet ez az egész rohadt sziget.

Bartlett nem válaszolt, tudta, hogy figyelik őket.

- Mondja csak, Linc - halkította le a hangját s hajolt közelebb bizalmaskodó mosollyal Biltzmann. - Van valami konkrét terve azzal a lánnyal?

- Miféle lánnyal?

- Hát azzal a kis tyúkkal. Az eurázsiaival. Orlandával, akivel az előbb beszélgett.

Bartlett érezte, hogy arcába tolul a vér, de Biltzmann folytatta. Nem haragszik, ha én is leteszem a garast? - Kacsintott. - Egy randi erejéig. Megkérdezném, hogy randizna-e velem.

- Ez egy... szabad ország - mondta Bartlett. Hirtelen nagyon megutálta Biltzmann.

- Kösz. Zaftos kis segge van. - Biltzmann szélesen vigyorgott, és még közelebb hajolt. - Mennyit kér?

Bartlettnek elállt a lélegzete, erre egyáltalán, nem számított. Az ég áldja meg magát, az a lány nem kurva!

- Hát maga nem tudta? Tele van vele az egész város. Bár Dickie azt mondja, elég gyengus az ágyban. Tényleg az? - Biltzmann félreértette Bartlett arckifejezését. - Ohó, szóval maga még nem jutott el vele odáig? Ugyan már, Linc, elég, ha megvillant egy zöldhasút, és máris...

- Na, ide figyeljen, maga tetű! - sziszegett rá Bartlett, alig látott a dühtől. - Az a lány nem kurva, és ha még egyszer a szájára meri venni a nevét, vagy akár csak a közelébe is megy, szétverem azt a mocskos pofáját! Megértette?

- Nyugalom, nyugalom...! - hőkölt hátra Biltzmann. - Nekem fogalmam sem...

- Megértette?!

- Persze, megértettem, semmi szükség erre a... - Biltzmann elhátrált. - Nyugalom... Én csak kérdeztem, nem? Dickie... - Ijedten elhallgatott, mert Bartlett közelebb lépett. - Az ég szerelmére, én nem tehetek róla! Nyugalom! Nyugalom...!

- Fogja be a pofáját! - Bartlett csak nehezen állta meg, hogy meg ne üsse. Körülpillantott, de Orlanda már eltűnt. - Tűnjön el, maga disznó - csikorogta. - És ne merészeljen még egyszer a közelébe kerülni!

- Jól van, jól van, csak ne izgassa fel magát... - Biltzmann még egy lépést hátrált, aztán sarkon perdült, és megkönnyebbülten elmenekült. Bartlett némi tétovázás után bement a mosdóba, lötykölt egy kis hideg vizet az arcába, hogy némiképp lehűtse magát. A csapból sós és tisztátalannak látszó víz folyt. Egy perc múltán megtalálta a liftet, lement és besétált Dunross páholyába. Teaidő volt. A vendégeknek falatszendvicseket, aprósüteményt, sajtokat és nagy kannákban mézzel és tejjel ízesített indiai teát szolgáltak fel. Bartlett tompaságában semmit sem látott az egészszöb.

A páholya felé igyekvő Donald McBride jött vele szemben. Láttára megtorpant.

- Á, Mr. Bartlett! Hadd mondjam már meg, mennyire örülünk mindannyian, hogy maga meg Casey beszállt az itteni üzleti életbe. Sajnálom Biltzmann, de hát az üzlet az üzlet. Casey elbűvölő teremtés. Bocsásson meg, de rohannom kell. Elsietett. Bartlett tétován megállt az ajtóban.

- Hahó, Linc! - kiáltott oda neki Casey játékosan a teraszról. Iszol teát? - Odajött Bartletthez, már félúton elhalványult a mosolya. - Mi van?

- Semmi, tényleg semmi. - Bartlett kényszeredetten elmosolyodott. - Már bent vannak a startgépben?

- Még nincsenek, de már csak pillanatok kérdése. Biztos, hogy nincs semmi baj?

- Persze, hogy biztos. Kire fogadtál?

- Nemes Csillagra, ki másra? Peter helyre játssza Tooley doki outsiderét, Nyerő Billyt, úgyhogy arra is tettem egy ötvenest. Nem nézel ki valami jól, Linc. Remélem, nem a gyomrod?

Bartlett a fejét ingatta, jólesett neki Casey aggodalma. - Nem. Jól vagyok. És te?

- Csodásan érzem magam. Peter remek formában van, az öreg Tooleynak meg be nem áll a szája. -

Casey egy pillanatra elhallgatott. - Örülök, hogy nem a gyomrod. A doki azt mondja, hogy ha eddig nem kezdtünk el szaladgálni, akkor már valószínű, hogy nem fertőződünk meg Aberdeenben. Három hétig persze még semmi sem biztos.

- Jézusom... - dűnnyögte Bartlett. Nagyon szerette volna kiverni a fejéből Biltzmann szavait. - Én már szinte el is feledkeztem Aberdeenről, a tüzről meg az egész kalamajkáról. Mintha egymillió éve történt volna.

- Én is így vagyok veled. Hogy repült így el az idő?

Gavallan ott állt a közelükben. - Ez Hongkong - mondta derűsen.

- Hogy érti ezt?

- Ez Hongkong egyik jellegzetessége. Ha az ember itt él, mindegy, mivel foglalkozik, sosincs elég ideje. Mindig túl sok a tennivaló. Itt mindig mindenki jön-megy, barátok, üzletfelek... Mindig történik valami: áradás, tűz, hegycsuszamlás, tőzsdei fellendülés, botrány, üzleti lehetőség, temetés, idelátogató jelentős személyiségek tiszteletére rendezett bankett vagy koktélparti... Vagy valami katasztrófa. Gavallanból csak úgy dőlt a szó. - Szűk itt a hely, az ember nagyon hamar megismerkedik a köreibe tartozókkal. Aztán itt kereszteződnek Ázsia útjai, és nem kell ahhoz a Struan-cég tagjának lenni, hogy az ember állandó mozgásban legyen, tervezgessen, pénzt keressen, a még több pénz reményében kockáztassa a pénzét, vagy éppen átruccanjon Tajvanra, Bangkokba, Szingapúrba, Sydneybe, Tokióba, Londonba vagy akárhová. Gondoljanak csak bele, mi minden történt, mióta itt vannak: szegény John Chent elrabolták és meggyilkolták... a maguk repülőgépén fegyvereket találtak, aztán jött az a tűz, a tőzsdén minden a feje tetejére állt, zuhanni kezdett a részvényeink ára, Gornt meg akar fojtani minket, mi meg őt. Most meg mi van? Lehet, hogy hétfőn bezárnak a bankok, de ha Iannek van igaza, a hétfő a hirtelen felvirágzás napja lesz... Nyakig vagyunk benne mindannyian. - Fáradtan elmosolyodott. - Mi a véleményük. Az ajánlatunkról?

Casey kapásból tudott volna válaszolni, de inkább hallgatott, Bartlettet figyelte.

- Nagyszerű - felelte Bartlett Orlandára gondolva. - Maga szerint Ian képes lesz megfordítani a helyzetet?

- Ha valaki képes, akkor ő az. - Gavallan nagyot sóhajtott. - Mindenesetre reménykedjünk, ennél többet úgysem tehetünk. Megfogadta már a győztest?

Bartlett elmosolyodott, Casey megkönnyebbült. - Maga kire fogadott, Andrew?

- Nemes Csillagot és Nyerő Billyt játszom befutóra. Hát akkor... viszlát. - Gavallan otthagya őket.

- Érdekes, amit Hongkongról mondott. Igaza van. Innen nézve mintha millió mérföldre lennének az Államok.

- Igen, de azért valójában nem ilyen nagy a távolság. - Te maradnál, Casey? - kérdezte Bartlett.

Casey ránézett. Nem tudta, mi rejlik a kérdés mögött, mit akar valójában megtudni Bartlett. - Ez

rajtad múlik, Linc.

Bartlett lassan bólintott. - Azt hiszem, hozok magamnak egy teát. - Ne, hozok én - mondta Casey, de ebben a pillanatban észrevette Murtagh-et: ideges arccal állt az ajtóban. Nagyot dobbant a szíve. - Te még nem is ismered a bankárunkat. Linc. Hadd hozzam ide neked.

Keresztülfúrta magát a tolongáson. - Jó napot, Dave.

- Jó napot, Casey! Nem látta a tajpant?

- Nem hinném, hogy a futam vége előtt el lehetne kapni. Igen vagy nem? - suttogta Casey sürgetőleg. Bartlettnek háttal.

- Talán. - Murtagh idegesen megtörülte a homlokát és levetette esőköpenyét. Egészen vörös volt a szeme. - Egy óráig nem bírtam egy ócska taxit fogni! Jézusom!

- Talán micsoda?

- Talán talán. Beszámoltam nekik a tervről, mire rám ordítottak, hogy azonnal menjek haza, mert nyilvánvalóan megőrültem. Aztán miután lecsillapodtak, azt mondták, visszahívnak. Hajnali négykor hívtak vissza a barmok azzal, hogy akkor most legyek szíves elismételni az egészet, aztán jött maga S.J. - Murtagh segélykérően pillantott az égre. - Iszonyúan be volt rágva – hogy én tiszta hülye vagyok, és lecsapta a kagylót.

- De maga azt mondja: talán. Ez után mi történt?

- Visszahívtam őket, és az utóbbi tíz órából ötöt azzal töltöttem, hogy próbáltam nekik elmagyarázni, milyen ragyogó tervről van szó. A maga tyúkeszű kis elképzelése ugyanis szöveget ütött a fejembe. - Murtagh váratlanul elmosolyodott. - Mondok én magának valamit, Casey: S. J. most végre felfogta, ki is az a Dave Murtagh III.!

Casey felkacagott. - Idefigyeljen, ezt itt ne említse senkinek. Senkinek. Kivéve a tajpant. Rendben?

Murtagh sértetten nézett rá. - Azt hiszi, most sorra járok mindenkit és elmesélem, hogy pépesre rugdosták a seggemet?

Hangos üdvrivalgás tört ki a teraszon, és valaki felkiáltott. - Mindjárt beállnak a startgépbe!

- Rohanjon - mondta Casey - játssza meg az egyes-hettest befutóra. Siessen, mindjárt lezárnak a pénztárak.

- Ki az egyes meg a hetes?

- Mindegy, most nincs idő. - Casey finoman lökött egyet Murtagh-en. Murtagh elloholt. Casey fújta nagyot, fogott egy teáscsészét, és visszament a teraszra Bartletthez.

- Itt a teád.

- Kösz. Mit mondtál neki, mit játsszon?

- Egyes-hettest.

- Én az egyes-nyolcast.

Óriási kiáltás harsant több tízezer torokból: a lovak odaértek a startgéphez. Kalauzhal topogott, táncolt, de lovasa kemény kézzel tartotta, próbálta a helyére irányítani. A csődör azonban még nem állt készen a versenyre, hányta-vetette a fejét, nyerített. Aranylány és Nemes Csillag bőre megremegett, orrcimpáik kitágultak, visszanyerítettek. Kalauzhal fülsiketítően felnyihogott, hátrált néhány lépést, felágaskodott. Mindenkinek elállt a lélegzete. Kalauzhal zsokéja, Bluey White félhangon szitkozódott, acélkemény ujjával a mén sörényébe kapaszkodott. - Jól van, pajtás! - szólt végül nyugtatólag a lóra. - Jól van, most már megmutattad a lányoknak a büszkeségedet.

Travkin, Nemes Csillag nyergében, néhány lépésnyire volt tőlük. A kanca megérezte a csődör illatát, nyugtalankodni kezdett, s mielőtt Travkin megakadályozhatta volna, elfordult, megfarolt, hátsójával meglökte Kalauzhalat, az megijedt, oldalra ugrott, nekiütközött Nyerő Billynek, az esélytelen sárga heréltnek, amely már csaknem a helyén állt. A sárga oldalra táncolt, megperdült, s kis híján feldöntötte Lochinvart, a barna heréltet.

- Tartsd azt a ribancot, Alexi!

- Te csak ne topogj itt a lábam alatt, ubljadok - morogta vissza Travkin. Térdével érzekelte a Nemes Csillag testén végigfutó remegéseket. Nagyon magasan ült a ló fölött, a kengyelszíjakat egészen rövidre állította, s most hevesen káromkodva magában arra gondolt, nem kente-e be Kalauzhal idomárja egy kis csődörvávaladékkal a ló mellét és oldalát, hogy nyugtalanítsa a kancákat: Régi trükk, gondolta, ősrégi.

- Figyelem! - kiáltott szentori hangján az indítóbíró. - Uraim, vezessék helyére a lovukat!

Már több ló is bent állt az indítóállásban. A még mindig erős favoritnak tartott Karamell Leányka, a barna kanca kitágult orrcimpákkal kapálta a talajt, a küszöbönálló versengés és a csődör közelsége újra meg újra megborzongatta. A korlálttól számított nyolcadik állás volt az övé. Kalauzhal most állt be az egyesbe. Nyerő Billynek a hármas jutott, Házaló és Aranylány között. A két kanca illata és Kalauzhal kihívó nyerítése megzavarta, s mielőtt még rácsukhatták volna az ajtót, kifarolt, vadul rázta a fejét, mint egy táncos, úgy kezdett pörögni a síkos fűvön, nem sok hiányzott, hogy nekiütközzön Nemes Csillagnak, amely azonban ügyesen kitért előle.

- Alexi, jöjjön már! - kiáltotta az indító - Igyekezzen!

- Igyekszem! - kiáltotta vissza Travkin, de egyáltalán nem igyekezett. Ismerte Nemes Csillagot. A csődör túloldalára léptetett a nagy barna kancával, hogy felőlük fújjon a szél, hagyta, hadd csillapodjon le. - Jól van, csillagom, jól van - duruzsolta oroszul. Húzta az időt, szándékosan váratta a többieket, akik már mind bent voltak az indítóállásban. Keleten villámfény villant, de sem ezzel, sem a baljós mennydörgéssel nem törődött. A szemerkélés erősödött. Egész lényével összpontosított. Közvetlenül a bemérlegelés után az egyik zsoké odasündörgött hozzá. - Mr. Travkin - szólította meg halkán - maga nem nyerhet.

- Nem? És ki mondja?

A zsoké vállat vont.

- És ki fog győzni?

A zsoké megint csak a vállát vonogatta.

- Ha az idomárok és a zsokék bundáznak - mondta Travkin - akkor közölje velük, hogy én nem vagyok benne. Sose is voltam. Hongkongon soha.

- Kalózzal már úgylis nyertek, érék be annyival. - Be is érem. De azért próbálkozom.

- Ahogy gondolja, pajtás. Megmondom nekik.

- Ki az a nekik?

A zsoké nem válaszolt, otthagya a zsúfolt, izzadságszagú, lármás öltözőben. Travkin pontosan tudta, kikről van szó, kik azok a zsokék, akik időnként bundáznak, de ő maga sosem vett részt ilyesmiben. Tisztában volt vele, hogy nem azért, mintha tisztességesebb volna a többieknél, vagy mintha kevésbé volna tisztességtelen. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy kevéssel is beérte, a biztos dolgok nem izgatták, és nem csábította a pénz sem.

Az indítóbíró már türelmetlenkedett. Jöjjön már Alexi! Igyekezzen!

Travkin engedelmesen megbökölte sarkantyújával Nemes Csillagot, és beleptetett az indítóállásba. Rájuk csukódott az ajtó. Csend támadt. Most már az indítón múlik minden.

66.

16 óra 00 perc

Az indítóállásokban a zsokék megmarkolták hátasuk sörényét. Mindnyájan idegesek voltak, a beavatottak felkészültek rá, hogy bezárják Nemes Csillagot. Aztán felpattantak az ajtók, s a nyolc ló vágtaiba fogott, végiggaloppoztak a célegyenes kurta, végső szakaszán, eldübörögtek a céloszlop mellett, és máris ráfordultak az első kanyarra. A lovasok mind kiálltak a nyeregből, közvetlenül egymás mellett, időnként össze-összeérve lovagoltak, egyre gyorsuló tempóban lovagoltak az ívelt pályaszakaszon, amelynek vége, a túlsó egyenes eleje, a táv negyedét jelentette. A korlát mellett Kalauzhal fél hosszal máris megelőzte a többieket, Karamell Leányka jó pozíciót harcolt ki magának, de még nem futott teljes sebességgel, mellette Nyerő Billy igyekezett jobb helyzetbe kerülni, valamivel lemaradva a külső szélen futó Nemes Csillag mögött. A zsokék tudták, hogy minden távcső rájuk szegeződik, úgyhogy mindenfajta meghúzást vagy akadályozást nagyon okosan és óvatosan kell csinálni. A futam előtt mindannyiukat

figyelmeztették, hogy milliók forognak kockán, és a pályafutásukba kerülhet, ha valamit elpuskáznak.

Végigdübörögték a kanyart, mély volta talaj, a hátul futókra sárkoloncok röpködtek. Az egyenesre fordulva még együtt voltak, folyt a pozícióharc, hosszabbodtak a vágtaugrások, az izzadságszag és a sebesség lovat, s lovast egyaránt feltüzelt. Nyerő Billy beleerősített és felzárkózott Karamell Leányka mellé, félhossznyira megközelítette a jó tempóban haladó Kalauzhalat. A többi ló még egy csoportban volt, várták a megfelelő pillanatot. Karamell Leánykát most megsarkantyúzta zsokéja, a kanca előreszökkent, megelőzte Kalauzhalat, kicsit visszamaradt, majd megint megelőzte. Kalauzhal okosan mindvégig megmaradt a korlát mellett. Travkin mindaddig a boly hátsó felében lovagolt Nemes Csillaggal. Most megsarkantyúzta a kancát. Nemes Csillag gyorsított, s kissé a többiek elé vágva, Lochinvarral csaknem ütközve, közelebb került a vezetőkhöz. Az eső erősödött, belevágott Travkin szemébe. Térde, combja feszült, fájt. A második kanyarba fordulva alig egy hosszal volt az élen vágatók mögött. A lovak összetömörültek, minden zsoké próbált kedvező pozíciót kivívni magának, mikor valahonnan a semmiből elővillant egy pálca, és Travkin csuklójára csapott. Travkin a váratlan fájdalom hatására egy pillanatra lazított a fogáson, kis híján elvesztette egyensúlyát, de egy tizedmásodperc múlva már újra ura volt a helyzetnek. Nem tudta, ki ütötte meg, nem is törődött vele, mert már a kanyar közepén jártak, és a talaj rettenetes volt. A következő pillanatban Királyi Játék, az egyik esélytelen szürke mén, amely közvetlenül Kalauzhal mögött, a korlát mentén futott, megcsúszott és felbukott, zsokéja szeme előtt megperdült a föld, a korlátra zuhantak. Két mögöttük vágató ló elbotlott bennük. A lelátón mindenki talpra ugrott.

- Jézusom, ki volt az?

- Azt hiszem...azt hiszem, Nemes Csillag...

- Nem, nem az, Nyerő Billy...

- Nem, ő most a harmadik.

- Édes Jézusom, gyertek már...

A választmányi tagok helyiségének lármájában Dunross, akinek kezében meg sem rezdült a messzelátó, felkiáltott. - Királyi Játék bukott fel... Királyi Játék, Házaló és Aranylány... Aranylány felállt, de... Jézusom, a zsoké nem... Királyi Játék nem áll fel... megsérült...

- Mi a sorrend, mi a sorrend?

- Karamell Leányka vezet orrhosszal, mögötte Kalauzhal a korlátnál, Nyerő Billy, Nemes Csillag egy rakáson. Most fordulnak a célegyenesre, Leányka már nyakhosszal vezet, a többiek a nyomában... - Dunrossnak az izgalomtól csaknem elállt a szívverése. - Gyere, Alexi...! - Kiáltása beleolvadt a többiekébe. Casey ugyanolyan izgatott volt, mint ő, Bartlettire azonban nem hatottak az események, máshol jártak a gondolatai.

A Blacs páholyában Gornt ugyanolyan rezenéstelen kézzel tartotta szeme előtt a messzelátóját, mint Dunross, ugyanúgy uralkodott indulatain. - Gyere! - suttogta, látva, hogy Bluey White a kanyarban pálcazni kezdi Kalauzhalat. Nemes Csillag jó pozícióban futott, de külső íven, Nyerő Billy a nyakhosszal vezető Leányka mellett.

Travkinnak megint a kezére vágott valaki, de ezúttal nem sikerült kizökkentenie. Kissé közelebb nyomult a korláthoz. Már csak öt ló volt versenyben.

A Kalauzhalat lovagló Bluey White tudta, hogy hamarosan mindent bele kell adnia. Tíz méter, öt, négy, három, kettő, most! Abban a pillanatban, amint kiért a kanyarból, pálcázni kezdte a csődört. Kalauzhal alig tenyérynire a korláttól előreszökkent, vágtaugrásai maximális hosszúságúra nyúltak. Egy tizedmásodperccel később Karamell Leányka is megkapta a maga sarkantyú- és pálcabiztatását. Minden zsoké tudta: most vagy soha.

Travkin Nemes Csillag nyakára simulva egészen előrehajolt, s amúgy kozák módra a fülébe kiáltott. A kanca elérte az ősi kiáltást, táguló orrcimpákkal, habzó szájjal fokozta sebességét. Most már mind az öten a célegyenesben jártak: Nemes Csillag kívül, Nyerő Billy centiméterekkel Karamell Leányka előtt, marjuk csupa tajték, hol Leányka, hol Kalauzhal az élen, aztán a foltos sárga Lochinvar próbálkozik, megelőzi az utolsó helyre szoruló Kalauzhalat.

Már csak száz méter.

A lelátók, a teraszok és a páholyok hangjai egyetlen üvöltéssé olvadtak össze. Még a kormányzó is püfölni kezdte a terasz korlátját. - Gyere már, gyere már, Karamell...! - Odalent a pálya szélén Kilenckarátos Csút a korláthoz préselte, csaknem összeroppantotta a hátulról előrenyomuló tömeg.

Kilencven méter, nyolcvan... Röpködő sárkoloncok, elnyúló testtel vágató lovak, egyre fokozódó izgalom, egyre erősödő ordítózás. - Leányka megindult.

- Nem, odanézz, Kalauzhal!

- Jézusom, nézd Lochinvart...!

- Nyerőöööö...!!

- Gyeregyeregyeregyere!

Travkin már látta a céloszlopot. Újabb villám lobbant. A szeme sarkából érzékelte, hogy Lochinvar egy nyakhosszal előtte jár, mögötte Leányka, aztán előbb Nyerő Billy, majd Kalauzhal veszi át a vezetést, hogy aztán Nyerő Billy és Lochinvar mögéje szoruljon.

Bluey White előtt egy tizedmásodpercre szétvált a mezőny, úgy érezte, ez az a pillanat, mikor teljes erővel pálcázni kell a lovát. Kalauzhal egy szemvillanás alatt kilőtt, mint a nyíl, utolérte, majd lehagyta Karamell Leánykát, s egy nyakhossznyi vezetésre tett szert. Zsokéja látta, hogy Leányka lovasa, aki nem tartozott a beavatottak közé, pálcázni kezdi kancáját, üvöltve biztatja. Travkin is rákiáltott Nemes Csillagra, amely ennek hatására minden erejét összeszedte. Az öt ló fej fej mellett küzdött az utolsó métereken, hol Kalauzhal, hol Nyerő Billy volt legelől, Nemes Csillag hol csak nyakhossznyira, hol fejhossznyira, hol csupán egy orrhossznyira mögöttük, a tömeg egyetlen tébolyult üvöltés, Nemes Csillag, Nyerő Billy, Karamell Leányka, Kalauzhal...

Negyven... harminc... húsz... tizenöt...

Nemes Csillag orrhosszal elől, aztán Kalauzhal, aztán Karamell Leányka majd megint Nemes Csillag, Nyerő Billy... És most elviharzanak a céloszlop mellett...

Senki sem tudta, ki nyert, csak Travkin volt benne biztos, hogy veszett. Hirtelen balra rántotta a kantárt, alig öt centire, szinte észrevehetetlenül, ám ez is elég volt ahhoz, hogy a kanca kiessen a ritmusból. Nemes Csillag felnyerített, elzuhant. Lovasa már röpült is át a korlát fölött, Karamell Leányka csaknem elbotlott, de aztán mégsem. A másik három ló távolabb volt tőlük. Travkin érezte, hogy repül, aztán sötétség szakadt rá, lélegzetelállító, fejhasogató sötétség.

A tömeg felszisszent, egy pillanatra megfeledkezett a versenyről.

Újabb vakító villám lobbant, fejük felett elszabadultak az ördögök, egyre erősebben zuhogott az eső.

- Kalauzhal orrhosszal...

- Frászt, Nemes Csillag egy hajszállal előbb...

- Tou nien lo mo.

- Jézus, micsoda verseny...!

- Jézusom, oda nézz! Felhúzták a zászlót! Óvás!

- Hol? Uramisten! Ki szórakozott a...

- Én nem láttam semmit. Te láttál?

- Nem. Ebben az esőben még távcsővel is...

- Krisztusom, most akkor mi lesz? Ezek a disznó versenybiztosok, ha ezek el merik venni a győzelmet a nyerőmtől, hát én...

Abban a pillanatban, mikor látta, hogy Nemes Csillag elzuhan és ledobja Travkint, Dunross a lifthez rohant. Nem látta, mi volt az ok. Travkin nagyon ügyesen csinálta.

A folyosón izgatott tömeg gyűlt össze a lift előtt, mindenki beszélt, senki sem hallgatta a másikat. - Orrhosszal nyertünk...

- Miért óvtak, az égszerelmére? Nemes Csillag...

- Miért óvtak, tajpan?

- Majd a versenybizottság bejelenti - Dunross a felzúdulásban még egyszer megnyomta a lift hívógombját.

Gornt épp akkor ért oda, mikor kinyílt az ajtó. Mindenki benyomakodott. Dunross üvölteni tudott volna a lassúság miatt. – Kalauzhal nyert orrhosszal, Ian - harsogta túl a kivörösödött arcú Gornt a zsvajgást.

- Micsoda futam! - kiáltotta valaki. – Tudja valaki, miért óvnak? - Maga tudja, Ian? - kérdezte Gornt.

- Igen.

- Az én Kalauzhalam miatt?

- Ismeri a procedúrát. A versenybizottság kivizsgálja az ügyet, aztán bejelentik, mire jutottak. - Gornt barna szeméből kiolvasta, hogy halálos düh emészti, amiért nem tagja a versenybizottságnak. - Nem is leszel, te nyomorult, gondolta dühösen: Amíg meg nem halok, ellened szavazok.

- Kalauzhal ellen, tajpan? - kiabált oda valaki.

- Hagyják már abba! - kiabált vissza Dunross. - Ismerik az eljárást.

A lift minden emeleten megállt, újabb tulajdonosok és ismerősök préselték be magukat, mindenki a történeteket taglalta, senki sem ismerte az óvás okát. Végre leértek a földszintre. Dunross kirohant a pályára, ahol mafuk és tisztviselők gyűrűje vette körül a földön heverő Travkint. Nemes Csillag már felállt, nem sérült meg, a túlsó egyenesben vágta az istállófiúk figyelték, hogy alkalmas pillanatban megfoghassák. A túlsó kanyarban az állatorvos a végét járó Királyi Játék mellett térdelt: a deres a bal hátsó lábát törte, - kilátszott a csont. A lövés hangját elnyomta a türelmetlen nézők ordítóása, minden szem a totalizátortáblára szegeződött, várták a versenybizottság ítéletét.

Dunross letérdelt Travkin mellé. Az eszméletlen ember fölé az egyik mafu tartott esernyőt. - Mi van vele, doktor úr?

- Valamilyen csoda folytán nem ütközött a korlátnak, nem halt meg, legalábbis még nem, tajpan - mondta idegesen Meng doktor, a rendőrorvos, aki inkább halottakhoz, mint élő páciensekhez volt szokva. - Míg nem tér magához, nem tudok véleményt mondani. A jelek szerint belső vérzése nincs. A nyaka... meg a gerince épnek látszik... de egyelőre még nem tudom...

Két mentős érkezett sietve hordággal. - Hová vigyük, uram? Dunross körülnézett. - Sammy! - szólt oda az egyik istállófiúnak. - Menj, hívd ide Tooley dokit, a páholyunkban kell lennie. - A mentősökre nézve folytatta. - Hagyják Mr. Travkint a mentőautóban, míg Tooley doktor oda nem ér. A másik három zsokéval mi van?

- Kettejüknek semmi baja, uram. A harmadiknak Pettikin kapitánynak eltört az egyik lába, de már sínbe tették.

A mentősök nagy vigyázva hordágyra fektették Travkint. Közben McBride, Gornt és mások is

odaérték. - Mi van vele, Ian?

- Még nem lehet tudni, úgy néz ki, nincs komoly baja. - Dunross óvatosan fölemelte és megnézte Travkin mindkét kezét. Eszébe jutott, hogy úgy rémlett neki, mintha a túlsó kanyarban valaki odavágott volna Travkinnak, aki erre megingott. Travkin jobb keze fején vastag vörös csík húzódott keresztbe. És a másikon is. - Meng doktor! Mi okozhatta ezt?

- Ó! - A kistermetű férfi bizalmasan közelebb hajolva folytatta. Talán a kantár. Esetleg egy lovaglópálca, egy ütés... Vagy esetleg esés közben...

Gornt nem szólt semmit, csak figyelt, de belül fortyogott: hogy lehetett ennyire ügyetlen Bluey White, mikor egy-két elejtett szóval és ígérettel minden olyan jól el volt rendezve. Ezt meg nyilván a fél stadion látta, hogy a fene egye meg...

Dunross megvizsgálta Travkin hamuszürke arcát. A könnyen magyarázható kék- zöld foltokon kívül más sérülést nem látott rajta. Az orrból még szivárgott egy kis vér.

- Már alvad, ez jó jel - mondta Meng doktor.

A kormányzó érkezett gyors léptekkel. - Hogy van? Dunross elismételte, amit az orvos mondott.

- Micsoda balszerencse, hogy Nemes Csillag így megijedt valamitől.

- Az.

- Miért emelt óvást a versenybizottság, Ian?

- Ezt még csak most fogjuk megvitatni, excellenciás uram. Óhajt jelen lenni?

- Jaj, nem, nem, köszönöm. Inkább várok türelemmel. Csak látni akartam, mi van Travkinnal. - A kormányzó érezte, hogy az eső végigcsorog a hátán. Felnézett az égre. - Micsoda pocsék idő – és úgy néz ki, ilyen is marad.Folytatják a versenyt?

- Javasolni fogom, hogy a többi futamot töröljük vagy halasszuk el.

- Helyes...

- Én is egyetérték - szólalt meg McBride. - Nem engedhetünk meg még egy balesetet.

- Ha majd ráér egy percre, Ian - mondta Sir Geoffrey - a páholyomban leszek.

Dunross minden idegszála megfeszült. - Beszél a miniszterrel, uram? - kérdezte szándékosan közömbösen.

- Igen. - Sir Geoffrey is mintegy mellékesen válaszolt. - A közvetlen vonalamon hívott.

Dunrossnak hirtelen eszébe ötlött Gornt és a többiek jelenléte.

- Visszakísérem, excellenciás uram. - McBride-hoz fordult. - Rögtön jövök - mondta, majd a kormányzó mellé lépve elindult vele a lift felé.

Miután magukra maradtak, Sir Geoffrey suttogva megszólalt. Nem épp a legalkalmasabb hely egy kis bizalmas beszélgetésre.

- Esetleg megvizsgálhatnánk a pálya talaját, excellenciás uram. - Dunross vezetésével odamentek a korláthoz. Dunross fohászzkodott. - Rettenetes állapotban van, ugye? - rámutatott a talajra.

- Borzalmas. - A kormányzó szintén háttal állt a rájuk irányuló szemeknek. - A miniszter nem tudott határozni. Brian ügyében rám bízta a döntést, azzal a kikötéssel, ha Mr. Sindere és Mr. Crosse beleegyezik a szabadon bocsátásába.

- De hát ők nyilván egyetértenek önnel, excellenciás uram. - Dunrossnak az előző esti beszélgetés jutott eszébe, amelyet Sindersszel és Crosse-szal folytatott.

- Én csak tanácsot adhatok nekik. Ha ön biztosít engem, hogy ez a lépés feltétlenül szükséges, akkor ezt fogom tanácsolni nekik. Ha erre ön a szavát adja.

- Természetesen - felelte Dunross - bár azt hiszem, Havergill, Southeiby és a többi bankár szava nagyobb súllyal esne latba.

- Bankügyekben igen. Én azonban most az ön személyes biztosítékát és támogatását kérem.

- Parancsoljon, excellenciád.

- Ez az ügy nagyon finom megközelítést igényel. Mármint az ön részéről, nem az övéké. És akkor még itt van azoknak az irományoknak a problémája. Az AMG-dossziéé.

- Mi van velük, uram?

- Erre magának kell válaszolnia. Mr. Sindere beszámolt nekem a tegnapi esti beszélgetésükről. - Sir Geoffrey két begörbített tenyerével óva az esőtől a lángot, pipára gyújtott. Miután Dunross reggel felhívta, nyomban hívatta Crosse-t és Sinderst, hogy még mielőtt megkérdezi a minisztert, megbeszélje velük a dolgot. Sindere hangot adott aggodalmának, hogy az iratok esetleg hamisítványok. Azt mondta, ha biztos volna az iratok valódiságában, esetleg beleegyezne Kok szabadon bocsátásába. Crosse azt javasolta, Kokért cserébe kérjük Fong-fongot és a többieket.

Sir Geoffrey most kutatólag nézett Dunross arcába. - Nos, Ian?

- Tiptopnak már jelentkeznie kellett volna. Eszerint tehát igent mondhatok a javaslatára?

- Igen, feltéve, ha ehhez megszerzi Mr. Sindere hozzájárulását. És Mr.Crosse-ét. - Ön nem hatalmazhat föl erre, excellenciás uram?

- Nem. A miniszter ezt teljesen egyértelműen leszögezte. Ha most óhajtja megkérdezni őket, ott

vannak a tagok lelátóján.

- Ismerik az ön hívásának eredményét?

- Igen. Sajnálom, de a miniszter utasítása teljesen egyértelmű volt - mondta némi együttérzéssel a hangjában Sir Geoffrey. – Úgy veszem észre, hogy a Nemes Ház jelenlegi tajpanja korrektségének és becsületességének híre még azokon a megszentelt magaslatokon is ismeretes. A miniszter és én bízunk önben.

Hangos kiabálás, kurjongatás vonta el figyelmüket: Nemes Csillag áttört az őt befogni akaró mafuk kordonján, az istállófiúk és lovászmesterek alig tudtak félreugrani előle. - Talán jobb volna, ha előbb az óvással foglalkozna. A páholyomban leszek. Ha van kedve, nézzen be egy teára vagy koktéltra.

Dunross megköszönte, és a versenybizottság tárgyalójába sietett.

Fejében egymást kergették a gondolatok.

- Na végre, Ian! - kiáltott fel láttára Szaros T'Chung, a versenybizottság névleges elnöke. Már mindenki ott ült. - A lehető leghamarabb döntenünk kell.

- Travkin tanúskodása nélkül ez elég bajos - válaszolta Dunross.

- Hányan látták, hogy Bluey White odacsapott neki?

Egyedül McBride emelte föl a kezét.

- Ez csak kettő a tizenkettőből. - Dunross észrevette, hogy Crosse éles szemmel figyeli. - Én biztos vagyok a dolgomban. És Travkin mindkét kezén ott a vörös csík. Meng doktor szerint lovaglópálca nyoma, de okozhatta esés közben a kantár is. Pug, magának mi a véleménye?

Kínos csend támadt, míg Pugmire meg nem törte. - Én személy szerint semmiféle rosszindulatú cselekményt nem láttam. Pedig sasszemekkel figyeltem Nemes Csillagot, egy ezresemet vitte, hogy Travkinnak odavágtak-e vagy sem, szerintem nem oszt, nem szoroz. Én úgy láttam, Királyi Játék kivételével egyetlen ló sem ingott meg. Nemes Csillag egészen a céloszlopig versenyben volt, és mindenki pálcázta a lovát. - Az asztalra dobta a célfotó egyik másolatát.

Dunross felvette. A fotó megerősítette, amit látott: Kalauzhal fejhosszal Nemes Csillag előtt, harmadik Karamell Leányka orrhosszal, mögötte orrhosszal negyedik Nyerő Billy.

- Mindenki pálcázott - folytatta Pugmire, már a kanyarban elkezdtek, egyébként teljesen jogosan. Könnyen lehetett véletlen is - ha egyáltalán megtörtént.

- Szaros?

- Megvallom öregfiú, én az én Házalómat meg azt a szerencsétlen Királyi Játékot figyeltem. Egyébként úgy láttam, mintha - kancája megverte volna Kalauzhalat. Megkérdeztük a... megkérdeztük az idomárokat, és... ööö... hivatalosan senki sem emelt panaszt. Egyetérték Puggal.

- Roger?

- Nem láttam semmilyen szabálytalanságot.

- Jason?

Plumm nem értett egyet Pugmire véleményével: Dunross meglepte vele, s megint eszébe jutott, miféle elképesztő vádakkal illette AMG Plummot és a Szevrint. - Mindannyian ismerjük Bluey White trükkjeit - mondta Plumm. - Egyszer-kétszer már kénytelenek voltunk figyelmeztetni. Ha a tajpan és Donald azt mondja, látta, akkor én arra szavazok, hogy Bluey White-ot tiltsuk el a versenyzéstől, Kalauzhalat pedig diszkvalifikáljuk...

Dunross a többieket is megkérdezte: a többiek ingadoztak. - Szólítsuk be a zsokékat. White maradjon utoljára.

Beszólították őket. Minden zsoké ugyanazt dünnyögte, ha más más megfogalmazásban is: ők csak a lovukra figyeltek, a többiekkel nem törődtek.

A versenybizottság tagjai várakozóan néztek Dunrossra. Dunross állta a tekintetüket. Pontosan tudta, hogy ha most azt mondja: javaslom, hogy akadályozásért tiltsuk el Bluey White-ot, Kalauzhalat pedig diszkvalifikáljuk, megszavaznák.

Pedig láttam, gondolta, Donald is látta, látták mások is, ki is zökkenetett vele Alexit. Ennek ellenére őszintén szólva nem hiszem, hogy Nemes Csillag emiatt vesztett. Én szúrtam el. Nem Alexit kellett volna ráültetnem. A második kanyarban, amikor volt rá lehetősége, a korlátnak kellett volna szorítania Kalauzhalat. White-nak meg nem is a kezére, hanem jól a képébe kellett volna vágnia. Én bizony megtettem volna, habozás nélkül. És vannak más megfontolások is.

- Előttem egyetlen pillanatig sem kétséges, hogy akadályozás történt. - mondta. - Hogy véletlen volt-e vagy szándékosan történt, azt talán még Alexi sem tudja megmondani. Mindazonáltal én is úgy látom, Nemes Csillag nem emiatt vesztette el a versenyt, ezért javaslom, hogy White-ot csak figyelmeztessük, és a befutási sorrendet hagyjuk helyben.

- Nagyszerű. - Szaros T'Chung nagyot fújt, szélesen elvigyorodott.

Mindannyian megkönnyebbültek, egyikük sem akart ellenszegülni a tajpának - legkevésbé Pugmire. - Ellenvélemény? Senki! Helyes! Akkor hát adjuk ki a célfotót a lapoknak, és hirdessük ki a hangosbeszélőn a végeredményt. Rendben lesz így, tajpan?

- Természetesen. De mi legyen a még hátralévő két futammal? Erre az esőre gondolok. - Már zuhogott. - Volna egy ötletem. - Elmondta.

Éljenzés, taps, nevetés fogadta. - Remek, ez egyszerűen remek! Nagyszerű! - kiáltotta Dunstan Barre.

- Na, ezen aztán törhetik a fejüket a nyomorultak! - mondta Pugmire.

- Nagyszerű ötlet, tajpan! - McBride csak úgy sugárzott. - Nagyszerű!

- Én most megyek a toronyba... Maguk addig talán visszarendelhetnék Blueyt, és rájeshethetnétek egy kicsit - mondta Dunross.

Pugnire utána szólott. - Egy szóra csak, Ian! - Nem érne rá később?

- Dehogynem, hogyne. - Roger, beszélhetnékmagával?

- Természetesen. A tagok lelátóján leszek Sindersszel.

- Nem a páholyában?

- Nem, átengedtem a rendőrfőnöknek és a társaságának.

- Ian!

- Tessék, Jason.

- Maga szerint megtartják holnap a hegyi versenyt?

- Ha továbbra is így zuhog, akkor nem. Olyan lesz a pálya, mint egy agyagbánya. Miért?

- Csak úgy. Úgy terveztem, adok vasárnap délután egy koktélpartit a maga sikeres Superfoods-húzása tiszteletére.

Szaros T'Chung felhorkant. - Nagy dobás volt! Gratulálok, Ian! Láttam, milyen képet vágott Biltzmann?

- El tudna jönni, Ian? Biltzmann nem hívom meg - mondta Plumm. Nagy nevetés kísérte bejelentését.

- A Sinclair Towersben rendezem, a cégünk emeletén.

- Sajnos, ma este Tajpejre utazom, legalábbis egyelőre ez a terv.

De ta...

Pugnire hirtelen támadt aggodalommal közbeszólt. - És hétfőre visszajön? Mi lesz a papírjainkkal meg mindennel?

- Nem gond, Pug. Fél tízkor lezárjuk az ügyet. - Dunross Plummmhoz fordult. - Jason! Ha esetleg lemondok vagy elhalasztom Tajpejt, elfogadom a meghívását.

- Örülök. Fél nyolc és fél tíz között, Nem kell kiöltözni.

Dunross elment. Törte a fejét, nem értette, miért állt mellé Plumm. Általában ellene szavazott mindenféle tanácsülésen, Havergill és Gornt pártját támogatta, főképp a Victoria tanácskozásain.

A versenybizottság tárgyalóterme előtt izgatott riporterek, tulajdonosok, idomárok, érdeklődők egész

csapatat tolongtak. Dunross, míg fel nem ért a toronyba, mindvégig elhárította a kérdéseket.

- Jó napot, uram! - köszöntötte a bemondó. A kis üvegkalitkában, ahonnan az egész pályát be lehetett látni, nagy feszültség uralkodott. - Csodálatos verseny volt, kár hogy... Meghozták a döntést? Bluey volt, ugye? Mindnyájan láttuk, hogy odacsapott...

- Használhatom a mikrofont?

- Igen, hogye. - A férfi sietve felpattant, Dunross leült a helyére, és felkattintotta a kapcsolót.

- Ian Dunross vagyok. A versenybizottság tagjai engem kértek fel két bejelentés közzétételére...

Olyan csend támadt, hogy szavai többszörösen végigvisszhangoztak az egész pályán. Az ötvenezer néző visszafojtott lélegzettel hallgatta a zuhogó esőben. - Először ismertetem az ötödik futam befutási sorrendjét. - Halálos csend, csak az eső dobolása. Dunross mély lélegzetet vett. - Első Kalauzhal, fejhosszal Nemes Csillag előtt, harmadik Karamell Leányka, orrhosszal Nemes Csillag mögött... Utolsó szavait elnyelte az éljenzés és a pfujolás, az öröm és a csalódottság, a pályán mindenki kiabált, magyarázott, ujjongott, káromkodott. Lent a járatóban Gornt csodálkozva hallgatta a bejelentést. Mind ez ideig meg volt győződve róla, hogy amit ő látott, azt mindenki látta, a zsokéját felelősségre vonják, a lovát pedig diszkvalifikálják. A pokoli hangzavarban egymás után villantak fel a számok a totalizátortáblán. egyes, hetes, nyolcas...

Dunross néhány pillanatnyi kivárás után kantoni nyelvjárásban is megismételte, a tömeg valamelyest lecsillapodott már, tudták, hogy, a versenybizottság döntése megváltoztathatatlan. - Másodszor: a versenybizottság döntése alapján, a rossz időjárási és talajviszonyok miatt a versenynap hátralévő két futamát töröljük... - A tömeg felhördült. -... pontosabban szólva a jövő szombat rendezendő soron kívüli versenynapra halasztjuk. - Újabb felhördülés, az izgalom tetőfokára hágott. - Ezen a soron kívüli versenynapon nyolc futamot rendezünk, amelyek közül az ötödiket ugyanazokkal az indulókkal, mint ma. Résztvevői tehát Kalauzhal, Karamell Leányka, Nyerő Billy, Házaló, Aranylány, Lochinvar és Nemes Csillag lesznek. A különleges visszavágó futamot kettőzött díjazásért futják.

Éljenzés, taps, kiabálás fogadta a bejelentést. Az üvegkalitkában valaki felkiáltott, - Jézusom, de nagy ötlet, tajpan! Nemes Csillag kenterbe veri azt a fekete dögöt!

- Egy frászt veri! Karamell...

- Óriási ötlet, tajpan!

Dunross közelebb hajolt a mikrofonhoz, és folytatta. - A versenybizottság köszönettel nyugtázza támogatásukat. - Megismételte kantoni nyelvjárásban is, és hozzátette. - Néhány perc múlva újabb rendkívüli közleménnyel jelentkezünk. Köszönöm! - Ezt is két nyelven mondta el.

Újabb fülsiketítő hangzavar robbant ki. Akik eddig az esőn álltak, fedél alá vagy a fizető kasszákhoz szaladtak, mindenki beszélt, sápitezött, káromolta vagy áldotta az "isteneket, a kijáratok bedugultak, hosszú sorokban nyomakodtak a hazafelé induló férfiak, nők, gyerekek. Csak azok nem mozdultak, akik eltalálták a dupla befutót: a nyolcast és az ötöst a második futamban, illetve az egyest és a hetest az ötödikben. Ők csak álltak bénultan, figyelték a totalizátort, várták, mekkora lesz az osztalék.

- Eszerint lesz még egy bejelentés, tajpan? - kérdezte nyugtalanul a bemondó.

- Igen, öt körül. - Havergill már tudatta vele, hogy megegyezett. Richard Kwanggal, és arra kérte, hogy a lehető leghamarabb menjen a Victoria páholyába. Dunross kilépett az üvegkalitkából, hármásával vette a lépcsőfokokat, úgy robogott lefelé. Nagyon elégedett volt önmagával. Gorntot egész biztosan meglepte, hogy Kalauzhalnak adtam a versenyt. Nagyon jól tudja, mi történt valójában, hogy mit műveltek Alexivel... Egyebek között ezért nem lovagoltam én. Jövő szombaton viszont... Jövő szombaton én lovaglom Nemes Csillagot, és Bluey White meg az idomárok velem ezt nem merik megcsinálni. Jövő szombaton tisztességes versenyt futunk, nagyon rajtuk lesz mindenki szeme. Izgatottsága fokozódott. Ekkor elől, a zsúfolt folyosón észrevette a rá váró Murtagh-et.

- Jaj, tajpan, volna egy...

- Persze. Dunross a konyhán át a különszobába vezette.

- Remek verseny volt, egy kalap pénzt nyertem - mondta izgatottan a fiatalember – és óriási ez a jövő szombati dolog is.

- Igen. - Dunrossnak feltűnt, mennyire gyöngyözik Murtagh homloka. Jézusom. - Nos, Mr. Murtagh? Lesz, üzlet?

- Kérem, szólítson Dave-nek... A főnök azt mondta... hogy esetleg. Holnap reggel kilencre, mármint náluk reggel kilencre összehívott egy rendkívüli tanácsulást. Az itteni idő szerint...

- Itt az este tíz. Nagyszerű, Mr. Murtagh. Ezen a számon hívjon. - Dunross leírta. - Kérem, ne veszítse el, és ne adja oda senki másnak.

- Hogyne, természetesen, tajpan, hívom abban a minutumban, amint... Meddig hívhatom?

- Abban a pillanatban, amint befejezte a velük folytatott beszélgetést. Hívjon, amíg meg nem kap. – Dunross felállt. - Bocsásson meg, de rengeteg a dolgom.

- Hogyne, tessék csak! - készségeskedett Murtagh, majd nyugtalanul megkérdezte - Ami azt a kétmilliót illeti, amit a General Storesnak előlegként felajánlott... Hétfő reggel fél tízre elég nehezen fogjuk tudni deponálni.

- Erre számítottam is... az önök esetében. Sajnos, Mr. Murtagh, én egy pillanatig sem gondoltam, hogy ezt a szerény mennyiségű készpénzt az önök készleteiből fedezem. Nagyon jól tudom, hogy a First Central bizonyos vonatkozásban nagyon hasonlít Isten malmaihoz, amelyek köztudomásúlag lassan örölnek. Leszámítva persze azokat az eseteket, mikor sürgős táviratozhatnékjuk támad - tette hozzá, eszébe jutott, milyen sok barátjának okozott veszteségeket a First Central néhány év előtti hirtelen kivonulása. – Ne aggódjon, az új külső hitelforrásom több mint...

- Tessék? - Murtagh, elfehéredett.

- Az új külső hitelforrásom azonnal reagál minden hirtelen adódó üzleti lehetőségre, Mr. Murtagh.

Ez az ügylet mindössze nyolc percükbe került. Úgy veszem észre, több bennük a bizalom, mint az ön felettéseiben.

- Nagyon kérem, tajpan, szólítson Dave-nek. Ez nem bizalomhiány, hanem... ezeknek fogalmuk sincs Ázsiáról. Alig tudtam meggyőzni őket, hogy a General Stores átvétele három éven belül kétszeresen behozza az árát.

- Egy év alatt- szögezte le Dunross. Élvezte a helyzetet. – Nagyon sajnálom, hogy nem kívánnak osztozni óriási fejlesztési tervünk e parányi szeletének hatalmas hasznában. Legyen a vendégem a páholyomban egy teára, de most engedelmével telefonálnom kell. - Megfogta Murtagh könyökét, határozottan kitessékelte, és becsapta az ajtót.

Murtagh egy ideig még döbbenten állt a konyhában, meredten nézte az ajtót, az edények csörömpölése és a kantoni obszcenitásokat kiabáló húsz szakács keltette kakofóniában: Halálfélelem kerülgette. - Jézusom... - suttogta - nyolc perc alatt? A rohadt anyjukat, ezek a piszkos svájciak el akarják halászni az ügyfelünket? Kitámolygott. Odabent a különszobában Dunrossnak mára fülén volt a kagyló, hallgatta a kicsengést. - Vífju?

- Mr. Tiptet kérem - mondta kantoni nyelvjárásban - Mr. Dunross keresi.

Hallotta, hogy valaki koppanva leteszi a kagylót, majd az áma visítását. - Telefon! Téged keresnek, apánk!

- Ki az?

- Valami idegen ördög.

Dunross elmosolyodott.

- Halló!

- Ian Dunross vagyok, Mr. Tip. Csak aggódtam, hogy nem rosszabbodott-e az egészségi állapota.

- Ja, igen, igen, szíves elnézését kérem, hogy nem mentem. Volt néhány nagyon sürgős üzleti ügyem, remélem, megérti. Nagyon sürgős ügyek. Hallom, milyen rossz zosza volt Nemes Csillagnak. Épp most hallottam a rádióban, hogy Kalauzhal nyert fejhosszal, óvás után. Miért óvtak?

Dunross türelmesen elmondta, s ugyanilyen türelemmel válaszolgatott a General Stores átvételére vonatkozó kérdésekre, örült, hogy már Tiptophoz is eljutott a híre. Ha Tiptop tudja, akkor az újságok is tudják. Jól van, gondolta, eltökélve, hogy kivárja, míg Tiptop rátér a tárgyra, de Tiptop túljárt az eszén. - Hát akkor köszönöm, hogy hívott, tajpan.

Dunross nyomban rávágta: - Tartottam kedves kötelességemnek. Jaj, most jut eszembe, de ez maradjon köztünk, úgy értesültem. könnyen lehetséges, hogy a rendőrség rájött, hogy az egyik alkalmazottja hibát követett el...

- Ó. Remélem nyomban helyrehozták a hibát.

- Gondolom, nagyon rövid időn belül sor kerül rá, ha az érintett illető hajlandó lemondani, és él az engedéllyel, hogy külföldre távozzon.

- És mennyi lehet ez a nagyon rövid idő, tajpan?

Dunross gondosan megválogatta a szavait, most már hivatalosabb stílusban, de még mindig kissé ködösen fogalmazott. - Vannak bizonyos formalitások, de elképzelhető, hogy ezeken gyorsan túl lehet esni. Sajnos, máshol tartózkodó magasrangú illetőkkel kell konzultálni. Biztos vagyok benne, hogy megérti.

- Hogyne. De az egyszerű kígyó nem mérhető a hatalmas sárkányhoz, hallod-e? Tudomásom szerint az önök egyik magas rangú személyisége máris Hongkongon van. Egy bizonyos Mr. Sindere, ha nem tévedek.

Dunross szeme megrebbent, meglepte Tiptop tájékozottsága. Bizonyos körök hozzájárulását már sikerült megszerezni - fedte fel.

- Azt hittem, az ilyesmihez nagyon kevés hozzájárulás kell. A valódi arany nem fél a tűztől.

- Ez így van. Felhívhatnám valahol ma este, hogy beszámoljak az előrehaladásról?

- Ezen a számon megtalál. Kérem, kilenckor hívjon. - Tiptop hangja még szárazabb lett. - Értésüléseim szerint könnyen lehetséges, hogy az ön bankügyletével kapcsolatos javaslata elfogadtásra talál. Bármely bankról legyen is szó azonban, természetesen szükség van megfelelő dokumentációra, hogy azonnal biztosítani tudjon félmilliárd hongkongi dollárt készpénzben. Úgy hallom, a kölcsön harminc napra történő folyósításához mindössze a Victoria, a kormányzó és az ön csopja volna szükséges. Ez a... szerény mennyiségű készpénz korlátozott ideig azonnal rendelkezésre áll, és a megfelelő intézkedések után azonnal folyósítható. Addig az ügylet bizalmas, a lehető legszigorúbban bizalmas.

- Természetesen.

- Köszönöm a hívását.

Dunross letette a telefont, és megtörülte a tenyerét. Korlátozott ideig, dörömbölt az agyában. Tudta és tudta, hogy Tiptop is tudja, hogy a két intézkedés a lehető legszorosabb összefüggésben van egymással - de nem szükségszerűen. Jézus a mennyekben, gondolta, miközben kisietett, imádom Ázsiát!

A folyosókon hemzsegték az emberek, sokan a liftek felé igyekeztek, hazafelé tartottak. Bekukkantott a páholyába, elkapta Gavallan tekintetét. - Andrew! Menjen le a tagok lelátójára. és kapja el Roger Crosse- t... Ott van vele egy Sindere nevű illető is. Kérje meg őket, hogy ha van egy percük, jöjjenek át a páholyomba. Sürgős!

Gavallan már indult is. Dunross végigsietett a fogadópenztárak előtti folyosón.

Tajpan! - kiáltott utána Casey. - Sajnálom Nemes Csillagot! Nem gon...

- Egy perc és jövök, Casey. Ne haragudjon, rohanok! - kiáltott vissza futtából Dunross. Meglátta

Gorntot: az egyik kifizető pénztár előtt állt, de ez sem rontotta el az örömét. Vannak ennél fontosabb dolgok is, gondolta. Hogyan óhajtja a tízezret? A fogadásunk összegét.

- Készpénzben is megfelel, köszönöm - felelte Gornt.

- Később átküldöm.

- Raér hétfőn is.

- Még ma este. Hétfőn el leszek foglalva. - Dunross udvarias biccentéssel továbbállt.

A Victoria zsúfolt páholyában ugyanolyan hangzavar uralkodott, mint az egész pályán mindenütt. Italok, nevetés, élénk beszélgetés, néhányan szidták Kalauzhalat, de sokan máris fogadásokat kötöttek a jövő szombati visszavágóra. Dunross megjelenését üdvölgzés, sajnálkozás és újabb kérdésözön fogadta. A kérdéseket elhárítva odament Martin Haplyhez, aki Adryon társaságában szorongott az ajtó mellett.

- Jaj, apa, micsoda pech! Az egész havi apanázsom ráment Nemes Csillagra!

- Dunross elmosolyodott. - Ilyen ifjú hölgyeknek még nem volna szabad fogadni. Üdvözlöm, Haply!

- Megkérdezhetném, hogy...

- Később. Adryon drágám, ne feledkezz meg a koktélról. Te vagy a háziasszony.

- Igen, persze, ott leszünk. Apa, nem tudnád megelőlegezni a jövő hónapi...

- Dehogynem - válaszolta Adryon legnagyobb meglepetésére Dunross. Megölelte a lányát, aztán utat tört magának a közelben álló Havergillhez és Richard Kwanghoz.

- Jó napot, Ian! - mondta Havergill. - Pech, de Kalauzhal tisztán előbb volt.

- Igen, én is úgy láttam. Jó napot, Richard - Dunross odaadta Kwangnak a célfotó egyik kópiáját. - Nagy pechünk volt mindkettőnknek. - Mások is közelebb nyomultak, hogy lássák.

- Jóságos ég, egy hajszállal...

- Én azt hittem, Nemes Csillag...

A figyelem pillanatnyi elterelődését kihasználva Dunross közelebb hajolt Havergillhez. - Minden alá van írva?

- Igen. Dolláronként húsz cent. Beleegyezett és aláírta a szándéknyilatkozatot. Hivatalos okmányok a hétvégén. A nyomorult még az utolsó pillanatban is próbált alkudozni, végül aláírta.

- Csodálatos. Remek üzletet kötött. Havergill bólintott. - Igen. Tudom. -

Richard Kwang megfordult. - Ó, tajpan! - mondta, majd suttogóra fogta. - Beszél Paullal?

- Igen. Engedje meg, hogy gratuláljak.

- Gratulál? - visszhangozta az odalépő Southerby. Mihez lehet itt gratulálni? Egy vagon pénzt veszítettem Karamell Leánykán!

Felbolydulás támadt: a kormányzó lépett be. Havergill Dunrossal a nyomában elé ment, hogy üdvözlje.

- Á, Paul, Ian! Roppant balszerencse, de kitűnő döntés! Mind a kettő. - A kormányzó vonásai megkeményedtek. - Biztos, hogy öldöklő verseny lesz jövő szombaton.

- Igen, excellenciás uram.

- Paul, maga valamilyen hivatalos, bejelentést szándékozik tenni, ugye?

- Igen, excellenciás uram. - Havergill felemelte a hangját. - Szíves engedelmmükkel szeretném felhívni a figyelmüket... - Senki sem figyelt rá, míg Dunross egy kanállal el nem kezdett kocogtatni egy teáskannát. Lassanként elcsendesedtek. - Excellenciás uram, hölgyeim és uraim, a hongkongi Victoria Bank igazgatósága nevében van szerencsém bejelenteni, hogy az említett intézmény és az ugyancsak hongkongi székhelyű nagyszerű Ho-Pak Bank úgy határozott, hogy egyesül. - Martin Haply elejtette a poharát. - A Victoria Bank garantálja, hogy száz százalékig kielégíti a Ho-Pak valamennyi betétese követelését, és...

A többi már elnyelte az üdvrivalgás. A szomszédos páholyok teraszán az emberek nyakukat nyújtogatva igyekeztek kivenni, mi történt. A Victoria páholyában kiabálva közölték a belépőkkel a nagy újságot. A páholyokból hamarosan újabb üdvrivalgások hallatszottak.

Havergillt kérdésekkel árasztották el, két kezét felemelve kért egy kis csöndet. Élvezte bejelentése hatását. A hirtelen támadt csendben Sir Geoffrey gyorsan megszólalt. - Ófelsége kormánya nevében ki kell jelentenem, Paul, hogy ez nagyszerű hír. Hasznos Hongkongnak, hasznos a banknak, hasznos magának, Richard, és hasznos a Ho-Paknak!

- Köszönöm, Sir Geoffrey - mondta kedélyesen és jó hangosan Richard Kwang, most már bizonyos volt benne, hogy újabb óriási lépést tett a lovagi cím felé. - Úgy gondoltam, és ebben a gondolatomban természetesen igazgatóságunk tagjai is osztoztak, hogy nagyon hasznos lesz a Victoria számára, ha erősebben megvetheti lábát Hongkong kínai származású lakossága körében, amely eddig...

Havergill sietve a szavába vágott. - Azt hiszem, jobb volna, Richard, ha előbb befejezném a hivatalos bejelentést, és a részleteket a sajtótájékoztatónkra tartogatnánk. - Martin Haplyre pillantott: Hétfőn délben hivatalos sajtótájékoztatót tartunk, de a... az egyesülés minden részletében megegyeztünk már. Így van, Richard?

Richard Kwang ismét ki akarta használni az alkalmat, de Dunross és Havergill tekintetét látva elállt szándékától. - Ööö... igen. Igen. - Mégsem tudott ellenállni. - Örülök, hogy a Victoria partnere lehetek.

Haply gyorsan odakiáltott. - Bocsásson meg, Mr. Havergill! Feltehetek egy kérdést?

- Természetesen - válaszolta joviálisan Havergill, bár nagyon jól tudta, mi lesz a kérdés. Ennek a nyomorult Haplynek így vagy úgy, de el kell tűnnie.

- Megkérdezhetem, Mr. Havergill, hogyan biztosíthatja a Ho-Pak, a Victoria, a Blacs és a többi bank betéteseit, mikor az összes bank ellen megindult a roham, és nincs elég készpénz a kasszákban?

- Ez csak pletyka, szóbeszéd, Mr. Haply - felelte legyintve Havergill, s nevetve hozzátette: - Emlékezzék, egy szúnyograj nem tud olyan lármát kelteni, mint egyetlen égzengés! Hongkong gazdasága sosem állt szilárdabb lábakon. Ami pedig a Ho-Pak úgynevezett megrohanását illeti, annak vége. A Victoria jót áll a Ho-Pak betéteseinek kielégítéséért, jótáll a General Stores átvételéért, és jótáll azért, hogy még százhusz év múlva is meghatározó tényezője lesz az üzleti életnek.

- De Mr. Havergill, még nem válaszolt a...

- Ne aggódjon, Mr. Haply. Ami a Ho-Pak számára nyújtott... segítő kezünkkel kapcsolatos részleteket illeti, azokat hagyjuk meg a hétfői sajtótájékoztatóra. - Havergill a kormányzóra nézett. - Engedelmevel, excellenciás uram, bejelenteném a nagyközönség számára. - Újabb üdvivalgás közepette indult az ajtó felé.

Valaki énekelni kezdett: - Mert ő oly kedves, jó fiú... Mindenki csatlakozott. Fűlsiketítővé erősödött a hangerő. Dunross kantoni dialektusban kiabált Richard Kwang fülébe, egy régi közmondást idézett.

- Mikor elég, hagyd abba, hallod-e?

- Hát igen... Igen, tajpan... - Richard Kwang kurtán elmosolyodott. Érzékelte a fenyegetést, s most emlékeztette magát, milyen szerencséje van, és hogy Venus Poon minden bizonnyal földig hajol előtte, ha fülébe jut, hogy a Victoria Bank igazgatótanácsának tekintélyes tagja lett. Mosolya kiszélesedett. - Igaza van, tajpan. A vörös ajtók mögött sok hús és bor megy pocsékba. Szakértelmem nagy, hasznára lesz bankunknak, hallod-e? - Fontoskodva elmasírozott.

- Jóságos ég, micsoda nap! - mondta Johnjohn.

- Igen, az, csodálatos, Johnjohn barátom - mondta McBride. - Bizonyára nagyon büszke Paulra.

- Igen, persze - nézett Johnjohn a távolodó Havergill után. - Jól érzi magát?

- Igen, bár későig dolgoztam. - Johnjohn hajnalig fent volt, azt számolgatta, hogyan bonyolíthatnák le úgy az átvételt, hogy az mind a bank, mind pedig a Ho-Pak betétesei számára a legbiztonságosabb legyen. Ő volt a tervező. Délelőtt hosszú órákon át gyözködte Havergillt, hogy elérkezett a bővítés ideje. - Meg tudjuk csinálni, Paul, és ezzel a húzással olyan mértékben megerősítjük az irántunk érzett bizalmat, hogy...

- És roppant veszélyes precedenst teremtünk vele! Szerintem nem olyan nagy ez az ötlet, mint maga képzeli - mondta Havergill. Véleménye csak akkor változott meg, mikor látta, milyen hatalmasan megerősödik a bizalom nyomban Dunross bejelentése után.

Nem érdekes, gondolta Johnjohn, mindnyájan nyertünk: a bank, Hongkong, a Ho-Pak. Ha majd tajpan

leszek, a jövődő kivásárlásokat úgy fogom lebonyolítani, ahogy most a Ho-Pakét csináltuk. És a mi kezünkben a Ho-Pak valóságos aranycsináló gép lesz. Ahogy a többi vállalkozásunk is.

Johnjohn fáradtsága elillant. Szélesen elmosolyodott. Bárcsak hétfő volna már! Bárcsak nyitna már a tőzsde!

Peter Marlowe a Struan-páholy korlátjára könyökölve, komor arccal nézte a lent hullámzó tömeget. A páholyokat óvó tetőzet ereszeről patakokban zúdult lefelé az esővíz. A tagok és a nem szavazó tagok konzolok tartotta terasza nem volt ilyen jól védett. A rámpákon sáros lovászok sáros lovakat vezettek lefelé, sáros cipőjű, hazafelé induló nézők ezrei mellett.

- Mi újság, Peter? - kérdezte Casey.

- Semmi különös.

- De ugye nem Fleur? Remélem, nincs gond vele?

- Nincs.

- Talán Grey? Láttam, találkoztak.

- Nem, nem Grey... Bár elég kellemetlen, modortalan ember, minden értékkel élesen szemben áll. - Marlowe furcsán elmosolyodott. Csak az időjárásról beszélgettünk.

- Gondoltam. Szörnyen lehangoltnak látszik. Vesztett az ötödiken?

- Igen, de nem erről van szó. Így is elég komoly nyeresben vagyok. - A magas férfi néhány pillanatig hallgatott, aztán a páholyokra és a pályára mutatott. - Csak elgondolkoztam... Itt van ez az ötvenegynéhány ezer kínai, a többi három és fél millió meg odakint, mindegyiknek itt van ez a hatalmas örökség, tele vannak csodálatos titkokkal, remek történetekkel, hogy a huszon-egynéhány ezer előkelő és alacsony származású európairól ne is beszéljünk, itt vannak a tajpanok, a kalózok, a könyvelők, boltosok, kormányzati tisztviselők... Miért választották ők is Hongkongot? Én meg tudom, hogy bármilyen elszántan próbálkozom is, valójában sosem fogok nagyon sokat megtudni a hongkongi kínaiakról vagy magáról Hongkongról. Soha. Mindig csak a felszínen evickélek.

Casey elnevette magát. - Ez mindenütt így van.

- Nem, nem mindenütt. Itt egész Ázsia összevegyül. Vegyük például azt a férfit... Ott, a harmadik páholyban, azt a gömbölyű kínait. Sokszoros milliomos. A felesége kleptomániás, valahányszor kiteszi a lábát, titkon követik a férj emberei, és ha ellop valamit, nyomban kifizetik. Minden boltban ismerik őt is meg a férjét is, minden a lehető legcivilizáltabban bonyolódik le... Mondjon még egy helyet a világban, ahol ez lehetséges. A férfi apja kuli volt. Azé meg ott útonálló, azé mandarin, azé meg paraszt. Az ott mellette szintén multimilliomos, ópiumot és egyéb tiltott holmit csempész Kínába, a felesége meg... De ez már egy másik történet...

- Mesélje el!

Marlowe nevetett. - Néhány feleségnek ugyanolyan érdekes élete története van, mint a férjének, némelyiknek még érdekesebb is. Az egyikkel a minap találkoztam, közismerten nimfomániás, és...

- Jaj, menjen már, Peter! Igaza van Fleurnek, ezt az egészet mind maga találja ki.

- Meglehet. Hol is tartottam... Ja, igen... Vannak kínai nők, akik épp olyan... ragadozó hajlamúak, mint lelke mélyén a világ valamennyi nője.

- Ez férfisovinizmus! Tényleg nimfomániás?

- Állítólag igen... - Mindketten elnevelték magukat. - Az az igazság, hogy a kínaiak sokkal okosabbak nálunk... Nekem úgy mesélték, hogy az a néhány kínai asszony, aki időnként más felé is kacsingat, biztonsági okok miatt jobban kedveli az európai szeretőket. - A kínaiak ugyanis imádnak pletykálni, rajonganak a szerelmi botrányokért, és nagy ritkaság az olyan kínai férfi, aki képes volna titkot tartani vagy vigyázni egy nő tisztességére. A kínai nők joggal félnek, a kínai törvények nagyon szigorúak. - Marlowe elővett egy cigarettát: - Lehet, hogy így még érdekesebb.

- Mármint szeretőt tartani? - kérdezte Casey.

Marlowe tünődve nézte, az jutott eszébe, vajon mit szólna, ha közölné vele, milyen beceneven emlegetik... és hogy ezt a becenevet egymástól függetlenül négy kínai barátja súgta a fülébe. - Hát bizony az itteni asszonyok egyike-másika megteszi. Nézzen csak oda, abba a páholyba... az a blézeres férfi, aki most néhány lépést tesz felénk. Zöld kalap van a fején. Zöld kalapos: a kínaiak ezt a kifejezést alkalmazzák a felszarvazott férjekre, akiknek a felesége szeretőt tart. Esetünkben a hölgy szeretője a férj egyik kínai barátja.

- És ezért visel zöld kalapot?

- Igen. A kínaiak csodálatosak, óriási humorérzékük van. Ez az illető néhány hónapja hirdetést tett közzé az egyik kínai napilapban, ezzel a szöveggel: "Tudom, hogy zöld kalapot viselek, de annak az embernek a felesége, akitől kaptam, két gyereket szült neki más férfiaktól!"

Casey hitetlenkedve meredt rá. - És ezt alá is írta?

- Alá bizony. Egy szójátékkal ugyan, az egyik neve anagrammájával, de aki számít, mind rájött, kiről van szó.

- És igazat írt?

Peter Marlowe vállat vont. - Az nem érdekes. A szerető jól pléhre csúszott, az asszony meg poklokat állt ki.

- Ez azért nem sportszerű húzás.

- Ennek az asszonynak az esetében az volt.

- Miért, mit csinált ez az asszony?

- Szült két gyereket a férjének más férfiaktól.
- Jaj, menjen már...! Maga tényleg egy mesemondó!
- Oda nézzen, ott van Tooley doki!

Casey fürkész tekintete végigpásztázott a tömegben. Végül észrevette.

- Nem látszik valami boldognak.
- Remélem, nem esett baja Travkinnak. Hallottam, hogy Tooley megvizsgálta.
- Rettenetes nagyot esett.
- Igen.

Korábban már mindketten átestek Tooley doktor egészségi állapotukra vonatkozó kérdéseire, tudták, hogy a tífusz vagy talán a kolera, s legfőképpen a fertőző májgyulladás veszélye még nem múlt el.

- Zsosz - szögezte le a vizsgálat után Peter Marlowe.

- Zsosz - visszhangozta Casey, és próbált nem aggódni Bartlett miatt. A férfiakra veszélyesebb, gondolta. Tooley doktor megmondta: a hepatitis tönkretelheti a májat - ha pedig az illető beteg férfi, az életét is.

Casey most csak némi hallgatás után szólalt meg. - Errefelé valahogy érdekesebbek az emberek. Ez azért van, mert ez itt Ázsia?

- Feltehetőleg. Egész mások az erkölcsök. És itt Hongkongban mindent sűrítve kapunk. Szerintem Ázsia a világ közepe, és ennek a középnek Hongkong a magja. - Peter Marlowe visszaintett valakinek a szomszédos páholyba, aki Caseynek integetett át. - Egy újabb hódolója.

- Lando. Elbűvölő ember.

A futamok között eltöltött vele egy kis időt.

- El kell jönnie Macauba, Miss Tcholock. Holnap esetleg együtt vacsorázhatnánk. Fél nyolckor megfelelne? - mondta Lando Mata a maga elbűvölő öreguras kedvességével. Casey nagyon hamar megértette a szavai mögött rejlő üzenetet.

Ebéd közben Dunross jóindulatúan figyelmeztette. - Mata rendes ember, Casey - kezdte óvatosan. - Errefelé azonban egy kuaj lónak, egy idegennek, főleg egy olyan szép idegennek, mint maga, aki először jár Ázsiában, nem árt, ha néha eszébe jut: nem mindig elegendő, ha valaki elmúlt tizennyolc éves.

- Értem mire akar kilyukadni tajpan - nevetett Casey. Ma délután azonban, a tajpan páholyának biztonságában mégis hagyta, hogy Mata valósággal megbabonázza. Kettesben, tudta, sokkal óvatosabb

lenne, mint ahogy azt is eltökélte, hogy holnap este is az lesz. – E pillanatban még nem tudok választ adni, Lando - válaszolt a meghívásra. - Mindenesetre örülnék, ha elmehetnék. Ez azonban attól függ, hogy mikor érek vissza a hajókirándulásról.

- És kivel kirándul? A tajpannal?

- Csak a barátaimmal.

- Vagy úgy. Nos, ha vasárnap nem, akkor talán áttehetnénk hétfőre, drágám. Rengeteg üzleti lehetőség van itt a maga számára, itt Hongkongon vagy odaát Macaun. Ha úgy akarja, Mr. Bartlett és a Par-Con számára is. Fel tudna hívni holnap hétkor, hogy szabad-e vagy sem?

Így, vagy úgy, de, elbírok veled, nyugtatgatta magát Casey, de nagyon vigyáznom kell majd a borral, sőt talán a vízzel is, hátha bele...

- Mondja csak, Peter... Előfordul errefelé, hogyha egy férfi el akar érni valamit egy nőnél, belekever valamit az italába?

Marlowe szeme összeszűkül. - Matára gondol?

- Nem, csak úgy általánosságban érdekel.

- Ha erre kíváncsi, kétlem, hogy egy kínai vagy egy eurázsiai ilyesmivel próbálkozna egy kuaj lónál – összeráncolódott a homloka. Mindazonáltal nem árt, ha nagyon körültekintő mind a kínaiakkal, mind az eurázsiaiakkal szemben. Kissé nyersen fogalmazva: maga pontosan olyan, amilyen kell nekik. A maga láttán a legtöbb elájul a gyönyörtől.

- Nagyon kedves. - Casey a korlátra könyökölt, hízeltalpa találta a bókot. Bárcsak itt volna Linc. De türelem. – És az ki? - kérdezte. - Az az öregember, aki annak a fiatal lánynak az oldalán vigyorog. Ott lent, az első teraszon. Nézze! A keze a lány fenekén!

- Ó, ő a mi egyik helybeli főkalózunk, Négyujjú Vu. A lány Venus Poon, a helyi tévé sztárja. Az a fiatalember, aki beszélget velük, Vu unokaöccse. Állítólag a fia. Akár fia, akár unokaöccse, annyi bizonyos, hogy a Harvardon diplomázott közgazdaságtanból, amerikai útlevélle van, és vág az esze, mint a borotva. Az öreg Négyujjú Vu szintén multimilliomos. Állítólag csempész, arannyal és minden mással foglalkozik, Van egy hivatalos felesége, három különböző életkorú ágyasa, most meg Venus Poonra is kivetette a hálóját. Venus mostanáig Richard Kwang szeretője volt. Bár lehet, hogy most, a Victoria és a Ho-Pak egyesülése után visszapártol hozzá. Négyujjú Aberdeenben él egy ócska lakódszunkán, és hihetetlen pénzeket szed össze. Azokat nézze! Azt a ráncos öregembert meg az asszonyt, akikkel a tajpan beszélget!

Casey követte Marlowe tekintetét, amely a tőlük számított második páholyon állapodott meg.

- Az ott Szaros T'Chung páholya. Szaros Mejmej és Dirk fiának, Duncannek révén Dirk Struan egyenes ági leszármazottja. Megmutatta már magának a tajpan Dirk portréit?

- Meg. - Caseyn enyhe borzongás futott végig, ahogy eszébe jutott a tör, amelyet a Boszorkány apja,

Tyler Brock arcképébe döfött. Egy pillanatig arra gondolt, elmondja Marlowe-nak, de aztán úgy döntött, mégsem. - Elég nagy a hasonlóság.

- Azt meghiszem. Bárcsak láthatnám egyszer a Hosszú Galériát! Nos, visszatérve arra az idős házaspárra, amelyikkel a tajpan beszél: a Glessing-fokon laknak egy kétszobás lakásban, egy lift nélküli bérház hatodik emeletén. Kazalnyi Struan-részvényük van. Az éves közgyűlés előtt a mindenkori tajpan minden egyes alkalommal elmegy hozzájuk, és alázatosan kéri, hogy szavazhasson a nevükben. Mindig megkapja az engedélyt, ez része az eredeti megállapodásnak, de minden alkalommal személyesen kell eléjük járulnia.

- Miért?

- Az arc miatt. És Boszorkány Struan miatt. Nem akármilyen nő volt az, Casey. – Peter Marlowe arcán mosoly suhant át. - De szívesen megismerkedtem volna vele! A múlt század utolsó éveiben, 1899-1900-ban, a bokszerlázadás idején a Nemes Ház minden pekingi, tiencsini, fucsoui és kantoni birtokát elsöpörték a bokszerek rohamcsapatai, akiket Ce-hszi, az öreg, özvegy császárné bujtott fel és úgy-ahogy pénzelt is. A bokszerek az Igazság és Harmónia Öklének nevezték magukat, és a csatakiáltásuk úgy hangzott: Óvd a Csingeket, és halál az idegen ördögökre! Nézzünk szembe a tényekkel: az európai hatalmak és Japán bizony elég rendesen felosztották Kínát. Nos, a bokszerek rázúdultak minden külföldi üzletházra, településre, minden védtelen területre, és leradírozták. A Nemes Ház nagyon nehéz helyzetbe került. Akkoriban már megint az öreg Sir Lochlin Struan volt a névleges tajpan. Ő Robb Struan legkisebb fia volt, sorvadásos bal karral született. Culum után ő lett a tajpan. A Boszorkány nevezte ki, közvetlenül Culum halála után, alig tizennyolc évesen, majd még egyszer, Dirk Dunross után, és míg az öregúr, 1915-ben, hetvenkét éves korában meg nem halt, mindvégig a köténye kötőjén tartotta.

- Mondja, Peter, honnan veszi maga ezt a rengeteg információt?

- A kisujjamból - felelte kedélyesen Marlowe. - Nos, ott hagytam abba, hogy a Nemes Ház nagyon szorult helyzetbe került, és Boszorkány Struannak sürgősen sok pénzre volt szüksége. Gornt nagyapja rengeteg Struan-részvényt vásárolt fel, és felvonta a hadilobogót. A szokásos pénzügyi források nem álltak rendelkezésre, a Boszorkány sehonnan sem tudott kölcsönt kérni, mivel egész Ázsia - az összes hong - hasonlóképpen fel volt bolydulva. Annak az öregnek a nagyapja azonban, azé az öregé, akivel a tajpan most beszélget, nem volt más, mint a hongkongi kolduskirály. A koldulás errefelé egykor virágzó üzletág volt. Nos, ez a kolduskirály a legenda szerint egyszer csak beállított Boszorkány Struanhoz: - Azért jöttem, hogy megvásároljam a Nemes Ház ötödrészét - mondta nagy méltósággal. - Eladó? Adok érte kétszázezer ezüstaelt. - Boszorkány Struannak pontosan ennyi kellett, hogy kiegyenlíthesse az adósságait. Az arc kedvéért alkudoztak egy darabig, s végül egy tized részben, tíz százalékban állapodtak meg. Ez hihetetlenül tisztességes üzlet volt, mivel mindketten jól tudták, hogy a kolduskirály a cég harminc-negyven százalékát is megkaphatta volna ezért az összegért, hiszen a Boszorkány nagyon meg volt szorulva. A kolduskirály nem akarta írásba foglalni az ügyletet, beérte Boszorkány Struan csopjával és azzal az ígéretével, hogy évente egyszer ő vagy a mindenkori tajpan elmegy hozzá vagy a leszármazottaihoz és megkéri, engedje meg, hogy a nevükben szavazhasson. - Amíg a tajpan kéri - ígérte - mindig meg fogja kapni az engedélyt.

- De miért, tiszteletre méltó kolduskirály? - kérdezte ekkor a Boszorkány. - Miért mentesz meg az ellenségeimtől?

- Azért, mert a nagyapád, az öreg Zöld Szemű Ördög egyszer megmentette nagyapám arcát, és hozzásegítette, hogy ő legyen Hongkong első kolduskirálya.

Casey nagyot sóhajtott. - És maga elhiszi ezt, Peter?

- Hogyne hinném. - Marlowe elnézett a Boldogság-völgy felé. Az ott arrafelé mind maláriás mocsár volt. Azt is Dirk csapoltatta le. - Szívott egyet a cigarettáján. - Egyszer még írok egy könyvet Hongkongról.

- Ha továbbra is így dohányzik, soha egy sort sem fog írni.

- Talált. Rendben van, abba hagyom. Most rögtön. Mára. A maga két szép szeméért. - Marlowe elnyomta cigarettáját, s megint elmosolyodott, de ezúttal nem úgy, mint az előbb, - Sok történetet mesélhetnék azokról az emberekről, akikkel ma ismerkedett meg. De nem teszem, mert nem volna sportszerű, nem volna tisztességes. Az igazi történeteket sosem mondhatom el, bár rengeteget tudok. Casey együtt nevetett vele, s közben a különös idős házaspárról a lelátóra kalandozott a tekintete. Akaratlanul is felszisszent. Orlandát pillantotta, meg: a tagok teraszának baloldalán ült. Linc meg mellette. Egészen közel, Nagyon boldognak tündek, ez még ilyen távolságról is jól látszott.

- Mi a... - kezdte Peter Marlowe, aztán ő is meglátta őket. - Ó. Nem kell aggódni.

Casey egy idő múltán elfordította a tekintetét. - Peter... Kérhetném most magától azt a bizonyos szívességet?

- Parancsoljon.

- Orlandáról szeretném kérdezni.

- Hogy tönkregye?

- Hogy megvédjem Lincet. Tőle.

- Lehet, hogy Linc nem akarja, hogy megvédje, Casey.

- Esküszöm, sose használom fel, hacsak nem érzem úgy a legőszintebben, hogy feltétlenül szükséges.

Marlowe felsóhajtott. - Ne haragudjon - mondta nagy együttérzéssel - de semmi olyasmit nem tudok mondani róla, ami a maga vagy Linc számára védelmet nyújtana. Nem tudok semmi olyat, amivel tönkretehetné, vagy amivel elcsúfíthatná az arcát. Ilyet meg akkor sem mondanék, ha tudnék, Casey. Nem volna lovagias. Ugye nem?

- Nem, de azért én akkor is megkérdezem. - Casey Marlowe szemébe nézve erőltette tovább a témát. - Maga azt mondta: tartozik nekem egy viszonzószolgálat. Én segítettem, mikor magának szüksége volt rá. Most nekem van szükségem segítségre. Segítsen.

Peter Marlowe sokáig nézte: - Mit akar tudni róla?

Casey elmondta neki, amit megtudott: hogy Gornt tartotta ki Orlandát Macauban, és beszámolt a gyerekről is.

- Ezek szerint mindent tud, amit én. Talán csak azt nem tudja, hogy mindezért inkább sajnálnia kellene.

- Miért?

- Mert eurázsiai, mert egyedül van, és mert Gornt az egyetlen támasza. Borotvaélen egyensúlyoz. Fiatal, szép teremtés, megérdemli, hogy legyen jövője. Itt nem vár rá semmi.

- Csak Linc?

- Csak Linc vagy valaki hozzá hasonló. - Peter Marlowe szeme színe palaszürkére váltott. - Linc szemszögéből nézve ez talán nem is volna olyan rossz.

- Mert Orlanda ázsiai és én nem?

Marlowe ajkán megint megjelent az a furcsa kis mosoly. - Azért, mert Orlanda nő, és maga is az. Kettejük között csak az a különbség, hogy minden kártya a maga kezében van, és magának valójában csak egyetlen dolgot kell eldöntenie: hogy csakugyan akarja-e ezt a háborút.

- Nagyon kérem, Peter, legyen őszinte hozzám. A tanácsát kérem. Mit csináljak? Kétségbe vagyok esve... Látja: beismerem. Adjon tanácsot!

- Legyen, de ez nem az a fajta szolgálat, amivel tartozom magának - mondta Marlowe. - A pletyka szerint maga meg Linc nem szeretői egymásnak, noha maga nyilvánvalóan szereti Lincet. Azt is beszélük, hogy már hat-hét éve élnek szoros közelségben, de... szorosabb együttlétre még egyszer sem került sor maguk között. Linc Bartlett remek férfi, maga remek nő, ketten együtt pedig remek párt alkotnak. A kulcsszó itt a Pár, Casey. Lehet, hogy magának inkább kell a pénz, a hatalom meg a Par-Con, mint Bartlett. Ez a maga problémája. Érzésem szerint mindkettőt nem kaphatja meg.

- Miért nem?

- Nekem úgy tűnik, hogy maga a Par-Cont, a pénzt és a hatalmat választja, nem Bartlettet. Bartlettet legfeljebb barátként. Különbözik magából Mrs. Bartlett lenne, megtanulna feleség lenni és szeretni, vagyis olyan fajta asszony lenne magából, amilyen Orlandából egészen nyilvánvalóan lesz. Így vagy úgy, de magának száz százalékot kell nyújtania. Maga meg Linc túlságosan is erősek, és feltételezésem szerint sokkal többször próbára tették már egymást ahhoz, mint hogy bolonddá tegyék a másikat. Bartlett egyszer már elvált, úgyhogy nagyon éber. Maga meg már túl van a bakfisszerelmek időszakán, tehát maga is nagyon éber.

- Maga amúgy mellékesen pszichiáter is?

Marlowe nevetett. - Nem vagyok pszichiáter és gyóntatóatyja sem. Az viszont igaz, hogy szeretem megismerni az embereket, szeretem végighallgatni őket. Tanácsot viszont sohasem adok - a világ leghálátlanabb tevékenysége.

- Szóval a kompromisszum lehetősége ki van zárva?

- Nem hinném, de hát én nem maga vagyok. Magának megvan a saját karmája. Tekintsünk most el Orlandától: ha nem ő, akkor jön egy másik, jobb, vagy rosszabb, szebb talán nem, mert győzzön, veszítsen vagy játsszon döntetlent, Orlandában megvan mindaz, amivel egy férfit elégedetté, boldog, eleven férfivá képes tenni. Ne haragudjon, ez nem férfigóg, maga kérdezett. Én pedig azt tanácsolom magának, hogy nagyon gyorsan döntse el, mit akar.

Gavallan sietősen belépett Szaros T'Chung páholyába, és odament Dunrosshoz. - Jó napot kívánok! - köszönt udvariasan az idős párnak. - Bocsásson meg, tajpan, de Crosse meg az a másik illető, akivel beszélni akart, már elment.

- A fene...!- Dunross gondolkozott néhány pillanatig, aztán kimentette magát, s Gavallannal az oldalán elvált a két öregtől - Jön a koktélpartira?

- Igen, ha akarja, hogy ott legyek. Nem hiszem, hogy valami kellemes társaság lennék.

- Menjünk be egy pillanatra. - Dunross a különszobába vezette Gavallant. A tea már tálalva volt, a pezsgősvödörben egy üveg Dom Perignon hűlt. - Ünnepség készül? - kérdezte Gavallan.

- Igen. Három oka is van. A General Stores átvétele, a Ho-Pak megmentése és az új korszak hajnala.

- Valóban?

- Valóban. - Dunross nekifogott felbontani a palackot. - Először vegyük magát. Hétfő este indul Londonba a gyerekekkel. - Gavallan szeme elkerekedett, de nem szólt semmit: - Látogassa meg Kathyt, beszéljen a specialistával. Aztán a gyerekekkel együtt pakolja fel, és vigye le Avisyardba. Szeretném, ha egy fél évre vagy akár egy-két évre letelepedne ott. Fél év a minimum... Foglalja el a kastély egész keleti szárnyát. - Gavallannak elállt a lélegzete. - Megnyit egy új leányvállalatot, de úgy, hogy, se Alastair, se az apám, se a család egyetlen tagja ne tudjon róla. David se. Rajtam kívül senki más.

- Miféle leányvállalatot? - Gavallan arcáról izgatottságot és örömet lehetett leolvasni.

- Van egy illető, akivel szeretném, ha ma este megismerkedne, Andrew. Jamie Kirknek hívják. A felesége egy kicsit unalmas, de hívja meg őket Avisyardba. Slisszoljon át Skótföldre, elsősorban Aberdeenbe. Vásároljon ott telkeket, de nagyon csöndben: gyárterületeket, rakpartnak valókat, potenciális repülőtereket. Helikopter-kikötőket a dokkok közelében. Vannak ott dokkok?

- Fogalmam sincs, tajpan. Még sosem jártam ott.

- Én sem.

- Tessék?

Gavallan arckifejezését látva Dunross elnevette magát. - Nyugalom. A kezdő tőkéje egymillió fontsterling lesz.

- Jézusom! Honnan a fenéből szer...

- Azzal maga ne foglalkozzon! - Dunross kicsavart a dugót és meg is fogta, úgyhogy nem is durrant. Kitöltötte a halvány, nagyon száraz pezsgőt. - A következő fél év folyamán levásárolja azt a milliót. A következő két évben további ötmillió fontot kap.

Gavallan leesett állal bámult rá.

- Azt akarom, hogy addigra szép csendben, fű alatt a Nemes Ház, legyen Aberdeen meghatározó tényezője: a Nemes Ház birtokában legyenek a legjobb területek, a Nemes Háznak legyen a legnagyobb befolyása a városi tanácsban. Azt akarom, hogy maga legyen Aberdeen földesura... nyugaton egészen Invernessig, délen pedig le egészen Dundee-ig. Két év alatt. Rendben?

- Igen, de... - Gavallan tehetetlenül elhallgatott. Világéletében szerette volna elhagyni Ázsiát, Kathy, és a gyerekek nemkülönben, de ez a lehetőség soha még csak föl sem merült. És akkor most Dunross hirtelen a lábai elé teszi vágyai netovábbját. - Hirtelenében fel se tudta fogni. - De miért?

- Beszéljen Kirkkal, udvaroljon a feleségének, és ne feledje, egy szót se senkinek! - Dunross odanyújtott egy poharat Gavallannak, a másikat felemelte. - Skóciára, az új korszakra és új földesurunkra! Lelke legmélyén hozzáfűzte még legféltebb titkát: és az Északi- tengerre! Tanúink az összes istenek: a Nemes Ház életbe lépteti az első számú tartaléktervét.

67

17 óra 50 perc

A lelátók elnéptelenedtek, a legtöbb páholy már elsötétedett, csak a takarítók munkálkodtak. Zuhogott az eső, egybefüggő vízfátylak fodrozódtak ég és föld között. Alkonyodott. A lóversenypálya körül feltorlódott a forgalom. Ázott, de felajzott nézők ezrei ballagtak hazafelé. Jövő szombaton újabb versenynap lesz, újabb ötödik futam, újabb kihívás, és - okó! - egész biztos a tajpan lovagolja Nemes Csillagot, és az is lehet, hogy Fekete Szakáll ül majd Kalauzhalon, és az a két ördögi kuaj lo megöli egymást a mi szórakoztatásunk kedvéért.

A tagok bejáróján egy Rolls gördült ki, kerekei lefröcsköltek néhány járókelőt, akik erre válogatott ocsmányságokat kezdtek kiabálni a kocsira és sofőrjére - de egyik kínai sem haragudott igazán. Egy nap még nekem is lesz ilyen, gondolta mindegyik. Csak egy kis zsosz kellene. Csak egy parányi zsosz jövő szombaton, és lesz annyi pénzem, hogy vásároljak egy kis földet vagy egy házat, amit aztán bérbe adhatok vagy elcserélhetek egy magasházi lakásra. Íííí, de nagy érzés lesz ülni a Rollsonban! Annak is szerencsés rendszámablája lesz, mint ennek. Láttad, ki volt az? Taxis Tok! Igen, ő, aki hét éve még egy bopiban, egy illegális taxiban fuvarozta az utasait. Aztán egy nap tízezer hongkongi dollárt talált a hátsó ülésen. Szépen elrejtette öt évre, amíg a dolog el nem évült, aztán mikor három évvel ezelőtt jött az a nagy

bum a tőzsdén, befektette, rengeteget keresett rajta, és a haszonból lakásokat vásárolt. Íííí, az volt ám csak a bum! Emlékszel, hogy az öreg Vak Tung az egészet megírta előre a rovatában? De miért nem írta meg ezt a krachot meg a bankok megrohanását? Ajíjje, már annak is vége! Nem hallottad a döbbenetes hírt? A Nagy Bank átveszi a Ho-Pakot, és jótáll Bankár Kwang adósságaiért.

Nem hallottad, hogy a Nemes Ház megveszi a General Storet? Mindkettőt ma délután jelentették be a turfon. Ilyen se volt még!

Különös! Nagyon különös! Az ember nem is hinné – hogy ciceréznek meg az összes istenek! Nem lehetséges, hogy mindez csak azoknak a mocskos idegen ördögöknek a trükkje? Hogy így akarják manipulálni piacot, így akarják ellopni az orrunk elől a minket illető hasznot? Okó, egyetértek! Igen, ez biztos valamilyen aljas csel! Véletlennek ez túl sok, hogy ciceréznek meg valamennyit! Ó, ezek a borzalmas, agyafűrt barbárok! Hála légyen az összes isteneknek, hogy rájöttem! Így fel tudok készülni. Lássuk csak, mit is kellene tenni...

Ahogy ballagtak hazafelé, úgy fokozódott bennük az izgatottság.

Legtöbben szegényebbek voltak, mint amikor kijöttek a pályára, néhányan azonban sokkal gazdagabbak: Ez utóbbiak közé tartozott Szemüveges Vu is, a kelet-aberdeeni rendőrség rendőre. Crosse engedélyezte, hogy kijöjjön a turfra, de negyed hétre, a kliens újbóli kihallgatására vissza kellett mennie: ő tolmácsolta a ningtoki dialektust. Szemüveges Vu megborzongott, titkos zacskóját mintha egy jeges kéz markolta volna meg, ahogy arra gondolt, milyen gyorsan kiadta legféltettebb titkait a dicső Brian Kok.

Ajíjje - gondolta babonás rettegéssel. Ezek a rózsaszín barbárok igazi ördögök! Úgy tekernek az újjuk köré minket, civilizált embereket, ahogy akarnak, képesek megörjíteni minket. De ha majd egyszer bekerülök a KO-ra, akkor már nem fenyeget ez a veszély, én is megismerem egyik-másik titkukat, és azok révén meg az idegen ördögök más titkai révén úr leszek, dinasztiát alapítok!

Szélesen elmosolyodott. Mióta elkapta azt az öreg ámát, zosza éles fordulatot vett. Ma nagyon kedveztek neki az istenek. Megcsípett egy sima befutót, megcsípte a duplát, három lova befutott helyre. Sorra feltette minden nyereményét, és most ötezer-hétszázötvenhárom hongkongi dollárral volt gazdagabb. Már rég eltervezte, mihez kezd a pénzzel. Ötvenegy százalékos tulajdonlás fejében háromezret ad ötödik nagybátyjának, hogy vásároljon egy használt fröccsöntő gépet, és indítson be vele egy művirágüzemet, ezerért két lakást építtet az új telepen, ezeket kiadja, a maradék ezret meg kihozza jövő szombaton!

Egy Mercedes dudája harsant mögötte fülsiketítően: nagyot ugrott. A hátsó ülésen ülők közül felismerte az egyik férfit: Rosemont, a CIA-s barbár, akinek korlátlan költségkerete van. Milyen naivak ezek az amerikaiak, gondolta. Tavaly, mikor menekülő rokonai csak úgy tódultak befelé a határon, sorjában elküldte mindet a konzulátusra, minden hónapban más névvel és más történettel, hogy álljanak be a rizsedományban részesülő keresztények - pontosabban nem kommunisták - nőttön növekvő sorába. Az amerikai konzulátuson könnyű volt ingyen ennivalóhoz és adományokhoz jutni. Ehhez csupán annyi kellett, hogy az illető ijedtnek tettesse magát, és mondjon valami olyasmit, hogy most csúszott át a határon, tántoríthatatlanul ellenzi Mao elnök politikáját, és hogy a falujában a kommunisták ilyen meg ilyen rémtetteket hajtottak végre. Az amerikaiak meg boldogan hallgatják a Kínai Népköztársaság csapatmozgásairól szóló híreket, legyenek azok valódiak vagy légből kapottak. Ezt aztán mind lekörmölik, és várják az újabb híreket. Minden információmorzsa érdekli őket, bármilyen ostoba kis hírecske, amit újságolvasás közben bármikor felszedhet az ember - csak az a lényeg, hogy suttogva és nagy

szörnyülködve mesélik nekik.

Szemüveges Vúnak három hónapja támadt egy ötlete. Összeállt négy rokonával, akik közül az egyik nemrég még egy kantoni kommunista napilap újságírója volt, és megbízható közvetítőkön keresztül - hogy ne lehessen visszanyomozni - felajánlotta Rosemontnak, hogy Szabadságharcos fedőnév alatt havonta küld neki egy összefoglaló kémjelentést a bambuszkerítésen túli állapotokról, különös tekintettel Kantonra és környékére. Ügynöki képességeit bizonyítandó, Szemüveges Vu felajánlotta, hogy az első két jelentést ingyen szállítja. A hatalmas tigris elfogása érdekében érdemes feláldozni egy lopott bárányt. Ha a CIA elfogadhatónak találja a jelentéseket, a következő hármat darabonként ezer hongkongi dollárért adja, és ha ezek ugyanolyan értékeseknek találtatnak, a következő egy évre új szerződést kötnek.

Az első két jelentés olyan értékesnek találtatott, hogy nyomban meg is egyeztek: a következő ötért darabonként már kétezret kap a szállító. Jövő héten kapják meg az első honoráriumot. Ó, hogy gratuláltak egymásnak! A jelentéseket harminc kantoni újságból ollózták össze, amelyek a malacokat, csirkéket és mindenfajta egyéb élelmiszert hozó napi kantoni vonattal érkeztek, és minden wanchai papírboltban kaphatók voltak. Nem volt más teendőjük, mint módszeresen elolvasni és kissé átfogalmazva, hogy ne érződjék rajtuk a kommunista szóhasználat, lefordítani a cikkeket. Az amerikaiakat minden érdekelte: a termés, építkezés, gazdaság, pártértekezlet, születés, halál, bírói ítélet, erőszakos akciók, helyi érdekességek... A többiek által kiválogatott cikkeket Szemüveges Vu fordította le.

Szemüveges Vu egész lényét áthatotta a boldogság. A Szabadságharcosban még hatalmas lehetőségek szunnyadnak. Rezi gyakorlatilag nincs. Azért vigyázni kell - figyelmeztette segítőtársait - időnként egy-két hibát is el kell követni, és egy-egy havi jelentést ki kell hagyni... "Sajnálattal értesítjük, hogy kantoni emberünket államtitkok kiszolgáltatása miatt kivégezték." - Valahogy így. És nemsokára, mikor már véglegesen a KO tagja és képzett kémelhárító leszek, még jobban fogom tudni, hogyan kell tálni a sajtóértesüléseket a CIA-nek. Esetleg fejleszthetjük is az üzletet, megpróbálhatunk Pekingből és Sanghajból is jelenteni. Az előző napi pekingi és sanghaji sajtót ugyanilyen könnyen és nagyon olcsón beszerezhetjük. Hála legyen az összes isteneknek az amerikaiak kíváncsiságáért!

Egy taxi bőgette fel motorját mögötte, rádudált. Szemüveges Vu félrehúzódott, hogy elengedje, aztán tovább ballagott a lóversenypályát övező magas palánk melletti tolongás-, káromkodás-, dudálás-, fecsegés egyvelegében. Az órájára pillantott. Ráér még, közel van a főkapitányság.

Egyre sűrűbben zuhogott az eső, de észre se vette, zsebében lapuló nyereménye megkönnyítette lépteit. Kihúzta magát. Légy erős és okos, figyelmeztette magát. Ma este nagyon ésnél kell lennem. Lehet, hogy megkérdezik a véleményemet. Tudom, hogy Brian Kok, a kommunista főfelügyelő imitt-amott hazudik és túloz. De mit vannak úgy oda ezzel az atommal? A világ legtermészetesebb dolga, hogy a Középső Birodalomnak is van atombombája. Minden hülye tudja, mi folyik évek óta Hszincsiangban a Boszten-tó partján, és mi sem természetesebb, mint hogy hamarosan rakétáink és műholdjaink is lesznek. Még jó... Nem vagyunk talán civilizáltak? Nem mi találtuk fel a puskaport és a rakétát? Csak éppen már ezer éve elvetettük, mert barbár eszközöknek tartottuk őket.

Odabent, a palánk túloldalán takarítónők söprögették a nézősereg után ottmaradt szemetet türelmes mozdulatokkal, el ne kerülje figyelmüket egy pénzdarab, egy gyűrű, töltőtoll vagy üres üveg, amiért egy rézpénzt lehet kapni.

Egy férfi az egymásra tornyozott szemetes edények szélmentes oldalához kucorodva keresett

menedéket az eső elől.

- Kelj fel, öreg, itt nem lehet aludni - szólt rá nem barátságosan az egyik takarítónő, és megrázta a vállát. - Ideje hazamenni!- Az öregember szeme felrebbent egy pillanatra, mozdult, hogy föltápáskodjon, de a mozdulat közben egyszer csak megmerevedett, nagyot sóhajtott, s úgy dőlt vissza, mint egy zsák.

- Ajíjje - dünnyögte Egyfogú Jang. Élete hetven-egynéhány éve során elég halálesetnek volt tanúja, hogy most lássa: itt már nincs mit tenni. - Hallod-e, húgom!- kiáltott oda udvariasan kolléganőjének, aki egyben barátnője is volt. - Gyere már ide! Ez az öregember meghalt...

Egyfogú Jang barátnője hatvannégy éves volt, ráncos arcú, görbedt hátú, de ugyanolyan erős, és szintén sanghaji. Odajött, lenézett. - Koldusfélének nézem.

- Én is. Szóljunk a művezetőnek. - Egyfogú Jang letérdelt, és gondosan átkutatta a rongyos öltözéket. Három hongkongi dollár értékű aprópénzen kívül egyebet nem talált. - Hát ez nem sok - mondta. - Mindegy. - Két egyenlő részre osztotta a pénzdarabokat. Évek óta megosztottak mindent, amit találtak.

- A bal kezében mi van? - kérdezte a másik asszony. Egyfogú Jang lehajolt, és kinyitotta az ökölbe szorított, karomszerű ujjakat - Csak néhány tikkett. - Szemét összehúzva, egészen közelről vizsgálta a cédulákat. - A dupla befutó... - mondta, és rikácsolva felkacagott. - Íííí, a szegény hülye megfogta az első futamot, de a másodikban Karamell Leánykára játszott! - A két asszony hisztérikus kacagásban tört ki az istenek ilyenét gonoszkodása láttán.

- Szerencsétlen öreg, biztos szívrohamot kapott. Én is azt kapnék! Ajíjje! Ennyire közel és mégis ilyen távol lenni, néném...

- Zsosz. - Egyfogú Jang megint felkacagott, s a tikketteket egy szemetesedénybe dobta. - Az istenek azok istenek, az emberek pedig emberek, de akkor... El is hiszem, hogy az öreg belehalt. Én is belepusztultam volna! - A két öregasszony megint nevetni kezdett a zsosz kifürkészhetetlen játékán. Az idősebbik masszírozni kezdte a mellét, hogy enyhítse fájdalmát. - Ajíjje orvoshoz kellene mennem. Menj, szólj a művezetőnek, húgom. Íííí, de fáradt vagyok... Micsoda rossz zsosz... Kis híján milliomos lett, és akkor most... Zsosz! Eredj, szólj a művezetőnek. De fáradt vagyok ma este mondta megint reszkető hangon, seprűjére támaszkodva.

A másik asszony elment, arra gondolt, milyen csodálatosak is az istenek, hogy egy pillanat alatt képesek adni vagy elvenni valamit...

Már ha léteznek egyáltalán, futott át rajta, Ó, zsosz!

Egyfogú Jang fáradt mozdulatokkal folytatta munkáját, de abban a pillanatban, mihelyt meggyőződött róla, hogy egyedül van és senki sem látja, odaugrott a szemetes edényhez, villámgyors mozdulattal kikapta belőle a tikketteket, a szíve úgy vert, mint még soha életében, örült buzgalommal ellenőrizte újra, meg újra, nem csalta-e meg a szeme, jól látta-e a számokat. De nem: nem tévedett. Minden tikkett nyert. Aggályos gondossággal zsebre tette őket, és ugyanilyen aggályos gonddal megbizonyosodott róla, hogy egyetlen tikkett sem hagyott a szemében. Gyorsan némi szemetet szórt az edénybe, az edény tartalmát egy másik edénybe borította, s közben egyfolytában ott dörömböltek fejében a mondatok: Holnap beváltom a tikketteket, három napig be lehet őket váltani! Áldottak legyenek az összes istenek, gazdag vagyok! Gazdag

vagyok!! Gazdag!!! Ez legalább száz vagy kétszáz tikett, csupa ötdolláros tikett, mindegyik kétszázhatvanöt dollárt fizet...! Ha száz tikett, akkor huszonhatezeröttszáz dollár, ha kétszáz, akkor, ötvenháromezer. Úgy érezte, elájul. Leguggolt a holttest mellett, hátát a falnak támasztva, a holtat észre se véve. Tudta, hogy most nem számolhatja meg a tiketteket, nincs rá idő. Most minden másodperc létfontosságú. – Vigyázz, ostoba tyúk! - motyogta, amitől kis híján megint elfogta a halálfélelem. Ne beszélj fennhangon! Légy óvatos, hülye tyúk, vagy a húgod észreveszi... Okó! Lehet, hogy épp most súgja meg a művezetőnek, mire gyanakszik? Jaj, mit csináljak? A zosz az enyém, én találtam meg az öregembert... Ajíjje, mit, csináljak? Lehet, hogy megmótoznak. Ha ilyen állapotban látnak, biztos gyanút fognak.

Zúgott a füle, hányinger kerülgette az idegességtől. A közelben volt néhány illemhely. Feltápáskodott és odatámolygott. Hát a mögött a takarítónők folytatták munkájukat. Holnap is kijönnek majd, mert marad még munka bőven. Az ő műszakja reggel kilenckor kezdődik. A vécében nem volt senki. Reszkető kézzel elővette és egy rongyba bugyolálta a tiketteket, aztán keresett egy laza téglát a falban, kihúzta, bedugta mögé a kisbugyrot.

Csak akkor lélegzett fel, amikor kilépett. A művezető kisvártatva megjött a másik asszonnyal. Leguggolt a halotthoz, gondosan átkutatta a zsebeit, és talált is egy darabka összehajtogatott ezüstpapírt, amit a két öregasszony nem vett észre. Az ezüstpapírban egy csipetnyi fehér por volt. – Ezért kapunk két dollárt – mondta, de pontosan tudta, hogy az adag hat hongkongi dollárt és négy centet ér. Megosztozunk rajta. Hetven nekem, és harminc kettőtöknek. - Egyfogú Jang az arc kedvéért alkudozott egy kicsit. Végül megállapodtak, hogy a művezető megpróbál három dollár tízet kihozni a porból, és hatvan-negyven arányban osztozik velük.

Mikor ismét kettesben maradtak, a fiatalabb asszony kotorászni kezdett a szemétkben.

- Te meg mit csinálsz? - kérdezte Egyfogú Jang.

- Csak meg akarom nézni azokat a tiketteket néném. A te szemed már nem olyan jó...

- Ahogy gondolod - rándított egyet a vállán Egyfogú. - Én itt már végeztem, átmegyek oda. - Ízületes mutatójával egy még takarítatlan ülésör felé bökött. A másik asszony némi tétovázás után követte. Egyfogú Jang csaknem felujjongott örömeiben: most már biztonságban érezte magát. Holnap majd azt mondom, fáj a gyomrom, kiveszem a tiketteket, és hazamegyek. De mit csináljak ennyi pénzzel?

Először is veszek két táncruhát Harmadik Unokának, amiért első évi keresményének felével fizet majd, jó kis kurva lesz belőle a Jószerencse Táncpalotában. Aztán... Második Fiú abbahagyja a kulizást azon a Kotewall Road-i építkezésen, összeáll Ötödik Unokaöccssel meg Második Unokával, építési vállalkozók lesznek, jövő héten leelőlegezünk egy telket, és nekifogunk egy ház építésének...

- Nagyon boldognak látszol, néném.

- Mert az is vagyok, húgom. Minden csontom hasogat, a láz kínoz, mint mindig, a gyomrom majd kilyukadt, ezzel szemben élek, az az öregember meg halott. Jó lecke ez az istenektől. Tanúim az összes istenek, hogy amikor megláttam, először azt hittem, a férjem az, aki már, tizenöt éve meghalt, még mikor Sanghajból menekültünk. Azt hittem, kísértetet látok! Úgy éreztem, menten elhagy a lélek, mert az az öreg úgy hasonlít rá, mintha az ikertestvére volna!

- Ajjje, milyen borzasztó! Milyen rettenetes! Kísértetek! Az összes istenek oltalmazzanak tőlük!

Bizony, bizony, gondolta az öregasszony, a kísértetek rettenetesek. De hol is tartottam...? Ja, igen. Egy ezrest felteszek a jövő szombati dupla befutóra. a nyereimből pedig... Csináltatok magamnak egy műfogsort! Íííí, de csodás lesz! Szerette volna kikiabálni, csaknem elájult az elfojtott örömtől. Világéletében, egész életében, tizennégy éves kora óta, mikor az idegen Csing- dinasztia ellen vívott állandó felkelések egyike során egy mandzsu puskatus kiütötte az elülső fogait, Egyfogúnak nevezték, Mindig utálta ezt a nevet. Most viszont, végre-valahára... Legyetek tanúim ti, összes istenek: a szombati nyereimből csináltatok magamnak egy műfogsort! És gyújtok két gyertyát a legközelebbi templomban, hálából ezért a zoszért.

- Jaj, húgom, rosszul vagyok - mondta, izgalmában csakugyan közel állt az ájuláshoz. Hoznál nekem egy kis vizet?

A másik öregasszony morogva elment. Egyfogú Jang leült egy percre, s végre szabadon engedte fülig érő mosolyát. Nyelvét körbesiklatta az ínyén. Íííí, ha nyerek, ha elég sokat nyerek, ide előre, középre egy aranyfogot csináltatok, emlékeztetőül. Aranyfogú Jang, ez azért már sokkal jobban hangzik, gondolta. Volt annyi esze, hogy nem mondta ki hangosan, bár most már egyedül volt. Igen, tiszteletre méltó Aranyfogú Jang, Építető Jang...

68.

18 óra 15 perc

Szuszlovnak szűk volt a hely, kényelmetlenül össze kellett húznia magát Ernie Clinker kis kocsijában. Fölfele mentek, a hegyre.

Minden ablakot szorosan feltekertek; az eső, ha lehet, még jobban zuhogott, sarat, köveket sodorva a hegyoldalról az útra. Már láttak két kisebb balesetet.

- Franc ebbe az esőbe! Talán jobb volna, ha nálam aludnál az éjjel, pajtás - mondta Clinker az utat figyelve.

- Nem, ma nem - felelte ingerülten Szuszlov. - Mondtam már, hogy elígérkeztem Ginnynek, és ez a mai az utolsó éjszakám. - A razzia óta egyfolytában dühöngött, s dühét szokatlan félelem szította: félt a főkapitányságra szóló idézéstől, félt a megfejtett távirat elvesztésének következményeitől, félt, hogy a központ rossz néven veszi Voranszkij elvesztését, félt, hogy visszarendelik Hongkongból, félt a rádió berendezés összetörése miatt, a Metkin-ügy miatt, Koronszkij érkezése és Dunross küszöbönálló elrablása miatt. Túl sok dolog ütött ki balul ezen az úton. Végigfutott rajta a hideg. Hosszú-hosszú ideje játszott már ezt a játékot, nem voltak illúziói. Nem nyugtatta meg az a telefonbeszélgetés sem, amelyet az ötödik futam alatt folytatott Crosse-szal.

- Nem kell izgulni, Gregor, egyszerű rutinkihallgatásról van szó. Csak néhány kérdés Voranszkijról, Metkinről, még ilyenek - mondta elváltoztatott hangon Crosse.

- Krisztosz! Mi az, hogy meg ilyenekről?

- Nem tudom, Sindere utasítása, nem az enyém.

- Jó volna, ha fedezne, Roger.

- Fedezem. Ami viszont az emberrablást illeti, azt nagyon rossz ötletnek tartom.

- Elő akarják készíteni, úgyhogy segítsen Arthurnak az előkészületekben. Ha el tudja halasztani a távozásomat, mi végrehajtjuk.

- Én ellenzem. Ez az én területem és...

- A központ helyesli, és ha utasítást kapunk rá, mi végrehajtjuk! - Szuszlov legszívesebben ráordított volna Crosse-ra, hogy fogja be a száját, de nem akarta megsérteni legjobb ázsiai emberét. - Tudunk találkozni ma este?

- Nem, de felhívom magát. A négyesen megfelel? Fél tizenegykor.

- A négyes a Sinclair Towers jelenleg érvényben lévő kódja volt, a fél tizenegy fel tízet jelentett.

- Bölcs dolog ez? - kérdezte Szuszlov.

A hallgatóból a jellegzetes, száraz, magabiztos nevetés hallatszott. - Nagyon is. Miért? Gondolja, hogy azok a hülyék megint beállítanak? Persze, hogy bölcs. Ezt garantálom!

- Rendben van. Arthur ott lesz. Véglegesen rögzítjük a tervet. Clinker káromkodva félrerántotta a kormányt egy elévágó taxi miatt, aztán sebességet váltott, és szemét erőltetve figyelte tovább az utat. Szuszlov letörölte maga előtt a bepárasodott szélvédőt. - Átkozott egy idő - mondta, de lélekben máshol járt. Mi lehet Travkinnal? Micsoda egy barom: a céloszlop után esik le! Azt hittem, nyert! Dekadens hülye! Igazi kozákkal ilyen sosem fordul elő. Az esésével én is jól pofára estem...

Most már az a kérdés, hogyan csalogatjuk holnap Dunrosst a lakásra, a Travkin által jelzett kedd helyett? Ma este vagy holnap este meg kell csinálni. Legkésőbb holnap este. Arthurnak vagy Rogernek elő kell készítenie. Ők a Dunross-terv kulcsemberei.

Mielőtt elmegyek, meg kell szerezni azokat a dossziékat - vagy Dunrosst. Vagy ezt, vagy azt. Ez az egyetlen igazi védelem a központtal szemben.

Bartlett és Casey a Hilton elé érve kiszállt a Struan limuzinjából.

A turbános szikh ajtónálló esernyőt tartott följük, teljesen fölöslegesen, mivel a bejárat fölötti messzire kinyúló védőtető megóvta őket a patakokban ömlő esőtől.

- Megvárom, uram, bármедdig tart is - mondta Sofőr Lim.

- Nagyszerű. Köszönöm - válaszolta Bartlett. Fölmentek a lépcsőkön, az előcsarnokon átvágva beszálltak a liftbe, és felmentek a hallba.

- Nagyon csöndes vagy, Casey - mondta Bartlett. A turftól idáig szinte nem is szóltak egymáshoz, mindketten gondolataikba merültek.

- Te is nagyokat hallgatsz, Linc. Azt hittem, nincs kedved beszélgetni. Olyan szórakozottnak látszotál. - Casey puhatolózóan elmosolyodott. - Talán csak a sok izgalomtól.

- Óriási nap volt.

- Szerinted a tajpan tényleg végig tudja csinálni ezt a General Stores- ügyletet?

- Hétfőn kiderül. - Bartlett odament a recepciós pulthoz. - Mr. Banastasio itthon van?

A jóképű eurázsiai főportás készségesen válaszolt. - Egy pillanat és mondom... Igen... megint szobát cserélt. Most a 832-ben van. Odanyújtotta a házi telefont. Bartlett tárcsázott.

- Vagyok.

- Vincenzo? Linc. Itt vagyok lent.

- Szevasz, Linc! Örülök, hogy hallom a hangod. Casey is ott van?

- Persze.

- Nem akartok feljönni?

- Már megyünk is.

Bartlett visszament Caseyért.

- Biztos, hogy kellek én ehhez? - kérdezte Casey.

- Kérte, hogy vigyelek.

Megint elindultak a lifthez. Bartlett Orlandára - és később esedékes találkozásukra gondolt, aztán Biltzmann és Gornt jutott eszébe, a másnapi tajpeji út, és hogy megkérdezheti-e Dunrosstól, hogy viheti-e Orlandát. A fene vinné el, milyen bonyolult lett hirtelen az élet. - Csak néhány perc az egész - mondta - aztán megyünk a tajpan koktélpartijára. Érdekes lesz ez a hétvége. Meg a jövő hét is.

- Elmégy este valahova vacsorázni?

- Igen, viszont jó lenne, ha együtt reggelizhetnénk. Seymournak elkel egy kis útbaigazítás, és mivel én

most két napig nem leszek, nem árt, ha megbeszéljük a jelzéseket.

Beszálltak a zsúfolt liftbe. Casey ügyes mozdulattal elkerülte, hogy letapossák, és cipője sarkával támadója lábára lépett. - Jaj, bocsásson meg! - mondta negédesen, aztán félhangon, épp hogy csak a tolakodó nő hallja, hozzátette, - Tou nien lo mo... - Peter Marlowetól tanulta, még kint a turfon. Láta, hogy a nő hirtelen elvörösödik, a félemeleten sietve ki is szállt. Casey úgy érezte, jelentős győzelmet aratott. Derűsen pillantott Bartlettre, de az gondolataiba merülve meredt a semmibe. Casey szerette volna tudni, vajon mi lehet a valódi gondja. Orlanda?

A nyolcadikon szálltak ki, elindultak a folyosón. - Te tudod, mi ez az egész, Linc? Mit akar Banastasio?

- Azt mondta, csak üdvözölni szeretne és elütni az időt. - Bartlett megnyomta a csengőgombot. Kinyílt az ajtó.

Banastasio jóképű, fekete hajú és még feketébb szemű férfi volt.

Szívélyesen üdvözölte őket. - Nahát. Casey, maga lefogyott! Remekül néz ki! Italt? - intett a bárszekrény felé: tömve volt a legkülönbözőbb italokkal. Casey kibontott egy doboz sört Bartlettnek, kevert magának egy martinit, és gondolataiba merült. Peter Marlowe-nak igaza van. És a tajpának is. És Lincnek is. Nincs más dolgom, mint dönteni. De mikor? Nagyon hamar. Holnap? Holnapután? A keddi vacsoráig biztosan. Addigra száz százaléig biztosan. Addig viszont még végre kell hajtanom néhány elterelő hadmozdulatot.

- Mi újság? - kérdezte Banastasio.

- Minden a legnagyobb rendben. És nálad?

- Dettó. - Banastasio ivott egy korty kólát, aztán előrehajolt, és bekapcsolt egy kis magnetofont. Furcsa, zavaros hangok hallatszottak belőle, mintha valamilyen népes koktélparti háttérzaja lett volna.

- Pusztá megszokásból... Olyankor használom, mikor bizalmasan akarok beszélni valakivel - mondta halkán Banastasio.

Bartlett meglepetten nézett rá. - Gondolod, hogy be vagy poloskázva?

- Vagy igen, vagy nem. Sose lehet tudni, ki hallgatózik.

Bartlett Caseyra majd ismét Banastasióra pillantott. - Mi jár a fejedben, Vincenzo?

Banastasio elmosolyodott. - Hogy áll a Par-Con?

- Ahogy mindig, remekül - felelte Bartlett. - A növekedési arányunk jobb a tervezettnél.

- Hét százalékkal - tette hozzá Casey: ő is élesre kapcsolt.

- A Struannal álltok össze, vagy a Rothwell-Gornttal?

- Még nem döntöttük el. – Bartlett nem mutatta meglepetését: - Ez valami új vonás nálad, Vincenzo? Azelőtt nem tettél fel kérdéseket folyamatban lévő ügyekkel kapcsolatban.

- A Struannal álltok össze, vagy a Rothwell-Gornttal?

Bartlett csak nézte Banastasio hideg szemét és furcsa, fenyegető mosolyát. Casey ugyanennyire meg volt döbbenve.

- Mihelyt megegyeztünk, megmondom. Ugyanakkor, mikor a többi részvényesnek.

A mosoly nem változott. A tekintet még fagyosabb lett. - A fiúk meg én szeretnénk beszállni...

- Miféle fiúk?

Banastasio felsóhajtott. - Elég jelentős szerepet játszottunk a Par-Con fellendítésében, Linc, és most szeretnénk szerepet vállalni a fontosabb döntésekben. Úgy gondoljuk, hogy kellene nekem egy hely az igazgatótanácsban. És a pénzügyi bizottságban meg a beszerzési bizottságban.

Bartlett és Casey leplezetlen megdöbbenéssel meredt rá. - Ez egy pillanatig sem volt benne az alkuban. - válaszolta Bartlett. - Nyilvánosan kijelentetted, hogy részedről ez csak egy egyszerű befektetés.

- Ez így volt - fűzte hozzá Casey, őt magát is meglepte, mennyire elvékonyodott a hangja.

- Változnak az idők, kis hölgyem. Most be akarunk szállni. Érthető? - Banastasio hangja leplezetlenül nyers volt. - Csak egyetlen helyről van szó, Linc. Ugyanennyi részvénnyel a General Motorsnál két helyem lenne.

- Mi nem vagyunk a General Motors.

- Persze hogy nem. Tudjuk. Amit akarunk, abban nincs semmi rendkívüli. Szeretnénk, ha a Par-Con gyorsabban fejlődne. Elképzelhető, hogy...

- A fejlődési ütemünk nagyon is megfelelő. Nem gondolja, hogy inkább azzal...

Banastasio ismét Casey felé fordította kifejezéstelen tekintetét. Casey elhallgatott. Bartlett keze lassanként ökölbe szorult, de még nem mozdította. Óvatos volt.

Banastasio folytatta. - Akkor ezt megbeszéltük. - A mosoly újra megjelent. - Mától kezdve tagja vagyok az igazgatóságnak. Igen?

- Nem. Az igazgatókat a részvényesek választják az éves közgyűlésen - mondta nyersen Bartlett. - És nincs üresedés.

Banastasio nevetett. - Talán akad majd.

- Hogy mondtad?

Banastasio vonásai hirtelen megfeszültek. - Nézd, Linc, ez nem fenyegetés, csupán egy eshetőség. Hasznos tag lennék. Vannak összeköttetésem. És szeretnék időnként beleszólni bizonyos döntésekbe.

- Például?

- Egyezményekben. Például, hogy a Par-Con Gornttal fuzionáljon.

- És ha én ebbe nem megyek bele?

- Elég, ha egy icipicit taszítunk Dunrosson, és máris az utcán találja magát. Gornt a mi fiunk, Linc. Körülszimatoltuk. Ő a jobb.

Bartlett felállt. Casey szintén, egészen elgyengültek a térdei, Banastasio nem mozdult.

- Gondolkozom azon, amit mondtál - mondta Bartlett. - Pillanatnyilag amolyan pénzfeldobás jellege volna bármelyik mellett is dönteni.

- Banastasio szeme összeszűkülte. - Hogyhogy?

- Nem vagyok meggyőződve róla, hogy bármelyik is hasznos volna nekünk. Így van, Casey?

- Így.

- Én akkor is azt mondom: Gornt. Megértetted?

- Le vagy szarva. - Bartlett fordult, hogy menjen.

- Egy pillanat! - Banastasio felállt és közelebb lépett. - Senki sem akar itt balhét, se én, se a fiúk, se...

- Miféle fiúk?

Banastasio megint sóhajtott. - Ugyan már, Linc... Felnőtt ember vagy. Jól mennek a dolgaid. Nem akarjuk zavarni a köreidet, csak szeretnénk több pénzt keresni.

- Na, akkor ebben közösek az elgondolásaink. Visszavásároljuk a részvényeidet, megkapod a rájuk eső hasznot, aztán...

- Nem eladó. - Újabb sóhaj. - Mi akkor szálltunk be, mikor neked nagyon kellett a dohány. Rendes árat fizettünk, te pedig arra használtad a pénzünket, hogy terjeszkedj. - Most részt akarunk venni az irányításban is. Érted már?

- Az éves közgyűlésen a részvényesek elé terjesztem.

- Egy fityfenét! Most!

- Szó se lehet róla! - Bartlett már ugrásra készen állt. - Megértted? Banastasio Caseyre nézett. Rebbenéstelen volt a szeme, akár egy hullóé. - Maga is így szavaz, alelnök-főkönyvelő kisasszony?

- Igen - felelte Casey. Ezúttal az lepte meg, milyen határozott a hangja. - Nincs hely az ön számára az igazgatóságban, Mr. Banastasio. És ha szavazásra kerül a sor, én minden szál részvényemmel maga és Gornt ellen leszek.

- Ha átvesszük a céget, maga repül.

- Ha maguk átveszik a céget, addigra én már nem leszek itt.- Casey elindult az ajtó felé. Meglepetésére működtek a lábai.

Bartlett még ott állt Banastasio előtt, minden izma megfeszült. - Még találkozunk - mondta.

- Jobb lesz, ha meggondolod magad!

- Neked meg jobb lesz, ha a Par-Connak a környékére se jössz! - Bartlett sarkon fordult, és Caseyt követve kiment.

Csak a liftnél szólalt meg. - Jézusom!

- Hát igen... - motyogta Casey ugyanolyan tehetetlenül.

- Azt hiszem... ezt meg kellene beszélnünk.

- Én is azt hiszem. Úgy érzem, innom kellene valamit. Jézusom, Linc...! Ettől az embertől megállt bennem az ütő. Még soha életemben nem féltem ennyire. - Casey a fejét rázta, mintha így akarná kitisztítani. - Olyan volt, mint egy rossz álom.

Felmentek a tetőszinti bárba. Casey martinit rendelt, Bartlett sört.

Szótlanul megitták, Bartlett rendelt még egy kört. Gondolkodtak, törték a fejüket.

Bartlett fészkelődni kezdett ültében. Casey ráemelte a tekintetét. - Meghallgatod a véleményem?

- Persze. Mondd csak.

- Mindig is rebesgették, hogy maffiózó, vagy hogy kapcsolatban áll a maffiával. - A mostani kis beszélgetésünk után a nyakamat tenném rá: A maffia kábítószerrel meg egyéb kellemességeket varrna a nyakunkba. Kérdés, nem lehet, hogy a fegyvereket is ők löcsölték ránk valahogy?

Bartlett szeme sarkában elmélyültek a szarkalábak. - Idáig már én is eljutottam. A következő?

- Tény: ha Banastasio fél a lehallgatástól, akkor az azt jelenti, hogy figyelik. Az FBI.

- Vagy a CIA.

- Akkor a CIA. Tény: ha Banastasio maffiózó, és ha a CIA vagy az FBI benne van a pakliban, akkor egy olyan játékba kerültünk belé, amihez semmi közünk, és ahonnan csak lefelé vezet út. Ami pedig a kívánságát illeti... - Casey elhallgatott. Elakadt a lélegzete.

- Mi van?

- Csak... csak eszembe jutott Rosemont. Emlékszel, ő is ott volt azon a bulin. Stanley Rosemont, az a magas, jóképű, öszülő halántékú pali a konzulátusról. Tegnap összeakadtam vele a kompon, tegnap délután. Véletlenül. Nos, véletlenül vagy sem, de most hogy visszagondolok, szóba hozta Banastasiót, azt mondta, az egyik barátja a konzulátuson, valami Ed, a családneve nem jut eszembe, szóval, hogy ez az Ed felületesen ismeri Banastasiót, és mikor mondtam neki, hogy ma érkezik, egyszerűen leesett az álla. - Casey újra felidézte magában a beszélgetést. - Akkor nem tulajdonítottam a dolognak jelentőséget, de most már összeállt a kép... A konzulátus, meg amit mondott: CIA.

- Annak kell lennie. Egészen biztos. És mi van ha... - Ő is elhallgatott néhány másodpercre. - Most hogy belegondolok. Ian is minden előzmény nélkül hozakodott elő Banastasióval. Kedden, a szálló előcsarnokában, amikor te elmentél telefonálni, közvetlenül az előtt, hogy lementünk megnézni az aranyat.

Casey egy ideig hallgatott. - Lehet, hogy tényleg nyakig ülünk a lekvárban. Gondold csak végig!- volt már itt gyilkosság, emberrablás, fegyverek, Banastasio, maffia, John Chen. Gondolj csak bele: John Chen és Cu-jan nagyon jóban volt ezzel a bunkóval. - Casey szeme elkerekedett, - John Chen meggyilkolása és Banastasio... Nincs itt valami összefüggés? Abból, amit az újságok írnak, én arra következtetek, hogy ezek a Farkasemberek nem kínaiak... arra a füldologra gondolok, hogy az olyan brutális.

Bartlett elgondolkozva kortyolgatta sörét. - Na és Gornt? Hogy jön ide Gornt? Miért ő kell Banastasiónak, miért nem a Struan?

- Nem tudom.

- Hát akkor mondok én valamit. Tegyük fel, hogy Banastasio valójában fegyverekben vagy narkóban utazik. Vagy mindkettőben. Mindkét cég megfelelne neki. A Struannak vannak hajói, a reptéren rátelepedett a kifelé és befelé irányuló teherforgalomra. Ez nagyszerű lehetőségeket kínál a csempészésre. Hajói Gorntnak is vannak. És Gornté az All Asia Airways. Egy ilyen repülőársaság, amely egész Ázsiát behálózza, megadná neki - nekik - azt az eszközt, amire szükségük van. Gornt gépei eljárnak Bangkomba, Indiába, Vietnamba, Kambodzsába, Japánba... mindenhová!

- Itt Hongkongban pedig kapcsolódik a Pan-Amhez, a TWA-hoz és a JAL-hoz! És ha mi segítünk Gorntnak felfalni a Struant, a két egyesített céggel mindent elérhet...

- Akkor hát térjünk rá a hatvannégy dolláros kérdésre: mit csináljunk? - kérdezte Bartlett.

- Mi volna, ha kivárára lovagolnánk? A Struan-Gornt párviadal legkésőbb a jövő héten eldől.

- Ehhez az iszapbirkózáshoz nekünk információk kellene... és megfelelő ellenerő. Más fegyverek, nagyágyúk, olyan ágyúk, amilyenekkel mi nem rendelkezünk. - Bartlett mélyen elgondolkozva ivott néhány kortyot. - Azt hiszem, nem árt, ha valami igazán profi helyről kérünk tanácsot. És segítséget. Méghozzá gyorsan. Armstrongtól és az angol hekusoktól, vagy Rosemonttól és a CIA- tól.

- Vagy mindkettőtől?

- Vagy mindkettőtől.

Dunross kiszállt a Daimlerből, és besietett a rendőr-főkapitányságra. - Jó estét, Mr. Dunross - köszöntötte a pultnál ülő fiatal, ausztrál származású ügyeletes tiszt. - Sajnálom, hogy elveszítette a derbit. Hallom, Bluey White megrovást kapott akadályozás miatt. Hiába, ezekben a pizok ausztrálokban nem lehet bízni, eh?

Dunross elmosolyodott. - Ő nyert, felügyelő úr. A versenybizottság szerint a futam sportszerű körülmények között zajlott le. Mr. Crosse-hoz jöttem, meg van beszélve.

- Lehet, uram, hogy így döntöttek, de azért ott akkor is szaglott valami. Legfelső, balra a harmadik, Sok szerencsét jövő szombatra, uram.

Crosse a legfelsőn már várta Dunrosst. - Jó estét, fáradjon be.

Iszik valamit?

- Nem, köszönöm. Köszönöm, hogy azonnal fogad. Jó estét, Mr. Sindere. - Kezet fogtak. Dunross még sosem járt Crosse irodájában. A falak ugyanolyan színtelennek hatottak, mint maga Crosse, s amikor az ajtó becsukódott, a légkör még fullasztóbbnak érződött.

- Foglaljon helyet - mondta Crosse. - Sajnálom Nemes Csillagot. Mindketten rá fogadtunk.

- Jövő szombaton is érdemes lesz megkockáztatni.

- Maga fogja lovagolni?

- Ön nem tenné meg a helyemben?

Mindkét férfi elmosolyodott.

- Miben állhatunk rendelkezésére? - kérdezte Crosse.

Dunross teljes figyelmével Sindere felé fordult. - Új dossziékat nem adhatok önnek - lehetetlenre nem vagyok képes. Valamit azonban adhatok. Még én sem tudom, mi az, de most kaptam egy csomagot AMG- től.

Crosse is, Sindere is meglepődött. Sindere megkérdezte: - Személyesen kézbesítve?

- Igen - válaszolta némi habozás után Dunross. - És most arra kérem, ne kérdezzen többet, míg be nem fejezem.

Sindere pipára gyújtott, és halkán felnevetett. - Ez jellemző AMG-re, Roger... hogy mindig hagy

magának egy egérutat. Nagyon okos volt, hogy a fene enne meg. Bocsásson meg, Mr. Dunross. Kérem, folytassa.

- AMG azt üzenté, hogy az információ rendkívüli fontosságú, és személyesen a miniszterelnöknek vagy az MI-6 jelenlegi vezetőjének, Edward Sindernak továbbítandó - belátásom szerint, és ha ezt okos lépésnek tartom. - Dunross mély lélegzetet vett a feszült csöndben: Mivel ön tudja, mi az a csereügylet, ezért felajánlom, hogy átadom önnek a saját kezébe ezt a valamit, titokban, úgy hogy az aktusnál csak a kormányzó van jelen. Cserébe Brian Kokot szabadon engedik, hagyják külföldre távozni, ha ez a szándéka. Így meg tudunk egyezni Tiptoppal.

Még jobban megsűrűsödött a csend. Sindernak pöfékelt, Crosse-ra pillantott... - Roger?

Roger Crosse a valamin törte a fejét: mi lehet az az információ, ami annyira fontos, hogy csak a miniszterelnök vagy Sinders juthat hozzá? - Azt hiszem, fontolóra vehetné Ian ajánlatát - mondta rezzenéstelen arccal. - Gondolja végig kényelmesen.

- Erre most nincs idő - mondta élesen Dunross. - A pénz sürgős, és ilyenformán a szabadon bocsátás szintén. Hétfő délelőtt tíz óránál tovább sem halaszthatjuk. Akkor nyitnak a bankok.

- Könnyen lehet, hogy Tiptop és a pénz a jelen esetben egyáltalán nem számít - vágott Dunross szavába szándékosan élesen Sinders. - A KO vagy az MI-6 szempontjából fikarcnyit sem érdekes, ha egész Hongkong elrohad is. Van magának fogalma arról, milyen értéket képvisel az ellenség szemében a különlegesosztály bármelyik főfelügyelője? Főleg egy ilyen minősítéssel és tapasztalattal rendelkező ember, mint Brian Kok. Már ha csakugyan le van tartóztatva, mint ön hiszi, és ez a Tiptop állítja. Megfordult már a fejében, hogy egy ilyen ember kiadatása az egész birodalom számára döntő fontosságú lehet? Eh?

- Ez a válasza?

- Mrs. Gresserhofftól kapta a csomagot?

- Hajlandó cserélni?

- Ki ez a Mrs. Gresserhoff? - kérdezte ingerülten Crosse.

- Nem tudom - felelte Sinders. - Csak annyit tudok, hogy ő vette AMG titkára, Kiernan második telefonhívását, és hogy nyomban ez után eltűnt. A svájci rendőrség segítségével nyomozunk utána. - Hidegen rámosolygott Dunrossra. - Mrs. Gresserhoff hozta el önnek a csomagot?

- Nem - válaszolta Dunross. Ez nem igazi hazugság, nyugtatta magát: a csomagot Riko Andzsinn hozta.

- Kitől kapta?

- Készséggel megmondom, mihelyt megállapodtunk.

- Nem állapodunk meg - mondta Crosse.

Dunross emelkedni kezdett.

- Egy pillanat, Roger- mondta Sinders. Dunross visszaereszkedett. Az MI-6 főnöke elgondolkodva rágt a nikotintól sárgás fogaival pipája csutoráját. Dunross faarccal várakozott, tudta, hogy szakemberrel van dolga.

Sinders csak nagy sokára szólalt meg. - Mr. Dunross! Hajlandó megesküdni a hivatali titoktartásra vonatkozó törvény előírásainak megfelelően, hogy nincsenek birtokában az eredeti AMG iratok?

- Igen - vágta rá Dunross. Már eldöntötte, hogy Sinders-szel szemben a maga szája íze szerint értelmezi az igazságot. AMG mindig megtartotta az eredeti példányokat, csak az első indigós példányokat küldte el. Ha valóban sor kerül a hivatalos eskütételre, az persze egészen más megvilágításba helyezi a dolgokat. - Ezenkívül?

- Hétfőn lehetetlen.

Dunross rebbenéstelen szemmel nézte Sinderst. - Azért, mert Briant most hallgatják ki?

- Az ellenséges ügynököket elfogásuk esetén természetesen nyomban kihallgatjuk.

- Brian pedig nagyon kemény dió, nem könnyű feltörni.

- Ha Brian ellenséges ügynök, akkor ön ezt jobban tudja, mint én. Elég régóta barátok.

- Igen. És esküszöm mindenre, ami szent, hogy én még most sem hiszem el. Egyetlenegyszer sem merült fel bennem, hogy Brian más volna, mint egy egyenes jellemű, állhatatos brit rendőr, hogy lehetséges ez?

- Hogyan volt lehetséges Philby, Klaus Fuchs, Sorge, Rudolf Abel, Blake meg az összes többi?

- Mennyi idő kellene hozzá?

Sinders vállat vont, figyelte Dunrosst.

Dunross állta a tekintetét. Szinte fájt már a csend.

- Megsemmisítette az eredetiket?

- Nem. És meg kell mondanom, én is észrevettem a különbségeket az általam átadott és az ön által elfogott másolatok között, Fel is akartam hívni AMG- t, hogy megkérdezzem, mi a magyarázata.

- Milyen gyakran lépett kapcsolatba velem?

- Évente egyszer-kétszer.

- Mit tud róla? Ki ajánlotta önnek?

- Mr. Sinders, én készséggel hajlandó vagyok válaszolni a kérdéseire, tudom, hogy kötelességem válaszolni, de ez a ma esti időpont nem alkalmas a...

- Miért ne volna? Ráérünk.

- Igen, lehetséges. Engem azonban sajnós várnak a vendégeim, és az AMG-hez fűződő kapcsolatomnak semmi köze az ajánlatomhoz. Arra elegendő egy egyszerű nem vagy egy egyszerű igen.

- Vagy egy egyszerű esetleg.

Dunross feszülten figyelte. - Vagy az.

- Fontolóra veszem, amit mondott.

Dunross gondolatban elmosolyodott: szerette az alkudozás macska-egér játékát, s jól tudta, hogy most nagymesterekkel áll szemben. Megint hosszasan kivárt, kivárta a megfelelő pillanatot. – Rendben van. AMG azt írta, döntsek belátásom szerint. E pillanatban nem tudom, mi van a küldeményben, ezzel szemben tudom, hogy ezek a vizek már túl zavarosak számomra, nem volna szabad beleavatkoznom a KO és az MI-6 ügyeibe. De nem én akartam így. Önök elfogták a magánlevelezésemet. Az AMG-vel kötött megállapodásom teljesen egyértelmű. Alan Medford Grant írásos formában is kijelentette nekem: engedélyezték, hogy a rendelkezéseimre álljon, és kijelentette azt is, hogy mielőtt nekem adatokat szolgáltatna, előtte minden esetben egyeztet a kormánnyal. Ha óhajtja, a megfelelő csatornákon keresztül, a megfelelő biztonsági előírások betartása mellett rendelkezésére bocsátom a levelezésünket. Ami pedig az ajánlatomat illeti: percről percre csökken bennem a lelkesedés. - Dunross megkeményítette a hangját. - Lehet, hogy a KO-nak vagy az MI-6-nak nem számít, ha Hongkong megrohad, nekem viszont számít. Úgyhogy ez az ajánlatom az utolsó. - Felállt. - Fél kilencig érvényes.

A másik kettő nem mozdult. - Miért épp fél kilencig, Mr. Dunross? Miért nem éjfélig vagy holnap délig? - kérdezte zavartalanul Sinders. Tovább pöfékelt a pipájából, de Dunross észrevette, hogy utolsó ajánlattétele óta a pöfékelés tempója felgyorsult. Ez jó jel - gondolta.

- Akkor kell hívnom Tiptopot. Köszönöm, hogy fogadtak. - Dunross az ajtó felé fordult.

Az íróasztala mögött ülő Crosse Sindersre pillantott. Az idősebb férfi bólintott. Crosse engedelmesen megnyomta a kapcsolót. A reteszek nesztelenül visszahúzódtak. Dunross egy pillanatra meglepetten megtorpant, de gyorsan magához tért, szó nélkül kiment, becsukta maga után az ajtót.

- Flegma egy pasas - jegyezte meg Crosse, csodálta Dunrossot.

- Nagyon is flegma...

- Azért annyira nem. Ő a Nemes Ház tajpanja.

- És hazudik. De okosan. Megpróbál áthintázni minket. Maga szerint képes volna megsemmisíteni az anyagot?

- Igen. Abban viszont nem vagyok ennyire biztos, hogy a határidő tényleg fél kilenc.

Crosse cigarettára gyújtott. - De hajlamos vagyok elhinni. Rettenetes nyomás nehezedhet rá. Nyilván feltételezik, hogy kihallgatjuk a klienst. Elég idejük volt a szovjet módszerek tanulmányozására, és imitt-amott ők is fejlesztettek rajta. Nyilván tudják, hogy mi is értjük a módját.

- Én pedig hajlamos vagyok feltételezni, hogy nincs több dokumentum, egy szál sem, és a küldemény valódi. Ha az a küldemény AMG-től jött, akkor rendkívül értékesnek kell lennie. Mit tanácsol?

- Csak azt tudom ismételni, amit a kormányzónak mondtam: ha a kliens hétfő délig rendelkezésünkre áll, addig minden lényeges információt kiszedünk belőle.

- De mi lesz a túloldalon? Mit fog mondani nekik rólunk, mikor magához tér?

- Nagyrészt tudjuk, mit tud. Ami Hongkongot illeti, bizonyos, hogy ettől a pillanattól kezdve minden biztonsági kérdést meg tudunk oldani. A KO hagyományos stratégiája szerint soha senki nem láthatja át az osztály egészének tevékenységét.

- Kivéve magát.

Crosse elmosolyodott. - Kivéve engem. Odahaza pedig természetesen önt. A kliens sokat tud, de nem mindent. Mindent fedezni tudunk, ha megváltoztatjuk a kódokat és így tovább: Az általa képviselt valódi veszély elmúlt. Szerencsére még időben lelepleztük. Mióta világ a világ, ő a KO első kínai főfelügyelője, és a legjobb úton volt, hogy egyszer a vezetője legyen. - Az katasztrófális lett volna. A privát dossziékat nem tudjuk visszaszerezni, se Fong-fongot meg a többieket, se a zavargás-elhárítási terveket. A zavargás az olyan, amilyen, és egyszerűen rengeteg ellenintézkedés lehetséges. Ami a Szevrint illeti, többet tud, mint mi tudtunk az elfogása előtt. Lehet, hogy a Dunrossnak kézbesített anyagban találunk olyan adatokat, amelyekből kiindulva kikövetkeztethetjük, milyen kérdéseket kell feltennünk neki.

- Épp ez jutott most eszembe nekem is. Mint mondtam, flegma egy pasas ez a Dunross. - Sinders újabb gyufát gyújtott, meggyújtotta kialudt pipáját. - Maga hisz neki?

- Ami a dossziékat illeti, nem tudom. Azt természetesen elhiszem, hogy az a bizonyos küldemény a birtokában van, és hogy AMG visszanyúlt a sírjából. Kár, hogy nem ismertem személyesen. Az anyag egyébként könnyen lehet, hogy fontosabb, mint a kliens... hétfő délután. Úgy nézem, a kliens mostanra már szinte csak egy üres héj.

Miután visszatértek, folytatták Brian Kok kihallgatását: az idő legnagyobb részében el-elkalandozva, összefüggéstelenül beszélt, de imitt-amott fel-felbukkant egy-egy értékes részlet. Megint beszélt az atombombáról, hongkongi és kantoni összekötők nevét és címét említette, az itteni biztonsági intézkedések úgynevezett "puha" pontját, a kanadai lovascsendőrség szervezeti felépítésével kapcsolatos dolgokat - s néhány hihetetlenül érdekes adatot arról, milyen mértékben szivárogtak be a szovjetek Kanadába...

- Miért pont Kanadába, Brian? - kérdezte tőle Armstrong.

- Az az északi határ, Robert... a világ leggyengébb kerítése, egyáltalán nincs is. Kanada olyan mérhetetlenül gazdag... jaj, bárcsak... Volt ott egy lány, akit majdnem feleségül vettem, azt mondták, kötelességem... Ha a szovjetek le tudják züllesztetni a kanadaiakat... olyan hiszékenyek. Csodálatos ott arra, fent... - Kaphatnék egy cigarettát... jaj, köszönöm. Ihatnék egy kis... Úgyhogy mindenütt vannak kémelhárító sejtjeink, amelyeknek az a feladatuk, hogy rombolják szét a szovjet sejteket és tudják meg... aztán ott van Mexikó... A szovjetek már oda is komolyan benyomultak... Igen... minden területre megvan a tervük - ismerted te Philbyt?

Egy óra elegendő volt.

- Furcsa, hogy ilyen hamar megtört - mondta Sindere.

Crosse megdöbbsent. Efelől jótállok, hogy nem ura az akaratának, nem hazudik, az égvilágon mindent elmond, amit igaznak hisz, aminek a tanúja volt, és ezt mindaddig folytatja, amíg csak...

- Igen, tudom. - mondta némiképp ingerülten Sindere. - Úgy értettem, az a furcsa, hogy egy ilyen minőségű ember ilyen hamar összeroppan, pedig érzésem szerint hosszú éveken át ingadozhatott, nem volt benne semmi küldetéstudat vagy csak valami egészen csekély, feltehetőleg hajlandó is lett volna átállni hozzánk, de valahogy nem tudta elvágni a köldökszinórját. Kár. Nagyon értékes lehetett volna számunkra. - Sindere nagyot sóhajtott, és megint meggyújtotta a pipáját. - A mi társadalmunkban egy idő után mindig ez történik a mély illegalitásban dolgozó ügynökeikkel. Mindig hat rájuk valami... Egy lány, egy barátjuk, a szabadság érzete vagy valami nagy boldogság, amitől szerencsétlen flótásokban feje tetejére áll minden. Ezért fogunk végül mi győzni. Még Oroszországban is felborogatják az asztalokat, és a KGB is megkapja a magáét - az oroszoktól. Ezért olyan nagy most a nyomás. Nincs a földön olyan szovjet, aki diktatúra, titkosrendőrség, törvénysértés és terror nélkül el tudná képzelni az életet. - Sindere kiverte pipáját a hamutartóba. A pipaszutyok alja nedves volt. - Nem ért velem egyet, Roger?

Crosse bólintott, belenézett Sindere átható tekintetű, kék szemébe, s arra gondolt, vajon mit gondolhat valójában. - Felhívja a minisztert utasításokért?

- Nem. Ezért az ügyért én vállalom a felelősséget. Fél kilenckor eldöntjük. - Sindere az órájára nézett. - Menjünk vissza Roberthez.

Mindjárt ittaz ideje, hogy megint elkezdjük. Jól csinálja ez az Armstrong, nagyon jól csinálja.

Hallotta, hogy rengeteget nyert?

69.

20 ára 5 perc

- Ian? Bocsánat, hogy megzavarom.

- Ó, üdvözlöm! - Dunross hátat fordított a többi vendégnek, akikkel épp cseverészett. Bartlett egyedül volt. - Remélem, nem mennek még. Legalább féltízig tart a muri.

- Casey még marad egy darabig. Nekem mennem kell.

Dunross kajánul elmosolyodott: - Remélem, csinos a kicsike.

Az, de rá csak később kerül sor. Előtte még van egy üzleti megbeszélésem. Ráérne egy percre?

- Hogyne, persze. Bocsássanak meg egy pillanatra - fordult Dunross a többi vendéghez, aztán a zsúfolt hallon át az egyik teraszra vezette Bartlettet. Az eső már alábbhagyott, de azért esett rendületlenül. - A General Stores átvétele minden valószínűség szerint a terveinknek megfelelően alakul, a Superfoods nem fog ráigérni. Csak Gorntot kell megállítani.

- Igen. Hétfőn kiderül - mondta Bartlett.

Dunross éles pillantást vetett rá. - Én nagyon bízom benne. Bartlett elmosolyodott, mosolyán fáradtság és aggodalom tűnt át.

- Vettem észre. De szerettem volna megkérdezni, hogy áll-e meg a holnapi tajpeji kiruccanás.

- Már akartam javasolni, hogy esetleg áttehetnénk jövő hétre, jövő hét végére. A holnapi és a hétfői nap elég fontos mindkettőnknek. Bartlett bólintott, nem mutatta megkönnyebbülését. - Részemről megfelel. - Ezzel megoldódott az Orlandával kapcsolatos probléma is, gondolta. - Hát akkor azt hiszem, én most megyek is.

- Vigye a kocsit. Csak ha majd végzett, küldje vissza Limet. Jön a hegyi versenyre, ha nem fújják le? Délelőtt tíztől körülbelül délig tart.

- Hol lesz?

- Az Új Területeken. Ha az időjárás megengedi, átküldöm magáért a kocsit, meg Caseyért, ha van kedve jönni. - Köszönöm.

- Casey miatt ne legyenek gondjai ma este, gondom lesz rá, hogy rendben hazajusson. Nem tudja, ráér

utána?

- Azt hiszem.

- Nagyszerű. Akkor megkérem, hogy tartson velünk, néhányan elmegyünk egy kínai étterembe vacsorázni. - Dunross Bartlett szemébe nézett. - Nincs valami gond?

- Nincs. Semmi megoldhatatlan. - Bartlett elvigyorodott és elvált Dunrosstól. Lélekben máris a következő lépését fontolgatta: most Armstrong jön. Rosemontot néhány perce már sikerült elkapnia, elmesélte neki, mivel állt elő Banastasio.

Jobb, ha ezt ránk bízta, Linc - mondta Rosemont. - Ezennel hivatalosan tudomásul vettem a bejelentését. Mármint a konzulátus részéről. Továbbítom a megfelelő helyre. Ne csináljon semmit, és ezt mondja meg Caseynek is. Ha Banastasio hívja valamelyiküket, húzzák az időt, hívjanak fel minket. Mi majd kitalálunk valamit. Tessék a névjegyem... ezen a számon éjjel-nappal elérhetnek.

Bartlett most a kapu előtt állt, ahol már többen várták türelmetlenül az autójukat.

- Á, jó estét, Linc! - Murtagh egy taxiból szállt ki, kis híján fellökte Bartlettet. - Ne haragudjon! Áll még a bál?

- Persze, Dave. Mi ez a nagy rohanás?

- Beszélnem kell a tajpanggal. - Murtagh suttogóra fogta, minden pórusából áradt az izgatottság. - Van rá esély, hogy a főiroda belemegy, ha Ian enged egy kicsit! Casey még itt van?

- Igen, itt. - Bartlett hirtelen felfigyelt, minden másról megfeledkezett. - Miből kellene engednie? - kérdezte fáradtan.

- Meg kellene dupláznia a valutaátváltás időtartamát, és beleegyezni, hogy öt évre opciót ad a First Centrallnak mindennemű kölcsön felvétele esetére.

- Ez nem sok - mondta Bartlett, leplezve zavarát. - Na és hogy áll most az egész ügylet?

- Most nem tudok mesélni, Linc, meg kell szereznem a tajpan hozzájárulását. Várják a válaszát, de különben úgy van minden, ahogy Caseyvel elterveztük. Ha ezt most keresztülverjük, a tajpan egy életre hálás lehet nekünk! - Murtagh elrohant.

- Bartlett üres tekintettel nézett utána. Már mozdult a lába, hogy visszamenjen a házba, de aztán megtorpant és visszaállt a sorba. Ráérünk, gondolta. Nem kell még kérdezősködni. Gondolkodjunk.

Casey említette neki, hogy a Royal Belgium kapcsolatban áll a First Centrallal, és hogy Murtagh délután panaszkodott, milyen nehéz ide betörni, de többet nem mondott. Bartlettnek akkor feltűnt, milyen ideges mind Casey, mind a texasi, de idegességüket a lóverseny izgalmainak tudta be...

Mi a fene lehet ez? - töprengett most gyanakodva. Casey, Murtagh meg a tajpan! „A First Central belemegy, ha...” meg "a tajpan egy életre hálás lehet nekünk..." „Ahogy Caseyvel megbeszéltük” Casey

közvetítene? Casey körökkel jobb ennél a mitugrásznál, nem holmi küldönc. Nyilván az orránál fogva vezeti Murtagh-et, ez az ürge nem ellenfél neki. Nyilván befűzte valahogy. De mire? Mire van a tajpának legjobban szüksége?

Hitelre, méghozzá gyorsan. Milliók kellene neki hétfőre. Jézusom! A First Central beszáll mellé! Nyilván erről van szó. Ha. Ha Ian enged. És muszáj engednie, ha ki akar mászni ebből a...

- Parancsolja a kocsit, uram?

- Mi? Ja, igen, Lim, persze. Wanchaiba megyünk, a rendőrfőkapitányságra. Köszönöm. – Bartlett zsongó fejjel szállt be a hátsó ülésre.

Szóval Caseynek van egy külön játszmája. Nyilvánvalóan nagyon friss ügy lehet, legfeljebb egy-két napos, ha még nem szólt róla. Miért nem? Ha igazam van és a terv sikerül, Ianek rendelkezésére fognak állni az anyagiak, hogy legyőzze, sőt tönkretégye Gorntot. Casey pedig óriási szívességet tesz neki azzal, hogy segíti Gornt ellen. A hozzájárulásom nélkül. Miért? Minek a fejében?

A lelépési pénzéért. Ezért kell feleznem vele... Én pumpálom bele a kétmilliót, Casey mégis elviszi a fele hasznot.

Világos. És ez csak egyetlen lehetőség... amiről most már tudok.

De mi van a többivel? Jézus! Casey független ember, lehet, hogy átállt az ellenséghez? Mert ma még mindkettő ellenség: Ian is, Gornt is.

Izgatottsága fokozódott.

Mit csináljak?

A Gorntra tett pénz minden lehetséges módon biztosítva van.

Ugyanígy a Struan-féle kétmillió. Egy pillanatig se volt szándékomban visszavonni, csak Caseyt akartam próbára tenni. Akárhogy alakul is a Struan-féle ügylet, jó üzlet. Ugyanígy a Gornt-féle is. A tervem tehát jó. Bármelyik irányba ugorhatok, de az időzítés létfontosságú.

Most azonban itt van Orlanda.

És ha Orlanda, akkor az Államok vagy bármilyen más hely. De nem itt. A vak is látja, hogy a győztesek Boldogságvölgyi járatójában sose látnák szívesen. Se a többi klikkben és klubban. - Sose hívnák meg jobb helyekre, legfeljebb talán Ian. Meg Gornt. De ő csak azért, hogy egy kicsit megrángassa a gyeplőt, hogy emlékeztesse Orlandát a múltjára. Ahogy tegnap este is, mikor az a másik lány megjelent a fedélzeten. Láttam Orlanda arcát. Persze uralkodott magán, méghozzá remekül, ennél jobban talán csak Casey képes fegyelmezni magát. Gyűlölte azt a másik lányt, aki aznap este odalent a tulajdonosi kajütben, az ő egykori helyén hevert.

Lehet, hogy Gornt nem szándékosan rendezte így? Lehet, hogy a lány magától jött... szinte azonnal lement. Lehet, hogy nem is lett volna szabad odajönnie. Lehet...

Hogy a fene! Hogy itt mi megy... képtelenség végigszámolni: a General Stores és a Ho-Pak megmentése... üzletből sok ez egyetlen napra... egy-két whisky itt, egy telefon ott. Ha klubtag vagy, ez itt egy aranybánya. De ha nem, az Úr legyen hozzád irgalmas! Itt britnek vagy kínainak kell lenned, hogy befogadjanak.

Ugyanolyan kültag vagyok itt, mint Orlanda.

Ezzel együtt boldog is lehetnék itt. Egy ideig. Még Orlandával is.

És Caseyvel?

Caseyvel a Par-Comból könnyen Nemes Ház lehetne. De vajon megbízhatok-e még benne? Miért nem szólt? Őt is megfertőzte Hongkong?

Jó lesz, ha gyorsan döntesz, pajtás, amíg még tajpan vagy.

- Tessék, Phillip.

A dolgozószobában voltak, Dirk Struan portréja alatt. Dunross szándékosan választotta ezt a helyet. Phillip Chen vele szemben ült: roppant szertartásosan és roppant kimerülten. - Hogy van Alexi?

- Még mindig nem tért magához. Tooley doktor azt mondja, ha két órán belül visszanyeri az eszméletét, akkor simán megússza. - Tiptop?

- Kilenckor kell hívnom...

- Még mindig nem hagyták jóvá az ajánlatát a... hatóságok?

Dunross szeme összeszűkül. - Maga tudja, mit javasolt?

- Igen, tajpan. Megkérdeztek. Még mindig alig tudom elhinni... Brian Kok? Isten segítsen minket... Igen... Kikérték a véleményemet, mielőtt a javaslatot ön elé terjesztették.

- És ezt mi az ördögért nem mondta el nekem?- csattant fel Dunross.

- Ön teljes joggal nem tekint többé a Nemes Ház compradoréjának, és teljesen érthető, hogy nem bízik bennem.

- Miért, maga még megbízhatónak tartja magát?

- Igen. Sokszor bizonyítottam már a múltban, akárcsak az apám és az apám apja. Ennek ellenére, ha én ülnék most ott, ahol ön ül, én nem egyeztem volna bele ebbe a találkozóba, nem engedtem volna be a házamba, és már eldöntöttem és kimódoltam volna, hogyan teszem tönkre.

- Lehet, hogy megteszem.

- Ön nem. - Phillip Chen a portréra mutatott. - Ő megtette volna. De ön, Ian Struan Dunross nem.

- Erre azért ne fogadjon.

- De fogadok.

Dunross nem szólt.

- Először is az érme, meg kell várni a kérést. Én megpróbálom előre megtudni, mi lesz. Ha túl sokat kér...

- Túl sokat fog - kérni.

- Mit?

- Valami kábítószerrel kapcsolatos dolgot. Mindenütt rebesgetik, hogy Négyujjú, Csempész Jüen és Fehér Por Li összeállt, heroint csempésznek.

- Még csak fontolgatják. Ténylegesen még nem álltak össze mondta Phillip Chen.

- És miért nem mondta nekem ezt sem? Magának, mint compradorénak kötelessége engem folyamatosan informálni, és nem az a kötelessége, hogy lekörmölgesse és hanyagsága folytán az ellenség kezére juttassa legféltettebb titkainkat!

- Ismételten bocsánatát kérem. De most beszélünk kell.

- Mert magának vége?

- Mert lehet, hogy nekem végem – ha nem tudom még egyszer bebizonyítani önnek az értékemet. - Az öregember üres tekintettel nézett Dunrossra: arcában régi tajpanok arcát látta. A kandalló fölött függő képmás tekintete szinte beléfűrődött. Nem szerette ezt az idegen ördögkalózt, aki a kevert vére miatt kitagadta a saját fiát, az ő nagyapját.

Ajíjje, gondolta, ezek a barbárok meg a türelmetlenségük! Őt nemzedéke szolgáljuk már a tajpanokat, és akkor ez itt most azzal fenyegetőzik, hogy egyetlen hiba miatt megváltoztatja Dirk végakarátát?

- Ami a kérését illeti: még ha heroinnal vagy más kábítószerrel kapcsolatos is, biztos, hogy valamilyen jövőbeli cselekvést követel. Egyezzen bele, tajpan, és én megígérem, hogy mielőtt az ígéretet be kellene váltani, beszélek Négyujjú Vúval.

- Hogyhogy?

- Ez Kína. Én ezt az ügyet kínai módra fogom elintézni. Esküszöm őseim vérére. - Phillip Chen az arcképre mutatott. - Megesküdtem rá, hogy mindig megoltalmazom a Nemes Házat.

- Miféle újabb trükköket tartogat a kabátujjában, Phillip? Végignéztem mindazokat a papírokat és

mérlegeket, amelyeket maga átadott Andrew-nak. Ha azok az információk rossz kezekbe kerülnek, nekünk végünk.

- Igen, de csak akkor, ha azok a rossz kezek Bartlett kezei. És ha ő nem adja tovább az információt Gorntnak vagy valamelyik más itteni ellenségünknek. Én úgy nézem, tajpan, ez a Bartlett nem rosszindulatú ember. Talán meg lehet egyezni vele, hogy adja vissza az anyagot, és tartsa titokban, amit megtudott.

- Ehhez cserébe fel kell ajánlani egy olyan titkot, aminek a továbbadása őt érintené kellemetlenül. Maga tud ilyen titokról, Phillip?

- Még nem. De mint partnerünknek, nem érdeke, hogy tönkretegyjen minket.

- Akkor nem. Ezzel szemben már megegyezett Gornttal, és letett neki kétmillió amerikai dollárt fedezetül, hogy Gornt nyitottan adhassa a részvényeinket.

Phillip Chen elsápadt. - Íííí, ezt nem is tudtam. - Elgondolkozott. - Eszerint Bartlett hétfőn átpártol az ellenséghez?

- Nem tudom. Érzésem szerint még nem döntött. Az ő helyében én sem döntöttem volna.

Phillip Chen fészkelődni kezdett. - Az az ember nagyon szereti Orlandát, tajpan.

- Igen, lehet, hogy Orlanda a kulcs. Nyilván Gornt rendezhette így, ő találta Bartlettnak.

- Megmondja Bartlettnak?

- Ha nem lesz rá szükség, nem. Nagykorú... Dunross vonásai még jobban megmerevedtek. - Mit tanácsol?

- Elfogadja a First Central új feltételeit?

- Szóval erről is tud.

- Ön nyilván azt akarta, tajpan, hogy mindenki tudomást szerezzen róla, tajpan. Különben miért hívta volna meg Murtagh-et a páholyunkba, és miért hívta volna meg ide is? Még egy olyan embernek sem nehéz kikövetkeztetni, akinek nincsenek birtokában Murtagh telexeinek másolatai...

- Magának megvannak?

- Néhány. - Phillip Chen zsebkendőjét húzta elő, megtörölte a tenyerét. Elfogadja a feltételeket?

- Nem. Azt mondtam Murtaghnek, hogy gondolkodom rajta. Még várja a válaszat. De nem fogadom el. Nem adhatok nekik opciót az összes jövőbeli hitelfelvételre. Nem tehetem, mert a Victoria itt nagyon erős, rengeteg papírunk van a kezében, és ha akarja, a lelket is kipréselheti belőlünk. És semmiképp sem cserélhetem fel őket egy olyan amerikai bankra, amelyről egyszer már kiderült politikai megbízhatatlansága. A First Central háttérnek nem rossz, és csoda lesz, ha most kihúznak bennünket ebből

a slamasztikából, de hosszútávon nem tenném értük tűzbe a kezem. Ehhez még bizonyítaniuk kell.

- Biztos hajlandók engedni. Elvégre az a kétmillió, amit a General Stores átvételéhez letettek, eléggé bizalomgerjesztő lépés, hallod-e?

Dunross elengedte a kérdést a füle mellett.

- Mire gondol?

- Engedelmeivel azt tanácsolnám, ajánlja nekik a következőket: öt esztendőn át minden kanadai, ausztráliai, észak- és dél-amerikai kölcsön esetében hozzájuk fordul, ez egyébként fedezné az ottani terjeszkedésünket, valamint azonnal kölcsönt vesz fel tőlük két Toda-féle, visszalízíngelendő óriás tankhajóra, és további hétre, amelyeket egy üzletfele részére vásárol.

- Uram az egekben! - fakadt ki Dunross. - Ki tud itt hét tankhajót vásárolni?

- Vi Szi Ng.

- Fényképész Ng? Nem létezik.

- Fényképész Ngnek húsz éven belül nagyobb flottája lesz, mint Onassisnak.

- Nem létezik.

- Nagyon is valószínű, tajpan.

- Honnan veszi ezt?

- Felkért, hogy segítsék finanszírozót keresni a flottája óriási arányú fejlesztéséhez. Ha az első hét tankhajót bele tudjuk venni a pakliba, és megígérjük, hogy továbbiakat is rendelünk, márpedig én ezt meg tudom ígérni, tajpan, meg tudom ígérni, a First Central biztosan beéri vele. - Phillip Chen megtörülte izzadó homlokát. - Hallod-e?

- Ezzel a Chése Manhattan és a Bank of America együtt is beérné! Vi Szi? - Dunross Zsongó agya teljes sebességre kapcsol. - Vagy úgy! Vi Szi Ng, tórium, régi barátok, mindenféle kényes áru, plusz olaj, plusz régi barátok... Eh?

Phillip Chen óvatosan elmosolyodott. - Minden holló fekete.

- Igen. - Dunross hallgatott egy sort. - Elképzelhető, hogy a First Central belemegy: De vajon mit szól hozzá Bartlett?

- A First Centtállal a háta mögött önnek nincs szüksége a Par-Conra. A First Central boldogan segít nekünk partnert találni az Államokban. Igaz, kell hozzá egy kis idő, de hát Kanadában ott van Jacques, Skóciában Andrew, David MacStruan meg itt. Tajpan, én nem tudom, mik a terveit Andrew-val meg azzal a Kirk nevű emberrel, de azok a teóriák, amelyekkel nekem előhozakodott, nagyon optimistáknak rémlettek... túlságosan optimistáknak.

- Bartlett-tel kapcsolatban mit tanácsol?

- Azt, hogy imádkozzunk. Imádkozzunk, hogy a First Central harapjon rá a csalira, hogy Tiptop megadja nekünk a pénzt, hogy Mata, Zsugori és Négyujjú révén le tudjam fedezni a First Centralt. Ha ez sikerül, könnyen találunk más céget a Par-Con helyett. Javaslom, azonnal nyissunk egy irodát New Yorkban, nevezze ki három hónapra a vezetőjévé Davidet, és esetleg mellé, helyettesének... Kevint. - Phillip Chen hagyta kicsengeni a mondatot. - Három hónap alatt kiderül, tudjuk-e valamire használni Kevint... Érzésem szerint ön nagyon meg lesz elégedve tajpan, sőt: garantálom. Ezalatt a három hónap alatt kiderül, mi a véleménye a fiatal George Trusslernek Rhodesiáról és Dél-Afrikáról. Ha ott felállította az irodát, átküldjük New Yorkba. Vagy esetleg meg lehetne próbálkozni az ön másik unokaöccsével, a virginiaival, Mason Kernel, a Cooper-Tillmantól, esetleg lehetne ő a New York-i iroda vezetője. Kevin meg fél év után átmehetne Johannesburgba, vagy Salisburybe... Van egy erős érzésem, hogy a tórium- és nemesfém-kereskedelem egyre számottevőbb lesz.

- Ez mind nagyon szép, de egyelőre sürgősebb problémáink is vannak Bartlett, Gornt, a részvényeink zuhanása...

- Bartlett száját csak akkor tudjuk befogni, ha teljesen leválasztjuk Gorntól, és a lehető legszorosabb kapcsolatra lépünk vele.

- És mindezt hogyan kívánja elérni, Phillip?

- Ez már az én dolgom. Vannak bizonyos... lehetőségek.

Dunross egy pillanatra sem vette le szemét Phillip Chenről, de az kitartóan csak az asztalt nézte. Miféle lehetőségekre célozgat? Orlandára. Biztos. Rendben van. Más?

- A tőzsde. Ha a Bank of China-tól megkapjuk a támogatást, a bankok megrohanásának vége. A General Stores átvételével masszív pénzügyi támogatással a hátunk mögött a részvényeink zuhanása is véget ér. Mindenki rohan vásárolni, megkezdődik a fellendülés. Tudom - folytatta Phillip Chen - hogy ön korábban ellenezte, de tegyük fel: sikerül rávennünk Sir Luist, hogy hétfő délig tiltsa le a papírjaink adásvételét és...

- Micsoda?

- Ahogy mondom. Tegyük fel, hogy hétfő délig hivatalosan senki sem forgalmazhat Struan-papírokat, tételezzük fel, hogy az áruk ugyanaz, mint pénteken záraskor... 28,80. Gornt csapdába kerül. Vásárolnia kell, bármi áron, hogy teljesíthessen. Ha nem adnak el neki elég nagy pakettet 28,80-on alul, egy garast sem keres az üzleten.

Sőt.

Dunrosst gyengeség fogta el. Ez az ötlet eddig nem jutott eszébe. – Jézusom... De Sir Luis ebbe nem fog belemenni.

Phillip Chen fehér volt, mint a fal, homlokán izzadság gyöngyözött. - Ha a tőzsdebizottság úgy látja,

hogy "a piacot stabilizálni kell"... és ha a nagy brókercégek, mint például Joseph Sterné meg Yrjan Soorjanié beleegyeznek, hogy egyetlen Struan-papírt sem adnak 28,80 alatt, akkor Gornt mit tud csinálni? - Phillip Chen remegő kézzel megtörülte homlokát. - Erre gondoltam.

- És Sir Luis miért menne ebbe bele?

- Mert... azt hiszem, bele fog menni. A Stern meg a Soorjani nagyon le van nekünk kötelezve: - Az öregebb idegesen tördelte a kezét. - Sir Luis, Stern, Soorjani és én birtokoljuk azoknak a részvényeknek a legnagyobb részét, amelyeket Gornt nyitottan adott.

- Stern Gornt brókere.

- Igen, viszont, ő is hongkongi jan, nincs olyan ügyfél, aki fontosabb volna neki a jó üzleti hírnévnél. - Phillip Chen kissé előbbre csúszott a széken. Dunrossnak feltűnt, mennyire sápadt. Felállt, odament a bárszekrényhez, kitöltött két konyakot. - Tessék.

- Köszönöm. - Phillip Chen felhajtotta az italt. - Istennek hála, hogy konyakot is teremtett...

- Gondolja, hogy a hétfői nyitásig rá tudja beszélni őket? Egyébként most jut eszembe, hogy lemondtam a tajpeji utamat.

- Bölcs döntés volt. Ami Sir Luist illeti, jó esélyt látok rá, tajpan.

De még ha nem sikerül is a részvényeink forgalmát hétfő délig leállíttatni, az ára akkor is az egekbe fog szökni, ez egészen biztos... ha megkapjuk a szükséges támogatást.

Ezt a hülye is tudja, gondolta keserűen Dunross. Az órájára pillantott. Fél kilenc múlt öt perccel. Sindernak fél kilencig kellett volna telefonálnia. Neki viszont kilenckor kell hívnia Tiptopot. Úgy érezte, mintha egy kockakő volna a gyomra helyén. - Hogy? - kérdezte. Nem értette, mit mondott Phillip Chen.

- Arra szeretném kérni, hogy a Mata vagy Zsugori bevonásának sikertelensége esetére kilátásba helyezett lemondásom benyújtására kiszabott határidőt hosszabbítsa meg egy hétig. Ha lehetséges.

Dunross felvette Phillip Chen poharát, hogy töltsön neki. Tetszett neki a kérés ázsiai jellegű finomsága: napolják el a dolgot egy olyan időpontra, mikor már rég túl lesznek a krízisen, és a kérdésnek többé nincs jelentősége. Az a megfogalmazás, ahogy Phillip Chen a kérést előterjesztette, megkímélte mindkettejük arcát. Igent mondanék, gondolta, de vajon bírja-e az öreg erővel? Ez az egyetlen tényező, amit valóban mérlegre kell tennem. Miközben kitöltötte a konyakot, Phillip Chenre, Claudia Chenre és az öreg Csencsenre gondolt. A támogatásukra és a szolgálataikra van szükségem, nem hitszegésre és árulásra. - Fontolóra veszem a kérését, Phillip. A hétfői mise után megbeszéljük. Óvatosan hozzátette még: - Elképzelhető, hogy lehet róla szó.

Phillip Chen hálásan elfogadta a konyakot, ivott egy nagy kortyot.

Valamivel jobb lett a színe. Megkönnyebbült: most már nincs más teendője, mint teljesíteni. Felállt, hogy induljon. - Köszö...

Olyan váratlanul szólalt meg a telefon, hogy összerezett. Dunross szintén.

- Halló! Üdvözlöm, Mr. Sindere. – Dunross hallotta saját szívverését. - Mi újság?

- Sajnos, nem sok. Megbeszéltem a javaslatát a kormányzóval. Ha holnap délig megkapom, okom van azt hinni, hogy a barátunk hétfőn napszálltakor ott lehet a Lo Wu-i határátkelőnél. Azt természetesen nem garantálhatom, hogy át akar majd menni a vörös Kínába.

Dunrossnak erőfeszítésébe került, hogy összeszorult torkából kipréselje a szavakat. – Ebben, elég sok a feltételes mód, Mr. Sindere.

- Ennél többet hivatalosan nem mondhatok.

- És milyen garanciát kapok?

- Tőlem és Mr. Crosse-től sajnos semmit. Azt hiszem, ennek a megállapodásnak csak kölcsönös bizalom esetén van realitása.

Ezek a nyomorultak tudják, hogy kényszerhelyzetben vagyok, gondolta dühöngve Dunross. - Köszönöm, fontolóra veszem, az ajánlatát. Holnap délig? Holnap tíztől tizenkettőig a hegyi versenyen leszek -, már ha megtartják. Utána amilyen gyorsan csak tudok, bemegyek a főkapitányságra.

- Aggodalomra semmi ok, Mr. Dunross. Ha megegyezünk, én ott leszek. Vegyük úgy, hogy a határidő úgy dél körül. - Rendben?

- Rendben. Jó éjszakát. – Dunross komoran letette a kagylót. - Talán, Phillip, Talán. Holnap délig.

Phillip Chen döbbsenten visszaült. Megint falféher lett. - Akkor már késő.

- Majd kiderül. – Dunross felvette a kagylót, tárcsázott. - Halló! Jó estét. Ian Dunross vagyok, beszélhetnék a kormányzó úrral? - Belekortyolt a poharába. - Elnézést a zavarásért, excellenciás uram, de az imént hívott Mr. Sindere. Lényegében véve csak annyit mondott: talán. Talán hétfő napszálltakor. Engedelmevel megkérdezném: tudja ezt ön garantálni?

- Nem, Ian, nem tudom. Erre az ügyre nem terjed ki a hatásköröm. Sajnálom. Minden megállapodást közvetlenül kell megkötnie. Nekem úgy tűnt fel, ez a Sindere értelmes ember. Nem találja?

- Sajnos, nemigen - mosolyodott el keserűen Dunross. - De mindegy. Köszönöm. Még egyszer elnézést kérek a zavarásért, excellenciás uram. Ja, most jut eszembe, hogy ha mégis létrejön az ügylet, Tiptop azt mondta, hogy az ön csopjára is szükség van. Mármint a banké és az enyém mellett. Szükség esetén el tudom önt, érni holnap?

- Természetesen. Sok szerencsét.

Dunross letette. - Belemennek ezek, hogy holnap adják a pénzt, de az emberüket csak hétfőn napszálltakor kapják meg?

- Én nem mennék bele. Tiptop egyértelműen megmondta. - Phillip Chen tehetetlenül széttárta a karját.

- „A megfelelő intézkedések után... ” Hoci- nesze.

Dunross hátradőlt ültében magas támlájú karosszékében, töprengve kortyolgatta konyakját.

Kilenckor felhívta Tiptopot, erről-arról csevegett vele, mígnem érkezettnek látta a pillanatot. - Úgy hallom, a rendőrtisztviselőt egészen biztosan eltávolítják a testülettől, és kedd délre ott lehet Lo Wunál.

Hosszúcsend következett. A vonal túlsó végéről érkező hang ridegebb volt, mint valaha. - Ez aligha nevezhető haladéktalan intézkedésnek.

- Egyetértek. De esetleg rá tudnám beszélni őket, hogy hozzák előre hétfőre. Talán a barátai lehetnének egy kis belátással. Nagy szívességnek tekinteném. - Dunross szándékosan használta épp ezt a szót.

- Továbbítom az üzenetet. Köszönöm, tajpan. Kérem, hívjon fel holnap este hétkor. Jó éjszakát.

- Jó éjszakát.

Dunross letette a kagylót.

- Ez a szó nagyon sokba kerülhet, tajpan - mondta idegesen Phillip Chen.

- Tudom, de nem tehetem mást - csattant fel Dunross. - Nyilvánvaló, hogy a szívességet előbb-utóbb viszonzni kell. Hátrasimította szemébe hulló haját. - Lehet, hogy Joseph Yúval kapcsolatban kérnek majd valamit. Nem lehet tudni. De muszáj volt mondanom.

- Tudom. És nagyon bölcsen tette. Bölcsebben, mint a kora indokolná, bölcsebben, mint Alastair Struan és az édesapja, de nem olyan bölcsen, mint a Boszorkány. - Phillip Chen enyhén megborzongott a gondolatra. - Bölcsen tette, hogy hétfő helyett keddet mondott, bölcs dolog volt az is, hogy nem említette a pénzt, a bank pénzét, ezt nagyon bölcsen tette. Tiptop pontosan tudja, hogy nekünk az a pénz holnapra kell, legkésőbb estére.

- Valahogy meg fogjuk szerezni, és akkor a Victoria nem gyakorolhat ránk nyomást. Paulnak hamarosan össze kell hívnia egy tanácsülést - mondta komoran Dunross. - És azon már Richard is részt vesz, márpedig ő erősen le van kötelezve nekünk. Az új igazgatóság meg fogja szavazni a forgatókék emelését. És akkor nem leszünk rászorulva se Bartlett-re, se a First Centralra, se Mata istenverte gengszterbandájára.

Phillip Chen néhány másodpercnyi tusakodás után megszólalt. Nem szívesen hozakodom elő egy újabb rossz hírrel, de úgy tudom, a Richard és Havergill közti egyezségben az is benne volt, hogy Richard aláírt egy dátumozatlan papírt, amelyen lemond a Victoriánál betöltött igazgatósági tagságáról, és egyben megígéri, hogy minden esetben Havergill kívánságának megfelelően fog szavazni.

Dunross felsóhajtott. Így már minden világos. Ha Richard Kwang az ellenzékkel szavaz, az kiegyenlíti az erőviszonyokat. - Ha még egy emberünket elveszítjük, Paul és az ellenzékünk a lelket is kipréseli belőlünk. - Phillip Chenre nézett. - Be kellene fűznie Richardot.

- Hát... megpróbálom, de ő már be van fűzve. De mit szólna, mondjuk P. B White-hoz? Ő nem segítene?

- Havergill vagy a bank ellen semmiképp. Ha Tiptop beszáll, akkor esetleg - válaszolta komoran Dunross. – Ő a következő a névsorban... És az utolsó.

70.

22 óra 55 perc

A Victoria Bank személyzeti bejárója előtt megálló két taxiból hatan szálltak ki: Casey, Riko Gresserhoff, Gavallan, Peter Marlowe, Dunross és egy hetvenöt éves, cingár, manószerű angol, P. B. White.

- Biztos, hogy nincs kedve meginni velünk egy búcsúpohárkát, Peter? - kérdezte P. B. White.

- Köszönöm, P. B. - de azt hiszem, jobb, ha inkább hazamegyek. Jó éjt, és köszönöm a vacsorát, tajpan!

Marlowe elindult a sötét utcán a tér túloldalán lévő kompikötő felé. Sem ő, sem a többiek nem vették észre az utcára ráforduló és megálló kocsit. A kocsiban Malcolm Sun, a különleges osztály, és Marty Povitz, a CIA embere ült. Sun vezetett.

- Ez az egyetlen út a ki- és bejárat? – kérdezte Povitz.

- Ez.

P. B. White-ot figyelték, aki most nyomta meg a csengőgombot. Szerencsés disznók. Életemben nem láttam még két ilyen jó bőrt.

- Casey tényleg jó bőr, na de a másik... A tánctermekekben ennél szebbek vannak. - Sun elhallgatott. Egy taxi húzott el mellettük.

- Ez is rajtuk van?

- Nem hinném. De ha mi figyeljük a tajpant, lefogadhatja, hogy mások is figyelik.

P. B. White megint megnyomta a gombot. Kinyílt az ajtó, a szikh éjszakai őr álmosan üdvözölte a társaságot. - Jó estét sahibok, jó estét memsahibok - mondta, majd odament a lifthez, megnyomta a gombot, aztán visszajött és bezárta a kaput.

- Olyan ez a lift, mint a csiga. Elaggott már, akárcsak én. Elnézésüket kérem- mondta P.B. White.

- Maga mióta lakik itt, P. B.? - kérdezte Casey. Látva White lépteinek ruganyosságát és szemének csillogását, egyáltalán nem tartotta elaggottnak.

- Vagy öt éve, drágám - válaszolta belekarolva P. B. White. - Nagyon szerencsés ember vagyok.

Azt meghiszem, gondolta Casey. És nagyon befolyásos ember lehetsz itt a bankban, ha tiéd az egyik lakás itt a három közül. P. B. White már elmesélte nekik, hogy a második lak is a jelenleg betegszabadságon lévő főigazgatóé, a harmadik pedig, bár tökéletesen lakható állapotban van, lakatlan. Ezt az ide látogató királyi fenségeknek, a Bank of England vezérigazgatójának, miniszterelnököknek és hasonló előkelőségeknek tartják fenn - mesélte büszkén P. B. White a könnyű, fűszeres szecsuáni vacsora közben. – Én afféle házmester, fizetés nélküli gondnok vagyok itt. Csak azért tartanak, hogy rajta legyen a szemem a dolgokon.

- Na persze.

- De komolyan! Csak az a baj, hogy az épületnek erről az oldaláról nem lehet átmenni magába a bankba, különben könyökig vájkálnék a kasszában!

Casey remekül érezte magát: egészen eltelt a jó ételekkel, finom borokkal, a szellemes beszélgetéssel és a négy férfi - s különösen Dunross - felé irányuló figyelmével, és elégedetten konstátálta, hogy állja az összehasonlítást Rikóval szemben. Úgy érezte, élete ismét visszadöccent a régi kerékvágásba, Linc jobban az övé, mint valaha, még akkor is, ha most az ellenség felé húz. Hogyan bánjak el Orlandával? - tette fel magában a kérdést milliomodsor is.

Nyílt a liftajtó, beléptek, szorosan egymás mellett álltak a szűkös térben. – P. B. White a legalsót nyomta meg a három gomb közül. A legfelsőn az atyáúristen lakik - mondta mosolyogva - már amikor épp a városban van...

Dunross megkérdezte: - És mikor tér vissza?

- Három hét múlva. De ha meg tudná, mi folyik most Hongkongban, az első géppel visszajönne. Tudja, Casey, a mi főigazgatónk csodálatos ember. Sajnos, már csaknem egy éve betegeskedik, és három hónap múlva nyugdíjba vonul. Én beszéltem rá, hogy pihenjen egy kicsit, utazzon el Kasmírba, ismerek ott egy kis falucskát, a Dzsolum-folyó partján, Szrinagartól északra. A völgy körülbelül ezernyolcszáz méter magasan fekszik, kétoldalt a világ legmagasabb hegyei. Valóságos földi paradicsom. A folyókon és a tavakon lakó hajók ringatóznak, csak lebeg rajtuk az ember, nincs telefon, nincs posta, csak az ember és a végtelenség, csodálatos emberek, csodálatos levegő, csodálatos konyha, óriási hegyek. - P. B. White szeme sarka ráncokba gyűrődött. – Csak nagyon beteg vagy nagyon szerelmes emberek járnak oda.

Nevettek. - Ez magára is érvényes, P.B.? - kérdezte Gavallan.

- Hogyne volna, drága barátom. 1915-ben jártam ott először. Huszonhét éves voltam, szabadságos katona, a Hármas Bengál Pikásoknál szolgáltam. - Szerelmes fiatalembert parodizálva Sóhajtott fel. – A lány egy grúz hercegnő volt.

Együtt nevettek vele. – Valójában miért járt Kasmírban? - kérdezte Dunross.

- Két évig szolgáltam az indiai főparancsnokságon. Az az egész környék, Afganisztán, a Hindukus, a mai Pakisztán meg az orosz-kínai határ már akkor is kényes terület volt. Aztán felküldtek Moszkvába... tizenhét végén. - P. B. White arca kissé megmerevedett. - Épp a puccs idején, mikor Lenin, Trockij meg a bolsevistáik elkergették a legitim Kerenszkij-kormányt. - Megállt a lift, kiszálltak. White lakásának ajtaja nyitva volt, Első Inas Su már várta őket.

- Fáradjanak be, érezzék otthon magukat - szólt kedélyesen P. B. White. - A női mosdó balra, a férfiaké jobbra, pezsgő a hallban... Egy pillanat, és mindent megmutatok. Ian, maga mintha telefonálni akart volna...

- Igen.

- Jöjjön a dolgozószobámba, onnan lehet. - White egy olajfestményekkel és ikonokkal díszített folyosón vezette végig Dunrosst. A lakás tágas volt, hétszobás, az ebédlőasztal hússzemélyes. A dolgozószoba a folyosó túlsó végén nyílt. Három falát teljesen eltakarták a könyvespolcok. Régi bőrgarnitúra, finom szivarillat, kandalló. Metszett kristálypalackokban konyak, whisky, vodka. És portói. Miután becsukta az ajtót, P. B. White arca elfelhősödött.

- Meddig tart? - kérdezte.

- Amennyire tudok, sietek.

- Mindegy, majd én elszórakoztatom őket... És ha egy kicsit tovább tart, majd kimagyarázom maga helyett. Tehetek még valamit önért?

- Feküdjön rá Tiptopra. - Dunross már elmondta White-nak a Brian Kok-féle csereügyletet, de AMG-t és a Sindersszel kapcsolatos problémáit kihagyta a történetből.

- Holnap felhívom néhány pekingi és sanghaji barátomat, talán belátják, hogy érdemes segíteni nekünk.

Dunross hosszú évek óta ismerte P.B. White-ot, de akárcsak mindenki más - nagyon kevésbé ismerte valódi múltját, nem tudta, volt-e nős valaha is, vannak-e gyerekei, honnan származik a pénze, és mi a valós szerepköre a Victoriánál. - Afféle jogi tanácsadó vagyok, de már évek óta nyugdíjas - szokta mondogatni, de ennél többet nem árult el. Dunross azonban tudta róla, hogy nagy nőcsábász, és számos, hozzá hasonlóan diszkrét barátnője van.

- Gyönyörű nő ez a Casey - mondta mosolyogva Dunross. Úgy veszem észre, magára is hatással van.

- Én is azt hiszem. Bárcsak harminc évvel fiatalabb lennék! Na és ez a Riko! P.B.White szemöldöke magasba szökött. - Elragadó. Biztos, hogy özvegy?

- Egészen biztos.

- Három ilyet is tudnék használni - mondta kuncogva P.B.White. Odament a könyvespolchoz, és megnyomott egy gombot. A könyvespolc egy része kitárult. Mögötte egy lépcső vezetett fölfelé, Dunross

használta már ezt az utat, mikor a vezérigazgatóhoz jött bizalmas megbeszélésekre. Úgy tudta, ő az egyetlen bankon kívüli ember, aki ismeri ezt a titkos átjárót. Ez is egy olyan titok, amit csak a következő tajpannak adok majd tovább, futott át rajta. – Még a Boszorkány utasítására létesítették - mesélte Alastair Struan aznap éjszaka, mikor átvette tőle a tajpani tisztet. - Ez is kell hozzá. - Odaadta a pánclétermek pánclérekeszeihez való főkulcsot. - A bank mindig a Csung Lien Lo céggel cserélteti a zárat. Csak a Nemes Ház tajpanja tudja, hogy a Csung Lien Lo cég a miénk.

Dunross visszamosolygott White-ra, s arra gondolt: milyen jó volna, ha ilyen idős korára ő is ilyen fiatalos tudna maradni. – Köszönöm. - Nem kell sietnie, Ian. - P.B.White átnyújtott egy kulcsot. Dunross halkán felszaladt a lépcsőn a vezérigazgató lakása előtti lépcsőpihenőig. Kinyitott egy ajtót, amely egy liftet takart. Ugyanez a kulcs nyitotta a liftet is. A liftben csak egyetlen nyomógomb volt. Jól olajozottan, nesztelenül működött a gépezet. Végül megállt a lift, félresiklott belső ajtaja. Dunross kilökte a külsőt. A vezérigazgató irodájában állt. Johnjohn fáradtan fölemelkedett. - Mi a fene ez a nagy titokzatosság, Jan?

Dunross becsukta maga mögött a rejtekajtót, tökéletesen belesimult a könyvespolcba. – P. B. nem mondta?- kérdezte természetes hangon, nem mutatva feszültségét.

- Nekem csak annyit mondott, hogy be kell mennie a pánclétermbe valamiféle papírokért, legyen szíves magát beengedni, és hogy Havergillt nem kell ezzel zavarni. De mire föl ez a nagy titokzatosság? Miért nem a főbejáraton át jön?

- Hagyjuk ezt most, Bruce. Mindketten tudjuk, hogy joga van kinyitni előttem a pánclétermet.

Johnjohn szóra nyitotta a száját, de - aztán meggondolta magát.

Mielőtt a vezérigazgató elment, azt mondta: „Bármit kér is P. B. - kérem, tegyen eleget a kívánságának.” P. B. tegeződött a kormányzóval, és az idelátogató előkelőségek legtöbbszörével, és hozzá is be volt kapcsolva a vezérigazgatónak az a közvetlen telefonvonala, amelyen át tartották a kapcsolatot a bank minimális létszámmal ugyan, de még mindig működő sanghaji és pekingi fiókjaival.

- Jól van - mondta végül.

Lépteik hangosan visszhangoztak a bank tágas, homályosan világított főcsarnokában. Johnjohn odabiccintett az egyik űrnek, aztán lenyelve egy ideges ásítást, megnyomta a pánclétermbe vivő lift hívógombját: - Jézusom... Azt sem tudom, hol áll a fejem.

- Ugye maga kombinálta ki a Ho-Pak átvételét?

- Igen, bár ha nincs az a döbbenetes húzás a General Stores-zal, akkor nem hiszem, hogy Paul... Mindenesetre kapóra jött. Óriási húzás, Ian, ha tényleg meg tudja csinálni.

- Lefutott ügy!

- Miféle japán bank adja magának a kétmilliót?

- Miért csikarták ki Richard Kwangtól azt a dátumozatlan lemondó nyilatkozatot?

- Eh? - Johnjohn értetlenül meredt Dunrossra. Megjött a lift, beszálltak.

- Mit?

Dunross elmondta, amit Phillip Chentől hallott. - Ez nem éppen lovagias eljárás. A Victoria egyik igazgatójával ilyesmit aláíratni...

Johnjohn a fejét ingatta. – Az én elképzeléseimben ez nem szerepelt. – Fáradtsága eltűnt. - Értem, miért aggódik.

- Inkább dühös vagyok.

- Paul nyilván fenn akarja tartani a status quót, míg a főnök vissza nem jön. Ez az egész művelet precedens értékű, és a...

- Ha megszerzem maguknak Tiptop pénzét, elvárom, hogy tépjék össze azt a nyilatkozatot, és Richard Kwang szavazhasson, ahogy akar.

Johnjohn csak némi szünet után válaszolt. - Én minden értelmes ügyben támogatom magát - míg a főnök vissza nem jön. Akkor már ő dönt.

- Rendben.

- Mennyivel száll be maga mellé a Royal Belgium - First Central?

- Az előbb mintha egy japán bankot kérdezett volna.

- Ugyan már, Ian, ezt mindenki tudja. Szóval? Mennyivel?

- Eléggel.

- A papírjai nagy része még mindig a mi kezünkben van, Ian.

Dunross vállát vont. – Nem számít. A Victoriánál még mindig a mi szavunk a döntő.

- Ha Kínától nem kapjuk meg a pénzt, a First Central nem fogja megmenteni magát a csődtől.

Dunross megint csak vállat vont.

Kinyílt a liftajtó. A pánclterem tompán fénylő lámpái határozott körvonalú árnyékokat rajzoltak ki. Az előttük húzódó óriási rács börtöncellát idézett. Johnjohn kinyitotta.

- Kábé tíz percig leszek bent - mondta Dunross, csillogott a homloka. - Meg kell keresnem egy iratot.

- Ahogy óhajtja. Kinyitom magának a rekeszt. - Johnjohn egy pillanatra elhallgatott, a felülről jövő fényben elmélyültek arcán a ráncok. - Ja, el is felejtettem, hogy van kulcsa.

- Jövök, amilyen gyorsan tudok. Köszönöm. - Dunross elindult a derengő folyosón, a végére érve balra fordult, és határozott léptekkel odament a legtávolabbi rekeszszorhoz. Odaérve mindenekelőtt meggyőződött róla, hogy nem követték-e. Minden érzékszerve a legélesebbre volt hangolódva. Betette a zárakba és elfordította a két kulcsot.

A zsebébe nyúlt, először Alan Medford Grant levelét vette elő, amelyben le volt írva, hogy irományai közül melyik oldalakra lesz szükség. Ezután egy zseblámpát vett elő, egy ollót és egy Dunhill márkájú gázöngyújtót, amit Penelopétól kapott ajándékba, mikor még dohányzott. Gyorsan fölhajtotta a páncéldoboz hamis fenekének fedőlapját, és kivette az iratokat.

Bárcsak megsemmisíthetném most az összeset és túl lennék ezen az egészen, gondolta. Úgyis tudom, mi van bennük, tudok mindent, ami lényeges. De muszáj türelemmel lenni. Nem tudom, hogy a különleges osztály emberein kívül kik vannak állandóan a nyomomban - talán a CIA vagy a kínaiak - de előbb-utóbb leszállnak rólam. Akkor majd nyugodtan eljövök az iratokért, és megsemmisítem őket.

Grant utasításait pontosan követve, felkattintotta az öngyújtót, s lángját óvatosan ide-oda mozgatta az első megjelölt oldal jobb alsó sarka alatt. Néhány pillanat múltán jelentés nélküli, összevissza betű-és számhalmaz kezdett előtűnni a papíron. Ahogy a hó előcsalogatta a rejtett jeleket, úgy tűnt el fokozatosan az irat e részéről a gépírás. Hamarosan csupán a rejtjelezett szöveg maradt. Fogta az ollót, levágta a titkos üzenetet tartalmazó részt, és félretette a lapot. Alan Medford Grant azt írta: "Ezeket az információkat csak az ország legmagasabb rangú vezetői olvashatják".

Neszt hallott, felkapta a fejét. Fülében százszoros hangerőre erősödve dobolt vére lüktetése. De csak egy patkány volt: eliszkolt a fal tövében, eltűnt. Dunross kivárt még néhány másodpercig, de nem érzékelt veszélyt.

Egy perc múltán visszanyerte nyugalma. Lássuk a következő jelentést. Újabb rejtjelek tűntek elő.

Egyenletes tempóban, fölösleges mozdulatok nélkül dolgozott.

Az sem zavarta meg, mikor a láng zsugorodni kezdett, fel volt készülve erre is. Újratöltötte az öngyújtót, és folytatta a munkát. Mikor az utolsó papírdarabot is kivágta, visszatette rejtkehelyükre a jelentéseket.

Mielőtt bezárta a rekeszt, álcázásképpen elővett egy birtoklevelet. És odatette Alan Medford Grant levele mellé. Némi habozás után, testével fedezve a műveletet, elégette Grant levelét. A papírlap összekunkorodott, elfeketedett.

- Hát maga mit csinál?

Dunross összerezzen, és a sziluettre nézett. - Ja, maga az! - Megint lélegezni kezdett. - Semmit, Bruce. Egy régi szerelmes levél, nem kellett volna idáig őrizgetnem. - Széttaposta a pernyét.

- Valami baj van, Ian? - kérdezte halkán Johnjohn. - Nagy baj?

- Semmi a világon, Csak ez a Tiptop-féle ügylet idegesít.

- Biztos, hogy semmi?

- Holtbiztos. - Dunross elmosolyodott, s elővette zsebkendőjét, hogy letörölje a homlokát és a kezét.

- Ne haragudjon, hogy fárasztottam. - Határozott léptekkel elindult kifelé. Johnjohn követte. Becsapódott utánuk a rács ajtaja. – Egy pillanattal később szisszenve nyílt majd záródott a liftajtó, nem hallatszott más, csak a patkányok neszezése és a légkondicionáló halk zúgása. Egy árnyék megmozdult. Az egyik magas rekesz sor mögül Roger Crosse lépett elő, odament ahhoz a sorhoz, amelyben Dunross rekesze volt. Nyugodt mozdulatokkal egy apró Minox fényképezőgépet, egy zseblámpát és egy álkulcsosomót vett elő. Dunross rekesze egy perc múltán nyitva volt. Crosse hosszú ujjjaival belenyúlt, felemelte a titkos rekesz fedőlapját, kivette és precízen egymásra helyezte a jelentéseket, majd a tartójára állított zseblámpa fényénél gyakorlottan, lapról lapra fényképezni kezdte az iratokat. Sokáig nézte a megkurtított lapokat, aztán komoran elmosolyodott és folytatta munkáját.

VASÁRNAP

71.

6 óra 30 perc

A Kilenc Sárkány Hotelből kilépő Koronszkij leintett egy taxit, beült, elfogadható kantonisággal megadta a sofőrnek úti célját, aztán kényelmesen elhelyezkedett a hátsó ülésen, cigarettára gyújtott. Mindeközben rutinszerűen figyelt hátrafelé, számítva arra a valószínűtlen esetre is, hogy netán követik. De ez a veszély nem állt fenn. Hans Meikker névre szóló papírjai kifogástalanok voltak, fedőfoglalkozása - egy nyugatnémet képeslap újságírója - valódi, s rendszeresen járt Hongkongra. Miután, meggyőződött róla, hogy nincs kísérete, a járdákon tolongó emberek felé fordult a tekintete, eltűnődött, vajon ki lehet az az illető, akit kémiai módszerekkel kell kihallgatni. Alacsony, jól táplált férfi volt, keret nélküli szemüveget viselt. Háta mögött, mintegy ötvenméternyire, ide-oda manőverezve a forgalomban, egy kis ütött-kopott Mini követte. A Mini hátsó ülésén Tom Connochie, a hongkongi CIA-kirendeltség rangidős ügynöke ült, kollégája, Roy Wong vezetett.

- Balra megy.

- Igen, látom. Bírj már magaddal, Tom, az idegeimre mégy. Roy Wong harmadik generációs amerikai volt, bölcsész, négy éve tagja a CIA-nak. Ide, Hongkongba neveztek ki. Gyakorlottan vezetett.

Connochie feszültén figyelt. Gyűrött volt, holtfáradt. Alig aludt valamicskét az éjjel, Rosemont társaságában próbált valahogy eligazodni abban a kazalnyi instrukcióban, kérésben, és parancsban, amelyeket Thomas K. K. Lim elfogott levelei indukáltak. Néhány perccel éjfél után egyik szállodai informátoruk jelentette, hogy Bangkokból megérkezett Hans Meikker, és két napra bejelentkezett. Meikkert évek óta, mint biztonsági kockázati tényezőt tartották számon.

A kurva anyját - fakadt ki Roy Wong a forgalmas Mang Kok-i kereszteződés előtti forgalmi dugó láttán.

Connochie kidugta a fejét az ablakon. - Nyugalom, Roy, ő is beragadt, Kábé húsz kocsival van előttünk. Egy perc múltán lassan oszlani kezdett a dugó, majd egy szerencsétlenkedő teherautó miatt újra beragadt. Mire ismét elindultak, Koronszkij kocsija eltűnt.

- A rohadt életbe!

- Cirkáljunk. Talán szerencsénk lesz, és meglátjuk valahol.

Koronszkij kétsaroknyival előttük kiszállt a taxiból, bekanyarodott egy emberektől hemzsegő keresztutcába, majd egy forgalmas út és egy sikátor után belépett abba a házba, amelyben Ginny Fu lakott. A legfelsőre ment fel a koszos lépcsőházban. Háromszor kopogott egy szürke ajtón. Szuszlov nyitott ajtót, intett, hogy lépjen be, aztán bezárta az ajtót. - Isten hozta - mondta halkán oroszul. - Jól utazott?

- Igen, kapitány elvtárs, nagyon jól - válaszolta Koronszkij, merő megszokásból szinte suttogva.

- Foglaljon helyet. - Szuszlov az asztal felé intett, amelyen egy kancsó és két kávéscsésze állt. A jellegtelen szoba berendezése alig néhány bútordarabból állt. Az ablakokat elszürkült függönyök takarták.

- Jó ez a kávé - jegyezte meg udvariasan Koronszkij. Valójában förtelmesnek találta, össze se hasonlíthatónak a Bangkokban, Saigonban és Phnom Penhben ivott franciás kávékkal.

- A whiskytől az - mondta faarccal Szuszlov.

- A központ utasított, hogy álljak a rendelkezésére, kapitány elvtárs. Mit kíván tőlem?

- Van itt egy ember, akinek a vizuális memóriája úgy működik, mint egy fényképezőgép. Tudnunk kell, mi látható a felvételein.

- Hol fog sor kerülni a kliens kihallgatására? Itt?

Szuszlov a fejét ingatta. - A hajómon.

- Mennyi időnk lesz rá?

- Amennyi csak kell. Magunkkal visszük Vlagyivosztokba. - Mennyire fontos az információ pontossága?

- Nagyon.

- Ebben az esetben szívesebben végezném a kihallgatást Vlagyivosztokban. Adhatok önnek különleges hatású nyugtatókat, amelyek révén a kliens tökéletesen kezessé tehető az útra, arra az időre, míg Vlagyivosztokban meg nem kezdem a felpuhítását.

Szuszlov újragondolta a problémát. Dunross információi még Vlagyivosztokba érkezésük előtt kellene. - Nem tudna feljönni a hajómra? Az éjféli apállal indulunk.

Koronszkij tétovázott - A központ utasított, hogy mindenben álljak rendelkezésére, csak a lebukásomat ne kockáztassam. Ha felszállnék a hajójára, megszegném ezt a kitételt: Az Ivanovot nyilvánvalóan figyelik. Na és ha eltűnnék a szállodából...

Szuszlov bólintott. - Igaza van... - Mindegy, gondolta. Vagyok én is olyan képzett kihallgató, mint Koronszkij, bár komoly kémiai kihallgatást még nem vezettem. - Hogyan szokta csinálni a kémiai kihallgatásokat?

- Nagyon egyszerűen. A klienst négy napi folyamatos ébrenlét után az alvási-ébrenléti periódusok szokásos megváltoztatásával kellőképpen kibillentjük lelki egyensúlyából, majd tíz napon át, naponta kétszer, tizenkét órás időközökben intravénásan Penthotal V6-ot adagolunk neki.

- A hajón van orvosunk. Be tudja ő adni ezeket az injekciókat?

- Igen, persze. Engedelmeivel leírnám az egész eljárást, és ellátnám önt a szükséges hatóanyagokkal. Ön fogja levezetni a kihallgatást?

- Én.

- Ha a leírtak szerint jár el, nem lehet probléma. Egy valamit kell csupán szem előtt tartania: ha egyszer már beadták a Penthotalt, a kliens agya olyan lesz, mint a nedves spongya. Nagyon óvatosan, nagyon finoman kell kivonni belőle a vizet, az információt, pontosan a megfelelő mennyiséget és pontosan a megfelelő ütemben, különben az agy tartósan károsodik, és a többi információ örökre elvész. - Koronszkij szívott egyet a cigarettáján. Könnyen el lehet veszíteni a klienst.

- Klienst elveszteni máshogyan is könnyű - mondta Szuszlov. - Mennyire hatékony ez a Penthotal V6?

- Komoly sikereket értünk el vele, kapitány elvtárs, csak néhány esetben vallottunk kudarcot - válaszolta óvatosan Koronszkij. - Ha a kliens megfelelően elő van készítve és eredetileg egészséges, biztos vagyok benne, hogy eredményes lesz az eljárás.

Szuszlov nem válaszolt, csak hagyta, hogy agyán újra átfusson a terv, amelyet Plumm oly lelkesen terjesztett elő s, Crosse csak oly vonakodva fogadott el az este. - Gyerekjáték, Gregor, most már minden a helyére kattan. Dunross lemondta a tajpeji utat, eljön az összejövetelemre. Adok neki egy kis előre bekevert italt, amitől olyan rosszul lesz, mint a lakodalmas kutya, simán bevisszük majd és lefektetjük valamelyik hálósobában, ahol az italtól szépen el is alszik.

Miután a vendégek elmentek - nem lesz hosszú buli, hattól nyolcig tart a bájolgás - berámolom Dunrosst egy utazóbőröndbe, úgy viszem ki az oldalsó bejáraton a kocsihoz. Amikor kiderül, hogy eltűnt, én azt fogom mondani, hogy mikor otthagytam, még aludt, és fogalmam sincs, hová tűnhetett. Most már csak az a kérdés, hogyan juttatjuk a bőröndöt a hajóra.

- Ez nem gond - válaszolta erre Szuszlov. Szállíttassa a kowlooni kikötőbe, a hetes raktárhoz. Mivel

az indulásunkat előrehoztuk, elég gyorsan rakodunk be mindenféle ellátmányt és felszerelést, és kifelé nemigen van ellenőrzés. - Szuszlov komoran elmosolyodott. - Szükség esetén még koporsónk is van. Voranszkij holtestét délelőtt tizenegykor hozzák a hullaházból. - A nyomorultak! Csak azt nem tudom, hogy a barátunk miért nem kapta el a gyilkosait.

- Megtesz minden tőle telhetőt, Gregor, erre szavamat adom. Hamarosan el fogja kapni őket. De ami még fontosabb: a terv be fog válni.

Szuszlov bólintott gondolatban: igen, keresztülvihető... És ha útközben, még a hajóra hozatal előtt megtalálják Dunrosst? Én nem tudok semmit, Boragyinov úgyszintén, noha a műveletnek ő a felelőse. Ha kell, egyszerűen elhajózok, a balhét Boragyinov viszi el. Roger majd fedez. De még mennyire hogy fedez: ezúttal az ő feje forog kockán, ha nem teszi. Plummnak igaza van: a tajpant is elrabló Farkasemberek egy időre teljes káoszt fognak előidézni, és szinte minden kockázat nélkül. Legfőbb ideje, hogy valahogy helyrebillentsük, ezt a Metkin-féle katasztrófát meg a fegyverek felfedezését.

Az este felhívta Banastasiót, hogy megbizonyosodjon, sinnen van-e a Par-Con-féle terv. Döbbenet hallgatta, mit válaszolt az ajánlatra Bartlett. - De Mr. Banastasio! Maga a szavát adta, hogy minden simán fog menni. Most mit szándékozik tenni?

- Megszorongatom, Mr. Marshall - válaszolta nyugtatólag Banastasio, azon a néven szólította, amelyen Szuszlov megismerkedésükkor bemutatkozott neki. - Minden lehetséges módon megszorongatom. Én teszem, ami az én dolgom, ön is tegye a magáét.

- Jól van. Akkor folytassa a macaui megbeszéléssel. Én pedig garantálom, hogy egy héten belül elindul Saigonba egy másik hajórakomány.

- De ezek az ürgék kijelentettek, hogy csak akkor tárgyalnak, ha egy rakomány már a kezükben van.

- Közvetlenül a saigoni vietkongos barátainknak lesz leszállítva.

Magának nincs más dolga, mint megegyezni velük a fizetés módjáról.

- Rendben van, Mr. Marshall. Hol szállt meg Macau-ban? Hol tudom megtalálni önt?

- Ugyanabban a szállodában fogok megszállni - felelte erre Szuszlov: nem volt szándékában felvenni a kapcsolatot Banastasióval Macauban ugyanezen a néven, de majd valaki más kíséri figyelemmel a művelet ottani fázisait.

Elmosolyodott. Közvetlenül azelőtt, hogy kifutott Vlagyivosztkból, a központ utasította, hogy ellenőrizze ezt a King Kong fedőnevű független műveletet, amely az egyik washingtoni KGB-sejt akciója. Csak annyit tudott az egészről, hogy valamilyen támadófegyver, szállítmány szigorúan titkos útvonalának és időpontjainak adatait küldik meg diplomáciai csatornák felhasználásával a saigoni Vietkongnak. A vietkong az információért cserébe ópiumot szállít Hongkongra, amelynek mennyisége attól függ, hány fegyvert sikerül zsákmányolniuk a szállítmány lekapcsolása révén. - Nem tudom, ki találta ki ezt az egészet, de az biztos, hogy az illető azonnali előléptetést érdemel - mondta derűsen a központnak. A "Marshall" fedőnév arról a Marshall tábornokról jutott eszébe, akiről tudták: az ő terve akadályozta meg, hogy a negyvenes évek végén Európában a szovjetek teljes mértékben átvegyék a hatalmat. Ez most a

bosszú, a visszájára fordított Marshall-terv.

Váratlanul hangosan fölnevetett, Koronszkij szótlanul, fegyelmezetten várta, hogy befejezze, rutinosabb volt, mintsem megkérdezze, mi olyan mulatságos. Ugyanakkor azonban rutinszerűen elemezte is a nevetést. Félelem volt benne. A félelem ragadós. Aki fél, hibákat követ el. A hibák ártatlanokat is veszélybe sodornak.

Ez az ember szinte büzlik a gyávaságtól, gondolta nyugtalanul. A következő jelentésében erre ki fogok térni, de csak nagyon óvatosan, hátha befolyásos ember.

Felnézett s észrevette, hogy Szuszlov figyel, úgy rémlett neki, mintha a kapitány olvasna a gondolataiban. - Parancs, kapitány elvtárs.

- Mennyi időt vesz igénybe, hogy leírja ezeket a dolgokat? - Néhány percet. Ha kívánja, rögtön hozzáfoghatok, de a kemikáliákért vissza kell mennem a szállodába.

- Hányféle kemikália kell?

- Három. Egy altató, egy ébresztő és a Penthotal V6. Ezt egyébként felhasználásig hűvös helyen kell tartani.

- Csak a Penthotalt kell intravénásan adni?

- Igen.

- Jó, akkor, írjon le mindent. Most rögtön. Papírja van?

Koronszkij bólintott, és egy kis jegyzetömböt vett elő a farzsebéből. Oroszul, angolul vagy gyorsírással?

- Oroszul. Az altatási-ébredési menetrendet nem kell leírnia, már sokszor alkalmaztam. Elég az utolsó fázis. És a Penthotal szót ne írja le, elég annyi, hogy orvosság. Érthető?

- Tökéletesen.

- Jó. Ha leírta, tegye ide. - Szuszlov a molyrágta dívány felé mutatott, amelynek ülésén egy kisebb halom újság tornyosult. - Tegye fönről a másodikba. - Majd később eljövök érte. Ami pedig a kemikáliákat illeti... Van egy férfivécé a Kilenc Sárkány Szálló földszintjén. Menjen be a jobb oldali utolsó fülkébe és ragtapasszal erősítse fel a csésze hátoldalára. És ma este kilenckor legyen szíves a szobájában tartózkodni, hátha szükségem lesz magára. Minden világos?

- Igen.

Szuszlov felállt, Koronszkij azonnal felpattant, kezét nyújtott. - Sok szerencsét, kapitány elvtárs.

Szuszlov egy felettes udvariasságával biccentett és kiment. A folyosó végén, egy vasajton s a mögötte lévő lépcsőn át a tetőre jutott. Itt, a szabad levegőn sokkal jobban érezte magát: mind a szoba,

mind Koronszkij szagát kellemetlennek találta. Hívta a tenger, a tágas, tiszta óceán, a sós páráság. Jó lesz megint hajózni, jó lesz távol a szárazföldtől. A tenger és a hajó konzerválja az egészséget.

Mint a legtöbb hongkongi háztető, ez is tele volt mindenféle kalyibákkal: a messzi Új Területek, a sáros, meredek kowlooni és hongkongi hegyoldalak zsúfolt és engedély nélkül létesített viskótelepeivel szemben ez volt az egyetlen lehetőség. A rengeteg bevándorló már régóta elfoglalta a város utolsó négyzetcentiméterét is. - A legtöbb kalyibát - a tetőkön állók mind ezek közé tartoztak - engedély nélkül építették. A hatóságok ugyan a leghatározottabban ellenezték és tiltották az effajta kihágásokat, ugyanakkor azonban bölcsen szemet is hunytak fölöttük. Hiszen valahol csak kell lakniuk ezeknek a szerencsétleneknek is. A viskóknak természetesen nem volt csatornázásuk, nem volt víz, nem voltak meg a legelemibb higiéniai körülmények sem, de ezzel együtt is jobb volt, mint az utca. A háztetőkön élők ürítkezési módszere az volt, hogy végterméküket egyszerűen lepottyantották vagy lecsurrantották a tetőről. Ezért aztán hiába volt esetleg járda, a hongkongi jan mindig az úttest közepén haladt, sosem a gyalogjárón.

Szuszlov meg-meghajolva bújta át a ruhaszárító kötelek alatt, óvatos léptekkel haladt a tetőélet szemete és hordaléka közt, s ügyet se vetve a jelenléte kiváltotta gépies obszcenitásokra, derűs tekintettel figyelte az előtte ugráló-rohangászó kis utcakölyköket. - Kuaj lo! Kuaj lo! - hajtogatták nevetve, markukat tartva felé. Szuszlov azonban - noha szegénységük s jókedvük nem volt rá hatástalan - jobban ismerte már Hongkongot, mint hogy pénzt adjon nekik. Ehelyett csak végigsimított tenyerével néhány kurta kefefrizurán, és káromkodva elzavarta őket.

A tető túlszélén Ginny Fu házának lejárója úgy szökött magasba, mint valami régmódi hajókémény. Ajtaja félig nyitva volt. Lement.

- Helló, Gregy! - Ginny Fu rohanva sietett ajtót nyitni. Úgy volt öltözve, ahogy Szuszlov utasította, egyszerű kuliruhába, hátán malomkerék nagyságú, kúpos szalmakalappal. Arcát és kezét szándékosan bepiszkította,

- Kiköpött Greta Garbo! - mondta nevetve Szuszlov, miközben Ginny Fu a karjaiba vetette magát és szorosán megölelte.

- Te akar még digi-dugi mielőtt elmegy, hallod-e?

- Nyet. Következő hetekben sok idő. Sok idő, hallod-e? - Szuszlov lefejtette magáról a lányt. Hajnalban már párnázott vele egyszer, de inkább csak azért, hogy bizonyítsa férfiasságát, mint azért, mintha sarkallta volna a vágy. Ez a gond - tűnődött - a vágy. Unalmas ez a lány. - A tervet érted, hallod-e?

- Igen, igen - bólogatott Ginny Fu. - Én megy hetes rakodó, beáll kulik közé, visz bálát hajóra. Hajón megy ajtó feljárónak szembe, bemegy, ad papír. - Már húzta is elő a zsebéből, mutatva, hogy megvan. A papíron oroszul ez állt: „Hármas kajüt.” Boragyinov már tud a lányról. - Hármas kajütben én használ fürdő. Felvesz ruha mit vásároltál, és vár. - Ginny Fu újabb széles mosolyt villantott Szuszlovra. - Hallod-e?

- Nagyszerű. - A ruhák alig kerültek valamibe, és Ginny Fúnak így nem volt szüksége poggyászra - az feltűnhetett volna. Nem szabad, hogy feltűnjön.

- Biztos kell hozni semmi, Gregy? - kérdezte idegesen a lány.

- Nem kell semmi, csak arcfesték és női holmik. Minden zsebben. Érted?

- Persze - húzta fel az orrát Ginny Fu. – Vagyok én hülye?

- Jól van. Akkor indulj.

A lány megint megölelte. - Ó, köszönöm nyaralás, Gregy...! Ez lesz életemben legesnyaralás. - Kilépett a lakásból.

Szuszlov megéhezett, Odament az ütött-kopott hűtőhöz, kivett egy bonbont, s miközben szopogatta, meggyújtotta a gázt, és rántottasütésbe fogott. Megint kerülgetni kezdte a nyugtalanság. Nyugi. A terv jó, elkapod a tajpant, a rendőrség pedig csak rutinügy.

Ne törődj most ezekkel a dolgokkal. Gondolj inkább Ginnyre. Talán a tengeren majd nem lesz olyan unalmas. Hoz majd egy kis változatosságot, míg partot nem érünk. Vlagyivosztokban majd szélnek eresztem, én meg megyek a dácsámba Szergejevához, ahhoz a vadmacskához, egymásnak esünk, elmond majd mindennek, míg csak ki nem jövök a béketúrésból, akkor aztán leszaggatom róla a ruhát, tán még a korbáccsal is megcsapkodom megint, ő meg küzd, harcol, míg csak bele nem fúrom magam, s bele nem robbanok, és a robbanás velem sodorja valahova, Krisztosz tudja, hová, bárcsak örökre ott lehetnék. Aztán alszunk, én meg sose vagyok biztos benne, nem gyilkol-e meg álmomban. De ő is tudja, mi van: ha bármi történik velem, az embereim már viszik is a Vlagyivosztok melletti lepratelepre. A családjával együtt.

A rádióban a hétórás angol nyelvű híreket mondták.

- Jó reggelt! Itt a Radió Hongkong. További erős esőzés várható. A Victoria Bank hivatalosan is megerősítette, hogy a Ho-Pak valamennyi betétesének követelését kielégíti, s egyúttal arra kéri a betéteseket, hogy hétfőn nyugodtan álljanak sorba, mindenki megkapja a pénzét.

- Éjszaka kolóniaszerte számos földcsuszamlást jelentettek. A legsúlyosabb eset az Aberdeen fölötti illegális településen, Sau Ming Pingben és a wanchai Sui fai-terazon történt, ahol a földcsuszamlások számos épületet elsodortak. A jelentések szerint harminchárman veszítették életüket, - de féltő, hogy még sokan vannak a romok és a sártenger alatt.

- Nincs új fejlemény a Farkasemberek utáni nyomozásban. Mint ismeretes, ez a banda rabolta el és gyilkolta meg Mr. John Chent. A nyomravezetőnek százezer dollár jutalmat tűztek ki.

- Londoni források szerint a Szovjetunióban idén ismét gyenge eredményeket hozott a betakarítás...

Szuszlov a többire már nem figyelt. Tudta, hogy a londoni jelentés igaz. Szigorúan bizalmas KGB-előrejelzések már korábban tartalmazták, hogy aratáskor megint csak a szükségesnél kevesebb gabonát fognak betakarítani.

Krisztosz, hát miért nem vagyunk képesek ellátni magunkat? - szeretett volna felkiáltani. Tudta, mi az az éhínség, tapasztalatból ismerte, milyen az, mikor az embernek felpuffed a teste - az apja és anyja rémtörténeteiből megismert gyötrelmekről nem is beszélve.

Éhínség lesz hát megint, megint össze kell húzni a nadrágszíjat, külföldről kell gabonát vásárolnunk, fel kell élnünk nehezen szerzett keményvalutánkat, veszélybe, rettenetes veszélybe kerül a jövőnk, az élelem a mi Achilles-sarkunk. Sosincs elég. Sosincs elég szakember, traktor, műtrágya, vetőmag, a pénz legnagyobb része mindig fegyverre, hadseregre, repülőgépekre és hajókra kell, mert sokkalta fontosabb, hogy erősek legyünk, hogy meg tudjuk védeni magunkat azoktól a disznó kapitalistáktól meg azoktól a revizionista kínai disznóktól, fontosabb, hogy hadat viseljünk ellenük, hogy szétúzzuk őket, mielőtt ők zúznának szét minket. Élelem viszont sosincs elég se számunkra, se az ütközőállamaink számára – a Balkán, Magyarország, Csehszlovákia, Lengyelország, az NDK és a Baltikum számára. Hogy lehet, hogy ezeknek mégis a legtöbbször van elég? Úgy, hogy meghamisítják az aratási adataikat, hazudnak nekünk, becsapnak minket. Megvédjük őket, és ez a hála. Nem szeretnek, gyűlölnék minket, a hadseregünket, a KGB-t, lázadást szítanak ellenünk, mint például Magyarországon, ellenünk hangolják az ostoba tömegeket.

Az éhínség azonban forradalomhoz vezet. Mindig. Az éhínség rákényszeríti a tömegeket, hogy fellázadjanak a kormány ellen. Mit tehetünk hát? Láncon tartjuk őket, míg szét nem tiporjuk Amerikát és Kanadát, míg el nem vesszük a termőföldjeiket. És akkor a mi rendszerünkkel megduplázzuk a termést.

Ne áltasd magad, gondolta rosszkedvűen. A mezőgazdaságuk nem működik. Sose is működött. Egyszer majd működni fog. Addig viszont nem vagyunk képesek ellátni magunkat. Azok a bűdös parasztok, akik...

- Állítsd le magad - dünnyögte félhangon... Ez nem a te feladatod. Törődj a magad dolgával, és bízz a pártban!

Elkészült a rántotta, kenyeret szelt hozzá. A nyitott ablakon át eső permetezett be. Egy órája elállt az egész éjjel zuhogó zápor, de a szemben magasodó házak fölött még mindig fekete felhők komorlottak. Lesz még itt eső bőven, gondolta. Micsoda mocsok egy sziget: vagy aszály, vagy özönvíz. A szemben lévő tetőn egy szellőkés összedöntött egy tűzfalhoz törleszkedő, kartondobozokból tákolt kalyibát. Sztoikus lakói nyomban hozzáláttak a javításhoz, járni még alig tudó gyerekek segítettek nekik.

Szuszlov gyakorlott mozdulatokkal megterített magának, kedvelte a rendet. Halkan dudorászva hallgatta a rádióból áradó zenét. Minden a legnagyobb rendben, nyugtatgatta magát. Dunross elmegy az összejövételre, Koronszkij hozza a szükséges szereket, Plumm a klient, Roger biztosít, nekem pedig nincs más dolgom, mint körülbelül egy óra múlva elmenni a rendőr-főkapitányságra, aztán szépen felszállni a hajómra. Az éjféle apálykor isten veled, Hongkong, rohadj meg, ahol vagy, a Farkasemberek szépen eltemethetik a halottat...

A közeledő rendőrautó szirénázásának hallatán nyakszirtjén meredezni kezdtek a pihés hajszálak: Bénultan állt. A szirénázó autó azonban nem állt meg, továbbhaladt, lassan elhalt a hangja. Leült és hozzálátott a falatozáshoz. Aztán megszólalt a titkos telefon.

A kis Bell helikopter közvetlenül a felhők alatt a part fülé lendült, majd a helyoldalak emelkedését követve elhúzott a Peak fogaskerekűje és a lejtőkön emelkedő toronyházak fölött. Rotorja most már szinte érintette a felhőket.

A pilóta óvatosan feljebb emelkedett, lassított, megállt egy helyben, míg meg nem pillantotta a Nagy Ház parkjában, a hatalmas paliszanderfa mellett elterülő, ködfátyol lepte helikopter leszállót. Nyomban arrafelé fordította a gépet.

Dunross már várta. Mélyen lehajolt, hogy elkerülje a forgó lapátokat, beszállt a buborékszerű utasfülke bal oldalán, bekapcsolta a biztonsági övet, fejére illesztette a fejhallgatót. - Jó reggelt, Duncan - szólt a gégemikrofonba. – Nem gondoltam, hogy tud jönni.

- Én sem - felelte az idősebb férfi. Dunross állított a fejhallgató hangerején, hogy jobban hallja. - Kétlem, hogy vissza tudunk menni, tajpan. Megint nagyon gyorsan ereszkedik a felhőzet. Legjobb, ha azonnal indulunk. Maga vezet.

- Megyünk.

Dunross balkézssel óvatosan elfordította a gázadagolót, simán növelte a fordulatszámot, közben jobbal előre-hátra, jobbra-balra, apró körben megmozgatta a botkormányt, hogy érezze a mind gyorsabban sűrűsödő légpárnát, ballal a sebességet növelte-csökkentette, az emelkedést-süllyedést szabályozta, - jobbal az irányt kontrollálta, a lábkormányok segítségével egyenesben tartotta az instabil járművet, vigyázva, meg ne perdüljön. Szeretett helikoptert vezetni: sokkal érdekesebb feladatnak tartotta, mint a merevszárnyú gépek irányítását. Olyan fokú koncentrációt igényelt tőle, annyira össze kellett hozza szednie magát, hogy elfeledkezett a problémáiról; a repülés megtisztította. De csak ritkán repült egyedül. Az ég a profik birodalma és azoké, akik naponta repülnek, ezért mindig vitt magával egy oktatót - a másik ember jelenléte nem csorbította élvezetét.

Kezével érzekelte a légpárna tömörödését, aztán két-három centiméternyire elemelkedett a földtől a gép. Azonnal korrigálta az enyhe jobbra csúszást, ellenőrizte a műszereket, feszülten figyelt kifelé, füle ráhangolódott a motor zenéjére. Érezve, hogy minden stabil, fokozta a fordulatszámot, előre és egyujjnyira balra nyomta a botkormányt, a lábkormányokkal kompenzált, s egy lendületes, magasba törő és egyre gyorsuló kanyarral kilendült a hegyoldal fölé.

Miután irányba állt, lenyomta a botkormány rádiógombját, és bejelentkezett a Kai Tak irányítóközpontjának.

- Ügyeljen a fordulatszámra - mondta Duncan MacIver.

- Igen. Bocsánat. – Dunross a kelleténél egy árnyalattal gyorsabban korrigált, szidta is magát, aztán egyenesbe hozta a helikoptert. Nyugodt, egyenletes tempóban, háromszáz méteren repült a zöld tenger felett, az öblön átvágva Kowloon, az Új Területek, a hegyi verseny színhelye felé tartott.

- Tényleg indul, tajpan?

- Nem hiszem, Duncan - válaszolt Dunross a mikrofonon keresztül. - Repülni viszont mindenképpen szerettem volna. Már egy hete készültem rá.

A kis bérelhető helikopter Duncan MacIver tulajdona volt, a reptér volt az anyakikötője. Legtöbbször helyben vették igénybe, általában hatósági szemlékhez. Időnként a rendőrség, a tűzoltóság és a vámhivatal is használta. MacIver alacsony ember volt, annak idején az angol légierőnél szolgált, az arca ráncos, nagyon széles, éles szeme szüntelenül ide-oda villant.

Miután Dunross irányba állt, MacIver előrehajolt és méretre szabott, kör alakú kartonlapokat helyezett a műszerekre, így kényszerítve Dunrossot, hogy csak érzésre és hang után vezessen, csak a motor hangerejére és hangmagasságára támaszkodhasson; a lassulás azt jelentette, hogy a rotor erősebben dolgozik, tehát emelkednek - vigyázni kell a géptest állásszögére - a gyorsulás pedig azt, hogy süllyednek, magasságot veszítenek.

- Nézzen csak oda le, tajpan - mutatott MacIver a Kowloon mellett emelkedő hegyek oldalán tátongó sebhelyre, amely széles rendet vágva szántott keresztül az egyik viskótelepen. - Mindenütt földcsuszamlások voltak, lezúdult a sár. Hallotta a hétórás híreket?

- Igen, hallottam,

- Hadd vegyem át egy percre. - Dunross levette kezét és lábát a kormányokról. MacIver közelebb kanyarodott a szerencsétlenség színhelyéhez, hogy szemügyre vegye a kárt. A földcsuszamlás hatalmas pusztítást végzett, mintegy kétszáz kunyhót sodort el vagy temetett maga alá. A csuszamlás közelében álló kunyhók még annyira sem álltak a lábukon, mint annak előtte, a hegycsuszamlásokkal együtt járó tüzek füstje sűrű fátyolként lebegett a település fölött.

- Jézusom, ez rettenetes! - bukott ki Dunrossból.

- Én már hajnalban fent voltam. A tűzoltók megkértek, hogy segítsék nekik a Hármass Hegyen, Aberdeennél. Tegnapelőtt volt ott egy csuszamlásuk, egy kisgyerek csaknem megégett. Tegnap ugyanott megint megcsúszott a föld. Nagyon kényes a helyzet. A csuszamlás kiterjedése kábé hatvanszor tizenöt méter. Két-háromszáz kalyiba tűnt el, halott viszont mindössze tíz van... Pokoli szerencse. - MacIver körözött egy percig, felírt néhány szót egy jegyzetömbbe, aztán ismét az eredeti magasságba emelte és irányba fordította a helikoptert. - Vegye át - mondta.

Dunross átvette. A látóhatár jobb szélén feltűnt Sha Tin. Közelebb érve MacIver levette a műszereket takaró kartonlapokat. - Nagyszerű - mondta a kijelzőkre pillantva. - Pontosan ahol kell.

- Akadt mostanában valamilyen érdekesebb munkája?

- Többnyire csak rutinfeladatok. Holnap, ha az idő megengedi, visznek Macauba.

- Lando Mata?

- Nem, valami Banastasio nevű amerikai. Vigyázzon a fordulatszámra! Na, már ott is a leszállóhely.

Sha Tin, a halászfalu a közeli hegyekbe, a hegyi verseny színhelyére vezető utak mentén terült el.

Maga a pálya a hegyoldalban húzódott, és egy buldózerekkel kialakított egyenetlen földútból állt. A lejtők tövében tréléreken és utánfutókon már állt néhány kocs, de a nézők még épp csak lézengtek. Normális körülmények között százával szoktak tolongani, főleg európaiak. Ez volt a kolónia egyetlen autóversenye. A brit törvény tiltotta, nagy a közutak bármely szakaszát autóverseny céljára igénybe vegyék, ez volt az oka, hogy az évenkénti macaui amatőr Grand Prix-t a portugál városi tanács és a Hongkongi Sportkocsi és Rally Club közösen rendezte. Tavalay Guillo Rodriguez, a hongkongi rendőrség versenyzője nyerte a hatvankörös versenyt három óra huszonhat perces idővel, 72 mérföldes átlagsebességgel. Dunross egy Lotus ülésében és Brian Kok egy kölcsönkapott Jaguar E-ben öldöklő versenyt vívott a második helyért, míg Dunross a Halászkanyarba fordulva - ugyanazon a helyen, ahol ötvenkilencben, egy évvel az előtt, hogy átvette a tajpani tisztet, felrobbant autója motorja - durrdefektet nem kapott, s kis híján a halálát lelte.

Most a leszállásra összpontosított, tudta, hogy figyelik.

A megfelelő helyre érve simán, függőlegesen ereszkedett, míg meg nem érezte, hogy a leszállótalpak megérintik a földet. Talán még sosem szállt le ilyen jól.

MacIver nem szólt semmit, azzal gratulált, hogy természetesnek vette a dolgot, egy ideig csak nézte, mint végzi tanítványa a gép leállításához szükséges rutinműveleteket. - Hagyja csak, tajpan - mondta néhány másodperc után. - Úgy látom, azok az urak ott már tükön ülnek.

- Köszönöm.

Dunross behúzott nyakkal odament az esőkabátos csoporthoz, cipője hangosan cuppogott a sárban. - Jó reggelt.

- Hát ez rémes, - tajpan - mondta George T'Chung, Szaros T'Chung legidősebb fia. - Kipróbáltam a járgányomat, de már az első kanyarban beragadt. - A földútra mutatott. Az E-típusú Jaguar, tengelyig süppedt a sárba, egyik lökhárítója behorpadt. - Traktort kell szereznem. - Esőroham söpört végig rajtuk.

- Csak az időnket fecséreljük itt - mondta, savanyú képpel Don Nikklin. Harminc felé közeledő, alacsony, harcias ember. volt. - Már tegnap le kellett volna fűjnünk.

Igaza van, gondolta elégedetten Dunross, de akkor nem lett volna ürügyem a repülésre, és nem lett volna részem abban a gyönyörűségben, hogy téged dühöngeni lássalak. - Abban maradtunk, hogy megvárjuk a mai napot. Mindenki egyetértett, hogy nem sok esélyünk van - mondta eltúlzott udvariassággal. - Maga is ott volt. Az édesapja szintén. Eh?

McBride sietve közbeszólt. - Ezzel hivatalosan javaslom a verseny elhalasztását.

- Egyetérttek. - Nikklin sarkon fordult és visszament vadonatúj, négykerék meghajtású teherautójához, amelynek platóján takaros ponyvasátor alatt feltuningolt Porschéja állt.

- Kedves ember - jegyezte meg valaki.

Szóttalanul figyelték Nikklint, aki beült a teherautó vezetőfülkéjébe, ügyesen megfordult a csúszós földúton, és elhúzott a helikopter mellett.

- Kár, hogy ilyen szar alak - szólalt egy másik férfi - mert különben piszok jól vezet.

- Majd Macauban, igaz, tajpan? - kérdezte nevetve George T'Chung, előkelő hanghordozásán drága angol magániskolák hatása érződött.

- Igen, majd Macauban - felelte Dunross, alig várta már a novembert, hogy megint megverhesse Nikklint. Eddigi hat összecsapásukból háromszor ő került ki győztesen, de a Grand Prix- t sosem sikerült megnyernie, mivel egyik kocsija sem volt olyan erős, hogy elviselje súlyos jobb lábát. - Ezúttal megnyerem, esküszöm.

- Dehogyan nyeri, tajpan! Ez az év az enyém. Van egy 22-es Lotusom, teljesen felspécizve, hatvan körön át csak a stoplámpámat látja majd.

- Ahogy azt maga elképzei. Az új Jaguárom... Dunross elhallgatott: egy csúszkáló-szánkázó rendőrautó közeledett feléjük a sárban. Mit keres itt ilyen korán Sinderek? - összeszorult a gyomra. Délről volt szó. Keze akaratlanul is legombolt farzsebe felé mozdult, hogy ott van-e a boríték. Ott volt.

Az este, mikor visszament P. B.White dolgozószobájába, elővette s a lámpafényben ismét megvizsgálta a tizenegy cédulát. Semmit sem tudott kihüvelyezni belőlük. Örülök neki, gondolta. Odament a börtetejű íróasztal mellett álló fénymásolóhoz, s mindegyik lapról készített két másolatot. A három sorozatot egy-egy borítékba zárta. A borítékokat lepecsételte. Az egyikre ezt írta: "P.B. White-nak. Kérem, bontatlanul juttassa el a Struan cég tajpanjának kezeihez. Ezt betette egy találmányra kiválasztott könyvbe, amelyet ezután gondosan visszatett helyére, a polcra. Alan Medford Grant utasításának megfelelően a második, Riko Gresserhoffnak szánt borítékra csak egy nagy G-t írt. Ezt zsebre tette. Az eredeti példányokat a harmadik borítékba dugta, és azt is eltette. Még egyszer megnézte, nyom nélkül záródott-e a titkos ajtó, aztán kinyitotta a dolgozószoba ajtajának zárát, és visszament a többiekhez. Néhány perc múltán Gavallan, Casey és Riko társaságában elhagyta a helyiséget. Számos lehetősége volt ugyan, hogy átadja Rikónak a G betűs borítékot, de úgy gondolta, jobb lesz, ha ezzel vár, míg az eredetit ki nem szolgáltatta.

- Most adjam oda Sindereknek, vagy délben? - töprengett a rendőrautót figyelve: A kocsik megállt. Donald C.C.Smyth főfelügyelő szállt ki belőle. Sem Sinderek, sem Crosse nem jött vele.

- Jó reggelt - köszönt udvariasan Smyth, lovaglopálcájával megérintve sapkája ellenzőjét. A másik karja még mindig fel volt kötve. - Elnézést kérek, Mr. Dunross. Ezt a helikoptert ön bérlé?

- Igen, főfelügyelő úr - felelt Dunross. - Mi történt?

- Akadt egy kis dolgom odalent az úton, és láttam, hogy erre jön a habverő. Eszembe jutott, hátha kölcsönvehetném MacIvert meg a madarát egy órácskára... Vagy ha ön esetleg nyomban indul vissza, akkor utána.

- Egy másodperc és indulok. Elhalasztottuk a versenyt.

Smyth végigsiklatta tekintetét a földúton, mordult egyet. - Azt hiszem, bölcsen tették. Valaki holtbiztosan nyakát szegte volna. Akkor engedelmeivel beszélnek MacIverrel.

- Parancsoljon. Remélem nem valami komoly ügy.

- Á, nem, szó sincs róla. Bár elég érdekes história. Az eső kimosott két holttestet azon a környéken, ahol John Chent megtalálták.

A többiek közelebb húzódtak. - A Farkasemberek? - kérdezte döbbenten George T'Chung. - Ezeket is elrabolták?

- Feltételezzük. Mindkettő fiatal. Az egyiknek be van törve a koponyája, a másik szerencsétlennek félig lehasították a fejét, úgy nézem, talán egy ásóval. Mindkettő kínai.

- Jézusom! - George T'Chung egészen elfehéredett. - Smyth savanyú ábrázattal körülnézett. - Nem hallottak valami olyasmit, hogy egy gazdag ember fiait elrabolták volna?

Mindenki a fejét rázta.

- Nem lep meg - jelentette ki Smyth. - Az elraboltak családja legtöbbször elköveti azt az ostobaságot, hogy leáll egyezkedni az emberrablókkal, és nem értesíti a rendőrséget. A holttesteket sajnos civilek találták meg, úgyhogy holnap estére innentől Pekingig minden újság tele lesz vele.

- Helikopterrel akarja elszállítani a holttesteket?

- Nem, dehogya, tajpan. Az ügy csupán azért sürgős, hogy idehozzunk néhány helyszínelőt, mielőtt az eső végképp elmossa a nyomokat. Meg kell próbálnunk azonosítani a szerencsétleneket. Tud azonnal indulni?

- Igen, persze.

- Köszönöm. Elnézést kérek a zavarásért. Sajnálom, hogy Nemes Csillag nem nyert, jövő szombaton magára fogadok. - Smyth udvariasan biccentett és elment.

George T'Chung nem leplezte izgatottságát. - Mindannyian ki vagyunk téve ezeknek a nyomorult Farkasembereknek. Jézusom...! Hát, hogyan lehet védekezni ezek ellen?

Senki sem válaszolt.

73.

10 óra 1 perc

A hálószoza félsötétjében megszólalt a telefon. Bartlett felébredt. - Halló.

- Jó reggelt, Mr. Bartlett, Claudia Chen vagyok. A tajpan kérdezteti, hogy szüksége van-e még a kocsiira?

- Nem, nincs, köszönöm. - Bartlett az órájára nézett. - Jézusom... - motyogta; meglepte, hogy ilyen sokáig aludt. - Ööö... köszönöm, Claudia.

- A tajpeji utat áttettük péntekre, hétfő déli visszaindulással. Megfelel önnek?

- Igen, persze, meg.

- Köszönöm.

Bartlett letette és visszadőlt egy percre, hogy összeszedje magát.

Kéjesen nyújtózkodott, örült, hogy nincs semmilyen sürgős teendője, élvezte a lustálkodás ritka gyönyörét.

Hajnali négy óra volt, mikor kitette a "Ne zavarjanak!" táblát, leszólt, hogy tizig ne kapcsoljanak fel hozzá hívást, és lefeküdt. Orlanda az este elvitte Aberdeenbe, ahol kibérelt egy gyönyörcsónakot. Hajókáztak a csatornákon, az eső dobolása még meghittebbé tette a kajütöt, a parázstartót még melegebbé. A vacsora forró és ízletes volt.

- Sanghajban sok fokhagymát, csilit, paprikát és mindenféle fűszert használunk - magyarázta Orlanda, miközben tálalt, a pálcikák mintha finom ujjai meghosszabbításai lettek volna. - Minél északabbra megyünk, annál forróbb az étel, annál kevesebb rizst esznek, annál több kenyeret és tésztát. Észak gabonafogyasztó, rizst csak Kína déli részén esznek sokat. Még egy kicsit?

Jól belaktak, megitták a sört, amit Orlanda vitt magával. Bartlett jól érezte magát, úgy rémlett neki, szárnyakon jár az idő, miközben Orlanda érdekes ázsiai és sanghaji történetekkel szórakoztatja.

Később, mikor már leszedték az asztalt, s egymás mellé dőlve, egymáséba kulcsolt ujjakkal heverték a párnákon - csönd volt, csak az eső dobolt a vitorlavásznon -, Orlanda egyszer csak megszólalt. - Ne haragudjon, Linc, de szeretem magát.

- Ezért nem szoktam haragudni - felelte Bartlett, meglepetésében nem tudott udvariasabb választ adni.

- Pedig volna miért. Mert ez bonyolultabbá teszi a dolgokat. Sokkal bonyolultabbakká.

Hát igen, gondolta Bartlett. Amilyen könnyű egy nőnek azt mondani: szeretlek, olyan nehéz egy férfinak. Mert ha kimondja, máris szaván fogják. Nem jött nyelvére válasz.

Most itt hevert szállodai ágyán, fejét karjára hajtva, és felidézte magában az éjszakát. Megérintették, simogatták egymást, de nem csinálták végig, Nem mintha Orlanda nem akarta, vagy nem hagyta volna. Nem: Bartlett fogta vissza magát.

- Ilyet se csináltam még - dünnyögte félhangosan. - Ha egyszer egy lány megadta magát, én bizony

sose hagytam ki. - Most ahogy felidézte magában, milyen erővel fogta el őket a vágy, már bánta. "Én nem egy egyetlen éjszakára való eurázsiai rongy vagyok" - csengett a fülébe.

A taxiban, útban Orlanda lakása felé nem beszéltek, csak fogták egymás kezét. Ez a legrohadtabb az egészben, gondolta Bartlett, hülye, gyerekes dolog, csak fogni egymás kezét. Ha valaki egy hónapja vagy akárcsak egy hete azt mondja nekem, hogy én is kapható vagyok az ilyesmire, hát azt mondom: meszet evett. Komoly pénzt tettem volna az ellenkezőjére.

Pénz. Van bőven mindkettőnk számára. Még több is, mint amennyi kell. De mi lesz Caseyvel? És mi lesz a Par-Connal? A fontossági sorrendet be kell tartani. Kíváncsi vagyok, vajon Casey elmondja-e végre ezt a Murtagh-féle dolgot, és hogy eddig miért titkolózott.

Gornt? Gornt vagy Dunross? Dunrossnak van stílusa, és ha Banastasio ellenzi Dunrosst, ez csak a Dunross iránti bizalmat erősíti.

Miután beszámolt Armstrongnak a Banastasioval kapcsolatos feltételezéseiről, Armstrong azt mondta: - Majd meglátjuk, mit tudunk kideríteni, bár Mr. Gornt van olyan feddhetetlen, mint bárki más itt a kolónián. Legyen nyugodt, ez a Vincenzo Banastasio nekünk is nagyon szagos. De hát ő elsősorban az Államokban veszélyes, nem?

- De igen. Én viszont elmondtam Rosemontnak egy...

- Nagyon helyesen tette! Okos húzás volt: Rosemont rendes ember. Ed Langannal is beszélt?

- Nem. ő is CIA- s?

- Én hivatalosan még azt sem tudom, hogy Rosemont az-e, Mr.Bartlett. A dolognak ezt a részét rám bízhatja. A fegyverekkel kapcsolatban van valami elgondolása?

- Nincs.

- Mindegy, nem baj. Továbbítom az információt, és érintkezésbe lépek Rosemonttal. Egyébként nagyon érti a dolgát.

Bartlett bensején borzongás futott végig. Kell is, hogy nagyon értse a dolgát, ha a maffiával akar kikötni. Már ha Banastasio valóban maffiózó.

A telefonért nyúlt, Casey szobáját hívta. Nem vették föl, ezért leszólt a portára, megkérdezte, van-e számára valamilyen üzenet. Ami jött, felelte a recepciós, azt már mind becsúsztták az ajtaja alatt. Küldjük fel a táviratokat és telexeket is?

- Igen, persze. - Casey Tcholoktól van üzenet?

- Nincs, uram.

- Köszönöm.

Kipattant az ágyból, odament az ajtóhoz: a telefonüzenetek között egy boríték is hevert a padlón. Megismerte a kézírást. Az üzenetek mind üzleti ügyek voltak, egyet kivéve: "Mr. Banastasio telefonált, kéri, hogy hívja vissza." Felbontotta Casey borítékját. A levél kilenc óra negyvenötökor íródott, és így szólt: "Szia, Linc! Szépséged fenntartása érdekében nem akartam megzavarni az álmodat. Hat körül jövök vissza. Jó mulatást!"

Hová mehetett? - tűnődött szórakozottan.

Felvette a kagylót, hogy felhívja Rosemontot, de meggondolta, magát, és inkább Orlandát tárcsázta. Nem vette föl. Még egyszer tárcsázta a számot. Kicsengett, kicsengett, de nem vették fel.

- A fene egye meg!

Este úgyis vele vacsorázol, miért vagy hát ilyen ideges? - kérdezte magától. Itt vacsorázom vele a V and A tetején, hogy is mondta Orlanda?

- A jobb emberek mind ide járnak, Linc! Egyszerűen remek a konyhája, erről beszél egész Ázsia! Ez a legjobb!

- Ha ennyit eszem, egy hét múlva már egy tonna leszek.

- Maga? Soha. Soha, soha, soha. Ha akarja, elmegyünk utána sétálni, vagy ha eláll az eső, teniszezünk. Azt csinálunk, amihez kedve van, Linc. Jaj, Linc, annyira szeretem...!

Casey a kowlooni kikötő korlátjára támaszkodott a kavargó embertömegben. Khakiszín pantallót és alakját diszkréten követő sárga selyemblúzt vett fel az alkalomra, hasonló színű kasmírpulóverét lezserül a nyakába kötötte. Lábán bebújós cipőt viselt, terjedelmes retiküljében egyebek között egy fürdőruha is lapult. Nem mintha ma sok hasznát venném - gondolta, ahogy a Mid Levelsig felhőbe burkolózott Peakre, majd a szürkén sötétlő keleti égboltra és a széles esősávra nézett, amely már elérte a szigetet. Fent, az öböl fölött apró helikopter igyekezett nagy kelepelve a centrum felé, majd leereszkedett az egyik épület tetejére. Nem a Struan Building az? De igen, egészen biztos. Vajon Ian ül benne?

Lehet, hogy mégiscsak megtartották a hegyi versenyt? Ian este azt mondta, le fogják fűjni, de ettől függetlenül akadhatnak, akik megpróbálják.

Ekkor észrevette a közeledő motoros jachtot. Nagy, drága, elegáns hajó volt, tatján az angol kereskedelmi hajók lobogója lengett, masszív árbocán élénk színű árbocszalag. Ki tudta venni a kormánynál álló Gorntot. Gornt sportosan öltözött ma reggel, vászonnadrág volt rajta, ingujját feltúrta, fekete haját szétborzolta a tengeri szél. Integetni kezdett, Casey visszaintegetett. Mások is voltak a fedélzeten: Jason Plummot a lóversenypályáról ismerte, Sir Dunstan Barre-t a tajpan összejövételéről. Barre elegáns kék blézerben és fehér pantallóban volt, Pugmire hasonló tengerészöltözékben.

Gornt elegáns ívben a parthoz kanyarodott, két matróza hosszú csáklyával a kezében vigyázott, hogy a hajótest ne ütődjék a partfalnak. Casey elindult a vizes, csúszós lépcsők felé. Odalent a lépcső tövében már ott állt öt színes ruhákba öltözött, nevetgélő, fecserésző, integető kínai lány. Miközben nézte őket, egy matróz segítségével egymás után a fedélzetre ugrottak, rögtön le is rúgtak magas sarkú cipőjüket. Az egyik

- mintha régi jó ismerősök volnának - nyomban odaszaladt Barre-hoz, a másik Pugmire-hoz, a harmadik Plummhoz, a másik kettő nevetve lement a fedélközbe.

Megáll az eszem, gondolta utálkozva Casey. Ez is egy afféle kanbuli. Már épp vissza akart fordulni, mikor észrevette, hogy Gornt a korlát fölött áthajolva neki integet. - Jó napot, Casey! Jöjjön fel!

A hajó fel- le ringatózott a vízen, a hullámok ritmikus csobbanásokkal csapdosták a hajótestet és az alsó lépcsőfokokat. - Jöjjön nyugodtan, nem kell félni! - kiáltotta Gornt.

A lebecsülésként értékelt mondat hallatán Casey nyomban leszaladt a lépcsőn, - a matróz segítőkészen nyújtott kezét elutasítva, kivárva a megfelelő pillanatot, ugrott. - Ez olyan volt, mintha világeletemben ezt csinálta volna!- mondta elismerően Gornt Casey elé jöve.

- Isten hozta a Sea Witch fedélzetén.

- Én szeretek vitorlázni, Quillan, de azt hiszem, ez itt most nem az én világom.

- Hogyhogy? - Gornt a homlokát ráncolta, Casey látta rajta, hogy valóban nem érti. - A lányokra céloz?

- Igen.

- Ők csupán a vendégeim vendégei. - Gornt tekintete Casey szemébe mélyedt. - Azt hittem, maga egyenlő bánásmódra törekszik.

- Miben?

- Azt hittem, azt szeretné, ha egyenlő félként kezelnék a férfiak világában. Üzleti ügyekben ugyanúgy, mint a szórakozásban. - Ez így is van - mondta hidegen Casey.

Gornt továbbra is barátságos maradt. - Az háborítja fel, hogy a többiek házas emberek, és maga ismeri egyik-másik feleséget?

- Igen. Azt hiszem.

- Nem igazságtalan most?

- Nem, nem hinném - feszengett Casey.

- Maga az én vendégem, a többiek a vendégeim vendégei. Ha egyenlőségre vágyik, el kell tudni viselnie, hogy egyenlőként kezelik.

- Ennek semmi köze az egyenlőséghez.

- Azzal, hogy magát most idehívtam, jeleztem, hogy megbízom magában. Mint egyenlő félben. Meg kell vallanom, a többiek nem tartják magát olyan megbízhatónak, mint én. - Gornt mosolya kissé veszített barátságosságából. - Közöltem velük, hogy ha akarnak, mennek, ha nem akarnak, maradhatnak. Ezen a

hajón azt teszek, amit akarok. És jótállok a maga diszkréciójáért. Ez itt Hongkong, itt mások a szokások. Ez nem egy puritán társadalom, de azért van néhány nagyon szigorú szabálya. Maga egyedül van. Hajadon. Nagyon csinos és nagyon szívesen látott vendég. Ugyanolyan jogokat élvez, mint egy férfi. Ha maga Linc felesége volna, akkor most nem kapott volna meghívást sem egyedül, sem a férjével együtt, az viszont megtörténhetett volna, hogy őt meghívom. Aztán, hogy ő mit mesél magának, mikor hazamegy, az már az ő dolga.

- Azt akarja mondani, hogy az ilyen vasárnapi vitorlás muri Hongkongon bevett szokás?

- Nem, erről szó sincs. Egyszerűen csak arról van szó, hogy a vendégeim megkérdezték: hozhatnak-e magukkal valakit, aki elszórakoztatja őket az esetleg unalmasan is alakulható hajóúton. - Gorntnak a szeme sem rebhent.

A Sea Witchet újabb erőteljes hullám emelte hátára. Barre és barátnője megtántorodott, csaknem elestek. A lány elejtette a pezsgőspoharát, Gornt nem mozdult. Casey sem. Még csak meg sem kapaszkodott.

- Gyakran vitorlázik?- kérdezte meglepetten Gornt.

- Van egy öt és fél méter hosszú, Olympic osztályú üvegszál erősítésű, szlúp vitorlázatú hajóm. Egy utánfutón tartom. Hétféteken időnként kifutok vele.

- Egyedül?

- Legtöbbször. Időnként Linc is elkísér.

- Ő most a hegyi versenyen van?

- Nem, úgy hallottam, elhalasztották.

- És délután megy Tajpejre?

- Nem, úgy tudom, azt is elhalasztották.

Gornt bólintott. - Okosan tették. Holnap sok lesz a dolog. - Barátságos volt a tekintete. - Bocsásson meg, amiért megbántottam. Már sajnálom, hogy a többieket is meghívtam.

Casey különös gyöngédséget hallott ki Gornt hangjából: - Én is sajnálom.

- Azért volna kedve maradni? Örölnék neki. Mindazonáltal számítok a diszkréciójára - jótálltam érte.

- Maradok - mondta egyszerűen Casey. - Köszönöm a bizalmat.

- Jöjjön a hídra. Van pezsgő, és azt hiszem, az ételek is ízleni fognak.

Most, hogy immár döntött, Casey félretette fenntartásait, és elhatározta, hogy élvezni fogja a napot. - Hová megyünk? - Fel Sha Tinhoz. Arrafelé nyugodt a tenger.

- Gyönyörű ez a hajó, Quillan.

- Egy perc, és körülvezetem. - Megint szemerkélni kezdett az eső, behúzódtak a védőtető alá. Gornt a kronométerre pillantott: tíz múlt tíz perccel. Már éppen parancsot akart adni az indulásra, mikor Peter

Marlowe robogott le a lépcsőn, s szökkent a hajóra. Elkerekedett a szeme, mikor észrevette Caseyt.

- Elnézést a késésért, Mr. Gornt.

- Nem tesz semmit, Mr. Marlowe - felelte Gornt. - Néhány percet már előre bekalkuláltam... tudom, hogy van az az apróságokkal. Bocsássanak meg egy másodpercre. Azt hiszem, ismerik egymást. Casey egyébként az én vendégem. A diszkréciójáért jótállok. - Rámosolygott Caseyre. – Ugye?

- Természetesen.

Gornt otthagya őket, a hídra ment, hogy átvegye az irányítást. Marlowe és Casey zavarodottan nézett egymásra. A tengeri szél által hajszott eső mind nagyobb erőre kapott.

- Nem gondoltam, hogy itt találkozom magával, Peter - szólalt meg Casey.

- Én sem számítottam magára. Casey egy ideig csak nézte, barna szeme meg se rebbent. - Árulja el... a magáé valamelyik lány? Őszintén.

Marlowe mosolygott, de valahogy furcsán. - Még ha így volna is, akkor is azt válaszolnám, hogy semmi köze hozzá. Diszkréció meg hasonlók. Egyébként maga Gornt barátnője?

Casey döbbsentem meredt rá. - Nem, dehogy!

- Akkor mit keres itt?

- Nem tudom. Gornt csak meghívott, mint olyan embert... aki a férfiakéval egyenlő jogokat élvez.

- Vagy úgy. – Peter Marlowe megkönnyebbült. - Gorntnak elég furcsa humora van. Na, mindegy, én figyelmeztettem. Ami pedig a kérdését illeti: a Marlowe-háremnek mindig legalább nyolc tagja van! - mondta nevetve. Casey együtt nevetett vele. Marlowe - immár komolyabban, hozzáfűzte még: Fleur miatt nem kell aggódnia. Nagyon okos asszony.

- Bárcsak én is az volnék, Peter. Ez az egész... nagyon új nekem.

Bocsásson, meg, amiért... Ne haragudjon.

- Számomra is új. Még sosem vettem részt ezeken a vasárnapi hajókázásokon. Nem is tudom... - Marlowe ajkáról lefagyott a mosoly, Casey követte a tekintetét. A feljáróból Robin Grey lépett ki a fedélzetre, pezsgőt töltött magának, majd a karjába csimpaszkodó lánynak.

Casey megfordult és Gorntra nézett. Gornt hol az egyik, hol a másik férfit figyelte, aztán Caseyre pillantott. – Jöjjön! - kiáltotta. - Van itt bor, pezsgő, Bloody Mary... De ha inkább kávé inni, van az is. Kifejezéstelen volt az arca, de remekül szórakozott.

11 óra 15 perc

- Ismétlem, Mr.Sinders: nem tudok semmiféle táviratról, semmiféle Arthurról, semmiféle dossziéről, semmiféle amerikaiáról, és nem ismerek semmiféle Jurij Bakjan őrnagyot... Akiról ön beszél, az Igor Voranszkij első osztályú matróz volt. - Szuszlov eltökélten uralkodott indulatain. Sinders ült vele szemben a rendőrfőkapitányság jellegtelen kihallgatóhelyiségének íróasztala mögött. Arra számított, hogy Roger Crosse is jelen lesz, hogy segítsen. De mióta megérkezett, színét se látta.

Vigyázz, figyelmeztette magát, egyedül vagy. Roger nem fog segíteni. Igaza is van: rá nagyon kell vigyázni. Ami pedig Boragyinovot illeti, rá sem lehet számítani. Az első tisztre pillantott: mintha karót nyelt volna, úgy ült mellette, szemmel láthatólag roppant kényelmetlenül érezte magát.

- És továbbra is kitart a mellett, hogy annak a kémnek, Dimitrij Metkinnek a valódi neve nem Leonov volt, Nyikolaj Leonov és hogy ő sem volt KGB-s őrnagy?

- Ez képtelenség, agyrém. Ezt az incidenst jelenteni fogom a kormánynomnak és...

– Befejezték már a javításokat?

- Igen, pontosabban éjfélre meglesz. Mi jó pénzt hozunk Hongkongnak, mindig kifizetjük, ami...

- Igen. És nem csinálnak egyebet, mint különös kis problémákat. Mint Leonov őrnagy, mint Bakjan.

- Metkinre gondol? Szuszlov afféle elterelő manőverként Boragyinovhoz fordult. - Maga ismer valamilyen Leonovot?

- Nem ismerek, kapitány elvtárs - dadogta Boragyinov. - Nem ismerünk ilyen nevű embert.

- Megérik a pénzüket... - sóhajtott fel Sinders. – Szerencsére Leonov elég sokat elmondott nekünk magukról és az Ivanovról, mielőtt meggyilkolták. Igen... Leonov őrnagy nagyon segítőkész volt. - Hangja váratlanul korbácsként hasította levegőbe. - Boragyinov első tiszt! Szíveskedjék kint várakozni!

Boragyinov falfehér arccal felpattant és kiment. Az ajtó előtt egy ellenséges tekintetű kínai ügynök egy szék felé tessékelte, és nyomban becsukta az ajtót.

Sinders félretette a pipáját, cigarettát vett elő, kényelmesen rágyújtott. Eső dobolt az ablakon. Szuszlov elszorult szívvel várakozott, bozontos szemöldöke alól feszülten figyelte ellenségét, s közben azon törte a fejét, mit tartogat számára Roger Crosse, ami olyan sürgős. Ma reggel megszólalt a titkos telefon. Arthur volt az, azt kérdezte, tudna-e ma este nyolc körül a Sinclair Towersben találkozni Roger Crosse-szal. - Mi ilyen sürgős? Estére már a hajón kell lennem, hogy...

- Nem tudom. Roger azt mondta, sürgős. Nem volt idő társalogni. - Koronszkijjal találkozott?

- Igen, mindent megbeszéltünk. Tudja szállítani?

- Persze. Még jóval éjfél előtt.

- A központ számít magára - hazudta Szuszlov. - Mondja meg a barátunknak, hogy ez utasítás.

- Nagyszerű. Nem fogunk csalódást okozni.

Szuszlov kihallotta Arthur hangjából az izgatottságot: némiképp enyhítette félelmét. Most megint félni kezdett. Rosszul érezte magát itt a kapitányságon, ennyire közel a hosszabb itt- tartózkodáshoz. Sinders nagy tekintélynek örvendett KGB-s körökben: elhivatott, éles eszű embernek ismerték, aki időnként még gondolatolvasásra is képes. - Nagyon unom már ezeket a kérdéseket - mondta. Felállt, végigmérte Sinderst. Nem értette, miért jött ide Hongkongra az MI-6 főnöke. – Elmegeyek.

- Meséljen nekem a Szevrinről.

- Miféle Szevrinről? Nem vagyok köteles sem itt maradni, sem válaszolni a kérdéseire, nem va...

- Ahogy mondja, kapitány elvtárs. Normális körülmények között csakugyan így van. Most azonban az egyik emberét kémkedésen érték, és amerikai barátaink nagyon szeretnék magát vendégül látni.

- Hogy?

- Ahogy mondom. És sajnos, ők nem olyan türelmesek, mint mi.

Szuszlovra megint rátört a rettegés... - Megint fenyeget! Miért fenyegetőzik? - füstölgött. - Mi tiszteletben tartjuk a törvényt. Nem vagyok felelős a történetekért. Követelem, hogy azonnal engedjenek vissza a hajómra!

Sinders csak ránézett. - Rendben van. Parancsoljon, távozzhat.

- Elmehetek?

- Igen, természetesen. Vizontlátásra.

Szuszlov néhány pillanatig hitetlenkedve nézett rá, aztán sarkon fordult, és az ajtó felé indult.

- Azt természetesen felettesei fülébe juttatjuk, hogy kiadta nekünk Leonovot.

Szuszlov megtorpant, arcszíne hamuszürkére váltott. - Mit csinálnak?

- Leonov egyebek között elmondta, hogy maga bátorította a postaszolgálatra. És hogy aztán szépen leadta a drótot.

- Hazugság! Ebből egy szó. sem igaz! - Szuszlov agyán átvillant, hogy ahogy Metkint, esetleg Roger Crosse-t is lekapcsolták.

- Vagy talán nem maga adta le a drótot az észak-koreai ügynököknek Bakjanról?

- Nem én voltam - motyogta Szuszlov. Nagyon megkönnyebbült, látva, hogy Sindere csak cukkolja, és minden valószínűség szerint nincs konkrétum a kezében. Némiképp visszanyerte önbizalmát. - Ennek se füle, se farka, Nem ismerek egyetlen észak-koreait sem.

- Én hiszek magának, de az első direktorátus nem lesz ilyen hiszékeny. Volt szerencsém.

- Mire céloz?

- Meséljen nekem a táviratról.

- Nincs mit mesélnem. A főfelügyelőjük téved, nem én ejtettem el.

- Dehogynem. Ki az az amerikai?

- Nem ismerek semmiféle amerikaiat.

- Meséljen nekem a Szevrinről.

- Nem tudok semmiféle Szevrinről. Azt sem tudom, eszik-e vagy isszák.

- Biztosra veszem, hogy a KGB-s feletteseit nyugtalanítják ezek a kiszivárogtatások, és nagyon bizalmatlanok. - Ha sikerül kifutniuk, javaslom, hogy se maga, se az első tisztje, se a legénysége egyetlen tagja, de még a hajója se jöjjön vissza többé ezekre a vizekre...

- Megint fenyegetőzik? Ebből nemzetközi botrány lesz. Értesíteni fogom a kormányomat, a magáét úgyszintén, és majd...

- Mi ugyanezt fogjuk tenni. Hivatalosan és bizalmasan egyaránt. Nagyon bizalmasan. - Sindere mosolygott, de a szeme hideg volt, akár a jég.

- Elmehetek végre?

- El. Információért cserébe.

- Miféle információért?

- Ki az az amerikai, és kicsoda Arthur?

- Nem ismerek semmiféle Arthurt. Mi a családneve?

- Éjfélig várok. Ha maga úgy hajózik el, hogy előtte nem ad választ ezekre a kérdésekre, gondom lesz rá, hogy a maguk londoni tengerészeti attaséja tudomást szerezzen róla, hogy a különleges osztály által biztosított szívességek fejében maga árulta el Leonovot és Bakjant.

- Ebből egy árva szó sem igaz, ezt maga is tudja.

- Ötszáz ember látta magát Crosse főfelügyelővel a lóversenypályán. Akkor árulta el neki Metkint.

- Hazugság. - Szuszlov igyekezett palástolni rettegését. Sinders halkán fölnevetett. - Az majd kiderül. Abban viszont biztos vagyok, hogy a londoni tengerészeti attasé kapva kap a lehetőségen, hogy előnyös színben tüntesse fel magát a felettesei előtt. Nos?

- Én ezt nem értem - mondta Szuszlov, de nagyon is értette. Kutyaszorítóba került.

Sinders előrehajolt ültében, hogy kiveregesse pipájából a hamut. - Most jól figyeljen rám - mondta ellentmondást nem tűrően. - Az amerikaiért és Arthurért az életét kínálom cserébe.

- Nem ismerek semmiféle Arthurt.

- A dolog kettőnk közt marad. Nem mondom el senkinek. Erre szavamat adom.

- Nem ismerem Arthurt.

- Maga csak rámutat, és már meg is menekült. Maga is profi, én is az vagyok, mindketten tudjuk, mi az a csereügylet, mi az, hogy biztonság, és hogy időnként elő- előfordulnak apró, nagyon bizalmas egyezkedések. Magát most elkaptuk, tehát magának kell szállítania. Ha nem mondja meg nekem, kicsoda Arthur, és elhajózik, én aláírom magának. Ez olyan biztos, mint hogy most itt ülök. - Sindere tekintete összekapcsolódott Szuszlovéval. - Volt szerencsém, kapitány elvtárs.

Szuszlov felállt és kiment. Csak akkor lélegzett fel, mikor már Boragyinovval együtt kint volt az utcán, kint Hongkong valóságában. Bementek a legközelebbi bárba. Szuszlov dupla vodkát rendelt.

Krisztosz! - szeretett volna felkiáltani. Ha megteszem, végem. Ha nem teszem meg, akkor is. Az az istenverte távirat! Ha kiadom nekik Banastasiót és Arthurt, azzal elismerem, hogy tudok a Szevrinről. Örökre kiszolgáltatam nekik magam. Ha nem teszem meg, holtbiztosan végem. Akár így, akár úgy, most már veszélyes volna hazatérni. És ugyanolyan veszélyes ide visszajönni. Így vagy úgy, de mindenképpen meg kell szereznem azokat a dossziékat vagy Dunrosst, hogy általuk megvédhessem magam. Így vagy, úgy, de...

- Kapitány elvtárs...

Szuszlov Boragyinov felé kapta a fejét, oroszul szitkozódva ráripakodott. A fiatalabb férfi elsápadt, kövé dermedt, torkán akadt a szó.

- Még két vodkát! - rendelkezett Szuszlov.

A pultoslány rámosolygott. - Engem Sallynek hívnak, és téged?

- Kopy le! - förmedt rá Boragyinov.

- Tou nien lo mo, kopj le te! Vagy te kicsoda, hallod-e? Nekem nem tetszik tied arc, kopj le te gyorsan! - A lány harcra készen megmarkolta a vodkáspalack nyakát.

- Kérj tőle bocsánatot! - csattant fel Szuszlov. Nem akart botrányt, és abban sem volt biztos, nem besúgó-e a lány. A kapitányság itt van szemben.

Boragyinov meghökkent. - Én?

- Kérj tőle bocsánatot, te fattyú!

- Bocsánat - morogta elvörösödve Boragyinov.

A lány felkacagott. - Mondjad, nagy ember, akarsz digi-dugi? - Nem - válaszolta Szuszlov. - Csak vodkát.

Crosse kiszállt a rendőrautóból, és a szemerkélő esőben besietett a Struan Buildingbe. Háta mögött az utcán esernyős embertömegek tolongtak a járdán: munkából jöttek, munkába mentek. Hongkongon a vasárnap nem általános szünnap.

Crosse a huszadikon szállt ki.

- Jó napot, főtanácsos úr. Sandra Yi vagyok, Mr. Dunross titkárnője. Erre tessék.

Végigmentek a folyosón, Crosse-nak szemébe tűnt, milyen gömbölyűségek hullámzanak Sandra Yi csongszamja alatt. Sandra Yi egy ajtó előtt megállt, kinyitotta Crosse-nak. Crosse bement.

- Jó napot, Edward - köszöntötte Sinderst.

- Korábban jött, mint rendszeren. - Sinders éppen sört kortyolgatott. - Régi katonaszokás, ugye? Mindig öt perccel előbb érkezni.

Háta mögött, a fényűző tárgyalóteremben egy alaposan megpakolt bárszekrény állt. A bárszekrény tetején egy kávéfőző.

- Parancsol valamit, uram? - kérdezte Sandra Yi. - Van bekevert Blody Marynk.

- Köszönöm, de csak kávé. Minden nélkül - felelte Crosse. Sandra Yi kiszolgálta, aztán kiment.

- Na, hogy ment? - kérdezte Crosse.

- A vendégünkkel? Jól, kifejezetten jól. Épp hogy csak maga alá nem piszkított. - Sinders elmosolyodott. - Magnóra vettem az egészset, ha van kedve, ebéd után meghallgathatja. Az ebédről jut eszembe: mondja csak, Roger, lehet itt Hongkongon halas sült krumplit kapni?

- Persze, hogyan lehetne. - Crosse lenyelt egy ásítást. Jóformán egész éjjel fent volt, a páncléteremben exponált filmtetekercseket hívta elő. Reggel óriási izgalommal kétszer is végigolvasta a valódi AMG- jelentéseket. Magában elismerte: Dunrossnak tökéletesen igaza volt, hogy ennyire körültekintően járt el. És bármennyit fizetett is, AMG ezekkel a jelentésekkel megszolgált érte. Ezek a papírok kétségtelenül egy vagyont érnek.

A kettős kardáncsuklós felfüggesztésű óra csengő ütéssel jelezte az egész órát. Nyílt az ajtó, lendületes léptekkel Dunross jött be. - Jó napot. Köszönöm, hogy idefáradtak.

Crosse és Sindere udvariasan felállt. Kezet fogtak. - Még egy kis kávé?

- Köszönöm, nem kérek, Mr. Dunross.

Dunross egy lepecsételt borítékot vett elő a zsebéből, és odaadta Sindere-nek. Crosse feszült figyelemmel követte minden mozdulatukat. Sindere a tenyerén latolgatta a borítékot, Crosse észrevette, hogy kissé remegnek az ujjai. - Ön természetesen elolvasta a tartalmát, Mr. Dunross.

- Igen, Mr. Sindere.

- És?

- Nincs és. Győződjön meg róla a saját szemével.

Sindere felbontotta a borítékot. Ráméredt az első oldalra, aztán átlapozta a többi tizenegyet. Crosse olyan helyen állt, ahonnan nem látta, mi van a papírokon. Sindere szóltanul átnyújtotta neki a legfelsőt. A kód betűi és számai semmit sem jelentettek neki.

- Úgy néz ki, mintha levágtak volna belőlük egy darabot. - Crosse Dunrossra nézett. - Eh?

- Briannel mi van?

- Ezeket hol tartotta, Ian? - Crosse észrevette, hogy Dunross tekintete némiképp megváltozik.

- Én betartottam az egyezség rám eső részét. Önök betartják a magukét?

- Sindere leült. - Én nem köttem semmiféle egyezséget, Mr. Dunross. Én mindössze annyit mondtam: elképzelhető, hogy a kérése esetleg teljesíthető.

- Eszerint nem engedik el Brian Kokot?

- Elképzelhető, hogy az ön által kért időpontban ott lesz az ön által megjelölt helyen.

- Ez minden, amit mondani tud?

- Sajnálom.

Hosszú csend következett. Az óra tiktakolása szinte betöltötte a szobát. Újabb esőroham vert végig az ablakon, reggel óta esett, bár időnként el-elállt. Az időjárás jelentések azt jelezték, hogy a vihar hamarosan elvonul, de a ciszternákba az eső ellenére alig került valamicske víz.

- Közölné velem, mik az esélyeim? Hálás volnék, ha pontosan közölné.

- Mindenekelőtt három kérdés: maga vágott le ezekről a lapokról valamit? - Igen.

- Mit?

- AMG írásbeli utasításokat adott. Öngyújtót kellett tartanom az általa megjelölt oldalak jobb alsó sarka alá. Láthatatlan tintával írt szöveg volt rajta, csak hevítés hatására tűnt elő. Miután elolvastam, megint csak Grant utasításait követve, kivágtam és megsemmisítettem a szóban forgó darabokat. Meg a levelét.

- Másolatot megőrzött?

- A tizenegy darabról? Igen.

- Kénytelen vagyok elkérni.

- Ha eleget tett az egyezésnek, megkaphatja - mondta udvariasan Dunross. - Szóval? Mik az esélyek?

- Kérem, adja át a másolatokat.

- Ha eleget tesz az egyezésnek, átadom. Hétfőn napszálltakor.

- Sinders tekintete vágott, mint a késpenge. – Kérem a másolatokat. Most rögtön.

- Ha teljesít. Ezt már eldöntöttem. Szóval? Mik az esélyek?

- Fele-fele - válaszolta Sinders; csak próbára akarta tenni Dunrosst.

- Rendben van. Köszönöm. Intézkedtem, hogy kedd reggel mind a tizenegy oldal jelenjen meg a China Guardianban és két kínai újságban, egy nacionalistában és egy kommunistában.

- Akkor ezt ön a saját kockázatára teszi. Őfelsége kormánya nem kedveli, ha kényszerítik.

- Fenyegetőztem? Nem. Egyáltalán nem. A sok betű és szám csupán egy értelmetlen jelhalmoz, amit talán - talán - csak egy hivatásos rejtjelfejtő tud értelmezni. Ha egyáltalán van valami értelme. Mert az is lehet, hogy ez az egész csak egy halott tréfája.

- A hivatali titoktartásról szóló törvény alapján ezt megakadályozhatom.

- Természetesen megpróbálhatja - bólintott Dunross. - De ha én egyszer úgy akarom, ezek az oldalak a héten megjelennek valamelyik újságban. Még ha kisbalták potyognak is az égből. Alan Medford Grant a belátásomra bízta, mit tegyek. Van még valami, Mr. Sinders?

Sinders tétovázott. - Nincs. Nincs. Köszönöm, Mr. Dunross. Dunross hasonlóképpen udvariasan az ajtóhoz lépett és kitarta. - Elnézésüket kérem, de sajnos dolgom van. Köszönöm, hogy idefáradtak.

- Crosse előreengedte Sinderst. A lifthez mentek. A recepciós asztalnál ülő Sandra Yi már

megnyomta nekik a hívógombot. - Bocsásson meg, uram! - szólította meg Crosse-t. – Nem tudja véletlenül, mikor tér vissza Brian Kok a kolóniára?

Crosse ránézett. - Ezt nem tudom pontosan, de ha kívánja, megtudakolhatom. Miért kérdezi?

- Úgy volt, hogy péntek este elmegyünk vacsorázni, - de se a házvezetőnője, se az irodája nem tudja, hol van.

- Szívesen utánanézek.

A telefonközpont kapcsolótáblája berregni kezdett. - Köszönöm, uram - mondta Sandra Yi, és fölvette a kagylót. - Struan, tessék parancsolni. Egy pillanat. - Átállított egy kapcsolót. Crosse cigarettával kínálta Sinderst, s közben fél szemmel a lift közeledő számait figyelte. - Bejött Mr. Alastair, tajpan - szólt a telefonba Sandra Yi. A kapcsolótábla berregője ismét megszólalt.

- Halló - szólt a kagylóba Sandra Yi. - Egy pillanat türelmet kérek, hölgyem, azonnal megnézem... Egy gépelt időbeosztást kezdett tanulmányozni.

Nyílt a liftajtó. - Sinders belépett a fülkébe, Crosse követte.

- Egy órára, Mrs. Gresserhoff.

Crosse nyomban megtorpant és lehajolt, mintha a cipőfűzőjét kellene megkötni. Sinders hasonló gyorsasággal kapcsolt: tartotta az ajtót, hogy be ne csukódjon.

- Hogyne, asszonyom, tökéletesen igaza van, az időpontokat könnyű félrehallani. Tehát egykor, tizenhárom órakor a Mandarinban, a Skyline-ban. Az asztal a tajpan nevére van lefoglalva.

Crosse fölegyenesedett.

- Sikerült? - kérdezte Sinders.

- Igen, persze. - A liftajtó rájuk csukódott. Mindketten elmosolyodtak.

- Türelm rózsát terem - mondta Crosse. - Én inkább halas sültkrumplira vágyom.

- Azt megkaphatja. Mi viszont ne menjünk oda a Mandarinba. Szerintem elég, ha mi magunk kiszúrják a nőt. Aztán majd ráállítok néhány megfigyelőt, hogy megtudjuk, hol szállt meg.

- Remek. - Sinders vonásai megfeszültek. - Gresserhoff... Gresserhoff... Volt egy Hans Gresserhoff nevű NDK-s kém, akit éveken át próbáltunk lekapcsolni.

- Tényleg? - Crosse nem mutatta érdeklődését.

- Tényleg. Párban dolgozott egy másik piszkos csirkefogóval, egy kiképzett gyilkossal. Az illető hol Viktor Grünwald, hol Simeon Tzerak néven működött. Gresserhoff... érdekes. - Sinders hallgatott egy sort. - Mondja csak, Roger... Ez a publikálás, ez a Dunross-féle fenyegetőzés... Ez még nagyon rázós is

lehet.

- Ön tudja olvasni ezt a kódot?

- Nem, dehogy.

- Mi lehet ez?

- Bármilyen. Mivel azonban az üzenet nekem vagy a miniszterelnöknek szól, minden bizonnyal neveket és címeket tartalmaz. Én ezt nem merem táviratban küldeni, bármennyire kódolva van is mondta komoran Sinders. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha nyomban visszarepülök Londonba.

- Még ma?

- Holnap. Előbb ezt az ügyet kell lezárnom, és nagyon szeretném megtudni, ki is ez a Mrs. Gresserhoff. Maga szerint Dunross tényleg képes megtenni, amivel fenyegetőzött?

- Minden körülmények között.

Sinders szemöldöke magasba szökött, fakókék szeme még a szokásosnál is színtelenebbnek hatott. Mi legyen a klienssel?

- Szerintem... - Nyílt a liftajtó. Végigsétáltak az előcsarnokon, kiléptek az utcára. Az egyenruhás ajtónálló kinyitotta Crosse-nak a kocsiját.

Crosse besorolt a sűrű forgalomba. Az öböl fölött köd lebegett, az eső elállt egy percre. - Még egy kihallgatást javaslok, aztán Armstrong elkezdheti a visszaépítést. A hétfő napszállta elég korainak tűnik, de... - Vállal vont. - Több vörös szobát mindenestre nem javaslok.

- Én sem. Hál'istennek a kliens eléggé állóképességűnek bizonyult.

- Igen.

- Ezzel szemben úgy veszem észre, hogy az a szerencsétlen Armstrong már nem bírja sokáig.

- Egy kihallgatást még biztosan le tud vezetni.

- Remélem. Istenem, mekkora szerencsénk volt...! Hihetetlen! - A reggel hatórai kihallgatás nem hozott semmi újat, már épp abba akarták hagyni, mikor Armstrong ásója váratlanul aranyrögbe ütközött: kiderült, ki is az a Joseph Yu. Tanulmányait a Kaliforniai Műegyetemen, a Princetonon és a Stanfordon végezte. Kitűnő rakétaszakértő, a NASA tanácsadója.

- És mikorra várható Hongkongba, Brian? - kérdezte Armstrong. A megfigyelő helyiségben ülők visszafojtott lélegzettel várták a választ.

- Nem... nem tudom... hadd gondolkodjak, hadd gondolkodjak... igen már emlékszem... igen, egy hét... ennek a hónapnak a végén... milyen hónapban vagyunk? Nem tudom, hányadikán. Úgy volt, hogy

jön... aztán megy tovább.

- Honnan jön és hová megy?

- Jaj, azt nem tudom, azt nekem nem mondták... meg... de.. de valaki azt mondta, hogy Hawaiiból... Guamra ment nyaralni... és tíz nap múlva... azt hiszem, tíz nappal a derbi után... itt lesz.

Mikor Crosse hívatta Rosemontot, és elmondta milyen információhoz jutott - a forrását nem fedte föl - az amerikaiak valósággal elállt a szava. Nagyon megijedt. Nyomban kiadta a parancsot a guami körzet fokozott ellenőrzésére, hogy megakadályozza a disszidálást.

- Kíváncsi vagyok, vajon elkapják-e - dünnyögte most Crosse.

- Kit?

- Joseph Yút.

- Nagyon remélem - felelte Sinders. - Tudósok... Miért csinálják ezt? A fene egye meg őket ott, ahol vannak! Az egész ürömben csak annyi az öröm, hogy a kínai rakétaipar fellendítésével a frászt hozza a szovjetekre. Szerintem nem is árt. Ha a szovjetek meg a kínaiak lekötik egymást, az csak használ nekünk. - Kényelmesebbre fészkelte magát az ülésben: fájt a háta. - De Roger... Én nem kockáztathatom meg, hogy Dunross publikálja azt a kódolt szöveget, vagy, hogy megtartsa a másolatokat.

- Tudom.

- Ennek a maguk tajpanjának igencsak megvan a magához való esze. Ha azonban kiszivárog, hogy AMG küldött nekünk egy rejtjelezett üzenetet, és ha Dunrossnak csakugyan olyan memóriája van, mint beszélük, akkor Dunross megjelölt ember.

- Az.

Idejében odaértek a Mandarin tetején lévő étterembe, a Skylineba. A főpincér első pillantásra felismerte Crosse- t, azonnal kerített nekik egy félreeső asztalt a bárpult közelében. Mialatt Sinders italt és kávét rendelt, Crosse telefonon odarendelte két emberét, egy britet, meg egy kínait. Nagyon hamar megérkeztek.

Néhány perccel egy óra előtt megjelent Dunross. A főpincér vezetésével, hajlongó pincérek kíséretében a legjobb asztalnál foglalt helyet, ahol egy ezüstvödörben már várta a behűtött pezsgő.

- Ez a disznó mindenkit maga körül ugráltat - jegyezte meg Sinders.

- Maga nem ezt tenné? - kérdezte Crosse. Tekintete végigpásztázta a helyiséget, majd megállapodott egy ponton. - Ott van Rosemont! Véletlen volna?

- Maga mit gondol?

- Á, nézzen csak oda a túlsó sarokba! Az ott Vincenzo Banastasio.

Az a kínai ott mellette Vi Szi Ng. Lehet, hogy őt figyelik.

- Lehet.

- Rosemont okos ember - folytatta Crosse. - Bartlett őt is felkereste. Lehet, hogy Banastasiót tartják szemmel. - Armstrong már jelentette, miről számolt be neki Bartlett Banastasióval kapcsolatban.

Banastasióra még több embert állítottak rá. - Erről jut eszembe, értesüléseim szerint Banastasio hétfőre helikoptert bérelt, Macauba akar menni.

- Ezt nem kellene engednünk.

- Már intézkedtem. Motorhiba.

- Helyes. Érzésem szerint ez a Banastasióra vonatkozó bejelentés némiképp tisztázza Bartlettet.

- Lehet.

- Még mindig úgy gondolom, jobb, ha csak hétfőn indulok. Érdekes, hogy Dunross titkárnőjének randija volt a kliensünkkel. Odanézzon, micsoda bombázó!

A lányt a főpincér vezette be. Mind Sinderst. mind Crosse-t meglepte, hogy a tajpan asztalához mennek. A lány megállt, elmosolyodott, meghajolt és leült. - Jézusom! Mrs. Gresserhoff kínai? - Sinders levegő után kapkodott.

Crosse a beszélgetők ajkát figyelte. - Kínai így nem hajol meg. Ez a nő japán.

- Hogy kerül ez a képbe?

- Lehet, hogy Dunross nem csak egy vendéget hívott, de az is elkép... Jézusom!

- Mi van?

- Ezek nem angolul beszélnek. Nyilván japánul.

- Dunross érti a japcsikat?

Crosse ránézett. - Igen, érti a japánokat. Beszél japánul, németül, franciául, beszél három kínai dialektust, és, olaszul sem lehet eladni.

Sinders állta a tekintetét. - Nem kell felháborodnia, Roger. Az egyik fiam a Prince of Walesen esett el, a bátyám a burmai úton halt éhen, úgyhogy ne jöjjön nekem az ilyen szenteskedő kiigazításokkal. De mindezek ellenére is fenntartom a véleményemet, hogy ez egy bomba nő.

- Ez a véleménye mindenesetre jelez némi toleranciát. - Crosse ismét Dunross és Mrs. Gresserhoff felé fordult.

- Ugye maga Európában harcolt?

- Az én harcom Edward sose ér véget. Crosse elmosolyodott: tetszett neki saját mondata csengése. – A második világháború ma már őstörténet. Sajnálom a hozzátartozóit, de Japán ma már nem ellenség, hanem a szövetségünk, az egyetlen valódi szövetségünk Ázsiában.

Még félórát üldögéltek. Crosse egy szót sem tudott leolvasni Dunross és Riko Gresserhoff ajkáról.

- Nyilván ez a nő Gresserhoff - mondta Sinders.

Crosse rábólintott, - Akkor megyünk? Nincs értelme tovább itt ülni. Eszünk halat meg sült krumplit?

Elmentek. A brit és a kínai ügynök maradt. Türelmesen váraoztak. Egy szót sem hallottak a társalgásból, s közben az étterem számos vendégéhez hasonlóan - nagyon irigyelték Dunross: részben tajpani mivolta, részben Riko Gresserhoff miatt.

- Gehen sie? - kérdezte németül Riko Gresserhoff. - Megy?

- Japánba, Riko-szan? Igen, persze - felelte ugyancsak németül Dunross. A jövő hét utáni héten. A Toda Shippingtől veszünk át egy új szuperóriás tankhajót. Sikerült tegnap elérnie Hiro Todát?

- Igen, részem volt ebben a szerencsében. A Toda családnak egész Japánban neve van. A restauráció előtt, mielőtt a samurájok osztályát eltörölték, az én családom is a Toda család szolgálatában állt.

- Szamuráj családból származik?

- Igen, de egy alacsonyabb rangúból. Toda úrnak nem is említettem a családomat. Azok az idők már elmúltak. Nem szeretném, ha tudomást szerezne róla.

- Ahogy óhajtja - mondta Dunross, de Riko Gresserhoff utolsó megjegyzése felszította kíváncsiságát. - HiroToda érdekes ember - adta fel a labdát.

- Toda-szama nagyon bölcs, nagyon erős és nagyon híres ember.

- A pincér meghozta a salátát. Miután elment. Riko Gresserhoff folytatta. - De Japánban a Struan családot is ismerik.

- Nem igazán.

- De igen. Még jól emlékszünk Josi hercegre.

- Ó... Nem tudtam, hogy ismeri.

1854-ben, miután Matthew Perry sorhajó kapitány, az amerikai flotta parancsnoka rákényszerítette Josimicu Toranaga sógunt, hogy nyissa meg japánt a kereskedelem számára, Boszorkány Struan nyomában apjával és egyben ellenségével, Tyler Brockkal - Hongkongról nyomban Japánba indult. Neki, a

Boszorkánynak köszönhető, hogy Struanék elsőként érkeztek a felkelő nap országába, elsőként vásároltak telket kereskedelmi kirendeltségük számára, s hogy Japánban ők lettek az első külföldi kereskedők. Boszorkány Struan a későbbi években lebonyolított számos útja révén Japánt a Struan-stratégia egyik sarokkövévé építette ki.

Az első évek során történt, hogy megismerkedett egy fiatal herceggel, Josi herceggel, a császár rokonával és a sógun unokaöccsével. A sógun engedélye nélkül Japánban semmi sem történhetett. Boszorkány Struan javaslatára és támogatásával a herceg egy nap felszállt egy Struan-klipperre, hogy Angliába menjen és tanulmányozza a hatalmas brit birodalmat. Néhány évvel később ugyancsak Struanék egyik klipperén tért vissza. Ez volt az az év, mikor a daimjók, Japán hűbérurai, akik hevesen ellenezték az idegenek beáramlását, fellázadtak a sógun ellen, akinek famíliája, a Toranaga család akkor már két és fél évszázada, a nagy hadvezérrel, Josi Toranagával kezdődően Japán korlátlan ura volt. A daimjók felkelése sikerrel járt, a hatalom visszakerült a császár kezébe. Az ország azonban romokban hevert.

- Josi herceg nélkül, aki a császár egyik főminisztere lett - folytatta Riko Gresserhoff, önkéntelenül angolra fordítva a szót - Japánban még ma is dúlna a polgárháború.

- Miért? - kérdezte Dunross. Élvezte az asszony dallamos akcentusát.

- Mert az ő segítsége nélkül a császár nem tudta volna eltörölni a sógunátust, a feudális törvényt, a daimjókat, az egész szamuráj osztályt, nem tudta volna rákényszeríteni őket, hogy fogadjanak el egy modern alkotmányt. Josi herceg békítette meg a daimjókat. Ő hívott angol szakembereket Japánba, hogy modernizálják a hajógyártásunkat, a bankjainkat és a közintézményeinket, és segítsenek át minket a modern világba. – Riko Gresserhoff arca egy pillanatra elfelhősödött. - Apám sokat mesélt azokról az időkről... még száz éve sincs. A szamuráj uralomból a demokráciába való átmenet sok vérontással járt. A császár azonban azt mondta: vége, így aztán a daimjók és a szamurájok kénytelen-kelletlen áttértek az új életformára. - Riko Gresserhoff a poharát babrálta, a buborékokat nézte. - A Toda család Izu és Szagami ura volt, ez a mai Jokohama környéke. Évszázadok óta foglalkoznak hajóépítéssel. Nekik és a szövetségeseiknek, a Kaszigiknak könnyű volt a modernkorba való átmenet, nekünk viszont... - Elhallgatott. – De hát ön tudja ezt... Bocsásson meg.

- Én csak Josi hercegről tudok. Az ön családjával mi történt?

- A dédnagyapám köztisztviselő lett Josi herceg udvartartásának nagyon szerény beosztású tagja. Nagaszakiba rendelték, a családunk azóta is ott él. Nagyon nehezen mondott le a két kardról. A nagyapám is köztisztviselő lett, csak még alacsonyabb rangú. Apám szintén, - Riko Gresserhoff fölemelte fejét, és rámosolygott Dunrossra. Túl jó ez a bor. Nagyon megoldotta a nyelvemet.

- Ugyan, erről szó sincs - mondta Dunross, majd az őket figyelő szemekre való tekintettel japánul folytatta. - Beszéljünk egy kicsit japánul.

- Megtiszteltetés számomra, tajpan-szan.

Később, már a kávénál Dunross megkérdezte: - Hol helyezhetem letétbe a pénzt, amivel tartozom önnek, Riko-szan?

– Ha még elutazásom előtt kaphatnék egy csekket - Riko Gresserhoff az angol szót használta, mivel a

csekknek nincs japán megfelelője - az nagyszerű megoldás volna.

- Hétfő délelőtt átküldöm önnek. Tízezer-hatszázhuszonöt angol font. Januárban további nyolcezer ötszáz válik esedékessé, és a következő évben ugyanennyi - mondta Dunross, tudván, hogy Riko jólneveltsége nem engedi, hogy ezt nyíltan megkérdezze. Láta az asszony arcán a megkönnyebbültség villanásnyi jelét, s örült, hogy idejövetele előtt úgy döntött: két évvel meghosszabbítja a fizetése folyósítását. AMG olajjal kapcsolatos információi önmagukban is többet értek. - Tizenegyre megfelel?

- Ahogy óhajtja. Nem szeretném terhelni - mondta Riko Gresserhoff.

Dunross észrevette, hogy szándékolatlanul lassan és jól tagoltan beszél, hogy könnyítse a megértést. - Mi az útiterve?

- Az hiszem, hétfőn indulok Japánba, aztán... Aztán még nem tudom. Talán visszamegyek Svájcba, bár igazából nincs okom rá. Nem élnek ott rokonaim, a házat béreltem, a kert nem az enyém. Mr. Gresserhoff halálával életemnek az a szakasza lezárult. Azt hiszem, ismét Riko Andzsinná kell lennem. A karma az karma.

- Igen - bólintott Dunross. A karma az karma. - Zsebébe nyúlt, s egy szépen becsomagolt dobozt vett elő, - Ez a Nemes Ház ajándéka hálából azért, amiért ilyen sokat fáradozott az érdekünkben.

- Ó. Nagyon köszönöm, de számomra mindez öröm és megtiszteltetés volt. - Riko Gresserhoff meghajolt ültében. - Köszönöm. Szabad most kibontanom?

- Talán inkább később. Csak egy egyszerű jáde függő, de van benne egy bizalmas levél is, amelyet a férje kizárólag önnek szánt, és nem a minket figyelő szemeknek.

- Vagy úgy! Értem. Persze. - Riko Gresserhoff ismét meghajolt. Elnézését kérem, bocsássa meg az ostobaságomat.

Dunross rámosolygott. - Maga sosem ostoba, viszont mindig gyönyörű.

Riko Gresserhoffnak kissé kipirult az arca, kávéjába kortyolt, hogy leplezze. - A boríték le van pecsételve, tajpan-szan?

- Igen. Tudja, mi van benne?

- Nem, csak azt... Mr. Gresserhoff csak annyit mondott ezzel kapcsolatban, hogy fogok öntől kapni egy lepecsételt borítékot.

- Azt nem mondta, hogy miért? Vagy, hogy mit tegyen vele?

- Egy nap eljön érte valaki.

- Tudja az illető nevét?

- Igen, de a férjem azt mondta, ezt a nevet sosem fedhetem fel. Még ön előtt sem. Soha. Minden

egyebet elmondhatok önnek, de a nevet azt nem. Nagyon sajnálom, kérem, bocsássa meg.

Dunross összevonta a szemöldökét. – Egyszerűen csak oda kell adnia az illető férfinak?

- Vagy nőnek - válaszolta udvariasan Riko Gresserhoff. Mr. Gresserhoff azt mondta, hogy miután az illető elolvasta, le fog róni egy adósságot. Köszönöm az ajándékot, tajpan-szan. Féltett kincsként fogom őrizni.

Odajött a pincér, kitöltötte Dunrossnak ami még a pezsgőspalackban maradt, és távozott. - Hol tudom magát elérni a jövőben, Riko-szan?

- Megadok önnek három címet és három telefonszámot, egy svájcit és két japánit.

Dunross némi hallgatás után megkérdezte. - A jövő hét utáni héten Japánban lesz?

Riko Gresserhoff ránézett, Dunross szíve összeszorult ennyi szépség láttán.

- Igen - válaszolt Riko Gresserhoff. - Ott leszek. Ha óhajtja.

- Óhajtom - mondta Dunross.

75.

14 óra 30 perc

A Sea Witch Sha Tin csónakkikötőjében horgonyzott. Itt kötöttek ki, hogy megebédeljenek. Amint megérkeztek, a szakács, Casey és Peter Marlowe Gornt vezérlésével partra szállt. Vásároltak a tengeri tartályokban úszó garnélákból és halakból, aztán továbbmentek a nyüzsgő zöldségpiacra. Frissen sült garnélarakot, hersegően friss brokkolit ettek ebédre, aztán, serpenyőben sült, mindenféle kínai zöldséggel körített fokhagymás halat.

Derűs hangulatban költötték el az ételeket, a kínai lányok jókedvűen kacarásztak, bizonyos fokig mind beszélte az angol konyhanyelvet. Dunstan Barre kifogyhatatlanul ontotta magából a vicceket, meséltek néhányat a többiek is, Casey pedig mindeközben arra gondolt, mennyire mások is a férfiak. Mennyivel felszabadultabbak, mennyivel gyerekesebbek... Később üzleti ügyekre terelődött a szó, és Casey röpké egy-két óra alatt többet tudott meg a hongkongi sajátosságokról, mint amennyit addig összes olvasmányából. Egyre világosabbá vált előtte, hogy ha valaki nem tagja egy bizonyos körnek, sosem férközhet az igazi hatalom és igazi gazdagság közelébe.

- Ha nem az amerikai, hanem a hongkongi szabályok és adórendszer szerint játszanak, remekül ellesznek itt Bartlett-tel - jelentette ki Barre Caseynek. - Igaz, Quillan?

- Bizonyos fokig. Ha Dunross-szal és a Struannal társulnak - már ha a Struan és Dunross mint olyan

egyáltalán létezik még pénteken - egy kis tejet kaphatnak ugyan, de a tejet más fölözi le.

- Magával jobban járnánk? - kérdezte Casey.

Barre felkacagott. - Sokkal jobban, de a lefölözéstől még mindig elég távol lennének!

- Fogalmazzunk inkább úgy - mondta kedélyesen Gornt - hogy nálunk a tej homogenizálva van.

A hajókonyha körül frissen pörkölt és darált kávé csodálatos illata terjengett. Az asztal körül jó hangulat uralkodott, a vendégek évődve ugratták egymást, a társalgás - főképp Casey kedvéért - az Ázsiában honos kereskedelmi szokások és a csempészet általános ázsiai megítélése körül forgott. A kínai lányok nagy kuncogva egymás közt csicseregtek.

Grey hangja váratlan nyerseséggel harsant: - Ebben a témában talán Mr. Marlowe-hoz kellene fordulni, Mr.Gornt. Ő Changi óta nagy szakértője a csempészesnek és a feketezésnek.

- Hagyja már ezt, Grey - szólalt meg Peter Marlowe a hirtelen támadt csendben. - Szálljon már le erről a témáról!

- Azt hittem, büszke rá a feketező jenki barátjával együtt. Tévedtem volna?

- Hagyja abba, Grey - mondta elszánt arccal Marlowe.

- Ahogy óhajtja, öregfiú. - Grey Caseyhez fordult. – Kérdezze csak meg tőle.

Gornt közbeszólt. - Érzésem szerint nem ez a legmegfelelőbb időpont régi sérelmek felhánytorgatására, Mr. Grey. - Tökéletes házigazdához illően higgadt volt a hangja, arcának egyetlen vonása sem árulta el, mennyire élvezzi a helyzetet.

- Ez nem is állt szándékomban, Mr. Gornt. Önök itt csempészetről és feketezésről beszélgettek. Én mindössze annyit szerettem volna hozzátenni, hogy Marlowe ezeknek szakértője.

- Felmegyünk kávézni a fedélzetre? - Gornt felállt.

- Jó gondolat. Ilyen zabálás után enkel egy korty kávé. - Grey szándékosan használta a "zabálás" szót, tudva, hogy sérti vele a többieket. De már nem érdekelte: hirtelen torkig lett az egészszel, az évődéssel, gyűlölte ezeket az embereket és mindazt, amit képviseltek, sértette, hogy kívül áll ezen a körön, és nagyon vágyott már valamelyik lányra, mindegy, melyikre. - Mikor az egész tábor éhezett, Marlowe meg a jenki barátja kávéét pörkölt - mondta kőmerev arccal. - Mindenkit megőriztettek vele. - Most már leplezetlen gyűlölettel nézett Marlowe-ra. - Így volt?

Peter Marlowe csak egy kis idő elteltével válaszolt. - Kávéhoz időnként mindenki hozzájutott. Még pörkölt kávészemekhez is.

- De nem annyiszor, mint maguk. - Grey Casey felé fordult, - Ez meg a jenki haverja mindennap kávézott. Nekem, aki a tábori csendőrség felügyelője voltam, legfeljebb havonta egyszer jutott. És akkor még szerencsésnek mondhattam magam. - Megint Marlowe- ra villant a tekintete. - Honnan szereztek

maguk élelmet, mikor a többiek éheztek?

Casey észrevette, hogy Peter Marlowe homlokán kidagad egy ér, s döbbenetesen konstataálta, az is lehet válasz, ha valaki nem válaszol. - Robin... - kezdte, de Grey gúnyosan túlharsogta.

- Miért nem válaszol, Marlowe?

A többiek hol Greyre, hol Marlowe- ra pillantottak, némán össze-összenéztek. A lányok is megérezték a feszültséget, ők is elhallgattak.

- Kedves barátom - szólalt meg Gornt szándékosan azzal az árnyalatnyit túlformált kiejtéssel, amiről tudta, hogy Grey nem állhatja. – Nem hinném, hogy azoknak a rég múlt időknek ma még bármi jelentőségük volna. Elvégre vasárnap délután van, és mi mindannyian barátok vagyunk.

- Vasárnap délután ide vagy oda, szerintem azok az idők még ma is nagyon fontosak. És nekem Marlowe nem a barátom, soha nem is volt! Ez egy ficsúr, én viszont nem vagyok! - fröcsögte Grey Gornt előkelő hang lejtését majmolva, majd szándékoltn darabos kiejtéssel folytatta. - A háború sok mindent megváltoztatott, de mi munkások soha nem felejtünk!

- Önmagát munkásnak tartja, engem viszont nem? - csikorogta Marlowe.

- Mi vagyunk a kizsákmányoltak, maguk kizsákmányolók! Ugyanúgy, mint Changiban.

- Vegye már le ezt a régi, repedt lemezt, Grey! Changi egy másik világ volt, más hely, más kor, más...

- Pontosan ugyanolyan volt, mint bármikor és bárhol. Changiban ugyanúgy voltak főnökök és beosztottak meg munkások, és voltak olyanok, akik a munkásokon élősködtek. Mint maga meg a Király.

- Marhaság!

Casey Grey mellett állt, most megfogta a karját. - Jöjjön, menjünk kávézni.

- Jövök - mondta Grey. - De előbb kérdezze csak meg, Casey. Grey, nem moccan, komor gyönyörűség hatotta át, hogy végre-valahára sikerült ellenségét tanúk előtt felelősségre vonnia. - Mr. Gornt, kérdezze csak meg tőle! Vagy bármelyikük.

Senki sem szólt. Mindenkit megdöbbenetett a Peter Marlowe-t gyanúsítgató célzások, Gornt és Plumm nem mutatta, de mindketten remekül szórakoztak. Az egyik lány nesztelen léptekkel elindult a lejáró felé, és lement - Casey nagyon szívesen követte volna.

- Ez most nem megfelelő időpont, Mr. Grey- hallotta Gornt halk hangját, nagyon örült neki. - Nagyon kérem, hagyja most ezt a témát.

Grey végignézett a körülöttük állókon. Tekintete végül ellenségén állapotodott meg. – Látja, Casey? Egyiknek sincs bátorsága megkérdezni tőle... Ez itt az ő társasága, az úgynevezett felső tízezer. Ezek megvédik a maguk fajtát.

Barre elvörösödött. - Mondok én magának valamit, öregfiú. Fogja szépen a...

Peter Marlowe színtelen hangon megszólalt. - Ezt az ostobaságot könnyű megcáfolni. Changit vagy akár Dachaut, Buchenwaldot nem lehet hétköznapi mércével mérni. Ezeken a helyeken más törvények, más szabályok uralkodtak. Katonák voltunk, hadifoglyok, legtöbbünk még a húszat sem töltötte be. Changi egészen más, vadonatúj helyzetet teremtett, ahol minden a feje tetején állt.

- Feketézett vagy sem?

- Nem. Én tolmácsoltam a malájok és a barátom között, aki üzletelt velük. Márpedig az üzletelés és a feketézés nem ugyanaz.

- De a tábor szabályzata, a tábor törvénye akkor is tiltotta. Tehát feketézésnek minősült.

- Az örökkel való üzletelést az ellenség törvénye tiltotta, a japánok törvénye.

- Akkor mesélje el itt az uraknak, hogyan vette meg a Király bagóért a szerencsétlen rabok óráját és töltőtollát, amelyeken kívül a világon semmijük nem volt! Mesélje el, mennyiért adta el ezeket a holmikat és hogyan verte át az árral az eredeti tulajdonosokat! Mert átverte, minden egyes alkalommal átverte őket!

Peter Marlowe állta Grey tekintetét. - Olvassa el a könyvemet. Benne van minden.

- A könyvét? - Grey gúnyosan felnevetett. - Akkor jelentse ki becsületszavára, jelentse ki az apja és a családja becsületére, amire olyan büszke, jelentse ki: átverte-e őket a Király vagy sem?

Casey szinte bénultan figyelte Marlowe lassan ökölbe szoruló kezét.

- Ha most nem vendégek volnánk itt - sziszegte Marlowe - elmesélném, micsoda rohadt trógerként viselkedett!

- Maga a pokolban fog elrohadni!

- Ebből most már elég! - szólalt meg Gornt, szava parancsként hatott, Casey fellélegzett. - Utoljára kérem, szíveskedjék ezt abbahagyni!

Greynek minden akaraterejére szüksége volt, hogy levegye a tekintetét Marlowe-ról, - Abbahagyom. Lehet itt a faluban taxit kapni? Szíves engedelmével szívesebben mennék haza egyedül.

- Ahogy parancsolja - mondta illő komolysággal Gornt. Nagyon örült, hogy Grey iménti mondatát nem neki kellett kiravaszkodnia. - De gondolom - tette hozzá mintegy kegyelemdöfésként - mielőtt elmegy, úriemberek módjára kezét fognak Mr. Marlowe-val, és fátylat borítanak a...

- Úriemberek módjára? Na, nem, azt már nem. Egy életre elegendem van a Marlowe-féle úriemberekből. Úriemberek... Hál'istennek Anglia változóban van és hamarosan megint jó kezekbe kerül. És akkor az oxfordi kiejtés soha többé nem szolgál afféle örökös bérletként a nemességhez és a hatalomhoz vezető úton. De nem ám! Megreformáljuk a Lordok Házát, és ha minden úgy sikerül, mint

tervezem...

- Reméljük, nem sikerül! - vágott közbe Pugmire.

Gornt határozottan rászólt. - Pug! Ez most a kávé és a portói ideje! - Nyájasan karon fogta Greyt. - Bocsássanak meg nekünk egy percre...

Kiléptek a fedélzetre, a csevegő kínai lányok elhallgattak. Gornt nagyon elégedett volt önmagával. A találkozás még a vártnál is sokkal szebben alakult. A lejárón át kimentek a partra.

- Sajnálom, hogy így alakult, Mr. Grey- mondta. - Fogalmam sem volt, hogy Marlowe... Undorító! De hát honnan tudhattam volna?

- Ez egy nyomorult disznó. Világéletében az volt és az is marad. A mocskos jenki haverjával együtt. Utálok a jenkiket is! Legfőbb, ideje, hogy szakítsunk azokkal a trógerekkel!

Gornt pillanatokon belül talált taxit. - Biztos, hogy nem gondolta meg magát, Mr. Grey?

- Kösz, de nem.

- Elnézését kérem Marlowe miatt. A vak is látta, hogy is provokálta. Mikor indul a kereskedelmi bizottság?

- Holnap kora reggel.

- Ha tehetek itt önért bármit is, csak értesítsen.

- Kösz. Ha hazajön, csörögjön fel.

- Köszönöm, élni fogok a lehetőséggel. És köszönöm, hogy eljött. - Gornt előre kifizette a taxit, s udvariasan integetett, míg csak el nem tűnt. Grey nem nézett hátra.

Gornt elmosolyodott. Ez az undorító disznó még hasznos szövetséges lehet az eljövendő években, gondolta visszafelé sétálva.

A legtöbb vendég a fedélzeten kortyolgatta kávéját és whiskyjét.

Casey és Marlowe a többiektől kissé távolabb.

- Micsoda modortalan fráter! - mondta mindenki által jól hallhatóan Gornt, vendégei bólogattak. - Rettenetesen sajnálom, Mr. Marlowe, hogy ez a...

- Én tehetek róla - szólt közbe Peter Marlowe, szemmel láthatóan nagyon fel volt dűlva. - Elnézést kérek.

- Bocsánatkérésre semmi szükség. Nem lett volna szabad meghívnom. Köszönöm, hogy ilyen úriember módjára viselkedett. A vak is láthatta, hogy Grey provokálta.

- Ahogy mondja! - helyeselt a többiekkel együtt Pugmire. - A maga helyében én bizony behúztam volna neki egyet. Bármi történt is a múltban.

- Igaza van! - mondta gyorsan Casey. - Rémes egy ember! Ha maga nem utasítja rendre, Quillan, ez a Grey képes lett volna...

- Ne beszéljünk többet erről az illetőről - mondta Gornt. - Felejtsük el, ne hagyjuk, hogy elrontsa ezt a remek délutánt. - Fél karral átölelte Casey vállát és magához húzta. - Rendben? - Látta Casey szemében a csodálatot. Hamarosan célhoz érek, gondolta jókedvűen. - Fürdéshez most hűvös van. Mi volna, ha csak szép lassan hazavitorláznánk?

- Én helyeslem - mondta Dunstan Barre. - Azt hiszem, sziesztázom egy kicsit.

- Remek ötlet! - mondta valaki nevetve. Nevették a lányok is, de a nevetés kényszeredett volt. A hajón feszült hangulat uralkodott. Gornt minden idegszálával érzékelt. - Előbb igyunk egy korty konyakot! Marlowe?

- Köszönöm, nem kérek, Mr. Gornt.

Gornt figyelmes pillantást vetett rá. - Mondanék magának valamit, Marlowe - mondta őszinte együttérzéssel. Hirtelen mindenki elhallgatott: - Mi, akik most itt vagyunk, bőségesen megtapasztaltuk az életet, bőségesen megtapasztaltuk Ázsiát. Épp ezért nagyon jól tudjuk, hogy bármit tett is, azt jó szándékból tette. Magának teljesen igaza van: Changinak megvoltak a maga sajátosságai, sajátos problémái. Pug három és fél évet ült a Stanley börtönben... ez Hongkongon van, Casey. Én épp hogy csak el tudtam menekülni Sanghajból... és vér tapadt a kezemhez. Jasont Dunkirk után elfogták a náciak, két hosszú évet töltött a fogságukban. Dunstan Kínában működött... Ő világeletemben itt élt, úgyhogy ő is jól ismeri Ázsiát. Igaz?

- De még mennyire - bólintott szomorúan Dunstan Barre. - Tudja, Casey, ha az ember túl akar élni egy háborút, időnként egy kicsit tágabban kell értelmeznie a szabályokat. Ami pedig az üzletelést illeti, egyetértek magával, Marlowe: ennek megítélése mindig az adott helytől és időtől függ. - Hál'istennek engem sose kaptak rajta. De enélkül egész biztosan nem maradtam volna életben. - Barre újratöltötte borospoharát; zavarba hozta saját nyíltsága.

- Milyen volt valójában Changi, Peter? - tette fel a mindnyájukból kikíváncozó kérdést Casey.

- Nehéz erről beszélni - mondta Marlowe. - Ami ott folyt, azt nem lehetett életnek nevezni, még vegetálásnak is alig. A napi adagunk tizenkét deka rizs és némi zöldség volt. Hetente egyetlen tojás. Időnként előfordult hús is... néhány cafat a levesben. Ez valami egészen más volt. Legtöbbünk akkor látott először dzsungelt, kínaiakról és japánokról nem is beszélve... És mindezt egy veszített háborúban. Én épp csak betöltöttem a tizennyolcat, mikor Changiba kerültem.

- Én egyszerűen nem bírom a japcsikat! Nem bírom őket! - mondta Pugmire. A többiek bólogattak.

- Ez azért így nem igazságos. A japánok mindössze annyit tettek, hogy a saját szabályaik szerint játszották a játékot - mondta Peter Marlowe. Japán szempontból teljesen tisztességesen jártak el.

Gondoljanak csak vissza, milyen kiváló katonák voltak, milyen elszántan harcoltak, és hogy szinte sosem adták meg magukat. Az ő elveik szerint azzal, hogy mi megadtuk magunkat, eljátszottuk a becsületünket. - Peter Marlowe megborzongott. - Én is így éreztem. Még ma is így érzem.

- Rosszul teszi, Marlowe - mondta Gornt. Ebben nincs semmi becstelenség.

Casey finoman Gornt karjára tett a kezét. - Gorntnak igaza van Peter, tényleg.

- Igen - mondta Dunstan Barre. - De mi a fene ütött ebbe a Greybe?

- Minden és semmi. Fejébe vette, hogy minden áron betartatja a tábor szabályait - a japánok által felállított szabályokat. Sokunk szerint ezt nagyon ostobán tette. - Mint mondtam, Changi más volt, mint a többi tábor, itt a tisztek és a legénység össze volt zárva, nem kaphattunk levelet, nem volt mit enni, köröskörül minden irányban kétezer mérföldnyire ellenség által megszállt terület húzódott, malária, vérhas dühögött, rengetegen meghaltak. Volt egy amerikai barátom, a Király, Grey gyűlölte. A Király valóban rafinált üzletember volt, valóban jól táplálkozott, mikor a többiek éheztek, kávét ivott, gusztusa szerint töltött cigarettát szívott. Mégis: az ügyessége révén sokunkat életben tartott. Még Greyt is. Igen, bizonyos értelemben még Greyt is ő tartotta életben, mert Greyt az iránta érzett gyűlölet éltette. Ebben egészen biztos vagyok. A Király etette az összes ott raboskodó amerikai, körülbelül harminc embert, tiszteket, közkatonákat. Azok persze megdolgoztak ezért, amúgy amerikai módra, de a Király nélkül elpusztultak volna. Én is elpusztultam volna. Egészen biztosan. - Peter Marlowe összerázkódott. - Zosz. Karma. Sors. Azt hiszem, most már innék egy kis konyakot, Mr. Gornt.

Gornt töltött. - Na és mi történt ezzel a Király nevezetű illetővel? Mármint a háború után.

Pugnire nevetve közbeszólt. - Nálunk is volt egy hapsi a táborban, az is folyton csencselt, aztán milliomos lett belőle. Gondolom ebből a Királyból is.

- Nem tudom - válaszolta Peter Marlowe.

- Azóta nem is látta, Peter? - kérdezte meglepetten. Casey. - Nem találkozott vele az Államokban?

- Nem, egyetlen egyszer sem. Próbáltam megkeresni, de nem sikerült.

- Az ilyesmi elég gyakori, Casey - mondta könnyedén Gornt. - Ha az ember otthagyja a sereget, törli az adósságokat és a barátságokat. - Roppant elégedett volt. Minden a legtökéletesebben alakul, gondolta, ahogy eszébe jutott a kajütjében álló franciaágy. Rámosolygott Caseyre. Casey visszamosolygott.

Riko Gresserhoff belépett a V and A halljába, amely mint ilyen tájban általában, most is kora délutáni teájukat vagy kissé késői ebédjüket fogyasztó vendégekkel volt tele. A lift felé tartva borzongás futott végig a testén: a tekintetek zavarták. Nem az európai férfiak szokásos sóvár szeme és feleségük lesújtó pillantása, hanem a kínaiak és az eurázsiaiak tekintete. Még sose tapasztalt ilyen közutálatot. Furcsa érzés volt. A németországi iskolai kirándulásokat és két rövid római kiruccanást leszámítva most járt először Svájc határain kívül. A férje csak egyszer vitte el külföldre, Bécsbe, egy hétre.

Nem szeretem Ázsiát, gondolta. Bár ez itt nem Ázsia, ez Hongkong, valószínűleg csak itt ilyen, csak

az itteniek ilyenek. És igaz, ami igaz, van okuk az ellenségességre. Vajon Japánt szeretni fogom-e?

Vagy még ott is idegen leszek?

Megjött a lift, felment hatodik emeleti lakosztályába, a folyosóinas nem nyitotta ki előtte az ajtót. Miután magára maradt, valamivel jobban érezte magát. A telefonján villogott a vörös lámpácska, jelezve, hogy üzenet várja, de nem törődött vele. Gyorsan levetette a cipőjét és a kalapját, nyomban el is tette mindkettőt a terjedelmes ruhásszekrénybe, ahol már takarosán elrendezve ott volt többi holmija. A lakosztály kicsi volt, de szép: nappali, háló, fürdő. Az asztalon a Struantól érkezett virágok és egy gyümölcskosár, a szálloda ajándéka.

Fürge ujjakkal lehámozta az ajándékról a díszcsomagolást. Egy lapos, négyszögletes bársonydoboz volt benne, Melegség járta át. A függő vékony aranyláncon függött, zöld jáde volt, benne a zöld világosabb árnyalatú foltjaival, és bőségszarut formázott. Polírozott felületén táncot járt a fény. Azonnal nyakába akasztotta az ékszert, megcsodálta a keblén nyugvó követ. Még sosem kapott jádét.

A borítékot a bársonnyal borított doboz alatt találta meg. Szokványos boríték volt, nem a Struan cégé, közönséges vörös pecsétviasszal lezárva. Papírvágó késsel óvatosan lefejtette a pecsétet, s enyhe homlokráncolással egyenként szemügyre vette a lapokat. Értelmetlen betű- és számhalmaz volt mindegyiken, itt- ott valamilyen jel. Halvány, elégedett mosoly jelent meg ajkán. Megkereste a szálloda levélpapírt és borítékot tartalmazó dossziéját, kényelmesen elhelyezkedett az asztalnál, s nekifogott, hogy egyenként lemásolja a lapokat.

Mikor befejezte, ellenőrizte. A másolatokat egy szállodai borítékba tette, lepecsételte, az eredetit egy szabványborítékba, amit a retiküljéből vett elő. Ezután egy vadonatúj, vörös pecsétviasz rudacskát halászott elő, gyufát gyújtott, az olvadó viasszal mindkét borítékot lezárta, vigyázva, hogy az eredetit tartalmazó borítékon a pecsét formája megközelítőleg olyan legyen, mint amelyet Dunross készített.

Megszólalt a telefon, kissé megijesztette. Kalimpáló szívvel várt, míg el nem hallgatott. Miután megnyugodott, folytatta a munkát: a lámpa alatt megvizsgálta, nem maradtak-e árulkodó benyomatok az írótümbön, amit használt. Ezután bélyeget ragasztott a másolatot tartalmazó borítékra, és megcímezte: R. Anjin, Box 154, General Post Office, Sydney, Australia. Ezt és az eredetit tartalmazó másik borítékot a retiküljébe tette.

Még egyszer gondosan ellenőrizte, nem feledkezett-e meg valamiről, aztán odament a bársecszék mellett álló kis hűtőszekrényhez, kivett egy üveg kristályvizet, és ivott egy kicsit.

Megint megszólalt a telefon, de csak nézte. Kortyolgatta a kristályvizet, újra meg újra végiggondolta a dolgokat, a Dunross társágában elfogyasztott ebédet, s hogy vajon okosan tette-e, hogy elfogadta meghívását ma estére, egy koktéllal s hogy később vacsorázzon vele és a barátaival. Vajon tényleg lesznek ott barátai? Vagy kettesben leszünk? Tényleg: szeretnék vele kettesben lenni?

Gondolatai visszaszálltak az apró, slampos, enyhén kopaszodó Hans Gresserhoffhoz és a mellette töltött négy évhez, a hetekig tartó egyedüllétekhez, az egyedül alváshoz, egyedül ébredéshez, a magányhoz, hogy nem volt egyetlen igazi barátnője sem, hogy alig tette ki a lábát otthonról, a férje pedig valahogy olyan furcsán titkolózott: figyelmeztette, ne barátkozzon senkivel, azt akarta, hogy örökösen egyedül legyen, biztonságos helyen, várjon rá higgadtan, türelmesen. Ez volt a legnehezebb, gondolta: a

türellem. Türelmesnek lenni egyedül, türelmesnek lenni, ha vele van, türellem éjjel, türellem nappal. Türelmesnek és látszólag nyugodtnak lenni. S mindeközben úgy érezte magát, mint egy kitörni készülő vulkán.

Hogy Gresserhoff szerette-e, afelől nem volt semmi kétség. Ő viszont nem érzett iránta semmi mást, csak girit, erkölcsi kötelességet. Gresserhofftól kapta a pénzt, simán, háborítatlanul folydogáltak napjai, nem volt se gazdag, se szegény - élete egyenletes és szabályos volt, mint választott hazájuk. Gresserhoff mindig váratlanul érkezett és távozott. Amikor otthon volt, mindig kívánta Rikót, azt akarta, hogy állandóan legyen mellette. Szeretkezéseik csak őt elégítették ki, Rikót nem, bár Riko a férje kedvéért mindig úgy tett, mintha örömét lelné az aktusban. Igaz, gondolta most, nem is tudom, milyen ez valójában, hiszen sosem volt dolgom más férfival, nincs összehasonlítási alapom.

Rendes ember volt és igaz minden, amit elmondtam róla a tajpannak. Igyekeztem jó felesége lenni, mindenben engedelmeskedni neki, hogy tiszteletben tartsam anyám végakarátát, hogy teljesítsem irántuk való girimet. És most?

Jegygyűrűjére nézett, forgatni kezdte az ujján. Lehúzta - házasságkötése óta most először - tenyerére tette és nézegetni kezdte. Kicsi, sima, érdektelen. Hány magányos éjszaka, hány végigsírt éjszaka... És csak várni, várni, várni. Mire? Gyerek tilos, barátkozás tilos, utazás tilos. Nem úgy tilos, ahogy japánul lett volna: kin dzsiru!- hanem: - Nem gondolod, drágám, hogy jobb volna, ha azalatt, míg távol vagyok, nem utaznál Párizsba? Majd elmegyünk, ha itthon vagyok. - És közben mindketten tudták, hogy nem mennek soha.

A bécsi út ijesztő élmény volt. Házasságuk első évében történt. Egy hétre tervezték. - Ma este el kell mennem - mondta az első nap Gresserhoff. - Kérlek, amíg meg nem jövök, maradj a szobában, hozasd fel az ételt. - Két nap múlva jött meg, beesett arccal, nyúzottan, ijedten, hogy aztán azon nyomban, éjnek évadján bevágódjanak bérelt kocsijukba és száguldjanak vissza Svájcba, a rosszabbik, a hosszabb úton, át a tiroli hegyeken, miközben Gresserhoff mindvégig a visszapillantót nézegette, nem követik-e őket, s nem is szólt Rikóhoz, míg át nem értek a határ biztonságos túloldalára.

- De hát miért, Hans? Miért?

- Csak. Nagyon kérlek, ne kérdezzess, Riko. Ebben egyszer már megegyeztünk. Ne haragudj e miatt a szerencsétlen nyaralás miatt. Majd elmegyünkWengenbe vagy Biarritzba, meglátod, milyen jól fogod ott érezni magad. Kérlek, emlékezz a giridre és hogy én teljes szívemből szeretlek!

Szeretlek!

Nem is értem ezt a szót, gondolta most az ablak előtt állva, elnézve a komor fellegek szürte szürke fényben fürdő kikötőt. Furcsa, hogy a japánoknak nincs is erre szavuk. A japánok számára csak kötelesség és a kötelesség bizonyos fokozatai léteznek. És vonzalom, meg a vonzalom különböző árnyalatai. De nem lieben. Esetleg az „ai”? Az sem pontosan ezt fejezi ki, inkább csak tiszteletet, bár egyesek „lieben” értelemben használják.

Azon kapta magát, hogy németül gondolkodik, elmosolyodott.

Mostanában legtöbbször németül gondolkodott, bár ma, a tajpan társaságában japánul. Milyen régóta

nem beszéltem a saját nyelvemen... De melyik az én igazi nyelvem? A japán? Így beszéltek a szüleim meg én is. A német? Svájcban németül beszéltünk. Az angol? Ezen a nyelven beszélgettem a férjemmel, noha ő azt állította, hogy a német az anyanyelve.

Angol lett volna?

Számtalanszor feltette már magának ezt a kérdést. Nem mintha Gresserhoff nem beszélt volna tökéletesen németül. Inkább csak a gesztusai. Mert a gesztusai nem voltak németek - mint ahogy az anyémek sem japánok. Vagy azok?

Nem tudom: Hamarosan kiderül.

Gresserhoff sosem mondta, mivel foglalkozik, Riko pedig sohasem kérdezte. A Bécsben történtek után mindazonáltal nem volt nehéz arra a következtetésre jutni, hogy valamilyen tilalmas tevékenységet folytat: kém vagy bűnöző. De Hans nem volt bűnöző típus.

Így aztán Riko ettől kezdve még elővigyázatosabb lett. Egyszer-kétszer - előbb Zürichben, majd amikor síelni mentek -, úgy érezte, figyelik őket, de Gresserhoff csak legyintett és azt mondta, ne törődjön vele. - De ne érjen váratlanul, ha engem netán valamilyen baleset ér. Az értékeidet, az irataidat, az útleveledet és az anyakönyvi kivonatodat mindig tartsd az útitáskádban, Ri-csan - figyelmeztette, becenevén szólítva Rikót. – Sose lehet tudni.

Férje halálával s hogy utasításait csaknem maradéktalanul végrehajtotta, a pénzzel, a tajpan telefonhívásával és rendelkezésével vadonatúj helyzet állt elő. Mindent újrakezddhet. Huszonnégy éves. Ami volt, elmúlt, a karma pedig karma. A tajpantól kapott pénz hosszú évekre elegendő.

Férje a nászéjszakájukon azt mondta: - Ha velem történne valami, fel fog hívni egy Kiernan nevű férfi. Utána vágd el a telefondrótokat, majd megmutatom, hogyan kell, és nyomban hagyd el Zürichet. Hagyj itt mindent, ne vigyél magaddal semmit, csak a rajtad lévő ruhát meg az útitáskádat. Ül be a kocsiba, menj Genfbe. Itt egy kulcs, a Rue Charles-i Swiss Bank of Geneva egyik páncrekeszének kulcsa. A rekeszben pénzt és néhány levelet találsz. Kövesd pontosan a bennük lévő utasításokat, drágám. Istenem, mennyire szeretlek... Hagyj itt mindent. Csináld pontosan azt, amire kérlek.

Riko Gresserhoff pontosan betartotta az utasításokat Ez giriye volt. Ahogy Hans mutatta, a csípőfogóval elvágta a telefonvezetékét, közvetlenül a falra szerelt doboz mögött, ahol szinte nem is lehetett észrevenni. A genfi bankrekeszben egy utasításokat tartalmazó levelet talált, tízezer dollár készpénzt, egy új, érvényes svájci útlevelet, amelyben a fényképe alatt egy másik név szerepelt. Az útlevélen kívül talált még egy új anyakönyvi kivonatot is, amelynek tanúsága szerint huszonhárom évvel ezelőtt Bern városában jött világra. Gresserhoff választotta új neve elnyerte tetszését, s most felderengett benne, hogy immár a nyugalmas tóra néző szállodai szoba magányában, hogyan siratta férjét.

A páncrekeszben volt egy húszezer dollárra szóló betétkönyv ugyanezé a banké - egy kulcs, egy cím és egy adás-vételi szerződés.

A szerződés egy kis tóparti családi házra vonatkozott - be is volt bútorozva, ki volt fizetve. A házban egy házvezetőnő fogadta, aki csak az új nevét tudta, meg azt, hogy özvegy és eddig külföldön élt. A szerződés már az új nevére szólt, és a dátum tanúsága szerint négy éve, néhány nappal házasságkötése

előtt vásárolta a házat.

- Jaj, asszonyom, úgy örülök, hogy végre-valahára hazajött! Nagyon fárasztó lehetett az a sok utazgatás - mondta a rokonszenves, de egyszerű idős asszony. - Az utóbbi egy évben egy nagyon kedves, csöndes angol úriember bérelte a házat. Pontosan fizetett minden hónapban, itt az elszámolás. Azt mondta, lehet, hogy visszajön idén, de nem biztos. Az ügynökség az Avenue Firmet-n van...

Később végigjárta a kellemes kis házat. Szélesen, tisztán terült el a tó a hegyek tájában, a ház tiszta volt, akár a hegyek, a falakon képek függtek, a vázákban virág díszlett, három hálószoba volt meg egy nappali, két veranda, kicsi minden, de az ő számára tökéletesen elegendő, a kert gondosan ápolt. A legnagyobb hálószobát választotta. A falakon függő különféle formájú és méretű képek között volt egy, amely mintha egy régi levél darabja lett volna, a papír már sárgult, Angolul volt írva. "Oly sok boldog órát töltöttem a karjaidban, Ri-csan, oly sok boldog órát a társaságodban... hogyan mondjam el, mennyire szeretlek? Felejts el engem, én sose foglak elfelejteni. És könyörgök az Úrnak, adjon neked tízezer napot az én minden egyes napoméért, drágám, drágám, drágám..."

A hatalmas franciaágyat színes, steppelt takaró borította, az ablakon csak úgy áradt befelé a jó levegő, a nyárvég illatait sodorva magával, a hegyek csúcsán porszerűen kavargott a hó. Megint elsírta magát.

Alig néhány órája tartózkodott a házban, mikor befutott Dunross hívása. Nyomban repülőre ült, és most itt van, feladata legnagyobb részét elvégezte, soha többé nem kell visszamennie, a múltja eltörölve - ha akarja. Amennyire meg tudta állapítani, az útlevel valódi volt, az anyakönyvi kivonat szintén. Nincs miért visszatérni Svájcba, hacsak nem a házért. És azért a bekeretezett levélrészletért.

Otthagya a falon, nem nyúlt hozzá. És elhatározta, hogy amíg övé a ház, addig az a bekeretezett papírdarab ott marad a falon. Örökre.

76.

17 óra 10 perc

Orlanda kis autójában ültek, Orlanda vezetett, Bartlett fél karral könnyedén átölelte a vállát. Csak az imént hagyták maguk mögött az aberdeeni hágót, s most, még mindig felhők között, Mid Levelsen hajtottak lefelé a hegyoldalon Orlanda Rose Court-i otthona felé. Boldogak voltak egymás társaságában, kellemes várakozás töltötte el mindkettejüket. Ebéd után átkeltek Hongkongra, elhajtottak Shek-Ó-ra, a sziget délkeleti csücskére, ahol Orlanda megmutatta néhány tajpan hétvégi házat. Hullámzó, gyéren lakott tájon haladtak, dombok, szakadékok között, mindig a tenger közelében, kopár sziklák és szirtek tárultak eléjük.

Shek-Ó-ból a kanyargós déli úton gurultak lefelé, míg el nem értek Repulse Baybe, ott megálltak a csodálatos szállodánál egy kis téra meg süteményre, aztán mentek tovább Deepwater Cove felé. Discovery Baynél egy kilátónál megint kiszálltak a kocsiból. - Oda nézzen, Linc! Az ott a Castle Tok! - Castle Tok egy normann kastélyra emlékeztető, nagy kiterjedésű épület volt, oda nem illőnek hatott a

tenger fölött, a szirtfal tetején. - A háború alatt kanadaiak, kanadai katonák védték ezt a partszakaszt, a japán megszállók ellen. Végül ide, Castle Tokba szorultak vissza, de a japánok hamarosan lerohanták ezt is. Ekkor már csak kétszázötven kanadai volt életben. A japánok mindnyájukat kiterelték a teraszra, és szuronyos puskával a kezükben arra kényszerítették őket, hogy leugorjanak a parti sziklákra.

- Jézusom. - A terasz legalább harminc méterre volt a tenger szintjétől.

- Mindenkit leugrasztottak, a sebesülteket is. Mindenkit - mondta Orlanda.

Bartlett észrevette, hogy megborzong, végigsimított a karján. – Ne, Orlanda... Ez már nagyon rég volt.

- Épp ellenkezőleg, Linc. Sajnos, a történelem és a háború még nagyon közel van hozzánk. És mindig is közel lesz. Ezen a teraszon éjszakánként kísértetek járnak.

- És maga ezt elhiszi?

- Igen. El.

Bartlett végigsiklatta szemét a baljós küllemű épületen, a parti sziklákon megtörő hullámokon. Úgy érezte, mintha egész lényét beburkolná a hozzásimuló lány parfümjé, érezte teste melegségét. Boldog volt, hogy itt lehet, s hogy nem tartozott azok közé a katonák közé. - Filmekben látni ilyen kastélyokat, mint ez a Castle. Járt már benne?

- Még sosem. Azt mondják, tele van lovagi páncélokkal, és sziklabörtönök vannak alatta. Állítólag egy franciaországi vár másolata. Sir Csa-Szen Tok, Építő Tok emeltette. Milliomos volt, konzervgyáros. Kering róla egy történet, miszerint ötvenéves korában egy jövendőmondó azt tanácsolta neki, hogy azonnal fogjon bele egy nagy ház építésébe, különben meghal. Ezért aztán építkezni kezdett, tucatnyi hatalmas épületet emeltetett, hármat Hongkongon, egyet Sha Tin közelében, a többi Malajziában. Nyolcvankilenc esztendőskorában még erős, egészséges ember volt, hatvannak se látszott. Miután azonban Castle Tok elkészült, azt mondta: elég, és felhagyott az építkezéssel. Alig egy hónapra rá meg is halt, beteljesedett a jövendőmondó szava.

- Ezt csak maga találta ki, Orlanda!

- Nem, Linc, szó sincs róla. Magam is így hallottam. De hát ki tudja, drágám, mi az igazság és mi a hazugság?

- Az biztosan igaz, hogy megőrülök magáért.

- Jaj, Linc... Tudja, hogy én is ugyanígy érzek.

Most már maguk mögött hagyták hát Aberdeent, Bartlett karja Orlanda vállán nyugodott, akinek haja végig-végigsepert kezén. A lány sorra mutogatta a nevezetességeket és érdekességeket. Észrevétlenül, boldogságban röppültek az órák. A hágótól lefelé jövet, keresztülúrva magukat a felhőkön, szinte az egész várost ott látták maguk előtt. A lámpák még nem égtek, de a tengerparton imitt-amott már kigyúltak a hatalmas, színes neonreklámok.

Sűrű volt a forgalom, s a meredek hegyi utak árkában sarat, köveket, ágakat, növényeket sodorva magával, még mindig áradatként zubogott le az esővíz. Orlanda biztos kézzel vezetett, nem vállalt semmiféle kockázatot. Bartlett biztonságban érezte magát mellette, bár a menetiránnyal szemben való közlekedéstől a kanyarokban égnek állt a haja.

- De hát nem mi hajtunk a rossz oldalon! - tiltakozott Orlanda. - Az maguknál szokás.

- Fityfenét. Az egész világon egyedül az angolok hajtanak a bal oldalon. Maga pedig van olyan amerikai, mint én, Orlanda.

- Bárcsak az volnék, Linc, Nagyon szeretném.

- Maga máris az. Úgy beszél, úgy öltözködik, mint egy amerikai nő.

- Ettől én még tudom, ki vagyok, drágám - mondta Orlanda.

Bartlett csak nézte, nézte, úgy érezte, még soha életében nem nézett senkit ilyen gyönyörűséggel. Még Caseyt sem. Senkit. Megint eszébe jutott Biltzmann: meg tudta volna fojtani.

Ne törődj most vele, ne foglalkozz most a világ szemetével. Mert ez a Biltzmann egy szemét. Ugyanolyan szemét, mint Banastasio. Összerázkódott. Banastasio bocsánatkérés ürügyén, közvetlenül ebéd előtt felhívta, valójában azonban megint csak fenyegetőzött.

- Tudod mit, hapsikám? Borítsunk fátlyat a mültra. Ne szarakodjunk itt egymással, Linc. Tudod mit? Beülünk este egy jó kis marhasültre. Van itt egy remek étterem a Nathan Roadon, a San Francisco.

- Nem, köszönöm, már van programom - felelte fagyosan Bartlett. - Egyébként pedig tegnap már kifejtetted az álláspontodat. Ne ragozzuk ezt tovább. Az éves közgyűlésen találkozunk, ha eljössz.

- Jaj, Linc, hapsikám, hát én vagyok az, nem emlékszel? Elfelejtetted már, hogy amikor kápé kellett, mi perkáltuk le neked a dohányt?

- Részvények fejében perkáltátok le, és nem volt rossz befektetés... Sőt: nem hiszem, hogy fel tudnátok mutatni még egy hasonlót. Öt év alatt megdupláztátok a pénzeteket.

- Naná. És most szeretnék egy kicsit beleszólni a dolgokba. Azt hiszem, ez nem olyan nagy kérdés.

- De az. Tegnap óta különösen - felelte Bartlett. - És mi van a fegyverekkel? - kérdezte egy hirtelen gondolat hatására.

Csend. - Miféle fegyverekkel?

- Amelyek a gépemen voltak. Az M14-ekkel meg a gránátokkal.

- Ezt most hallom először, hapsikám.

- A nevem Linc. Hapsikám. Megjegyezted?

Újabb szünet. - Megjegyeztem. – A hang már csikorgott.– Nem gondolta meg magát az ajánlatommal kapcsolatban?

- Nem. Szó sem lehet róla.

- Később sem?

- Később sem.

- Csend támadt a vonal másik végén, aztán kattanás hallatszott. Azután már csak a bűgás. Bartlett azonnal felhívta Rosemontot.

- Ne izguljon, Linc. Banastasio az egyik első számú célpontunk, és a helyiektől nagyon sok segítséget kapunk.

- A fegyverek ügyében van valami fejlemény?

- Maga tisztázódott. A hongkongi fejesek visszavonták az elutazási tilalmát. Holnap hivatalosan is közlik magával.

- Kiderítettek valamit?

- Mármint ők? Nem. Mi derítettük ki. Jártunk a gépe Los Angeles-i hangárában, és az egyik éjjeliőr emlékezett rá, hogy az indulás előtt éjszaka látta, hogy két pofa babrált valamit a futóművek körül. Nem gondolt semmi rosszra, csak amikor megkérdeztük.

- Jézusom. Elfogtak valakit?

- Nem. Lehet, hogy soha nem is kerül rá sor. De nyugi. Ami pedig Banastasiót illeti, hamarosan levakarjuk magáról. Csak nyugalom.

Most hogy visszagondolt a beszélgetésre, Bartlett megint összerázkódott.

- Valami baj van, drágám? - kérdezte Orlanda. - Semmi.

- Mondja el.

- Csak az jutott eszembe, milyen rohadt dolog a félelem, és hogy mennyire tönkretetheti az embert, ha nem vigyáz.

- Igen, tudom, én aztán nagyon is jól tudom. - Orlanda egy másodpercre levette szemét az útról, tétován rámosolygott Bartlettre, és kezét a térdére tette. - De maga erős, drágám, Maga nem fél semmitől.

Bartlett elnevette magát. - Bárcsak így volna!

- Én tudom, hogy így van. - Orlanda lassított, kikerült egy sártócsát, az út menti árokából még mindig ki-kicsapott a rohanó esővíz.

A kocsi szinte odasimult a magas támfalhoz. Úgy kanyarodott rá a Kotewall Roadra, majd a saroknál Rose Courtra. A házhoz érve Orlanda túlhaladt a kapun, és biztos kézzel lehajtott az épület alatti garázsba. - Koktélidő van - mondta.

- Nagyszerű - felelte rekedtes hangon Bartlett. Nem nézett Orlandára. Miután megálltak, kiszállt, átkerült a kocsi túloldalára, és kinyitotta Orlandának az ajtót. Orlanda bezárta az autót. A lifthez mentek. Bartlett érezte, mint lüktet nyakán az ütőere.

Két fehérkabátos kínai szállt be melléjük, szendvicses tálcákkal a kezükben, tőlük kérdezték, hányadikon van az Asian Properties lakása. - Az ötödiken - felelte Orlanda. - Miután a pincérek kiszálltak, Bartlett megkérdezte: - Ez az épület az Asian Propertiesé?

- Igen. Ők is építették. - Orlanda egy pillanatra elhallgatott. - Jason Plumm és Quillan jóbarátok. A tetőlakás még mindig Quillané, csak mióta szakítottunk, kiadta.

Bartlett átölelte a vállát. - Örülök, hogy szakítottak.

- Én is. Orlanda mosolyának gyengédsége és tekintetének ártatlansága szinte belehasított Bartlettbe. - Most már.

Felértek a nyolcadikra. Orlanda beillesztette a zárba a kulcsot.

Bartlett észrevette, hogy kissé remeg a keze. - Jöjjön, Linc. Teát, kávét, sört vagy inkább egy koktélt? Orlanda lerúgta a cipőjét, és Bartlettre nézett. Bartlettnek kalapálni kezdett a szíve. Minden idegszálát munkára fogva próbálta megállapítani, van-e még valaki a lakásban.

- Kettesben vagyunk - mondta egyszerűen Orlanda.

- Honnan tudja, mire gondolok?

Orlanda rándított egyet a vállán... Időnként vannak ilyen dolgaim. Bartlett átfogta a derekát. - Orlanda...

- Tudom, drágám.

Rekedtes volt Orlanda hangja is, Bartlett egészen beleborzongott. Mikor megcsókolta Orlanda ajka szívesen fogadta, ágyéka nem jelzett ellenállást. Bartlett végigsimogatta, érezte, hogy megkeményedtek a mellbimbói, és hogy szívük egy ritmusra ver. Orlanda ekkor elengedte a nyakát, tenyerét a mellének feszítette, de Bartlett ezúttal nem engedte el, magához szorította, csókja még mohóbbá vált. Orlanda tenyerének nyomása megszűnt, karja ismét Bartlett nyaka köré fonódott, teste még szorosabban simult hozzá. A csókot abba hagyták, de még átölelve tartották egymást.

- Szeretlek, Linc.

- Szeretlek, Orlanda - válaszolta Bartlett: egész lényét áthatotta a hirtelen felismert igazság. Megint csókolózni kezdtek, Orlanda keze gyengéd volt, mégis erős, Bartlett keze bejárta Orlanda testét - tűz lobbant nyomában. Lángoltak mindketten. A baldachinos franciaágy körül függő pókháló- vékonyságú függőnyt meglibegtette a nyitott ablakokon beáramló szellő. A pihével töltött ágytakaró simogatóan puha volt.

- Légy gyengéd hozzám, drágám - suttogta rekedtes hangon Orlanda. - Jaj, mennyire szeretlek...!

A Sea Witch kormányánál állva Casey búcsút intett a patton álló Dunstan Barre-nak, Plummnak és Pugmire-nak. Az öböl hongkongi oldalán álltak, csak az imént tették ki őket. Késő délutánra járt, az égbolt még mindig borús volt, de az idő kellemes. A hajó elindult az öböl túlsó felé - Peter Marlowe-t és a lányokat Kowloonban, már partra tették. Gornt rávette Caseyt, hogy maradjon még egy kicsit - úgymint vissza kell mennem Kowloonba - mondta. - Találkozom van a Kilenc Sárkányban. Elkísérne, ha megkérném?

Miért ne? - Casey boldogan beleegyezett, ráért még, bőven volt ideje átöltözni a délutáni koktélparti előtt, amelyre Plumm invitálta. Azt már korábban eldöntötte, hogy a Lando Matánál elköltendő vacsorát a jövő hét valamelyik napjára halasztja.

Útban visszafelé Sha Tinból, a délután nagy részét végigbóbiskolta, a hűvös szellő elleni védekezésül egy meleg takaróba burkolózva odakucorodott a taffélkörívén végigfutó széles, párnázott ülésre. A többi vendég szétszóródott, Gornt időnként feltűnt a kormányállásban: magas volt, erős, igazi kapitány, Peter Marlowe az orrban szunyókált egy nyugágyban. Később együtt teázott Caseyvel és Barre-val. Eközben Pugmire és Plumm is előbukkant kócosan, elégedetten, lányokkal a nyomukban.

- Jól aludtak? - kérdezte mosolyogva Gornt. - Remekül - felelte Plumm.

Azt meghiszem, gondolta Casey, ahogy a Plumm mögött álló lányra nézett, tetszett neki nagy fekete szeme, karcsú termete. Vejvejnek hívták, boldog, gyermeki lény volt, árnyékként követte Plummot.

Korábban, mikor Gornttal kettesben maradtak a fedélzeten, Casey megtudta, hogy a lányok egyike sem afféle alkalmi barátnő, hanem állandó.

- Itt mindenkinek van szeretője?

- Jóságos ég, dehogy! De hát sajnós a férfiak és a nők nem egyszerre öregszenek, és ez egy bizonyos kor után problémákat okoz. Nyersen fogalmazva: a párnázás, a szerelem és a házasság nem ugyanaz.

- Az a fogalom, hogy hűség, nem is létezik?

- Dehogynem. Nagyon is. - Csak éppen mást jelent a férfi és mást a nő számára.

Casey felsóhajtott. - Ez borzasztó. Borzasztó és nagyon igazságtalan.

- Az. De csak ha úgy akarja az ember.

- Ez akkor sem igazság! Gondoljon azoknak a nőknek a millióira, akik egész életükben úgy dolgoznak, mint egy rabszolga, ellátják a férjüket, mosnak, takarítanak, időnként besegítenek a gyerekek eltartásába, és mindezt csak azért, hogy amikor megöregszenek, félrelökjék őket.

- Ezért ne a férfiakat okolja... ilyen a társadalom.

- És kik irányítják a társadalmat? A férfiak! Jézusom, Quillan, el kell ismernie, hogy ezért a férfiak felelősek!

- Egyszer már elismertem, hogy ez igazságtalan, de igazságtalan a férfiakra nézve is. Mert kérdezem én: mi a helyzet azoknak a férfiaknak a millióival, akik halálra dolgozzák magukat azért, hogy előteremtsék azt a pénzt, amit majd mások, főképp az asszonyok költenek el? Nézzen szembe a tényekkel, Ciranoush. A férfiaknak halálukig dolgozniuk kell, el kell tartaniuk másokat, köztük életük vége felé nagyon sok esetben egy házsártos, elnyűtt feleséget. Az ég szerelmére, nézze csak meg például Pug feleségét! De ha kell, tudok magának mutatni ötven másikat, aki indokolatlanul kövér, csúnya és a szó szoros értelmében bűzlik. Aztán ott van a nők másik ügyes kis trükkje, akik a szexet csapdaként alkalmazzák, szándékosan teherbe esnek, hogy behálózzák a férfit, aztán égszakadás-földindulást sikoltoznak, és hatalmas összegeket sírnak ki a lelépés fejében. Itt van például Linc Bartlett. Őt milyen mángorlón préselte keresztül a kedves felesége? Eh?

- Maga tud erről?

- Hogyne tudnék. Maguk lenyomoztattak engem, én lenyomoztattam magukat. Vagy olyan tisztességes talán a maguk válási törvénye?

Mindennek a fele, aztán az a szerencsétlen hülye amerikai férj mehet a bíróságra, hogy döntsék el: annak az ötven százalékának hányadrészét tarthatja meg.

- Az igaz, hogy Lincet a felesége meg a felesége ügyvédje kis híján megölte. De nem minden feleség ilyen. Az ég szerelmére, nem vagyunk tárgyak! És a legtöbb nő védelemre szorul, Ebben az üzletben a világon mindenütt rosszabbul járnak.

- Még sose találkoztam igazi nővel, aki rosszabbul járt volna mondta Gornt. - Olyan nőkre gondolok, mint például maga vagy Orlanda, aki megérti, mit jelent az a szó, hogy nőiesség.

Váratlanul szélesen rámosolygott Caseyre. - Eközben persze azért meg kell adniuk nekünk, szerencsétlen, gyenge nyomorultaknak azt, amire lelki egyensúlyunk megőrzése érdekében szükségünk van.

Casey is elnevette magát, már ő is szeretett volna témát változtatni, nehezebb kérdés ez annál, gondolta, mint hogy most válaszolni tudjunk rá. Quillan kissé elfordult, az égboltot vizsgálta. Casey elnézte közben. Tetszett neki, ahogy állt ott kissé imbolyogva, a szél felborzolta karján a szőrt, fején hetykén félreecsapva ült a kapitányi sapka. Örülök, hogy megbízik bennem, és hogy igazi nőnek tekint, gondolta, kellemes hangulatba ringatta a bor, az ebéd és Gornt vágyakozása. Mióta a fedélzetre tette a lábát, érzékelte ezt a vágyat, s most megint elgondolkozott: mit tesz majd, ha ez a vágy előbb- utóbb a maga konkrétágában megmutatkozik? Mert ez elkerülhetetlen. Igent mondom? Vagy nemet? Talánt? Vagy valami olyasmit, hogy talán majd a jövő héten?

De vajon lesz-e jövő hét?

- Mi lesz holnap, Quillan? Mármint a tőzsdén.

- Az holnap derül ki.

- De komolyan.

- Vagy nyerek, vagy sem. - Gornt vállat vont. - Mindkét eshetőségre felkészültem. Vásárolni fogok, és ha a zsosz is úgy akarja, elkapom Iant.

- És aztán?

Gornt felkacagott. – Van valami kétsége? Zsebre vágom cégestül, páholyostul, szőröstül-bőröstül.

- Tényleg ez a szándéka?

- Mi más volna? Számomra ez volna a győzelem. Ian és a famíliája állandóan háttérbe szorították az enyéimet. Persze, hogy ez a szándékom.

Kíváncsi volnék, gondolta szórakozottan Casey, hogy vajon ki tudná-e egyezni a tajpanggal. Vajon rá tudnám-e venni, hogy engedjen át Quillannek egy páholyt, a saját páholyát, és segítse hozzá, hogy bekerüljön a választmányba. Örültség, hogy ezek így gyilkolják egymást... mikor van hely itt bőven mindkettejük részére. És ha Murtagh teljesíti, amit ígért, Ian le lesz nekem kötelezve.

Megdobbant a szíve. Vajon mit intézett Murtagh a bankkal? És ha sikerült neki, vajon mit lép Quillan?

És hol van Linc? Orlandánál, Orlanda karjaiban?

Megint odakucorodott a taton körbefutó padra, és lehunyta a szemét. A sós levegő, a motor dohogása és a tenger hullámozása álomba ringatta. Álomtalan alvás zuhant rá, néhány perc múlva felfrissülten ébredt: Gornt ott ült vele szemben, őt nézte. Kettesben voltak megint, a kantoni kapitány a kormánykeréknél állt.

- Nagyon szép volt álmában - mondta Gornt.

- Köszönöm. - Casey felkönyökölt. - Különös ember maga. Részben ördögi, részben hercegi, egyik percben együttértő, a másikban kegyetlen. Az pedig egyenesen csodálatos volt, amit Peter érdekében tett.

Gornt csak mosolygott, nem szólt, tekintetében valami furcsa kihívásféle tükröződött.

- Azt hiszem, Linc... Azt hiszem, Linc beleesett Orlandába - szólalt meg szinte gondolkodás nélkül.

- Tényleg?

- Tényleg. - Casey várt, de Gornt nem mondott semmit, csak nézte. Casey a csend ösztökélésére

akaratlanul hozzátette: - Azt hiszem, ő is beleesett Linche. - Újabb hosszú csend. - Quillan... Ez valamiféle terv szerint alakult így?

Gornt halkán, fölényesen felnevetett. - Különös egy lány maga, Ciranoush. Nem is...

- Megtenné, hogy Caseynek szólít? Nem szeretem a Ciranousht.

- Én meg a Caseyt. Használhatnám esetleg a Kamaliant?

- Casey.

- Mi volna, ha ma megmaradnánk a Ciranoushnál, holnap Casey lenne, a keddi vacsoránál pedig, amikor megpecsételjük az egyezséget, Kamaliannak szólítanám?

Casey vészcsengői azonnal bekapcsoltak. - Ez Linctől függ.

- Nem maga a Par-Con tajpanja?

- Nem. És nem is leszek soha.

Gornt nevetett, aztán azt mondta: - Hát akkor legyen ma Ciranoush, holnap Casey, a keddel pedig ne törődjünk!

- Rendben.

- Jó. Akkor most térjünk vissza Orlandára és Linc-re - folytatta barátságos hangon Gornt. - Ami kettejük között történik, az csak kettejükre tartozik, és én sosem vitatom meg mások dolgait. Még egy hölgygel sem. Soha. Ezt a játékot nem így játsszák. Ami pedig a kérdését illeti, hogy nem szőttem-e valamilyen álnok tervet, amelynek részeként Orlandát használom fel Linc, maga vagy a Par-Con ellen, ez nevetséges. - Gornt ismét elmosolyodott. - Különben is: eddig úgy tudtam, hogy a nők szokták manipulálni a férfiakat, nem pedig fordítva.

- Maga egy fantaszta.

- Kérdésre kérdés a válasz: maga meg Linc szeretői egymásnak?

- Nem. A hagyományos értelemben nem. De én szeretem Lincet.

- Férjhez is megy hozzá?

- Lehet. - Casey megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni a padon. Gornt fölé hajolt, eligazgatta körülötte a plédet. Caseynek kalapálni kezdett a szíve: minden idegszálával érzékelte Gorntot, és tudta, hogy Gornt is ugyanezt érzi. - Én azonban nem szoktam az ügyeimet más férfiakkal megvitatni - mondta mosolyogva. - Ezt a játékot sem így játsszák.

Gornt kinyújtotta kezét, és könnyedén végigsimított a karján. Igaza van, Ciranoush.

A Sea Witch elhagyta a hullámtörőt, kifutott az öböl nyílt vizére, szemben Kowloon várta őket. Casey felült, megfordult, a szigetet és a csaknem teljesen felhő borította Peaket nézte. - Ez gyönyörű.

- Hongkong a déli partja, Shek-O és Repulse Bay környékén a legszebb. Nekem is van egy házam Shek-O-ban. Volna kedve most megnézni a hajót?

- Szívesen.

Gornt előrevezette. A kajütökben tökéletes rend honolt, a legkisebb jel sem utalt rá, hogy használták volna őket. Mindegyikhez külön zuhanyzófülke és illemhely tartozott. Volt egy kis közös kajüt is.

- Nagyon népszerűek vagyunk a hölgyek körében, mert itt addig zuhanyozhatnak, ameddig csak jólesik. A vízkorlátozásnak is megvannak a maga előnyei.

- Sejtem - mondta Casey, rá is átragadt Gornt kedélyessége. A tulajdonosi kajüt a taton volt,

távolabb a többitől. Széles franciaágy. Tiszta, rendes, hívogató.

Szíve most már hangosan dobolt a fülében, és mikor Gornt egy közömbös mozdulattal belökte az ajtón és a derekára tette a kezét, nem húzódott el. Gornt közelebb lépett. Casey még sosem csókolózott szakállas férfival. Gornt teste hozzápréselődött, jó érzés volt, lélegzete felgyorsult. Gornt ajka erős és szivar ízű volt. Casey lényének egyik fele azt suttogetta: ne, engedj el! a másik fele meg azt: ne, ne engedj, el! Egész testét áthatotta az érzékiség. Túlságosan is kellemes volt.

És Linc?

A kérdés úgy hasított agyába, mint még soha. Abban a pillanatban kitisztult a feje, s most, életében először a leghatározottabban, a lehető legegységesebben megvilágosodott előtte, hogy csak Lincet akarja, nem a Par-Cont, nem a hatalmat. Igen: Lincet, csakis Lincet, és ma este eltörlöm az egyezségünket. Ma este felajánlom neki, hogy töröljük el.

- Ez most nem a megfelelő időpont - suttogetta reszelős hangon.

- Hogyhogy?

- Ne... Most ne. Sajnálom, de nem lehet. - Casey lábujjhegyre emelkedett, könnyedén megcsókolta Gornt ajkát, apró csókokat hintve beszélt. - Most nem lehet, drágám, most nem, nagyon sajnálom, de most nem... Inkább majd kedden, talán majd kedden...

Gornt eltartotta magától, fekete szeme kutatólag nézett Casey arcába. Casey egy darabig állta a tekintetét, aztán Gornt mellére hajtotta a fejét és gyengéden átölelte, még mindig élvezte a közelségét, és már biztonságban érezte magát: úgy gondolta, meggyőzte Gorntot. Ez azért meredek volt, gondolta elgyengülten. A térde mintha össze akart volna csuklani, egész teste vibrált. Nem sok hiányzott, gondolta. Nem lett volna jó. Se nekem, se Lincnek, se neki.

De igen: Gorntnak jó lett volna - gondolta hirtelen.

Dörömbölő szívvel simult Gornthoz, csak várt, próbálta összeszedni magát, bízott benne, hogy Gornt a következő percben megszólal, és azt mondja: - Menjünk vissza a fedélzetre.

Ebben a pillanatban azonban szorosabbra fonódtak körülötte Gornt karjai, és mire észrevette volna, mi történik, már az ágyon hevert, Gornt hevesen csókolta, keze ide-oda vándorolt. Próbált ellenállni, de Gornt gyakorlottan elkapta a csuklóját, hatalmas erejével kinyújtóztatta, ráfeküdt, leszorította, mozdulatlaná bénította, élvezetesen csókolgatni kezdte, szenvedélye összevegyült Casey hevével, dühével, félelmével és kívánságával.

Hevületük egyre fokozódott. Gornt egy perc múlva lazított egy kicsit a fogáson. Casey azonnal támadásba lendült, most már el volt szánva a komoly küzdelemre. Gornt szorítása nyomban erősödött.

Casey úgy érezte, elolvad, akarta is, nem is, hogy Gornt legyűrje, egyszerre érzékelte Gornt ágyékának keménységét és ágyának puhaságát. Ekkor - ugyanolyan hirtelen, mint ahogy megragadta, Gornt elengedte, és nevetve legördült róla.

- Igyunk valamit! - mondta minden neheztelés nélkül.

Casey levegő után kapkodott. - Maga nyomorult!

Gornt félkönyökre támaszkodott, szeme sarka mosolyráncokba gyűrődött. - Én nagyon is egészséges vagyok. Maga viszont hazudós.

- Menjen a pokolba!

Gornt hangja higgadt, s ugyanakkor barátian csipkelődő volt. Megyek is, még hozzá hamar. Nem szokásom hölgyeket kényes állításaik bizonyítására kérni.

Casey rávetette magát, körmével az arca felé kapott, rettenetesen dühítette, mennyire fegyelmezett Gornt, amikor ő nem. Gornt könnyedén elkapta a kezét. - Nyugalom, csigavér - mondta még barátságosabban. - Csillapodjon, Círanoush. Ne feledje, hogy már mindketten nagykorúak vagyunk. Már láttam magát csaknem meztelenül, és ha most igazán meg akartam volna erőszakolni, azt hiszem, nem sok esélye lett volna. Itt kiordíthatja a torkát, a legénység a füle botját sem mozdítja.

- Maga egy nyomorult, pi...

- Állj! - Gornt még mindig mosolygott, de Casey elhallgatott: veszélyt érzékelt. - Ezzel a kis birkózással nem akartam megijeszteni, csak szórakoztatni - mondta halkán Gornt. - Komolyan. Egy kis évődés volt, semmi több. - Elengedte Caseyt.

Casey felkászálódott az ágyról. Még mindig lihegett. Dühös léptekkel a tükörhöz ment, hátrasimította a haját, aztán meglátta a tükörben Gorntot, aki még mindig ott hevert az ágyon, és őt nézte.

Megperdült. - Maga fekete szemű disznó!

Gornt teli tüdőből felnevetett, mélyről jövő, egész testet megrázkódtató, ragadós nevetéssel. Egy pillanat múltán - belátva ennek az egésznek az ostobaságát - Casey is nevetni kezdett. Egy perc múlva már görnyedeztek, Gornt az ágyon elterülve, Casey egy nagy tengerészládának támaszkodva.

Odafent a fedélzeten már ismét mint jó barátok ittak egy kicsit a már kibontott ezüstvödörbe hűtött pezsgőspalackból, a hallgatag, tapintatos hajópincér kiszolgálta őket, aztán eltűnt.

Kowloon kikötőjébe érve Casey megint megcsókolta Gorntot. Köszönöm ezt a kellemes délutánt. Akkor kedden, ha addig nem. Partra szállt, sokáig integetett a távozó hajó után, aztán hazasietett.

Szemüveges Vu is sietett haza. Fáradt volt, ideges. És nagyon rossz előérzetei voltak. Magasan fönt járt Aberdeen fölött, a nyomortelep kalyibái és bódéi útvesztőjében, csúszós, sáros, iszamos volt a talaj. Erősen lihegett a fölfelé kaptatástól. A beton esőcsatornákból sok helyen kiáradt a víz, elsöpört szinte mindent, ami útjába került: ez csak súlyosbította a katasztrófát. Sok romba dőlt bódé fölött füst terjengett, egyik-másik még parázslott a földcsuszamláskor keletkezett tüzeztől. Szemüveges Vu kikerült egy magas földhalmot, amely miatt Ötödik Unokahúg két napja csaknem halálát lelte. A közvetlen környéken azóta viskók százait sodorták el az újabb hegycsuszamlások.

Eltűnt a cukorkásbolt és vele együtt az öreg cukorkásasszony. Hát ez meg hova lett? - kérdezte Szemüveges Vu.

A guberáló csak rándított egyet a vállán, és tovább turkált a romok között: még használható fát, kartont, rozsdás bádoglemezt keresett.

- Mi újság idefent?

- Mint lent. Kicsi jó, kicsi rossz. Zsosz - válaszolt akadozó kantonisággal a guberáló.

Vu megköszönte a választ. Mezítláb volt, cipőjét a kezében vitte, hogy kímélje. Az esőcsatornát elhagyva egy kisebb rommezőn kellett átküzdenie magát, hogy megtalálja a felfelé kanyargó ösvényt. Innen még nem látta lakóhelyét, de úgy rémlett, azt a részt nem érintette a katasztrófa. Mikor a rádió újabb csuszamlásokat jelentett a telepről, Armstrong engedélyezte, hogy haza jöjjön és megnézze, mi van. - De amilyen gyorsan csak tud, jöjjön vissza: Hétkor újabb kihallgatást tartunk.

- Igenis, itt leszek - felelte.

A kihallgatásokon való részvétel nagyon fárasztó volt, de hasznos.

Armstrong és a KO főnöke nagyon dicsérte, most már biztos, hogy áthelyezik a KO-ra, és a jövő héten megkezdődik a kiképzése. Keveset aludt, részint az izgatott várakozás miatt, részint pedig azért, mert a kihallgatások nem igazodtak a nappal és az éjszaka ritmusához. A kliens hol angolul, hol ningtoki vagy kantoni dialektusban beszélt, nagyon nehéz volt követni kusza mondatait. A nehéz órák alatt csak az jelentett némi húzóerőt, mikor zsebébe nyúlva meg-megérintette lóversenygyőzelményét, a bankótekerceset. Most önmaga megnyugtatására ismét végigsimított rajta. Áldotta a zsoszt. Egyenletes léptekkel kaptatott tovább fölfelé a keskeny gyalogúton, időnként rozoga pallókon kelve át kisebb-nagyobb vízmosások fölött. Lefelé tartó emberek jöttek vele szembe, mások a háta mögött igyekeztek ugyancsak fölfelé. A hegyoldal kalapálástól, a viskók újraépítésének, újratetőzésének zajaitól volt hangos.

Most már alig százméternyire járt lakóhelyétől, a kunyhó ott állt közvetlenül a sarok mögött. Befordult és földbe gyökerezett a lába. A viskó és környéke eltűnt: helyén csak egy mély seb húzódott a föld arcán, s vagy hatvan méterrel lejjebb ott magasodott a törmelékkal elkeveredett sárlavina. Ahol egy-két napja még több száz viskó állt, most egy se volt.

Kábultan továbbvonszolta magát, megkerülte a veszedelmes csuszamlást, odament a legközelebbi kunyhóhoz, bedörömbölt az ajtaján. Gyanakvó tekintetű öregasszony nyitott ajtót.

- Bocsáss meg, tiszteletreméltó hölgy, én a ningtoki Vu Csó-tam fia vagyok...

Az öregasszony, Egyfogú Jang értetlenül meredt rá, aztán megszólalt. Vu nem értette a nyelvét, ezért megköszönte a fáradságát, és továbbment. Eszébe jutott, hogy ezen a környéken csupa Jang lakik, csupa északi, Sanghajból jöttek.

Valamivel feljebb megint bekopogtatott egy kunyhóba.

- Bocsáss meg, tiszteletre méltó úr, de mi történt? A ningtoki Vu Csó-tam fia vagyok, és a családom itt lakott - mutatott a föld sebhelye felé.

- Éjszaka történt, tiszteletre méltó Vu - felelt a férfi kantoni dialektusban, amit Vu is értett. - Úgy dübörgött, mint a régi kantoni expressz. Aztán morogni kezdett a föld, aztán sikoltozást hallottunk, és tüzek támadtak. Tavaly ugyanez volt. Még szerencse, hogy az eső gyorsan eloltotta a tüzeket. Tuo nien lo mo, azért így is borzalmas éjszaka volt. - A szomszéd fogatlan vénember volt, szája most furcsa grimaszba gyűrődött, - Áldd az isteneket, hogy te nem itt aludtál, hallod-e! - Becsukta az ajtót.

Vu megint a földcsuszamlás helyére nézett, aztán óvatos léptekkel elindult lefelé. Hosszas keresgélés után talált egy öreg szomszédot, aki szintén ningtoki volt.

- Ó, Szemüveges Vu, Rendőr Vu! A családot ott van! - Az öreg földi a hegyoldal egyik magasabb pontja felé mutatott izületes ujjával. - Ott, az unokaöcséd, Vu Vam-pak házában.

- Hányan veszték oda, tiszteletre méltó úr?

- Hogy ciceréznéd meg az összes földcsuszamlást, hát honnan tudjam én azt? Mi vagyok én itt, házmester? Eltűntek vagy ötvenen, százan.

Szemüveges Vu megköszönte a felvilágosítást. A konyhóban ott volt Kilencedik Bácsi, Nagymama, Hatodik Bácsi felesége és négy gyermeke, Harmadik Bácsi felesége és egy csecsemő. Ötödik Bácsinak eltört a karja, úgy-ahogy sínbe volt téve.

- És a többiek? - kérdezte Szemüveges Vu. Heten hiányoztak.

- A föld alatt – felelte a nagyanja. - Tessék a tea, Szemüveges Vu.

- Köszönöm, tisztelt nagyanja. És a nagypapa?

- Ő még a hegyomlás előtt elment a semmibe. A hegyomlás előtti este.

- Zsosz. És Ötödik Unokahúg?

- Nincs. Eltűnt valahol.

- Lehet, hogy él még?

- Lehet. Hatodik Bácsi meg a többiek odalent vannak keresni, bár csak egy haszontalan száj. De mi van a fiaimmal, az unokáimmal meg a dédunokáimmal?

- Zsosz - mondta szomorúan Szemüveges Vu. Nem szidta, nem áldotta az isteneket. Az istenek is hibáznak. – Zsoszrudacsákat gyűjtünk értük, hogy egészségben szülessenek újjá, ha van újjászületés. Zsosz. - Leült egy törött ládára. – És az üzemünkkel mi van, Kilencedik Bácsi? Tönkrement az is?

- Nem, hála érte az összes isteneknek. - Az öregember fásultan nézett maga elé: feleségét és három gyermekét nyelte el a sártenger. Ő maga valahogy kivergelődött belőle. - Az üzemnek semmi haja.

- Akkor jó. – A Szabadságharcosok minden papírja és újságja ott volt. Meg egy régi írógép és egy kivénhedt Gestetner másológép. Nagyszerű. Akkor Ötödik Bácsi, te holnap megveszed a fröccsöntő gépet. Mostantól kezdve magunk gyártjuk a virágokat. Hatodik Bácsi majd segít neked, aztán újra nekilátunk.

Az öregember utálkozva kiköpött. - És miből fizetjük ki, eh?

Miből kezdjük újra, eh? Honnan a... - Elakadt a szava, csak bámult. Mindannyiuknak leesett az álla. Szemüveges Vu egy köteg pénzt tartott a kezében. - Ajíjjje, tiszteletre méltó öcsém, látom, végre megjött az eszed, és beálltál a Kígyóhoz!

- Milyen bölcs!- mondták büszkén, kórusban a többiek. - Áldjanak meg az összes istenek, öcsém!

Szemüveges Vu nem ábrándította ki őket. Tudta, úgysem hinnék el az igazságot. Higgyék csak, amit akarnak. - Holnap keresel egy jó állapotban lévő használt gépet, de kilencszáz dollárnál nem adhatsz többet érte - mondta az öregnek, de magában azt gondolta: ha muszáj, ezeröttszázig is elmegy.

Kiment a konyhá elé, és megegyezett unokatestvérével, a konyhá tulajdonosával, hogy arra az időre, míg el nem készül az ő házuk, adja neki bérbe az egyik szögletet. Addig alkudozott, míg ki nem harcolta a megfelelő árat. Elégedetten távozott. Úgy érezte, megtett minden tőle telhetőt a Vu családért. Óvatos léptekkel haladt lefelé, vissza a főkapitányságra: Zokogott a szíve, legszívesebben ráüvöltött volna az istenekre, amiért ilyen igazságtalanok vagy gondatlanok voltak, amiért ilyen sokat elragadtak közülük, amiért elragadták Ötödik Unokahúgot.

Ne légy bolond, róttá meg önmagát. A zosz az zosz. Egy vagyon van a zsebedben, a KO- nál szép jövő vár rád, a Szabadságharcosok szorgalmasan termelnek, hogy mikor jön el a halál órája, az az isteneken múlik.

Szegény kis Ötödik Unokahúg. Olyan bájos volt, olyan édes.

- Az istenek azok istenek - dűnnyögte fáradtan maga elé Ötödik Unokahúg utolsó szavait. Aztán - nem gondolt többé rá.

77.

18 óra 30 perc

Ah Tat hangosan morogva, recsegő ízületekkel vonszolta fel magát a Nagy Ház széles lépcsőjén, s ment végig a Hosszú Galérián. Utálta ezt a folyosót, ezeket az arcokat, amelyek mintha állandóan figyelték volna. Túl sok itt a kísértet, gondolta babonás rettegéssel. Sok arckép eredetijét ismerte, itt nőtt fel, itt született ebben a házban nyolcvanöt esztendővel ezelőtt. Civilizálatlan dolog így a falra függesztve hasonmásukat, rabláncon tartani a szellemeket ahelyett, hogy civilizált módon számúznék őket az emlékezetbe, ahová valók.

A Boszorkány késének megpillantása Tyler Brock képmásának szívében, mint mindig, most is megborzongatta. Tou nien lo mo, gondolta, veszett egy nőszemély volt, örökké nyughatatlan démon lakozott a jádekapujában, titokban örökké a tajpant, férje apját siratta, átkozta a sorsát, hogy a gyenge fiú, s nem az erős apa felesége lett, hogy sohasem bújhatott ágyba a tajpanggal - ezért nem volt elegendő soha semmi a jadekapujának. - Ajíjje, hány férfi jött fel ezen a lépcsőn az évek során, hogy az ágyába bújjon, barbárok, mindenféle náció, öreg, fiatal, magas, alacsony, hogy aztán holmi haszontalan ócskaságként hajítsa ki, őket, ha eszenciájuk kimerült, a tüzét sohasem oltották el.

Megint megborzongott. Tanúk rá az összes istenek: a jádekapu és az egyszemű szerzetes valóban jin és jang, valóban örökkön élők, valóban olyanok, mint maguk az istenségek: bármennyit kapnak is a másiktól, örökkön kielégíthetetlen mindkettő. Hála légyen az összes isteneknek, az én szüleim megengedték, hogy szüzességi fogadalmat tegyek, hogy életemet gyerekek felnevelésének szentelhessem, s hogy sose hasítson belém a gőzölgő vessző, ami után többé nem lennék olyan sosem, mint annak előtte. Hála érte az összes isteneknek, hogy akadnak nők, akik jobban szeretik, ha nő dédelgeti, simogatja, csókolja és élvezi őket. Öregkorában a Boszorkánynak is voltak női, volt elég sok, örömét lelte fiatal karjaik közt, de kielégülésre - velem ellentétben - nem talált soha. Érdekes, hogy civilizált lánnyal hajlandó volt párnázni, de civilizált férfival soha. Pedig az így vagy úgy, párnázó szerszámokkal, vagy anélkül, de biztosan eloltotta volna a tüzét. Tanúim rá az összes istenek, hányszor próbáltam rávenni. Én voltam az egyetlen, akivel az ilyen dolgokról hajlandó volt beszélni.

Szerencsétlen, bolond asszony, a torz ábrándjaival... hatalomról, kéjről... Akárcsak az öreg, özvegy császárné... Örökös lidércnyomások egy életen át, amelyeket egyetlen vessző sem volt képes eloszlatni.

Ah Tat elfordította tekintetét a késről, és továbbtipegett. Nem lesz addig nyugalom e házban, míg valaki ki nem húzza azt a kést, átok ide vagy oda.

Nem kopogott a hálószoba ajtaján, csak benyitott nesztelenül, megállt a széles franciaágnál, és lenézett. Nagyon szerette ezeket a perceket, mikor felnőtt gyermeke még aludt, egyedül aludt, elnézhette álmában az arcát, és nem kellett attól tartania, hogy a főfeleség leszidja, amiért csak így jár-kei a hálószobájukban.

Ostoba asszony, gondolta komoran, látva Dunross arcán a ráncokat. Miért nem teljesíti főfeleségi kötelességét, miért nem szerez a fiamnak egy másik feleséget, egy fiatal, aki szülne neki gyereket, egy civilizált embert, ahogy a Zöld Szemű Ördögtől is született. Akkor megint tündökölné ez a ház. Mert ennek a háznak több fiúra van szüksége... ostobaság az utódlás kockázatát egyetlen fiú vállára rakni. És ostobaság ezt a bikát egyedül hagyni, ostobaság ezt az ágyat üresen hagyni, ostobaság kitenni egy ilyen férfit a kísértésnek, hogy engedjen valamilyen szajha csábításának, és idegen legelőkön vesztesse eszenciáját. Miért nem érti meg ez az asszony, hogy nekünk meg kell óvnunk ezt a házat? Barbárok.

Dunross kéjesen nyújtózkodott, szeme felrebbent, fókuszálódott.

- Ideje felkelni, fiam! ... mondta Ah Tat tőle telhetően harsányan és határozottan. - Fürödnöd kell, öltözni, telefonálgatni, hallod-e! Kelj fel, mert a te szegény öreg anyádnak rengeteg dolga van, hallod-e?

- Kelek, anyám... - dűnyögte ásítva, kantoni nyelvjárásban Dunross, majd kutyamód megrázta magát, nyújtózott még egyet, felkelt s határozott léptekkel, meztelenül elindult a fürdőszoba felé.

Ah Tat kritikus szemmel méregette magas termetét, a lábait szinte teljesen elborító, csúnya, ráncos, régi égési sebeket. De maguk a lábak erősek, az ágyék szintén, a jang erőteljes, egészséges. Jól van. Örömmel látom, hogy minden rendben, mondta magában Ah Tat. Dunross örökös vékonysága mindazonáltal aggasztotta. Nincs olyan tekintélyes pocakja, amelyen gazdagsága és társadalmi rangja folytán megilletné.

- Nem eszel eleget, fiam!

- Többet is, mint eleget!

- Ott van forró víz a vödörben. Ne feledd megmosni a fogad.

Ah Tat elégedetten nekifogott ágyazni. - Ráfért már ez a kis pihenés - motyogta, észre se véve, hogy hangosan beszél. - Már egy hete úgy jön-megy, mint egy megszállott... éjjel-nappal dolgozik, félelem sugárzik az arcáról, az egész lényéből. Az ilyen félelem öl. - Az ágyazás végeztével kikiáltott a fürdőszobába: - Ma este ne maradj ki későig! Vigyáznod kell magadra. És ha valami kis lotyóhoz mennél, akkor hozd inkább haza, ahogy egy értelmes ember teszi. Hallod-e?

Hallotta, hogy Dunross felnevet, örült neki. Az utóbbi napokban nem sokat nevettek ebben a házban. - A férfinak nevetés kell meg fiatal jin, hogy táplálja a jangját. Eh? Mit mondtál?

- Azt kérdeztem, hol van Első Lány?

- Hol itthon, hol, azzal az új barbárral - mondta Ah Tat. Bement a fürdőszobába, szemét összehúzáva méregette a zuhanyozó Dunrosst. - Azzal a hosszú hajú, gyűrött ruhás barbárral, aki China Guardiannál dolgozik. Nekem nem tetszik az az ember, fiam. Egy cseppet sem tetszik!

- Na és hol van az az el, Ah Tat?

Az öregasszony a vállát vonogatta, csemcsegett. - Minél előbb férjhez megy Első Lány, annál jobb. Jobb lesz, ha most már egy másik embernek okoz gondot, nem neked. Vagy tángáld el jó alaposan. - Dunross megint elnevette magát, de Ah Tat ezúttal nem tudta, miért. - Kezd hülyülni - dünnyögte és sarkon fordult. A túlsó ajtóhoz érve eszébe jutott valami. - Van ott neked egy kis reggeli, mielőtt elmegy.

- Ne aggódj, eszem én eleget... - Dunross elhallgatott, tudta, hogy falra hányt borsó. Hallotta, hogy Ah Tat motyogva elcsoszog.

Állt a fürdőkádban, meregette magára a hideg vizet. Istenem, csak egyszer vége lenne már ennek az átkozott vízkorlátozásnak! De jólesne már egy jó hosszú, forró zuhany!

Gondolatai minduntalan Adryon felé kanyarodtak. Még most is hallotta Penelope szavait: - Ébredj már fel, Ian! Adryon már a maga életét éli! Próbáld meg érett fővel szemlélni a dolgot!

- Én próbálom - dünnyögte, miközben heves mozdulatokkal törülközött, Közvetlenül elalvás előtt hívta Penelopét. Ő már Avisyardban volt, Kathy még a londoni klinikán, további kivizsgálásokra. Jövő héten lejön ő is. Nagyon remélem, hogy minden rendben lesz.

- Rendszeresen beszélek az orvosaimmal, Penn. - Dunross elmondta, hogy Gavallant Skóciába küldi. - Világéletében oda vágyott, Kathy szintén, úgyhogy gondolom, ott jobb lesz nekik.

- Jaj, ez csodás, Ian! Biztos fel fogja dobni őket.

- Az egész keleti szárnyat elfoglalhatják.

- Jól van. Itt egyszerűen csodás az idő, Ian, a ház pedig gyönyörű. Gondolom, semmi esély rá, hogy néhány napra legyere.

- Nyakig vagyok itt a dolgokban, Penn! Hallottad, mi van itt a tőzsdén? - kérdezte Dunross. Érzékelte a pillanatnyi csöndet, lelki szemeivel látta felesége arcának változását, s tudta, milyen tehetetlen düh tombol benne, ha a tőzsdére, Hongkongra és egyáltalán az üzleti életre gondol - bármennyire igyekszik is leplezni.

- Igen, hallottam, rettenetes... Penelopénak kissé remegett a hangja. - Szegénykém. Alastair dühöngött is egy kicsit az este. De ugye minden rendben lesz?

- Persze - felelte magabiztosan Dunross, de közben az járt az eszébe, vajon mit szólna hozzá Penn, ha elmondaná: személyes garanciát kellett vállalnia azért, hogy a Murtagh-féle kölcsönügylet létrejöhessen. Istenem, csak jöjjön létre! Elmesélte az újságokat, elmondta, hogy kapott AMG-től egy nagyon érdekes üzenetet, amiről bővebben majd személyesen mesél, és ehhez még hozzáfűzte, hogy az üzenetet egy japán-svájci nő hozta. - Gyönyörű darab!

- De azért remélem, nem nagyon!

- Á, azért annyira nem... Mi van Glennával? És te hogy vagy?

- Egyszerűen remekül. Duncanról hallottál valamit?

- Igen. Holnap érkezik... Majd megmondom neki, hogy amint hazaér, hívjon fel. Ez minden, Penn. Szeretlek.

- Én is szeretlek, és nagyon szeretném, ha itt lennél. Ja és Adryon?

- Mint rendesen. Úgy nézem, nagyon összejöttek ezzel a Haply nevű pasassal.

- Te csak gondolj arra, hogy a lányod már kész nő, drágám, és ne izgasd magad miatta. Próbáld meg érett fővel szemlélni a dolgot.

Befejezte a törülközést, és tünődve nézegetni kezdte magát a tükörben. Nem tudta eldönteni, öreg-e vagy fiatal, ugyanúgy érezte magát, mint tizenkilenc évesen az egyetemen, - vagy a háborúban. Percnyi szemlélődés után fennhangon kimondta, amire gondolt: - Mázlista vagy, hogy élsz, pajtás. Nagy mázlista. - Rosszul aludt az éjjel, Tiptopról álmodott, és álmában közvetlenül ébredés előtt azt kérdezte tőle valaki: - És most mit fog csinálni? - Nem tudom, gondolta. Vajon mennyire bízhatok ebben a nyomorult Sindersonben? Nem nagyon. Viszont a fenyegetésemet valószínűleg komolyan veszi... hogy publikálom azt a

tizenegy oldalt, és meg is teszem, úgy éljek!

Mielőtt Plummhoz indulok, még fel kéne hívnom Tiptopot, megmondani neki, hogy...

Hallotta, hogy bevágódik a hálószoza ajtaja, és megint Ah Tat csoszog végig a szobán. Az öregasszony megállt a fürdőszoza ajtajában. - Jaj, fiam, elfelejtettem mondani, hogy egy barbár vár rád odalent.

- Kicsoda?

Ah Tat széttárta a karját. - Egy barbár. Nem olyan magas, mint te. Furcsa neve van, a szokásosnál is rondább, a haja meg mint a szalma. - Kotorászni kezdett a zsebeiben, végül megtalálta a névjegyet. Tessék.

Dave Murtagh III. Royal Belgium and Far East Bank. Dunross gyomra összeszorult. - Mióta vár? - Vagy egy órája, de lehet, hogy régebben.

- Micsoda? Hogy ciceréznek meg az összes istenek! Miért nem ébresztettél fel?

- Eh? Miért kellett volna felébresszelek? - kérdezett vissza epésen Ah Tat. - Hát minek nézel te engem? Egy idegen ördög kedvéért ébresszelek fel? Ajíjje, hát mi a fontosabb: hogy ő várakozzon, vagy, hogy te kipihend magad? Ajíjje! - mordult fel megvetően, és mormogva kicsoszogott. - Mintha én nem tudnám, mi a legjobb neked.

Dunross sietve felöltözött és lerobogott. Murtagh egy fotelban ült, egészen lecsúszott. Az ajtónyílásra hirtelen összekapta magát.

- Nagyon kérem, ne haragudjon. Húztam a lóbórt, nem tudtam, hogy itt van.

- Nem tesz semmit, tajpan. - Dave Murtagh megviseltnek látszott. - Az öreglány halálosan megfenyegetett, hogy meg ne merjek mukkanni, de nem számít, legalább letettem magam egy kicsit. - Fáradtan nyújtózkodott, lenyelt egy ásítást, s megrázta a fejét, hogy feltisztuljon. - Jézusom... Ne haragudjon, hogy hívás nélkül berontottam, de azt hiszem, ez nem telefontéma.

Dunross arca nem mutatta csalódását. Nem mentek bele, gondolta. - Whisky?

- Jöhet, szódával. Kösz. Jézusom, hullá vagyok.

Dunross odament a bársekreényhez, töltött: magának konyakot szódával. - Egészség - mondta, ellenállva a kísértésnek, hogy megkérdezze, mi van.

Koccintottak.

- Egészség. Megvan az üzlet! - A fiatalember szája a füléig szaladt.

- Sikerült! - Szinte kiabált. - Visítottak, nyüsztettek, de kábé egy órája elfogadták. Megvan minden! Százhusz százalék a hajókat illetően, ötvenmillió dollár forgótőke, kápé szerdára, de maga már hétfő tíztől

jó rá. A tankhajó biznisz volt a nagy csali. Jézus a tengeren! Keresztülvertük!

Dunrossnak minden önuralmára szüksége volt, hogy magába fojtsa diadalüvöltését s ne mutassa boldogságát. - Hát ez igazán örvendetes - mondta higgadtan, s ivott még egy korty konyakot. - Valami baj van? - kérdezte, látva a fiatalember arcán a döbbenetet.

Murtagh megcsóválta a fejét, és kimerülten visszaroskadt a fotelba. - Hát tudja, azért maguk angolok... Sose fogom megérteni magukat. Most hozom magának a világ legnagyobb üzletét, és maga az egészre csak annyit mond, hogy ez igazán örvendetes.

Dunross elnevette magát, öblös, mélyről fakadó nevetés bukott ki az ajkán, egész túlradó boldogságának hangja. Megveregette Murtagh karját, és köszönetet mondott neki. - Na, így már jobb?

- Egész más! - Murtagh előkapta a levéltárcáját, egy marékra való szerződést és iratot rántott ki belőle. - Minden úgy van, ahogy megbeszéltük. Egész éjjel fent voltam, hogy megfogalmazzam. Ez itt a fő kölcsönügyleti szerződés, ez a maga személyes garanciája, ezek meg itt a korporációs ügyletek. Tíz példány mindenből.

- Akkor én most aláírok egy sorozatot magának, maga is leszignál nekem egy sorozatot, aztán holnap reggel hivatalosan is aláírjuk. Fél nyolckor megfelel? Lepecsételjük az összes papírt.

A fiatalember akaratlanul felnyögött. - Nem volna jobb nyolckor vagy esetleg fél kilenckor, tajpan? Pótolnom kell ezt az alváshiányt.

- Fél nyolckor. Alhat egész nap - mondta Dunross, majd egy hirtelen támadt gondolat hatására hozzátette: - De a holnap estéje foglalt.

- Foglalt?

- Foglalt. Úgyhogy pihenje ki magát, amennyire csak tudja, mert estére sok dolga lesz.

- Miféle dolgom?

- Maga nem házasember, nem jár jegyben senkivel, úgyhogy egy kis kikapcsolódás nem fog ártani. Eh?

- Frankó. - Murtagh szemmel láthatóan felderült. - Már előre örülök.

- Akkor jó. Át fogom küldeni magához egy barátomat, Aranyfogú Vút.

- Kit?

- Családunk régi barátja. Tökéletesen megbízható. Most jut eszembe: megtisztelné a páholyunkat jövő héten, a lóversenyen ebéd tájban?

- Jaj, Jézusom, köszönöm - Tegnap Caseytól kaptam egy tuti fülest, egy halom pénzt kaszáltam. Igaz, hogy szombaton maga fogja lovagolni Nemes Csillagot?

- Nincs kizárva. - Dunross Murtagh szemébe nézett. - Biztos, hogy az egyezséggel minden rendben? Biztos, hogy nem jöhet közbe semmi sem?

- Én úgy élek! Ja és itt van ez, ezt el is felejtettem. - Murtagh odaadta Dunrossnak a megerősítő telexet. - Ahogy megállapodtunk. Órájára pillantott. – New Yorkban most reggel hat óra van, de S. J. Beverlyvel az elnökünkkel úgy beszéltem meg, hogy egy óra múlva várja a hívását. Itt a száma. – Murtagh szinte sugárzott. – És kineveztek az ázsiai területért felelős alelnököknek.

- Gratulálok.

Dunross az órájára pillantott Ha hamarosan nem indul, elkésik.

Nem akarta megvárakoztatni Rikót. Egy árnyalatnyit felgyorsult a szívverése. - Leszignálhatnánk most rögtön?

Murtagh már szortírozta is a papírokat. - Valamit még mondanom kell, tajpan. S.J. kérte, hogy tartsuk titokban a dolgot.

- Az nem lesz könnyű. Ki gépelte ezeket a papírokat?

- A titkárnóm. De ő amerikai, hallgat, mint a sült hal.

Dunross bólintott, de nem volt meggyőzve. És a telexkezelő...? Phillip Chen maga mondta, hogy egyik-másik telexről máris van másolata. Na és a takarítók, a telefonközpontosok? Sose lehetne kideríteni, ki által, de bármit mond is Murtagh, hamarosan mindenki tudna mindent. Hogyan lehetne hasznot húzni belőle, amíg csak én tudom?- tűnődött. Épphogy csak táncra nem perdült örömeiben, Még most is alig akarta elhinni, hogy ez a mind ez idáig példa nélkül álló megállapodás létrejött. Nekifogott, hogy leszignálja a papírokat. Murtagh is körmölni kezdett. Néhány másodperc múltán nyílt majd hangos döndüléssel bevágódott a ház kapuja. Dunross kezében megállt a toll.

- Ah Tat!- rikoltotta Adryon. A rikoltást ámakantonisággal elharsogott szóáradat követte, amely így fejeződött be:-... és az összes istenekre, kivasaltad már az új blúzodat?

- A blúzodat? Miféle blúzodat, visítós hangú, türelmetlen ifjú kisasszony? A vöröset? A főfeleség vörös blúzá? A főfeleség megmondta, hogy ha...

- Ugyan már, az a blúz már az enyém, Ah Tat! Világosan megmondtam, hogy vasald ki!

Murtagh is félbehagyta az írást, úgy hallgatta a két nő kantoni sivalkodását. - Jézusom... - sóhajtott kimerülten. - Sose fogom megszokni ezeket a cselédeket. Ezeknek hiába beszél az ember.

Dunross elnevette magát, intett Murtagh-nek, és nesztelenül kinyitotta az ajtót. Murtagh-nek leesett az álla. Adryon és Ah Tat csípőre tett kézzel veszekedett, egyiket sem érdekelt, mit mond a másik, egyszerre beszéltek.

- Csönd! - kiáltott rájuk Dunross. Mindketten elhallgattak. - Köszönöm. Úgy veszem észre, kissé

elragadtattad magad, Adryon - mondta halkan Dunross.

Adryon szélesen elmosolyodott - Jaj, szia, apa. Képzeld... - Elakadt a hangja, észrevette Murtagh-et, Dunross nyomban észrevette lányában a változást: apró, figyelmeztető csengettyűk szólaltak meg benne.

- Engedd meg, Adryon, hogy bemutassam Dave Murtagh-et, a Royal Belgium and Far East Bank ázsiai alelnökét. - Murtagh-re nézett, látta arcán a döbbenetet. - A lányom, Adryon.

- Ön... ööö... beszél kínaiul, Miss... ööö... Dunross?

- Igen, persze, kantonit. Maga új fiú Hongkongon?

- Jaj, nem, hölgyem, nem, én már, ööö, több mint fél éve itt vagyok.

Dunross fokozódó derűvel figyelte őket, tudván tudta, hogy átmenetileg mindketten tökéletesen megfélelkeztek a jelenlétéről. Egy fiú találkozik egy lánnyal, egy lány találkozik egy fiúval. Lehet, hogy épp Murtagh a legmegfelelőbb eszköz Haply kibillentésére... - Iszol velünk egy pohárával, Adryon? - kérdezte mintegy mellékesen abban a pillanatban, amint a két fiatal dialógusa lanyhulni kezdett, és Adryon távozni készült.

- Hogy? Kösz, apa, de nem akarlak zavarni.

- Már úgylis a végén járunk, gyere csak. Mi újság?

- Semmi különös, minden rendben. - Adryon a még mindig makacsul ott álló Ah Tathoz fordult, aki szintén észrevette a két fiatal kölcsönös vonzódását. - Légy szíves, vasald ki a blúzomat! - mondta Adryon parancsolóan, kantoniul. - Negyedóra múlva mennem kell.

- Ajíjje, te meg, a negyedóra, ifjú császárnő!- horkant fel Ah Tat, és morogva visszacsoszogott a konyhába.

Adryon ismét Murtagh-re fordította figyelmét. A fiatalember szemmel láthatóan szinte kivirágzott, fáradtsága egy pillanat alatt elillant.

- Az Államok mely részébe valósi?

- Texasba, hölgyem, de az időm java részét Los Angelesben, New Yorkban és New Orleansban töltöttem. Teniszeznek?

- Igen, gyakran.

- Az American Clubban van néhány nagyon jó pálya. Volna kedve egy meccshez a jövő héten?

- Nagyon is. Játszottam már azon a pályán. Maga jó játékos?

- Jaj, nem, hölgyem... ööö... Miss Dunross, csak amolyan amatőr.

- Attól még nagyon jó is lehet. De szólítson inkább Adryonnak.

Dunross sherryt töltött a lányának, Adryon egy mosollyal megköszönte, de eközben is Murtagh-et figyelte. Remélem fiam, wimbledoni szinten ütöd a labdát - gondolta Dunross, különben nem állsz meg Adryon előtt. Gondosan palástolva, milyen remekül szórakozik, folytatta az iratok szignálását, majd miután befejezte, elnézte a két fiatal. Adryon könnyed tartásban ült a dívány szélén, szép volt, roppant magabiztos, roppant nőies, Murtagh magas volt, jól nevelt, s kissé féltékenyen ugyan, de azért állta a sarat.

Kell nekem egy bankár a családba? Nem árt egy kicsit körülszimatolni ezt a fiút. Isten legyen irgalmas hozzánk: egy amerikai! Igaz, texasi, és azért az nem ugyanaz, nemde? Bárcsak itt volna Penn.

-... az sajnos nincs - válaszolta épp Murtagh. - Szolgálati lakásban lakom, a West Pointnél. Nem egy hodály, de nem rossz kégli.

- Pedig az azért egészen más érzés. Én is itt lakom, de nemsokára meglesz a saját lakásom - mondta Adryon, és jelentőségteljes hangsúllyal hozzáfűzte: - Ugye, apa?

- Természetesen. Egyetem után. - válaszolta Dunross. - Tessék, itt vannak az én példányaim, Mr. Murtagh... Megkaphatnám a magáéit?

- Hogyne... igen, persze! Bocsánat! - Murtagh szinte futva ment vissza az asztalhoz, sietve aláírta és széles mozdulattal odanyújtotta Dunrossnak a papírokat. - Parancsoljon, uram. Izé... hm... - Ugye abban maradtunk, hogy holnap reggel fél nyolckor az irodájában?

Adryon felvonta fél szemöldökét. - Nem árt, ha idejében ott lesz Dave. A tajpan rémesen háklis a pontosságra.

- Marhaság - legyintett Dunross.

- Nagyon szeretlek, apa, de ez nem marhaság.

Csevegtek még egy percig, aztán Dunross túljátszott aggodalommal az órájára nézett. - A mindenségit! Telefonálnom kell, aztán rohanok! - Murtagh nyomban felkapta az aktatáskáját. Dunross nyájasan odaszólt a lányának. - Adryon, te mintha valami olyasmit mondtál volna az előbb, hogy pár perc múlva indulsz. Nem tudnád esetleg elvinni Mr. Murtagh-et?

A fiatalember nyomban rávágta: - Jaj, ne, fogok egy taxit, igazán ne fárad...

- Ó, ez nem fáradtság - vágott közbe boldogan Adryon - erről szó sincs. West Point úgyis útba esik.

Dunross elköszönt és otthagyta őket. Szinte észre se vették. Dunross átment a dolgozószobájába, becsukta az ajtót, és az ajtócsukással kirekesztett mindenkit. Csak Tiptopot nem. A kandalló fölül Dirk Struan nézett rá. Dunross néhány másodpercig farkasszemet nézett vele. - Három tervem is van - mondta hangosan. - Ha Sindere nem szállít, mindhárom dugába dől.

A mosolygós szempár a szokásos furcsa tekintettel nézett rá.

- Noked könnyű volt - dohogott Dunross. - Ha valaki az utadba állt, eltehetted láb alól. Még a Boszorkány is.

A terveket már megvitatta Phillip Chennel. - Mind a három nagyon veszélyes - mondta aggódó tekintettel a comradore.

- Maga szerint melyik volna, a legjobb?

- Ezt önnek kell eldönteni, tajpan. Mindhárom esetben személyes garanciát kell vállalnia. És ez arc kérdése is: Én ugyan természetesen mindenben támogatom, de ön, mint régi barát, személyes szívességet kért.

- Sir Luis mit mondott?

- Este megyek hozzá, megbeszéltük. Remélem, segít. - Phillip Chen arca még sosem volt ennyire szürke és öreg. - Nagy kár, hogy ha Sindere visszatáncol, nem tudunk mit felajánlani Tiptopnak.

- Na és a tartályhajók? Nem lehetne egy kicsit ráfeküdni Vi Szíre? És mi a helyzet a tóriummal...? Vagy Joseph Yúval?

- Tiptopnak csereáru kell, tajpan, nem fenyegetés. P. B. nem ígért semmit?

- Azt mondta, délután felhívja Tiptopot... És megpróbál beszélni néhány pekingi barátjával - mondta Dunross.

Pontban hétkor tárcsázott. – Mr. Tippel szeretnék beszélni, Ian Dunross vagyok.

- Jó estét, tajpan. Hogy van? Hallom, szombatn maga lovagolja Nemes Csillagot.

- Elképzelhető.

Közömbös témákról beszélgettek egy ideig, aztán Tiptop megkérdezte: - És mi a helyzet azzal a szerencsétlen illetővel? Legkésőbb mikor bocsátják el?

Dunross mély lélegzetet vett. Egész jövőjét tette kockára... Ma napszálltakor Lo Wúnál.

- Személyesen garantálja, hogy ott lesz?

- Szavamat adom, hogy minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy az illetékeseket rávegyem az elbocsátására.

- Ez nem ugyanaz, mint ha kijelentené, hogy az illető ott lesz.

- Nem. De ott lesz. Ez szin... - Dunross elhallgatott. Azt akarta mondani: „szinte teljesen biztos”, de közben rájött, hogy csaknem biztosan nem fog sikerülni. Nem merté szavát adni, mert tudta: ha nem teljesít, örökre elveszíti az arcát, a szavahihetőségét. Ekkor eszébe jutottak Phillip Chen szavai: Tiptopnak valamilyen csereáru kell. Nyomban fel is adta a labdát: - Nézze, Mr. Tiptop... - kezdte, az izgalomtól

olyan lett a gyomra, mint egy kő. - Bolond idöket élünk. Az öreg barátoknak nagyobb szükségük van egymásra, mint eddig bármikor. Bizalmas, nagyon bizalmas úton tudomásomra jutott, hogy a különleges osztály az elmúlt két napban egy nagy szovjet kémhálózat létezését fedte fel itt nálunk, amelynek mélyen beépült tagjai egy Szevrin fedőnevű művelet részesei. A Szevrin célja, hogy megsemmisítse azt a kapcsolatot, amely a Középső Birodalmat összeköti a világgal.

- Ebben nincs semmi új tajpan. A hegemónisták mindig hegemónisták lesznek: Cári Oroszország, vagy Szovjet-Oroszország... egykútya. Ez már négyszáz éve így megy. Négyszáz éve törtek be hozzánk először, négyszáz éve orozták el először a földjeinket. De kérem, folytassa.

- Meggyőződésem szerint Hongkongon keresztül a Középső Birodalomnak akarnak ártani. Mi vagyunk az egyetlen híd, amely a Középső Birodalmat összeköti a világgal. Az Öreg Zöld Szemű Ördög vette észre ezt először. És igaza volt. Ha ez a híd leszakad, az csak a hegemónistáknak kedvez. Van itt nálam néhány irat a különleges osztály dokumentációjának egy része. - Dunross szó szerinti pontossággal idézni kezdte az AMG-jelentésben ismertetett lopott dokumentum szövegét, mintha előtte lett volna a papír, olyan könnyen idézte. Elmondta Tiptopnak a Szevrin minden lényeges részletet, beszámolt a kémekről és a rendőrségre beépült emberről.

Döbrent csend volt a válasz, majd: - Milyen dátum szerepel a Szevrin alapító okiratán, tajpan?

- Egy bizonyos L. B. írta. Alá 1950. március 14- én. Hosszú sóhajtás. Nagyon hosszú. - Lavrentyij Berija?

- Nem tudom. - Minél jobban belegondolt Dunross az új húzásba, annál izgatottabbá vált: most már biztosra vette, hogy ez az információ megfelelő pekingi kezekbe kerülve valóságos szökőárként hat majd a szovjet-kínai kapcsolatokra.

- Lehetséges volna betekinteni ebbe a dokumentumba?

- Igen. Lehetséges volna. - válaszolta Dunross, egészen beleizzadt. Áldotta előrelátását, hogy lemásolta Alan Medford Grant jelentésének azt a részét, amely a Szevrinnel foglalkozott.

- És a csehszlovák állambiztonsági szervek említett dokumentumába?

- Abba is. Abba a részébe, amely birtokomban van.

- Az mikori keltezésű?

- 1959. április 6.

- Szóval a mi állítólagos szövetségeseink mindig farkasszív és kutyatüdő voltak?

- Tartok tőle, hogy igen.

- Miért nem képesek az európaiak meg azok az amerikai kapitalisták megérteni, hogy ki a világ valódi ellensége? Hallod-e?

- Ezt én sem értem. - Dunross most már kiváráásra lovagolt. Tiptop némi szünet után ismét fegyelmezett hangon folytatta. Biztos, hogy a barátaim szeretnék megkapni ezt a Szevrin-féle dokumentumot és a vele kapcsolatosakat.

Dunross letörölte homlokáról az izzadságot. - Mint régi barátoknak kedves kötelességem, hogy minden lehetséges módon szolgálatára legyek.

Újabb csend. - Felhívott egy közös barátunk, hogy felajánlja támogatását az ön kérését, a Bank of China kölcsönét illetőleg, néhány perce pedig értesítést kaptam, miszerint egy nagyon jelentős pekingi személyiség kijelentette, jóváhagyólag tudomásul veszi az ön kiségitését. – Megint csend következett, Dunross szinte látta. Tiptopot és a többieket, akik minden valószínűség szerint hallgatják beszélgetésüket, mint bólogatnak, illetve csóválják fejüket. - Bocsásson meg, tajpan, jött valaki hozzám.

- Hívjam vissza később?- kérdezte nyomban Dunross, hogy időt adjon nekik a gondolkodásra.

- Nem, erre nincs szükség... ha volna szíves egy percre várni. Dunross hallotta, hogy koppan a kagyló. Valahol rádió szólt. Fojtott hangok hallatszottak, lehettek beszédhangok is. A szíve zakatolni kezdett. Mintha egy örökkévalóság óta várakozott volna már. Aztán megint kézbe vették a kagylót.

- Elnézését kérem, tajpan. Kérem, minél előbb küldje át a dokumentumokat. Lehetséges volna rögtön a szokásos reggeli értekezletük után?

- Igen, természetesen.

- Kérem, adja át legjobb kívánságaimat Mr. David MacStruannak, ha megérkezik.

Dunross csaknem elejtette a telefont, de még időben magához tért. - Bizonyos vagyok benne, hogy ő is hasonló jókat kíván önnek. Hogy van Mr. Yu? - döfött egyet a sötétbe. Szíve szerint beleüvöltött volna a kagylóba: Mi lesz a pénzzel?! Ez a tárgyalás azonban most kínai stílusban folyt. Elővigyázatossága fokozódott.

Újabb csend. – Jól - válaszolt végül Tiptop, de érzékelhetően megváltozott hangon. - Erről jut eszembe: Mr. Yu délután felhívott Kantonból. Szeretné előrehozni a találkozójuk időpontját, ha ez lehetséges. Holnaphoz, hétfőhöz két hétre.

Dunross gondolkodott egy percet: azon a héten japánban lesz, a Toda Shippinggel tárgyal a hajóbérletekről - immár a First Centralt maga mögött tudva, a siker erős reményében. - Az a hétfő sajnos problémás. Jobb volna a rákövetkező hétfő. Elég, ha csak pénteken adok konkrét választ?

- Igen, természetesen. Nos, akkor nem is tartom fel tovább, tajpan.

Dunrossban szinte kibírhatatlanná fokozódott a feszültség: elérkeztek a végső fázishoz. Figyelmesen hallgatta a kellemes, barátságos hangot.

- Köszönöm az információt, tajpan. Feltételezem, hogy az a szerencsétlen illető napszálltára ott lesz a Lo Wu-i átkelőnél. Jut is eszembe: ha a bankügyekhez szükséges papírokat holnap reggel kilencig Mr. Havergill, ön és a kormányzó személyesen behozza, félmilliárd dollár készpénzt haladéktalanul

átszállítanak a Victoriába.

Dunross rögtön átlátott a szitán. - Köszönöm, Mr. Havergill és én ott leszünk - felelte, könnyedén elkerülve a csapdát. - Ami viszont a kormányzó urat illeti, sajnos, úgy értesültem, hogy neki a miniszterelnök kérésére a déli órákig a rezidenciáján kell tartózkodnia bizonyos megbeszélések végett. A felhatalmazása és a csopja azonban nálam lesz. - Természetesen elképzelhetetlen és elfogadhatatlan precedenst teremtett volna, hogy a kormányzó, mint holmi közönséges ügyfél személyesen folyamodjon kölcsönért. - Remélem, ez elegendő.

Tiptop szinte dorombolt. - A bank egészen biztosan hajlandó délig várni, hogy alkalmazkodjon a kormányzó úr programjához.

- A kormányzó úr délben a rohamrendőrség és a katonaság képviselőivel tart szemlét Hongkong utcáin, Mr. Tiptop, hogy személyesen ellenőrizze, kellőképp felkészültek-e a hegemonisták által félrevezetett tömegek esetleges lázongásai esetén foganatosítandó intézkedésekre. A kormányzó úr tisztjénél fogva egyben Hongkong katonai főparancsnoka is.

Tiptop hangja kiélesedett. - Egy ilyen fontos aktusra, mint amilyenről szó van, talán még egy főparancsnok is tud néhány percet áldozni értékes idejéből.

- Biztos vagyok benne, hogy örömmel tenné - felelte hidegvérűen Dunross. Jól ismerte az Ázsiában honos alkudozási stílust, dühöngéstől a mézesmadzagig mindenre fel volt készülő. - Mindazonáltal számára a Középső Birodalom és a kolónia érdekeinek megóvása mindenkor elsőbbséget élvez. Sajnos, egészen biztos, hogy amíg a vészhelyzet fennáll, kénytelen az ilyen jellegű kéréseket elutasítani.

Újabb ellenséges hallgatás. - Akkor mit javasol?

Dunross ismét elkerülte a csapdát, a következő szintre ugrott. Jaj, majdnem megfeledkeztem róla: a kormányzó úr szárnysegédje megkért, említsem meg, hogy a kormányzó úr őexcellenciája a jövő szombati lóversenyen vendégül látja a kolónia legjelentősebb kínai személyiségeit, és általam kérdezteti: itt tartózkodik-e az adott időpontban, küldhet-e meghívót önnek? - Dunross reménykedett. A kérdés ilyen formában történt feltevése lehetőséget adott Tiptopnak, hogy arca elvesztése nélkül elfogadhassa vagy elháríthassa a meghívást, s ugyanakkor megóvta a kormányzó arcát is, aki így nem kerülhetett abba a kínos helyzetbe, hogy egy politikai szempontból fontos meghívóját visszautasítsák. Dunross elmosolyodott: a kormányzó még nem is tudja, milyen fontos összejövetelet fog rendezni.

Megint csend következett: Tiptop mérlegelte az ügy politikai vonzatait. - Kérem, köszönje meg a nevemben, hogy gondolt rám. Azt hiszem, itt leszek. Elég, ha csak kedden adok konkrét választ?

- Örömmel továbbítom. - Dunross egy pillanatig fontolgatta, szóba hozza-e Brian Kokot, de aztán úgy döntött: ezt a kérdést függőben hagyja. - Ön ott lesz holnap reggel kilenckor a bankban, Mr. Tip?

- Jaj, nem. Nekem ehhez az ügghöz valójában semmi közöm... Én csupán egy érdeklődő kívülálló vagyok. - Újabb csend. - A vezérigazgatót keressék.

Dunross felsóhajtott, minden idegszálával figyelt. Tiptop nem említette a kormányzó személyes jelenlétét. Győztem? - Eszembe jutott valami. Lehetséges volna, hogy a Radio Hongkong kilencórás

híreiben valaki megerősítse, hogy a Bank of China félmilliárd dollár értékű azonnali készpénzkölcsönt folyósít a kolóniának?

Újabb csend. – Erre semmi szükség, Mr. Dunross - mondta Tiptop, és most először a beszélgetés folyamán némi derű érződött a hangjában. - Egy egyszerű kapitalista rádió nyilván beéri a Nemes Ház tajpanjának szavával. Jó éjszakát.

Dunross letette a kagylót. Remegett a keze. A háta szúrt, a szíve vadul vert. – Félmilliárd dollár! - mondta félhangon, úgy érezte, szétrobban a feje. - Se papír, se csop, se kézfogás... Csupán néhány telefonhívás, egy kis alkudozás, és reggel kilenckor félmilliárd dollár kölcsönvehető, csak el kell menni érte egy teherautóval!

Győztünk! Előbb Murtagh pénze, és most Kínáé is! Ez gyönyörű, de hogyan használhatnám ki ezt az információt a legelőnyösebben? Hogyan? - töprengett. Plummhoz most már nincs értelme elmenni.

Mit csináljak? Mit csináljak?

Elgyengült a térde, feje zsongott a tervektől és ellentervektől. Óriási üvöltés formájában fakadt fel belőle a hosszú ideje visszafojtott izgalom, belerezegtek a dolgozószoba ablakai. Ugrándozni kezdett, újabb csatakiáltás robbant ki belőle, amely azonban ezúttal nevetésben oldódott fel. Átment a fürdőszobába, hogy leöblítse az arcát. A gombokkal mitsem törődve, letépte magáról és a szemétkosárba hajította átizzadt ingét.

Felpattant a dolgozószoba ajtaja: Adryon viharzott be sápadtan, nyugtalanul. - Apa!

- Jóságos ég, mi történt? - kérdezte döbbenten Dunross.

- Mi van veled? üvöltöttél, mint akit nyúznak. Csak nincs valami baj?

- Dehogy, csak... csak beütöttem a nagyujjamat! - Dunrossból megint kirobbant a boldogság, felkapta, könnyedén fölemelte lányát. - Minden rendben, drágám! Nagyon is rendben!

- Hál'istennek - sóhajtott Adryon, de nyomban kijózanodott. Akkor megkaphatom jövő hónapban a saját lakásomat?

- I... - Dunross még idejében visszafogta magát. - Nem, nem kaphatod meg, te ravasz kis boszorka! Csak azért, mert látod, hogy boldog vagyok...

- De apa, én csak...

- Nem. Köszönöm, Adryon, de nem. Nyomás a dolgozdra.

Adryon villámló szemekkel nézte apját, aztán elnevette magát. - Most azért majdnem elkaptalak!

- Hát igen. Ugye nem felejtet el, hogy Duncan holnap érkezik a déli Quantas járáttal?

- Ne izgulj, nem felejttem el. Kimegyek elé. Örülök, hogy visszajön, mióta elment, nem játszottam egy

jó biliárdpartit. Te most hová készülsz?

- Úgy volt, hogy átugrom Plummhoz a Rose Courba, megünnepelni a General Stores átvételét, de...

- Martin szerint óriási húzás! Mármint abban az esetben, ha a tőzsde nem omlik össze. Mondtam annak a dinkának, hogy te úgylis mindent elrendezel.

Dunross hirtelen rádöbbsent, hogy Plumm összejövetele ideális hely volna. Ott lesz Gornt, ott lesz Philip Chen, ott lesz mindenki... Gornt! Most végre örökre elintézem azt a nyomorultat! Felkalapált a szíve. - Murtagh még itt van?

- Igen, épp most indulunk. Tök jó hapsi.

Dunross elfordult, hogy elrejtse mosolyát, és felkapott egy tiszta selyeminget. - Tudnátok várni még egy percet? Van számára néhány nagyon jó hírem.

- Jó, megvárunk. - Adryon odalépett Dunrosshoz, nagy kék szemével fölnézett rá. - Apa... Karácsonyra a lakást... Nagyon szépen kérlek...

- Egyetem után. Ha lediplomázol, megkapod.

- Karácsonyra, és míg élek, imádlak.

Dunross felsóhajtott: eszébe jutott, mennyire kijött a sodrából, mennyire megijedt a lánya, mikor meglátta Gorntot a biliárdteremben. Lehet, hogy holnap megkapod tőlem ajándékba a fejét, gondolta. - Jövő karácsonyra.

Adryon a nyakába ugrott. - Köszönöm, apa, köszönöm, de ne jövő karácsonyra, hanem a mostanira! Könyörgök! Kérlek szépen!

- Nem, mert még...

- Könyörgök, könyörgök, könyörgök... !

- Jól van. De az ég szerelmére, el ne mondd anyádnak! Elevenen megnyúzna!

78.

19 óra 15 perc

A könnyű esti fuvallat meglibegtette Orlanda ágya körül a függönyöket. Tiszta és sós volt a levegő. Orlanda Bartlett karjai közé fészkelte magát, úgy aludtak, egymáshoz simulva. Orlanda kezének mozdulatára Bartlett felébredt. Egy pillanatig nem tudta, hol van, de aztán helyükre kattantak a dolgok,

kissé felgyorsult a szívverése. Csodálatos volt a szeretkezésük. Eszébe jutott, hogyan reagált Orlanda, hogy feszült teste ívbe újra meg újra, hogyan ragadta magával addig soha nem ismert magaslatokba. Na és utána... Orlanda felkelt, kiment a konyhába, vizet melegített, aztán egy forró, nedves törülközővel tért vissza, azzal törölgette le róla az izzadságot. - Borzasztóan sajnálom, hogy nem lehet se megfürödni, se lezuhanyozni, de ha van egy kis türelmed, én mindent szépen megoldok.

Új, tiszta törülköző, a valódi utójáték revelációként ható csodája, Orlanda kedves-gyöngéd ügyködése, szeretetteljes, fesztelensége. A nyakában himbálózó apró kereszt megcsillant a félhomályban, Bartlett tekintete rávetült, utalásai lassanként beszivárogtak agyába, de Orlanda varázslatos kezével, érintésével és ajkával máris elsimogatta az oda nem illő gondolatokat, simogatta, mígnem ismét eggyé váltak az istenekkel, s az istenek nagylelkűsége révén belesüppedhettek az eufóriába - s innen ismét az álomba.

Tunyán figyelte, mint hullámszik a mennyezetről aláhulló függöny a légáramlatban, a vékony szövetek ölelése még meghittebbé tette az ágyat, mintája szépen kirajzolódott az ablakok ellenfényében. Szép volt minden. Mozdulatlanul feküdt, nem akart moccanni, nehogy felébressze Orlandát, nehogy megtörje a varázst, Orlanda ott szuszogott a mellén, alvó arcának szépsége hibátlan volt.

Mit tegyek, mit tegyek, mit tegyek?

Egyelőre semmit, válaszolt saját kérdésére. A repülőgép szabad, én szintén, Orlanda egyszerűen hihetetlen, soha nő még nem tetszett ennyire. Soha az életben. De tarthat-e tovább ez az állapot, fenntartható-e...? És ott van Casey.

Felsóhajtott. Orlanda ismét megmozdult álmában - Bartlett várt, de nem ébredt fel.

Szemét megbabonázta a látvány, lelke megpihent. A szobában nem volt se hűvös, se meleg, tökéletes volt minden. Orlanda teste szinte súlytalan. Mi van ebben a lányban, tűnődött, hogyan csinálja, mivel ígéz meg, mert az szentség, hogy megigézett, elvarázsolt. Párnáztunk, ennyi az egész, nem ígértem semmit, és mégis mintha...

Elvarázsoltak, pajtás.

El. És csoda.

Lehunyta a szemét, és álomba merült.

Orlanda felébredt, vigyázott, hogy ne mozduljon. Nem akarta felébreszteni Bartlettet - mindkettejük kényelme érdekében. Gondolkozni akart. Elgondolkozott időnként Gornt karjaiban is, de tudta, hogy ez most nem olyan. Olyan soha többé nem lesz. Gornttól félt, Gornt jelenlétében mindig készenlétben állt, rettenetesen vágyott tetszeni, folyton az járt az eszében, nem feledkezett-e meg valamiről. Ez a párnázás jobb volt, mint Quillannel bármikor, sokkalta jobb. Linc olyan tiszta és nincs füstíze, csak tiszta és csodálatos, és a Madonnára esküszöm: tökéletes felesége leszek, a világ legjobb felesége leszek. Neki adom az agyamat, a kezemet, az ajkamat, a testemet, hogy tessék, hogy örömet szerezzek neki, nem kérhet olyat, amit meg ne tennék érte. Olyan nincs. Mindent, amire Quillan tanított, most Lincért teszem, vele még azokat a dolgokat is élvezem, amelyeket Quillannel nem élveztem. Testem-lelkem az ő gyönyörét szolgáló eszköz lesz. És az enyémet is - ha rájön majd.

Elmosolyodott, még jobban odafészkelte magát Bartlett karjai közé. Linc technikája Quillanéhez képest nulla, ám az én drágám ügyetlenségét bőségesen pótolja az ereje és a hevedése. És a gyöngédsége. A keze, az ajka... maga a csoda. Még sose volt ilyen, mint vele, soha, soha, soha.

- A párnázás csak kezdete a szexnek, Orlanda - tanította annak idején Gornt. - Varázslónő lehetsz. Képes lehetsz olyan csillapíthatatlan vágyakozással eltölteni egy férfit, hogy az rajtad keresztül döbber rá, mi is valójában az élet. Az extázist azonban keresni kell és meg kell dolgozni érte.

Ó, én megkeresem Lincnek! A Madonnára fogadom: egész életemben ennek szentelem testem-lelkem. Ha dühös lesz, megnyugtatom. Nem csillapítottam-e le ezerszer is Gornt haragját csupán azzal, hogy kedves voltam hozzá? Csodálatos ez a hatalom, és ha egyszer megtanulta az ember, olyan könnyű és kellemes élni vele.

A legjobb újságokat fogom olvasni, képzem magam: miután elértük a felhőket s az esőt, nem fogok beszélni, csak simogatom, nem azért, hogy felszítsam a vágyát, hanem csak úgy, szeretetből, és sose kérem tőle, mondd, hogy szeretsz! Csak azt mondom majd: szeretlek, Linc. Fiakat szülök neki, akikre büszke lehet és lányokat, akikben örömet leli, és jóval az előtt, hogy bőröm elveszti hamvasságát, gondoskodni fogok további gyönyöréről: nagy gonddal kiválasztok neki egy szép mellű, kemény farú libát, én meg illő derűvel és jóindulattal szemlélem őket, együttérek vele, ha esetleg kudarcot vall, mivel addigra sokkal öregebb és sokkal kevésbé férfias lesz, és a pénzt én kezelem majd, és nélkülözhetetlenebb leszek, mint valaha. És ha majd ráun az első libára, keresek neki másikat, így éljük életünket, jang és jin, amelyben a jin mindig ura a jangnak!

Igen: tajtaj leszek.

És egy nap majd arra kér, utazzunk Portugáliába, látogassuk meg a lányomat, én meg nemet mondok egyszer, kétszer, háromszor is, csak azután egyezem bele - ha már lesz közös fiunk. És ha Linc meglátja a lányomat, őt is megszereti majd, s ez a fantom is eltűnik örökre.

Orlanda felsóhajtott. Csodálatosan érezte magát, szinte súlytalannak, feje kényelmesen nyugodott Bartlett mellkasán. Az elővigyázatosság nélküli párnázás egészen káprázatos. Valóságos extázis. Milyen csodálatos is érezni a készletést, tudván, hogy fiatal és fogamzóképes vagy, hajlandó önként, a legteljesebb mértékben odaadni magad, s közben könyörögsz egy új életért; hogy életed örökre összefonódjon a szeretett férfiéval.

De vajon okosan viselkedtem-e? És ha most elhagy? Életemben eddig egyetlenegyszer engedtem el tudatosan magam, abban a Quillannel töltött hónapban - de arra engedélyt kaptam. Most nincs semmiféle engedélyem.

Tételezzük fel, hogy Linc elhagy, hogy dühbe gurul, és azt mondja: vetessem el a gyereket.

Nem fogja ezt mondani, gondolta magabiztosan. Linc nem Quillan. Nincs mitől tartani. Könyörgök, Madonna: segíts! Segítsetek, összes istenek! Adjátok, hogy megfogadjon a magja, tiszta szívből könyörgök!

Bartlett összerezzen. - Orlanda... - motyogta félálomban.

- Itt vagyok, drágám, hogy te milyen csodálatos vagy! - Orlanda boldogan odafészkelte magát Bartlett-hez, nagyon örült, hogy aznap éjszakára kimenőt adott az ámának. - Aludj csak, van időnk mindenre...

- Igen, de...

- Aludj. Nem sokára csinállok egy kis kínai vacsorát, és...

- Nem akarsz inkább te is...

- Aludj, drágám. Minden rendben van.

79.

19 óra 30 perc

Három emelettel lejjebb, az épület hegy felőli oldalán Négyujjú Vu tévét nézett. Venus Poon lakásában ült, Venus Poon készüléke előtt, egy fotelban elterülve, cipőjét lerúgva, nyakkendőjét meglazítva. Az öreg áma egy faülőkés széken ült mellette. Mindketten hasukat fogva hahotáztak egy ősrégi Start és Pan filmen.

- Íííí, cicerézd meg, a kövér el fog botlani abban az állványban! - horkant fel Négyujjú.

- A sovány meg fejbe fogja vágni azzal a deszkával! Íííí! Harsányan röhögtek a századszor felújított fekete-fehér film századszor látott jelenetsorán. Aztán véget ért a film, s Venus Poon jelent meg a képernyőn, hogy bejelentse a következő műsorszámot. Négyujjú Vu felsóhajtott. Venus Poon egyenesen ránézett a dobozból, s Négyujjú Vu - akárcsak az összes többi férfinéző - meg volt győződve róla, hogy mosolya egyedül neki szól. Nem értette ugyan Venus Poon angolságát, magát Venus Poont azonban nagyon is jól. Szeme a lány keblére tapadt, amely időnként órákra rabul ejtette tekintetét, közvetlen közlőről vizsgálgatta, de soha nem látta, nem tapintotta jelét semmiféle plasztikai beavatkozásnak, amiről pedig Hongkong-szerte suttoztak.

- Tanúsítom, hogy a csöcseidnek semmi hibája, és hogy még soha életemben nem volt a kezemben méretben vagy minőségben hozzájuk fogható!- jelentette ki fontoskodva az este, miközben Venus még lovagolt rajta.

- Jaj, ezt csak azért mondod, hogy megvigasztald a te szerencsétlen, elszegényedett lányodat! - Ó, ó, ó...!

- Elszegényedett? Ha! Nem ajándékozta talán neked Bankár Kwang tegnap azt a megcicerézett bundát?! Úgy hallom, még a szokásos havi csekkjét is megtoldotta ezer dollárral! Na és én!? Nem

mondtam meg neked az első és a harmadik futam nyerőjét? Nem mondtam meg az ötödik befutóját? Harmincezer dollárt nyertél, amiből csak az a tizenöt százalék jött le, amit a tipszteremnek adtam! Annyiba se került neked, mint nekem egy fingás!

- Ugyan, kérlek...! Arról a huszonnyolc és fél ezerről beszélni sem érdemes. Nekem saját ruhatár kell, mindennapra új ruha! A közönségem megköveteli. Nekem a közönségemre is gondolnom kell.

Így vitatkoztak mindaddig, míg közeledni érezve az igazság pillanatát, Négyujjú meg nem kérte Venust, hogy táncoltassa kissé hevesebben a farát. Venus Poon akkora buzgalommal teljesítette kívánságát, hogy Négyujjú hosszú ideig úgy hevert az ágyon, mint egy kicsavart mosogatórongy. Mikor valamilyen csoda folytán lelke nagy sokára mégis visszatért a nagy semmiből, elszorult torokkal nyögdécselni kezdett: - Ajíjje, te kis rima, ha ezt még egyszer meg tudod csinálni velem, adok neked egy olyan gyémántgyűrűt, ami... Ne, ne most, az összes istenekre! Hát mi vagyok én? Isten? Nem most, kis olajosság, nem ma. Majd holnap.

És ez a holnap ma van. Kellemes előérzetektől eltelve nézte a csupa mosoly Venus Poont a képernyőn, mint kíván jó éjszakát a nézőknek a következő műsor előtt. Ma este korán végez. Négyujjú Vu szinte látta, mint siet ki a stúdióból, mint ül be a várakozó Rollsba, biztos volt benne, hogy a lány ugyanolyan izgatott, mint Ő. Paul Choyt küldte elé a Rollsszal, hogy beszélgessen vele angolul, s gondoskodjon róla, hogy Venus minél előbb hazaérjen. Később aztán, mikor már túl lesznek a dolgon, beülnek a Rollsba, elmennek annak a barbár szállónak abba a büdös barbár éttermébe barbár ételeket enni... De hát oda jár az összes tajpan, oda jár az összes komoly, civilizált ember a feleségével, vagy ha a felesége nem ér rá, a szeretőjével, úgyhogy muszáj elmenni, hadd lássa Hongkong a szeretőjét meg hogy milyen gazdag, és hogy Venus Poon is mutogathassa a gyémántgyűrűjét.

- Ajíjje! - horkant fel hangosan.

- Eh, tisztelt uraság? - kérdezte gyanakodva az áma. - Mi van?

- Semmi, semmi... Hozz egy kis konyakot.

- Az úrnóm nem szereti a konyakszagot!

- Ne vacakolj, öregasszony, hozd azt a konyakot. Hülyének nézel? Hát ki vagyok én? Valami barbár a Külső Tartományokból? Majd mielőtt összefekszünk, természetesen rágcáslok egy kis illatos teafüvet! Konyakot!

Az öregasszony morogva kicsoszogott, de Négyujjú Vu nem figyelt rá, csak az úrnőjét védi a szerencsétlen, nincs abban semmi rossz.

Megtapogatta a zsebében lapuló kis dobozt. Délelőtt vásárolta nagybani áron az egyik unokatestvérétől, aki már úgymint régen le volt neki kötelezve. A kő kékesfehér volt, kitűnő minőségű és elég nagy, legalább negyvennyolcezerért, de a feléért megkapta.

Még egy olyan menet, mint a tegnapi, bőven megéri, gondolta lelkesen, bár némi kis nyugtalansággal. Tegnap annál az utolsónál azt hittem, a lelkem tényleg örökre elmegy a nagy semmibe, elragadják az élet csúcsain trónoló istenek! Íííí, micsoda élvezet volt! De még nagyobb élvezet újra meg újra

megrohamozni a jádekaput! Hangosan felröhögött: roppant elégedett volt. Már eddig is remekül alakult a nap. – Titokban találkozott Csempész Jüennel és Fehér Por Lível, akik megválasztották új testvéri szövetségük vezetőjének. Kit is választottak volna, gondolta. Vagy tán nem én biztosítottam a piaci kapcsolatot azon az idegen ördögön keresztül? Ban... Ban... az ördög tudja, mi a neve. Merthogy ez a Ban pénzt kölcsönzött Első Fiú Chennek, aki e szívesség viszonzásaként javasolta, hogy az ópiumüzletet bővítsék fegyverekkel is. Sajnos, olyan hülye volt, hogy hagyta magát elraboltatni és megöletni. De hát akkor is: én: találkozom ezzel az idegen ördöggel jövő héten Macauban, hogy megbeszéljem vele a finanszírozást, a fizetések idejét és módját, és hogy beindítsuk az egész nagyszabású műveletet. Nyilvánvaló, hogy nekem kell a főtigrisnek lennem, nyilván engem illet a haszon oroszlánrésze! A mi gyakorlatunkkal és Hasznos Choy modern technikájával forradalmasítjuk a Hongkongra irányuló ópiumcsempészt, és ha az ópium majd itt lesz, forradalmasítjuk a nyersanyag átalakítását: mérhetetlenül drága fehér port készítünk belőle. És végül forradalmasítjuk azokat a módszereket, amelyek révén a fehér por kijut innen a világpiacra. Most, hogy Paul Choyt sikerült beépíteni a Második Legnagyobb Ház teherhajózási és légi teherszállítási osztályára, most hogy Jüan két - szintén Amerikában tanult unokája - a vámhivatal tisztviselője, Fehér Por Li négy Angliában tanult rokona pedig a Nemes Ház Kai Tak-i szállítási részlegénél, illetve, az All Asia Air ki- és berakodási osztályán dolgozik, a ki- illetve beszállítás, biztonságosabb és könnyebb lesz, mint valaha. A haszon pedig minden eddigit magasan felülmúló.

A titkos találkozón azt is megbeszélték, kiket vonjanak be az üzletbe a rendőrség s főképp a tengerészeti rendőrség részéről.

- Barbárt ne! - tüzelt Fehér Por Li. - Semmi szükség azokra a megcicerézettekre. Ha fehér porról van szó, nem lehet velük beszélni. Én azt mondom, maradjunk csak a sárkányoknál.

- Szerintem is. Már mindegyiket megkörnyékeztük, és mind benne van. Csak a kowlooni Tang-po nem.

- Kowloont nem tudjuk kihagyni. Kowloonban Tang-po a főnök, és ott van a tengerészetiek székhelye is. Mi van ezzel a Tang-poval? Többet akar? Vagy ellenzi a dolgot?

- Még nem tudom. – Négyujjú Vu vállat vont. - A főszarkány belement, úgyhogy neki is bele kell mennie.

Túljártam az eszeteken, gondolta most, túljártam az eszeteken, és ezért engem tettek meg főtigrisnek. És túljártam Hasznos Choy eszén is. Dehogy is adtam oda annak a taknyos cicerézőnek a vagyonomat, hogy kockáztassa! Hülyének nézett, de nem vagyok hülye! Okó! Csak kétmilliót adtam, és neki ígértem a haszon tizenhét százalékát... Majd meglátjuk, mire megy. Hamarosan kiderül, mire megy ezzel a kétmillióval.

Négyujjú Vu kéjesen vakarózni kezdett. Akármibe lefogadom, hogy az az agyafűrt ciceréző egy hét alatt megtriplázza. A gyémántgyűrű is az ő első tőzsdei húzásából van, és még Venus Poon egyévi kitartása is bőven kitelik belőle! És mindehhez egyetlen fillért sem kellett elvennem a tőkéből! Íííí! És azok a körmönfont ötletek, amikkel ez előáll...! Például az, amit majd a tajpanggal kell megbeszélnem mikor holnap találkozom vele.

Benyúlt az inge, alá, idegesen megtapogatta a vastag bőrszíjon függő félpénzt. Ugyanilyen félpénze

volt kitűnő ősenek, Vu Fang-csojnak is, aki egy vitorlást, egy klippert kért érte, hogy versenyre kelhessen Dirk Struan flottájának legkiválóbb hajójával. Vu Fang-csoj azonban ostoba volt, gondolta rosszkedvűen, azt nem kötötte ki, hogy a szívesség részeként bántatlanul elvonulhasson a hajóval, így aztán a Zöld Szemű Ördög, a tajpan túljárt az eszén.

Az összes istenekre: Vu Fang-csoj csak önmagának köszönhette, hogy gyönyörű hajója odalett. De azért nem vesztett el mindent. Addig kerestette, míg meg nem találta azt a púpost, Stride Orlovot, aki Gyenge Culum idejében a Nemes Ház flottájának parancsnoka volt. Embereinek Szingapúr kikötőjében sikerült rábukkanniuk. Elfogták, láncokba verve vitték Tajvanra, Vu Fang-csoj főhadiszállására. Vu Fang-csoj apály idején egy tengerparti oszlophoz kötöztette, úgy fojtatta vízbe szép lassanként a dagálllyal.

Én nem leszek olyan ostoba, mint Vu Fang-csoj volt. Na, nem. Én százszor is meggondolom, mit és hogyan kérek a tajpantól.

Holnap a tajpan beleegyezik, hogy megnyitja hajóit az árum előtt - persze titokban, beleegyezik, hogy megnyitja számomra a Nemes Ház valamelyik bankszámláját, hogy természetesen titokban, de nagy haszonnal ott rejtse el számomra a hasznot, ugyanilyen titokban beleegyezik, hogy beszáll mellém egy nagy gyógyszergyár létrehozásába, amely aztán - okó! - Hasznos Choy szerint mindörökre a lehető legtökéletesebb és legtörvényesebb álcázása lesz a narkotikumok előállításának, és végül a tajpan közbenjár annál a félembnél, Lando Matánál, hogy cserélje ki a jelenlegi Zsugori Tung és Chin-féle macaui arany- és szerencsejáték-szindikátust az enyémre, és ígérje meg, hogy az új szindikátus vezetésében ő, a tajpan is részt vesz.

Négyujjú Vu szinte lebegett: a tajpan kénytelen lesz mindenbe beleegyezni. Mindenbe. És amit kérek tőle, az mind hatalmában áll.

- Itt a konyak.

Négyujjú Vu kivette a poharat az áma kezéből, s álmatagon, nagy-nagy élvezettel kóstolgatni kezdte. Tanúim az összes istenek: én, Négyujjú Vu, a Tengerjáró Vu család feje, immár hetvenhat esztendeje teljes életet élek, és ha az istenek a felhők s az esőzés közepette ragadják el lelkemet, örök időkhig zengem majd dicséretüket a mennyben - ha ugyan létezik mennyország. Ha meg nem...

Az öregember tűnődve vállat vont, szélesen elvigyorodott, ásított, lehunyta a szemét. Felhőtlenül boldog volt. Az istenek azok istenek, alszanak is, hibáznak is, de hogy a kis lotyó ma este ki fogja érdemelni a gyémántgyűrűt, az olyan biztos, mint hogy megjönnek idén is, jövőre is nagy viharok. Most már csak azt kell eldönteni, mi legyen a kiérdemlés módja, gondolta álomba szenderülve.

A taxi megállt a bejárat előtt. Szuszlov részegen kiszállt, kifizette a viteldíjat, enyhén imbolyogva átlépett a járdaszegély tövében rohanó esőpatakon és bement.

A hallban a liftek előtt kisebbfajta csődület várakozott beszélgetve, Szuszlov felismerte köztük Caseyt és Jacques deVille-t. Bizonytalan lépekkel, nagyokat böffentve lement a lépcsőn a legalsó szintre, átvágott a garázson, és megdöngötte Clinker ajtaját.

- Isten hozott, haver! - fogadta Clinker.

- Tovarish! - Szuszlov megölelte.

- Vodkát? Sört? Gyere, Mabel, köszönj szépen a kapitány úrnak! - Az álmos öreg buldog épp csak a fél szemét nyitotta ki, hangosan csemcsegett, szellentett és tovább aludt.

Clinker felsóhajtott és becsukta az ajtót. - Ez a szerencsétlen, vén Mabel... Ez csinálja ezt a bűdöset. De ezt szagold meg! - Egy teli vizespoharat nyújtott át kacsintva Szuszlovnak. - A kedvenced, öreg harcos. Százhusz százalékos!

Szuszlov visszakacsintott, és hangos kortyokkal felhajtotta a vizet. - Köszönöm, öreg matróz. Még egy ilyen pohár, és boldogan elhajózom ebből a kapitalista paradicsomból!

- Még egy ilyen pohár - hahotázott a látszat fenntartása érdekében Clinker - és négykézláb távozik Hongkongról! - Újratöltötte a poharat. - Meddig maradsz?

- Csak amíg megiszom veled néhány búcsúpohárkát. Tízíg maradhatok, aztán mennem kell. Egészség! - harsogta kényszeredett kedélyességgel Szuszlov - Nem lehet itt valami zenét hallani?

Clinker nyomban bekapcsolta a lemezjátszót, jó hangosra állította. A szomorú orosz népballada szinte betöltötte a szobát.

Szuszlov Clinker füléhez hajolt. - Kösz, Ernie. Időben itt leszek.

- Jól van - kacsintott Clinker: még mindig elhitte, hogy Szuszlov egy férjes asszonyhoz jár a Sinclair Towersbe. - Hogy hívják a spinét? - Eddig még sose kérdezte meg.

- Ne szólj szám, nem fáj fejem - súgta vissza szélesen vigyorogva Szuszlov. - Elég, ha annyit tudsz, hogy a férje egy arisztokrata, egy kapitalista disznó, ráadásul képviselő.

Clinker felragyogott. - Óriási! Tedd be egyszer a spinének a nevemben is!

Szuszlov lement a csapóajtón, megkereste a zseblámpát. Az alagút repedezett betonmennyezetéről csöpögött a víz, legutóbbi ittjárta óta szélesedtek a repedések. A padozatot kisebb-nagyobb törmelékhalmozatok tették csúszóssá, nehezen járhatóvá. Szuszlov idegessége fokozódott: nem szerette sem a szűk tereket, sem azt, hogy most találkoznia kell Crosse-szal, legszívesebben kint lett volna a hajóján, hogy tökéletes alibije legyen arra az időpontra, mikor Dunrosst elkábítják és elrabolják. Crosse azonban erősködött.

- A jó ég áldja meg, Gregor, magának ott kell lennie! Ne izguljon, gyerekjáték az egész. Gyerekjáték? - dühöngött magában Szuszlov - ahogy visszagondolt párbeszédükre. Elővette hangtompítóval felszerelt rövid csövű pisztolyát, megvizsgálta, kibiztosította. Óvatosan folytatta útját a létráig, felmászott a preparált szekrényhez. A lépcsőre érve megállt, visszafojtott lélegzettel hallgatózott, minden érzékszervével figyelt: van-e veszély. Semmi. Fellelegzett, halk léptekkel felment a lakásba. A szomszédos hegyoldalról elég fény szűrődött be az ablakokon, hogy lásson. Alaposan megvizsgált minden helyiséget. Miután végzett, a hűtőszekrényhez ment, elővett egy üveg sört, kibontotta, s szórakozottan kinézett az ablakon. Innen nem látta ugyan a hajóját, de tudta, hol horgonyoz, a gondolat némi

biztonságérzettel töltötte el. De jó lesz már elhajózni, gondolta. De sajnálni is fogom: szeretnék visszajönni. Hongkong nagyszerű hely. Vajon látom-e még?

Na és Sinders? Merjek-e bízni benne?

Összeszorult a szíve: a jövője forgott kockán. A KGB pillanatok alatt rájöhet, hogy ő etette be Metkint. Elég, ha a központ egyszerűen felhívja Roger Crosse-t. – Ha ugyan nem jöttek rá máris... maguktól.

Hogy a gáz vetné fel ezt a Sinderst! Tudtam, hogy meg fog zsarolni... az ő helyében én is ezt tettem volna. Vajon Roger tudni fog-e róla? Nem. Sinders ezt még neki sem árulja el. Egyébként mindegy: ha egyszer bármit is átpasszolok a másik oldalra, egy életre a kezébe adom magam.

Múltak a percek. Liftzúgás hallatszott. Szuszlov nyomban elővette a pisztolyát. A zárban kulcs fordult. Villanásszerűen nyílt majd csukódott az ajtó:

- Jó estét, Gregor - szólalt meg halkán Crosse. - Fordítsa már el rólam azt a vacakot.

Szuszlov biztosította a fegyvert. - Mi az a fontos? Mi van azzal a tetves Sindersszel? Mi a f...

- Csillapodjon le és hallgasson meg. – Crosse egy mikrofilm tekercset vett elő, szokatlanul csillogott a szeme. - Ez itt ajándék. Elég drága ugyan, de ezen a filmen rajta van az összes valódi AMG-jelentés.

- Mi? - Szuszlov Crosse-ra meredt. - Hogyhogy? - Leesett állal hallgatta Crosse-t, aki beszámolt a páncélteremben történekről.

-... és miután Dunross elment, lefényképeztem, aztán visszatettem a jelentéseket.

- A film elő van híva?

- Persze. Csináltam róla egy sorozatot, de miután elolvastam, azonnal megsemmisítettem. Így azért biztonságosabb... Hátha megállítják valahol és megmotozzák. Nem lehet tudni. Sinders kiásta a csatabárdot. Mi a fene történt maguk között?

- Előbb a jelentésekről beszéljen, Roger.

- Sajnos, szóról szóra ugyanazok, mint az előzőek. Semmi különbség.

- Micsoda?

- Hát igen... Dunross igazat mondott.

Szuszlov megdöbbsent. - De hát maga azt mondta, egészen biztos! Crosse fölvent a vállát, és odaadta a tekercset. - Tessék a bizonyíték.

Szuszlov csúnyán elkáromkodta magát.

Crosse komor arccal figyelte, nem mutatta derűtségét. A valódi jelentések értékesebbek annál, mintsem átadjam őket, gondolta. Egyelőre nem adom. Még nincs itt az ideje. Majd, Gregor pajtás, majd. Darabonként, nagyon drágán. Ennyi értékes információt csak részletenként és nagyon óvatosan szabad adagolni. Ami pedig a tizenegy darabos kirakós játékot illeti - bármit jelentsen is az a jelhalmoz - megfelelő időpontban nyilván egy vagyont érnek. - Sajnos, ezúttal nem volt szerencsénk, Gregor.

- És akkor mi lesz Dunross-szal? - kérdezte Szuszlov hamuszürke arccal. - Mi van, ha már berámolták a ládába?

Crosse vállat vont, sovány arca ráncait elmélyítette a félhomály. A műveletet nem kell félbeszakítani, az egészét nagyon gondosan megterveztem. Egyetérttek Jasonnel, nem árt egy kicsit felkavarni Hongkongot. Dunross elrablása hatalmas hullámokat fog kelteni. Most, hogy a bankokat megrohanták, és hogy a tőzsde düledezik... nagyon sokat fog nekünk segíteni. Nagyon aggódom. Sinderek mindenbe beleüti az orrát, és mindenféle kínos kérdéseket tesz föl. Na és itt van a Metkin-ügy, itt van Voranszkij esete, itt vannak az AMG-papírok, itt van maga... Túl soka hiba. A Szevrint tehermentesíteni kell. Dunross elrablása ezt remekül meg fogja oldani.

- Biztos? - kérdezte Szuszlov, kellett neki a megnyugtató.

- Igen. Biztos. Hála magának, Dunross mindent szépen meg fog oldani. Ő lesz a csalimadár. Ez idő szerint minden segítségem van. Maga el fogja árulni Arthurt. Igaz?

Szuszlovnak kis híján elállt a szívverése a szinte veséjébe fűrődő tekintet hatása alatt, de arca nem mutatta meglepetését. De csak nagyon kevés hiányzott hozzá. - Örülök, hogy Sinderek elmondta, ez sok mindent megold. Hogyan másszak ki ebből a veremből?

- Magának mi a terve?

- Nem tudom, Roger. Sinderek képes beváltani a fenyegetését?

- Jaj, az ég szerelmére! - csattant fel Crosse. - Maga nem váltaná be?

- Akkor mit csináljak?

- Döntenie kell: maga vagy Arthur. Ha feladja Arthurt, a következő áldozat én leszek. - Hosszú, vérfagyasztó csend következett, Szuszlov érezte, hogy nyakszirtjén meredezni kezdenek a szálak. Amíg viszont engem nem fenyeget közvetlen veszély, és én mindig jó előre tudom, mi várható, engem nem érdekel.

Szuszlov állta Crosse tekintetét. - Iszik valamit?

- Tudja, hogy nem iszom.

- Úgy értettem, sima vizet... vagy szódát. - A nagydarab orosz a hűtőhöz lépett, kivette a vodkásüveget, meghúzta. - Örülök, hogy Sinderek elmondta.

- Az ég áldja meg magát, Gregor! Hát hová tette az esztét? Természetesen nem mondta el. Az a hülye

azt hiszi, hogy ez a kettejük titka. Magasságos mindenható, ez itt mégiscsak az én körzetem! Bemanóverezttem egy bepologozott szobába. Nem vagyok én hülye...! - Crosse tekintete szinte elviselhetetlenül szúróssá vált. - A kérdés roppant egyszerű, Gregor: maga vagy Arthur. Ha maga kiadja Arthurt, én veszélybe kerülök, s ilyenformán a többiek is. Ha nem enged Sindersnek, magának befellegzett. A két lehetőség közül számomra az utóbbi a szimpatikusabb. Maga meghal, viszont én meg a Szevrin folytatjuk.

- A legjobb megoldás az volna, ha beköpném Arthurt - mondta Szuszlov - de úgy, hogy mielőtt elkaphatnák, lógjon meg. Az Ivanovra jöhet. Eh?

- Sinders erre is számít. Még hongkongi vizeken feltartóztatná...

- Ez lehetséges, de nem valószínű. Ellenállnék, ha a tengeren a hajómra akarna jönni, - Szuszlov feszülten figyelte Crosse-t, szájába epe gyülemlett. - Vagy ez, vagy Arthur öngyilkosságot követ el. Vagy más öli meg.

Crosse szeme elkerekedett. - Maga viccel! Azt akarja, hogy küldjem Jasont a másvilágra?

- Maga mondta: ez a kérdés ilyen egyszerű. Vagy ő, vagy én: Különben is: egyelőre még csak sorra vesszük a lehetőségeket. Az egy fix pont, hogy magát nem lehet feláldozni. Arthurt viszont igen. És a többieket is. És engem is. - Szuszlov komolyan gondolta. - Úgyhogy bármi történjék is, magának semmiképp sem eshet baja. És jó volna, ha nekem sem esne. Sose rajongtam az elmúlás gondolatáért. - Megint meghúzta a vodkásüveget, megvárta a jól ismert, kellemes, gyomormelengető érzést. - Maga velünk van, ugye?

- Igen. Persze. Amíg kitart a pénz, és amíg élvezem a játékot.

- Sokkal hosszabb és jobb életet élne tovaris, ha hinne is.

- Hogy még élek, azt kizárólag annak köszönhetem, hogy nem hiszek. Maga meg a KGB-s barátai nyugodtan próbálgassák csak zsebre vágni a világot, szivárognak, épüljenek be olyan izmusokba, amelyenekbe csak akarnak, csinálják - mind ezt olyan szándékkal, amit épp bevallanak, én csak szépen adom maguk alá a lovat.

- Ez meg mit jelent?

- Egy régi szólásmondás, azt jelenti: segíték - válaszolta szárazon Crosse. - Szóval? Feldobja Arthurt?

- Nem tudom. Nem tudna esetleg valamilyen vaklármát okozni a reptéren, hogy azalatt mi szépen elevezhessünk Hongkongról?

- Tudni éppenséggel tudnék, de Sinders már fokozott készenléti állapotot rendelt el.

- Na és Macauval mi a helyzet?

- Esetleg. De nem szívesen. Mi lesz a Szevrin többi emberével?

- Hadd ássák magukat még mélyebbre. Lehúzunk minden rolót. Maga átveszi a Szevrint, aztán majd mikor lecsillapodik a vihar, megint beindulunk. Elképzelhető, hogy Dunross után deVille legyen a tajpan?

- Nem tudom. Szerintem Gavallannak nagyobb esélye van. Egyébként ma reggel Sha Tinnál megtalálták a Farkasemberek két újabb áldozatát.

Szuszlovban újraéledt a remény, rettegése valamelyest csillapodott. - Mi történt?

Crosse elmesélte, hogyan bukkantak a holttestekre. - Egyelőre, még nem sikerült azonosítani a szerencsétleneket. Nézze Gregor... Bárhogynak alakulnak is a dolgok, Arthur kiadása nagyon kényes művelet. Lehet, hogy rám üt vissza. Mindazonáltal lehetséges, hogy ez a tőzsdekrach, ez a bankfosztogatás meg Dunross eltűnése valahogy elkeni a dolgot. Esetleg.

Szuszlov bólintott. Émelygés kerülgette. Dönteni kell. - Nézze, Roger... Én nem csinállok semmit. Egyszerűen lelépek, lesz, ami lesz. Megpróbálom megelőzni Sinderst, leadok egy jelentést a központnak, hogy mi történt. Hogy Sinders mit lép... az a jövő titka. Nekem is vannak befolyásos barátaim. Talán ez az itteni katasztrófa, meg Dunross begyűjtése... Amúgy is magam végzem a gyógyszeres kihallgatást, sose lehet tudni. Lehet, hogy tényleg olyan okos, mint maga állítja, és áthintáz minket... Tessék?

- Semmi, semmi.: Koronszkijjal mi van?

- Ma reggel megkaptam tőle a szükséges hatóanyagokat, aztán lelépett. Úgy döntöttem, hogy a kihallgatásra nem a szárazföldön, hanem az Ivanovon fog sor kerülni. Miért kérdezi?

- Csak úgy. Folytassa.

- Lehet, hogy Hongkong összeomlása lecsillapítja a feletteseimet. Most, hogy immár döntött, Szuszlov valamivel jobban érezte magát. - Küldjön egy sürgős jelentést a központnak a szokásos csatornákon Berlinbe. Szóljon Arthurnak, hogy ma éjjel ő is tegye ugyanezt rádión. A jelentésben írják meg, hogy én mindent remekül csináltam. A Metkin-ügyet kenjék az itteni CIA-re, az anyahajót meg a Voranszkij-affért szintén. Eh? Kenjenek mindent a CIA-re meg a Kuomintangra.

- Rendben. Dupla honoráriumért. Most jut eszembe, Gregor, hogy én a maga helyében letörölném az ujjlenyomataimat arról a palackról.

- Eh?

Crosse kéjes élvezettel beszámolt róla, hogy Rosemont elvitte a rajtaütéskor itt maradt poharat, de ő - mármint Crosse - már hónapokkal ezelőtt eltávolította Szuszlov ujjlenyomatait a dossziéjából.

- Elővigyázatosságból.

Az orosz falfehér lett. - És a CIA- nél megvannak az ujjlenyomataim? - Csak akkor, ha nekik részletesebb dossziéjuk van magáról, mint nekünk. Ezt kétfélek.

- Roger, én elvárom magától, hogy fedezzen.

- Ne aggódjon, a jelentésemben olyan liliomfehérnek fogom lefesteni, hogy rögtön előléptetik. Viszonzásképpen maga százezer dollár jutalomra javasol engem.

- Az túl sok!

- Ez az ára. Maga pontosan tudja, mekkora drekkből vakarom ki. - Crosse hidegen elmosolyodott. - Még szerencse, hogy profik vagyunk.

- Jól van... megpróbálom...

- Helyes. Itt várjon. Clinker telefonját lehallgatják. Jason lakásáról fogok telefonálni abban a pillanatban, mielőtt megtudom, mi van Dunross-szal. - Crosse kezét nyújtott. - Sok szerencsét. Sindersszel kapcsolatban pedig megteszem, amit tudok.

- Köszönöm. - Szuszlov medvemód megölelte Crosse-t. - Sok szerencsét magának is, Roger. - Ne hagyjon cserben Dunross-szal.

- Nem hagyjuk cserben.

- És csak így tovább.

- Mondja meg a barátainak, hogy csak így tovább a pénzzel is.

- Meglesz. - Szuszlov kiengedte Crosse-t, bezárta az ajtót, izzadó tenyerét nadrágja szárába törülte, és elővette a filmtekerest. Halkan káromkodni kezdett, szidta a filmet, szidta Dunrosst, Hongkongot és Sinderst. Felderengett előtte a KGB kihallgatás réme, hogy megkérdezik: hogy is volt az a dolog Metkinnel? Ezt valahogy ki kell védeni, gondolta. Kiverte a hideg veríték. Lehet, hogy mégis csak föl kellene dobnom Arthurt... De úgy, hogy Roger ne kerüljön gyanúba. Valahogy biztos meg lehet csinálni.

A lakásból kilépve Roger Crosse beszállt a liftbe, és megnyomta a földszint gombját. Most hogy végre magára maradt, kimerülten nekidőlt a fülke falának, és megpróbálta elhessegetni félelmeit. - Hagyd abba! - szólt magára. Nagy akaraterővel összeszedte magát, cigarettára gyújtott, észrevette, hogy remeg a keze. Ha az a nyomorult tényleg bedobja a szereit és kihallgatja Dunrosst, benne vagyok a slamasztikában. És a nyakam teszem rá, hogy Szuszlov még egyáltalán nem zárta ki a lehetőséget, hogy kiadja Plummot. Ha pedig ezt megteszi, könnyen fejemre dőlhet az egész kártyavár. Elég egyetlen botlás, egyetlen parányi kis hiba, és végem.

A lift megállt, lármás kínaiak szálltak be, de Crosse észre se vette őket. A földszinten Rosemont várta: - Na?

- Semmi, Stanley.

- Maga meg a megérzései, Rog...

- Sose lehet tudni, Stanley. Lehetett volna valami. - Crosse próbálta beindítani az agyát. A megérzést csak úgy kitalálta, Rosemontot pedig csak azért hozta magával - és váratta odalent - hogy ezzel kicselezze

Rosemont embereit, akikről tudta, hogy még mindig figyelik a házat.

- Nem érzi jól magát, Rog?

- De igen. Köszönöm, semmi bajom. Miért?

Rosemont vállat vont. - Megiszunk egy kávét vagy, egy sört? - Kisétáltak, odakint már teljesen sötét volt. Rosemont kocsija ott állt a kapu előtt.

- Nem, köszönöm, én arra megyek. - Crosse a Rose Courtra mutatott, a toronyház valamivel feljebb az utca túloldalán magasodott följük. - Várnak egy koktélpartira, - Megint feltolult benne a félelem. Most mi a fenét csináljak?

- Miről van szó, Rog?

- Semmiről.

- A Rose Courtban... semmiről. Lehet, hogy nekem is ki kellene vennem itt egy lakást. Rosemont, Rose Court... nem is hangzik rosszul.

- Nem - Crosse összeszedte magát. - Volna kedve lejönni a kikötőbe az Ivanov búcsúztatására?

- Hogy a fenébe ne volna? Örülök, hogy végre kirúgták azokat a mocskokat. - Rosemont lenyelt egy ásítást. - Na, végre szóra bírtuk azt a komputerbuzeránst. A jelek szerint még egy rakás más dolgot is bespeizolt.

- Miket?

- Mindenféle adatot a Corregidorról, a csúcsebességét, hol vannak a nukleáris fegyverei, melyek az élesítési kódjaik meg ilyesmiket. Majd még mesélek. Éjfélre jöjjön értem, jó lesz úgy?

- Jó, rendben van. - Crosse sarkon fordult és elsietett. Rosemont homlokát ráncolva nézett utána, majd a Rose Courtra fordította tekintetét. Mind a tizenkét emeleten világosak voltak az ablakok. Megint Crosse után nézett: apró figurája már csak egy sziluettnek hatott, ahogy bekanyarodva nekivágott a fölfelé vezető lépcsőnek.

Mi lelheti ezt a Rogot? - tűnődött. Itt valami nem stimmel.

80.

20 óra 10 perc

Roger Crosse az ötödiken szállt ki a liftből, feszült arccal lépett be az Asian Properties lakásába. A

tágas szobában tolongás és zsvajj fogadta. Megállt az ajtóban, tekintetével végigpásztázta a vendégeket, Plummot és Dunrosst kereste. Azonnal feltűnt neki, hogy kissé nyomott a hangulat, ez fokozta nyugtalanságát. Nem sok feleség volt jelen, néhányan ideges kis csoportba tömörülve, a helyiség túlsóvégében álltak. Mindenütt a tőzsde küszöbönálló összeomlásáról és a bankok megrohanásáról vitatkoztak, eléggé túlfűtött hangulatban.

- Jaj, ne jöjjön nekem ilyenekkel! Nagyon szép a Victoriától, hogy bejelenti, a jó ég tudja hány milliárdért átveszi a Ho-Pakot, de kérdem én, hol van a kápé, ami a felszínen tart minket? Eh?

- Az ég áldja meg, nem mi tehetünk róla!- csattant fel Johnjohn. - Ez csupán egy átmeneti bizalomhiány.

- Szerintem pedig egyértelműen a rossz vezetés következménye - replikázott általános helyeslés közepette savanyú képpel Barre, majd észrevette a közeledő Crosse-t. - Halló, Roger! Halló! - köszöntötte édeskés mosollyal.

Roger Crosse nyomban érzékelte azt az azonnali begubózást, amely szinte mindenkinél megfigyelhető volt, ha váratlanul pillantotta meg. - Ian itt van?

- Nem, még nincs - felelte Johnjohn.

Crosse kiengedte a levegőt: nagyon megkönnyebbült. - Biztos?

- Száz százalék. Amint megérkezik, én megyek is - mondta, kedvetlenül Dunstan Barre. - Ezek az istenverte bankok! Ha nem...

Johnjohn a szavába vágott. - Mi van ezekkel az átkozott Farkasemberekkel, Roger? - A Radio Hongkong és a kínai napilapok egyaránt nagy teret szenteltek a két megtalált holttestnek - angol nyelvű újság vasárnap nem volt.

- Én sem tudok többet, mint maguk - válaszolt Crosse. - Még mindig nem sikerült azonosítani az áldozatokat. - Tekintete Richard Kwangon állapodott meg, aki ettől összereszt. - Ugye Richard, maga sem tud senkiről, aki eltűnt, vagy elrabolták volna?

- Nem, sajnos, nem.

- Ha megbocsátanak... Megyek, megkeresem a házigazdát. - Crosse keresztülnyomakodott a tolongáson. - Jó estét, Christian! - köszönt oda menet közben a Guardian magas, sovány főszerkesztőjének. Látta, hogy bár igyekszik leplezni, mégis nagyon komor. - Őszintén sajnálom a feleségét.

- Zsosz - felelte Christian Toxe tőle telhető leghiggadttabban és odalépett Crosse-hoz. - Zsosz, Roger. Ő már... neki már... Az élet megy tovább, igaz? Kényszeredett mosolya szinte groteszk volt. - A Guardian nem állhat le.

- Az nem.

- Volna majd számomra egy perce?

- Persze... De csak nem hivatalosan, mint mindig, ugye?

- Természetesen.

Crosse továbbment, ellépett a mély beszélgetésbe merült Pugmire és Sir Luis Basilio mellett, és észrevette Caseyt, aki a kikötőre néző széles teraszon állt egy csoport közepén, amelynek többek között deVille és Gornt is tagja volt. Gornt nyájas képpel szemlélődött. Crosse ezt furcsának találta. - Jó estét, Jason! - szólalt meg Plumm mögött, aki épp Joseph Stermel és Phillip Chennel beszélgetett. - Köszönöm, hogy meghívott.

- Á, jó estét, Roger! Örülök, hogy eljött.

- Jó estét! - köszönt Crosse a többieknek is. - Hát a díszvendég hol van, Jason?

- Ian telefonált, hogy valami közbejött, de már úton van. Bármely pillanatban megérkezhet. - Plumm szemmel láthatólag ideges volt. - A... ööö... a pezsgő már be van hűtve, és bebifláztam egy rövidke szónoklatot is. Minden elő van készítve - mondta Crosse-t figyelve. - Jöjjön, Roger, hadd töltsék magának valamit. A Perrier-t szereti, ugye? Jöjjön, van az is behűtve...

Crosse követte. Ő is örült a négy szemközti beszéd lehetőségének, de abban a pillanatban, amint a konyhához értek, felmorajlott a vendégsereg. Dunross állt az ajtóban Riko Gresserhoff-fal és Gavallannal. Mindhárman szélesen mosolyogtak.

- Nézze, Jason, én... - Crosse elhallgatott, Plumm már el is indult vissza a bárpulthoz, és ha Crosse nem figyel minden idegszálával, nem is veszi észre, hogy Plumm bal kézzel ügyesen eltör egy apró kis fiolát az egyik pezsgővel teli pohár fölött. Plumm az üvegszilánkokat visszacsempészte a zsebébe, fölvette a tálcát, s rajta a négy poharat, és elindult az ajtó felé.

Dunross megvárta, míg előbb Riko, majd Gavallan is elvesz egy-egy poharat, majd habozás nélkül a preparált pohárért nyúlt. Az utolsó poharat Plumm vette el, az üres tálcát egy zavarodott pincér kezébe nyomta. - Isten hozta, Ian, és gratulálok a legújabb szerzeményéhez! - köszöntötte minden különösebb körítés nélkül Dunrossra italát. A közelben állók udvariasan megemeltették poharukat.

- Akkor most talán igyunk Richard Kwangra, Johnjohnra és bankjaik egyesülésére - folytatta Plumm. Kissé furcsán csengett a hangja.

- Miért is ne? válaszolt nevetve Dunross, és a helyiség túlsó oldalán álló Johnjohnra pillantott. - Bruce! - kiáltott oda poharát magasra emelve. A háttérzaj egy pillanatra megszűnt. - A Victoriára! - Felerősödő hangját tisztán hallotta mindenki. Volt, aki mondat közepén hagyta félbe mondandóját. - Van egy jó hírem, ami érzésem szerint mindenkit érdekel. Épp most jutott tudomásomra, hogy a Bank of China még a hétfői nyitás előtt félmilliárd dollár készpénzt folyósít a Victoriának és a többi banknak.

Halálos csend támadt: A teraszon állók bejöttek, Gornt jött legelől. - Mi történt?

- Most hallottam, hogy a Bank of China félmilliárd dollár készpénzt kölcsönöz a Vicnek, meg a többi hongkongi banknak. A bankok megrohanásának ezennel vége! - Dunross magasra emelte poharát. - A

Victoriára!

Elszabadultak a pokol ördögei, mindenkinek ezer kérdése volt mindenkihez. Crosse elindult, s abban a pillanatban, mikor Dunross az ajkához emelte a poharat, mintegy véletlenül megbotlott, nekiesett és kiverte a kezéből. A pohár szilánkokra törött a padlón. - Jaj, istenem, bocsánatot kérek!

Plumm döbbenetesen meredt rá. - Az ég sze...

- Jaj, Jason, elnézését kérem! - vágott a szavába Crosse, miközben egy pincér sietve összeszedegette az üvegdarabokat. - Talán hozhatna Iannek egy másik poharat.

- Szívesen, de... - Plumm kábán elindult, de Riko Gresserhoff szavai hallatán megtorpant:

- Tessék tajpan, igya meg az enyémet.

Aztán Johnjohn kiabálta túl a zajongást. - Csendet kérek, egy pillanat csendet! - Odafurakodott Dunrosshoz. - Biztos ez, Ian? - kérdezte a néma csendben, - Biztos a készpénz?

- Hogyne - felelte fesztelenül Dunross. Ivott egy kortyot a Rikótól kapott pohárból, élvezte a helyzetet. - Tiptop személyesen hívott. A kilencórás hírekben már benne lesz.

A bejelentésre hatalmas üdvrivalgás tört ki, újabb kérdések és válaszok harsantak. Dunross észrevette, hogy a helyiség túloldalán álló Gornt őt nézi. Kissé elhidegült a mosolya, s a kérdésáradatra ügyet se vetve, fölemelte poharát. - Egészségére, Quillan! - kiáltott gúnyosan. A zsvaj ismét elült. Mindenki kettejüket figyelte.

Gornt hasonló gunyorossággal viszonzta a gesztust. - A maga egészségére, Ian. Kína tényleg hajlandó kölcsönözni?

- Igen, hajlandó, és erről jut eszembe: épp most állapotodtam meg egy új, ötvenmillió amerikai dolláros forgóalapban. Ezzel most már a Nemes Ház a kolónia legmasszívabb hongja.

- És mi a biztosíték? - hasított a hirtelen beállt csöndbe Gornt hangja.

- A Nemes Ház jó híre! - Dunross jól színlelt könnyedséggel fordult Johnjohnhoz. - A kölcsönt a New York-i First Central egyik leányvállalata, a Royal Belgium folyósítja, de maga a First Central is beszáll mellé. - Szándékosan nem nézett Gorntra, úgy ismételte: Ötvenmillió amerikai dollár. - Élvezte saját szavai csengését. - Erről jut eszembe, Bruce, holnap visszavonom a hajóimmal kapcsolatos kölcsönigényemet. Már nincs szükségem a Vic pénzére... a Royal Belgium kedvezőbb feltételekkel adja.

Johnjohn csak nézett. - Maga viccel!

Nem. Az imént beszéltem Paullal. - Dunross Plummra pillantott. - Elnézését kérem, Jason, de emiatt késtem, ezt meg kellett neki mondanom. Bruce, öregfiú! Paul már bent van a bankban, intézkedik, hogy még nyitás előtt fogadni tudják a Bank of China pénzszállítmányát... Kéri, hogy azonnal fáradjon be.

- Eh?

- Azonnal. Sajnálom.

Johnjohn üres tekintettel meredt rá, szóra nyitotta a száját, de meggondolta magát, aztán váratlanul örömjongásban tört ki. Hangját általános örömrivalgás nyelte el. Johnjohn kirohant. - Jézusom, tajpan, maga tényleg...?

- Maga Tiptop? Akkor ez tényleg komoly! Nem gondolja, hogy...

- Jézusom, én meg nyitottan adtam...!

- Én is! A jó életbe! Reggel rögtön nekiállok vásárolni!

- Muszáj, különben végünk...

Dunross látta, hogy Sir Luis, Joseph Stern és Phillip Chen összedugja a fejét, Gornt pedig fagyos arckifejezéssel továbbra is őt nézi. Aztán észrevette, milyen boldogan mosolyog rá Casey, s köszönetképpen felé emelintette poharát. Casey viszonzta a gesztust. Gornt a jelenetet látva odament Caseyhez, a közelben állók összeresztettek, félrehúzódtak. - Ugye a Par-Connak is a First Central a bankja?

- Igen, az, Quillan - válaszolta Casey. Halk volt a hangja, a rájuk összpontosuló figyelemben mégis az egész helyiségben jól hallatszott. - Ezt maga meg Bartlett intézte el? - kérdezte a lány fölé tornyosulva Gornt.

Dunross gyorsan közbe szólt. - Magam intézem a kölcsönügyeinket. Gornt elengedte a füle mellett, csak Caseyt figyelte. - Maguk intézték el?

Casey kalapáló szívvel, de állta a tekintetét. - Azt a bankot nem én irányítom, Quillan.

- Tudom, de azért ebbe az ügybe belepancsoltak egy kicsit - felelte fagyosan Gornt. - Így van?

- Murtagh megkérdezte, *tőlem* megkérdezte, hogy a Struan jó adós-e - mondta Casey nyugodtan. Erre én azt feleltem, hogy igen, szerintem a Struan a lehető legjobb adós.

- A Struan nyakig ül a bajban - mondta Gornt.

Dunross odament hozzájuk. - Épp ellenkezőleg. Erről jut eszembe, Quillan: megbeszéltem Sir Luisszal, hogy délig felfüggeszti a Struan-papírok adásvételét.

Minden szempár Sir Luis Basilio felé fordult, aki sztoikus nyugalommal tűrte a szemrevételezést. A szempárok néhány másodperc múltán ismét Dunrossra és Gorntra szegeződtek.

- Miért?

- Hogy időt adjon a piacnak a fellendülésre való átállásra.

- Miféle fellendülésre?

- Arra, amire már mindannyian rászolgáltunk, arra, amit az öreg Vak Tung megjövendölt. - Dunross szavai mindenkit felvillanyoztak, még Caseyt is. - És ahhoz is, hogy a részvényeink ára ismét emelkedik - reccsent Dunross hangja... Harminccal nyitunk.

- Ilyen nincs... - lehelte valaki.

Gornt felcsattant. - Ezt nem teheti! Kilenc ötvenen zárt! Már elfelejtette? Kilenc ötvenen!

- Hétfőn akkor is harmincért adjuk! - vágott vissza Dunross. Gornt Basilio felé perdült. - Ez rablás fényes nappal! ąs maga ehhez segédkezet nyújt?!

- Ilyesmiről szó sincs, Quillan - felelte higgadtan Sir Luis. - A bizottság minden tagja egyetértett abban, hogy mindnyájunknak így lesz a legjobb, ez az intézkedés szolgálja legjobban a befektetők érdekeit. Kell egy kis fegyverszünet, hogy mindenki felkészülhessen a fellendülésre. Úgy véltük, úgy sportszerű, ha délig felfüggesztjük a Struan-papírok forgalmazását.

- Sportszerű? - csikorogta Gornt. - Maguknak egy egész kazal papírjuk van, amit én mind nyitottan adtam. - Most mind visszavásárolom - de milyen áron?

Sir Luis vállat vont. - Ez majd holnap délben a tőzsdén kiderül. Ilyen ügyekről máshol nem tárgyalok.

- Én viszont hajlandó vagyok most is tárgyalni magával, Quillan! - harsant Dunross hangja. - Hány részvényt adott nyitottan? Hétszáz ezret? Nyolcat? Hajlandó vagyok magának tizenhármasért visszaadni, ha maga hajlandó nekem az All Asia Air többségi részvényeit tizenötért átadni.

- Az All Asia Air nem eladó! - csattant fel dühösen Gornt, beléhasított a gondolat, hogyha a Struan-papírok tényleg felmennek harmincra, neki vége.

- Holnap nyitásig tartom az ajánlatomat.

- A ragya cifrázza ki az ajánlatával együtt! - Gornt Joseph Stern felé perdült. - Vegyen Struant! Most rögtön! És reggel és délben! Maga a felelős!

- Na és milyen áron, Mr. Gornt?

- Csak vegyen! - Gornt vonásai megmerevedtek, Casey felé fordult. - Nagyon köszönöm! - vetette oda, és kiviharzott. Bevágódott utána az ajtó. Mintegy robbanásszerűen indult meg a beszélgetés. Dunrossot körülvették, hátra veregették, kérdésekkel árasztották el. Casey egyedül maradt a terasz ajtajánál, megdöbbsentette ez a hevesség. Ahogy végighordozta tekintetét a tolongáson, látta, hogy Plumm nyomában Roger Crosse-szal kisiet - nem érdekelte. Csak Dunross érdekelte, aki mellett már újra ott állt Riko Gresserhoff.

Plumm a kis hátsó szobában kihúzta a nagy, megvasalt tengerészláda mellett álló szekreter egyik fiókját. Ugyanebben a pillanatban felpattant az ajtó. - Odakapta a fejét. Látva, hogy Roger Crosse az, eltorzult az arca. - Maga teljesen megőrült? Szándékosan kiborította a...

Crosse macskaszerű gyorsasággal odaugrott hozzá, s mielőtt Plumm még felfoghatta volna, mi történik, pofon ütötte. Plummnak elakadt a lélegzete, de már vette is a lendületet, hogy rávesse magát Crosse-ra. Crosse azonban megint megütötte. Plumm hátratántorodott, nekiesett az ágnak, lehuppant rá. - Mia...

- Fogja be a száját, és figyeljen! - sziszegte Crosse. - Szuszlov be fogja köpni!

Plumm leesett állal meredt rá, arcán ott vöröslött Crosse keze nyoma. - Micsoda?

- Szuszlov el fogja árulni magát Sindernak, ami azt jelenti, hogy mindannyiunkat elárul. - Crosse

szeme összeszűkül. - Felfogta már? Az ég szerelmére, halkan!

- Mi? Hogy...? Igen... fel. Igen.

- Ne haragudjon, Jason, de nem tehettem mást.

- Jól van, nem érdekes. Mi a fene történt, Roger? - Plumm arcát dörzsölgetve feltápászkodott az ágyról. Szája szögletéből vékonyka vércsík szivárgott, de már tökéletesen összeszedte magát. Kintről zivajgás, élénk beszélgetés egymásba mosódó zajai hallatszottak.

- Ki kell találnunk valamit - mondta komoran Crosse, és beszámolt a Szuszlovval folytatott beszélgetésről. - Azt hiszem, sikerült meggyőzőnöm, de ez egy minden hájjal megkent csirkefogó, nem lehet tudni, végül is mit tesz. Ha viszont nem mondja meg, kicsoda Arthur, Sindere őt fogja kinyírni, és Szuszlov soha többé nem jön vissza Hongkongra. Elkapják és megtörik. És akkor...

- Na és Dunross? - kérdezte tanácstalanul Plumm. - Dunross révén kimászhatott volna a slamasztikából. Miért nem hagyta, hogy megittassam?

- Mert nem hagyhattam. Nem volt idő magyarázkodásra. Miután elváltam Szuszlovtól, benéztem a főkapitányságra, ahol megtudtam, hogy Tiptop segített ezeknek a nyomorultaknak, hogy Kína pénze révén kikecmeregjenek a csávából. Azt már korábban megtudtam, hogy Ian megkapta a kölcsönt - hazudta. - Úgyhogy a bankok megrohanásának vége, a tőzsdén meg beüt a bum. Ami azonban még rosszabb: a különleges osztály egyik informátora megsúgta, hogy Sindere háromszoros őrszolgálatot rendelt el a Kai Takon. Az Ivanov körül szintén. E pillanatban is felbontanak minden ládát, minden zsákot, darabonként megvizsgálják minden felszerelést, amit behajóznak, külön- külön szemügyre vesznek minden egyes rakodókulit, aki fölmege a hajóra. Ha felfedezték volna Dunrossot, és felfedezték volna, ebben nyugodt lehet, a KO-soknak van eszük, roppant kínos helyzetbe kerültünk volna.

Plumm idegessége fokozódott. Egész testében megremegett. - Na és mi volna... mi volna, ha mi adnánk ki Gregort Sindere-nek? - tört ki. - Mi volna ha...

- Halkabban! Gondolkodjon, az ég áldja meg! Gregor mindönket ismer! Ha Sindere bedugja a vörös szobába, mindent kitálal. Akkor pedig végünk. Vége a Szevrinnek, a szovjeteket pedig tíz évvel veti vissza Ázsiában.

Plumm megborzongott, megtörölte az arcát- Akkor most mit csináljunk?

- Engedjük Gregort hajóra szállni és elhajózni, és imádkozzunk, hogy sikerüljön meggyőznie a feletteseit. Szerintem mi annyira le vagyunk fedezve, hogy még akkor is megúszhatjuk a dolgot, ha Szuszlov kiszivároztatja a maga nevét. Maga brit állampolgár, nem külföldi. Hál'istennek a törvényeink megvédenek minket... még a hivatali titoktartás megszegését sem tudják ránkverni. Legyen egészen nyugodt, az én tudtom nélkül semmi sem történik, és ha mégis, arról én azonnal tudomást szerzek. A hármas számú programra mindig lesz elég idő. - A hármas számú program egy bonyolult szökési terv volt, amelyet Plumm dolgozott ki egy ilyen eshetőségre: hamis útlevelek, érvényes repülőjegyek, előre becsomagolt bőröndök, ruha, álöltözék, minden szerepelt benne, még néhány álkulcs is, amelyek segítségével különböző várótermeken át, a határőrség megkerülésével is fel lehetett jutni a gépre. Ha csupán egy óra állt rendelkezésre, a szökés esélye akkor is kilencvenöt százalékos volt.

- Jézusom! - Plumm a tengerészládára nézett. - Jézusom...! - ismételte, s odalépett a tükörhöz, hogy megnézzze magát. A vörös sávok már elmúlóban voltak. Leöblítette az arcát. Crosse csak nézte, azon töprengett, vajon sikerült-e meggyőznie. Jelen körülmények között ez volt a legjobb megoldás. Utálta a rögtönzéseket, de most nemigen volt más választása. Micsoda élet ez...! Rajtam kívül mindenki feláldozható: Szuszlov, Plumm, Sindere, Kok, Armstrong, de még a kormányzó is.

- Tessék? - Plumm a tükörből nézte Crosse-t.

- Csak eltűnődtem, milyen nehéz mesterség ez a miénk.

- A mi ügyünk megéri a kockázatot. És csak az ügy számít.

Crosse nem mutatta megvetését. Szerintem nekünk már rég semmi hasznunk, gondolta, és a telefonhoz lépett. Erre a készülékre egy külön vonal volt kötve, és tudta, hogy nem hallgatják le. Tárcsázott.

- Tessék. - Felismerte Szuszlov hangját, s Arthur szokásos száraz köhögését imitálta. - Mr. Lopszinget kérem - folytatta, tökéletesen utánozva Plumm hangját, majd sürgetőleg hozzátette: - Borult a terv. Az Alany nem jelent meg. Vigyázzon a kikötőben. Megháromszorozták az őrséget. Nem tudjuk szállítani a koffert. Sok szerencsét. - Letette. Megsűrűsödött a csend.

- Ennek már harangoztak, mi? - kérdezte rosszkedvűen Plumm. Crosse csak némi tétovázás után válaszolt. - Jobb ha neki, mint magának, nem?

81.

20 óra 25 perc

A folyosó túlsó végén, a zsibongó nappaliban Casey felhajtotta italát, és letette a poharat. Furcsán, nyugtalanul érezte magát. Lelke egyik fele ujjongott Dunross diadalán, a másik fele sajnálta a nehéz helyzetbe került Gorntot. A körülötte hullámozó forgatagból és alkudozásokból nyilvánvaló volt, hogy a Struan nyitó árfolyama nagyon magas lesz. Szerencsétlen Quillan, gondolta. Ha nem történik valami csoda, lapátra kerül... És nézzünk szembe a tényekkel: én juttattam oda. Vagy nem?

Dehogynem. Viszont muszáj volt kihúznom a csávából Dunrosst, mert nélküle Gornt a lelket is kipréselte volna belőlünk... és könnyen lehet, hogy mindenki másból is. És ne felejtjük: nem én ugrottam neki a Struan torkának. A rajtaütést Linc kezdeményezte, nem én. Nem Linc szokta-e mondogatni, hogy az ihletet és az érzelmeket nem szabad összekeverni? Nem ez volt mindig mindkettőnk álláspontja?

Linc... Mindig órá térek vissza.

Egész nap nem látta Bartlettet, még csak nem is hallott róla. Úgy volt, hogy együtt reggeliznek, de Bartlett ajtaján ott lógott a "Ne zavarjanak!" tábla, így aztán nem zavarta, és próbált nem gondolni

Orlandára. Orlanda is ott van vele? Ma estefelé meg, mikor megjött a vitorlázásból, üzenet várta: "Szia, jó mulatást!" Így aztán lezuhanyozott, átöltözött és idejött. Eleinte egyáltalán nem volt kellemes a légkör, mindenki komor, rosszkedvű volt... aztán elhangoztak a hírek, és Gornt kirohanása után megint ugyanebbe a kerékvágásba zökkent vissza a hangulat. Egy-két perccel Gornt távozása után Dunross odakönyökölte magát a tömegben Caseyhez, és még egyszer köszönetet mondott neki, de a következő pillanatban ismét gyűrűbe fogták az esélyeket latolgató, izgatott emberek. Casey csak nézte őket, szörnyen magányosnak érezte magát. Lehet, hogy Linc már vissza is ment a szállodába, gondolta. De szép is volna... Különben mindegy, nem érdekes, amúgy is ideje hazamenni.

Senki sem vette észre, mikor kisurrant.

Roger Crosse ott állt a liftnél. Kinyitotta Caseynek az ajtót, és megnyomta a Földszint feliratú gombot.

- Köszönöm - mondta Casey. - Egész jó kis buli, igaz?

- Igen, egész jó. - felelte szórakozottan Crosse.

A földszintre érve Crosse előreengedte Caseyt, aztán lendületes léptekkel kiment az utcára, és elindult lefelé. Hova siet ez ennyire? töprengett Casey a taxira várakozó emberek csoportja felé sétálva. Aztán hirtelen megtorpant: csomagokkal a karján Orlanda Ramos lépett a hallba. Ugyanabban a pillanatban vették észre egymást, Orlanda tért magához elsőként. - Jó estét, Casey - mondta legbarátságosabb mosolyával. - Milyen csinos.

- Maga is - válaszolta Casey, Orlanda tényleg nagyon csinos volt.

Világoskék blúza és szoknyája tökéletesen harmonizált.

Orlanda dühös, türelmetlen kantoni szóáradatot zúdított a közelben ácsorgó gyűrött házmesterre. A házmester nyomban odapattant, átvette a csomagjait.

- Elnézését kérem, Casey - mondta udvariasan Orlanda, némi idegességgel a hangjában - de történt egy kisebb földcsuszamlás itt a hegyen, valamivel lejjebb, és ott kellett hagynom a kocsimat. Na és maga? Látogatóba?

- Nem, már elfelé. Maga itt lakik?

- Igen, itt.

Csend támadt, próbálták felmérni egymást. Aztán Casey egy udvarias biccentéssel elköszönt és elindult kifelé.

- Azt hiszem, beszélünk kellene egymással - szólt utána Orlanda. Casey megállt. - Amikor óhajtja.

- Ráér most?

- Fogjuk rá.

- Vólna kedve lesétálni velem a kocsimhoz? A többi csomagom még ott van benne. Idefent úgysem kap taxit, lent azért könnyebb.

- Jó.

Kimentek. Hűvös volt az este, de mindketten szinte izzottak: tudták, mi következik, és mindkettő tartott a másiktól. Óvatosan lépkedtek, az utca még vizes volt a nemrég lezúdult áradattól. Komor felhők kárpitozták vastagon az eget, megint lógott az eső lába. Előttük vagy ötvenméternyire egy szakaszon beszakadt a támfal, föld, iszap, növényzet, törmelék öntötte el az úttestet. A járda eltűnt. A csuszamlás túlsó oldalán hosszú sorban álltak az autók, vezetőik türelmetlenül manőverezve próbáltak visszafordulni. Néhány gyalogos keresztülgázolt a törmeléken.

- Régóta lakik a Rose Courtban? - kérdezte Casey.

- Néhány éve. Nagyon kellemes hely. Én, a... Ja! Maga Jason Plumm buliján volt, ugye? Az Asian Properties buliján?

Igen. - Casey megkönnyebbülést látott Orlanda arcán. Dühítette ez a megkönnyebbülés, de nem mutatta. Megállt, és halkán azt mondta: - Nézze, Orlanda... én azt hiszem, valójában nekünk nincs semmiféle megbeszélhivalónk. Igaz? Köszönjük el egymástól.

Orlanda felnézett rá. – Linc nálam van. A lakásomon.

- Ezt sejtettem.

- És magát ez nem zavarja?

- De zavar. Nagyon is. De ez Linc dolga. Mint maga is tudja, mi nem vagyunk házások, még csak jegyesek sem. Magának megvannak a maga eszközei, nekem is megvannak az enyémeik, így hát...

- Mit akar ezzel mondani? - vágott a szavába Orlanda.

- Csak azt, hogy én hét éve ismerem Lincet, maga meg még hét napja sem.

- Ez nem számít! - csattant fel Orlanda. - Én szeretem Lincet, s ő is szeret engem.

- Ez majd... - Caseyt csaknem letaposta egy csapat lármás kínai, aki most nyomult előre mellettük. Szemből is jöttek. A parti néhány vendége is utolérte és elhagyta őket. Lady Joanna volt az egyik. Jól megnézte őket magának.

Miután ismét magukra maradtak, Casey folytatta. - Ez majd még kiderül. Jó éjszakát, Orlanda. - Legszívesebben ráordított volna: te hanyatt fekvve keresed a kenyered, én viszont dolgozom érte! Az a szerelem pedig, amit ilyen nagy hangon emlegetsz, valójában csupán pénzsóvárság! Rémes, milyen hülyék a férfiak!

Otthagya Orlandát. Tervet kell változtatnom – gondolta. Ma este le akartam feküdni Linckel, de ez

most már nem megy. Ha Linc ennek a nőnek az ágyában van, akkor, ez a nő most megbabonázza. Jézusom... még szerencse, hogy kiderült, jóságos ég... Ha felkínálkoztam volna, Linc kénytelen lett volna elutasítani, én meg... így viszont... Most mit csináljak?

Hogy a fene enne meg a világ összes Orlandáját! Könnyű nekik: az első pillanattól kezdve kész tervvel dolgoznak. Na de mit csináljunk mi, többiek?

Mit tegyek? Ragaszkodjam november huszonötödikéhez, és reménykedjem, hogy Linc addigra halálosan ráun Orlandára?

Nem: erre a tyúkra nem fog ráunni. Ez maga a dinamit. És tudja, hogy Linc neki az életre szóló megoldást jelenti.

Kissé felgyorsult a szívverése. Akkor is: állom vele a versenyt. Talán az ágyban meg a konyhában nem, de ezeket is meg tudom tanulni.

Átlépett egy kockakövet, szidta a cipőjét beszennyező sarat. Átért a földhalom túloldalára. Dunross Rollsa és a sofőr ott állt a sor elején.

- Bocsánat kisasszony, a tajpan még ott van?

- Igen, ott.

- Köszönöm. - A sofőr bezárta a kocsit, és sietős léptekkel nekivágott a sáros emelkedőnek. Casey utána fordult, egy darabig nézett utána. Tekintete végül Orlandán állapodott meg: legszívesebben belelökne volna a dágványba. A gondolat némiképp földerítette. Csak állt, nézte közeledő ellenségét: hadd törje csak a fejét, hogy mit fog lépni. Észrevette, hogy Orlanda tekintete elhidegül, félelmet azonban nem látott az arcán, csak valami kissé leereszkedő, roppant önbizalmat sugárzó mosolyfélét. Mosolyogj csak, gondolta. Lehet, hogy te ugyanúgy félsz tőlem, mint én tőled. Tekintete a Rose Court felé fordult, a fényes ablakokkal csillogó toronyra, s eltűnődött vajon melyik mögött lehet Linc Bartlett.

Mikor Orlanda a ház előcsarnokában megpillantotta Caseyt, rögtön arra gondolt, hogy Casey a lakásán járt és felelősségre vonta Bartlettet. Én biztos ezt tettem volna, gondolta. Most, immár tudva, hogy nem így történt, vetélytársnője láttán újra feltámadt benne a félelem. Lehet, hogy a Par-Conon keresztül a kezében tartja Lincet? - töprengett remegve. Lehet, hogy a részvényeivel a markában tartja?

Ha Lincet csakugyan csaknem teljesen tönkretette anyagilag az első felesége, és ha ez a Casey csakugyan annyiszor húzta ki a bajból, mint Linc állítja, akkor biztos, hogy ez a nő százféleképpen is magához láncolta. A helyében én biztos ezt tettem volna. De még mennyire!

Orlanda önkéntelenül is visszanézett. Casey még mindig a Rose Courtot nézte. Valamivel följebb újabb vendégek léptek ki a kapun s indultak lefelé - Dunross, Riko, Toxe, Phillip és Dianne Chen. Most egyikük sem érdekelte. Egyetlen kérdés foglalkoztatta csupán: hogyan kezelje Lincet, amikor hazaér. Beszámoljon neki a találkozásról. vagy sem? Zsongó fejjel emelte ki csomagjait a kocsiból. Egy valami biztos, hajtogatta magában: Linc az enyém, és Casey ide vagy oda, mindenképpen feleségül megyek hozzá.

Casey látta, hogy Dunross kilép az utcára, élvezte a magas, kellemes megjelenésű férfi látványát.

Dunross tíz évvel fiatalabbnak látszott, mint amikor megismerte. Örült, hogy ehhez ő segítette hozzá. Már épp elindult, mikor hallotta, hogy Dunross a nevét kiabálja. Casey! Casey! Várjon egy pillanatra! - Visszanézett. - Jöjjön el velünk vacsorázni!

Megrázta a fejét, nem volt most hozzá kedve, és visszakiabált. Kösz, de randim van! Viszlát holnap!

Ebben a pillanatban megindult a föld.

82.

20 óra 56 perc

A földcsuszamlás valamivel feljebb, a Po Shan Road túloldalán indult meg. Keresztülsöpört az úttesten, belevágódott egy kétszintes garázsépületbe, tömege és sebessége akkora volt, hogy az építmény megperdült a tengelye körül, lebillent a hegyoldalban kialakított teraszról, csúszott néhány métert, majd eldőlt. A földlavina mérete és sebessége nőttön nőtt, átvágatott a Conduit Roadon, nekizúdult Richard Kwang emeletes házának, eltörölte és - immár háromszáz méter hosszan, hatvan méter szélesén, ötvenezer tonnányi föld és kő - tovább rohant lefelé, át a Kotewall Roadon, neki a Rose Courtnak.

Hét másodpercig tartott.

A Rose Court az ütés hatására először mintha megremegett volna, aztán elvált az alapjaitól, kissé előremozdult a kikötő irányába, dőlni kezdett, dőlés közben - valahogy úgy, mint mikor egy ember letérdel - a közepe táján megtört, aztán elzuhant.

Zuhanása közben felső vége nekiütközött a valamivel lejjebb álló Sinclair Towers felső emeleteinek, egyik sarkát szinte letépte, úgy zuhant tovább a földre, ahol darabokra szakadt és tört. A megindult föld és a ledöntött toronyház egy része nem állt meg, csúszott tovább lefelé a hegyoldalon egészen egy épülő házig. Ott végre megállapodott. A beállványozott ház fényei kihunytak, az épület hatalmas porfelhőt kavarva összeroskadt. Mid Levels-en és környékén sűrű, döbrent csend támadt.

Aztán kitört a jajveszékelés...

Szuszlov épp a Sinclair Road alatti alagútban járt, félig betemette a törmelék, alig kapott levegőt. Az alagút teteje egy darabon beszakadt, csak úgy dőlt bele a víz az eltört nyomócsövekből és szennyvízcsatornákból. Rohamosan emelkedett a vízszint.

Valahogy kimászott, kivergődött a szabadba. Teljesen össze volt zavarodva, nem tudta mi történik körülötte, nem tudta, mi történt, csak azt, hogy valahogy foglyul ejtették, elkábították, és most itt van a vörös szoba felgyorsult ritmusú rémlátomásában. Halálraváltan nézett körül. Seholy sem égett a villany, nem volt áram. Hatalmas, síró-nyöszörgő, még mindig meg- megmozduló törmelékhalom vette körül. És ekkor végre működni kezdtek az ösztönei: hanyatt-homlok rohanni kezdett lefelé a Sinclair Roadon...

Fent a Kotewall Roadon, a földomlás fölött lévőeknek hajuk szála sem görbült, de néhány pillanatra megdermesztette őket az ijedelem. Az a néhány, akinek sikerült megőriznie az egyensúlyát - köztük volt Casey is - el sem akarta hinni, mi játszódott itt le a szeme láttára. Az irdatlan földtömeg végig, ameddig csak elláttak, felszaggatta az utat. A néhány pillanata még teraszos kialakítású hegyoldal legnagyobb része most egyetlen összefolyó, visszataszító sár-föld-sziklakonglomerátummá változott, eltűntek az utak, az épületek. Dunrosst és társaságát az út mellé vetette a hirtelen felpúposodó járda.

Casey sikított volna, de nem jött ki hang a torkán. Aztán mégis felfakadt belőle: - Jézusom! Linc! - Mozdult a lába, s mielőtt még felfoghatta volna, mit tesz, már ott botladozott, bukdácsolt a gigantikus törmelékhalom felé. Most már rettenetként hatott a sötétség, szívet tépő volt a sikoltozás, mindenünnen segélykiáltások hallatszottak, a szinte valóságértlenül ható törmelékhegy itt-ott még mozgott, az épület maradványairól még mindig váltak le kisebb-nagyobb darabok. E pillanatban éles fény hasított a sötétségbe: a szakadó elektromos vezetékekről petárdákként robbantak a levegőbe a tűzgolyók.

Casey eszeveszetten igyekezett arrafelé, ahol néhány pillanata még az épület kapuja állt. Ettől a vonaltól lefelé, messze-messze lefele, a sötétség által gyakorlatilag teljesen eltakarva terült el a hatalmas romhalmaz: betontömbök, T-gerendák, cipők, játékok, edények, kanapék, székek, ágyak, rádiók, tévék, ruhák, emberi végtagok, három autó, amely az épület előtt állt. A felrobbanó villanyvezetékek fényében megpillantotta a darabokra tört liftet: törött karok, lábak álltak ki belőle.

- Linc! - sikoltotta toroka szakadtából, aztán újra meg újra, észre sem vette, hogy sír, csupa könny már az arca. De nem jött válasz. Elkeseredetten botladozott, bukdácsolt, tapogatózott a veszélyes romokon. Körülötte mindenütt férfiak, nők üvöltöztek, sikoltoztak... Egyszer csak valami erőtlen nyöszörgés ütötte meg a fülét, egészen közelről jött. Odanézett: a törmelék megmozdult egy helyen. Észre se vette, már térdelt is, a harisnyája elszakadt, a ruhája felhasadt, a térde felhorzsolódott, dobálta szét a téglákat. A téglá alatt egy kis üreg volt, az üregben pedig félig betemetve a törmelékbe és a törmelékporba, egy három- négyéves- forma, holtravált, fuldoklósszerűen köhögő kínai kislány.

- Jaj, Jézusom, szegény drágám...! - Casey kétségbeesetten nézett körül, de nem volt senki, akit segítségül hívhatott volna. A törmelékhegy még mindig mozgott, sírt, nyögött, egy hatalmas betonarab csupán az egyetlen szál beleágyazott vasrúdon himbálózott fölöttük, bármely pillanatban leszakadhatott. De Casey nem törődött vele. Kétségbeesett igyekezettel szedte le a kislányról a törmeléket, felvérezte ujjait. A rommező egy része ismét megindult lefelé. Casey elkapta a kislány kezét, kihúzta-kisegítette az üregből, karjába kapta, és már rohant is vele a romhalmaz felső, biztonságos oldalára. Felért, megállt, a remegő, de sértetlen kislány szorosán magához ölelte...

A toronyházat elsöprő, lezúduló földtömeg szinte felrobbantotta az úttestet és a járdát, Dunrosst és társaságát, akik a szélén állták, letaszította a lejtőn, bokorágakat törve, mély árkokat szántva a gyepebe, gurultak-zuhantak. Dunross feltápáskodott a félsötétben, kábán, zúgó fejjel nézett körül, elképesztette, hogy nem esett baja, hogy lábra tud állni. Valahonnan a közeléből kétségbeesett nyöszörgés hallatszott. A lejtő meredek volt, csurom víz és csupa sár. Odatapogatózott Dianne Chenhez. Az asszony félájultan nyögdécselt, egyik lába természetellenes helyzetben csavarodott a teste alá. Törött sípcsontja átszakította a bőrt, de amennyire Dunross a sötétben meg tudta állapítani, az ütőerek nem sérültek meg, a vérzés nem volt komoly. Amilyen óvatosan csak tudta, kiegyenesítette az asszony lábát, az azonban így is felsikoltott és elájult. Dunross érzékelte, hogy valaki odalép hozzá. Felpillantott: Riko Gresserhoff állt ott, a ruhája elszakadt, cipő nem volt a lábán, a haja szanaszét állt, orrából vékony vércsík szivárgott.

- Jézusom, Riko... Nem esett baja?

- Nem... nem - felelte remegve Riko Gresserhoff. - Mi volt ez...? Földrengés?

E pillanatban rövidre záródó elektromos vezetékek újabb recsegő-ropogó tűzijátéka világította be a környéket. - Édes istenem! Mint London a bombázáskor - sóhajtott fel Dunross, és ekkor vette észre Phillip Chent, aki úgy hevert fejjel a lejtő alja felé egy csemetefa tövében, mint egy rongycsomó. - Maradjon itt Dianne-nal - mondta Riko Gresserhoffnak. Odabotorkált Phillip Chenhez, és borzasztó előérzettől gyötörve a hátára fordította. A Nemes Ház compradoréja még lélegzett. Dunrosson hullámként csapott át a megkönnyebbülés. Elrendezgette Phillip Chen tagjait, s körülnézett a derengésben. Már mások is kezdtek feltápáskodni. Nem messze tőle Christian Toxe állt, rázta a fejét, mint aki így akar szabadulni kábaságától. - Hogy az a jó magasságos...! - motyogta újra, meg újra. - Ebben a házban legalább kétszáz ember lakhatott. - Megtántorodott, majd megcsúszott a sárban, s megint elkáromkodta magát. - Valahonnan... valahogy telefonálnom kell. Segítene egy kicsit? - Toxe megint elkáromkodta magát, mert megint megcsúszott. - A bokám... azt hiszem, kifícamodott.

Dunross segített neki megállni, Riko Gresserhoff a másik oldalról támogatta, így indultak el keserves léptekkel az út romjai felé. Egyesek még mindig bénultan álltak, mások már kapaszkodtak fel a földhalomra, hátha tudnak valamit segíteni, az épület néhány lakója őrjöngött, jajgatott. Egy anyát úgy kellett lefogni, férje viszont már rohant, mászott a romokra: három gyerekük és az áma hevert ott valahol alattuk.

Amint elérték az épségben maradt útszakaszt, Toxe sántikálva elindult lefelé a Kotewall Roadon, Dunross pedig szaladni kezdett a kocsija felé, hogy hozza a zseblámpáját és az elsősegély dobozát.

Limet sehhol sem látta, aztán eszébe jutott, hogy ott állt mellettük, mikor a földlavina megindult. Miközben a csomagtartó kulcsát kereste, megpróbált visszaemlékezni. Kik voltak velünk? Toxe, Riko, Jacques... nem, ő már korábban elment... Phillip és Dianne Chen, Barre... de nem is: őt otthagytuk fent. Jézusom! Ezekről el is feledkeztem! Kik is voltak még? Richard Kwang és a felesége, Plumm, Johnjohn, de nem: ő is elment már korábban, Roger Crosse... Azaz várjunk csak egy percet: nem ment már ő is el?

Felrántotta a csomagtartót, kivette mindkét zseblámpát, az elsősegélydobozt meg egy köteg kötelet, és már rohant is vissza Rikóhoz, most már érezte, mennyire fáj a háta. - Megtenné, hogy visszamegy Philliphez és Dianne-hoz, amíg segítséget nem hozok? - Szándékosan nagyon határozottan beszélt. - Tessék. - Odaadta az egyik zseblámpát, egy csomag gézt, meg egy üvegcese aszpirint. - Menjen. Dianne-nak eltört a lába, hogy Phillippel mi van, nem tudom. Tegye meg, amit tud, és maradjon mellettük, amíg meg nem jönnek a mentők, vagy én vissza nem érek. Rendben? - Igen, persze. - Riko Gresserhoff az emelkedő teteje felé pillantott, szemében félelem villant. - Nem lehet, hogy... megint megindul?

- Nem. Ki van zárva. Igyekezzen!

Dunross határozottsága elűzte Riko Gresserhoff aggodalmát, zseblámpával a kezében, óvatos léptekkel elindult lefelé. Dunross csak ekkor vette észre, hogy mezítláb van. Eszébe jutott, hogy Dianne-on és Phillipen sem volt cipő. Homorított, hogy enyhítse háta sajnását. Az ő ruházata is szakadozott volt. A távolból rendőrautó szirénázását hallotta. Rettentően megkönnyebbült, futásnak eredt, futott vissza az útra.

Orlanda ott állt a kocsisor elején. Rebbenéstelen, üres tekintettel nézte a romhalmazt, amely nemrég még a Rose Court volt, az ajka mozgott, arcán és testén enyhe remegéshullámok futottak végig. Dunrossnak a tűzvész éjszakája jutott eszébe, amikor ugyanilyen kövé dermedtnak látta. Gyorsan odament hozzá, s erőteljesen megrázta, hátha sikerül így kikököcsölni a halálfélelem okozta bénultságából, amelynek oly sokszor volt tanúja a háború alatt. - Orlanda!

Orlanda Ramos kikököcsölt szinte transzszerű állapotából. - Ó... jaj... mi... mi a...

Dunross fellélegezve tapasztalta, hogy Orlanda állapota immár újra normális: a tekintete, a fájdalma, a könnyei. - Magának nem történt semmi baja. Ne féljen. Szedje össze magát, nem esett baja, Orlanda! - mondta barátságosan, de nagyon határozottan, aztán nekitámasztotta a kocsis motorházának, és elindult visszafelé.

Orlanda Ramos előtt kiélesedtek a kontúrok. - Uramisten! Linc! Linc! - kiáltotta könnyein át Dunross után. - Linc ott van!

Dunross megtorpant, visszafordult. - Hol? Hol volt?

- Fent a... az én lakásomon. A nyolcadikon... a nyolcadik emeleten! Dunross ismét futásnak eredt, zseblámpája fénye csupán egy táncoló fénypont volt a rommező fölött.

Mindenfelé bizonytalan léptű, tapogatózó emberek botorkáltak, lábuk bokáig süppedt az iszapos talajba, tenyerükből csináltak szélfogót a meggyújtott gyufáknak, úgy keresgéltek a törmelék-tengeren. Közelebb érve hozzájuk, Dunrossnak hirtelen összeszorult a szíve: gázzzagot érzett. A szag másodpercről másodpercre erősödött.

- Oltsák el a gyufákat, az ég szerelmére! - bömbölte. - Mindnyájunkat felrcbbantanaaaaak!

És ekkor meglátta Caseyt...

A tűzoltóautót követő rendőrkocsi bőgő motorral, üvöltő szirénával tört fölfelé a hegyen a sűrű forgalomban, senki sem tért ki előlük. A kocsiiban ülő Armstrong a rádiót figyelte.

- Minden rendőrautó és tűzoltókocsi azonnal induljon a Kotewall Roadra! Vészhelyzet! Vészhelyzet! Vészhelyzet! Újabb földcsuszamlás a Po Shan és a Sinclair Road körzetében! A betelefonálók szerint a Rose Court és két másik tizenkét emeletes épület romba dőlt.

- Meg vannak ezek húzva! - morogta Armstrong. - Az istenit vigyázzon! - kiáltott rá a sofőrre, aki a menetiránnyal ellentétes sávba áttérve épphogy csak kikerült egy teherautót. - Itt forduljon jobbra, a Castle-en vágjon át a Robinsonra, és úgy a Sinclairre - rendelkezett. Hasogató halántékkal, holtfáradtan tartott hazafelé Brian Kok újabb rehabilitációs kezeléséről, amikor meghallotta a vészjelzést. Eszébe jutott, hogy Crosse a Sinclair Roadon lakik, és hogy azt mondta: elintéz valamit Rosemonttal, aztán beugrik Jason Plumm összejövételére. Gondolta, megnézi. Jézusom, - gondolta rosszkedvűen, ki veszi át a KO- t, ha ez feldobta a talpát? És akkor most elengedjük Briant, vagy ne engedjük? Vagy mit csináljunk?

A rádió elektromos kisülésektől recsegő hangszórójában új, határozott, minden sietségtől mentes

hang szólalt meg. - Itt Soames tűzoltó főparancsnok beszél. Első fokozatú vészhelyzet! - Armstrong és a sofőr visszafojtott lélegzettel hallgatta. - Jelenleg a Sinclair, a Robinson és a Kotewall Road kereszteződésében tartózkodom, átmenetileg innen irányítom az akciót. Első fokozatú vészhelyzet! Ismétlem: első fokozatú! Azonnal értesítsék a rendőrfőnököt és a kormányzót: roppant nagyarányú katasztrófa történt. Értesítsék az összes kórházat, hogy álljanak készenlétben. Az összes mentőautót és mentőst irányítsák a körzetbe. A katonaságtól azonnali és nagyon komoly segítséget kérünk. Minden villanyvezeték elszakadt, úgyhogy szükségünk lesz áramfejlesztőkre, kábelekre, reflektorokra...

- Jézusom - mormolta maga elé Armstrong, aztán ráreccsent a sofőrre. - Taposson már bele! A rendőrautó felgyorsult...

- Jaj, Ian... - sóhajtott Casey, Az ő könnyei már elfogytak, a karján ülő, halálra rémült kislány még mindig zokogott. - Linc ott van valahol lent.

- Igen, tudom - felelte Dunross, túlharsogva az örületes ordításokat és segélykiáltásokat és a még mindig nem teljesen megállapodott romhalmaz baljós csikorgását-nyikorgását. Emberek rohangáltak tehetetlenül fel-alá, nem tudták, hol keressenek, hol kezdjék, hogyan tudnának segíteni. - Magának nem esett baja?

- Nem, semmi... De Linc... Casey elhallgatott. Közvetlenül előttük a lejtőn, a lift roncsai közelében kisebb-nagyobb betondarabok és elgörbült, elcsavarodott gerendák hatalmas halmazra szakadt le fűlsiketítő csörömpöléssel egy nagyobb, egyben maradt épületrészről, valóságos láncreakciót indítva el a hegyoldalon. Dunross arrafelé fordította zseblámpáját. Mindketten látták, hogy egy újra megindult törmelékhalom nekivágódik a liftszeletrénynek, letaszítja a meredeken, a liftszeletrény pörögve-forogva, meg-megpattanva elindul, holttestek hullanak ki belőle.

- Jézusom... ! - nyögött fel Casey. A kislány rettegetve kapaszkodott bele.

- Menjen vissza a kocsihoz, ott biztonságos... - E pillanatban egy aggodalomtól félőruült férfi ugrott oda hozzájuk, megnézte a Casey karján ülő kislányt, kikapta a kezéből, s Istennek és Caseynek hálálkodva magához szorította. - Hol... hol találták meg?

Casey szótlánul mutatta.

A férfi néhány másodpercig merev tekintettel nézett a megjelölt pontra, aztán nyíltan, megkönnyebbülten zokogva elment a kicsivel.

- Maradjon itt, Casey - mondta sürgetőleg Dunross. Most már mindenfelől szirénázás hallatszott. - Gyorsan körülnéztek.

- Vigyázzon magára. Jézusom! Érti ezt a gázszagot?

- Persze, nagyon is. - Dunross zseblámpájával világítva maga elé, megint felmászott az omladéokra. Az első összetört holttest egy kínai nőé volt, nem ismerte. Tíz méterrel lejjebb egy európai férfi hevert, akinek a fejét teljesen szétzúzta valami. Körülpásztázott a zseblámpa fénycsóvjával, de Bartlettet nem látta. Lejjebb két férfiholttest hevert, mindkettő kínai. Leküzdötte hányingerét, egy veszedelmesen ingó

épületrész alatt nagy nehezen odabotorkált az európaihoz, s belenyúlt a halott zsebébe. Megtalálta a jogosítványát: Richard Pugmire.

- Jézusom...!

A gázszag egyre sűrűsödött. Összeszorult a gyomra: valamivel lejjebb újabb elszakadó elektromos vezetékek lövelltek szikraesőt a sötétbe. Ha ezek a szikrák ideérnek, gondolta, mindnyájan az égbe repülünk. Arrébb lépett, megállt, s teljes magasságában kiegyenesedett, így már könnyebben lélegzett. Még egy utolsó pillantást vetett Pugmire holttetére, s megint elindult lefelé. Alig lépett néhányat, mikor nyögést hallott. Eltartott egy ideig, mire megtalálta a forrását, de végül betájolta, és nagy óvatosan, zakatoló szívvel bemászott egy gerendák és falmaradványok alkotta barlangszerű üregbe. Ujjai megragadtak valamit. Minden erejét összeszedve félrehajtotta és félrelökte a súlyos betonlapot. Egy férfi hevert alatta. Clinker volt az.

- Segítség... - nyögte erőtlenül. - Az isten áldja meg, pajtás...

- Várjon egy kicsit. - Dunross látta, hogy a férfi deréktól lefelé egy óriási gerenda alá szorult, ugyanakkor azonban ez a gerenda tartotta fel a fölötte felgyülemlett törmelék tömeget is. Addig pásztázott ide-oda a zseblámpa kékjével, mígnem talált egy csődarabot. Ezt használta feszítővasként, úgy próbálta megemelni a gerendát. - Tud mozdulni? - lihegte.

- Mocskosul... fáj a lábam... de azért megpróbálom. - Clinker kinyújtotta a karját, és elkapott egy betonvasat. - Szóljon, ha mehet.

- Magát hogy hívják?

- Clinkernek. Ernie Clinker a nevem. Hát a magáé?

- Ian Dunross.

- Ó! - Clinker nagy erőlködve felnézett, arca, homloka csurom vér volt, az ajkát is felsebezte, a haja csomókba tapadt. - Köszönöm, tajpan - mondta. - Ha magától mehet, mehet felőlem is.

Dunross teljes erejéből és teljes súlyával nyomni kezdte a rögtönzött feszítővasat. Clinker tekergőzött, de nem tudott kimászni. Még egy kicsit, pajtás - nyögte nagy fájdalom között. Dunross megint nekiveselkedett. Érezte, mint feszülnek karja, lába inai. A gerenda néhány millimétert megemelkedett. Fejük fölül törmelékdarabok kezdtek potyogni. Még magasabbra. - Most! - kiáltotta Dunross. - Nem bírom tartani...!

Az idősebb férfi a betonvasat markolva, centiméterről centiméterre húzódkodott kifelé a gerenda alól. Fogást váltott. Egyfolytában záporozott a törmelék. Mikor Clinker felső teste kiszabadult, Dunross a lehető legnagyobb elővigyázattal visszaengedte a gerendát, megragadta Clinker vállát, és teljesen kiszabadította. Ekkor látta meg a vérpatakot, s hogy a bal lábszár hiányzik. - Ne mozduljon.

- Clinker zihálva, félig eszméletlenül hevert a földön, nyöszörgött, Dunross tépést csinált, szorítókötést rögtönzött Clinker térdhajlatában.

Fölegyenesedett a szűk térben, felnézett a feje fölött tornyosuló, veszedelmes halomra, próbálta eldönteni, mi legyen a következő lépése. Először is ki kell vinnem innen ezt a szerencsétlent, gondolta, rosszul érezte magát ebben a bezártságban. És ekkor meghallotta a meginduló törmelékhalom dübörgését és sivítását. Megremegett a föld. Ösztönösen behúzta a nyakát, kezét védekezőn emelte a feje fölé. És meglódult az újabb törmelékklavina...

83.

21 óra 13 perc

Mindössze tizenhat perc telt el a Rose Court összeomlása óta de a hatalmas rommezőn máris mindenütt emberek mozogtak. Néhányan maguk másztak ki az omladék alól, mások menteni jöttek, lent, a lejtő tövében lévő kereszteződésben, a kihelyezett főhadiszálláson rendőrkocsik, tűzoltó- és mentőautók álltak, mozgatható reflektoraik fénye bevilágította a hegyoldalt. Tűzoltók és rendőrök igyekeztek fölfelé lázas sietséggel a romokon. Egy ponton kisebb tűz támadt, de ezt villámgyorsan eloltották: mindenki tisztában volt a gáz miatti robbanásveszéllyel. Egy sebesülteket és haldoklókat szállító mentőautó már el is indult az egyik kórház felé, de már gyülekezett a többi is.

A sötétségben lassanként eluralkodott a káosz, az utcai lámpák nem égtek, az eső megint rázendített. Egy perce megérkezett a kerületi tűzoltóparancsnok, aki nyomban elküldött a gáztársaság mérnökeiért, és szakembereket küldött a környékbeli toronyházakhoz: vizsgálják meg az alapokat, nem kell-e kiköltöztetni a lakókat. - Jézusom...! - morogta döbbenten. - Egy hét is kevés lesz a kiásáshoz és az összetakarításhoz. - De azért csak állt ott moccanatlanul, a nyugalom megtettesült szobraként. Újabb járőrök fékezett csikorogva. - Á, üdvözlöm, Robert! - mondta a tűzoltóparancsnok, megpillantva a kocsiából kiszálló Armstrongot. Láta, mennyire meg van döbbenve. - Hát igen... Csak a magas ég tudja, hányan lehetnek alatta...

- Vigyázz! - kiáltott valaki. Mindenki fedezék mögé ugrott: egy hatalmas beton tömb zuhant le a Sinclair Towers szétroncsolt tetejéről. Az egyik rendőrautó felfelé fordította kereső reflektorát, így láthatóvá váltak a felnyílt, égre tárulkozó lakóhelyiségek. Az egyik szélén egy apró figura egyensúlyozott. - Küldjön fel oda valakit, nézze már meg, mi a fene, az!

Egy tűzoltó rohanni kezdett.

A Kotewall Roadon felállított úttorlasz körül csomóba gyűltek az emberek: környékbeli házak lakói. Mindenki újabb fölcsuszamlástól rettegett és szinte őrjöngött a tehetetlenségtől, hogy most kell-e menekülni, vagy sem. Orlanda még mindig kábán támaszkodott autója motorházához, az arcába hulló esőcseppek könnyekkel keveredtek. Időközben újabb rendőrcsapat érkezett, az egyenruhások átléptek a kordonon, csatárláncba rendeződtek, s erős fényű zseblámpáikkal nekikezdték átkutatni a rommezőt. Egyikük segélykiáltást hallott, s egy bokros rész felé fordítva lámpáját észrevette a kiabáló, integető Riko Gresserhoffot és a mellette heverő két embert.

Gyorsan irányt váltott.

A Kotewall Roadon, lent az elágazásnál Gornt kocsija szánkázva megállt. Gornt kipattant, s mit sem törődve az ott álló, ideges rendőr kiabálásával, a kocsi kulcsát a kezébe nyomva, nekivágott az emelkedőnek. A kordon közelébe érve megtorpant: megdöbbentette a katasztrófa mértéke. Alig néhány perce még ő is ott volt ebben a házban, iszogatót, flörtölt Caseyvel, minden a lehető legnagyobb rendben volt, aztán egyik pillanatról a másikra visszajára fordult minden, meg tudta volna fojtani Dunrosst, valamilyen csoda folytán azonban idejében távozott. Lehet, hogy a többiek mind meghaltak, itt vannak eltemetve a romok alatt. Jézusom...! Dunross. Orlanda, Casey, Jason, Barre...

- Álljon félre! - kiáltott rá a rendőr. Hordágycipelők rohantak el mellettük, szekercéjüket lóbáló tűzoltók követték őket. - Sajnálom, de itt nem maradhat, uram.

Gornt félreállt, erősen lihegett a futástól. - Volt, aki megúsza?

- Igen, persze, egészen biz...

- Dunrosst látta? Ian Dunrosst.

- Kit?

- A tajpant! Dunrosst!

- Nem, sajnos még nem láttam. - A rendőr elfordult, hogy megnyugtasson és lecsillapítson néhány tomboló szülőt.

Gornt tekintete a romok felé fordult, ismét megdöbbentette a katasztrófa mértéke.

- Jézusom... - suttogta egy amerikai hang.

Gornt odafordult. A lentről érkezők egyik újabb csoportjában ott állt Paul Choy és Venus Poon. Mindenki döbbenet meredt a sötétségbe. - Jézusom!

- Maga meg hogy kerül ide, Paul?

- Á, jó estét, Mr. Gornt! A... a nagybátyám ott van, - Paul Choy alig tudott megszólalni. - Jézusom!

- Négyujjú?

- Igen. Úgy volt...

Venus Poon nagyvonalúan a szavába vágott. - Találkoztam volt Mr. Vúval egy filmszerződés ügyében. Filmproducer akar lenni.

Gornt elengedte füle mellett az ügyes kitalációt, egymást kergették gondolatai. Ha ki tudná menteni Négyujjút, az öreg talán hajlandó volna kihúzni abból a slamasztikából, amely hétfő reggel minden valószínűség szerint nyakába szakad a tőzsdén. - Hányadikon volt?

- Az ötödiken - felelte Venus Poon.

- Paul, maga menjen át a Sinclair Road felőli oldalra, onnan induljon letről fölfelé. Én ezen az oldalon keresem, föntről lefelé. Induljon!

Mielőtt még Venus Poon feltartóztathatta volna, Paul Choy elrohant. A rendőr még mindig a szülőkkel volt elfoglalva. Gornt habozás nélkül átszökkent a kordonon. Jól ismerte Jason Plumm ötödik emeleti lakását. Négyujjúnak valahol a közelében kell lennie. A sötétben nem vette észre az út túloldalán álló Orlandát.

Sietős léptekkel igyekezett fölfelé, cipője mélyen besüppedt a földbe. Meg-megbotlott. - Hallod-e, tiszteletre méltó úr! - kiáltott rá egy mellett elhaladó hordágyvivőre. – Nem tudnál kölcsönadni egy zseblámpát?

- De igen, tudnék, tessék! - válaszolta a férfi. - De nagyon vigyázz, itt minden lépés veszélyes. Csak úgy nyüzsögnek a kísértetek!

Gornt megköszönte és elsietett, nem ért most rá az ilyesmire. Az egykori előcsarnokhoz érve megtorpant. Ameddig csak ellátott fölfelé, a hegyoldal egyetlen hatalmas, száz méter széles, csúnya, tátongó szakadék volt, amelynek peremén három oldalon házak és toronyházak magasodtak - az egyiket még csak építették. Összeszorult a gyomra a gondolatra, milyen érzés lehetett egy ilyen házban lenni, mikor a meginduló földtömeg elsodorta. A Conduit Road fásorostul, támfalastul eltűnt. Borzongva nézett a mélybe. - Ilyen nincs... suttogta, ahogy felidézte magában, milyen erősnek látszott s mennyi örömet szerzett neki az évek során a Rose Court. Ekkor észrevette a Sinclair Towers tetején imbolygó fénypontokat. Mindig utálta ezt az épületet - utálta Dunross miatt, s mert elfogta előle a csodálatos kilátást. Látva, hogy az egyik felső sarka hiányzik, végigsuhant rajta az öröm. Ám amikor eszébe jutott saját Rose Court-i tetőlakása, megkeseredett a szája íze. - Jézusom! - szólalt meg fennhangon, áldva zsozát, s folytatta útját fölfelé...

Casey egy törmelékhalmon klt és várt. Nyomorultul érezte magát. A lejtőn mindenütt menteni érkezett embereket lehetett látni, óvatosan lépkedtek a veszélyes terepen, hol kiabáltak, hol lélegzet- visszafojtva hegyezték fklkket: válaszolnak-e a romok alól életben maradtak. Itt-ott kétségbeesett igyekezettel hajigálták félre a törmeléket a szerencsétlenül jártak fölül. Idegesen felállt, tekintetével Dunrossot kereste, aki néhány perce gyorsan eltűnt a szeme dől, időnként azonban látta még zseblámpája fel-felvillanó fényét. Most már jó ideje nem látott semmit. Teltek-múltak a percek, valahányszor moccant a törmelék, annyiszor hasított bele a félelem. Linc! Linc valahol ott van alatta, dörömbölt egyre agyában a gondolat. Tennem kell valamit, nem üldögélhetek itt ölbe tett kézzel. Vagy várjak? Várjam meg Iant? Ő biztos megtalálja...

Hirtelen támadt riadalmában talpra ugrott: egy hatalmas, leszakadt faltömb ugrasztotta szét a lejtőn a mentőket. Egy perc múltán megszűnt a láncreakció, elcsendesedett a környék, csak a szíve vert hangosan. Seholy sem látta Dunross lámpáját, pedig az valamelyest megnyugtatta volna. - Ó, Jézusom, add, hogy ne legyen semmi baja!

- Casey! Maga az, Casey? - Gornt bukkant elő a sötétségből, a törmeléken botladozva.

- Jaj, Quillan! - fakadt ki síró hangon Casey. Gornt a karjába szorította, ereje erőt öntött Caseybe. - Könyörgök, segítsen Lincnek...!

- Amint meghallottam, jöttem - mondta Gornt. - A rádióból tudtam meg. A szívverésem is elállt a gondolatra, hogy maga esetleg... Nem gondoltam, hogy... Szedje össze magát, Casey!

- Nincs... semmi bajom, csak... De Linc ott van valahol a romok alatt Quillan.

- Micsoda? Hogyhogy? Tudtommal ő...

- Orlanda lakásán volt... Ian már el...

- Nem lehet, hogy téved, Casey? Nézze...

- Nem. Orlanda mondta.

- Eh? Eszerint ő sem volt odabent? - Gorntnak leesett az álla. - Nem volt az épületben?

- Nem. Velem volt, mellettem állt, ott lent... Láttam az egészet, Quillan, láttam azt a rettenetes lavinát, láttam, ahogy összeomlik az épület, aztán már rohantam is ide, Ian is jött segíteni, de Linc...

- Dunross? Ő is megúsza? - Gorntnak megkeseredett a szája íze.

- Igen, meg. Most odalent van. Az épület egy része egyben maradt, és a lift... a lift tele volt emberekkel. Ian lement megnézni, hátha... - Caseynek elhalt a hangja.

Gornt a lejtő felé fordult. - Kik úszták még meg?

- Jacques, Phillip Chen és a felesége, aztán az a főszerkesztő... Nem tudom... - Casey nem látta Gornt arcát, így nem tudott olvasni belőle. - Sajnálja, hogy Ian életben maradt?

- Nem. Épp ellenkezőleg. Hová ment?

- Arra le. - Casey megfogta Gornt lámpát tartó kezét, és beirányította. - Arra, a felé a halom felé. Egy ideje nem látom, de ott kell lennie. Látja a lift roncsait? Valahol arrafelé. - Most már jobban látta Gornt arcát, sötét szemét, finom vonásait, de így sem tudott semmit sem leolvasni róla.

- Maradjon itt - mondta Gornt. - Itt biztonságban van. - Elindult a romhalmaz felé, hamarosan eltűnt benne.

Felerősödött az eső, meleg volt, mint ahogy az este is. Gornt kiköpte a szájába gyülemlett epét: egyszerre dühöngött s örült, hogy ellensége életben maradt. De azért inkább örült.

Roppant csúszós volt a talaj. Egy kőlap megbillent a lába alatt.

Megbotlott, beütötte a sípcsontját, elkáromkodta magát, aztán folytatta útját lefelé, zseblámpájával keresve a biztonságos utat, amelyről ő is tudta, hogy itt nem létezik. Szóval ez a disznó Ian Dunross, ez a disznó tajpan kijött, mielőtt az épület összedőlt, gondolta. Erre a csirkefogóra három őrangyal vigyáz! Jézusom! Bár igaz, ami igaz, engem is pártolnak az istenek, erről nem szabad elfe...

Megtorpant: valahonnan a közelből erőltlen segélykiáltások ütötték meg a fülét. Feszülten figyelt, de nem tudta megállapítani, honnan jön a hang. - Hol vagy? Hol vagy? - kiáltott, aztán megint csak fülelt. Semmi. Elbizonytalanodva méregette az előtte fekvő területet. Ez az egész istenverte omladék egy pillanat alatt képes vagy félszáz métert csúszni, gondolta. - Hol vagy? - Még mindig semmi válasz. Óvatosan tovább indult. Egyre erősödött a gázzzag.

A lift roncsaihoz érve szemügyre vette a holtakat, de egyik sem volt ismerős. Bekanyarodott egy szögletnél, egy messzire kinyúló betonelem alá. Hirtelen zseblámpafény vakította el.

- Hát maga meg hogy a fenébe kerül ide, Quillan? - kérdezte Dunross.

- Magát keresem - felelte komoran Gornt, és Dunrossra villantotta lámpája fénykévéjét. – Casey mondta, hogy errefelé bújócskázik valahol.

Dunross egy kis törmelékhalmon ült, lihegett, felsebzett karja vérzett, ruhája cafatokban lógott. Néhány perce, mikor a törmelék zömülni kezdett körülötte, az üregbe vezető nyílás nagy csikorogva bezárult. Egy lehulló téglá kiverte kezéből a zseblámpát. Mikor a törmelékmozgás megállt, kiderült, hogy Clinkerrel együtt csapdába került. Minden akaraterejére szükség volt, hogy ne essen pánikba a sötétségben. Magára kényszerített türelemmel tapogatózott a lámpa után. Centiméterről centiméterre kutatta át maga körül a földet, Már csaknem feladta a reményt, mikor végre rátapintott. A fény felvillanásával egy időben elszállt belőle a félelem. A fénysugár új kijáratot tárt fel. Farkasszemet nézett Gornttal, és hidegen elmosolyodott. - Bánja, ugye, hogy nem haltam meg?

Gornt vállat vont, s hasonlóval viszonozta a torz mosolyt. - Igen. Zsosz. De mindegy: amúgysem rohangál már sokáig. - Fejük fölött megcsikordult és stabilabb pozícióba ereszkedett a törmelék. Gornt lámpája fölfelé lendült. Mindketten visszafojtott lélegzettel várakoztak. A törmelék megállapodott. - És ha nem jutunk ki innen nagyon gyorsan, akkor még addig sem - mondta Gornt.

Dunross felállt, felnyögött: úgy érezte, mintha kést döftek volna a hátába.

- Remélem, nem sérült meg? - kérdezte Gornt.

Dunross felkacagott, máris jobban érezte magát, az élve eltemetetés rettenete elillant.- Nem. Segítene nekem?

- Miben?

Dunross a lámpája fénysugarával mutatta: most már Gornt is látta az idős férfit. - Épp őt akartam kicipelni, mikor bent rekedtem. Gornt nyomban leguggolt, szétdobálta a törmeléket, helyet csinált. - Clinkernek hívják. Az egyik lába összezúzódott, a másikat levágta valami.

- Jézusom! Engedjen. – Gornt megragadott egy nagy betonlapot, arrébb húzta, aztán leugrott az üregbe Clinker mellé. Egy perc múltán fölegyenesedett, fölnézett Dunrossra. - Meghalt a szerencsétlen.

- Jóságos ég! Biztos?

Gornt szalmabábként emelte föl a halottat, kitette a gödör peremére.

- A szerencsétlen...

- Zosz. - Nem mondta, hogy az épület melyik részében volt? Hogy hányadikon? Volt vele valaki?

- Motyogott valamit a gondnokról meg valami Mabelről, és hogy az épület alatt volt.

Gornt körbevilágított. - Nem hallott hangokat?

- Nem.

- Vigyük ki innen - mondta Gornt határozottan.

Fölemelték a halottat, csak kint a viszonylagos biztonságban álltak meg vele, lihegték. Mentősök haladtak el mellettük nem messze, hordággal a kezükben. Dunross intett nekik.

- Majd mi elvisszük, tiszteletre méltó úr - készségeskedett az egyik mentős. Hordágyra emelték és elvitték a holttestet.

- Mondja csak, Quillan... Mielőtt még visszamegyünk Caseyhez... Casey azt mondta...

- Bartlett? Igen, nekem is mondta, hogy Orlanda lakásán volt. Gornt figyelte Dunross. - A nyolcadikon.

Dunross végignézett az emelkedőn. Megszaporodtak a lámpák. Hová zuhanhatott?

- Nyilván meghalt. A nyolcadikról...

- Tudom. Mégis merre lehet?

Gornt tekintete végigpásztázta a romokat. – Innen nem látok semmit. Lehet, hogy felismerek valamit, de nem hiszem... Érzésem szerint valahol ott lent kell lennie, majdnem a Sinclair Roadnál.

- Lehet, hogy valamilyen üregbe zuhant, és életben maradt. Nézzük meg.

Gornt arca furcsa mosolyra torzult. - Szüksége van a Bartlett-féle üzletre, ugye?

- Pillanatnyilag nincs.

- Ne szédítsen. - Gornt fellépett egy kis törmelékdombra. – Casey! - kiáltotta, tenyeréből tölcserít formálva a szája körül. - Lemegyünk! Menjen vissza a kordonhoz, és ott várjon!

Halkan, de eljutott hozzájuk Casey viszontkiáltása. - Jól van! Vigyázzanak magukra!

Gornt savanyú képpel fordult Dunrosshoz. - Ha már mindenáron meg kell játszanunk a hőst, legalább használjuk az eszünket. Én megyek előre. - Elindult.

Dunross hasonlóan savanyú képpel, fojtott dühvel, de követte: szüksége volt Gorntra. Botorkáltak lefelé. Itt-ott láttak halottakat, de egyiküket sem ismerték. Imitt-amott néhány nekikeseredett túlélő és rokon ásott pusztá kézzel vagy valamilyen, törött léccel a romok között.

A lejtő tövében Gornt megállt, zseblámpája fénykévéjét lassan körüljáratta a törmeléken.

- Lát valamit? - kérdezte Dunross.

- Nem. - Gornt észrevett egy sáros, szakadt függönyt, amely akár Orlandáé is lehetett - de már két éve nem járt a lakásán. Megremegett kezében a lámpa.

- Mi az?

- Semmi. - Gornt ide-oda járkált, nézte, talál-e valamit, ami Orlanda, vagy az Asian Properties ötödik emeleti lakására utal. - Azt hiszem, ez itt Plumm bútora - mondta egy idő után. - A kanapé kettőbe tört, rugói szanaszét álltak.

- Segítség! Segítsetek, az összes istenekre!- A halk kantoni segélykiáltás valahonnan a rommező közepéről érkezett. Gornt azonnal mászni kezdett felé, úgy rémlett neki, mintha Négyujjú Vu hangját hallotta volna. Dunross követte. Egy törmelékkupac közepén egy tetőtől talpig téglaporról lepott, szakadt, sáros öltözékű, öreg kínai ült. Zavart tekintettel nézelődött, láthatólag nem esett baja. A zseblámpák fényétől hunyorogva nézett föl Gorntra és Dunrossra.

Nyomban megismerték, és most már a férfi is megismerte őket. Mosolygó Ching volt az, a bankár. - Mi történt, tiszteletre méltó urak? - Kiálló fogai miatt erősen pöszítve beszélt.

Gornt röviden tájékoztatta. Mosolygó Ching leesett állal hallgatta. - Az összes istenekre, ilyen nincs! És én élek? Igazán élek?

- Igen. Hányadik emeleten tartózkodtál, tiszteletre méltó Ching?

- A tizenkettediken... a nappalimban. Éppen tévét néztem. - Mosolygó Ching keresgélni kezdett az emlékezetében, ajka mosolyra húzódott. - Épp azt a kis olajoszájút néztem, Venus Poont, amikor... Na és akkor meghallottam azt a mennydörgésszerű robajt a Conduit Road felől. Aztán már csak arra emlékszem, hogy magamhoz tértem... Itt, ezen a helyen, néhány perce.

- Ki volt még a lakásban?

- Az ámám. Első Feleség elment madzsongozni. - Az öregember óvatosan felállt, végigtapogatta magát, aztán kotkodácsolva felkacagott. - Ajíjje, az összes istenekre! Ez valóságos csoda, egy megcicerézett csoda, tajpan és második tajpan! A vak is látja, hogy szeretnek az istenek! Ezek után nyilvánvaló, hogy visszaszerzem a bankomat, megint gazdag leszek, és megint a Turf Club választmányi tagja! Ajíjje! Micsoda zsosz! - Ismét végigtapogatta tagjait és a fogát, s elbotorkált.

- Ha ez a kupac volt itt a tizenkettedik emelet, akkor a nyolcadiknak valahol ott kell lennie - mutatta Dunross a lámpájával.

Gornt feszült arccal bólintott.

- Ha ez a vén csibész kibírta, Bartlett is megúszhatta.

- Elképzelhető. Keressük meg.

84.

23 óra 5 perc

A sűrű záporból egy katonai teherautó bukkant elő, sarat fröcskölve fékezett az ideiglenes irányító központnál. Gyakorlóruhás, esőköpenyes ír katonák ugráltak le róla, egyik-másik szekercével felszerelve. Egy fiatal hadnagy várta őket. - Oda föl, őrmester! Segítsenek O'Connor főtörzsőrmesteréknek! - A hadnagy egy lovagiópálcával mutatott az omladék jobb szélére, esőköpenye, csizmája, nadrágja csupa sár volt. - Rá ne gyújtsanak, valahol szivárog a gáz!

- Az Alfa század merre van, hadnagy úr?

- Fent Po Shannál. A Delta félúton. Kotewallon felállítottunk egy mentőállomást. A négyes csatornára vagyok ráállva. Induljon!

A katonák elkerekedett szemmel nézték a romokat. - Hatalmas az Úr... - suttogta valaki. A katonák az őrmester vezetésével eltrappoltak. A hadnagy visszament a rögtönzött irodához, és fölvette a tábori telefont. - Delta század! Itt a parancsnokság. Adjon jelentést.

- Eddig négy halottat találtunk, hadnagy úr, és van itt fent két sebesült is. Az emelkedő derekánál vagyunk. Az egyik sebesült egy Kwang nevű kínai nő, több törést szenvedett, de amúgy rendben van, csak a férje... A férje az kiborult egy kicsit.

- Az épület melyik részében tartózkodtak?

- Az ötödiken. Nézetünk szerint ezek a masszív gerendák óvták meg őket. Mindkét sebesültet elindítottuk a Kotewall Road-i mentőállomásra. És valahonnan mélyről hallatszik valakinek a hangja, irgalmas ég, de képtelenek vagyunk lejutni hozzá...a tűzoltók nem mernek lángvágót használni a gáz miatt, elég sűrű itt, Mást nem találtunk.

- Folytassák. - A hadnagy megfordult és rácsattant egy szanitécre. - Menjen, keresse meg a gázosokat, nézze meg, mit vacakolnak ennyit! Mondja meg nekik, hogy most ne a seggüket vakarják!

- Igenis.

A hadnagy másik csatornára váltott. - Kotewalli mentőállomás, itt a parancsnokság! Mi az ábra?

- Eddig tizennégy halott és tizenkilenc sebesült, köztük néhány nagyon komoly, hadnagy úr. Amint lehet, megállapítjuk a személyazonosságukat. Kiástuk Sir Dunstan Barre-t, csak a csuklója tört el.

- Továbbra is mindent bele! A rendőrség a tizenhatos csatornán kizárólag az eltűnésekkel foglalkozik, nekik jelentsenek minden nevet, halottat, sebesültet, mindenkit, még hozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet. Nagyon nyugtalanok idelent az emberek.

- Értettem. Úgy hallottuk, hogy állítólag az egész körzetet evakuálni kell...

- A kormányzó, a rendőrfőnök és a tűzoltó főparancsnok épp most tanácskozik erről. - A hadnagy fáradtan megdörzsölte az arcát, aztán kirohant a sátorból, hogy fogadja az újabb teherautót, amely ezúttal műszakiakat hozott, gurkhákat. Eközben elszaladt a Sinclair Towers bejárata fölötti védőtető alatt felállított helyszíni főparancsnokság előtt álló kormányzó, rendőrfőnök és tűzoltó főparancsnok mellett. Egy autóból a közmunkaügyi hivatal ősz főmérnöke pattant ki és sietett oda a három férfihoz.

- Jó estét, uraim köszönt idegesen. – Végigjártuk az összes házat Po Shantól idáig. Tizenkilenc épület kiürítését javaslom.

- Jóságos ég!- fakadt ki a kormányzó. - Csak nem azt akarja mondani, hogy ez az egész nyomorúságos hegyoldal össze fog omlani?

- Nem erről van szó, excellenciás uram. Viszont ha továbbra is így ömlik az eső, előfordulhat egy újabb csuszamlás. Ezen a környéken elég gyakori. - Széles gesztusokkal mutatta. - 41-ben és 50-ben a Bonham mentén történt nagyobb katasztrófa, 59-ben a Robertsonon és a Lytton Roadon. Végtelen a lista. Javaslom az evakuálást.

- És milyen épületekét?

A főmérnök egy listát nyújtott át a kormányzónak. - Sajnos, több mint kétezer embert érint.

Mindenkinek elállt a lélegzete. Minden szempár a kormányzó felé fordult. A kormányzó végigfutott a felsoroláson, és felnézett a hegyoldalra. Az omlás mindent elsöpört, a hegy fenyegetően komorlott fölötte. - Rendben van, csinálják. De az ég szerelmére, mondja meg az embereinek, hogy legyenek nagyon észnél, nehogy pánikot keltsenek.

- Meglesz, kormányzó úr. – A főmérnök elsietett.

- Nem tud több embert és felszerelést ideirányítani, Donald?

- Sajnos, e percben nem, excellenciás uram - felelte a rendőrfőnök. - Húsos képű, ötven körüli ember volt. - Sajnos, nem ez az egyetlen katasztrófa sújtotta terület. Odaát Kowloonban is történt egy komoly csuszamlás, Kwun Tongban szintén... Nyolcvan újtelepes kunyhót temetett maga alá, csak ebben az utóbbiban negyvennégy halottunk van eddig, köztük húsz gyerek.

A kormányzó fókuszátlan tekintete a hegyoldalon rögzült. - Jézusom...! - suttozta. - Mikor Dunrossnak sikerült meggyőznie Tiptopot, már azt hittem, vége a bajoknak... legalább mára.

A tűzoltó főparancsnok fáradtan megcsóválta a fejét. - Tartok tőle, excellenciás uram, hogy a bajok még csak most kezdődnek. Becslésünk szerint legalább százan lehetnek még a romok alatt. - Komoran hozzátette: - Legalább egy hét, míg átrostáljuk.

- Értem. - A kormányzó rövid ideig tétovázott, aztán bejelentette: - Fölmegek a Kotewallra. Az ötös csatornát tartom nyitva. - Odament a kocsihoz, a szárnysegédje már nyitotta az ajtót, de a kormányzó megtorpant. Roger Crosse és Sindere közeledett afelől a tátongó rés felől, amely a Sinclair Road alatt átvezető alagút tetejének beszakadásakor keletkezett. - Jutottak valamire?

- Nem, excellenciás uram - válaszolta Crosse. - Sikerült lejutnunk az alagútba, de vagy ötven méterrel beljebb teljesen el van tömődve. Arrafelé sose jutunk be a Rose Courtba.

Mikor a Rose Court összeomlott és leszakította a Sinclair Towers négy legfelső emeletét, Crosse mintegy hetvenméternyire állt az előtt a ház előtt, amelyben lakott. A döbbenet után az első gondolata Plumm volt. A második Szuszlov. Szuszlov közelebb volt. Mire odaért az elsötétedett Sinclair Towershez, a kapun már csak úgy dőltek kifelé a halálra rémült lakók. Lökődösödve, káromkodva, kis ceruzalámpájával világítva rohant fel a lépcsőn a legfelső emeletre. A 32-es számú lakás gyakorlatilag eltűnt, mellette a hátsó lépcsőből vagy háromemeletnyi hiányzott. Crosse leesett állal nézte. Nyilvánvalónak látszott, hogy ha Szuszlovot - vagy Szuszlovot és Clinkert - itt érte a katasztrófa, akkor már nem él... Egyetlen helyen úszhatta csak meg: az út alatti alagútban.

A földszintre visszaérve hátra került, és észrevétlenül becsusszant a titkos átjáró bejáratán, de odabent szinte forrt, úgy áramlott a víz. Gyorsan felsietett az útra, oda, ahol az alagút teteje beszakadt. A rés színültig volt vízzel. Szuszlov itt semmiképp nem maradhatott életben, gondolta elégedetten. Odament a legközelebbi telefonhoz, riasztotta az ügyeletet, aztán Sinderst kérte.

- Tessék. Á, üdvözlöm, Roger.

Crosse elmondta Sindersnek, hogy hol van és mi történt, majd hozzáfűzte: - Szuszlov Clinkernél járt. Az embereim szerint nem jött ki, úgyhogy ott van a romok alatt. Minden valószínűség szerint mindketten odavesztek. Kizárt eset, hogy túléltek volna.

- A keservit...! - Hosszú szünet. - Azonnal indulok.

Crosse kilépett a telefonfülkéből, és nekiállt megszervezni a mentést és a Sinclair Towers kiürítését. A legfelső emeletekkel együtt három család veszett oda. Mire az egyenruhás rendőrök és a tűzoltók megérkeztek, hétre emelkedett a halottak száma. Két gyerek is volt köztük. Négyen halálukon voltak. Mikor a kormányzó és Sindere megjött, Crosse-szal együtt odamentek az alagúthoz, hogy megnézzék: nem lehet-e valamiképpen lejutni.

- Innen biztos, hogy nem jutunk le, excellenciás uram. - Az egész alagút beomlott, és ahogy így elnézem, egyszer és mindenkorra. Crosse illendőképp komor volt, de a lelke ujjongott a deus ex machina láttán. Soha jobbkor!

- Sindere arca olyan volt, mintha citromba harapott volna. - Micsoda pech... Roppant értékes embert veszítettünk el.

- Maga szerint tényleg elárulta volna, ki az ördög az a titokzatos Arthur? - kérdezte a kormányzó.

- Igen, el. - felelte magabiztosan Sindere. – Igaz, Roger?

- Igen. - Crosse csak nehezen állta meg, hogy el ne mosolyodjon. - Én teljesen biztos vagyok benne.

Sir Geoffrey Allison felsóhajtott. - Pokoli diplomáciai botrány lesz belőle, ha Szuszlov nem jelenik meg az Ivanovon.

- Nem tehetünk róla, excellenciás uram - mondta Sindere. – Ez Isten ujja.

- Akkor is... Tudja, mennyire idegengyűlölők a szovjetek. A nyakam tenném rá, hogy azt hiszik, lecsuktuk és vallatjuk. Élve vagy halva, de a lehető leghamarabb elő kell keríteni.

- Igenis. - Sindere az eső elleni védekezésül megigazította kabátja felhajtott gallérját. - Mi legyen az Ivanov indulásával? - Mit javasol?

- Roger?

- Javasolom, hogy hívjuk fel őket azonnal, excellenciás uram, közöljük Boragyinovval, mi történt, és hogy ha akarnak, maradhatnak még. Ha be akar segíteni a keresésbe, küldök érte egy kocsit. Hozhat embereket is.

- Jól van. Én egy ideig most fent leszek a Kotewallon.

Egy ideig követték tekintetükkel a távolodó kormányzót, aztán behúzódtak az épület szélárnyékos oldalához.

- Kizárt, hogy túlélte, ugye? - kérdezte Sindere a szervezett káoszt figyelve.

- Ki van zárva.

Egy üzött tekintetű rendőr érkezett sietve. - Itt a legújabb névsor, főtanácsos úr. – A halottak és a kimentettek. - A fiatalember egy papírlapot adott át Crosse-nak. - A Radio Hongkongban percekben belül kezdik Venus Poon helyszíni közvetítését. Már fent van a Kotewallon.

- Rendben, köszönöm. - Crosse végigfutott a névsoron. - Jézusom!

- Megtalálták Szuszlovot?

- Nem. Csak meghalt sok régi ismerősöm. - Crosse átadta a listát Sindere-nek. - Kiszólok Boragyinovnak, aztán jövök vissza Clinkert keresni.

Sindere bólintott, olvasni kezdte a neveket. Huszonnyolcan megmenekültek, tizenheten meghaltak. Egyiküket sem ismerte. A halottak közt volt Jason Plumm is...

A kowlooni rakparton horgonyzó Ivanov kijárópallóin cipekedő kulik kerülgették egymást az utolsó pillanatban behajózott rakománnyal s felszerelésekkel. A rendőrségi felügyeletet a vészhelyzet miatt minimumra csökkentették, minden járópallónál csak két rendőr állt. Az óriási kulikalapot, kulizubbonyt és kulinadrágot öltött, a többi kulihoz hasonlóan mezítlábas Szuszlov észrevétlenül feljutott mellettük a hajóra. Mikor Boragyinov meglátta, sietve a kapitányi kajüthöz vezette. Alighogy becsukta a kajüt ajtaját, kirobbant belőle: - Krisztosz! Kapitány elvtárs! Már azt hittük, odaveszett. Az indulásig már csak...

- Fogd be a szád, és figyelj. - Szuszlov zihált, még mindig nem tért teljesen magához. Szájához emelte a vodkásüveget, megbillentette, meghúzta, krákogott egy kicsit. - Megjavítottátok a rádiót?

- Igen, részben, csak a titkosító modulátort nem.

- Jól van. - Szuszlov egész testében remegve beszámolt a történekről. - Nem tudom, hogyan jutottam ki, csak arra emlékszem, hogy már a hegy derekán jártam. Fogtam egy taxit, és idejöttem. -

Ivott még egy kortyot. Az ital segített. Még mindig nem tért magához a csodálkozástól, hogy megmenekült a haláltól és Sinderstől. - Ide figyelj! Senkinek egy szót se! A többieknek ott maradtam, a Rose Courtban! Meghaltam, vagy eltűntem!- Remek terv villant eszébe. Boragyinov rámeredt. - De kapi...

- Menj be a főkapitányságra és jelentsd, hogy nem tértem vissza... Kérdezd meg tőlük, hogy erre való tekintettel nem halaszthatjuk-e el az indulást. Ha azt mondják, nem - kifutunk. Ha viszont azt felelik, hogy rendben, akkor ellötyögünk még itt egy napig, aztán megtört szívvel távozzunk. Megértetted?

- Meg, kapitány elvtárs. De miért?

- Erről majd később, Addig viszont a hajón mindenki számára eltűntem. Érted?

- Értem.

- Amíg kint nem járunk messze a nemzetközi vizeken, ennek a kajütnek a közelébe sem jöhet senki! A lány megérkezett? - Igen, ott van a másik kajütben, ahogy parancsolta.

- Jól van. - Szuszlov elgondolkodott. Most hogy "eltűnt", partra tehetné Ginny Fút. De maradhat az eredeti elképzelésnél is. - Marad az eredeti terv. Az biztonságosabb. Ha majd a rendőrség jelenti, hogy eltűntem - a KO emberei szokás szerint most is követtek, úgyhogy tudják, hogy Clinkernél voltam - a lánynak csak annyit mondjatok, hogy elhalasztottuk az indulást, és míg meg nem jövök, maradjon a kajütjében. Na, eredj.

Szuszlov bezárta az ajtót, hullámokban ömlött végig rajta a megkönnyebbülés. Bekapcsolta a rádiót. Most eltűnhet. Sinders sose köpne be egy halottat. Most könnyen meggyőzheti a központot: engedélyezzék, hogy átadja valakinek ázsiai kötelmeit, és más néven, más, területen más feladatot lásson, el. Érvelhet azzal is, hogy az AMG- papírokból említett európai, biztonsági hiányosságok miatt ajánlatos, hogy egy új ember vegye fel a kapcsolatot Crosse-szal és Plumm-mal - már ha élnek még. Jobb volna, ha mindketten meghaltak volna. De nem: Roger ne... ő nagyon értékes ember.

Felderülve ment át a fürdőszobába, évek óta nem töltötte el ennyi önbizalom. Bepamacsolta az arcát, együtt dudorászott egy Beatles dalt a rádióval. Meg kellene próbálnom Kanadába helyezettetni magam.

Elvégre - Mexikó mellett - az a legfontosabb előőrünk.

Belenézett a tükörbe, s szélesen elvigyorodott. Új országok, új megbízatások, új név, előléptetés... Néhány órája még katasztrofálisan festett a jövő. Esetleg Vertyinszkaját is magammal vihetném Ottawába.

Borotválkozni kezdett, Mikor Boragyinov visszatért s jelentette, hogy a rendőrség engedélyezte az indulás elhalasztását, alig ismert rá szakáll és bajusz nélküli kapitányára.

85.

23 óra 40 perc

Bartlett egy hat méter mély gödörben feküdt, melynek tetején egymásba akadt betongerendák tartották az omladékot. Amikor immár majdnem három órája a földlavina az épületnek robbant, épp a konyhaajtóban állt egy doboz jéghideg sörrel a kezében, és a panorámában gyönyörködött. Frissen fürdött, felöltözött, remekül érezte magát, Orlandát várta, hogy visszajöjjön. Aztán zuhanni kezdett, feje tetejére állt a világ, fent volt a padló, lent a csillagok, fölöttük a város, óriási, vakító, hangtalan robbanás, kiszorult belőle a szusz, s bezuhant valamilyen fordított verembe.

Sokáig eszmélt. A sírboltban sötét volt. Mindene sajgott. Nem értette, mi történt, nem tudta, hol van. Mikor végre teljesen magához tért, szemét erőltetve nézett körül a sötétben. Keze olyan tárgyakat érintett, amelyekről el sem tudta képzelni, mik lehetnek. Rosszullét környékezte a sötétségtől és a bezártságtól. Halálra váltan tápáskodott fel, de rögtön be is verte a fejét egy kiálló betontömbbe, amely nemrég még a külső fal része volt. Kábultan zuhant vissza, esését egy fotel roncsai enyhítették némiképp. Kis idő múltán ismét kitisztult a feje, de a koponyája sajgott, fájt a karja, az egész teste. Karórája foszforeszkáló számlapja vonta magára figyelmét. Tizenegy óra negyvenegy percet mutatott.

Emlékszem... Mire is emlékszem?

- Ne nyavalyogj már! - dünnyögte. - Szedd össze magad! Hol a fenében voltál? - Fokozódó rettenettel pásztázta maga körül a sötétséget. Vasgerendák, betondarabok, egy szoba romjainak halvány, bizonytalan sziluettjei. Alig tudott kivenni valamit, nem ismert fel semmit. Egy valahonnan fentről érkező erőtlen fémmyaláb megcsillant valamilyen fényes felületen. Egy összevissza görbült gáztűzhely volt az. Hirtelen bekapcsolt az emlékezete.

- A konyhában álltam - mondta fennhangon. - Igen... Orlanda kábé egy órája elment, nem: inkább csak félórája. Eszerint úgy kilenc körül történhetett... ami történt. Földrengés? Vagy ha nem az, akkor mi?

Óvatosan végigtapogatta tagjait és törzsét. Minden mozdulatára éles fájdalom nyilallt a jobb vállába. - A fene...! - morogta: tudta, hogy kificamodott. Arca, orra lehorzsolódott, égett. Csak nehezen tudott levegőt venni. Ettől eltekintve azonban úgy tűnt, minden rendben, bár úgy érezte, mintha egyenként kicsavarták volna az izületeit, és rettenetesen fájt a feje. - Egyben vagy, lélegzel, látsz, hall...

Elakadt a szava, körültapogatózott, talált egy féltéglát, fölemelte, leejtette. Hallotta a törmelék keltette zörejeket. Fellélegzett. - És hallasz is. De mi a fene történt? Jézusom... Ez olyan, mint a Csendes-Óceánon, Iwo Jimán, a bombázáskor.

Lefeküdt, hogy takarékoskodjon az erejével. - Ilyenkor ezt kell csinálni... mondta nekik annak idején az öreg törzsőrmester. - Ha bezuhannak valamilyen üregbe vagy bombatölcsérbe, feküdjenek le, és vegyék elő a sütnivalójukat. Először is a légzés lehetőségét kell biztosítani. Utána aztán lehet gödröt vájni, lehet bármit csinálni, de az első a légzés. Ezután tapogassák meg magukat, hogy egyben vannak-e, bizonyosodjanak meg róla, hogy hallanak-e, hogy látnak-e, azt azért rögtön tudni fogják, de aztán feküdjenek le, használják a fejüket, és ne essenek pánikba. A pánik öl. Ástam már ki embereket, akik négy napig feküdtek a föld alatt, éltek, mint hal a vízben. Ha az ember kap levegőt, lát és hall, akár egy hétig is simán kihúzza. Négy nap... gyerekjáték. Voltak viszont olyanok is, akiket már egy óra múlva kikapartunk, de akkorra már ellepte őket a sár, a szar vagy a saját hányadékuk, amit félelmükben produkáltak, vagy bevették azt a hülye fejüket a sötétben valami kiálló vasdarabba és elájultak, pedig ha egyszerűen csak feküdtek volna, ahogy mondom, szépen, nyugodtan és csöndben, meghallottak volna minket, és kiabálhattak volna. A marhák. Higgyék el nekem: ha valamelyikük ilyen helyzetbe kerül és hagyja, hogy úrrá legyen rajta a pánik, az olyan, mintha már meg is halt volna. Ez szentség. Én vagy ötvenszer voltam betemetve. Nem szabad beszarni.

- Igenis: nem szabad beszarni! - mondta ki fennhangon Bartlett.

Máris jobban érezte magát, áldotta a törzsőrmestert. Egyszer a háború alatt Iwo Jimán a japánok lebombázták a hangárt, amit építettek. Bartlett is a romok alatt maradt. Miután kitisztogatta szeméből, szájából és füléből a földet, halálfélelem fogta el, nekiugrott a falnak, de ekkor hirtelen eszébe jutott: Ne ess pánikba. Összeszedte magát, megállt. Azon vette észre magát, hogy reszket, mint a megfélemlített kutya a korbács előtt. Fokról fokra legyőzte rettegését. Alaposan körülnézett. A bombázók nappal jöttek, úgyhogy viszonylag sok fény szűrődött be, észre is vett egy szűk kivezető járatot. De eszébe jutottak az utasítások, és csak várt türelmesen. Percek múltán hangokat hallott. Kiabálni kezdett nekik, de nem torka szakadtából.

- Na és van még valami, ami piszkosul fontos: kímélni a hangszálakat. Értve vagyok? Ha meghallják, hogy közeledik a segítség, ne ordítsák magukat rögtön rekedtre. Türelem. Találkoztam emberekkel, akik mindjárt elsöre úgy elkezdtek üvölni, hogy gyakorlatilag rögtön meg is némultak, aztán amikor már ott voltunk a közelükben, nem bírtak kiabálni. Véssék bele abba a lottyadt agyukba, hogy jövünk és kikaparjuk magukat. Ne essenek pánikba! Ha kiabálni nem tudnak, kopogtassanak, kalapáljanak bármivel, üssenek zajt valahogy, adjanak életjelet, és ha van elég levegőjük, mi kikaparjuk magukat... Egy hét sima ügy, nem kell izgulni. Úgyis ráfér magukra egy kis diéta...

Bartlett most már minden érzékének birtokában volt. Hallotta, mint mozog, súrlódik az omladék. Valahol a közelben víz csöpögött. Emberi hangokat azonban nem hallott. Aztán valahol messziről rendőrautó szirénázásának foszlányai érkeztek s haltak el szinte rögtön. Megnyugtatta, hogy már útban van a segítség. Szívverése lelassult. Lefeküdt, várt, áldotta az öreg fekete törzsőrmestert. Spurgeonnek hívták, Spurgeon Roachnak.

Földrengés lehetett, gondolta. Vajon az egész ház összedőlt, vagy csak a mi emeletünk meg a fölötte lévők omlottak le? Az is lehet, hogy egy repülőgép ütközött neki... De nem, az nem lehet, a gép közeledését azt hallottam volna. Viszont olyan nincs, hogy egy ház csak úgy romba dőljön, az építési

szabályok nagyon szigorúak... Bár ha belegondolok... Ez itt Hongkong, és előfordult már a világtörténelemben, hogy egy-egy építési vállalkozó nem tartott be minden előírást, itt-ott lecsípett egy kicsit az alapanyagokból, vagy nem első osztályú acélt vagy betont használt fel. Jézusom...! Ha egyszer kijutok innen... Nem: amikor majd kijutok innen...

Az öreg törzsőrmesternek volt egy másik aranyszabálya is. - Sose feledjék, hogy ha lélegezni tudnak, ki fognak kerülni onnan. Ki fognak jutni.

Ki fogok jutni. És mikor majd kijutok innen, megkeresem az öreg Spurgeont, illő köszönetet mondok neki, aztán ügyvédhez fordulok, és valakitől elperelem a gatyáját is. Casey biztos... Casey... De jó, hogy ezt megúsza, és de jó, hogy Orlanda is. Mindketten na... Jézusom! Lehet, hogy Orlandát pont elkapta a...

Az omladék megint ülepedni kezdett. Felkalapáló szívvel hallgatta neszeit. Most már egy árnyalatnyival többet tudott kivenni. Feje fölött elcsavarodott vasgerendák kusza hálója derengett, cikcakkos szélű betondarabokból kiálló törött csövek, edények, serpenyők, törött bútordarabok. Törött volt a padló is, amelyen hevert. Kriptája kicsi volt, épp hogy csak fel tudott benne állni. Ép karját felnyújtva sem érte el a feje fölötti gerendákat. A szűk tér klausztrófóbiás érzeteket keltett benne. - Ne ess pánikba! - figyelmeztette fennhangon önmagát. Tapogatózva, bele-beleütközve a kiálló tárgyakba, betájolta közvetlen környezetét. - Kábé kétszer másfél méter - mondta ismét fennhangon; bátorítólag hatott rá saját hangja. - Nyugodtan beszéljenek csak magukban - biztatta őket annak idején Spurgeon Roach.

Ismét a tűzhelyen megcsillanó fény vonta magára a figyelmét. Ha ez itt van, gondolta, akkor még a konyhában vagyok. Hol is állt a tűzhely meg a többi berendezési tárgy? Leült, s gondolatban megpróbálta rekonstruálni a helyiséget. A tűzhely a fal mellett állt, vele szemben egy nagy konyhaasztal, az asztaltól balra az ablak, azzal szemben az ajtó, az ajtó mellett egy nagy hűtőszekrény...

A mindenségit! Ha a konyhában vagyok, akkor itt kell ennivalónak és sörnek lennie, egy hétig is könnyen kitarthatok! Jézusom, csak tudnék valami világosságot csinálni. Nem volt ott egy elemlámpa? Vagy gyufa. Gyufa meg gyertya. Várjunk csak egy pillanatra! Igen... most már egészen biztos: a hűtő mellett a falon volt egy zseblámpa! Orlanda azt mondta, hogy állandóan kimegy a biztosíték, áramszünetek is előfordulnak... És... És igen: gyufa is volt a kredenciókban, méghozzá elég sok, láttam, mikor meggyújtotta a gázt.

A gázt.

Beleszimatolt a levegőbe. Beütött, feldagadt orra el volt dugulva, apró fújásokkal próbálta kitisztítani. Megint szimatolt. Nem érzett gázzagot. Ezer szerencse, gondolta megnyugodva. A tűzhelytől kiindulva centiméterről centiméterre, módszeresen felderítette környezetét. Nem talált semmit. Félórai keresgélés után ujjai valamilyen konzervre tapintottak, aztán egy sörösdobozra. Hamarosan négy doboz söre volt, még hideg mind a négy. Kibontott egyet. Máris sokkal jobban érezte magát. Óvatosan kortyolgatta, takarékoskodott vele, tudta, hogy esetleg napokig kell itt várakoznia. Hátborzongató érzés volt itt a sötétben, a súrlódó, nyekergő romok alatt, az időről időre nyakába szitáló porral, apró törmelékdarabokkal, szirénák távoli hangjaival, a vízcsöpögéssel, ezekkel a különös, vérfagyasztó neszekkel. E pillanatban a ránehezülő több ezer tonna terhe alatt felnyögött egy hatalmas vasgerenda, s két-három centiméterrel lejjebb ereszkedett. Bartlett visszafojtotta a lélegzetét. Megint ivott egy korty sört.

Várjak vagy próbáljak meg kikecmeregni? - töprengett idegesen.

Eszébe jutott, hogy az öreg Spurgeon e kérdés elől mindig kitért. Az attól függ, emberek. Attól függ – mondogatta mindig.

Megint reccsent valami a feje fölött, újra kerülgetni kezdte a pánik. - Vegyük sorra még egyszer - mondta hangosan, hogy megnyugtassa önmagát. - Két-három napra bőven van enni- és innivalóm. Jó formában vagyok, dalolva elüldögélek itt három-négy napig, csak az a kérdés - nézett föl - hogy te, te nyomorult, te mit csinálsz.

A kripta nem válaszolt.

Újabb hátborzongató nyikorgás, aztán egy erőtlen emberi hang messze fönről és jobbról. Tölcsért csinált a tenyeréből. - Segítsééég! - kiáltotta óvatosan, s elhallgatott. Még mindig hallotta a beszédhangokat. - Segítsééég!

Várt, de ezúttal már semmit sem hallott. Várt. Semmi. Csalódottsága mind nagyobb erővel nehezedett rá. - Nyugalom! Várj! Ólomlábakon kúsztak a percek. A víz mintha sűrűbben csöpögött volna, mint eddig. Biztos megint eleredt az eső, gondolta. Jézusom! Ez földcsuszamlás lehetett. Igen, most már emlékszem... azok a repedések az úton. Földcsuszamlás történt. Vajon kik lehetnek még a romok alatt?

Letépett egy csíkot az ingéből, csomót kötött rá. Most már számlálni tudom majd a napokat. Minden nap egy csomó. Tíz tizenhatot mutatott az órája, mikor magához tért, most tizenegy ötvennyolcat.

Megint felkapta a fejét: halk beszédhangok, de ezúttal közelebbről. Kínai hangok.

- Segííítsééég!

A hangok elhallgattak, aztán: - Hol vaaagy, hallod-e? - érkezett halkán a válasz.

- Itt vagyok lent! Halljááátok?

Csend, majd még halkabban: - Hol vaaaagy?

Bartlett elkáromkodta magát, felkapta az üres sörösdobozt, döngetni kezdett vele egy vasbetongerendát, aztán megint csak fülelt.

Semmi.

Visszaült. - Lehet, hogy csak elmentek segítségért. - Kinyújtotta a kezét, kitapogatott egy másik sörösdobozt, de aztán mégsem bontotta fel, pedig rettenetesen kívánta. - Ne tojj be. Türelem. Közel már a segítség. Ennél többet most nem tehetsz, mint hogy vársz és...

E pillanatban fülsiketítő zajok-zörejek kakofóniájától kísérve megmozdult körülötte a föld: hullámozott, emelkedett, a feje fölötti gerendák még lejjebb csúsztak, nyakába törmelék záporozott. Behúzta a nyakát, karjaival amennyire tudta, a fejét fedezte. Mintha egy örökkévalóságig tartott volna. Aztán abbamaradt. Szíve vadul kalapált, a melle elszorult, szájába keserű epe gyülemllett. Kiköpött, s a

sörösdobozokért nyúlt. Eltűntek. Mind. Hangosan elkáromkodta magát, aztán óvatosan fölemelte a fejét, de így is csaknem beverte kriptája leereszkedett mennyezetébe. Most már könnyedén elérte.

Ekkor hallotta meg a sziszegést. Összeszorult a gyomra. Kinyújtotta a kezét: érezte is az enyhe légmozgást: És érezte a gázzagot is. - Húzz el innen, de gyorsan, haver - motyogta döbbenten.

Amennyire tudta, betájolta magát, s nagy elővigyázattal elkezdett kimászni a szűk térből. Most, hogy végre tehetett valamit, sokkal jobban érezte magát.

Nyomasztó volt a sötétség és nagyon nehéz a felfelé vivő út. Nem lehetett egyenes vonalban haladni. Időnként arra kényszerült, hogy lefelé másszon, aztán jobbra, föl egy kicsit, le, át egy fürdőkád roncsa alatt, egy holttest vagy egy emberi testrészt fölött. Egyszer távoli hangokat is hallott. - Hool vaaaagy? - kiáltott. Várt, aztán kúszott tovább, centiméterről centiméterre, türelmesen, nem engedve magán eluralkodni a vakrémületet. Egy idő múltán beért egy helyre, ahol fel tudott volna állni. De nem állt fel, csak feküdt egy percig lihegve, kimerülten. Itt már több volt a fény. Mikor valamelyest lelassult lélegzése ritmusa, megnézte az óráját, gyűjtötte még egy kicsit az erőt, aztán folytatta. A fölfelé vezető út azonban zárva volt. Bekúszott egy derékba tört oszlop alá, s ismét elindult fölfelé. Erre se lehetett tovább jutni. Nagy keservesen visszatornászta magát az oszlop alatt, s másfelé próbálkozott. Erre se ment. Megállt, pihent, csak hevert vizes sírboltjában, melle-feje lüktetett, ujjait, térdét, könyökét véresre sebezte.

- Nyugalom, pajtás - mondta hangosan. - Pihenünk egy kicsit, aztán megint nekivágunk.

HÉTFŐ

86.

0 óra 45 perc

Zseblámpás gurkha katonák lépkedtek óvatos figyelemmel a veszélyes, meredek, hepehupás lejtőn, fel-felkiáltva: - Van itt valaki? - aztán megállva, fülelve: jön-e válasz. Körös-körül a hegyoldalon katonák, rendőrök, tűzoltók, feldúlt civilek művelték ugyanezt.

Nagyon sötét volt, a lejtő tövében felállított ívlámpák fénye nem hatolt fel idáig, a hegy derekáig.

- Van itt valaki? - kiáltott egy katona, majd némi hallgatóság után néhány lépéssel tovább ment. A sor bal szélén egyik társa megbotlott és beleesett egy nyiladékba. Ez a katona már nagyon fáradt volt, de most mégis elnevette magát, feküdt egy darabig, aztán lekiáltott a földbe: - Van itt valaki? - Már tápászkodott volna fel, mikor valami megütötte a fület. Megmerevedett. Visszafeküdt és megint lekiáltott a roncsok, közé. - Hallasz engem?- Minden idegszálával figyelt.

- Igeeeen... - Halk, nagyon halk volt a válasz.

Izgatott katonák rohantak. - Őrmester úr! Őrmester úr! Szah!

Ötvenméternyire, a rommező szélén Gornt azzal a fiatal kapitánnyal beszélgetett, aki a katasztrófa e körzetében irányította a mentést. Egy kis tranzistoros rádión hallgatták a híreket: -... a csuszamlások az egész kolónián. Legfrissebb jelentésünk e percben érkezett közvetlenül a Kotewall Roadról. - Néhány másodpercnyi szünet után jól ismert hang szólalt meg. A fiatal tiszt elmosolyodott. Jó estét kívánok. Itt Venus Poon jelentkezik élőben a kolónia eddigi legsúlyosabb katasztrófájának színhelyéről. - Volt valami csodálatos lüktetés a hangjában, ahogy a bátor mentőkről beszélt, s valami szívszaggató, mikor kitért az aberdeeni tűzvészre, amelynek szintén részese volt. A fiatal tiszt egyre fokozódó figyelemmel hallgatta. - A Kotewall Road-i Rose Court nincs többé. Ez a csodálatos, tizenkét emeletes épület, amelyet mint valami világítótornyot egész Hong-Kongról látni lehetett, egyetlen pillanat alatt félelmetes törmelékhalommá változott. Az otthonom nincs többé. A mindenható ujja ma este ránehezedett e toronyra, s mindazok, akik ebben az épületben éltek, köztük hűséges gan szunom, aki csecsemőkorom óta nevelt...

- Hadnagy úr! - kiáltott oda nekik az őrmester az omlás közepéről, - Itt van valaki!

A hadnagy és Gornt nyomban elindult felé. - Férfi vagy nő? - Férfi, szah! A neve Barter vagy valami ilyesmi...

Venus Poon a Kotewall Road-i kordonnál állt a rádió- és tévéstábok lámpáinak kereszttüzeiben, és rettenetesen élvezte a közfigyelmet. Folytatta a kezébe nyomott szöveg felolvasását, imitt-amott változtatgatva rajta, a megfelelő helyeken felemelve, illetve lehalkítva hangját, hagyva, hogy könnyei elfussák a szemét, de azért vigyázva, hogy tönkre ne tegye a sminkjét, oly meggyőző erővel írta le a pusztulást, hogy hallgatói úgy érezték, mintha ott állnának mellette a lejtőn, a hideg rohangált a hátukon, és hálát adtak a zszosznak, hogy a halál ezúttal elkerülte őket, hogy sem nekik, sem szeretteiknek nem esett bajuk.

- Az eső még mindig zuhog - suttogta a mikrofonba. - Azon a részen, ahol a Rose Court leszakította a Sinclair Towers felső emeleteit, ez idáig hét halottat számláltak össze, köztük négy gyermeket, három kínait és egy angolt, és még sokan vannak a romok alatt... Most már kibuggyantak szeméből a könnyek, elhallgatott. Nézői toroka is összeszorult.

Először, mikor megtudta, hogy a lakása, az új bundája, a ruhái, az ékszerei mind odalettek, csaknem a haját tépte. De aztán eszébe jutott, hogy a valódi ékszerei mind az ékszerésznél vannak, aki új foglalatba helyezi a köveket - idős imádója, Bankár Kwang nagylelkűsége tette lehetővé -, a nercet pedig elvitte a szúcshöz, hogy igazítsa az alakjára. Ami pedig a ruhákat illeti, Négyujjú boldogan vesz helyettük másikat.

Négyujjú... Remélem, a vén kecske is kijutott és megmenekült, mint Mosolygó Ching. Íííí, kész csoda! És ha egynek sikerült, miért ne sikerülhetne másnak is? Az pedig holtbiztos, hogy nincs az az összeomló épület, amelyik végezni tudna az öreg Ah Púva! Az túlél mindent. És Bankár Kwang megmenekült! Még sírtam is, mikor láttam! Ó, micsoda szerencsés nap! És ráadásul itt van ez a Hasznos Choy... milyen okos, jóképű, érdekes fiú... Ha van pénze, ha tényleg van pénze, ő az én emberem. És akkor isten veletek, vén szarosok, elég a petyhüdt jangotokból!

A rendező nem bírta tovább. Odaugrott a mikrofonhoz, és hadarni kezdett. - Kedves nézőink!

Hamarosan folytatjuk, csak: megvárjuk, míg Venus Poon...

Venus Poon nyomban visszazökkent a valóságba. - Nem, nem! - mondta vitézül. - Az adás nem állhat le! - Teátrális mozdulattal letörölte könnyeit, s folytatta a felolvasást és az improvizálást. - Odalent a hegyoldalban a mi derék gurkha és ír gárdistáink hősiezen, életük kockáztatásával kutatnak embertársaink után...

- Uramisten... - suttogta egy angol. - Micsoda bátor nő! Megérdemelne egy kitüntetést, nem gondolja, öregfiú?- fordult a mellette állóhoz, s zavarodottan vette észre, hogy az illető egy kínai. – Jaj, bocsánat.

De Paul Choy jóformán nem is hallotta. Tekintete a romok felől érkező hordágycipelőkre szegeződött: meg-megcsúszva közeledtek a néhány perce felállított ívlámpák alatt. Csak az imént érkezett vissza a Kotewall Road elágazásában felállított ideiglenes mentőállomásra, ahol a rögtönzött ponyvatető alatt aggodalomtól őrjöngő emberek keresgéltek hozzátartozóikat a halottak és sebesültek között, vagy jelentették mindazok nevét, akik mind ezideig nem kerültek elő, s feltehetőleg a romok alá szorultak. Egész este fel- alá szaladgált a mentőállomások között, hátha valahol megtalálták Négyujjú Vút. Félórával ezelőtt az egyik tűzoltónak sikerült egy helyen áttörni a roncsokon és bejutni az összeomlott ötödik emelet egy részébe. Ekkor szabadították ki Richard Kwangot és a feleségét, ekkor került elő Jason Plumm fél koponyával. Találtak másokat is, de több volt a halott, mint az élő.

Paul Choy szemügyre vette a hordágyakat. Négy állt egymás mellett. Három holttestet takaró fedett, kettő nagyon kicsi volt. Megborzongott, ahogy arra gondolt, milyen tünékeny is az élet. Eltöprengett: vajon mi lesz holnap a tőzsdén? Lehet, hogy a gyász miatt ki se nyit? Jézusom! Ha hétfőn zárva tartanak, akkor holtbiztos, hogy a keddi nyitásra a Struan legalább harmincra felmegy! Összeszorult a gyomra, ájulás környékezte. Pénteken, közvetlenül zárás előtt ötszörösen lekötötte mind a kétmillió hongkongi dollárt, amelyet Négyujjú nagy vonakodva rábízott: Ötször kétmillió hongkongi dollárt... Vásárolt Struant, Blacset, Victoria Bankot és Ho-Pakot, arra játszott, hogy a tajpan a hétvége folyamán valahogy diadalra fordítja a katasztrófát, hogy igaz a szóbeszéd, miszerint Kína tényleg előáll egy kazal készpénzzel, és hogy a Victoria és a Ho-Pak majdcsak kifőz valamit. Aberdeen óta, mikor megpendítette Gorntnak, hogy a Victoria vagy a Blacs esetleg kihúzhatná a bajból a Ho-Pakot, és látta, mint villannak fel egy pillanatra azok a ravasz szemek, egyfolytában azon törte a fejét, nem tenyerelt-e bele véletlenül a nagymenők valamilyen stiklijébe. Mert ezek tényleg nagymenők, a kezükben tartják egész Hongkongot, mindig a korlát mellett lovagolnak... A lóversenypályán, mikor Richard Kwang megkérte, hogy vásároljon neki Ho-Pakot, s aztán alig néhány perc elteltével Havergill bejelentette a fúziót, kirohant a férfimosdóba és rókázott. Tízmilliója volt Ho-Pakban, Blacsben, Victoriában és Struanban, mind akkor vette még, mikor az árfolyamuk a béka feneké alatt volt. És ma este, mikor a kilencórás hírekben a rádió bementa, hogy Kína félmilliárd dollár készpénzt folyósít, már tudta, hogy a bankok megrohanásának vége, ő pedig milliomos lett, nagyon sokszoros milliomos.

Az izgalom a gyomrára ment, nem bírta tovább, elrohant az út menti bokrok közé és úgy hányt, hogy azt hitte, nem éli túl.

Az angol, aki az imént véletlenül megszólította, hátat fordított neki, és halkán odaszólt mellette álló barátjának: – Nincs valami sok tartás ezekben a kínaiakban, ugye, öregfiú?

Paul Choy megtörölte a száját. Rettenetesen érezte magát. Sok volt neki a gondolat: ennyi pénz ilyen közelségben.

A hordágycipelők jócskán megelőzték. Kábán követte őket a mentőállomásra. Hátul, a rögtönzött ponyvatető alatt Meng doktor részesítette elsősegélyben a rászorulókat. Paul Choy Tooley doktort figyelte, aki sorra hajtotta fel a halottak takaróját. Egy európai nő, a szeme tágra nyílt, üveges. Tooley doktor sóhajtott, és lefogta a szemét. A következő egy tízévesforma angol fiú volt. Ő is meghalt. Aztán egy kínai fiú következett. Az utolsó hordágyon egy vérző, sziszegő kínai férfi feküdt. Tooley gyorsan belenyomott egy morfiuminjekciót.

Paul Choy elfordult, megint rosszul lett. Mikor visszajött, az orvos barátságosan megszólította. - Itt úgysem tehet semmit, Mr. Choy. Tessék, ez majd megnyugtatja a gyomrát. - Két aszpirint adott neki, meg egy kis vizet. - Üljön be inkább valamelyik kocsiba. Amint megtudunk valamit a nagybátyjáról, szólunk.

- Jó... Köszönöm.

Újabb hordágyakat hoztak. Egy mentőautó is érkezett. A mentősök beemelték a felcímkézett sérültet, a mentőautó rögtön el is indult vele a szemerkélő esőben.

Odakint, ahol már nem érezte a vér és a halál szagát, Paul Choy némiképp jobban lett.

- Jó estét, Paul! Hogy van?

- Ó, tajpan...! Jó estét. Köszönöm, jól. - Paul Choy már találkozott a tajpanggal, s elmondta neki, hogy Négyujjú is a házban volt. Dunross nagyon megrázta a dolog, nagyon aggódott.

- Még mindig semmi?

- Semmi, uram.

Dunross csak némi hallgatás után folytatta, - Lehet, hogy most az is jó hír, ha nincs hír. Mosolygó Ching is megúsza... Reméljük a legjobbakat.

- Igen. - Paul Choy merev tekintettel nézett a kordon felé távolodó Dunross után, s gondolatban újra sorra vette a várható lehetőségeket. Most, hogy a tajpan végrehajtotta ezt a fantasztikus húzást, és zsebre vágta a General Storet, a részvényei árfolyama legalább harmincra fog felmenni. A Ho-Pak 12,50-en áll, de abban a pillanatban, ahogy visszakerül a táblára, felszökik 20-ra. Akkor most számoljunk! Tízmilliószor ötven tizenhét és fél százaléka az annyi, mint...

- Mr. Choy! Mr. Choy!

Tooley doktor integetett, hogy menjen oda a mentőállomáshoz. Rohant, ahogy a lába bírta.

- Nem vagyok biztos benne, de kövessen.

De nem tévedett: Négyujjú Vu volt az. Nem látszott rajta semmilyen sérülés, de halott volt. Arcán csodálatra méltó nyugalom és valamilyen különös földöntúli mosoly ült.

Paul Choy arcán könnyek peregtek végig. Leguggolt a hordágy mellé, lesújtotta a gyász. Tooley

doktor tapintatosan magára hagyta, a többi hordágyhoz sietett. Valaki hangosan sikoltzott, egy szinte tébolyult anya kétségbeesetten szorította magához gyermeke összetört testét.

Paul Choy apja arcát nézte. Milyen nyugodt... mintha élne még.

És most mi legyen? gondolta, - miközben letörölte könnyeit. Nem is annyira az apját, mint inkább a család fejét gyászolta az elhunytban, akinek elvesztése a kínai családokban rosszabb, mint az apa elvesztése. Jézusom! Nem én vagyok a legidősebb fia, úgyhogy nem nekem kell intézkednem... De hát akkor is: mi legyen most?

- Zokogás vonta magára a figyelmét. Egy öregember zokogott nem messze tőle egy hordágyon fekvő öregasszony fölött. Mennyien meghaltak, gondolta Paul Choy. Rengeteg a halott. A halottakat el kell temetni, de az élet az megy tovább. Többé nem vagyok apámhoz láncolva. És én amerikai vagyok.

Felemelte a takarót, mintha csak le akarná takarni Négyujjú arcát, de a mozdulat leple alatt ügyesen leakasztotta apja nyakából a bőrszíjon lógó félpénzt, és zsebre vágta. Miután ismételten meggyőződött róla, hogy senki sem figyeli, átkutatta a zsebeket. Levéltárca, pénz, kulcsosomó, a személyes csopja. És egy kis díszdobozban egy gyémántgyűrű.

Felállt, odament Tooley doktorhoz. - Bocsásson meg, doktor úr. Itt maradhatna egy ideig a nagybátyám? Visszajövök érte a kocsival: Tudja, a család... Lehetséges volna?

- Természetesen. De mielőtt elviszik, szóljanak oda a rendőröknek, ott az útelzárásnál... Ott tartják nyilván az eltűnteket. Holnapra kiállítom a halotti bizonyítványt. Elnézését kérem, de most nincs időm... - Az öreg orvos odament Meng doktorhoz. - Jöttem segíteni. Olyan az egész, mint Koreában, eh?

Paul Choy elindult lefelé, észre se vette a szemerkélő esőt, a szíve könnyű volt, a gyomra megnyugodott - biztos jövő állt előtte. A félpénz most már az enyém, gondolta. Egészen biztos volt benne, hogy a mindig titkolózó Négyujjú nem szólt róla senki másnak, csak azt avatta bizalmába, akit muszáj volt.

Most, hogy a személyes csopja nálam van, azt csinálom, amit akarok. De nem fogok visszaélni vele. Az csalás volna. Miért csalnék, mikor amúgy is nagyon jól állok? Okosabb vagyok, mint bármelyik fia. Ezt ők is tudják, én is tudom. Különb vagyok náluk. Teljesen rendjén való, hogy megtartsam a félpénzt és a kétmillió teljes hasznát. Felvirágoztatom a családot, mindent modernizálok, a hajókat, mindent. És elkezdem kiépíteni a saját birodalmamat. De még mennyire elkezdem! Először azonban Hawaiiiba megyek...

Az első csuszamlás közelében, a kocsisor elején Dunross megállt az autója mellett, és kinyitotta a hátsó ajtót. Casey kizökkent tünődéséből, arcából lefutott a vér. - Linc?

- Nem, még semmi. Quillan egészen biztos benne, hogy itt a közelben nyomára akadtak. A gurkhák most fésülik át a terepet. Én is megyek vissza, felváltom Quillant. - Dunross igyekezett magabiztosnak látszani. - A szakemberek szerint nagyon jó esély van rá, hogy kutya baja. Nem kell aggódni. Magával minden rendben?

- Igen, köszönöm.

Nemrég, mikor Dunross először jött vissza a kutatásból a kocsihoz, elküldte Limet: hozzon kávé, szendvicseket meg egy üveg konyakot - tudta, hogy nagyon hosszú lesz az éjszaka. Rikóval együtt el akarta küldeni Caseyt is, de Casey nem volt hajlandó távozni. Így aztán Lim csak Riko Gresserhoffot vitte vissza a szállodába a másik kocsin.

- Iszik egy kis konyakot, Ian? - kérdezte Casey.

- Köszönöm. - Dunross nézte, mint tölt Casey, látta, hogy nem remeg a keze. A konyak jóféle volt. - Viszek Quillannek egy szendvicset. Töltsön egy korty konyakot a kávéjába, azt is odaviszem.

- Máris - felelte Casey, boldog volt, hogy végre csinálhat valamit.

- Találtak még valakit?

- Donald McBride- ot... Az ijedségen kívül semmi baja. A felesége is megúsza.

- Jaj, de jó! És... halottak?

- Ismerősről nem tudok - válaszolta Dunross, úgy gondolta, jobb, ha most nem beszél Plummról és öreg barátjáról, Southerbyről, a Blacs elnökéről. E pillanatban Adryon és Martin Haply érkezett futva. Adryon apja nyakába ugrott, a megkönnyebbüléstől kitört belőle a zokogás. - Jaj, apa, csak most hallottuk, majd meghaltam az ijedségtől!

- Jól van, jól van... - csillapította Dunross. - Kutya bajom. Ugyan már, Adryon... Nincs az a földcsuszamlás, amelyik a Nemes Ház taj...

- Ki ne mondd! - kiáltott rá babonásan megorzongva Adryon. - Ilyet sose mondj! Ez itt Kína, az istenek hallgatónak!

- Jól van, kicsim. - Dunross magához ölelte a lányát, s közben rámosolygott a láthatólag szintén nagyon megkönnyebbült Haplyre. - Minden rendben?

- Rendben. Odaát voltunk Kowloonban, épp a másik csuszamlásnál vettem föl anyagot, mikor meghallottuk a hírt. Haplyról lerítt, hogy mázsás kő esett le a szívére. - Pizkosul örülök, hogy látom, tajpan. A kocsit sajnos egy kicsit... meghúztuk idefelé siettünkben.

- Ne is törődjön vele. - Dunross eltartotta magától Adryont. - Minden rendben, kicsim?

Adryon megint megölelte. - Rendben, apa: - Észrevette Caseyt. - Ó, jó estét, Casey! Ne haragudjon, de annyira...

- Ne csacsiskodjon, jöjjön, üljön be, ne ázzon már odakint. Jöjjön maga is, Martin.

Adryon beült, Martin Haply azonban némi bizonytalankodás után azt mondta. - Engedelmeivel én inkább körülnéznék, uram.

- Christian megúsza - mondta gyorsan Dunross. - Ott van a...

- Igen, tudom már, beszóltam a szerkesztőségbe, köszönöm. Nem maradok soká szívem - szólt vissza Adryonnak, és már ment is a kordon felé. Dunross elgondolkodva nézett utána: milyen fiatal, kemény és magabiztos... Ekkor észrevette a hegyoldalban lefelé igyekvő Gorntot. Gornt nem jött oda a kocsihoz, megállt és idegesen integetett Dunrossnak, hogy menjen oda hozzá.

Dunross Caseyre pillantott, a szíve nyugtalanul kalapált. Casey olyan helyen ült, ahonnan nem láthatta Gorntot. - Amint tudok, jövök.

- Vigyázzon magára!

Dunross felment Gornthoz. Gornt csupa pizok volt, a ruhája több helyen elszakadt, szakállát sárfoltok pettyezték, az arca komor volt.

- Megtaláltuk Bartlettet.

- Meghalt?

- Nem. Megtaláltuk, de nem tudunk lejutni hozzá. - Gornt a termoszra mutatott. - Tea?

- Kávét konyakkal.

Gornt elfogadta, nagy kortyokban itta. - Casey még a kocsihoz van?

- Igen. Mennyire mélyen van Bartlett?

- Még nem tudjuk, jó mélyen. Talán az volna a legjobb, ha Caseynek még semmit sem mondanánk.

Dunross elbizonytalanodott.

- Ne szóljunk neki - ismételte Gornt, - Elég rázósnak látszik a helyzet.

- Jól van. - Dunross torkig volt már a halottak és a szenvedés látványával. - Jól van.

Az eső csak súlyosbította a helyzetet, még veszélyesebbé tette az amúgy is veszélyes törmelék. Felettük a Kotewall Roadon már ürítették ki a házakat.

- Biztos, amit Tiptopról és a pénzről mondott? - kérdezte Gornt, zseblámpával világított maga elé, alaposan megfontolta minden egyes lépését.

- Biztos. A bankok megrohanásának vége.

- Jól van. Mi az ajánlata?

Dunross egy ideig nem válaszolt, aztán vállat vont. - Harminccal nyitunk.

- Az majd még kiderül - mondta Gornt. - De én még harmincon is biztonságban vagyok.

- Na ne mondja.

- Kábé kétmillió dollárt vesztek, de azt fedezi Bartlett.

Dunrosst melegség járta át: ebből majd Bartlett is megtanulja, hogy nem érdemes velem ujjat húzni.

- Erről tudtam. Jó elgondolás volt... Harmincon azonban maga négymilliót veszít, Quillan... Kettőt Bartlettéből és kettőt a sajátjából. Viszont van egy ajánlatom: hajlandó vagyok megvenni az All Asia Airt.

- Soha. - Gornt megállt, farkasszemet nézett Dunross-szal.- Soha. A légitársaságom nem eladó.

- Ahogy óhajtja. A tőzsdenyitásáig tartom az ajánlatom.

- Teszek az ajánlatára.

Tovább kaptattak fölfelé. Két szembe jövő mentős haladt el mellettük, a hordágyon fekvő sérült asszonyt egyikük sem ismerte. Simán megoldódna minden problémám, gondolta komoran Gornt, ha most Dunross feküdne ezen a hordágyon...

87.

1 óra 20 perc

A gurkha őrmester lefelé fordította zseblámpája fénykévét. Katonák álltak körülötte, ott volt a fiatal hadnagy is, tűzoltók siettek fölfelé egyik parancsnokuk vezetésével.

- Hol van? - kérdezte a tűzoltóparancsnok, Harry Hooks.

- Ott lent valahol. Bartlettnek hívják, Linc Bartlettnek.

Hooks látta, hogy a fénysugár néhány méternyire utat tör magának lefelé a sötétségben, ott viszont kusza roncsok állják útját. Lehasalt a földre. Itt a talaj közelében erősebb volt a gázszag. - Halló odalent! Mr. Bartlett! Hall engem? - kiáltotta a roncsok közé.

Mindenki feszülten figyelt. - Hallom - jött halkan a válasz.

- Megsérült?

- Nem!

- Látja a lámpánk fényét?

- Nem!

Hooks káromkodott egy cifrát, aztán lekiáltott. - Egyelőre maradjon ott, ahol van!

- Maradok, de nagyon erős a gázszag!

A tűzoltótiszt felállt. A hadnagy megszólalt. - Egy bizonyos Mr. Gornt járt itt az előbb, azt mondta elmegy, hoz még segítséget.

- Jól van. Fejlődjünk csatárláncba, fésüljük át a környéket, hátha találunk valami lejáratot, amelyen át megközelíthetjük. - Végrehajtották a parancsot. Egy perc múltán az egyik gurkha elkiáltotta magát. - Ide!

Keskeny rés volt, csúnyán tört betonlapok, gerendák, ászokfák, H-gerendák között, épp csak akkora, hogy egy ember becsusszanhatott rajta, Hooks néhány másodperc gondolkodás után letette súlyos felszerelését.

- Ne! - mondta a hadnagy, - Mi jobban értünk ehhez. - Végignézett az emberein. - Igaz?

A katonák elvigyorodtak, mind előbbre léptek. - Állj! - rendelkezett a hadnagy. - Sangri! Maga a legkisebb.

- Köszönöm, szah - mondta szélesen vigyorogva az apró emberke, sötét bőrű arcában szinte világított fehér fogsora. Csak nézték, amint egy angolna fürgeségével besiklik a résbe.

Hat-hét méterrel lejjebb Bartlett nyakát nyújtogatva kémlelte a sötétséget. Egy szűk járatban feküdt, egy nagy padlódarab zárta el az útját. Erős gázszagot érzett. Aztán egyszer csak fény villant az egyik oldalon, gyorsan körülnézett. Nem hallott semmit, csak vízcsöpögést és a roncsok nyekergését. Óvatosan kúszni kezdett arrafelé, amerre a fényt felvillanni látta. Félretolt néhány deszkát, amire kisebbfajta törmeléklavina indult meg, de ez hamarosan elállt. Feje fölött újabb kisebb tér nyílt. Felpréselte magát ide nem volt tovább. Feje fölött felgyűrődött padozatot, törött deszkákat tapintott. Hanyatt feküdt, úgy próbálta eltávolítani őket, köhögött, szinte fuldoklott a portól. Váratlanul fény árasztotta el. Nagyon gyenge fény volt, de mikor végre hozzászakott a szeme, ahhoz elég volt, hogy néhány méternyire ellásson. Lelkesedése egy pillanat alatt elillant, látva, hova került. Kiút nem volt semerre.

- Halló odafent!

Halkan: - Halljuk magááát!

- Benne vagyok a lámpafényben!

- Egy másodperc múltán. - Melyik lámpáéban?

- Az ég áldja meg, azt meg honnan a fenéből tudjam? - ordított vissza. „Ne essenek pánikba. Gondolkozzanak. Legyenek türelmesek.” Szinte hallotta Spurgeon szavait. Várt. Aztán mozdult egy kicsit a fény. - Ez az! - kiáltotta.

A fény abban a pillanatban megállapodott. - Betájoltuk! maradjon ott, ahol van!

Körülnézett, alaposan szemügyre vette környezetét. Az eredmény azonban most is ugyanaz volt: nincs kiút.

Semerre.

- Ki fognak kaparni - mondta fennhangon. De egyre jobban félt.

Sangri, a fiatal gurkha mintegy háromméternyire járt a felszín alatt, de jó messze jobbra Bartlett-től. Nem tudott továbbmenni, zárva volt előtte az út. Nagy tekergőzések árán megfordult, megragadott egy töredezett peremű betonlapot, és kissé arrébb mozdította. A roncsok nyomban megmozdultak. Megdermedt, elengedte a betonlapot. Más út azonban nem volt, így aztán fogát összeszorítva s imádkozva, hogy a feje fölött tornyosuló törmelék ne omoljon rá és az alatta lévőre, megint arrébb húzta a betonlapot. A törmelék nem mozdult. Lihegve benyújtotta lámpáját a megnyílt üregbe, aztán a fejét is utánadugta. Körülnézett.

Megint egy vakjárat. Továbbmenni képtelenség. Hosszas gondolkodás után visszakúszott. - Őrmester úr! - kiáltotta nepáli nyelven. - Nem tudok továbbmenni.

- Biztos?

- Igen, szah, egészen biztos.

- Jöjjön vissza!

Mielőtt még elindult volna visszafelé, lekiáltott a sötétségbe. - Halló odalent!

- Hallom! - kiáltott vissza Bartlett.

- Már nem vagyunk messze! Kihozzuk onnan, szah, legyen egészen nyugodt!

- Jól van!

Sangri nagy nehezen elindult visszafelé. Egy kisebb törmeléklavina kavicsesöt zúdított rá. Összeszorította a fogát, és mászott tovább. Dunross és Gornt felkaptatott a törmelékhegy tetejére, hogy segítsen a már láncba szerveződött embereknek, akik kézzel kézre adva távolították el a romokat és a gerendákat.

- Jó estét, tajpan, jó estét, Mr. Gornt. Már tudjuk, hol van, de nem tudunk lejutni hozzá. - Hooks egy katonára mutatott, aki mozdulatlanul tartotta lefelé a lámpáját. - Abban az irányban.

- Milyen mélyen van?

- A hangjából ítélve kábé hat méteren.

- Jézusom!

- Hát igen... Szép kis csávába került a szerencsétlen. Azt nézzék! - Vastag acélgerendák zárták el a lefelé vezető utat. - Nem merünk lángvágót használni, nagyon sűrű a gáz.

- És máshonnan nem lehet megközelíteni? Valahonnan oldalról? - kérdezte Dunross.

- Keressük a módját. A legtöbb, amit tehetünk, hogy még több embert vezényelünk ide, és lehordjuk, amit tudunk. – Élénk kiáltás harsant. Hooks felkapta a fejét, aztán már szaladt is Dunross-szal és Gornttal együtt az izgatott katonák felé. Egy hatalmas, s immár eltávolított padlódarab alatt megnyílt egy kanyargós, lefelé vezető járat.

Egy kistermetű ember beugrott a nyílásba, aztán eltűnt. A többiek figyeltek, bátorítólag kiabáltak utána. Az első két méter könnyű volt, az utána következő háromméteres szakasz kanyargós, tekergős, nagyon nehéz, aztán nem volt tovább. A katona lekiabált. - Halló odalent, szah! Látja a lámpám fényét?

- Igen! - Bartlett hangja most már erősebben hallatszott. Szinte nem is kellett kiabálnia.

- Most mozgatni fogom a lámpát, szah. Kérem, szóljon, milyen irányba látja mozdulni: jobb, balra, föl, vagy le.

- Figyelek! - mondta Bartlett. A gerendák és deszkák szövevényén át látta, hogy fent jobbra mozog a lámpa. Közvetlenül a feje fölött egy áthatolhatatlan faldarab feküdt keresztben. Egyszer elvesztette szem elől a lámpafényt, de rövidesen újra megpillantotta. - Egy kicsit jobbra! - kiáltott. Kissé rekedtes volt már a hangja. A lámpa engedelmesen arrébb mozdult, - Lejjebb! Állj! Most föl egy picikét. - Egy évszázadnak rémlett, de végre pontosan felé világított a lámpa. - Most jó!

A katona mozdulatlanul tartotta a lámpát, apró fészket készített neki a törmelékből, aztán elengedte. - Jó lesz így, szah? - kiáltotta. - Igen! Jobb már nem is lehetne!

- Megyek vissza segítségért.

- Jól van.

A katona visszakúszott. Tíz perccel később leérkezett Hooks. Betájolta a fénysugár útját, és módszeresen felmérte az előtte tornyosuló akadályokat. – Hogy a jó ég akárhová tegye, erre rámegy minden szabadnapunk - morogta, aztán elővette a tájolóját, és gondosan bemérte a szöveget.

- Ne aggódjon, pajtás! - kiabált le. - Simán kiszedjük onnét. Nem tud közelebb jönni a fényhez?

- Nem. Nem hiszem.

- Akkor csak maradjon ott, ahol van, és pihenjen. Nem sebesült meg?

- Nem, csak gázszagot érzek.

- Ne izguljon, most már közel vagyunk. - Hooks visszakúszott a felszínre. Amint felért, bemérte a tájoló jelezte irányt, és kilépte a távolságot a lejtős terepen. - Itt van ez alatt a pont alatt, tajpan, kábé hat méter mélyen. - A lejtő alsó harmadánál álltak, közelebb a Sinclair Roadhoz, mint a Kotewallhoz.

Amennyire fel tudták mérni, oldalról nem lehetett behatolni.

- Nem tudunk mást csinálni, csak ásni - mondta határozottan Hooks. - Ide darut nem lehet hozni, úgyhogy csülökre! Ott próbáljuk először. - Hooks egy háromméternyire lévő pontra mutatott, elég közel a katonák által felfedezett nyíláshoz.

- Miért pont ott?

- Azért mert így biztonságosabb. Lehet, hogy megindul. Na, gyerünk, emberek, lássanak hozzá! De óvatosan!

Ásni kezdtek, elhordtak minden mozdíthatót. Rettentően megszenvedtek minden centiméterért. Minden talpalatnyi hely nedves volt, csapdát rejtett, a romok, roncsok még nem kerültek nyugalmi állapotba. Ott volt egyetlen hatalmas, gusztustalan halomban minden: gerendák, padló, deszka, beton, vakolat, edények, rádiók, tévé- íróasztalok, ruhadarabok. Csak akkor álltak meg, mikor megint rábukkantak valakire.

- Orvost ide!- süvöltött Hooks.

- Él még?

- Fogjuk rá. - Az áldozat egy öregasszony volt, nemrég még hófehér zubbonya és fekete nadrágja rongyokban, sárosan lógott rajta. Hosszú haja vékony copfba volt fonva. Ah Pu volt az.

- Valakinek a gan szunja - vélte Dunross.

Gornt hitetlenkedve méregette a szűk üreget, amelyben megtalálták. - Hogy a fenébe lehet ezt túlélni?

Hooks arcát mosoly hasította kettőbe, letöredezett, dohánytól foltos fogak villantak elő. - Ez a zosz, Mr. Gornt. Amíg élünk, remélünk. Zosz. - Megint elbődült: - Charlie! Küldjenek fel egy hordágyat! Futólépésben!

Már jött is... A hordágycipelők elvitték az öregasszonyt. A munka folytatódott, mélyült a gödör. Egy órával később, mintegy másfél méteres mélységben több tonnás vasbeton gerendák torlaszolták el az utat. - Meg kell kerülni - adta ki az utasítást Hooks. - Türelmesen nekikezdték megint. Egy méter után megint nem tudtak tovább haladni. - Erre kerüljenek.

- Nem lehetne átvágni?

- Lehetne, tajpan, hogyne lehetne. de elég egyetlen szikra, és mindannyian repülünk az égbe. Gyerünk, emberek. Ide. Itt próbálják.

A katonák sietve engedelmeskedtek.

88.

4 óra 10 perc

Bartlett most már tisztán hallotta őket. Időnként, ahogy meg-megmozdult feje fölött az omladék, por, föld és nedves törmelék hullott a nyakába. Amennyire be tudta tájolni, a mentésére sietők körülbelül két méterre lehettek fölötte, és körülbelül három méterre jobbra. A vékony fénysugár megkönnyítette a várakozást. Körös-körül mindenütt zárva volt az út. Korábban fontolóra vette, ne másszon-e vissza, ne próbáljon-e lejjebb másik kiutat keresni.

- Jobb, ha inkább marad, Mr. Bartlett! - kiabálta le akkor Hooks.

- Most pontosan tudjuk, hol van...

Így hát maradt. Az esőtől csuromvizesen hevert egy pallón, nem volt valami kényelmes, viszont a feje fölött keresztben elnyúló vaskos gerendák jó védelmet látszottak nyújtani. Az üreg, amelyben

megrekedt, szűk volt, épp hogy csak feküdni vagy nagy óvatosan felülni tudott benne. Erős gázszagot érzett, de nem fájt a feje, úgy gondolta, ilyen levegőn örök időig ki tud tartani. Csak fáradt volt, halálosan fáradt. De nem akart elaludni. Úgy tippelte, rámege az egész éjszaka, mire kiássák. Talán délig is eltart, de ez nem aggasztotta. Itt vannak. Tartják a kapcsolatot. Egy órája Dunross is lekiabált neki.

- Linc! Linc! Ian vagyok!

- Hát maga meg hogy a fenébe kerül ide? - kiáltott vissza boldogan.

- Magát kerestem. Ne izguljon, már közel vagyunk.

- Tudom, Ian, hallom - felelte Bartlett, de aztán kirobbant belőle az aggodalom. - Orlandával mi van? Ugye ismeri Orlanda Ramost? Épp őt...

- Igen, ismerem. Láttam közvetlenül az után, hogy a föld elsöpörte az épületet. Semmi baja, fent vár a Kotewall Roadon. Semmi baja. Maga hogy van?

- Prímán - felelte Bartlett. Szinte beleszédült az örömbé, hogy Orlandának nem esett baja. Egy-két perc múlva, miután Dunross elmesélte saját csodával határos megmenekülését és hogy Casey szemtanúja volt a katasztrófának, megdöbbenette a gondolat, milyen közélről érintette a többiekét a halál szele. - Jézusom! Ha csak egyetlen perccel tovább maradnak, mindannyian belekerülhettek volna!

- Zsosz.

Beszélgettek még egy ideig, aztán Dunross visszahúzódott, hogy a katonák folytathassák a munkát.

Bartlett most megint Orlandára gondolt, beleborzongott a gondolatba, milyen veszélyből menekült meg a lány, s magában hálát adott érte Istennek. Hálaímt mondott Caseyért is. Orlanda nem bírná ki itt a föld alatt, gondolta. Casey talán igen, de Orlanda biztosan nem. Nem létezik. Nem mintha ezt fel lehetne róni neki.

Megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni. Vizes ruhájától egész teste lúdbőrzött. A közeledő mentőbrigád kiáltásai és zajai megnyugtatólag hatottak. Hogy elüsse valahogy az időt, megint a két nőre gondolt. Sose láttam még olyan testet, mint Orlandáé, és sose találkoztam még olyan nővel, mint ő. Úgy érzem, mintha nem csak két napja, hanem évek óta ismerném. Ez az igazság. Izgalmas, rejtelmes, nőies, csodálatosan veszedelmes nő. Caseyben nincs semmi veszélyes. Remek feleség lenne belőle, remek társ, de nem olyan nőies, mint Orlanda. Igaz, hogy Orlanda imádja a szép ruhákat, a drága ajándékokat, és ha a szóbeszédnek hinni lehet, úgy költekezik, mintha holnap vége lenne a világnak. De hát végeredményben nem erre megy ki az egész? A volt feleségemről gondoskodtam, a gyerekekről szintén. Nem kellene nekem is egy kicsit szórakoznom? Nem kellene az oldalára állnom, hogy megvédjem az ilyen Biltzmann-féléktől?

Dehogynem. De még mindig nem tudom, mi fogott meg benne.

És hogy mi fogott meg Hongkongban. Életemben nem jártam még ilyen nagyszerű helyen. Itt jobban otthon érzem magam, mint odahaza. - Lehet, hogy előző életemben itt éltél, Linc - mondta este Orlanda.

- Te hiszel a lélekvándorlásban?

- Nagyon is.

Csodálatos volna, gondolta elábrándozva, észre sem véve, hogy már egy kicsit kezd hatni rá a gáz, csodálatos volna, ha az embernek nem csak egy élete volna, hanem...

- Linc!

- Hahó, Ian! Mi készül? - Bartlett egészen fellelkesült: Dunross hangja nagyon közelről hallatszott. Szinte karnyújtásnyi közelségből.

- Semmi. Csak tartunk egy kis szünetet. Elég nehéz ügy. Megint kerülnünk kell, de most már tényleg csak egy-két méternyire vagyunk. Gondoltam, addig elcsevegünk egy kicsit. Amennyire be tudjuk mérni, kábé másfél méternyire vagyunk maga fölött, nyugat felől jövünk. Lát már minket?

- Nem. Egy nagydarab padló van a fejem fölött meg gerendák, teljesen be vagyok temetve, de különben minden rendben. Guggolva is kibírom, Viszont történt valami érdekes.

- Mi?

- Ma este szólított először Lincnek.

- Tényleg? Észre se vettem.

Nem a frászt nem, gondolta vigyorogva Bartlett. - Mit f... Hirtelen mindkettejük hátán végigfutott a hideg: a roncok nyögni, nyikorogni, súrlódni kezdtek. Egy perc múltán elcsöndesedtek. Bartlett némiképp fellélegzett. - Mit csinál holnap?

- Hogyhogy mit csinállok?

- A tőzsdén, hogyan veri szét Gorntot? Bartlett egyre növekvő ámulattal és tisztelettel hallgatta Dunross, aki sorban beszámolt neki a Bank of China-tól kapott kölcsönről, Plumm. összejövételéről s a Gornthoz intézett kihívásról, amelyhez új, ötvenmillió dolláros forgóalapja szolgáltatva a hátteret.

- Fantasztikus! Ki áll maga mögött, Ian?

- A Mikulás!

Bartlett elnevette magát. - Szóval bejött a Murtagh-féle húzás? Csak a csend válaszolt. Elmosolyodott.

- Casey mondta, el? - kérdezte Dunross.

- Nem - felelte Bartlett. - Kikövetkeztettem. Mondtam magának, hogy Caseynek vág az esze, mint a borotva. Eszerint sikerült. Gratulálok - mondta vigyorogva, őszintén mondta. - Pedig már azt hittem, elkaptam a frakkját. - Felnevetett. - Komolyan gondolja, hogy harmincon nyitnak a részvényei?

- Remélem.

- Ha maga reméli, akkor az azt jelenti, hogy már el is intézte a barátaival. De vigyázzon: Gornt okos fiú. Nem fogja tudni elkapni.

- Dehogynem.

- Nem fog menni. És mi van az üzletünkkel?

- A Par-Connal? Természetesen áll még. Azt hittem, ezt már tisztáztuk egyszer.

Bartlett némi szelíd szemrehányást hallott ki Dunross hangjából.

- Gondolom, Quillant majd szétveti a méreg.

- Jól gondolja. Egyébként ő is itt van, ő is segít.

Bartlett meglepődött. - Miért?

Dunross csak némi hallgatás után válaszolt. - Quillan időnként olyan ostoba, mint hat pár rendőrcsizma, de... Nem tudom. Lehet, hogy kedveli magát.

- Menjen maga melegebb éghajlatra! - Bartlett hangjában sem volt harag. - Mit fog csinálni vele?

- Tettem neki egy ajánlatot. - Dunross elmondta. Bartlett felmordult. - Szóval a kétmilliómra keresztet vethetek?

- Persze. De az csak kétmillió, viszont a General Stores átvétele legalább ötmilliót hoz magának, a Struan-Par-Con fúzió pedig még többet.

- Ezt az ötmilliót komolyan mondja? - Igen. Öt magának, öt Caseynek.

- Hát ez óriási! Mindig is szerettem volna, ha megszerzi a lelépési pénzét - mondta Bartlett. Vajon mihez kezd most Casey, tűnődött. Mindig szeretett volna független lenni, most végre sikerült neki. Ez óriási! Tessék? - kérdezte: nem értette, mit mondott Dunross.

- Csak azt kérdeztem, nem akar-e beszélni vele? Nem túl könnyű lemászni, de most már nem látszik veszélyesnek.

- Nem - felelte határozottan Bartlett. - Csak mondja meg neki, hogy csókolgatom, és a többit majd inkább személyesen.

- Casey azt mondja, marad, míg maga ki nem szabadul. - Néhány másodperces szünet következett, - Orlanda is. Vele mi legyen? Akar vele beszélni?

- Nem, köszönöm. Bőven lesz még rá alkalom. Mondja meg mindkettőnek, hogy menjenek haza.

- Nem mennek. Úgy veszem észre, maga nagyon népszerű errefelé. Bartlett elnevette magát, felült és bevverte a fejét. A fájdalom egész gerincén végigcikázott.

Dunross rosszul érezte magát a szűk térben, klausztofóbia, hányinger környékezte, szinte fürdött a hideg verítékben. Nem látta Bartlettet, csak a hangját hallotta: erősnek, magabiztosnak érezte. Hooks kérte meg, hogy tartsa szóval, míg szusszannak egyet, hátha megsűrűsödött már körülötte a gáz. - A gáznál nem lehet tudni, tajpan, nagyon alattomos. Nem szabad, hogy elájuljon. Nemsokára szükségünk lesz a segítségére.

Dunross most nagy nehezen megfordult a szűk járatban, veszélyt érzékelt: valaki mászott utána lefelé, apró törmelékklavinák érkeztek felőle. Hooks volt az. Másfél méternyire Dunrostól megállt.

- Megvagyunk, tajpan. Most már jó volna, ha feljönne, majd leküldöm valamelyik emberemet.

- Megyek. Linc! El ne aludjon! Folytatjuk.

- Gond egy szál se, Mondja csak, Ian: lenne a tanúm?

- Szívesen - vágta rá Dunross. Szeretett volna ráordítani Bartlettre: melyik az? - Megtiszteltetés számomra.

- Köszönöm - hallotta Dunross Bartlett választát, s tudta, bármennyire fúrja is oldalát a kíváncsiság, ezt nem kérdezheti meg. Biztosra vette, hogy Bartlett úgyszólván megmondja. Bartlett azonban csak annyit mondott. - Köszönöm, nagyon köszönöm.

Dunross meglepetten elmosolyodott: tanul ez a Linc. Jó lesz egy ilyen társ. Egy perc és kirángatjuk!

Már indult visszafelé, mikor meghallotta: - Nem volna nagyszerű, ha összebarátkoznának? Vagy ez hiú ábránd?

Dunross nem volt biztos benne, hogy a kérdés neki szólt-e. - Hogy? - kiáltott vissza.

- Semmi - válaszolt Bartlett. - Sok munka vár még ránk a héten, Ian. Örülök, hogy lapátra tette Gorntot! - De még mennyire örülök, tette hozzá gondolatban. Jó lesz veled együtt manőverezni, építeni a közös Nemes Házat. De majd a körmödre nézek!

Mintegy kétméternyire oldalt és másfél méternyire fölötté Dunross nagy nehezen megfordult és elindult visszafelé.

Körülbelül hatméternyire a feje fölött Gornt és a többiek a járat alaposan kiszélesített bejárata mellett várakoztak. Keleten már pirkadt, keskeny sáv hasadt az égbolt felhőborításán. Végig az egész hegyoldalon folyt a kutatás, fáradt emberek ástak, kiabáltak, hallgatóztak. Hooks kimerülten kikászálódott az egyre mélyülő aknából. Ebben a pillanatban óriási robaj hallatszott a Po Shan Road felől. Mindenki odakapta a fejét. Magasan fent és kissé balra megmozdult a hegyoldal egy része. A zaj egyre erősödött, majd a Kotewall Road felsőkanyarulata mögül hatalmas víz- és sárhullám tört elő, s rohant egyenesen feléjük. Menekült mindenki. Az áradat egy pillanat alatt elöntötte a lejtőt, a romokat, a roncsokat. Gornt egy hatalmas H-gerendába kapaszkodott, a többiek, amibe tudtak. A bűzös zagyhullám átcsapott a fejük

fölött, de a következő pillanatban már le is vonult. Gornt térdig süppedt az iszapba, de erősen kapaszkodott a gerendába. Az áradat több ujjnyi iszapréteget terített mindenre. Hooks és a katonák kivergélődtek a sárból, pillanatnyilag minden másról megfeledkeztek.

Gornt nem.

Onnan, ahol állt, lelátott az aknába. Láta, hogy Dunross keze és feje kibukkan az iszap alól. A kezek fogást találtak. Az aknába még mindig csorgott az iszap, alul megrekedt valahol, kezdte megtölteni. Dunross keze megcsúszott, Iant kezdte beszippantani a híg kotyvalék, de ismét felküzdötte magát, kapaszkodott teljes erejéből.

Gornt csak nézte. Nem mozdult. A sár csak ömlött lefelé, szintje mind magasabbra emelkedett a járatban.

Dunross érezte, hogy megindul lefelé, nagyon erős volt a szívóhatás. Fuldoklott az iszapban, de keze szilárdan tartotta a fogást. Cipője orrát sikerült bedugnia egy részbe, kúszni kezdett fölfelé. Valahogy sikerült kitépnie magát a szivásból, megkapaszkodott a járat oldalában, most már viszonylag biztonságban volt, derékig kint a zagyból, ziháló mellel, kalapáló szívvel, öklendezve, remegő térddel. Kitérte szeméből és szájából a híg sarat, és kábán körülnézett. Aztán meglátta Gorntot: ott állt háromméternyire fölötte, egy nagyobb betondarabnak támaszkodva figyelte.

A gúnyos, kegyetlen mosoly, a nyílt gyűlölet és csalódottság láttán egy pillanat alatt összeszedte magát. Tudta, hogy fordított helyzetben ő sem cselekedett volna másként.

Vagy mégis?

Nem: én sem segitettem volna. Gorntnak? Soha. És akkor végre valahára beteljesedett volna Dirk Struan átka, az utánam jövőknek többé nem kellett volna foglalkoznia vele.

A pillanat elmúlt. Kitisztult a feje. Eszébe jutott Bartlett, s rémülten nézett lefelé. Ahol az akna volt, most csak egy nyálkás-izamos tócsa csillogott.

- Jézusom! Segííítséééé!- kiáltott. Hirtelen mintha elszabadult volna a pokol minden ördöge, sorra ugráltak le a gödörbe az emberek: tűzoltók, katonák, Hooks, lázas igyekezettel lapáttal, puszta kézzel és teljesen eredménytelenül próbálták kimeregetni az iszapot.

Dunross kivergődött, remegve megállt a gödör peremén. Gornt már eltűnt. A gödörben lévők néhány perc múltán felhagytak a meddő igyekezettel. Az iszap maradt.

KEDD

Dunross a Struan Building tetején lévő lakása panoráma ablakánál állt, és a kikötőt nézte. Csodálatos volt a napszállta, a látási viszonyok kitűnőek, az égbolt tiszta, csak egy-két vöröses árnyalatú gomolyfelhő úszott Kína fölött, keleten már lassanként alkonyodott. Odalent a kikötőben szokás szerint nagy volt a nyüzsgés, Kowloon tompán derengett a lenyugvó nap fényében.

Claudia Chen kopogott és benyitott, Casey lépett be. Arcára elszántság vésődött, rőtbarna haja színe akár az alkonyé. A gyász szinte éteri jelenséggé tette.

- Jó estét, Casey.

- Jó estét, Ian.

Nem volt szükség több szóra. Amit Bartlettől el lehetett mondani, már mind elmondták. Egész hétfő estig tartott, mire ki tudták emelni. Casey mindvégig ott várt a hegyoldalban. Aztán visszament a szállodába. Ma délelőtt idetelefonált, és most eljött.

- Iszik valamit? Teát? Kávét? Van bor is. És kevertem martinit.

- Egy martinit. Köszönöm, Ian - mondta Casey fahangon, a hangjából kicsendülő fájdalom szíven ütötte Dunross.

Casey leült a díványra. Dunross töltött neki, egy olívbogyót is pottyantott a poharába. - Ráérünk, Casey - mondta együttérzően. - Sietségre semmi ok.

- Igen, tudom. De megbeszéltük. Köszönöm. - Casey elvette Dunross kezéből a párás poharat, és megemelintette. - Zsosz.

- Zsosz.

Casey belekortyolt a jéghideg italba. Gépszerű volt minden mozdulata, mintha lélekben elszakadt volna önmagától. Kinyitotta a retiküljét, és egy nagy barna borítékot tett ki Dunross asztalára. - Ebben benne van minden információ, amit John Chentől kaptunk, és mindaz, amit felajánlott, hogy elmond. Nincs több példányunk belőle. - Egy pillanatra gondolkodott. - Maga biztos változtatott már a dolgokon, de hát akkor is... Tessék.

- Köszönöm. Linc kiadott valamit Gorntnak?

- Nem, nem hiszem. - Casey megint habozott egy kis ideig.

- A biztonság kedvéért én úgy veszem, hogy az információ egy része kiszivárgott.

- Értem. És akkor most beszéljünk a Par-Con és a Struan fúziójáról. - Casey vaskos iratköteget nyújtott át Dunrossnak. - Mind a hat példány alá van írva és le van pecsételve. Jogosult vagyok aláírni. - Casey hallgatott egy sort. - Volt egy megállapodásunk Linckel. A végrendeletben tíz évre ráruháztam a részvényeimmel együttjáró szavazataimat. Ő ugyanezt rögzítette a saját végakaratóban. Úgyhogy most én vagyok a Par-Con vezetője.

Dunross szeme kissé kitágult. - Tíz évre?

- Igen - felelte Casey színtelen hangon. Nem érzett semmit, nem akart semmit - csak zokogni és meghalni.

De most még nem engedhetem el magam, gondolta. Most még erősnek és okosnak kell lennem. Tíz évre. Lincnek részvénytöbbsége volt. Mihelyt hivatalossá válik a dolog, átküldöm a papírokat.

Dunross bólintott. A kis lakkasztalról odahozott egy ugyanolyan iratköteget, mint amelyet Casey vett elő. - Ezek itt a maga példányai, rajtuk van a hivatalos csopom. Ez meg itt - mutatott az iratköteg tetején heverő borítékra - a hajókkal kapcsolatos szerződés.

- Köszönöm, de most hogy megkapta ezt a forgólapot, erre már nincs szüksége.

- Akkor is. Így egyeztünk meg. - Dunross csak nézte, nézte Caseyt, csodálta a lelki erejét, Casey nem sírt akkor sem, mikor az iszaphullám levonulása után felment hozzá és elmondta, mi történt, csak bólintott kábán: - Várok. Megvárom, míg... Megvárom. - Orlanda ezzel szemben azonnal összeomlott. Szállodába vitette, küldött utána egy orvost is, hogy vegye gondjaiba. - Ez is benne van a pakliban. - Rendben van, köszönöm. De mondom, nem ragaszkodom hozzá.

- Akkor most más. Itt vannak a General Stores-zal kapcsolatos szándéknyilatkozatok. Tíz napon belül megküldöm magának a hivatalos dokumentumokat. Szükségem lesz a...

- De Linc nem tette le a kétmilliót.

- Dehogynem tette le. Szombat este, táviratilag. A svájci bankom tegnap megerősítette a pénz megérkezését, és hogy már át is utalták a General Stores Igazgatótanácsának. Ők elfogadták. Úgyhogy az üzlet ezennel perfekuálódott.

- Az sem számít, hogy Pug meghalt?

- Az sem. Az özvegye elfogadta az igazgató tanács javaslatát. Egyébként ők is nagyon jól járnak. Sokkal jobban, mint a Superfood ajánlatával.

- Se testem, se lelkem nem kívánja.

- Mikor lent voltam az aknában és Linckel beszélgettem, azt mondta, nagyon örül, hogy sikerült keresztülhajtani ezt a General Stores féle húzást. Betű szerint azt mondta: „Ötmillió? Ez óriási! Mindig szerettem volna, hogy Casey megszerezze a lelépési pénzét. Mindig szeretett volna független lenni, és

most végre az. Ez óriási!"

- De milyen áron! - fakadt fel Caseyből a bánat. - Linc mindig figyelmeztetett, hogy a lelépési pénz többbe kerül, mint amennyit hajlandó fizetni érte az ember. Hát igaza lett. Nekem pedig nem kell.

- A pénz az pénz. Maga most nem lát tisztán. Ezt Linc oda akarta adni magának, és oda is adta. Saját jószántából.

- Maga adta.

- Téved. Linc adta. Én csak segítettem magának, ahogy maga segített nekem. - Dunross ivott egy kortyot. - Tudnom kell, hova küldjem Linc hasznát. Ki a letéteményes?

- Egy bank, a First Central. A kurátor pedig én vagyok, meg a bank egyik embere. - Casey elgondolkozott. - Azt hiszem, az anyja az örököse, egyedül őt említi név szerint a végrendeletében. Megmutatta nekem. A volt feleségéről és a gyerekeiről már korábban gondoskodott, és fehéren- feketén kizárta őket az örökségből. Énrám csak a szavazati jog száll, a többi az anyjáié.

- Gazdag asszony lesz belőle.

- Ez rajta már nem segít. - Caseynek nagy erőfeszítésébe került, hogy ne fakadjon sírva és ne remegjen a hangja. - Beszéltem vele az este... Szegény teljesen odavan. Már jóval hatvan fölött jár, kedves asszony... Linc volt az egyetlen gyereke. - Hiába pislogott, kibuggyant a szeméből egy könnycsepp. Megkért, hogy szállíttassam haza a holttestét. Linc azt írta a végrendeletében, hogy hamvasszák el.

- Nézze, Casey - mondta gyorsan Dunross - talán el lehet intézni, hogy...

- Nem, nem, köszönöm, Ian. Már minden el van rendezve. Elintéztam. Én akartam elintézni. A repülőgép megkapta a felszállási engedélyt, mind megvannak a hivatalos papírok.

- Mikor indul?

- Ma este tízkor.

- Ó. - Dunrosst meglepte a dolog. - Kikísérem.

- Ne, köszönöm. A kocsit szívesen elfogadom, de arra semmi szükség, hogy...

- Ragaszkodom hozzá.

- Ne. Nagyon kérem, ne. - Casey könnyörögve nézett Dunrossra. Dunross csak egy pere múltán szólalt meg, - Mik a tervei?

- Még nem tudom... Azt hiszem, először gondoskodom a végakarát végrehajtásáról, lezárom az ügyeit. Aztán átszervezem a Par-Cont... megpróbálom úgy átszervezni, ahogy Linc akarta. Aztán... aztán, nem tudom. Ez az egész körülbelül egy hónap. Lehet, hogy azután visszajövök és újrakezdem, de az is

lehet, hogy küldök magam helyett valakit... Forrestert vagy valaki mást. Még nem tudom. Egy hónap múlva értesítem. Addigra minden letisztul. A számaimat ismeri, ha valami probléma adódna, hívjon nyugodtan.

- Mielőtt elmegy, valamit még el kell mondanom. Tegnap este nem akartam, úgy gondoltam, nem volna a legalkalmasabb pillanat. Lehet, hogy ez sem az, de... Közvetlenül az előtt, hogy otthagytam Lincet, megkérdezte, lennék-e az esküvői tanúja. - Dunross látva, hogy Casey elfehéredik, gyorsan folytatta. - Mondtam neki, hogy megtiszteltetésnek tartanám.

- És rólam beszélt? Engem akart elvenni? - kérdezte hitetlenkedve Casey.

- Magáról beszélgettünk.

- És Orlanda? Róla nem beszélt?

- Akkor nem. Nem. Előtte nagyon izgult miatta, mert az ő lakásán érte a katasztrófa, és nem tudta, mi történt vele. - Dunross figyelte Caseyt. - Amikor közöltem vele, hogy Orlandának nem esett baja, természetesen nagyon megkönnyebbült. Amikor viszont elmeséltem neki, hogy magát kis híján elkapta a csuszamlás, csaknem szívrohamot kapott. Aztán amikor már épp indultam visszafelé, hallottam, hogy azt dühnyögi: "Gondolom az csak hiú remény, hogy egyszer talán összebarátkoznak. Nem voltam biztos benne, hogy nekem mondta-e... Mialatt mi ástunk, sokat beszélgetett magában. Felhajtotta a martinit. - Én biztos vagyok benne, hogy magára gondolt, Casey.

Casey megrázta a fejét. - Kedves magától, Ian. De a nyakam rá, hogy Linc Orlandára gondolt.

- Szerintem maga téved.

Hallgattak. - Lehet. Na de összebarátkozni... - Casey Dunrossra nézett. - Maga összebarátkozna Quillannel?

- Én? Soha. De az más. Orlanda rendes lány. Komolyan.

- Biztos. - Casey tünődve nézett a poharába, ivott egy kortyot, de nem érezte az ízét. - Mi van Quillannel? Mi történt vele ma? Sajnos, semmit sem hallottam. Mit csinált vele? Azt láttam, hogy a Struan papírok 30,01-en zártak, de... Többet nem nagyon tudok.

Dunrosst hirtelen melegség járta át. A Kotewall Road-i katasztrófa miatt a kormányzó úgy rendelkezett, hogy a tőzsde egész hétfőn maradjon zárva. És a bankok is, mintegy a gyász jeleként. Ma reggel tízre a Bank of China pénze szerte a kolónián ott volt betárolva az összes bankfiókban. A roham tüze kihuny. Délután háromra már sorban álltak az ügyfelek, akik vissza akarták tenni a pénzüket.

Gornt közvetlenül a tízórás nyitás előtt hívta Dunrosst. - Elfogadom - mondta.

- Nem is alkuszik?

- Nem kérek magától kegyelmet, mint ahogy maga se számíthat kegyelemre tőlem. A papírok már úton vannak. - Megszakadt a vonal. - Mi van Quillannel? kérdezte most újra Casey.

- Megegyeztünk. Huszonnyolcon nyitottunk, de hagytam, hogy ő tizennyolcon vásárolja vissza - válaszolta Dunross.

Caseynek leesett az álla. Önkéntelenül is gyors fejszámolást végzett. – De hát így alig kétmillióval megússza! És az a kétmillió Linc kétmilliója!

- Lincnek beszámoltam az egyezségről, és hogy ez neki kétmilliójába kerül, de csak nevetett. Aztán elmondtam neki, hogy a kétmillió veszteséget bőségesen ellensúlyozza a General Stores és a ParCon-féle fúzió körülbelül húszmillió haszna. - Dunross figyelte Caseyt, próbálta felmérni. - Azt hiszem, ez a kis bánatpénz igazságos.

- De ugye nem akarja azt mondani nekem, hogy simán kiengedte a markából Gorntot?

- Azt azért nem. Visszaszereztem tőle a légitársaságomat, az All Asia Airt.

- Vagy úgy. - Casey megborzongott: eszébe jutott a történet, miszerint egy karácsonyeste Gornt és az apja váratlanul megjelent a Nagy Házban. Belehasított a szomorúság. – Megtenne nekem valamit?

- Természetesen. Feltéve, hogy nem Gorntól van szó.

Casey azt akarta kérni Dunrosstól, hogy intézze el, hogy Gorntot bevegyék a választmányba és kapjon egy páholyt. De ezek után nem kérte. Tudta, hogy hiába tenné.

- Miről volna szó?

- Semmiről. Meggondoltam magam. Megyek, Ian. - Casey fáradtan, rettentően kimerülten felállt. Remegett a térde. Egész teste sajgott. Kezet nyújtott. Dunross ugyanazzal a kecses mozdulattal csókolta neki kezét, mint akkor ott este a Hosszú Galérián, mikor döbbenetesen vette észre a képmás szívébe döfött kést. Hirtelen egyszerre tolt fel benne minden fájdalom, legszívesebben sikoltozni szeretett volna, kikiabálni, hogy mennyire gyűlöli Hongkongot és a hongkongiakat, akik így vagy úgy, de felelősek az ő Lincje haláláért. De nem szólt semmit.

Majd később, parancsolt magára akarateréje végső foszlányaival. Ne törj össze. Ne hagyd el magad. Bízz magadban. Most már muszáj... Linc örökre elment.

- Hát akkor, viszlát nemsokára, Casey.

- Isten áldja, Ian - mondta Casey, és távozott.

Dunross sokáig meredt üres tekintettel a becsukott ajtóra, aztán felsóhajtott, és megnyomta a berregő gombját.

Néhány másodperc múltán bejött Claudia Chen. - Jó estét, tajpan - mondta a rá jellemző, lényéből sugárzó melegséggel. - Befutott néhány hívás, amivel foglalkoznia kellene... A legfontosabb, hogy Duncan úrfi szeretne ezer hongkongit kölcsönkérni.

- Mi a fenére kell az neki?

- Úgy vettem ki a szavaiból, hogy szeretne egy gyémántgyűrűt venni egy bizonyos hölgynek. Megpróbáltam kiszedni belőle az illető hölgy nevét, de nem volt hajlandó kiböki.

Jóságos ég, a Sheila! gondolta Dunross. ahogy eszébe jutott, miket mesélt a fia arról a lányról. Sheila Scragger, az angol ápolónő, aki együtt töltötte a nyarat Duncannel Ausztráliában, a Paldoon nevű birtokon. - Hát egy ezresért nem tud nagyon nagyot venni. Mondja meg neki, hogy ha akar valamit, tőlem kérje. De nem is! Várjon csak! - Gondolkozott egy percet. - Adja neki oda azt az ezrest a kiskasszából... Mondja meg neki, hogy a kamat havi három százalék, fedezetként pedig adja írásba, hogy az összeget havi száz dollár erejéig maga lefoghhatja a zsebpénzéből. Ha belemegy, sokat tanul belőle. Ha nem fogadja el ezeket a feltételeket, odaadom neki az ezrest, de azért záros határidőn belül meg kell adnia.

Claudia Chen bólintott. - Szegény Casey... - mondta szomorúan. - Egészen összetört.

- Igen.

- Itt vannak a hívások, tajpan. Linbar telefonált Sydneyből, kéri, hogy ha lesz egy perce, hívja vissza. Úgy érzi, sikerült visszakampóznia a Woolarát.

Dunross hitetlenkedve kapta fel a fejét. - Megáll az ész!

- Mr. Alastair, az édesapja és szinte az egész család gratulált. Trusslert vissza kellene hívni Johannesburgban, azt mondja, a tóriumról van szó. - Claudia Chen horkantott egyet. - Mrs. Gresserhoff csak azért szolt ide, hogy elköszönjön.

- Mikor indul? - kérdezte közömbös hangon Dunross, tudta, melyik géppel megy Riko.

- Holnap az első JAL-géppel. Ez a szerencsétlen Travkin... Annyira sajnálom.

- Én is. - Travkin meghalt az éjjel. Dunross napközben többször is meglátogatta, de az idomár a szombati baleset óta egyszer sem nyerte vissza az eszméletét. - Sikerült már kinyomozni, hogy ki a legközelebbi hozzátartozója?

- Nem. Nem volt se állandó barátnője, se senkije. Jacques intézkedik a temetéséről.

- Rendben. Ez a legkevesebb, amit megtehetünk érte.

- Lovagol szombaton?

- Még nem tudom. - Dunross elgondolkozott. - Juttassa eszembe, hogy beszéljek a választmányi tagokkal. Az ötödik futamot Travkin-díjnak kellene elnevezni... amolyan tiszteletadásként.

- Meglesz. Ez nagyszerű volna! Én nagyon szerettem.

Dunross az órájára pillantott. - A következő kuncaftom lent van már?

- Igen.. .

- Akkor jó - mondta Dunross. Az arca nem árult el semmit. Lement egy emelettel lejjebb, az irodájába. - Jó napot, Mr. Choy. Miben állhatok rendelkezésére? - Levélben már kondoleált neki Négyujjú Vu halála miatt.

Paul Choy önkéntelen mozdulattal megtörölte izzadó tenyerét. Az első lépés miatt jöttem, Mr. Dunross. Elnézését kérem, hogy tegnap el kellett halasztanunk, de... szóval a viaszlenyomat. Passzol?

- Előbb szeretném tudni, hogy most, miután Négyujjú Vu össze vált, ki birtokolja a félpénzt.

- A Vu család, Mr. Dunross.

- És a Vu család melyik tagja? - kérdezte Dunross szándékosan hangosan és durván. - A félpénz egyvalakinek a birtokában volt, aki nyilván egyvalakinek adta tovább. Kinek?

- Nekem. - Paul Choy rebbenéstelen szemmel állta Dunross tekintetét, nem mutatott félelmet, noha a szíve úgy vert, mint még soha, Még annál is jobban, mint aznap éjjel ott a dzsunkán, a fiatal Farkasember vérével a kezén, a megcsonkított, félhalott embert szorongatva, miközben az apja ordítva követelte, hogy taszítsa a vízbe a szerencsétlent.

- Ezt még bizonyítania kell.

- Elnézését kérem, tajpan, de nekem semmit sem kell bizonyítanom - válaszolta magabiztosan Paul Choy. - Nekem csak be kell mutatnom a félpénzt, és meg kell mondanom, miféle szívességet kérek. Titokban. A megállapodás úgy szól, hogy minden titokban történik. Ha én bemutatom a valódi félpénzt, a Nemes Ház és az ön arca...

- Tudom - csikorogta Dunross. - Hát maga tudja-e?

- Tessék?

- Kínában vagyunk. Kínában sok érdekes dolog történik. Azt hiszi, olyan hülye vagyok, hogy holmi régi legendákkal lóvá lehet tenni?

Paul Choy a fejét csóválta, elszorult a torka. - Nem, ilyesmiről szó sincs. Én egyáltalán nem nézem hülyének, tajpan. De ha bemutatom a félpénzt, ön teljesíteni fogja a kérésemet.

- És mi volna az?

- Először szeretném tisztázni, elismeri-e, hogy a félpénzem valódi, hogy egyike-e a négy eredeti félpénznek. Szerintem valódi.

- Igen?

- Igen.

- És azt tudja-e, hogy ezt a félpénzt Phillip Chentől lopták?

Paul Choy rámeredt, de gyorsan összeszedte magát. - Én ezt az érmét Négyujjú Vútól kaptam. Ez nem lopott holmi. Az apámtól származik. Az apámtól kaptam.

- Vissza kell adnia Phillip Chennek.

- Látta ön valaha is nála ezt az érmét, Mr. Dunross?

Dunross megbeszélte már a félpénz dolgát Phillip Chennel. Semmilyen módon nem tudja bizonyítani, hogy a félpénz a magáé? - Sehogy, tajpan, semmilyen módon - tördelte a kezét Phillip Chen.

Dunross továbbra is szemöldökét összevonva nézett Paul Choyra.

- Ez a félpénz Phillip Chen tulajdona.

Paul Choy fészkelődni kezdett. - Négy félpénz volt, tajpan. Phillip. Chennél nyilván egy másik félpénz volt. Ez a félpénz az apámé volt. Emlékszik, mit mondott apám Aberdeenben?

Dunross szótlánul, vasvilla szemekkel meredt Paul Choyra, próbálta nyugati módra kizökkenteni. Paul Choy megingott kissé, de állta a tekintet. Érdekes, gondolta Dunross. Kemény, okos kis csirkefogó vagy. Most már csak az a kérdés, hogy kit tisztelhetek a személyedben: Aranyfogú Vúnak, Négyujjú legidősebb fiának küldöncét, vagy loptad a félpénzt. és a saját szakálladra jöttél hozzám? Szándékosan nem szólalt meg, a csöndet ellenfele megingatására és álláspontja átgondolására használta. Abban a pillanatban, amint Paul Choy tegnap felhívta, már tudta, mit akar. De hogyan kezeljem? Négyujjú Vu még ki se hült, és máris itt az új ellenfél: erős, jól képzett, nem ijed meg a saját árnyékától. De akkor is: mindenkinek van gyenge pontja, neki is kell lennie. Nekem is van. Például Gornt, Vagy esetleg Riko. Jaj, Riko... Mi van ebben a lányban, ami úgy megfogott?

Most ne foglalkozz vele! Inkább azzal törődj, hogyan szerzed vissza a félpénzt, mielőtt teljesítenéd a szívességet.

- Feltételezem, hogy elhozta a félpénzt. Akkor menjünk nyomban a fémvizsgálóhoz. - Felállt, de csak próbára akarta tenni Paul Choyt.

- Elnézését kérem, Mr. Dunross. De sajnós nincs nálam. - Paul Choy úgy érezte, menten kiugrik a szíve, a bőrszík hurokként szorult a nyakára, a félpénz beleégett a bőrébe. - Elnézését kérem, de ezt nem tartom jó elképzelésnek.

- Szerintem pedig nagyon is az! - csattant fel Dunross, továbbra is nyomás alatt tartva a fiatalembert. - Jöjjön, akkor elmegyünk érte. Jöjjön!

- Nem. Sajnálom, tajpan, de nem. - szögezte le Paul Choy udvariasan, de határozottan. - Mit szólna a jövő héthez? Mondjuk jövő hét pénteken. Most már nincs ok a sietségre.

- Pénteken nem leszek Hongkongon.

- Tudom, Mr. Dunross, Japánban lesz. De nem tudna ott-tartózkodása idején szakítani számomra egy órát? Bármikor, amikor Önnek alkalmas. És akkor elmehetnénk egy szakértőhöz.

Dunross szeme összeszűkült. – Úgy veszem észre, elég sok mindenről tud, Mr. Choy.

- Errefelé nem nehéz tudomást szerezni a dolgokról, Mr. Dunross. Japán mindkettőnknek sokkal inkább megfelelne. Ott egyenlő felekként tárgyalhatnánk, és sokkal kisebb volna az esetleges... manipuláció esélye.

- Úgy érzi, hogy itt nem egyenlő felekként tárgyalunk?

- Nem, erről szó sincs, tajpan. De mint ön is említette, itt Kínában vagyunk, és Kínában sok különös dolog megesik. Négyujjú Vu társasága is sok összeköttetéssel rendelkezik. Ez a félpénz azonban egy egyszeri alkalom... és ennek megfelelően kell kezelni. Én legalábbis így gondolom.

Paul Choyt mostanra már kiverte a veríték, s magában hálát adott az égieknek, hogy az eredeti megállapodás szerint mindent titokban kell tartani. Mióta hazaszállította Négyujjú Vu holttestét, egyfolytában manőverezett, hogy megfelelő pozíciót vívjon ki magának a családban. Nagy nehezen el is érte, amit akart, azt a különleges státust, amit a maffiában consiglierének neveznek: afféle főtanácsadója lett Aranyfogú Vúnak, a legidősebb fiúnak, immár a Tengerjáró Vu családtag szerinti fejének. Ezek is vagyunk, gondolta most újra feltoluló félelemmel: kínai maffiózók. Vagy talán nem tapad vér az én kezemhez is? Ott voltam egy ópiumcsempész hajón. Vajon mit tud Aranyfogú, amiről nekem nincs tudomásom?

- A legteljesebb mértékben megbízhatsz bennem - mondta bátyjának, a jövőjéért harcolt.

- Sajnos, nincs sok választásom, feltérképezetlen vizeken hajózom. Minden támogatásra szükségem van. A te szakértelmed nagyon értékes - mondta Aranyfogú - a maga előkelő angol kiejtésével, mikor tárgyalásaik végső szakaszához értek.

- Gondolom, össze tudnánk dolgozni.

- Öntsünk tiszta vizet a pohárba, öcsém. Mi ketten diplomás emberek vagyunk, a többiek nem azok. Szükségünk van egymás segítségére. A Tengerjáró Vu családot modernizálni kell. Ezt egyedül nem tudom végrehajtani. Komoly segítségre van szükségem... Éveken át csak a gyönyörűcsónakok felügyeletével foglalkoztam, ez nem épp a legmegfelelőbb előgyakorlat. Állandóan kérleltem apánkat, de hát te is ismerted... Még egy lány óradíját sem változtathattam meg az engedélye nélkül. Hiába volt csak négy ujja, minden hajón, minden tranzakción rajta tartotta a kezét.

- Ez igaz. Viszont ha a kapitányai is egyetértenek a változtatásokkal, egy éven belül a tiéd lehet egész Ázsia legolajozottabban működő kínai szervezete.

- Pontosan ezt akarom. Pontosan ezt.

- Az ópiummal mi legyen?

- A Tengerjáró Vu család mindig szállította.

- És a fegyverek?

- Miféle fegyverek?

- Úgy hallottam, Négyujjú Vu be akart szállni a fegyverkereskedelembé.

- Nem tudok semmiféle fegyverektől.

- Szabaduljunk meg ettől az ópium-heroin bulitól. Én azt mondom, kábítószernek a közelébe se menjünk. Igaz, hogy apánk össze akart állni azzal a két hapsival. Csempész Júnnel, meg Fehér Por Lível?

- Ez csak pletyka. Gondolkozni fogok a javaslatodon. Egy valamit azonban tisztázzunk: most már én vagyok a flották kapitánya és a Tengerjáró Vu család feje. A döntésem megfellebbezhetetlen. Időnként konzultálni fogunk. Te leszel a consigliere, de dönteni én döntök, Példának okáért hallottam egy ügyes húzásodról, amit az ő engedélye nélkül hajtottál végre a tőzsdén. Briliáns ötlet volt, de ilyesmire többé nincs szükség. A jövőben az ilyesmit előre meg kell beszélned velem.

- Rendben van. Mostantól fogva azonban a magam szakállára is részt veszek az üzleti életben. Kiléptem Gornttól. És amire külön megállapodást kötöttem Négyujjúval, azt jogom van folytatni.

- Miféle külön megállapodást?

- Pénteken adott nekem kölcsön kétmilliót, hogy forgassam meg a tőzsdén, úgy állapodtunk meg, hogy a haszon tizenhét és fél százaléká az enyém. De most az egészet akarom.

- Ötven százalék.

- Kilencven. Ahogy jelenleg állnak a dolgok, engem semmi sem köt Hongkonghoz. Még ha elfogadnám is az ötven százalékot, ha eladnám a papírjaimat, amelyekről egyébként csak én tudom mik azok, még úgy is kapnék értük hárommillió amerikai dollárt.

Némi alkudozás után megállapodtak hetven százalékban úgy, hogy Aranyfogú harminc százalékát egy svájci bankban kell deponálni.

- Úgy tippem - mondta Paul Choy - hogy egy-két napig ég fölfelé mennek az árfolyamok, akkor elpasszolom a papírokat. Én döntöm el mikor. Benne vagy?

- Benne. Jól áll neked a Hasznos név, öcsém, jobban illik rád, mint a Paul. Én inkább megmaradok a Hasznos mellett. Milyen megállapodásod volt még Négyujjúval?

- Egy valami volt még, de megesketett, hogy erről soha senkinek nem beszélek. Véresküt kellett tennem rá. Tiszteletben kell tartanom az akaratát.

Aranyfogú Vu nagy kelleetlenül rábólintott.

Paul Choy most, hogy mindezt felidézte magában, növekvő önbizalommal várta Dunross válaszát.

Gazdag vagyok. Aranyfogútól megkaptam mindazt a hatalmat, amire szükségem van, van amerikai útlevélem, megyek Hawaiiiba, Japánban van rá esélyem, hogy túljárjak a tajpan eszén... De nem, ez azért túlzás, okosabb Ő annál, viszont ott talán találok egy becsületes fémművest, s egyszer és mindenkorra bebizonyítom, hogy a félpénzem valódi.

- Japánban megfelelne önnek, tajpan? - kérdezte ismét.

- Hallom, hogy egy vagyont vágott zsebre a tőzsdén.

Paul Choy szélesen elvigyorodott, váratlanul érte a megjegyzés. - Igen, tajpan. Körülbelül öt és fél millió amerikai dollárral lettem gazdagabb.

Dunross füttyentett. – Kétheti munkáért nem is rossz, Hasznos Choy. Még a tizenöt százalékos adót leszámítva sem tette hozzá ártatlanul.

A fiatalember beleesett a csapdába. - Hogyhogy? Én amerikai állampolgár vagyok, az USA törvényei szerint adózom! - Néhány pillanatra elgondolkodott. - Volna egy-két ötletem, ami... hogy is mondjam csak... - azt hiszem, köthetnénk egy mindkettőnk számára előnyös megállapodást.

Összeszűkült a szeme; Dunross óvatossága fokozódott.

- Apám megbízott önben - folytatta Paul Choy. - Régi barátai voltak egymásnak. Arra gondoltam, hogy esetleg örökölhetném tőle ezt a rangot... Hogy idővel kiérdemelhetném.

– Adja ide a félpénzt, és én rengeteg szívességet teszek magának.

- Én azt mondom, haladjunk inkább sorjában, tajpan. Először állapítsuk meg, valódi-e a félpénzem. Japánban. Rendben van?

- Nincs. Vagy itt, vagy sehol! - Dunross elhatározta, hogy kockáztat. Paul Choy szeme már csak egy pengevékony rés volt. Hirtelen ő is elszánta magát. Benyúlt az inge alá, elővette, és az asztalra tette az érmét. - Zsin-kua nevében folyamodom a Nemes Ház tajpanjához. Dunross hosszú ideig szótlanul meredt a félpénzre. - Mit kér?

- Először is az öreg barát státust, ugyanolyan, mint Négyujjú Vúé volt, annak összes vonatkozásával együtt. Másodszor: egy helyet a Struan igazgatótanácsában, négyévi időtartamra, ugyanolyan fizetéssel, mint a többi igazgatóé... Az arc kedvéért vásárolok még annyi Struan-részvényt, hogy összesen százezer legyen. - A feszült csendben egy izzadáscsepp lecsöppent Paul Choy álláról. - Harmadszor: létrehozunk egy közös vállalatot, fele-fele alapon, egy gyógyszergyárat, hatmillió amerikai dolláros alaptőkével. A felét harminc napon belül leteszem.

Dunross értetlenül nézett rá. - Az meg minek?

- Ázsiában hatalmas piaca van a gyógyszereknek. Az ön gyártási és az én piackutatási ismereteimmel egy vagyont kereshetünk. Megállapodtunk?

- Ez minden? Ez az összes kérése?

- Van még három.

- Csak három? - kérdezte Dunross egy megsemmisítő pillantás kíséretében.

- Három. Először is jövőre megnyitok egy másik tőzsdét.

- Mi csinál? - esett le Dunross álla.

Hasznos Choy elvigyorodott és megtörölte izzadó homlokát. Egy másik tőzsdét. Egy kínai tőzsdét, amelyet kínaiak vezetnek.

Dunross felkacagott. - Magának aztán van vér a pucájában, Hasznos Choy! Egyébként nem rossz ötlet. Na és tőlem mit akar? - Csak egy régi barát jóindulatú támogatását, hogy ne hagyja, hogy a nagymenők keresztbe tegyenek nekem.

- Ötven százalékért.

- Nagyon kedvező bizalmas megállapodásért. A nagyon kedvezőt garantálom. Ezen kívül - ütötte tovább a vasat Paul Choy - szeretném, ha bemutatna Lando Matának és közölné vele, hogy támogat a szerencsejáték és aranymonopóliumért rendezendő versenytárgyaláson. Megegyeztünk?

- Három kérésről beszélt. Mi az utolsó?

- Három év múlva választmányi tagság a Turf Clubban. Szavamat adom, hogy addig egymillió amerikai dollárt adományozok bármely jótékony célra, amit ön megnevez, támogatok minden jó ügyet, és esküszöm: annyira megkönnyítem a dolgát, amennyire csak lehet.

Paul Choy megint megtörölte az arcát. - Végeztem.

Dunross elgondolkodott. - Ha a félpénz valódi, a Lando Matára vonatkozó kérés kivételével hajlandó vagyok mindet teljesíteni.

- Nem. Az is benne van.

- Nem fogadom el.

- Nem kértem semmilyen törvénytelen dolgot, semmi olyat, amit ne tudna...

- Lando Matáról szó sem lehet!

Paul Choy felsóhajtott. Kezébe vette a félpénzt, nézegetni kezdte. - Ha így gondolja, akkor kérem, felejtse el mindazt, amit mondtam, mert akkor inkább azt kérem, amit Négyujjú Vu kért volna. A félpénz még nálam van. mondta. Elszánta magát, hogy kijátssza az utolsó ütőkártyáját is.

- És?

- És akkor kénytelen belemenni mindenbe: kábítószer- és fegyverügyletekbe, minden olyasmibe, amit megvet. De a szavát állnia kell. Sajnálom, de ez így van, tajpan. - Visszadobta a félpénzt az asztalra. - Öné a választás.

Dunross nem tudta, mit tegyen. A kérés csokor nagyon okosan volt összeválogatva. Nem követelt tőle semmilyen törvénytelenséget, semmi rendkívülit. Okos fiú ez a Paul Choy. Nagyon okos. Négyujjú Vút már kiismertem, gondolta, de ki ismeri ezt az ördögfattyat? Kábítószerügyletekbe nem megyek bele, ezt Ő is tudja.

Hogy időt nyerjen a gondolkodásra, a zsebébe nyúlt, elővette a kis selyemerszényt, és kitette a maga félpénzét az asztalra. Odatolta a másikhoz. Tökéletesen összeillettek.

Egyikük se vette észre, de mindketten nagyot sóhajtottak. Csak nézték a két félpénzt, amelyek immár elválaszthatatlanul összekapcsolták kettejüket. Dunross tudta, hogy felesleges, de azért meg akarta ejteni a fémpróbát. Egy percig a markában tartotta mindkét félpénzt. Mit csináljak ezzel a hetyke csirkefogóval? gondolta. Váratlanul új ötlete támadt.

- Rendben van, Hasznos Choy - mondta. - Hajlandó vagyok teljesíteni minden kívánságát, már ha a félpénz valódi, kivéve azt az egyet, hogy nem „megmondom” Landónak, amit kért, hanem „megkérem”. Rendben?

- Köszönöm, tajpan, nem fogja megbánni. - Paul Choynak hatalmas kő gördült le a szívéről. Egy névsort vett elő. - Ezen rajta van Hongkong összes fémművese. Kérem, válasszon. Én... ööö...- utána néztem, hétig mind nyitva van.

Dunross halványan elmosolyodott. – Maga nagyon biztos önmagában, Hasznos Choy.

- Csak igyekszem előre gondolkodni, Mr. Dunross.

Casey a Struan Buildingből kilépve a várakozó Rollshoz ment, Lim azonnal kinyitotta előtte az ajtót. Casey belesüppedt a puha hátsó ülésbe. Nem érzett semmit, nem tudott semmit, csak azt, hogy elemésztí a bánat s bármely pillanatban összeroppanhat. Még azt sem vette észre, hogy Lim óvatosan besorolt a sűrű forgalomba, s elindult a járműkomp felé

Közel állt a síráshoz. Rengeteg idő van még indulásig, gondolta.

Minden becsomagolva, kiküldve a géphez. A szállodából kijelentkeztem, a számláimat kifizettem, de még mindig rengeteg idő maradt.

Egy pillanatra átfutott rajta, hogy megállítja a kocsit, és gyalog megy tovább, de aztán úgy találta, hogy az még rosszabb lenne: se elkülönültség, se biztonság... És rettenetesen érezte magát. De ki kell ebből kászálódnom. Muszáj. Istenem, Linc... szegény Linc. Lim - szólt előre egy hirtelen támadt gondolat hatására - menjen fel a Peakre.

- Tessék?

- Csak hajtson fel a Peakre, a kilátóhoz, legyen szíves. - Casey kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezett hétköznapi hangon beszélni. - Még sosem jártam ott. Szeretném látni, mielőtt elutazom.

- Parancsára.

Casey hátradőlt, lehunyta a szemét. Könnyei végigperegtek az arcán.

90.

18 óra 45 perc

Már csaknem teljesen leszállt a nap. Odafent Lo Wúnál, a kolónia és Kína között elterülő határfalunál szokás szerint kínaiak tömege haladt át mindkét irányban a hídon. A híd alig ötven lépés hosszan ívelt át egy lassan csörgedező, sáros vizű kis patak fölött, ez az ötven lépés azonban egyesek számára több millió kilométerrel volt egyenértékű. Mindkét hídfőnél őrség posztolt, határőrség és vámhivatal működött, a közepén pedig egy kis sorompó zárta el az utat. A sorompó két oldalán a Kínai Népköztársaság két katonája, illetve két hongkongi rendőr állt. A híd pályatestén két vasúti sín pár húzódott végig.

A régi időkben megállás nélkül közlekedtek Kanton és Hongkong között a személyvonatok, mostanában azonban bármelyik irányból érkeztek is a sorompóhoz, megálltak, és az utasok gyalogszerrel mentek át a határ túloldalára. A szerelvények meg visszatolattak. A Kínából érkező tehervonatokat nem állították meg. Általában.

Nap, mint nap több száz helybeli kelt át a határon ugyanolyan természetességgel, mintha egy közönséges út másik oldalára mentek volna át. A földjeik, vagy a munkájuk megkövetelte, hogy a határ mindkét oldalán dolgozzanak. Nemzedékek óta éltek már így. Ezek a határvidékiek szívós, gyanakvó emberek voltak, irtóztak minden változástól, minden összeütközéstől, minden egyenruhától, s különösen a rendőröktől és minden idegentől. Idegennek, mint a kínaiak túlnyomó többsége, azt tekintették, aki nem falujukbeli volt. Számukra nem létezett a határ. Számukra nem is fog soha.

A Lo Wu-i híd - két másik átkelő állomással együtt - egész Kína egyik legkényesebb pontja volt. E két másik egyike Mau Kam Toh volt, itt érkeztek Kínából naponta a szarvasmarha- és zöldség szállítmányok egy rozoga hídon át. Ez a híd ugyanannak a pataknak a medre fölött vezetett át, mint a Lo Wu-i - ez a patak képezte a határvonal legnagyobb részét. A harmadik határátkelő a határ legkeletibb csücskén, egy Tau Kok nevű halászfalunál működött. A határt itt nem jelölte semmi, de a közmegegyezés szerint a falu egyetlen utcájának felezővonalán futott végig.

A Kínában élők kizárólag e három ponton át érintkezhetnek a Nyugattal. Minden a lehető leggondosabb ellenőrzés és megfigyelés alatt zajlott - mindkét oldalon. A feszültség és az örök modora úgy jelezte az éppen aktuális viszonyokat, akár egy barométer.

Ma egy kicsit idegesek voltak a határ kínai oldalán álló örök. Emiatt - nem tudván mire számítsen, a hongkongi oldal is ideges lett. Lehetett akármi: váratlan határzár, hirtelen invázió, mint az elmúlt évben... A kolónia Kína peremén egyen súlyozott. - És ezt tényként kell elfogadni - dünnyögte Smyth főfelügyelő. Ma különleges szolgálatra vezényelték ide. Nyugtalanul álldogált a tényleges határtól diszkrét, százméteres távolságra működő rendőrőrs előtt, nem akartak felesleges hullámokat kelteni azzal, hogy közvetlenül a határra telepítik. Jézusom, gondolta Smyth, hullámokat? Elég, ha Londonban fingik egyet valaki, és máris menekültek milliói indulnak meg errefelé... ha a határon túli hatalmasságok arra az álláspontra jutnak, hogy ez a parányi légmozgás sérti Kína méltóságát.

- Gyertek már, az ég szerelmére! - morogta türelmetlenül, Khaki zubbonya a hátához tapadt, szeme a Hongkongra vezető útra szegeződött. Az utat kátyúk tarkították, széles ívben elkanyarodott. Smyth egy-két perc múlva végre megpillantotta a távolban a közeledő rendőrautót. Nagy megkönnyebbüléssel ment elé, hogy fogadja. Armstrong szállt ki belőle. Utána Brian Kok. Smyth a lovaglopálcájával tisztelgett Armstrongnak, nem mutatta meglepetését. Brian Kok civilben volt, a szemében valamilyen különös üresség honolt. - Jó estét, Robert - köszönt Smyth.

- Jó estét, elnézést a késésért - mondta Armstrong.

- Ugyan, azaz egy-két perc... Nekem egyébként napszálltát mondtak. - Smyth nyugat felé fordította a fejét, hunyorgott: a nap még nem tűnt el teljesen a látóhatár mögött. Brian Kokra nézett. Csak nehezen palástolta megvetését.

A magas, jóképű kínai egy csomag cigarettát vett elő odakínálta Smythnek. Remegett a keze.

- Nem, köszönöm - utasította el fagyosan Smyth, Armstrong kivett egy szálát. - Azt hittem, felhagyott velem.

- Fel is hagytam, de aztán megint elkezdtem.

Brian Kok idegesen fölnevetett. - Tartok tőle, hogy miattam... Csak nagyon nehezen fogta vissza Crosse-t meg a vérebeit, hogy a torkomnak ne ugorjanak.

Egyikük sem nevetett.

- Várunk még valakit? Jön még valaki? - kérdezte Smyth.

- Nem hinném. Hivatalosan biztos nem. - Armstrong körülnézett. Szokás szerint most is állt körülöttük néhány szájtató, de mind amolyan véletlen szemlélőnek tűnt. - De azért valahol itt vannak. - Mind Armstrongnak, mind Smythnek meredezni kezdtek a nyakszirtjén a rövidre nyírt, vékony hajszalak. - Kezdheti.

Smyth egy okmányt vett elő. - Vu Csu-toj, alias Brian Kar-sun Kok, önt hivatalosan vádoljuk, hogy egy idegen hatalom javára kémtevékenységet folytatott öfelsége kormánya ellen. A hongkongi kitoloncolási rendeletnek megfelelően ezért hivatalosan kitiltom a hongkongi koronagyarmat területéről. Ha ennek ellenére visszatérne, figyelmeztetem, hogy ezt saját kockázatára teszi, és öfelsége kormánya vád alá helyezheti és bebörtönözheti. - Smyth komor arccal átnyújtotta az okmányt.

Brian Kok átvette. Úgy rémlett, eltart egy ideig, míg megemészti a látottakat és hallottakat. És most... És most mi lesz?

Smyth válaszolt. - Átballag ezen a szaros hídon a cimboráihoz.

- Eh? Hülyének néznek? Azt képzelik, elhiszem, hogy csak úgy elengednek? - Brian Kok Armstrong felé perdült.- Látod, Robert! Én mondom, hogy csak szórakoznak velem is meg veled is! Ezek engem nem engednek el! Ez holtbiztos!

- Szabad vagy, Brian.

- Szabad... Egy fenét. Tudom én, mire megy ki ez az egész. Abban a pillanatban, amikor már majdnem átérek, visszarángatnak.

Csak elhúzzák az orrom előtt a mézesmadzagot, Igaz? - Volt valami hátborzongató a hangjában, szája szögletében megült egy cseppnyi hab. - Naná! Ez csak egy mézesmadzag!

- Az ég áldjon meg, mondom, hogy szabad vagy! Elmehetsz! mondta határozottan Armstrong; nagyon szeretett volna már túl lenni ezen az egészen. - Eredj már, az ég áldjon meg! Tőlem ne kérdezd miért, de elengedtek. Menj!

Brian Kok hitetlenkedve megtörölte a száját, levegőt vett, mint aki szólni akar, de aztán mégis csak hallgatott néhány másodpercet. – Te... te hazudsz! Tudom, hogy hazudsz!

- Menj már!

- Jól van... megyek. - Brian Kok csak egy lépést tett, aztán megint. Sem Armstrong, sem Smyth nem mozdult. - Tényleg?

- Tényleg.

Brian Kok Smyth felé nyújtotta remegő kezét. Smyth előbb a kézre, majd Brian Kok szemébe nézett. - Ha rajtam áll, én agyonlövettem volna.

Brian Kok arcán gyűlölet suhant át. - Na és a maga különbulijai? Hogy mindenről leszedi a sápot, meg a...

- Ezt most hagyjuk! Kínában mindig is volt heung jau! - csattant fel Smyth. Armstrong idegesen bólintott: a negyvenezer jutott eszébe, amit szombaton feltett. - A kerekek megkenése ősi kínai szokás - folytatta dühtől remegve Smyth. - Az árulás viszont nem az. Fong-fong eredetileg, mielőtt átment a KO-ra, az én emberem volt. Maga pedig... akassza föl magát! És vonszolja már át magát ezen a mocskos hídon, különben én rugdosom át rajta!

Brian Kok megint szóra nyitotta a száját, aztán mégsem szólt. Komoran kezet nyújtott Armstrongnak. Armstrong kezet fogott vele, de mozdulatában nem volt barátság. - Ez csak a régi időknek szól, annak a Briannek, akit valamikor ismertem. Az árulókat én sem kedvelem.

- Tudom, hogy... tudom, hogy el voltam kábítva, de köszönöm. Brian Kok még mindig valamiféle trükkre gyanakodva hátrálni kezdett, aztán megfordult és rendesen elindult, de állandóan hátrafelé nézegetett, nem jönnek-e utána. Mikor bizonytalan lépteivel elérte a hídfőt, eszeveszett futásnak eredt. Lélegzetvisszafojtva nézték. A sorompónál álló rendőrök nem tartóztatták fel. A katonák sem. Mindkét oldalt előre figyelmeztették, hogy tegyenek úgy, mintha nem vennék észre. A vágányok két oldalán hömpölygő emberek - kerékpárosok, gyalogosok, kordéahajtók - rá se hederítettek. A sorompó túloldalára érve, hosszan kicsúszva megállt és visszanezett.

- Győzni fogunk! - kiabálta vissza ziháló mellel. - Vegyétek tudomásul, hogy mi fogunk győzni! Győzni fogunk! - Még mindig valamilyen cselből tartva behúzta a nyakát, és továbbrohant. Armstrongék még látták, hogy egy ott veszteglő szerelvény mellett egy kisebb csoport várja, de a távolság miatt az arcokat már nem ismerték fel. A híd környékén oldódni kezdett a feszültség. A nap már csaknem teljesen lenyugodott.

A rendőrőrs kis figyelőtornyában állva Roger Crosse erős távcsövén át szemlélte a fejleményeket. Úgy helyezkedett, hogy őt ne lehessen látni, Mellette, hasonlóképpen rejtve, a KO egyik embere csattogtatta teleobjektívvel felszerelt fényképezőgépét. Roger Crosse arca hirtelen elkomorodott. A Brian Kokot fogadó emberek egyike Cu-jan, az eltűnt milliomos volt.

A nap már a tengeren ült. Casey a Peak kilátójában állt, lába előtt ott terült el egész Hongkong; az erősödő szürkületben már mindenütt hunyorogtak a fények, a város egy része és Kowloon vérvörösben úszott, a többi feketében, fényesen ragyogtak az utcai lámpák:

Aztán eltűnt a nap, s leszállt az est, az igazi sötétség.

Casey azonban nem talált benne semmi szépet. Arca még mindig pergő könnyeitől volt nedves. Egy félreeső helyen könyökölt a korlátra. A többi nézelődő és a közeli buszmegállóban várakozók békén hagyták, lekötötte őket a maguk dolga.

- Egy vagyont kerestem ma, az összes istenekre!

- Nyitáskor rögtön vásárolni kezdtem, és megdupláztam azt a megcicerézett pénzemet!

- Ajíjje, én is ezt csináltam, de egész nap a bankban könyörögtem, hogy adjanak kölcsönt a papírjaimra.

- Hála érte az összes isteneknek, a Középső Birodalom kihúzta a csávából ezeket az eszetlen idegen ördögöket...

- Én meg húszért vettem a Nemes Házat...

- Hallottad, hogy a Kotewall Roadon megint kiástak két holttestet, és így már összesen hatvanhét halott van...

- Zsosz! De ami itt a tőzsdén történt, az valóságos csoda! Megint beteljesedett az öreg Vak Tung jóslata...

- Hallottad, hogy járt a nővérem, Harmadik Mosdóslány Fung, aki a Hatalmas Szállodában dolgozik? Ő meg a társai még akkor vásároltak, mikor szinte utánadobták a papírokat, és most mind milliomosok...

Casey nem hallott, nem látott semmit, porig sújtotta a bánat. Magányos emberek, szerelmespárok sétáltak el mellette. Az európaiak mind fényképezőgépekkel teleaggatott turisták voltak. Amennyire lehetett, elhúzódtólük.

- Valami baj van? szólította meg az egyik.

- Nem, nincs, köszönöm. - válaszolta fahangon, nem nézve a férfira, képtelen volt abbahagyni a sírást.

Abba kell hagynom, gondolta. Abba kell hagynom. Újra kell kezdenem. Újra kell kezdenem. Erősnek kell lennem, élnem kell. Önmagamért és Lincért. Meg kell őriznem őt és mindazt, ami az övé. És erősnek kell lennem, nagyon erősnek.

De hogyan?

- Nem fogom elhagyni magam - mondta fennhangon. Nem fogom. Gondolkoznom kell.

El kell gondolkoznom azon, amit a tajpan mondott. Nem a házasságról, nem Lincről. Hanem amit Orlandáról.

"Hiú ábránd, hogy egyszer összebarátkozzanak?" Tényleg ezt mondta volna?

Mit csináljak ezzel a nővel?

Temesd el. Elvette tőled Lincet. Ez igaz. Viszont ez benne volt a pakliban, abban a pakliban, amelyet én állítottam össze. Iannek igaza van, Orlanda nem olyan, mint Gornt... Linc volt az oka... ő szeretett bele, ő koslatott utána. Orlanda nem olyan, mint Quillan Gornt.

Quillan... És vele mi legyen? Gornt délután elment Caseyhez a szállodába, mindenben felajánlotta a segítségét. Casey megköszönte, de elhárította. - Nincs semmi bajom, Quillan. Ezt nekem kell megoldanom. És kérem, ne kísérvjen ki. Nagyon kérem. Lehet, hogy egy hónap múlva visszajövök. Akkor majd értelmesebben tud velem beszélni.

- Társul a Struannal?

- Igen. Igen, ez a szándékom. Sajnálom.

- Nem kell sajnálnia. Én figyelmeztettem. Ez azonban nem zárja ki, hogy visszatérte estéjén együtt vacsorázzunk. Rendben?

- Rendben.

Jaj, Quillan, mit csináljak veled?

Egy hónapig semmit. Ez a hónap Lincé. Teljesen. Meg kell védenem a keselyűktől.

Például Seymour Steiglerrel.

Seymour Steigler ma reggel beállított hozzá a szállodába. - Jóreggelt, Casey! Ha akarja, megrendelem a koporsót meg a...

- Már meg van rendelve. Minden el van intézve.

- Tényleg? Óriási. Na, akkor csak azt akarom mondani, hogy én már becsomagoltam. Jannelli majd kiviszi a cuccaimat, de én is idejében ott leszek a gépen, és akkor...

- Nem. Egyedül viszem haza Lincet.

- De hát Casey...! Rengeteg mindent meg kell beszélnünk! A végrendeletét, a Par-Cont. Most van rá időnk, hogy alaposan végiggondoljuk. Esetleg elnapoltatjuk az ügyletet, azzal is nyerhetünk valamicskét...

- Semmi sem sürgős. Majd Los Angelesben megkeresem. Vegyen ki néhány nap szabadságot, Seymour. Jövő hétfőre jöjjön vissza.

- Hétfőre! Az ég szerelmére, rengeteg a teendő! Egy évig is eltart, mire Linc ügyleteit kigabalyítjuk. Az első, hogy szerezzünk egy prima könyvelőt. Na és ott van az özvegye, meg a gyerekek, az asszony perelni fog a gyerekek nevében, naná, hogy perelni fog... na és itt van maga! Az ég áldja meg, itt magának is joga van egy nagyon csinos summára! Mi is perelni fogunk, elvégre hét éven át úgy éltek, mint férj és feleség.

- Seymour, maga ki van rúgva! Tűnjön el innét!

- Mi a fene ütött magába? Én csak a törvényes lehetőségeiről beszélek, maga meg...

- Süket maga, Seymour? Ki van rúgva!

- Engem nem lehet csak úgy kirúgni. Nekem jogaim vannak. Szerződéselem van!

- Maga egy piszkos csirkefogó. Megkapja a végkielégítését, ne féljen. De ha mostantól fogva bele meri ütni az orrát az ügyeimbe vagy Linc ügyeibe, gondom lesz rá, hogy egy vasat se kapjon. Egy árva centet se. És most tűnjön innen!

Most megint eszébe jutott, milyen elemi erővel robbant ki belőle a düh. Letörölte könnyeit. Mindegy. Ez egy piszkos csirkefogó. Örülök, hogy kirúgtam. Úgy jött, mint egy dögre leselkedő hiéna. A nyakam rá, hogy most elrohan az ex Mrs.Bartletthez, és felajánlja neki szolgálait. De nagyon valószínű, hogy ezt már meg is tette. Akármibe lefogadom, hogy találkozom még vele valamelyik bíróságon.

De ha a fene fenét eszik is, engem nem fog áthintázni. Mindenáron megvédem Lincet.

Ne törődj most azzal a trógerral, Casey. Ne foglalkozz most a jövővel, a jelenre koncentrálj. Mi

legyen Orlandával? Linc kedvelte... talán szerette is. Bár ez nem biztos. És nem is fogom megtudni soha.

Orlanda... Menjek el hozzá?

91.

20 óra 5perc

Orlanda a Mandarin Hotelben ült szobájában, és kibámult a sötétbe. Túltette már magát a gyászon... Ami Linckel történt, zosz, ismételte magában tízezredszer is. Zosz. Maradt minden a régiben. Kezdődik minden előről. Az istenek megint a szemembe kacagtak. Talán adódik majd még lehetőségem... természetesen adódik. Vannak más férfiak is... Jaj, istenem! Nem kell izgulni, minden olyan lesz, mint ennek előtte. Quillan azt mondta, ne féljek, az apanázsomat ugyanúgy megkapom...

Megcsörrent a telefon, meglepte. - Halló!

- Orlanda? Casey vagyok.

Orlanda meglepetten fölegyenesedett ültében. - Ma este elutazom, de előtte még szerettem volna találkozni magával. Lehetséges volna? Itt vagyok lent a hallban.

Az ellensége hívja? Miért? Gúnyolódni akar? De hiszen mindketten veszítették. - Igen, persze... - válaszolta tétován. - Nem volna kedve inkább feljönni? Itt mégis nyugodtabb. A 363-ban vagyok

- Megyek.

Orlanda villanyt gyújtott, és besietett a fürdőszobába, hogy megnézzze magát. Szomorú, kisírt szemű arcot látott - de öregedésre utaló jegyeket nem. Egyelőre nem. Az ember azonban előbb- utóbb megöregszik, gondolta megborzongva. Most viszont még elég egy kis fésülködés meg egy kis festék a szeme alá. Másra nincs szükség. Egyelőre.

Ne rágódj ezen! Az öregedés elkerülhetetlen. Légy ázsiai. Fogadd el olyannak, amilyen.

Belebújt a papucsába. Hosszúnak rémlett a várakozás. A szíve mintha meg-megakadt volna. Megszólalt a csengő. Kinyílt az ajtó. Látták egymás levertségét.

- Jöjjön be Casey.

- Köszönöm.

A szoba kicsi volt. Casey két kis bőröndöt vett észre az ágy mellett. - Maga is elutazik? - Mintha

valahonnan messziről hallotta volna saját hangját.

- A szüleim barátaihoz költözöm. A szálloda kissé... drága. A barátaim azt mondták, nyugodtan maradhatok náluk, míg nem találok magamnak egy lakást. Foglaljon helyet.

- De biztosítása azért van?

Orlanda szeme megrebbent. - Biztosításom? Nem, nem hiszem... Soha nem is... Nem, nincsen.

Casey felsóhajtott. - Eszerint mindene odaveszett.

- Zsosz. - Orlanda rándított egyet a vállán... Nem számít. Van egy kis pénzem a bankban, és Megvagyok. - Látta Casey arcán a bánatot, megsajnálta. - Casey... - mondta gyorsan - ...ami Lincet illeti... a Én nem akartam behálózni, nem törtem a fejem semmi rosszban. Eszembe sem jutott. De szerettem, igen, szerettem, és bármit megtettem volna, hogy feleségül vegyen. Én ebben nem találok semmi kivetnivalót. Őszintén hiszem, hogy csodálatos felesége lettem volna, mindent megtettem volna, hogy én legyek a világ legjobb felesége. Én szerettem Lincet... - Orlanda megint rándított egyet a vállán. - Ezt maga is tudja. Bocsásson meg.

- Igen, tudom. De nem kell bocsánatot kérnie.

- Amikor először láttam magát, tudja, Aberdeenben, aznap este, mikor az a tűz volt - folytatta Orlanda - arra gondoltam, milyen ostoba ez a Linc, hogy magát nem... - Sóhajtott. - Lehet, hogy múltkor volt igaza, Casey, és nekünk nincs miről beszélünk egymással. Most már biztosan nincs. - Elfutotta szemét a könny. Könnyei őszintesége Casey szemébe is könnyeket csalt.

Egy percig csak ültek egymással szemben, két nő. Aztán Casey elővett egy papír zsebkendőt, megtörölte a szemét. Rettenetesen érezte magát. Idejövetele nem oldott meg semmit. Most már szeretne volna minél előbb befejezni. aEgy borítékot vett elő. - Tessék, itt egy csekk. Tízezer amerikai dollárra szól, bármelyik...

Orlanda felszisszent. - Nekem nem kell a maga pénze! Nekem, nem kell semmi ma...

- Ezt nem tőlem kapja, hanem Linctől. Hallgasson meg. - Casey elmesélte, mit mondott Dunross a Bartlett-tel folytatott utolsó beszélgetéséről. Elmondta szóról szóra. Az emlék megint megkönnyeztette. - Ezt mondta Linc. Szerintem magát akarta feleségül venni. Lehet, hogy tévedek... nem tudom, de akkor is... Linc biztos úgy, akarta volna, hogy magának legyen valami lelé... szóval, hogy tudjon mibe kapaszkodni.

Orlanda szinte kibíráhatatlannak érezte a helyzet iróniáját. - Linc tényleg tanúnak kérte Dunrosst? Komolyan?

- Komolyan.

- És azt akarta, hogy mi legyünk barátnők?

- Igen - felelte Casey. Nem tudta, helyesen cselekszik-e, nem tudta, hogy Linc valóban ezt akarta-e

volna. Most azonban, ahogy ült itt, s látta ezt a fiatal, gyöngye szépséget, a nagy szemeket, a bársonyos bőrt, amelyhez nem volt szükség semmiféle kenceficére, látta ezt a tökéletes alakot, nem tudta hibáztatni sem Orlandát, sem Bartlettet. Én voltam a hibás, nem ők. Az pedig egészen biztos, hogy Linc nem hagyta volna egy fillér nélkül. Úgyhogy én sem tehetem. Linc miatt nem tehetem. Linc azt akarta, hogy legyünk jó barátok. Lehet, hogy sikerülne. - Mi volna, ha megpróbálnánk? - mondta. Nézze Orlanda, Hongkong nem magának való hely. Miért nem próbálkozik valahol máshol?

- Nem tehetem, Casey. Én ide vagyok szögezve. Nincs semmiféle képzettségem, egy nulla vagyok. Az érettségi bizonyítványom semmit sem ér. - Orlanda szeméből ismét kibuggyantak a könnyek. - Én... én... Bejárni naponta valahová, blokkolni... - Én abba beleőrülnék.

Caseynek hirtelen eszébe jutott valami. - Miért nem próbálkozik az Államokban? Segíthetnék magának munkát találni.

- Tessék?

- Igen... Esetleg valahol a divatszakmában... Még nem tudom pontosan, de megpróbálom.

Orlanda hitetlenkedve meredt rá. - Maga tényleg segítene nekem? - Igen. - Casey az asztalra tette a csekket és a névjegyet, s felállt.

Sajgott az egész teste. - Meg fogom próbálni.

Orlanda odalépett hozzá, megölelte. - Köszönöm, Casey... Köszönöm. - Casey viszonzta az ölelést. Összevegyültek könnyeik.

Most már teljesen besötétedett, a holdsarló erőtlen fénye csak nagy néha szivárgott át a vastag felhők között. Roger Crosse nesztelen léptekkel közelítette meg a kormányzósági palotát körülvevő magas kerítésben megbúvó félig meddig rejtett ajtót, s elővette kulcsát. Miután belépett, bezárta maga után, s mindvégig a sötétebb részeken maradván, gyors léptekkel végigsietett a gyalogúton: A házhoz érve megkerülte az épületet, átment a keleti frontra, leszaladt egy alagsori ajtóhoz vezető kurta lépcsőn, ahol egy másik kulcsot vett elő.

Ez az ajtó is ugyanolyan nesztelenül nyílt, mint a másik. Egy fegyveres őr, egy gurkha lépett elő mögüle. Lövésre készen tartott puskával. - Jelszót! - Crosse megmondta. Az őr tisztelgett és félreállt. A folyosó túlsó végén Crosse bekopogott. A kormányzó szárnysegédje nyitott ajtót. - Jó estét, főtanácsos úr.

- Remélem nem várattam meg.

- Á, nem, szó sincs róla. - A szárnysegéd ment előre. Egymásba nyíló cellák során értek el egy betonba ágyazott vastag páncélaajtóhoz. A szárnysegéd kulcsot vett elő, kinyitotta. Az ajtó roppant vastag volt. Crosse belepett, becsukta maga mögött, és bereteszte. Csak ekkor kezdett kiengedni. Itt, ezen a helyen tökéletes biztonságban volt a kíváncsi szemek és fülek elől. Ez volt a szentélyek szentélye, a legbizalmasabb megbeszélések lebonyolítására szolgáló tárgyalóhelyiség, amelynek betonfalát és kommunikációs berendezéseit a legmegbízhatóbb KO-s tisztek alakították ki - csupa brit - nehogy az ellenség valamilyen módon lehallgató berendezéseket telepíthessen a falakba, amelyeket a KO szakemberei azóta is hetente bevizsgáltak - sose lehet tudni.

A helyiség egyik sarkában egy roppant bonyolult rádió állt, amely a betáplált jeleket nyomban megfejthetetlen rejtejelekké modulálta. A modulált jelek innen a kormányzósági palota tetején magasodó antennarendszerre kerültek, onnan a sztratoszférába, onnan pedig a White Hallba.

Crosse bekapcsolta a készüléket. Megnyugtató zümmögés hangzott fel. – A miniszter urat kérem. Itt az Ázsia Egyes. - Nagy örömmel töltötte el bizalmas fedőneve kimondása.

- Tessék, Ázsia Egyes.

- A Brian Kokot, a kémzet fogadó társaság egyik tagja Cu-jan volt.

- Ne mondja! Eszerint lehúzzhatjuk a listáról.

- Mindkettejüket, miniszter úr. Ők most már el vannak szigetelve. Szombaton látták a disszidens Joseph Yút, amint épp átlépte a határt.

- A mindenségit! Azt hiszem, nem ártana, ha ráállítana egy figyelőcsoportot. Vannak emberei Sziangkiangban, az atomközpontjukban?

- Nincsenek, miniszter úr. Viszont Dunross állítólag egy hónap múlva Kantonban találkozik Yúval.

- Tényleg: mi van Dunross-szal?

- Lojális... de sose fog nekünk dolgozni.

- Sindersről mit tud mondani?

- Jól szerepelt. Biztonsági szempontból nem tartom kockázati tényezőnek.

- Ennek örülök. Az Ivanov?

- Délben kifutott. Szuszlov holttestét még nem találtuk meg. Hetekig is eltarthat, mire azt a romhalmazt átrostáljuk. Könnyen lehet, hogy nincs is egy darabban. Most, hogy Plumnak is befellegzett, újra kell gondolnunk a Szevrint.

- Az egy nagyon jó terv, Roger. Az ilyet nem szokás csak úgy leállítani.

- Tudom, miniszter úr. Valószínűleg a másik oldalon is így gondolják. Ha majd Szuszlov utódja megérkezik, kipuhatom, mi a szándékuk, és annak ismeretében majd kialakítunk valamilyen tervet.

- Helyes. DeVille-lel mi van?

- Áthelyezik Torontóba. Kérem, informálja a kanadai lovas csendőrséget. Akkor most mondanám az anyagajót. - A személyzete ötezeröttszáz tengerész és tengerésziszt, 83 350 tonna, csúcssebessége hatvankét csomó, negyvenkét F-4-es Phantom II., mindegyik nukleáris töltet hordozására képes, két Hawks Mark V. Érdekesség, hogy a jobb oldalán felállított SAM- rakétaütegen kívül más védelmi berendezése

nincs is...

Crosse folytatta jelentését. Nagyon elégedett volt önmagával. Szerette a munkáját, élvezte, hogy otthon van mindkét oldalon. Mind a hármon! figyelmeztette magát. Igen: hármas ügynök vagyok, pénzem, mint a pelyva. Egyik megbízóm sem bízik meg bennem teljesen, de nem tudnak nélkülözni, és csak imádkozni tudnak, hogy az ő oldalukon állják - ne a másikon.

Pedig néhanapján szinte már magam sem tudom, gondolta, s elmosolyodott.

A Kai Tak várócsarnokában Armstrong az információs pultnál állt, nehézkesen rátámaszkodott; pocsékul érezte magát. Mint rendesen, most is nagy volt a tolongás. Egyszer csak meglepetésére Peter Marlowe-t pillantotta meg, amint Fleur, és a babákat, kis táskákat szorongató két gyerek társaságában felé tart. Fleur Marlowe arca sápadt és megviselt volt. Marlowe-é szintén. Mindkét kezében bőröndöket cipelt.

- Jó estét, Peter - köszönt rá Armstrong.

- Jó estét, Robert. Ilyen sokáig tart a műszak?

- Á, nem, csak Maryt kísértem ki. Elutazott egy hónapra Angliába nyaralni. Jó estét, Mrs. Marlowe. Sajnálattal hallottam, hogy...

- Köszönöm, főfelügyelő úr, már egé...

- Binkokba megyünk ám - szólt közbe négyéves kislánya. – Az Bájföldön van.

- Eredj már, te buta! - szólt rá a nővére. – Nem Binkok, hanem Bunkok, és nem Bájföldön van, hanem Kínában, tudd meg. - Armstrongra nézett, és fontoskodva hozzátette: - Mi is nyaralni megyünk. A mama beteg volt.

Peter Marlowe fáradtan elmosolyodott, nagyon nyúzott volt az arca. - Bangkokba megyünk egy hétre, Robert, Fleur miatt, hogy pihenjen egy kicsit. Az öreg Tooley doki azt mondta, most a pihenés a legfontosabb. - Elhallgatott, mert a két gyerek civakodni kezdett. - Lesz csönd rögtön! Drágám - szólt a feleségéhez... kezeld a jegyeket. Mindjárt jövök utánatok.

- Jól van. Gyertek. És viselkedjeteK rendesen! - Fleur Marlowe elindult a két kislánnyal.

- Tartok tőle, hogy nem lesz neki valami nagy nyaralás - mondta Peter Marlowe, és lehalkította a hangját. - Egy barátom megkért, hogy adjam át magának: a narkófünökök macaui találkozására e hét csütörtökén kerül sor.

- Nem tudja, hol?

- Nem, viszont az egyik állítólag Fehér Por Li. És van egy amerikai is, Banastasio. Állítólag.

- Köszönöm. Van még valami?

- Ez minden...

- Köszönöm, Peter. Jó utat. Van, egy barátom a bangkoki rendőrségen, benézhetne hozzá. Samanthajjal főfelügyelő... csak mondja, hogy én küldtem.

- Köszönöm. Rohadt egy dolog, ami Linckel meg a többiekkel történt... Ha belegondolok, hogy én is meg voltam hívva...

- Zsosz.

- Az. De ez nem segít rajtuk. A szerencsétlenek. Hát akkor, viszlát jövő héten.

Armstrong egy ideig nézett utána, aztán visszament az információs pulthoz, nekitámaszkodott, várakozott tovább. Tele volt a szíve fájdalommal.

Gondolatai minduntalan Maryhez kanyarodtak vissza. Az éjjel csúnyán összevesztek, főképp John Chen miatt, de még inkább Armstrong utóbbi napjai miatt: Brian és a vörös szoba miatt, hogy elvette a pénzt, föltette Kalauzhalra, majd, meghalt az izgalomtól, aztán nyert és visszatette a negyvenezret, soha többé egyetlen pennyhez nem kell nyúlnia, kifizette az adósságait, megvette Marynek a hazáig szóló repülőjegyet... De ma este Mary újra nekitámadt, mondván: A házassági évfordulónkról persze, elfeledkeztél! Pedig erről azért elég nehéz, nem?! Jaj, hogy utálok ezt a mocskos szigetet, ezeket a mocskos Farkasembereket, ezt az egész mocskot úgy, ahogy van! Ne is számíts rá, hogy én ide visszajövök!

Kába fejjel cigarettára gyújtott, utálta az ízét, mégsem tudott meglenni nélküle. Megint nagyon párás volt a levegő. Aztán meglátta a csarnokba lépő Caseyt. Elnyomta a cigarettáját, elindult elé; elszomorodott, látva, milyen darabos most Casey járása. - Jó estét! - köszönt. Halálosan kimerültnek érezte magát.

- Ó, Jó estét, főfelügyelő úr! Mi újság, hogy van?

- Remekül. Átkísérem a vámon.

- Nagyon kedves magától.

- Rettenetesen sajnálom, ami Mr. Bartlett-tel történt.

- Hát igen... Köszönöm.

Továbbindultak. Armstrong nem beszélt. Ugyan mit is mondhatnék? - gondolta. Kedvelte Caseyt, csodálta a bátorságát, csodálta a tűzvésznel, a hegyoldalban, és csodálta most is: milyen határozott a hangja, pedig egész lénye üvölt a fájdalomtól.

Kifelé menet nem volt vámvizsgálat. A vámtiszt lepecsételte és kínos udvariassággal átnyújtotta Casey útlevelet. - Jó utat, és legyen mihamarabb újra szerencsénk.

Mentek végig a folyosókon a VIP-váró felé. Armstrong kinyitotta az ajtót. Meglepetésére és csodálkozására Dunross taláta ott. A 16-os kapu üvegajtaja nyitva volt, közvetlenül előtte ott állt a Yankee2.

- Ó, jó estét, Ian! szólalt meg Casey. - Mondtam, hogy teljesen fő...

- Muszáj volt kijönnöm, Casey, ne haragudjon. Van még magával egy kis elintézetlen ügyem, és várok egy gépet is. Az unokaöcsém érkezik Tajvanról. Azért ment, hogy gyártelepeket keressen... Maga nélkül persze nem döntünk. – Dunross Armstrongra pillantott. – Jó estét, Robert. Mi újság?

- Mint rendesen. – Armstrong kezét nyújtott Caseynek, és fáradtan elmosolyodott. - Hát akkor én megyek is. Szerencsés utat. Amint beszáll, már indulhatnak is.

- Köszönöm, főfelügyelő úr. És... - köszönöm.

Armstrong biccentett Dunrossnak és elindult.

Dunross utána szól: - Robert! Megérkezett az a szállítmány Lo Wúba?

Armstrong úgy tett, mintha gondolkodna. – Igen azt hiszem, megérkezett. - Látta Dunross arcán a megkönnyebbülést.

- Köszönöm. Tudna várni egy percet? Szeretném, ha mondana néhány szót róla.

- Persze - válaszolta Armstrong. – Ott leszek az ajtó előtt.

Miután magukra maradtak, Dunross egy lapos borítékot nyújtott át Caseynek. - Ez egy készpénzcsekk hétszázötvenezer amerikai dollárra. 9,50-en vettem magának Struant, és 28-ért adtam el.

- Tessék?

- Első dolgom volt, hogy bevásároltam... 9,50- ért, ahogy megbeszéltük. Az egyezés szerint a maga része háromnegyed millió. A Struan milliókat nyert, én is milliókat nyertem, Phillip Chen és a felesége szintén, mert hagytam, hogy ők is korán beszálljanak.

Casey képtelen volt elhinni. - Ne haragudjon, de én ezt nem értem. Dunross elmosolyodott, elismételte, amit mondott, és hozzáfűzte: - De van itt még egy csekk, ez negyedmillióra jó. Ez a maga része a General Stores átvételéből.

Caseynek elállt a lélegzete. - Én ezt nem hiszem el.

Dunross ajkán mosoly suhant át. - Úgy van, ahogy mondom. Harminc nap múlva újabb háromnegyed millió áll a rendelkezésére, hatvan nap múlva pedig ha kell, megelőlegezhetjük a még esedékes félmilliót.

Kint a betonon, Casey mögött, Jannelli beindította az egyik hajtóművet.

- Átsegíti ez az összeg a pillanatnyi gondokon? - kérdezte Dunross.

Casey ajka néhány másodpercig meg-megmozdult, de hang nem jött ki rajta. Végül sikerült. – Ez a negyedmillió?

- Igen. Illetve az az egymillió, amennyit a két csekk ér. És ne feledje el, most már maga a Par-Con tajpanja. Ez Linc igazi ajándéka. Maga tajpan. A pénz nem lényeges. – Dunross elvigyorodott, és darabos mozdulattal megölelte Caseyt. - Sok szerencsét. Viszlát harminc nap múlva. Eh?

A második hajtómű is életre vinnyogta magát. - Egemillió amerikai dollár?

- Annyi. Szólok Dawsonnak, hogy küldjön át magához egy adószakértőt. Egészen biztosan lehet rá törvényes utat találni, hogy ebből az összegből ne kelljen adóznia. - A harmadik hajtómű is felsüvöltött.

Casey szótlánul nézte Dunrosst. Nyílt a VIP-váró ajtaja, egy magas férfi jött be lendületes léptekkel. – Ian! Azt mondták, itt vagy.

- Isten hozott, David. Casey, engedje meg, hogy bemutatassam: David MacStruan, az unokaöcsém.

Casey üres tekintettel, bizonytalan mosollyal nézett MacStruanra, igazából nem is fogta fel, hogy ott van. - Jó estét. Ian... maga komolyan mondta, amit az imént mondott?

- Persze. - Az utolsó hajtómű is beindult.

- Jobb lesz, ha most már beszáll. Viszlát a jövő hónapban.

- Hogy? Tessék? Ja igen! Igen, viszlát! - Casey kábán eltette a borítékokat, és kiment.

Nézték, mint lépked fel a lépcsőn. - Szóval ez hát a híres-nevezetes Casey - jegyezte meg elgondolkodva David MacStruan. Ugyanolyan magas volt, mint Dunross, de néhány évvel fiatalabb, vörös hajú, szeme érdekes, már-már ázsiai metszésű, de zöld, arca kiélt, balkeze három ujja hiányzott: ejtőernyője zsinórja vágta le.

- Igen, Ő. Kamalian Ciranoush Tcholock.

- Bomba nő!

- Több annál. Vedd úgy, hogy olyan, mint a Boszorkány.

MacStruan füttyentett. - Annyira nagy?

- Megfelelő kiképzéssel viheti annyira.

Odafent a repülőgépen Svensen becsukta és bezárta a szállóajtót. - Parancsol valamit, Casey? - kérdezte készségesen; nagyon féltette.

- Nem - felelte Casey. - Csak szeretnék egyedül lenni, Sven. Ha kell valami, majd szólok. Jó?

- Persze. - Svensen becsukta az utastér ajtaját.

Casey egyedül maradt. Tompán maga elé meredve becsatolta a biztonsági övet, és kinézett az ablakon. Könnyein át is látta Dunross meg azt a másik férfit, akinek a neve most nem jutott eszébe.

Integetett nekik, de nem látták.

Felhők takarták el a holdat. A hajtóművek feldübörögtek, a gép mind gyorsabban gurult a betonon, aztán meredeken emelkedve belefúrta magát a fekete égbe. Casey semmit sem érzékelt belőle. Agyában még mindig ott dörömböltek Dunross szavai, újra, meg újra elismételte magában, részekre szedte, megint összerakta.

Tajpan. Ez Linc igazi ajándéka, mondta Dunross. Tajpan. A pénz nem lényeges.

Igen, ez igaz, ide...

De...

Mit is mondott Linc akkor ott a tőzsdén, mikor először látogattak oda? Valami olyasmit: "Ha Gornt győz, nyerünk. Ha Dunross győz, nyerünk. Így, vagy úgy, de mi leszünk a Nemes Ház... Ezért jöttünk ide."

Kinézett a sötétségbe. Kitisztult a feje. Már nem sírt.

Ezt akarta, valójában ezt akarta, gondolta növekvő izgalommal.

Azt akarta, hogy a mi cégünk legyen a Nemes Ház. Hát persze. Talán ez az, amit megtehetek neki viszonzásképpen...

- Jaj, Linc... – mondta jókedvűen. – Egy dobást talán megér. Ugye?

A gép már a felhők között folytatta sima emelkedését. Meleg, koromsötét éj volt, a hold keskeny sarló, a szél enyhe.

És odalent a Sziget.

Dunross gyorsan elért a Peak Roadra, hazafelé tartott. A forgalom gyér volt, a motor duruzsolása kellemes. Hirtelen ötlettel irányt váltott, és elhajtott a Peak kilátójához, kiszállt, odakönyökölt a korlátra.

Hongkong fénytengerként terült el odalent. Odaát Kowloonban egy másik sugárhajtású gép emelkedett fel a megvilágított kifutópályáról. A felhőket imitt-amott egy-egy csillag tífénye szúrta át.

- Istenem, de jó is élni - mondta.

VÉGE

Tartalomjegyzék

ELŐJÁTÉK

23 óra 45 perc

SZOMBAT

20 óra 45 perc

23 óra 48 perc

HÉTFŐ

5 óra 16 perc

9 óra 40 perc

9 óra 50 perc

11 óra 15 perc

12 óra 1 perc

14 óra 35 perc

17 óra 25 perc

19 óra 43 perc

20 óra 30 perc

21 óra

22 óra 25 perc

22 óra 42 perc

23 óra 5 perc

23 óra 25 perc

23 óra 58 perc

KEDD

0 óra 36 perc

14 óra 23 perc

16 óra 01 perc

16 óra 25 perc

16 óra 55 perc

17 óra 45 perc

18 óra 20 perc

18 óra 20 perc

20 óra 35 perc

SZERDA

5 óra 45 perc

10 óra 50 perc

13 óra 38 perc

14 óra 20 perc

14 óra 45 perc

15 óra 3 perc

17 óra 50 perc

19 óra 58 perc

21 óra 30 perc

21 óra 45 perc

23 óra 01 perc

23 óra 30 perc

CSÜTÖRTÖK

[4 óra 50 perc](#)
[7 óra 15 perc](#)
[8 óra 29 perc](#)
[10 óra 1 perc](#)
[10 óra 50 perc](#)
[11 óra 30 perc](#)
[15 óra](#)
[17 óra 45 perc](#)
[18 óra 25 perc](#)
[19 óra 5 perc](#)
[19 óra 40 perc](#)
[20 óra 17 perc](#)
[20 óra 32 perc](#)
[21 óra 15 perc](#)
[22 óra 03 perc](#)
[23 óra 5 perc](#)
[23 óra 35 perc](#)
[23 óra 59 perc](#)

PÉNTEK

[0 óra 35 perc](#)
[9 óra 25 perc](#)
[17 óra 35 perc](#)
[18 óra 58 perc](#)
[21 óra 45 perc](#)

SZOMBAT

[9 óra 32 perc](#)
[10 óra 52 perc](#)
[12 óra 32 perc](#)
[13 óra 45 perc](#)
[16 óra 00 perc](#)
[17 óra 50 perc](#)
[18 óra 15 perc](#)
[20 óra 5 perc](#)
[22 óra 55 perc](#)

VASÁRNAP

[6 óra 30 perc](#)
[7 óra 30 perc](#)
[10 óra 1 perc](#)
[11 óra 15 perc](#)
[14 óra 30 perc](#)
[17 óra 10 perc](#)
[18 óra 30 perc](#)
[19 óra 15 perc](#)
[19 óra 30 perc](#)
[20 óra 10 perc](#)
[20 óra 25 perc](#)

[20 óra 56 perc](#)

[21 óra 13 perc](#)

[23 óra 5 perc](#)

[23 óra 40 perc](#)

HÉTFŐ

[0 óra 45 perc](#)

[1 óra 20 perc](#)

[4 óra 10 perc](#)

KEDD

[17 óra 39 perc](#)

[18 óra 45 perc](#)

[20 óra 5perc](#)